PHAN CÁNH TRUNG

QUỶ BÁO

1

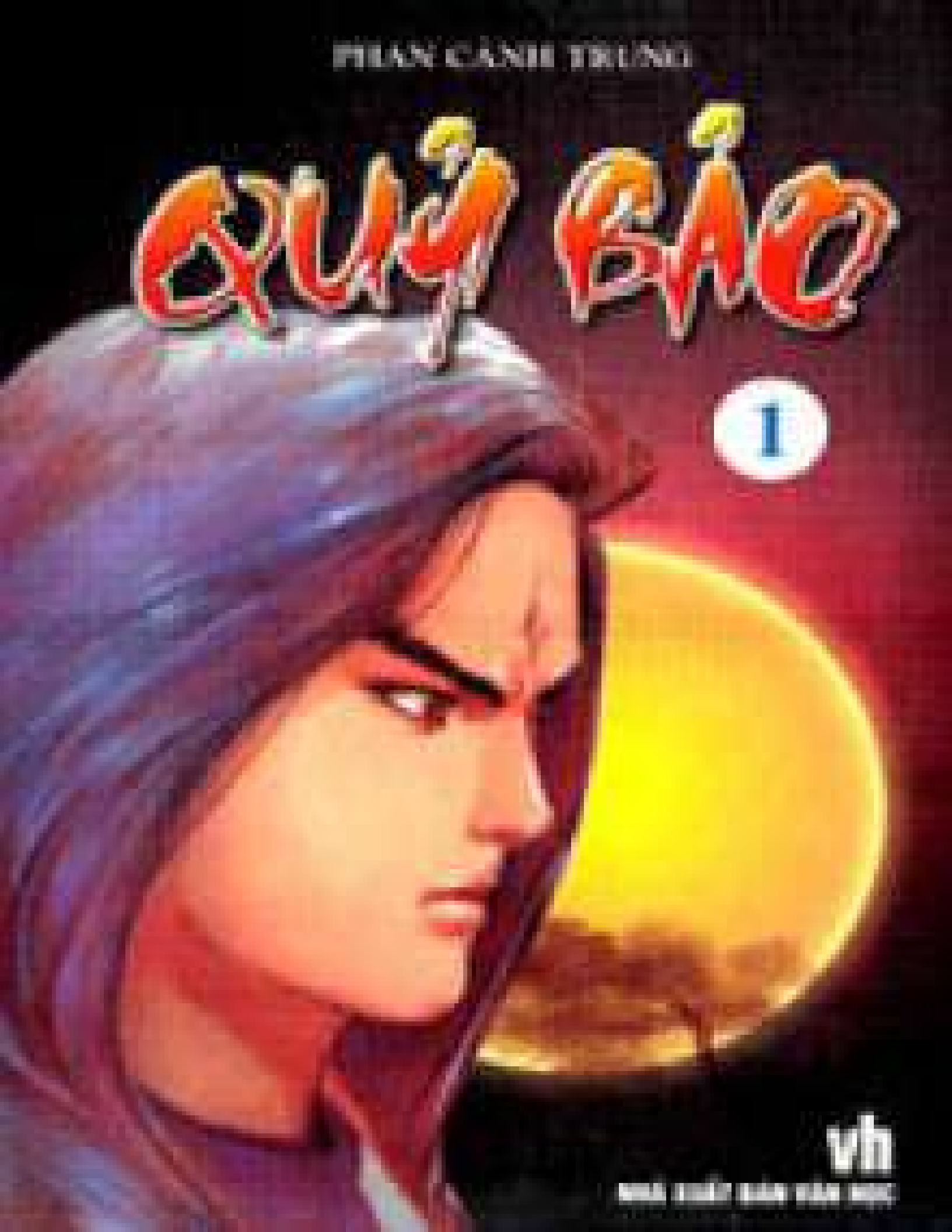

vh
NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Giới Thiệu

Bạn đang đọc truyện Huyết mỹ nhân của tác giả Trần Thanh Vân trên website đọc truyện online. Quỉ Bảo !Hai tiếng ấy đối với khách võ-lâm trong giang hồ chẳng khác nào gọi đến tên địa ngục của tử-thần.Quỉ Bảo ! Nó chỉ là một cái luỹ hoang, một động đá nằm trong một vị trí hoang vu, ba mặt trời nước mênh mông , sóng bủa rập rình, ngày đêm như gào thét, kêu than, còn một mặt thì giáp với đất liền trong âm u hoang lạnh.Quỉ Bảo ! Động đá hãi hùng ấy quay mặt về hướng đất liền, cửa động là một vòng tròn to tướng, há hốc ra, bên trong đen ngòm như chứa đựng muôn ngàn bí mật !

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân

Mục Lục

Giới Thiệu

Mục Lục

Chương 1: Quỉ Bảo
Chương 2: Hồng Y Mỹ Nữ
Chương 3: Qủy Bảo
Chương 4: Địa Linh Mạch Toàn
Chương 5: Phật Thủ Di Bửu
Chương 6: Mạo Hiểm Tìm Thù
Chương 7: Hữu Tâm Nhơn
Chương 8: Kinh Hiện Huyết Sọ
Chương 9: Cái Bang Gặp Sóng Gió
Chương 10: Một Trận Thư Hùng
Chương 11: Thất Hồn Nhân
Chương 12: Lộ Hình Nhi Nữ
Chương 13: Âm Sát Mạc Tú Anh
Chương 14: Kỳ Biến
Chương 15: Mạo Hiểm Liên Hoàn Thao
Chương 16: Tử Lao Hắc Ngục
Chương 17: Muôn Hàng Huyết Lệ Chảy Lâm Ly
Chương 18: Muôn Mối Tơ Tình Rối Tấc Lòng!
Chương 19: Thay Mặt Đổi Tên
Chương 20: Ma Trung Chi Ma
Chương 21: Gặp Nhau Mà Chẳng Biết
Chương 22: Con Tạo Trớ Trêu
Chương 23: Bắt Đầu Gió Cuốn Mây Bay
Chương 24: Bất Lão Tiên Sinh
Chương 25: Giao Đấu Ác Quỉ
Chương 26: Gặp Dương Sát Cao Sĩ Kỳ
Chương 27: Hồi 27
Chương 28: Tranh Đoạt Bảo Cập
Chương 29: Phục Hồi Công Lực
Chương 30: Hồi 30
Chương 31: Huyết Sọ Giả Đoạt Bảo Cập
Chương 32: Ma Trung Chi Ma Từ Trần

https://thuviensach.vn

Chương 33: Hồi 33
Chương 34: Tâm Sự Tương Phùng
Chương 35: Tình Thù Đôi Ngả
Chương 36: Ngô Tiểu My Đi Trả Thù Cha
Chương 37: Thực Cốt Hương Sương
Chương 38: Giai Nhân Ngộ Độc
Chương 39: Âm Mưu Độc Kế
Chương 40: Vạch Mặt Chỉ Tên
Chương 41: Ác Quỉ Châu Bài
Chương 42: Món Nợ Máu
Chương 43: Song Cập Hợp Bích
Chương 44: Máu Hồng Loan Mặt Đất
Chương 45: Mây Sầu Ôm Kín Rừng Sâu
Chương 46: Quỉ Diện Lang Nhân
Chương 47: Tranh Đoạt Cừu Nhân
Chương 48: Thiên Đô Chưởng Pháp
Chương 49: Suýt Chết Trong Tai Biến
Chương 50: Thù Sâu Yêu Nhiều
Chương 51: Xe Ngựa Phủ Vải Đen
Chương 52: Ban Nhược Thần Công
Chương 53: Cổn Thế Ma Vương
Chương 54: Thiên Tề Lệnh
Chương 55: Kiếp Hồng Nhan
Chương 56: Giai Nhân Ngộ Nạn
Chương 57: Họa Hổ Sơn Trang
Chương 58: Thiên Quân Nhất Phát
Chương 59: Xuân Ý Nồng Nàn
Chương 60: Tử Vong Cốc
Chương 61: Hắc Bạch Song Yêu
Chương 62: Khư Mê Thần Công
Chương 63: Thiên Tề Sứ Giả
Chương 64: Nợ Tình
Chương 65: Đại Hoan Thần Ni
Chương 66: Phản Thắng Thành Bại
Chương 67: Bức Hôn
Chương 68: Gặp Nhau Như Mộng
Chương 69: Giải Cứu Cái Bang
Chương 70: Cuộc Săn Đuổi
Chương 71: Lột Mặt Nạ
Chương 72: Nhân Gian Tuyệt Sắc
Chương 73: Hành Địa Tiên
Chương 74: Thanh Trừng

https://thuviensach.vn

Chương 75: Hắc Cốc Độc Trì
Chương 76: Vạn Độc Tổ Sư
Chương 77: Trở Thành Giai Ngẫu
Chương 78: Đư Bỉnh Nam
Chương 79: Bên Vực Tử Thần
Chương 80: Tâm Sự Của Lão Ma Đầu
Chương 81: Nỗi Lòng Mộ Dung Đại
Chương 82: Viếng Hoàng Gia Trang
Chương 83: Huyết Thù Hay Sư Lão
Chương 84: Đoạn Trường
Chương 85: Huyết Chiến Xả Thân Nghiêm
Chương 86: Tập Nghĩa Thính Huyết Chiến
Chương 87: Kỳ Hẹn Tử Thần
Chương 88: Cái Chết Của Trương Thiếu Côn
Chương 89: Tuyết Động Cầu Đơn
Chương 90: Họa Bất Đơn Hành
Chương 91: Tình Vương Đến Thác
Chương 92: Máu Tuôn Quỉ Bảo
Chương 93: Lóe Ánh Sáng
Chương 94: Cửu Khúc Nghiêm
Chương 95: Tìm Nàng Phương Nào
Chương 96: Tình Cừu
Chương 97: Xông Vào Cốc
Chương 98: Huyết Chiến
Chương 99: Dư Bỉnh Nam Bị Rơi Mặt Nạ
Chương 100: Hiểu Lầm
Chương 101: Phong Ba Của Ái Tình
Chương 102: Thiếu Lâm Công Án
Chương 103: Ác Đấu Với Kẻ Thù
Chương 104: Tế Vong Linh Ở Hoàng Gia Trang

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Quỉ Bảo

Quỉ Bảo!

Hai tiếng ấy đối với khách võ-lâm trong giang hồ chẳng khác nào gọi đến tên địa ngục của tử-thần.

Quỉ Bảo! Nó chỉ là một cái luỹ hoang, một động đá nằm trong một vị trí hoang vu, ba mặt trời nước mênh mông, sóng bủa rập rình, ngày đêm như gào thét, kêu than, còn một mặt thì giáp với đất liền trong âm u hoang lạnh.

Quỉ Bảo! Động đá hãi hùng ấy quay mặt về hướng đất liền, cửa động là một vòng tròn to tướng, há hốc ra, bên trong đen ngòm như chứa đựng muôn ngàn bí mật!

Bên trong cửa động có đắp hai chữ lớn, bề cao hơn một trượng.

Từ xa, người ta đã đọc rõ hai chữ ấy là "Quỉ Bảo".

Dưới hai chữ Quỉ Bảo có đắp một chiếc đầu lâu máu bằng đất, to như nhột cái đầu, mà khách giang hồ thường gọi là "huyết sọ".

Nhưng "huyết sọ" là gì? Tại sao có chiếc đầu lâu máu ấy?

Khách giang hồ không một ai hiểu. Chỉ biết "huyết sọ" là một dấu hiệu đặc biệt của Quỉ Bảo mà thôi.

https://thuviensach.vn

Trước đây ba mươi năm, cửa Quỉ Bảo mở rộng, và các cao thủ giang hồ đã từng chết vì Quỉ Bảo!

Những cảnh giết người rùng rợn, nhưng cuộc tàn sát đẫm máu không ai rõ được thủ phạm, chỉ biết được hai tiếng "Quỉ Bảo" mà thôi.

Bởi vì Quỉ Bảo hành động vô cùng bí hiểm nhưng mỗi hành động đều để lại dấu vết đặc biệt là chiếc đầu người đẫm máu đó.

Máu tanh xương trắng rãi khắp đồi hoang, vực thẳm, ai ai nghe đến tiếng Quỉ Bảo chẳng khác nào nghe tên tuổi của tử thần.

Thật là một tai họa gớm ghiết bao trùm cả giới võ lâm đương thời.

Nhưng may thay, cách đó mười lăm năm, cửa Quỉ Bảo bỗng nhiên đóng kín, và dấu hiệu "huyết sọ" không còn xuất hiện gieo tang tóc trong giới võ lâm nữa.

Thoát được đại nạn, nhưng cũng là một điều thắc mắc.

Quỉ Bảo là gì? Tại sao tự nhiên tiêu diệt?

Nhiều người trong giang hồ ức đoán rằng: Quỉ Bảo là một quái vật hoá sanh rồi bị tiêu diệt!

Tuy nhiên, không ai có đủ điều kiện chứng minh chắc chắn Quỉ Bảo là gì cả!

Có nhiều cao thủ đã từng tò mò xâm nhập vào Quỉ Bảo, để khám phá những cái bí mật trong đó, nhưng bao nhiêu người đi đều không trở về!

Thế thì Quỉ Bảo có những bí hiểm gì?

ôi! Quỉ Bảo vô cùng bí mật và rùng rợn không phải giải đáp bằng vài câu!

https://thuviensach.vn

---------- Những đống xương trắng trong ngôi nhà hoang Nền trời không có một vì sao!

Mặt trăng gói kín trong những đám mây đen!

Đêm tối như mực đen đến nỗi ngửa bàn tay không thấy! Sấm chớp nổi lên từng luồng chiếu sáng một cảnh rừng hoang, rồi phút chốc tắt lịm nhường lại cho mầu đen!

Cái màu đen hãi hùng trùm cả vũ trụ!

Cảnh vật như đang nép mình run sợ dưới làn sấm chớp phũ phàng của trời khuya.

Tuy nhiên, mỗi luồng chớp nỗi lên, lại hiện rõ trên con đường nhỏ một bóng người đang chập chùng tiến bước như bay.

Bóng đó là một chàng trai tuấn tú, trạc độ mười bảy, mười tám tuổi, trên lưng cõng một bệnh nhân đang bị trọng thương.

Bệnh nhân là một trung niên, hơi thở yếu ớt, nghoẻo đầu trên vai thanh niên, nói khàn khàn:

- Hãy đi mau! Đi mau hơn nữa!

Mặc dầu thanh niên đó đã cõng ông ta chạy như bay, nhưng ông ta thấy như quá chậm.

Thanh niên hổn hển đáp:

- Thân phụ! Hình như trời sắp mưa lớn rồi.

Người trung niên hừ một tiếng, đáp:

- Càng tốt! Đó là một cơ hội thuận tiện!

https://thuviensach.vn

Thanh niên hỏi lại:

- Sao! Trời mưa lại là một cơ hội thuận tiện cơ!

- Đúng vậy!

Thanh niên vẻ mặt ngơ ngác:

- Thân phụ muốn nói gì con thực không hiểu?

Người trung niên giục:

- Thôi thôi! Đừng hỏi nữa! Cứ đến nơi sẽ biết.

Thanh niên vẫn ái ngại hỏi:

- Tại sao phải lựa lúc trời tối giông tố hãi hùng như thế nầy mới lên đường! Còn bệnh tình của cha.

Người trung thiên tỏ vẻ bất bình ngắt lời, nói:

- Đừng hỏi nữa! Hãy đi mau! Đến nơi tức khắc sẽ biết tất cả.

Một luồng chớp chiếu sáng loà! Tiếp theo một tiếng sấm như vang trời bể đất!

Trời bắt đầu mưa! Từng giọt mưa nặng trĩu hắt vào mặt hai người.

Thanh niên ôm chặt hai chiếc đùi ốm teo của trung niên thỏ thẻ:

- Thưa cha! Có cần tìm một nơi nào trú đỡ cho qua khỏi cơn mưa không?

Người trung niên gắt:

- Không! Không! Cứ đi mau!

https://thuviensach.vn

Nhưng cha đang bệnh.

- Ta đang bệnh! Nhưng đừng hỏi nữa! Cứ phải đến ngôi nhà hoang đó ngay giờ phút nầy.

- Nhưng ngôi nhà hoang ấy còn bao xa?

Người trung niên thở khì một hơi, như cố vận thêm sức để chống với cơn bệnh đang hành hạ, nói:

- Ngôi nhà ấy gần đến rồi! Chỉ vòng quanh chân núi nầy là tới.

Tiếng sấm nầy chưa dứt, tiếng sấm khác đã nổi lên!

Những luồng chớp nối nhau xé khung trời.

Bây giờ trời mưa như trút nước! Trong sấm chớp, bóng người cõng một người cứ băng qua các vũng lầy mà đi.

Qua khỏi khu rừng quanh chân núi, thì đến một trang viện hoang vu, ẩn khuất trong rừng thông rậm.

Đường vào trong viện tối om, con đường cỏ hoang phủ đầy. Hình như ngôi nhà này hoang phế đã lâu, không có dấu chân người đến.

Người trung niên gắng gượng ngẩng mặt lên, nhìn qua làn chớp rồi nói:

- Đến rồi! Con vào mau!

Thanh niên cất bước đi nhanh hơn.

Khi đến cửa cổng chàng dừng lại đưa tay vuốt bớt nước mưa đọng trên mặt, và nhìn vào trong.

Cảnh hoang vắng hãi hùng. Cửa cổng đã mục nát, tường rêu bao phủ bên trong bốc ra một mùi lành lạnh.

https://thuviensach.vn

Chàng quay mặt hỏi:

- Thưa cha. Chúng ta tìm đến ngôi nhả hoang này sao?

Người trung niên gật đầu:

- Phải!

- Cha có lầm không?

- Không!

Nói dứt tiếng, người trung niên như mệt lả, nghiêng đầu nằm trên vai thanh niên thở hào hển, hơi thở như gần kiệt sức.

Thanh niên thất kinh, gọi lớn:

- Cha! Cha! Sao thế?

Người trung niên gắng gượng nói trong hơi thở:

- Con. Con mau cõng cha vào.

Thanh niên còn lưỡng lự, thì người trung niên đã giục:

- Vào mau!

Thấy nét mặt thân phụ khác thường, các bắp thịt trên mặt lão đều cử động, đôi mắt sáng ngời, chàng thanh niên vội vã lắc mình một cái từ từ bước vào trang viện.

Bây giờ gió mưa đã tạnh, sấm chớp ngưng hẳn.

Chàng thanh niên nét mặt thững thờ không hiểu vì đâu thân phụ chàng trong lúc đang bệnh lại bảo chàng cõng đến ngôi nhà hoang nầy để làm gì.

https://thuviensach.vn

Linh tính như có một cái gì bất hạnh báo trước, chàng lo lắng gọi:

- Cha!

Người trung nhân hét lên với giọng yếu đuối:

- Con... sợ ư?

Thanh niên lắc đầu:

- Không! Con không sợ!

Mây mù tan dần, mặt trăng lố dạng. Ánh sáng vàng nhạt toả xuống khu vườn, những cành thông um tùm lắc lư theo gió, chập chùng như muôn vạn bóng ma ẩn hiện.

Bỗng, chân của thanh niên như chạm phải vật gì lạ lạ. Chàng cúi đầu nhìn xuống, bất giác ré lên một tiếng, lông tóc trong người như muốt dựng ngược lên.

Thì ra, đó là một bộ xương người trắng hếu!

Tiếp đó trong nấy lùm cỏ xanh, trong hóc tường, và trên đường, ở rải rác đây đó từng bộ xương.

Một bộ.

Hai bộ Ba bộ.

Bốn bộ.

Đều là xương trắng, đã rũ ra tự bao giờ rồi!

Thanh niên sợ hãi dừng bước, toàn thân run rẩy, nói lập cập!

https://thuviensach.vn

Đêm tối! Nhà hoang! Xương trắng! Và đây đó thỉnh thoảng có vài đốm lửa hoang như bóng ma trơi, lập loè rồi tắt lịm.

Thanh niên hoảng hốt hỏi:

- Phụ thân! Sao lại có...

Người trung niên ngắt lời nói:

- Đừng hỏi nữa! Hãy vào trong, ở giữa phòng khách đó.

Thanh niên ngại ngùng không dám cất bước, tưởng chừng như trong phòng khách đó có gì nguy hiểm đang chờ đợi chàng.

Chàng muốn hỏi, nhưng lại không dám mở lời, chỉ lầm bầm:

- Trong phòng khách. Chắc trong đó còn gì rùng rợn hơn. Nhưng thân phụ chàng đã bắt chàng cõng đi trong mưa gió đến nơi nầy thì không phải là chuyện không quan hệ.

Chàng đang trầm ngâm suy nghĩ thì người trung niên đã ho lên một tràng dài, rồi giục:

- Vào đi! Vào trong phòng khách. Nếu không sẽ chôn hận suốt đời.

Thanh niên giật mình, tiến bước như một cái máy.

Phòng khách tối lờ mờ. Các khung cửa tuy đóng kín, nhưng cánh cửa vào cũng đã bị mục nát, đã hở ra vài chỗ, nên ánh trăng rọi vào.

Màn nhện giăng khắp nơi, mùi hôi thúi xông lên nồng nặc.

Cảnh tượng ấy làm cho người vào đây không lạnh cũng phải run lên cầm cập.

https://thuviensach.vn

Lại một bộ xương trắng nữa, nằm vắt ngang trên một chiếc ghế phòng khách.

Thanh niên cúi xuống nhìn rồi "A" một tiếng.

Người trung niên bảo:

- Hấy để ta xuống!

Thanh niên theo lời, đỡ nhẹ người trung nhân để ngồi dựa vào chiếc bàn gãy. Rồi chàng quay đầu lại sửng sốt nhìn thân phụ chàng như đang trong cơn ác mộng vậy.

Từ lúc khôn lớn lên, đây là lần đầu tiên, chàng thấy cha chàng có những cử chỉ lạ thường.

Chàng gọi:

- Cha! Cha! Sao lại phải đến ngôi nhà ma hoang rùng rợn này?

Người trung niên nói:

- Ta không phải là cha của con!

Thiếu niên thất kinh, bước lùi lại một bước, đoán rằng thân phụ chàng vì bệnh tình quá nặng nên mất trí.

Người trung niên trố mắt nhìn chòng chọc vào thanh niên rồi bảo:

- Hãy lấy nửa trái tuyết sâm đó cho ta.

Thanh niên vội thò vào túi lấy ra một cái gói nhỏ trong đó có gói sẵn quả tuyết sâm.

Tuyết sâm là một thứ cây mọc trên tuyết lạnh, trái nó rất quí, có thể chữa được các thứ bệnh nguy hiểm trên đời.

https://thuviensach.vn

Người trung niên cầm lấy nửa quả tuyết sâm bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến.

Không bao lâu, tinh thần ông ta sảng khoái, gương mặt hồng hào bớt đau đớn.

Thanh niên mừng rỡ nói:

- Thân phụ! Thân phụ ăn nửa trái tuyết sâm này nữa, chắc bệnh tình của thân phụ sẽ lành hẳn.

Các bắp thịt trên mặt người trung niên run rẩy không ngừng. Ông ta cúi xuống lạy vào bộ xương ba lạy.

Thanh niên càng ngơ ngác không hiểu gì cả, đứng trân trân như một pho tượng.

Đôi mắt người trung niên sâu ngòm, ứa ra hai dòng lệ, từ từ chảy xuống má.

Thanh niên gọi:

- Cha. Tại sao thế!

Người trung niên gắt:

- Ta đã bảo ta không phải là cha của ngươi mà!

Lại một lần nữa, chàng thanh giật mình. Nhưng toan nhảy, chàng không bước lui, mà nhảy chồm tới, ôm vào cổ người trung niên van khóc:

- Thân phụ! Xin thân phụ chớ giận con.

Người trung niên đưa tay đẩy nhẹ thanh niên ra, và nói:

- Ta là sư thúc của ngươi, tên Độc Long Thủ Trương Thông.

https://thuviensach.vn

Thanh niên khóc lớn, nói:

- Cha! Cha!

Đôi mắt người trung niên sáng quắc, nhìn thanh niên nghiêm nghị bảo:

- Ta là Độc Long Thủ Trương Thông là sư thúc của ngươi, ngươi đã nghe rõ chưa?

Thanh niên như kẻ mất hồn, nói theo:

- Sư thúc.

Người trung niên gật đầu:

- Đúng vậy.

Thanh niên hỏi:

- Nếu như thế thì cháu không phải họ Trương?

Người trung niên đáp:

- Không! Ngươi họ Hoàng.

Thanh niên giật mình hỏi lại:

- Họ Hoàng?

Người trung niên đáp:

- Đúng vậy. Ngươi họ Hoàng, và tên ngươi là Hoàng Thượng Chí.

- Hoàng Thượng Chí?

- Ừ! Phụ thân ngươi là Hoàng Thế Vĩ, tức là nhị sư ca của ta.

https://thuviensach.vn

Một luồng gió lạnh thổi tới, mùi hôi thúi xông lên nồng nặc, làm cho cho Hoàng Thượng Chí nháy mũi hắt tiếng.

Chàng nói giọng run run:

- Thúc phụ!

Độc Long Thủ Trương Thông với vẻ mặt vừa đau đớn, vừa kinh khủng đưa tay chỉ vào đống xương khô, nói:

- Đây là di cốt của thân phụ ngươi, và cũng là nhị sư huynh của ta đó.

Hoàng Thượng Chí nghẹn ngào, đôi mắt ướt đẫm, nhìn bộ xương khô một lúc rồi nhảy đến chợp vào bộ xương khô ấy hét lớn:

- Thân phụ!

Chàng nằm im nơi đó, bất tỉnh.

Trương Thông vội vã đưa tay điểm vào mấy yếu huyệt của chàng.

Hoàng Thượng Chí tỉnh lại, trút ra một hơi dài, cúi đầu lạy bộ xương khô chín lạy, rồi hướng vào Trương Thông nói:

- Sư thúc! Đây là nhà cháu sao?

Trương Thông gật đầu.

Hoàng Thượng Chí hỏi tiếp:

- Còn xương trắng nằm đầy trong trang viện nầy?

- Toàn là gia đình! Gia đình cháu đã bị chết một lúc hơn hai trăm người.

Trương Thông nói trong buồn bã, uất ức.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí hỏi vội:

- Kẻ gia thù của cháu là ai?

Trương Thông khỏa tay, nói:

- Cháu không nên tìm hiểu kẻ gia thù! Chỉ nên biết rằng trước đây mười lăm năm, vào một hôm, ta dẫn một đứa bé đến trang viện nầy để thăm viếng thân phụ cháu. Đứa bé ấy là con trai của ta, lúc đó mới ba tuổi, nghĩa là cùng một tuổi với cháu, chỉ nhỏ hơn cháu hai tháng. Khi đến nơi thì vừa lúc kẻ thù đang bạo hành, gây cho gia đình cháu một cảnh chết chóc rùng rợn. Lúc đó trong nguy cấp thân phụ cháu bồng cháu giao cho ta và nhờ ta đem giấu di một nơi khác, để bảo vệ lấy dòng máu di lưu của họ Hoàng.

Nói đến đây Trương Thông dừng lại, trong lực đó đôi mắt Hoàng Thượng Chí trợn ngược lên, hai hàm răng nghiến chặt trông rất dễ sợ.

Trương Thông lại nói tiếp:

- Hồi đó ta đã định ý cùng chết với phụ thân cháu, nhưng phụ thân cháu đã có lời phó thác, lẽ nào ta không tuân. Cho nên, ta đã bồng cháu nhảy vào một cái giếng cạn gần đấy để lánh nguy.

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Còn sư đệ, người con trai nhỏ của sư thúc thì sao!

Trương Thông cười đau đớn nói:

- Dĩ nhiên là nó phải thế mạng cho cháu mà chết dưới bàn tay kẻ thù. Bởi vì nếu không có xác chết của nó, kẻ thù không thể nào bỏ qua mạng sống của cháu được.

Hoàng Thượng Chí ré lên một tiếng, phun ra một búng máu tươi nhìn vào mặt Trương Thông.

https://thuviensach.vn

Trương Thông thản nhiên, nói:

- Đến lúc ta bồng cháu ra khỏi giếng cạn đó thì cả gia quyến của thân phụ cháu không còn một ai sống sót, nhưng chỉ có một người không chết!

Hoàng Thượng Chí hét lên, nhổ ra một ngụm máu tươi hỏi:

- Người may mắn ấy có lẽ là cháu?

- Không phải! Ngoài cháu ra, còn có một người nữa. Người đó là thân mẫu của cháu.

Hoàng Thượng Chí nửa mừng nửa ngạc nhiên hỏi:

- Vì đâu thân mẫu cháu lại có được cái may mắn ấy?

Trương Thông cắn răng, gằn giọng đáp:

- Không phải vì may mắn, mà vì mẹ cháu là Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh, là một đệ nhất mỹ nhân trong giới võ lâm cách đây mười lăm năm về trước.

Hoàng Thượng Chí lại hỏi:

- Mẹ tôi vì có sắc đẹp mà không chết?

Trương Thông gập đầu:

- Vì không chết! Đó là một chuyện đáng ngờ, và cũng là chuyện đau đớn nhất của gia đình cháu trong ngày hôm đó.

Hoàng Thượng Chí thở hổn hển hỏi:

- Thế thì mẹ cháu hiện ở đâu?

Trương Thông lắc đầu:

https://thuviensach.vn

- Cháu chớ nên hỏi đến chuyện đó.

Hoàng Thượng Chí đứng lên nói lớn:

- Không, không! Sư thúc đừng giấu! Cháu muốn biết.

Trương Thông trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Bà ta đã đi lấy chồng khác rồi.

Hoàng Thượng Chí trợn mắt hỏi:

- Lấy chồng khác rồi!

- Phải!

- Mẹ cháu không biết cháu còn sống?

- Biết chứ.

- Thế sao mẹ cháu không đến tìm cháu?

Trương Thông thở dài, ôn tồn nói:

- Ta đã từng dẫn cháu đi thăm mẹ cháu, nhưng cả hai chú cháu mình suýt thiệt mạng dưới tay của bà ta. Bà ta còn hăm doạ, nếu còn tìm gặp một lần nữa thì bà ta sẽ giết chết cả hai chú cháu mình. Lời nói của bà ta không phải lời nói suông, do đó đã hơn mười năm ta phải ẩn mặt để nuôi cháu, vì sợ rủi bà ta biết được sẽ tìm đến giết cháu mất.

Hoàng Thượng Chí nghe nói hét lên một tiếng, phun ra một ngụm máu nữa. Chàng không ngờ chàng có một người mẹ độc ác, bất nhân như thế.

Chân chàng run lên, không còn đứng vững nữa. Chàng té xỉu xuống đất sụt sùi hỏi:

https://thuviensach.vn

- Mẹ cháu không có ý trả mối gia thù?

Trương Thông cười ha hả, tiếng cười lạnh hơn tuyết và đáp:

- Đến con một mà bà ta còn muốn giết thì nói đến việc báo gia thù làm chi?

Hoàng Thượng Chí cắn răng, nói trong hơi thở:

- Thế thì có một ngày nào đó, cháu sẽ tìm kẻ thù mà trả hận.

Trương Thông nói:

- Nay cháu đã trưởng thành rồi, bổn phận của ta đã hết, vì ta đã tròn lời ủy thác của thân phụ cháu. Chỉ có điều theo quy luật của sư môn, ta không được đem võ thuật truyền lại cho cháu. Mặc dù thế ta đã chỉ dạy cho cháu một ít nội công căn bản. Nếu sau nầy cháu may mắn gặp được vị đại sư, cháu sẽ khinh người không khó Hoàng Thượng Chí ngơ ngác hỏi:

- Thúc phụ! Thúc phụ dạy con hiện giờ phải thế nào?

Trương Thông nói:

- Con nên rời khỏi nhà ngay.

- Tại sao thế?

- Để tránh một thảm họa!

- Còn thúc phụ?

Trương Thông lặng lẽ một lúc rồi đáp:

- Ta đã sống qua mười lăm năm lẩn trốn để làm tròn lời hứa. Bây giờ lời hứa đã thành, ta phải chết theo sư huynh của ta.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí nghe nói run rẩy quì xuống, bò đến gần Trương Thông, rên rỉ.

- Gia thúc! Gia thúc.

Trương Thông nghiêm mặt nói:

- Đó là quy luật của sư môn, cháu không thể hiểu được.

Hoàng Thượng Chí khẩn khoản:

- Không! Gia thúc không thể.

Trương Thông ngắt lời nới:

- Cháu nên biết đó là mệnh lệnh của sư môn.

- Mệnh lệnh thế nào! Tại sao gia thúc phải chết? Cháu không hiểu!

- Cháu không cần biết.

Hoàng Thuợng Chí hổn hển nói:

- Gia thúc đã bỏ con mà cứu cháu, đại ân ấy cháu có thờ phụng suốt đời vẫn chưa báo đáp nổi. Hơn nữa gia thúc đã nuôi dưỡng cháu mười lăm năm, lẽ nào gia thúc bỏ cháu!

Trương Thông lắc đầu:

- Không cần nói đến chuyện đó.

- Nhưng cháu nhất định không thể để cho gia thúc.

Trương Thông trợn mắt hét:

- Cháu muốn làm một kẻ phản nghịch sư môn sao?

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí van rỉ:

- Nhưng ít ra gia thúc cũng phải nói rõ nguyên nhân.

- Không được! Đó là quy luật của sư môn, không được phép nói.

Hoàng Thượng Chí càng nghe càng ngơ ngác, không hiểu gì.

Chàng hỏi:

- Thưa gia thúc! Kẻ thù của chúng ta là ai?

Trương Thông lắc đầu:

- Cháu chớ nên tìm hiểu kẻ ấy.

Hoàng Thượng Chí sụt sùi:

- Tại sao con không được biết kẻ gia thù? Thưa gia thúc, xin gia thúc cho phép.

Đôi mắt của Độc Long Thủ Trương Thông bỗng trợn ngược lên hét to:

- Nhớ kỹ! Thứ nhất không được tiết lộ thân thế của cháu cho ai biết, thứ hai không được mai táng hài cốt của gia quyến, thứ ba không được báo thù.

Hoàng Thượng Chí vẻ mặt đầy bi thảm, nước mắt tuôn trào, nói:

- Gia thúc! Gia thúc nói gì thế!

Trương Thông nghiêm chỉnh đáp:

- Đó là nghiêm lệnh của sư môn, không được làm trái lời.

Hoàng Thượng Chí kinh ngạc nhìn thẳng vào mặt Trương Thông hỏi:

https://thuviensach.vn

- Gia thúc thần trí vẫn minh mẫn ư?

- Ừ! Ta không phải mê muội cuồng loạn gì cả!

- Tại sao gia thúc cấm không cho trả thù?

- Đừng hỏi tại sao. Nếu cháu trái lời, vong hồn thân phụ của cháu dưới cửu tuyền sẽ trách phạt cháu không ít.

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Gia thúc có thể cho biết qua về sư môn.

Trương Thông lắc đầu:

- Việc đã qua rồi! Nên để cho nó chìm trong dĩ vãng. Cháu càng không biết càng ít nguy hiểm.

Hoàng Thượng Chí lại hỏi:

- Thân mẫu cháu hiện đang thành thân với ai?

Trương Thông nghiến răng đáp:

- Thiên Tề giáo chủ Hoànghượng-chí bỏi lại:

- Thiên Tề giáo chủ - Đúng vậy!

- Nhưng Thiên Tề giáo chủ là nhân vật thế nào?

Trương Thông thở dài, nói:

- Vấn đề nầy sợ ít ai có thể trả lời cho cháu, nên ta phải nói rõ. Thiên Tề giáo chủ là một đại giáo chủ của một phái võ lừng danh đương thời, cả võ lâm ai nghe cũng phải sợ.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí ngẫm nghĩ rồi nói:

- Gia thúc! Tại sao lâu nay gia thúc không nói đến cái tên ấy, và trong giang hồ cũng chẳng ai biết.

Đôi mắt Trương Thông như mơ màng lường lại một dĩ vãng hãi hùng.

Ông ta thở dài một tiếng nói:

- Khi đã không thể chung sống thì còn nói đến họ làm chi.

Hoàng Thượng Chí lại hỏi:

- Còn gia đình của gia thúc? Hiện nay thửa mẫu ở đâu?

Trương Thông buồn bã đáp:

- Cũng mang cảnh chết chóc, chẳng khác gì gia quyến của cháu. Chính cái ngày tang tóc ấy ta đã rời khỏi gia trang mà đến đây. Nhưng vừa đến đây thì cũng gặp cảnh máu đổ đầu rơi.

Hoàng Thượng Chí vì xúc cảm đến cực độ, tâm hồn không còn tự chủ được nữa! Một thắc mắc in sâu vào tâm não của chàng. Chàng tự hỏi:

- Tại sao Hoàng và Trương hai họ đều bị tiêu diệt cùng một lúc? Tại sao gia thúc lại không cho báo thù? Gia thúc bảo đó là mệnh lệnh của sư môn? Tại sao lại có mệnh lệnh lạ lùng như thế? Vụ huyết án nầy lại liên can đến sư môn ư?

Chàng lắc đầu thở dài:

- Sư môn! Sư môn nguồn gốc như thế nào mà gia thúc không chịu nói đến. Hơn mười năm trời, gia thúc đã ẩn mặt trong hang cùng ngõ hẻm để rồi ngày hôm nay lại đến đây, nhìn cảnh rùng rợn này!

https://thuviensach.vn

Chàng nghĩ chưa hết thì đã nghe Độc Long Thủ Trương Thông rú lên một tiếng, gọi lớn.

- Sư phụ! Đệ tử ẩn trốn trong mười lăm năm tủi nhục, nay mới được làm tròn sứ mệnh.

Rồi "bịch" một tiếng, máu đỏ tuôn trào xối xả trên nền nhà hoang.

Độc Long Thủ Trương Thông đã đập đầu vào gốc cột tự vận.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Hồng Y Mỹ Nữ

Hoàng Thượng Chí ngơ ngẩn tâm thần, cảm thấy một màu bi thảm bao bọc cả đời chàng, chàng không có một giọt nước mắt, cũng không nói lên được tiếng gì, dường như những sự việc xảy ra đã làm cho tâm hồn chàng mất hẳn cảm tình. Sự vật trước mắt chàng hiện tại chỉ còn là một ám ảnh.

Tâm hồn chàng như một kẻ đang lạc vào cõi hư vô. Chàng thầm nghĩ:

- Trương sư thúc tự tuyệt rồi! Nhưng là vì sứ mạng, tại sao lại có sự lạ lùng đó. Sư thúc lại còn căn dặn không cho ta tiết lộ thân thế cho ai biết cả! Không được chôn hài cốt của toàn gia! Không báo thù!

Tại sao? Tại Sao?

Hoàng Thượng Chí không thể nào tự giải quyết các điều thắc mắc đó. Chàng chỉ nhận thấy đó là một thảm án từ xưa đến nay chưa từng xảy ra trong võ lâm.

Đêm dần dần tan trong im lặng.

Bình minh phá sạch màn đêm. Nơi phòng khách của phế trang, mặt chàng tái, ngất lịm bên bộ xương khô. Một xác chết vỡ đầu nằm trên lớp bụi dẫy đầy, đây đó nhan nhản những bộ xương, thật là một cảnh tượng thê thảm, ai nhìn đến cũng phải lạnh mình.

https://thuviensach.vn

Mặt trời dần dần lên cao. Một luồng sáng lọt vào phòng khách. Phớt nhẹ lên trên xác chết mới, và bộ xương cũ, chiếu lên mặt Hoàng Thượng Chí.

Nhờ ánh sáng đánh thức khỏi cơn ngất lịm vì đau khổ, Hoàng Thượng Chí như ra khỏi cõi hư vô, trở lại với thực trạng.

Chàng đưa mắt nhìn quanh phòng như để ôn lại mọi việc đã xảy ra trong đêm qua.

Bỗng ánh mắt đau khổ của chàng dừng lại trên vách tường của phòng khách.

Chàng thấy một vệt màu đỏ như hình vẽ một dấu hiệu gì kỳ lạ. Một cái sọ người bằng máu.

Hoàng Thượng Chí chú mục nhìn một lúc lâu vào huyết sọ đó, rồi tự hỏi:

- Cái huyết sọ nầy biểu hiệu cho sự gì? Để biểu hiệu cho gia cừu? Hay là khi phụ thân ta còn sống đã vẽ lên?

Chàng không thể nào giải đáp được những thắc mắc đó, nên thở dài cúi đầu suy tư.

Đột nhiên, Hoàng Thượng Chí ngẩng đầu lên và thét qua hàm răng nghiến chặt:

- Ta phải bảo thù! Ta phải tìm cho ra tất cả sự thật về vụ huyết án nầy. Không thể để cho mối gia cừu nầy lắng chìm đi được.

Hoàng Thượng Chí hét lên một tiếng dài thê thảm rồi chạy ra khỏi cửa phế trang.

Chàng chạy được một hồi dài, rồi như một cái xác không hồn chàng không chú ý gì đến cảnh vật bên đường, cứ cắm đầu cất bước.

https://thuviensach.vn

Nhìn bề ngoài, ai cũng tưởng Hoàng Thượng Chí là một kẻ mất hẳn lý trí cả, nhưng sự thật lòng chàng đang quan tâm tìm ra sự thật.

Chàng không thể ngờ được mình lại có một thân thế quá bi thảm như vậy.

Nghĩ đến cảnh cả nhà bị giết một cách thê thảm, chàng tưởng tượng trong đời không còn cảnh nào bi thảm hơn. Trương sư thúc bỏ con mình mà cứu lấy ta, nuôi dưỡng mười lăm năm trời, ơn đức nầy đến suốt đời ta cũng không thể nào đền đáp cho xứng đáng được. Còn mẫu thân Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh. Trương sư thúc có bảo với ta, bà là võ lâm đệ nhất mỹ nhân, nhưng bà ta cũng là một người đàn bà độc ác nhất, đến nỗi con ruột bà cũng không nhìn đến. Cũng không hề nghĩ đến huyết thù, đành tâm đi lấy chồng khác một cách thản nhiên.

Nghĩ đến đó tim chàng thấy quặn đau, như có ai dùng dao đâm mạnh vào. Càng nghĩ chàng càng cảm thấy thân thế chàng quá nhục nhã, vì có một người mẹ như Vương Thúy Anh.

Chỉ mới qua có một đêm mà Hoàng Thượng Chí đã biến thành một người khác hẳn.

Bao nhiêu hận, thù, nguyện, uất, tràn ngập trong huyết quản của chàng, khuấy động tâm hồn chàng trai có gương mặt như Phan An, Tống Ngọc đó.

Gương mặt anh tuấn của Hoàng Thượng Chí giờ đây như bao trùm một vẻ âm lạnh, làm cho ai nhìn đến cũng phải rùng mình.

Đôi mắt chàng chứa đầy những tia sáng hận thù.

Chàng như một kẻ say rượu cắm đầu bước.

Thoạt nhiên, có một tiếng kêu như thét ở bên tai:

https://thuviensach.vn

- Ê người đi đường này không có mắt sao?

Chàng như người tỉnh mộng, Ngất đầu nhìn lên!

Trước mắt chàng có hai cô gái ăn mặc theo lối tỳ nữ đang đứng nhìn chàng không chớp mắt. Đàng sau hai nàng ngay có bốn trang hán tử khiêng một cái kiệu nhỏ.

Khi thấy chàng ngước đầu nhìn lên, hai thiếu nữ bụm miệng cười khúc khích, và mắt họ lại mở lớn hơn nhìn vào Hoàng Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí nheo mắt lạnh lùng ngó đối phương rồi quăng mình tránh qua một bên đường cất bước.

- Hãy trở lại!

Tiếng thét từ trong kiệu phát ra!

Hoàng Thượng Chí như không nghe thấy tiếng thét đó vẫn bước đi.

Một hơi gió thoảng qua mang theo một làn hương thơm, tức thì có một người chận ngay trước mặt Hoàng Thượng Chí.

Chàng ngừng bước, ngẩng đầu thấy một Hồng y thiếu phụ đẹp như tiên nga, đứng chận đường từ lúc nào rồi.

Hồng y thiếu phụ nầy tuổi trạc hai mươi trở lên mà thôi, nhưng gương mặt đẹp tuyệt ấy đầy nét lãng mạng, phảng phất qua khóe mắt.

Hồng y thiếu phụ nhìn ngay mặt Hoàng Thượng Chí, cất tiếng trong như ngọc:

- Người có nghe tôi nói gì không?

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí thoạt thấy thiếu phụ nầy đã liên tưởng nhớ đến mẹ mình, nên chàng lặng im không nói gì cả.

Một luồn uất hận dâng tràn trong đầu óc chàng. Bất giác chàng dùng giọng mũi hừ một tiếng, rồi quay đầu bước tránh.

Hồng y thiếu phụ đón lại với vẻ mặt kiêu hãnh.

Đây là lần đầu tiên trong đời nàng, gặp phải một người đã lãnh đạm trước sắc đẹp tuyệt thế, đầy quyến rũ của nàng. Cơn tức giận tràn ngập lòng nàng, vì vẻ mặt lạnh lùng của Hoàng Thượng Chí. Nàng định tặng chàng một chiêu cho rồi đời con người không biết quý sắc đẹp. Nhưng thấy vẻ mặt của chàng trai kia cũng không kém trang nhã, nên nàng lại thôi. Và chính nàng không còn tự chủ được nữa.

Nàng thật không thể ngờ dưới thiên hạ lại có một người đẹp trai như vậy.

Liền đó, nàng trút ra một chuỗi cười đầy vẻ dâm dật nói:

- Ồ! Tiểu huynh đệ! Tôi đang nói chuyện với người mà.

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng đáp:

- Nhưng trái lại tôi không có hứng thú, để nói chuyện! Xin nương nương tha cho cải tội lạnh nhạt nầy.

Hồng y thiếu phụ ngạo nghễ cất tiếng:

- Hừ! Nhà ngươi thật phách lối quá rồi! Ngươi có biết ta là ai không?

Vẫn với giọng lạnh lùng. Hoàng Thượng Chí buông một câu cộc lốc:

- Mặc kệ! Tôi không muốn biết!

https://thuviensach.vn

Mặt thiếu phụ áo hồng đỏ rần! Nhưng chỉ chốc lát nàng đã trở lại bình thường mà nói:

- Tiểu huynh đệ... Ngươi..

Không đợi nói hết câu, Hoàng Thượng Chí đã cướp lời:

- Ai là huynh đệ với nương nương?

Thiếu phụ áo hồng vẫn nhẫn nại hỏi thêm:

- Xin cho biết cao danh của hiệp sĩ?

Hoàng Thượng Chí nói:

- Tên tôi là gì, không ai có quyền bắt tôi phải khai báo.

- Ngươi có muốn biết ta là ai không?

Hoàng Thượng Chí gắt giọng:

- Không muốn!

Dứt lời chàng liền quay trở lại đường cũ trở gót.

Thiếu phụ mỉm cười, nói lớn:

- Người không thể bỏ đi dễ đàng như vậy đâu.

Theo liền với câu nói đó, Hồng y thiếu phụ đã nhảy vọt một bước đứng ngay trước mặt Thượng Chí.

Thân pháp tuyệt nhanh đó làm cho Hoàng Thượng Chí phải giật mình, chàng hỏi:

- Người còn muốn gì nữa?

https://thuviensach.vn

- Muốn nhà ngươi phải đáp lại lời ta hỏi.

Hoàng Thượng Chí lơ lững đáp:

- Nếu không thì sao?

Thiếu phụ áo hồng thét lên:

- Nếu không sẽ xảy ra việc không đẹp lắm, ngoài ý muốn của ngươi.

Hoàng Thượng Chí cười khảy một tiếng làm cho Hồng y thiếu phụ càng thêm tức giận:

- Ngươi cười cái gì?

- Tôi ghét.

Không để cho chàng nói dứt câu, thiếu phụ đã bật cười:

- Ngươi ghét ai?

Thượng Chí vẻ mặt rất khinh bỉ đáp từng tiếng một:

- Tôi ghét tất cả những người đàn bà trong thế gian!

Hồng y thiếu phụ ngơ ngẩn hồi lâu, rồi cất tiếng hỏi:

- Ngươi ghét hết thảy đàn bà trên đời này hay sao?

- Đúng như vậy!

Hai tỳ nữ nghe chàng đáp như vậy không thể chịu được, cười ra tiếng.

Thật là một việc quái gỡ trong thiên hạ, không ai có thể ngờ được. Một chàng thiếu niên đẹp đẻ dường ấy mà lại có thể tàn nhẫn, oán ghét đàn bà trên thế gian! Ôi! cay nghiệt!

https://thuviensach.vn

Hồng y thiếu phụ cũng hết sức ngạc nhiên hỏi:

- Nhưng tại sao nhà ngươi lại ghét cả những người đàn bà trong thiên hạ này?

Hoàng Thượng Chí không thèm đáp lời hỏi của nàng, định lách qua mình thiếu phụ bỏ đi.

Tức thì Hồng y thiếu phụ vụt đưa cánh tay trắng như ngọc ra, một luồng tiềm lực vô hình ép mạnh làm cho Thượng Chí không thể bước đi, phải lùi về chỗ cũ.

Hoàng Thượng Chí rất đỗi ngạc nhiên, không ngờ một thiếu phụ trẻ như thế kia mà lại ẩn tàng một công lực kinh người như vậy.

Còn đang ngơ ngẩn thì chàng đã nghe thiếu phụ áo hồng cười khỉnh mấy tiếng, nói:

- Đáp lại lời của ta hỏi, ta sẽ thả cho ngươi đi không làm khó dễ nữa.

Đôi mắt chàng chứa tràn oán hận, quắc lên nhìn sát vào mặt đối phương lớn tiếng nói:

- Ta không muốn!

- Nhà ngươi cũng dám phách lối như vậy sao?

Thượng Chí buột miệng nói:

- Trơ trẽn quá!

Gương mặt đẹp như hoa của Hồng y thiếu phụ lạnh lùng. Nàng cười nhạt một tiếng, hỏi:

- Ngươi bảo ai trơ trẽn?

https://thuviensach.vn

Thượng Chí nhìn ngay mặt thiếu phụ xẵng giọng:

- Ta nói ngươi đó.

Nghe chàng trả lời như vậy, Hồng Y thiếu phụ nổi lên một làn sát khí. Nàng cất tiếng lạnh lùng ra lệnh:

- Hãy bắt đứa bội ân cho ta.

Tức thời, hai cô tỳ nữ song song phi tới bên chàng. Bốn bàn tay trắng như ngà vụt ra rất nhanh nhẹn, chụp ngay vào thân mình Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí rất tức giận, tung song chưởng đánh mạnh ra.

Nhưng hai cánh tay của chàng bị tê liệt không sao cử động được.

Hai tay chàng đã bị hai thiếu nữ kia kẹp cứng lại.

Hồng Y thiếu phụ liền ngước mặt lên trời buông một chuỗi cười dài đầy châm biếm. Một lúc nàng nói:

- Té ra nhà ngươi chỉ là một đóa hoa thêu trên cái bao gối.

Sở dĩ Hoàng Thượng Chí bị đàn áp một cách quá dễ dàng như vậy, là vì tuy chàng từng sống với sư thúc của chàng là Độc Long Thủ Trương Thông đã mười lăm năm, công lực thì chàng cũng rất thâm hậu, nhưng về chiêu thức thì chàng lại rất tầm thường. Độc Long Thủ vướng với lời thề của sư môn, không được truyền dạy cho chàng võ nghệ của bổn môn, ông chỉ truyền dạy cho chàng một vài chiêu thức thông thường mà thôi. Bởi vậy đối phương vừa ra tay là đã kìm chế được chàng rồi.

Hai cô gái sau khi đã chế phục được chàng, chỉ cầm lấy hai cánh tay của chàng, đứng yên chờ Hồng y thiếu phụ xuống lệnh.

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt hoa của Hồng y thiếu phụ đầy vẻ dâm mỵ, nàng từ từ bước tới hai bước, nhỏng nhẻo nói:

- Chí huynh, lần này thì Chí huynh có thể đáp lời ta rồi chứ.

Đôi mắt Hoàng Thượng Chí trợn ngược lên, chàng thét lớn:

- Ta quyết không trả lời gì cả.

Bàn tay trắng như ngọc của thiếu phụ áo hồng từ từ đưa lên thoa nhẹ trên khuôn mặt anh tuấn của chàng một cái, rồi nói:

- Lối bướng bỉnh của Chí huynh thật là dễ thương. Ta không thể làm ngơ được.

Hoàng Thượng Chí chẳng nói gì cả, chỉ mím môi lại, rồi bất chợt phun ra một bãi nước miếng.

Thật là một điều mà Hồng y thiếu phụ không thể ngờ đến. Hai bên đứng cách nhau quá gần, cho nên Hồng y thiếu phụ không thể nào tránh khỏi, bãi nước miếng của Thượng Chí.

Nước giải bắn vào mình nàng.

Hồng y thiếu phụ lửa giận bốc lên ngùn ngụt. Vẻ dâm mỵ trên mặt nàng biến mất. Nàng thuận tay đánh ra một chưởng.

Một tiếng chát khô khan nỗi lên, bên má trái của Hoàng Thượng Chí đã in hằn năm vết ngón tay của thiếu phụ.

Chàng uất ức hét to:

- Dâm phụ hèn hạ!

https://thuviensach.vn

Một tiếng chát khô khan lại nổi lên và bên má mặt của Thượng Chí tại được in vào năm ngón tay nữa.

Cái tát này, Hồng y thiếu phụ đánh khá nặng!

Bị tiếp theo hai chưởng vào mặt, Hoàng Thượng Chí thấy đầu óc choáng váng. Hai tai ù, mắt hoa lên, chẳng còn thấy được gì nữa. Máu từ trong miệng chàng rịn ra. Chàng chịu không nổi kêu lên một tiếng "Ối". Nhưng chàng lại cắn chặt hai hàm răng lại. Khóe miệng của chàng còn đọng lại dòng máu tươi.

Đôi mắt Hoàng Thượng Chí mở to như muốn rách cả đôi khóe chứa đựng bao nhiêu nỗi tức giận căm thù. Uất hận chứa đầy lòng ngực, chàng nghiến răng căm hờn nói:

- Hỡi con đàn bà dâm độc kia! Mi hãy nhớ lấy, có một ngày ta sẽ trả lại cho ngươi gấp đôi như vậy.

Vẻ mặt hồng của thiếu phụ đổi sang màu xanh rờn rợn và đôi mắt dâm mỵ của nàng long lên tia sáng lạnh lùng, Nàng gằn giọng nói:

- Nhà ngươi sẽ không bao giờ có được cơ hội đó.

Hoàng Thượng Chí phẫn uất hừ lên một tiếng tràn đầy căm hận. Chàng dồn sức lực vào hai cánh tay vùng mạnh một cái.

Tuy võ công của Thượng Chí rất tầm thường, nhưng về nội công thì chàng đã qua được mười lăm năm khổ luyện, nên hai cánh tay Thượng Chí không thể khinh thường. Hơn nữa căm giận đã làm tăng sức mạnh của chàng không ít.

Hai nàng tỳ nữ đang nắm cánh tay của Hoàng Thượng Chí, vì quá tự tin vào công lực của mình, không giữ lấy mạch môn của chàng, nên sau cái vùng tay đó, Hoàng Thượng Chí đã thoát được sự kềm tỏa của hai nàng.

https://thuviensach.vn

Được tự do, Thượng Chí quay mình thoát chạy. Nhưng ngay khi ấy, ngọc chưởng của Hồng y thiếu phụ đã đưa lên nhè nhẹ.

Chỉ thấy một luồng khí sắc vàng im lìm, thoát ra từ lòng chưởng của thiếu phụ, nhắm ngay đại huyệt trên ngực Hoàng Thượng Chí bắn mạnh tới.

Bị chưởng khí của đối phương điểm trúng đối huyệt.

Hoàng Thượng Chí chỉ kịp đưa tay ra là đã ngã xuống đất tức thì.

Huyệt đạo đã bị điểm trúng, Hoàng Thượng Chí chỉ biết dương đôi mắt uất hận nhìn vào mặt Hồng y thiếu phụ mà không thể mở miệng buông lời, còn nói gì đến việc chống trả.

- Đem nó vào trong kiệu!

Hồng y thiếu phụ điềm nhiên truyền lệnh cho hai nàng tỳ nữ.

Cả hai cung kính đáp một tiếng dạ.

Rồi một người đem Thượng Chí lên, còn một người thì đi mở màn kiệu ra, đặt chàng vào sau chỗ ngồi của Hồng y thiếu phụ.

Hồng y thiếu phụ nhẹ lách mình vào trong kiệu, tức thì bốn người đại hán đó khiêng kiệu chạy như bay.

Hoàng Thượng Chí bị đặt ở sau chỗ ngồi của thiếu phụ, nên những luồng gió thoảng qua mang theo một hương thơm như lan, như xạ, xông thẳng vào mặt của chàng, làm cho không thấy ngây ngất tâm hồn.

Chàng không thể chịu được cái hương thơm quyến rũ đó nên phải quay đầu nơi khác.

https://thuviensach.vn

Mặc dù chỉ mình Thượng Chí ở trong kiệu với thiếu phụ là một trang tuyệt sắc giai nhân, nhưng thành kiến của chàng đã ghi sâu vào lòng, nên chàng đã ghét đàn bà như rắn rít.

Từ khi được sư thúc chàng là Độc Long Thủ Trương Thông cho biết về hành động của mẹ chàng đối với gia cừu và không chịu nhận con ruột, chàng lại càng đâm ra oán giận đàn bà nhiều hơn.

Cho nên tuy ngồi chung kiệu với Hồng y thiếu phụ, lòng chàng vẫn như tuyết, không có một ý niệm nào khác.

Chàng thầm nghĩ:

- Thiếu phụ nầy có một hành động như vậy đối với ta chắc có dụng ý gì đây.

Trí óc chàng lại lanh quanh nghĩ đến huyết thù của hai họ Hoàng, Trương. Nhưng rồi chàng cũng chẳng khám phá ra điều gì cả.

Chàng nghĩ đến mình đã khổ luyện mười lăm năm trời, mà giờ đây lại không thể chống đỡ nổi một chiêu, nửa thức của hai tỳ nữ, còn tính chi đến chuyện bắt hung thủ để báo thù cho toàn gia! Hoàn cảnh của chàng mà nghĩ đến việc tầm thù thì thật là chuyện mò trăng đáy bể, xuống giếng tìm kim.

Càng nghĩ, chàng lại càng thấy tuyệt vọng, không biết làm thế nào để báo thù cho toàn gia. Rồi sực nhớ đến hiện tại, chàng tự nghĩ:

- Chỉ cần ta không chết sớm là được. Ta thề sẽ luyện thành tuyệt nghệ kinh nhân, rồi mối huyết thù thể nào cũng trả được.

Tìm được lối thoát cho tương lai, lòng dấy lên một niềm hy vọng, gia cừu sẽ được báo đáp, lòng chàng cảm thấy nhẹ bớt phần nào.

https://thuviensach.vn

Chàng đã ngồi trong kiệu không biết bao lâu, và cũng không biết khoảng đường đã qua được bao xa.

Bỗng nhiên, chiếc kiệu ngừng lại. Tiếp đó, nỗi lên từng hồi tiếng thét như xé không gian. Có tiếng nhiều người phi đến trước kiệu.

Hồng y thiếu phụ ở trong kiệu thét lớn hỏi:

- Kẻ nào cả gan cản đường ta đó?

Tức thì có tiếng đáp của một trong hai nàng tỳ nữ.

- Bẩm Đường chủ, có Giang Nam Thất Quái.

Hồng y thiếu phụ lạnh lùng "Ừ" một tiếng.

Nghe tì nữ của thiếu phụ đáp như vậy, Hoàng Thượng Chí thầm nói:

- Té ra yêu phụ này là Đường chủ, nhưng chẳng biết hắn thuộc bang phái nào đây? Còn Giang Nam Thất Quái là bọn nào, và đón đường với dụng ý gì?

Một giọng trầm hùng cất lên:

- Lý Vân Hương, ra đây trả lời với lão gia.

Hoàng Thượng Chí nghe như vậy biết ngay Hồng y thiếu phụ này là Lý Vân Hương.

Vân Hương lạnh lùng hừ một tiếng, rồi vén màn kiệu bước ra hỏi:

- Giang Nam Thất Quái chận bước bổn Đường chủ lại có việc gì muốn nói?

Chỉ nghe mấy tiếng phẫn nộ nỗi lên, rồi giọng trầm hùng lúc nảy lại phát ra:

https://thuviensach.vn

- Lý Vân Hương! Nàng khỏi phải giả ngây giả dại mà trốn trách nhiệm của mình. Ta hỏi ngươi Bát Nghĩa bang, Bang chủ Ngô Do Đạo có thù oán gì với ngươi mà ngươi lại hạ sát một cách thê thảm như vậy?

Lý Vân Hương không trả lời ngay câu hỏi của bọn Giang Nam Thất Quái, mà hỏi lại:

- Đối với cái chết của Ngô Do Đạo các vị nghĩ sao?

- Xin trả lại công đạo.

Lý Vân Hương chắc lưỡi đáp:

- Thể Điệp Lý Vân Hương nầy rất lấy làm vinh hạnh, nhưng không biết cách đòi trả lại công đạo nầy như thế nào?

Giọng trầm hùng lúc nãy lại cất lên:

- Đầu của Ngô Do Đạo đâu, đem giao trả lại cho chúng ta.

Lý Vân Hương đáp:

- Hiện ở trong kiệu. Nhưng rất tiếc là tôi phải đem về để nạp thượng lệnh, không thể trả cho quí vị được.

Tiếp đó một giọng nói cộc cằn xen vào:

- Nầy Lý Vân Hương, Ngô Do Đạo có thù oán gì với Thiên Tề giáo?

Nghe đến mấy tiếng Thiên Tề giáo, Hoàng Thượng Chí giật mình.

Chàng hồi tưởng lại lời của Trương sư thúc chàng nói về thân thế của chàng. Mẫu thân chàng, một người đàn bà có tâm địa xấu xa, sâu độc như rắn rít. Bà đã quên đi tình mẫu tử thiêng liêng, quên mối gia cừu mà tái giá

https://thuviensach.vn

với Thiên Tề giáo chủ. Nhớ đến điều nhục nhã ấy, máu nóng trong huyết quản chàng sôi lên.

Thể Điệp Lý Vân Hương bỗng buông một tiếng cười gằn, rồi nói:

- Ngô Do Đạo đã cả gan khi rẻ Thiên Tề bổn giáo nên mới bị giết chết để trừng phạt.

Một trong Giang Nam Thất Quái hỏi:

- Ta hỏi nhà người chứ Ngô Do Đạo đã làm gì mà người cho là khi rẻ Thiên Tề giáo?

Lý Vân Hương đáp một cách thản nhiên:

- Tháng trước đây, vào ngày sinh nhật của bổn giáo chủ, các bang phái đều tới để chúc thọ người, riêng chỉ có một mình Ngô Do Đạo lại không chịu đến.

Mấy tiếng hét nổi lên như sấm, một trong Giang Nam Thất Quái hùng hổ đáp:

- Thiên Tề giáo coi thường nhân vật võ lâm, xưng hùng xưng bá, giết hết những người chính trực để mưu đoạt...

Câu nói chưa dứt, thì Thể Điệp Lý Vân Hương đã vận dụng song chưởng đánh ngay vào ngực của người thốt ra câu nói ấy.

Giang Nam Thất Quái nhất tề vung chưởng nghênh địch, vây Lý Vân Hương vào giữa.

Chưởng phong vang lên ù ù, cát bụi cây cỏ chung quanh vòng chiến bay lên mù mịt.

Thể Điệp Lý Vân Hương quả là một tay lợi hại!

https://thuviensach.vn

Một tiếng rú thê thảm nỗi lên, tiếp theo đó một chuỗi cười dài. Đã thấy một trong Thất quái văng ra khỏi vòng chiến, oằn oại dưới đất một lúc rồi tắt thở.

Trận đánh mỗi lúc một sôi nổi.

Những người còn lại trong Giang Nam Thất Quái, nhìn thấy đồng bọn bị thảm hại dưới chưởng lực của Lý Vân Hương, căm tức càng tăng. Họ thét lên những tiếng rùng rợn vang động cả khu rừng.

Công lực Giang Nam Thất Quái dần dần suy kém. Trái lại Thể Điệp Lý Vân Hương hùng mạnh thêm. Chưởng phong của nàng phát ra kêu ù ù.

Và cứ sau mỗi tiếng thét thê thảm nỗi lên từ cửa miệng của kẻ thiệt mạng dưới tay nàng, thì nàng lại buông ra một chuỗi cười đầy vẻ kiêu ngạo.

Tuy Hoàng Thượng Chí không thấy được cuộc giao chiến giữa Lý Vân Hương và bọn Giang Nam Thất Quái, nhưng qua tiếng vang động của chưởng phong chàng cũng có thể đoán biết trận chiến rất kinh hồn.

Qua những tiếng thét thê thảm của Giang Nam Thất Quái lẫn với chuỗi cười của Lý Vân Hương nổi lên từng hồi, chàng cũng đã đoán được thủ đoạn ác độc và võ công sao siêu của ác phụ.

Sau cùng một tiếng thét bi ai kết cuộc trận huyết chiến đó.

Giang Nam Thất Quái đã trở thành những cái xác không hồn, nằm rải rác trên từng vũng máu.

Thể Điệp Lý Vân Hương ngẩng mặt nhìn cười ngạo nghễ rồi trở vào trong kiệu. Vẻ mặt nàng trở lại bình thản, như vừa rồi chẳng có việc gì xảy ra vậy.

Hoàng Thượng Chí thầm nói:

https://thuviensach.vn

- Quả là một độc phụ! Có một ngày ta sẽ giết mày.

Chiếc kiệu lại tiếp tục lên đường.

Chẳng bao lâu, bên tai chàng nghe tiếng nước chảy ầm ầm, dường như đang đi bên một con sông vậy.

Tiếng người nói lao xao đưa tới không ngừng.

Hoàng Thượng Chí nghĩ chắc là kiệu đang đi trên một con đường có đông người qua lại. Và nghe một vài câu đối thoại của họ, chàng biết họ đều là những nhân vật trong võ lâm.

Hoàng Thượng Chí nghĩ có lẽ Thể Điệp Lý Vân Hương đang đi tham dự một cuộc đại hội võ lâm.

Chàng lắng tai nghe, có mấy người đang bàn luận:

- Qủy Bảo không trừ đi được, thì vẫn còn nhiều nỗi lo ngại cho võ lâm. Qủy Bảo chủ nhân xuất hiện giang hồ có mấy chục năm mà đã giết cả hàng ngàn cao thủ trong hai đạo Hắc, Bạch. Quái vật thần bí nầy có thể đã chết rồi, nhưng không biết có truyền lại cho người khác không?

Một giọng nói bình tĩnh cất lên như hưởng ứng nỗi lo ngại ấy:

- Các bang phái đang lo ngại nhất về điểm đó. Vì vậy mà Thiên Tề giáo mới đứng ra chủ trương tụ tập các võ lâm cao thủ quyết phải phá tan tòa Qủy Bảo nầy.

Một giọng nói dè dặt khác cất lên:

- Không chừng Qủy Bảo chủ nhơn vẫn còn sống ở trên thế gian này cũng nên.

https://thuviensach.vn

- Nhưng cửa bảo đã khép kín mười lăm năm nay rồi, và võ lâm cũng im lặng suốt thời gian ấy, lẽ đâu trong đó...

Câu nói chưa dứt thì đã có một giọng khác cướp lời:

- Thì hậu quả đó đã đáng sợ quá rồi!

Lần nầy ngũ đại môn phái, nhất giáo, nhị bang, tam hội đều có cho nhiều cao thủ đến tham dự, đồng thời Nam cái và Bắc tăng lừng danh trong võ lâm cũng sẽ xuất hiện.

Tiếng nói bên đường xa dần và không nghe được gì nữa cả.

Nhưng qua các lời bàn cãi ấy, Hoàng Thượng Chí chàng đã biết được đại khái là hai đạo Hắc và Bạch trên võ lâm, đều dốc toàn lực chuẩn bị đối phó với Qủy Bảo.

Nhưng chàng không biết Qủy Bảo là gì, cũng không biết Qủy Bảo chủ nhân là kẻ nào từng gieo kinh khủng, mà các cao thủ võ lâm phải liên hợp lại đối phó như vậy.

Chiếc kiệu ngừng hẳn! Thể Điệp Lý Vân Hương vén màn bước xuống.

Gió bên sông thổi mạnh làm cho tấm màn che ở một bên chiếc kiệu cuốn bay lên một góc.

Hoàng Thượng Chí theo đó nhìn ra ngoài.

Trước mắt chàng là một con sông lớn, sóng to vỗ vẫn bờ rầm rầm. Trên bãi cát nơi bờ sông tụ tập gần một trăm người.

Phía bên kia bờ sông sừng sững một tòa cổ bảo. Trước mặt cổ bảo có một con đường đá đi thẳng vào sông, nhưng một thửa đường đá đó bị chìm sâu dưới làn sóng của long giang.

https://thuviensach.vn

Trên cổ bảo có đắp hai chữ "Qủy Bảo" lớn gần một trượng.

Hoàng Thượng Chí lòng hồi hộp! Chàng chú mục nhìn vào tòa cổ bảo đó.

Thốt nhiên, chàng giật mình, toàn thân như bị điện giật. Chàng thấy trên cửa bảo có đắp một cái sọ người, màu huyết đỏ lớn bằng một cái đầu vậy. Cái huyết sọ nầy giống hệt như huyết sọ đã vẽ trên vách tường trong phòng khách nhà chàng.

Một tia sáng lóe lên. Chàng đã hiểu cả! Mười lăm năm về trước, Hoàng và Trương hai nhà cả mấy trăm mạng đều bị thảm sát! Vụ huyết án kinh hồn đó là do Qủy Bảo chủ nhân gây nên.

Chàng nghĩ rằng sư thúc Độc Long Thủ Trương Thông không cho báo gia thù có lẽ là ông ta sợ kẻ thù của nhà chàng quá ghê gớm mà ông lo sợ dòng họ chàng bị tuyệt tự chăng?

Nhưng cái chết sư thúc của chàng lại là lời thề của sư môn? Tại sao, Hoàng Thượng Chí không cách nào nghĩ cho ra điều ấy.

Mắt chàng cứ đăm đăm nhìn vào cái huyết sọ trên cổ bảo đó! Lửa hận trong lòng bốc lên ngùn ngụt.

Nhưng đến khi nghĩ lại võ nghệ của chàng quả non kém, mà kẻ gia thù chàng lại là một ma đầu lợi hại, đến nỗi cả Hắc Bạch cao thủ trong võ lâm họp lại mà không chắc gì diệt trừ được nó, thì lòng chàng nỗi lên một niềm thất vọng.

Sự báo đáp gia cừu, đối với sức chàng thật là quá mong manh!

Nhưng nếu không bỏ qua, không báo thù thì có được không?

Bao nhiêu điều suy tư xáo trộn mãi trong đầu óc Hoàng Thượng Chí.

https://thuviensach.vn

Chàng cảm thấy như có ai đập mạnh trên vai mình một cái, chàng liền quay đầu lại nhìn.

Đó là một thằng nhỏ ăn xin, mặt mày lem luốc như đính đầy dầu mỡ. Hắn đang nhìn chàng mà cười khỉnh.

Hoàng Thượng Chí rất khổ sở vì miệng không thể nói được, thân mình chàng cũng không sao rục rịch được, nhưng trong chàng ngạc nhiên không ít.

Hoàng Thượng Chí tự hỏi không biết tại sao người ăn mày nhỏ nầy có thể chui vào trong kiệu của Lý Vân Hương được.

Như chẳng để ý gì đến những điều thắc mắc của Hoàng Thượng Chí, người ăn xin nhỏ đó chỉ nhìn chàng cười khì khì hỏi:

- Huynh đài, có cuộc vui náo nhiệt sao không đi coi mà lại trốn kín trong kiệu vậy?

Dứt lời hắn xạu mũi lại, ngửi một cái, rồi nói:

- Hừ! Hương thơm của giai nhân còn vướng đâu đây? Người huynh đài quả thật có số đào hoa!

Hoàn cảnh ấy Hoàng Thượng Chí thật không biết cười hay khóc nữa! Chàng chỉ trợn mắt lên mà nhìn thôi.

Người ăn mày nhỏ ngắm kỹ Hoàng Thượng Chí một lúc lâu, rồi nói:

- Chả trách con Thể Điệp đó phải động lòng! Huynh đài quả thật đẹp trai!

Hoàng Thượng Chí biết tên ăn mày nhỏ nầy cố tình đùa cợt, nhưng chàng không thể làm gì nó được cả.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên, người ăn xin nhỏ đó vỗ tay vào đầu mấy cái rồi nói:

- Thật đáng chết! Huyệt đạo của huynh đài đã bị người ta điểm trúng từ lâu, mà tôi lại sơ ý quên mất!

Dứt lời, hắn đưa tay lên dùng lối cách không đã huyệt mà búng tới một cái, huyệt đạo của Hoàng Thượng Chí được mở ra ngay.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Qủy Bảo

Nhìn thấy cử chỉ của chú ăn mày, Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên hết sức vì tuy chàng chưa từng học qua thuật ấy, nhưng chàng đã từng được sư thúc nói qua, và chàng biết đó là thuật cách không đả huyệt. Chàng không ngờ một chú bé dơ bẩn thế kia mà luyện được tuyệt kỹ ấy.

Tuy lòng bội phục chú ăn mày, nhưng chàng cũng không quên hoàn cảnh của mình, liền đứng bật dậy tức giận hỏi:

- Con quỉ cái đó đâu rồi!

Tiểu ăn mày nhìn chàng một cách láu lỉnh nói:

- Huynh đài! Xét rằng huynh đài cự không nổi hắn, giờ nên nhịn đi thì hơn.

Hoàng Thượng Chí cũng biết đó là lời chân thành, nhưng gương mặt tuấn nhả của chàng cũng ngất đỏ lên vì thẹn. Rồi chàng ngập ngừng nói:

- Qua sự giúp đỡ của các hạ, tại hạ lấy làm cảm kích vô cùng.

Chú ăn mày cướp lời:

- Thôi thôi! Huynh đài chớ có đa lễ như thế, xin cho tại hạ biết qua qúy danh của các hạ được không?

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí ấp úng:

- Tại hạ... tại ha... họ.

Chú ăn mày nhỏ nhìn thấy Thượng Chí ấp úng như thế liền lắc đầu khoát tay lia lịa:

- Ô! suýt nữa tại hạ làm điều thất thố rồi, chắc là huynh đài có điều gì bí ẩn, không tiện nói thì phải?

Hoàng Thượng Chí nghĩ lại cái ơn vừa qua của chú ăn mày nhỏ, hơn nữa nghĩ rằng nói với chú ta cũng không sao, liền bảo:

- Tại hạ họ Hoàng.

Chú ăn mày nhanh nhẩu:

- Ồ! Hoàng huynh, còn tiểu đệ họ Đông. Chúng ta có thể kết thành bạn hữu với nhau không Hoàng huynh.

- Kết bạn!

Hoàng Thượng Chí có phần ngớ ngẩn.

Chú ăn mày đáp:

- Phải! Chúng mình tâm đầu ý hợp lắm.

Qua phút ngớ ngẩn, Hoàng Thượng Chí nghĩ rằng:

- Mới qua phút đầu gặp nhau mà chú ta lại bảo là tâm đầu ý hợp thì quả thực tức cười quá. Nếu không kiềm chế thì chàng đã bật cười rồi.

Chàng lại nghĩ:

- Chú này chưa thoát được cái hồn nhiên của tuổi con nít rồi đấy.

https://thuviensach.vn

Chàng liền mỉm cười hỏi:

- Tâm đồng ý hợp à!

- Đúng! Vì tiểu đệ đoán rằng: chắc Hoàng huynh cũng ghét đàn bà, con gái trên thế gian này như là tiểu đệ vậy, phải không?

Hoàng Thượng Chí giật mình một cái, thì ra những lời đối khẩu của mình với Thể Điệp Lý Vân Hương đều bị chú ta nghe lén cả!

Chàng không hiểu tại sao lại có thể thế được, nên ngạc nhiên hỏi:

- Không sai! Mà sao các hạ lại biết được - chàng dịu giọng.

- Thực thì tại hạ rất chán cái lũ đàn bà khốn kiếp ấy.

Chàng lầm bầm:

- Mà không hiểu tại sao các hạ lại biết được một cách chính xác như thế?

Chú ăn mày mỉm cười:

- Chứ không phải là Hoàng huynh đã từng nói đó sao?

- Ừ! Thì đã đành là tôi có nói nhưng khi đó không có các hạ mà!

Chớp mắt lia lịa, chú ăn mày nhỏ nói:

- Chắc là Hoàng huynh không ngờ là tôi đã theo hai người đến đây!

- Ô! Thế à!

Chú ăn mày hạ giọng:

- Tôi cũng vậy, rất ghét đàn bà, nhất là đàn bà đẹp.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí cứ nghĩ rằng:

- Vì mình có một bà mẹ độc ác không nghĩ gì đến gia đình, và cũng không thèm nhìn nhận con cái còn ra lời đe doạ, nên chàng mới ghét đàn bà. Nhưng còn chú ăn mày này, không biết lý do nào đã khiến chú ta chán ghét dàn bà?

Chàng nghi ngờ hỏi lại:

- Các hạ nói thực chứ?

- Dĩ nhiên! Bây giờ có nói ra Hoàng huynh cũng không tin. Vậy hay hơn cứ để thời gian trả lời, thực hư Hoàng huynh sẽ rõ, giờ thì tôi và Hoàng huynh tìm nơi nào kín đáo xem thử đám người kia hành động ra sao!

Hoàng Thượng Chí thắc mắc hỏi:

- Họ làm gì thế nhỉ. Mà ta xem làm gì chứ!

- Coi chúng nó tìm cõi chết! Vui lắm!

- Sao? Các hạ có thể tin như thế à!

- Chớ sao! Hoàng huynh nên biết rằng võ công của Qủy Bảo chủ nhân là thiên hạ vô địch. Họ tự đi tìm lấy cái chết, cái thảm bại mà không biết, thực là buồn cười, Hoàng huynh nhỉ!

Hoàng Thượng Chí nhớ lại lời sư thúc đã nói với chàng trước khi chết thì có lẽ Qủy bảo chủ nhân mà biểu hiệu bằng Huyết sọ là kẻ thù không đội trời chung của chàng, nên bất đồ dùng giọng mũi "Hừ" một tiếng lạnh lùng.

- Ờ! Chắc Hoàng huynh không tin lời tiểu đệ?

Hoàng Thượng Chí không muốn lộ nội tình cho chú ăn mày rõ, liền nói:

https://thuviensach.vn

- Không, không phải tại hạ không tin, nhưng các hạ cũng biết rằng võ học như biển cả. Vì thế không một người nào có thể tự cho mình là thiên hạ vô địch.

- Thôi! thôi! Chúng mình khỏi cần tranh luận với nhau nữa, việc ấy hãy gác lại đã, bây giờ ta đi thì hơn.

Nói vừa dứt lời liền phóng ra khỏi kiệu.

Hoàng Thượng Chí cũng bước ra theo. Chàng thấy một đám người đang chen chúc nhau bên sông, dường như họ đang bàn luận một vấn đề gì cấp bách, quan trọng lắm vậy. Chàng quay lại nhìn chiếc kiệu lộng lẫy, đặt dưới tàng cây cổ thụ, rồi liên tưởng đến thủ đoạn của Thể Điệp Lý Vân Hương đối với chàng, chàng bừng bừng tức giận, vận sức đưa hữu chưởng định phá tan chiếc kiệu cho đỡ tức.

Thấy thế chú ăn mày nhỏ liền can:

- Đừng nóng! Hoàng huynh làm thế làm gì?

- Ta quyết phá cho tan tành chiếc kiệu này!

Nghĩ một chút, chú an mày bảo:

- Khỏi cần! Tiểu đệ có cách làm cho nàng ta phải một phen bực tức chơi!

Trong khi nói thì chú ăn mày đã đi đến bên chiếc kiệu, rồi dùng tay ấn vào cán kiệu và ấn thêm mấy cái trên thành kiệu.

Hoàng Thượng Chí thấy chú ăn mày hành động nhậm lẹ và có nhiều sáng kiến sâu sắc thì không khỏi khâm phục.

Một lát sau dường như đã thỏa mãn với lòng mình, chú ăn mày nheo mắt hớn hở nói:

https://thuviensach.vn

- Thế là xong, chúng ta đi thôi! Tí nữa thế nào Hoàng huynh cũng bằng lòng lắm. Chuyện này nhứt định ả ta phải bị mắc rởm rồi.

Nói xong, chú ăn mày nhỏ liền kéo tay Hoàng Thượng Chí, phóc một cái đã đậu được trên mỏm đá, thực là một thân pháp tuyệt mỹ.

Trông bóng hai người lướt đi như hải yến vượt phong ba vậy.

Thấy bản lĩnh của chú bé, Hoàng Thượng Chí cảm thấy hổ thẹn thầm, nghĩ mình đã học đến mười năm rồi mà không sánh được một phần của chú ăn mày này. Chàng đưa mắt nhìn chú ăn mày tỏ lỏng khâm phục!

Chú ta quay lại mỉm cười.

Chú ăn mày kéo tay Hoàng Thượng Chí ngồi xuống tảng đá, chàng nhận thấy chỗ này có vẻ kín đáo lắm.

Từ trên nhìn xuống, bên bờ sông, Hoàng Thượng Chí thấy nhóm người giờ đây có phần trật tự hơn khi trước, chàng thấy họ đứng xếp thành một vòng tròn, ở giữa có một lão hoà thượng, đầu nhẵn thín, một lão ăn xin đầu tóc bạc phơ rối bù, vận một bộ đồ vá cả hàng trăm miếng, có lẽ cả hàng năm họ chưa giặt, và một quái nhơn đầu trùm kín một vuông vải, miệng đang thao thao, như ông ta đang thiết kế đối phó với Qủy Bảo.

Hoàng Thượng Chí sững sờ nhìn một chữ "Qủy Bảo" hùng vĩ, màu đỏ chàng thấy rờn rợn người. Chàng thấy hiện giờ mình không đủ sức để nói đến hai chữ phục thù. Nhưng nếu những cao thủ võ lâm của Hắc Bạch đạo giang hồ này đập nát được Qủy Bảo, thì hóa ra mối huyết cừu của chính chàng phải chìm trong lòng đại dương sao!

Lòng chàng bối rối vô cùng.

Chú ăn mày nhỏ dùng cùi chỏ, khẽ thúc vào mình chàng một cái, nói:

https://thuviensach.vn

- Nầy Hoàng huynh! Người với tôi cũng kể như bình thủy tương phùng, ắt cũng có tiền duyên. Vậy tiện đây nếu Hoàng huynh không chê tôi là một kẻ ăn mày tồi tàn, vô gia cư, thì chúng ta...

Hoàng Thượng Chí cảm xúc mãnh liệt, trước lời nói thành thực và tha thiết của chú ăn mày, nên khoát tay bảo:

- Ồ! ồ! Không nên! Không nên! Các hạ chớ quá hạ mình, tại hạ mang ơn không hết, thì có lý nào dám khinh bạc các hạ đâu. Các hạ muốn gì ở tại hạ xin cứ nói.

Nghe thế, chú ăn mày nhỏ tỏ lòng mừng:

- Điều mà tiểu đệ tha thiết nhất từ khi gặp Hoàng huynh là được kết bạn đồng tử, cùng Hoàng huynh. Không hiểu ý kiến của Hoàng huynh như thế nào?

Hoàng Thượng Chí không khỏi cảm động trước tấm lòng của chú ăn mày. Hơn nữa chàng đã phục chú ta lắm, nên mỉm cười nói:

- Được thế thì hay biết chừng nào!

Chú ăn mày nhỏ mừng quýnh nói:

- Như thế thì mình hãy thông tên tuổi cho nhau biết để phân thứ bậc. Tiểu đệ năm nay mười sáu tuổi mấy ngày, họ là Đông Phương tên Huệ.

- Đông Phương Huệ?

Chú ăn mày ngạc nhiên nhìn Hoàng Thượng Chí nói:

- Tên ấy dở lắm sao Hoàng huynh?

Hoàng Thượng Chí mỉm cười nói:

https://thuviensach.vn

- Không dở, nhưng tên đó nghe có vẻ tiểu thơ quá! Không anh hùng tí nào cả.

- Ối! Tên là cái hiệu đặt ra để người khác gọi cho tiện, cần gì phải hay dở? Tên ấy giống trai hay gái cũng chẳng cần quan tâm làm chi.

Hoàng Thượng Chí mỉm cười:

- Cũng có lý, còn tại hạ là Hoàng Thượng Chí mười tám tuổi lẻ.

- Bây giờ chúng ta phải lập thệ đã.

- Còn phải rắc rối thế à?

Chú ăn mày vênh mặt:

- Chứ sao! Không theo luật lệ cổ truyền ấy không thể tròn vẹn bằng hữu được.

Hoàng Thượng Chí muốn cãi, nhưng lại thôi, vội nói:

- Thôi được!

Hoàng Thượng Chí nói xong liền quì xuống ngước mặt lên trời khấn:

- Xin trời đất chứng minh cho tôi, tên Hoàng Thượng Chí, mười tám tuổi, nguyện kết tình thủ túc với Đông Phương Huệ, chết sống có nhau phước hoạ cùng huởng, nếu sau này có trái lời thề ước thì chết dưới đao, kiếm một cách thảm thiết...

Đông Phương Huệ cũng qùy cạnh Hoàng Thượng Chí, đợi khi Thượng Chí dứt lời, liền lập lại lời chàng, rồi cả hai cúi lạy trời đất.

Làm những nghi lễ xong rồi, hai người cùng đứng dậy.

Đông Phương Huệ hớn hở nói:

https://thuviensach.vn

- Bây giờ thì Hoàng huynh là Chí ca của tiểu đệ rồi.

Hoàng Thượng Chí dường như có điều gì suy nghĩ nói:

- Giờ thì tiểu huynh đã được một người em rồi, bằng người làm ca ca là tôi lại rất lấy làm hổ thẹn vì...

Đông Phương Huệ lo lắng hỏi:

- Vì sao thế! Chí ca?

- Vì về võ công tôi và hiền đệ quá chênh lệch, tôi cảm thấy...

- Ô! Tưởng gì chứ điều ấy đâu có phải là một trở lực giữa tình anh em của chúng ta. Sau nầy nếu có cơ hội hiền huynh có thể vượt trên tiểu đệ ngay, hơn nữa tiểu đệ nhận thấy nội công của hiền huynh đã có căn bản rồi đấy.

Hoàng Thượng Chí buồn rầu nói:

- Đó là kết quả của mười mấy năm luyện tập đấy.

Đông Phương Huệ ngạc nhiên:

- Mười mấy năm cơ à!

- Phải!

- Chỉ có luyện nội công không thôi sao?

- Ừ!

- Sư phụ của Chí ca là ai vậy?

Hoàng Thượng Chí nghe hỏi đến sư thúc thì không khỏi xúc động, buồn rầu bảo:

https://thuviensach.vn

- Sư phụ của tiểu huynh đã chết rồi, sư phụ dặn tiểu huynh không được nói cho ai hay tên của sư phụ.

Thấy hiền huynh của mình buồn thảm như vậy, Đông Phương Huệ cũng buồn lây. Để đánh tan cái không khí buồn thảm, Đông Phương Huệ cười giả lả nói:

- Thôi! Hiền đệ khuyên hiền huynh chớ sầu thảm nữa, bây giờ tiểu đệ có điều muốn thưa cùng hiền huynh.

- Có điều gì thắc mắc tiểu đệ cứ nói đi.

Ngần ngừ một chút Đông Phương Huệ nói:

- Sau nầy nhớ gặp điều gì đi nữa, ca ca cũng không được bỏ mặc tiểu đệ nhé!

Hoàng Thượng Chí cười nói:

- Điều ấy dĩ nhiên rồi! Chúng ta đã lập thề với nhau rồi tiểu huynh thấy câu nói của hiền đệ hơi dư đấy!

- Tiểu đệ nguyện hết sức tin tưởng ca ca.

Trong khi hai chàng Hoàng, Đông đang nói chuyện, thì quần hùng trên bến sông không còn vây thành vòng tròn nữa, mà ai nấy đều quay mặt về phía Qủy Bảo.

Cái không khí trở nên yên lặng và nặng nề, bao trùm lên mọi người, thần kinh mọi người căng thẳng, một sự quan trọng mà họ phải tự quyết định lấy, sinh mạng của mọi quần hùng đang bị hăm dọa, vì họ biết nếu thất bại, thì họ tự gieo vào mình một sự đau đớn, vô bờ, chết không toàn thây, sống thì tàn phế suốt đời.

https://thuviensach.vn

Quần hùng muốn hành động trước để Qủy Bảo chủ nhân không kịp trở tay!

Một quyết định ghê gớm, vì mọi người đều biết rằng bản lãnh của Qủy Bảo chủ nhân đã đến độ tuyệt đỉnh. Qủy Bảo, hai tiếng ấy đã mấy mươi năm trước, phàm là người của võ lâm là không ai không biết và không ai không sợ hãi khi nhắc đến hai tiếng Qủy Bảo.

Nói đến Qủy Bảo người ta nghĩ đến sự huyền bí của võ lâm.

Qủy bảo đã khủng bố tất cả hai đường Hắc, Bạch của giới giang hồ.

Quần hùng hồi hộp chờ đợi, họ nín thở, cố đè nén cái sợ hãi đang xâm lấn tinh thần họ.

Chú ăn mày trỏ về hướng bờ sông nói với Hoàng Thượng Chí:

- Lão ăn xin đứng trước nhất, đó là Nam cái Thần khất, lão hoà thượng có cái đầu nhẵn thín ấy là Bắc tăng và quái nhân trùm kín đầu là Thiên Tề giáo chủ đấy.

Nghe Đông Phương Huệ nhắc đến bốn chữ "Thiên Tề giáo chủ", Hoàng Thượng Chí rung động châu thân, lòng chàng nổi lên một sự kích động dữ dội, khiến vai chàng khẽ rung một cái, chàng nghĩ đến mẹ chàng đã tái giá với y!

Hoàng Thượng Chí chửi thầm:

- Thực khốn nạn!

Chú ăn mày nhỏ Đông Phương Huệ nói tiếp:

- Ba người này là ba nhân vật nổi danh nhất trong võ lâm hiện giờ đó Chí ca ạ!

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Trong ba người đó, ai là người vô địch?

Đông Phương Huệ quay nhìn Thượng Chí một cái rồi trở lại quan sát quần hùng, và nói:

- Điều ấy rất khó nói! Dường như Nam cái và Bắc tăng tương sức thì phải, còn theo lời ca tụng của võ lâm thì võ công của Thiên Tề giáo chủ rất cao, nhưng cao như thế nào thì không ai biết được, hơn nữa không ai thấy ông ta đấu võ bao giờ và cũng chẳng có ai được cái hân hạnh nhìn mặt thực của ông ta nữa.

- Không biết đối vơi Qủy Bảo chủ nhân, ông ta ra sao?

Đông Phương Huệ cả quyết:

- Thì lão ta sẽ không chịu nổi một đấm của Qủy Bảo chủ nhân chớ sao!

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên hỏi:

- Hừ! Huệ đệ! Sao Huệ đệ lại biết?

Đông Phương Huệ lúng túng:

- Cái đấy... cái đấy.. cái đấy cũng là lời nói của giới võ lâm mà tiểu đệ đã nghe lỏm được đấy.

Hoàng Thượng Chí bỗng chụp tay Đông Phương Huệ nói:

- Hiền đệ! Họ đã bắt đầu hành động rồi!

Đông Phương Huệ cười khỉnh:

- Thảm kịch cũng bắt đầu mở màn.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí khẽ siết chặt tay Đông Phương Huệ, mắt đăm nhìn đám quần hùng không chớp mắt.

Trước mặt hai chàng, gần mười cái bóng tiến sát mép sông, rồi lẹ như chớp dùng thuật phi thân vượt qua con đường đá, ẩn dưới dòng sông, đến trước cửa Qủy Bảo.

Trong khi ấy, một tiếng rên quái đản và thảm thiết từ trong Qủy Bảo đưa ra, xé tan bầu không khí đang yên lặng, quần hùng giật thót người, rởn tóc gáy. Không khí yên lặng tự nãy giờ không còn nữa, mọi người dõi mắt về cửa động, gương mặt đều đượm vẻ lo âu.

Hoàng Thượng Chí cảm thấy hình như trong tiếng rên xiết ấy có chớp hàng ngàn thanh kiếm bén, đang tìm cách chui vào tai chàng, chàng vội đưa tay lên bịt lấy hai tai, chàng nghe thấy tim mình đập thình thịch như muốn thoát khỏi lồng ngực.

Gần mười cao thủ vừa thoáng nghe tiếng rên quái dị ấy, thì không hẹn, tất cả đều đứng lại và im phăng phắc.

Trên bờ sông bọn võ lâm nhốn nháo lên một lúc, rồi cũng im lặng chờ đợi.

Tiếng rên quái đản vừa dứt, cánh cửa đen cửa Qủy Bảo từ từ sịch mở, lộ ra miệng hang sâu thăm thẳm và đen ngòm. Miệng hang lớn như cự linh chi thần vậy.

Cả bọn cao thủ đứng trước của hang sợ hãi, lui lại hơn ba trượng.

Không khí lúc ấy đã đến cùng cực căng thẳng.

Một phút trôi qua trong sự lo sợ của mọi người vẫn không có gì thay đổi.

https://thuviensach.vn

Qủy Bảo đứng sừng sững lạnh lùng như đe doạ.

Có gì lạ xảy ra!

Mọi người đang chú mục mong đợi.

Bọn cao thủ trước cửa hang bỗng đồng hét lên, rồi xông thẳng vào hang, tiến sâu vào trong Qủy Bảo Chú ăn mày hừ một tiếng lạnh lùng nói:

- Đó là tốp thứ nhất đi tìm cái chết!

Hoàng Thượng Chí nheo một mắt nhìn chú ăn mày một cái rồi quay trở lại... nhìn bọn võ lâm.

Một tốp gần ba chục cao thủ, cũng vượt qua đường đá, thét lớn một tiếng thị oai, rồi đồng loạt ào vào cửa bảo.

Qủy Bảo vẫn lạnh lùng, cái miệng hang to tướng, đã nuốt chửng ngót năm mươi cao thủ mà vẫn trơ trơ ra như đang chờ đợi.

Sự lạnh lùng ghê gớm ấy, khiến cho bọn võ lâm ở ngoài vừa ái ngại, vừa lo sợ, lại vừa tò mò muốn biết có gì thần bí trong Qủy Bảo ấy.

Chú ăn mày nhỏ lại hừ một tiếng lạnh lùng bảo:

- Lại tốp thứ hai ngu dại đi tìm cái chết!

Tên ăn mày nhỏ nói chưa dứt lời, thì Hoàng Thượng Chí thấy từ trong cửa Qủy Bảo yên lặng, bỗng vọt ra những bóng người, và cứ như thế phóng ra liên tiếp.

Chàng biết đó là những cao thủ đã vào hang khi nảy.

Có kẻ rơi trên bờ, kẻ rớt xuống sông làm nước bắn tóe tứ phía.

https://thuviensach.vn

Trong chớp mắt mà ngót năm mươi cao thủ, từng vùng vẫy chốn giang hồ đã biến thành những xác chết, thật thê thảm thay!

Sự biến động ấy khiến số cao thủ bên ngoài nhốn nháo lên.

Hoàng Thượng Chí điếng người, mắt trợn, miệng cứng không nói được nữa lời, toàn thân chàng run lên cầm cập, trông thật tức cười.

Hoàng Thượng Chí nghĩ thầm:

- Không biết Qủy Bảo chủ nhân là người hay ma quỉ, mà có cái công lực ghê gớm thế, thực nếu không nhìn thấy tận mặt như hôm nay, chắc có lẽ ta không tin được khi có người kể lại.

Càng nghĩ Hoàng Thượng Chí càng phục hiền đệ mình, chàng lại thắc mắc không hiểu tại sao Đông Phương Huệ biết nhiều thế.

Thật là thảm khốc! Không có một mạng nào sống sót trở ra.

Hoàng Thượng Chí lại nghĩ:

- Có lẽ Qủy Bảo chủ nhân muốn cảnh cáo mọi người nên mới ném mấy cái xác ấy ra. Ghê gớm thực!

Bị một vố nặng nề, gần một trăm cao thủ ở ngoài nếm phải đòn cân não ấy, ai ai cũng bị kích động mãnh liệt.

Họ la hét múa máy lung tung, quang cảnh lúc ấy thực hỗn loạn. Bọn cao thủ chỉ dám đánh võ miệng, chớ không ai có đủ can đảm làm thử một bận nữa. Họ sợ! Phải! Họ sợ vì họ đã ý thức được Qủy Bảo cửa vào thì có, còn cửa ra thì không.

Một khắc trôi qua, Hoàng Thượng Chí thấy Nam cái cùng Bắc tăng hai người song bước vượt qua đường đá để tiến vào Qủy Bảo.

https://thuviensach.vn

Hai bàn tay của Hoàng Thượng Chí đã đẫm ướt mồ hôi từ hồi nào, mà chàng không hay, chàng chùi vội hai tay vào áo. Lòng chàng bị kích động mạnh, chàng run run hỏi chú ăn mày:

- Này hiền đệ! Theo hiền đệ thì lần nầy số phận của Nam cái và Bắc tăng ra sao?

Chú ăn mày suy nghĩ một lát rồi bảo:

- Theo sự phỏng đoán của tiểu đệ, thì hai người Bắc tăng và Nam cái có thể toàn thây mà trở ra được, ca ca nên biết đây là phúc lắm đó!

Thoạt tiên Nam cái và Bắc tăng đồng loạt hú lên một tiếng lanh lảnh rồi tung chân nhảy cao vút lên không, trông như đôi đại bàng triển cảnh, thực là đẹp. Một lối phi thân tuyệt kỹ hiếm thấy trong đạo võ lâm.

Bức tường cửa Qủy Bảo cao chừng tám trượng nhưng thế búng của hai người lại vượt quá tám trượng, rồi hai người khẽ uốn mình, là sà đáp xuống đấu trường một cách nhẹ nhàng, thoạt trông như đôi đại bàng hạ cánh.

Bọn cao thủ còn lại trên bờ sông đều hét lên khen tuyệt!

Hoàng Thượng Chí cũng buột miệng khen:

- Một công phu tuyệt diệu! Thật...

Hoàng Thượng Chí chưa nói hết câu, thì mắt chàng trợn lên biểu lộ một sự ngạc nhiên vô cùng, đồng thời buột miệng thốt lên: Ồ!... một tiếng.

Thì ra, khi Nam cái và Bắc tăng chân vừa chấm đầu tường, bỗng nhiên lộn bật ra sau một cái rồi rớt về đúng chỗ cũ. Trông như hai con chim bi bắn rơi vậy. Hiển nhiên là hai người vừa bị đánh ngã, và dường như địch thủ có ý nương tay cho hai người.

https://thuviensach.vn

Bọn người trên bờ sông, vẻ mặt hết thảy đều thất sắc, cơn sợ sệt của họ được dịp bộc phát trên gương mặt họ, trông thật thảm thê, và đứng ngơ ra như những pho tượng gỗ thật tội nghiệp!

Bọn võ lâm này ai cũng biết rằng công lực của Qủy Bảo chủ thật cao siêu, nhưng họ không ngờ lại cao siêu đến bậc ấy.

Mọi người đều rung động, họ sợ cho tánh mạng họ.

Bọn cao thủ không ngờ hai bậc tuyệt thủ cao nhất của võ lâm, lại có thể bị thất bại một cách dễ d2ng như thế. Chỉ có cái việc vượt qua bức tường Qủy Bảo còn vô phương, huống hồ gì việc phá tan Qủy Bảo.

Bọn cao thủ nuốt nước bọt đánh ực một cái như nuốt lấy bao nhiêu thất vọng ê chề!

Chú ăn mày lầm bầm một mình:

- Biết điều thì cút hết đi là hơn cả! Ở lại rồi tròng họa vào cổ đấy!

Nghĩ đến huyết thù của mình, Hoàng Thượng Chí cảm thấy việc trả thù thực là mỏng manh. Lòng đang hậm hực, lại nghe người em kết nghĩa mình lải nhải, chàng trợn mắt nói:

- Huệ đệ, hiền đệ nói như thế là nghĩa gì?

- Tiểu đệ nói như thế có nghĩa là, nếu Nam cái Bắc tăng là người biết điều thì hãy rút đi cho êm chuyện!

Hoàng Thượng Chí cười cay đắng:

- Dường như hiền đệ có thiện cảm với Qủy Bảo lắm thì phải!

Chú ăn mày cười hề hề, nói:

https://thuviensach.vn

- Xem việc mà luận chuyện thế thôi! Chớ có cái gì là thiện cảm với ác cảm, mà nhân huynh nói thế!

Hoàng Thượng Chí lại hỏi:

- Địa vị của Nam cái trong Cái bang như thế nào, hiền đệ?

- Người đứng đầu của trưởng lão đấy!

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên hỏi:

- Hiền đệ cũng là một phần tử của Cái bang, sao tiểu luynh thấy đệ đối xử...

- Không! tiểu đệ là du cái!

- Du cái? Du cái là sao!

- Dư cái là du cái, là không thâu nhận tiếc tự của Cái bang.

- Kỳ thực, ngu huynh không hiểu gì cả! Kỳ quặc...

Hoàng Thượng Chí chưa nói dứt câu, lại thấy Nam cái và Bắc tăng lần nữa nhảy vọt lên tường, dường như hai người đã hậm hực và chưa chịu phục.

Cũng như lần trước, vừa đặt chân lên đầu tường, thì hai người một lần nữa bị đánh ngã và cũng rơi đúng ở vị trí cũ.

Bọn cao thủ biết hai kỳ nhân này, bị địch đánh ngã, nhưng không hiểu địch nhân ra tay như thế nào?

Họ phân vân và đặt nhiều câu hỏi, nhưng rốt cuộc không tìm được một tia sáng nào.

https://thuviensach.vn

Dường như trực nhớ đến điều gì, Hoàng Thượng Chí quay lại hỏi chú ăn mày:

- Nầy hiền đệ! Hiền đệ bảo là công lực của Thiên Tề giáo chủ còn vượt hẳn Nam cái và Bắc tăng phải không!

- Đúng vậy! Ngu đệ được nghe giới võ lâm bảo thế, mà sao hiền huynh lại hỏi đệ câu này?

Hoàng Thượng Chí ra dáng thắc mắc hỏi:

- Nầy hiền đệ! Nếu cả ba người: Nam cái, Bắc tăng và Thiên Tề giáo chủ, cùng ra tay một lúc, thì tình hình ra sao? Theo ngu huynh thì có thể đạt được kết quả đấy.

Chú ăn mày nhỏ cả quyết:

- Chưa chắc cả ba đã vượt khỏi bức tường ấy, chớ đừng hòng phá tan Qủy Bảo.

Hoàng Thượng Chí lấy làm lạ hỏi:

- Sao hiền đệ có thể quyết đoán như thế được. Ngu huynh thấy khó tin quá!

Chú ăn mày Đông Phương Huệ giải thích:

- Đó là tại nghĩa huynh không thấy đấy thôi! Tình trạng này xảy ra ở đây hoài, kẻ nào được toàn thây mà ra về thực là chuyện hy hữu, thường thì chẳng ai có cái hân hạnh được trở về cả. Ngu đệ có thể nói, đó là một tử địa, ai bước chân vào Qủy Bảo thì coi như đã chết rồi. Vì lý do ấy mà ngu đệ mới dám cả quyết như thế.

Tuy đã được Đông Phương Huệ giảng giải khúc chiết, nhưng Hoàng Thượng Chí vẫn thắc mắc:

https://thuviensach.vn

- Tại sao Thiên Tề giáo chủ lại không chịu ra tay nhỉ? Lạ thực!

Chú ăn mày mỉm cười:

- Kể cũng lạ thực! Nhưng cái đó thì có nước hỏi ông ta mới biết nổi.

Hoàng Thượng Chí chỉ biết ngồi yên lặng mà thở dài than ngắn:

Chàng bóp trán suy nghĩ:

- Tại sao Thiên Tề giáo chủ không chịu ra tay?

Chàng nhớ là khi bị Thể Điệp Lý Vân Hương bắt bỏ trong kiệu, rõ ràng có nghe người ta bàn là: Kỳ liên kết nhân vật võ lâm trong Hắc, Bạch hai đạo nầy, do Thiên Tề giáo chủ đứng ra chủ trương phát động ấy thế mà tại sao lão ta có thể lạnh lùng, khoanh tay đứng ngó không chịu động thủ. Thật khó mà hiểu nổi lão ta hành động như thế nào?

Rồi Hoàng Thượng Chí lại thầm nghĩ:

- Hay là Thiên Tề giáo chủ đã sắp đặt cơ mưu nào rồi chăng? Hay lão ta có ẩn ý nào khác?

Trong khi Hoàng Thượng Chí đang nghĩ về hành động của Thiên Tề giáo chủ, thì trước sân Qủy Bảo Nam cái và Bắc tăng đã nhảy lên tường lần thứ ba.

Ngoài ý nghĩ của mọi người, lần này hai kỳ nhân của võ lâm đã vượt được bức tường cửa Qủy Bảo không một chút trở ngại nào. Thế rồi hai người mất hút trong chiếc hang đen ngòm, to tướng kia.

Bọn cao thủ còn lại nhốn nhao một lúc, rồi hơn một nửa số người hăng hái tiến đến sát mép con đường đá ẩn dưới lòng sông.

https://thuviensach.vn

Bây giờ đây họ đã tin tưởng phần nào ở hai kỳ nhân, họ đồng loạt hét lớn trợ oai, rồi nhảy thóc qua sông tiến thẳng vào hang đá.

Hoàng Thượng Chí nhìn cái hang quái dị vẫn trơ trơ, lạnh lùng, từ trong đó tiết ra một khí thế lạnh lạnh của tử thần. Lòng chàng cảm thấy lo sợ thay cho đám cao thủ đó chàng nghe cổ mình như khô lại, nuốt nước bọt ực một tiếng và cảm thấy đăng đắng, chàng muốn nói lên, nhưng giọng chàng đã lạt hẳn đi rồi. Chàng nghe tim mình đập thình thịch trong lòng ngực. Chàng mong bọn cao thủ chiếm được thượng phong, để bảo toàn tánh mạng và phá tan Qủy Bảo cứu những nhân vật võ lâm hậu bối.

Nhưng chàng lại tự mâu thuẫn với chính chàng, vì nghĩ:

- Nếu bọn cao thủ này thành công thì mối hận của chàng lấy đâu mà trả được, ấy thế nên chàng lại muốn bọn cao thủ này thất bại.

Hai ý tưởng mâu thuẫn ấy quay cuồng trong đầu óc chàng.

Chú ăn mày nhỏ cũng không hơn gì, chú ta đứng dậy nhìn chòng chọc vào đám người.

Trong lúc tốp cao thủ thứ ba định xông vào thì bỗng nhiên họ ngừng hẳn lại.

Có hai bóng người, từ trong cái hang đen ngòm ấy đi ra.

Nhìn kỹ lại thì ra Nam cái và Bắc tăng.

Bước đi của hai kỳ nhân có vẻ ngượng nghịu, quần áo rối bời, nhất là Nam cái, mặt tái mét, râu tóc đã rối lại càng rối bù thêm.

Bước chân lão chệnh choạng như sắp ngã.

Tiểu ăn mày mỉm cười tỏ vẻ vui sướng ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Họ ra rồi sao?

Tiểu ăn mày đáp:

- Thực hy hữu chưa từng có lòng mấy chục năm nay! Đó là lần thứ nhứt có người sống sót rời khỏi Qủy Bảo! Chẳng biết có phải chủ nhân Qủy Bảo đã vị nể hai bậc tiền bối võ lâm nầy mà không nỡ dùng độc thủ chăng! Kể ra Nam cái và Bắc tăng đúng là hai bậc tiền bối võ lâm thật!

Hoàng Thượng Chí nói:

- Khá khen cho hiền đệ! Việc gì cũng thông cả.

- Hì! hì! Ngu đệ chỉ đoán ẩu, mà được ca ca khen, thật sung sướng hi hi.

Khi Nam Cải và Bắc tăng ra khỏi cửa quỉ Bảo thì cánh cửa đen từ từ khép kín lại sau lưng hai người.

Hai kỳ nhân không cần để ý đến bọn võ lâm cao thủ, cứ lẳng lặng vượt khỏi con đường đá, khi ấy có mấy nhân vật giang hồ ra chặn lại để hỏi han, hai người lẹ làng lách mình mà đi không đáp lại câu nào.

Bọn cao thủ đứng nhìn theo cho đến khi hai bóng người mất hút đằng xa tít.

Bọn cao thủ võ lâm lo chôn cất mấy xác chết, rồi tự giải tán.

Yên lặng. Hoàn toàn yên lặng.

Mặt nước sông vẫn cau mày muôn thuở với hai chữ Qủy Bảo rờn rợn mùi máu tươi.

https://thuviensach.vn

Một trận phong ba vừa qua, Qủy Bảo giờ vẫn trơ ra như thách thức bọn giang hồ. Cái uy vũ của nó khiến cho người run sợ, nhưng cái thần bí của nó cũng làm cho nhiều nhân vật võ lâm động tánh tò mò.

Thiên Tề giáo chủ cũng đã đi rồi, bọn giáo đồ của lão ta cũng theo gót sư phụ.

Cuối cùng chỉ còn lại Thể Điệp Lý Vân Hương, đi theo ả có mấy tỳ nữ và bốn kiệu phu.

Bọn Thể Điệp Lý Vân Hương âm thầm tiến về chiếc kiệu Hoàng Thượng Chí nhìn theo bọn chúng với đôi mắt ẩn đầy căm giận, miệng thì trề ra lệ vẽ khinh bỉ nói:

- Đồ quỉ cái, có ngày nào đó ta sẽ tìm mày để thanh toán món nợ này.

Chàng hừ một tiếng.

Chú ăn mày nhỏ, thúc cùi chỏ vào hông chàng nói:

- Chí ca, lại đây xem, còn một màn hài kịch ngăn ngắn, ca ca nên xem đừng bỏ qua uổng lắm đấy.

Hoàng Thượng Chí không hiểu Đông Phương Huệ muốn nói gì, song cũng gật đầu ưng thuận.

Chú ăn mày Đông Phương Huệ thúc cùi chỏ vào hông chàng chỉ về phía chiếc kiệu Hoàng Thượng Chí thấy Thể Điệp Lý Vân Hương, đưa tay vén bức màn của chiếc kiệu, trông nàng có vẻ ngơ ngẩn. Vì khi cách chiếc kiệu ba bước nàng đã phát giác Hoàng Thượng Chí không còn ở trong kiệu của nàng nữa, Nàng không hiểu Hoàng Thượng Chí thoát thân bằng cách nào.

- Ai đã cứu chàng rồi!

https://thuviensach.vn

Nàng lẩm bẩm nói một mình, thẫn thờ nhỡn chung quanh một lúc lâu, rồi thở dài bước vào kiệu.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Địa Linh Mạch Toàn

Đông Phương Huệ xoa tay tươi cười, nói:

- Chí ca! Hãy xem kia kìa.

Đàng kia, bốn tráng hán kê vai vào cỗ kiệu đứng lên đi được mấy bước bỗng cỗ kiệu kêu răng rắc, chiếc kiệu đã bị gãy đổ nhào xuống đất.

Thể Điệp Lý Vân Hương vừa kinh ngạc vừa sượng sùng bước ra khỏi kiệu, đảo mắt nhìn bốn bên.

Hoàng Thượng Chí thích thú, cười ra tiếng, nghĩ:

- Tên ăn xin Đông Phương Huệ thật là liếng khỉ, té ra trước khi rời kiệu hắn đã dùng mánh lới phá cỗ kiệu mà mình chẳng hay.

Đông Phương Huệ cũng không nhịn cười được, reo lớn:

- Hay quá!

Tiếng reo của Tiểu ăn xin khiến Thể Điệp Lý Vân Hương liền quay lại nhìn về phía hai chàng đang nấp.

Hoàng Thượng Chí nói nhỏ:

- Bậy nào, sao lớn tiếng thế?

https://thuviensach.vn

Đông Phương Huệ thúc nhẹ cùi chỏ vào mình Thượng Chí nói:

- Chí ca! Anh hãy chạy lẹ đi, để tôi đối phó với chúng nó cho.

Hoàng Thượng Chí nói:

- Sao lại phải chạy.

Tiểu ăn xin đáp:

- Cứ chạy đi là được!

Hoàng Thượng Chí lắc đầu, nói:

- Ta không chạy.

Đông Phương Huệ quay lại, hỏi:

- Chí ca không chạy à?

Hoàng Thượng Chí gật đầu:

- Không! Ta không bỏ hiền đệ ở lại một mình được.

Đông Phương Huệ cười hả hả, vỗ vai Thượng Chí rồi nói:

- Lẩn thẩn quá! Sư huynh cứ việc chạy trước, tôi sẽ đuổi theo sau!

Hoàng Thượng Chí vẫn khư khư:

- Ta không chạy.

Đông Phương Huệ nói:

- Sư huynh phải biết lợi hại chứ!

Thượng Chí hỏi:

https://thuviensach.vn

- Lợi hại cái gì?

Tiểu ăn xin mĩm cười giải thích:

- Con Thể Điệp Lý Vân Hương này là Đường chủ của Thiên Tề giáo, võ công rất giỏi. Sư huynh xem nàng đến xứ này mà chỉ đem theo hai tỳ nữ và bốn hán tử khiêng kiệu thì đủ hiểu nàng không phải là kẻ tầm thường, và dĩ nhiên bộ hạ của nàng, kẻ nào võ công cũng cừ khôi, với anh thì chẳng ứng phó được người nào cả, vậy anh ở đây làm tôi thêm bận bịu phân tâm mà thôi?

Hoàng Thượng Chí cả thẹn, mặt đỏ bừng, suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Sư đệ có thể ứng phó được hết với hắn không?

Đông Phương Huệ cười, nói:

- Việc đó chưa biết được, để mặc tôi lo, sư huynh cứ theo ngách đá nảy đi thẳng vào rừng! Tôi sẽ dụ chúng đến hướng khác!

Thể Điệp Lý Vân Hương đã từ từ tiến về tảng đá, chỗ hai chàng đang nấp.

Đông Phương Huệ giục giã:

- Mau lên! Chần chờ mãi thì không kịp đó!

Hoàng Thượng Chí phóc xuống khỏi tảng đá, men theo chỗ khuất chạy vội vào rừng.

Tiểu ăn xin Đông Phương Huệ nhảy vút xuống khỏi tảng đá, cười ha hả, tiến về phía Lý Vân Hương.

Vẻ mặt lạnh lùng, hai hàng mi xếch ngược, Thể Điệp Lý Vân Hương từ từ đi đến, chỉ còn cách Đông Phương Huệ hai trượng thì dừng lại.

https://thuviensach.vn

Lý Vân Hương thấy người cười chế nhạo mình lại là một tên ăn mày trẻ tuổi liền nổi giận thét hỏi:

- Tiểu tử kia, sao ngươi đám hỗn láo với đại nương nương!

Đông Phương Huệ cau mày nói:

- Cái gì? Ai hỗn láo?

Lý Vân Hương quắc mắt hỏi:

- Phải chẳng ngươi đã phá kiệu của ta?

Tiểu ăn xin không đáp, cười ngặt nghẻo như một người say.

Thể Điệp Lý Vân Hương thét lớn:

- Tiểu tử! Có phải ngươi đã phá kiệu ta không?

Đông Phương Huệ nghiêng mình hỏi:

- Ngươi có quyền gì dám bảo ta phá kiệu? Ăn nói phải thận trọng chứ.

Lỷ Vân Hương cười gằn, hỏi:

- Quyền gì rồi ngươi sẽ biết, người ngồi trong kiệu đâu rồi.

Tiểu ăn xin tròn xoe đôi mát tỏ vẻ ngạc nhiên, hỏi lại:

- Cái gì? Người trong kiệu là nam hay nữ?

Lý Vân Hương nói:

- Nam hay nữ tất ngươi biết rồi cần gì hỏi nữa!

Đông Phương Huệ lại cười khanh khách, nói:

https://thuviensach.vn

- Ô hay! Chuyện của ngươi làm sao ta biết được. Sao ngươi không hỏi bọn bộ hạ mà lại theo truy vấn ta?

Vẻ mặt của Thể Điệp Lý Vân Hương đàng đàng sát khí, lạnh lùng hỏi:

- Ngươi biết ta là ai không?

Đông Phương Huệ lắc dầu nói:

- Ô! Ta biết ngươi làm chi? Hơn nữa ta là một kẻ ăn xin phiêu bạt khắp nơi không giao thiệp với đàn bà con gái bao giờ!

Thể Điệp Lý Vân Hương gằn giọng nói:

- Ngươi muốn chết hay muốn sống?

Đông Phương Huệ làm ra vẻ ngờ nghệch hỏi:

- Ngươi hỏi ta như thế có dụng ý gì?

Lý Vân Hương nói:

- Nếu ngươi muốn sống thì phải chỉ thằng nhỏ trong kiệu lúc nãy đi đâu, nếu muốn chết thì...

Tiểu ăn xin chận hỏi:

- Thì sao?

Thể Điệp Lý Vân Hương gật dầu, đáp:

- Thì bổn Đường chủ liền đập ngươi chết ngay!

Đông Phương Huệ cúi đầu ngẫm nghĩ, trông đáng điệu chàng nửa như thật thà khờ khạo, nửa như tinh quái khôi hài, một lúc sau ngẩng đầu lên nói:

https://thuviensach.vn

- Tôi muốn chết!

Thể Điệp Lý Vân Hương ngẩn người vì câu nói của tiểu ăn xin. Nàng gằn giọng nói từng tiếng:

- Ngươi muốn chết!

Đông Phương Huệ gật đấu thản nhiên đáp:

- Vâng! Tôi làm nghề ăn xin đã chán rồi, không muốn kéo những ngày khổ sở này nữa!

Nói xong tiểu ăn xin lại cất tiếng cười khanh khách.

Thể Điệp Lý Vân Hương biết tên ăn xin này cố chọc tức mình. Cơn giận nổi lên chỉ muốn kết liễu tên tiểu tử ngổ nghịch, nàng lạnh lùng nói:

- Muốn chết thì dễ lắm! Nhưng ta không cho ngươi chết dễ dàng đâu ta cho ngươi từ từ nhận lấy cái chết một cách kinh khủng.

Lý Vân Hương quay lại vẫy hai nữ tỳ, nói:

- Bắt sống nó cho ta!

Hai nữ tỳ nghe xong đồng phi vút đến, mỗi người mỗi bên, cùng nhất loạt xông vào, vương tay chụp tiểu ăn xin.

Đông Phương Huệ khỏa tay lia lịa nói:

- Hảo hán không đánh với đàn bà!

Vừa nói dứt, thân hình chàng đã nhảy ra xa một trượng, thân pháp vô cùng nhanh nhẹn.

Hai nữ tỳ giật mình, tròn xoe đôi mắt nhìn tiểu ăn xin.

https://thuviensach.vn

Thể Điệp Lý Vân Hương cũng đánh thót một cái, thầm nghĩ:

- Xem bộ tên này cũng không phải kẻ tầm thường gì!

Hai nữ tỳ ngẩn người một chút, liền tung mình đuổi theo, tay vung chưởng, tay xòe năm ngón vừa đánh vừa chộp vào người Đông Phương Huệ.

Tiểu ăn xin hừ một tiếng, vung hai tay lên, hai tỳ nữ xông vào gần đến bên mình địch thủ thì bỗng dưng ngã khuỵu xuống, nằm bất động.

Thể Điệp Lý Vân Hương thất sắc, thầm nói:

- Công lực của tên tiểu tử này quá cao siêu, xem gương mặt non choẹt thế mà đã dùng được tuyệt kỹ "Cách không điểm huyệt", trong chớp mắt đã điểm ngã hai tỳ nữ của ta!

Một tiếng hét như sấm vang lên, bốn bóng người phi vụt đến, nhảy vút lên, bốn luồng cuồng phong ào ào ập đến bao trùm tiểu ăn xin.

Bốn bóng người đó chính là bốn gã hán tử khiêng kiệu của Lý Vân Hương Đường chủ Thiên Tề giáo.

Đông Phương Huệ cười khanh khách nói:

- Thế mới đúng chứ! Cùng là nam tử chúng ta đùa với nhau một chút có hay hơn không.

Dứt lời, song chưởng của chàng đã vung lên, một luồng kình lực cuồn cuộn như sóng cả đại dương đánh bạt ra, Bùng! bùng, hai tiếng động chát tai. Bụi đá tung mù mịt. Bốn tráng hán đều bị đánh bật trở lại ba thước.

Thể Điệp Lý Vân Hương hướng về phía bốn tráng hán khoác tay nói:

- Các ngươi lui ra!

https://thuviensach.vn

Bốn tráng Hán vừa phủi đất cát vừa lui ra, nhưng tám con mắt vẫn gườm gườm Đông Phương Huệ.

Lý Vân Hương hỏi Tiểu ăn xin:

- Tiểu tử! Ngươi hãy nói rõ sư môn của ngươi.

Đông Phương Huệ lắc đầu:

- Ta không có sư môn!

Thể Điệp Lý Vân Hương gằn giọng hỏi tiếp:

- Ngươi thuộc chi nào, đời nào của Cái bang!

Đông Phương Huệ cười ha hả, nói:

- Ta là một du cái!

Lý Vân Hương ngờ ngợ:

- Du cái?

Đông Phương Huệ gật đầu nói:

- Không sai!

Thể Điệp Lý Vân Hương ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Du cái là gì mà từ trước đến nay ta chưa từng nghe qua.

Đông Phương Huệ đầy vẻ tự cao nói:

- Du cái cũng như du hồn, là kẻ chuyên đi đến Đông rồi lại vượt về Tây, nay đây mai đó, vô chi vô phái, chẳng có nhà có cửa!

https://thuviensach.vn

Lý Vân Hương nói:

- Ngươi đi như thế để tìm chết à?

Đông Phương Huệ tỏ vẻ bực mình, đáp:

- Ta đã nói rồi là ta không muốn sống nữa, tiếc thay...

Thể Điệp Lý Vân Hương ngắt ngang:

- Tiếc cái gì?

Đông Phương Huệ nói:

- Tiếc là ngươi không xứng cho tiểu ăn xin này chết được.

Lý Vân Hương tức đến muốn đứt gân máu, toàn thân rung động.

Từ xưa đến nay, ai cũng nghe đến Đường chủ của Thiên Tề giáo đều khiếp phục, chưa ai dám có thái độ khinh nhờn như tiểu ăn xin.

Lý Vân Hương thét lên một tiếng, nói:

- Bổn đường chủ sẽ đập nát ngươi.

Dứt lời, thân hình uyển chuyển của Thể Điệp Lý Vân Hương nhảy vút vào đôi bàn tay mềm mại vung lên, tay chộp vai mặt và tay bắt tay trái của Đông Phương Huệ.

Hai thế chụp bắt của nàng xuất ra nhanh như chớp, biến ảo vô thường, đôi tay múa loang loáng trông như hàng mấy chục cánh tay cùng lúc bao chặt lấy tiểu ăn xin.

Đông Phương Huệ giật mình, vội lách sang bên tránh né.

https://thuviensach.vn

Nhưng chàng đã chậm một chút, vai mặt đã bị Lý Vân Hương chộp trúng.

Thể Điệp vẫn còn sát khí, cười lạnh lùng rồi nói:

- Tiểu tử! Bổn Đường chủ có xứng để siêu độ ngươi không?

Đông Phương Huệ thản nhiên đáp:

- Không xứng!

Lý Vân Hương gắn giọng nói:

- Ngươi đám nói thêm một tiếng nữa, ta sẽ bóp nát xương vai của ngươi ngay!

Tuy bị đối phương kiềm chế ở vai, những Đông Phương Huệ mặc kệ, nói:

- Không xứng!

Năm ngón tay đang nắm vai tiểu ăn xin của Thể Điệp Lý Vân Hương tăng thêm lực vào, nàng ác tâm định bóp nát xương vai của đối phương.

Nhưng, một sự thể trái ngược, năm ngón như móc sắt bóp mạnh, Lý Vân Hương cảm thấy như mình bóp tấm bông mềm nhũn, không gặp sức kháng cự nào.

Thể Điệp Lý Vân Hương giật mình, thầm nói:

- Đây là cái lối nội công gì kìa!

Nàng đang ngơ ngẩn thì Đông Phương Huệ như cá chép, khẽ lắc mình một cái đã thoát khỏi tay đối phương, nhảy lui ra một trượng, cất tiếng cười ha hả rồi nói:

https://thuviensach.vn

- Lý Vân Hương! Gái gì mà không biết xấu thất ngôn rồi đấy!

Nói xong, Đông Phương Huệ liền búng mình nhảy vút vào rừng, bóng dáng thấp thoáng, trong chốc lát đã khuất dạng.

Vẻ mặt của Thể Điệp Lý Vân Hương biến thành trắng nhạt. Nàng không ngờ mình bị mắc lừa lên tiểu ăn xin, chiếc kiệu cũng bị gãy nát, cơn giận đã đến tột độ.

Lý Vân Hương hướng về phía rừng già lầm bầm:

- Đồ tiểu quỉ, có ngày ta sẽ bóc gân lột da ngươi!

Nàng giận dữ, bước đến giải huyệt cho hai tỳ nữ rồi quay mình bỏ chạy.

Bốn tráng hán và tỳ nữ mới tỉnh cũng phi thân theo.

Quang cảnh vùng Quỉ Bảo lại trở nên quạnh quẻ rùng rợn.

Tiếng sóng nước vỗ lách chách, đều đều vào những mốp đá hai bên bờ sông, tiếng gió vù vù rít qua rừng già, hòa hợp với tiếng sóng biển đập lên ghềnh đá từ xa vang lại, tạo thành một điệu nhạc u buồn, huyền hoặc.

Về phần Đông Phương Huệ vì muốn gặp Hoàng Thượng Chí, người bạn mới kết giao, nên chàng không muốn đấu dây dưa với Thể Điệp Lý Vân Hương, chỉ cốt chọc vị Đường chủ Thiên Tề giáo một lúc cho vui thôi. Vì thế sau khi tung mình phi vút vào rừng, chàng không thấy bọn Lý Vân Hương đuổi theo, chàng vòng trở lại chỗ giao hẹn với Hoàng Thượng Chí.

Đông Phương Huệ, đến nơi hẹn, đảo mắt nhìn quanh, nhưng chẳng thấy sư huynh của mình đâu cả, mỉm cười nghĩ:

- Chắc Chí ca núp đâu đây để chờ ta đây!

https://thuviensach.vn

Đông Phương Huệ phi thân vun vút tìm quanh vùng một lúc, không thấy người bạn mới kết giao đâu cả, lòng bắt đầu lo lắng.

Chàng đứng im lặng lóng tai nghe ngóng, tuyệt nhiên không có một tiếng chân đi, không một tiếng lá khô sột soạt.

Đông Phương Huệ thấy kỳ lạ, đã hẹn nhau tại đây, sao Chí ca lại đi đâu mất.

Tiểu ăn xin Đông Phương Huệ lo lắng cất tiếng kêu không ngớt:

- Chí ca! Chí ca!

Nhưng ngoài tiếng dội rền vang: "Chí ca! Chí ca!" nhái lại thì không có một tiếng nào đáp cả.

Đông Phương Huệ thầm nghỉ:

- Không chừng sư huynh ta đã ra khỏi rừng đi luôn rồi.

Kế đó không quay mình lại, tung mình đuổi theo.

Nói về Hoàng Thượng Chí chạy bay vào rừng, lòng càng nghĩ càng thấy hổ thẹn.

Chàng nghĩ:

- Ta cũng là một trượng phu nam tử như ai, mà gặp phải nguy biến lại phải có người bảo vệ, còn mình lại co giò chạy trước!

Giòng máu nóng rần rần chạy khắp người, khí khái nam nhi nổi dậy.

Hoàng Thượng Chí nghĩ tiếp:

- Ta phải quyết tâm tìm thầy học võ, nếu không có võ công tuyệt giỏi thì chẳng bao giờ gặp lại sư đệ Đông Phương Huệ nữa.

https://thuviensach.vn

Vì nghĩ như thế nên Hoàng Thượng Chí không đi về phía của Đông Phương Huệ chỉ dẫn, mà quặc lại đi về huớng rừng.

Hoàng Thượng Chí cứ lầm lủi đi, mà không biết mình, đến đâu.

Rừng cây càng lúc càng rậm rạp. Bóng cây, tàng cây che kín cả ánh mặt trời, không có một chút ánh sáng xuyên qua.

Hoàng Thượng Chí vẫn cất bước đều đều trong rừng già thâm u, cõi lòng se thắt. Chàng cứ đi, đi mãi...

Một lát sau, Hoàng Thượng Chí thấy đường rừng rối dần, không còn định hướng được, cũng chẳng thấy lối đi.

Chàng bước khấp khểnh, vấp vào thân cây, mặt sưng vù, áo quần bị gai cào rách tả tơi, tay chân rướm máu từng đường.

Hoàng Thượng Chí cảm thấy hối hận, đang khi không lại đâm sầm vào rừng già rùng rợn. Nhưng sự hối tiếc của chàng cũng chẳng ích gì, vì rừng ấy dày đặc, tối om không biết đâu mà tìm đường ra!

Những tiếng côn trùng rả rích, tiếng rắn hút gió rợn người, tiếng cây rừng chuyển động.

Từng thứ âm thanh ấy cứ thi nhau lọt vào tai Hoàng Thượng Chí không ngừng.

Chàng thất vọng, thầm nói:

- Thế là hết! Hoàng Thượng Chí này phải bỏ mạng nơi đây rồi!

Trước sau gì ta cũng làm mồi ngon cho thú dữ!

Tuy nghĩ thế, nhưng chàng vẫn mò mẫm, bước chân tiến thẳng phía trước.

https://thuviensach.vn

Bụng đói cồn cào, mệt nhọc, thêm vào cả mình chàng bị cây gai cào móc đến xé thịt máu chảy, đau nhức vô cùng, khiến chàng đi mỗi lúc một chậm dần.

Toàn thân dã dượi, cổ khô, bụng đói Hoàng Thượng Chí không còn cất bước được nữa, ngã khuỵu xuống, nhưng vẫn ráng sức tàn bò lết như một kẻ tật nguyền, thần trí chàng lần lần mơ hồ không còn suy nghĩ gì được nữa cả.

Không biết qua bao lâu, Hoàng Thượng Chí cảm thấy một cái gì lạnh thấm nhập vào cơ thể. Chàng rùng mình mở mắt ra thấy mình đang nằm bên mé hồ nước, nửa thân người chẳng biết đã ngâm xuống nước tận khi nào.

Hoàng Thượng Chí mừng rỡ, bò đến gục đầu uống nước ừng ực.

Đã khát rồi, chàng bò lui trở lại, nằm thở hổn hển.

Thượng Chí giật mình nghĩ:

- May quá! Nếu mình bò thêm tí nữa thì đã chết trước khi tỉnh lại rồi?

Nhờ uống được bụng nước mát lạnh, thần trí và sức lực của chàng đã hồi lại đôi chút Hoàng Thượng Chí thầm nghĩ:

- Không lý! Chẳng lẽ mình đã ra khỏi rừng già rùng rợn rồi sao?

Chàng đứng lên quan sát chung quanh Rải rác quanh hồ, một khoảng rộng hơn một mẫu chỉ có vài cây cỏ gai nho nhỏ. Chính giữa là một hồ nhỏ độ năm trượng vuông. Phía xa xa kia là rừng già thâm u đen tối.

Hoàng Thượng Chí chẳng biết tại sao giờ mình đã hết đói và cũng chẳng còn đau nhức gì nữa. Chàng lấy làm lạ, cúi người xuống xem xét những vết thương. Ở chỗ ngâm nước, da thịt đã lành lại như xưa.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí giật mình, đảo mắt nhìn quanh như tìm kiếm nguyên nhân sự lạ lùng đó.

Thốt nhiên ánh mặt chàng chạm vào một tảng đá vuông bên mình. Chàng thấy trên đó có viết mấy chữ "Địa mạch linh toàn thoát chi đổi cốt".

Chàng lẩm bẩm đọc kỹ mấy chữ đó, rồi như đã tìm ra được điều giải đáp, chàng tự nhủ:

- Đúng rồi! Hồ nước này chắc là "Địa mạch linh toàn" không sai. Hèn chi những thương tích ở trên mình ta khi bị nước thấm vào liền được phục hồi như xưa. Ta khoan lo đến việc tìm lối thoát ra khỏi khu rừng này đã, mà nên thử xem cái hồ nước này linh nghiệm dường nào Nghĩ như vậy Hoàng Thượng Chí liền phóng mình nhảy vào trong hồ, chàng cảm thấy như nằm trên một tảng băng. Nước trong hồ lạnh buốt.

Hoàng Thượng Chí chịu không được phải nghiến chặt hàm răng cho khỏi run. Cả thân mình chàng đều ngập vào trong nước, chỉ ló đầu ra ngoài mà thôi.

Ngâm thân mình trong nước hồ một lúc, Hoàng Thượng Chí cảm thấy thân thể đỡ mệt nhọc, tinh thần bắt đầu bớt căng thẳng, thì chuyện dĩ vãng của chàng lại nổi lên trong trí.

Chàng nghĩ mấy trăm bộ xương khô ở Hoàng trũng đó đúng là nhà của chàng.

Sau khi sư thúc Độc Long Ihủ Trương Thông nói thân thế của mình rồi liền tự tuyệt. Tại sao như vậy? Hung thủ hạ sát cả hai nhà Hoàng và Trương phải chăng là Qủy Bảo chủ nhân. Vì trên vách phòng khách nhà ta có dấu hiệu Huyết sọ, đúng là dấu hiệu của Qủy Bảo chủ nhân! Nếu đúng như vậy thì mục đích của hung thủ là gì? Hoàn toàn bí mật!

https://thuviensach.vn

Sư thúc Độc Long Thủ Trương Thông tại sao không cho mình báo gia thù? Có phải chăng sư thúc ta đã biết được kẻ thù là ai rồi? Mà tại sao ông lại không tiết lộ tên kẻ thâm thù cho ta rõ? Đồng thời ông lại không cho mình mai táng hài cốt gia quyến? Tại sao như vậy? Bí mật!

Sư thúc ta đã bỏ con mà cứu lấy mạng ta, nuôi dưỡng cho nên người, trong suốt thời gian mười lăm năm sống bên ông. Ông chỉ truyền luyện cho ta cái thuật hô hấp điều nguyên mà thôi. Ngoài ra lại không chịu truyền dạy cho ta lấy một chiêu, nửa thức, nói là vướng lời thề, mà lời thề ấy là cái gì? Bí mật vẫn hoàn toàn là bí mật! Chàng tự hỏi mà không sao đáp được.

Hoàng Thượng Chí nghĩ đến tình trạng khủng bố mà chàng được thấy ở Qủy Bảo. Thật là một thảm trạng kinh hồn, một sự giết chóc ghê gớm mà chàng được mục kích.

Còn bái đệ tiểu ăn xin Đông Phương Huệ mà mình mới kết giao đó, không biết có ngày nào gặp lại được nó không?

Còn đang miên man trong bao nhiêu điều thắc mắc.

Đột nhiên Hoàng Thượng Chí cảm thấy quanh mình có một sức nóng rất khó chịu, nước hồ không những đã hết lạnh như băng mà lại biến thành một sức nóng không ngừng.

Tự nhiên tim chàng đập mạnh liên hồi, Hoàng Thượng Chí hoảng hốt nghĩ!

- Hay là hồ nước ngay có chất độc. Không còn nghi ngờ gì nữa. Quả là ta đã bị trúng độc rồi.

Không suy nghĩ gì nữa cả, Hoàng Thượng Chí liền leo ra khỏi hồ nước nóng đó ngay, nhưng sức nóng không ngừng đó như bám lấy châu thân chàng càng lúc càng kịch liệt, như là lửa đốt thân thể chàng vậy.

https://thuviensach.vn

Hơi nóng đó dần dần lan đến tận tim.

Cảm giác được điều ấy, Hoàng Thượng Chí như muốn điên lên vậy.

Chàng chịu không nổi sức nóng của luồng nhiệt ấy nên lăn lộn ở bên hồ một lúc rồi bất tỉnh.

Chàng nằm bên hồ không biết bao nhiêu lâu.

Đến khi tỉnh dậy chàng cảm thấy cả thân mình đều khỏe khoắn, nỗi đau đớn lúc nãy hành hạ chàng giờ đã tiêu tan đâu mất.

Chàng hoài nghi, tự hỏi:

- Hay là ta đã thoát chi đổi cốt rồi chăng?

Chàng liền đứng lên, đưa mắt nhìn quanh, nhận thấy cảnh vật chung quanh chàng tươi sáng lên. Đôi mắt chàng có thể thấy xa đến ngoài trăm trượng.

Hoàng Thượng Chí rất mừng rỡ khi biết được mình có thể thấy rõ các vật trong đêm tối, như vậy đối với chàng, giờ đây, việc đi ra khỏi rừng cây nầy không còn là vấn đề khó khăn nữa.

Chàng đưa mắt nhìn kỹ bốn phía, thấy ở ngoài mấy trượng, bên một gốc cây cổ thụ, có một lão nhơn râu tóc đều trắng toát, cả đôi mày cũng mang một màu trắng bạch, đang ngồi khoanh gối nơi đó.

Hoàng Thượng Chí rất mừng, chẳng không ngờ nơi cảnh rừng hoang vu nầy lại còn có người khác.

Chàng liền tung người nhảy lại phía lão nhơn đó.

Với cái tung người đó, chẳng cảm thấy thân mình chàng nhẹ như chim, chàng chỉ nhảy có một cái mà thiếu chút nữa đã va vào mình lão nhơn đó.

https://thuviensach.vn

Chàng giựt mình đánh thót.

Hoàng Thượng Chí thấy như vậy liền hiểu ngay đó là kết quả của "Địa mạch linh toàn".

Chàng vội lui người lại ba bước, cung kính cúi mình thi lễ rồi nói:

- Vãn bối đi lạc đường đến dây, dám mong lão tiền bối chỉ dẫn hộ lối ra cho vãn bối, thật muôn vàn cảm tạ.

Nói xong chàng cung kính chờ câu trả lời, nhưng đợi mãi không thấy lão nhân nói gì cả. Chàng liền lập lại câu nói một lần nữa, nhưng cũng không thấy lão nhân ấy thốt lấy một lời. Chàng cho rằng tại chàng nói nhỏ, nên chàng liền lập lại một lần nữa câu nói trên.

Lần nầy Hoàng Thượng Chí nói rất to nhưng vẫn không thấy có đáp ứng gì cả.

Bất giác chàng nổi da gà khắp mình, một hơi lạnh luồn vào châu thân khiến chàng rùng mình một cái, lòng đầy sợ hãi.

Chàng định thần nhìn kỹ vào lão nhân, thì thấy sắc da đã khô héo, như chỉ còn lại một dàn xương cốt mà thôi.

Hiển nhiên đó chỉ là một xác chết.

Qua một lúc, Hoàng Thượng Chí mới lẩm bẩm nói:

- Điều nầy đâu có gì lạ lùng đáng thắc mắc. Nếu mình không đi ra khỏi khu rừng này được thì sẽ cùng chung một hoàn cảnh như lão nhân nầy thôi.

Nghĩ như vậy lòng chàng cũng có phần lo âu. Chàng nhìn lại thì thấy trên thây của lão nhân đã có mọc rất nhiều rêu xanh, mới trông qua giống như người ta bận quần áo vậy.

https://thuviensach.vn

Một niềm thương xót nỗi lên trong lòng chàng.

Hoàng Thượng Chí thì thầm nói:

- Lão tiền bối ơi! Để tránh cho thân xác của người khỏi phải chịu cảnh phơi thây nầy mãi.

Nói rồi chàng lại sát bên xác chết đưa tay hất mạnh những rêu xanh trên đó...

Rêu xanh trên xác lão nhân dần dần rớt xuống đất.

Bỗng nhiên, Hoàng Thượng Chí giật mình một cái vì chàng vừa nhận thấy trên ngực xác chết còn có xăm mấy hàng chữ ẩn dưới lớp rêu xanh.

Hoảng Thượng Chí lẩm bẩm đọc:

"Linh toàn hộ thân, da cốt không mục. Nếu sau nầy có người nào đến đây thì xin đem xác của lão phu đến chôn dưới cây Tam Á ở hướng Đông hồ nước."

Hoàng Thượng Chí thầm nghĩ:

- Thì ta sẽ y nguyện cho người.

Chàng quay nhìn về phía Đông hồ nước, quả nhiên có một cổ thụ mà nhánh cây chia làm ba lối. Chàng liền tìm bẻ một cành cây xua tay và bắt đầu đào mộ huyệt.

Hoàng Thượng Chí hì hục đào.

Huyệt mộ sâu dần. Một thước, hai thước... bốn thước...

Đột nhiên đầu cành cây như chạm phải một vật gì rất cứng.

Chàng thầm nhủ:

https://thuviensach.vn

- Chắc là ta đã đào nhằm gạch đá gì đây. Thôi, đào sâu chừng đó cũng đủ rồi, chứ làm sao mà nảy đá lên cho được.

Chàng vừa nhảy ra khỏi mộ huyệt, thì chân chàng tự nhiên trồi lên. Vật chàng đó từ từ nổi lên, đưa cả thân mình Hoàng Thượng Chí lên theo, chàng sợ hãi quay đầu nhìn lại xem vật gì trong hục đất.

Hoàng Thượng Chí thấy một con rùa đen rất lớn đang từ từ trồi lên.

Khi cả thân mình con hắc qui khổng lồ đó đã ở trên mặt đất rồi, nó liền ngẩng đầu ngoắc đuôi mà bò lần tới trước mặt Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí hoảng hồn.

Tuy nói là rùa không làm lại người, nhưng giống rùa to lớn cả trượng nầy trong đời chàng chưa từng thấy và cũng chưa được nghe ai nói qua lần nào, làm chàng sợ hãi toát mồ hôi lạnh lùi dần ra sau từng bước.

Thốt nhiên, miệng con hắc qui khổng lồ đó há ra và hú lên một tiếng, tức thì có một luồn chơn khí thoát ra và cuốn thẳng đến người chàng.

Hoàng Thượng Chí thật hoàn toàn không ngờ miệng của con vật ấy lại có thể thổi ra luồng cương khí như vậy. Vì cương khí đi quá nhanh mà Hoàng Thượng Chí lại đang ngớ ngẩn không đề phòng nên bị sức gió thổi ngã ngửa dưới đất.

Con hắc qui liền từ từ bò đến, rồi chận lên mình chàng.

Chàng vận dụng toàn lực để chống lại sự đè ép ấy mà không sao thoát thân ra được.

Chàng thầm nghĩ:

- Không ngờ mình có lòng tốt, thương cho thân xác của lão nhân không được chôn cất đàng hoàng, định ra tay chôn xác cho người mà phải gặp tai

https://thuviensach.vn

hoạ dường nầy.

Con rùa đó mở miệng lớn như cái thau rồi ngậm lấy đầu của Hoàng Thượng Chí vào trong.

Tim của Hoàng Thượng Chí hầu như vỡ tan trong lồng ngực. Chàng tự than thầm:

- Thôi mạng ta hết rồi! Còn mong gì luyện thành tuyệt thế kinh nhân để bảo thù cho gia đình. Thôi! Bao nhiêu điều bí mật quanh thảm án ta còn mong gì được thấu hiểu!

Nhưng, kỳ lạ làm sao! Đầu chàng bị con rùa ngậm được rồi không thấy nó làm gì nữa! Từ trong miệng con rùa thoát ra một mùi nồng nặc.

Chàng cảm chấy có một luồng nhiệt lưu thông từ đỉnh đầu, nơi Thiên Linh huyệt, chầm chậm chạy vào trong thân thể.

Hoàng Thượng Chí tưởng rằng phen này mình phải chết, bao ý tưởng sống còn cứ quay cuồng trong trí chàng. Chàng nghĩ đến vị sư thúc Độc Long Thủ Trương Thông đã hy sinh cả sinh mạng đứa con ruột để cứu chàng, chàng nghĩ đến bà mẹ độc ác của mình, đến mối huyết thù với Qủy Bảo rồi chàng nghĩ đến nghĩa đệ, chú ăn mày đáng thương ấy đang băng rừng tìm chàng. Tự dưng nước mắt chàng chảy ướt cả gò má.

Chàng cứ ngỡ là mình phải chết và cho đó là hiện trạng biến hóa cơ thể một kẻ sắp chết. Sự sợ hãi tăng lên gấp bội.

Hoàng Thượng Chí cảm thấy một luồng hơi nóng từ đầu xông vào cơ thể, luồng nhiệt lưu ấy cứ mỗi lúc một mạnh dần lên, âm ỉ chảy vào cơ thể chàng như cuồng phong bão táp.

Sự phát hiện này làm Hoàng Thượng Chí càng nghĩ càng hoang mang.

https://thuviensach.vn

Chàng vuột miệng:

- Có thể như thế ư vô lý quá.

Không thể tin được, Hoàng Thượng Chí khi còn sống với vị sư thúc Trương Thông, chàng có luyện nội công và tin rằng luồng nhiệt lưu kỳ quái ấy phải là một nguồn chân lực hùng hậu. Chàng phân vân hết sức, rồi đánh bạo vận dụng phương pháp hô hấp mà sư thúc chàng đã dạy để hấp thụ luồng nhiệt lưu này xem sao?

Chàng thấy có một luồng hơi nóng chạy thẳng vào đơn điền, luồng nhiệt lưu càng lúc càng dồn dập, khiến toàn thân Hoàng Thượng Chí nóng sốt lên, mồ hôi đẫm ướt cả áo. Thế rồi chàng cảm thấy từ đơn điền luồng nhiệt lưu phân phát khắp nơi trong cơ thể chàng, nó chạy đến đâu chàng cảm thấy nóng đến đó.

Một lúc sau thì kinh mạch đều thông, sự vận chuyển của luồng hơi nóng đã thông suốt toàn cơ thể chàng.

Nhưng luồng chân khí ấy càng lúc lại càng mạnh thêm, sự vận chuyển hơi nóng trong cơ thể càng lúc càng dồn dập.

Một lúc sau nữa thì hai mạch: Nhâm Đốc đã được thông suốt.

Toàn thân Hoàng Thượng Chí bỗng rúng động lên một cái, rồi thân trí chàng mờ nhạt dần, chàng muốn gượng dậy, nhưng gượng không được, chàng bị thiếp đi.

Không biết bao lâu, Hoàng Thượng Chí tỉnh dậy, chàng đưa mắt ngó giáo giác chàng thấy mình còn nằm nguyên chỗ cũ, còn con rùa quái dị thì đang nằm phục cách chàng tám thước, quang cảnh không thay đổi. Khu rừng vẫn đượm màu thâm u huyền bí.

https://thuviensach.vn

Chàng quay lại phía con rùa thấy nó nằm im lìm như một tảng đá đen to tướng và Hoàng Thượng Chí có cái cảm tưởng là nó đã không còn sống.

Hoàng Thượng Chí dụi mắt lia lịa, rồi lại nhìn quang cảnh ấy một lần nữa, chàng phân vân hết sức, rồi dùng tay véo mạnh vào đùi thì cảm thấy đau, chàng kêu ái một tiếng. Lúc này thì chàng tin chắc rằng mình còn sống.

Chàng tự hỏi:

- Đây là mộng chăng?

Hoàng Thượng Chí vận thử chân khí và thấy không có gì khác lạ cả, mà chỉ cảm được cái chân khí của mình hiện tại sung mãn hơn trước nhiều. Lòng Hoàng Thượng Chí khấp khởi mừng thầm, bèn vận khí một lần nữa, và chàng biết mình đã được thông hai mạch: Nhâm Đốc rồi.

Chàng sững sờ! Vầng trán nhíu lại tỏ vẻ suy nghĩ hung lắm.

Hoàng Thượng Chí cảm thấy khó tin, đó là sự thực chàng nghĩ:

- Một con vật, như con rùa này mà lại có thể biết pháp khai đỉnh để truyền công lực vào cho người! Vô lý! Vô lý! Sao lại như thế!

Hoàng Thượng Chí lẩm bẩm:

- Nhưng đó là một sự thực hiển nhiên! Chàng vô phương chối cãi. Tuy thế chàng cũng mừng thầm rằng: Mình từ đây đã có một chân lực thâm hậu.

Qua phút suy luận, Hoàng Thượng Chí lấy lại bình tĩnh chàng lững thững đi đến cạnh con rùa, chàng thấy nó vẫn không rục rịch. Chàng liền ngồi xuống bên cạnh nó, đưa tay vỗ mạnh vào mu con rùa, nó vẫn nằm yên. Chàng lại vỗ mạnh thêm mấy cái nữa!

Và lúc ấy chàng biết chắc là con rùa lớn này đã chết.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí lòng gợn niềm xúc động, thầm nghĩ:

- Dù sao nhà ngươi cũng là ân nhân của ta, ngươi chết vì ta, sự kiện ấy khiến ta thương cảm vô cùng.

Hoàng Thượng Chí đưa tay vuốt ve mu rùa tỏ vẻ thương tiếc. Chàng hơi ngạc nhiên khi cảm thấy tay mình nham nhám, chàng cúi đầu đến gần lưng con rùa. Thì ra, vật làm cộm tay chàng lại là những hàng chữ chi chít, được khắc một cách khéo léo trên mu rùa.

Hoàng Thượng Chí quá đỗi ngạc nhiên.

Thật chàng không thể tưởng được. Chàng lẩm bẩm một mình:

- Sao còn khắc chữ trên mu rùa để làm gì thế nhỉ?

Tuy nhiên chàng vì động tánh tò mò, nên chùi sạch đất bám trên mu rùa, những dòng chữ hiện rõ dưới mắt chàng đó là những dòng chữ rất tinh vi, chứng tỏ tác giả tốn nhiều công lao trong việc làm này.

Hàng chữ đầu tiên đập vào mắt chàng, Hoàng Thượng Chí lẩm bẩm đọc:

"Linh qui thần công, di tặng hữu duyên ".

Tám chữ đó khiến Hoàng Thượng Chí giật mình, tim chàng nhảy thình thịch. Lòng chàng mừng hay sợ, thật lúc ấy khó phân biệt, không biết cái gì sẽ xảy ra cho chàng nữa đây. Chàng hồi hộp quá mức, và nghĩ:

- Không biết có phải mình là kẻ hữu duyên, như lời nói trên không. Lòng chàng bị kích thích kịch liệt, chàng ngửng đầu nhìn chung quanh xem thử còn có ai ở đây không, tuy chàng đoán biết chắc rừng đây là khu rừng hoang vu không một người lai vãng, chàng hơi yên lòng xem tiếp:

https://thuviensach.vn

"Ta, Linh Qui thượng nhân, vì luyện nội công bị tẩu hoả nhập ma mà chết nơi đây."

Hoàng Thượng Chí nhẩm tính lại lúc đó đến nay đã cách nhau sáu mươi lăm năm rồi, như thế thì Di võ Linh Qui thượng nhân đã chết tại đây cách đây đến sáu mươi lăm năm. Nếu không có Linh hoàn này thì thân cốt người đã hóa ra tro bụi rồi. Thực một điều khó tin được nếu không được thấy tận mắt.

Hoàng Thượng Chí lại tiếp tục đọc:

"Thần qui này đã theo ta trên giáp tử, tính tình đã hoàn toàn giống người. Trước khi chết ta đã truyền toàn bộ chánh nguyên chân lực của ta vào con rùa này. Nếu có kẻ kỳ duyên tìm đến và thâu nhận cái chân lực này, thì kẻ ấy được huởng một chân khí hùng hậu, bằng một trăm năm luyện tập."

Đọc đến đây Hoàng Thượng Chí giật thót một cái, lẩm bẩm nói với mình:

- Giờ đây không còn phân vân gì ráo nhất định là sự thực rồi. Ta đã có một trăm năm công lực. Con thần qui nảy đã ban cho tất cả kháng nguyên chân khí của Linh Qui thượng nhân Chàng vui sướng muốn thét lên được, chàng nghĩ thầm tiếp:

- Nếu thế thì ta có hy vọng rửa mối huyết cừu và gặp mặt nghĩa đệ Đông Phương Huệ rồi.

Nghĩ đến thế chàng thấy lòng vui vui rồi chàng lại cúi xuống tiếp tục đọc:

"Sau khi bị mất hết, chân lực, linh qui này sẽ chết. Người kỳ duyên nhớ lấy xác ta và nó chôn chung một chỗ.

https://thuviensach.vn

Và dưới dây là thiên võ công gồm có: thân pháp, chưởng thế... Đó là nhưng tuyệt học của đời ta, thu bao tâm huyết của ta học hỏi mà sáng chế ra nó.

Người có kỳ duyên nếu lãnh hội được nó rồi, tuy không là thiên hạ vô dịch, nhưng tìm được một cao thủ tương sức trong võ lâm cũng hiếm có được. Sau khi học thuộc hết khẩu khuyết rồi, hay mở cái bọc nhỏ ở sau đuôi con rùa này, trong đó có đựng một viên "Dung vật hoàn" rồi dùng nó chùi sạch những nét chữ đi để, chưởng pháp này không lưu truyền trong võ lâm về sau."

Hoàng Thượng Chí lòng mừng khấp khởi, chàng không ngờ mình lại gặp nhiều may mắn như thế, tuy thế chàng không khỏi trách Linh Qui thượng nhân quá ích kỷ.

Không muốn bỏ phí thì giờ, chàng tiếp tục đọc, thì ra thiên võ công ấy gồm có một thức thân pháp, ba chiêu tuyệt kỹ chưởng pháp và một phương cách luyện nội công của Qui nạp đại pháp.

Bốn chữ Qui nạp đại pháp làm Hoàng Thượng Chí kinh hồn.

Ngày còn bên sư thúc, Độc Long Thủ Trương Thông có nói tới về lịch sử pho võ công nầy. Qui nạp đại pháp là một trong những tuyệt học ra bị thất truyền trong võ lẫm vào trăm năm nay, không ngờ hôm nay vi một sự vô tình, nó lại lọt vào tay chàng.

Hoàng Thượng Chí bị kích dộng dữ dội, chàng mừng đến run lên.

Chàng cố lấy lại bình tĩnh, đem hết tâm trí để lãnh hội môn tuyệt học.

Hoàng Thượng Chí là người thông minh tuyệt đỉnh, lại có sẵn một căn bản nội công, hơn nữa khí chất của chàng hiện nay, thực hiếm có trong rừng nhân vật võ lâm. Nên khi đọc qua ba lần là chàng đã thuộc lòng tất cả khẩu thuyết ghi trên mu rùa.

https://thuviensach.vn

Chiêu thức thân pháp được mệnh danh là Phù Quang Di Ành thêm ba chiêu chưởng pháp là Linh Qui tam thức mỗi thức ấy lại biến hóa làm ba thế.

Tuy nhiên, với thời gian quá ngắn ngủi, chàng dù thông minh đến mấy đi nữa cũng không thể lĩnh hội hết những cái tuyệt kỹ của nó được. Dù thế chàng càng nghĩ càng thấy tinh diệu, rõ ràng là một tuyệt học, tuyệt thế.

Chàng lại thấy ở mấy dòng cuối cùng có ghi:

".. Sau khi học xong rồi, muốn thoát khỏi kỳ lâm này phải theo đúng phép Đông tam Nam tứ ".

Hoàng Thượng Chí nghĩ mãi mà không hiểu Linh Qui thượng nhân muốn nói gì. Vầng trán chàng cau lại, đôi chân mày gần giao nhau, biểu lộ trí chàng đang vận dụng tột độ. Miệng cứ lẩm nhẩm đọc: Đông tam, Nam tứ.

Bất chợt chàng đánh đét vào đùi một cái, buột miệng nói:

- Phải rồi! Ta ngu thật, Linh Qui thượng nhân chắc có ý ám chỉ cho ta phải theo phương Đông, đi ba dặm rồi hướng về Nam, đi thêm bốn dặm thì có thể thoát được khu rừng quái dị này.

Chàng lại nghĩ thầm:

- Nếu ta cứ băng trên ngọn cây của khu rừng này mà ra thì có phải là dễ dàng hơn không, dại gì phải chui rúc trong rừng cây rậm rạp mà đi.

Lòng Hoàng Thượng Chí nghĩ như thế, nên chàng nhún chân nhảy thóc một cái, chàng cảm thấy thân hình chàng nhẹ nhàng vô cùng, nên cái nhún chân tuy chưa hết sức nhưng đã vượt cao trên mười trượng và thân hình chàng lao vút trên không, trông chẳng khác nào con én chớp cánh. Sự kiện

https://thuviensach.vn

này làm cho chàng quá đỗi ngạc nhiên, và rồi chân chàng đáp nhẹ lên ngọn cây chót vót mà cành cây chỉ gây xao động nhẹ thôi!

Hoàng Thượng Chí có biết đâu võ công của chàng ngày nay đã thay đổi nhiều rồi, và chàng cũng không ngờ rằng mình sau này sẽ làm chấn động võ lâm.

Hoàng Thượng Chí dõi mắt quan sát khu rừng, chàng chỉ thấy cây lá cây màu lá xanh biền biệt, che khuất không chừa ra một mảnh đất cỏn con nào, chạy xa tít lên chân mây. Vì thế nên dù chàng để tâm đến việc tầm phương hướng mà chàng không sao tìm được.

Lúc này chàng mới biết lời của Linh Qui thượng nhân là đúng. Quả khu rừng này là một tuyệt địa của trời đất. Nhờ đó mà chàng đoán được tại sao "Địa mạch linh toàn" này, chưa bị võ lâm khám phá ra, và chàng người đầu tiên sau Linh Qui thượng nhân đặt chân đến đây.

Càng nghĩ chàng càng cảm thấy mình quá may mắn "Kỳ duyên". Hai tiếng ấy Linh Qui thượng nhân đã nói quả không sai.

Hoàng Thượng Chí nhẹ nhàng phóng người xuống đất chàng thầm nghĩ:

- Toàn bộ công lực của Linh Qui thượng nhân để lại nay đã mình vô tình thâu nhận đi rồi. Tuy trong di ngôn người có bảo để dành cho kẻ có duyên, nhưng nếu ta xét kỹ lại, ta là môn đồ của Linh Qui thượng nhân rồi, mà đã là môn đồ thì ít nhất ta phải bái người làm sư phụ đã, rồi sau đó, phải theo lời người, mà chôn cất di thể người và Linh qui cho chu đáo để trọn tình cùng sư phụ.

Nghĩ thế xong, Hoàng Thượng Chí bước tới trước thi hài Linh Qui thượng nhân. Chàng cung kính quì xuống trước mặt thi hài cốt mà lạy tám lạy rồi gục đầu xuống đất nói:

https://thuviensach.vn

- Đệ tử Hoàng Thượng Chí, yết kiến thi thể ân sư. Tuy không được nhìn mặt ân sư khi còn sống, nhưng đệ tử chí nguyện khắc sâu công đức của sư phụ cho đến suốt đời.

Bái lễ xong chàng đứng dậy, đưa hai tay ôm chầm lấy di thể của ân sư trong lòng súc động vô cùng.

Chàng vừa nhấc thi thể ân sư lên để đi mai táng thì thấy phía dưới tảng đá, mà ân sư chàng đã ngồi trên sáu mươi lăm năm, có khắc sâu mấy dòng chữ.

Hoàng Thượng Chí quá ngạc nhiên, chàng ghé mắt đọc:

"Ta có lời khen ngươi là người trọng nghĩa, nếu ngươi là kẻ bất nghĩa, không chịu chôn cất thi thể ta, thì chỉ trong vòng một trăm ngày thôi cái công lực mà ta ban cho ngươi sẽ không còn nữa. Bây giờ ngươi hãy lật tảng đá này lên, phía dưới là một tòa thạch thất: Ngươi hãy nghe lời ta chỉ bảo mà làm."

Đọc xong Hoàng Thượng Chí giật thót người một cái, chàng lo sợ nghĩ thầm:

- Nếu ta là kẻ vong ân, thì có lẽ sau nầy phải ân hận suốt đời. Ân sư ta quả là một người sâu sắc.

Chàng lại nghĩ chắc ân sư chàng xưa kia phải là một vĩ nhân trong làng võ lâm. Càng nghĩ, chàng càng phục vị ân sư, Hoàng Thượng Chí lẩm bẩm nói:

- Ân sư ta, Linh Qui Thượng nhân đã sắp đặt trước tất cả mọi việc hết rồi. Chi bằng bây giờ ta theo lời người là hay hơn hết.

Nghĩ xong, chàng bèn đặt thi hài ân sư ngồi dựa gốc cây kế cận. Rồi chàng đến bên tảng đá!

https://thuviensach.vn

Tảng đá khá lớn, nếu là trước kia thì chàng không thể nào nhắc lên nổi, nhưng bây giờ chàng nhắc nó lên một cách nhẹ nhàng, không tốn chút hơi sức nào.

Khi tảng đá bị nhắc đi, phía dưới nó là một cái hang, từ trong miệng hang tỏa ra một thứ ánh sáng dìu dịu.

Hoàng Thượng Chí bàng hoàng đứng nhìn. Chàng thấy có bậc cấp đi xuống, ánh sáng xanh xanh toả ra đủ sức cho chàng nom rõ đường đi xuống.

Do dự một lát Hoàng Thượng Chí tới bế xốc ân sư rồi chậm rãi bước từng nấc một của bậc cấp mà xuống địa huyệt.

Khi đến bậc cấp cuối cùng, chàng thấy một cửa hang khá rộng, tuy đã lâu năm không có người ở, mầ vẫn còn sạch sẽ và thoáng khí. Chàng thấy hang này có đủ cả: một cái bàn đặt bốn cái ghế giữa, trên bàn có một hạt minh châu bằng nắm tay tỏa ánh sáng cho cả phòng, cạnh vách đó có kê một cái giường bằng đá. Và bên góc còn thêm một cái kệ nữa.

Chàng ngạc nhiên thấy từ trong vách đá chảy ra một dòng nước. Con nước chảy từ từ vào một cái hồ nho nhỏ xây ở cuối hang.

Hoàng Thượng Chí đem thi hài của ân sư đặt lên giường đá.

Chàng lại đọc được trên vách đá cạnh giường sáu chữ:

"Nơi Linh Qui thượng nhân nghỉ".

Chàng lẩm bẩm:

- Ân sư ra quả là một dị nhân.

Vừa nói thế chàng vừa bước ra khỏi hang, tiến đến cạnh con Linh qui.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí ôm xác rùa đi vào hang luôn, chàng đặt xác rùa cạnh thi thể của ân sư mình rồi theo lời dạy của ân sư Linh Qui thượng nhân, Hoàng Thượng Chí lấy thơ sau đuôi con rùa mở ra, mắt chàng thấy một vật tròn tròn lớn bằng hột gà màu hồng nhạt, chàng đoán:

- Có lẽ đây là "Dung vật hoàn" mà ân sư đã dặn đây.

Hoàng Thượng Chí lấy "Dung vật hoàn" hòa với nước linh toàn, đem thoa lên mu rùa, chàng thấy những dòng chữ dần dần biến mất.

Bỗng nhiên Hoàng Thượng Chí nhảy lùi lại ba bước, trố mắt nhìn vào chiếc giường đá, tiếng răng rắc nổi lên mỗi lúc một lớn và đều đặn như tiếng chuyển vận của một động cơ.

Chiếc giường đá từ từ hạ xuống, nó chìm sâu dưới lòng đất, trước sự ngạc nhiên của Hoàng Thượng Chí.

Khi chiếc giường chìm sâu độ năm thước thì tiếng động cơ ngừng lại.

Hoàng Thượng Chí từ từ tiến đến bên địa huyệt.

Tự nhiên Hoàng Thượng Chí dừng lại, vì tai chàng vừa nghe tiếng rè rè của một cơ quan mấy móc.

Chàng thấy từ trong vách đá đưa ra một thớt đá.

Thớt đá di chuyển lấp kín miệng huyệt lại, đến khi tiếng động cơ ngừng lại, thì Hoàng Thượng Chí quá đỗi ngạc nhiên, chàng thấy chiếc hang vẫn không có gì thay đổi chỉ thiếu mỗi một chiếc giường đá.

Chàng thầm nghĩ:

- Nếu không được trông thấy tận mắt, thì ta không bao giờ tin bên dưới kia lại có hai thây ma một người, một vật.

https://thuviensach.vn

Bất đồ, Hoàng Thượng Chí rúng động châu thân, buột miệng:

- Ôi chao!

Tiếng chàng chưa dứt, bỗng Hoàng Thượng Chí nhảy lùi về phía sau ba bước, mắt chàng thấy từ trên nóc hang rơi xuống một miếng giấy.

Hoàng Thượng Chí vội vàng đến nhặt lên xem, chàng đọc được những hàng chữ:

"Tâm thành ý cẩn, nho tử khả giáo"

Chàng giật thót người một cái, nghĩ thầm:

- Có lẽ nào Linh Qui thượng nhânn đã trên sáu mươi năm, mà đoán biết kẻ đến đây là một chàng trai trẻ như chàng mà lại dừng chữ "Nho tử". Nếu là ông cụ nào khác đến đây thì hóa ra câu ấy không được chỉnh hay sao?

Chàng ngẫm nghĩ rồi mỉm cười một mình.

Hoàng Thượng Chí lại đọc tiếp:

"Nước trong phòng này là nước "toàn", nó là một lại nước do mắt linh toàn mà có. Nước này có thể giải được sự đói khát, hơn nữa tiểu tử đã nhờ nước này ở hồ ngoài kia mà thoát chết đổi cốt rồi. Lại thêm chân khí của Linh qui trút vào người thì nội lực hiện tại đã phi phàm rồi. Giờ đây chỉ cần ngâm mình trong nước mắt Linh toàn này trong ba ngày liền, thì chân lực ấy sẽ giữ được vĩnh viễn, công lực ấy sẽ hòa hợp với công lực sẵn có của tiểu tử biến thành một chân khí chánh nguyên vô cùng uyên thâm, có thể nói là thiên hạ khó mong tìm thấy một người thứ hai.

Còn cách luyện Qui nạp đại pháp thì chẳng cần đến nước mát Linh toàn này mà khổ luyện trong tiểu tử này, hãy chịu khó luyện một trăm ngày thi có thể thành công vĩ đại. Nhưng khi luyện đúng một trăm ngày rồi thì, tiểu

https://thuviensach.vn

tử phải dùng toàn lực phát ba chưởng vào mặt nước toàn, nếu không thấy hiện tượng gì xảy ra, thì tiểu tử hãy khá tham luyện thêm đúng một trăm ngày nữa."

Hoàng Thượng Chí nhìn thẳng vào tờ giấy và đọc thêm một lần nữa.

Chàng nhận thấy lời lẽ quá chân thành, thì không còn nghi ngờ gì nữa.

Lòng chàng cảm xúc mãnh liệt, vội qùy xuống hướng về linh thể của Linh Qui thượng nhân lạy ba lạy để tỏ lòng biết ơn.

Chàng nghĩ đến mối thảm cừu của giòng họ Hoàng, nghĩ đến nghĩa đệ Đông Phương Huệ, lòng Hoàng Thượng Chí nao nao rung động, rồi chàng nghĩ đến sự ân oán của giang hồ, mà lòng thấy chán nản, vô cùng.

Từ hôm ấy chàng bắt đầu luyện tập qua sự hướng dẫn bởi di bút của Linh Qui thượng nhân, chàng nghĩ: nếu thành công rồi, và sau khi trả được mối huyết cứu cùng Qủy Bảo chàng sẽ về đây qui ẩn.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Phật Thủ Di Bửu

Thời giờ như bóng câu qua cửa sổ. Chỉ loáng mắt năm ngày. Môn võ công mà Linh Qui thượng nhân để lại trên lưng Linh qui, chàng đã thuộc làu.

Hoàng Thượng Chí rất quyến luyến, đứng sững sờ nhìn bức thành đá của "Tuyền nhân thương phượng" một hồi lâu, cảm thấy mọi sự sắp đặt nơi đây đều có vẻ huyền bí.

Chàng dùng hai tay luyện công, đập mạnh vào thành đá, tiếng vang thình thình nổi lên như muốn điếc óc.

Thành đá bỗng sập xuống nằm ngang như một tấm ván chìm xuống mặt nước. Chàng theo lời di huấn của ân sư đánh thêm hai chưởng nữa.

Bỗng một tiếng keng vang lên, một vật nặng màu đen lóng lánh từ trên đỉnh vách đá rơi xuống. Đó là một bàn tay đúc bằng đồng đen, đính theo đó là một phong thư.

Hoàng Thượng Chí kinh hãi, lượm bức thư lên xem bỗng giật mình hét lớn:

- A! "Phật thủ bảo công"! Phật thủ...

Chàng nhớ đến sư thúc Độc Long Thủ Trương Thông đã từng nói với chàng đó là một di bửu đã truyền tụng trong võ lâm mấy trăm năm về

https://thuviensach.vn

trước. "Phật thủ bảo công" đã bị mất tích lâu rồi, tại sao hôm nay lại có nơi đây?

"Phật thủ bảo công" có ghi một môn võ công tuyệt thế là "Khư Mê thần công". Đến như môn Ban Nhược thần công của phải Thiếu Lâm là một môn uy mãnh nhất đời cũng không sao bì kịp. Trong giới võ lâm đời đời nhắc nhở đến bảo pháp này, nhưng chưa ai từng thấy qua được "Phật thủ bảo công".

Tay Hoàng Thượng Chí run run. Chàng nắm lấy bàn tay đồng và từ từ nhắm mắt lại để trấn tĩnh tinh thần vì hiện chàng quá hồi hộp.

Chàng hồi tưởng lại mối gia thù! Cả hai gia đình họ Hoàng và Trương đều bị hủy diệt, xương trắng phơi đầy nhà, cũng bởi hành động quái ác của "Huyết sọ".

Mối thù sâu như biển ấy có lý nào lại không trả được.

Huyết sọ chúa của Qủy Bảo không thể tưởng tượng nội công của hắn đến bực nào. Chính như Nam cái, Bắc tăng là những tay cao thủ võ công đệ nhất trong đời nầy mà còn phải khiếp sợ hắn thì chàng làm sao rõ được bản lĩnh của Qủy Bảo.

Nhưng nếu chàng được cơ hội này, tập xong Khư Mê thần chưởng thì có thể đương đầu với Qủy Bảo chăng?

Đôi mắt chàng mở rộng. Chàng nhìn bức thơ, đọc vội mấy dòng chữ.

"Phật thủ bảo công Ta được bảo vật nầy ba mươi năm về trước? Sau khi tập luyện xong, ta bị chết về cái hại tẩu hỏa nhập ma.

Ôi! Trong may mắn lại gặp cải rủi ro! Ta hay ra thì đã muộn.

https://thuviensach.vn

Phật thủ bảo công phải có được đủ hai bàn tay tả hữu thì tập luyện mới thành. Tiếc rằng ta chỉ có một bàn tay bên hữu nên mang họa. Không biết bàn tay tả Phật thủ chôn vào đâu, đó là chuyện đau đớn suốt đời của ta. Có dịp nếu hoàn thành được tâm nguyện của ta: tìm hai bàn tay, hiệp lại để luyện thành môn thần công này, thì sẽ tránh được nạn tẩu hỏa nhập ma, mà còn trở nên có võ công đệ nhất thiên hạ. Dẫu ta đã chết nhưng cũng được hài lòng trước sự thành công của kẻ ấy."

Hoàng Thượng Chí xem thư xong, lòng như một băng tuyết! Chàng thở dài thầm than "Phật thủ bảo công" gồm có hai bàn tay. Như vậy còn một bàn tay tả nữa ta biết đâu mà tìm? Vũ trụ bao la, tìm một báu vật như thế đâu phải dễ. Nếu không tìm được bàn tay tả, thì bàn tay hữu nầy chẳng hóa ra vô dụng sao!

Chàng tự nhủ:

- Linh Quy thượng nhân cũng vì vô ý chỉ dùng một bàn tay Phật thủ, nên phải lâm đại hoa, hối tiếc suốt đời. Ta đã biết điều đó đâu còn dám dẫm chân lên vết thất bại của ân sư.

Im lặng một lúc, chàng lại quỳ gối, hướng về phía vách đá vừa sập, van vái:

- Sư phụ! Tuy sư phụ đã qui tiên, nhưng công ơn sư phụ để lại không bao giờ mất. Đệ tử còn sống một ngày cũng quyết đem cả tâm trí thực hiện ý nguyện của sư phụ, để sư phụ an lòng nơi chín suối.

Chàng đứng dậy, ôm chiếc Phật thủ vào lòng rồi ra khỏi phòng đá, dùng chưởng phong lấp đất cửa hang lại.

Chàng quay đầu nhìn lại vũng nước thì rất ngạc nhiên vì địa mạch linh tuyền ấy đã khô rang, không còn một giọt nước. Nơi đây chỉ còn là một trũng đất thấp, có lẽ do chàng đã dùng chưởng phong đánh lấp.

https://thuviensach.vn

Chàng ngẩng đầu lên, nhìn cảnh vật xung quanh chẳng khác nào vừa trải qua một giấc mơ.

Chỉ trong khoảng thời gian một trăm ngày mà chàng đã biến đổi rất nhiều. Chàng đã đạt được một nội lực "trăm năm" và nhất thân tuyệt nghệ.

Trước hết, chàng nghĩ đến người ăn mày nhỏ kết nghĩa anh em Đông Phương Huệ lanh lẹ dường ấy, chẳng biết hắn đang lang thang ở phương trời nào? Với thân thủ hiện tại, chàng đinh ninh mình đáng làm huynh trưởng của hắn rồi!

Chàng mỉm một nụ cười đắc ý, bước ra khỏi rừng.

Bây giờ tâm thần chàng không mờ ám như trước, và đôi mắt chàng có một nhãn lực rất mạnh, có thể nhìn thấy được mọi vật trong bóng tối.

Hoàng Thượng Chí lại chiếu theo lời dặn trong di thư của Linh Qui Thượng nhân, đi về hướng Đông ba dặm, rồi rẻ về hướng Nam đi bốn dặm, quả nhiên đã ra khỏi khu rừng.

Chàng vượt qua một rừng cây trước mặt. Nơi đó là một đỉnh núi không cao lắm!

Chàng leo đến chóp núi đưa mắt nhìn về phía xa xa, thấy một bến nước mênh mông, sóng vỗ rạt rào. Một tòa cổ bảo đen xì đứng sừng sững giữa trời mây.

Đó chính là Qủy Bảo. Cảnh tượng ấy đập vào mắt chàng như trông thấy một cái gì rùng rợn lắm!

Hoàng Thượng Chí nghiến răng! Bao nhiêu căm thù như dồn vào lồng ngực, đôi mắt vụt ra những tia sáng long lanh, chàng buột miệng hét lớn:

- Trả thù!

https://thuviensach.vn

Vừa nói, chàng vừa múa tay, tung chân. Chàng nhìn lại thấy quần ảo chàng rách nát cả, để lộ thân mình.

Bụng đói, quần áo rách! Chàng nghĩ nên tìm đến một chợ nhỏ, mua quần áo mặc, và ăn một bữa cho thật no nê rồi sẽ xông vào Qủy Bảo cũng chưa muộn.

Nghĩ như vậy chàng vội vã xuống núi, hướng về phía chợ nhỏ.

Vừa đi được một lúc, bỗng trước mặt vang lên mấy tiếng động và có bóng một đoàn người đổ xô chạy về phía chàng.

Chàng đã có dụng ý đến chợ nhỏ mua áo quần mặc và ăn uống nên không buồn để ý đến chuyện thiên hạ.

Thấy đoàn người ùa nhau chạy đến, chàng đứng nép sang một bên.

Có tiếng người hét:

- Dừng lại?

Đó là tiếng hét của một ông lão chạy trước đoàn người.

Đoàn người gồm có ba người già và bốn đại hán.

Hai bên vừa chạm mặt ông lão đã nhìn sững vào mặt Hoàng Thượng Chí. Có lẽ ông ta thấy Thượng Chí ăn mặc rách rưới nên bắt nạt chăng?

Chàng nghĩ thế, nhưng xem kỹ lại không phải, vì vẻ mặt của đoàn người ấy trông ai cũng cỏ vẻ hoảng hốt.

Một ông già trong bọn, mắt nhìn Hoàng Thượng Chí nói:

- Sao? Tráng sĩ. Tráng sĩ đã bị thương?

Hoàng Thượng Chí lãnh đạm gật đầu.

https://thuviensach.vn

Lão già hỏi vội:

- Thế tráng sĩ đi đâu đấy?

- Tôi lên chợ.

Lão giá khoát tay lắc đầu lia lịa nói:

- Không nên! Không nên! Đường này không đi được.

Hoàng Thượng Chí trố mắt hỏi:

- Vì sao?

Lão già đáp:

- Không nên hỏi vì sao, mà chỉ nên nghe lời của lão. Hãy lui trở về kẻo mang họa.

Hoàng Thượng Chí mặt điềm nhiên như không có chút gì quan tâm - Nhờ ngài chỉ giáo!

Dứt lời, chàng lại ung dung tiến bước.

Mọi người đều nhìn chàng kinh ngạc. Tại sao chàng thanh niên đó lại liều lĩnh.

Một ông già khác xì một tiếng nói với đồng bọn:

- Thằng nhỏ đã muốn đem chân vào tử địa. Nó đã muốn chết thì cứ để cho nó chết, chúng ta mau lánh thân là hơn.

Mấy lời nói ấy cũng đã làm cho Hoàng Thượng Chí đoán được mối hiểm nguy trước mặt. Nhưng chàng đã tự tin lấy bản năng của chàng và lòng đang nóng nảy xông vào Qủy Bảo trả thù thì còn nghĩ gì đến hiểm nguy nữa. Chàng ung dung tiến bước, vượt đến đàng trước.

https://thuviensach.vn

Đi chẳng bao lâu trước mắt hiện ra một rừng đào cây cối um tùm.

Bấy giờ vào mùa hạ nên cây cối xanh tươi.

Rừng quá rậm rạp đứng bên ngoài không thể trông thấy được bên trong. Con đường hẹp duy nhất xuyên qua giữa rừng không còn một lối nào khác nữa.

Vừa đến mé rừng, mùi tanh từ bên trong bốc ra, mùi tanh của máu người!

Hoàng Thượng Chí giật mình dừng chân lại toàn thân lạnh toát.

Tuy nhiên tánh tò mò bắt chàng phải rảo bước vào trong để khám phá quang cảnh rùng rợn ấy.

Chàng cắm đầu đi thật nhanh vào rừng đào. Nhưng chưa bao xa thì chàng phải dừng lại.

Rải rác đây đó từng xác người ngã gục trên vũng máu nằm chết ngổn ngang sọ bị vỡ nát ra.

Chàng sững sờ nhìn từng xác chết, thì thấy người nào cũng đều bị thương giống nhau, thiên linh cái bị vỡ.

Chàng nhủ thầm:

- Lúc nãy, những người tị nạn bên đường thoát chạy một cách sợ sệt và cản đường không cho mình tiến bước chắc là họ sợ cảnh thảm sát này. Nhưng vì đâu có cuộc giết người tàn khốc như vậy?

Chàng sững sờ một hồi, rồi lại cất bước len lỏi vô trong.

Trên đường xác chết rải rác đó đây, máu tanh bốc lên rùng rợn.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí càng thấy càng sợ hãi. Nhưng kẻ sát nhân là ai, không thấy bóng?

Đột nhiên từ phía sau gốc cây, một bóng người thất thểu tiến đến.

Hoàng Thượng Chí đứng yên thủ thế và đoán chắc chàng sẽ phải qua một cơn ác chiến rồi!

Bóng người đi tới ngay phía chàng.

Hoàng Thượng Chí toan phất chưởng đánh ra bỗng rút tay về và lạnh cả người.

Vì người đó không phải ai lạ mà lại là Nam cái một vị võ lâm tiền bối vang danh đương thời. Nhưng Nam cái bước đi thất thểu trông có vẻ mệt nhọc lắm.

Chàng nghĩ thầm:

- Trông dáng điệu mệt nhọc của vị tiền bối võ lâm ấy hình như ông ta vừa giao đấu với kẻ sát nhân là phải. Nhưng ông ta bản lãnh dường ấy mà cũng phải thảm bại trước kẻ sát nhân sao? Nếu vậy thì kẻ sát nhân kia võ công đến bực nào nữa.

Chàng thấy ghê sợ, chậm bước tiến lên trước mặt Nam cái lễ phép chắp tay nói:

- Tiểu bối xin chào tiền bối.

Nam cái giật mình đánh thót một cái nhìn vào mặt Hoàng Thượng Chí.

Qua một lúc, hình như lão an lòng, hỏi lại:

- Ngươi... ngươi là...

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí thấy Nam cái có vẻ vừa nghi ngờ vừa sợ sệt, vội ngắt lời đáp:

- Tiểu bối là Hoàng Thượng Chí mà!

Nam cái ngơ ngác, như cố nhớ lại:

- Hoàng Thượng Chí à.

- Phải!

- À! Tiểu tử đã giao đấu với nữ ma đầu ấy rồi sao?

Hoàng Thượng Chí không hiểu Nam cái muốn nói gì, sửng sốt một lúc rồi nói:

- Nữ ma đầu. Nó là ai?

- Là Âm Sát Mạc Tú Anh!

- Âm Sát Mạc Tú Anh Nam cái giật mình, trố mắt hỏi:

- Sao? Ngươi thật tình không biết nữ ma đầu ấy ư?

Thấy vẻ mặt ngơ ngác của Hoàng Thượng Chí, Nam cái như hiểu! Rồi vội nói:

- A! Thế thì lão đã nhận lầm tiểu tử rồi! Nhưng tại sao tiểu tử quần áo rách nát như vầy?

Hoàng Thượng Chí cúi nhìn bộ áo quần rách nát của chàng, muốn đem sự thực chàng đã sống trong rừng nói lại, nhưng chàng thấy nói ra ích gì lại thôi.

Nam cái đứng trố mắt muốn hỏi nữa.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí tìm lời nói dối:

- Tiểu bối vừa rồi gặp bầy chó sói trong rừng làm nhớp nên định xuống chợ mua quần áo để thay.

Nam cái mở to đôi mắt tràng cười hô hố nói:

- Thằng con nít ranh mảnh! Mày nhè tao mà dối gạt à! Cứ xem thần thái mày, tao đã rõ mày có một nội lực uyên thâm, ít ra mày cũng là một tay cao thủ. Bầy chó thì làm khốn mày sao được! Trước một vi Phật thiệt mà mày muốn thắp nhang giả thì thật là buồn cười.

Hoàng Thượng Chí giật mình không ngờ lão già nầy tinh mắt như vậy. Chàng vừa thụ giáo di huấn của Linh Qui thượng nhân. Quả thực nội lực đã tăng tiến bằng một người đã khổ luyện hằng trăm năm rồi.

Chàng mỉm cười đáp:

- Tin hay không là tuỳ tiền bối.

Nam cái múa chiếc gậy tre trên tay vù vù, cười hề hề nói:

- Thôi! Cãi nhau chuyện đó chẳng ích gì. Nữ ma đầu đã hiện như một bóng ma, có thể đi rồi lại đến. Tiểu tử mau lánh mặt nơi đây là hơn.

Hoàng Thượng Chí thản nhiên nói:

- Âm Sát Mạc Tú Anh là người đàn bà sức lực bao nhiêu mà sợ.

Nam cái giật nảy người, nói lớn:

- Thằng con nít kia! Mày thật không biết trời cao bể rộng là gì. Mày có thấy những xác chết trong rừng đào này không?

Hoàng Thượng Chí gật đầu:

https://thuviensach.vn

- Có thấy qua rồi!

- A! Nếu mày không muốn vỡ sọ thì mau tìm nơi ẩn núp cho sớm.

Hoàng Thượng Chí mím môi cười nhạt!

- Tiểu bối muốn gặp nữ ma đầu xem công lực của hắn ra sao?

Nam cái râu tóc dựng ngược lên nhìn vào mặt Hoàng Thượng Chí rồi nhíu mày cười hề hề:

- Thằng con nít mà gan dạ! Mày lì lợm như thế thật giống lão già nầy. Nhưng đừng có khi dễ người, chính lão già này cũng không phải là địch thủ của nó.

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Lão tiền bối vừa bị thương dưới tay nữ ma đầu?

- Ừ! Tuy không bị thương song bị thất bại lần nữa.

Hoàng Thượng Chí nghe nói đoán biết trước đây Nam cái đã một lần thất bại với Qủy Bảo chủ nhân, lần này thất bại một lần nữa nơi rừng u sát. Tuy nhiên chàng không nói ra, giả vờ hỏi:

- Âm Sát Mạc Tú Anh vì sao lại giết người ghê gớm như vậy.

Nam cái vỗ đùi, cười hà đáp:

- Mày hỏi câu đó trong khắp giang hồ trừ ta ra thật không ai trả lời được.

Hoàng Thượng Chí nghe lão nói càng khích lệ để dò xét.

Chàng nói:

https://thuviensach.vn

- Lão tiền bối là một nhân vật thông lãm thì việc gì mà chẳng biết.

Nam cái lắc đầu lia lịa:

- Không phải việc gì cũng biết, mày đừng có nịnh. Sở dĩ lão già này thoát được bàn tay Mạc Tú Anh là một chuyện hiếm có trong đời nầy, do đó lão mới biết được đôi chút về đời sống của con nữ ma đầu đó Hoàng Thượng Chí nói:

- Thế thì xin lão tiền bối chỉ dạy, tiểu bối xin để tâm mà nghe.

Nam cái vỗ tay vào bụng, bước tới một bước nắm tay Hoàng Thượng Chí nói:

- Được! Ta với ngươi tuy vừa quen nhau song có nhiều tình cảm. Chúng ta hãy sang khu rừng bên kia để ta nhắp chút rượu cho đỡ khô cổ rồi hãy kể câu chuyện này.

Hai người một trước một sau rẽ qua bên đường, đi thẳng vào một khu rừng gần đấy.

Nam cái ngồi xuống một góc cây, bảo Hoàng Thượng Chí:

- Tiểu tử, chúng ta cùng nhấp chén tương phùng.

Hoàng Thượng Chí vừa ngồi xuống bên cạnh thì Nam cái đã vói tay bên hông lấy chiếc bình rượu đeo lủng lẳng, mở nút tu một hơi ừng ực, hơi rượu bay nồng nặc.

Uống xong Nam cái lại đưa bầu rượu cho Hoàng Thượng Chí và nói:

- Đây là loại mỹ tửu không phải rượu thường đâu. Mời tiểu tử cùng lão uống chơi vài hớp.

Hoàng Thượng Chí không từ chối, cầm bầu rượu, nốc một hơi, rồi khen:

https://thuviensach.vn

- Rượu ngon thiệt Nam cái cười ha hả đắc ý nói:

- Đời ăn mày thế mà vẫn có rượu ngon uống mãi!

Hoàng Thượng Chí nói:

- Xin lão tiền bối kể qua lai lịch của Âm Sát Mạc Tú Anh xem thể nào.

Nam cái đưa tay chùi miệng, khà khà mấy tiếng rồi bắt đầu nói:

- Hai mươi năm về trước trong giang hồ xuất hiện một cặp trai gái. Trai thì dung mạo đẹp tợ Phan An, gái thì sắc nước hương trời, không kém Hằng Nga trên Nguyệt điện. Cả hai đều có võ công tuyệt kỹ nhưng cũng là hai nhân vật ác độc phi thường. Vì vậy được người đời gọi trai là Dương Sát Cao Sĩ Kỳ còn gái thì...

Hoàng Thượng Chí xen vào:

- Còn gái thì Âm Sát Mạc Tú Anh?

Nam cái đưa tay vỗ nhè nhẹ vào vai Hoàng Thượng Chí, rồi trợn mắt nói:

- Đúng vậy! Nhưng để ta kể, ngươi chớ nhúng miệng vào! Chúng nó là cặp vợ chồng yêu đương nhau vô bờ bến. Trong lúc sống chung với nhau, chúng luyện được môn võ huyền âm qủy trảo. Ôi! Môn võ này lợi hại phi thường. Chúng dấn thân trên giang hồ chưa đày một năm mà đã có hơn một trăm cao thủ bị huỷ hoại vì môn thuật "Huyền Âm Qủy Trảo" ấy. Trong võ lâm đều nóng lòng, máu hận tuôn trào. Hai đạo Hắc Bạch võ lâm ai nghe đến Âm Dương Song Sát cũng rợn người.

Hoàng Thượng Chí không nín được, hỏi:

- Trong giang hồ không biết bao nhiêu cao thủ mà không thể nào trừ được đôi âm dương song sát ấy sao?

https://thuviensach.vn

Nam cái gật đầu:

- Ừ! Có thể nói như vậy.

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Còn huyết sọ là gì?

Nam cái nhướng mày hỏi lại:

Ngươi muốn hỏi đến chúa Qủy Bảo?

- Phải.

Nam cái tằng hắng một tiếng, đôi mắt lờ đờ đáp:

- Huyết sọ chẳng qua là một nghi dấu, một điều thắc mắc trong võ lâm mà thôi! Nó là dấu hiệu của chúa Qủy Bảo đấy. Bằng theo sự nhận xét của ta thì võ công chúa Qủy Bảo còn cao hơn âm dương song sát gấp bội. Tuy nhiên hai bên chưa từng giao đấu thì cũng khó mà luận được ai hơn ai kém. Điều này ta không thể trả lời được.

Hoàng Thượng Chí nghĩ thầm:

- Ông ta và Bắc tăng đã hai lần bị chúa Qủy Bảo bắt liệng ra ngoài lũy hoang, lần thứ hai là lần vừa rồi, cả hai người im lặng rời khỏi ngôi cổ bảo. Thế thì ông ta chắc đã rõ Qủy Bảo là ai rồi chứ?

Chàng hỏi:

- Lão tiền bối thấy hình dáng của chúa Qủy Bảo ra sao?

Nam cái lắc đầu:

- Thực ra trong giang hồ, kể cả lão, chưa ai từng thấy mặt mày chúa Qủy Bảo.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Nếu không lầm thì lão tiền bối đã có một hoặc hai lần được gặp mặt chúa Qủy Bảo Nam cái lắc đầu lia lịa:

- Không! Không phải gặp mặt. Trong giang hồ chỉ có Âm Dương Song Sát là hoạt động tà ác mà ai cũng nghe danh biết mặt còn Qủy Bảo thì.. Nhưng mày đang hỏi tao về cặp vợ chồng Âm Dương Song Sát mà!

Hoàng Thượng Chí gật đầu nói:

- Phải, phải!

- A! Đôi vợ chồng Âm Dương Song Sát gây nhiều cảnh giết hại trong giới giang hồ, đã có nhiều lần các cao thủ võ lâm họp nhau để trừ đôi Song Sát ấy, nhưng rốt cuộc chẳng một kẻ nào toàn thân.

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Lão tiền bối có trong nhóm người võ lâm cao thủ, giết đôi Song Sát để trừ hại chăng?

Nam cái lắc đầu?

- Không! Lão già này vì có việc, không được hân hạnh tham gia trong các kỳ chung vai hợp sức đó.

Hoàng Thượng Chí nói lớn:

- Hèn chi! Lão tiền bối là tay cao thủ nhất nhì mà không tham gia thì đôi Song Sát kia chẳng khác nào múa gậy vườn hoang rồi! Nhưng điều tiểu bối muốn biết, tại sao họ lại sát hại các cao thủ võ lâm, bất kỳ có thù oán hay không?

Nam cái gật gù nói:

https://thuviensach.vn

- Mười mấy năm về trước, Dương Sát thình lình mất tích. Theo lời người ta đồn đãi thì người này đã bị một cao thủ bí mật trừ đi. Cho nên Âm Sát bỏ công tìm kiếm khắp nơi không có sanh ra tức giận, kết thù với tất cả mọi nhân vật võ lâm. Mỗi năm nàng xuất hiện một lần và mỗi lần xuất hiện là giết hơn hàng trăm nhân mạng.

Hoàng Thượng Chí nói:

- Như thế thì trong mười năm nay Âm Sát Mạc Tú Anh đã giết cả ngàn người võ lâm cao thủ sao?

Nam cái thở dài nói:

- Tuy nói vậy chứ thực ra con nữ ma đầu này hiện thân giết người chỉ độ ba mươi năm nay mà thôi.

Hoàng Thượng Chí lắc đầu nói:

- Việc này thực làm cho người ta khó hiểu.

Nam cái trố mắt hỏi:

- Việc gì mà khó hiểu?

Hoàng Thượng Chí nói:

- Nếu bảo là Dương Sát Cao Sĩ Kỳ bị một dị nhân võ lâm trừ đi để khỏi di họa cho giang hồ, thì tại sao dị nhân này không trừ thêm Âm Sát Mạc Tú Anh để làm phước một thể. Trừ nhất sát mà để lại nhất sát thực là gây hại.

Nam cái cười hì hì ngắt lời:

- À! Thằng con nít này nói đúng! Nhưng đó là lời đồn mà thôi! Việc dị nhân trừ Dương Sát Cao Sĩ Kỳ chưa chắc đã là đúng. Chuyện này cũng còn là một nghi vấn mà thôi!

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí tức giận nói:

- Chẳng lẽ đàn bà trong thế gian này đều là độc hại hết sao?

Nam cái cười ha hả nói:

- Nếu Âm Sát Mạc Tú Anh không mất chồng thì đâu đến nỗi tàn ác như vậy.

Hoàng Thượng Chí nói:

- Tôi sẽ tìm cơ hội gặp mặt Mạc Tú Anh xem sao.

Nam cái trố mắt nhìn Hoàng Thượng Chí nói:

- Ồ, thằng nhỏ gan dạ lắm! Ngươi là môn đồ của phái nào?

Hoàng Thượng Chí không suy nghĩ đáp ngay.

- Tôi là đệ tử của Linh Quy thượng nhân.

Nam cái giật mình hỏi lại:

- Cái gì! Ngươi nói sao?

- Tôi đệ tử của Linh Qui thượng nhân.

Nam cái cười lớn:

- Hà! Hà! Thằng nhỏ này điên sao. Mày năm nay mấy tuổi! Còn Linh Qui thượng nhân thành danh về trước cách đây một trăm năm, sao có thể là sư phụ của mày?

Hoàng Thượng Chí nói:

- Tôi là người di mệnh truyền nhân của ông.

https://thuviensach.vn

Nam cái hỏi:

- Ồ! Mày được võ công của Linh Qui thượng nhân di truyền.

- Đúng vậy.

- Hèn chi thần trí mầy thanh thoảng, nội lực trông thâm hậu lắm! Nếu vậy mày có thể đấu với Âm Sát Mạc Tú Anh được.

Hoàng Thượng Chí như nhớ ra một việc gì, cất tiếng hỏi:

- Thưa lão tiền bối Nam cái khoát tay ngắt lời nói:

- Hãy khoan! Mày là truyền nhân của Linh Qui thượng nhân nếu tính về cấp bực thì lão già này còn kém một đốt. Thế thì mày gọi ta bằng anh cho tiện. Ta gọi mấy bằng sư đệ!

Hoàng Thượng Chí lắc đầu nói:

- Tiền bối dạy quá lời! Không thể một người râu tóc bạc phơ với một người chưa quá hai mươi gọi nhau bằng anh em được. Xin lão tiền bối chớ dạy như thế.

Nam cái nói:

- Hoàng đệ nói nhảm quá! Lão huynh này không thích như vậy đâu.

Hoàng Thượng Chí không chịu gọi Nam cái bằng anh. Nhưng lão già này cứ bắt buộc mãi. Sau cùng Hoàng Thượng Chí phải chịu gọi lão cho lão vui lòng.

Chàng nói:

- Nam cái đã dạy, tiểu đệ phải phục tùng. Nhưng Nam cái đã là anh thì chớ giấu em điều gì nhé!

https://thuviensach.vn

Nam cái trợn mắt nói:

- Chuyện gì sư đệ cứ hỏi.

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Sư ca đã từng vô Qủy Bảo rồi chớ.

Nam cái nghe hỏi bất thình lình, giật mình nói:

- Sao ngươi hỏi đến Quỷ Bảo!

- Đúng vậy.

Nam cái trầm ngâm nói:

- Trong võ lâm hiện thay chưa bao giờ có ai vào đó mà được sống trở về.

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Có phải trước đây ba tháng Nam cái cùng với Bắc tăng tiền bối vượt qua tường cổ bảo vào trong phải không?

Nam cái buồn bã cười một tiếng, rồi nói:

- Phãi! Đúng như vậy!

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Đại ca và Bắc tăng hòa thượng còn sống và thoát khỏi cửa Qủy Bảo.

- Đúng! Nhưng việc ta và Bắc tăng sống sót vượt khỏi Qủy Bảo không phải dựa trên công lực mà nhờ...

Hoàng Thượng Chí nóng lòng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Nhờ vào tài năng một kẻ khác yểm trợ?

- Không! Nhờ chúa Qủy Bảo phóng sanh cho. Nhưng Hoàng đệ, chuyện này Hoàng đệ đừng nói với ai.

Hoàng Thượng Chí nghe nói lạnh toát cả người. Chàng đã biết rằng công lực của Nam cái và Bắc tăng thuộc vào hạng danh tiếng nhất trong giang hồ. Nếu bảo rằng chúa Qủy Bảo đã phóng sanh cho hai cao thủ tiền bối này thì công lực của chúa Qủy Bảo còn thâm hậu đến đâu nữa.

Ý nghĩ ấy làm cho chàng kinh khủng. Nhưng chỉ chốc lát máu hận thù đã nung sôi trong lòng chàng trẻ tuổi.

Hoàng Thượng Chí cau mày hỏi tiếp:

- Xin hỏi lão huynh, chủ nhân Qủy Bảo huyết sọ hình dáng ra sao?

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Mạo Hiểm Tìm Thù

Nghe Hoàng Thượng Chí hỏi như vậy, Nam cái ngạc nhiên vặn hỏi:

- Tiểu đệ hỏi điều ấy làm gì?

Đầu óc Hoàng Thượng Chí lúc đó nỗi lên hình ảnh một đêm mưa gió tơi bời. Sư thúc chàng Độc Long Thủ Trương Thông, lâm trọng bệnh, chàng theo lời ông hướng dẫn cõng ông về Hoàng trang. Nơi đó chàng được mục kích một cảnh tượng bi thảm, rùng rợn không bút nào tả xiết. Toàn trang hơn hai trăm nhân mạng, đều đã biến thành xương trắng sọ khô.

Chàng lại được Trương sư thúc cho biết phế trang đó là nhà chàng và mấy trăm bộ xương khô kia đều có tình máu mủ đối với chàng.

Lúc chàng biết được điều đó thì chàng đã ngất lịm đi. Trương sư thúc trước khi tự tuyệt căn dặn không cho chàng thân cốt! Cũng không cho chàng báo thù.

Nhưng làm con, ai lại có thể nhịn nhục bỏ qua một mối thù toàn gia thảm hại như vậy. Kẻ thù dù có cường mạnh đến đâu lương tâm chàng cũng không cho chàng làm ngơ được.

Nghĩ đến đó Hoàng Thượng Chí trợn trừng đôi mắt như muốn rách cả đôi khóe. Ánh mắt long lanh niềm cừu hận, nói:

- Ngu đệ và Huyết sọ hiện có một mối thù sâu như đáy bể.

https://thuviensach.vn

Nam cái càng ngạc nhiên hơn, hỏi:

- Tiểu lão đệ có thù với Quỷ Bảo chủ nhơn à?

Hoàng Thượng Chí gật đầu đáp:

- Chính thật như vậy. Ngu đệ thề phải diệt nó ra tro và san bằng Quỷ Bảo cho mất hẳn dấu tích trên thế gian nầy mới lắng dịu được nỗi hận thù trong lòng đệ.

Nghe chàng nói như vậy, Nam cái rùng mình hỏi:

- Tiểu lão đệ muốn trả thù Huyết sọ chăng?

Hoàng Thượng Chí đáp gọn:

- Đúng như vậy.

Thấy chàng nói với vẻ quả quyết, Nam cái e ngại ngập ngừng nói:

- Điều đó... sợ...

Hoàng Thượng Chí hỏi dồn:

- Sao? Lão ca ca bảo sao?

Nam cái dịu giọng nói:

- Tiểu lão đệ, xin đừng giận lão ăn mày này, vì tôi nói một câu rất khó nghe.

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên nói:

- Có gì mà lão ca ca phải rào đón như vậy. Ý của lão ca ca thế nào xin cứ nói ngu đệ nào dám giận lão ca ca.

https://thuviensach.vn

Nam cái từ tốn nói:

- Tiểu lao đệ đã bảo vậy thì lão ăn mày này xin nói rằng điều mong muốn của Tiểu lão đệ rất khó mà thực hành.

Nghe như vậy Hoàng Thượng Chí ngẩng mặt lên, rất bi thảm than dài một lúc rồi quả quyết bảo:

- Tôi, Hoàng Thượng Chí và Huyết sọ chỉ sẽ còn lại một người. Nước với lửa không ở chung nhau được thì tôi với Huyết sọ làm sao có thể sống cùng trên thế gian này.

Nam cái to giọng nói:

- Thật là chí khí! Kẻ thiệt mạng bởi tay Huyết sọ đã có hàng ngàn! Thôi, lão ăn xin nầy cũng không biết phải nói gì với Tiểu lão đệ nữa.

Hoàng Thượng Chí nhìn sang mặt Nam cái cất tiếng hỏi:

- Lão ca ca, chẳng hay Huyết sọ là một quái vật như thề nào?

Nam cái lắc đầu:

- Điều ầy xin đừng giận, vì lão ăn mày này không thể nói ra cho Tiểu lão đệ biết được!

Hoàng Thượng Chí ngac nhiên hỏi lại:

- Tại sao lại có sự lạ lùng như vậy? Ai ngăn cản không cho lão ca ca nói ra điều ấy chăng?

Nam cái điềm nhiên đáp:

- Không đúng như vậy đâu. Ai có công đâu mà ngăn cản lời nói của lão ăn mầy! Nhưng đã là người trong võ lâm một khi đã nói ra thì không bao

https://thuviensach.vn

giờ làm sai lời!

Càng ngạc nhiên hơn, Hoàng Thượng Chí hỏi nhanh:

- Như thế nghĩa là thế nào?

Nam cái giải thích:

- Sở dĩ tôi không thể nói ra được là vì một lời hứa...

Hoàng Thượng Chí ngắt lời:

- Hứa với ai?

Nam cái tiếp:

- Với Quỷ Bảo chủ nhân.

Hoàng Thượng Chí giật mình hỏi ngay:

- Với Quỷ Bảo chủ nhân!

Nam cái đưa tay lên ngăn:

- Tiểu lão đệ bình tĩnh mà nghe ta nói hết đã. Ta và Bắc tăng có thể nói, suốt mấy chục năm nay, là hai kẻ duy nhất được toàn mạng ra khỏi cửa bảo, và ngoài chúng tôi ra không có ai gặp mặt thật của Huyết sọ mà toàn mạng được. Chúng tôi trước khi được chủ nhân Quỷ Bảo phá luật mà tha chết, được ra khỏi bảo đó đã long trọng hứa với Quỷ Bảo chủ nhân rằng không bao giờ đề cập đến những việc đã được nghe thấy nơi đó.

Nghe xong lời giải thích của Nam cái, Hoàng Thượng Chí rất bực tức mà nói:

- Lão ca ca, nếu như vậy thì chúng mình tạm biệt nhau vậy!

https://thuviensach.vn

Dứt lời liền đứng dậy định phóng mình đi.

- Hãy khoan!

Nam Cái gọi giật lại.

Hoàng Thượng Chí vẫn đứng hỏi:

- Lão ca ca! Còn có lời gì muốn nói nữa sao?

- Tiểu lão đệ phải thông cảm cho nỗi khổ tâm của lão ăn xin này. Trên giang hồ tôi cũng có thể kể là một nhân vật có ít nhiều danh tiếng tôi không thể nào phá bỏ lời đã hứa được. Nhưng Huyết sọ thì ai cũng giận ghét cả. Lão ăn xin này còn ba tấc hơi thở thì cũng nguyện đem cái thân mọn nầy giúp ít nhiều cho võ lâm.

Hoàng Thượng Chí cúi mình xin lỗi:

- Vừa rồi tiểu đệ lỡ lời, xin lão ca rộng lòng tha thứ cho.

Nam cái cười khẽ hỏi:

- Hiện giờ tiểu lão đệ định đi đâu đấy?

- Tiểu đệ định thay qua y phục rồi sẽ đi đến Quỷ Bảo đòi nợ máu.

Nam cái khuyên can:

- Tiểu lão đệ! Vạn sự đều phải tính toán suy nghĩ trước rồi mới quyết định được, có như thế mới tránh khỏi những sự ân hận về sau. Sao đệ không hoãn việc lại vài ngày để liên lạc với thiên hạ quần hùng.

Không đợi nói dứt câu, Hoàng Thượng Chí đã lên tiếng:

- Xin thành tâm cảm tạ nỗi quan tâm của lão ca ca. Tiểu đệ không muốn để vì thù nhà mà người khác phải lâm vào nguy hiểm.

https://thuviensach.vn

Nam cái rất khích động nói:

- Tiếc thay lúc này lão đang bi thương nặng! Nếu không, lão sẽ theo đệ đi đến đó thêm một lần nữa!

Đôi mày của Hoàng Thượng Chí cau lại hỏi:

- Lão ca ca đã bị thương rồi sao?

Nam cái nét mặt buồn rầu bảo:

- Quả đúng như vậy. Lão bị Âm sát Mạc Tú Anh đánh trúng một chưởng nội phủ đã bị thương rồi cần phải chữa trị trong một tháng mới có thể lành lại được.

Hoàng Thượng Chí thầm nghĩ một lát rồi nói:

- Nếu như vậy thì công lực của Âm Sát cũng không hơn lão ca ca nhiều lắm.

Nam Cải hỏi vặn:

- Làm sao mà Tiểu lão đệ biết được điều ấy?

Hoàng Thượng Chí điềm nhiên đáp:

- Lão ca ca không phải đã từng nói là dưới tay Âm Sát chưa bao giờ có đối thủ nào được toàn mạng sống sao? Thế mà bây giờ lão ca ca bị nàng đánh trúng một chưởng chỉ bị thương thôi. Sự ấy chứng tỏ là công lực của nàng nào có cao thâm hơn lão ca bao nhiêu đâu!

Nghe Hoàng Thượng Chí nói như vậy Nam cái liền cười bảo:

- Tiểu đệ nghĩ sai rồi.

- Tôi nghĩ sai sao.

https://thuviensach.vn

- Đúng vậy. Công lực Âm Sát Mặc Tú Anh giỏi hơn lão ăn xin này nhiều lắm, nhưng chỉ vì nàng có một qui luật, hễ người nào có thể chịu nổi với nàng ba chiêu mà không chết thì nàng sẽ ngừng tay bỏ đi, tuyệt đối không ra tay đánh lần thứ tư. Nhờ qui luật đó của nàng mà lão an mày nầy mới toàn mạng sống.

- Ồ!

Hoàng Thượng Chí nghe nói lạnh mình, bất giác ồ lên một tiếng thản thốt. Cũng vì vậy mà trong lòng chàng càng muốn đấu với Âm Sát Mạc Tú Anh, xem nàng cao thâm đến bực nào.

Nam cái nói xong cúi đầu xuống ngẫm nghĩ một lát rồi cảm động nói:

- Tiểu huynh đệ, ngươi hãy chờ ta một tháng rồi hãy ra tay trả thù.

Hoàng Thượng Chí ngơ ngác hỏi:

- Tại sao lại phải chờ lão ca ca một tháng Cất giọng đầy cảm khích Nam cái bảo:

- Chờ ta một tháng để ta chữa trị vết thương, và giao lại những sự vật của tôi cho bổn bang, rồi cùng tiểu lão đệ xông vào Quỷ Bảo.

Hoàng Thượng Chí nghe vậy rất cảm động, nhưng vẫn cả quyết:

- Lão ca ca, thịnh tình của lão ca ca, đệ xin nguyện ghi tâm khắc cốt, nhưng tiểu đệ không dám làm phiền lão ca ca thêm nữa. Thôi, tiểu đệ xin cáo từ đây.

Dứt lời liền trườn mình tới nhảy vụt ra bìa rừng, bước lên đường cái đi thẳng.

Trên đường chàng đi lúc ấy thật là vắng vẻ, không có một bóng người qua lại. Chắc là vì Âm Sát Mạc Tú Anh hiện hình tác quái ở đây, nên vùng

https://thuviensach.vn

nầy mới trở nên vắng lặng như vậy!

Hoàng Thượng Chí nhằm hướng thị trấn tiến bước. Chẳng bao lâu chàng đã vào trong thành, liền tìm mua lấy một bộ quần áo võ sĩ. Đã có quần áo rồi chàng thay đổi tất cả y phục đang mặc.

Khi trên người chàng mang lên võ phục, vẻ oai hùng sẳn có của chàng càng tăng lên gấp bội, chỉ tiếc luồng sát khí trên đôi mày của chàng là không thay đổi, làm cho ai nhìn thấy cũng sinh ra một nỗi sợ hãi!

Hoàng Thượng Chí sửa soạn đàng hoàng, liền ra khỏi thành chạy bay về hướng Quỷ Bảo Hoàng Thượng Chí máu thù đang dâng đầy huyết quản, chàng chỉ mong sao đến ngay Quỷ Bảo để diệt ngay kẻ thù mới hả dạ.

Hoàng Thượng Chí liền giở thân pháp Phù Quang Lướt Ảnh ra dùng.

Phù Quang Lướt Ảnh quả thật là một tuyệt diệu công phu, chỉ thấy thân hình Hoàng Thượng Chí lướt nhẹ trên ngọn cỏ bắn đi nhanh nhẹn vô cùng.

Không bao lâu Hoàng Thượng Chí đã đến bên bờ sông. Sóng vẫn vỗ vào mạn đá ì ầm! Gió rít từng cơn làm lạnh mình những kẻ nào yếu bóng vía!

Quỷ Bảo đứng sừng sững giữa lòng sông, trên một tảng đá to mấy chục trượng vuông, trông rất thần bí, như âm thầm dọa nạt những ai đến gần.

Cửa Bảo vẫn dóng kín, im lìm như muôn đời không hề hé mở.

Cái sọ người máu huyết đỏ trước cửa bảo làm cho người ta nhìn thấy phải rùng mình, ớn lạnh.

Đứng trước cho kẻ thù cư ngụ đôi mắt Hoàng Thượng Chí long lên như phát ra từng tia lửa đỏ, chiếu thẳng cửa Bảo. Máu nóng trong người chàng sôi lên sùng sục.

https://thuviensach.vn

Vì huyết thù của hai nhà Hoàng, Trương, mấy trăm mạng đã bị thảm sát, làm cho chàng quên hết nỗi ghê sợ của Quỷ Bảo.

Hoàng Thượng Chí nhìn sững tòa Quỷ Bảo một lúc. Nhận thấy nó như một cung điện của tử thần. Một nơi địa huyệt thâm u của ma quỉ!

Hoàng Thượng Chí hít mạnh một hơi dài rồi cắn chặt răng lại phi thân lướt qua con đường đá dẫn đến trước Bảo.

Ba tháng trước đây những cao thủ Hắc, Bạch hai đạo đã liên thủ tấn công vào Quỷ Bảo. Chàng và bái đệ Đông Phương Huệ chỉ đứng xa xa mà nhìn. Lức đó lòng chàng cũng muốn xông vào tiêu diệt Quỷ Bảo chủ nhân để báo thù, nhưng tài năng chàng quá kém cỏi nên phải ngậm hờn, đứng nhìn cái thất bại của quần hùng.

Hiện giờ nhờ bao nhiêu chuyện may mắn mà chàng bất ngờ gặp được, biến chàng thành một người khác hẳn trước. Chàng một mình đến đây đòi nợ máu.

Hoàng Thượng Chí thầm nghĩ:

- Ta đã đến đây đòi thù, thì cứ quang minh chánh đại kêu kẻ thù ra đây nói trước đã.

Nghĩ vậy chàng liền vận khí vào đơn liền cất tiếng thét to:

- Huyết sọ! Có người đòi nợ máu đến đây vấn tội.

Hoàng Thượng Chí thét to như vậy ba lần, nhưng vẫn không nghe thấy tiếng ai trả lời tiếng nào cả, chỉ có tiếng sóng vỗ ầm ầm, gió rú từng cơn tăng thêm vẻ rùng rợn cho Quỷ Bảo.

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng dùng giọng mũi hừ một tiếng.

https://thuviensach.vn

Đôi tay liền cung tròn lại vận chân lực vào cả song chưởng đánh ngay vào cửa Bảo đen tối.

Hoàng Thượng Chí từ khi được Hắc linh qui truyền công lực vào thân thể, tự nhiên chàng có một nội lực cao thâm bằng những người khác phải luyện cả trăm năm, nên song chưởng chàng vừa đánh ra đó không thể coi thường được.

Sau khi chưởng của chàng bủa ra, cửa Quỷ Bảo thoạt nhiên từ từ mở.

Liền theo đó một luồng gió âm hàn từ trong cửa Bảo cuốn ra làm cho chưởng phong của chàng vừa dùng toàn lực đánh ra, đều bị tiêu diệt vô hình vô tích. Như thế đủ thấy luồng khí âm lạnh kia mạnh đến bực nào?

Hoàng Thượng Chí rất ngạc nhiên! Chưởng phong của chàng đâu phải không cường mạnh! Thế mà bị luồng khí âm như băng lạnh đó tiêu diệt đâu mất. Chàng liền cảnh giác ngay, lui lại mấy bước. Quắc mắt nhìn lại, chỉ thấy cửa hang hình bán nguyệt sâu thăm thẳm và đen tối như mực, đến nỗi với đôi mắt của chàng mà cũng không thấy được gì ở trong đó.

- Xông vào.

Ý niệm đó nổi lên trong đầu óc Hoàng Thượng Chí.

Hét lớn một tiếng lớn, song chưởng của chàng hợp thành một sức mạnh kinh hồn đánh mạnh vào cửa Bảo, thân hình chàng cũng theo chưởng phong phi vút vào trong hang.

Ầm! Ầm!...

Chưởng phong của Hoàng Thượng Chí chạm phải một kình lực nặng như núi Thái sơn bay ngược trở về cùng với một luồng gió lạnh thấu tim gan.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí chưa cảnh giác được thì đã thấy toàn thân bị chấn động mạnh. Bay thối lui ngoài năm trượng mới rơi xuống, thân mình chàng lắc lư mấy cái mới đứng vững.

Thấy Hoàng Thượng Chí đã đứng vững lại được, tức thời một tiếng kêu ngạc nhiên từ trong Bảo đưa ra.

Có thể nào chàng bị luồng khí âm hàn đó đánh trúng mà vẫn không hề gì sao? Đó là điều làm cho người trong Bảo hết sức ngạc nhiên.

Từ trước đến nay Hoàng Thượng Chí là người đầu tiên, một mình công khai đến Quỷ Bảo tầm thù mà chống nổi luồng khí âm hàn đó thật là một điều hết sức lạ lùng.

Công lực của Quỷ Bảo chủ nhơn cao thâm đến bực nào! Chưa ai đoán được.

Trong Quỷ Bảo ngoài Bảo chủ Huyết sọ còn có người nào nữa không. Điều dó hoàn toàn bí mật!

Huyết sọ là biểu hiệu của Quỷ Bảo chủ nhân, còn về bổn thân của Quỷ Bảo đối với với võ lâm vẫn đang là một cuộc đố, vì từ xưa đến nay chưa có ai thấy qua mặt mũi của Bảo chủ cả. Có chăng chỉ là những người đã bị chết dưới tay Bảo chủ!

Chỉ có hai kẻ duy nhất sống sót rời khỏi cửa Bảo là Nam cái và Bắc tăng, họ đã được thấy mặt mũi của chủ nhân Quỷ Bảo. Nhưng vì một lời hứa nên họ không thể tiết lộ.

Nỗi quyết tâm báo thù của Hoàng Thượng Chí không giảm bớt phần nào, chàng đứng sững một lúc rồi từ từ bước lại trước Quỷ Bảo.

Đột nhiên, một chuỗi cười rừng rợn, đinh tai từ trong cửa Bảo đưa ra một lúc lâu.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí giật mình ngừng bước.

Tiếng cười mỗi lúc một to hơn!

Hoàng Thượng Chí cảm thấy như có người cầm kiếm đâm thẳng vào tai vậy.

Hoàng Thượng Chí tâm thần bấn loạn cảm thấy khí huyết như ngừng lưu thông, vội định thần, vận khí vào đơn điền, hét to lên một tiếng rồi cao giọng nói:

- Chủ nhân Huyết sọ! Hãy mau ra đây nộp mạng!

Tiếng cười đột nhiên ngừng lại, một sự im lặng rợn người từ trong hang tối thoát ra, một lúc lâu mà vẫn không thấy có động tịnh gì cả.

Hoàng Thượng Chí dưới ngọn lửa thù đang ngùn ngụt trong tâm can, không thể nhẫn nại được, liền thét lên một lần nữa, bảo:

- Huyết sọ chủ nhân! Nếu ngươi không ra đây nộp mạng, ta sẽ phá tan Quỷ Bảo ngay!

Trong bảo liền đưa ra một tiếng cười nhạt đầy vẻ khi dễ và tiếp theo đó có một tiếng nói rùng rợn phát ra:

- Tiểu tử, đồ dê non không biết sợ hổ. Dám kêu tên Quỉ Bảo này ra báo thù. Chỉ có ngươi là người thứ nhất đó. Vì thấy nhà ngươi quá dại khờ nông nỗi, ta tha chết cho một lần, hãy mau cút đi cho khỏi bẩn mắt lão gia.

Tiếng nói nghe như thét bên tai, nhưng chẳng thấy bóng người đâu cả.

Hoàng Thượng Chí phẫn nộ "hừ" một tiếng nói:

- Huyết sọ lão tặc, có gan hãy ra đây đấu với ta vài hiệp, chớ đừng làm thói chuột nhắt núp ở trong hang mà khua môi múa mõ.

https://thuviensach.vn

Trong Bảo lại vang lên một tràng cười ngao nghễ?

- Ha Hà. Quả thật là ngông cuồng! Cả thiên hạ này chưa có ai xứng đáng để lão phu hiện hình cả. Tiểu tử chớ có điên khùng mà phải uổng mạng.

Hoàng Thượng Chí ấm ức quát:

- Hỡi lão tặc! Nợ máu phải đền bằng máu, ngày hôm nay là ngày cuối cùng của đời mi.

Không để chàng nói hết câu, tiếng quát như sấm đã từ trong hang vọng đến:

- Câm miệng đi. Đồ quỉ nhỏ không biết tiếc mạng sống! Lão phu bình sinh giết người không sợ vấy máu, biết bao nhiêu người đã bỏ mang dưới tay ta! Nhưng chúng toàn là những đồ đáng chết...

Hoàng Thượng Chí khinh bỉ thét to:

- Im ngay! Hoàng...

Hoàng Thượng Chí bị ngắt ngang câu nói bởi một giọng thét muốn bùng lỗ tai:

- Tiểu tử, nói chuyện không biết phép tắc như vậy là mày tự tìm lấy cái chết.

Dư âm của tiếng Chết còn vang rền bên tai, đã có một luồng khí lạnh từ trong cử Bảo ào ạt tuôn ra.

Hoàng Thượng Chí đã biết qua sự dũng mãnh của chưởng lực âm nhu nầy nên nét mặt chàng lạnh lại mà dồn tất cả công lực của toàn thân vào song chưởng phóng mạnh ra nghênh địch.

https://thuviensach.vn

Hai luồng chưởng khí chạm nhau, rít lên những tiếng ầm ĩ.

Hoàng Thượng Chí cảm thấy tiềm lực của đối phương nặng như núi, và chưởng khí âm hàn đó rất cường mạnh làm cho chàng muốn nghẹt thở.

Trong tiếng vang ầm ĩ đó Hoàng Thượng Chí cảm thấy như bị một quả núi đè lên, khí huyết đảo lộn, đôi mắt choáng váng phải lui ra sau tám thước. Toàn thân chấn động lắc lư liên hồi.

Hoàng Thượng Chí cố gắng lắm mới giữ được cho thân hình khỏi ngã.

Chàng há miệng hộc ra một đống máu tươi:

Tiếng nói rùng rợn của Quỷ Bảo chủ nhân lại vang lên:

- Tiểu tử chả trách nhà ngươi đà phách lối như vậy. Nhà ngươi là người thứ nhất có thể tiếp được một thế Hàn Phách chưởng của lão phu mà không chết. Như thế nhà ngươi cũng đáng liệt vào cao thủ rồi đó. Nhưng nhà ngươi muốn báo thù thì còn quá xa xôi. Bây giờ ta sinh phúc cho ngươi một cơ hội chót là hãy cố gắng mà chạy đi.

Hoàng Thượng Chí mặt đỏ như máu, đôi mắt mở to muốn toét cả khóe mắt, trông chàng khác nào mặt của ma quỷ. Chàng hừ lên một tiếng lạnh lùng nói:

- Quỉ Bảo lão tặc! Ngươi có dám xuất đầu lộ diện đánh một trận sống chết với ta không?

Giọng nói khinh khỉnh từ trong Bảo vang ra:

- Tiểu tử! Nhà ngươi không xứng đáng để cho ta lộ diện đâu. Đừng đòi hỏi thêm nữa!

Hoàng Thượng Chí vì mang nặng huyết hải thâm cừu nên không còn sợ gì sống chết nữa. Chàng căm giận thét lên:

https://thuviensach.vn

- Này Huyết sọ chủ nhân! Có một ngày ta sẽ phá tan Quỷ Bảo bằm xác ngươi ra muôn mảnh mới vơi được thù này.

- Tiểu tử còn mong có cơ hội ấy sao?

Hoàng Thượng Chí gằn giọng đáp:

- Chỉ cần ta không chết đi thì ngươi đừng mong sống trên đời nầy.

Trong hang tối thoát ra một tiếng cười nhạt.

- Nhưng mà ngươi không thể còn sống được! Lão phu tha chết cho ngươi hai lần rồi ngươi lại không biết nắm lấy cơ hội may mắn đó. Bây giờ...

Hoàng Thượng Chí cười lạnh lùng ngắt lời:

- Nhưng bây giờ thì ngươi bảo sao?

Giọng nói từ trong hang vọng ra rất ghê rợn, như tiếng gọi của ma quỉ thoát lên từ mộ huyệt:

- Lão phu thấy ngươi một kẻ hậu sinh có khí phách ngang tàng nên ân thưởng cho ngươi một cái chết toàn thây!

Tiếng nói vừa dứt thì một luồng hàn khí âm nhu cuồn cuộn tuôn ra, khí thế vô cùng dũng mãnh.

Hoàng Thượng Chí chưa bị thương cũng khó mà chịu nổi tuyệt chưởng đó! Huống gì chàng hiện đang mang một vết thương nặng, chân khí chưa được phục hồi.

Một tiềng rú thê thảm vang lên! Thân hình Hoàng Thượng Chí bị chưởng phong đánh tung lên rồi rơi xuống giữa dòng sông "ùm" một tiếng.

https://thuviensach.vn

Sóng nước tung lên cao, thân hình Hoàng Thượng Chí ẩn hiện mấy cái trong lớp sóng bạc. Rồi mất dạng.

Hai cánh cửa đen sì của Quỷ Bảo âm thầm khép lại chôn chặt bao nhiêu điều huyền bí.

Sóng nước đập vạo đá ì ầm, Quỷ Bảo trở lại trạng thái rùng rợn thần bí, như vừa rồi không có việc gì xảy ra..

Lại nói khi Hoàng Thượng Chí bị Hàn Phách chưởng đánh rơi vào lòng sông, trong phúc chốc chàng không còn biết gì nữa, mặc cho giòng nước cuốn trôi, chàng lịm dần rồi bất tỉnh.

Đến khi chàng tỉnh lại, cảm thấy toàn thân ấm áp, đâu đây một mùi hương thơm ngát xông lên làm cho chàng muốn ngây ngất.

Hoàng Thượng Chí mở choàng mắt ra, nhỡn tuyến chàng chạm ngay một tấm màn đang buông xuống. Chàng cất tay lên vướng phải tấm mền đắp trên mình chàng, chàng nghĩ có lẽ mình đang nằm trong phòng ngủ đàn bà.

Chàng lấy tay chùi mắt rồi nhìn quanh thấy ý nghĩ vừa rồi không sai!

Trong đầu óc chàng nổi lên một niềm vui sướng thầm nói:

- Mình đã được cứu rồi, chớ không bị chôn vào bụng cá. Việc báo thù vẫn còn hy vọng Nghĩ vậy chàng buột miêng nói:

- Tôi không chết, tôi không...

Một giọng nói nhí nhảnh ngắt lời:

- Đúng như vậy, thưa tướng công, người vẫn còn sống.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí giựt mình một cái, quay nhìn qua tấm màn hoa, chỉ thấy trước bàn trang điểm, thấp thoáng bóng một cô gái đang ngồi đó, chàng nghĩ chắc câu nói vừa rồi là do nàng này phát ra.

Nỗi vui sướng được cứu thoát trong óc chàng lúc này biến mất, mà thay vào đó một điều bực bội.

- Một cô gái! Ta được một cô gái cứu vớt.

Hoàng Thượng Chí cảm thấy khó chịu còn hơn bị chết đi. Chàng rất thù ghét đàn bà, vì mẫu thân của chàng, Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh, bỏ huyết thù sâu như biển cả đi tái giá với Thiến Tề giáo chủ.

Hoàng Thượng Chí "hừ" một tiếng nhóm mình ngồi dậy. Chàng cảm thấy xương cốt đau nhức vô cùng, như bị ai dần nát cả châu thân. Một luồng hàn khí chạy thẳng vào kinh mạch Chàng biết Hàn Phách chưởng của Quỷ Bảo chủ nhân đã công vào nội thể chàng.

Hoàng Thượng Chí đâu hiểu nhờ Linh qui chuyền công lực với lại được tắm ở Đia mạch linh toàn mà thoát chi đổi cốt mới có thể chịu nổi hai thế chưởng tuyệt diệu của Quỉ Bảo chủ nhân. Nếu thay cho người khác ắt phải tán mạng từ lâu!

Có gái khi nãy vội cất tiếng:

- Tướng công! Hãy nằm yên tĩnh dưỡng, vì người đã bị thương rất nặng.

Hoàng Thượng Chí không bằng lòng, cất đầu lên, hỏi:

- Cô nương, có phải chăng cô nương đã cứu tại hạ?

Thiếu nữ mỉm cười đáp:

- Không phải như vậy, thưa tướng công.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí lấy làm lạ hỏi:

- Nếu vầy là...

- Là tiểu thư tôi cứu tướng công đó!

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên:

- Ồ! Cô nương có thể cho tại hạ biết phương danh của quí tiểu thư không?

Cô gái nhìn ra cửa đáp:

- Thưa tướng công, tiểu thư nhà tôi đến kia rồi!

Một thân hình lả lướt đi vào phòng. Tim Hoàng Thượng Chí đập mạnh, chàng ước gì có tài độn thổ để tránh đi cảnh bực mình này.

Thiếu nữ vừa bước vào hỏi:

- Thủy Tiên vị tướng công đó...

Người thiếu nữ ngồi trong phòng từ trước là một tì nữ, tên gọi là Thủy Tiên, liền nhanh miệng đáp:

- Thưa tiểu thư, tướng công đã tỉnh lại rồi, vừa hỏi đến tiểu thư.

- Được rồi! Em đi bưng bát canh hột sen đến cho người dùng tạm.

Tiếng nói rất dịu dàng, mỗi lời như quyện lấy tâm hồn người nghe. Hoàng Thượng Chí toát mồ hôi, chàng không kể nỗi mình mang thương tích vội bước xuống giường.

Trước mắt chàng một thiếu nữ vừa tuổi dậy thì, đẹp như tiên nga, mặc y phục màu xanh lợt, đôi mắt trong như nước hồ thu pha lẫn vẻ thẹn thùng, e lệ nhìn chàng.

https://thuviensach.vn

Lòng Hoàng Thượng Chí rung động. Chàng cúi nhìn xuống mới hay chàng đang mặc một bộ đồ mới tinh, không phải của chàng.

Bất đồ, nhìn sững vào mặt thiếu nữ, cắn răng nói:

- Thưa cô nương, phải chăng cô nương đã cứu tại hạ?

Thiếu nữ cúi đầu đáp:

- Thưa tướng công, quả đúng như vậy! Nhưng đó chỉ là một sự tình cờ thôi, xin tướng công chớ thắc mắc làm gì!

Hoàng Thượng Chí hỏi tiếp:

- Xin cô nương cho tại hạ được biết phương danh quí tánh!

- Tiện nữ tên gọi Ngô Tiểu My! Còn tướng công tên gọi là gì có thể cho tiện nữ biết được không?

Hoàng Thượng Chí nghĩ rằng Ngô Tiểu My đã có ơn cứu chàng thoát chết, nên thành thật đáp:

- Tại hạ họ Hoàng tên Thượng Chí.

Ngô Tiểu My nhanh nhẩu nói:

- Ô! Hoàng tướng công. Vì sao mà tướng công rơi vào giữa sông vậy?

Hoàng Thượng Chí ngập ngừng đáp:

- Điều ấy.. thưa cô thương... Tại hạ giao thủ với người ta chẳng may bị thương rơi vào lòng sông. Nhờ ơn cô nương cứu giúp tại hạ xin ghi tâm khắc cốt, nguyện có ngày báo đền. Giờ tại hạ xin cáo biệt.

Chưa dứt lời đã thấy con tỳ nữ miệng cười, tay bưng một tô canh hột sen để trên bàn cạnh giường, nói:

https://thuviensach.vn

- Xin mời tướng công dùng tạm!

Mặt nóng bừng, Thượng Chí ngập ngừng nói:

- Xin cảm tạ lòng tốt của cô nương. Tại hạ có việc cần kíp bên mình phải đi ngay.

Ngô Tiểu My cười bảo:

- Hoàng tướng công! Thương thế của tướng công rất trầm trọng không tiện cho việc đi lại, Tướng công hãy ở lại đây mà tịnh dưỡng vài ngày rồi hãy đi cũng chưa muộn!

Thượng Chí vội vàng đáp:

- Lòng tốt nầy tại hạ n thành tâm bái lĩnh. Tại hạ nguyện đền đáp sau. Giờ đây...

Ngô Tiểu My ngắt lời:

- Hoàng tướng công. Sá chi những điều nhỏ mọn ấy mà tướng công phải quan tâm đến thế! Nơi này là biệt thự của gia phụ lúc sinh thời. Người rất ít đến đây. Thật là một nơi thích hợp để dưỡng bệnh!

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Lệnh tôn là...

Mặt Ngô Tiểu My buồn buồn tiếp lời:

- Là Bát Nghĩa bang chủ Ngô Do Đạo.

Hoàng Thượng Chí thoạt nhớ lại trước đây ba tháng, chàng bị Thể Điệp Lý Vân Hương điểm huyệt bắt đi. Bất đồ buột miệng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Lệnh tôn đã bị đường chủ Thể Điệp Lý Vân Hương của Thiên Tề giáo sát hại phải không?

Ngô Tiểu My ngạc nhiên, lui lại một bước, trợn tròn đôi mắt hỏi:

- Làm sao tướng công biết rõ như vậy?

- Ba tháng trước, tại hạ gặp Giang Nam thất quái tìm Thể Điệp Lý Vân Hương, bảo là giúp lệnh tôn đòi lại công đạo. Nhưng không may...

Ngô Tiểu My cắn răng nói:

- Đúng thế! Giang Nam thất quái và tiên phụ là bạn chí thân không ngờ vì tiên phụ phải bỏ mạng dọc đường! Mối huyết thù nầy, tôi Ngô Tiểu My thề phải trả! Nếu không làm sao an ủi được vong linh phụ thân và bảy vị bá thúc.

Hoàng Thượng Chí thầm nghĩ:

- Thể Điệp Lý Vân Hương đã điểm huyệt bắt ta, lại đánh ta hai bạt tai! Món nợ ấy ta không thể bỏ qua. Tại sao ta không bắt con ác phụ giao cho Ngô Tiểu My để đáp lại ơn cứu tử của nàng. Ta chẳng phải lo gì nữa. Đúng! Đó là một ý rất hay. Nếu không thiếu nàng ơn trọng ấy, biết bao giờ trả cho xong!

Chàng quyết định vậy lòng cảm thấy nhẹ nhàng.

Nàng tỳ nữ Thủy Tiên im lặng không nổi, bèn xen miệng nói:

- Tướng công canh hột sen nguội rồi! Tướng công hãy dùng đi. Qua hai ngày rồi, tướng công không có ăn gì cả.

Hoàng Thượng Chí ngơ ngác, hỏi:

- Hai ngày! Tại hạ nằm ở đây đã hai ngày rồi sao?

https://thuviensach.vn

Ngô Tiểu My nhanh miệng đáp:

- Đúng như vậy!

Hoàng Thượng Chí rất khó chịu, chàng vốn ghét đàn bà. Nhưng lại bị đàn bà cứu giúp!

Chàng cảm thấy đầu óc hoang mang, không thể lưu lại đây thêm một chút nào.

Chàng chắp tay chào, nói:

- Ngô cô nương, tại hạ xin cáo từ.

Gương mặt kiều mỵ của Ngô Tiểu My đượm buồn, nàng nói:

- Hoàng tướng công, sao ra đi gấp quá vậy?

Hoàng Thượng Chí đáp lẹ:

- Tại hạ có việc quan trọng bên mình.

Ngô Tiểu My ngắt lời:

- Nhưng thương thế của tướng công chưa hết.

Không muốn cho nàng nói nhiều, Thượng Chí cắt ngang:

- Cảm ơn cô nương. Bị thương chút ít không đáng kể so với công ơn của cô nương. Tại hạ sẽ có ngày báo đáp cho xứng.

Dứt lời liền bước đi.

Ngô Tiểu My muốn ngăn chàng lại, nhưng e thẹn chẳng dám bước tới. Cuối cùng nàng đánh liều đưa tay chận chàng lại, nàng buồn thảm nói:

https://thuviensach.vn

- Hoàng tướng công! Chúng ta còn có thể gặp lại nhau không?

Hoàng Thượng Chí không lòng dạ nào ngó lại, từ từ đáp:

- Không chừng sẽ có thể gặp lại. Cô nương hãy bảo trọng lấy thân.

Nói chưa dứt câu, chàng đã ra đến ngoài cửa phòng.

Ngô Tiểu My quay tại nói với Thủy Tiên:

- Thủy Tiên, em hãy đưa đường cho Hoàng tướng công.

Thủy Tiên đáp dạ một tiếng, nhảy ra trước mặt Hoàng Thượng Chí dẫn đường.

Sau lưng Hoàng Thượng Chí vọng tới tiếng than buồn thảm của Ngô Tiểu My.

Chừng như không biết đến, chàng vẫn cúi đầu bước nhanh.

Không mấy chốc, hai người đã ra ngoài cửa trang.

Hoàng Thượng Chí ngẩng đầu lên thấy trước cửa có một tấm bảng bốn chữ: Thính Đào tiểu trúc.

Chàng thầm nghĩ:

- Đây chắc là đặc danh của biệt thự nầy.

Chàng nói với Thủy Tiên đang đi trước mặt.

- Cảm ơn cô nương. Cô nương hãy trở lại đi.

Thủy Tiên dừng bước nói:

- Hoàng tướng công. Sao người nỡ phụ lòng tiểu thư nhà tôi.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí giật mình cắt đứt lời của nàng, và nói:

- Ân oán của tại hạ rất phân minh. Có ơn thì phải lo báo đáp. Thôi tôi xin cáo từ nàng.

Nói xong chàng phóng mình tới trước nhanh vô cùng.

Cạnh cửa Thính Đào tiểu trúc không xa, có một con sông rộng.

Đường đi dọc theo bờ sông đó.

Hoàng Thượng Chí tiến theo đường ấy mà đi. Đầu óc chàng ngổn ngang những nỗi suy tư.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Hữu Tâm Nhơn

Hoàng Thượng Chí thầm nghĩ:

- Công lực của Chủ nhân Huyết sọ thật là cao siêu, thâm hậu, quả chẳng biết đâu mà lường. Nếu ta muốn báo thù cho dòng họ ta, thì trừ khi phải kiếm cho ra một nửa Phật Thủ bảo cập để hợp với một nửa của Linh Qui thượng nhân để lại luyện tập cho được Khư Mê thần công, như thế mới mong rửa được hận thù! Nhưng một nửa bộ Phật Thủ bảo cập đó biết ở chân trời góc biển nào mà tìm! Ôi! Thật chẳng khác nào giấc mộng hão huyền! Tay tả! Chỉ còn thiếu tay tả nữa thôi!

Hoàng Thượng Chí rùng mình, nhớ tới cảnh tượng đau đớn ở Hoàng gia trang. Vụ huyết án chấn động giang hồ. Trên hai trăm người của giòng họ Hoàng đều bị giết sạch luôn cả nhà họ Trương. Nhưng điều làm cho Hoàng Thượng Chí khổ nảo nhất là tại sao vụ tàn sát ấy, mẫu thân chàng còn có thể sống sót? Tại sao Chủ nhân Huyết sọ chỉ để một mình thân mẫu chàng bình yên?

Hoàng Thượng Chí phân vân lo nghĩ:

- Tại sao Độc Long Thủ Trương Thông bỏ con để cứu chàng? Ân đức trời bể ấy biết làm sao báo đáp. Muốn báo đáp cũng chẳng biết con cháu giòng họ Trương đâu mà tìm, cả nhà ấy đã bị tận diệt. Trương Thông cũng tự tuyệt rồi! Oái oăm thay! Lúc Trương sư thúc của chàng sắp trút hơi thở

https://thuviensach.vn

cuối cùng, vẫn không quên dặn chàng phải tuân theo sứ mạng không được báo thù! Không được thâu chôn hài cốt! Tại sao? Tại sao?

Hoàng Thượng Chí nghĩ có lẽ vì Trương Thông thấy tài nghệ của đối thủ tuyệt thế đáng sợ, không hy vọng gì báo thù nên mới nói với chàng như thế chăng! Hay là...

Càng suy nghĩ Hoàng Thượng Chí càng bù đầu, rối trí, đầu óc gần muốn vỡ tung ra.

Một hình ảnh diễm kiều lại hiện lên trong tâm trí chàng, đó là Ngô Tiểu My con của Ngô Do Đạo.

Hoàng Thượng Chí bất giác dậm chân một cái lẩm bẩm:

- Tại sao ta lại phải nghĩ đến nàng. Đàn bà! Đàn bà! Hừ! Họ là giống tồi tệ nhất! Không! Ta phải quên nàng! Ta phải cố gắng tìm cho ra người thù của nàng càng sớm càng hay để đền bù nàng đã cứu ta, thì là ân oán phân minh ta và nàng chẳng còn dính líu gì nữa cả!

Hoàng Thượng Chí cứ lầm lủi đi, bỗng sực nhớ đến người bạn láu cá Tiểu ăn xin Đông Phương Huệ đã cùng chung kết nghĩa anh em.

Hoàng Thượng Chí thầm nghĩ:

- Chẳng biết Đông Phương Huệ bây giờ ở đâu, giá gặp nhau hai đứa cùng tập luyện võ công rồi sẽ trở lại diệt trừ Chủ nhân Quỷ bảo.

Hoàng Thượng Chí vừa ngẩng đầu lên, thấy từ xa xa, bên trái có một cánh rừng già thâm u. Chàng quay người lại, nhảy vun vút vào rừng, tìm một chỗ vắng lặng nhất, ngồi xếp bằng xuống vận công tự chữa lấy nội thương.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí nhờ đã được Linh Qui truyền công lực cả trăm năm, lại được ngâm mình trong Địa mạch linh toàn thoát nhục đổi cốt cho nên chàng vận công điều trị càng làm tăng thêm công lực gấp bội, chứ không hề gặp khó khăn trở ngại như những nhân vật võ lâm khác.

Một khắc sau, thương thế của Hoàng Thượng Chí đã lành hẳn chàng đang định đứng lên, bỗng môt giọng oanh vang vang:

- Ngồi im! Không được động đậy!

Tiếp đó, liền có một chưởng đè lên Ngọc Chẩm huyệt ở sau ót chàng, tiếng nói phát ra từ miệng một cô gái, nhưng chẳng biết là ai.

Hoàng Thượng Chí giật mình, nghĩ:

- Chắc cô gái này đã rình xem ta vận công lâu lắm rồi. Chẳng biết đối phương muốn gì? Ta mới xuất đạo trên giang hồ chưa kết thù kết oán với ai cả mà. Chẳng lẽ cô gái này là Thể Điệp Lý Vân Hương! Không! Giọng nói người này khác hẳn mụ Đường chủ ấy mà. Chắc không phải kẻ thù, vì nếu thù địch thì nó đã hạ thủ khi ta đang vận công rồi?

Cô gái phía sau cười khúc khích rồi nói:

- Ngươi có phải là Hoàng Thượng Chí không?

Cả người Hoàng Thượng Chí chấn động, chàng thầm nói:

- Kỳ lạ! Tại sao hắn biết tên ta?

Tiếp đó chàng lạnh lùng nói:

- Phải! Sao?

Thiếu nữ phía sau hỏi tiếp:

https://thuviensach.vn

- Lịnh tôn là Hoàng Thế Vĩ?

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên vô độ, thầm nghĩ:

- Tại sao ả biết cả lai lịch ta như thế?

Chàng liền hét lớn một tiếng, nói:

- Ngươi là ai?

Tiếng cười khúc khích lại nỗi, lên cô gái phía sau đáp:

- Ta! Ta là Hữu Tâm nhơn Hoàng Thượng Chí nói:

- Cái gì Hữu Tâm nhơn!

Cô gái nói:

- Không sai!

Hoàng Thượng Chí nói:

- Cái tên này không giống tên họ của người gì cả!

Cô gái cười nói:

- Tin hay không là do ở nơi ngươi!

Hoàng Thượng Chí bực mình nói:

- Người muốn làm gì ta?

Cô gái phía sau đáp:

- Hãy trả lời câu hỏi của cô nương vừa hỏi đó. Đây, ta lập lại cho ngươi nghe: Phụ thân của ngươi có phải là Hoàng Thế Vỹ không?

https://thuviensach.vn

Trong đầu óc của Hoàng Thượng Chí lại nổi lên cái cảnh xương trắng trong Hoàng gia trang. Hài cốt của phụ thân chàng đang nằm trong phòng khách, hai trăm mấy chục hài cốt toàn gia lỏng chỏng khắp nơi!

Nhưng trong trang viện khủng khiếp ấy không có mẫu thân chàng. Tại sao ai cũng bỏ mạng duy chỉ một mình bà vẫn bình thản hưởng hạnh phúc trên cõi đời.

Hoàng Thượng Chí thầm nói:

- Vụ huyết án đã xảy ra trên mười lăm năm trước, còn theo tiếng của cô gái này mà đoán thì tuổi tác cũng chẳng bao nhiêu, sao lại có thể biết rành rọt thân thế của mình, hay nàng là...

Nghĩ đến đây toàn thân chàng phát lạnh. Chàng cắn răng lại một lúc rồi hét một tiếng hỏi to:

- Ngươi thật là ai?

Tiếng cô gái đáp.

- Hữu Tâm nhơn!

Hoàng Thượng Chí bốc giận:

- Ngươi dám theo ta...

Tiếng cô gái ngắt ngang:

- Sao?

Hoàng Thượng Chí gằn giọng nói:

- Ta sẽ đập chết ngươi!

Cô gái phía sau lại cất tiếng cười khúc khích một lúc mới nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi không thể làm được! Tánh mạng của ngươi đang ở trong tay ta mà!

Hoàng Thượng Chí hít vào một hơi lạnh lùng nói:

- Ngươi muốn gì cứ nói thẳng ra đi!

Tiếng cô gái chầm chậm:

- Ta hỏi ngươi có phải là con của Hoàng Thượng Vỹ không?

Hoàng Thượng Chí đáp:

- Không sai!

Cô gái sau lưng chàng cười nói:

- Vậy thì tốt. Ngươi nghe đây: Ngươi không được đi tìm thù với Chủ nhân Quỷ bảo.

Hoàng Thượng Chí hừ một tiếng nói:

- Không được được tìm thù với ai?

Cô gái đáp:

- Không được tìm thù với Chủ nhân Quỷ bảo vì y không phải là người thù của ngươi.

Tim của Hoàng Thượng Chí bỗng đập thình thịch, chàng tức giận thầm nói:

- Không biết chừng cô Hữu Tâm nhơn này rất có thể là bộ hạ Chủ nhân Huyết sọ, cố ý nói dối để đánh lạc cuộc huyết thù của ta!

Chàng lạnh lùng cười một tiếng nói:

https://thuviensach.vn

- Tại sao ngươi biết Chủ nhân Quỷ bảo không phải người thù của ta được?

Cô gái cười khúc khích nói:

- Ta được người nhà của ngươi nhờ nói lại câu này cho ngươi nghe!

Hoàng Thượng Chí nói:

- Người nào đã nhờ ngươi cái công việc ấy?

Tiếng cô gái đáp:

- Sau này ngươi sẽ biết!

Hoàng Thượng Chí lắc đầu nói:

- Không! Ta Hoàng Thượng Chí ngày nào còn hơi thở thì ngày ấy vẫn còn đi tìm thù với Chủ nhân Quỷ bảo.

Cô gái nói:

- Ngươi muốn chết.

Hoàng Thượng Chí cao giọng nói:

- Ngươi cứ xuống tay đi!

Hữu Tâm nhơn than nhẹ một tiếng nói:

- Hoàng Thượng Chí! Lời của ta nói với ngươi hoàn toàn thật!

Hoàng Thượng Chí tâm trí rối loạn, nghĩ mãi không biết lai lịch gái tụ xưng Hữu Tâm nhơn là ai? Chàng chẳng biết tại sao khi Trương sư thúc sắp chết cũng căn dặn chàng không được báo thù giờ đây Hữu Tâm nhơn cũng nói thế, tại sao cả hai người lại nói giống nhau Tại sao? Tại sao?

https://thuviensach.vn

Chàng nhớ rõ rành rành, trong phòng khách của Hoàng gia trang có vẽ một cái sọ người màu đỏ ối, chính đó là dấu hiệu của Quỷ bảo Chủ nhân, nếu không phải hắn thì còn ai vào nữa?

Hữu Tâm nhơn nói:

- Hoàng Thượng Chí. Ta đã truyền câu nói ấy cho ngươi rồi, vấn đề tin hay không tin là do nơi ngươi!

Hoàng Thượng Chí hạ giọng:

- Cô nương! Nếu cô nương không nói ra sự thật thì tại hạ không có thể tin được?

Hữu Tâm nhơn nói:

- Ta chỉ theo lịnh truyền lại cho ngươi thôi, còn những gì khác nữa thì ta rất khó nói cho ngươi biết được!

Hoàng Thượng Chí cao giọng nói:

- Hừ! Hữu Tâm nhơn! Phải chăng ngươi muốn giết ta không?

Cô gái phía sau chàng đáp:

- Cái này chẳng cần thiết!

Hoàng Thượng Chí gằn giọng nói:

- Nếu không sao ngươi chẳng chịu buông tay ra? Chúng ta chẳng thể đối diện nói chuyện được sao?

Hữu Tâm nhơn nói - Nói chuyện thì còn gì gặp mặt! Nghe đây, tôi nói chưa hết mà!

Hoàng Thượng Chí nổi cáu:

https://thuviensach.vn

- Nói đi!

Cô gái cười khúc khích hỏi:

- Phải chăng ngươi rất ghét phụ nữ?

Tâm trí của Hoàng Thượng Chí rung động, chàng thầm kiểm soát lại lời nói của mình từ xưa đến nay.

Lạ quá không lý cô này biết tà thuật ư. Đã biết rõ lại lịch mình, còn hiểu luôn cả tính tình mình nữa. Điều này mình chỉ nói với sư đệ Đông Phương Huệ của mình một lần thôi, tại sao nàng cũng biết được?

Hoàng Thượng Chí gật đầu nói:

- Không sai!

Hữu Tâm nhơn hỏi:

- Tại sao?

Hoàng Thượng Chí cười nói:

- Mỗi người đều có một tính riêng, việc thương yêu người hay giận ghét người kia là thường.

Tiếng cô gái tự xung Hữu Tâm nhơn lại hỏi:

- Nhưng tại sao ngươi chỉ ghét phụ nữ?

Hoàng Thượng Chí nói:

- Tâm tình mỗi người một khác, ngươi hỏi để làm chi?

Hữu Tâm nhơn nói:

https://thuviensach.vn

- Ta không tin tự nhiên tâm tánh trời phú ngươi như thế! Phải rồi! Chắc ngươi đã gặp một người phụ nữ nào đó, hay là có một ẩn khúc gì về phụ nữ mà không xóa tan được ám ảnh ấy, tâm tình ngươi chắc đã bị nhiều đau thương dằn vật, nhưng không có thể nói ra được chứ gì?

Hoàng Thượng Chí bồi hồi, một lúc lấy lại bình tĩnh nói:

- Ta không muốn nói về vấn đề này nữa!

Cô gái phía sau lại cười khúc khích, nói:

- Nhưng cô nương lại thích thú nói về chuyện ấy.

Hoàng Thượng Chí nói:

- Ta không thích bị người ta uy hiếp bất ngờ!

- Không! Đây là một sự thật, cô nương không uy hiếp ngươi! Hãy nhớ tên cô nương là Hữu Tâm nhơn! Ta tới đây là cố tâm muốn giúp ngươi mà đến hãy ráng hiểu lấy bổn phận?

Hoàng Thượng Chí thấy cô gái kỳ quái này cứ nói chuyện loanh quanh với mình mãi, lại đùng đùng nổi giận.

Chàng cao giọng nói:

- Cứ nói thẳng, ngươi đến đấy có ý gì?

Hữu Tâm nhơn đắc ý cười nói:

- Người ta mượn cô nương đến đây nói cho ngươi biết: Thứ nhất không được tìm thù với Chủ nhân Huyết sọ! Thứ nhì...

Hoàng Thượng Chí tức giận tột độ, ngắt ngang lời nói của cô gái:

- Nói cho người biết là ta không thể theo lời ngươi được, trừ phi...

https://thuviensach.vn

Hữu Tâm nhơn tiếp:

- Trừ phi thế nào?

Hoàng Thượng Chí gằn giọng:

- Ngươi phải nó ra sự thực, và phải chỉ ra ai là kẻ thù của ta!

Tiếng có gái từ phía sau vang lên:

- Hiện giờ không thể được, nhưng sau này người sẽ biết!

Hoàng Thượng Chí nói như hét:

- Nếu vậy thì yêu cầu người đừng mở miệng nói nữa!

Tiếng cô gái vẫn bình tĩnh:

- Nghe hay không nghe là việc của ngươi, nhưng ta cho ngươi biết trước, kết qua việc làm mù quáng của ngươi không thể nào tránh khỏi nguy hiểm đâu!

Hoàng Thượng Chí nói:

- Ha Ha! Làm việc mù quáng! Ta Hoàng Thượng Chí quyết chẳng bao giờ hối hận.

Hữu Tâm nhơn nói:

- Được! Nghe đây: Thứ hai, người hành đạo trên giang hồ, không được nói thân thế của ngươi cho ai nghe cả.

Hoàng Thượng Chí lạnh người, tim đập nhanh thêm, những lời nói này sư thúc Độc Long Thủ Trương Thông đã từng nói cho chàng nghe rồi. Hoàng Thượng Chí hối tiếc tại sao lúc đó mình không chịu hỏi ra nguyên nhân, giờ đây Hữu Tâm nhơn lại nói thêm một lần nữa khiến chàng như kẻ

https://thuviensach.vn

mù điếc không thể nào hiểu nỗi mối liên hệ của cô gái tự xưng Hữu Tâm nhơn với sư thúc chàng. Càng nghĩ Hoàng Thượng Chí càng như kẻ mê vừa mới tỉnh, chẳng hiểu được sự huyền bí bên trong vụ huyết án của giòng họ chàng.

Hoàng Thượng Chí không nhẫn nại được nữa:

- Nói cho ta biết, người thật ra là ai?

Cô gái vào một giọng không thay đỏi:

- Hữu Tâm nhơn!

Hoàng Thượng Chí hét lên:

- Hữu Tâm nhơn là gì?

Cô gái sau lưng chàng nói:

- Hữu Tâm nhơn là Hữu Tâm nhơn!

Hoàng Thượng Chí nói lớn:

- Không phải!

Cô gái lại cười trong trẻo nói:

- Lạ nhỉ! Ngươi lấy cớ gì mà phủ nhận cái danh hiệu của người ta được?

Hoàng Thượng Chí đuối lý nghẹn họng, nhưng lòng rất tức, ghét cay ghét đắng cô gái quá quắt nào đứng sau lưng mình.

Hữu Tâm nhơn trầm giọng tiếp:

- Hoàng Thượng Chí! Nhớ kỹ! Ta lập lại một lần cuối cùng cho ngươi nghe. Thứ nhất không được tìm thù với Chủ nhân Huyết sọ. Thứ nhì, không

https://thuviensach.vn

được lộ cả thân thế lại lịch của ngươi! Thôi chúng mình ngày sau gặp lại!

Hoàng Thượng Chí chỉ cảm thấy chưởng tay ép sau ót chàng đột nhiên rời khỏi. Chàng liền đứng lên quay người lại, nhưng chỉ thấy một bóng trắng đang lẩn khuất sau hàng cây gần đó.

Hoàng Thượng Chí vội cất tiếng gọi:

- Hữu Tâm nhơn! Hữu Tâm nhơn khoan chạy đã!

Dứt lời, chàng liền tung mình phi vun vút đuổi theo, nhưng rừng già quá nhiều cây rậm, bóng trắng đã mất dạng rồi.

Hoàng Thượng Chí ngừng lại, âu sầu, ngẫm nghĩ lại những lời nói của cô gái Hữu Tâm nhơn. Tâm trí chàng biết bao câu hỏi quay cuồng:

- Hữu Tâm nhơn là ai? Ai đã nhờ nàng đến đây căn dặn mình hai điều ấy? Sao những chuyện gì của mình nàng cũng biết hết cả?

Hoàng Thượng Chí càng nghĩ càng rối loạn, bao nhiêu giải đáp nêu lên rồi cũng tự chàng đánh đổ. Lúc chàng nghĩ: Hữu Tâm nhơn chắc có lẽ là một người có liên hệ với gia đình chàng. Khi lại nhủ: có lẽ địch thủ âm mưu gì đây. Nếu là bạn thì Hữu Tâm nhơn quả là một con người bí mật rắc rối. Nếu là thù, thì Hữu Tâm nhơn quả là kẻ địch đáng sợ!

Túng quá Hoàng Thượng Chí xoay qua tìm hiểu ba chữ Hữu Tâm nhơn.

Hữu Tâm nhơn! Hữu Tâm nhơn! Không! Đây chỉ là hóa danh mà thôi! Nếu hiểu theo nghĩa người có ý thì lại chẳng có một mối dây khai thác cái "khối" bí mật huyền bí bên trong!

Mặc! Mặc! Chẳng cần suy nghĩ nữa, thù thì phải báo! Ta quyết diệt cho bằng được Chủ nhân Quỷ bảo mới yên!

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí từ từ bước chân đi, dầu chân trở góc biển nào cũng cố tìm cho được tay tả của Phật Thủ bảo cập, nếu không, thì chẳng hy vọng gì trả được mối hận thù tận diệt toàn gia, vì công lực của Quỷ bảo Chủ nhân cao thâm hơn chàng rất nhiều. Nhưng Phật thủ bảo cập là một báu vật kỳ trân võ lâm Hơn nữa, nó đã bị chôn vùi, thất lạc mấy mươi năm rồi. Vì vậy, nói đến việc tìm Phật thủ bảo cập chẳng khác nào tìm viên ngọc dưới lòng đại dương!

Hoàng Thượng Chí đứng sững lại, ngẩn ngơ một lúc, lại từ từ rảo bước, cứ đi trong rừng cây thâm u, chẳng có một chủ đích gì cả. Trông chàng giống như một kẻ bị mộng du đang đêm ngủ, ngồi dậy đi lang thang.

Trời lần lần về chiều rồi tối hẳn.

Màn đêm đã bao trùm vạn vật Rừng già tối đen như mực, giơ tay ra cũng không thể thấy được, những tiếng chim kêu, cứ rúc càng làm tăng thêm vẻ âm u, lần cho rừng về đêm.

Tuy trời tối mịt mù, nhưng Hoàng Thượng Chí nhờ vào nội công cao diệu có thề nhìn thấy mọi vật trong vòng mấy chục trượng rõ như ban ngày, do đó chàng cứ đi, đi mải về phía trước.

Hoàng Thượng Chí cố quên đi những lời nới của Hữu Tâm nhơn - Không thể nào quên được, có lúc nó quay cuồng trong trí óc, có lúc nó lảng vảng bên tai.

Trời vừa sáng, Hoàng Thượng Chí cũng vừa ra khỏi rừng già.

Bên bìa rừng có một tòa miếu cổ đã bị thời gian tàn phá, không còn vẻ gì là cái miếu nữa. Cổng miếu đổ nát, mái ngói có nhiều nơi sụp đổ, tường bám rêu xanh.

Hoàng Thượng Chí cảm thấy đói bụng, thầm nghĩ:

https://thuviensach.vn

- Ta thử vào trong miếu xem có chút gì lót dạ không?

Chàng không ngờ khi đến gần cửa miếu mới thấy cửa đóng kín, và được khóa bằng một ổ khóa đã sét rỉ hiển nhiên toà miếu đã lâu không có ai ở rồi!

Hoàng Thượng Chí lắc đầu quay mình bỏ đi.

Bỗng một tiếng hừ trầm thấp từ trong toà cổ miếu vang ra.

Hoàng Thượng Chí kinh ngạc tưởng mới đói mà đã nghe lầm, thầm nghĩ:

- Rõ ràng đây là một tòa miếu cổ đã bỏ hoang tại sao có tiếng hừ từ trong ấy phát ra?

Hoàng Thượng Chí lắng tai, nhưng tuyệt nhiên chẳng nghe gì nữa Chàng lẩm bẩm:

- Ta không thể nghe lầm được, tiếng hừ đó hình như phát ra từ miệng của một người bị trọng thương.

Tính hiếu kỳ thúc đẩy, Hoàng Thượng Chí quyết tâm khám phá xem thử ai ở trong tòa cổ miếu. Chàng liền tung mình nhảy vọt qua bức tường cổ miếu.

Tường cổ miếu cỏ cao bằng người, điện thờ siêu vẹo, những tượng cái thì cụt tay, cái mất đầu, cái gảy hai, khiến chàng có cảm giác rờn rợn ma quỉ.

Lại một tiếng hừ lành lạnh từ phía Đông đưa đến.

Hoàng Thượng Chí liền tung mình nhãy qua hướng Đông toà cổ miếu, vừa bước vào điện đã ý lên một tiếng thật to!

https://thuviensach.vn

Trên nền gạch ẩm mốc có một lão già tóc bạc, mình đẫm đầy máu đang nằm rên hừ hừ.

Hoàng Thượng Chí chăm chú nhìn, bất giác giật mình biến sắc.

Lão già ấy đúng là Nam Cái, người mới chia tay với chàng không bao lâu.

Ai? Ai là kẻ có thể đả thương cao thủ lừng danh giang hồ Nam Cái?

Hoàng Thượng Chí bước vội đến đỡ Nam Cái, cất tiếng gọi:

- Lão ca ca!

Nam Cái vẫn không nhúc nhích.

Hoàng Thượng Chí liền sờ vào mũi Nam Cái thấy hơi thở còn thoi thóp, biết ông đã sắp tắt thở. Chàng vô cùng lo ngại, định dùng bổn nguyên chân khi để cứu Nam Cái Nhưng từ ngoài điện, một tiếng thét lạnh người đưa vào:

- Người nào đó?

Hoàng Thượng Chí liền quay người lại nhìn, ba người ăn mày trung niên đứng thành hàng chữ nhất án ngay cửa sau cửa điện đang hầm hầm nhìn lại chàng.

Hoàng Thượng Chí thầm nói:

- Ba người cũng là đệ tử của Cái bang, chắc chúng nó có bổn phận canh giữ lão ca ca đây.

Tiếp đó chàng liền bước tới hai bước, chắp tay thành quyền nói:

- Xin chào ba...

https://thuviensach.vn

Một tên ăn mày lớn tuổi nhất trong bọn, mặt có nhiều sần sùi lành lạnh nói:

- Tiểu tử. Sao ngươi biết mà chạy vào nơi này?

Vẻ mặt tuấn tú của Hoàng Thượng Chí liền đổi sắc ngay, nhưng chàng nhớ đến lòng tốt của Nam Cái khi mới sơ ngộ, nên cố dằn lòng nói:

- Tại hạ đi ngang qua đây nghe tiếng lão ca ca.

Tên ăn mày mặt sần sùi ngắt ngang:

- Cái gì lão ca ca. Tiểu tử xưng thằng già này bằng lão ca ca à?

Hoàng Thượng Chí biết mình lầm, qui luật của Cái bang rất nghiêm khắc, hơn nữa Nam Cái có một địa rất cao trong Cái bang. Tên ăn mày dám gọi Nam Cái bằng thằng già chắc có điều khúc mắc đây?

Hoàng Thượng Chí nghiêm nghị nói:

- Ba vị có phải là đệ tử của Cái bang không?

Vẻ mặt cả ba tên ăn mày liền đổi sắc. Vẫn tên ăn mày lớn tuổi đáp:

- Phải! Sao?

Hoàng Thượng Chí nói:

- Thân phận của Nam Cái trong quí bang là gì?

Tên ăn mày lớn tuổi đáp gọn:

- Thủ tịch Trưởng lão.

Hoàng Thượng Chí gằn giọng:

https://thuviensach.vn

- Thế tại sao các ngươi gọi ông ấy bằng thằng già?

Tên ăn mày mặt sù sì nói:

- Tiểu tử! Ngươi đã vào đây, thì hãy sám hối đi rồi chết là vừa.

Hoàng Thượng Chí hét một iếng, nói:

- Vì sao trưởng lão của các ngươi bị thương?

Tên ăn mày lớn tuổi nói:

- Ha! Ha! Ha! Thằng nhỏ mầy chết rồi thì lão già đó sẽ nói cho nghe!

Hoàng Thượng Chí sôi gan, máu nóng chạy lên mặt, nghĩ:

- Có lẽ lão ca ca của ta bị thương trong tay ba tên ăn mày này rồi!

Ý nghĩ của chàng quả không sai!

Sau khi Nam Cái bị Âm Sát Mạc Tú Anh đả thương chẳng biết vì một việc gì lại gấp rút trở về thì bị ba tên ăn mày thừa cơ ra tay hạ độc thủ.

Hoàng Thượng Chí gương mặt đầy sát khí, quét mắt nhìn ba tên ăn mày.

Ba tên ăn mày giật mình, lui ra sau một bước, tên ăn mày có lỗ mũi quắp như mỏ két, nhăn răng cười nói:

- Tiểu tử báo danh đi!

Hoàng Thượng Chí gằn giọng đáp:

- Bọn ngươi không đáng biết tên ta.

Tên ăn mày mũi quắp cất giọng lạnh lùng:

https://thuviensach.vn

- Thì lão tử siêu độ cho ngươi trước.

Dứt lời, hắn liền tung mình nhãy vút đến vung chưởng lên đánh mạnh tới Hoàng Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí thét to:

- Tìm chết!

Tiếp đó một tiếng hự vang lên, gã ăn mày có cái mũi quắp đã bị Hoàng Thượng Chí gài bắt lấy mạch môn ở cánh tay không còn nhức nhích được một tí.

Hai gã ăn mày còn lại mặt biết sắc, chúng thấy thân pháp của Hoàng Thượng Chí quá nhanh.

Bốn con mắt của chúng tròn xoe, chúng không biết đối thủ đã dùng thủ pháp gì mà có thể tóm lấy tay của đồng bọn trong chợp mắt.

Hai người sững sờ một chút liền rống một tiếng rồi nhảy vụt đến, chụp Hoàng Thượng Chí thế vô cùng hiểm độc và nhanh nhẹn.

Hoàng Thượng Chí vì lo ngại đến sự sống chết của Nam Cái, và muốn truy vấn cho ra tự sự, nên chàng liền phất tay ra, một lường kình lực âm nhu ào ạt đánh về phía địch thủ. Hai tên ăn mày bị chưởng lực ngã lộn nhào trở lại văng vào góc điện, cả hai hồn phi phách lạc.

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Tại sao chúng bây dám hiếp sư diệt tổ?

Trong lúc đó, Nam Cái đang nằm dưới gạch, mở to đôi mắt, gắng sức nói qua hơi thở dập dồn:

- Tiểu... Huynh đệ... giết.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí Hừ! một tiếng dùng sức đẩy người ăn mày mũi quắp một cải, cả thân hình tên này bay bổng ra khỏi cửa.

Một tiếng thét thảm thiết vang lên, tên bị ném đá vỡ sọ nằm chết ngay.

Hai tên còn lại thất đảm kinh hồn, lốp ngốp định ngồi dậy chạy.

Nhưng Hoàng Thượng Chí trong cái lắc mình, đã đến trước hai người rồi. Chàng không nói nửa lời, song chưởng đã chĩa ngay hai tên mày bủa tới mau như chớp nhoáng.

Hai tên ăn mày đều không kịp nghĩ gì đã hự hự!

Hai tiếng ngã quay xuống nền gạch tắt thở.

Thế rồi đời cả bọn phản nghịch sư môn!

Hoàng Thượng Chí liền quay mình lại đến bên Nam Cái, cảm động nói:

- Lão ca ca? Lão làm sao vậy? Vết thương có nặng lắm không?

Những thớ thịt trên mặt Nam Cái nhúc nhích liên tiếp, đôi mắt của ông trợn lớn, nội tâm ông kích động đến cực điểm. một lúc sau Nam Cái mới nói ra tiếng:

- Tiểu huynh đệ. Ngươi tới rất đúng lúc, đây là trời chưa tận diệt Cái bang của lão huynh.

Hoàng Thượng Chí ngồi xuống, nói:

- Lão ca ca! Thương thế của người...

Nam Cái lắc đầu nói qua hơi thở:

- Thời gian khẩn cấp! Ta và lão đệ tuy mới kết bạn với nhau nhưng ta biết đệ tính tình ngay thẳng. Cái bang của lão huynh không may tạo ra đồ

https://thuviensach.vn

đệ hiếp sư diệt tổ này, ba ngày trước Bang chủ đã qui tiên rồi, thủ tịch chưởng lão phải lựa người tiếp nối chức vụ Bang chủ.

Nam Cái ngừng một lúc rồi tiếp:

- Lão huynh ở dọc đường được tin đang định về, bỗng gặp bọn đồ đệ Thiên Tinh Cái Nhiệm Thất mà ngày trước đã bị bổn bang đuổi ra khỏi cửa, hắn thấy lão huynh có trọng thương trong mình, liền sinh ác ý. Bọn chúng cùng xông vào cướp Ám trúc tín phù của lão huynh để mưu sự tiếp lấy Bang chủ Cái bang! Lão đệ hãy mau mau đuổi theo chận lại...

Hoàng Thượng Chí nói:

- Tôi ư?

Nam Cái gật dầu nói:

- Không sai! Lão đệ cho phải đuổi theo đến địa thần trước giờ thìn hôm nay.

Hoàng Thượng Chí thắc mắc:

- Nơi nào?

Nam Cái vừa xua tay vừa nói:

- Bờ biển Bạch Thuỷ Võ Hầu Từ, cách đây chừng hai trăm dặm, cứ dọc theo bờ sông đi về hướng Đông.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Kinh Hiện Huyết Sọ

Hoàng Thượng Chí nhắc lại:

- Bờ cát Bạch thủy Võ Hầu từ!

Nam Cái thầm khất mệt mỏi đáp:

- Phải, bãi cát Bạch thủy...

Nam Cái gắng gượng bảo:

- Người cứ đi nếu gặp hắn xét cần thì cứ ra tay hạ độc thủ, ta cũng báo cho mà biết là hắn ta võ công không tầm thường đâu. Khi ngươi gặp bọn họ rồi... thì hãy bảo bọn đợi lịnh ta trong ba ngày... Thôi hãy đi đi!...

Hoàng Thượng Chí tỏ ý lo ngại hỏi:

- Tại hạ nếu nói không như thế thì e rằng bọn họ không chịu tin mà nghe theo, khi ấy tại hạ lấy gì đối chấp với môn đồ của quí bang?...

Ngần ngừ một lúc Nam Cái nói gấp:

- Điều này ta xin trông cậy vào tài ăn nói của ngươi, thời giờ cấp bách lắm không thể chần chờ mãi được... "Thiên Tinh Cái Nhiệm Thất" đã theo bọn "Thiên Tề giáo" rồi và đang giữ chức Ngoại đường chủ...

https://thuviensach.vn

Đến đây Nam Cái nghỉ lấy sức rồi nói tiếp:

- Nếu để cho Thiên Tinh Cái Nhiệm Thất thực hiện được mưu mô ấy thì nguy hiểm vô cùng, có thể nói là Cái bang ta sẽ bị tiêu diệt hay phải tan rã...

Hoàng Thượng Chí nghe nói thì thất kinh hồn vía, nhìn thấy Nam Cái quằn quại trong cảnh đau đớn không nỡ rời cho đành, liền nói:

- Nhưng còn thương thế của lão ca ca khiến cho tiểu tử này lo ngại quá!...

Nam Cái một tay đỡ lấy ngực, một tay khoát bảo với giọng, run run cảm động:

- Không sao! Không sao! Ngươi hãy kíp đi ngay bây giờ đi, nếu chậm trễ ta ân hận vô cùng, ba ngày sau ta sẽ đuổi theo. Thôi hãy đi đi!

Hoàng Thượng Chí biết sứ mạng của mình rất quan trọng nên không dám chần chờ nữa, chàng chỉ gật đầu một cái rồi quay mình phóng đi, bước càng lúc càng nhanh, bỏ mặc Nam Cái nhìn theo với tất cả sự khâm phục.

Thân pháp và "Phù Quang Di Ảnh" thực là một thân pháp tuyệt thế cộng vào cái chân lực sẵn có của chàng, khiến cho thiên vũ công này càng lợi hại bội phần. Bóng Hoàng Thượng Chí lướt đi như một làn khói nhẹ vun vút, không đầy một giờ mà chàng đã vượt trên một trăm dặm rồi.

Hoàng Thượng Chí vừa đi vừa ngẫm nghĩ về việc phải đối phó với bọn Cái bang. Bỗng nhiên chàng nghe tiếng la hét từ xa vọng lại. Hoàng Thượng Chí lấy làm ngạc nhiên vì tiếng ấy nghe quen quen. Trong khi suy nghĩ mà chân chàng vẫn lướt nhẹ trên mặt đường.

Hoàng Thượng Chí vội vận dụng nhãn quang, vì nội lực hiện tại của chàng rất thâm hậu nên cả ngũ quan đều tinh vi. Lòng chàng khẽ rung

https://thuviensach.vn

động, thì ra chàng đã thấy đằng xa kia, trên bến sông có những bóng người hoạt động. Hoàng Thượng Chí đoán dường như họ giao đấu kịch liệt với nhau.

Động tính hiếu kỳ, chàng vội vã phóng lẹ mình về hướng đó chỉ trong chớp mắt quang cảnh sống động ấy đều hiện rõ trước mặt chàng.

Chỉ cánh chàng hai chục trượng, có tới mấy chục người đang vây thành một vòng tròn, đám đông ấy có vẻ đang chờ lệnh để động thủ, họ đứng im lặng, lạnh lùng. Hoàng Thượng Chí đoán ràng có lẽ tiếng hét vừa rồi là do người bị vây bên trong truyền ra.

Thấy thế, vì bản lĩnh tò mò Hoàng Thượng Chí muốn ở lại xem, nhưng chợt nghĩ lại sứ mạng quan trọng mà lão ca Nam Cái giao phó, chàng giật mình, nhưng thấy cảnh người bị uy hiếp mà không cứu thật là không phải hành động của kẻ đại trượng phu. Nhưng chàng lại nghĩ rằng sứ mạng của mình đang mang là một trọng trách tối quan hệ, sinh mạng môn đồ bang ăn mày hiện ở trong tay mình.

Hoàng Thượng Chí thầm nghĩ:

- Ta không thể vì một người mà làm chậm trễ công việc quan trọng này.

Nghĩ thế nên Hoàng Thượng Chí vội vã quay mình đi.

Chàng vừa phóng đi độ năm, sáu mươi trượng, thì lại nghe thấy tiếng hét khi nãy vang lên, lần này có vẻ cấp bách hơn. Không hiểu sao lòng chàng lại khẽ rung động và thầm trách mình hơi vô tình. Tiếp theo đó vẫn cái giọng trong trẻo ấy lại lọt vào tai Hoàng Thượng Chí.

- Chúng bay ỷ đông người mà ăn hiếp ta phải không? Ha! Ha! Thằng ăn mày này tuy không bao tuổi nhưng không sợ bây đâu, ta chấp cả lũ bây đấy. Nào! Nhào vô thử xem...

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí bỗng giật thót người, hốt hoảng lầm bầm:

- Rõ ràng là giọng của Huệ đệ ta rồi! Không hiểu chú ta tại sao lại gây hấn với bọn này.

Không còn suy nghĩ gì nữa Hoàng Thượng Chí quay mình trở lại, mắt chàng chợt thấy cạnh bờ sông có tảng đá to tướng được bụi cây che kín. Chàng nghĩ:

- Giờ ta hãy tạm núp vào đấy xem thử hiền đệ Đông Phương Huệ của ta hành động như thế nào?

Nghĩ thế chàng liền phóng mình núp kín vào khe đá, hai tay vạch bụi lau già phóng mắt ra quan sát cuộc đấu.

Quả không sai sự ước đoán của Hoàng Thượng Chí, trên bờ bóng một chú ăn mày nhỏ đang ra sức đấu với bốn ông già. Bọn tứ lão cứ quây quần lấy thân hình mảnh dẻ của chủ ăn mày tấn công như mưa bấc. Tuy phải kịch đấu với bốn người, chú ăn mày Đông Phương Huệ vẫn không bị lép vế, trận đấu chưa ngã hẳn về bên vào. Hoàng Thượng Chí chép miệng:

- Tiểu đệ ta tuổi tuy nhỏ mà tài cao, nếu ta không gặp được kỳ duyên thì có học đến mười năm, hai mươi năm đi nữa cũng khó đương cự với chú ta năm hiệp.

Hoàng Thượng Chí đưa mắt quan sát những người vây chung quanh, nhìn mặt bọn này, chàng có cảm tưởng đã gặp họ một lần ở đâu rồi, bỗng chàng giật thót người một cái, khi ánh mắt chàng bắt gặp gương mặt kiều diễm của Đường chủ Thể Điệp Lý Vân Hương của Thiên Tề giáo...

Lúc bây giờ chàng mới biết bọn này là giáo đồ của Thiên Tề giáo mà chàng đã một lần gặp mặt ở Quỷ bảo. Hoàng Thượng Chí thấy Thể Điệp Lý Vân Hương và ba tỳ nữ đứng sau, lòng sôi lên tức giận, chàng nghĩ cái nhục trước kia mà chỉ muốn đánh cho mụ ta một chưởng tan xác. Hoàng

https://thuviensach.vn

Thượng Chí đưa tay lần sờ má để tìm lại hình ảnh hai cái tát tai của Thể Điệp Lý Vân Hương. Chàng lầm bầm:

- Thật trời cao có mắt, phen này thì mụ đừng hòng thoát khỏi tay ta, cái hận trước kia lần này ta quyết trả...

Trong khi chàng đang nghĩ ngợi, bỗng nghe tiếng thét lớn:

- Ngã!

Hoàng Thượng Chí giật mình, nhìn lại cuộc đấu, bỗng tái mặt đi. Chàng thấy rõ ràng nhất chỉ của một trong tứ lão đã điểm tới "Phong Phủ huyệt" của Đông Phương Huệ. Hoàng Thượng Chí hốt hoảng buột miệng:

- Nguy quá!

Bây giờ chàng có muốn ra tay cũng không kịp nữa lòng bối rối vô cùng...

Nhưng một sự việc xảy ra ngoài trí tưởng tượng của Hoàng Thượng Chí, chàng trố mát ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào cuộc đấu, thì ra, khi ngón tay của lão đồ Thiên Tề giáo chạm đúng "Phong Phủ huyệt" của Đông Phương Huệ rồi thì lão ta thấy như chạm vào khối bông gòn chỉ lực của lão bị hóa giải một cách quá dễ dàng. Lão đứng ngẩn ra, không hiểu chú ăn mày này là người gì...

Không bỏ lỡ cơ hội tốt, Đông Phương Huệ vận sức vào hữu chưởng đẩy ra một cái.

"Bùng"! một tiếng lão đồ Thiên Tề giáo bị bắn ra ngoài vòng người bao quanh. Bọn cao đồ Thiên Tề giáo thảy đều giật nẩy mình sợ hãi, mặt lộ vẻ ngạc nhiên tột độ. Họ không ngờ rằng chú bé ấy lại có một trình độ võ học kinh người như thế! Nhiều người trong nhóm này nghĩ rằng Đông Phương Huệ là môn đệ của một tà phái nào đó...

https://thuviensach.vn

Qua phút ngẩn ngơ, trong đám đệ tử của Thiên Tề giáo nhảy ra ba bóng người múa khí giới thét lớn một tiếng rồi nhảy vào vòng chiến. Bây giờ trận thế biến lại sáu người đấu một.

Nhìn cuộc đấu Hoàng Thượng Chí thở dài như trút bao nỗi lo lắng, và chàng nhếch mép như "hừ" một tiếng khinh bỉ bọn Thiên Tề giáo.

Chú ăn mày nhỏ Đông Phương Huệ miệng quát tháo liên miên, thân hình luôn biến đổi vị trí, thân pháp của chú ta thật kỳ ảo. Bao nhiêu ánh kiếm bủa vây lấy chú ăn mày, mà không động được mình chàng ta. Đông Phương Huệ cất tiếng cười khanh khách.

Hoàng Thượng Chí giật nầy mình không ngờ nghĩa đệ mình lại đởm lược tài ba như thế. Hoàng Thượng Chí cứ trố mắt nhìn vào trận đấu một cách thích thú, đôi lông mày chàng bỗng cau lại tỏ vẻ ngạc nhiên. Chàng lẩm bẩm:

- Ồ! Sao lạ thế! Ta thấy rõ ràng là chú ta mới bị thêm hai chỉ và một kiếm chạm vào người sao không hề hấn gì cả?... Lạ quá!

Bỗng Đông Phương Huệ hét lớn một tiếng, tống ra một chưởng mạnh như vũ bão. Một tiếng thét thê thảm vọng lên, một tráng hán cầm kiếm lãnh đủ ngọn chưởng của Đông Phương Huệ ngay ngực, thân hình lảo đảo lui lại miệng phun ra một búng máu tươi.

Thấy đồng bọn bị thảm bại, năm môn đồ Thiên Tề giáo thét lớn một tiếng đem toàn lực ra tấn công địch thủ.

Chú ăn mày Đông Phương Huệ bị tấn công tới tấp, làm chàng ta lúng túng, chân tay bị rối loạn, khiến Hoàng Thượng Chí mấy phen lo ngại.

Qua phút bối rối Đông Phương Huệ lấy lại được bình tĩnh nên dầu năm hảo thủ của Thiên Tề giáo mang hết sức vẫn không mang lại một thắng lợi nào.

https://thuviensach.vn

Thấy thế Thể Điệp Lý Vân Hương nghĩ:

- Nếu mình không ra tay thì không xong!

Nàng liền thét lớn:

- Thôi! Hãy ngừng tay lại!

Nghe được mệnh lệnh của Tổng đường chủ bọn năm người đều nhảy ra khỏi trận chiến...

Thể Điệp Lý Vân Hương vừa từ từ tiến đến trước mặt Đông Phương Huệ vừa nói với lũ bộ hạ:

- Đồ vô dụng! Các ngươi hãy lên đường trước, để bổn đường trị thằng bé hỗn láo này rồi sẽ theo sau...

Bọn thủ hạ nhất loạt hô:

- Dạ! Tuân lệnh Tổng đường chủ!

Đáp xong, chúng phóng người lao vút, trên bến sông bây giờ chỉ còn lại Đông Phương Huệ, Thể Điệp Lý Vân Hương và hai tỳ nữ. Thấy thế, Hoàng Thượng Chí cau mày suy nghĩ:

- Ủa! Sao bọn chúng đi đâu mà bảo tới trước với đi sau chi?

Bỗng chàng "ồ" lên một tiếng, lầm bầm:

- Quả thực ta quá ngu! Có gì đâu mà nghĩ mãi không ra, theo lão ca ca Nam Cái đã nói thì hiện nay Thiên Tinh Cái Nhiệm Thất đã theo bọn Thiên Tề giáo và đang giữ chức Ngoại đường chủ, chúng là bộ hạ tương đắc của Thiên Tề giáo chủ mà! Nhứt định bọn này được lệnh Giáo chủ cử chúng đi ủng hộ Thiên Tinh Cái Nhiệm Thất đoạt chức Bang chủ! Quả bọn này quá giảo hoạt!

https://thuviensach.vn

Trên bến sông lúc bấy giờ hai người Thể Điệp Lý Vân Hương và Đông Phương Huệ đang đối diện nhau. Bỗng Tổng đường chủ Lý Vân Hương cười lên như nắc nẻ, nói:

- Ta có lời khen chú ăn mày dơ bẩn đấy! Ta không ngờ ngươi cũng có chút bản lĩnh tạm gọi là kha khá đấy!...

Không chịu kém, Đông Phương Huệ cũng cất tiếng cười khanh khách cướp lời:

- Đồ quỷ cái! Đừng giở cái bộ mặt kẻ cả ấy đối với ta! Hãy tránh ra cho ta đi, ta ăn xin quen rồi, không thích gần lũ con gái mất dạy như ngươi đâu! Hãy tránh ra!

Bị mắng, Tổng đường chủ Lý Vân Hương tức giận:

- Hừ! Đã gần chết đến nơi rồi mà còn ngang ngạnh.

Đông Phương Huệ vẫn ỡm ờ, như chọc tức:

- Ý! Dạ thưa Tổng đường chủ dâm đãng! Ta nghe dường như câu ấy đã một lần thốt ra từ cửa miệng của Tổng đường chủ rồi cơ mà! Ta cũng xin cho Tổng đường chủ hay là tướng của ta sống lâu lắm, ta chỉ e cho ngươi đấy thôi.

Nghe chú ăn mày vừa chửi, vừa mỉa mai khinh miệt mình, Thể Điệp Lý Vân Hương tức muốn trào máu, nhưng cố giữ bình tĩnh làm như không nghe gì cả, cất tiếng nói:

- Này chú ăn mày kia! Ta thấy chú nhỏ dại nên có ý nhường nhịn chú đấy! Chú đừng tưởng ta sợ nhá! Giờ ta hỏi ngươi cái anh chàng khi trước đi cùng ngươi bây giờ ở đâu?... Nếu ngươi chịu nói thực ta sẽ tha cho mạng sống, nếu trái ý ta thì đừng có hòng thoát khỏi đây! Sao? ngươi chịu nói không?...

https://thuviensach.vn

Đông Phương Huệ trề môi khinh bỉ:

- À! Thì ra ngươi muốn tìm nghĩa huynh ta là "Lãnh Diện nhân" à?

Thể Điệp Lý Vân Hương mỉm miệng cười thực đẹp tưởng rằng chú ăn mày kia đã chịu phép rồi, nên nhỏ nhẹ nói:

- "Lãnh Diện nhân" à? Ồ! Cái tên sao mà ghê gớm thế, không hợp với người chàng tí nào. À, mà chàng là nghĩa huynh của ngươi sao? Ta đâu có ngờ ngươi là nghĩa đệ của chàng... Nếu... nếu...

Nói đến đó bỗng Thể Điệp Lý Vân Hương ngừng lại, ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Mà kể thì cái tên của chàng cũng thích hợp đấy! Con người đâu mà lạnh lùng đến thế?...

Hoàng Thượng Chí nghe nghĩa đệ bịa đặt cho mình cái tên đó thì không khỏi tức cười, chút nữa là chàng đã cười rộ lên rồi...

Bỗng chàng nghe Đông Phương Huệ nói mà đỏ bừng mặt, thì ra chú ăn mày hỏi Tổng đường chủ:

- Thế ra ngươi đã mê nghĩa huynh ta rồi sao?

Đôi lông mày dâm đãng của Thể Điệp Lý Vân Hương khẽ nhíu lại, rồi nàng ta gắt gỏng nói:

- Thằng nhãi con chở có nhiều lời, ta không có thì giờ ở đây mà đấu khẩu cùng ngươi đâu, mau chỉ cho ta chỗ ở của "Lãnh Diện nhân" đi...

Đông Phương Huệ cũng tỏ vẻ cấp bách nói nửa đùa nửa thật:

- À! Tiểu ăn mày này cũng có việc cần kíp, ở đây nãy giờ hơi lâu rồi! Việc ngươi hỏi hãy gác lại kỳ sau ta sẽ trả lời, bây giờ ta đi có chút việc

https://thuviensach.vn

đã...

Nói xong Đông Phương Huệ liền cất bước đi không cần nghĩ đến sự có mặt của Thể Điệp Lý Vân Hương. Thấy chú ăn mày khinh rẻ mình quá sức, Thể Điệp Lý Vân hương nổi giận quát:

- Thằng nhãi ăn mày hôi thối kia hãy đứng lại! Ta báo cho ngươi hay, nếu không chịu chỉ chỗ ẩn của "Lãnh Diện nhân" thì ngươi đừng hòng thoát nơi này; ngươi biết rằng khi Thể Điệp Lý Vân Hương này ra tay, hà!... hà!... thì ngươi có chấp cánh cũng khó thoát đấy.

Tiểu ăn mày Đông Phương Huệ hơi rúng động một cái, nhưng lại mỉm cười đáp cứng:

- Việc ngươi nói e khó thực hiện đấy!

- Thì ngươi cứ việc bước đi thì biết ta nói thực hay giả!

Thể Điệp Lý Vân Hương chưa dứt lời thì Đông Phương Huệ nhanh nhẹn phóng mình vụt đi, thân pháp trông kỳ ảo vô cùng, khiến Hoàng Thượng Chí cũng tấm tắc khen thầm. Nhưng Thể Điệp Lý Vân Hương còn nhanh hơn, nắng phóng mình vượt qua đầu chú ăn mày, bóng nàng vút nhanh chỉ còn trông thấy một vệt đỏ mờ của y phục. Nàng thật không hổ là Tổng đường chủ của Thiền tề giáo, chân chưa chấm đất, nàng đã đưa hai ngọc chướng đánh liền một lúc ba thức quái chưởng mạnh mẽ vô cùng.

Thế chưởng ấy thật nhanh như sét chớp và mạnh như vũ bão bao trùm xuống người Đông Phương Huệ, vì quá bất ngờ, nên khi phát giác được thì áp lực của chưởng thế đã tiến sát mình rồi, không còn cách nào chống đỡ Đông Phương Huệ liền vận sức chiu đựng.

Tiểu ăn mày Đông Phương Huệ bị ép trở vào chỗ cũ, gương mặt ửng hồng của Thể Điệp Lý Vân Hương không còn nữa, nàng lạnh lùng bảo:

https://thuviensach.vn

- Thằng nhãi kia hãy biết điều một chút, đừng để bổn đường hạ độc thủ. Ta không thừa thì giờ nói chuyện vu vơ vời ngươi đâu. Hãy mau chỉ chỗ của nghĩa huynh ngươi cho ta biết!

Chú ăn mày liền hạ giọng:

- Ta chỉ sợ khi gặp nghĩa huynh ta người không làm toại ý ngươi đâu.

Thể Điệp Lý Vân Hương ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao ngươi biết thế?

- Bởi vì nghĩa huynh ta chẳng những có gương mặt lúc nào cũng lạnh lùng như băng tuyết thôi mà tâm hồn của người còn lạnh lùng hơn thế nữa...

- Đừng nói nhảm, ta hỏi bây giờ ngươi có chịu nói hay không?

Đông Phương Huệ thấy Thể Điệp Lý Vân Hương quá kiêu ngạo thì cũng giận dữ bảo:

- Không đó! Thử coi ngươi có giỏi làm gì được ta nào.

Thể Điệp Lý Vân Hương gầm mặt đằng đằng sát khí:

- Đó là tại ngươi tìm cái chết chớ có trách ta sao chẳng vị tình!

- Ta với ngươi không tình nghĩa gì ráo, hiền huynh ta không bao giờ thèm ngó đến ngươi đâu, hơn nữa ngươi chưa phải là người có đủ sức kiềm chế nổi ta đâu.

Thể Điệp Lý Vân Hương thét to:

- Thế thì ngươi phải chết!

https://thuviensach.vn

Đi đôi với tiếng hét là song chưởng, nàng vận toàn lực phát liền hai chưởng nhanh như điện, bóng chưởng to như quả núi con, khí lực ào ạt vây bao lấy chú ăn mày, như bão táp phong ba.

Tuy đã chuẩn bị trước nhưng trước áp lực của chưởng thế quá mạnh, chú ăn mày Đông Phương Huệ biết mình không đủ sức phát chưởng để đối phó với địch thủ, thân hình bé bỏng của chú ăn mày chơi vơi trong bóng chưởng, chắc chắn sinh mạng phen này khó bảo toàn, Đông Phương Huệ sợ đến toát mồ hôi ướt đẫm cả áo. Trong lúc nguy cấp đó bỗng có tiếng thét chát chúa:

- Chở hạ độc thủ!

Tiếng thét ấy tuy chỉ ngắn ngủi nhưng cũng đủ cho Thể Điệp Lý Vân Hương phải rùng mình kinh sợ, nàng cảm thấy một luồng khí lạnh len vào cơ thể, khiến nàng phát run lên được, nàng vội vàng thâu ngọc chưởng lại.

Tiểu ăn mày Đông Phương Huệ cũng ngạc nhiên hết sức, chàng có cái cảm tưởng là tiếng ấy nghe quen quen, nhưng chàng không đoán ra được chỉ đứng yên trố mắt chờ đợi.

Khi ấy một bóng người lướt tới rất nhẹ nhàng, không gây lên một tiếng động nào, cũng không làm tung chút bụi nào, nhìn kỹ thì ra đó là một chàng trai khoảng độ mười tám tuổi gương mặt rất đẹp nhưng lại quá lạnh lùng, chàng ta đưa mắt trừng Thể Điệp Lý Vân Hương một cái. Trong khi ấy Đông Phương Huệ mừng rú lên:

- Trời ơi! Chí ca! Chí ca!...

Hoàng Thượng Chí đưa mắt nhìn nghĩa đệ khẽ gật đầu. Chú ăn mày Đông Phương Huệ lúc này rất ngạc nhiên, chàng không ngờ cách có ba tháng mà công lực của nghĩa huynh chàng lại cao siêu thế ấy chàng phân vân tự hỏi:

https://thuviensach.vn

- Hay là trước kia nghĩa huynh ta giả ngộ như thế? Vô lý quá! Nếu không thì sao chỉ trong vòng ba tháng mà nghĩa huynh ta lại thay đổi nhanh chóng như thế, thực khó nghĩ quá? Ta phải hỏi lại nghĩa huynh mới được.

Khi ấy Thể Điệp Lý Vân Hương mặt đỏ bừng, miệng cười duyên tỏ vẻ vui sướng vô cùng.

Hoàng Thượng Chí nhìn về phía nghĩa đệ mỉm cười ra vẻ thông cảm, rồi trừng mắt sang Thể Điệp Lý Vân Hương mặt hầm hầm sát khi...

Hai tỳ nữ của Tổng đường chủ Lý Vân Hương sau một phút ngẩn ngơ, liền song song tiến sát bên chủ. Thể Điệp Lý Vân Hương khép nép nghiêng mình chào Hoàng Thượng Chí rồi mấp máy đôi môi hồng thỏ thẻ nói:

- Tiểu muối kính bái nhân huynh, quả nhân huynh đến thực đúng lúc, chút nữa thì muội làm hại đến tính mạng nghĩa đệ của nhân huynh rồi.

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng:

- Hừ! Hay cho Tổng đường chủ! Ngươi không biết thẹn chăng mà buột mồm thốt lên câu vô lý ấy.

- "Ồ!" nhân huynh quả đúng là "Lãnh Diện nhân", sao đối với tiểu muội mà nhân huynh lại lạnh...

Nói chưa dứt lời thì Hoàng Thượng Chí đã cướp lời:

- Lý Vân Hương, ngươi còn nhớ ta đã nói những gì với người, khi ngươi tặng hai cái tát tái nhục nhã ấy không, chắc là ngươi còn nhớ là ta hứa sẽ trả món nợ ấy gấp đôi lên chứ! Nay gặp ngươi ở đây quả là tiện cho ta lắm đấy.

Gương mặt Thể Điệp Lý Vân Hương dần dần biến sắc, trở rên lạnh lùng hiểm ác, nàng phất tay ra lịnh cho hai tỳ nữ.

https://thuviensach.vn

- Còn đợi gì nữa! Các ngươi hãy ra mời nhân huynh ta tới đây cho ta cùng nhân huynh đàm đạo, kẻo tốn thì giờ.

Câu nói đó làm cho Hoàng Thượng Chí nhớ đến cái trọng trách nặng nề của Nam Cái thần khất giao phó, làm sao đến giờ thìn chàng phải có mặt tại bờ cát Bạch thủy Võ Hầu từ để báo tin cho bọn Cái bang biết lệnh của Nam Cái.

Nghĩ thế chàng muốn thanh toán vụ nầy cho lẹ rồi lên đường.

Hai tỳ nữ tuân lịnh vị Tổng đường chủ, song song tiến tới trước mặt Hoàng Thượng Chí không nói một lời nào liền vung ngọn chưởng chụp vào người chàng. Hai tỳ nữ này vì theo hầu Thể Điệp Lý Vân Hương lâu ngày, cho nên được Đường chủ chỉ dạy công phu cũng được xếp vào hạnh cao thủ của giáo hội Thiên Tề giáo.

Chú ăn mày tuy trong lòng có nghĩ là nghĩa huynh mình giỏi võ nhưng không biết sự nghi ngờ ấy có đúng không. Đang phân vân, thì thấy hai tỳ nữ ra tay rồi. Chú ăn mày Đông Phương Huệ biết chắc Hoàng Thượng Chí đã có một thân pháp kỳ ảo, nhưng không biết có đủ sức tránh được chưởng thế thâm độc kia không.

Thấy bóng chưởng đã ập tới đầu Hoàng Thượng Chí rồi mà chàng vẫn cứ đứng yên, không chờ đợi được nữa Đông Phương Huệ phóng mình tới định ra tay cứu nghĩa huynh mình. Nhưng một tiếng thét lớn:

- Tránh ra!

Tiếp theo đó một bóng đỏ lướt tới vung hữu chưởng tấn công tới tấp vào Đông Phương Huệ, chú ăn mày lo sợ cho nghĩa huynh giận dữ nói:

- A! Hay cho con quỉ cái! Mày muốn giết anh ta, ta bảo cho ngươi biết nếu ngươi động...

https://thuviensach.vn

Đông Phương Huệ nói chưa dứt câu thì từ phía Hoàng Thượng Chí nổi lên hai tiếng thét đau đớn và hai bóng người bị đánh bay vút trên không rơi tủm xuống sông. Nhìn lại thì ra đó là hai tỳ nữ, dòng máu miệng ứa ra chan hòa với con nước trông thật thảm thiết.

Hoàng Thượng Chí tự trách mình ra tay quá độc, lòng chàng hơi xúc động vì biết đối với hai tỳ nữ không phải là kẻ chàng oán ghét gì lắm!

Sự việc vừa xảy ra làm cho hai người là Đông Phương Huệ và Tổng đường chủ Lý Vân Hương sững sờ. Lúc bấy giờ chú ăn mày mới dám tin chắc là nghĩa huynh mình là nhân vật cừ khôi.

Thể Điệp Lý Vân Hương ngạc nhiên quá mức, nàng không biết Hoàng Thượng Chí đả bại hai tỳ nữ mình bằng phương cách nào. Nàng không ngờ là cách đây khoảng ba tháng Hoàng Thượng Chí chỉ là một gã vô dụng, không có gì gọi là đặc sắc cả, nhưng hiện giờ lại có được một thủ pháp lợi hại nhường ấy, nàng mở mắt nhìn mà tưởng mình đang ở trong cơn mộng ảo.

Nàng nghĩ thầm:

- Hai đứa nữ tỳ cửa ta đâu phải tầm thường, tuy không sánh được đệ nhất cao thủ giang hồ, nhưng cũng khó ai qua mặt được chúng. Ấy thế mà không đỡ nổi một cái phất tay của chàng ta. Nghĩ cũng lạ lùng thực. Nếu thế thì trước kia chàng ta cố tình che dấu tuyệt nghệ của mình hay sao?

Thể Điệp Lý Vân Hương là Tổng đường chủ của Thiên Tề giáo vào hàng đệ nhất cao thủ của giáo hội Thiên Tề chứ đâu phải tầm thường, chính Giáo chủ cũng phải nể nang mấy phần, ấy thế mà khi Hoàng Thượng Chí xuất thủ nàng mù tịt không hiểu được thế đánh của chàng ra sao thì còn mong gì tìm được tông phái chàng?

Qua lần nghĩ ngợi Thể Điệp Lý Vân Hương lấy lại bình tĩnh, nàng ta dõi đôi mắt dâm tuyệt nhìn mặt Hoàng Thượng Chí không nháy...

https://thuviensach.vn

Chàng thành niên anh tuấn trước mặt nàng, từ trước qua lần gặp gỡ nàng đã đem lòng thầm yêu rồi, ngày nay được biết người ấy lại hoài bão tuyệt học thì nàng lại càng yêu thương thắm thiết. Tim nàng đập thình thịch, má ửng hồng giấu vẻ thẹn thùng khi nghĩ đến cùng chẳng chung bước.

Đâu có phải Thể Điệp Lý Vân Hương xấu xa gì, mà trái lại nàng có một nhan sắc quyến rũ, khêu gợi vô cùng, trong võ lâm hiện hữu thực khó tìm thấy người thứ hai vừa giỏi võ, vừa đẹp đẽ như nàng. Ấy thế mà Hoàng Thượng Chí vẫn lạnh lùng, sở dĩ chàng không một mảy may xúc động là vì tận trong thâm tâm của chàng vốn đã oán ghét phái nữ, nhất là người ấy càng đẹp thì chàng càng mất cảm tình. Cái ám ảnh bởi câu chuyện của vị sư thúc Độc Long Thủ Trương Thông cứ theo đuổi chàng mãi không thôi, vì ghét mẹ độc ác mà chàng ghét lây đến cả phái yếu!

Vì thế nên cử chỉ của Thể Điệp Lý Vân Hương đã không gây được phản ứng gì đối với Hoàng Thượng Chí, mà còn làm cho chàng càng tức giận.

Tiểu ăn mày quắc mắt nhìn Lý Vân Hương lòng căm giận vô cùng, nhưng khi nhìn lại thấy nghĩa huynh gương mặt khôi ngô của chàng đượm vẻ lạnh lùng thì lòng mừng thầm, gương mặt lem luốc của chú tiểu ăn mày bỗng nóng bừng lên. Chú ăn mày quắc mắt nhìn Thể Điệp Lý Vân Hương tức giận miệng lẩm bẩm:

- Con gái gì mà mới thấy trai coi mê liền rồi! Đồ chết bầm.

Đông Phương Huệ thẹn thầm vì ý nghĩ ấy. Trong khi ấy Hoàng Thượng Chí lạnh lùng nói với Tổng đường chủ Lý Vân Hương:

- Này Lý Vân Hương, ngươi có nhớ lần trước đánh ta hai tát tai không? Lần này ta quyết tặng nàng lại bốn cái, như vậy coi như giữa chúng ta không còn nợ nhau nữa nhé!

Nghe Hoàng Thượng Chí lạnh lùng bảo thế thì Thể Điệp Lý Vân Hương cau đôi mày dâm đãng lại, cũng lạnh lùng.

https://thuviensach.vn

- Hừ! Ta hỏi thực, ngươi có đủ sức tặng ta bốn tát tai không đã? Chớ có tự kiêu...

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng:

- Việc ấy có đủ sức hay không rồi ngươi sẽ rõ!

Nói xong chàng lạnh lùng dùng giọng mũi "hự" một tiếng liền đưa hữu chưởng quay thành vòng tròn rồi rạch dọc xuống đánh một thế nhanh như như chớp, đó là một thế trong "Linh Qui tam thức" trông kỳ ảo khôn lường được.

Thể Điệp Lý Vân Hương thấy hành động của Hoàng Thượng Chí như thế thì hết hồn vì thế chưởng ấy càng lúc càng nhanh mạnh thêm, nàng không thể hiểu nổi đó là môn võ học nào! Hơn nữa chiêu thức như thế nàng chưa hề trông thấy, chưa hề biết đến và cũng chưa hề nghe giới giang hồ nhắc đến bao giờ. Vì thế lên khi nàng định ra tay chống đỡ để gỡ gạc phần nào thì toàn thân nặng nề chân tay rời rạc.

- Chát! chát!

Hai tiếng khô khan nổi lên, thân hình Thể Điệp Lý Vân Hương lắc lư mấy cái liên tiếp như muốn ngã, trên má trái của nàng in rõ năm vết đỏ của năm ngón tay, nàng ta cố cắn răng chịu đau, bên mép ứa ra hại dòng máu nhỏ.

Chú ăn mày thấy thế giật mình kinh hãi, một lúc sau như trực nhớ, buột miệng:

- Hay quá! tuyệt quá!

Hoàng Thượng Chí vẫn lạnh lùng:

- Còn hai cái nữa nhé!

https://thuviensach.vn

Chữ "nhé" chưa dứt thì thân hình đã vụt biến mất, tiếp theo đó hai tiếng:

- Chát! chát!

Âm thanh còn giòn hơn lần trước nhiều, Đông Phương Huệ không còn kiềm chế nổi nhảy lên cao vỗ tay tán thưởng:

- Tuyệt nghệ! Tuyệt nghệ!...

Trong khi ấy nàng Lý Vân Hương không còn tự chủ được nàng lảo đảo thân hình té sõng soài xuống đất, miệng kêu "hực" một tiếng rồi máu miệng phun ra mấy búng; gương mặt nàng tròng tệ hại làm sao, hai bên má hồng rõ mười đầu ngón tay tím bầm, mấy vệt máu dính vào làm gương mặt trắng xanh của nàng loang lổ trông mà khiếp. Nàng gắng gượng thét:

- Tiểu quỷ "Lãnh Diện nhân"! Ngươi quả là người độc ác! Sẽ có ngày bổn cô nương trả lại mối hận này gấp mười lần...

Hoàng Thượng Chí không chút động tâm, lạnh lùng nói:

- Ngươi đã hết cơ hội, ta khuyên ngươi từ nay nên lánh mặt ta thì hơn.

Tổng đàn chủ Lý Vân Hương hằn học nói:

- Lãnh Diện nhân! Ta khuyên ngươi, đây là cơ hội tốt, hãy chóng ra tay đi! Chớ sau này lại hối hận đấy. Ta nguyền dầu có là ma ta vẫn theo đòi cái nợ hôm nay mà...

Tức giận, Hoàng Thượng Chí phóng tới, hữu chưởng dí vào Thiên Linh huyệt của Lý Vân Hương, nhưng khi nhìn đến gương mặt nàng không lộ vẻ sợ hãi thì lòng Hoàng Thượng Chí có ý khâm phục, chưa muốn hạ độc thủ.

Hoàng Thượng Chí chợt nhớ khi mình bị Quỷ bảo Chủ nhân đánh rơi xuống sông suýt tán mạng, nhưng lại được Ngô Tiểu My cứu nên cái ơn ấy chàng vẫn canh cánh bền lòng, mà thân phụ Ngô Tiểu My lại là "Bát Nghĩa

https://thuviensach.vn

bang Ngô Do Đạo" trong Giang Nam thất quái bị thiệt thân dưới tay sát thủ của Tổng đường chủ Thể Điệp Lý Vân Hương độc ác này. Trong thâm tâm của Hoàng Thượng Chí đã quyết bắt sống Lý Vân Hương để nạp cho Ngô Tiểu My, đền lại ơn kia. Lòng chàng rất sợ phải mang ơn ai, nên nay gặp Lý Vân Hương chàng nghĩ nếu như giết chết nàng thì sau này lấy gì nạp cho Ngô Tiểu My, còn như bắt nàng bây giờ thì ai lo việc cho Nam Cái lão ca?...

Trông thấy gương mặt ngớ ngẩn của Hoàng Thượng Chí Thể Điệp Lý Vân Hương tưởng chàng đã bị nhan sắc của nàng cám dỗ rồi, nên không dám ra tay. Nàng ưỡn ngực một cách khêu khích, như mời mọc, miệng mỉm cười:

- Lãnh Diện nhân! Sao còn chần chờ gì nữa! Chàng hãy xuống tay tuyệt mệnh thiếp cho rồi!...

Hoàng Thượng Chí thu chưởng lại lạnh lùng nói:

- Hôm nay ta tạm ta mạng sống cho ngươi! Kíp mau đi đi! Và nhớ từ đây lánh mặt ta, nếu gặp một lần nữa thì không thoát khỏi tay ta đâu. Ngươi hãy nhớ lấy điều ấy, thôi hãy cút đi!

Thấy sự thể xảy ra như thế, chú ăn mày hốt hoảng, miệng nói:

- Chí ca! Sao ngươi... sao hiền huynh lại... cái con quỷ này nó độc hơn cả rắn rết, sao ca ca lại... tha nó?...

Thể Điệp Lý Vân Hương xạ đôi mắt tuyệt độc nhìn sững Đông Phương Huệ, rồi lại quét mắt nhìn Hoàng Thượng Chí lòng càng nghĩ càng bối rối không hiểu chàng tha ta vì yêu hay vì một nguyên do nào khác. Nàng nghi ngờ nói:

- Lãnh Diện nhân! Ngươi thả ta mà không hối về sau này chứ?

https://thuviensach.vn

- Hừ! Hãy cút đi ta chỉ nói là tạm tha người thôi, ngươi nhớ kỹ là tạm tha chứ không phải tha hẳn ngươi đau nhé. Thôi hãy cút đi! Để ta đổi ý thì ngươi không toàn tính mạng đấy!

Thể Điệp Lý Vân Hương không ngờ hôm nay phải thảm bại như vậy, thiếu chút nữa thì tánh mạng không toàn, mà lại thất bại về tay chân thiếu niên non choẹt không chút danh tiếng giang hồ này. Càng nghĩ càng tức, nàng trừng mạt nhìn đối thủ nhưng khi chạm phải gương mặt đẹp xuất trần của Hoàng Thượng Chí thì lòng nàng khẽ rung động không biết mình ghét hay thương. Nàng lại nghĩ thầm:

- Ta thề quyết chiếm cho kỳ được thân xác ngươi, dày vò cho thỏa thích rồi hủy phá cái gương mặt đẹp đẽ kia, để cho ngươi phải đau khổ suốt đời. Cho đáng cái tính lạnh lùng sắt đá của ngươi đi.

Như vừa lòng vời ý nghĩ của mình, con đàn bà đầy dâm tính ấy mỉm cười khoái chí, nhìn Hoàng Thượng Chí một lần nữa để khắc sâu lời nguyền vừa rồi ý tưởng độc ác ấy hiện rõ trên gương mặt, sát khí nổi lên rõ rệt pha lẫn một sự quái đản rùng rợn ghê gớm. Thấy thế Hoàng Thượng Chí cũng phải lạnh mình, lòng thầm nghĩ:

"Thực khó tìm nổi người nào dâm ác như mụ này."

Lúc ấy tiểu ăn mày mới hỏi Hoàng Thượng Chí:

- Chí ca! Từ khi rời khỏi nơi bến sông đến nay, đại ca đi đâu mà đệ tìm khắp cả không thấy? Đại ca tệ thật! Làm tiểu đệ lo hết hồn. Thế mà đại ca lại bảo là không bao giờ xa đệ cả...

- Hiền đệ chớ trách huynh như thế, sở dĩ có việc ấy là tại hoàn cảnh bắt buộc đấy thôi, hơn nữa giờ đây không phải là ta đã gặp nhau rồi sao.

Đông Phương Huệ nũng nịu:

https://thuviensach.vn

- Nếu không gặp trận đấu này có lẽ đệ phải bị mất hiền huynh quá. Hiền huynh không thương đệ tí nào cả.

Nói đến đây mặt chú ăn mày nóng bừng ấp úng. Hoàng Thượng Chí cướp lời:

- Hiền đệ sao quá trách ngu huynh! Dẫu sao nếu không gặp đệ ở đây thì huynh cũng phải đi tìm cho kỳ được chứ!...

Tỏ vẻ mừng rỡ, chú ăn mày nói:

- Ca ca nói thực chứ! Ca ca mà dối đệ thì đệ giận ca ca muôn đời đấy. A! Mà sao võ công của ca ca độ rày...

- Độ rày ra sao, hiền đệ?

- Công lực của ca ca đệ này không sánh bằng phần trăm, ấy thế mà trước kia, khi còn ở bên bờ sông đại ca lại... lại... Đại ca tệ thực cứ dấu tiểu đệ, tiểu đệ ghét đại ca quá.

- Ô! Huệ đệ! thôi mà! Giận ngu huynh làm gì, còn việc võ công của ngu huynh hiện giờ có là tại vì một mối kỳ ngộ, mà việc này dài lắm sau này ngu huynh sẽ thuật cho hiền đệ rõ. Bây giờ, ngu huynh có việc cần kíp phải đi đến bến cát Bạch thủy ngay. Việc thắc mắc của hiền đệ huynh xin khất lại. Chúng mình sẽ gặp nhau sau giờ, ngu huynh phải đi gấp kẻo trễ nải công việc quan trọng thì khốn.

Chú ăn mày nhỏ nheo mắt nhìn tỏ vẻ không hài lòng nói:

- Việc gì mà gấp thế?

- Bây giờ ngu huynh không tiện nói ra, rắc rối lắm, để sau này sẽ được rõ, giờ ngu huynh lên đường nhé!...

Nói xong chàng định quay bước, nhưng chú ăn mày đã chận lại nói:

https://thuviensach.vn

- Không cho đệ theo sao, hiền huynh?

- Huệ đệ! Không được bướng như thế! Huynh đi là vì có việc quan trọng đang chờ đợi chớ không có ý bỏ đi đâu...

Vì quá cấp bách nên không chần chờ được nữa. Hoàng Thượng Chí quay mình bỏ di, nhưng Đông Phương Huệ đã níu áo lại:

- Chí ca! Chí ca không nhớ người và đệ đã thề là không bao giờ xa nhau cùng sống cùng chết với nhau mà bây giờ đại ca đã bỏ tiểu đệ rồi. Tiểu đệ quyết không chịu mất ca ca đâu, người đâu thì tiểu đệ đấy.

Hoàng Thượng Chí bối rối vô cùng, nói:

- Ngu huynh đã bảo là không phải muốn xa đệ mà! Nhưng vì việc làm của ngu huynh rất nguy hiểm, có thể khó bảo toàn tính mạng. Vậy bây giờ ta hẹn nơi nào đó để sau này sẽ gặp nhau cho tiện. Như thế là hay lắm phải không hiền đệ?

- Không được! Đệ đã quyết rồi, như đã giao kết thì đồng sanh cộng tử bên nhau, vinh quang cùng hưởng, hoạn nạn cùng chia. Ca ca bảo là nguy hiểm thì tiểu đệ xét càng phải đi hơn.

Bị ép quá sức Hoàng Thượng Chí đâm ra tức bực chàng dẫm đất, kêu khổ rồi nói:

- Ừ! Được! Đi thì đi!

Đông Phương Huệ cũng tỏ vẽ tức giận:

- Hừ! Nếu vì bị ép buộc mà hiền huynh mới chịu đi, thì sự ra đi ấy còn vui gì nữa. Tiểu đệ không đi nữa!?

Hoàng Thượng Chí thấy thế hốt hoảng:

https://thuviensach.vn

- Ô! Không ngu huynh rất vui vẻ cùng đi với đệ. Sao hiền đệ làm như đàn bà con gái thế. Hơi một chút đã giận rồi.

Đôi mắt chú ăn mày thoáng vẻ khác lạ, nhìn Hoàng Thượng Chí rồi nói:

- Này Chí ca! Ca ca bảo là rất ghét đàn bả phải không?

- Phải! Mà sao đệ lại hỏi lôi thôi thế, này đệ đã biết rồi cơ mà, hiền đã quên rằng là nhờ nó mà tình anh em ta mới thắm thiết sao?

Đông Phương Huệ ngập ngừng nói:

- Đại ca! Nếu như... nếu như đệ...

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên bảo:

- Nếu như cái gì? Ta đi thôi hiền đệ!

Tiểu ăn xin Đông Phương Huệ lấy bết can đảm nói:

- Nếu như đệ thật là một cô gái thì sao?

Hoàng Thượng Chí lắc đầu nói:

- A! Mặc kệ hiền đệ là nam hay nữ! Xin hiền đệ lên đường. Đây không phải việc có thề đùa giỡn, nếu chạm trễ thì tiểu huynh dẫu phải chết đi cả trăm lần cũng không chuộc tội lỗi được.

Đông Phương Huệ vẫn cứ hỏi:

- Nếu quả thật tiểu đệ là đàn bà, hiền huynh có giận ghét đệ không?

Thấy Đông Phương Huệ cứ hỏi đi hỏi lại mãi, Hoàng Thượng Chí bực tức dậm chân mấy cái, nói:

- Đã bảo là không có chuyện ấy! Sao cứ đùa mãi một cách vô lý thế này.

https://thuviensach.vn

Dứt lời, chàng nắm lấy tay Đông Phương Huệ kéo chạy đi.

Trong khi đi đường, Hoàng Thượng Chí lần lượt thuật lại tất cả những việc từ khi Đông Phương Huệ giao đấu với Thể Điệp Lý Vân Hương cho đến lúc chàng lọt vào khu "kỳ lâm" gặp được những việc lạ lùng nhất nhất đều nói hết làm cho Đông Phương Huệ phải lắc đầu lè lưỡi.

Hoàng Thượng Chí thi triển thân pháp Phù Quang Di Ảnh chạy nhanh như chớp, mang theo cả Đông Phương Huệ. Chàng biết nếu chàng bỏ tay ra Phương Huệ sẽ không làm sao theo kịp chàng.

Đã gần đến giờ Thìn! Hoàng Thượng Chí tâm thần lo âu như lửa cháy mày. Chỉ lo không đế kịp lúc thì sẽ ân hận suốt đời. Đông Phương Huệ đột nhiên chỉ vào một dải cát trắng nói.

- Hiền huynh! Đó là bờ cát Bạch thủy.

Lúc đó tinh thần Hoàng Thượng Chí mới nhẹ bớt lo âu, nói với Đông Phương Huệ:

- Không biết Võ Hầu từ nằm ở đâu?

Tiểu ăn mày đáp ngay:

- Võ Hầu từ ở bên bờ cát trong rừng thông già đó.

Trong chớp mắt cả hai đã đến trước rừng thông già, chỉ thấy trong đó thấp thoáng những vách tường màu đỏ nhưng chẳng có bóng người nào cả. Hoàng Thượng Chí đi chậm lại nhìn kỹ khu rừng một lát, hỏi:

- Hiền đệ! Chúng ta vào đi!

Bỗng nhiên Đông Phương Huệ thét lên một tiếng rồi quay đầu...

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí giật mình, chụp tay Đông Phương Huệ lại hoảng hốt hỏi:

- Hiền đệ! Có việc gì thế?

Cả người Đông Phương Huệ run bần bật, đôi mắt lộ ra nét kinh hoàng, trên trán rịn mồ hôi từng giọt. Hắn đưa tay chỉ một tảng đá vuông bên vệ đường, cạnh rừng thông già!

Hoàng Thượng Chí nhìn theo hướng tay Đông Phương Huệ và thấy một vật màu đỏ để trên tảng đá vuông. Đó là một cái sọ người màu đỏ như máu!

Bất giác Hoàng Thượng Chí giật mình thối lui, da thịt tự nhiên nổi lạnh!

Một ý niệm táo bạo lóe trong óc chàng. Bất đồ huyết mạch muốn nổ tung ra, đôi mắt đỏ ngầu như phắt ra tia lửa. Chàng run run giọng nói:

- Đúng rồi, chính là "Huyết sọ"! Một tín vật của Quỷ bảo Chủ nhân.

Huyết sọ! Tại sao huyết sọ lại xuất hiện nơi đây? Thật khó mà biết được.

Hoàng Thượng Chí đột nhiên quát lớn:

- Huyết sọ!

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Cái Bang Gặp Sóng Gió

Tiểu du cái Đông Phương Huệ nói không ra tiếng cố gắng lâu lắm mới thốt được một câu, giọng đứt quãng:

- Chí ca, Chúng ta... hãy... rời đây ngay!

Hoàng Thượng Chí trợn lên một cái như muốn lọt tròng mắt ra ngoài, nhìn vào Huyết sọ, nói:

- Tại sao hiền đệ cứ nằng nặc đòi bỏ đi như vậy?

Đông Phương Huệ mặt mày xanh rờn, sợ hãi, run giọng, nói:

- Hoàng ca ca muốn chết sao? Không không, ngu đệ không thể để cho ca ca chết được.

Hoàng Thượng Chí trấn tĩnh tinh thần nhìn Đông Phương Huệ:

- Hiền đệ, hãy bình tĩnh lại! Đừng có quá sợ hãi như vậy. Thế nào ngu huynh cũng tìm gặp Huyết sọ Chủ nhân!

Đông Phương Huệ giọng van nài:

- Không nên! Chí ca! Đệ van ca ca hãy rời đây ngay. Huyết sọ Chủ nhân là thiên hạ vô địch. Ca ca không phải là đối thủ của ông ta đâu.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí cau mày nói:

- Nhưng ngu huynh lại đang tìm hắn!

Tiểu ăn mày Đông Phương Huệ ngước mắt hỏi:

- Tại sao hiền huynh tìm Huyết sọ Chủ nhân?

Hoàng Thượng Chí gằn giọng đáp:

- Tôi và Chủ nhân Huyết sọ có một mối thù sâu như đáy bể!

Đông Phương Huệ giật mình thối lùi ra sau ba bốn bước thân hình lảo đảo chực ngã môi run run hỏi:

- Chí ca! Có... thù hận với... "Huyết sọ"?

- Đúng vậy!

Đông Phương Huệ lại hỏi:

- Hận thù... như thế nào?

Hoàng Thượng Chí nghiến răng lạnh lùng nói:

- Đó là một huyết hải thâm cừu! Hắn đã giết cha tôi và sát hại mấy trăm mạng trong nhà nữa!

Tiểu ăn xin Đông Phương Huệ rất đỗi ngạc nhiên rùng mình ớn lạnh, chân đứng không muốn vững! Miệng lẩm bẩm, than:

- Trời ơi! Tại sao như vậy! Tại sao?

Hoàng Thượng Chí thấy tình trạng như vậy, liền cất giọng khuyên:

- Huệ hiền đệ! Hiền đệ hãy rời khỏi nơi đây đi.

https://thuviensach.vn

Đông Phương Huệ thảng thốt:

- Tôi!... Không! Tôi... không thể rời bỏ ca ca được. Nếu có gì thì hai ta cùng chịu chung số phận.

Hoàng Thượng Chí nghe nói cảm động đến muốn ứa nước mắt.

Tiểu ăn xin sững sờ một lúc lâu, rồi đột nhiên thét lớn.

- Không thể được! Không thể như thế được! Đó không phải là sự thật... Không phải...

Hoàng Thượng Chí thấy Đông Phương Huệ quá sợ hãi không tự chủ được liền cam tay của nó, nói:

- Huệ hiền đệ! Hãy bình tĩnh lại đi! Hiền đệ nói cái gì không thể được?

Tiểu ăn mày há họng, líu lưỡi một lúc mới cất giọng nói:

- Tiểu đệ nói Huyết sọ không có hiện hình ra đây!

Hoàng Thượng Chí vặn hỏi:

- Tại sao hiền đệ nghĩ như vậy?

Đông Phương Huệ ngập ngừng đáp:

- Cái này... cái này... Đệ có cảm tưởng là không phải sự thật...

Hoàng Thượng Chí ngắt lời, nói:

- Nhưng sự thật đã hiển hiện trước mắt!

Một lần nữa, tiểu ăn mày Đông Phương Huệ ngăn cản:

- Chí ca! Ca ca hãy rời khỏi đây ngay!

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí cả quyết:

- Không!

- Ca ca không nên liều thân như vậy.

Hoàng Thượng Chí giọng rất thản nhiên, hỏi:

- Nhưng đã chắc gì tôi phải chết vì tay nó! Hiền đệ sao mà hay nghĩ xa xôi quá?

Tiểu ăn xin Đông Phương Huệ dùng lưng bàn tay chùi những giọt lệ đang muốn chảy dài trên hai má nói:

- Chắc chết! Bất cứ người nào cũng không phải đối thủ của Huyết sọ Chủ nhân.

Hoàng Thượng Chí cắn môi đến rướm máu mà vẫn không biết đâu. Chàng lạnh lùng thốt:

- Có thể đúng như vậy! Nhưng tôi với Huyết sọ Chủ nhân có mối thù quá cao thâm. Tôi thề không đội trời chung. Ngày nào tôi còn sống sót nguyện phá tan Quỷ bảo thành đất bằng...

Đôi mắt Đông Phương Huệ ngơ ngác như kẻ thất thần. Thân hình hắn lảo đảo muốn ngã, miệng lầm bầm:

- Chí ca ơi! Sao mà ghê rợn quá vậy?

Hoàng Thượng Chí không để ý đến khuôn mặt thê thảm của Tiểu ăn mày. Chàng ngước nhìn mặt trời, rồi nói:

- Đã đến giờ thìn rồi. Tôi phải vào ngay Võ Hầu từ đề hoàn thành việc Nam Cái nhờ cậy. Huệ đệ hãy ở đây chờ tôi nhé!

https://thuviensach.vn

Dứt lời chàng định phóng mình vào rừng. Nhưng tiểu ăn xin Đông Phương Huệ kéo cứng lấy chàng bi thảm nói:

- Chí ca! Ca ca nhất định đi vào đó sao?

Hoàng Thượng Chí đáp:

- Dĩ nhiên! Người quân tử không được nói hai lời. Đã nhận lấy việc người ta nhờ cậy thì phải làm cho xong. Có gặp nguy hiểm đến đâu cũng không hề thối bước.

Đông Phương Huệ trừng mắt nhìn cái Huyết sọ để trên tảng đá như đang suy nghĩ điều gì. Một chập sau, hắn buông Hoàng Thượng Chí ra rồi dũng cảm nói:

- Được? Chúng ta cùng vào đi!

Hoàng Thượng Chí cả quyết bảo:

- Không! Huệ hiền đệ! Hiền đệ hãy ngồi đây đi. Tôi không thể để hiền đệ lâm vào nguy hiểm.

Đông Phương Huệ nhất quyết nói:

- Đừng nói nhiều nữa! Chúng ta đi thôi.

Hoàng Thượng Chí nghiến răng buông một tiếng:

- Đi!

Cả hai liền nhảy vào trong rừng, phi thân về miếu Võ Hầu...

Hai người chạy chưa được hai mươi trượng. Đột nhiên tiểu ăn xin thét lên một tiếng rùng rợn, nói:

- Không kịp rồi! Chí ca! Hãy nhìn kìa!

https://thuviensach.vn

Dứt lời, dùng tay chỉ dưới đất. Hoàng Thượng Chí hướng mắt nhìn theo. Bất giác toàn thân chấn động, một luồng hơi lạnh chạy vào xương sống. Chàng thấy trong rừng có rất nhiều xác chết nằm rải rác dưới đất bên những vũng máu đã thâm lại.

- Một xác!

- Hai xác!

- Ba xác!

Tất cả có đến mười mấy xác chết toàn là đệ tử của Cái bang. Người nào cũng trợn ngược đôi mắt như muốn lọt tròng ra ngoài, thất khiếu đều chảy máu như bị một võ công ác độc đánh chết vậy. Hoàng Thượng Chí hừ lên một tiếng thê thảm, cất giọng nói:

- Đây chắc là do Huyết sọ Chủ nhân gây nên cả! Thảo nào chẳng thấy một bóng người nào xuất hiện. Thì ra họ đã trúng độc thủ cả rồi!

Sự tình ly kỳ làm cho người ta phải rối óc, mà không làm sao hiểu được!

Cái bang đại hội tuyển chọn người làm Bang chủ, thay cho Bang chủ đã chết. Nhưng tại sao Huyết sọ xuất hiện nhúng tay vào sát hại bang chúng? Thiên Tề giáo cũng phái nhiều cao thủ đến can thiệp!

Thật là rắc rối! Hay bên trong còn có ẩn tình nào đây?

Hoàng Thượng Chí tuy không sợ chết xông vào cho tròn chữ tín, nhưng chàng không khỏi hồi hộp, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cả mình toát mồ hôi lạnh. Sự xảy ra trước mắt thật ngoài sức tưởng tượng của chàng!

Mười mấy đệ tử Cái bang thiệt mạng!

https://thuviensach.vn

Cả khu rừng bao trùm một làn không khí chết chóc, lạnh lùng! Giữa lúc đó...

Trong miếu Võ Hầu, thoạt đưa ra hai tiếng cười rùng rợn. Tiếng cười như xoáy vào tai, the thé tựa tiếng quái vật ré lên!

Hoàng Thượng Chí và tiểu ăn xin Đông Phương Huệ đều giật mình thối lui ba bốn bước. Tiếp đó trong miếu Võ Hầu lại vang lên một tiếng "đùng" rất lớn và tiếng tường ngã nhà sập ầm ầm một lúc lâu. Hoàng Thượng Chí biến sắc, nói:

- Không xong! Chắc là Huyết sọ đang phóng tay sát hại bang chúng Cái bang rồi.

Dứt lời liền bỏ mặc Đông Phương Huệ, nhún mình phi vút lên không, cao hằng mấy trượng, thân hình chàng uốn lại rất đẹp hướng vào phía phát ra tiếng nhà sập, bay vào, thân pháp nhẹ nhàng, uyển chuyển như én liệng trên không. Đột nhiên có tiếng trầm hùng thét vang.

- Tiểu thí chủ! Không được tiến tới nữa.

Theo với tiếng thét trầm hùng đó liền có một bóng xám từ bên hữu Hoàng Thượng Chí bay ra.

Từ bóng xám ấy thoát ra một luồng kình lực ép Hoàng Thượng Chí rơi xuống đất. Liền khi đó bóng xám kia cũng đáp luống ngay trước mặt Hoàng Thượng Chí, hiện ra một lão hòa thượng lông mày trắng như tuyết, mặc áo thụng xám. Bạch my hòa thượng từ từ bước lại gần Hoàng Thượng Chí!

Hoàng Thượng Chí thấy Bạch my hòa thượng này đã cản bước, ép chàng rơi xuống, tức giận chẳng nói, chẳng rằng, dồn tất cả chân lực vào hữu chưởng, nhắm ngay Bạch my hòa thượng đánh tới. Tiểu ăn mày Đông Phương Huệ thất thanh thét bảo:

https://thuviensach.vn

- Chí ca! Dừng tay lại! Chớ đánh nhầm Bắc Tăng lão tiền bối!

Hoàng Thượng Chí nghe nói giật mình. Nhưng không thể thâu chưởng lại được nên chàng liền hướng chưởng sang hướng khác.

"Linh Qui tam thức" quả thật lợi hại! Hoàng Thượng Chí chỉ mới dùng có một thức đầu tiên mà những cồ thụ quanh cổ thụ quanh đó đều gãy đều gay đổ tơi bời!

Hoàng Thượng Chí nhìn kỹ Bạch my hòa thượng thấy quả là Bắc Tăng, người mà chàng đã được Đông Phương Huệ chỉ cho biết khi ông xông vào Quỷ bảo. Chàng vội chắp tay thi lễ rồi nói:

- Vãn bối vô tình thất lễ. Dám xin lão tiền bối rộng lòng tha thứ!

Bắc Tăng không để ý đến thái độ của Hoàng Thượng Chí, hoảng hốt nhìn Võ Hầu từ một lát, thét lớn:

- Chạy mau!

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên hỏi lại:

- Chạy? Nam Cái đã nhờ vãn bối...

Bắc Tăng ngắt lời:

- Ta biết cả rồi! Chạy mau đi, chần chờ nữa không kịp! Có điều gì đợi rời khỏi đây rồi hãy bàn đến.

Hoàng Thượng Chí vẫn thắc mắc:

- Nhưng Cái bang...

Không thể chần chờ được nữa, Bắc Tăng lẹ đưa tay nắm lấy Hoàng Thượng Chí và tiểu ăn mày Đông Phương Huệ nhắm hướng bìa rừng chạy

https://thuviensach.vn

thẳng. Hoàng Thượng Chí mù đầu, mù óc, không hiểu tại sao Bắc Tăng lại có thái độ kỳ quặc như vậy. Cái bang lâm nạn đã không tiếp cứu lại còn cản không cho chàng can thiệp là chủ ý gì?

Nói về thủ pháp thì Bắc Tăng không chắc bắt được tay Hoàng Thượng Chí một cách dễ dàng như vậy. Nhưng vì lúc đó chàng không quan tâm đề phòng. Hơn nữa chàng biết Bắc Tăng và Nam Cái đều là lâm kỳ nhân cả. Đối với Nam Cái, Bắc Tăng còn có giao tình nữa! Hoàng Thượng Chí nghĩ rằng ông ta chắc không có ác ý mà còn có ẩn tình gì đây nên chàng mới không ra tay chống lại.

Chẳng bao lâu ba người đã ra khỏi khu rừng già. Bắc Tăng không nói gì cả, vẫn nắm chặt lấy tay Thượng Chí và Đông Phương Huệ theo đường cái mà chạy.

Độ chừng được mười dặm, ba người mới dừng lại trong một khoảnh rừng thưa. Bắc Tăng buông tay hai người rồi nheo một mắt nhìn tiểu ăn mày Đông Phương Huệ, hỏi:

- Tiểu tử! Mi có phải là môn hạ của Cái bang không?

Tiểu ăn mày Đông Phương Huệ khúc khích cười mấy tiếng rồi mới đáp:

- Không phải vậy! Vãn bối là du cái.

Bắc Tăng trợn mắt hỏi lại:

- Cái gì là du cái?

Đông Phương Huệ chậm rãi giải thích:

- Một không xin cơm! Hai không xin tiền! Ba không bái sư! Bốn không nhập môn! Lang thang rày đây mai đó, bốn bể đều là nhà!

https://thuviensach.vn

Đôi mày trắng như tuyết của Bắc Tăng châu lại. Ông mím môi ra dáng nghĩ ngợi. Hoàng Thượng Chí lòng đang tức bực không chịu được sự im lặng ấy cất tiếng hỏi:

- Thưa lão tiền bối! Việc gì đã xảy ra trong Võ Hầu từ?

Bắc Tăng nghiêm nét mặt, không trả lời thẳng câu hỏi của Hoàng Thượng Chí mà hỏi lại chàng:

- Tiểu thí chủ! Ngươi có biết nhân vật nào đánh nhau trong miếu Võ Hầu không?

Hoàng Thượng Chí đáp nhanh:

- Huyết sọ Chủ nhân.

- Còn đối thủ của y là ai?

Hoàng Thượng Chí ngập ngừng đáp:

- Việc này...

Bắc Tăng cướp lời:

- Âm Sát Mạc Tú Anh!

Hoàng Thượng Chí giật mình, ngạc nhiên hỏi:

- Âm Sát Mạc Tú Anh? Tại sao nàng lại đến đó giao đấu với Quỷ bảo Chủ nhân?

Bắc Tăng nheo mắt đáp:

- Đó là một việc gặp nhau bất ngờ thôi. Có lẽ Âm Sát Mạc Tú Anh đi ngang qua bờ cát Bạch thủy, tình cờ thấy Huyết sọ để bên đường, nên nổi tính kiêu ngạo, muốn đấu với nhân vật khủng bố tuyệt đại giang hồ đó...

https://thuviensach.vn

Ngừng một lát, lảo đảo mắt nhìn vào mặt tiểu ăn mày Đông Phương Huệ và Hoàng Thượng Chí tiếp lời:

- May mà có sự tình cờ đó, nếu không, các thí chủ vào rừng lúc nãy kể như tử thần gọi tên rồi!

Hoàng Thượng Chí dùng giọng mũi, "Hừ" một tiếng, tự nhủ:

- Âm Sát Mạc Tú Anh dám giao chiến với Quỷ bảo Chủ nhân Huyết sọ thì công lực của nàng hẳn rất cao thâm. Chả trách mấy ngày trước nàng mới ra tay có ba chiêu Nam Cái đã bị thương!

Tiểu ăn xin Đông Phương Huệ giọng khích động hỏi:

- Lão tiền bối, người đã thấy được mặt thật cửa Huyết sọ Chủ nhân chưa?

- Điều này thì không có! Lão núp trong góc điện, lúc Quỷ bảo Chủ nhân vừa hiện thân ra đó... Nhưng lão nhận xét thấy sự tình như còn có chút nguyên do gì đó...

Đông Phương Huệ ngắt lời hỏi:

- Phải chăng hình dáng của Chủ nhân Huyết sọ không đúng...

Bắc Tăng không để tiểu ăn xin Đông Phương Huệ nói hết lời ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu thí chủ biết hình dáng của Bảo chủ hay sao?

Đông Phương Huệ đáp:

- Tiểu bối nghe nói y luôn luôn bịt mặt bằng chiếc khăn màu xám, toàn thân y phục cũng màu xám, tay mặt trắng như tuyết, tay trái đen tựa mực...

https://thuviensach.vn

Toàn thân Bắc Tăng đột nhiên chấn động, lui lại mấy bước. Ông mở to đôi mắt đăm đăm nhìn vào mặt tiểu ăn xin. Ánh mắt như xoáy vào óc làm Đông Phương Huệ phải cúi gằm xuống. Qua một lúc lâu, Bắc Tăng cất giọng trầm hùng hỏi:

- Tiểu thí chủ! Ngươi đã nghe ai nói như thế? Quỷ bảo Chủ nhân chưa từng hiện thân cho một ai thấy cả.

Đông Phương Huệ ngước mặt lên đáp:

- Vãn bối vô tình nghe được! Nhưng người mà lão tiền bối đã gặp nơi Võ Hầu từ có đúng như vậy không?

Bắc Tăng ngập ngừng:

- Điệu này... Điều này lão chưa thấy rõ được. Nhưng bóng xám thì chắc là không sai!

Hoàng Thượng Chí xen vào nói:

- Lão tiền bối đã gặp Nam Cái rồi!

Bắc Tăng đáp gọn:

- Chưa!

Hoàng Thượng Chí thắc mắc hỏi tiếp:

- Nếu vậy lão tiền bối việc gì mà đến Võ Hầu từ?

Bắc Tăng đáp:

- Lão được người ta cho hay, nên đi đến đó ngăn cản cuộc đại hội của Cái bang.

Hoàng Thượng Chí bất giác "Ồ" một tiếng lại hỏi:

https://thuviensach.vn

- Thưa lão tiền bối, người báo tin đó là ai?

Bắc Tăng thản nhiên nói:

- Một vị nữ thí chủ! Nàng tự xưng là Hữu Tâm nhân.

Hoàng Thượng Chí hét lớn một tiếng nói:

- Hữu Tâm nhân! Lại là nàng! Kỳ lạ thật!

Bắc Tăng thấy thế ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu thí chủ quen biết Hữu Tâm nhân?

- Không quen biết gì cả! Nhưng nàng đã từng...

Hoàng Thượng Chí nói đến đó đột nhiên ngừng lại vì chàng không muốn để lộ thân thế của mình và nhưng lời Hữu Tâm nhân đã nói với chàng. Tiểu ăn xin Đông phương Huệ hoang mang trong lòng, nên hỏi dồn:

- Nàng đã từng thế nào?

Hoàng Thượng Chí rất khó chịu liền cười nhạt một tiếng, nói:

- Nàng đã tìm đến tôi để truyền một việc do người khác bảo.

Vì không muốn nói rõ thân thế mình, Hoàng Thượng Chí mới trả lời một cách mập mờ như vậy. Chàng sợ tiểu ăn xin Đông Phương Huệ tò mò hỏi thêm, liền quay sang hỏi Bắc Tăng:

- Lão tiền bối! Việc của Cái bang kết liễu như thế nào?

- Lão đến kịp thời dời Cửu trưởng lão và mấy trăm đệ tử của Cái bang. Nếu không hậu quả sẽ tai hại không sao đoán được! Khi Chủ nhân Huyết sọ xuất hiện, bang chúng Cái bang mới rời khỏi miếu Võ Hầu chưa đầy nửa

https://thuviensach.vn

khắc. Có mười mấy đệ tử Cái bang vì không kịp lui đi nên đã bị thảm hại. Số đệ tử này chắc là hai tiểu thí chủ đã thấy phơi thây trong rừng đó!

Hoàng Thượng Chí chỉ "ừ" một tiếng. Bắc Tăng lại nói tiếp:

- Nếu không nhờ Âm Sát Mạc Tú Anh tới vừa đúng lúc thì ngươi và ta đều không tránh khỏi cái họa lớn chết chẳng toàn thây!

Tiểu ăn xin Đông Phương Huệ kích động nói:

- Thưa lão tiền bối Âm Sát Mạc Tú Anh mà dám giao thủ với Quỷ bảo Chủ nhân là sao?

Bắc Tăng biểu lộ đồng tình, bảo:

- Ừ! Cứ theo lão được mục kích, Âm Sát Mạc Tú Anh chịu đựng giỏi nhất là năm chiêu thì sẽ bại ngay.

Hoàng Thượng Chí vẫn lo đến việc của Cái bang. Chàng cần phải biết rõ tất cả sự thật, mới có thể giao hẳn lại cho Nam Cái được.

Chàng liền nói với Bắc Tăng:

- Lão tiền bối có thể nói rõ những việc đã xảy ra đó không? Để vãn bối dễ nói lại với Nam Cái.

Bắc Tăng gật gật nói:

- Được! Được! Lão gia sẽ nói rõ.

Nói rồi im lặng một lát, như để nhớ lại cho hết các điều đã qua, bảo:

- Hôm qua lão đi đường gặp một nữ thí chủ đón lại. Nàng mặc áo trắng, mặt bịt một miếng vải mỏng, tự xưng là "Hữu Tâm nhân". Nàng tin cho lão biết Thiên Tề giáo Ngoại đường Đường chủ Thiên Tinh Cái Nhiệm Thất

https://thuviensach.vn

được sự ủng hộ của Thiên Tề giáo, về tiếp nhận chức Chưởng môn của Cái bang, hắn đã nắm được Âm Trúc tín phù của Thủ tịch trưởng lão Nam Cái. Nàng bảo lão trước giờ thìn hôm nay phải đến bờ cát Bạch thủy Võ Hầu từ để ngăn chặn sự tiến hành của Thiên Tinh Cái Nhiệm Thất, đồng thời đem âm mưu ấy nói ra cho cắc vị Trưởng lão Cái bang biết.

Tiểu ăn xin Đông Phương Huệ đột nhiên xen miệng vào nói:

- Thiên Tinh Cái là bộ hạ Đường chủ của Thiên Tề giáo mà sao có thể...

Bắc Tăng ngắt lời Đông Phương Huệ, nói:

- Thiên Tinh Cái là sư huynh đệ bối của Chưởng môn Cái bang vừa chết đó. Vì hắn phạm bang luật nên bi đuổi ra khỏi Cái môn hắn mới đến nhập vào Thiên Tề giáo. Lần này là do Thiên Tề giáo chủ trương, ủng bộ nó trở về tranh đoạt địa vị Chưởng môn, ngụ ý chúng muốn đem môn hạ của Cái bang đưa vào Thiên Tề giáo...

Một lần nữa Tiểu ăn xin Đông Phương Huệ lại ngắt lời, chen vào hỏi:

- Thiên Tinh Cái đã bị đuổi khỏi môn hộ, mà Cái bang lại có thể để cho nó làm Chưởng môn sao?

Bắc Tăng giải thích:

- Trước nhất, nó chuẩn bị dùng võ công để đoạt mục đích. Thứ hai, nó lại nắm được Âm Trúc tin phù của Nam Cái, tín hiệu quan trọng nhất trong Cái bang! Tuy Nam Cái là Thủ tịch trưởng lão, nhưng thân phận của ông lại còn cao hơn chín trưởng lão hiện tại một bậc. Vì vậy tín phù của ông có uy lực rất lớn!

Hoàng Thượng Chí tức bực nói:

https://thuviensach.vn

- Việc này thật là rủi! Vì Nam Cái bị Âm Sát Mạc Tú Anh đả thương trước, nếu không thì gian mưu của Thiên Tinh Cái Nhiệm Thất sợ khó mà thực hiện được. Với thân thủ của Nam Cái...

Bắc tăng ngắt lời, nói:

- Điều đó cũng chưa chắc! Thiên Tề giáo cố ý làm việc này nên đã dùng mọi mưu kế để thực hiện cho được, Nam Cái bị thương chỉ là một điều may rủi, vì vậy nên độc mưu của chúng càng dễ thực hiện!

Hoàng Thượng Chí nêu thắc mắc:

- Chỉ có điều khó hiểu là người tự xưng là Hữu Tâm nhân đó sao lại biết được âm mưu của chúng mà báo trước cho lão tiền bối!

Bắc Tăng đáp:

- Điều ấy chỉ có hỏi nàng thôi!

Tiểu ăn xin Đông Phương Huệ cũng lên tiếng hỏi:

- Điều làm cho người ta khó hiểu nhất là Chủ nhân Huyết sọ! Sao bỗng dưng xuất hiện ở bờ cát Bạch thủy, còn phóng tay hạ sát đệ tử Cái bang?

Bắc Tăng lắc đầu bảo:

- Lão cũng nghĩ mãi mà vẫn không hiểu được gì cả!

Hoàng Thượng Chí nói sang vấn đề khác:

- Ba ngày sau Nam Cái về sẽ lo liệu các việc!

Bắc Tăng gật đầu tiếp lời:

- Việc ấy lão gia cũng có nghe Hữu Tâm nhân nói qua.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí giật nẩy mình!

Chàng hết sức ngạc nhiên, trợn mắt, hỏi:

- Hữu Tâm nhân làm sao biết được mà nói với lão tiền bối?

Tiểu ăn xin Đông Phương Huệ vọt miệng nói:

- Hay lúc Nam Cái nói chuyện với ca ca có người nào trộm nghe được chăng?

Hoàng Thượng Chí nhíu mày lắc đầu nhè nhẹ, đáp:

- Không hề có chuyện ấy xảy ra được! Chuyện đó chính Nam Cái truyền cho ngu huynh. Tuyệt đối không có kẻ thứ ba nào nghe được!

Đông Phương Huệ nói:

- Quả thật ly kỳ!

Bắc Tăng cũng đồng tình bảo:

- Đúng như vậy! Sự thể quả lạ lùng đến nỗi người ta khó mà tin được.

Hoàng Thượng Chí mím chặt môi cúi đầu lẩm bẩm:

- Hữu Tâm nhân! Hữu Tâm nhân! Ta sẽ tìm ra sự bí mật này cho nàng biết tay.

Tiểu ăn xin Đông Phương Huệ đứng gần nghe Hoàng Thượng Chí nói thì thầm như vậy, liền bảo to:

- Chí ca! Ca ca lầm bầm gì vậy?

Hoàng Thượng Chí giật mình, ngẩng đầu lên, ánh mắt long lanh quả quyết, nói:

https://thuviensach.vn

- Có một ngày ta sẽ khám phá tất cả sự lạnh lùng này!

Bắc Tăng lắc đầu, thở dài một tiếng rồi nói:

- Lần này Cái bang rất khó dàn xếp ổn thỏa việc phá rối ấy.

Tiểu ăn xin Đông Phương Huệ xen vào nói:

- Nếu không có Thiên Tề giáo xía vào thì đâu đến nỗi!

Bắc Tăng gật đầu bảo:

- Tiểu thí chủ quả là thông minh! Thiên Tề giáo đã đứng ra chen vào việc này, nhưng chúng nó chưa đoạt được mục đích, thì chúng chẳng bao giờ bỏ qua đâu!

Hoàng Thượng Chí tức tối nói:

- Đệ tử của Cái bang cùng khắp thiên hạ, chả lẽ ai nấy đều là thứ tầm thường cả sao?

Bắc Tăng đáp:

- Không phải như lời tiểu thí chủ nói! Đệ tử Cái bang đâu phải tầm phải tầm thường được. Chỉ lấy chín Trưởng lão trước mắt đó mà xét, ai nấy đều võ nghệ tuyệt luân, danh trấn giang hồ! Nhưng Thiên Tề giáo lại thâu nhận những nhân vật hung ác, độc hiểm trên thiền hạ làm môn đồ! Thật không thể coi thường được.

Ngưng một lúc Bắc Tăng than dài:

- Sự thể như vậy khó mà tránh khỏi một sát vận giang hồ. Đáng ngại và khó hiểu nhất là Chủ nhân Huyết sọ! Đột nhiêu nhân vật khủng bố kinh hồn đó xuất hiện làm khó Cái bang không biết có ẩn ý gì chăng!

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng "Hừ" lên một tiếng, cắn răng bảo:

- Vấn đề vẫn là do "Huyết sọ".

Bắc Tăng nói:

- Không sai! Nam Cái về đây cũng chẳng làm gì hơn được!

Hoàng Thượng Chí như thắc mắc, hỏi gạn:

- Huyết sọ Chủ nhân quả thiên hạ vô địch sao?

Bắc Tăng gật đầu đáp:

- Hiện giờ thì như vậy!

Hoàng Thượng Chí thở ra một hơi dài, rồi im lặng!

Chàng nghĩ đến "Phật Thủ bảo cập", nếu chàng kiếm được một nửa bảo cập thất lạc kia để luyện thành môn võ công kinh người, thất truyền từ trăm năm nay...

Bỗng nhiên lúc đó...

Từ xa xa vọng lại một tiếng thét. Tiếng thét đó kéo dài như một ám hiệu. Ba người đồng giật mình, lắng nghe. Im lặng!

Một cái im lặng hãi hùng. Đột nhiên Hoàng Thượng Chí nói to:

- Tôi đi coi xem việc gì!

Dứt lời, thân hình chàng như một lằn khói bay ra ngoài rừng. Chàng thấy trên đường vắng lặng lúc nãy, giờ có rất nhiều người đang xôn xao, qua lại. Tiếng thét báo hiệu lúc nãy phát ra từ đám này.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí phóng nhanh về phía đám đông. Họ đang thét từng hồi, Hoàng Thượng Chí phi vút lên không uốn mình mấy cái, nhẹ nhàng rơi xuống cách đám đông chừng năm trượng, không tạo nên một tiếng động nhỏ!

Giữa đám đông ồn ào đó, có một bóng người màu đỏ nổi bật lên đập vào mắt Hoàng Thượng Chí. Hoàng Thượng Chí nói qua kẽ răng:

- Con ác phụ, Thể Điệp Lý Vân Hương!

Phải! Bóng người mầu đỏ đó chính là Thủ tịch Đường chủ Thể Điệp Lý Vân Hương. Có nàng ở đây khỏi cần nói cũng biết những người kia là môn hạ của Thiên Tề giáo. Nhưng họ đang đánh nhau với ai? Mắt của Hoàng Thượng Chí sáng như sao, xuyên qua lớp người nhìn vào trận đấu!

Chàng thốt nhiên giật mình. Hoàng Thượng Chí thấy tám lão già áo xanh đang đấu rất kịch liệt với Nam Cái!

Nam Cái bị Âm Sát Mạc Tú Anh đả thương, tiếp đến lại bị Thiên Tinh Cái Nhiệm Thất đánh trọng thương một lần nữa, tính mạng thập phần nguy hiểm! Tại sao Nam Cái không lo dưỡng thương mà lại giao thủ với tám lão thanh y nơi này?

Hoàng Thượng Chí từ từ tiến tới gần đám người!

Trong vòng chiến nằm ngổn ngang mười mấy xác chết. Hoàng Thượng Chí nghĩ chắc chúng bi Nam Cái giết chết. Hoàng Thượng Chí nhìn thấy trong đám môn hạ của Thiên Tề giáo có một người ăn xin trung niên, mặt đầy những chấm đen lớn, mũi quặp xuống như mỏ két, đôi mắt ti hí, đang nhìn chăm chăm vào trận đấu. Hoàng Thượng Chí thầm nghĩ:

- Tên này có lẽ là Thiên Tinh Cái Nhiệm Thất, người hiếp sư diệt tổ không sai! Sự rắc rồi của Cái bang lần này là do hắn chủ mưu. Hôm nay ta cứ thay thế lão ca ca đập cái thằng chó sói này chết quách.

https://thuviensach.vn

Nghĩ xong, Hoàng Thượng Chí liền nhảy vút tới chụp tên ăn xin đó rất nhanh...

Tên ăn xin trung niên đang chăm chú vào trận đấu, không ngờ có người ta tay hại lén. Đến khi cảm thấy luồng gió khác lạ sau lưng, đinh né tránh thì không kịp nữa!

Mạch Môn của hắn đã bị Hoàng Thượng Chí nắm cứng bằng một tay, tay kia chàng chận lên Mạng Môn đại huyệt của hắn. Đám người chung quanh đó liền rối loạn lên. Thể Điệp Lý Vân Hương thét lên một tiếng:

- Lãnh Diện nhân!

Do tiếng hét của Lý Vân Hương, mọi người đều hướng mắt nhìn vào mặt Hoàng Thượng Chí và áp dần tới. Nam Cái và tám lão già áo xanh đang đấu nhau kịch liệt cũng tự nhiên ngừng tay lại!

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Một Trận Thư Hùng

Lãnh Diện nhân!

Một chàng trai không quá đôi mươi, trong giang hồ chưa từng nghe qua tên tuổi, các cao thủ trong Thiên Tề giáo ai nấy đều ngạc nhiên, không hiểu gì cả. Một chàng trai như thế, mặt đẹp mày ngài phong nghi nho nhã, có một bản lãnh siêu quần dám so tài với Đường chủ Thể Điệp Lý Vân Hương, thiếu chút nữa Lý Vân Hương phải khốn đốn dưới tay chàng thì ai còn tin được.

Hoàng Thượng Chí cười thầm, không ngờ chú ăn mày nhỏ người em kết nghĩa của chàng lại gắn cho chàng một cái tên kỳ lạ rồi cứ gọi mãi. Nhưng vì đâu Lãnh Diện nhân lại hiện ra, chộp lấy Thiên Tinh Cái. Một khi yếu huyệt của Thiên Tinh Cái đã bị cầm nã thì không còn có thể dùng cách nào để tự giải thoát được. Mồ hôi trên trán Thiên Tinh Cái xối xả như tắm.

Hoàng Thượng Chí mỉm một nụ cười nhạt nhìn Thể Điệp Lý Vân Hương một mắt, rồi nói:

- Chúng mình không ngờ lại gặp nhau quá sớm.

Trên mặt trắng của Thể Điệp Lý Vân Hương hiện ra những nét kinh dị nàng gượng cười, nói:

https://thuviensach.vn

- Lãnh Diện nhân! Không ngờ ngươi lại đem cái chết đến cho ta sớm thế.

Thiên Tinh Cái không nhịn nổi, ré lên một tiếng nói:

- Lãnh Diện nhân! Ngươi biết bổn Đường chủ là ai không?

Hoàng Thượng Chí ngạo nghễ đáp:

- Biết rồi. Người là đứa Cái bang đã bỏ rơi nên nhập vào một đảng cướp, phản sư bội tổ.

Toàn thân Thiên Tinh Cái run lên. Hắn hét lớn:

- Lãnh Diện nhân! Người muốn làm gì ta?

Hoàng Thượng Chí quay mặt nói với Nam Cái đang đứng sững sờ trong đấu trận:

- Lão ca! Lão ca xét thấy cần phải xử trí thế nào?

Nam Cái nét mặt còn hậm hực, đáp:

- Nó đã bi đuổi ra khỏi Cái bang lâu rồi giờ đây không thể trừng trị theo quy luật của Cái bang nữa! Tiểu đệ cứ tùy ý định đoạt. Lão ăn mày này không có ý kiến gì.

Hoàng Thượng Chí nói:

- Nếu vậy thì tôi giết nó đi rồi tìm đến Cái bang tạ tội vậy.

Mặt của Thiên Tinh Cái xám ngắt như tro, đôi mắt trợn ngược nhìn Hoàng Thượng Chí nói trong hốt hoảng:

- Lãnh Diện nhân! Ngươi có giết ta thì ngươi cũng không thoát chết được.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí cười gằn một tiếng:

- Đó lại là chuyện khác, ngươi khỏi phải lo.

Thiên Tinh Cái đưa mắt nhìn vào tám lão già mặc áo xanh như muốn cầu cứu. Thể Điệp Lý Vân Hương hét lớn:

- Lãnh Diện nhân! Ngươi dám táo bạo giết...

Không đợi cho nàng dứt lời, Hoàng Thượng Chí đáp ngay:

- Việc này thì có gì mà không dám! Ta giết nó trước, rồi lần lượt sẽ đến phiên các ngươi.

Câu nói ấy làm cho đôi mắt Thể Điệp Lý Vân Hương như muốn nảy lửa, da mặt trắng hồng của nàng đổi ra máu xanh. Nàng hất hàm một cái tức khắc có bảy cao thủ trong Thiên Tề giáo bỗng một lượt bước tới về hướng Hoàng Thượng Chí.

Một trong tám lão giá áo xanh nói:

- Lãnh Diện nhân! Nếu ngươi táo bạo hạ thủ Nhiệm đường chủ thì không thể nào tránh khỏi một cuộc huyết thù của chúng ta đối với Cái bang.

Hoàng Thượng Chí nghe câu nói ấy hơi giật mình. Thiên Tề giáo, một bang giáo lớn nhất trong thời bấy giờ, cao thủ rất đông, nếu họ nuôi hận, muốt tiêu diệt Cái bang thì tai hại sẽ không biết đâu mà lường. Tuy chàng là kẻ chẳng bao giờ chịu khuất phục trước uy quyền của kẻ khác, song chàng lại không muốn vì hành động của chàng thiệt hại đến Cái bang, nên chàng đưa mắt liếc nhìn Nam Cái, như muốn nhờ Nam Cái định đoạt.

Lúc đó bảy cao thủ áo xanh đã tiến đến cách chàng một trượng. Họ dừng lại, cùng nhau vận nội công chuẩn bị đánh ra. Bầu không khí ấy làm

https://thuviensach.vn

cho mọi người hồi hộp như nghẹt thở.

Cao thủ Thiên Tề giáo xông trận có đến hơn năm mươi người. Người nào cũng đang để mắt chăm chăm nhịn vào Hoàng Thượng Chí. Nam Cái râu tóc dựng ngược lên, căm tức đến cực độ, nhưng không biết phải giải quyết cách nào. Vì các môn đồ Cái bang rải rác khắp nơi, nếu chạm với Thiên Tề giáo chủ thì chưa biết cuộc huyết chiến sẽ ghê rợn đến bực nào?

Lão già áo xanh đó trông có vẻ đắc ý, quay lại nói với Nam Cái:

- Thân phận của tiện nhân đang ở trong tay Trưởng lão, một lời nói của Trưởng lão sẽ gây an nguy giữa chúng ta. Tiện nhân vốn là kẻ Cái bang khai trừ kia mà.

Nam Cái đôi mắt nảy lửa, nhìn bảy cao thủ áo xanh hỏi:

- Các ngươi chuẩn bị giải cứu cho đồng bọn, vậy ý các ngươi thế nào?

Một lão già áo xanh nói:

- Chỉ cần để cho Nhiệm đường chủ thừa kế trọng trưởng Cái bang là hai phái chúng ta sẽ hòa hảo cộng tác trên bước đường tương trợ nhau trên giang hồ.

Nam Cái thét lên:

- Không được! Chỉ trừ lúc nào ta chết đi mới có thể nói đến chuyện đó.

Một cao thủ áo xanh cười ha hả, nói:

- Người còn sống hay chết chúng ta cũng chẳng quan tâm lắm!

Nam Cái nói:

https://thuviensach.vn

- A! Nếu vậy Cái bang và Thiên Tề giáo sẽ trở thành hai phe thù địch kể từ nay Dứt lời Nam Cái quay mặt hướng về phía Hoàng Thượng Chí lớn tiếng hô:

- Giết!

Một tiếng ré ghê hồn, máu tươi vọt ra Thiên Tinh Cái đã bị Hoàng Thượng Chí vật chết, bể đầu nằm dưới đất.

Cùng trong lúc đó bảy cao thủ áo xanh đồng một lượt phát chưởng đánh bổ tới Hoàng Thượng Chí, và vây quanh địch thủ. Bọn đồ đệ trong Thiên Tề giáo nãy giờ đứng xem, bỗng thấy tình thế hỗn loạn, liền hè nhau một lượt áp vào đánh với Nam Cái. Hai tên chưa kịp so tài thì từ sau hốc đá bỗng nhiên có hai cái bóng nhảy vọt ra một lượt, phi thân vào trận đấu.

Hai người mới đến này lại là Bắc Tăng và tiểu ăn xin Đông Phương Huệ.

Thấy có người đến trợ lực, tuy với số người ít ỏi song Nam Cái và Hoàng Thượng Chí cũng trấn tĩnh được tinh thần, ra uy kháng địch. Bọn Thiên Tề giáo quá đông, người nào võ công cũng thâm hậu mặc dù bên Nam Cái có người tiếp cứu, họ vẫn không sợ sệt ùa vào giao đấu. Chưởng phong vun vút, tạo ra từng luồng gió mạnh, bụi cát bay ngất trời.

Thể Điệp Lý Vân Hương vốn có mối thâm thù với tiểu ăn xin Đông Phương Huệ nên thấy bóng Đông Phương Huệ xông vào nàng hét lên một tiếng, vung tay đánh tới một chưởng.

Đông Phương Huệ mặt vẫn tươi cười nheo một mắt nhìn Lý Vân Hương và ngạo nghễ giao đấu. Bãi chiến trường lúc này nghẹt mùi sát khí. Không ai còn có thể tưởng tượng nổi một cuộc huyết chiến xảy ra thảm khốc như thế.

https://thuviensach.vn

Từng tiếng rú nổi lên kinh hồn! Từng luồng máu tươi phụt ra đỏ ối! Từng xác người ngã gục giữa chiến trường.

Đông Phương Huệ nhờ thân pháp lanh lẹ nên giao đấu với Lý Vân Hương một cách dễ dàng. Tám cao thủ áo xanh nhờ có một nội lực thâm hậu, nên có thể họp sức nhau chống lại Nam Cái không bị thiệt mạng. Riêng những bộ hạ trong Thiên Tề giáo, tuy đông người, vây đánh Bắc Tăng, mà võ công họ còn non kém hơn nên lần lượt bị Bắc Tăng đả thương gần hết.

Hoàng Thượng Chí trong chiến trận này kể như một kẻ võ công giỏi nhất. Chàng vận dụng "Linh Qui tam thức" Môn võ này quả là một môn tuyệt kỹ. Mỗi cái vung tay, mỗi cái đá chân của chàng là một đối thủ bi chết hoặc bị thương. Nhưng bộ hạ Thiên Tề giáo lại quá đông cứ một người bị thương ngã gục xuống thì hai ba kẻ khác lại xông vào tiếp ứng. Đánh được một lúc thì dưới tay Hoàng Thượng Chí đã có hơn mười bốn xác chết chồng chất lên nhau. Tuy phía Hoàng Thượng Chí chỉ có bốn người, nhưng so về công lực thì bọn Thiên Tề giáo không thể nào thắng nổi. Nếu cuộc giao đấu kéo dài phần thảm bại bọn Thiên Tề giáo không thể nào cứu vãn nổi.

Giữa lúc đó bỗng nhiên nổi lên một tiếng hú xé không gian. Tiếng rú rùng rợn quá, ai nghe cũng phải khiếp hồn. Các đấu thủ đều ngừng tay nhìn về phía có tiếng hú!

Đột nhiên, một vật tròn và đỏ loét từ đằng xa bay đến, rơi xuống giữa chiến trận. Tiếp theo có tiếng hét!

- Huyết sọ!

- Huyết sọ!

Thật vậy, một chiếc đầu lâu máu lăn lông lốc trên bãi cỏ mà ai trông giấy cũng phải khiếp người. Huyết sọ là dấu hiệu của Chủ nhân Quỷ bảo!

https://thuviensach.vn

Tại sao Huyết sọ lại xuất hiện nơi đây?

Nam Cái, Bắc Tăng, tiểu ăn xin và Hoàng Thượng Chí đều dừng tay một lượt từ từ đứng về một phía! Trong lúc đó các đồ đảng trong Thiên Tề giáo cũng tập trung một nơi, run lẩy bẩy đưa mắt nhìn chiếc đầu lâu đỏ. Cảnh máu đổ thịt rơi mịt mù cát bụi chấm dứt, nhường lại cho cảnh im lặng hãi hùng.

Huyết sọ! Chỉ một chiếc đầu lâu máu xuất hiện đã làm cao các cao thủ võ lâm sợ sệt dường ấy thì uy vũ của Chủ nhân Huyết sọ còn khủng khiếp đến bực nào? Bao nhiêu con mắt như thất thần trước cái Huyết sọ quái gở kia. Chỉ riêng có Hoàng Thượng Chí thì khác hẳn! Chàng nhìn Huyết sọ không phải với vẻ sợ sệt mà đầy vẻ căm thù. Nhưng Chủ nhân Quỷ bảo xuất hiện nơi đây với mục đích gì? Không ai biết cả, họ chỉ biết rằng một khi chúa Quỷ bảo đã xuất hiện thì không thể nào tránh khỏi một cuộc tàn sát thê thảm.

Chiếc đầu lâu nằm dưới ánh nắng, lóng lánh màu đỏ tươi, chói ngời như hăm dọa. Bỗng Hoàng Thượng Chí hừ lên một tiếng rồi từ từ bước về hướng Huyết sọ. Tiểu ăn xin Đông Phương Huệ thấy thế hét lên một tiếng, chạy theo nắm tay Hoàng Thượng Chí nói trong hơi thở:

- Chí ca! Anh định làm gì?

Nam Cái và Bắc Tăng trố mắt nhìn vào Hoàng Thượng Chí như muốn hỏi dò ý kiến. Hoàng Thượng Chí lạnh lùng nói.

- Tôi hủy diệt ác vật này trước đã!

Nam Cái và Bắc Tăng hét to:

- Không nên! Không thể được!

https://thuviensach.vn

Các cao thủ Thiên Tề giáo không có một tiếng nói. Họ lặng lẽ rút lui bỏ lại mấy xác chết nằm trơ trên bãi cỏ. Trong chốc lát chỉ còn lại bốn người trong bọn Hoàng Thượng Chí mà thôi...

Bắc Tăng thấy thế nói nhỏ với Nam Cái:

- Thế này là chúa Quỷ bảo đã có ác cảm với chúng ta rồi.

Nam Cái trố mắt hỏi:

- Vì đâu lão huynh biết?

Bắc Tăng nói:

- Nơi bến Bạch thủy Võ Hầu từ có mấy người trong quí môn bị hại. Giờ đây các cao thủ trong Thiên Tề giáo lại được an toàn thoát đi. Như vậy chúa Quỷ bảo xuất hiện nơi đây không phải đo ác cảm với chúng ta thì còn mục đích gì nữa?

Nam Cái lắc đầu nói:

- Điều đó thật khó hiểu.

Tiểu ăn xin Đông Phương Huệ sợ hãi hỏi:

- Thế thì hai vị tiền bối sao không liệu cách thoát thân cho sớm.

Bắc Tăng lắc đầu:

- Chúng mình không thể nào thoát khỏi đâu!

Hoàng Thượng Chí bỗng vùng mạnh, thoát ra khỏi tay Đông Phương Huệ, nhảy xổ đến bên Huyết sọ. Nam Cái và Bắc Tăng giật mình, Tiểu ăn mày Đông Phương Huệ ré lên một tiếng, nhưng không còn cách nào cản trở kịp nữa. Hoàng Thượng Chí nói:

https://thuviensach.vn

- Huyết sọ! Mày xuất hiện...

Chưa dứt lời, chàng đã vung tay phát chưởng đánh vào chiếc đầu lâu máu...

Nhưng chàng vừa vung tay thì từ phía sau khóm đá một bóng người nhảy vọt tới như bay. Cái bóng đó mặc quần áo xám, mặt bao kín một chiếc khăn cũng màu xám, hai chân bay cách đất ba trượng, đáp trên đầu Hoàng Thượng Chí như một con chim đại bàng vậy.

Hoàng Thượng Chí giật mình, thu tay lại đánh thẳng lên. Gió lộng vèo vèo!

Bóng người áo xám phất tay qua một cái, hai làn chưởng chạm nhau "binh" một tiếng. Hoàng Thượng Chí thất kinh! Cả người chàng đều rởn ốc. Toàn thân như muốn tan ra từng mảnh. Thật là kinh khủng!

Hoàng Thượng Chí cố lấy hết tàn lực, tung mạnh ra một đòn nữa, nhưng chưa kịp thì một làn kình lực của đối phương đã phát ra, từ trên đầu Hoàng Thượng Chí ép xuống. Chỉ nghe Hoàng Thượng Chí ré lên một tiếng thảm não, và tiếp theo tiếng ré ấy thân xác Hoàng Thượng Chí đã tung ra xa sáu trượng, nằm gục trên bãi cỏ.

Tiểu ăn xin Đông Phương Huệ rú lên một tiếng ôm lấy chàng. Trong lúc đó Bắc Tăng, Nam Cái đồng tiến tới một bước. Bóng người áo xám bấy giờ đã đáp xuống đất, đứng sừng sững trông rất ghê rợn. Hắn là một quái nhân, mặt mày đều dấu kín trong lớp vải màu tro, chỉ chừa lại ai lỗ mắt sáng quắc như hai luồng điện.

Quái nhân nhìn chằm chằm vào Hoàng Thượng Chí như muốn tiến tới để kết liễu sinh mạng chàng. Tiểu ăn xin ôm xác Hoàng Thượng Chí nhảy ra xa ba trượng, đôi mắt đầy sợ sệt, liếc nhìn quái nhân như muốn khẩn cầu dung tha cho người bạn tri kỷ của hắn.

https://thuviensach.vn

Nam Cái và Bắc Tăng sát cánh đứng trước mặt quái nhân, đề phòng nếu quái nhân nhảy tới hạ độc thủ thì nọ sẽ liều chết ra tay cứu lại cứu sinh mạng Hoàng Thượng Chí. Quái nhân ung dung đưa tay đánh gió một cái, thu chiếc Huyết sọ cất vào trong bụng. Nam Cái nói:

- Huyết sọ! Ngươi dụng ý xuất hiện nơi đây với mục đích gì?

Huyết sọ cười the thé! Tiếng cười như ma kêu quỉ khốc!

Qua một lúc tiếng cười mới dứt, quái nhân đáp:

- Hai đứa bay tự sát hay là chờ ta phải ra tay?

Đôi mày bạc phếu của Bắc Tăng cau lại ông ta cất tiếng đáp:

- A Di Đà Phật! Bảo chủ đã nuốt lời rồi sao?

Huyết sọ với giọng nói rền rền đáp:

- Ta nuốt lời gì?

Nam Cái len vào:

- Ở trong bảo, trước đây ngài đã...

Không đợi cho Nam Cái dứt lời, Huyết sọ rú lên một tiếng dài, cười ha hả nói:

- Ngươi nên bớt những lời nhảm nhí! Chủ nhân Huyết sọ lúc nào cũng hành động theo ý muốn riêng, không lệ thuộc vào một lời nói nào cả thi việc gì phải nuốt lại? Các người biết điều hãy tự sát là hơn.

Tiểu ăn xin Đông Phương Huệ muốn xông tới trước mặt Huyết sọ, nhưng thấy Hoàng Thượng Chí mê man, đôi mắt nhắm nghiền lại thôi không dám rời chàng.

https://thuviensach.vn

Nam Cái thấy Huyết sọ khăng khăng một lời như vậy. Thất kinh hét lên một tiếng nói:

- Huyết sọ! Ngươi là chúa Quỷ bảo mà ăn nói không giữ lời. Thế thì lão ăn mày và lão hòa thượng này dầu chết cũng chẳng phục. Nhưng trước khi chúng ta chết, ngươi hãy nói cho ta biết lý do nào mà ngươi bắt ta phải chết.

Huyết sọ lại rú lên một tiếng hãi hùng, vang dội cả không gian:

- Lý do?... Ha... ha... ha! Huyết sọ hành động không cần lý do.

Bắc Tăng đôi mắt trợn ngược, nói:

- Huyết sọ! Thế thì ngươi cứ xuống tay đi!

- Các ngươi không chịu tự sát?

- Chúng ta thua kém ngươi thì chết dưới tay ngươi là chuyện dĩ nhiên! Còn việc buộc chúng ta tự sát thì chẳng bao giờ được!

Huyết sọ "hừ" một tiếng, nói:

- A! thế thì ta phải ban ơn hóa sanh cho các ngươi vậy!

Nam Cái đưa tay lên nói:

- Hãy khoan!

Huyết sọ dừng tay hỏi:

- Trước khi chết mi còn có điều gì muốn nói?

Nam Cái trỏ tay về phía tiểu ăn xin và Hoàng Thượng Chí nói:

https://thuviensach.vn

- Hai đứa bé kia không quan hệ gì! Chúng ta chịu chết, nhưng người hứa không làm hại hai đứa ấy.

Huyết sọ đứng lặng một lúc rồi nói:

- Được!

Nam Cái quay mình lại nói với tiểu ăn xin Đông Phương Huệ:

- Lập tức đem nó rời khỏi nơi đây!

Đông Phương Huệ đôi mắt đẫm lệ nhìn chăm chăm vào Huyết sọ như vừa uất ức vừa van lơn. Hắn muốn nói lời gì nhưng không thể mở miệng. Nam Cái nóng lòng nhảy tới trước mặt Đông Phương Huệ, cất tiếng hét:

- Mi muốn chết cùng bọn ta ư? Hãy mau đem nó lánh đi nơi khác.

Đôi mắt Nam Cái long lanh sáng rực, khiến cho Đông Phương Huệ sợ hãi. Hắn luống cuống nói không ra lời:

- Lão tiền... bối... tôi...

Nam Cái hét:

- Tôi cái gì! Nghĩa đệ cựa ta đã bị một chưởng của lão ma này, nếu lão ma đó dùng hết công lực thì thân xác nghĩa đệ ta đã tan nát mất rồi! Thế là hắn đã nương tay! Ngươi không nghe "Hàn Phách chưởng" và "Bạch Dương công" ghê gớm đến bực nào sao?

Nam Cái nói chưa dứt lời, nét mặt Đông Phương Huệ ngơ ngáo, hình như hắn nhớ một chuyện gì đâu đâu, thốt ra hai tiếng không có nghĩa gì cả:

- Không hay!

https://thuviensach.vn

Rồi hắn búng chân nhảy vọt đến bên xác Hoàng Thượng Chí. Nam Cái buồn bã cất bước trở lại chỗ cũ, đứng kề vai với Bắc Tăng. Huyết sọ nghiêm nghị tuyên bố:

- Ta sắp ra tay đây!

Nét mặt Nam Cái và Bắc Tăng thoáng qua một luồng uất khí. Cả hai vận dụng công lực hợp nhau để công địch. Tuy hai người này biết sức không thể đương đầu với Chủ nhân Huyết sọ quá một chiêu, nhưng danh phận của hai người này xưa nay đã vang dội trong giới giang hồ, lẽ đâu định bó tay chịu chết, trước địch thủ mà không chống trả.

Hai lão già Bắc Tăng và Nam Cái hét lên một lượt:

- Hạ thủ đi.

Huyết sọ cười khẩy một tiếng, đôi tay phất qua một cái, hai luồng chưởng lực tung ra, tay trái thì đen như mực, tay mặt thì trắng như tuyết. Đó là "Hàn Phách chưởng" và "Bạch Dương công" một công lực quái gở trong đời, mà Huyết sọ đã dùng tàn sát không biết bao nhiêu vô lâm giang hồ.

Hàn Phách chưởng Và Bạch Dương chưởng có thể gọi là một môn võ công tuyệt thế mà khi đã đánh ra thì không còn cách nào chống lại nữa. Bởi vậy, vừa thấy một bàn tay trắng một bàn tay đen của Huyết sọ vừa vũ động Nam Cái và Bắc Tăng xem như mình đã chết, mặt mày biến sắc.

Đôi chưởng Huyết sọ giao tréo thau, quay tròn một vòng, công tới. Một luồng khí nóng, một luồng khi lạnh cùng một lúc bốc ra xoáy thẳng vào mặt đối phương. Đã đến nước này còn biết làm gì hơn, Nam Cái và Bắc Tăng vận dụng hết sức bình sinh hợp lực nhau tung ra hai chưởng chống trả lại. Ôi! Thật ra không ai còn có thể tưởng tượng được sức mãnh liệt của hai làn chưởng phong đó lúc gặp nhau.

https://thuviensach.vn

"Bình" một tiếng! Cát đá bay ngất trời mù mịt không còn thấy được cảnh vật nữa. Nam Cái và Bắc Tăng không chết! Hai lão già ấy chỉ bị toàn thân rúng động và thối lui ra tám thước, máu huyết trong người như muốn ngưng lại mà thôi. Qua một lúc, hai người trấn tĩnh nhìn nhau như ý nghi hoặc - Huyết sọ nương tay không giết chết họ sao?

Hai người còn đang phân vân thì Quái nhân Huyết sọ đã "hừ" lên một tiếng công tới luồng chưởng thứ hai, uy thế rùng rợn, như có thề phi sa tẩu thạch.

Nam Cái và Bắc Tăng liền nhảy qua mỗi người một bên, cách xa năm thước, đồng thời quay mình lại bửa ra một chưởng. Song chưởng vun vút xoáy vào hai bên hông Quái nhân Huyết sọ nhưng Quái nhân Huyết sọ chỉ lắc mình một cái, hai tiếng động vang lên.

- Bình! Binh!

Nam Cái và Bắc Tăng lại một lần nữa bị thối lui năm thước, máu tươi muốn vọt ra miệng. Trong lúc hai lão già này chưa kịp đứng vững thì Quái nhân Huyết sọ đã xông đến tiếp thêm một chưởng nữa. Chỉ nghe Bắc Tăng và Nam Cái đồng "hự" lên một tiếng, mỗi người phun ra một búng máu rồi té ngồi ruộng đất.

Quái nhân Huyết sọ rộ lên một tiếng cười rùng rợn đôi mắt sáng quắc nhìn thẳng vào Nam Cái và Bắc Tăng hai chân sạt sạt bước tới. Nam Cái thở dài, phun ra một búng máu than:

- Ôi tánh mạng lão ăn xin này không còn nữa rồi!

Bắc Tăng thấy Nam Cái mang khốn, nhưng đành lấy mắt nhìn không biết làm sao hơn vì chính ông ta cũng đang ở trong tình trạng đó.

Giữa lúc nguy ngập, bỗng từ xa mấy tiếng toong! toong! toong vọng lại. Tiếng động này như tiếng gậy chống xuống đất. Đôi mắt Nam Cái vụt sáng

https://thuviensach.vn

lên. Một tia hy vọng lóe ra. Tiếp đó, từ xa một chấm đen xuất hiện và tiếng toong! Toong! toong! nghe rõ dần.

Bắc Tăng đôi mày trắng dựng ngược lên, nhìn Nam Cái nói trong bơi thở hổn hển:

- Này lão huynh! Đúng là Tống lão tiền bối rồi!

Nam Cái quên cả nguy niềm đang đe doa. trước mắt, mỉm cười nói:

- Phải! Chính là vị sư thúc Tống Thiết Trượng. chẳng ngờ... lão tiền bối còn sống...

Quái nhân Huyết sọ đột nhiên dừng tay, lạnh lùng cười một tiếng rồi quay mình lắc một cái đã biến mất dạng. Chỉ trong nháy mắt, một độc cước lão nhân xuất hiện. Ông lão này mình ốm như bộ xương khô, chân cụt mất một giò, tay cầm cây gậy trúc đen láng râu tóc chỉ còn có mấy sợi ngoe ngoe và bạc trắng. Nhưng đôi mắt có hai luồng nhãn quang chói sáng khiến ai trông thấy cũng phải khiếp vía.

Nam Cái cố nhịn đau, lết tới trước một độc cước lão nhân cúi lạy, lão nói:

- Triệu Phi xin tham kiến sư thúc.

Bắc Tăng cũng lê xát đến gần cúi đầu thủ lễ và nói:

- Bốn mươi năm nay không được yết kiến Tống lão tiền bối Chẳng ngờ Tống lão tiền bối thân thể vãn khang an.

Độc cước quái nhân chính là Tống Thiết Trượng, sư thúc của Nam Cái. Nói về tuổi tác thì ông đã sống trên một trăm tuổi có dư. Bốn mươi năm về trước trên giang hồ thoạt tiên ông mất tích không ai rõ ông còn sống hay đã chết rồi nay trong lúc hai người kia đang gặp nguy biến lại được ông xuất

https://thuviensach.vn

hiện làm cho Quái nhân Huyết sọ phải bỏ chạy thì thật là một chuyện hy hữu.

Trước đây bốn mươi năm, Tống Thiết Trượng vì tranh một danh khí, dùng cây gậy trúc đánh với tám Chưởng môn của tám phái lớn trong võ lâm trên đỉnh Thái Sơn. Sau hai ngày hai đêm, tám Chưởng môn của các phái có bốn người chết, bốn người bị thương. Tin này làm chấn động võ lâm, và cũng nhờ việc ấy mà danh tiếng của Cái bang được mọi người kính nể. Nhưng chẳng biết vì đâu sau vụ đấu chiền ở đỉnh Thái Sơn Tống Thiết Trượng bỗng nhiên mất tích. Và cho đến hôm nay ông lão ấy mới xuất hiện trở lại trong giang hồ.

Đầu gậy trúc của Tống Thiết Trượng có gắn một miếng sắt, nên ông lão đi đến đâu cũng nghe có tiếng tong! tong! vang lên. Tiếng đó là tiếng gậy trúc chống xuống đất thay cho bước chân. Đôi mắt sáng quắc của Tống Thiết Trượng quét qua Nam Cái, rồi hỏi:

- Con là Triệu Phi?

Nam Cái cúi đầu đáp qua hơi thở:

- Dạ! Chính là đệ tử.

Tống Thiết Trượng ngước mặt lên trời cười lớn:

- A ha...! Con cũng đã già rồi! A! Lão ma thần đó đâu rồi?

Nam Cái thưa:

- Hắn thấy sư thúc đến nên bỏ chạy!

Tống Thiết Trượng "hừ" một tiếng nói:

- Nó lại dám gây hấn với bổn bang? Ta Tống Thiết Trượng không thể nào tha cho nó được.

https://thuviensach.vn

Nam Cái nói:

- Sư thúc trở về thật là phước lớn cho Cái bang.

Tống Thiết Trượng cau mày nói:

- Ờ! ta đã không còn muốn biết đến việc đời nữa, cố đem thân ẩn dật, chẳng ngờ nơi ẩn cư của ta bị đất sụp buộc ta phải đi tìm chỗ khác. Vừa rồi ta được nghe trong Cái bang có nhiều việc nên phải trở lại cáng đáng việc đời. Ngươi mau trở về Cái bang thu xếp việc suy lập vị Bang chủ.

Nam Cái ngơ ngác hỏi:

- Còn sư thúc?...

Tống Thiết Trượng nói:

- Ta đến Quỷ bảo đòi một món nợ. Đây ta có hai viên đơn dược, hai con chia nhau mà uống đi.

Lão già thò tay vào túi lấy hai viên thuốc đưa cho Nam Cái rồi lắc mình một cái đã nhảy vọt ra xa mười mấy trượng. Tiếp đó lão lắc mình một cái thứ hai nữa thì không còn thấy tăm dạng lão đâu nữa.

Nam Cái và Bắc Tăng nhìn theo. Cả hai đều vừa mừng vừa tủi. Họ chia nhau mỗi người một viên thuốc mà uống vào. Uống xong, họ lại ngồi xếp bằng trên thảm cỏ để vận công. Quả thật không sai, hai viên thuốc đó là một linh dược hiếm có trên đời. Hai người vận công một lúc thì máu huyết lưu hành khắp huyệt đạo, và sức khỏe của họ trở lại bình thường, không còn đau đớn gì nữa.

Bắc Tăng ngẫm nghĩ một lúc rồi như có điều gì nghi ngờ, nói với Nam Cái:

- Này lão huynh! Tôi thấy chúa Huyết sọ hình như có điều khả nghi.

https://thuviensach.vn

Nam Cái ngơ ngác hỏi:

- Sao?...

Bắc Tăng nói:

- Công lực của chúa Quỷ bảo mình đã nếm qua lúc vào trong Quỷ bảo. Nhưng vừa rồi vì sao công lực của hắn lại có phần sút kém thư vậy?

Nam Cái ngẫm nghĩ nói:

- Hay là hắn không có ý hạ sát?

Bắc Tăng lắc đầu.

- Không phải thế đâu! Chính hắn đã buộc chúng ta phải tự sát kia mà. Đã thế hắn còn nhân nhượng gì nữa. Nhưng chúng mình chịu nổi đến ba chiêu thì thật lạ!

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Thất Hồn Nhân

Nam Cái ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Lão ăn mày cũng có cảm giác như vậy! Lời nói của nó lần trước trong Quỷ bảo với lần này thật là trái ngược. Hơn nữa giọng nói của hai lần cũng không giống nhau!

Bắc Tăng nói:

- Điều làm cho chúng ta thắc mắc nhất là với công lực của nó thì dư sức mà đấu với lịnh sư thúc, cớ sao vừa nghe tiếng cong cong của lịnh sư thúc đến thì nó bỏ chạy!

Nam Cái lắc đầu nói:

- Chuyện này làm cho người ta chẳng hiểu gì cả!

Bỗng như như nhớ lại việc gì, ông "ý!" một tiếng rồi tiếp:

- Tý nữa quên mất! Tiểu đệ Hoàng Thượng Chí của lão bị âm công của Huyết sọ đả thương, nếu chữa trị không kịp thời nguy mất! Chẳng biết cái chú ăn xin nhỏ mang nó đi về đâu rồi?...

Bắc Tăng nói:

https://thuviensach.vn

- Lão huynh! Việc quan trọng là bây giờ lão huynh hãy trở về Cái bang để thu xếp công việc! Phần tiểu đệ của huynh có Bắc Tăng này đi tìm cho! Đơn dược của lão đệ tuy không là thần dược như của lịnh sư thúc, nhưng cũng có thể dùng được!

Nam Cái gật đầu đáp:

- Vâng! Chúng mình lên đường!

Dứt lời, ông tiến lại bên thi hài của Thiên Tinh Cái, cúi xuống lấy "Âm Trúc tín phù" rồi chia tay Bắc Tăng, mỗi người đi về một ngã.

Về phần tiểu ăn xin Đông Phương Huệ vừa lo lắng vừa sợ sệt cố bồng Hoàng Thượng Chí chạy bạt mạng, không định phương hướng gì cả. Không bao lâu Đông Phương Huệ đã chạy đến một Cánh rừng thâm u liền phi vút vào, tìm chỗ kín đáo, đặt nhẹ Hoàng Thượng Chí xuống. Xong tiểu ăn xin xem qua thương thế thấy có tám đại huyệt trên mình Hoàng Thượng Chí đã bị bế tác. Đông Phương Huệ lo sợ đến tuát mồ hôi, thầm nghĩ:

- Nếu ta không đả thông kip tám đại huyệt này thì chàng không bị thiệt mạng, ắt cũng bị tàn phế suốt đời!

Tiểu ăn xin vội ngồi xếp bằng xuống, hai bàn tay ép vào lưng Hoàng Thượng Chí rồi dùng hỗn nguyên chân khí đả thông các huyệt đạo bị ứ đọng trên mình chàng. Một giớ trôi qua!

Hai giờ cũng lặng lẽ qua mau!

Mồ hôi đã ra ướt đẫm áo Đông Phương Huệ, chàng đã kiệt sức rồi, nhưng Hoàng Thượng Chí vẫn mê man không tỉnh dậy, những huyệt đạo đã bị tắc nghẽn vẫn chưa đả thông được. Bất giác Đông Phương Huệ ứa hai hàng nước mắt, rồi òa lên khóc thành tiếng.

https://thuviensach.vn

Bỗng, một bàn tay vỗ nhẹ lên vai Đông Phương Huệ. Chàng giật mình, nhảy vút lên, toàn thân bay về phía trước hơn một trượng rồi quay lại nhìn. Chẳng biết tự bao giờ, một thiếu nữ toàn thân y phục trắng mặt cũng bịt bằng một chiếc khăn trắng mỏng đứng bên Hoàng Thượng Chí. Thoạt nhìn người ta có cảm giác như một xác chết trong quan tài sống dậy vậy.

Tiểu ăn xin Đông Phương Huệ quát hỏi:

- Người là ai?

Bóng trắng đáp:

- Hữu Tâm nhân!

Đông Phương Huệ lầm bầm:

- Hữu Tâm nhân?

Bóng trắng gật đầu nói:

- Không sai!

Đông Phương Huệ vừa kinh ngạc, vừa lo sợ nhìn chăm chăm người thiếu nữ ma quái. Chàng đã từng nghe Hoàng Thượng Chí và Bắc Tăng nói đến nhân vật thần bí này, nhưng không ngờ người con gái tự xưng Hữu Tâm nhân lại có thể xuất hiện trong lúc này.

Bóng trắng cúi mình xem xét các huyệt đạo trên mình Hoàng Thượng Chí Tiểu ăn xin thầm nghĩ:

- Chắc Hữu Tâm nhân đến đây để cứu Chí ca ca của tôi...

Bóng trắng "ồ! " lên một tiếng. Đông Phương Huệ bất giác giật mình đánh thót một cái, buột miệng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Sao? Chàng...

Hữu Tâm nhân ngẩng đầu lên đáp:

- Tám chủ mạch đã bị tắc nghẽn!

Đông Phương Huệ ái ngại nói:

- Cô nương! Người... Người... xem Chí ca ca còn có thể cứu được?...

Bóng trắng đáp:

- Có thể cứu được, nhưng...

Đông Phương Huệ cuống quýt hỏi:

- Nhưng sao?

Hữu Tâm nhân nói:

- Sức tôi cứu chàng không nổi!

Đông Phương Huệ gần bật tiếng khóc, giọng nói nghẹn ngào:

- Nếu vậy... Nếu vậy tôi phải mạo hiểm đem anh Chí đi...

Hữu Tâm nhân hỏi:

- Đi đâu?

Đông Phương Huệ rưng rưng nước mắt đáp:

- Đi tìm người cứu trị?

Hữu Tâm nhân cất giọng nghiêm nghị:

https://thuviensach.vn

- Ngươi có dám bảo đảm là nội trong hai tiếng đồng hồ có thể tìm được người mà ngươi muốn tìm để cứu chàng không?

Đông Phương Huệ ấp úng:

- Chuyện này...

Hữu Tâm nhân nói:

- Tuy ta cứu chàng không nổi, nhưng tôi có thể đem chàng đi đến một người có thể cứu được ngay!

Đông Phương Huệ hốt hoảng hỏi:

- Cô nương định đem chàng đi...?

Hữu Tâm nhân lạnh lùng nói:

- Vâng! Sao, ngươi không yên tâm à?

Đông Phương Huệ lắc đầu, nói:

- Không! Không phải không yên tâm, chỉ vì... chỉ vì...

Hữu Tâm nhân bật cười, nói:

- Chỉ vì không muốn rời khỏi Chí ca ca phải không?

Tiểu ăn xin sửng sốt khó chịu nói:

- Cô nương nói pha trò khá hay đấy chớ!

Hữu Tâm nhân nói:

- Pha trò? Tôi nói chuyện thật đấy! Ngươi yêu Hoàng Thượng Chí tha thiết, đúng không? H! Ha! Ha! Yên tâm đi! Tôi không cướp mất Chí ca của

https://thuviensach.vn

ngươi đâu!

Đông Phương Huệ ngạc nhiên, sợ hãi lui lại một bước, run tiếg hỏi:

- Cô nương! Ngươi nói cái gì?

Hữu Tâm nhân nói:

- Tôi nói tôi không có cướp Hoàng Thượng Chí rồi bỏ chạy đâu.

Đông Phương Huệ nói:

- Chí ca ca của tôi vốn bản tính không có cảm tình với đàn bà, con gái. Nếu anh ấy cảm mến cô nương thì thật là một việc hi hữu.

Hữu Tâm nhân nói:

- Chưa chắc Chí ca ca của cô ghét thiếu nữ!

Đông Phương Huệ nói:

- Cô nương cứ thử xem thì biết!

Hữu Tâm nhân cười khúc khích nói:

- Ngươi không ghen?

Đông Phương Huệ lại lui thêm một bước, đôi mắt tròn xoe nói:

- Tôi không hiếu ý cô nương nói gì?

Hữu Tâm nhân nói:

- Thật không hiểu hay giả bộ không hiểu?

Đông Phương Huệ ngài ngại hỏi:

https://thuviensach.vn

- Mục đích của cô nương là gì?

Bóng trắng đáp gọn:

- Cứu Hoàng Thượng Chí!

Tiểu ăn xin thắc mắc hỏi:

- Sao cô nương biết Chí ca ca của tôi bị thương mà đến đúng lúc vậy?

Bóng trắng nói:

- Việc này chưa tiện nói ra!

Đông Phương Huệ lại hỏi:

- Cô nương định dem Chí ca ca của tôi đi đâu?!

Hữu Tâm nhân đáp:

- Điều này cũng không thể nói được!

Đông Phương Huệ lạnh cười một tiếng rồi nói:

- Nếu vậy tôi không nhờ đến cô nương nữa!

Hữu Tâm nhân lạnh lùng nói:

- Ngươi chịu để cho Chí ca ca của ngươi sau hai giờ bị "hàn nhiệt công tâm" nhập vào tim mà chết sao?

Đông Phương Huệ kinh sợ nói:

- Cái gì! Cô nương biết Chí ca ca của tôi bị thương về cái gì không?

Hữu Tâm nhân đáp:

https://thuviensach.vn

- Hàn Phách chưởng, Bạch Dương công! Nhưng rất may là người phát ra chưởng ấy, công lực chưa tinh diệu, nếu không thì chàng đã tắt thở lâu rồi!

Đông Phương Huệ ấp úng hỏi:

- Ngươi... Ngươi... thật ra là ai?

Bóng trắng đáp gọn:

- Hữu Tâm nhân!

Tiểu ăn xin là một con người rất thông minh, liến xáo, nhưng chẳng biết sao bây giờ lại đứng đơ như tượng gỗ không nói ra lời. Hữu Tâm nhân khẽ cười một tiếng rồi nói:

- Ngươi gọi là Đông Phương Huệ phải không?

Tiểu ăn xin gật đầu:

- Không sai!

Hữu Tâm nhân nói:

- Nếu vậy thì tôi phải gọi ngươi bằng Đông Phương cô nương mới đúng chứ?

Tiểu ăn xin lại giật mình lui luôn mấy bước đến bên một gốc cây to dựa mình vào đó, miệng há hốc nhưng không thốt được tiếng nào. Những lời nói của Hữu Tâm nhân như ngàn mũi kim nhọn đâm vào tim, khiến Đông Phương Huệ tâm thần rối loạn chẳng biết tại sao con người bí mật đó lại nói toạc cái bí mật của mình.

Tiểu ăn xin đang định khám phá cô gái áo trắng thì đã bị đối phương lật tẩy trước, khiến chàng bực bội vì đang đóng vai bị động. Hữu Tâm nhân lại

https://thuviensach.vn

cười khẽ một tiếng, nói:

- Đông Phương cô nương! Thì giờ không có bao nhiêu nữa! Khỏi phải lo âu, tôi không nói cho ai biết đâu, ngay cả Chí ca ca của cô nương! Tôi khuyên cô phải giữ kín thân thế mình! Thôi chúng ta sẽ tái kiến sau!

Dứt lời, thiếu nữ áo trắng liền cúi xuống, kẹp Hoàng Thượng Chí vẫn còn mê man bất tỉnh lên, quay mình lại bỏ đi. Đông Phương Huệ đứng đơ đơ nhìn theo, chẳng có một phản ứng gì cả. Nàng bị những lời nói của Hữu Tâm nhân làm choáng váng mặt mày. Hành động của cô gái áo trắng làm cho người ta khó lường được!

Qua một lúc lâu, Đông Phương Huệ như mơ vừa tỉnh, la lớn lên:

- Chí ca ca!

Rồi nàng liền tung mình theo hướng của Hữu Tâm nhân vừa khuất dạng, vụt đuổi theo. Nhưng rừng cây dày đặc, bóng dáng của Hữu Tâm nhân biến đâu mất rồi!

Đông Phương Huệ buồn rầu, một cảm giác cô đơn xâm nhập vào lòng làng. Hai đòng lệ từ trong đôi mắt mơ màng tuôn ra, lăn trên gò má rồi rơi lã chã. Đông Phương Huệ lẩn thẩn cất bước đi trong rừng già, đôi mắt ướt đầm nước mắt, dáo dác nhìn khắp nơi như tìm kiếm một cái gì. Những lời nói của Hữu Tâm nhân vẫn vang vang bên tai:

- "... Ngươi rất yêu chàng phải không?"

- "... Tôi không cướp Chí ca ca của ngươi bỏ chạy đâu?"

- "... Ngươi không ghen?"

Đông Phương Huệ thấy một cảm giác lành lạnh, một sự cô đơn dâng ngập cõi lòng, bất giác nàng la lên:

https://thuviensach.vn

- Không được! Tôi không thể thiếu chàng! Tôi không thể mất chàng!

Bỗng một giọng nói trong trẻo từ đâu vang lên:

- Đông Phương cô nương! "Đa tình tự cổ vương di hận" sao cô nương không chịu hiểu mà vung kiếm dứt sợi dây ái tình oan nghiệt đi?

Tiểu ăn xin Đông Phương Huệ giật mình, kinh hãi, đừng chân lại mở to đôi mắt nhìn bốn phía nhưng không thấy gì được cả. Nàng nghe tiếng nói biết là tiếng con gái, nhưng chắc chắn không phải là Hữu Tâm nhân, người mà lúc nãy mới mang Chí ca ca của nàng đi.

- Ai? Ai lại có thể biết được việc mình đang nghĩ trong lòng?

Tiếng nói đó lại đưa đến:

- Đông Phương cô nương! Hiện giờ Hoàng Thượng Chí chưa biết ngươi là giới nữ, tình yêu câm nín đó tốt hơn nên chấm dứt, nếu không thì hậu quả rất dễ sợ.

Tiếng nói như xa lại gần làm cho người ta chẳng biết nó phát ta từ đâu cả?

Tiểu ăn xin Đông Phương Huệ bất giác nổi già gà run run hỏi:

- Người là ai?

Tiếng nói vang lên:

- Thất Hồn nhân!

Đông Phương Huệ nói:

- Cái gì?

Tiếng nói từ xa vọng tới:

https://thuviensach.vn

- Thất Hồn nhân!

Đông Phương Huệ tâm trí rối loạn, đầu óc muốn nổ tung ra. không lạnh mà muốn phát run. Con người thần bí Hữu Tâm nhân vừa đi khỏi thì lại xuất hiện Thất Hồn nhân, người này lại kỳ quái bí mật hơn cả Hữu Tâm nhân. Nhưng cả hai người đều giống nhau, và đều biết rõ rành rọt Đông Phương Huệ là con gái và thấu hiểu luôn cả ẩn tình của nàng. Thật là một chuyện quái dị quá sức tưởng tượng của Đông Phương Huệ. "Chú" ăn xin nhỏ phân vân lo sợ tự hỏi:

- Ta chưa thố lộ thân thế lai lịch cho ai nghe cả, chỉ mới nói họ của mình cho bái huynh Hoàng Thượng Chí nghe thôi. Nhưng chẳng hiểu tại sao lại có Hữu Tâm nhân và Thất Hồn nhân đều biết rõ? Một người nói toạc sự cải nam trang của mình, một người lại vạch rõ ẩn tình sâu kín?

Đông Phương Huệ suy đi, nghĩ lại vẫn thấy mù mịt. Nàng cảm thấy có một không khí khủng bố đang bao phủ, nhưng cũng gắng gượng lấy lại binh tĩnh nói:

- Vì sao ngươi lại tự xưng là Thất Hồn nhân?

Tiếng nói lại vang vang:

- Vì ta là một người bị mất đi linh hồn rồi!

Đông Phương Huệ kinh ngạc hỏi:

- Mất linh hồn rồi! Nếu thế ngươi là ma quỷ?

Tiếng nói vẫn đều đều:

- Không! Ta vẫn còn xác người và còn hơi thở!

Đông Phương Huệ lại càng thắc mắc:

https://thuviensach.vn

- Nếu là người tại sao không hiện ra hình?

Tiếng nói xa xăm:

- Việc này không cần thiết!

Đông Phương Huệ bực mình nhưng cũng cố gắn giọng hỏi:

- Lúc nãy ngươi nói chuyện gì?

Tiếng nói như gần lại, với giọng lành lạnh:

- Khuyên ngươi hãy dập tắt tình yêu đối với Hoàng Thượng Chí!

Đông Phương Huệ "Hứ!" Một tiếng rồi gặng hỏi:

- Người lấy tư cách gì khuyên ta?

Tiếng cười rờn rợn nổi lên một lúc rồi tiếp theo giọng nói như ra lệnh:

- Ngươi không cần biết ta với tư cách gì! Nhưng ta bảo ngươi hãy chấm dứt tình yêu với Hoàng Thượng Chí.

Đông Phương Huệ có cảm giác như người ta cướp mất lẽ sống, lo lắng hỏi:

- Người muốn tôi xóa bỏ đi hình bóng của Hoàng Thượng Chí trong tim tôi sao?

Âm thanh văng vẳng như an ủi, như khắc nghiệt:

- Không! Chỉ cần cô nương dùng lý trí chế ngự tình cảm đó thôi! Nếu cô nương không nghe theo lời ta thì cô nương sẽ... bị một hậu quả thê thảm và luôn cả Hoàng Thượng Chí cũng chung một số phận!

Toàn thân của Đông Phương Huệ run lên bần bật, nàng đau khổ nói:

https://thuviensach.vn

- Không! Đời tôi không thể thiếu chàng được! Nếu xa lìa hai ngả chắc tôi chết mất!

Giọng nói lại nhẹ nhàng an ủi vang lên:

- Đông Phương cô nương! Ta biết đó là sự đau khổ, nhưng cô nương cần phải có một ý chí phấn đấu vững mạnh để nhận lấy cái khổ đau ấy, hiện giờ chỉ có một mình cô nương nếu không nghe lời thì sau này luôn cả Hoàng Thượng Chí cũng cùng cô nương chịu chung số phận thảm thương.

Đông Phương Huệ gần muốn nghẹn thở, nói:

- Nhưng tại sao như vậy?

Âm thanh đanh thép vang lên:

- Nếu cô nương và Hoàng Thượng Chí kết hợp thì hai người sẽ đóng vai chính trong một bi kịch hãi hùng!

Đông Phương Huệ lòng quặn đau, cất tiếng hỏi:

- Nhưng tôi hỏi tại sao lại thế?

Tiếng nói như ra xa dần:

- Chuyện chỉ có thể nói đến đó thôi!

Đông Phương Huệ Ôm ngực, nghiến răng một lúc rồi thét lên:

- Không được! Ta không đủ can đảm làm như thế!

Giọng nói lại vang lên:

- Yêu là hy sinh, không phải là chiếm lấy!

https://thuviensach.vn

Đông Phương Huệ sững sờ im lặng. Bỗng nàng cất tiếng cười lạnh lùng một lúc rồi nói:

- Không sai! Yêu là hy sinh, nhưng không thể hy sinh mù quáng được! Ngươi không chịu hiện hình ra lại cũng không nói ra nguyên nhân mà bảo ai tin được! Ta nhận chắc Thất Hồn nhân có tâm ý gì đó! Nói cho ngươi biết là ta không thề làm được!

Thất Hồn nhân nói:

- Sau này ngươi sẽ hối hận!

Đông Phương Huệ gằn giọng:

- Ta không bao giờ hối hận!

Đông Phương Huệ miệng nói như vậy, nhưng không biết một mãnh lực gì đã khiến long nàng lo sợ, thoạt nhiên một ý nghĩ khủng khiếp lướt qua trí làm cho nàng bất giác rùng mình, có cảm tưởng như lời tiên đoán của Thất Hồn nhân đang xảy ra.

Nghe Thất Hồn nhân thở dài một tiếng, tiếp đó giọng nói dìu dịu vang lên:

- Đông Phương cô nương! Có nhiều việc oái oăm ở cảnh đời này khiến người ta không thể nào nghĩ đến!...

Đông Phương Huệ lại trở lên yếu ớt, nói:

- Tôi có thể hỏi vài câu không?

Tiếng của Thất Hồn nhân vang lên:

- Được! Nếu trong phạm vi vấn đề đó thì ta sẽ không làm cô nương thất vọng đâu!

https://thuviensach.vn

Đông Phương Huệ nói:

- Có phải Hoàng Thượng Chí giận ghét phái nữ, nên giữa tôi và chàng...

Thất Hồn nhân nói ngắt ngang:

- Không? Cô nương lầm rồi! Chí ca ca của cô ghét phái nữ đó chỉ là sự việc tạm thời thôi, khi nguyên do tiêu tan đi rồi, thì tâm lý của Hoàng Thượng Chí sẽ thay đổi! Đã là người, tất nhiên phải có hận có yêu?!

Đông Phương Huệ cố gắng thốt lên:

- Vì thù?...

Đông Phương Huệ cảm thấy tim mình đau nhói, sợ hãi câu trả lời của Thất Hồn nhân. Nàng run run đưa hai tay lên ôm lấy ngực, lui lại hai bước tựa vào một gốc cây chờ đợi. Âm thanh gọn lỏn:

- Không phải!

Đông Phương Huệ như bắt được của quí, hai tay buông xuôi, trợn mắt lặp lại:

- Không phải!?

Thất Hồn nhân đáp:

- Vâng! Không phải vì thù!

Đông Phương Huệ như không tin được câu trả lời đó, ấp úng định nói thì tiếng Thất Hồn nhân lại vang lên rõ ràng:

- Không phải vì thù!

Lời của Thất Hồn nhân thật ngoài ý nghĩ của Đông Phương Huệ khiến nàng ngơ ngẩn một lúc. Nhưng một ý nghĩ khác lại hiện lên trong tâm trí,

https://thuviensach.vn

Đông Phương Huệ cất tiếng buồn rầu hỏi:

- Hay là chàng đã có người yêu rôi?...

- Cũng không phải!

Đông Phương Huệ thở dài như trút gánh nặng trên vai nói mơ màng như tự hỏi lầy mình:

- Như vậy thì vì cái gì?

Âm thanh như xa xa vọng lại:

- Ta đã nói rồi! Việc ở dưới đời này thường có những điều ngoài ý nghĩ của người ta!

Đông Phương Huệ nói:

- Người muốn nói là sẽ có những chuyện xảy ra thình lình?

Tiếng nói như đập vào tai lại vang lên:

- Không phải sự việc xảy ra thình lình, mà là một sự thực đã định trước rồi, sự thực này ngoài ý nghĩ cô nương và luôn cả Hoàng Thượng Chí!

Đông Phương Huệ lắc đầu nói:

- Tôi không tin!

Tiếng nói vang lên lành lạnh:

- Dĩ nhiên bây giờ ngươi không tin rồi! Nhưng khi mà ngươi tin thì bi kịch đã xảy ra không thể nào cứu vãn được nữa.

Đông Phương Huệ run ray nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi bảo là bị kịch?

Âm thanh rờn rợn tư đâu đâu phát ra:

- Không sai! Nó còn là một bi kịch thê thảm nhất từ xưa đến nay và luôn cả về sau nữa!

Đông Phương Huệ thấy như ngàn mũi kim châm vào mình, toàn thân bải hoải, tâm trí rối ren, nhưng cũng gắng gặng hỏi:

- Ngươi... Ngươi sao mà biết được chớ?...

Thất Hồn nhân đáp:

- Ta không nói cho ngươi nghe! Hay nói đúng hơn ta không thể nói lên điều ấy!

Đông Phương Huệ đau đớn cực độ, lâm bầm như một kẻ mất hồn:

- Không! Việc đó không bao giờ xảy ra! Tôi không thề mất chàng!

Tiếng nói của Thất Hồn nhân lại vang lên:

- Đông Phương cô nương! Giả sử như Hoàng Thượng Chí đã chết dưới tay Chủ nhân Huyết sọ thì sao?

Đông Phương Huệ giật mình đánh thót, sững sờ một lúc rồi nói:

- Tôi không có sống độc thân được nữa!

Tiếng nói từ xa xăm đưa lại:

- Thôi ta đi đây!

Đông Phương Huệ thét lên:

https://thuviensach.vn

- Thất Hồn nhân! Ta còn chuyện để hỏi ngươi! Thất Hồn nhân!... Thất Hồn nhân !...

Nàng gọi liên tiếp mấy lần nhưng vẫn không có tiếng trả lời lại, Thất Hồn nhân người thần bí đó đã đi rồi, nhưng tiếng nói vô hình lúc nãy đã phát ra một ám ảnh rùng rợn trong tâm hồn Đông Phương Huệ!

Đông Phương Huệ đưa tay ra sau ra sau vịn lấy gốc cây, đứng dựa người vào đó, hai mặt mơ màng sợ sệt, như vừa trải qua một cơn ác mộng hãi hùng. Đông Phương Huệ ôn lại nhưng lời nói của Thất Hồn nhân và Hữu Tâm nhân. Nàng lẩm bẩm:

- Thất Hồn nhân và Hữu Tâm nhân cũng là phái nữ, hình như hai người này cùng chung một đường lối! Như vậy...

Chợt Đông Phương Huệ à một tiếng rồi im lặng suy nghĩ:

- Phải rồi! Chúng đã dùng âm mưu đê tiện để đoạt chàng trong tay ta!...

Nhưng một vấn đề khác lại quay cuồng trong đầu óc Đông Phương Huệ:

- Tại sao Hữu Tâm nhân và Thất Hồn nhân lại hiểu biết bí mật và ẩn tình của ta? Và tại sao Hữu Tâm nhân lại đến đúng lúc ta thúc thủ trước bệnh tình của bái huynh Hoàng Thượng Chí được? Bí mật!

Một sự bí mật hoang đường kỳ quái!

Màn đêm đã bao trùm cảnh vật. Rừng cây im lặng, lờ mờ, thỉnh thoảng một cơn gió thổi qua tiếng "rảo rào!" của lá đổ vang lên, rồi lại trở về tĩnh mịch. Nền trời đen nghịt, le lói vài ánh sao lấp lánh.

Đêm dần về khuya, côn trùng lại kêu vang thảm thiết. Tâm hồn của Đông Phương Huệ như đã lìa khỏi xác, vương vấn bên Hoàng Thượng Chí. Nàng đứng một lúc lại ngồi xuống chết lặng. Không muốn rời khỏi rừng

https://thuviensach.vn

già. Sương khuya đã rơi, thấm ướt quần áo rách tả tơi của Đông Phương Huệ, gió lạnh từng lúc thổi qua, nhưng nàng chẳng còn hay biết gì cả.

Đêm dài vắng lặng, lạnh lùng đã trôi qua. Ánh sắng mặt trời đã dọi xuyên qua cành cây, kẽ lá sưởi ấm muôn vật. Chim chóc kêu hót véo von. Nhưng Đông Phương Huệ vẫn ngồi tựa gốc cây suốt đêm trường không ngủ, giờ cũng chẳng chịu xa chốn này!

Đầu hôm thì nàng còn khóc lóc thảm thương, nhưng đến khuya thì lệ đã khô, nàng chỉ còn nghẹn ngào tức tưởi ngồi ủ rũ như một bóng ma đói rách...

Về phần Hoàng Thượng Chí sau khi bị một chưởng của Chủ nhân Huyết sọ đánh trúng, chàng mất cả tri giác, trong lúc chớp mắt đó, nghĩ rằng sinh mạng của mình đã bị kết thúc rồi!

Dĩ nhiên, những việc gì xảy ra sau khi Hoàng Thượng Chí bị mê man đó thì đều không biết rồi. Đến khi Hoàng Thượng Chí tỉnh dậy, biết mình đang nằm trong một một hang núi. Nỗi đau nhức trên mình đã tiêu hết, ý niệm đầu tiên của chàng là:

- Mình còn sống sót!

Một mùi hương thơm nhạt xông vào mũi Hoàng Thượng Chí. Chàng giật mình thầm nghĩ:

- Đàn bà! Mình đã được cứu rồi! Người cứu mình lại là đàn bà ư? Lần thứ nhất ta bị Chủ nhân Quỷ Bảo đánh rơi vào lòng sông được Ngô Tiểu My cứu, việc đó làm ta mãi đến nay vẫn còn khó chịu! Giờ lại là đàn bà cứu ta nữa!...

Hoàng Thượng Chí lộn mình qua một cái rồi đứng lên...

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Lộ Hình Nhi Nữ

Chàng thấy thấp thoáng trước miệng hang một bóng trắng. Bóng trắng ấy đi qua đi lại có vẻ bồn chồn, rồi bỗng nhiên đứng lại rõ ràng là một cô gái mặc toàn y phục trắng, nàng ta đứng xây lưng lại phía Hoàng Thượng Chí. Lòng Hoàng Thượng Chí hơi hậm hực như muốn nói lên một điều gì. Rồi không dừng được nữa chàng vùng dậy, miệng nói:

- Thưa cô nương! Tôi muốn hỏi cô nương một câu.

Nàng áo trăng quay mình lại:

- Quý huynh muốn bỏi gì?

Hoàng Thượng Chí ấp úng một lúc rồi nói:

- Thưa cô nương! Có phải cô nương chính là kẻ đã cứu tôi không?

Cô gái áo trắng mỉm miệng cười có vẻ bí mật rồi dịu giọng nói:

- Có thể là đùa nhưng cũng có thể là không Câu trả lời mập mờ ấy khiến Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên liền nói:

- Câu ấy là nghĩa gì? Tôi không thể nào hiểu được, tôi mong cô nương chớ nói đùa!

Cô gái áo trắng mủm mỉm cười.

https://thuviensach.vn

- Nào tôi có dám đùa với quí huynh! Sở dĩ tôi bảo thế là vì quí huynh được chú ăn mày liều thân cõng chạy ra khỏi trận đấu, rồi sau đó tôi mới tiếp tay cùng nghĩa đệ của quí huynh mang quí huynh đến hang này, rồi lại do một người thứ ba nữa cho thuốc để cứu quí huynh đó. Vì thê nên tôi mới bảo không phải tôi chính là người đa cứu quí huynh.

Hoàng Thượng Chí nghe đến đấy cũng phải ngơ ngẩn một lúc chàng nghĩ:

- Thật lắt léo quá! Ta không hiểu nổi là phải.

Chàng lại tự hỏi:

- Nhưng người có lòng tặng thuốc kia là ai? Có liên quan gì đến đời tư ta chăng!

Vìíy nghĩ ấy nên chàng cất tiếng hỏi:

- Thưa cô nương! Vặy thì người đã cho thuốc cứu tôi là ai thế?

Giọng cô gái ào trắng vẫn trong trẻo đáp:

- Là Thất Hồn nhân!

Hoàng Thượng Chí lòng rung động buột miệng nói:

- Là Thất Hồn nhân! Lạ thật!

- Có gì là lạ! Quý huynh không tin sao? Đó là cả một sự thực tôi nào dám nói dối với quí huynh.

- Tôi nào dám bảo là cô nương nói dối đâu. Nhưng tôi không quen biết với Thất Hồn nhân. À, mà vị ấy chắc là một vị võ lâm tiền bối?

Cô gái áo trắng ưỡm ờ:

https://thuviensach.vn

- Có thể là một võ lâm tiền bối như quý huynh nghĩ lắm.

- Nhưng lão tiền bối ấy hiện giờ ở đâu?

Cô gái áo trắng thủng thỉnh đáp:

- Người đã đi rồi!

Hoàng Thượng Chí khẽ thở dài, bỗng chàng quay lại hỏi:

- Thưa cô nương! Tôi muốn cô nương cho biết... Cô nương là ai?

Cô gái ảo trắng nghe Hoàng Thượng Chí hỏi đến mình lòng hơi hồi hộp. Nàng từ từ đưa bàn tay trắng vuốt miếng vải trắng che mặt, miệng mỉm cười trông thật duyên dáng, nói có vẻ trách:

- Qúi huynh thực tệ quá! Sao lại mau quên thế! Chúng mình có một lần đã gặp nhau rồi mà...

Nghe nhắc đến đây Hoàng Thượng Chí chợt nhớ đã một lần nghe nàng nói nơi rừng già, khi chàng đang vận nội lực chữa thương. Chàng giật thoắt mình một cái, tim chàng nhảy thình thịch, chàng bị kích động trong lòng nói:

- Nếu tôi đoán không lầm thì cô nương đây là Hữu Tâm nhân.

Cô gái áo trắng bỗng cười lên đắc chí nói:

- Qúi huynh đoán quả không sai!

Hoàng Thượng Chí ngước mắt nhìn con người bí mật đó, lòng nổi lên không biết bao nhiêu thắc mắc, chàng càng nghĩ càng thấy tối tăm. Cuối cùng chàng đành chịu không thể hiểu nổi con người của Hữu Tâm nhân. Trước kia khi chàng nhìn được nàng thì nàng là một bóng mờ không thể khám phá sự thắc mắc chất chứa trong lòng được, còn nay hai người đối

https://thuviensach.vn

diện nhau rồi, mà chàng cũng đành thúc thủ, sự bí mật vẫn bí mật! Chàng cảm thấy sau miếng lụa che mặt mỏng kia là điều chàng muốn rõ. Nàng vẫn đứng sửng sững đó, trông thực thanh nhã, dung vị, ấy thế mà bên trong cái lớp thanh nhã kia chẳng hiểu được tí gì.

Hoàng Thượng Chí thầm nghĩ:

- Sau lớp vải kia là một bộ mặt xấu xí, hay đẹp đẽ, điều ấy với ta không thành vấn đề rồi? Ta chỉ cần biết bên trong cái bộ mặt ấy những điều bí mật của riêng ta thôi. Thật đáng ghét thay cái lũ đàn bà này.

Qua một phút yên lặng nghỉ ngơi, Hoàng Thượng Chí mới chợt nói:

- Thất Hồn nhân là nam hay nữ, thưa cô nương?

Hữu Tâm nhân mỉm cười nói:

- Là nữ đấy!

Lộ vẻ ngạc nhiên, Hoàng Thượng Chí "ồ!" một tiếng. Lòng chàng bâng khuâng, không biết mình phải đối xử ra sao đây. Nội tâm chàng từ lâu đã in sâu một mối hận bọn nữ quái, cái ác cảm ấy dằn dai mãi trong lòng, vì thế nên chàng không muốn gần với nữ phái. Nhưng chàng càng muốn tránh, lại càng bị gặp, mà lại phải mang ơn họ nữa, lòng chàng đã khó xử lại càng khó nghĩ hơn. Nhưng mối nghi ngờ buộc chàng phải hỏi lại:

- Có thực thế không? À! sao cô nương lại biết tôi bị thương mà đế cứu! Mà còn vời được Thất Hồn nhân đến chữa thương cho tôi!

Cô gái áo trắng có vẻ bí mật đáp:

- Á! Việc đấy hả? Sau này quí huynh sẽ rõ, bây giờ tôi không tiện nói ra.

Hoàng Thượng Chí bực tức:

https://thuviensach.vn

- Bất cứ việc gì cô nương cũng cố giấu, sao lại thế? Thưa cô nương!

- Không phải tôi cố giấu quí huynh đâu, nhưng xét không ích lợi gì cho quí huynh nên tôi không dám lộ ra, chứ tôi muốn giấu làm gì.

Hoàng Thượng Chí đành hậm hực không nói nên lời, bèn hỏi sang việc khác:

- Chắc quí cô nương đã biết rõ việc lộn xộn của bọn Cái bang mà báo cho Bắc Tăng đến có phải không?

Cô gái áo trắng miệng vẫn tươi cười đáp:

- Quả đúng thế! Hơn thế nữa tôi lại ở trong cổ miếu và nhân đó đã chữa thương cho Nam Cái.

Bấy giờ Hoàng Thượng Chí mới hiểu tại sao vết thương của lão Nam Cái lại mau lành mà xuất hiện nhanh chóng thế. Nhưng đến đây lòng chàng lại nổi lên niềm thắc mắc, chàng cau mày hỏi:

- Tôi xin hỏi quí cô nương: Từ nguyên cớ nào mà cô nương lại hành động như thế?

Cô gái áo trắng thư thả đáp:

- Tôi chỉ vâng lệnh mà hành động thế thôi ngoài ra không có căn nguyên nào thúc đẩy cả.

Hoàng Thượng Chí trợn mắt nói:

- Qúi cô nương vâng lệnh một người! Mà ngườl ấy là ai?

- Thất Hồn nhân!

Hoàng Thượng Chí lại một phen kinh ngạc:

https://thuviensach.vn

- Thất Hồn nhân! Thế thì những điều mà cô nương đã nói với tôi khi trước đều do lệnh của Thất Hồn nhân chăng?

Miệng mỉm cười duyên dáng nàng đáp:

- Quả đúng như ý đoán của quí huynh.

Hoàng Thượng Chí ra vẻ nóng nảy hỏi:

- Thế thế thì giờ đây tôi muốn gặp Thất Hồn nhân ngay có được không?

- Không được!

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên:

- Sao lại không được!

Thấy chàng ngơ ngác cô gái cô gái áo trắng làm tỉnh đáp:

- Bởi chưa đến lúc chứ sao!

Hoàng Thượng Chí lòng càng bối rối chàng nghĩ thầm:

- Thực rắc rối quá, ta không hiểu gì ráo. Không biết Thất Hồn nhân này có liên hệ với ta không, sao hắn lại biết được một cách quá rõ ràng về ta thế. Hắn theo dõi ta với mục ích gì?

Câu hỏi ấy làm chàng lúng túng. Chàng nghĩ rằng:

- Nếu ta biết được nơi an lạc của Thất Hồn nhân, thì ta mò tới đó may đâu tìm được một vài manh mối của sự bí mật này!

Hoàng Thượng Chí chợt nghĩ:

- "ồ!" Phải rồi! Biết đâu việc này lão ca ta có thể biết được, vì người đã từng trải giang hồ, sự hiểu biết của lão ca ta ắt phải phong phú lắm. Phải

https://thuviensach.vn

rồi! Phải rồi! Phải chất vấn lão ca ta mới được.

Nhưng chàng chợt nghĩ đến trận đấu giữa Nam Cái và Huyết sọ, không biết ngã ngũ ra sao. Mắt chàng lộ vẻ hốt hoảng hỏi Hữu Tâm nhân:

- Thưa cô nương! Không biết cuộc đấu cửa Nam Cái và Bắc Tăng với Huyết sọ đã ngã ngũ ra sao? Mệnh hệ của Nam Cái, Bắc Tăng như thế nào?

Vẫn giữ nụ cười tươi thắm trên môi cô gái áo trắng đáp:

- Xin qúi huynh đừng lo! Họ đã thoát khỏi bàn tay tử thần của lão Huyết sọ rồi.

Hoàng Thượng Chí thắc mắc hỏi:

- Không lý, Huyết sọ lại dung tha cho họ sao?

- Không phải thế đâu! Vì sự xuất hiện của một vị tiền bối của Cái bang, Huyết sọ sợ, bỏ chạy nên Nam Cái và Bắc Tăng mới có cơ hội sống sót. Hoàng Thượng Chí kinh ngạc vô cùng, chàng không ngờ rằng trong Cái bang lại có được một nhân vật phi phàm có đủ sức làm cho Huyết sọ phải nể mặt. Chàng ngẫm nghĩ:

- Ấy thế mà mà cứ tưởng rằng trong Cái bang chỉ có lão ca Nam Cái ta là giỏi nhất, không ngờ lại xuất hiện thêm một nhân vật cừ khôi thế.

Nhưng lòng chàng vẫn còn thắc mắc, hỏi:

- Thưa cô nương, vị tiền bối của Cái bang là ai vậy?

- Tống Thiết Trượng! Theo như lời truyền của giới võ lâm thì người đã mất tích bồn mươi năm rồi, không thấy xuất hiện trên giang hồ nữa, ông ta là sư thúc của Nam Cái đó...

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên nói:

https://thuviensach.vn

- Như thế thì vị Tống Thiết Trượng tiền bối sống trên trăm tuổi rồi sao?

- Quả đúng như thế! Vị ấy đã sống trên trăm tuổi rồi!

Lòng Hoàng Thượng Chí nổi lên một ước vọng kỳ lạ. Chàng nghĩ thầm:

- Tống Thiết Trượng tiền bối chỉ có thoáng xuất hiện mà đã làm cho Huyết sọ phải hoảng sợ tháo lui, vậy rõ ràng người phải cao siêu tột bực. Ta ước gì người nhận ta làm đồ đệ, thì sợ gì mối huyết cừu của gia đình ta không rửa được?

Chàng lại nghĩ:

- Ta đã được Linh Qui thượng nhân cho một trăm năm công lực, lại còn học được của ngài những võ công tuyệt thế vậy mà không chịu nổi một chưởng của Huyết sọ... Theo như mình hiểu biết và suy luận ra thì công lực của vị tiền bối Cái Bang này phải đền độ đăng phong tạo cực rồi.

Hoàng Thượng Chí lúc bấy giờ nghĩ rằng:

- Giờ ta có ở lại đây mà truy vấn Hữu Tâm nhân thì cũng vô ích, vì nàng không chịu nói sự thực, mà như thề thì phí thì giờ vô ích. Chi bằng bây giờ ta hãy từ giã nàng, đi tìm lão ca ca để hỏi về lai lịch cửa Thất Hồn nhân là hay nhất.

Chàng vội đến trước mặt Hữu Tâm nhân chắp tay thi lễ nói:

- Ơn cứu tử của quí cô nương tôi ghi mãi trong lòng, nếu được dịp tôi sẽ đền đáp lại, bây giờ tôi xin từ giã cô nương.

Hữu Tâm nhân thoáng buồn, hạ giọng nói:

- Qúi huynh! Qúi huynh định đi sao?

- Thưa cô nương! Đúng thế!

https://thuviensach.vn

Rồi chợt nghĩ đến nghĩa đệ chàng vội hỏi:

- À! thưa cô nương không biết nghĩa đệ của tôi hiện giờ ở đâu?

Hữu Tâm nhân khẽ thở dài đáp:

- Có lẽ chú ăn mày còn đợi quí huynh ở bìa rừng trước mặt đấy!

Hoàng Thượng Chí thấy tình nghĩa của chú ăn mày đối với mình quá sâu đậm, lòng xao xuyến. Chàng giận mình không tìm gặp nghĩa đệ được ngay bây giờ. Chàng quay lại chào Hữu Tâm nhân.

- Ngu hạ mong có ngày gặp lại ân nhân!

Nói xong liền bỏ đi... Hữu Tâm nhân vội đưa tay ngăn lại nói:

- Khoan đã! Tôi có điều muốn nói!

Hoàng Thượng Chí dừng lại hỏi:

- Cô nương còn điều gì muốn nói:

Hữu Tâm nhân ngập ngừng:

- Tôi vô tình thấy trong người qúi huynh có phân nửa "Phật Thủ bảo cập".

Hoàng Thượng Chí nghe nàng nói boảng hốt, mặt tái ngắt, lui lại một bước hét lớn:

- Sao? Ngươi bảo thế với ý gì?

Hữu Tâm nhân vẫn bình tĩnh nói tiếp:

- Tôi muốn hỏi quí huynh được vật ấy ở đâu?

https://thuviensach.vn

Mặt Hoàng Thượng Chí rắn lại, lạnh lùng đáp:

- Ta lấy ở đâu mặc ta, ngươi hỏi làm gì.

Thấy Thượng Chí lộ vẻ sợ như thế, Hữu Tâm nhân bật cười nói:

- Sao quí huynh lại nóng giận vô lý thế? Nếu tôi có ý đoạt bảo vật thì tôi đã ra tay khi quí huynh còn mê man kia chứ...

Ngừng lại một chút nàng nói tiếp:

- Thực ra tôi cũng không muốn biết đến nó làm gì, nhưng khi chữa thương Thất Hồn nhân vô tình khám phá ra kỳ bảo võ lâm này lọt trong tay quí huynh. Vì động tánh tò mò nên tôi lỡ lời làm cho quí huynh tức giận, thật tôi có lỗi vô cùng...

Lời nói của Hữu Tâm nhân làm Hoàng Thượng Chí vỡ lẽ. Chàng thấy mình sao quá nông nổi, vì bảo vật mà làm buồn lòng ân nhân. Chàng có vẻ thẹn nên xuống giọng:

- Không! Không! Quí cô nương không có lỗi nào cả, kẻ có lỗi là tôi, vì nông nổi mà tôi đã làm phiền lòng cô nương. Mong cô nương lượng thứ.

Ngừng một chút chàng chậm rãi nói:

- Nếu quí cô nương muốn biết căn nguyên tại sao, vật này ở trong tay tôi thì tôi xin làm vừa lông cô nương. Vật này do sư phu tôi ban cho đấy!

Động tính tò mò Hữu Tâm nhân hỏi:

- Nhưng lịnh sư là ai?

Thượng Chí ngần ngừ một lát rồi nói:

- Tôi không cố ý giấu cô nương, nhưng hiện giờ thực khó nói ra được.

https://thuviensach.vn

Thấy Hoàng Thượng Chí có vẻ lúng túng, Hữu Tâm nhân đoán chắc bên trong có ẩn tình gì, nên không tiện hỏi. Nàng lảng sang chuyện khác:

- Việc ấy không hề gì! Nhưng tôi có lời khuyên quí huynh chớ nên để vật này lộ ra giang hồ. Nếu bị lộ ra thì giới võ lâm lại một phen xâu xé và sợ rằng tính mệnh của quí huynh cũng khó bảo toàn.

Nghe lời khuyên cửa nàng Hoàng Thượng Chí không khỏi súc động. Chằng mỉm cười hòa nhã nói:

- Nếu cô nương không nói, thì dĩ nhiên không ai biết và như thế người võ lâm nào biết được? Nhưng tôi cũng cảm ơn tấm lòng chân thành của cô nương đối với tôi.

Nàng vội khoát tay bảo:

- Không dám! Không dám! Đó là lời của Thất Hồn nhân nhắn tôi nói lại cùng quí huynh đấy. Người còn nhờ tôi nói với quí huynh một điều nữa.

Hoàng Thượng Chí có vẻ chờ đợi nói:

- Thất Hồn nhân còn muốn dặn gì tôi?

Nàng có vẻ không hài làng nói:

- Sao quí huynh lại nóng nảy thế, Thất Hồn nhân có dặn tôi bảo quí huynh hãy đến gặp Quỷ bảo Chủ nhân gấp.

Thương Chí ngạc nhiên hỏi lại ; - Sao? Người bảo tôi phải đến Quỷ bảo gấp à?

- Phải!

- Lạ quá! Chính người trước kia đã bảo với cô nương nói với tôi là không được tìm đến Quỷ bảo kia mà? Rồi nay lại ra lệnh cho tôi phải đến

https://thuviensach.vn

Quỷ bảo gấp. Như thế, hóa ra hai lệnh ấy đã mâu thuẫn nhau chăng?

Hữu Tâm nhân miệng vẫn cười, nói:

- Qúi huynh lầm rồi! Ngày trước người bảo tại hạ không được đến Quỷ bảo tìm thù. Còn bây giờ người bảo quí huynh đến đấy, không phải để tìm thù, mà trái lại để yết kiến Quỷ bảo Chủ nhân.

Hoàng Thượng Chí há hốc miệng, một lúc mới nói được:

- Yết kiến! Sao lại có việc lạ lùng thế!

Chàng chau mày, vầng trán thông minh cũng cau lại. Rồi như đã quyết định, nói:

- Được tôi sẽ đến yết kiến Quỷ bảo Chủ nhân nhưng không phải bây giờ!

Hữu Tâm nhân hỏi:

- Tại sao lại không là bây giờ?

Hoàng Thượng Chí nhếch mép tố vẻ khinh thường:

- Đợi chừng nào tôi đủ sức đập tan Quỷ bảo khi ây sẽ đến yết kiến Quỷ bảo Chủ nhân cùng một thể. Như thế sẽ tiện cho cả hai.

Hữu Tâm nhân lòng thầm khâm phục chàng trai trẻ này nên nói:

- Tôi tin rằng: nếu quí huynh chịu đến đó bây giờ thì công việc phục thù của quý huynh có ích lợi hơn, và chinh xác hơn.

Như không hề nghe lời nàng, Hoàng Thượng Chí nói:

- Thất Hồn nhân không nói với cô nương cái nguyên do phải yết kiến Quỷ bảo Chủ nhân sao?

https://thuviensach.vn

- Không! Người chỉ dặn tôi bao nhiêu đấy thôi.

Hoàng Thượng Chí cười mỉa mai:

- Như thế thì đáng tiếc! Tôi cam chịu lỗi cùng Thất Hồn nhân vậy! Tôi không thể nào vâng lệnh người trong trường hợp này được.

Thoáng buồn, Hữu Tâm nhân khẽ nói, như khuyến cáo:

- Hành động này, của quý huynh sẽ mang đến một hậu quả không tốt. Tôi rất mong quí huynh nghĩ kỹ lại trước khi quyết định.

Khẽ hừ một tiếng, Hoàng Thượng Chí đáp:

- Tôi làm việc gì cũng muốn tự quyết định lấy, khỏi cần phải theo lệnh ai cả. Tôi nghĩ kỹ rồi, nếu gặp Thất Hồn nhân mong cô nương nói lại điều ấy, và nói là tôi có lời cám ơn thiện chí của người với tôi. Thôi bây giờ xin bái biệt cô nương.

Dứt lời chàng khẽ búng mình lách qua người Hữu Tâm nhân tiến ra ngoài hang đá, vừa đi vừa ngoại cổ lại nói:

- Công ơn của quí cô nương không bao giờ tôi quên được! Hẹn ngày sau gặp lại...

Câu nói chưa hết thì thân hình chàng đã lướt ra xa rồi. Hữu Tâm nhân thất thanh gọi:

- Hoàng Thượng Chí dừng lai tôi có việc cần nói gấp.

Mặc cho nàng kêu Hoàng Thượng Chí không thèm ngoảnh lại, chàng làm như không nghe đến, cố vận hết sức ra phóng như một làn khói lam, trông lẹ vô cùng...

https://thuviensach.vn

Hữu Tâm nhân đứng trơ như tượng gỗ, nàng nhìn cho đến khi bóng chàng mờ dần và khuất hẳn bên trong khu rừng già mới quay lại lững thững đi. Lòng buồn vô hạn, nàng lẩm bẩm:

- Người đâu mà lạnh lùng thế!

Hoàng Thượng Chí bỏ Hữu Tâm nhân ở lại, chạy mải miết một đỗi, rồi quay mặt lại nhin, không thấy bóng nàng, chàng mới lững thững đi. Bỗng chàng phát giác phía dưới cây cổ thụ cạnh con đường mòn có một bóng người nằm co quắp lại. Chàng vội vàng chạy mau đến bên xác ấy, thấy người nằm đó thân hình mảnh khảnh, mặc một chiếc áo vá nhiều chỗ. Lòng động mối từ tâm, hàng quì xuống đưa tay lật xác ấy lại. Bỗng chàng hốt hoảng ôm choàng lấy thân hình bé bỏng ấy, miệng thét lên nghẹn ngào:

- Hiền đệ! Hiền đệ!... Có tôi đến đây, hiền đệ mau tỉnh lạ! Hiền đệ...

Thì ra người nằm đó chính là chú Đông Phương Huệ! Chú ta bị ai đánh không biêt mà miệng ứa máu.

Hoàng Thượng Chí lay gọi chú ăn mày chỉ "hự hự" được mấy tiếng rồi thiếp luôn. Hoàng Thượng Chí trực nhìn xuống đất thấy một đống máu bầm, lòng càng lo sợ. Chàng biết nghĩa đệ mình bị thương không nhẹ. Vẫn để Đông Phương Huệ nằm gọn trong long chàng lay, chàng lay gọi tiếp:

- Huệ đệ! Huệ đệ! Mau tỉnh lại em!

Hai vệt máu trên mép Đông Phương Huệ ứa ra, chàng cảm thấy thân hình nghĩa đệ mình mềm nhũn. Chàng đặt đầu nghĩa đệ trên đùi, hai tay xoa bóp các huyệt đạo...

Chú ăn mày bỗng cựa mình một cái, hơi thở mạnh dần. Một lát sau hắn từ từ mở mắt. Thấy thế, Hoàng Thượng Chí cả mừng, vội gọi lớn:

- Huệ đệ! Huệ đệ đã tỉnh! Có Thượng Chí đây.

https://thuviensach.vn

Chú ăn mày trừng mắt nhìn chằm chằm vào mặt Hoàng Thượng Chí, rồi thốt lên ngbẹn ngào:

- Chí ca! Chí ca của em đây rồi! ấy thế mà em cứ tưởng là phải mất anh! Chí ca !...

Chú ăn mày quá xúc dộng gục đầu vào lòng Hoàng Thượng Chí nức nở. Chàng đưa tay kéo vai nghĩa đệ dậy rồi nói:

- Bậy! Hiền đệ cứ nói nhảm mãi, hãy ngồi dậy đi!

Như chợt tỉnh, Đông Phương Huệ vội vã ngồi dậy rời khỏi lòng Hoàng Thượng Chí, vẻ mặt sượng sùng nói:

- Thương thế của đại ca đã lành hẳn chưa?

- Rồi!

Thượng Chí đáp. Mặt lộ vẻ mừng, chú ăn mày hỏi:

- Có phải Hữu Tâm nhân đã trị thương cho đại ca không?

Hoàng Thượng Chí làm ra vẻ bí mật đáp:

- Phải! Mà không phải!

Chú ăn mày mỉm miệng cười:

- Đại ca cứ đùa hoài, tại sao phải rồi lại không phải.

Hoàng Thượng Chí đắc chí cười nói:

- Phải tứ là nàng ta đã có ý mang anh đi để chữa bệnh, còn người ra tay cứu anh không phải là nàng, mà chính là Thất Hồn nhân. Đấy! Anh nói như thế đâu có ý đùa?

https://thuviensach.vn

Chú ăn mày sững sờ nói:

- Là Thất Hồn nhân?

- Phải! Chính người ấy đã chữa thương cho anh đấy! Sao hiền đệ lại ngạc nhiên?

Đông Phương Huệ nghe hỏi giật mình, lấy lại bình tĩnh nói ấp úng:

- Người ấy... người ấy có nói với anh gì không?

Hoàng Thượng Chí mỉm cười:

- Không có! Vì khi anh tỉnh dậy thì người đã di đâu rồi. Anh chỉ được Hữu Tâm nhân nói lại thế thôi. Nào anh có được thấy mặt người...

Như trút gánh nặng trong lòng chú ăn mày thở ra một cái. Hoàng Thượng Chí vội hỏi:

- Huệ đệ! Em biết Thất Hồn nhân chứ?

- Không!... em chưa thấy mặt người ấy bao giờ, chỉ... chỉ...

Tiểu ăn mày Đông Phương Huệ chợt nghĩ đến những lời của Thất Hồn nhân nói với mình mà rợn người chàng không dám ngước lên nhìn Hoàng Thượng Chí rồi cúi xuống không dám nghĩ nữa. Chàng ăn mày cảm thấy một cái gì uất nghẹn trong lòng. Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Sao thế? Huệ đệ!

Nghe nghĩa huynh hỏi đến, chú ăn mày cười đáp:

- Không có gì cả! Khi anh được Hữu Tâm nhân mang đi, người đó có xuất hiện và bảo em ở đây chờ anh. Em chỉ nghe tiếng nói của người thôi, chứ cũng không biết Thất Hồn nhân hình dáng ra sao nữa.

https://thuviensach.vn

Bỗng nhìn thấy mặt nghĩa đệ tái xanh, Hoàng Thượng Chí hốt hoảng - "Ồ"! Huệ đệ! Dường như em thụ thương nặng lắm!

Chú ăn mày run run đáp:

- Có lẽ thế!

Thượng Chí ngạc nhiên hỏi:

- Người nào đã đánh em?

- Âm Sát Mạc Tú Anh!

Thượng Chí biến sắc hỏi lại:

- Hiền đệ đã bị Âm Sát Mạc Tú Anh đánh?

- Phải chính mụ ấy!

Mặt rắn lại, Hoàng Thượng Chí nói:

- Hừ! Gớm thật! Có ngày ta sẽ giết nó để trả thù cho hiền đệ và cũng để trừ khử bớt một tên ma đầu, làm hại giới võ lâm này.

Nghe nghĩa huynh có nhiệt tâm như thế chú ăn mày cảm thấy sung sướng vô cùng liền cười nói:

- Đại ca có chắc hơn được hắn không?

- Bấy giờ thì chưa chắc, chứ sau này thì nhứt định phải thắng. Nhưng nếu gặp hắn ta cương quyết liều một phen xem sao... À! Mà này! Mấy lần trước ta thấy đệ đấu với người ta, dù bị chưởng hoặc đao kiếm vẫn chẳng hề hấn gì cơ mà. Tại sao nay lại bị Âm Sát Mạc Tú Anh làm hại? Ta nghĩ đệ có học được một môn nội công tuyệt kỹ phải không?

Chú ăn mây vội đáp:

https://thuviensach.vn

- Đâu phải! Đại ca xem cái này đây...

Vừa nói chú ăn mày vừa vén mảnh áo bị dánh rách trước ngực. Hoàng Thượng Chí thấy một lớp lụa trắng mỏng làm bằng tơ, óng ánh rất đẹp. Chú ăn mày nói tiếp:

- Chính là nhờ cái này đó!

Hoàng Thượng Chí quá đỗi ngạc nhiên nói:

- Chính nhờ nó? Mà đó là cái gì mới được chứ?

- Hộ thân bảo y.

- Hộ thân bảo y à?

Chú ăn mày làm bộ nghiêm trang nói:

- Phải? Nhưng đại ca không được nói với ai nhé!

Nghe chú ăn mày nói với giọng ngây thơ chàng liến đáp:

- Ta dại gì lại nói! Thực ta không ngờ cái áo mỏng thê kia mà lại lợi hại như vậy.

Chú ăn mày ra vẻ tự đắc nói:

- Đương nhiên rồi!

Hoàng Thượng Chí lắc đầu:

- Ta không tin! Hiền đệ gạt ta đấy!

- Tôi gạt anh có lợi gì. Thực đấy!

Chàng vẫn lắc đầu nói:

https://thuviensach.vn

- Ta không tin! Vậy thì sao đã có bảo y mà đệ còn bị Âm Sát Mạc Tú Anh đánh trọng thương?

Chú ăn mày mỉm cười giải thích:

- Vì công lực của hắn quá cao cường. Bảo y này không chịu nổi. Tuy bảo y này rất lợi hại, nhưng chỉ lợi hại với kẻ tầm thường thôi, còn đối với kẻ công phu thượng thừa hoặc gặp bảo đao, bảo kiếm thì nó chịu sao được.

Ngừng lại một chút, Đông Phương Huệ nói tiếp:

- Tuy nhiên cũng nhờ nó mà đệ thoát chết về tay Âm Sát Mạc Tú Anh để giờ này gặp mặt đại ca đấy.

Nghe nghĩa đệ giảng giải rành rẽ Hoàng Thượng Chí mới chịu tin. Chàng cười nói:

- Giờ để huynh tạ ơn chiếc áo đã cứu nghĩa đệ nhé.

Nói chưa dứt lời, chàng đã chộp vào vai chú ăn mày, dí sát mặt vào ngực chú, khẽ hôn vào bảo y một cái. Chú ăn mày hốt hoảng muốn tránh nhưng không còn kịp nữa, miệng kêu "ái ái" toàn thân nóng bừng, như lên cơn sốt. Trong khi ấy Hoàng Thượng Chí cảm thấy từ ngực nghĩa đệ toát ra một mùi hương kỳ lạ mà chàng chưa bao giờ nghe thấy. Chàng ngây ngất, mặt ngớ ngẩn. Bỗng chàng nghĩ thầm:

- Ồ! Ta rõ ngu, thì ra mùi của bảo y mà.

Chú ăn mày thẹn thùng nói:

- Đại ca làm gì kỳ quá! Làm đệ...

Như không muốn nhắc lại chuyện ấy nữa Thượng Chí nói:

https://thuviensach.vn

-Ta nghe người võ lâm đồn rằng. Nếu ai đấu với Âm Sát mà chịu nổi hắn ba chiêu, thì hắn không đánh nữa, điều ấy đúng không hiền đệ?

- Quả như thế! Tôi mới chịu hắn ba chiêu đấy!

Nhưng Thượng Chí có vẻ thắc mắc hỏi:

- Mà sao hắn lại cố giết hiền đệ! Hiền đệ có thù hiềm với hắn chăng?

- Nào phải thế! Bởi vì Âm Sát tự đặt cho mình cứ mỗi năm xuất hiện giang hồ một lần, và mỗi lần xuất hiện phải hạ sát đúng một trăm cao thủ võ lâm mới chịu thôi. Thế nên khó ai sống sót khi gặp phải con ma đầu ấy. Gặp mặt hắn chẳng khác gì gặp mặt tử thần.

Nói xong, chú ăn mày đứng dậy, nhưng mới nhỏm gối thì bỗng kêu "ái" một tiếng té xỉu xuống. Thấy thế Hoàng Thượng Chí vội nhảy tới đỡ lấy nghĩa đệ. Chàng lo ngại nói:

- Huệ đệ! Để ta xem thử vết thương của nghĩa đệ ra sao mà trị liệu.

Chàng đưa tay định cởi áo chú ăn mày. Chú ăn mày Đông Phương Huệ hoảng hốt gạt tay chàng ra. Miệng nói:

- Không được! Không được...

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao lại lạ lùng thế chú?

Đông Phương Huệ bẽn lẽn đáp:

- Đệ có cách riêng, có thể tự chữa được. Khỏi phiền lòng đại ca. Nhưng chú đè tôi xem thử thương tích cửa chú ra sao chứ?

Chú ăn mày càng hoảng hốt đáp:

https://thuviensach.vn

- Không! Không được...

Thượng Chí tỏ vẻ giận dỗi:

- Chú làm như chú là con gái vậy!

Câu nói vô tình của Thượng Chí lại đánh trúng tim đen Đông Phương Huệ, mặt đỏ ửng sau lớp ghét bẩn. Nhờ lớp hóa trang mà nàng đã gạt được Hoàng Thượng Chí trong bấy lâu nay. Nàng vốn là một cô gái ngây thơ, tâm hồn như tờ giấy trắng. Vì thế nên gần bên Hoàng Thượng Chí mà nàng vẫn tự nhiên không chút e thẹn. Nhưng gần đây bị con người thần bí Hữu Tâm nhân khám phá và lại thêm Thất Hồn nhân cũng điểm mặt nàng mà vạch trần truồng sự thật của lòng nàng. Tâm hồn cô gái ngây thơ từ lâu không bề biết yêu đương là gì, nay cảm thấy xúc động mãnh liệt trước những lời ấy. Nàng cũng không biết mình có yêu chàng không, nhưng xa chàng lại nhớ nhung bức rứt. Luôn luôn cảm thấy như thiếu sót một cái gì. Đôi lúc nàng muốn nói cho chàng tất cả sự thực về nàng, nhưng vẫn không mở miệng được. Vì biết rõ Hoàng Thượng Chí có ác cảm với phái yếu. Nếu rõ nàng là con gái rồi, thì biết chàng có chịu gần nàng nữa chăng? Còn nhỡ chàng trở nên lạnh nhạt mà xa lánh nàng thì sao?

Đông Phương Huệ không dám nghĩ như thế! Nàng thấy mình không đủ can đảm xa chàng. Tự xét với lòng mình, nàng công nhận đã yêu chàng từ lâu rồi. Mối mình thanh cao ấy càng ngày càng nảy chồi đâm rễ trong lòng cô gái thơ ngây. Nàng cảm thấy đau đớn khi không được nói sự thực của mình cho chàng hay. Nàng tự kềm chế tâm hồn chưa bộc lộ. Nhưng cái viễn ảnh trong tương lai duyên tình nàng vẫn mờ mịt. Lời nói của Thất Hồn nhân còn văng vẳng bên tai. Lời nói của Thất Hồn nhân còn văng vẳng bên tai:

- "Ta khuyên ngươi hãy chấm dứt mối tình ngây dại ấy. Cổ kim những khách đa tình chỉ mang lấy vào thân một uất hận mà thôi".

https://thuviensach.vn

Đang miên man trong ý nghĩ, bỗng nàng vô tình nói lớn:

- Tại sao? Tại sao thế được chớ?

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên hỏi:

- Huệ đệ! Đệ nói gì thế?

Chợt tỉnh, nàng hoảng hốt ấp úng:

- "Ồ"! Không... Không nói gì cả. Bây giờ đệ bắt đầu phương pháp trị thương của bổn môn. Đại ca gác dùm tiểu đệ nhé!

Hoàng Thượng Chí nghiêm trang nói:

- Ta giúp em một tí không mau khỏi hơn sao? Không được! Bất tiện lắm. Nếu nhỡ có kẻ nào tới phá thì biết tính sao?

Thấy có lý, chàng gật đầu ưng thuận.

Đông Phương Huệ ráng chịu đau lê đến gần bụi cây, ngồi xếp bằng hai mắt nhắm lại. Nàng bắt đầu vận khí lực chữa thương. Về phía Hoàng Thượng Chí vẫn ngồi yên chỗ cũ, mắt chàng mở trừng trừng, bỗng trong trí chàng thoạt mơ thấy hình bóng Hữu Tâm nhân với những lời lẽ bí mật. Chàng vận dụng tất cả thông minh sẵn có để tìm hiểu về nàng. Càng nghĩ ngợi lại càng thấy tối tăm, chàng lắc đầu tỏ vẻ thất vọng, và nghĩ thầm:

"Hữu Tâm nhân tuân lệnh Thất Hồn nhân trao lời lại cho ta. Vậy thì mọi gút mắc đều nằm trong người của Thất Hồn nhân. Nhưng cái tên quái dị này ta chưa biết đến, cũng chẳng diện kiến lần nào."

Chàng ngạc nhiên tự hỏi:

- Sao hắn lại thấu được những ý nghi thầm kín trong lòng ta? Sao hắn có thiện ý với mình mà ra tay chữa thương? Tại sao hắn biết Quỷ bảo Chủ

https://thuviensach.vn

nhân không là kẻ thù của ta? Rồi tại sao đột nhiên bảo ta phải yết kiến Quỷ bảo Chủ nhân?

Bao nhiêu chữ "Tại sao" cứ dằn vặt trí óc chàng. Chàng cảm thấy bối rối vô cùng. Chàng lại nghĩ:

- Võ công lão Quỷ bảo Chủ nhân thật cao siêu, công lực ta còn non kém thế này thì mối huyết thù của ta đành cam chôn chặt sao?

Đang miên man từ ý nghĩ này sang ý nghĩ khác, bỗng Hoàng Thượng Chí nghe có tiếng người đi từ xa. Công lực của chàng lúc này rất thâm hậu, khiến ngũ giác đều thông tuệ, nên chàng phát giác được có kẻ xuất hiện một cách nhanh chóng như vậy.

Hoàng Thượng Chí ngồi bật dậy, đưa mắt nhìn về hướng phát ra tiếng động. Nhưng vì rừng cây quá rậm chàng không thấy gì cả. Tiếng động càng lúc càng gần. Thượng Chí quay lại nhìn Đông Phương Huệ, thấy đỉnh đầu nghĩa đệ phả ra một làn khói trắng mỏng. Chàng biết đã đến lúc hành công quan trọng, nếu động đến một cái thì bị "tẩu hỏa nhập ma" mà chết liền. Chàng không dám rời xa nghĩa đệ, chỉ tập trung tinh thần theo dõi tiếng động ấy thôi. Bỗng có tiếng từ xa vọng lại:

- Thằng nhỏ ấy bị thương nặng gần chết, được thằng ăn mày nhỏ cõng chạy mất. Ta tin nó khó sống sót lắm. Nhưng qua sự dò xét của ta thì nó đã biệt vô âm tín.

Có tiếng khác đáp lại:

- Ta nghĩ chúng còn ở trong rừng này.

- Nhưng chúng ta đã lục lạo suốt buổi mà vẫn không tìm thấy, chắc không có gì trong này đâu.

- Sao lại không! Ta phải tìm kỹ một lần nữa kẻo Giáo chủ trách mắng.

https://thuviensach.vn

Có tiếng khác chen vào, giọng bực tức:

- Thằng Lãnh Diện nhân đã đập chết Nhiệm đường chủ, phá hoại cả đại sự của bổn giáo...

Nghe đến đây, Thượng Chí biết bọn này lẫ đồ đệ của Thiên Tề giáo chủ, được Giáo chủ sai phải tầm nã mình đây. Chàng nghĩ:

- Kỳ thật! Khi ta bị Huyết sọ đánh trọng thương, thì bọn cao thủ Thiên Tề giáo tản mát cả rồi...

Bỗng Thượng Chí ngừng ngay ý nghĩ, chàng nghe thấy tiếng động chỉ còn cách mình không ngoài mười trượng. Qua những khoảng đất trống của rừng cây, Thượng Chí thấy có nhiều bóng người thấp thoáng. Chàng chợt nghĩ:

- Không được để chúng đến gần làm nguy hại hiền đệ ta.

Nghĩ thế chàng vừa nhún chân định nhảy...

Đột nhiên một tiếng thét hãi hùng. Thượng Chí vì bất ngờ nên rợn người, mình mẩy lành lạnh. Tiếng hét hãi hùng kia chưa dứt thì liếp theo những tiếng rú đầy vẻ kinh hãi, nghe rùng rợn làm sao...

Hai tiếng!

Ba tiếng!

Bốn tiếng!

Thượng Chí đếm vửa đủ mười hai tiếng thì khu rừng đã trở lại yên tĩnh như trước. Chàng khẽ lắc mình một cái, thân hình chàng như một làn khói lam, lướt đến chỗ phát ra những tiếng khủng khiếp ấy. Đến nơi chàng ngây người nhìn cảnh tượng xảy ra trước mắt.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Âm Sát Mạc Tú Anh

Mười bốn xác chết nằm cong queo trong khu rừng, xác chết nào cũng bị bóp bể ngang sọ, có cái thời còn đang tươm máu, có cái thì óc lộn với máu tươi. Cảnh tượng ấy khiến cho người không đủ can đảm không dám nhìn lâu. Hoàng Thượng Chí sững sờ một lúc rồi nghĩ thầm:

- Ôi! Âm Sát Mạc Tú Anh!

Cảnh tượng trước đây cũng đã xảy ra một lần, chưa phai mờ trong trí óc của chàng. Lối giết người như thế này có thể gọi là tàn nhẫn tột độ. Đồng bọn Thiên Tề giáo chủ vốn muốn đi tìm Hoàng Thượng Chí và Đông Phương Huệ, bất đồ lại gặp phải Mạc Tú Anh để phải chịu một cuộc thảm sát thế này. Nhưng có điều lạ lùng là tại sao không thấy mặt Âm Sát Mạc Tú Anh đâu cả. Chàng ở cách khu rừng này chỉ có mười trượng, lẽ đâu Âm Sát Mạc Tú Anh không trông thấy chàng. Còn nếu nói Âm Sát Mạc Tú Anh trông thấy chàng mà bỏ qua, thì thật không có lý, vì Mạc Tú Anh là con người tàn nhẫn đa sát kia mà!

Chàng nghĩ mãi mà không đoán được nguyên do thì đằng xa có tiếng người lướt gió phi thân đến. Sẹt, Sẹt! Sẹt! Sẹt bốn tiếng, tiếp theo bốn bóng người mặc áo xanh, trong phút chốc đã đứng trước mặt Hoàng Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí thấy bốn người này là bốn ão già trong tám lão già cao thủ, bộ hạ của Thiên Tề giáo, trước đây đã vây đánh Nam Cái. Khi thấy xác của đồng bọn nằm la liệt máu đổ, óc rơi, bốn lão già áo xanh chăm

https://thuviensach.vn

chăm nhìn vào mặt Hoàng Thượng Chí rồi đồng hét lên một tiếng kinh khủng. Một trong bốn lão già chỉ vào mặt Hoàng Thượng Chí nói:

- Lãnh Diện nhân! Không còn nghi ngờ gì nữa. Ngươi chính là đệ tử của Âm Sát Mạc Tú Anh rồi.

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên, biết bọn đồ đảng của Thiên Tề giáo đã nghi lầm chàng là hung thủ, nên lạnh lùng hỏi lại:

- Chúng bây nói gì?

Một lão già áo xanh gườm mặt nói:

- Thủ đoạn của ngươi thật tàn nhẫn.

- Mi nói thêm một tiếng nữa chúng ta xé xác mi ngay!

- Tùy ý các ngươi muốn nghĩ thế nào mặc kệ.

Bốn lão già "hừ" lên một tiếng, chia nhau bồn mặt, vây Hoàng Thượng Chí vào giữa. Lão già mặt tam giác hú lên một tiếng, nói lớn:

- Lãnh Diện nhân! Món nợ máu phải trả...

Hoàng Thượng Chí vẫn thản nhiên cười nhạt:

- Các ngươi thấy ai là hung thủ trong vụ ám sát này?

Lão già áo xanh cười ha hả...

- Mày còn chối! Trừ mày ra không còn ai đến rừng này!

- Các ngươi cho ta là kẻ đã giết đồng bọn của các ngươi?

- Ừ? Mi hèn hạ lắm! Đã dám giết người sao lại chối?

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí quá tức giận, không còn dằn được nữa, cười hì hì, nói lớn:

- Chúng bay là một lũ mù. Nhưng nếu ta giết thì các người làm gì được tả - Nợ máu đòi máu!

- Thế thì cứ ra tay!

Lão già mặt tam giác hét lên một tiếng vung song chưởng đánh mạnh ra, sức mạnh thật ghê hồn. Hoàng Thượng Chí biết tám lão già áo xanh trong Thiên Tề giáo võ công còn cao hơn Thể Điệp Lý Vân Hương, so với võ lâm giang hồ cũng gọi là cao thủ bậc nhất cho nên không dám khinh thường, phải dồn hết tám phần mười thành công lực giao đấu. Chàng hét lên một tiếng chói lói:

- Muốn chết hả!

Tiếp theo tiếng nói luồng chưởng lực tung ra, một tiếng "Bùng" nổi lên, lão già mặt tam giác chệnh choạng lui ra đằng sau hơn sáu bước. Cùng trong lúc ấy, ba luồng kinh phong từ ba phía cuốn đến.

Hoàng Thượng Chí biết rằng đối phương tất phải liên hợp nhau để giao đấu, nên sau khi đánh lui lão già mặt tam giác, chàng liền phóng mình tới trước. Chưởng lực của ba lão già áo xanh đánh trượt sang một phía. Hoàng Thượng Chí lại thừa dịp quay mình lại, tung thêm một chưởng nữa rất lẹ. Một lão già áo xanh trước mặt chàng chưa kịp thu tay về đã bị "hự" lên một tiếng, máu miệng tuôn trào, té nhào ra đằng sau hơn bảy bước, nằm ngay dưới gốc cây.

Hai lão già áo xanh còn lại thấy thế lạnh mình. Họ thấy công lực của Lãnh Diện nhân còn cao cường hơn Nam Cái một bực. Họ không còn dám liều mạng xông vào nữa.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí đối với Thiên Tề giáo có một mối hận ngầm, vì mẹ chàng Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh tái giá cùng Thiên Tề giáo chủ. Vả lại, giáo phái này còn có thêm hành động bỉ ổi đối với Cái bang làm cho chàng thêm căm hận nữa. Chàng hét lên một tiếng nhìn vào mặt hai lão già áo xanh nói:

- Chúng mày cũng phải nếm thử chút đau đớn mới được.

Tiếng hét chưa dứt hai luồng chưởng đã phát ra, bửa đến hai lão già đối thủ. Hai lão già áo xanh không dám dụng công lực tiếp chưởng, vội nhảy tránh ra mỗi người một bên cách xa hơn tám bước. Rồi thừa thế từ hai mặt công đến.

Hoàng Thượng Chí lanh lẹ thâu hai tay lại rồi dùng thế tung ra hai luồng kình phong chận hai luồng chưởng của địch.

Hai tiếng "Bùng! Bùng!" lại vang lên, hai lão già áo xanh chân đứng không vững bị liểng xiểng, mồ hôi tràn đã lấm tấm. Hoàng Thượng Chí lại xoay mình chụp ngay vào lão già bên trái rồi đánh ra một chiêu "Linh Quy nhất thức".

Tiếp theo đó một tiếng rống lên thảm thiết, lão già đó ngã xuống, máu miệng tuôn trào. Lão già bên phải hoảng hốt, chưa kịp lui ra thì Hoàng Thượng Chí đã dừng một đòn "Linh quy nhị thức" tống tới...

Lại một tiếng rú kinh hồn, lão già này văng ra hơn tám thước máu tuôn lai láng. Hai đòn chưởng này quá ác liệt, một khi Hoàng Thượng Chí đã sử dụng thì thật ghê hồn. Hai lão già áo xanh bị thương lần trước nhẹ hơn, còn có thể đứng dậy được, thấy đồng bọn bị hạ, vội vã đứng dậy, bước tới đỡ và nói:

- Lãnh Diện nhân! Mối thù này bổn giáo sẽ tim đến sư môn của ngươi mà trả.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí hét lên:

- Chúng bay còn bảo ta là đệ tử Âm Sát thì ta xé xác các ngươi ra từng mảnh...

Bỗng một tiếng cười lanh lảnh từ phía sau rừng vang đến, tiếng cười như trúc chẻ ngói tan, nhưng lại trong như nước suối. Tiếp đó có tiếng nói:

- Lãnh Diện nhân! Có lý nào là đệ tử của Âm Sát Mạc Tú Anh lại làm cho ngươi nhục nhã?

Hoàng Thượng Chí giật mình, quay nhanh về phía sau, và khi nhìn thấy một bóng người phi thân đến, chàng sững sờ lùi lại đàng sau mấy bước.

Cách chỗ chàng đứng không đầy hai trượng có một thiếu phụ tuổi trung niên, đẹp tợ tiên nga, dáng người lả lướt, sắc đẹp đến nỗi chàng không sao tưởng tượng đó là một người trên thế gian này. Hoàng Thượng Chí vốn có thành kiến với đàn bà, thế mà khi nhìn thấy sắc đẹp của thiếu phụ này chàng cũng phải thất kinh thầm nhủ:

- Ôi! Thật là một bức tranh tuyệt mỹ! Tạo hóa như dồn tất cả cái đẹp vào người đàn bà này thì phải!

Chàng cớ cảm tưởng như mọi vẻ đẹp trong trời đất không có cái đẹp nào có thể thắng nổi. Một hình hài hoa lệ như thế tại sao lại có thể làm được chuyện giết người tàn nhẫn?

Hoàng Thượng Chí như đang ở trong một giấc mơ! Chàng cho trước mắt chàng không phải là sự thật!

Tấm thân liễu yếu đào tơ, bàn tay nõn nà uỷ mị kia, đôi mắt như làn thu thủy, làn môi đỏ mọng như đóa hoa xuân, bao nhiêu cái đó ai có thể bảo là một con người độc ác?

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí như nghi ngại, không tin thiếu phụ này có cái tên Âm Sát Mạc Tú Anh, nên lắp bắp hỏi:

- Đại nương nương là ai?

Mỹ nhân nhoẻn miệng cười, đáp:

- Âm Sát Mạc Tú Anh!

Hoàng Thượng Chí ngơ ngác hỏi lại:

- Mạc Tú Anh?

- Ừ! Ngươi không tin sao?

Hoàng Thượng Chí đứng nhìn trân trối!

A! Té ra người đẹp như thế lại là một kẻ sát nhân sao? Trong lúc đó bốn lão già áo xanh trông thấy thiếu phụ mặt mày xanh như chàm đổ vội vã dìu nhau, lén len trốn đi.

Mạc Tú Anh hét:

- Hãy dừng lại!

Giọng nói của thiếu phụ lanh lảnh, ngân vang như tiếng chuông đồng, làm cho bốn lão già áo xanh khiếp vía không dám tiến bước. Tất cả đều dừng lại, nhìn vào thiếu phụ, trông có vẻ hơ hải. Âm Sát Mạc Tú Anh vẫn tươi cười nói:

- Thiên Tề bát túc tại sao chỉ đến đây có bốn người?

Hoàng Thượng Chí nghe nói mới biết rằng bốn lão già này chính là các cao thủ trong tám vị cao thủ của Thiên Tề giáo. Âm Sát Mạc Tú Anh yên lặng một lúc, rồi cất tiếng nói:

https://thuviensach.vn

- Chưa được lệnh ta sao các người dám tự tiện bỏ đi...

Câu nói ấy tuy không có gì giận dữ, nhưng bốn lão già áo xanh vẫn sợ sệt, chân run cầm cập. Vì họ biết rằng những kẻ nào đã vô phước gặp phải Âm Sát Mạc Tú Anh thì không còn hòng sống sót nữa. Mạc Tú Anh nói:

- Kể ra mạng chúng bây cũng lớn lắm đấy! Theo luật lệ thì ta đã giết đủ số một trăm mạng rồi! Ta sẽ không giết thêm chúng bay làm gì nữa.

Hoàng Thượng Chí nghe nói mới hiểu rằng sở dĩ Âm Sát bỏ qua không giết chàng là vì bà ta đã giết đủ một trăm mạng theo con số đã dự định rồi. Nhưng chàng vẫn thắc mắc:

- Tại sao trong vẻ đẹp tuyệt trần, trong nụ cười tươi kia không thấy một cái gì biểu lộ ra một kẻ sát nhân?

Bỗng Âm Sát Mạc Tú Anh cất tiếng nói:

- Nhưng...

A! Tiếng nhưng ấy làm cho bầu không khí nặng nề làm sao? Tiếng nhưng ấy biểu thị rằng: "Còn có chuyện xảy ra nữa". Bởi vậy, bốn lão già áo xanh mặt không còn chút máu.

Mạc Tú Anh chỉ vào Hoàng Thượng Chí nói:

- Ta không bao giờ lạm quyền một kẻ khác. Tha các ngươi hay không là do chàng thanh niên này, vì các ngươi đang là đấu thủ của hắn.

Bốn lão già áo xanh nghe nói mới rõ Hoàng Thượng Chí không phải là đồ đảng của Âm Sát Mạc Tú Anh. Họ đăm đăm nhìn chàng như đợi ý kiến. Hoàng Thượng Chí hất hàm bảo:

- Cắc người cứ tự do lui gót, sau này sẽ có dịp gặp nhau để báo cừu cũng không muộn.

https://thuviensach.vn

Âm Sát Mạc Tú Anh tiếp lời, nói:

- Các ngươi đi được rồi! Song phải báo cho Giáo chủ chúng bay biết là sang năm ta sẽ lấy một trăm mạng trong Thiên Tề giáo, vì chính chúng bay đã dám buông lời ngạo mạn với ta.

Hoàng Thượng Chí nghe nói lạnh mình vì thấy thiếu phụ tuyên bố giết người một cách bình thản, xem như việc chém giết là một trò chơi.

Bốn lão già không dám thở mạnh, quay gót lặng lẽ ra đi. Âm Sát Mạc Tú Anh quay lại nói với Hoàng Thượng Chí:

- Lãnh Diện nhân, thằng ăn mày nhỏ đang trị thương bên kia rừng là gì với ngươi?

Hoàng Thượng Chí đáp:

- Là nghĩa đệ của tôi!

Tuy miệng nói, nhưng lòng Hoàng Thượng Chí không khỏi khiếp sợ!

Té ra Âm Sát Mạc Tú Anh đã trông thấy chàng và Đông Phương Huệ rồi. Mạc Tú Anh nói:

- Khá lắm! Thằng bé đó mà có thể chịu ta đến ba chưởng.

Lời nói của Mạc Tú Anh làm cho Hoàng Thượng Chí tức giận, vì chàng nghĩ rằng Âm Sát đã đả thương nghĩa đệ của chàng. Chàng lạnh lùng nói:

- Nghĩa đệ tôi được người chỉ giáo...

Không đợi chàng nói hết lời, Mạc Tú Anh sừng sộ:

- Như thế thì lại sao?

Hoàng Thượng Chí nhếch mép:

https://thuviensach.vn

- Cả đến vị lão huynh của tôi cũng được người tặng cho mấy chiêu cao siêu...

Mạc Tú Anh cười ha hả:

- Lão huynh của ngươi là ai?

- Nam Cái!

Mạc Tú Anh cất tiếng cười lớn, giọng cười như nước suối reo, và nói:

- Lão già ăn xin đó là lão huynh của ngươi à?

- Đúng vậy! Chúng tôi đã kết nghĩa anh em.

- Ối trời! Một lão già râu tóc bạc phơ như vậy mà lại kết nghĩa anh em với ngươi là thằng nhỏ chưa ráo máu đầu? Lão huynh của ngươi là ăn mày, nghĩa đệ của ngươi là ăn xin, thế thì ngươi có phải đứa hành khất chăng?

Lời nói nửa châm biếm, nửa chọc ghẹo ấy khiến Hoàng Thượng Chí tức giận, "hừ" một tiếng và nói:

- Tôi không phải ăn mày, ăn xin nhưng đã hứa giúp họ một việc.

- Việc gì?

- Đánh người cho đến chảy máu mồm.

Âm Sát Mạc Tú Anh lúc đầu hơi ngạc nhiên, nhưng qua một phút bà ta cười đến nghiêng ngửa không thôi. Dứt trận cười, Mạc Tú Anh nói:

- Lãnh Diện nhân! Mày lấy lý do nào mà đòi đành ta đến chảy máu mồm?

Hoàng Thượng Chí nghiêm mặt đáp:

https://thuviensach.vn

- Chẳng những thế mà ta còn giết ngươi để trừ một mối hại trong võ lâm.

Mạc Tú Anh lại cười một hồi nữa, rồi mới hỏi:

- Lãnh Diện nhân! Mày không phải đang nằm mơ đấy chứ?

Hoàng Thượng Chí gằn giọng:

- Thì cứ xem sẽ thấy!

Mạc Tú Anh vừa cười vừa nói:

- Lãnh Diện nhân! Mày đừng tưởng tao đã giết đủ một trăm mạng rồi tao ngưng tay. Nếu cần tao cũng giết thêm nữa.

Hoàng Thượng Chí ngang nhiên nói:

- Ta không dễ gì để ai hăm doạ.

Mạc Tú Anh mỉm cười nói:

- Trong thiên hạ chưa ai dám mở miệng nói đánh tao chảy máu mồm. chỉ trừ có một người. Nhưng chưa chắc hắn đã làm được.

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Người ấy là ai?

- Quỷ bảo Chủ nhân Huyết sọ.

Hoàng Thượng Chí nghe nói, sửng sốt hỏi:

- Cái gì? Ngươi bị Huyết sọ đánh chảy máu mồm ư?

Mạc Tú Anh cười, hỏi lại:

https://thuviensach.vn

- Ai nói với ngươi như thế?

- Chính người vừa nói.

- Ta nói bao giờ?

- Không phải ngươi vừa nhắc đến Chủ nhân Huyết sọ? Và chính ngươi vừa ra giao đấu với Chủ nhân Huyết sọ trong Võ Hầu từ tại Bạch thủy...

Âm Sát Mạc Tú Anh kinh ngạc ngắt lời:

- Sao ngươi biết?

- Lúc đó ta ở ngoài rừng và đoán chừng như thế.

Mạc Tú Anh lắc đầu:

- Không! Ngươi lầm rồi!

Hoàng Thượng Chí trố mắt, hỏi lại:

- Lầm? Tại sao?

- Không phải Chủ nhân Huyết sọ thật.

- Thế thì Huyết sọ giả sao?

- Có lẽ!

Hoàng Thượng Chí ngơ ngác lùi ra mấy bước lầm bầm:

- Ồ! lại còn có Huyết sọ giả! Thế thì mối gia thù của ta biết Huyết sọ giả hay Huyết sọ thật mà trả thù? Thất Hồn nhân sai Hữu Tâm nhân đạo đạt cho mình rằng không được đòi nợ máu với Quỷ Bảo. Còn sư thúc ta thì không cho trả thù. Những ý kiến ấy có gì bí ẩn, quan hệ?

https://thuviensach.vn

Chàng đứng trơ ra đó suy nghĩ một lúc lâu. Mạc Tú Anh hỏi lớn:

- Lãnh Diện nhân! Mày nghĩ gì vậy?

Hoàng Thượng Chí như chợt tỉnh, cố làm ra vẻ mặt thản nhiên đáp:

- Ta đang nghĩ xem lời nói của ngươi có đúng chăng?

Mạc Tú Anh nói:

- Ta cho ngươi biết nếu là Huyết sọ thật thì vợ chồng ta họp lại có thể đỡ được ba chiêu của nó, còn nếu đánh riêng từng ngươi thì chỉ đỡ được một chiêu mà thôi. Trái lại, hôm vừa rồi, ta đánh với Huyết sọ trong Võ Hầu từ ta và Huyết sọ giao đấu hơn một trăm chiêu vẫn chưa phân thắng bại. Rốt cuộc, nó bỏ chạy mất. Do đó ta nghi nó là Huyết sọ giả. Vả lại chúa Quỷ bảo không xuất hiện trong giang hồ đã hơn mười mấy năm rồi.

Hoàng Thượng Chí hoang mang không hiểu gì cả. Có điều hiển nhiên trước mắt là dù Huyết sọ thật hay Huyết sọ giả, chàng cũng không phải là đấu thủ của hắn. Còn như Âm Sát Mạc Tú Anh đã thừa nhận đánh với Huyết sọ giả hơn trăm hiệp chưa phân thắng bại, thế thì chàng cũng không phải là địch thủ của Mạc Tú Anh nữa rồi!

Nghĩ đến đấy, chàng lấy làm hổ thẹn vì chàng đã lỡ lời nói những lời tự phụ vừa rồi. Âm Sát Mạc Tú Anh mỉm cười nhìn Hoàng Thượng Chí, hỏi:

- Lãnh Diện nhân, ngươi muốn so tài với ta một trận sao?

Hoàng Thượng Chí lúc nãy đã phách lối lỡ rồi, bây giờ chẳng lẽ làm lành, chàng đành đáp:

- Nhất định như vậy.

Mạc Tú Anh hỏi:

https://thuviensach.vn

- Mày đánh tao chảy máu mồm, và giết tao để trừ hại cho giới võ lâm.

Hoàng Thượng Chí như bị khích lệ gật đầu:

- Ừ! Nếu bây giờ ta chưa thực hiện được thì một ngày gần đây ta cũng quyết làm cái việc đó.

Mạc Tú Anh cười:

- A! Xem ra mày có chí khí và gan dạ thực. Nhưng nếu mày chẳng sống được quá ngày hôm nay thì sao?

- Thì đó là số mệnh ta phải chịu vậy.

Mạc Tú Anh nghiêm mặt nói:

- Lãnh Diện nhân! Tao trông thấy mày trước khi gặp mặt mười bốn đồ đảng của Thiên Tề giáo, hơn nữa, tao còn nghe mày nói phách với thằng ăn mày nhỏ đó, nhưng mày biết tại sao tao lại không giết mày không?

Hoàng Thượng Chí lạnh mình, nhưng nét mặt vẫn giữ vẻ can đảm hỏi:

- Tại sao thế?

Mạc Tú Anh nói:

- Tại vì lối nói phách của mày khiến tao nhớ lại khoảng thời gian hạnh phúc của tao trước đây hai mươi năm. Do đó tao bỏ luật lệ đã đành và không giết mày.

Hoàng Thượng Chí nói:

- Nhưng ta không muốn làm kẻ được sống do một kẻ khác tha không giết mà muốn làm kẻ không ai giết nổi kia.

Mạc Tú Anh cười khúc khích:

https://thuviensach.vn

- A! Thằng nhỏ phách lối! Thế mày nhất định cùng tao so tài?

- Phải! Kẻ hèn này rất mong được cao nhân chỉ bảo vài chiêu.

Mạc Tú Anh nói:

- Ta đã có một quy tắc...

- Qui tắc gì?

- Kẻ nào đỡ nổi ta ba chiêu, trừ kẻ ấy là người giết chồng ta thì ta không giết thêm một ai nữa.

Hoàng Thượng Chí nghĩ thầm:

- Có lẽ nào Nam Cái lão huynh mình có thể đỡ nổi ba chiêu mà mình không chịu đựng được sao.

Chàng liền hỏi:

- Nếu chịu không được ba chiêu thì sao?

Mạc Tú Anh đáp:

- Thì mi phải làm đệ tử của ta.

Hoàng Thượng Chí lắc đầu lia lịa:

- Không được! Không được!

Mạc Tú Anh hỏi:

- Chưa chi mi đã từ chối! Thể thì mi đã biết trước là mi không chịu nổi ta ba chiêu rồi!

Hoàng Thượng Chí nói:

https://thuviensach.vn

- Bất luận chịu nổi hay không, Hoàng Thượng Chí này không đời nào chịu bái một người đàn bà làm sư phụ, mà nhất là người đàn bà ấy lại là một kẻ sát nhân.

Mạc Tú Anh hỏi:

- Mi không chịu điều kiện đó?

- Không!

- Nếu ta bắt ép mi thì sao?

- Thì người ấy sẽ thất bại, không bao giờ thực hiện được ý muốn.

- Mày tự tin như thế.

- Phải.

- Thể thì thử xem.

Âm Sát Mạc Tú Anh vừa dứt tiếng, toàn thân hơi di động, tức thì một luồng chưởng đã ép đến thiên linh cái của Hoàng Thượng Chí. Cái đánh này tuy rất trầm lặng, nhưng lanh lẹ phi thường. Vả lại lối xuất thủ của Mạc Tú Anh rất kỳ diệu, khiến cho đối thủ không biết đâu mà đỡ.

Hoàng Thượng Chí thất kinh chưa kịp đề phòng thì bàn tay trắng như ngọc của Mạc Tú Anh đã phất qua trước mặt. Chưởng này nếu đánh trúng tất chàng phải bị nát thịt gãy xương. Chàng liền đánh ra một chiêu chống lại làn kình phong, đồng thời nhảy lui lại một bước để né tránh. Chẳng ngờ Mạc Tú Anh không đánh thật mà lại thu tay về phát ra một đòn thứ hai, trong lúc chân chàng còn chưa chấm đất. Thật là một lối xuất thủ lạ đời, chàng chưa từng thấy. Lần này Mạc Tú Anh lại đánh ngay sau ót của đối phương.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí tuy đã có ý đề phòng nhưng vì không thể nào liệu trước được thành thử lúng túng, phải uốn mình né sang một bên. Trong lúc chân chưa chấm đất, mà phải vận dụng nội lực để điều khiển thân mình né tránh thất thật là một chuyện khó khăn.

Vừa tránh được một chiêu thứ hai, thì mình mẩy Hoàng Thượng Chí ướt đẫm mồ hôi Mạc Tú Anh mỉm cười nói:

- Lãnh Diện nhân! Ngươi khá lắm! Nhưng còn một chiêu nữa.

Vừa nói dứt lời, Mạc Tú Anh đồng thời đánh ra hai chưởng. Nhưng vừa đánh ra nửa chừng đã biến chưởng thành trảo, một tay bấu vào mặt, một tay chụp vào cổ đối phương. Lối đánh này vừa nhanh, độc và mạnh không thể nào nói được.

Hoàng Thượng Chí hét lên một tiếng phóng chân nhảy lên, thì ra Mạc Tú Anh không cố tình bóp nát sọ chàng, mà bấu vào chiếc áo xé toang ra. Cái "Phật thủ bảo cập"giấu trong bọc áo trước bụng chàng bị rơi xuống đất. Mạc Tú Anh ngạc nhiên, nói:

- A! Phật Thủ bảo cập!

Hoàng Thượng Chí thất kinh, quyết không để Mạc Tú Anh cướp đoạt nên đã vận hết nội lực đánh một chưởng. Nhưng không còn kịp nữa Âm Sát Mạc Tú Anh nhanh như chớp đã cúi xuống lượm Phật Thủ bảo cập, nhảy ra xa tám thước và lẩm bẩm:

- Phật Thủ bảo cập! Phật Thủ bảo cập!

Mạc Tú Anh tỏ ra vui sướng vô cùng, nhưng lúc xem xét một hồi nàng lẩm bẩm:

- Không đúng! Không đúng! Đây là tay phải!

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Kỳ Biến

Hoàng Thượng Chí toàn thân run rẩy, trên trán mồ hôi đọng thành từng giọt, đôi mắt như muốn nảy lửa. "Phật Thủ bảo cập" này là vật di truyền của Linh Quy thượng nhân, nếu chàng để mất đi thì nơi chín suối anh linh cố sư phụ buồn tủi không ít. Huống gì chàng lại đem tất cả hy vọng báo thù toàn gia đặt vào Phật thủ bảo cập nữa, chàng chỉ cần tìm ra một nửa Bảo cập hiện thất lạc là có thể luyện được Khư Mê thần công, một võ công tuyệt đỉnh đã thất truyền trên trăm năm nay, thì chẳng còn sợ gì công lực của Quỷ bảo Chủ nhân. Tuy việc tìm ra Bảo cập thất lạc kia chẳng khác nào mò kim đáy biển nhưng dù sao cũng là mối hy vọng chàng nhen nhúm lâu nay, giờ đây nếu để mất luôn cả nửa Bảo cập của Linh Quy thượng nhân truyền lại thì khối huyết hải thâm cừu chôn sau đáy bể! Vì chàng chẳng biết tìm đâu phương pháp luyện thành võ công cao siêu hơn Chủ nhân Huyết sọ nữa.

Không nghĩ ngợi lôi thôi Hoàng Thượng Chí thét lớn:

- Mạc Tú Anh! Trả lại Bảo cập cho ta!

Âm Sát Mạc Tú Anh mắt vẫn không rời Bảo cập, gằn giọng bảo:

- Trả lại cho ngươi? Đâu có dễ dàng như vậy.

Hoàng Thượng Chí trợn mắt hỏi lại:

https://thuviensach.vn

- Ngươi không trả thật sao?

Mạc Tú Anh khinh khỉnh nói:

- Nếu ta không trả thì ngươi làm gì?

Hoàng Thượng Chí thét lớn:

- Ta sẽ cùng chết với ngươi!

Dứt tiếng chàng liền bước tới một bước, giở Linh Quy tam thức đánh nhanh như chợp giật...

Hoàng Thượng Chí thật đã quyết liều mạng với Âm Sát Mạc Tú Anh nên mới vận dụng toàn toàn lực phát ra một chưởng tuyệt kỹ như vậy. Ngờ đâu, Âm Sát Mạc Tú Anh chỉ hơi lách ngươi một cái đã thoát ra khỏi kỳ chiêu tuyệt thức đó, rồi lạnh lùng cất tiếng:

- Với công lực nhà ngươi, chưa xứng đáng để đấu với ta đâu!

Hoàng Thượng Chí đứng sững sờ! Chàng tức giận phát run lên. Quả đúng như lời Âm Sát Mạc Tú Anh, nếu chàng muốn lấy lại di bảo của sư môn ở trong tay Âm Sát không phải là chuyện dễ!

Chàng không thể địch nổi Mạc Tú Anh thì làm sao lấy lại Bảo cập!

Nhưng Hoàng Thượng Chí không thể cam tâm bỏ mặc như vậy được.

Vẻ mặt Âm Sát Mạc Tú Anh đột nhiên đượm màu buồn thảm, nàng từ tốn nói:

- Lãnh Diện nhân! Ngươi cứ yên tâm, ta không tước đoạt vật này của ngươi đâu! Nhưng chúng ta hãy thành thật nói chuyện với nhau.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí nghe nói thế, yên tâm, nhưng không biết Mạc Tú Anh nói chuyện gì đây!

Chàng liền nhìn ngay mặt Âm Sát, hỏi:

- Ngươi muốn nói chuyện gì?

Âm Sát Mạc Tú Anh đáp:

- Trước tiên ta muốn hỏi ngươi đã lấy được Phật Thủ bảo cập này ở đâu?

Hoàng Thượng Chí không do dự đáp:

- Đó là di vật của sư môn!

Âm Sát Mạc Tú Anh lại hỏi:

- Lệnh sư là ai?

- Linh Quy thượng nhân!

Âm Sát Mạc Tú Anh trợn mặt nói:

- Cái gì? Ngươi bảo ai là lệnh sư?

Hoàng Thượng Chí thản nhiên đáp:

- Tôi bảo rằng Linh Quy thượng nhân là sư phụ!

Âm Sát Mạc Tú Anh lại nói:

- Ngươi cho ta là một đứa con nít sao?

Hoàng Thượng Chí hỏi lại:

https://thuviensach.vn

- Ngươi nói thế là có ý gì?

- Linh Quy thượng nhân lừng danh trước một trăm năm rồi có đâu...

Như hiểu ra nỗi thắc mắc của Âm Sát Mạc Tú Anh, Hoàng Thượng Chí ngắt lời nói:

- Tôi may mắn gặp được nơi hóa thân của gia sư, rồi nhận lấy di ngôn của người, tôn bằng sư phụ, như vậy chẳng được sao?

Mạc Tú Anh buột miệng "ồ" một tiếng, rồi lại hỏi:

- Ngươi có biết Phật Thủ bảo cập còn một nửa khác nữa không?

Hoàng Thượng Chí gật đầu, đáp:

- Biết! Đây chỉ mới có tay mặt thôi, còn một tay trái nữa mới đủ cặp.

Đôi má hồng tươi cửa Mạc Tú Anh dần đổi sang sắc xanh, mặt trông rất thê thảm. Cặp mắt có thể làm mềm lòng bất cứ người đàn ông nào gặp nàng, đột nhiên long lanh hai giọt lệ. Nàng như nhớ lại dĩ vãng đau khổ của mình, lẩm bẩm than:

- Tay trái!... Tay trái!...

Hoàng Thượng Chí nghe Âm Sát lẩm bẩm như vậy, lòng rất hồi hộp! Có đâu Âm Sát được biết tung tích của tay trái của Bảo cập sao?...

Chàng cất giọng run run, hỏi:

- Ngươi bảo tay trái sao?

Âm Sát Mạc Tú Anh buồn thảm nói:

- Tay trái ấy đã cướp đoạt cả hạnh phúc đời ta!...

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí rất ngạc nhiên, hỏi:

- Tôi có thể biết việc ấy không?

Âm Sát Mạc Tú Anh lau khô nước mắt rồi nói với giọng âm độc:

- Ngươi có nghe nói qua Dương Sát Cao Sĩ Kỳ chưa?

Hoàng Thượng Chí gật đầu, nói:

- Tồi đã có nghe qua. Đó là tuân phu với ngươi một đôi bích nhãn.

Mạc Tú Anh lại nói:

- Mười tám năm trước, vợ chồng ta bất ngờ được một nửa Phật Thủ bảo cập kia... liền lo tìm tòi học hỏi võ công ghi trên đó thì mới biết rằng Phật Thủ bảo cập phải là một cặp mới luyện được. Chúng ta mới bàn luận về sau cùng quyết định chia nhau đi tìm nửa Bảo cập chưa có. Ta đi về hướng Bắc, còn chồng ta đi về hướng Nam, hạn định thời gian một năm, bất cứ tìm được hay không đều phải trở về nhà để gặp mặt với nhau...

Hoàng Thượng Chí nhịn không nổi nên cất tiếng hỏi:

- Rốt cuộc tuân phu đã không trở về?

- Đúng vậy! Chồng ta không trở về. Qua một năm, hai năm, ba năm... ta chờ đợi suốt mười lăm năm, với nỗi lòng đau khổ và lo âu... Lãnh Diện nhân! Thời gian mười lăm năm đâu phải là ngắn ngủi được?

Hoàng Thượng Chí không mở miệng mà chỉ "ừ" một tiếng. Mạc Tú Anh lại nói:

- Ta không thể nào chịu nhịn được lâu hơn, nên xuất bôn giang hồ. Thoạt đầu nghe nói giới võ lâm đồn rằng chồng ta đã bị hại, ta cũng có ý nghĩ như vậy, nhưng tìm không ra hung thủ! Vì vậy...

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí cướp lời:

- Vì vậy ngươi mới ra tay giết người? Mỗi năm một lần và mỗi lần một trăm mạng?

Mạc Tú Anh gật đầu:

- Đúng như vậy! Mục đích của ta giết người như vậy là cố ý dụ kẻ thù ra mặt!

Hoàng Thượng Chí gằn giọng, hỏi:

- Làm như thế ngươi không thấy là quả tàn nhẫn sao?

Âm Sát Mạc Tú Anh lạnh lùng cười một hồi rồi nói:

- Tàn nhẫn... Ha! Ha! Ha!... Ta đã bị cướp đoạt cả hạnh phúc cuộc đời, thì còn gì tình cảm nữa?...

Hoàng Thượng Chí nói:

- Không chừng tuân phu còn sống...

Âm Sát Mạc Tú Anh cướp lời:

- Không thể có chuyện đó được!

Hoàng Thượng Chí nói tiếp:

-... Nếu lời đồn trên có đúng chăng nữa, ngươi cũng nên tận lực tìm cho ra hung thủ, chứ có đâu lại giết người một cách bậy bạ vậy! Nếu đối phương không phải là chính nhân quần tử, thì cho ngươi có giết hết thiên hạ võ lâm nó cũng không hiện thân đâu.

Âm Sát Mạc Tú Anh mặt đằng đằng sát khí trút cả căm hờn vào lời nói:

https://thuviensach.vn

- Ngày nào ta còn sống thì tuyệt đối chẳng ngừng tay sát hại đâu!

Hoàng Thượng Chí nghe nói lạnh người, chàng cảm thấy không nên khơi thêm nỗi uất hận của Âm Sát nên im lặng một lát rồi hỏi:

- Bàn tay trái đó đâu rồi?

Mạc Tú Anh lạnh lùng đáp:

- Nó cũng mất tích một lượt theo chồng ta!

"Ồ!" Hoàng Thượng Chí cảm thấy như bi tạt vào mình một thau nước lạnh. Chàng không ngờ mọi sự lại rắc rối như vậy! Chàng cứ đinh ninh Âm Sát Mạc Tú Anh hiện đang giữ bàn tay trái của Bảo cập, nào hay đâu nó cũng thất lạc mất rồi!

Âm Sát Mạc Tú Anh thấy vẻ mặt Hoàng Thượng Chí đổi khác, liền nhìn thẳng vào mặt chàng, gạn hỏi:

- Lãnh Diện nhân! Hình như ngươi muốn có một nửa Bảo cập đó lắm phải không?

Hoàng Thượng Chí thành thật đáp:

- Quả thật tôi có ý như vậy!

Âm Sát Mạc Tú Anh nói:

- Bây giờ ta ra một điều kiện có lợi cho cả đôi bên.

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Điều kiện ấy như thế nào?

Mạc Tú Anh nói:

https://thuviensach.vn

- Với kỳ hạn một năm, ngươi và ta cùng chia nhau đi tìm cho ra manh mối sự mất tích của chồng ta...

Hoàng Thượng Chí vụt cướp lời:

- Như vậy thì ta có lợi gì đâu?

Âm Sát Mạc Tú Anh tiếp:

- Ngươi hãy im, nghe ta nói hết đã! Nếu ngươi tìm ra được hung thủ, hay đầu đuôi vụ án đó, thì hai bàn tay Phật Thủ bảo cập kể như thuộc về ngươi tất cả!

Hoàng Thượng Chí cảm thấy tinh thần phấn chấn nhưng vẫn thắc mắc hỏi:

- Nếu như chính ngươi tìm ra việc đó thì sao?

Âm Sát Mạc Tú Anh đáp từng tiếng:

- Vẫn tặng ngươi tất cả!

Hoàng Thượng Chí lại hỏi:

- Nếu là tuân phu đã bị hại rồi, vật đó lọt vào tay người khác...

Mạc Tú Anh cướp lời:

- Khi ta báo thù rồi, thì vẫn chiếu theo điều kiện tìm ra vật ấy được mà tặng cho ngươi.

Hoàng Thượng Chí vẫn hỏi:

- Nếu may mắn tuân phu còn sống thi sao?

Mạc Tú Anh đáp:

https://thuviensach.vn

- Không kể ra sao, đều thuộc về ngươi cả!

Hoàng Thượng Chí cảm lấy đó lo ngại phần nào, vì điều kiện rất có lợi cho chàng, chàng cũng tội nghiệp cho Âm Sát, vì thù chồng không màng đến Bảo cập!

Hoàng Thượng Chí ngẩng đấu, nhìn vào tay đang giữ Bảo cập của Mạc Tú Anh hỏi:

- Nếu như vậy, bây giờ ngươi có thể đưa lại nửa Bảo cập này cho ta chứ?

Mạc Tú Anh đáp:

- Chưa có thể đưa lại được!

Gương mặt tuấn tú của Hoàng Thượng Chí cau lại, chàng ta hỏi:

- Tại sao?

Mạc Tú Anh liền đáp:

- Ta tạm thời giữ nó, nếu trong thời hạn một năm ấy mà chúng ta chưa ai tìm được tin tức gì, thì ta sẽ hủy nó đi!

Hoàng Thượng Chí tức giận nói:

- Đây là vật của tôi do cố sư phụ truyền lại, ngươi lấy cớ gì mà hủy bỏ nó đi?

Mạc Tú Anh lại nói:

- Cất lấy nó không những sẽ tạo nên mộc bi kịch khác nữa!

Hoàng Thượng Chí thét lên:

https://thuviensach.vn

- Ngươi không thể...

Mạc Tú Anh lạnh lùng ngắt lời:

- Ta quyết như vậy đó!

Hoàng Thượng Chí lui lại một bước quắc mắt nhìn Âm Sát, nói:

- Nếu ngươi huỷ bỏ nó đi! Ta sẽ giết ngươi tức khắc!

Mạc Tú Anh giọng lạnh lùng:

- Âm Sát lúc nào cũng chờ đợi ngươi!

Hoàng Thượng Chí tức giận tràn trề, muốn ăn tươi nuốt sống Mạc Tú Anh ngay. Nhưng nhớ lại lần ra tay vừa rồi, Âm Sát chẳng coi chàng ra gì cả mặc dù chàng đã vận dụng toàn chân lực vào thế chưởng đó. Chàng tự biết công lực của mình còn cách xa Âm Sát một trời một vực, nén giận, cắn răng nói:

- Nếu ta tìm được tin tức gì, thì tìm ngươi ở đâu?

- Câu Vũ sơn!

Hoàng Thượng Chí gật đầu nói:

- Được! Nhất định như vậy! Nhưng còn một điều phải nói trước là người đã đánh bại nghĩa đệ và lão ca ca của ta, món nợ này có ngày ta sẽ trả lại cho người!

Mạc Tú Anh ngạo nghễ đáp:

- Ta chờ ngươi thực hành chí nguyện!

Âm Sát Mạc Tú Anh lặng nhìn Hoàng Thượng Chí một lúc, rồi thở ra một ái rất buồm thảm, nói:

https://thuviensach.vn

- Lãnh Diện nhân! Hy vọng rằng không bao lâu chúng mình sẽ gặp lại! Chúc ngươi mau thành công sớm trong cuộc đánh cá này!

Hoàng Thượng Chí nói:

- Nếu ta thắng cuộc được, thì người cũng đã mãn nguyện lắm rồi!

Mạc Tú Anh lại nói:

- Không sai! Chúng ta tuy hơn thua nhưng chẳng ai thiệt thòi cả.

Dứt lời nàng khẽ lách mình một cái, tức thời, như một làn khói, chạy vút vào trong rừng, chỉ chớp mắt đã chẳng thấy bóng dáng nàng đâu cả...

Hoàng Thượng Chí lặng nhìn về hướng Âm Sát Mạc Tú Anh, lòng bâng khuâng lo lắng. Chàng tưởng rằng được võ công của Linh Quy thượng nhân rồi, thì đủ sức thanh toán ân cừu, nào ngờ đối với gia thù vẫn chưa biết ngày nào trả được. Chỉ đối với một nàng đẹp như tiên, Âm Sát Mạc Tú Anh, mà thân thủ đã cao hơn chàng mấy bực, thì nói gì đến Huyết sọ Chủ nhân, là người mà võ lâm kiêng nể!

Hoàng Thượng Chí lẩm bẩm một mình:

- Phải! Mình phải ra sức tìm cho được tin tức của Dương Sát Cao Sĩ Kỳ, để lấy đôi Phật Thủ bảo cập đó mà luyện thành võ công tuyệt thế mới có thể nói được hai chữ "Báo thù". Nhưng Dương Sát mất tích đã mười tám năm trời! Võ lâm lại bao la như vậy thì biết tìm đâu cho ra tin tức! Thật chẳng khác chuyện mò kim đáy bể!

Hoàng Thượng Chí lại nghĩ đến mối thù như trùng dương bát ngát của chàng với Huyết sọ, và nhớ tới lời nói rùng rợn của Âm Sát Mạc Tú Anh -..."Huyết sọ đó là giả mạo...". Nếu quả thật có sự giả danh đó, thì công lực của chính Quỷ bảo Chủ nhân không thể nào đoán được! Nhưng có đâu y lại

https://thuviensach.vn

chịu làm lơ để người khác mạo danh sao? Hữu Tâm nhân cũng từng nói cho chàng nghe:

-..."Tống Thiết Trượng, người đã ẩn danh lâu năm của Cái bang, lại đột nhiên xuất hiện làm cho Huyết sọ sợ bỏ chạy mất..." Nếu lấy đó mà xét thì lời nói của Mạc Tú Anh cũng có thể tin được phần nào. Vì, có đâu Chủ nhân Huyết sọ người đã làm cho võ lâm sợ hãi, cả Hắc, Bạch hai đạo liên thủ đối địch mà vẫn không hạ nổi lại đi sợ một nhân vật thuộc Cái bang sao! Nhưng người nào lại có gan lớn như vậy? Dám mạo danh Huyết sọ một cách công khai, mà không sợ Huyết sọ thật trừng trị? Đó cũng là một trong những bí mật của giới võ lâm.

Còn Thất Hồn nhân! Tại sao nàng lại bảo Hoàng Thượng Chí đi bái kiến Quỷ bảo Chủ nhân! Trước công lực non kém của chàng, đánh không lại Chủ nhân Quỷ bảo, mà đi tìm họ thì khác nào đem thân vào tử địa!...

Trong khi Hoàng Thượng Chí miên man nghĩ đến bao điều rắc rối đó. Bỗng nhiên từ đâu đưa đến mấy tiếng thét thê thảm xoáy vào tai chàng. Hoàng Thượng Chí bất giác giật mình một cái!

Chàng vỗ vào trán, nói:

- Thật đáng chết!

Thì ra Hoàng Thượng Chí đã quên mất tiểu ăn xin Đông Phương Huệ đang vận công chữa thương. Chàng vội phi thân vút lên quay về chỗ cũ!

Đến nơi chàng đưa mắt nhìn quanh...

Hồn vía chàng như bay lên mây!

Đông Phương Huệ, nghĩa đệ của chàng đã không còn nơi đó!

Hắn đã đi đầu?!

https://thuviensach.vn

Hay ai đã vào đây bắt Đông Phương Huệ! Ý nghĩ sau cùng bám chặt vào óc Hoàng Thượng Chí. Chàng lầm bầm:

- Thôi đúng rồi! Chính Thiên Tề giáo nhúng tay vào chứ chẳng sai!

Thiên Tề giáo đã cho cao thủ vào trong rừng này tìm kiếm chàng và Đông Phương Huệ, những người vào đây dĩ nhiên không chỉ có một vài người bị Âm Sát giết chết thôi!

Nếu Đông Phương Huệ quả thật đã bị Thiên Tề giáo bắt đi rồi, hoặc là gặp những chuyện không may xảy đến, thì chàng làm sao chuộc lại được cái lỗi tày trời này được. Chắc là chàng phải suốt đời đau khổ, như bị người ta chặt mất của chàng một cánh tay vậy... Mọi sự cũng bởi tại chàng!

Chàng đã sơ ý trong một lúc, không bảo vệ lấy tiểu ăn xin. Trong lúc Đông Phương Huệ đang vận công chữa thương đó, chỉ cần một đứa con nít ba tuổi cũng làm cho hắn chết tức khắc. Chàng tuy không giết Đông Phương Huệ, nhưng làm như thế chẳng khác nào chính tay chàng giết hắn...

Hoàng Thượng Chí cúi đầu nghĩ ngợi lộ vẻ hối hận, khổ đau không ít. Đột nhiên chàng ngẩng đầu lên buột miệng:

- Hay là Đông Phương Huệ đã trị lành thương tích, rồi bỏ đi chăng?

Nhưng chàng lại tự nghĩ:

- Điều ấy không thể đúng được! Nếu nói Đông Phương Huệ vận công chữa thương rồi tự động bỏ đi, ít nhất trước đó hắn cũng gọi ta một tiếng, hay đi tìm mình, chứ có đâu lại đi mộc cách âm thầm như vậy!

Càng nghĩ Hoàng Thượng Chí càng thấy lo âu! Chàng run sợ vô cùng. Mồ hôi trán rịn từng giọt nhỏ xuống đất...

https://thuviensach.vn

Chàng sực nhớ lại lúc nãy có nghe tiếng thét thê thảm từ đâu vọng lại. Chàng hoảng hốt chạy bay vào rừng mong tìm thấy đôi chút tung tích gì chăng...

Đang chạy, đột nhiên chàng đứng khựng lại!

Cách nơi chàng và Đông Phương Huệ nói chuyện lúc nãy chừng năm mươi trượng có năm thi hài. Hoàng Thượng Chí đến gần xem xét: ở sau ót của mỗi thi hài đều có in vào một lá cây!

Hiển nhiên là những người đó đều bị miếng lá cây đó giết chết!

Nhưng ai là Chủ nhân những chiếc lá đó? Nhặt lá giết người, dùng hoa phá nát đá!

Công lực thần sầu đó chỉ có những cao thủ tuyệt đỉnh mới làm nổi. Gã giết người đó là ai? Tiểu ăn xin Đông Phương Huệ dĩ nhiên không thể có được cái công lực thâm hậu đó!

Vậy thì ai! Cao thủ vào đã xuất hiện nơi đây? Hoàng Thượng Chí hoang mang quá đỗi, càng nghĩ ngợi lung tung:

- Chủ nhân Huyết sọ xuất hiện đây chăng?

Rồi chàng lại tự trả lời:

- Vô lý! Nếu Chủ nhân Huyết sọ hành động thì đã có dấu hiệu sọ máu để lại đây!

Trong óc chàng lại nổi lên một hình ảnh khác:

- Hay Âm Sát Mạc Tú Anh? Cũng không có lý, vì khi nãy nàng đã đi về hướng khác, có đâu quay lại làm gì, mà cũng không thể nhanh chóng như vậy được!

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí nhìn vào năm tử thi, tự hỏi:

- Những người chết này có liên quan đến sự mất tích một cách đột ngột của Đông Phương Huệ không?

Hoàng Thượng Chí không làm sao trả lời được! Lòng chàng hoang mang vô cùng. Tinh nghĩa của Tiểu ăn xin với chàng như là chân tay vậy. Đông Phương Huệ đối với chàng còn quan tâm hơn chính bản thân hắn nữa. Bỗng nhiên, giữa lúc đó...

Có tiến kim khí chạm vào đất vang lên những tiếng "coong! coong" trong rừng dần dần ra phía đường cái. Hoàng Thượng Chí rất ngạc nhiên!

Nếu người không có công lực được như Hoàng Thượng Chí thì không thể phát giác ra tiếng ấy. Hoàng Thượng Chí không còn nghĩ ngợi gì nữa, tung mình về hướng phát ra tiếng kêu quái dị đó. Cây cối trong rừng dần dần thưa bớt!

Đường cái ngoài rừng cũng thấp thoáng hiện ra. Hoàng Thượng Chí chạy một hồi nữa, thì thấy xa xa một lão quái cụt chân, tay cầm gậy "đánh chó " hướng ra đường cái vọt đi...

Độc cước lão quái đó mỗi khi nhảy vọt một cái thì có một tiếng "coong" phát ra. Đầu tóc phất phơ sau mỗi cái nhảy trắng như bạc, chứng tỏ lão quái này tuổi tác rất cao.

Hoàng Thượng Chí đuổi riết một lúc, cảm thấy rất kỳ lạ! Chàng chạy đã hết sức mà vẫn không có cách nào đuổi kịp độc cước lão quái đó, đôi bên vẫn cách nhau độ một trăm trượng. Cây gậy đánh chó của lão quái mỗi khi chạm xướng đất một cái, chiếc chân độc nhất của lão nhảy vút có ngoài mười trượng. Hoàng Thượng Chí đuổi theo được nửa khắc nữa mà đôi bên vẫn giữ nguyên khoáng cách...

https://thuviensach.vn

Thấy không đuổi kịp lão quái một chân, lòng tự ái nổi lên, chàng thi triển thân pháp "Phù Quang Di Ảnh" hết sức đuổi theo. Tức thì, thân hình chàng trông như một luồng khói cuốn theo chiều gió nhanh vun vút...

Độc cước lão quái như chưa biết có người đuổi theo. Chỉ thấy tiếng "coong coong" phát ra mỗi lúc một nhặt lại. Hoàng Thượng Chí rất ngạc nhiên, tự nhủ:

- Trong Cái bang làm gì có một cao thủ như vậy! Coi bộ công lực của lão quái này vượt qua Nam Cái rất nhiều. Lạ một điều là lão quái có được thân thủ cao tuyệt như vậy, dĩ nhiên là đã phát giác có người đuổi theo sau rồi, nhưng sao lão không quay lại xem thử?

Đột nhiên Hoàng Thượng Chí nhớ lại ngày chàng bị thương được Hữu Tâm nhân cứu, nàng có nói cho chàng nghe có một lão quái chống gậy sắt đó là người trong Cái bang đã mất tích bốn mươi năm rồi, nay đột nhiên xuất hiện làm cho Chủ nhân Huyết sọ hoảng hồn bỏ chạy, nên cứu được Nam Cái và Bắc Tăng thoát chết.

Hoàng Thượng Chí nhớ lại như vậy, thầm nhủ:

- Hay Độc cước lão quái này là Tống Thiết Trượng sư thúc của Nam Cái?

Nghĩ như vậy, Hoàng Thượng Chí liền thét lớn:

- Người đang đi trước có phải là Tống Thiết Trượng chăng? Xin mời lưu bước!

Dứt lời, quả nhiên lão quái ngừng bước, quay đầu lại. Hoàng Thượng Chí đã đứng sững trước mặt độc cước lão quái, chàng liền vòng tay thi lễ, nói:

- Lãnh Diện nhân xin kính chào lão tiền bối!

https://thuviensach.vn

Lão quái đó thân hình ốm như que củi, chỉ còn một lớp da đen bó chặt lấy bó xương thôi, đôi mắt húp sâu vào, nghe Hoàng Thượng Chí nói liền mở mắt ra, hai luồng sáng như sao chiếu vào mặt chàng. Hoàng Thượng Chí thầm nói:

- Nội lực quả là cao thâm!

Độc cước lão quái khinh khỉnh nói:

- Khỏi phải chào! Ngươi tên gọi là Lãnh Diện nhân?

Hoàng Thượng Chí gật đầu đáp:

- Phải! Chính tôi.

Lão quái lạnh lùng hỏi:

- Ngươi đuổi theo lão ăn xin này có ý gì?

Hoàng Thượng Chí nói:

- Tôi có giao tình với Nam Cái, Thủ tịch trưởng lão của Cái bang.

Lão quái khinh khỉnh hỏi:

- Có giao tình rồi sao?

Hoàng Thượng Chí sững sờ một lúc, thầm nghĩ - Lão quái này trông lạnh nhạt hơn ta nhiều.

Chàng chưa kịp nói gì lão quái đã tiếp:

- Tiểu tử! Người gọi lão ăn xin này lại để làm gì?

Hoàng Thượng Chí không đáp thẳng, mà hỏi lại:

https://thuviensach.vn

- Lão tiền bối có phải là người mà võ lâm gọi là "Tống Thiết Trượng" không?

Lão quái lại hỏi:

- Làm sao ngươi biết được danh hiệu của lão ăn xin này?

Hoàng Thượng Chí đáp:

- Tôi nghe người ta nói thế!

Lão quái Tống Thiết Trượng hất hàm hỏi:

- Ngươi muốn gì cứ nói mau ra đi!

Hoàng Thượng Chí hỏi lại:

- Lão tiền bối ở phía sau rừng đó đi ra phải không?

Tống Thiết Trượng nói:

- Ngươi đã thấy rồi, còn hỏi làm gì nữa!

Hoàng Thượng Chí nhìn ngay mặt Tống Thiết Trượng nói:

- Nghĩa đệ của vãn bối ở trong rừng chữa thương đột nhiên mất tích. Vì vậy...

Tống Thiết Trượng ngắt lời, xẵng giọng bảo:

- Ngươi cho là lão ăn xin này đã giấu nghĩa đệ của ngươi sao?

Hoàng Thượng Chí vì nể tình Nam Cái mà nhịn nhục, nhưng thấy đối phương càng nói càng khó nghe, chàng tức mình, gắt giọng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Vãn bối xin hỏi lão tiền bối có thấy người nào đi vào trong rừng không?

Tống Thiết Trượng lắc đầu đáp:

- Chưa từng! Chưa từng! Lão ăn xin này không có công trò chuyện với ngươi.

Dứt lời lão liền quay mình lại...

Hoàng Thượng Chí lách nhẹ một cái đã chận ngang trước mặt lão quái Tống Thiết Trượng lạnh giọng hối:

- Tiểu tử! Ngươi muốn chận đường lão ăn xin sao?

Hoàng Thượng Chí liền nói:

- Chận đường lão tiền bối thì quả tình vãn bối không dám! Nhưng hy vọng lão tiền bối nói cho vãn bối biết một điều.

Tống Thiết Trượng nheo mắt hỏi:

- Ngươi muốn biết cái gì?

- Tung tích của nghĩa đệ!

Tống Thiết Trượng lắc đầu, nói:

- Ta, lão ăn xin, không hề thấy!

Hoàng Thượng Chí lại hỏi:

- Năm bộ thi hài ở trong rừng, bị lá cây đánh trúng sau ót mà chết, phải chăng là lão tiền bối đã...

Tống Thiết Trượng cướp lời:

https://thuviensach.vn

- Nhảm nhí! Lão ăn xin này đã bốn mươi năm không hề giết qua một người?

Hoàng Thượng Chí cảm thấy buồn lòng vô cùng, coi bộ thật tình Tống Thiết Trượng không biết tung tích của Đông Phương Huệ! Tốt nhất nên đi tim chút tin tức của Đông Phương Huệ cho rồi. Hoàng Thượng Chí ngẫm nghĩ một lúc, rồi chắp tay nói:

- Nếu như vậy, thì vãn bối xin cáo từ!

Tống Thiết Trượng ngăn lại:

- Hãy khoan!

Hoàng Thượng Chí đứng thẳng người lên, hỏi:

- Lão tiền bối còn có diều gì dạy bảo?

Tống Thiết Trượng chầm chậm bảo:

- Ngươi đã đuổi kịp lão ăn xin này thì công lực của ngươi cũng đã khá cao thâm! Ngươi xuất thân ở môn phái nào?

Hoàng Thượng Chí vì đang để tâm lo cho sự an nguy của nghĩa đệ Đông Phương Huệ, nên không muốn ở lại lâu. Chàng liền đáp một cách tổng quát:

- Vãn bối may mắn gặp được công lực di lưu của võ lâm tiền bối Linh Quy thượng nhân.

Tống Thiết Trượng "à!" lên một tiếng. Hoàng Thượng Chí sực nhớ lại một việc, liền hỏi:

- Vãn bối nghe người ta nói lão tiền bối đã làm cho Quỷ bảo Chủ nhân Huyết sọ, tên ma đầu lợi hại đương thời, phải sợ mà bỏ chạy...

https://thuviensach.vn

Nét mặt cằn cỗi của Tống Thiết Trượng trở nên buồn thảm, rồi đột nhiên biến thành giận dữ, nói:

- Đừng nhắc lại nữa! Lão ăn xin này từ nay trở đi sẽ không xuất giang hồ, tên Tống Thiết Trượng sẽ mất dần theo thời gian.

Tiếp theo câu nói nét mặt Tống Thiết Trượng biến đổi không chừng, đột nhiên ha hả cười lớn một tiếng, nói:

- Ha! Ha! Ha!... Thật là chuyện nhảm nhí, những việc này cần gì phải nói với hậu sinh tiểu bối!

Dứt lời, "Coong" một tiếng! Người lão đã bay ra ngoài mười trượng rồi. Hoàng Thượng Chí thật không hiểu nổi sự tình!

Nhưng chẳng hiểu sao chàng lại vội phi thân đuổi theo ông lão.

"Coong! Coong! " hai tiếng, người lão quái đã ở ngoài mấy chục trượng rồi!

Sức địch công thân của Tống Thiết Trượng thật làm cho người ta phải lắc đầu lè lưỡi. Chỉ trong chớp mắt những tiếng "Coong Coong" đã không nghe được nữa. Người lão quái từ lớn biến thành nhỏ... Rồi từ nhỏ biến thành một chấm đen... Sau cùng lão quái đã khuất dạng ở đầu đường...

Hoàng Thượng Chí biết có đuổi theo cũng không kịp nên dừng lại. Nhưng lòng chàng lại thêm một điền nghi ngờ nữa.

Hữu Tâm nhân từng nói Tống Thiết Trượng khi chưa lộ diện thì Huyết sọ Chủ nhân đã giật mình bỏ chạy! Sao bây giờ Tống Thiết Trượng lại bảo sẽ không tái xuất giang hồ? Hay là người lão tiền bối của Cái bang này đã bị bại dưới tay Huyết sọ rồi sao?

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí không thể cởi mở nổi những gút mắc trong lòng chàng. Ý nghĩ của Hoàng Thượng Chí lại quay sang vấn đề Đông Phương Huệ mất tích. Chàng nghĩ đi nghĩ lại chỉ có thể là tiểu ăn xin Đông Phương Huệ đã bị tốp cao thủ khác của Thiên Tề giáo phái ra tìm bắt chàng và Đông Phương Huệ, nhưng không tìm thấy chàng, nên chúng chỉ bắt được Đông Phương Huệ trong lúc hắn đang vận công chữa thương. Nghĩ như vậy chàng quyết định:

- Đến Thiên Tề giáo!

Sau đó Hoàng Thượng Chí dò hỏi những người đi đường mới biết được Tổng đàn của Thiên Tề giáo đặt nơi đâu. Chàng chẳng kể mệt nhọc, đi cả ngày lẫn đêm mong chóng đến Tổng đàn Liên Hoàn Thao sào huyệt của Thiên Tề giáo để đòi lại Đông Phương Huệ.

Nhắc lại tiểu ăn xin Đông Phương Huệ, ngồi xếp bằng dưới đất vận công chữa thương, không bao lâu thân hình nóng ran lên ngồi nhắm mắt để hết tâm trí vào việc hành công, không còn biết gì các việc bên ngoài...

Khi hắn vận công xong, mở mắt ra thì chẳng thấy hình bóng Hoàng Thượng Chí đâu cả. Đông Phương Huệ cảm thấy kỳ lạ vô cùng. Bấy giờ, vừa đúng lúc Âm Sát Mạc Tú Anh rời Hoàng Thượng Chí, và chàng đang lúc trầm tư mặc tưởng nên chẳng có tiếng động nào phát ra.

Đông Phương Huệ đảo mắt nhìn quanh, định lên tiếng gọi xem Hoàng Thượng Chí ở đâu thì thoạt nhiên, ở trong rừng cách hắn không bao xa, có bóng người thấp thoáng. Tiểu ăn xin Đông Phương Huệ chẳng nghĩ ngợi lôi thôi, liền tung mình đuổi theo bóng người ấy. Thì ra đó là lớp cao thủ khác của Thiên Tề Giáo, phải đi tìm bắt Hoàng Thượng Chí và Đông Phương Huệ. Tốp đó do "Tứ túc" của Thiên Tề bát túc lãnh đạo, chúng đã thấy Đông Phương Huệ chữa thương từ lâu, đồng thời cũng thấy Âm Sát Mạc Tú Anh ở trong rừng cách đó chừng mười trượng. Vì vậy nên chúng chẳng dám ra tay cẩu thả, sợ làm kinh động đến nữ ma đầu.

https://thuviensach.vn

Đông Phương Huệ vận công xong, thấy có bóng người thì đuổi theo ngay, thật đúng theo ý muốn của những cao thủ Thiên Tề giáo đó. Chúng thấy vậy liền chạy lẹ ra ngoài cốt ý dụ Đông Phương Huệ đuổi ra xa nơi Âm Sát có mặt. Nhưng công lực của tiểu ăn xin Đông Phương Huệ không phải tầm thường, mới trong khoảng năm mươi trượng thì hắn đã đuổi kịp những bóng người kia.

Năm bóng người đó liền dừng bước, quay mình lại. Chúng chẳng nói chẳng rằng, nhất loạt nhảy đến tấn công Đông Phương Huệ ngay. Đông Phương Huệ chẳng hiểu ất giáp gì cả cũng phải ra tay đấu với chúng!

Năm người đó là cao thủ hạng thứ hai trong Thiên Tề giáo, công lực đã đến mức độ cao thâm. Bọn chúng sợ kinh động đến Âm Sát, vì chúng không biết Mạc Tú Anh đã rời nơi ấy, lại muốn bắt tiểu ăn xin Đông Phương Huệ cho lẹ để nạp lệnh. Cho nên mỗi khi ra tay bọn chúng đều sử dụng những thế ác độc.

Qua một vài chiêu thế, chúng đã đoán ra tiểu ăn xin không phải là tay tầm thường và có luyện được một quái công như không sợ chưởng chỉ... tức thời có bốn lão già ảo xanh, đứng nép ở một bên, liếc mắt nhìn rồi tung thân nhảy ra một loạt.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Mạo Hiểm Liên Hoàn Thao

Bốn lão áo xanh đó là "Tứ túc" ở trong "Thiên Tề bát túc" của Thiên Tề giáo. Thiên Tề bát túc là tám cao thủ hạng nhất của Thiên Tề giáo. Họ đều mặc sắc phục xanh, công lực và võ bọc đều tương đương nhau. "Tứ túc" núp sau bụi cây, thấy Đông Phương Huệ đã bị năm cao thủ hạng nhì của Thiên Tề giáo bủa vây áp đảo, tình hình như thế thì chẳng bao lâu Đông Phương Huệ không thảm bại cũng bị bắt. Bốn lão áo xanh hớn hở lách mình ra...

Bỗng năm cao thủ đang vây hãm Đông Phương Huệ, thét lên những tiếng thảm thiết, rồi ngã nhào xuống đất như cây trốc gốc, tắt thở luôn. Biến cố xảy ra thình lình, khiến người trong cuộc là Đông Phương Huệ cũng phải giật mình, ngơ ngẩn, hết chăm chú nhìn năm tử thi, lại láo liên nhìn bốn phía.

"Tứ túc" trong "Thiên Tề bát túc" giật mình ngừng chân quan sát.

Năm cao thù hạng nhì của Thiên Tề giáo bị tử trận đó, mỗi người sau ót đều bi in vào một chiếc lá nho nhỏ. Bốn cao thủ hạng nhất của Thiên Tề giáo kinh hãi cùng lùi lại một bước, biết mình đã gặp phải hàng võ lâm cao thủ. Họ đảo mắt nhìn nhau rồi cùng tung mình bỏ chạy.

Tiểu ăn xin Đông Phương Huệ kinh sợ, không biết vị võ lâm cao thủ nào có thể từ xa dùng lá cây điểm ngay tử huyệt "Não bộ". Tuy thế, nàng

https://thuviensach.vn

cũng biết vị đó đã giúp mình thoát. Nguỵ Đông Phương Huệ chắp tay đưa lên cao vái một cái, nói:

- Tiểu ăn xin kính tạ ơn vị nào đã ra tay giúp đỡ!

Rừng núi im lặng, không một tiếng trả lời. Ngoài năm tử thi nằm ngay đơ kế bên, Đông Phương Huệ chẳng thấy một bóng người nào cả.

Tiểu ăn xin không vội tìm kẻ đã giúp đỡ mình, mà chỉ nóng lòng lo lắng đến nghĩa huynh Hoàng Thượng Chí của nàng, chẳng biết tại sao bỗng nhiên mất tích. Thấy bốn lão áo xanh vừa bỏ chạy đúng là tứ túc trong Thiên Tề bát túc, nàng liên tưởng đến Thủ tịch đường chủ của Thiên Tề giáo là Thể Điệp Lý Vân Hương, con ma đầu này vẫn có ác tâm muốn bắt cho kỳ được Hoàng Thượng Chí.

Nghĩ đến đấy, Đông Phương Huệ càng lo lắng, tin rằng Chí ca ca của nàng có thể đã bị rơi vào bọn Thiên Tề giáo. Nếu không, tại sao trong lúc nàng đang vận công chữa thương, chàng bỏ đi mãi đến giờ vẫn chưa thấy trở lại?

Tiểu ăn xin Đông Phương Huệ, tung mình phi nhanh về hướng Tổng đàn Liên Hoàn Thao của Thiên Tề giáo. Chỉ chậm một bước mà hai người phải thất lạc, nhưng lại kẻ trước người sau cùng đi đến một mục đích.

Về phần Hoàng Thượng Chí lòng nóng như lửa, liền sử dụng "Phù Quang Di Ảnh" với toàn lực chạy về phía trước nhanh như tên bay.

Vào đến cuối giờ thìn của ngày thứ ba, thì Hoàng Thượng Chí đã tới vùng Liên Hoàn Thao. Liên Hoàn Thao là một vùng đồi núi hiểm trở, do mười tám đỉnh núi cao tạo thành. Ngoài những núi cao ấy, lại còn có rất nhiều đồi núi thấp xen kẽ, khiến cả vùng này chập chùng chẳng khác gì "Bát đồ trận". Một ai đã vào thì khó mà thoát ra được cái trận đồ kỳ quái huyền hoặc ấy.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí đứng ngoài Liên Hoàn Thao quan sát kỹ một lúc. Một con đường đá hẹp, nằm giữa hai vách núi cao ngất, chạy tun hút về phía xa. Trên một vách núi, kế bên độc đạo ấy, có viết ba chữ thật to, đổ dài xuống hơn một trượng: "Liên Hoàn Thao".

Hoàng Thượng Chí hơi do dự một lúc, rồi chạy vút vào hẻm núi thăm thẳm. Một sự trái ngược với dự định của chàng, là không có một ai trong Thiên Tề giáo ra truy cản. Không bao lâu, Hoàng Thượng Chí đã vào sâu hơn một dặm xa. Lối đi đã tắc nghẽn. Trước mặt chàng là một ngọn núi sừng sững chắn ngang. Hoàng Thượng Chí suy nghĩ:

- Tại sao con đường này đến đây lại đứt ngang, mà trước cửa lại đề ba chữ "Liền hoàn thao?".

Đâu ngờ, khi chàng vừa đến sát chân ngọn núi thì lại phát giác ra hai hẻm núi khác rẽ ra hai bên. Chàng phân vân chẳng biết nên đi lối nào. Hoàng Thượng Chí gật đầu thầm nhủ:

- Liên Hoàn Thao! Đây chắc chỉ mới đệ nhất hoàn mà thôi!

Thoạt nhiên từ hai ngách núi mỗi bên bốn hán tử áo đen, đứng chặn hai lối đi. Một trong bốn người phía bên hữu, hét một tiếng lạnh lùng hỏi:

- Ngươi là ai?

Hoàng Thượng Chí liếc qua tám hán tử rồi khinh bỉ nói:

- Lãnh Diện nhân!

Tám hắc y hán tử đồng loạt giật mình biến sắc, mỗi người, đều lui một bước, trông thật tức cười. Một trong tám người đó liền tru miệng hú một hơi dài, trong xa xa, liền có tiếng hú đáp lại. Người vừa hỏi Hoàng Thượng Chí lai hỏi tiếp:

https://thuviensach.vn

- Các hạ là Lãnh Diện nhân, người mới xuất đạo trên giang hồ đó sao?

Hoàng Thượng Chí cao giọng:

- Không sai!

Một hán tử áo đen đứng bên tả nói:

- Các hạ giá lâm tệ giáo có việc gì không?

Hoàng Thượng Chí lành lạnh nói:

- Đòi người!

Tên ấy hỏi lại:

- Đòi người?

Hoàng Thượng Chí gằn giọng nói:

- Ừ! Nếu chúng bây biết điều thì hãy đem ta gặp Giáo chủ ngay!

Tên áo đen quát hỏi lúc trước, nói:

- Giáo chủ! Với người mà mong gặp được Giáo chủ ư?

Hoàng Thượng Chí "hừ!" một tiếng nói:

- Nếu vậy thì chúng bây hãy thánh đường ra!

Tám hán tử sắc phục đen, đều thủ thế đề phòng. Hoàng Thượng Chí thét to:

- Chúng tay không tránh lối đi phải không?

Một hán tử khác lên tiếng:

https://thuviensach.vn

- Lãnh Diện nhân! Ngươi đã vào Liên Hoàn Thao này thì phải bỏ mạng nơi đây!

Hoàng Thượng Chí tức giận hét một tiếng, phất chưởng đánh thẳng tới bốn hắc y hán tử đứng bên tả, một luồng gió cuồn cuộn, nhanh như chớp ào ạt áp tới.

Bốn hán tử ảo đen đó chưa kịp phản ứng thì những tiếng "Hự! Hự!" vang lên, bốn tên đó nhào xuống đất, lăn lông lốc ra xa hơn hai trượng. Bốn người còn lại bên hữu liền phát động thế công tập kích sau lưng Hoàng Thượng Chí mỗi người vung ra một chưởng dũng mãnh.

Hoàng Thượng Chí chẳng thèm quay đầu lại, tay mặt đánh chéo ra sau, thân hình nhảy trái qua một bên, khẽ lắc mình một cái đã đến trước mặt bốn kẻ tập hậu. Bốn hán tử áo đen thất kinh, liền nhảy tháo ra hai bên, vung chưởng đánh chéo sang chận đường.

Hoàng Thượng Chí "hừ!" một tiếng, thân hình đã bay bổng lên cao, thoát khỏi chưởng lực của đối phương, vượt qua đầu bốn hán tử, chạy vun vút vào ngách núi bên hữu.

Qua ba lần đường đá quanh co khúc khuỷu, trước mặt Hoàng Thượng Chí hiện ra một miếng đất trống bằng phẳng, rộng chừng hơn nửa mẫu, chung quanh vách đá lởm chởm, có bốn con đường nhỏ ăn thông về phía xa. Bỗng, trong bốn miệng hang ấy, chừng hai chục cái bóng người mặc sắc phục đen phi vụt ra. Người đi trước là một lão già râu xồm, gương mặt hiểm ác, lớn tiếng quát:

- Tiểu tử nào dám xông vào Tổng đàn trọng địa của ta? Báo danh lên!

Hoàng Thượng Chí quắc mắt hỏi:

- Ngươi là hạng người gì dám hỏi tên ta?

https://thuviensach.vn

Lão râu xồm nói to như hét:

- Tiểu tử! Người tìm chết?

Sau câu nói ấy, hai tay của lão liền tréo qua, lão hơi thấp người xuống vung song chưởng bủa tới Hoàng Thượng Chí như vũ bão.

Hoàng Thượng Chí "hừ!" một tiếng, giương năm ngón tay mặt như vuốt sắt thộp về phía đối thủ. Một tiếng "Á!" vang lên! Mạch Môn huyệt trên tay mặt của lão già râu xồm, đã bị Hoàng Thượng Chí nắm cứng!

Chàng cất tiếng lạnh lùng nói:

- Dẫn ta đi gặp Giáo chủ của chúng bay!

Gần ba mươi đại hán sắc phục đen, cùng hét lên một tiếng ào ạt xông đến bao vây đối thủ. Thân hình của Hoàng Thượng Chí không xê dịch tay trái vung chưởng liên tiếp, sức gió vùn vụt đón đánh địch thủ.

Những tiếng "Hự! Hự", "Á! Á!" vang lên liên tiếp. Có những bóng người áo đen bay bổng len, rớt "ạch!" xuống đất, có những người lăn lông lốc như quả cầu, quang cảnh trận đấu náo loạn lên một lúc rồi im dần.

Vốn không có ý giết người nữa, Hoàng Thượng Chí chỉ ra tay nhẹ thôi, nên những kẻ còn lại lui ra xa, đứng gườm gườm nhìn đối phương.

Một tiếng hú lại vang lên. Bốn bóng xanh từ bốn cửa ngách phi vọt ra. Đó là những lão hán trong Thiên Tề bát túc của Thiên Tề giáo. Vừa thấy Hoàng Thượng Chí, bốn lão hán liền đứng khựng lại, giương mắt nhìn chàng, tiếp đó những tiếng cười ha hả nổi lên...

Một người trong bốn lão áo xanh nói:

- Lãnh Diện nhân! Sao thiên đường mà ngươi không muốn sống, lại tự nguyện nạp mạng vào địa ngục này?

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng im lặng. Một người khác trong "Tứ túc" nói:

- Hãy lui ra sau, để mặc hắn cho chúng ta!

Những đại hán sắc phục đen lập tức dang ra sau.

Bốn lão già áo xanh liền tiến lên, đứng thành hình bán nguyệt, án phía trước và hai bên tả hữu Hoàng Thượng Chí. Người phát tiếng nói đầu tiên, bây giờ đứng bên hữu tiếp:

- Lãnh Diện nhân! Ngươi bó tay chịu tội, hay là phải đợi chúng ta...

Hoàng Thượng Chí cất tiếng cười khanh khách:

- Ha! Ha! Ha! Ta phải bó tay với bốn hình nhân bằng đất như chúng bay sao?

Dứt câu nói, chàng liền vung tay ném lão già râu xồm, lúc nãy bị chộp trúng mạch môn vung ra xa.

"Tứ túc"' trong "Thiên Tề bát túc" của Thiên Tề giáo, đồng hét lên như sấm dậy, một lão đứng phía trước nói:

- Tiểu tử! Ngươi tìm chết!

"Ào! ào! ào! ào!"' bốn luồng gió lốc đánh thẳng về phía Hoàng Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí vẫn không lách, cũng không hoành thân đảo bộ, hai chân như mọc rễ trên đá, đôi song chưởng vung lên, hai luồng gió cả ngàn cân đánh bật ra, chận bốn chưởng của 'Tứ túc".

Bùng! Bùng! Hai tiếng vang lên, cát bụi bay tung mù mịt. Bốn lão già áo xanh đều bị đẩy lui ba bước, ai nấy đều cảm thấy khi lộn máu trồi, rung

https://thuviensach.vn

động cả toàn thân...

Thân hình của Hoàng Thượng Chí cũng phải lắc lư, lui lại sau một bước.

Phải biết rằng danh tiếng Thiên Tề giáo không phải nhỏ, họ đều là những cao thủ hạng nhất của giáo phái. Thế mà ai ngờ cả bốn người hợp sức tần công, vẫn không làm gì được đối phương mà còn bị địch thủ đẩy lui nhục nhã. Sự kiện xảy ra đó khiến cho cả giáo chúng đứng xem chung quanh, giật mình, kinh hãi, mặt mày ngơ ngác.

"Tứ túc" hơi ngừng lại một lúc, rồi từ từ tiến tới, đột nhiên nhảy vút đến, bốn ngọn chưởng cùng loạt xả vào người Hoàng Thượng Chí. Vì cơn giận bốc lên, nên bốn lão già áo xanh, đã xuất hết bình sinh tuyệt học. Và nội gia công lực quyết hạ độc thủ.

Thân hình của Hoàng Thượng Chí khẽ lắc một cái, nhảy vút vào trong tầm chưởng lực. Chàng liền đánh ra một chiêu kỳ võ "Linh Quy nhất thức" nhanh hơn chớp xẹt.

Hai tiếng "Hự! Hự! " vang lên, hai lão già áo xanh đã ôm lấy ngực chệnh choạng lui ra sau. Hai lão còn lại mặt mày tái xanh vội dạt ra hai bên.

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng, quắc mắt nhìn chiến trận, rồi quay lại nói với lão già áo xanh đứng bên tả:

- Trước khi ta chưa nổi lên ý giết người, thì mong rằng ngươi hãy dẫn đường cho ta đến gặp Giáo chủ của chúng bay!

Lão già áo xanh "Hừ! " một tiếng nói:

- Lãnh Diện nhân! Trong Liên Hoàn Thao chưa có ai đã vào mà được sống sót trở ra!

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt đẹp trai của Hoàng Thượng Chí cau lại, chàng cất tiếng nói:

- Nhưng ta sẽ là người thứ nhất muốn ra vào vùng núi hoang này!

Hoàng Thượng Chí ngưng một chút rồi tiếp:

- Ngươi có chịu dẫn đường không?

Lão già áo xanh đáp:

- Ta không thể theo ý ngươi được!

Hoàng Thượng Chí nổi giận, vẻ mặt đằng đằng sát khí toan ra tay giết hết bọn này cho hả giận. Nhưng kịp nghĩ lại, Hoàng Thượng Chí còn lo ngại không biết Đông Phương Huệ có bị bọn Thiên Tề giáo bắt hay không, nếu có mà chàng hành hung, ắt nghĩa đệ của chàng sẽ bị chúng hãm hại trả thù.

Hoàng Thượng Chí cười lạnh lùng nói:

- Như vậy thì hãy tránh ra, xem Lãnh Diện nhân tự xông vào.

Chàng vừa dứt lời bỗng một tiếng hét vang lên, tiếp theo một giọng nói hách dịch:

- Xông? Giọng nói của ngươi quá hách dịch không xem ai ra gì cả!

Một bóng người từ trong lối đi phía trước vụt ta đứng trước mặt mọi người.

Hoàng Thượng Chí mới thấy người ấy, bất giác nhìn sững. Người mới đến cũng trố mắt ngạc nhiên nhìn chàng.

Người mới xuất hiện, là một chàng thiếu niên. Độ mười bảy mười tám tuổi. Nước da trắng hồng, đôi mắt sáng long lanh dưới hai hàng mi thanh

https://thuviensach.vn

tú, đôi môi đỏ thắm. Người thiếu niên này đẹp chẳng kém Hoàng Thượng Chí, nhưng chỉ khác ở giữa đôi mi có ẩn hiện một vẻ thâm trầm, vì vậy mới gặp nhau hai người đều cảm thấy nghi nghi một cái gì ở đối phương nên càng sửng sốt.

Bốn lão già áo xanh, và gần hai chục đại hán áo đen, mới thấy chàng thiếu niên đó, liền cong mình cung kính chào.

- Tiểu giáo chủ!

Rồi tất cá đều tránh dạt ra.

Thiếu niên mới đến, tỏ thải độ như chẳng có việc gì, tiến đến trước mặt Hoàng Thượng Chí, chỉ còn cách hai trượng hỏi:

- Các hạ tức là Lãnh Diện nhân!

Hoàng Thượng Chí gật đầu:

- Không sai!

Tiểu giáo chủ nói:

- Gia phụ đã từng cho người đi "mời " ngươi nhưng không được, không ngờ ngươi lại dẫn xác đến, chắc ngươi có mục đích gì?

Hoàng Thượng Chí lạnh " hừ!" một tiếng nói:

- Ta đến đây để đòi người!

Tiểu giáo chủ ngạc nhiên lặp lại:

- Đòi ngươi?

Hoàng Thượng Chí gật đầu:

https://thuviensach.vn

- Không sai!

Tiểu giáo chủ, con của Giáo chủ Thiên Tề giáo hỏi:

- Người như thế nào?

Hoàng Thượng Chí đáp:

- Một chú ăn xin nhỏ!

Tiểu giáo chủ nói:

- Người thường đi với các hạ và chuyên đùa nghịch với bổn giáo phải không?

Hoàng Thượng Chí nói:

- Đúng! Chính người đó!

Tiểu giáo chủ gạn hỏi:

- Ngươi biết chắc người đó ở đây?

Hoàng Thượng Chí gằn giọng đáp:

- Theo ta nghĩ chắc không sai!

Thiếu niên bỗng cất tiếng cười ha hả rồi nói:

- Lãnh Diện nhân! Ngươi nói hay quá! Bổn giáo từ khi khai phái đến giờ chưa có ai dám ngang nhiên đến cửa gây chuyện cả, vậy ngươi chịu theo ta vào bổn giáo để gia phụ xét xử, hay muốn Thiếu giáo chủ này phải ra tay?

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng nói:

https://thuviensach.vn

- Yêu cầu ngươi nói rõ ràng, tiểu ăn xin ta muốn tìm nay có ở trong quí giáo không?

Chàng thiếu niên đáp:

- Có! Sao?

Hoàng Thượng Chí gằn từng tiếng:

- Giao người đó lại cho ta lập tức!

Tiểu giáo chủ nói:

- Nếu ta nói không thì sao?

Hoàng Thượng Chí nghe vậy, đoán chắc thế nào Đông Phương Huệ cũng bị bọn Thiên Tề giáo này bắt rồi. Chẳng nổi giận, nói gằn từng tiếng:

- Sợ ngươi không dám nói thế!

Tiểu giáo chủ cất tiếng cười khanh khách một lúc, rồi nói:

- Lãnh Diện nhân! Ngươi đã là kẻ trong chuồng còn "la", "sủa " gì nữa! Tiểu giáo chủ này sẽ cho ngươi...

Tiếng "ngươi" vừa dứt, Tiểu giáo chủ đã vung tay, một luồng sức khí như núi đổ ập tới Hoàng Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí bậm môi, dằn cơn tức giận, vung chưởng lên đón đỡ.

- Bùng!

Cát bụi bay tung, Tiểu giáo chủ bi đẩy lui một bước dài. Thân hình của Hoàng Thượng Chí lắc lư một chút, nhưng hai chân vẫn không nhúc nhích.

https://thuviensach.vn

Tiểu giáo chủ giật mình, kinh ngạc thầm nhủ:

- Công lực cửa hắn còn cao hơn mình một bậc, nếu dùng nội lực ganh đua với hắn, ắt mình bất lợi, ta phải dùng quyền chiêu lanh lẹ mới được!

Thiếu niên liền xoay mình nhảy vút lên, đôi tay vung lia lịa, bóng chưởng bửa tới mình Hoàng Thượng Chí như mưa giông, bao trùm tứ phía.

Hoàng Thượng Chí cười nhạt một tiếng, xông đến dùng thế "Linh Quy nhất thức" phản công lại. Chàng thiếu niên thấy võ công của đối phương kỳ bí, chiêu thức lạ lùng chưa từng thấy trên võ lâm khiến tất cả chiêu thế của mình trong nháy mà đều trở thành vô dụng.

Thiếu niên giật mình, nhảy lui lại phía sau năm thước. Hoàng Thượng Chí đâu chịu ngừng tay, thân hình cũng bay vút theo, và Linh Quy nhị thức liền đánh ra...

Tiểu giáo chủ nhanh như pháo xẹt lui lại tám thước.

"Soạt " cánh tay áo của chàng đã bị Thượng Chí xé rách từ vai trở xuống.

Hoàng Thượng Chí liên tiếp diễn ra hai thế tuyệt học mà chỉ xé được một cánh tay áo của đối phương, lòng thầm phục võ công của chàng thiếu niên. Quả võ học của Tiểu giáo chủ cao hơn "Thiên Tề bát túc" nhiều!

Mặt của chàng thiếu niên nổi lên sát khí. Chàng thét lên một tiếng, nói:

- Lãnh Diện nhân! Nội trong ba thức nữa mà ngươi không ngã gục tại chỗ thì Tiểu giáo chủ này sẽ tự tuyệt tại trận ngay!

Hoàng Thượng Chí bất giác lạnh mình, đối phương dám mở miệng nói như vậy, chắc hẳn cũng phải ỷ lại vào một cái gì...

https://thuviensach.vn

Chàng chưa nghĩ hết, đã thấy Tiểu giáo chủ vẫn đứng im nơi cũ đôi bàn tay vò nhau, đột vỗ một cái, một luồng gió âm nhu theo cái vỗ phát ra...

Những giáo chúng của Thiên Tề giáo đứng chung quanh đó, ai nấy đều tròn xoe đôi mắt, lặng lẽ nhìn kết quả.

Hoàng Thượng Chí thoạt cảm thấy làn gió âm nhu của đối phương có gì khác lạ, liền phất chưởng truy cản. Nhưng chậm mất rồi, chưởng lực của đối phương đã chạm vào người chàng.

Hoàng Thượng Chí cảm thấy chân khí của mình tiêu tan đâu mất cả, chưởng lực chàng vừa đánh ra, không có một phản ứng nào. Hoàng Thượng Chí giật mình, kinh hãi không biết đổi phương dùng cái công lực quái đản gì mà có thể chớp mắt đã phá tan chân khí của mình.

Đôi chưởng của Tiểu giáo chủ liền thâu lại, miệng mở một nụ cười nham hiểm, rồi từ từ tiến đến gần đối phương. Hoàng Thượng Chí kinh hãi, nghĩ:

- Không lẽ ta bó tay chờ chết sao?

Chàng liền tái vận chân khí.

Một lần!

Hai lần!

Tiểu giáo chủ chỉ còn cách chàng ba trượng...

Ba lần!

Chân khí của Hoàng Thượng Chí đã phục hồi trở lại. Chàng lập tức vung song chưởng ra, sức như thác lũ, cuồng phong, đánh bật lại Tiểu giáo chủ.

https://thuviensach.vn

Một tiếng "đùng " vang lên!

Tiểu giáo chủ không ngờ chân lực của đối phương đã bi "Hòa Hiệp thần công" của mình hóa giải, nhưng tại sao trong phút chốc hắn lại có thể phát chưởng ra đánh trả lại, chàng thiếu niên toan thối lui nhưng không còn kịp nữa!

Sau một tiếng "ự!" Tiểu giáo chủ bị đánh bật lại một trượng mấy thân hình lắc lư muốn ngã nội phủ chấn động, miệng đã tươm máu tươi.

Bốn lão già áo xanh, và giáo chúng Thiên Tề giáo đứng xem quanh đó đều thất thanh la vang:

- Tiểu giáo chủ!...

- Lãnh Diện nhân!...

- Ấy! Coi chừng!...

Hoàng Thượng Chí đã được "Linh qui" truyền nội lực cả trăm năm, hòa hợp với chân khí của chàng sẵn có, lại thêm được ngâm mình trong địa mạch linh toàn thoát chi đổi cốt. Do đó, chính khí của chàng nếu bị ngoại lực đánh tan, tự nhiên sẽ phục hồi trở lại. Điều này, ngay cả Hoàng Thượng Chí cũng không biết.

Vẻ mặt của Hoàng Thượng Chí hầm hầm, chàng tiến đến phía Tiểu giáo chủ.

Giáo chúng của Thiên Tề giáo sợ hãi lui ra.

Hoàng Thượng Chí chỉ còn cách đối phương ba bước, cất tay lên, sắp bửa chưởng vào Tiểu giáo chủ... Nhưng bỗng một giọng nói lanh lảnh:

- Ngừng tay lại!

https://thuviensach.vn

Tiếng tuy không lớn, nhưng người nghe phải rùng mình.

Hoàng Thượng Chí tự nhiên thâu chưởng lại, lui ra sau tám thước, trố mắt nhìn. Bên mình Tiểu giáo chủ, đã có một thiếu phụ nước da trắng mịn, thân hình cân xứng, đôi mắt sáng ngời đang chăm chú nhìn Hoàng Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí bất giác tâm thần chấn động thầm nhủ:

- Người này là ai mà đẹp chẳng kém Mạc Tú Anh. Bà là ai? Hay là...

Thiếu Giáo chủ mừng rỡ gọi:

- Mẫu thân!

Bốn lão già áo xanh, và gần hai chục đại hán áo đen đều cúi mình nói:

- Giáo chủ phu nhân!

Hoàng Thượng Chí như bị trời trồng, đứng cứng đơ như tượng gỗ, tinh thần rối loạn hơn tơ vò!

Bà... Phu nhân của Thiên Tề giáo chủ!

Bà... Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh là mẫu thân của Hoàng Thượng Chí...

Sau khi toàn thể Hoàng gia trang đẫm máu thê thảm, bà lại bỏ huyết thù cốt nhục, tái giá với Thiên Tề giáo chủ...

Mẫu tử gặp nhau, đáng ra là một việc vui mừng cởi mở, nhưng lòng của Hoàng Thượng Chí đau đớn như bị dao cắt. Vẻ mặt của Hoàng Thượng Chí dần dần biến thành tái xanh, đôi mắt thất thần, trắng sáp như một thây ma!

Hoàng Thượng Chí gần muốn thét lên:

https://thuviensach.vn

- Không! Người ấy không phải mẫu thân của ta! Ta không có người mẹ như vậy được!

Nhưng cổ họng tắt nghẹn, một cái gì đã chận ở đó rồi. Hoàng Thượng Chí toan cất bước bỏ chạy ra khỏi nơi này, nhưng hai chân như mọc rễ trên đá. Không thể nào nhấc lên được. Nhục nhã! Đây là một nhục nhã cả đời Hoàng Thượng Chí và cả họ Hoàng nữa!

Đôi mắt của Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh như có cái gì khó hiểu, khiến người ta chẳng biết được bà đang nghĩ gì? Một lúc im lặng trôi qua Tiểu giáo chủ hiểm ác nhìn Hoàng Thượng Chí rồi quay qua nói với Vương Thúy Anh:

- Mẫu thân! Hắn là Lãnh Diện nhân!

Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh gật dầu:

- Ừ! Ta biết rồi!

Tiêu Giáo chủ gườm gườm Hoàng Thượng Chí nói:

- "Hòa Hiệp thần công" của con lại vô dụng đối với hắn!

Vương Thúy Anh gật đầu nói:

- Được rồi!

Rồi bà đảo mắt nhìn giáo chúng tiếp:

- Các ngươi lui ra!

Hoàng Thượng Chí cảm thấy như toàn thân bi kim châm, giật mình đánh thót. Chàng thầm nghĩ:

https://thuviensach.vn

- "Hổ dữ không ăn thịt con, lẽ đâu bà lại hại tình cốt nhục sao? Hay bà không biết mình là ai? Không! Sư thúc Độc long thủ Trương Thông đã từng nói là sau khi nhà cửa tiêu tan, ông đã từng đem mình đế gặp mẫu thân, nhưng bà ta đều cự tuyệt và còn ra tay độc thủ để hại mình và sư thúc! Tại sao? Lòng người đâu lại tàn nhẫn độc ác hơn cả cầm thú?"

Thớ thịt trên mặt Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh hơi rung động. Đôi môi đỏ ngậm cứng lại, như đang dằn cơn xúc động trong lòng Hoàng Thượng Chí không còn chịu đựng được nữa, nói ngập ngừng giọng tắc nghẽn, đến nỗi chàng không ngờ đó là lời nói của chính mình thốt ra.

- Người... Người... Là...

Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh lạnh lùng nói:

- Giáo chủ phu nhân!

Hoàng Thượng Chí bỗng cất tiếng cười man dại, rồi lầm bầm như một kẻ mất trí:

- Giáo chủ... Phu nhân!.. Phu nhân... Giáo chủ!... Giáo chủ!...

Những người quanh đó đều ngạc nhiên ngơ ngẩn trước thái độ của Lãnh Diện nhân.

Vẻ mặt của Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh liền biến đổi, nhưng trong phút chốc đã trở lại bình tĩnh. Bà hét lớn một tiếng nói:

- Lãnh Diện nhân! Ngươi không được làm phách trước mặt ta.

Tiếng cười vang động của Hoàng Thượng Chí bỗng ngưng lại, chàng chua xót nói:

- Giáo chủ phu nhân! Người định đối xử với tôi như thế nào?

https://thuviensach.vn

Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh lành lạnh đáp:

- Ai đã đến Liên Hoàn Thao nếu không phải là bạn tức nhiên là thù! Theo luật bổn giáo ai đã vào chốn này thì không được toàn mạng sống trở ra!

Nỗi lòng của Hoàng Thượng Chí tan nát, đầu óc gần muốn nổ tung. Chàng nói qua hơi thở nghẹn ngào:

- Phu nhân! Người quen biết với Độc long thủ Trương Thông, người đó...

Vương Thúy Anh nói to như hét:

- Câm miệng lại! Lãnh Diện nhân! Tính mệnh của ngươi đã cùng rồi, khỏi cần nói thêm nữa!

Lãnh Diện nhân Hoàng Thượng Chí bất giác hãi hùng, bước lui ra sau một bước khá dài.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Tử Lao Hắc Ngục

Hoàng Thượng Chí không tin rằng tai chàng lại có thể nghe những câu nói ấy. Chàng càng không tin trên thế gian này lại có một người mẹ độc ác, không chút nhân tình như vậy. Có lẽ nào bà lại không nhận ra chàng là ai? Chàng cất tiếng khàn khàn nói nữa:

- Thưa Giáo chủ phu nhân! Bà có nhớ đứa con nít đã được Độc Long Thủ nuôi nấng...

Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh mặt phấn biến đổi, không chờ cho Hoàng Thượng Chí nói dứt câu, đã bước tới dựng ngọc chưởng lẹ như chớp đánh tạt tới.

Hoàng Thượng Chí đứng trơ trơ ra đấy, thầm nghĩ:

- Mình đã nói đến như vậy có lý nào bà còn không hiểu. Có lẽ bà làm tai ngơ mặt điếc để cố giết mình...

Chàng mời nghĩ đến đấy thì một làn chưởng phong đã ép đến trước ngực chàng.

"Bùng" một tiếng, lẫn với tiếng la thảm thiết, toàn thân Hoàng Thượng Chí bắn tung ra ngoài một trượng. Một vòi máu trong miệng chàng phun ra, bắn vào vạt áo của Vương Thúy Anh, lốm đốm như in những đóa hoa đào.

https://thuviensach.vn

Tiểu giáo chủ giật mình bước tới, nhìn vào mặt thân mâu, thấy nét mắt Vương Thúy Anh cau lại, hơi giận phừng phừng.

Hoàng Thượng Chí tuy bị một chưởng phong nhưng công lực chưa sút kém mấy. Chàng tức giận lồm cồm ngồi dậy, gượng gạo vung tay trả lại một đòn.

Một làn gió vút tới Vương Thúy Anh chỉ lảo đảo một tí, nhưng bà kịp thời tránh né, dùng ngón tay điểm lại. Hoàng Thượng Chí lúc này đã mất tinh thần, không còn biết đường tránh đỡ nữa nên liền bị té xuống.

Bốn lão già áo xanh bước tới, cúi đầu trước Vương Thúy Anh, một lão nói:

- Xin phu nhân sai khiến!

Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh nhìn qua Hoàng Thượng Chí, thấy chàng vẫn còn nằm mọp dưới đất chưa dậy, liền cất tiếng nói với giọng lành lạnh:

- Hãy đưa nó vào tử lao! Ngày mai sẽ đem nó xử tử cùng với tên tử tội số năm mươi hai.

Bốn giọng nói vang lên một lượt:

- Xin tuân lệnh.

Tiểu giáo chủ hé môi thỏ thẻ:

- Thân mẫu! Sao thân mẫu không giao cho Hình đường thẩm vấn đã?

Vương Thúy Anh lắc đầu:

- Khỏi cần! Thằng nhỏ này chỉ là một đứa bạo nghịch, ta chắc nó không có dụng tâm gì.

https://thuviensach.vn

Một trong bốn lão già áo lanh bước tới kẹp tay vào cổ Hoàng Thượng Chí toan dẫn vào tử lao. Nhưng Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh khoát tay bảo:

- Hãy khoan!

Đoạn bà bước đến, đưa ngón tay điểm lên mình Hoàng Thượng Chí, và nói:

- Thằng mặt lạnh này công lực không phải tầm thường. Trước hết ta cần phải phế trừ võ công của nó, để khỏi sanh ra chuyện bất ngờ đáng tiếc. Các ngươi nhớ trước khi giam vào ngục bảo Tổng quản tử lao phải điểm vào Á huyệt của nó đã.

Bốn lão áo xanh lại cúi đầu nói lên một lượt:

- Xin tuân lệnh.

Dứt lời bốn lão áo xanh kẹp Hoàng Thượng Chí mỗi người một tay bước đi thoăn thoắt phút chốc đã mất đang.

Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh lại cầm lấy tay con bà quay gót vào trong. Một lão già râu rậm và hơn hai mươi bộ hạ tiễn biệt rất cung kính.

Sau khi Hoàng Thượng Chí bị bắt chẳng bao lâu, thì ngoài Liên Hoàn Thao có một bóng người mảnh khảnh xuất hiện. Đó là Đông Phương Huệ, người con gái cải nam trang giả làm tiểu du cái. Chỉ đến chậm có phút chốc mà Đông Phương Huệ không gặp được Hoàng Thượng Chí. Trước đây, Hoàng Thượng Chí. Không tìm thấy Đông Phương Huệ, ngỡ là Đông Phương Huệ bị Thiên Tề giáo bắt nên chàng vào Liên Hoàn Thao để tìm. Ngược lại, Đông Phương Huệ lại nghĩ Hoàng Thượng Chí bị Thiên Tề giáo bắt nên nàng lẻnh mềnh đến nơi đây. Cả hai đều đến một chỗ, nhưng rủi ro lại không được gặp mặt nhau.

https://thuviensach.vn

Tiểu Du Cái Đông Phương Huệ vốn thông minh biết rằng trong Liên Hoàn Thao đồ đảng của Thiên Tề giáo rất đông lại gồm toàn những tay cao thủ, cho nên nàng không xông vào ngay. Mà chỉ lảng vảng bên ngoài, chờ đến canh hai, tối trời mới phi thân nhảy vào trong cốc.

Khi vào trong, nàng đã khéo léo, tránh được mấy ngả đường có đồ đảng của Thiên Tề Giáo canh. Tuy nhiên, đường trong cốc quanh co hiểm trở, ngang dọc rất nhiều. Chạy cả mấy giờ mà vẫn không thấy gì thay đổi. Nàng lấy làm ngạc nhiên!

Con đường nàng đi vừa rồi lại hiện ra trước mắt. Quá tức giận Đông Phương Huệ lại co giò chạy một lúc, rồi con đường cũ vẫn hiện ra. Đông Phương Huệ ngẫm nghĩ một lúc lâu, nhưng hắn không tìm ra được nguyên nhân tại sao lại thế. Nàng chợt nghĩ giờ này gần sáng rồi mà không tìm được đường vào Liên Hoàn Thao, nên lầm bầm:

- Thật vô ích! Cả đêm mệt nhọc mà không trông được mặt ca ca.

Đông Phương Huệ hậm hực trở bước quay ra. Nhưng, con đường nàng vào lúc canh hai không còn nữa. Nàng đã hoàn toàn lạc lối trong sơn cốc này rồi. Lòng Phương Huệ bối rối khôn tả; dẫu là người thông minh tuyệt thế nhưng trong trường hợp khẩn cấp này, nàng cũng không nghĩ ra được một phương pháp nào thích đáng cả!

Phương Đông vầng kim ô từ từ ló dạng, những tia nắng đầu tiên nhuộm hồng cả Liên Hoàn Thao. Những con đường nhỏ trong sơn cốc vẫn tối đen như mực, giờ đây trông rõ hẳn ra. Màu cúc vàng, gặp tia sáng mai trở màu sáng vàng rực rỡ. Đông Phương Huệ lúc ấy lòng nóng như sốt, lòng nàng đã bối rối, càng bối rối thêm. Nàng chợt nghĩ đến nghĩa huynh, miệng lẩm bẩm:

- Không biết nghĩa huynh ta giờ đây mệnh hệ ra sao? Còn ta thì cứ lẩn quẩn mãi trong cái Liên Hoàn Thao khốn nạn này.

https://thuviensach.vn

Rồi nàng lại nghĩ:

- Giờ ta hãy tìm nơi nào kín đáo núp, để tránh tai mắt của bọn đồ đảng Thiên Tề giáo. Rồi sau đấy ta hay liệu cách mà thoát thân.

Nhưng sườn sơn cốc trông dáng như có sự sắp đặt trước. Nó cao quá mấy mươi trượng, với công lực của nàng thì không sao vượt nổi. Còn tìm một chỗ để ẩn thân thì càng khó hơn, vì những hàng cây mọc sát vào nhau đến nỗi không chen lọt một cánh tay.

Lục lạo một hồi thấy không mang lại một kết quả nào, Đông Phương Huệ lo sợ, trán nàng mồ hôi dã đẫm ướt cả từ khi nào rồi. Nàng lo cho chính bản thân nàng thì ít, mà lo sợ cho Thượng Chí thì nhiều. Cái con người đã cướp trọn tấm lòng kính yêu của nàng. Nàng lo sợ không còn được nhìn mặt người yêu trước khi nhắm mắt.

Đang suy nghĩ miên man, chợt sau lưng nàng phát ra một tiếng cười khủng khiếp...

Đông Phương Huệ giật mình quay lại. Nàng cảm thấy lạnh toát cả người! Trước mắt nàng một lão già mặc áo vàng chói, chột mắt, lão ta cách nàng không quá một trượng.

Đông Phương Huệ mặt tái nhợt, kinh sợ nghĩ thầm:

- Lão ta đã đến từ bao giờ mà mình không hay, thực khinh công của người này đã đến chỗ tuyệt rồi, nếu lão ra tay đánh lén ắt mạng mình không còn.

Lão già chột mắt nhìn nàng như trêu tức nói:

- Tiểu tử! Chắc lục lạo một đêm ngươi đã mệt rồi, cũng nên nghỉ một lúc cho khỏe!

https://thuviensach.vn

Nghc thế Phương Huệ chấn động cả người, thầm nghĩ:

- Thì ra hành động của ta đêm rồi đã bị họ theo dõi. Ấy thế mà ta nào biết. Bọn này ghê gớm thật.

Qua phút đầu kinh sợ, Phương Huệ lấy lại bình tĩnh hỏi:

- Lão kia! Lão là ai thế?

Lão già một mắt khoái chí cười ha hả đáp:

- Kể ra cũng khá khen cho tiểu tử cả gan. Tiểu tử muốn biết lão phu là ai à? Là "Quan Thiên Thần Tích Xương", một trong những Hộ pháp phái áo vàng của bổn giáo...

Phương Huệ lầm bầm:

- Quan Thiên... Thần... Tích... Xương..?

Tưởng rằng Phương Huệ khiếp sợ, lão cười đắc ý:

- Phải! Chính ta đây.

Bỗng Đông Phương Huệ mỉm miệng cười:

- Tiểu bối nghĩ tên ấy không phải danh hiệu của người đâu! Nhất định là tiền bối nói dối rồi.

Lão già một mắt ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Ta không là Quan Thiên Thần Tích Xương thì là gì?

Đông Phương Huệ bình tĩnh đáp:

- Theo tiểu bối thì tiền bối phải có tên là Độc Nhỡn Thiên Thần mới thích đáng hơn.

https://thuviensach.vn

Tuy lâm vào chốn nguy hiểm, Đông Phương Huệ cũng không bỏ tính khôi hài. Còn lão một mắt nghe Phương Hựệ nói thế, thì biết mình bị chú ăn mày chế nhạo. Giận đỏ mặt lão ta hét lớn:

- Đồ chó chết! Tử thần đang gọi tên mi, mà mi còn dám nói vậy. Có phải mi vì thằng Lãnh Diện nhân mà mò vào đây không?

Đông Phương Huệ lộ sắc kinh hãi, nàng nơm nớp lo sợ cho tính mạng của nghĩa huynh mình. Buột miệng hỏi:

- Lãnh Diện nhân bị các ngươi bắt rồi sao?

- Phải! Ai đã vào Liên Hoàn Thao này thì còn mong gì tìm dược đường ra!

Nghe thế Phương Huệ lo sợ trong lòng. Nàng nghĩ thầm:

- Tại sao chàng lại vào chi đây?

Nàng liền hỏi:

- Có phải là chàng ta chạy vào đây chăng?

- Đúng! Hắn đã điên khùng nên lâm vào tử địa. Bây giờ thì tới mi.

Bất cần lời doa. nạt của lão chột, Phương Huệ hỏi:

- Hiện giờ chàng ta ở đâu?

Tiếng đáp lạnh lùng:

- Tử lao! Và mi sẽ cùng hắn tái ngộ trong ấy ngay bây giờ.

Đông Phương Huệ nghe đến đây thì hoảng hốt. Nàng rùng mình lo ngại cho nghĩa huynh. Không biết tử lao ra...

https://thuviensach.vn

Bỗng Quan Thiên Thần Tích Xương cười ha hả nói:

- Lãnh Diện nhân của mi chỉ còn sống đến lúc mặt trời mọc cách núi một sào thôi.

Đông Phương Huệ thảng thốt hỏi:

- Ngươi nói sao?... Chàng... chàng...

Lòng Phương Huệ bị chấn động mãnh liệt, nàng lảo đảo lui lại mấy bước mới đứng vững. Óc nàng bóng hiện lên hình ảnh Hoàng Thượng Chí bị hành hình, nàng nghĩ:

- Chí ca có một công lực thâm hậu như thế mà còn thúc thủ, mình làm sao đủ sức giải nguy cho chàng? Nếu chàng chết đi thì ta sống lại vui sướng gì nữa. Thà là ta làm liều một phen may ra cứu chàng được, không thì cũng chết theo chàng con sung sướng hơn. Nhìn được mặt chàng, tỏ cho chàng rõ lai lịch của ta rồi chết thì có chi hạnh phúc bằng...

Phương Huệ nghĩ vậy liền thét lớn một tiếng, vụt mình chạy băng vào trong sơn cốc...

Lão già một mắt Quan Thiên Thần Tích Xương hét lớn:

- Mi định đi đâu?

Hét vừa dứt tay lão vươn ra, phóng mình nhanh như cắt, chộp vào vai nàng. Lão ta là một trong Tứ lão hộ pháp áo vàng. Quyền lực chỉ dưới vợ chồng Giáo chủ, như thế đủ rõ công lực của lão không phải tầm thường, cái chộp của lão quả nhanh nhẹn phi thường, mang theo một luồng gió cực mạnh.

Đông Phương Huệ lẹ làng tránh sang một bên, nhưng không còn kịp nữa. Vai nàng bị trảo của lão chộp bóp chặt. Bỗng nàng khẽ rùn vai uốn

https://thuviensach.vn

mình một cái đã thoát khỏi tay đối phương rồi. Nàng lùi lại hơn tám bước.

Lão Quan Thiên %Thần Tích Xương giật mình "ồ" một tiếng! Lão cảm thấy khi tay lão vừa chộp vào vai chú ăn mày thì bỗng vai chú ta trở nên mềm và trơn trượt không sao giữ nổi. Lão kinh hãi thẫm nghĩ:

- Không ngờ tiểu tử này lại luyện được một võ công quái gở thế! Quả khó tin được.

Đông Phương Huệ vì nhờ bảo y tùy thân nên không bị bắt, nhưng cái chộp của đối phương trăm phần dũng mãnh, hàm chứa một công lực thâm hậu, nửa vai nàng tê buốt vì đau đớn.

Qua phút ngẩn ngơ, Quan Thiên Thần Tích Xương bật cười, một tiếng khô khan, dùng một thân pháp thật kỳ ảo lướt tới vung chưởng định đánh...

Bỗng nhiên từ đâu phát ra một giọng thanh thót.

- Hộ pháp hãy đình thủ!

Tiếng nói ấy dường như hàm chưa một qui luật tuyệt đối. Lão già chột mắt vội dừng tay, ngước mắt nhìn lên thì thấy một người đàn bà trước tiến lại. Lão già liền vòng tay, cúi đầu tỏ vẻ cung kính:

- Có thuộc hạ đây! Phu nhân có điều gì dạy bảo?

Phu nhân mặt nghiễm trang, lạnh lùng ra lệnh:

- Đã đến giờ hành quyết, ngươi mau về sửa soạn. Thằng nhãi ranh này để đó ta liệu.

Cúi đầu cung kính lão một mắt đáp:

- Xia tuân lệnh!

https://thuviensach.vn

- Lão cúi đầu lùi lại ba bước mời dám quay lưng phóng mình vào sơn cốc.

Đông Phương Huệ nghe nói giờ hành quyết đã đến thì sốt ruột. Nàng kêu lên một tiếng đau đớn rồi phóng mình theo Quan Thiên Thần Tích Xương để vào sơn cốc.

- Đứng lại tiểu tử!

Tiếng gọi vừa dứt, thì thân hình của Phương Huệ đã bị một luồng gió đánh ngã nhào xuống đất.

Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh không nói thêm một lời, khẽ lách mình một cái đã tiến sát người Đông Phương Huệ, vươn tay chộp vào mạch môn ở tay nàng, Bà ta ra tay nhanh nhẹn phi phàm.

Đông Phương Huệ cảm thấy toàn thân bủn rủn không sao cử động được.

Như hiểu rõ bí mật trong người chú ăn mày, Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh luồn qua lớp bảo y khẽ điểm một cái. Đông Phương Huệ rú lên một tiếng đau đớn rồi ngất lịm.

Lại nói về Hoàng Thượng Chí khi bị mẹ chàng đánh một chưởng trào máu miệng, lại bị điểm hết mấy đạo huyệt khiến chàng không còn biết gì nữa. Sau một thời gian khá lâu chàng dần dần tỉnh lại, thần trí trở lại bình thường. Cái cảm giác đầu tiên là một mùi hôi tanh khiến chàng phát buồn mửa. Chàng thấy ngột ngạt khó thở, sự ẩm thấp này làm chàng khó chịu. Chàng tù từ mở mắt, một màu đen tràn vào mắt, cái bóng tối ấy chàng cảm thấy nó dày đặc và vô tận. Chàng tự nghĩ:

- Đây là đâu?

Sau khi đã quen với bóng tối, mắt chàng bắt đầu nhìn dược những sự vật chung quanh. Chàng tự hỏi:

https://thuviensach.vn

- Không lẽ đây là địa ngục! Và ta đã chết?

Chỗ chàng đang ngồi là một gian nhà đá vuông vức, rộng khoảng năm trượng. Chàng thấy có nhiều bóng đen lúc nhúc quanh mình và phát ra tiếng "leng keng" của sắt chạm vào đá, tiếng sột soạt như tiếng của dây xích kéo lê dưới sàn đá. Những bóng đen ấy chẳng khác nào ma quỷ.

Bỗng từ trong người phất ra một luồng hơi lạnh, Thượng Chí vội nép mình sát tường. Cử động ấy phát ra tiếng "tang tang", thì ra tay chàng bị xích lại từ hồi nào rồi, và tiếng vừa mới phát ra ấy là tiếng dây xích sắt chạm vào thềm đá lạnh. Rồi cảm thấy trên vai nằng nặng, chàng đưa tay sờ, thì ra trên cổ chàng còn mang một chiếc gông, buộc vào một sợi dây xích treo từ nóc nhà xuống. Lúc bấy giờ chàng mới biết mình bị giam và chàng đoán có lẽ những bóng đen kia cũng cùng chung số phận với chàng.

Nhìn những bóng người ủ rũ, lòng Thượng Chí bỗng dâng trào một niềm xúc động mãnh liệt. Chàng thương xót cho số phận mình và thương hại những người cùng cảnh ngộ. Bất giác Hoàng Thượng Chí kêu lên ảo não:

- Phen này chắc ta phải thiệt mạng nơi đây rồi!

Chàng đau khổ vì chết quá thảm thiết và vô nghĩa. Chàng đau lòng than rằng:

- Ta không ngờ người lại tàn ác thế! Nhẫn tâm hại đứa con ruột thịt của mình.

Tiếng than của chàng phát ra nghe thật não nùng khiến ngót ba chục người trong gian nhà đá đều ngẩn người nhìn về phía chàng. Nhưng không một lời hỏi han, có lẽ họ đã bị hành hạ đến kiệt sức rồi.

Gian nhà đá trở về cái yên lặng cố hữu của nó, sự lạnh lùng bao trùm cả tử ngục.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí nhắm nghiền mắt lại, bao hình ảnh đau thương của gia đình hiện về, cái đêm mưa bão ấy! Sư thúc chàng là Độc Long Thủ Trương Thông đã không ngại ngùng mưa gió, dẫn chàng về Hoàng gia trang nhà chàng...

Đống xương khô trong Hoàng gia trang chàng được biết là của phụ thân. Thân thế của chàng thật hãi hùng...

Hình ảnh vị sư thúc khả kính tự vận trước hài cốt của thân phụ chàng thật là bi thương khủng khiếp...

... Cả trăm đống xương khô của gia quyến chàng ngổn ngang, cả Hoàng gia trang, không được chôn cất. Còn chàng thì quyết chí phục thù, mà kẻ thù chàng lại là Quỷ bảo Chủ nhân, một nhân vật khủng khiếp giang hồ...

... Hình ảnh chú ăn mày Đông Phương Huệ nổi bật lên với buổi lễ kết tình bằng hữu...

... Khu rừng kỳ bí với cái chết của Linh Quy thượng nhân và rùa thần...

Rồi cuộc xông pha nơi Quỷ bảo...

Hoàng Thượng Chí cảm thấy những bóng hình của dĩ vãng ấy sẽ không bao giờ phai mờ trong trí chàng. Chàng chợt nghĩ:

- Mình còn thiếu Ngô Tiểu Mi, con gái của Bát Nghĩa bang chủ một món nợ cứu tử...

- Thiếu con người, người thần bí "Thất Hồn nhân " một ân huệ chưa đền...

- Tình nghĩa của chú ăn mày Đông Phương Huệ với ta thực là bao la...

Lòng chàng càng quặn thắt khi nghĩ đến mẹ chàng, Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh...

https://thuviensach.vn

Những ý nghĩ cứ dồn dập đến trong tâm trí chàng, đầu óc quay cuồng, Thượng Chí muốn thét lớn lên cho đỡ căm giận. Vẫn khủng khiếp!

Vẫn lạnh lùng như địa ngục!

Thượng Chí lẩm bẩm một mình:

- Ta chết như vầy thật uất hận, ơn chưa đền, nghĩa chưa đáp, ân thù còn nặng đôi vai! Ta phải xóa bỏ tất cả sao? Vô lý! Vô lý ngàn lần! Ta không thể chết được !... Định mệnh ơi! Sao mà ngang trái thế này? Sao mà tàn nhẫn đến thế này !?...

Tiếng chàng uất nghẹn trong cổ, đôi dòng lệ từ từ leo xuống má chàng.

Đột nhiên từ đâu phát ra một tiếng két khô khan, một vệt sáng theo một lỗ nhỏ trên tường lọt vào. Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên vì nhận thấy thoáng có bóng người len vào, trông hình dáng quen quá. Lại thêm một tiếng "két" nữa, vệt ánh sáng từ từ chìm trong bóng tối. Đâu đây có tiếng thở dài rất khẽ.

Hoàng Thượng Chí chợt nghĩ:

- Phải rồi! Người này có thể là Thể Điệp Lý Vân Hương lắm! Té ra đây là lao xá của Thiên Tề giáo.

Hoàng Thượng Chí thiếu chút nữa kêu lên một tiếng. Trí chàng lóe một tia sáng. Chàng lẩm bẩm:

- Ta phải thoát.

Chàng vận thần công nhận thấy công lực mình vẫn còn sung mãn. Chàng hài lòng vô cùng. Hoàng Thượng Chí vừa định đứng dậy. Bỗng nghe có tiếng nói nhỏ như tiếng muỗi vo ve:

- Thượng Chí hãy ngồi xuống, không được cử động!

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí bị chấn động mạnh, chàng thầm nghĩ:

- Rõ ràng là người gọi tên ta, sao kỳ quặc thế?

Chàng đưa mắt quan sát chung quanh, nhưng tuyệt nhiên không khám phá ra tiếng nói từ đâu phát ra. Hoàng Thượng Chí cả kinh, nhủ thầm:

- Ta phải cẩn thận mới được, người đã dùng được thuật "Truyền âm nhập mật" không phải lả kẻ tầm thường đâu.

- Lãnh Diện nhân! Hãy ngồi yên chớ có động thủ.

Vẫn cái giọng ấy phát ra một lần nữa. Thượng Chí cảm thấy trong lời nói không có ý tà ngụy, hơn nữa cái giọng ấy lại hàm chứa một cái gì nghiễm trang. Chàng tức khắc ngồi xuống bất động theo lời của kẻ bí mật.

Động tánh tò mò, Hoàng Thượng Chí cất tiếng hỏi khẽ:

- Người phát ra tiếng ấy là ai?

Giọng nói bí mật đáp:

- Ta à? Con người mặt lạnh kia thật không nhận ra tiếng ai chăng?

- Ta nghe hơi quen quen, nhưng chịu...

- Thật là... ngươi đáng trách thật, ta là Hữu Tâm nhân đây.

Không dừng được, tim Thượng Chí đập thình thình chàng ngạc nhiên nghĩ thầm:

- Cũng là Hữu Tâm nhân nữa!

Căn cứ vào hành động của nàng trong quá khứ thì quả không có tà ngụy! Nhưng tại sao nàng lại lọt vào ngục thất của Liên Hoàn Thao này?

https://thuviensach.vn

Phải chăng là người của Thiên Tề giáo. Những ý nghĩ ấy làm Thượng Chí lo ngại thêm. Bỗng chàng hỏi:

- Có phải ngươi thật là Hữu Tâm nhân không?

- Nếu không thực, thì giả sao?

Làm như không nghe câu mỉa mai này, Thượng Chí hỏi:

- Hiện giờ cô nương ở đâu?

Tiếng đáp lạnh lùng:

- Tử lao!

Hoàng Thượng Chí hốc mồm:

- Tử lao? Sao lại gọi là tử lao? Không lẽ cô nương và tôi cùng ở tử lao chàng?

- Phải! Chúng ta hiện ở trong tử lao của Thiên Tề giáo.

Hoàng Thượng Chí không khỏi kinh hồn. Bỗng nghĩ đến sự xuất hiện đột ngột của Hữu Tâm nhân. Chàng hỏi:

- Mà tại sao lại quí cô nương đến đây?

- Điều ấy ta không thể nói cho ngươi rõ ngay bây giờ được.

Hoàng Thượng Chí nuốt nước bọt đánh "ực" một tiếng. Chàng muốn rõ phải nàng vì cứu chàng mà đến đây chăng? Nhưng vốn có tánh lãnh đạm và ngạo mạn Thượng Chí không thốt được câu ấy. Chàng lại hỏi:

- Tại đây nhốt những ai?

- Những kẻ sắp bị hành quyết!

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí hít mạnh một cái, lấy bình tĩnh, chàng mỉm cười chua chát lòng thầm nghĩ:

- Ta là kẻ đang chờ chết.

Nghĩ đến phải chết tại đây, Thượng Chí hậm hực hỏi lại:

- Cô nương bảo thế có nghĩa là ta cũng đang chờ chết sao?

- Phải, những người bị nhốt nơi đây, hoặc kẻ đối đầu của Thiên Tề giáo hoặc những giáo chúng bị phạm tội, giờ phút này chỉ là giờ phút sau cùng cửa cuộc đời họ. Mà trong đó có Lãnh Diện nhân.

Qua lời đối đáp, Thượng Chí xác nhận là lời của Hữu Tâm nhân không phải đùa. Chàng cảm thấy cái chết đã kề bên nên lạnh lùng hỏi:

- Còn cô nương ắt đã có mục đích khi đến tử lao này?

Như đã đoán trước câu hỏi của Hoàng Thượng Chí, HữuTâm Nhân đáp:

- Lãnh Diện nhân hỏi rất đúng, dĩ nhiên ta không phải đến đây để chơi. Nhưng việc ấy hãy gác lại, giờ đến ta mong ngươi chớ có cử động gì hết, giả cách như một kẻ đã mất hết công lực rồi vậy.

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao phải làm thế?

Hữu Tâm nhân liền giải thích:

- Phàm những ai đã vào tử lao này rồi, thì đều bị phế hết võ công đề trừ việc bất trắc có thể xảy ra.

- Nhưng tại sao?

https://thuviensach.vn

- Phải nhưng ta với Lãnh Diện nhân không sao cả, ngày sau ngươi sẽ rõ tại sao. Đây cũng do sự sắp xếp của Thất Hồn nhân, chứ ta không phải tự tiện mà đến đây đối khẩu cùng Lãnh Diện nhân đâu.

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên nói:

- Thất Hồn nhân! Sao lại Thất Hồn nhân? Vậy thì cô nương lần này cũng chỉ là kẻ thừa hành của Thất Hồn nhân?

- Đúng như vậy!

Hoàng Thượng Chí bỗng nói:

- Tôi muốn hỏi cô nương một việc.

- Việc gì?

- Hiện giờ nghĩa đệ của tôi là Đông Phương Huệ ở đâu? Mệnh hệ ra sao?

Hữu Tâm nhân cố nén tiếng thở dài đáp:

- Sanh mệnh của chú ấy không sao cả...

- Nhưng nghĩa đệ của ta ở đâu?

- Trong bộ sách của Liên Hoàn Thao, nhưng đã có sự hỗ trợ của Thất Hồn nhân rồi, không còn phải lo nữa!

Hoàng Thượng Chí nhẹ nhõm người, chàng hỏi:

- Quả có Thất Hồn nhân xuất hiện?

- Thôi, người chớ cứ lảm nhảm mãi, phải biết rằng người chỉ còn sống được hai giờ nữa thôi.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí giật mình hỏi lại:

- Sao? Cô nương nói sao?

- Ta nói Lãnh Diện nhân chỉ còn hai giờ sống sót cuối cùng này thôi, bây giờ là giờ sửu, đến giờ mẹo thì ba mươi mốt người tử tội này kể cả người nữa là ba mươi hai, sẽ bị xử tử.

Tim Hoàng Thượng Chí đập mạnh như muốn phá tan lồng ngực, một luồng ác khí từ ngực xông lên khiến chàng choáng váng. Chàng nghiến ràng ken két lẩm bẩm:

- "Hừ!" Ta không ngờ lại phải chết dưới tay người mẹ ruột tàn độc này.

Hoàng Thượng Chí cứ nghĩ rằng Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh đánh chàng hộc máu là đã quá lắm rồi. Chàng không thể nào ngờ mẹ chàng lại cố ý hại chàng như thế này. Hoàng Thượng Chí trở nên lạnh lùng hỏi:

- Hành quyết bằng cách nào?

- Theo qui luật cửa Thiên Tề giáo thì vì nhớ đến công ơn của tạo hóa, nên không nỡ phân thây, không muốn có máu chảy, nghĩa là được toàn thân. Mỗi kẻ tử tù phải uống một liều thuốc độc và sẽ chết liền sau đó, vì thuốc độc rất mạnh. Thân xác được chôn dưới những hàng sơn cốc của Liên Hoàn Thao.

- Chết vì độc dược?

- Phải! Vì độc dược! Những ai vào tử lao rồi, thì chỉ có một lối thoát duy nhất là uống lấy. Có nghĩa là chỉ có chết mới ra được tử lao này. Thế thì Lãnh Diện nhân khó thoát khỏi.

Hoàng Thượng Chí dùng giọng mũi "hừ!" một tiếng lạnh lùng. Hữu Tâm nhân nói tiếp:

https://thuviensach.vn

- Tử lao này được xây sâu dưới đất, miệng lao có nhiều lớp cửa, mỗi lớp cửa lại có một cơ quan điệu khiển bằng máy móc và có hàng trăm cao thủ canh gác ngày đêm. Hơn nữa sau khi đã uống thuốc độc rồi còn bị điểm vào tử huyệt. Như thế không một tử tù nào sống sót khi rời tử lao này. Sự may mắn không bao giờ xảy ra ở đây.

Hoàng Thượng Chí bốc giận:

- Thế ra cô nương đến đây chỉ nói cho tôi biết mấy điều ấy thôi sao? Tôi cũng nó thực với cô nương là Lãnh Diện nhân không coi cái chết ra gì cả!

HữuTâm Nhân tỏ vẻ khâm phục nói:

- Xin chớ hiểu lầm! Tôi muốn nói là Lãnh Diện nhân sẽ có người cứu thoát.

"Hừ!" một tiếng lạnh lùng Thượng Chí nói:

- Chết sống đều do ở số rnạng. Ta không cần ai phải cứu cả!

- Người không cần mạng sống, nhưng có người khác cần ngươi sống...

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên hỏi:

- Ai?

- Thất Hồn nhân!

- Tại sao lại Thất Hồn nhân?!

- Không biết! Ngày sau ngươi hãy tự mà tìm hiểu. Ngươi chỉ biết rằng vì sinh mạng của ngươi mà Thất Hồn nhân phải chịu một giá rất đắt!...

Hoàng Thượng Chí càng lúc càng ngạc nhiên, tâm trí chàng mù mịt buột miệng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Sao? Vì mạng sống của tôi mà người phải chịu một giá rất đắt à?

- Đúng thế!

- Lý do nào thúc đẩy Thất Hồn nhân phải hành động như thế?

Vẫn cái giọng bí mật muôn thưở, HữuTâm Nhân đáp:

- Hiện giờ không tiện nói ra.

Hoàng Thượng Chí miệng không thốt được lời nào. Câu chuyện vừa rắc rối vô cùng mà chàng không sao đoán nổi. Chàng nghĩ:

- Nhất định giữa ta và Thất Hồn nhân phải có một mối liên hệ rào đó mới khiến người hành động lạ lùng như thế.

Lòng Thượng Chí bỗng thấy xúc động mãnh liệt. Nhưng vốn mang trong người một dòng máu lãnh đạm, ngạo nghễ, không chịu nhờ ai, mặc dầu biết hành động của Thất Hồn nhân như thế, là vì người ấy có lòng thương mình. Hoàng Thượng Chí cảm thấy mình bị sỉ nhục. Chàng muốn gầm thét cho nguôi giận, nhưng lại cố nén. Chàng cất tiếng hỏi với giọng run run:

- Có phải cô nương bảo chỉ có chết mới thoát khỏi nơi này phải không?

- Phải, nhưng sao người lại hỏi thế?

Hoàng Thượng Chí "hự" một tiếng:

- Tôi đã tìm được phương cách thoát khỏi đây rồi!

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Muôn Hàng Huyết Lệ Chảy Lâm Ly

Hữu Tâm nhân lời nói có vẻ kích động:

- Người tìm ra phương pháp gì thoát thân đó? Chỉ có chết mới thoát khỏi tử lao!

- Ôi! Đúng như thế!

Hữu Tâm nhân ngạc nhiên hỏi:

- Người dùng cách gì hãy nói thử nghe?

- Tại hạ đã học được môn "Quy Tức đại pháp" (phương pháp rùa ngủ).

Hữu Tâm nhân cả kinh hỏi:

- Từ đâu người học được môn "Qui Tức đại pháp"? Môn này thất truyền từ lâu.

- Tôi biết rất rõ ràng, tôi đang chuẩn bị lấy "Qui Tức đại pháp" mà chế ngự cả mạch môn và huyết quản, làm cho toàn thân như chết thật, khi nào chết, họ mới tống khứ ra khỏi tử lao.

- Người làm sao thực hành pháp này được?

Hoàng Thượng Chí ngập ngừng đáp:

https://thuviensach.vn

- Sở dĩ... chẳng qua...

Hữu Tâm nhân hỏi dồn:

- Tại sao?

Hoàng Thượng Chí vội đáp:

- Xác chết được mang ra khỏi tử lao, ai có ngờ đâu người ta lại điểm vào "tử huyệt" của xác chết để phòng bị trong muôn một.

-...

- Cô nương làm sao hiểu biết được sự bao la của "Qui Tức đại pháp", theo phương pháp này thì toàn thân kinh huyệt sẽ bị bế tắc, khí huyết đều ngưng hẳn không khác gì xác chết, thì dù có điểm vào tử huyệt cũng không sao cả, trừ khi họ lấy gươm đao mà đâm vào tim thì... Ơ hơ... hết sống!

- Người dùng "Qui Tức đại pháp" có thể duy trì trong thời gian bao lâu?

- Tại hạ luyện môn pháp này thời gian không làu lắm. Nhưng dù có chết mười ngày cũng không thành vấn đề.

- Ba ngày nữa, hôm thứ ba đã được người mang ra đây!

- Cô nương thiệt là đại đức, tại hạ xin cảm ơn, trưa thứ ba hôm ấy tại hạ cũng vừa tỉnh lại.

- Hiện giờ ta phải gấp đến với Thất Hồn nhân để phục mạng. Nhớ giữ lấy lời, khi có người mang thực phẩm đến ngươi chẳng nên ăn, vì trong thực phẩm đó có chứa độc dược. Ngươi lại phải tỏ ra không biết chút võ công nào. Đừng để ai nghi ngờ, nếu làm trái lời tai họa không thể lường được.

- Tai hạ luôn ghi nhớ và có lời muốn thỉnh giáo.

https://thuviensach.vn

- Chuyện gì vậy?

- Thất Hồn nhân có phải là lệnh sư chăng?

- Người này...

Hữu Tâm nhân tư lự một lúc và chẳng đáp trọn câu hỏi của Hoàng Thượng Chí. Nàng nói:

- Còn một điểm ta chưa thực nói cho ngươi nghe được, vì bà ấy chính là mẹ của ta.

Hoàng Thượng Chí giật mình hỏi:

- Thất Hồn nhân là lịnh đường sao?

- Sao lại chẳng phải?

- Tại hạ vẫn mang ơn hiền mẫu, nhưng chưa đền đáp được! Chỉ vì tại hạ chẳng biết rõ ràng câu chuyện của hiền mẫu ra sao?

- Chuyện này về sau ngươi sẽ rõ, hiện giờ thời gian quá cấp bách, ta phải ra đi.

Lời nói vừa dứt, bốn bề tĩnh mịch.

Hoàng Thượng Chí lòng bâng khuâng không biết Hữu Tâm nhân muốn nói gì về câu chuyện của mẫu thần, mà lại quan tâm đến thân phận chàng như vậy. Chàng liên tưởng đến tánh tình ác độc của mẹ chàng, lòng chàng tựa như muôn ngàn múi dao đâm vào tim.

Tiếng nói của Hữu Tâm nhân ngưng chưa bao làu, trên nóc nhà lao lại nghe trận gió kỳ lạ, rồi theo cửa nhà lao bước vào mười một người.

https://thuviensach.vn

Hai ngọn đuốc to sáng rực, được cắm lên vách đá rọi sáng cảnh vật như một địa ngục. Ánh sáng lập lòe bao phủ cả tử lao, khiến đám tù phạm như một đàn quỷ đói.

Thực là một cảnh âm cung thật đáng sợ! Một địa ngục trần gian!

Hoàng Thượng Chí thầm đoán những người mới vào người thứ nhất là một trang mỹ mạo anh hùng, chính thật là Thiếu giáo chủ. Đứng sau lưng là hai tên đại hán, thân hình vạm vỡ, sau rốt là tám đệ tử mặc áo đen, tay mang thực phẩm.

Tám người áo đen sau khi vào nhà lao, lập tức mở những gói thực phẩm ra rồi đem bới đầy trên ba mươi cái bát lớn, gồm nhiều các thức ăn phủ trên cơm.

Hoàng Thượng Chí chẳng dám thở, dù là hơi thở nhẹ, bụng thầm nghĩ:

- Thời giờ đã đến rồi, ba mươi mốt tên tử tù sẽ bị chết rất bi thảm, thực là một hành vi ác độc.

Chàng tính khi thoát ra khỏi thề chẳng dung tha Thiên Tề giáo chủ.

Thiếu giáo chủ quét đôi mắt như rọi đến chiếu khắp tử lao. Bỗng chàng dừng lại ngay mặt Hoàng Thượng Chí, trong tia mắt bắn ra những ẩn tàng ác độc.

Hoàng Thượng Chí chẳng được yên tâm cho lắm:

- Gã tính gì đây? Có lẽ nào lại báo thù cái nhục thất bại?

Hoàng Thượng Chí đang nghĩ vậy thì Thiếu giáo chủ đã bước tới bên mình.

Vẻ mặt của Thiếu giáo chủ mỉm cười nhăn nhở, dùng chân đá mạnh vào mình Hoàng Thượng Chí và nói:

https://thuviensach.vn

- Tiểu tử, người đâu có dễ như vậy? Ta sẽ chiếu cố đến ngươi và nhớ mãi việc ngươi đánh ta hộc máu ngày trước.

Nói xong, gã giơ tay lên tính giáng xuống! Bấy giờ lòng Thượng Chí như đầu sôi lửa phỏng... toan thủ thế...

Bỗng nhớ lại lời nói của Hữu Tâm nhân:

"Chẳng nên dùng võ công chống trả, nếu cãi ta thì hậu quả không thể lường được".

Do đó, Hoàng Thượng Chí cố dằn lửa giận, chẳng quay đầu nhìn lại.

- Tiểu tử! Lãnh Diện nhân, coi ta đây!

Hoàng Thượng Chí muốn đánh trả lại một đòn, nhưng sống chết chỉ trong giờ phút này. Chàng phải sống và còn nhiều chuyện chờ đợi để hoàn thành. Chàng không thể vì một phút tức giận làm hỏng công việc. Chàng cố nhịn nhục mà quay mặt đi.

Thiếu giáo chủ vươn thẳng cánh tay đánh vào mặt chàng hai cái tát "Chát! Chát!". Mặt chàng hằn rõ năm ngón tay, miệng chàng phun ra một búng máu, đôi mắt đổ hào quang.

Chàng không chịu được nữa, nói:

- Có ngày nào đó, ta sẽ giết ngươi!

Lời chàng chưa dứt, thì một tiếng "chát" nữa nổi lên. Một cái chát tiếp theo nện vào mặt chàng, lần này mạnh hơn. Hoàng Thượng Chí chẳng dám vận công cự lại, sợ lộ chân tướng phải cắn răng chịu đựng, máu miệng chảy xuống ướt cả áo trước ngực.

Thiếu giáo chủ đắc ý cười to nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi chẳng nói nữa hay sao?

Hoàng Thượng Chí oán hận nhìn gã bằng nửa con mắt, im lặng chẳng trả lời.

Thiếu giáo chủ được dịp nói tiếp:

- Gã mặt lạnh! Ngươi muốn giết ta, chẳng ngờ chỉ chốc lát ngươi lại phải vĩnh biệt cõi trần.

Hoàng Thượng Chí biết rành mạch lời nói đó. Thiếu giáo chủ muốn cho chàng biết cái án tử hình của mình.

Hai tên đại hán thân mình to lớn cùng phụ lực với tám hán tử áo đen đem phân phối cho mỗi người tù một bát cơm to, đầy đủ các món ăn, có vài người tù vì qua đói, lại háu ăn nên đưa tay ra bốc nhai ngồm ngoàm như cọp đói vồ mồi.

Hoàng Thượng Chí thở dài đưa tay ra bưng bát cơm. Bấy giờ trong nhà lao im phăng phắc, chỉ nghe tiếng nhai chóp chép của mấy người tử tù.

Hoàng Thượng Chí cũng ăn uống như mấy người tù! Chàng liếc nhìn Thiếu giáo chủ, thấy vẻ mặt hắn hoan hỉ đến cực độ. Chàng biết rằng sau khi ăn các món ăn có chất độc, mình mẩy sẽ nạm đen và chết, nên chàng giả cách làm rơi bát cơm xuống đất, chân tay duỗi ra giống như kẻ ngộ độc thật. Tiếp đó lần lượt ba mươi mốt người kia đều giãy chết y như vậy. Trong lúc này Hoàng Thượng Chí đã sử dụng môn pháp "Qui Tức đại pháp" nằm yên như đã yên giấc ngàn thu.

Thiếu giáo chủ thấy mọi người đã chết hết nên thối lui ra ngoài.

Tám tên đệ tử vào trong góc nhà lao mang ra bốn cáng khiêng cực lớn, mỗi cái xếp vào tám xác chết.

https://thuviensach.vn

Khi xếp xong ba mươi hai người trong bốn cáng khiêng, thì cứ hai người khiêng một cái, có hai tên đại hán dẫn đầu ra khỏi nhà lao.

Dọc theo đường đi có nhiều ghềnh đá gồ ghề. Chẳng bao lâu họ lên đến mặt đất, đem xếp những chiếc cáng khiêng vào phòng khách. Phòng này chính là cái cửa hang vừa chui lên.

Gã đại hán vạm vỡ cất tiếng nói to:

- Xin khám xét tử thi.

Một lão già mặc áo bào vàng từ trong sảnh bước ra, đến trước một cái hòm gỡ nắp ra, điểm vào mọi tử thi nơi huyệt Mạch Môn rồi nói:

- Hãy mang đi chôn!

- Tuân lệnh!

Một người mang một cái tử thi, dần dần ra ngoài Liên Hoàn Thao.

Bên ngoài Liên Hoàn Thao là một khu rừng hoang.

Bấy giờ tại nơi đây đã có một cái huyệt to. Mỗi người mang một tử thi đến bên huyệt quăng những xác xuống. Sau khi chôn xong ba mươi hai xác chết bọn chúng lần lượt rút về.

Bấy giờ tại khu rừng hoang có một ghềnh đá rất cao, trên đó có thể quan sát được khu rừng, và nếu ai đề ý sẽ thấy một thiếu nữ đang ngồi vắt vẻo trên ghềnh đá ấy.

Nàng là ai?

Chính là người đã thoát chết, Đông Phương Huệ cô nương.

https://thuviensach.vn

Nàng ngồi tại đây đúng hai giờ, trong khoảng thời gian trôi qua chậm chậm, gương mặt nàng vẫn đượm vẻ lo âu, đôi mắt nhìn vào khoảng không gian vô tận chỉ thấy trên nền trời mây trắng bay quanh trong sương mờ của buổi sáng, nàng ngồi tĩnh tọa như nhà sư, tựa hồ như không còn thiết tha đến trần tục. Mọi việc đối với nàng lúc này đều vô nghĩa cả.

Mặt trời đã lên cao hơn mươi sào, nàng như kẻ ngủ mê, tâm hồn chìm trong giấc mộng. Qua một lúc lâu, nàng lầm bầm!

- Giờ mẹo đã qua! Mạng sống của Chí ca ca đã hết rồi.

Tiếp đó nàng đứng lên cất tiếng gọi xuống núi:

- Chí ca ca! Anh ở đâu? Đang làm gì? Anh bỏ tôi ư? A! Chí ca ca. Anh ở đâu?

Nàng gọi tiếp mấy tiếng mà vẫn im lặng, cảnh vật bơ phờ không có một lời đáp lại.

Nàng sửng sốt, đưa mắt nhìn bốn phía chỉ thấy cỏ úa, lá khô, đá nằm lởm chởm.

Bỗng bên tai nàng có tiếng nói rất gần:

- Không thể đứng đây lâu, chỉ cần nói vài lời.

Đông Phương Huệ thất kinh hỏi lớn:

- Người là Thất Hồn nhân phải không?

- Chẳng phải.

Đông Phương Huệ tưởng người trước mặt mình là Thất Hồn nhân vì trước đây Thất Hồn nhân cũng đã xuất hiện bất thần và bảo nàng là "Kẻ đa

https://thuviensach.vn

tình thường di hận". Nếu chẳng nghe lời hơn lẽ thiệt thì sóng tình sẽ vùi dập đắm chìm.

Đông Phương Huệ hỏi tiếp:

- Thất Hồn nhân! Tôi bị Thiên Tề giáo chủ phu nhân Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh chế phục, có phải người đến cứu tôi chăng?

Tiếng nói như gần như xa:

- Không phải!

- Đông Phương Huệ thỉnh lời tạ ơn cứu mạng!

Nhưng giọng nói kia đã ngắt lời nàng:

- Cô nương bất tất phải cám ơn! Có việc gì hãy nói mau.

Đông Phương Huệ nói:

- Tôi muốn hỏi nghĩa huynh Lãnh Diện nhân ở đâu?

- Lãnh Diện nhân à... chàng ta.

Câu nói ấy làm cho đầu óc Đông Phương Huệ nảy ra một hình ảnh chẳng lành. Toàn thân nàng run lên, vì ý nghĩ lạnh lùng đó. Nàng cất tiếng hoảng hốt nói:

- Chắc người biết rõ, chàng hiện lạc nới đâu?

- Biết rõ lắm chứ!

- Chàng hiện ở đâu?

- Chàng ta đã chết rồi!

https://thuviensach.vn

Đông Phương Huệ rúng động, hoảng hốt nói:

- Chí ca ca chết rồi?

- Đông Phương cô nương chẳng nên xúc động thái quá.

Đông Phương Huệ như không còn nghe thấy gì nữa, cất tiếng khóc:

- Chàng ta chết thật rồi!

Đông Phương Huệ có cảm tưởng như rơi vào bể cả mênh mông rồi nàng như bị một tiếng sét, mình nàng lảo đảo và ngã quỵ xuống đất và ngờ nghệch như một cái xác không hồn.

Nàng nói mơ màng:

- Chẳng phải vậy đâu! Chàng chưa chết. Chí ca ca của ta không chết!

Người mà nàng gọi là Thất Hồn nhân, nói:

- Đúng vậy, chàng chết thật!

Đông Phương Huệ hỏi lại:

- Ngươi đã nhìn thấy tận mắt à!

- Đúng vậy!

- Tại sao người chẳng cứu chàng?

- Ta thật bất lực! Không đủ sức để cứu người.

Đông Phương Huệ run rẩy! Câu chuyện xảy ra rất đau đớn, khiến lòng nàng tan nát, hai hàng lệ luôn xuống như mưa, làm ướt đầm cả vạt áo trước ngực. Nàng có cảm giác cuộc đời nàng không còn ý nghĩa gì nữa!

https://thuviensach.vn

Nàng cất tiếng khóc òa, tiếng khóc thê thảm như tiếng góa phụ khóc chồng, đến nỗi trời sầu đất thảm, sao tối trăng mờ, khiến cho người nghe không thể không cảm động.

Tiếng khóc yếu dần mà nước mắt chưa cạn, vẫn âm thầm chảy mãi biến thành màu hồng thẫm. Chính là máu! Máu tươi! Máu của những dòng nước mắt đau buồn, pha lệ.

Tiếng khóc nghẹn đi vì hơi đã cùng, sức đã cạn.

Ôi! Mọi việc ở đời không có ai thê thảm cho bằng cái cảnh sinh ly tử biệt. Vả đau buồn nhứt là cái cảnh người yêu đã thề sống chết mà vội nhắm mắt lìa trần.

Thất Hồn nhân cất tiếng thở dài ảo não, nói:

- Đông Phương cô nương! Hãy bảo vệ lấy tấm thân châu ngọc! Người chết có sống dậy bao giờ!

Đông Phương Huệ từ từ ngước mắt lên, nhìn vào khoảng trời vô tận, nàng cất tiếng nghẹn ngào:

- Chàng chết rồi thân mạng tôi như ngọn lửa sắp tàn, thì đâu có gì gọi là tấm thân ngà ngọc!

- Cô nương nghĩ lầm rồi!

- Tôi nghĩ lầm ư?

- Cô nương không chịu tiếp nhận hoàn cảnh hiện tại, nhưng việc này mạng vận đã an bài không có ai thay đổi được.

- Chính vậy tôi phải hứng chịu cảnh hiện tại, tôi thệ nguyện cùng chàng là sống như chim liền cánh chết như cây liền cành!

https://thuviensach.vn

- Đông Phương cô nương! Cô nương lại nhầm nữa.

Đông Phương Huệ thản nhiên hỏi lại:

- Tôi làm ở chỗ nào?

- Ấy là cô nương muốn liều thân tuẫn tiết! Tình yêu dầu nặng đến đâu, cũng không thể có những hành động như vậy được. Vì chết như thế là không có ý nghĩa, lại còn làm trò cười cho thiên hạ.

- Tại sao vậy?

- Hoàng Thượng Chí chỉ nhận cô nương là tình huynh đệ, đến lúc chết cũng chưa biết cô nương là nữ nhi, thì chàng đâu biết cô nương yêu chàng? Vậy cô nương yêu chàng trên phương diện gì mà hành động điên như thế.

Đông Phương Huệ lòng như dao cắt, thầm nghĩ:

- Thật ra, Chí ca của mình không rõ mình là một nhi nữ cải trang, thì làm sao biết được mình đã yêu chàng? Nhưng tại sao ta không nói cho minh bạch. Tại làm sao? Hiện giờ các việc đều trễ quá rồi. Không thể nào cứu vãn được! Chí ca ca lúc sống không thích nữ nhi, cho nên thân thế của mình...

Thất Hồn nhân thấy Đông Phương Huệ ngồi không cử động lại hỏi tiếp:

- Đông Phương cô nương! Cô nương chẳng nghe lời tôi nói sao?

Đông Phương Huệ gật đầu nói thê thảm:

- Nghe chứ! Nhưng mà chí quyết của tôi chỉ có chết. Chỉ có chết mà thôi! Không ai làm cho tôi thay đổi được ý nguyện.

- Đông Phương cô nương! Cô quyết chí tự tử sao?

https://thuviensach.vn

- Đúng vậy!

Thất Hồn nhân vui vẻ nói:

- Hoàng Thượng Chí có linh, xin chứng chiếu lời nói này! Chắc là hồn chàng cũng tán thành ý nguyện của cô nương.

Đông Phương Huệ nói:

- Muôn việc ở đời đều tạm an! Nhưng còn một việc tôi chưa hề biết được.

Thất Hồn nhân vội nói:

- Tạm được! Tạm được! Theo tôi biết thì lão thân của cô nương còn tại thế, cô nương nỡ nào vì chàng mà hủy hoại cuộc đời, thiên hạ sẽ...

Đông Phương Huệ rúng động cả mình! Tại sao Thất Hồn nhân tại biết rõ thân thế của nàng như vậy? Chẳng lẽ Thất Hồn nhân là thần thánh? Thực tại thì nàng cũng chưa hiểu được Thất Hồn nhân bản lãnh thế nào, nên lòng còn nghi ngại.

Nàng tự hỏi:

- Mình chẳng bao giờ nói rõ thân thế cho ai biết. Tại sao Thất Hồn nhân nói được những lời này?

Lòng nàng nghi ngại mà không giải đáp được.

Đối với lời nói này Thất Hồn nhân lại cả quyết thì nàng không thể phủ nhận được, nên hỏi:

- Tại sao người biết rõ gia sự của tôi?

Qua một tiếng cười lanh lảnh, Thất Hồn nhân nói:

https://thuviensach.vn

- Tôi còn biết rõ nhiều việc về cô nương nữa. Hiện tại thì cô nương chẳng nên hỏi điều gì. Vả lại, tôi cũng không thể cho cô nương biết được. Sở dĩ tôi đưa ra vấn đề ấy là muốn cô nương đừng phụ cái công ơn dưỡng dục sinh thành. Nếu cô nương tự tử chết thì phụ thân của cô sẽ ra sao?

Đông Phương Huệ đau xót tâm thần, nhưng đáp với vẻ cương quyết:

- Đành chịu vậy! Tôi sẽ là người bất hiếu, nên mối tình tôi chẳng bẽ bàng.

- Tốt lắm? Tôi có một chuyện tối quan trọng muốn nói cho cô nương biết, trước khi tự tử!

- Câu chuyện này thế nào? Tôi tin rằng trên đời Đông Phương Huệ không còn chuyện gì để người đời phải bận tâm.

- Tiếc thay, câu chuyện này không thể nói cho một người nào nghe được mà chỉ có một mình cô nương biết mà thôi!

- Được ngươi nói đi!

- Cô nương nghĩ thử ai báo thù cho Hoàng Thượng Chí?

Đông Phương Huệ sực tỉnh! Lời nói này như nước tạt vào mặt. Làm cho nàng trở nên đáng suốt:

- Đúng rồi! Ta chẳng nghĩ đến điểm này, ai sẽ thay ta mà báo thù cho Chí ca ca? Vậy ta tự tử sao yên.

Thất Hồn nhân hỏi thăm:

- Cô nương nghĩ sao?

- Tôi... tôi không nghĩ đến điều này! Cám ơn người cảnh tỉnh. Tôi có điều thắc mắc, nhờ người chỉ giáo.

https://thuviensach.vn

- Cô nương cứ nói, may ra tôi giải giúp được!

- Thứ nhất là người lấy lời cảm hóa tôi, bảo phải đoạn tình. Nếu không sẽ diễn thành bi kịch! Người chỉ giáo điều đó...

Thất Hồn nhân nói:

- Cứ lấy cái chuyện trước mắt mà làm điển hình, chẳng phải là bi kịch đó ư? Những việc này còn có phương pháp cứu được, vì hiện tại chàng chết rồi, thì bi kịch này chẳng nên tái diễn.

Đông Phương Huệ hỏi:

- Ngươi nói như vậy là sao?

Biết mình đã lỡ lời, Thất Hồn nhân vội nói:

- Chuyện đời có nhiều kỳ quặc, khó lường, chính câu chuyện của bản thân mà ai ai cũng không tìm ra phương pháp sáng suốt để tự chủ.

- Người muốn nói tôi không sáng suốt?

- Phải! Hiện tại là thế. Nhưng tương lai chắc là không.

Đông Phương Huệ nghe lời đáp của Thất Hồn nhân ở hướng Tây mà thân hình tựa hồ như ở hướng Đông. Con người này có một thân pháp kỳ lạ.

Đông Phương Huệ hỏi:

- Còn câu thứ hai, ai là thủ phạm giết chết Chí ca tôi?

- Thủ phạm... đương nhiên là tên đầu đảng hung ác Thiên Tề giáo chủ. Trong tay gã nha trảo rất nhiều, gã thành lập ra bọn hung đồ, ác đệ.

Đông Phương Huệ lấy làm lạ hỏi:

https://thuviensach.vn

- Người có thấy diện mạo của Thiên Tề giáo chủ giống người nào không?

Thất Hồn nhân mỉm cười bí mật:

- Vấn đề này tôi xin miễn trả lời vì trong giới võ lâm tưởng không ai dám gặp gã. Vậy câu chuyện thắc mắc thứ ba là thế nào?

- Câu thắc mắc thứ ba là tôi muốn biết thể xác của Chí ca ca ở tại đâu?

Thất Hồn nhân thật tình đáp:

- Trước mặt khu rừng thưa, trong ấy có một mô đất mới đắp thực to, thi thể của Chí ca ca ngươi cùng ba mươi mốt người nữa chôn tại đấy.

Đông Phương Huệ nghe qua muốn ngã quỵ xuống, nhưng đôi mắt không còn một giọt lệ vì nàng đã khóc quá nhiều, nên cất giọng yếu ớt nói:

- Có phải khu rừng trước mặt không?

- Đúng đấy!

Đông Phương Huệ giọng run run:

- Thể xác của Chí ca ca chắc là thê thảm lắm!

Thất Hồn nhân mỉm cười vui vẻ nói:

- Không, thể xác rất tươi đẹp và vẫn nguyên vẹn. Chàng bi Thiên Tề giáo chủ cho ăn nhằm độc dược, vì lệnh của Thiên Tề giáo chủ truyền cho đám thủ hạ không được phá thể xác của ba mươi hai người này.

Đông Phương Huệ hỏi nhanh:

- Người có thể chỉ dẫn cho tôi đến đó được không? Để tôi thấy mặt Chí ca ca lần cuối cùng.

https://thuviensach.vn

Thất Hồn nhân nói:

- Cô nương! Ta đã thấy tường tận không đủ cho cô nương tin sao?

- Không!

Thất Hồn nhân cất giọng nghiêm trang bảo:

- Tôi còn vài lời muốn khuyên cô nương, nếu cô lấy sự báo thù làm trọng thì không nên khinh thường mạng sống mà làm chuyện vô ích.

- Điểm này tôi đã rõ.

- Vả lại hiện giờ cô nương không thể đối phó với các cao thủ áo vàng, nếu cô nương muốn nuôi chí báo thù thì hãy trở về nhà luyện thêm võ công cho tuyệt diệu. Sở dĩ ta nói vậy là vì ta thấy nghĩa cử của cô nương rất cao đẹp!

Đông Phương Huệ nhíu mày cất giọng nghiêm trang nói:

- Về nhà ư? Điểm này hãy để tôi suy nghĩ lại.

Thất Hồn nhân cười đáp:

- Tốt lắm, ngươi muốn đi về nhà hãy đi trước, ta sẽ theo sau.

Đông Phương Huệ vòng tay thi lễ. Đoạn nói:

- Tiền bối, ân cao như núi, đức rộng hơn trời, ngày nay với kiếp sống này không thể nói chuyện báo ân, chỉ đợi kiếp lai sinh, nguyện kết cỏ ngậm vành đền ơn trọng.

Không nghe tiếng đáp lại, Đông Phương Huệ tưởng Thất Hồn nhân đã đi xa. Lòng nàng như tan nát, tấm thân cô độc chẳng kể hiểm nguy, dấn thân vào chốn rừng thưa có nấm mồ mới đắp.

https://thuviensach.vn

Bấy giờ Đông Phương Huệ đã chạy vào khu rừng ngoài năm trượng nghe có tiếng động như người đuổi theo sau, nàng nghi:

- Ta sẽ làm gì đối với những lời nói này? Không! Người thấy sự khổ sở của ta nên đem lời an ủi đấy thôi. Chắc gì những lời nói này là sự thật.

Bỗng hình nàng như hồn ma ẩn hiện, thoăn thoắt chạy vào khu rừng, phút chốc đã mất dạng.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Muôn Mối Tơ Tình Rối Tấc Lòng!

Đông Phương Huệ ra khỏi khu rừng một đỗi, quả nhiên thấy một nấm đất mới, chu vi độ ba trượng. Đông Phương Huệ buồn bã nói:

- Đây là nơi vùi sâu hài cốt của Chí ca của ta?

Niềm cảm xúc tràn dâng tận cổ, nàng gục đầu lên nấm mộ rên rỉ:

- Chí ca, chỉ mấy ngày xa cách nào ngờ phải vĩnh biệt muôn đời. Trời ơi! Mối hận tình này muôn thuở nào nguôi... Chí ca, Chí ca chàng có nghe tiếng gọi của em không...?

Những lời nỉ non ai oán hòa theo cơn gió thoảng, ai nghe mà không cảm động, mủi lòng! Rồi trong tiếng oán thán ấy hòa lẫn giọng chua chát căm hờn:

- Chí ca, chúng ta đã thề sống chết có nhau! Chàng ôi, chàng đã vội chết mà không để em thấy mặt, và thể xác chàng đau thương đến mực nào! Em nguyện vì chàng khi trả xong mối hận này, chàng hãy đợi em, chàng ôi!...

Dứt tiếng nói, nàng vùng dậy lấy hết sức vươn hai tay ra đào xới nấm mồ... Một tấc... năm tấc rồi một thước. Không bao lâu lần lượt năm.. bảy cái tử thi nằm ngốn ngang trước mặt. Nàng lần lượt lật lên xem từng thể xác một. Mỗi cái tử thi đều nám đen, hoặc chết lạnh. Sau cùng nàng gặp

https://thuviensach.vn

được thi hài Hoàng Thượng Chí, mặt mày tươi tỉnh, tứ chi vẫn hồng hào, tựa hồ như lúc chàng còn sống, chỉ thiếu hơi thở, mà thôi.

Nàng phủ phục bên thi hài Hoàng Thượng Chí đưa tay phủi nhẹ những lớp bụi bám trên mặt chàng, đôi mắt nàng tuôn ra hai hàng lệ, lã chã rơi trên mặt chàng, đỏ hồng, không phải những dòng nước mắt, mà là máu, vì nước mắt đã cạn khô.

- Chí ca, Chí ca làm sao chẳng trả lời em, Chí ca, Chỉ ca...? Chàng có biết lòng em đang khổ sở đến bực nào không? Với tấm thân này em đã gửi trọn nơi chàng? Chàng hãy trả lời đi?... Chí ca có biết chăng? Em là phận gái chỉ có quyền yêu một lần, em yêu chàng là người thứ nhất, người đã ngự trị tấm lòng em, chàng cỏ biết chăng? Và hồn chàng có linh thiêng chứng chiếu. Từ xưa nay, chàng có tiếng là người rất ghét nữ nhân, nhưng em xin chàng đừng ghét em! Chí ca, lúc trước chàng cùng em ở trước Quỷ bảo trên phiến đá kết nghĩa đệ huynh, chàng đã nhận lời và công nhận em là người em trai duy nhứt, sống chết chẳng lìa. Hiện giờ cõi đời cách biệt, thì ai có biết dược những lời thở than của em!

- Chí ca, em rất hối hận là không cho chàng biết rõ em là phận liễu bô, vì em sợ mất Chí ca,... em sợ mất chàng,... mối thù này em sẽ trả bất cứ bằng giá nào!

Những lời nghẹn ngào tức tưởi, mỗi câu suối lệ tuôn trào chứng tỏ sự đau đớn vô ngần của người nhi nữ, với mối tình đầu.

Hoàng Thượng Chí nằm yên trên mảnh gỗ, tựa như người đang ngủ mê man, vẻ mặt im lặng không lay động. Đông Phương Huệ không còn suy nghĩ gì nữa ôm chặt thi hài của Hoàng Thượng Chí đôi môi mấp máy cúi xuống hôn trên vừng trát rộng, lạnh băng của chàng, rên rỉ nói:

- Chí ca, em có ảo tưởng một ngày nào đó sẽ dắt tay đi trên đoạn đường đời vạn dặm, để nói những lời tha thiết yêu đương, nhưng hiện nay... ý

https://thuviensach.vn

nguyện không thành, có lẽ nào... chàng lại tái sinh em vẫn giữ mối tình chung thủy.

Nàng cúi xuống bế xốc thi hài Hoàng Thượng Chí lên, bước từng bước một ra khỏi ngôi huyệt, và đặt thi hài trên phiến đá phẳng và chọn một khoảnh đất cao ráo để an táng Hoàng Thượng Chí. Nàng cất tiếng âu sầu than thở:

- Đây là nơi an nghỉ cuối cùng, với mảnh đất này chắc chàng mãn nguyện.

Than thở âu sầu, bóng nàng đưa tay lên tháo cây trâm búi tóc để xõa ra mái tóc huyền óng ả rũ xuống đôi bờ vai thon nhỏ gương mặt hồng hào đẹp như một vị Đại la thần tiên giáng thế. Kế đó nàng cởi chiếc áo choàng để lộ ra ruột tấm thân ngà ngọc, lồng trong chiếc áo lót mỏng như gương:

- Chí ca, Chí ca có thấy chăng? Thân hình của Huệ đệ, vong hồn chàng có linh hãy nhìn xem tấm thân này. Tại sao chàng nhắm mắt mãi mãi, Chí ca, chỉ nghe tên tục của Huệ đệ, làm sao mường tượng được Huệ đệ là phận gái? Trước mắt chàng Huệ đệ là phận gái, tấm thân xử nữ đồng trinh đã đứng trước chàng... Chí ca, cái tên tiểu hóa tử Đông Phương Huệ từ đây em sẽ để nguyên vẹn thân gái, mà không cải trang đổi dạng trên chốn giang hồ nữa, để nguyên hình cô gái mà tìm kẻ cừu nhân báo thù cho chàng... Em sẽ tầm nã tên Thiên Tề giáo chủ để rửa hận bất cứ bằng giá nào, và trên chốn giang hồ có ai biết cậu trai Đông Phương Huệ nữa! Đây là lần thứ nhất, cũng là một chuyện quá dễ dàng để em hành sự... Em sẽ thay họ đổi tên là gì nhỉ? Phải rồi em sẽ chọn cái tên "Vị vong nhân"! Vị vong nhân, em vì chàng mả trở thành Vị vong nhân.

Trong lúc bi thương khổ sở, nàng đã đào bới xong một ngôi huyệt, trên ba trượng châu vi. Nàng chia hai ngôi mộ, một để chôn Hoàng Thượng Chí còn một để dành lại cho mình. Nàng nói lầm bầm:

https://thuviensach.vn

- Chí ca! Chàng nghỉ một bên, thiếp một bên...

Nàng nhìn chăm chú vào thể xác Hoàng Thượng Chí đôi mắt đứng tròng. Sau cùng nàng nghĩ:

- Cải gương mặt đáng thương đáng mến, thời gian trong khoảnh khắc sẽ trở thành một bộ xương khô.

Mặt trời sắp lặn, phản chiếu những tia nắng vàng yếu ớt, báo hiệu màn đêm sắp đến.

Nàng đứng tần ngần trước tử thi Hoàng Thượng Chí nhìn lần cuối cùng trước khi phủ đất, đắp một nấm mồ, nàng nghĩ nếu việc báo thù xong, thì nơi đây sẽ là song mộ của hai người.

- Chí ca, hồn linh chàng đừng sợ sự lẻ loi, không lâu đâu, em sẽ đến tìm chàng và vĩnh viễn từ giã cõi đời để bầu bạn với chàng trong cõi u minh!

Phút chốc Đông Phương Huệ đã đắp xong ngôi mộ mới, lựa một tấm đá bằng phẳng tạo ra một tấm mộ bia, dùng chỉ lực kim cang khắc vào phiến đá:

"Đây là nơi an giấc ngàn thu của Đông Phương Huệ và Hoàng Thượng Chí"

Nàng cười lên thê thảm. Ánh sáng chiều đã tắt hẳn, màn đêm bao trùm cả vạn vật, tạo nên mọt phong cảnh lặng lẽ âm u.

Đông Phương Huệ quỳ trước ngôi mộ, đôi mắt ràn rụa hai hàng lệ máu. Và khấn thầm:

- Chí ca hãy quên đi, hồn chàng có linh xin chứng chiếu, phò hộ cho Huệ đệ của chàng sớm báo được thù, rồi em sẽ thực hiện cái ý nguyện, tuy sống không được đồng sàng, thì thác sẽ đồng chung một phần mộ.

https://thuviensach.vn

Khấn nguyện xong nàng đứng dậy ngâm một câu thơ tuyệt tình nghe ảo não:

"Vạn trượng tơ tình kỹ đốn đoạn.

Mạc giao không sơn khấp Đỗ quyên"

Tạm dịch:

"Tơ tình muôn đoạn đứt rồi Trách chi núi lạnh không sầu Đỗ quyên"

- Chí ca, Chí ca từ nay thôi nhé!

Đông Phương Huệ phóng mình đi trong đêm tối.

Hôm sau vào giờ Ngọ trước nấm mồ của Hoàng Thượng Chí, có xuất hiện hai người phụ nữ bí mật. Cả hai đều che mặt bằng vuông lụa mỏng, nhìn qua bóng dáng thì rõ ra một thiếu phụ và một cô gái nhỏ...

Cô gái bỗng nhiên mở miệng nói:

- Mẹ, Đông Phương Huệ là một cô gái si tình quá mức, cô ả đã dám khắc tên mình cùng với Lãnh Diện nhân Hoàng Thượng Chí trên một tấm mộ bia, với dụng ý gì hở mẹ?

Người thiếu phụ nói:

- Nàng chuẩn bị sau khi báo thù cho Hoàng Thượng Chí tự tử tại đây! Bởi vì sống họ chẳng đồng sàng thì tâm sự của cô nàng muốn lúc chết phải cùng chung một phần mộ.

Cô gái lấy làm lạ hỏi vặn:

- Mẹ, tại sao mẹ không nói cho cô ả biết?

Người thiếu phụ cất giọng nghiêm trang nói:

https://thuviensach.vn

- Không được! Không thể nào được! Vì cái bi kịch xảy ra trước mắt dễ gì cảm hóa được cô nàng. Nếu ta ra mặt báo cho cô nàng rõ, thì hậu quả sẽ không lường được, lúc ấy biết liệu làm sao?

Cô gái ngạc nhiên hỏi:

- Nếu vậy mẹ để yên cho cô ả nuôi chí báo thù sao, rồi câu chuyện sẽ xảy ra thế nào?

Người thiếu phụ nói:

- Con ạ! Cô ả không thể nào hoàn thành được ý chí trả thù!?

Cô gái hỏi:

- Tại sao vậy?

Bà mẹ trả lời:

- Vì thân pháp của cô ả, trước mắt chúng ta chỉ là hạt bụi trên giang hồ, thì sự báo thù chỉ là bộ óc giàu tưởng tượng của trẻ con, trừ phi cô ả trở về nhà luyện tập học hỏi thêm những tuyệt kỹ khinh công trên nghề võ. Nếu cô ả trở về nhà, thì sẽ không bao giờ cô ả được ra đi một lần thứ hai nữa...

Cô gái há hốc mồm hỏi:

- Tại sao vậy hở mẹ?

Người thiếu nữ mỉm cười đáp:

- Có gì đâu! Tại lúc trước cô ả lén trốn nhà ra đi, sau khi về nhà phụ thân nó đâu chịu cho ra khỏi ngưỡng cửa nữa!

Cô gái lo ngại nói:

https://thuviensach.vn

- Con lo sợ cho cô ả khi về nhà gặp lắm sự bực mình và nỗi khắt khe của phụ thân thì không thể nào tránh khỏi những chuyện rắc rối xảy ra!

Người thiếu phụ nói:

- Ta hy vọng việc này chẳng bao giờ xảy ra!

Cô gái nói:

- Tại sao mẹ dám hy vọng? Nếu cô ả nổi cuồng lên thì làm thế nào?

Người thiếu phụ nói:

- Chẳng có sự gì đáng kể xảy ra.

Cô gái lại hỏi:

- Tại sao mẹ dám quả quyết được?

Người thiếu phụ nghiêm trang nói:

- Mẹ biết rõ cái bi kịch này, sớm muộn gì cũng xảy ra!

Cô gái lắc đầu nghi ngờ, đột nhiên cất tiếng nói nghẹn ngào:

- Mẹ đã biết rõ như thế, chắc mẹ có ý kiến về vụ này?

Thiếu phụ đáp:

- Đó là điều dĩ nhiên?

Cô gái lại hỏi, giọng mơ màng:

- Con không biết tí gì về lai lịch của Hoàng Thượng Chí và Đông Phương Huệ. Con muốn hiểu sơ qua.

https://thuviensach.vn

- Không nên đâu con ạ! Sau này mẹ sẽ kể rõ cho con nghe.

Lời nói của thiếu phụ chứa đầy buồn thảm. Cô gái lấy làm bất mãn không biết vì sao mẹ cô lại giữ bí mật lai lịch cửa hai người này, cho nên im lặng không nói gì nữa và đứng trầm làng trước ngôi mộ.

Thiếu phụ đột nhiên bảo:

- Con ạ! Hãy bốc ngôi mộ này lên.

- Mẹ ơi, làm như vậy con sợ lắm!

- Sợ cái gì?

Cô gái trầm ngâm nghĩ ngợi, đoạn hỏi:

- Nếu như trường hợp gã không sống dậy, và ngủ triền miên thì làm thế nào?

Người thiếu phụ nghe qua lòng rúng động, nhưng cố dằn xuống tiếng nấc nghẹn ngào nói:

- Chẳng phải vậy đâu! Với môn cổ học kỳ diệu "Qui Tức đại pháp" chẳng bao giờ nhầm lẫn được!

Cô gái điềm đạm trả lời:

- Theo con thấy làm việc này là một chuyện nguy hiểm quá sức.

Người mẹ nghiêm trang nới:

- Ta há chẳng biết như vậy hay sao? Nhưng ta đã cố tình cứu nó, hậu quả sẽ ra sao thì ra. Câu chuyện ta đã chôn chặt mười nay tận đáy lòng, cố gắng nhịn nhục khổ tâm, chẳng lẽ lại buông trôi theo dòng nước?

Cô gái cau mày nói trong uất nghẹn và trách móc:

https://thuviensach.vn

- Mẹ nói với con lại dùng toàn lời cao xa quá làm sao con hiểu được!

Người thiếu phụ im lặng trong giấy phút đoạn nói:

- Sự tình gì sẽ có ngày con hiểu, hiện tại nếu nói cho con nghe chỉ có hại chớ không lợi ích gì!

Cô gái vụt hỏi:

- Mẹ, tại sao gã họ Hoàng?

- Họ Hoàng là họ Hoàng chứ còn sao nữa...

Cô gái lấy làm lạ lại nói:

- Có lẽ là bọn Nhân trung chi long... hay chính gã họ Hoàng này là Nhơn trung chi long?

Người thiếu phụ bực bội nói:

- Con ạ! Con chú ý tới Hoàng Thượng Chí để làm gì?

Cô gái cúi đầu yên lặng. Người thiếu phụ xắn đôi tay áo sắp sửa bới đất, và nói:

- Mẹ không thể yên tâm được, nếu con để tình cảm của mình nghiêng hẳn về gã họ Hoàng. Con ạ! Mẹ chẳng bao giờ muốn thế, và không thể nào được yên tâm khi con chú ý đến gã! Mẹ không muốn con hỏi tại sao, vì lý do gì? Sau này tự nhiên con sẽ rõ, hiện tại mẹ bảo con nhất nhất phải nghe lời. Không được cưỡng lại dù một sự cỏn con!

Thiếu phụ nói xong bủa ra song chưởng ấn xuống mộ phần, bao nhiêu đất cát như khói bay vần vũ. Đất cát bị bốc sạch lộ ra mặt tấm đá bằng phẳng mà thi hài Hoàng Thượng Chí được đặt nằm trên đấy, vẻ mặt vẫn

https://thuviensach.vn

tươi vui tựa hồ như một người nằm ngủ say sưa và triền miên trong giấc mộng.

Người thiếu phụ bảo to:

- Tiểu nhi, hãy mang thì hài gã lên.

Cô gái lúng túng và lắp bắp đáp:

- Mẹ! Con không dám đâu!...

- Tại sao? Chuyện gì không dám?...

- Vì vì con không dám ôm gã lên, con sợ... con sợ lắm...

Người thiếu phụ lại nói:

- Trước đây chẳng lâu, lúc gã thọ thương ngươi không bồng bế hắn sao!

Cô gái lật đật dang ra xa ngôi huyệt, vì cô nàng nhất định không chịu vác xác Hoàng Thượng Chí.

Tại sao vậy?

Nàng sợ ư? Không đúng hẳn! Nguyên nhân là mẹ của nàng cấm đoán không cho nàng yêu gã hay tưởng mơ một tí gì về Hoàng Thượng Chí. Do đó nàng sợ sự đụng chạm của cơ thể hai người sẽ xảy ra vọng động.

Người thiếu phụ chẳng nói gì chỉ à một tiếng rồi lập tức đi đắp miệng ngôi mộ, cúi xuống bế xốc Hoàng Thượng Chí lên, và đặt cái tử thi nằm trên mặt đá bằng phẳng, sau rốt mới ngó vào cô gái nghiêm giọng bảo:

- Con hãy vun đắp và lấp đất cho ngôi huyệt mộ này in hình như cũ.

Cô gái ngạc nhiên:

https://thuviensach.vn

-Vì sao hở mẹ..?

Người thiếu phụ đáp nhanh, không nghĩ ngợi:

- Đông Phương Huệ, cô gái này sớm muộn gì cũng trở lại viếng mộ phần, thì chúng ta không nên để mất dấu vết cũ.

Cô gái bỗng nhiên hỏi:

- Mẹ à, thoảng như ngày sau Hoàng Thượng Chí xuất hiện trên chốn giang hồ, có thể...

Người thiếu phụ ngắt lời:

- Mọi việc ta đã an bài, ôi chao! Còn một chuyện nữa con ạ! Ta đã tính sai một chuyện.

- Mẹ! Chuyện gì thế?

Người thiếu phụ đáp với giọng lạnh lùng:

- Ta đã quên không cản trở, Đông Phương Huệ về nhà. Nếu cô ả về nhà thì...

- Thi xảy ra chuyện nguy hiểm lắm ư?

Thiếu phụ lắc đầu buồn bã nói:

- Ta mắc bận suy nghĩ đến một việc lớn... mà quên một việc là dùng biện pháp cản trở không cho Đông Phương Huệ về nhà.

Cô gái nghe mẹ nói những lời mơ hồ không rõ rệt, như cố giấu giếm một chuyện gì, nhất là thân thế của Đông Phương Huệ lại quá mù mờ. Tuy nghĩ vậy nhưng vẫn lặng lẽ, dùng chưởng phong lấp xong xuôi phần mộ như cũ.

https://thuviensach.vn

Người thiếu phụ mang thi hài Hoàng Thượng Chí đặt ngay trên phiến đả phẳng, có phần chiếu ánh nắng mặt trời. Hai mẹ con ngồi một bên để quan sát sự động tĩnh trên gương mặt Hoàng Thượng Chí.

Ánh sáng ban mai đã đem lại nguồn sinh lực cho vạn vật, hai mẹ con ngồi dưới ánh nắng trông chờ hy vọng, từ giờ Thìn đến giờ Ngọ, mà thể xác của Hoàng Thượng Chí vẫn nằm yên bất động, không còn một tia hy vọng nào là chàng trai này sống dậy.

Người thiếu phụ ngồi yên chẳng nói, nhưng gan ruột đã rối bời.

Lúc bấy giờ bỗng nghe có tiếng xé không gian từ xa đưa lại. Hai mẹ con cô gái lập tức đứng dậy quét mắt nhìn quanh, thấy một số người ẩn hiện. Và hướng vào chót núi chạy lên. Đi đầu là một cô gái tay cầm thanh kiếm, chạy như bay, phía sau là năm người mặc áo bào đen đuổi theo rất gấp. Người thiếu phụ cả sợ lập tức cúi xuống ôm chặt thể xác Hoàng Thượng Chí đứng dậy bảo nhanh:

- Chúng ta hãy tạm lánh thân trong chốc lát.

Hai mẹ con người thiếu phụ và cả tử thi Hoàng Thượng Chí được núp sau phiến đá to.

Người thiếu nữ lạ bị nhóm năm người này rượt theo sấp ngang mặt, thiếu nữ tựa hồ như sức lực dã yếu đuối, bị năm người lướt qua khỏi mặt, và tất cả đều dừng lại, sắp sửa ra tay hạ sát cô gái lạ.

Trong nhóm năm người có một ông lão đầu tóc rối bời, râu ria quăn quýt chứng tỏ ông này là thủ lĩnh của nhóm này. Bốn người còn lại đều mặc y phục đen, người nào thân hình trông cũng vạm vỡ và hung bạo.

Nhìn sang cô gái, thoáng thấy cô ta là một tuyệt sắc giai nhân mặt hoa da ngọc cốt cách phi phàm, hiềm vì trạng thái của nàng lúc bấy giờ, mắt ủ

https://thuviensach.vn

mày châu, tóc tai rối cuộn, tỏ ra tâm thần và thân xác đang đau khổ vô biên. Bỗng nghe tiếng lão già quát lên inh ỏi:

- Hay cho con ma đầu! Giữa lúc thanh thiên bạch nhật mà người dám đến Liên Hoàn Thao do thám, thật là gan góc vô cùng, ngươi không làm thế nào tránh khỏi chết, trừ phi ngươi biết độn thổ, đằng vân...

Tiếng quát của lão to như chớp giật sấm rền, và thuận tay lão đưa ra ba chiêu thế vô cùng ác độc, làm cho thiếu nữ chân tay cả loạn.

Bốn đại hán kia chia ra bốn hướng, vây hãm thiếu nữ, phòng bị cô gái thoát thân.

Cô gái rít lên căm hờn:

- Ác tặc! Cô nương sẽ liều mạng cùng ngươi!

Thiếu nữ la lên một tiếng lớn vung kiếm ra phạt mạnh vào thân mình lão già cầm đầu, lão ta hoảng kinh nhảy lùi ba bốn trượng. Trong hoàn cạnh thập từ nhất sanh thiếu nữ không còn nghĩ gì nữa, chỉ biết vung gươm múa lên như vũ bão để tự vệ trước khi chết.

Lão già cầm đầu nhóm này mở miệng cười nham nhở, đôi tay đẩy ra chưởng phong vùn vụt liên liếp tám chín chưởng như phá núi, phát rừng, tiếng chưởng phong kêu ù ù đánh vào đối phương.

Ai cũng tưởng thân minh nàng sẽ nát vụn. Nhưng cô gái chỉ nhảy lùi ra sau bảy, tám trượng để tránh luồng chưởng phong quái ác. Bị chưởng lực áp bức làm cho thân mình lảo đảo qụy xuống đất miệng thổ ra hai, ba búng máu tươi. Nàng oán hận đến cùng cực hét to:

- Cô nương có chết cũng biến thành quỷ mà trả mỗi thù này!

Lão già đầu đảng cất tiếng cười hăng hắc:

https://thuviensach.vn

- Vậy thì lão phu sẽ biến ngươi thành lệ quỷ.

Lão nói xong bước lên hai bước toan quật chết cô gái.

Sau phiến đá to, người thiếu phụ quan sát từ đầu đến cuối day qua bảo nhỏ cô con gái:

- Năm người này sẽ chết hết, không còn sống một người!

Cô con gái lấy làm ngạc nhiên hỏi:

- Sẽ chết cả năm người ư?

Thiếu phụ mỉm cười bảo:

- Đúng đấy con ạ!

Cô gái lấy làm quái dị hỏi tiếp:

- Tại sao hở mẹ?

- Con đừng hỏi, sẽ có phương pháp diệt chúng nó!

Người con gái đã ngạc nhiên hỏi lại, lạ lùng cho mẹ mình, không rõ bà muốn ám chỉ ai nên hỏi:

- Chúng nó có phải là...

Người thiếu phụ ngắt lời:

- Hãy im, ra ngoài mau...

Lão già đầu đảng đã đứng trước mặt cô gái, đôi tay đưa ra song chưởng, nặng muôn cân bổ xuống xương sọ của cô gái.

- Dừng tay!

https://thuviensach.vn

Tiếng hét như sấm nổ, tiếp theo là một bóng người bước ra, làm cho bọn năm người rúng động.

Lão già đầu đảng, thối lui mấy bước và thâu hồi thế chưởng.

Lão ngẫm nghĩ:

- Người này chưa đưa ra chưởng lực, nội một ngọn gió của thân mình gã cũng lạnh lùng. Thủ pháp gì mà thần khốc quỷ mạc như vậy, hiềm vì mặt mày bị che khuất nên không rõ là ai?

Nghĩ đến võ lực cao thâm của người này lão già nao núng thối lui ra mấy bước, đưa đôi mất sáng tựa sao nhìn vào người này quan sát, rõ ra là một thiếu nữ tuổi độ đôi mươi, vóc ngọc mình ngà, trên mặt che một vuông lụa bạch nên không rõ diện mạo xấu đẹp thế nào, lão bạo gan quát to:

- Ngươi là ai mà đám cả gan...

Thiếu nữ bịt mặt chẳng đợi lão già nói dứt, đôi tay đưa ra song chưởng mạnh như núi lở, sấm rền, nàng đã đưa ra hết tuyệt kỹ khinh công.

Lão già toan thối lui, nhưng chẳng kịp, chưởng phong bay tới ào ạt trước mặt...

"Binh" một tiếng, chưởng phong đã đẩy lão văng ra xa mấy trượng, không thể nào gắng gượng nổi, thân mình lảo đảo ngã quỵ, miệng ộc máu tươi!

Bốn tên đại hán áo đen thấy chủ tướng mình thảm bại, tất cả xông ra một lượt, la hét vang dội, chia nhau bao vây thiếu nữ.

Thiếu nữ bịt mặt, rít lên:

- Chết cả lũ.

https://thuviensach.vn

Tiếng nói vừa dứt thân mình nàng như quỷ mị, thoăn thoắt như tên bay điện xẹt, tiếp ra bốn tiếng "Binh" kinh khủng, chưởng lực của thiếu nữ như ma quái, theo sau là bốn tiếng rú kinh hồn.

Bốn gã áo đen, thân mình dập nát, nằm oằn oại trên mặt đất. Lão già đầu lĩnh nằm rên rỉ trên mặt đất, linh hồn sắp lìa khỏi thể xác, tuy vậy cũng gắng gượng nói:

- Hỡi kẻ lớn mật to gan, vô cớ mà ngươi dám gây thù chuốc oán với Thiên Tề giáo!

Thiếu nữ bịt mặt nghe những lời nói ngạo mạn và căm thù của lão, nghiêng mình tung ra song chưởng cực kỳ ác liệt.

"Binh" một tiếng, thân mình của lão già bị chưởng phong quật ngã nằm oằn oại trên mặt đất, máu tuôn như suối, loang khắp châu thân. Lão nằm yên bất động.

Cô gái bị thương lúc nãy lật đật đứng dậy, vòng đôi tay xá một cái thật sâu về phía thiếu nữ bịt mặt, từ tốn nói:

- Tiểu muội là Ngô Tiểu My cảm tạ ơn cứu mạng, và xin phép hỏi thơ thơ quý tánh cao danh là chi?

Người thiếu nữ bịt mặt đáp:

- Người thường gọi ta là "Hữu Tâm nhân"!

Ngô Tiểu My lấy làm lạ vì cái tên nghe rất kỳ quặc nên vội vàng muốn hỏi. Nhưng đã nghe Hữu Tâm nhân cất tiếng cười rất trong trẻo và nói nhẹ:

- Có phải tiểu thơ lấy làm lạ, vì cái tên quái gở này không?

Ngô Tiểu My mỉm cười, cho lời nói này là đúng nhưng chẳng dám trả lời. Trong lúc ấy Hữu Tâm nhân đưa tay vào bọc lấy ra một viên thuốc

https://thuviensach.vn

vàng óng ánh, trao cho Ngô Tiểu My và nói:

- Tiểu thơ hãy uống nó vào, viên thuốc này trị thương rất công hiệu!

Ngô Tiểu My thốt lời cảm tạ và đưa viên thuốc bỏ vào miệng. Hữu Tâm nhân cất giọng trầm trầm nói:

- Ngô cô nương đã làm gì mà bị người của Thiên Tề giáo truy nã như vậy?

Ngô Tiểu My cất tiếng rít căm hờn, đoạn nhỏ nhẹ đáp:

- Chúng nó là kẻ cừu thù của tôi!

Thiếu nữ bịt mặt ngạc nhiên nói:

- Cừu thù, vì đâu nên nỗi cừu thù?

Ngô Tiểu My cố dằn cơn xúc động, đoạn kể lể:

- Lúc trước cha tôi là Bát Nghĩa bang chủ Ngô Do Đạo, nhân kỳ lễ thọ của Thiên Tề giáo chủ, chưa kịp chuẩn bị lễ phẩm đi chúc hạ thì cha tôi bị tên Đường chủ của Thiên Tề giáo là Thể Điệp Lý Vân Hương khiển trách. Tên này và mười mấy tay cao thủ của Thiên Tề giáo chia nhau vây hãm cha tôi và cắt mất thủ cấp. Cha tôi là bạn chí thân của "Giang Nam thất quái" cũng bị Thể Điệp Lý Vân Hương sát hại, do đó tôi mới tìm đến đây để báo thù!

Thiếu nữ bịt mặt nghe qua, thở dài tỏ vẻ xót thương nàng vô hạn, đoạn nói:

- Bè đảng của Thiên Tề giáo, những tay cao thủ đông như kiến, rải rác khắp nơi, lại thêm Liên Hoàn Thao là một nơi hiểm địa, cô nương muốn báo thù thì hãy thận trọng cho lắm, nếu không thì chẳng còn nơi thoát hiểm. Theo sự nhận xét của tôi thì cô nương hãy tạm rời khỏi nơi đây, và cổ tránh

https://thuviensach.vn

dư đảng của chúng, nếu cô nương đã lộ tông tích thì hậu quả không biết sẽ ra sao?

Ngô Tiểu My thốt lời cảm tạ và nói tiếp:

- Đa tạ cô nương chỉ dạy, tôi tự nhận thấy công lực mình còn thấp thời khó nói đến việc báo thù! Nhưng với tấm thân hèn mọn của người con gái, tôi sẽ cố ẩn nhẫn mà tìm phương thế trả mối thâm cừu này. Nếu như Ngô Tiểu My tìm được danh sư, sẽ cố công học tập tất cả tuyệt kỹ võ công dù...

Thiểu nữ bịt mặt ngắt lời:

- Cô cương quyết chí như vậy thì ra về phải nên thận trọng, nơi đây chẳng xa Liên Hoàn Thao là mấy bước, vậy cô nương muốn tính kế an toàn thì hãy lo về cho sớm...

Ngô Tiểu My lúc này đã hoàn hồn đưa mắt quan sát chung quanh, thấy một tấm mộ bia kế bên mình, nàng nhẩm đọc những hàng chữ khắc trên tấm mộ bia. Đọc xong mặt nàng tái nhợt, nói những tiếng nghẹn ngào:

- Hoàng Thượng Chí! Hoàng tướng công đã chết rồi ư?

Hữu Tâm nhân vội vàng hỏi:

- Cô nương đã quen biết gã?

- Đúng thế! Chẳng lâu trước đây tôi đã gặp Hoàng Thượng Chí trên mặt sông đang lặn ngụp! Có lẽ hắn té sông?!

Hữu Tâm nhân vội hỏi:

- Cô nương đã cứu gã?

Ngô Tiểu My đáp:

https://thuviensach.vn

- Số là gã đã muốn cứu một người bạn gái là Đông Phương Huệ do đó tôi gặp đặng...

Hữu Tâm nhân đáp với giọng buồn bã:

- Đông Phương Huệ là bạn tốt, đã tuẫn tiết vì tình đối với gã!

Ngô Tiểu My lấy làm ảo não, tủi phận mình truân chuyên, và cảm thương người bạc mệnh, bất giác hai dòng lệ lăn dài trên má, nàng rên rỉ nói:

- Không rõ ai giết chết chàng? Ôi đau lòng thay, cũng chẳng rõ ai đã chôn cất chàng?

Hữu Tâm nhân chẳng trả lời mà hỏi lại:

- Chuyện của gã ta đũng không rõ! Nhưng, cô nương có phải đã yêu gã rồi chăng?

Ngô Tiểu My uất nghẹn trả lời trong tiếng nấc:

- Có lần tôi luân lạc trên chốn giang hồ bị người bức bách, chàng đã ra tay cứu sống. Lại đem về nhà nuôi dưỡng trong ba hôm!

Ngô Tiểu My nói đến đây niềm uất hận đã dâng lên tận cổ, hai hàng nước mắt đổ như mưa, nhìn nàng đau khổ đến cùng cực.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Thay Mặt Đổi Tên

Hữu Tâm nhân cõi lòng nguội lạnh, nhưng cũng cảm thấy chua xót dâng trào.

Ngô Tiểu My xúc động, mặc dầu nàng nổi tiếng cứng cỏi chẳng kém nam nhi, khinh thường mọi vật trên đời, nhưng câu chuyện xảy ra trước mắt như cõi mộng, làm cho nàng bàng hoàng, chua xót không nguôi. Dù sao nàng cũng chỉ là nhi nữ tránh sao khỏi đau lòng khi thấy người bạn tuẫn tiết vì tình. Chính bản thân nàng cũng không biết sẽ đi về đâu trên con đường tình muôn lối! Nàng đau buồn than thở, thương cho số kiếp con người!

Một lần nữa nàng vòng tay cúi đầu tạ ơn Hữu Tâm nhân, rồi băng mình ra đi trên con đường vô định.

Hữu Tâm nhân đưa mắt nhìn theo đến lúc nàng mất dạng mới lùi lại chỗ phiến đá.

Lúc này Thất Hồn nhân đang ngồi ôm chặt thi hài Hoàng Thượng Chí, đôi dòng lệ chảy ướt đẫm cả vạt áo của bà. Hữu Tâm nhân bất giác kêu lên:

- Mẹ! Tại sao vậy?

Thất Hồn nhân như sực tỉnh, đáp bằng giọng thiểu não u buồn:

https://thuviensach.vn

- Ta sợ hết hy vọng rồi con ạ! Nếu vậy ta sẽ suốt đời ôm hận không nguôi!

Hữu Tâm nhân ngạc nhiên về thái độ của mẹ nàng, bà quan tâm đến thế chắc có chuyện gì quan trọng lắm.

Giữa lúc bầu không khí nặng nề đang phủ kín cõi lòng nàng, thì đột nhiên, mẹ nàng hoan hỉ nói:

- Nó sắp tỉnh lại! Cảm ơn trời đất ban phước lành!

Hữu Tâm nhân quá khích động nói:

- Mẹ, nếu thật thế, thì...

Thất Hồn nhân, nói:

- Nó sắp sống lại thật! Ta cảm thấy cơ thể nó nóng dần, và quả tim đập nhè nhẹ! Có lẽ nó sắp hồi tỉnh.

Hai mẹ con Thất Hồn nhân giương đôi mắt chăm chú nhìn vào thi hài Hoàng Thượng Chí, chỉ thấy chàng nằm duỗi thẳng người ra, mũi có thoáng chút ít hơi thở, vẻ mặt đỏ hồng chứng tỏ chàng hồi tỉnh thật.

Thất Hồn nhân khoan khoái, vội đặt thi hài Hoàng Thượng Chí nằm ngay trên mặt đất, và để mắt quan sát từng cử chỉ một. Bỗng nhiên Thất Hồn nhân bảo nhỏ:

- Ta giao nó cho ngươi!

Hữu Tâm nhân ngạc nhiên:

- Mẹ, giao chàng cho con à?

Thất Hồn nhân đáp nhanh:

https://thuviensach.vn

- Đúng vậy!

Thất Hồn nhân nói xong thò tay vào trong rút ra một cái bọc, không rõ là bọc gì, đưa tận tay Hữu Tâm nhân và ghé sát vào tai nàng thì thầm.

Nói xong bà vội lánh mặt chỗ khác.

Đúng như dự đoán của Thất Hồn nhân, Hoàng Thượng Chí thở một hơi dài và từ từ tỉnh dậy. Chàng hé mắt thấy Hữu Tâm nhân đứng trước mặt, vội vòng tay thi lễ và nói:

- Tại hạ kính lời tạ ơn cô nương cứu mạng. Sau này tại hạ sẽ tìm phương kế báo đền!

Hữu Tâm nhân cười khẽ, hỏi:

-Báo đền bằng cách nào?

Hoàng Thượng Chí không ngờ phải nghe câu hỏi lạ kỳ như vậy làm chàng ngượng nghịu nói:

- Chuyện này không thể nói được hôm nay.

Hữu Tâm nhân lại hỏi:

- Nếu như người có một cơ hội báo đáp, thì người sẽ nghĩ thế nào?

Hoàng Thượng Chí không nghĩ ngợi đáp:

- Cần gặp dịp đền ơn thì nhứt định tôi phải làm ngay!

Hữu Tâm nhân vồn vã nói:

- Tốt lắm! Hiện tại gia mẫu có lời dặn...

Hoàng Thượng Chí vội hỏi:

https://thuviensach.vn

- Lệnh đường đâu?

Hữu Tâm nhân nói:

- Mẹ tôi vừa rời khỏi dây chẳng lâu!

Hoàng Thượng Chí lấy làm lạ vội hỏi:

- Tại sao lệnh đường không muốn gặp tôi?

Hữu Tâm nhân nghiêm trang nói:

- Chẳng phải vậy! Trước khi mẹ tôi rời khỏi đây, bà có dặn tôi nói lại với người, hiện nay cái tên Lãnh Diện nhân Hoàng Thượng Chí không còn sống trên đời này nữa, vậy phải đổi tên cải họ, từ nay không cho ai biết chỉ trừ...

Hoàng Thượng Chí lấy làm là ngắt lời:

- Trừ ai?

Hữu Tâm nhân vội nói:

- Trừ ra Chủ nhân Quỷ bảo là Huyết sọ mà thôi!

Hoàng Thượng Chí mặt biến sắc, bước đến ba bước nói:

- Cô nương! Lệnh đường bảo như vậy với ý gì?

Hữu Tâm nhân nói:

- Tôi chẳng rõ! Và người nên đến bái phỏng Chủ nhân Quỷ bảo.

Hoàng Thượng Chí càng lạ lùng, vội hỏi:

https://thuviensach.vn

- Bái phỏng, chắc là ngày đó tôi sẽ bị Chủ nhân Quỷ bảo đánh tan xương, nát thịt và đốt cháy thành than!

Hữu Tâm nhân cười khẽ nói:

- Người nhầm rồi! Gia mẫu nói ra chuyện gì đều có ý nghĩa cả!

Hoàng Thượng Chí chẳng nói nữa, đưa mắt nhìn quanh thấy xác chết nằm ngổn ngang, không rõ chuyện gì đã xảy ra, vội hỏi:

- Những người chết ở đây thuộc phe phái nào?

Hữu Tâm nhân đáp:

- Thủ hạ của Thiên Tề giáo!

Hoàng Thượng Chí vội hỏi:

- Tất cả đều chết dưới tay cô nương?

Hữu Tâm nhân đáp:

- Không! Chúng nó rượt theo một cô gái và cô gái ấy chạy đến đây. Ngươi có biết cô gái này không? Cô ta tên là Ngô Tiểu My.

Hoàng Thượng Chí nghe nói sợ hãi mặt biến sắc vội hỏi:

- Biết chứ! Biết rõ nàng nhiều! Nàng có sao không?

Hữu Tâm nhân mỉm cười, hỏi:

- Người đã yêu cô rồi à?

Hoàng Thượng Chí nghe câu hỏi lạ lùng này, vội nói:

- Cô nương bảo như thế có ngụ ý gì?

https://thuviensach.vn

Hữu Tâm nhân đáp:

- Không có ỷ gì cả. Ta thấy người có dáng hốt hoảng và mất bình tĩnh khi nghe đến tên Ngô Tiểu My, cho nên luôn tiện hỏi chơi đấy mà!

Hoàng Thượng Chí nói:

- Nàng là người ân đã cứu mạng tôi. Tôi còn nặng một mối nợ này chưa báo đáp!

Hữu Tâm nhân nói:

- Ngô Tiểu My đã bỏ đi tồi! Nàng định chắc rằng người đã từ giã cõi đời này!

Hoàng Thượng Chí nói:

- Cô nương đã bảo với nàng như thế!

Hữu Tâm nhân nói:

- Người hãy quay mặt ra phía trước xem sao?

Hoàng Thượng Chí đứng dậy bước ra khỏi hòn đá ẩn núp, ngó thấy một ngôi mộ mới đắp! Chàng bước đến gần thấy trên nấm mộ có gắn một tấm bia đề rằng:

"Đây là nơi an nghỉ cuối cùng của Hoàng Thượng Chí và Đông Phương Huệ, tròn nghĩa đá vàng..."

Tâm tư Hoàng Thượng Chí bối rối! Chàng nhớ lại những chuyện đã qua, ngày nào cùng Huệ đệ kết nghĩa anh em... và tại sao Huệ đệ đã chết tại đây? Nghĩ đến những tâm tình của người em kết nghĩa bất giác hai dòng lệ chảy dài, chàng quay sang Hữu Tâm nhân hỏi:

https://thuviensach.vn

- Cô nương! Ngôi mộ này ai đã...

Hữu Tâm nhân ngắt lời:

- Do tiểu hóa tử Đông Phương Huệ lập ra.

Hoàng Thượng Chí lại hỏi:

- Còn hai hàng chữ trên tấm bia do ai khắc, cô nương có biết không?

Hữu Tâm nhân nói:

- Đông Phương Huệ đối với người sống chẳng nên đôi, nên muốn chung một mộ.

Hoàng Thượng Chí nói:

- Tại sao nó... Nó đã...

Hữu Tâm nhân điềm đạm đáp:

- Huệ đệ của người chưa chết hẳn đâu! Ngươi đừng hoảng hốt. Nó thề trước mộ phần là sau khi trả cừu hận cho người xong, sẽ đến tự tử tại đây cho trọn lời thề vàng đá.

Hoàng Thượng Chí nghe lời nói của Hữu Tâm nhân, bất giác hai hàng lệ tuôn rơi, chàng cảm động nói:

- Huệ đệ nghĩa nặng tình sâu, ta Hoàng Thượng Chí, lời thề sanh tử chi giao quyết không phụ...

Hoàng Thượng Chí lại hỏi:

- Nghĩa đệ tôi lúc đó đang bi thương chẳng hay bệnh tình sau đó thế nào?

https://thuviensach.vn

Hữu Tâm nhân nói:

- Đông Phương Huệ đến Liên Hoàn Thao để tìm người, nàng bị phu nhân của Thiên Tề giáo chủ bức chế, nhưng được gia mẫu cứu thoát. Sau đấy nàng quay về đây gặp thi thể của ngươi, nàng muốn chết để trọn lời...

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Nàng chết vì tôi ư?

Hữu Tâm nhân nói:

- Đúng vậy!

Hoàng Thượng Chí buồn bã hỏi:

- Sao cô nương không nói rõ sự thật cho nàng biết?

Hữu Tâm nhân mỉm cười đáp:

- Cũng vì có một nguyên nhân, ngày sau người tự hiểu!

Hoàng Thượng Chí hỏi nhanh:

- Vậy hiện tại có lẽ tại hạ không được nghe rồi!

Hữu Tâm nhân nói:

- Lẽ dĩ nhiên! Bà ta cũng không thể chiều theo ý ngươi được!

Hoàng Thượng Chí nuốt nước bọt để khỏi nghẹn.

Thật ra mẹ con Hữu Tâm nhân có những cử chỉ và hành động rất bí mật đối với chàng. Chàng lại mang ơn rất lớn. Chàng không muốn tỏ ra mình là kẻ vong ân bội nghĩa nên ôn tồn nói:

https://thuviensach.vn

- Tôi chẳng bao giờ quên được Huệ đệ! Tôi sẽ đi tìm nó dù phải đến tận góc bể chân trời.

Hữu Tâm nhân lẳng lặng rút trong túi ra một cái bao nhỏ đưa cho Hoàng Thượng Chí và bảo:

- Các hạ! Hôm nay "Hoàng Thượng Chí Lãnh Diện nhân" đã từ giã cõi trần thì các hạ hãy tạm nghe ta thay mặt đổi tên để cất bước trên giang hồ.

Hoàng Thượng Chí đưa tay tiếp lấy cái bao nhỏ và nói:

- Người trượng phu đứng trong trời đất quang minh chánh đại thì có lý nào lại phải thay mặt đổi tên?

Hữu Tâm nhân nói như truyền lệnh:

- Nếu như người quyết tâm báo thù, thì đừng vì câu chuyện nhỏ nhen này...

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Tôi rất thấy mắc chẳng hiểu vì sao lệnh đường Thất Hồn nhân cứ bảo tôi đến yết kiến Chủ nhân Quỷ bảo? Còn kể rõ thân thế của tôi? Lệnh đường có biết đâu Chủ nhân Quỷ bảo là kẻ đại cừu của tôi!

Hữu Tâm nhân lạnh lùng nói:

- Những chuyện này ngày sau người sẽ rõ. Hiện giờ người nên lập tức đến viếng thắm Chủ nhân Quỷ bảo!

Hoàng Thượng Chí kêu lên:

- Trời! Tôi phải viếng thăm kẻ đại cừu thù?

Hữu Tâm nhân nói:

https://thuviensach.vn

- Người đừng vội ngắt lời và lấy làm lạ! Tôi đã có ý chu toàn cho người, cả gia mẫu còn lo lắng cho người hơn tôi nữa. Bà đã bảo tất có ý tốt. Nếu như người chẳng nghe lời, tôi e những mối thù của người không thể trả xong.

Hoàng Thượng Chí thấy rõ cảm tình của mẹ con Hữu Tâm nhân đối đãi với chàng rất đặc biệt. Vả lại Thất Hồn nhân dặn dò chàng năm lần bảy lượt về việc tìm đến viếng thăm Chủ nhân Quỷ bảo và lên cải trang đổi họ, lẽ nào chàng dám cho lời nói ấy là tầm thường.

Hữu Tâm nhân quay mặt nói:

- Hoàng Thượng Chí! Tin hay không là do người, ta không nài ép! Hiện giờ ta phải ra đi!

Dứt lời Hữu Tâm nhân đã mất dạng.

Hoàng Thượng Chí lòng rối bời, buồn vui hỗn hợp, chẳng biết nói gì để giã biệt Hữu Tâm nhân. Hành động bí mật của mẹ con Hữu Tâm nhân đã gieo vào lòng chàng nhiều cảm giác là lạ!

Hoàng Thượng Chí nhủ thầm:

- Được! Ta thử thí nghiệm xem sao? Ta đến bái phỏng Chủ nhân Quỷ bảo xem có chuyện gì lạ xảy ra chăng?

Chàng ngồi trên phiên đá, quyết định làm theo lời dạy bảo của Thất Hồn nhân.

Chàng mở chiếc bao nhỏ ra thấy trong có chứa một cái mặt nạ và một mớ tóc giả kết rất khéo léo.

Chàng lấy mớ tóc giả trùm lên đầu, mang chiếc mặt nạ vào. Lòng thấy thích thú, chàng chạy nhanh xuống núi.

https://thuviensach.vn

Khi đến bên một khe suối chàng cúi đầu nhìn xuống thấy da mặt vàng vọt, hình dạng đã biến thành một thiếu niên bệnh hoạn, trông rất buồn cười.

Chàng nhẩm tính:

- Ta phải chọn một tên cho phù hợp với gương mặt này, Bệnh... Bệnh gì nhỉ? Á à... Bệnh Thần!

Bệnh Thần, cái tên này rất phủ hợp với gương mặt! Có lẽ bắt đầu từ giờ phút này, trên giang hồ có xuất hiện một nhân vật mới "Thần Bệnh, Bệnh Thần" ha hả.

Hoàng Thượng Chí ré lên như cuồng dại, chạy nhanh xuống núi. Bỗng nhiên đầu chàng nảy ra một ý nghĩ kỳ lạ:

- Ta hãy để nguyên vẹn cái thân hình này đi tìm Đông Phương Huệ nghĩa đệ, nó tưởng ta đã chết rồi! Ta sẽ chọc ghẹo nó chơi! Nhưng! Trời cao lồng lộng, góc bể lờ mờ thì biết Huệ đệ ta đã đi về đâu?

Suy nghĩ lại trong giây phút, chàng thầm nhủ:

- Được rồi! Cái bang đầy dẫy trong thiên hạ, tai mắt khắp nơi, ta chỉ cần tìm, đến Nam Cái nhờ lão ca ca truyền một lệnh, thì ở đâu chẳng tìm ra? Còn chuyện đến gặp Chủ nhân Quỷ bảo hãy tạm dừng lại ít hôm đã.

Hoàng Thượng Chí chuyển mình qua hướng Nam tiến bước.

Đi độ năm dặm đường, bỗng bên trái chàng có tiếng rú rất lạ từ xa truyền lại.

Hoàng Thượng Chí tuy không rõ là ai nhưng cũng hiểu tiếng rú này phát ra đo một tay nội lực rất cao.

Chàng dừng chân để nghe ngóng và đoán chừng tiếng rú này phát ra ở khu rừng trước mặt.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí nhanh như mũi tên, phóng mình vào khu rừng, đưa mắt nhìn bốn hướng.

Lạ thay, không một bóng người. Và tiếng hú cũng không còn phát hiện nữa. Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ mình nghe nhầm! Tiếng rú rất rõ ràng mà, chẳng lẽ mình mất trí giác rồi ư? Thật quái dị!

Chàng nghiêng mình nghe ngóng và chờ đợi...

Bỗng nhiên... có một giọng nói lành lạnh như từ dưới nấm mồ hoang vọng lên:

- Thằng nhỏ! Đừng chạy!

Hoàng Thượng Chí giật mình, trố mắt nhìn bốn phía, tuyệt nhiên không một bóng người. Chàng bạo dạn hỏi:

- Ngươi là ai?...

- Ta à? Ha, ha, ha...

Tiếng nói phát ra chỉ cách chàng độ mười trượng mà không tìm thấy bóng người!

Rùng rợn quá!

Hoàng Thượng Chí toàn thân ớn lạnh! Chẳng lẽ ma quỷ hiện lên để ghẹo phá chàng?

Chàng cố bạo dạn hỏi thêm:

- Người là ai?

Giọng nói kỳ lạ đáp:

https://thuviensach.vn

- Ha, ha, ha! Lão phu đã ngậm hờn nuốt tủi nơi chín suối tưởng đã sắp chết! Nay cậu bé đến đây thật là trời có có mắt, không nỡ phụ lòng ta! Cậu bé ơi, cậu hãy ở đây đừng đi đâu nữa?

Hoàng Thượng Chí nghe giọng nói mà không rõ kẻ ấy ở đâu, lấy làm lạ:

- Nếu người này chẳng phải quỷ ma hiện lên quấy phá, thì cũng là tay có phép ẩn thân kỳ diệu.

Chàng lại hỏi thăm lần nữa:

- Vậy ông cho biết ông là ai?

Người lạ cười ngất nói:

- Lão phu là Ma Ma Tôn Giả!

Hoàng Thượng Chí lặp lại:

- Ma Ma Tôn Giả?

Người lạ đáp nhanh:

- Phải, tên ta là Ma Ma Tôn Giả! Ta còn xưng là "Ma Trung Chi Ma"!

Hoàng Thượng Chí nghe xưng danh hiệu, quả quyết người này chẳng tốt, định bỏ chạy, và nói lớn:

- Tại hạ có nhiều việc quan trọng không thể hầu tiếp Tôn Giả, xin miễn lỗi.

Ma Trung Chi Ma nói:

- Cậu bé thấy người chết chẳng cứu sao? Ta van ngươi chẳng nên đi khỏi đây?

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí run run, ngồi xuống mặt đất, suy nghĩ:

- Thấy người sắp chết ma chẳng cứu, sao đáng gọi nghĩa hiệp? Có lẽ Ma Trung Chi Ma đang chờ người cứu chữa.

Chàng cất tiếng hỏi:

- Ma Trung Chi Ma! Ai chết mà chẳng cứu?

Ma Trung Chi Ma trầm giọng nói:

- Cậu bé chớ nóng nảy! Việc này không phái nói vài câu mà rõ được. Ngươi hãy bước đến đẩy phiến đá trước mặt kia ta kể cho ngươi nghe...

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Có phải phiến đá to này không?

- Đúng rồi! Ngươi hãy đẩy mạnh ra.

Hoàng Thượng Chí đưa mắt nhìn, thấy phiến đá này to độ sáu trượng vuông, nằm chắn ngang một cái gò cao, chàng hỏi tiếp:

- Ma Trung Chi Ma! Ông ở đâu?

Ma Trung Chi Ma lạnh lùng nói:

- Ôi! Cậu bé chở hỏi nhiều thêm bận, hãy đẩy mạnh phiến đá này ra rồi nói chuyện không muộn.

Hoàng Thượng Chí lấy làm lạ nên cất tiếng hỏi thêm:

- Sức lực ông có thừa, sao ông chẳng đẩy tảng đá đó mà thoát thân, cần gì phải nhờ đến tôi?

Ma Trung Chi Ma nói gấp:

https://thuviensach.vn

- À! Ngươi không được rời nơi đây! Nếu ngươi bỏ chạy, lão phu sẽ quật chết đấy.

Hoàng Thượng Chí cười thầm:

- Lão đã nhờ mình cứu mạng lại hăm giết mình.

Chàng nói:

- Chỉ có đẩy phiến đá này ra thôi ư?

Ma Trung Chi Ma nói:

- Ừ! Ngươi hãy dùng nội lực đánh ba chưởng vào phiến đá tức thì phiến đá tan nát ngay.

Hoàng Thượng Chí cười lanh lảnh, nói:

- Có phải ông muốn khảo sát võ công của tôi công?

Ma Trung Chi Ma nói:

- Không phải! Ta muốn ngươi thi thố võ công là có ý tốt. Ngươi muốn như vậy chăng?

Hoàng Thượng Chí nói:

- Tôi xin nghe lời ông, nhưng công lực tôi còn kém ông chớ cười!

Hoàng Thượng Chí đến phiến đá vỗ nhẹ mấy cái, rồi mới vung tay hỏi:

- Xin ông chú ý! Tôi tung ra song chưởng đây!

Lời nói chưa dứt, song chưởng đã bửa ra ào ạt.

https://thuviensach.vn

Nguyên chàng đã được Linh quy truyền thụ một trăm năm công lực cho nên chưởng lực phát ra khí thế rất hung mãnh.

"Bừng bừng" mấy tiếng, phiến đá to bi chưởng phong đập mạnh làm tung vỡ tứ tán. Luồng gió vừa tan, thì thấy nơi đấy lộ ra một cửa động nhỏ.

Một người tóc tai rối bù, từ trong động bước ra.

Hoàng Thượng Chí vội bước lui hai bước, nhìn thấy người này tóc dài xõa xuống mặt, một chỏm râu dài đuột, tỏ ra một ông lão kỳ quái xứng với cái tên Ma Trung Chi Ma.

Lão gật gù nói:

- Hà hà, thực đúng với ý trời! Cậu bé kia! Chưởng lực mi vừa thi thố có đủ một trăm năm công lực, lão phu thật không ngờ! Duyên trời run rủi cho lão phu được gặp, cậu bé có thể cứu được lão phu thoát khỏi ngũ hành.

Ma Trung Chi Ma nói xong khóc như mưa, rồi cười như điên dại, tiếng cười như xé không gian! Hoàng Thượng Chí có cảm giác muốn điếc tai, bể óc.

Chàng trấn tĩnh hỏi:

- Tiền bối có phải là Ma Trung Tôn Giả chăng?

Ma Trung Chi Ma cười ngất:

- Không lẽ ta lại giả danh sao?

Hoàng Thượng Chí cười lớn, hỏi:

- Tiền bối quả có đôi mắt thần, rõ được nội lực của tại hạ.

Ma Trung Chi Ma nói:

https://thuviensach.vn

- Cậu bé! Cậu bé hãy vào chơi trong động.

Hoàng Thượng Chí vui vẻ bước vào trong đưa mắt quan sát thấy động này rất nhỏ, vuông vức độ hai trượng.

Lão già giương đôi mắt ta nhìn chàng, nói:

- Cậu bé, lại đây, lại ngồi xuống đây!

Hoàng Thượng Chí nhìn Ma Trung Chi Ma có vẻ e sợ. Tuy vậy chàng cũng gắng gượng ngồi xuống bên lão.

Ma Trung Chi Ma rất hài lòng, nói:

- Cậu bé! Sao mặt mày ngươi đầy vẻ bệnh hoạn?

Hoàng Thượng Chí nói:

- Tại hạ từ lúc sanh ra như thế...

Ma Trung Chi Ma nói:

- Vậy tên họ ngươi là gì?

Hoàng Thượng Chí ngập ngừng đáp:

- Tôi... tôi tên là "Bệnh thần"!

Ma Trung Chi Ma cười ngặt nghẹo nói:

- Ha ba! Bệnh Thần! Thần bệnh! Ngươi tên là Bệnh Thần ư?

Hoàng Thượng Chí nói:

- Ông tin bay không cũng được! Tôi là Bệnh Thần!

https://thuviensach.vn

Ma Trung Chi Ma nói:

- Được rồi? Ta không cần biết ngươi là gì cả! Chuyện đó không quan hệ. Ta chỉ hoan hỉ được gặp ngươi! Duyên trời dung ruổi, ta có một câu chuyện muốn nhờ ngươi, không rõ ngươi có thể giúp ta toàn thành ý nguyện chăng?

Lão nói đến đấy đôi mắt tỏ ra van nài, cầu khẩn.

Hoàng Thượng Chí cảm động nói:

- Xin tiền bối cứ nói rõ ý nguyện xem sao?

Ma Trung Chi Ma đáp gọn:

- Ta chỉ nhờ ngươi đánh một người!

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên trố mắt hỏi:

- Đánh người?

- Phải! Đánh người! Ngươi vui lòng chứ?

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Tại sao tiền bối chẳng trả thù, lại nhờ tay kẻ khác?

Ma Trung Chi Ma mỉm cười gượng gạo nói:

- Ngươi hãy xem đây!

Vừa nói ông vừa duỗi đôi chân ra. Hoàng Thượng Chí nhìn thấy đôi chân của lão gầy đét, chỉ còn hai ống xương khô. Đôi chân tàn phế này còn bước đi đâu được! Bất giác chàng thở dài vì chàng vô tình đã chạm đến sự đau khổ của kẻ tàn tật.

https://thuviensach.vn

Trước mặt chàng một ông lão tự xưng là Ma Ma Tôn Giả, cái danh từ Ma Ma tuy quái gở nhưng rõ ra cũng không có gì lạ! Với thân hình của lão thì còn biết gọi gì hơn. Hoàng Thượng Chí thở dài, nói:

- Thật tôi không ngờ, lão liền bối ra nông nỗi! Chẳng dấu gì lão tiền bối, tôi ra đời chưa lâu lắm.

Ma Trung Chi Ma nói:

- Ngươi không nên lấy làm lạ về danh tánh của lão phu! Tuy lão phu là Ma Ma Tôn Giả nhưng giới võ lâm giang hồ thì gọi là Ma Trung Chi Ma...

Hoàng Thượng Chí làm gan hỏi:

- Theo lời lão tiền bối nói, thì thuở còn tung hoành trong giang hồ chắc tiền bối đã tạo ra một "Bang chủng tà ma" phải không?

Ma Trung Chi Ma nói:

- Không phải thế! Ma Ma Tôn Giả việc làm rất phân minh danh hiệu là"Ma", tỷ như danh hiệu "Huyết sọ"...

Hoàng Thượng Chí giật mình hỏi:

- Huyết sọ thế nào?

Ma Trung Chi Ma nói:

- Huyết sọ, là biệt hiệu Của chủ nhân Quỷ bảo!

Hoàng Thượng Chí nghe qua như một luồng điện chớp nhoáng trước mắt, vội hỏi:

- Tiền bối rõ về chuyện Huyết sọ?

Ma Trung Chi Ma nói:

https://thuviensach.vn

- Đúng vậy! Lão phu quả có biết ít nhiều!

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Ma Trung Chi Ma

Hoàng Thượng Chí nghe đối phương đề cập tới người thù bất cộng đái thiên làm cho cơ thể chàng xúc động dữ dội, các kinh mạch dồn lên nóng ran, hiềm vì gương mặt chàng đã hóa trang nên không lộ ra ngoài được. Chàng cố nén bực tức hỏi:

- Làm sao thay được?

Ma Trung Chi Ma đáp:

- Đúng! Huyết sọ giết người hàng vạn nhưng gã không tránh khỏi sự đau khổ dày vò!

Hoàng Thượng Chí nhớ lại, cả nhà mình trên hai trăm người bị giết chết, xương trắng phơi đầy, lòng chàng sôi sùng sục, cất tiếng hỏi:

- Đã giết người mà còn biết đau khổ ư?

Ma Trung Chi Ma thản nhiên nói:

- Ôi! Khi giết người thì nó có còn kể gì nữa! Nhưng cũng có vài trường hợp ngộ sát! Ta cũng không nên lấy làm lạ đối với những hành động ấy, vì những người bị hắn hạ sát hầu hết là những kẻ tự mình gây họa trước.

Hoàng Thượng Chí toan mở lời chất vấn về trường hợp gia đình chàng bị chết trên hơn trăm người, như thế sao gọi là ngộ sát được? Nhưng nghĩ

https://thuviensach.vn

lại chàng không muốn để lộ tông tích, vì biết đâu Ma Trung Chi Ma là đồng đảng với Huyết sọ?! Chàng muốn thừa cơ hội này hỏi dò tông tích của Huyết sọ nên nói trái lại:

- Tiền bối đối với Chủ nhân Quỷ bảo tựa hồ như đã quen biết?

- Đúng vậy! Lão phu dám nói chắc trong võ lâm chỉ có lão phu là người thứ nhất biết rõ, không còn ai hiểu bí mật này.

Hoàng Thượng Chí nóng lòng hỏi:

- Tiền bối có thể chỉ giáo cho tôi ít nhiều về việc này chăng?

Ma Trung Chi Ma nghiêm nghị bảo:

- Cậu bé ơi? Hãy bỏ qua câu chuyện này là hơn, lão phu không thể nào tiết lộ được.

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Tại sao?

Ma Trung Chi Ma thở dài ảo não, nói:

- Lão phu đã có lời hứa trước, quyết chẳng nói ra những chuyện kín của người khác. Một lời hứa của kẻ sĩ trong giang hồ võ lâm trọng hơn ngàn vàng.

Hoàng Thượng Chí nghe lão nói thế, liền tỏ ra khiêm tốn nói:

- Tiền bối đã nhất định không nói ra thì thôi, tôi không dám tò mò hỏi đến nữa. Vậy xin cáo từ!

Hoàng Thượng Chí vừa dứt lời đã đứng dậy bỏ đi.

Ông lão vội vàng nói:

https://thuviensach.vn

- Nây... cậu bé! Hãy chậm lại! Ngươi chẳng được rời khỏi đây.

Vừa nói, lão vừa hấp vào một luồng chân lực cực mạnh. Hoàng Thượng Chí chưa bước khỏi ba bước đã bị sức hút dội lại chỗ cũ. Bị môn thần công quái ác ấy làm cho thân thể chàng không tự chủ được nên chàng nổi giận nói to:

- Tiền bối làm như thế có dụng ý gì?

Ma Trung Chi Ma đáp:

- Ngươi chẳng ra khỏi đây được!

Hoàng Thượng Chí cười nhạt, nói:

- Tại sao tôi đi chẳng được chứ?

Ma Trung Chi Ma nói với giọng nghiêm nghi:

- Ngươi thay thế ta, làm trọn một điều ước nguyện! Ngươi sẽ giao đấu với một người...

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên hỏi:

- Đánh ngươi!

- Phải!

- Tại sao thế?

- Để rửa hận!

- Không thể nào được, tôi tự xét mình võ công còn non kém, không thể thay mặt tiền bối làm công chuyện đó.

- Ngươi phụ lòng ta sao? Ngươi chẳng nhận ư?

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí nói:

- Mạng lệnh này quá khó nhăn, tôi không thể làm được!

Ma Trung Chi Ma cười ngất nói:

- Dẫu ngươi chẳng nghe, ta cũng bắt người nhận lời?

Hoàng Thượng Chí nói với giọng quả quyết:

- Không! Không ai có thể bắt tôi làm việc ngoài ý muốn được!

Ma Trung Chi Ma thấy chàng quay lưng sắp bước đi, liền đưa ra mười thành công lực, cản bước chân cửa Hoàng Thượng Chí. Nhưng chàng đâu rõ, chỉ cảm thấy một sức mạnh tựa nam châm hút ngay lưng và kéo chàng về chỗ cũ.

Ma Trung Chi Ma cười ha hả, nói:

- Cậu bé có nhận lời hay không?

Hoàng Thượng Chí tỏ ra cương quyết, nói:

- Chẳng nhận lời ai cả!

Ma Trung Chi Ma quát to như sấm rền:

- Ngươi dám nói một câu như thế nữa, thì lão phu sẽ dùng chưởng phong quật chết tức khắc.

Hoàng Thượng Chí cố bạo gan nói rất tự nhiên:

- Tiền bối tưởng tôi sợ ư? Tôi không bao giờ nhận lời ai!

Một làn chưởng phong xé không gian đánh ập vào người Hoàng Thượng Chí, làm cho thân xác chàng dính vào vách đá. Chàng cảm thấy

https://thuviensach.vn

đau đớn khắp châu thân, xương cốt tựa hồ như gãy nát máu huyết tán loạn, cặp mắt đổ lửa như muôn ánh sao sa trước mắt.

Chàng lảo đảo gục đầu xuống tay bám chặt vào vách đá.

Ma Trung Chi Ma cười ngất và hỏi:

- Ngươi nhận lời ta không?

Hoàng Thượng Chí quả quyết:

- Không!

- Ngươi không sợ chết?

- Không?

Ma Trung Chi Ma khoái chí thở dài, nói:

- A! Ta thầm phục ngươi rồi! Ngươi hãy lại đây, ta sẽ từ từ kể cho ngươi nghe...

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng nói:

- Còn gì nữa mà nói chuyện?

Ma Trung Chi Ma lại nói:

- Lão phu sẽ truyền cho ngươi tuyệt học thần công của lão, thì sau này ngươi sẽ trở nên cao thủ bực nhất trên đời này.

Hoàng Thượng Chí mỉm cười, nói:

- Kẻ tiểu bối này không dạm nhận.

Ma Trung Chi Ma nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi chẳng chịu thụ giáo với ta?

Hoàng Thượng Chí nói:

- Trên đời này, được mấy kẻ đã có được vô công đặc dị mà tự hào?

Ma Trung Chi Ma nghiêm trang nói:

- Ngươi học qua, sẽ trở thành một cao nhân thượng thặng.

Hoàng Thượng Chí mỉm cười, nói:

- Vậy tôi phải bái tiền bối tôn làm sư phụ?

Ma Trung Chi Ma lắc đầu nói:

- Người lầm rồi! Lão phu chẳng muốn thu nhận ai làm đồ đệ. Ta truyền hết võ công cho ngươi là cần ngươi giúp ta hoàn thành một điều tâm nguyện. Như thế là ngươi đủ đền đáp công ơn của ta rồi.

Hoàng Thượng Chí nghe lão nói có vẻ thật lòng, nên nhỏ nhẹ đáp:

- Tôi chỉ sợ không đủ sức làm xong việc của tiền bối phó thác.

Ma Trung Chi Ma nói:

- Lão phu hôm nay nhứt định giữ ngươi ở lại để giao trách nhiệm cho ngươi, mà lão phu tưởng là sẽ mang xuống tận đáy mồ. Hiện giờ ngoài ngươi ra, thì không có một người nào có đủ khả năng đương đầu với Huyết sọ.

Hoàng Thượng Chí nghe câu nói ấy mặt mày hăm hở hỏi vội:

- Vì đâu tiền bối muốn tôi phải giao đấu với Chủ nhân Quỷ bảo? Lý do làm sao?

https://thuviensach.vn

Ma Trung Chi Ma đáp nhanh:

- Phải có lý do chứ! Ngươi bằng lòng chăng?

Hoàng Thượng Chí gật đầu:

- Tôi sẽ bằng lòng, nếu như lý do của tiền tối hợp tình hợp lý!

Ma Trung Chi Ma lấy làm lạ, không hiểu tại sao khi nói đến việc giao đấu với Huyết sọ thì cậu bé này lại nhận lời! Lão ta trố mắt nhìn vào mặt Hoàng Thượng Chí một lúc lâu, rồi hình như lão cũng rõ được một phần nào.

Lão buột miệng nói:

- Bệnh thần! Ngươi là kẻ đầu tiên dám thốt lời không sợ ta, và cũng lần đầu tiên ta gặp được người mặt lạnh như ngươi. Thật lạ lùng!

Hoàng Thượng Chí mỉm cười, nói:

- Đó là tính trời sinh của tôi như thế!

Ma Trung Chi Ma cất giọng ôn hoà, bảo:

- Bệnh thần? Ngươi hãy ngồi xuống đây ta kể rõ đấu đuôi câu chuyện cho ngươi nghe!

Hoàng Thượng Chí y lời ngồi xuống.

Ma Trung Chi Ma muốn bắt đầu kể, nhưng còn dè dặt hỏi:

- Ngươi bằng lòng đến giao đấu với Chủ nhân Quỷ bảo rồi chứ?

Hoàng Thượng Chí không nghĩ ngợi, đáp ngay:

- Đã bằng lòng rồi!

https://thuviensach.vn

Ma Trung Chi Ma lại hỏi:

- Ngươi cũng đồng ý nhận việc lão phu truyền võ công chứ?

Hoàng Thượng Chí ngập ngừng nói:

- Chuyện này...

Ma Trung Chi Ma ngắt lời:

- Ngươi bất tất phải suy tính! Với công lực của ngươi, nếu giao đấu với Huyết sọ cũng như đem trứng chọi với đá.

Hoàng Thượng Chí gật đầu, thật tình ra công lực của chàng chẳng thấm vào đâu, đối với Chủ nhân Quỷ bảo. Chính chàng đã nghe nhiều cao thủ trong giang hồ ca tụng tài năng của Chủ nhân Quỷ bảo rồi, chàng đâu phải là đấu thủ của y! Chàng chỉ biết cúi đầu nghe theo lời Ma Trung Chi Ma mà thọ giáo.

Chàng nói:

- Tôi xin vâng mạng.

Ma Trung Chi Ma cười lớn, tỏ ra hoan hỉ vô cùng và nói:

- Tiểu đệ, Ngươi đã đồng ý thay lão phu hoàn thành ước nguyện, lão phu sẽ ghi ơn đến cùng...

Hoàng Thượng Chí vội vàng nói:

- Đấy là lời giao hẹn thôi, tiền bối bất tất phải dùng lời cảm khích như thế!

Ma Trung Chi Ma cảm động nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi thật là kẻ chí tình, có thể thay ta làm được việc. Vậy ngươi hãy nghe lời truyền dạy của ta...

Hoàng Thượng Chí đáp:

- Xin tiền bối có điều gì cứ dậy cho...

Ma Trung Chi Ma quắc đôi mắt sáng rực vòng quanh hang đá và nói:

- Vì một chút hơi thở, mà ta phải chịu khốn khổ ở đại địa huyệt này trong bốn mươi năm.

Hoàng Thượng Chí buột miệng kêu lên:

- Trời! Bốn mươi năm?!

- Phải! Đã bốn mươi năm rồi!

Hoàng Thượng Chí ngơ ngác như nói một mình:

- Ôi chao! Trong hang đá chật chội này dẫu mười ngày chịu cũng không nổi, huống hồ đến bốn mươi năm! Vậy câu chuyện do đâu đã xảy ra?

Ma Trung Chi Ma đáp qua hơi thở:

- Bốn mươi năm về trước, trong giới võ lâm xuất hiện cái tên Huyết sọ giết người như trò chơi, công lực của hắn rất lợi hại, nổi danh khắp thiên hạ. Mọi người đều sợ hãi, cho là đã đến ngày tận của giới võ lâm. Các tay cao thủ đều ngao ngán Huyết sọ nhưng ai ai cũng chỉ nghe tiếng mà không biết rõ diện mạo của hắn ra sao, thì làm thế nào đối địch!?

Hoàng Thượng Chí kêu "A" một tiếng sửng sốt. Ma Trung Chi Ma tiếp tục nói:

https://thuviensach.vn

- Lão phu ra đời sớm hơn hắn mười năm, và xưng hiệu là Ma Ma Tôn Giả thủy tổ của các phái hiệu sau này. Đến khi các phái võ thuộc lớp hậu bối nổi lên mới tặng cho lão cái hiệu Ma Trung Chi Ma. Trong lúc Huyết sọ xuất hiện thì danh hiệu của lão mờ đi, cho nên giới giang hồ có truyền khẩu câu ca dao:

"Nhứt ma xuất, nhất ma tiêu" (một ma hiện ra, một ma tiêu diệt)...

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Họ đồn đại như vậy có ý gì?

Ma Trung Chi Ma nói:

- Người ta truyền khẩu câu này có ý nghĩa lắm chớ! Nguyên do Huyết sọ ra đời, lão phu là Ma Trung Chi Ma bị hủy bỏ danh tự từ lúc đó...

Hoàng Thượng Chí lòng bối rối, vô tình được nghe câu chuyện võ lâm xa xưa, nên tiếp lời hỏi:

- Sự thật ra sao xin tiền bối cho biết.

Ma Trung Chi Ma nói:

- Ngươi đừng vội, hãy nghe lão phu kể rõ ngọn nguồn! Có lẽ ngươi biết giới võ lâm họ trọng tên hiệu lắm! Vì tên hiệu của lão phu bị người chà đạp, cho nên lão phu muốn giao đấu với Huyết sọ...

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Câu chuyện ấy về sau thế nào?...

- Huyết sọ khi xuất hiện quỷ thần phải sợ, thì có ai là đối thủ của hắn.

Hoàng Thượng Chí nhịn không được, xen vào hỏi:

https://thuviensach.vn

- Tại sao chẳng ai đến Quỷ bảo mà giết nó cho rồi!

Ma Trung Chi Ma cười heo hắt nói:

- Lúc bấy giờ có ai biết Huyết sọ là Chủ nhân Quỷ bảo đâu!

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Có phải ngoài cổng ngôi Quỷ bảo, có gắn một cái đầu lâu sơn màu máu, thoạt nhìn như đầu lâu máu chăng? Tôi không rõ tại sao phải dùng biển hiệu ấy.

Ma Trung Chi Ma nói:

- Đó là về sau này người ta thấy như thế mới gọi là Quỷ bảo. Trước đó ta đã đi tìm nó hơn ba năm ròng, và một ngày kia ta gặp được nó, hai bên giao đấu với nhau trên hàng ngàn chiêu số vô cùng khốc liệt...

Nghe đến đây Hoàng Thượng Chí há mồm, đôi mắt lóng lánh nhìn vào ông lão như chờ đợi kết quả một câu ấy.

Ma Trung Chi Ma thở dài não ruột:

- Lão phu bị nó quật hộc máu...

Hoàng Thượng Chí nghĩ đến Ma Trung Chi Ma với Huyết sọ giao chiến trên ngàn chiêu, thì võ công cả hai người đã cao tột độ, đến bậc thượng thừa, bất giác thở dài hỏi:

- Tiền bối, lão nhường y chăng?

Ma Trung Chi Ma nói:

- Không! Lão phu cố nén giận chịu thua nó!

Hoàng Thượng Chí cố nhịn cười, hỏi:

https://thuviensach.vn

- Tại sao tiền bối lại làm như thế, xin cho biết tiếp.

Ma Trung Chi Ma trầm lặng đáp:

- Luận về võ công, thì lão phu với Huyết sọ kẻ tám lượng, người nửa cân, hiềm vì nó đã luyện xong một môn tuyệt kỹ thần công gọi là "Kim Cang thần công"! Toàn thân nó không có một võ khí nào chạm vào nổi, sở dĩ...

Hoàng Thượng Chí ngắt lời:

- Sở dĩ như thế mà tiền bối đánh nó không ngã chăng?

Ma Trung Chi Ma nói:

- Ừ! Đúng vậy! Lão phu cố nhường nhịn, để luyện một môn thần công kỳ ảo, mới phá được "Kim Cang thần công" của nó...

Hoàng Thượng Chí vui vẻ hỏi:

- Vậy tiền bối đã luyện thành?

Ma Trung Chi Ma nói:

- Nhưng lúc luyện xong ta đã không đánh với nó, mà còn phải nhận nó là bạn hữu! Đó là một việc rắn rỏi mà sau này ngươi sẽ tìm hiểu.

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên:

- Tại sao thế! Tiền bối có thể cho tôi biết sơ nguyên do chăng?

Ma Trung Chi Ma nói:

- Ngươi đừng hỏi vội! Lão không thể nói lại lý do đó cho ngươi nghe. Sau này ngươi sẽ có cơ hội biết rõ hơn. Cũng vì lẽ ấy, lão phu mới khuất

https://thuviensach.vn

thân vào ngồi trong địa huyệt này suốt bốn mươi năm. Lão đã luyện thành môn thần công, và mộng ước của lão thành tựu đáng kể!...

Hoàng Thượng Chí thấy ông thở dài ảo não, lòng chàng nổi lên một niềm cảm mến, nhìn vào mắt ông, nói:

- Lão tiền bối quả là bậc kỳ nhân trên đời, vãn bối khâm phục vô cùng...

Ma Trung Chi Ma tiếp tục nói:

- Môn pháp mà lão luyện thành gọi là "Đông Kim chỉ"

- Đông Kim chỉ?

Ma Trung Chi Ma nói với giọng u buồn:

- Phải! Trong vòng năm trượng, Chỉ công này có thể làm tan đá nát vàng. Ta tin rằng công phu đó có thể đối phó với Huyết sọ và phá vỡ "Kim Cang thần công" của hắn. Nhưng... Trời chẳng chiều người, trong lúc luyện công, một sự bất hạnh xảy đến với ta, là ta không thận trọng để cho tẩu hỏa nhập ma, biến hai chân trở thành tàn tật, nên ta không còn nghĩ đến ý nguyện rửa thù. Gần đây, ta vẫn thấy đôi chân trở thành hai cành cây khô mục, ta tự biết mình sắp lìa trần, ta mãi chờ gặp được một người xứng đáng, đem hết công phu bốn mươi năm của ta truyền lại và chỉ yêu cầu ngươi thay ta hoàn thành điều nguyện ước!

Hoàng Thượng Chí nghiêm trọng, nói:

- Huyết sọ ước hẹn với lão tiền bối, tại sao hắn không đến để gặp mặt.

Ma Trung Chi Ma nói:

- Huyết sọ đâu biết lão phu đã hãm mình dưới địa huyệt.

Hoàng Thượng Chí như sực nhớ điều gì, vội hỏi:

https://thuviensach.vn

- Tại sao lão tiền bối lại "hú" lên như vậy?

Ma Trung Chi Ma mỉm cười, nói:

- Lão phu có ý dẫn người đến đấy!

Hoàng Thượng Chí mỉm cười nói:

- Có lẽ lâu nay ít người nghe tiếng hú của tiền bối mà dám đến gần chứ gì?

Ma Trung Chi Ma nói:

- Có chứ! Có rất nhiều! Nhưng chẳng ai có thể luyện được môn thần công của ta!

Hoàng Thượng Chí lại nói:

- Lão tiền bối làm sao biết được vãn bối vào đây?

Ma Trung Chi Ma nói:

- Lão phu ở trong động nhìn ra ngoài, thấy thân pháp của ngươi rất nhanh khi bước vào rừng. Và tuổi tác của ngươi lại còn trẻ, có thể giao trách nhiệm cho ngươi được. Đến lúc thấy ngươi lại gần nơi cửa động, nhìn rõ ra ngươi có cốt cách phi phàm, ta lại dùng lời khích ngươi phá vỡ phiến đá, để xem công lực ngươi đến đâu, không ngờ ngươi còn nhỏ, mà công cao võ trọng đến bực thượng thừa! Thật ý nghĩ ta không nhầm, thực ngươi không có diệu dược linh đan phục sức, thì làm sao ngươi có đến cả trăm năm công lực...

Hoàng Thượng Chí nói:

- Lão tiền bối đoán không sai.

https://thuviensach.vn

Ma Trung Chi Ma nói:

- Tốt thay! Nhưng lão phu rất tiếc không biết được lai lịch của sư phụ ngươi! Ta chỉ yêu cầu ngươi thay ta mà làm tròn những điều tâm nguyện. Trước hết là truyền cho ngươi "Ma Ma chưởng pháp" đấy là môn học tuyệt diệu của phái Ma Ma, tiếp theo là ngươi sẽ luyện thêm Đông Kim chỉ...

Hoàng Thượng Chí cau mày, nói:

- Như thế, lão tiền bối tốn công phí sức không biết bao nhiêu thời gian để truyền dạy vãn bối...

Ma Trung Chi Ma nói:

- Ta đã rút gọn các tinh hoa, của hai môn pháp kể trên đúc kết đề truyền cho ngươi nội trong ba ngày là đủ cả...

Hoàng Thượng Chí quá mừng rỡ kêu lên một tiếng mặt sững sờ! Công trình khổ luyện của lão trong bốn mươi năm giờ đây giao lại cho chàng.

Trong thời gian này chàng có hoàn thành được hay không?

Trong thời gian ba ngày, Ma Trung Chi Ma giốc túi truyền lại hết hai môn võ độc đáo làm rúng động cổ kim cho Hoàng Thượng Chí.

Ma Trung Chi Ma đã rút gọn và phân ra: chấn, công, thủ, thế.

"Công" như sao sa điện xẹt, "Thế" như phá núi dời non, "Thủ" như thành vàng kiên cố, "Chấn" như biển lửa vạc dầu.

Ma Trung Chi Ma hết lòng chỉ điểm từng bộ, từ môn rất rõ ràng.

Hoàng Thượng Chí gắng công luyện theo lời chỉ giáo của quái nhân Ma Trung Chi Ma, trong vòng ba ngày cả hai đều cảm mến nhau như quen biết mấy mươi năm trời.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí đâu rõ, thuở trước lão quái nhân Ma Trung Chi Ma là một tay kiệt liệt giang hồ lừng danh bốn biển còn phải coi Huyết sọ là kẻ đại cừu, thì Huyết sọ cũng là một tay làm nghiêng trời lệch đất, chứ chẳng phải tầm thường.

Hoàng Thượng Chí lúc đầu tính đi tìm nghĩa đệ Đông Phương Huệ, và gấp rút đến gặp Chủ nhân Quỷ bảo, giờ đây lại được kỳ duyên hội ngộ với Ma Trung Chi Ma.

Nhưng lời dặn dò của Thất Hồn nhân chàng chẳng bao giờ quên. Chàng phải đến bái phỏng chủ nhân Quỷ bảo nên nói với Ma Trung Chi Ma:

- Lão tiền bối! Giờ đây đã hoàn tất, vãn bối xin cáo từ, và hứa một lời danh dự vãn bối sẽ hoàn thành điều tâm nguyện mà tiền bối giao phó.

Ma Trung Chi Ma cúi đầu ngẫm nghĩ rất lâu, đoạn nói:

- Tiểu tử ơi! Mặc dù ta đã truyền dạy cho ngươi môn "Đông Kim chỉ", thì không sợ công lực thiếu kém nhưng bốn mươi năm dài đằng đẵng, không rõ võ công của Huyết sọ tiến triển mức độ nào, lão lấy làm e ngại cho ngươi, vậy ngươi hãy lại đây, lão sẽ gắng chút thân tàn mà truyền nội lực...

Hoàng Thượng Chí cảm thấy sự chân thành quá mức của lão quái nhân, vội xua tay lắc đầu, nói:

- Trời! Không nên! Lão tiền bối... không thể làm như vậy được!

Ma Trung Chi Ma không nghe lời chàng, đưa ra song chưởng vạch thành một vòng lớn! Ghê thay sức lực của quái nhân tựa hồ như sợi xích sắt, kéo lôi Hoàng Thượng Chí đến ngay trước mặt! Lão đưa tay ra ấn mạnh vào vai Hoàng Thượng Chí. Thân mình chàng lúc bấy giờ không tự chủ được nữa, chịu sự sai khiến của quái nhân.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí ngồi bịch xuống đất, thì hai ngón tay của quái nhân, điểm vào "Hoa Cái huyệt". Lão quái nhân ôn tồn bảo:

- Tiểu tử hãy nhắm mắt, định thần, để lão truyền nội lực chân ngươn của lão...

Hoàng Thượng Chí đã y lời, nhắm mắt định thần. Chàng cảm thấy một luồng điện từ lòng bàn tay của quái nhân chuyền vào Hoa Cái huyệt chạy đều khắp cả châu thân, và chàng biết môn pháp này rất lợi hại, dầu muốn thôi cũng không được, chàng chỉ biết vận nội lực mà tiếp lấy nguồn chân khi dồi dào của Ma Trung Chi Ma.

Chàng có kỳ duyên hội ngộ, lần đầu đã được Địa chấn linh tuyền gội rửa cả cơ phu cốt huyết, lần kế được Linh qui truyền công lực cả hai môn này đều là kỳ công xảo diệu nhứt đời. Và giờ đây chàng lại gặp Ma Trung Chi Ma truyền nội lực chân ngươn cả ba quy nhứt thống làm cho cơ thể của chàng trở thành bản thể của một bực siêu nhân tiền bối.

Trong khi hai ngón tay của Ma Trung Chi Ma truyền vào "Hoa Cái huyệt" thì nội lực chân người của ông đã chuyển hết cho chàng.

Hoàng Thượng Chí vừa nhận xong, toan đứng dậy tạ ơn thoạt thấy thân mình của quái nhân run bần bật chực ngã.

Hoàng Thượng Chí thất kinh nhìn lão thở dài.

Bao nhiêu căn cơ nội lực lão đã dốc túi truyền hết cho chàng nếu lão không bảo chàng đến đấu với Chủ nhân Quỷ bảo thì chính bản thân chàng cũng tìm đến đấy để rửa hận cừu. Nhưng hiện giờ lão quái nhân đã ban cho chàng một công ân vô giá, lại truyền hết nội lực chân ngươn, làm cho chàng vô cùng cảm động.

Ma Trung Chi Ma vừa lấy lại tinh thần, đã từ từ mở mắt, nhưng đôi mắt của lão bây giờ có vẻ mỏi mệt yếu đuối. Lão nói tiếp:

https://thuviensach.vn

- Tiểu tử! Hiện tại, cơ thể của ngươi như một ngươi đã luyện hai trăm năm công lực, trong giới võ làm có một không hai thì dù cho Huyết sọ có tiến triển đến bực nào cũng khó đối phó nổi với ngươi...

Hoàng Thượng Chí đôi mắt tinh diệu, điềm nhiên nói:

- Lão tiền bối! Vãn bối còn một điều tâm sự.

Ma Trung Chi Ma hỏi:

- Chuyện gì thế?

Hoàng Thượng Chí nói:

- Vãn bối đối với Chủ nhân Quỷ bảo có mối thù, chẳng đội trời chung, nay lại vâng mạng lão tiền bối và được truyền thụ...

Ma Trung Chi Ma ngắt lời nói:

- Sao? Ngươi với Huyết sọ có mối cừu à?

Hoàng Thượng Chí nói:

- Đúng vậy! Vãn bối có lời thề, nếu lão tiền bối không dặn dò sai bảo, vãn bối cũng lấy sự trả thủ làm đầu, tiêu diệt Chủ nhân Quỷ bảo và Huyết sọ...

Ma Trung Chi Ma cười vang dội, nói:

- Tiểu tử! Lão phu khâm phục hành động của ngươi, vả lại người có được tâm tánh thuần hậu, thêm vào đó nội lực chân ngươi của lão, thì sự thành công của ngươi rất dễ dàng.

Hoàng Thượng Chí bỗng nhiên quỳ mọp xuống đất...

Ma Trung Chi Ma vội hỏi:

https://thuviensach.vn

- Ngươi làm trò gì thế?

Hoàng Thượng Chí kính cẩn thưa:

- Vãn bối trước đã được Linh Qui thượng nhân truyền công dạy võ nên vãn bối đã kính là tiên sư. Thực ra vãn bối không có trong môn phái nào cả. Hôm nay lão tiền bối đã thành toàn cho vãn bối, vậy vãn bối cúi đầu, xin nhận làm đồ đệ và xin sư phụ ban ơn...

Ma Trung Chi Ma điềm đạm nói:

- Ngươi... ngươi là đứa đệ tử quí nhứt trên đời! Ta xét ra không đủ tư cách làm sư phụ...

Hoàng Thượng Chí cúi đầu lạy ba lạy ra mắt rồi đứng dậy vòng tay tựa hồ như đứa học trò ngoan.

Ma Trung Chi Ma bồi hồi cảm động, toàn thân run lên, nói chẳng ra lời. Đôi mắt ông vui buồn lẫn lộn, tựa hồ như vừa thoát khỏi giấc chiêm bao. Qua một lúc lâu, ông nói với giọng cảm động:

- Con ạ! Ngày giờ làm thầy của ta rất ngắn ngủi. Ta hy vọng ở con trong mười ngày sẽ hoàn thành điều tâm nguyện của ta. Ta chờ đợi tin lành của con...

Hoàng Thượng Chí nói:

- Đệ tử xin vâng theo ý thầy, nhưng còn...

Ma Trung Chi Ma nói:

- Chuyện gì sau này con sẽ nói! Hiện tại thì con phải lập tức lên đường, và hãy nhớ ba điều sau đây để làm phương châm hành động.

Hoàng Thượng Chí nói:

https://thuviensach.vn

- Đệ tử xin nghe lời chỉ dạy.

Ma Trung Chi Ma nói:

- Điều thứ nhứt là: khi người bước đến ngôi Quỷ bảo ngươi hãy cất giọng cao và ngâm như vầy... "Nhất ma xuất nhứt ma tiêu, Ma Trung Chi Ma hội nhứt miêu" ngươi chỉ cần ngâm câu này là người Quỷ bảo sẽ tiếp đãi. Nếu ngươi cãi lại thì không thể nào ngươi nhìn thấy một bóng người...

Hoàng Thượng Chí gục đầu, nói:

- Đệ tử xin ghi nhớ, còn điều thứ hai.

Ma Trung Chi Ma nói:

- Điều thứ hai là: Ngươi hãy giữ lấy thân mình làm trọng đừng hàm hồ gây sự, hai bên không thù oán, đừng ỷ công lực đả thương người. Mọi việc phải nói rõ ràng minh bạch, chừng nào quá lắm mới ra tay.

Hoàng Thượng Chí gật đầu, nói:

- Sư phụ không ngại điều đó! Xin sư phụ nói tiếp điều thứ ba.

Ma Trung Chi Ma gằn từng tiếng:

- Điều thứ ba, ngươi không được lợi dụng cơ hội mà trả thù riêng. Người hãy ghi nhớ...

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Gặp Nhau Mà Chẳng Biết

Hoàng Thượng Chí nghiêm trang nói:

- Sư phụ hãy để tâm phòng bị, ơn sâu nghĩa nặng đệ tử phân biệt rất rõ ràng.

Ma Trung Chi Ma gật đầu tỏ vẻ bằng lòng:

- Được rồi, ta sẽ chờ đợi tin mừng của ngươi, và nên nhớ trong vòng mười ngày ngươi hãy trở về, ta còn nhiều việc nói với ngươi. Ngươi hãy ghi nhớ đừng sai kỳ hạn, nếu ngươi để qua mười ngày, ta e ngươi không còn cách nào gặp ta được nữa.

Hoàng Thượng Chí cảm động rơi lệ! Chàng biết rõ ý sư phụ cố truyền dạy cho mình toàn bộ nội lực chân ngươn và Đông Kim Chỉ để đủ sức đến Quỉ Bảo, mà chống cự với Huyết sọ. Trong vòng mười ngày Ma Trung Chi Ma ngồi nhà chờ đợi tin mừng, bất giác chàng cất tiếng nói vô cùng cảm động:

- Sư phụ, đệ tử không để cho sư phụ thất vọng đâu!

Ma Trung Chi Ma dặn dò thêm:

- Sau khi ngươi điều động nội lực xong hãy ra khỏi nơi đây và nhớ tìm hòn đá to lấp kín cửa động lại! Nhớ nhé!

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí còn dụ dự không nỡ rời bước và nói:

- Sư phụ có cần thực phẩm để ăn không? Hiện giờ sư phụ đã...

Chàng bất nhẫn chẳng dám nói hết lời.

Ma Trung Chi Ma như hiểu ý tên đệ tử mới, mỉm cười ngắt lời:

- Đồ đệ, chẳng nên quan tâm! Có lẽ ngươi thấy công lực ta đã mất, không thể đi tìm được thực phẩm để ăn uống chăng? Việc này ngươi không nên chú ý, ta đã để dành thực phẩm đủ dùng trong mười ngày. Ngươi hãy yên lòng mà ra đi, và nên nhớ những điều ta dặn bảo.

Hoàng Thượng Chí trang nghiêm đáp:

- Đệ tử chẳng dám quên lời chỉ dạy, trong vòng mười ngày đệ tử đem lại tin mừng.

Nói xong chàng cúi đầu lạy tạ ra khỏi động.

Nhớ lời căn dặn của sư phụ chàng đi tìm phiến đá lấp kín cửa động rồi cất bước lên đường. Chàng ra đi mang theo hai trách nhiệm nặng nề, một là lo tròn sứ mạng của thầy giao phó, hai là đi tìm người em trai kết nghĩa Đông Phương Huệ, chàng ước mong chóng đến Quỉ Bảo.

Hoàng Thượng Chí đã được Linh Qui Thượng Nhân truyền cho một trăm năm công lực và hiện tại được Ma Trung Chi Ma truyền cho toàn bộ chân ngươn, cơ thể chàng lúc bấy giờ, như một nhà tu khổ luyện, trên hai trăm năm công quả. Chàng gặp được cái duyên kỳ ngộ quý nhất và hiếm có trên cõi đời.

Thân pháp Phù Quang Di Ảnh Hoà ng Thượng Chí đem ra sử dụng, với nội lực ngày nay đã vượt hẳn lúc trước, mặc dầu chàng chỉ sử dụng có một phần thành lực, mà nghe như lướt gió cưỡi rồng, thoăn thoắt bay trên ngọn

https://thuviensach.vn

cỏ. Nếu kẻ nào xa lạ thì sẽ cho là thân pháp khinh công này của bậc thượng thừa tiền bối, mau như điện xẹt, chớp lòe trong những cơn mưa bão.

Mười ngày! Nội trong mười ngày phải hoàn thành sứ mạng. Ma Trung Chi Ma chỉ sống trong mười ngày nữa mà thôi! Chàng đi thoăn thoắt qua khỏi khu rừng, núi và rẽ ra đường cái lớn...

Một con sông lớn nằm chắn ngang trên đại lộ, muốn qua bờ thì phải ngồi thuyền, nhưng tâm tư của Hoàng Thượng Chí muốn mau chóng, chỉ trong một ngày là phải đến ngay ngôi Quỉ Bảo. Nhưng rồi chàng cũng phải lên thuyền qua sô ng! Ngồi trên thuyền chàng mải mê suy nghĩ...

... Ma Trung Chi Ma vì hơn thua một lời nói, mà cuộc đời chịu giam hãm dưới động đá âm u, tuy luyện thần công đã thành tựu nhưng bị tẩu hỏa nhập ma, tàn tật suốt đời.

Nếu trong vòng mười ngày chàng chẳng trở về đây được, thì sư phụ chàng sẽ không thứ tội! Sư phụ chàng đã hy vọng và ký thác cho chàng điều tâm nguyện. Nếu chàng không thắng được chủ nhân Quỉ Bảo, chắc là sư phụ chàng sẽ ôm mối hận xuống tuyền đài, uất hận không nguôi. Trong khoảnh khắc thuyền đã ghé bờ, Hoàng Thượng Chí nhảy lên bờ nhắm đại lộ đi thẳng tới.

Nói về võ công của chủ nhân Qu Bả o mọi người đều nhìn nhận môn pháp Kim Cang Thần Công là môn võ cao diệu nhứt trần đời. Có thể nào môn pháp Đông Kim Chỉ của Hoàng Thượng Chí phá nổi?

Tuy nhiên, Hoàng Thượng Chí hy vọng một phần nào, là đứng ra thay mặt sư phụ Ma Trung Chi Ma đi tìm gặp mặt Huyết Sọ chủ nhân Quỉ Bảo trước là nhận diện, sau là sẵn dịp trả thù. Dù cho công lực của Huyết Sọ có cao siêu đến đâu, cũng phải khó khăn chống trả với một người thí thân liều mạng.

https://thuviensach.vn

Chàng đang cất bước đều đều trên quan lộ, mà trong tâm tư xáo trộn không ngớt.

Bấy giờ, trước mặt Hoàng Thượng Chí có hai bóng người mặc áo lụa xanh, băng ngang qua đường, và quẹo vào một lối hẹp dần tiến vào rừng, hình như họ đang cắp một vật gì giố ng như một cô gái.

Hoàng Thượng Chí thấy rõ hai người, trong lòng nảy ra một ý nghĩ muốn đuổi theo để hỏi thăm. Nghĩ ngợi xong, chàng chuyển mình băng vào con đường mòn, đuổi theo hai người lạ.

Khi vừa vào đến ven rừng, Hoàng Thượng Chí nghe rõ một giọng khàn khàn của một người luống tuổ i nói:

- Bỏ nó xuống, và cởi quần áo nó ra mau.

Lại nghe tiếng đáp rất nhỏ qua hơi thở:

- Sư phụ! Nó là con gái...

Người lớn tuổi nói:

- Ừ! Thì con gái chớ sao?

Người đệ tử im lặng trong giây phút đoạn nói:

- Đệ tử xin sư phụ thưởng công đệ tử...

Hoàng Thượng Chí nghe hai người nói rất lạ, vội vã đuổi theo đến gần bên, và núp sau một bụi cây rậm rạp quan sát. Vì nơi đây hơi xa và khuất tầm mắt, nên Hoàng Thượng Chí không thấy rõ hai người đang làm gì, chàng chỉ nghe lão cười hăng hắc nói oang oang:

- Đồ đệ! Ngươi xem nó đẹp lắm chứ!

https://thuviensach.vn

Người đệ tử nói:

- Thật là... thật là...

Ông lão nói như quát:

- Không thật là gì cả! Hãy mau cởi quần áo nó ra, và để thầy của ngươi hút nguyên âm của nó, mau lên...

Hoàng Thượng Chí nghe qua, máu hận trào dâng khắp cơ thể. Bọn người này đáng giết thật! Giữa ban ngày ban mặt, mà dám giở trò đồi phong bại tục làm tổn thương luân lý của nước nhà! Chàng muốn nhảy ra đập mỗi đứa một chưởng cho tan xương xác thịt lại nghe tên đệ tử nói tiếp:

- Sư phụ, chuyện gì đệ tử cũng nghe theo thầy, mười lần không sai một. Nhưng chuyện này...

Ông lão quát ầm ĩ, ngắt lời người đệ tử và nói:

- Đừng nói ngắn nói dài gì cả! Ngươi không biết căn cốt của giai nhân! Không có gì bằng tinh cô gái đồng trinh! Ngươi tưởng trong giới giang hồ dễ kiếm người đồng trinh xử nữ lắm sao? Ngươi có bằng lòng cởi quần áo nó ra không hay để lão gia phải ra tay...

Tên đệ tử giọng run run nói:

- Sư phụ đòi hút nguyên âm của nó, thì cần gì phải bảo đệ tử cởi áo quần! Sư phụ đã muốn thì...

Lão già hét to:

- Hay cho đồ đệ! Ngươi muốn chết hay sao mà dám hỗn xược với ta? Nếu ngươi nói thêm một lời nữa, thì chớ trách ta độc ác...

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí nghiến răng trèo trẹo, nhảy ra ngoài. Đồng thời bên ngoài tiếng xé áo quần sột soạt nổi lên. Hai người thấy có kẻ lạ mặt xuất hiện kêu lên một tiếng kinh ngạc.

Hoàng Thượng Chí quét đôi mắt sáng rực, nhìn rõ trước mặt chàng, một ông lão mặt mày hung ác khoác áo bào xanh và một người dũng sĩ thiếu niên, mặc áo ngắn màu lam, mặt mày gã này lộ đầy vẻ điêu ngoa xảo quyệt. Trên mặt đất một cô gái nằm sòng sượt, áo quần bị lột mất, lộ ra một thân hình vệ nữ, trong như ngọc, trắng như ngà!

Hoàng Thượng Chí nổi giận, đôi mắt lóe ra những tia lửa nhìn vào hai thầy trò tên ác đạo.

Lão già cười lên một chuỗi cười kinh khiếp nói:

- Tiểu tặc, ngươi đi tìm cái chết đấy ư?

Gã thiếu niên dũng sĩ nhảy ra, muốn động thủ...

Hoàng Thượng Chí cất giọng lạnh lùng, như tiếng nói của Ma quái:

- Tốt lắm đấy! Hai ngươi dám giở trò tồi bạ i, giữa ban ngày, làm thương luân hại lý.

Hôm nay gặp Bệnh Thần, thì đúng là Diêm Vương giũ sổ hai ngươi rồi!

Lão già hét to:

- Tiểu tặc, ngươi tên gì?

- Bệnh Thần!

Lão già cười quái gở nói to:

https://thuviensach.vn

- Bệnh Thần! Hà hà! Ngươi sẽ biến thành Tử Thần, ha ha, đồ đệ đâu, hãy ra tay.

Thiếu niên dũng sĩ đưa ra một chưởng, Hoàng Thượng Chí chẳng đợi chưởng phong đánh tới, vung tay đẩy một chưởng cực mạnh, trúng vào người Thiếu niên dũng sĩ làm cho thân thể gã lăn long lóc bảy, tám trượng.

Lão già mặc áo bào xanh biến sắc, nhìn thấy đối phương mặt mày bệnh hoạn tự xưng là Bệnh Thần, mà thân pháp vừa rồi, thực là một tay võ công cái thế. Nhưng sao bấy lâu nay lão không nghe đến tiếng tăm gã thiếu niên này? Lão kinh ngạc vô cùng.

Tên thiếu niên dũng sĩ bị chưởng phong đánh bạt ra sau, làm cho gã vô cùng tức giận. Gã lồm cồm ngồi dậy đưa ra hai thế võ kỳ lạ, miệng gã hét to một tiếng, tay hữu đưa ra một trảo, tay tả đưa ra một chưởng, chiêu số thật kỳ quái, trông khác xa nền võ học Trung Hoa.

Hoàng Thượng Chí lại nghĩ:

- Tại sao ta không đưa ra thế Đông Kim Chỉ để thí nghiệm?

Suy nghĩ xong, chà ng đẩy ra song chưởng, chưởng phong kêu ù ù như núi lở, đá băng, gã Thiếu niên dũng sĩ chỉ kịp rú lên một tiếng thê thảm, văng ra xa và giãy đành đạch như con vật, máu miệng phun lên có vòi, và trước bụng bị xoi một lỗ to bằng miệng chén.

Tiếp theo đấy là tiếng răng rắc nổi lên cành cây, hoa lá đua nhau đổ đầy trên mặt đất. Cây đại thọ này vì đứng sau lưng gã Thiếu niên dũng sĩ, nên bị dư lực của chưởng phong tàn phá.

Hoàng Thượng Chí đã sử dụng Đông Kim Chỉ, chưởng phong bắn ra, xuyên qua thi thể đối phương, sức mạnh còn có thể, tàn phá cả những cây cối xung quanh, đổ ngã trên ba trượng, chính chàng cũng không thể ngờ môn pháp này lợi hại như vậy.

https://thuviensach.vn

Lão già mặc áo bào xanh, hồn phi phách tán, lão không ngờ một trang Thiếu niên có một môn pháp dị thường như vậy. Theo chưởng pháp này cũng chưa từng nghe nói đến bao giờ. Trong các phái võ hiện thịnh hành, môn pháp nà y tựa hồ như chỉ phong lăng điểm huyệt, nhưng chỉ phong để dùng điểm huyệt chứ đâu có tàn phá khốc liệt như vậy được. Những chuyện xảy ra trước mắt làm cho lão chùn bước lo ngại. Lão lùi ra sau vài bước đoạn lên tiếng hỏi:

- Bệnh Thần! Ngươi có biết lão phu là ai không, mà vô lễ đến thế?

Hoàng Thượng Chí mỉm cười hỏi:

- Các hạ hãy nói thử xem?

Lão già mặc áo bào xanh nói:

- Thiên Nam Đế Quân tùy viên ở cung cấm, ta là Thanh Y Thị Vệ Tất Lê.

Hoàng Thượng Chí lấy làm lạ, vì chàng chưa nghe ai nói đến tên Thiên Nam Đế Quân là nhân vật nào, nhưng chàng độ chừng là. Thiên Nam dám xưng hiệu là Đế Quân chắc là Lão đã cai trị một vù ng nào đó, nên nheo mắt hỏi:

- Thiên Nam Đế Quân là người gì?

Lão già Thanh Y Thị Vệ Tất Lê cười đắc ý nói to:

- Ngươi dám cả gan cản trở việc làm của Thị Vệ, lại đánh chết người, tức nhiên là ngươi cố ý gây cừu địch với Thiên Nam Môn Phái!

Hoàng Thượng Chí đôi mắt không rời cô gái đang nằm lõa lồ trên mặt đất. Chàng thấy máu huyết căng thẳng, cả tiếng hét to:

- Đồ cẩu bối! Ngươi phải chết!

https://thuviensach.vn

Nguyên cô gái này là ân nhân của Hoàng Thượng Chí tên Ngô Tiểu My.

Lão Thanh Y Thị Vệ Tất Lê lui thêm một bước, điềm nhiên nói:

- Bệnh Thần! Ngươi dám gây thù chuốc oán với Thiên Nam Đế Quân à?

Hoàng Thượng Chí nói:

- Ngươi phải chết trước!

Vừa nói xong, Hoàng Thượng Chí đưa ra ba chiêu một lượt công đối phương.

Thanh Y Thị Vệ Tất Lê, võ công thuộc vào hàng cao thủ, nhưng phải lảo đảo trước ba chiêu của Hoàng Thượng Chí. Chà ng thấy ba chiêu chưa hạ nổi đối phương, nên cố tận dụng hết sức mình, đưa ra một chiêu, như sơn băng địa chấn đánh tới tấp Thanh Y Thị Vệ Tất Lê hồn vía rụng rời, không dám đưa tay chống đỡ, mà nhảy lùi ra năm sáu trượng, kêu to:

- Các hạ, hãy dừng tay?

Hoàng Thượng Chí nói như hét:

- Ngươi muốn nói gì nữa?

Thanh Y Thị Vệ Tấ t Lê nói:

- Ngươi là chi của Ma Trung Chi Ma?

Hoàng Thượng Chí hết sức kinh ngạc, không rõ lão này tại sao biết như thế, và lão là ai mà đoán được chiêu số này của Ma Trung Chi Ma? Ma Trung Chi Ma đã ẩn thân dưới động bốn mươi năm, làm sao lão biết được? Chàng nói nhanh:

- Việc này ngươi không cần phải hỏi?

https://thuviensach.vn

Thanh Y Thị Vệ Tấ t Lê cười hô hố hỏi:

- Vậy ai đã dạy cho ngươi?

Hoàng Thượng Chí nổi cáu nói:

- Ngươi chẳng nên hỏi làm gì!

Thanh Y Thị Vệ Tấ t Lê cười ngất nói:

- Ma Trung Chi Ma còn sống! Hắn ở đâu?

Hoàng Thượng Chí quát lên:

- Chuyện này không quan hệ đến ngươi.

Thanh Y Thị Vệ Tất Lê mặt mày xám ngắt, toan co giò chạy. Hoàng Thượng Chí không chịu tha đuổi theo quát lớn:

- Ngươi hãy để mạng sống lại đấy...

Lời nói vừa dứt, thì song chỉ đưa ra ào ào đánh tới đối phương.

Một tiếng kêu thê thảm nổi lên, thân hình của Thanh Y Thị Vệ Tất Lê bay như quả bóng, văng ra sáu trượng nằm oằn oại trên mặt đất, huyết phun lên có vòi trông rất thảm thương.

Lão cố gắng nói lên tiếng Ma Trung Chi Ma rồi tắt thở.

Hoàng Thượng Chí đến ngay chỗ Ngô Tiểu My đang nằm toan lấy áo quần mặc cho nàng, bỗng nghe có tiếng từ xa vọng đến. Chàng độ chừng là một tay cao thủ võ lâm đã đến bên mình, chàng chẳng quay đầu lại mà nói rất lạnh lùng:

- Lại một người cao thủ? Các hạ từ đâu đến?

https://thuviensach.vn

Người này đã đứng cách chàng, chẳng xa đáp:

- Ha ha! Thật là con quỷ độc! Ma Trung Chi Ma truyền võ nghệ cho người?

Hoàng Thượng Chí nghe tiếng nói, từ từ quay người lại, thấy hai ông lão mặc áo vàng đứng cách mình chừng năm trượ ng. Chàng nghĩ thầm:

- Phải rồi, lúc sắp chết tên Thanh Y Thị Vệ kêu rống để dẫn người của nó đến đây.

Trong lúc chàng quay người nhìn đối phương thì đối phương cũng nhìn chàng chăm chú. Hai lão áo vàng không ngờ người mà Ma Trung Chi Ma dạy võ, lại là kẻ thiếu niên bệnh hoạn, với hoàn cảnh thực tại cả hai không tin Hoàng Thượng Chí là kẻ chủ động trong việc này, vì phải là một tay tuyệt đỉnh cao thủ mới có thể giết nổi tên Thanh Y Thị Vệ của Thiên Nam Đế Quân.

Hoàng Thượng Chí quét đôi mắt lạnh lùng nhìn hai lão áo vàng, hất hàm hỏi:

- Hai vị cao nhân từ đâu đến?

Ông lão lớn tuổi hơn, vẻ mặt phì nộn, tiếng nói như chuông ngân trả lời:

- Thiên Nam Ảo Ma Cung đế quân tùy viên, chúng ta là Hoàng Y Thị Vệ?

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên hỏi:

- Ảo Ma Cung?

- Đúng!

Hoàng Thượng Chí lại hỏi:

https://thuviensach.vn

- Cũng là đồng bọn của Thanh Y à?

Lão già áo vàng quát to:

- Ngươi chẳng cần phải hỏi?

Hoàng Thượng Chí mỉm cười nói:

- Từ Thiên Nam đến Trung Nguyên để hút nguyên âm thiếu nữ à?

Hai lão già áo vàng mặt mày biến sắc chưa kịp trả lời, đã nghe Hoàng Thượng Chí lạnh lùng nói tiếp:

- Vậy thì hai ngươi cũng chết nốt!

Hoàng Thượng Chí nói xong lắc mình một cái, song chỉ phân làm hai đạo tấn công hai lão thị vệ áo vàng! Song chỉ đưa ra mau hơn chớp giật, tên bay, dù cho những tay võ lâm cao thủ, cũng khó né tránh kịp. Không ngờ hai lão hoàng y thị vệ lại nhanh nhẹn vô cùng, vừa thấy chàng phóng ra song chưởng là cả hai nhảy ngang qua một bên, né tránh được chiêu đầu.

Hoàng Thượng Chí sực tỉnh ngộ, nhớ lúc đầu chàng đã đưa ra Đông Kim Chỉ để tấn công đối phương, mà Thanh Y Thị Vệ đã né tránh được ba chiêu, và hiện giờ hai lão Thanh Y Thị Vệ nà y lại tránh được một thế chưởng lợi hại, nếu chẳng phải.

Bỗng nghe lão Thanh Y Thị Vệ cất tiếng nói:

- Ma Ma Chưởng Pháp, chẳng sai!

Tiếng nói vừa dứt, là hai tà áo vàng phất phới, nương theo làn gió chạy mất dạng.

Hoàng Thượng Chí càng thêm kinh ngạc, ngẫm nghĩ:

https://thuviensach.vn

- Không rõ sư phụ Ma Trung Chi Ma với bọn Ảo Ma Cung có sự liên quan gì đây?

Nếu không tại sao họ lại biết rõ chiêu số một cách tường tận như vậy? Và lúc mình đưa ra chưởng lực, đối phương lại né tránh rất tài, thực đáng ngại lắm?

Chàng không dám để dạ suy tư, mà gác việc này lại một bên, tính trong mười ngày, trở về phục mạng sư phụ Ma Trung Chi Ma sẽ hỏi nguyên cớ không muộn.

Bấy giờ, Ngô Tiểu My đang nằm lõa lồ trước mặt chàng. Hoàng Thượng Chí ngồi xuống một bên đưa cặp mắt như sao nhìn khắp thân thể nàng, gương mặt của cô gái vẫn tươi hồng, đôi môi còn đỏ thắm, nhưng hơi thở rất yếu, tựa hồ như đang ngủ say. Mặc dầu đứng trước tấm thân ngọc ngà, Hoàng Thượng Chí cũng chẳng mảy may xao động tâm hồn hay có phản ứng nào khác lạ. Chẳng phải chàng là Liễu Hạ Huệ tái sanh, chỉ vì chàng đã hận thù nữ phái ghê lắm, cho nên thân xác này chàng coi như thể hoa lá cỏ cây mà thôi.

Hoàng Thượng Chí lại nghĩ, làm cách nào cho Ngô Tiểu My tỉnh dậy. Chắc là nàng bị phong bế các huyệt đạo. Chàng đưa tay rờ rẫm khắp châu thân Ngô Tiểu My.

Trong một thời gian rất lâu chàng vẫn không thấy huyệt đạo nào bị phong bế cả. Chàng đưa ra mấy ngón tay, điểm vào các huyệt mạch, mà các huyệt mạch vẫn ấm như thường, làm cho tâm tư Hoàng Thượng Chí rối bời không biết nghĩ ra sao!

Kỳ lạ thật, các huyệt mạch đều thông, hơi thở bình thường, tại sao lại mê man bất tỉnh? Có lẽ nào nàng trúng mê hồn hương hay tà dược?

Lòng chàng suy nghĩ, không lẽ để nàng chết tại đây hay sao, phải tìm phương thuốc để giải độc cho nàng.

https://thuviensach.vn

Chàng nhặt mớ áo quần bị ma đạo Thanh Y lột bỏ lúc nãy, mặc vào cho Ngô Tiểu My.

Nhưng câu chuyện cấp bách bên lòng, là chàng phải đến Quỉ Bảo để giao đấu với Huyết Sọ, đền bù cho sư phụ Ma Trung Chi Ma, những điều mong ước. Vả lại Ma Trung Chi Ma chỉ còn sống trong khoảng thời gian mười ngày mà thôi.

Chàng lại nhớ tới việc cũ, càng căm giận phái nữ vô cùng. Lúc ở Liên Hoàn Thao bị giam hãm, do bàn tay ác độc rắn rết của mẫu thân Hằng Nga Vương Thúy Anh cầm cổ, mạng sống như đường tơ kẽ tóc. Nếu không nhờ mẹ con Hữu Tâm Nhân cứu thoát, thì chàng đã chết lâu rồi, và giờ đây mẹ con của Hữu Tâm Nhân không còn gập nữa.

Hiện tại, Ngô Tiểu My cũng là ân nhân của chàng; lúc chàng giao đấu với chủ nhân Quỉ Bảo, bị đánh lọt xuống sông, thân thể nổi chìm theo làn sóng bạc, nếu không có Ngô Tiểu My ra tay cứu vớt thì đâu còn sống đến ngày nay. Mà lúc ấy nàng còn không tỵ hiềm kẻ gái người trai, đem chàng vào tận khuê phòng để lo bề thang thuốc. Vậy cái ân này, chẳng được đáp đền hay sao?

Trong khoảng thời gian rất lâu, Hoàng Thượng Chí ngồi thẩn thờ như kẽ mất hồn, không tìm ra phương kế nào cả.

Không có phương pháp nào cứu, Ngô Tiểu My tỉnh dậy, ngoại trừ bế nàng vào một thị trấn gần đây, tìm thấy thuốc cứu chữa.

Thực là ngoài ý muốn của Hoàng Thượng Chí! Chàng không muốn bồng bế một cô gái đi trên đại lộ, nhưng biết làm thế nào? Bất đắc dĩ chàng cúi người xuống ôm Ngô Tiểu My vào lòng, rồi cất bước ra đi.

Chàng chạy trên mười dặm, bỗng nghe phía trước có tiếng reo hò vang dậy, chàng chạy đến gần, thì thấy bốn người áo xanh đang vây đánh một cô gá i.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí quá ư tức giận! Rõ ràng là bọn Ảo Ma Cung muốn gây ra một chuyện thương luân bại lý nữa?

Chàng dừng bước để trông cho rõ tình hình, chỉ thấy một cô gái đang đứng giữa vòng vây, trong một hoàn cảnh thập tử nhứt sanh, áo quần bị rách, và đối phương của nàng chính là bốn tên Thanh Y Thị Vệ của Ảo Ma Cung.

Thiên Nam Ảo Ma Cung, phái rất nhiều tay cao thủ, đi bắt cóc con gái, trước là hút nguyên âm sau là cạo lấy tóc chặt lấy ngón tay để luyện ma ảo.

Hoàng Thượng Chí quát to:

- Dừng tay lại, dừng tay!

Hoàng Thượng Chí vừa quát dứt lời, thì thân pháp chàng tựa như cánh bướm đậu nhẹ giữa bọn người đang giao đấu.

Năm người không hẹn nhau đều dừng tay lại.

Bốn tên Thanh Y Thị Vệ này so với tên Tất Lê vừa chết tuổi tác chẳng kém bao nhiêu chỉ độ sáu mươi ngoài. Còn cô gái thì vóc dáng tựa tiên nga trên mái tóc cài một đóa hoa lài trắng. Bấy giờ trên gương mặt nàng mồ hôi đổ ra lấm tấm, nàng quay mặt sang một bên tựa hồ như không muốn nhìn Hoàng Thượng Chí.

Bốn tên Thanh Y Thị Vệ, đều dừng tay lại, tưởng đâu một cao thủ giang hồ, không ngờ một gã thiếu niên mặt mày bệnh hoạn, trong tay lại bồng một cô gái. Qua những giây ngạc nhiên, cả bọn đồng cười ồ! Một lão lớn nhứt trong bọn bước lên hai bước vê phía trước nói:

- Tên bệnh hoạn kia! Ngươi mang lễ vật đến bái tặng lão gia à!

Lão già vừa nói, đôi mắt cú vọ nhìn Ngô Tiểu My chăm chú.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí tay hữu bế xốc Ngô Tiểu My, tay tả đưa ra chỉ vào bọn người này quát như sấm:

- Các ngươi có phải là Thanh Y Thị Vệ của Ảo Ma Cung chăng?

Bốn người nghe tiếng quát đều lấy làm lạ, khô ng ngờ con người bệnh hoạn lại có nội lực mạnh như thế. Do đó ông lão lớn nhứt trong bọn cất tiếng đáp:

- Đúng đấy! Tên bệnh hoạn kia! Ngươi tên họ là gì! Tại sao biết rõ...

Hoàng Thượng Chí cắt tiếng lạnh lùng nói:

- Càng tốt! Ngươi hãy nhớ cho kỹ, tại hạ là Bệnh Thần vừa giết chết cả bọn Thanh Y Thị Vệ Tất Lê, đồng bọn...

Vừa dứt tiến thì tay tả Hoàng Thượng Chí đã buông ra một chưởng lực lợi hại... lão già Thanh Y đợi đối phương xuất chiêu sẽ đưa chưởng ra đàn áp, nào ngờ đối phương nói vừa dứt đã bủa ra chưởng phong ác liệt, làm cho lão Thanh Y Thị Vệ chưa kịp chống trả... đã rú lên một tiếng thê thảm, máu tươi phun ra từng vọt, thân mình lăn lông lốc ra xa sáu, bảy trượng, và nằm ngay trên mặt đất chết tươi. Ba tên còn lại mặt mày xám ngắt, biết gặp phải tay cừ, lật đật chuyển mình...

Hoàng Thượng Chí không để chúng chạy thoát, tay tả đưa ra một chưởng, phân làm ba đạo tấn công, ba tên còn lại...

Ghê thay chưởng pháp thần công của Hoàng Thượng Chí. Ba tên còn lại chỉ kịp rú lên ba tiếng thê thảm, chưởng lực đã xuyên từ trước ngực thấu ra lưng, cả ba chết không kịp giãy oằn oại trên mặt đất. Một lần nữa bốn tên Thanh Y Thị Vệ của Ảo Ma Cung chết về tay Hoàng Thượng Chí.

Thiếu nữ đầu cài hoa trắng bị vây hãm lúc này, đứng ngây người nhìn Hoàng Thượng Chí. Nàng nhớ lại có nghe qua một lần về ngón Chỉ Pháp

https://thuviensach.vn

Thần Chưởng này mà chỉ có những bậc cao nhân tiền bối mới biết.

Hoàng Thượng Chí liếc mắt thấy cô gái là một tuyệt sắc giai nhân, chàng chuyển mình toan đi.

Thiếu nữ gọi giật lại:

- Các hạ hãy chậm lại...

Thiếu nữ nói xong chuyển mình đi tới trước, đứng chắn ngang đường đi của Hoàng Thượng Chí, và cúi đầu nói:

- Vị Vong Nhân xin đa tạ các hạ đã ra tay cứu tử, ơn này tạc dạ chẳng quên!

Hoàng Thượng Chí ngây người ra, khi nghe cô gái xưng là Vị Vong Nhân! Chàng nổi tánh hiếu kỳ hỏi:

- Vị Vong Nhân?

Cô gái cũng không chịu kém nói:

- Phải, tôi là Vị Vong Nhân đâu có gì lạ? Như các hạ lại tự xưng là Bệnh Thần mà tôi có ngạc nhiên đâu?

Hoàng Thượng Chí giật mình hỏi:

- Tại sao cô nương biết rõ thế?

Cô gá i tự nhiên đáp:

- Lúc nãy các hạ vừa xưng danh hiệu đấy!

Hoàng Thượng Chí nói:

- À, ta quên chứ!

https://thuviensach.vn

Nói xong chàng toan cất bước.

Vị Vong Nhân mỉm cười hỏ i:

- Xin các hạ cho biết đại danh?

Hoàng Thượng Chí đáp gọn:

- Bệnh Thần.

Vị Vong Nhân che tay áo cười và nói:

- Thực là giống...

Hoàng Thượng Chí bực mình nói xẵng:

- Giống hay không chẳng quan hệ, cô nương nên đi là hơn.

Vị Vong Nhân tỏ vẻ buồn bã nói:

- Các hạ kịp thời can thiệp, ơn đức này xin hẹn ngày sau báo đáp.

Hoàng Thượng Chí, thấy cô nàng cứ nói mãi, nên lạnh lùng trả lời:

- Cô nương bất tất phải nghĩ ngợi, chẳng qua là tại hạ thấy việc bất bình mà can thiệp đó thôi...

Vị Vong Nhân nhíu mày nghĩ ngợi, thấy đối phương tâm tánh lạnh nhạt và bực bội, thì nàng cho rằng chàng này bệnh hoạn nên cau có, vả lại cũng mang ơn chàng cứu trợ, nên bước tới hai bước và hỏi:

- Các hạ đang bế vị nào vậy...

Hoàng Thượng Chí đáp xuôi:

- Cô gái này cũng như cô nương vừa rồi, nàng bị đối phương hạ thủ.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí không muốn kéo dài thờ i gian chuyện trò với cô gái ấy, nên chuyển mình thật nhanh, chạy về phía trước.

Vị Vong Nhân nhìn sau lưng chàng, kêu lên mấy tiếng, nhưng tiếng của nàng hòa vào khoảng không gian mất hút. Nàng nghĩ không rõ Bệnh Thần là ai mà công lực ghê hồn đến thế.

Vị Vong Nhân chính là Đông Phương Huệ!

Nàng đã cởi bỏ lớp nam trang và nàng không thể biết được Hoàng Thượng Chí là Bệnh Thần. Nàng ngỡ là chàng đã chết vì chính tay nàng chôn cất và dựng mộ bia, thì làm sao còn có thể có một Hoàng Thượng Chí trên đời này nữa.

Hoàng Thượng Chí cũng không ngờ Huệ đệ của mình là gái, thì cái tên Vị Vong Nhân làm sao chàng hiểu được là người nào. Nàng và chàng gặp nhau mà chẳng biết nhau. Nàng mãi in trí là sau khi báo cừu trả hận cho chàng xong, rồi nàng sẽ tự tử chết theo chàng cho trọn tình...

Hoàng Thượng Chí được Ma Trung Chi Ma truyền vào người cả trăm năm công lực, làm cho nội lực sung mãn, trung khí tràn trề, cho nên tiếng nói cũng thay đổi ít nhiều, thì làm sao Đông Phương Huệ nhận ra. Bấy giờ Đông Phương Huệ cởi bỏ lớp nam trang, trở nên cô gái tuyệt sắc giai nhân. Tiếng nói của nàng rất êm ả.

Hoàng Thượng Chí chạy như bay biến, phút chốc đã đến một thị trấn lớn. Chàng vào lữ điếm Duyệt Lai thuê phòng để Ngô Tiểu My nằm nghỉ, rồi kêu tiểu nhị, thuê ngựa đi rước lương y về chữa trị cho Ngô Tiểu My.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Con Tạo Trớ Trêu

Trong khoảnh khắc, tên tiểu nhị đưa về một ông thầy thuốc già. Khi lão lang già thấy mặt Hoàng Thượng Chí vội kêu lên:

- Tướng công bệnh tình rất trầm trọng.

Hoàng Thượng Chí không lấy gì làm ngạc nhiên vòng tay thi lễ và nói:

- Mời tiên sinh vào trong, bệnh nhân không phải là tại hạ mà là...

Hoàng Thượng Chí nín bặt, vì không biết gọi Ngô Tiểu My là gì. Bỗng vị lang già cất tiếng bảo:

- Tướng công, người bệnh chẳng phải là tướng công ư? Chẳng lẽ lão đã hoa mắt trông nhầm, xem sắc diện của tướng công...

Hoàng Thượng Chí vội ngắt lời:

- Tại hạ từ lúc sanh ra đã như vậy!

Vị lang già kinh ngạc. Hoàng Thượng Chí lại nói tiếp:

- Bệnh nhân chính là... chính là...

Tên tiểu nhị ngắt lời:

- Bệnh nhân là phu nhân của Tướng công đây?

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí muốn lên tiếng đính chánh, nhưng khó biện luận được, cho nên chàng tiếp theo lời của tên tiểu nhị nói:

- Phiền tiên sinh vào trong chẩn mạch.

Vị lang già bước và o trong, đến ngồi bên mép giường và đưa tay chẩn mạch. Đoạn nhìn qua khí sắc của Ngô Tiểu My lão chậm rãi nói:

- Tôn phu nhân quý thể chẳng an, là vì đi đường mệt mỏi, chướng khí sơn lam nhập vào cơ thể, làm cho bất tỉnh mê man. Bây giờ phải lấy thuốc uống trục tà khí thì trở lại bình phục.

Hoàng Thượng Chí suýt bật ra tiếng cười! Chàng nghĩ thầm:

- Chứng bệnh của Ngô Tiể u My chỉ có những tay võ lâm cao thủ mới hiểu được căn bệnh của nàng, chứ những ông lang băm, làm sao biết được că n bệnh về võ thuật?

Tuy nhiên chàng không thể nói ra, sợ phật lòng người thầy thuốc già.

Lão lang y mở ra tráp thuốc, lấy vài hoàn thuốc giao cho Hoàng Thượng Chí.

Chàng đón lấy và trả thù lao cho vị lang y. Đợi người thầy thuốc đi rồi, chàng lấy mấy viên thuốc bóp nát ra quăng xuống sàn nhà, không cho Ngô Tiểu My uống.

Ngô Tiểu My vẫn hôn mê như cũ, gương mặt thoạt trắng, thoạt hồng, hơi thở đều đặn như kẻ ngủ say.

Câu chuyện này làm cho Hoàng Thượng Chí sực nhớ đến người em kết nghĩa là Đông Phương Huệ, kiến văn quảng bát, tài thông minh lanh lợi hơn mình, nếu có Huệ đệ ở tại đây chắc là có cách giúp mình.

https://thuviensach.vn

Chàng lại liên tưởng đến câu chuyện ở Liên Hoàn Thao xây mộ, lập bia, trong lòng chàng bỗng hỗn loạn, nhớ đến người nghĩa đệ đã như hạt nội mây ngàn, biết đâu là tung tích...

Trong khi chàng miên mang suy nghĩ, thì phía dưới đường có tiếng gõ nhịp vang lên, tiếp theo là một giọng rao hàng của người thầy thuốc dạo nói:

- Chuyên trị những chứng bịnh nan y, bất trị! Nếu không linh nghiệm sẽ trả lại tiền, ai có bệnh nan y xin giới thiệu...

Hoàng Thượng Chí nghe qua như sực tỉnh, cúi đầu nhìn xuống, thấy rõ một lão bà già nua với một cô gái tuổi trạc mười bảy, mười tám, nước da ngâm ngâm màu bánh mật.

Lão bà tay cầm cái nhịp vừa gõ vừa rao, còn cô gái thì mang một tấm bả ng giới thiệu, trên tấm bảng vẽ mấy chữ thật to:

"Dược thuật giỏi như Hoa Đà, châm cứu hay như Biển Thước.".

Hoàng Thượng Chí nhủ thầm:

- Tại sao ta chẳng gọi thử lão bà để thí nghiệm, may ra phước chủ, lộc thầy.

Chàng nghĩ như vậy, đoạn cất tiếng gọi vọng xuống phía dưới:

- Mời lão bà lên phòng thảo luận...

Lão bà đôi mắt long lanh như điện, vừa nghe tiếng gọi liền ngước mặt lên, ngó vào Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Có phải khách quan gọi lão?

Hoàng Thượng Chí gật đầu đáp:

https://thuviensach.vn

- Đúng thế!

Chàng đưa mắt nhìn xem điệu bộ của lão bà, đoán lão bà là một tay võ lâm cao thủ.

Lão bà bước vào bên trong lữ quán, và bước lên phòng Hoàng Thượng Chí, còn thiếu nữ da ngâm khi vào đến bên trong lữ điếm đã để tấm bảng giới thiệu ở góc nhà rồi lẻn đi đâu mất.

Lão bà đưa tay thi lễ với Hoàng Thượng Chí và nói:

- Khách quan quí thể chẳng an sao?

Hoàng Thượng Chí đáp:

- Không, không phải tôi, chính là...

Lão bà hỏi:

- Chính là ai?

Hoàng Thượng Chí đáp:

- Cô em gái.

Lão bà lại hỏi:

- Vậy nàng ở đâu?

Hoàng Thượng Chí đáp:

- Đang nằm trên giường bên trong.

Hoàng Thượng Chí dắt lão bà vào trong phòng, và vén màn lên, họ lão bà xem bệnh. Bà lão ghé ngồi kế bên giường, đưa tay ra ắt mạch thiếu nữ, đoạn đưa tay vạch mắt thiếu nữ, xem xét xong xuôi, lão bà điềm nhiên nói:

https://thuviensach.vn

- Rõ khổ! Rõ khổ! Vì sao cô gái này lại trúng phải chất độc nhứt của giới giang hồ hắc đạo, gọi là Thất Mỵ Tán.

Hoàng Thượng Chí cả kinh hỏi lại:

- Thất Mỵ Tán.

- Đúng đấy!

Hoàng Thượng Chí lại hỏi:

- Thất Mỵ Tán độc hại thế nào?

Bà lão nói rất nghiêm trọng:

- Nếu ai trúng phải Thất Mỵ Tán, nội trong bảy giờ đồng hồ. Là bất trị, dầu cho Thần Tiên cũng không thể cứu được!

Hoàng Thượng Chí nghe qua hồn vía bay mất, mồ hô i rịn ra lấm tấm trên vầng trán rộng.

Lão bà lại nói:

- Lệnh muội đã trúng độc năm giờ rồi, khi nào gương mặt tím lại là hết kể rồi...

Hoàng Thượng Chí rung giọng nói:

- Cầu xin lão tiền bối mở lượng từ bi cứu chữa, tại hạ nguyện chẳng quên ơn.

Lão bà lắc đầu thở dài nói:

- Ta sợ ta không đủ khả năng:

Hoàng Thượng Chí hoảng hồn nói gấp:

https://thuviensach.vn

- Lão tiền bối Thần Y thánh dược, cầu xin ngài ra ơn cứu chữa!

Lão bà vẫn lắc đầu nói:

- Khó quá, khó quá.

Hoàng Thượng Chí nói với giọng lạnh lùng:

- Lão tiền bối đã rao hàng, nào là chuyện trị bệnh nan y, bất trị...

Lão bà nói:

- Phải! Nhưng Lệnh muội không phải bệnh, khách quan cũng rõ đấy chứ!

Hoàng Thượng Chí thở dài ảo não nói:

- Vậy là vô phương cứu chữa rồi ư?

Lão bà ngập ngừng nói:

- Không phải là vô phương cứu, nhưng... chỉ vì...

Hoàng Thượng Chí vội vàng nói:

- Chuyện gì thế?

Lão bà nghiêm nghị nói:

- Chẳng lẽ ta già nên lẩm cẩm nghĩ sai?

Hoàng Thượng Chí không thể điềm nhiên, liền biện bạch:

- Tại sao lão tiền bối đoán như vậy?

Lão bà mỉm cười nói:

https://thuviensach.vn

- Vì lệnh muội không có một điểm nào giống khách quan!

Hoàng Thượng Chí thở dài và nói:

- Thế mới biết, trứng rồng là nở ra rồng, giống nào theo giống nấy.

Lão bà bỗng dịu giọng nói:

- Đúng đấy, bởi vì ta gặp được cô gái này, mà chẳng được quen biết khách quan!

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên hỏi:

- Lão tiền bối đã quen biết nàng à?

Lão bà cười nhẹ, bảo:

- Phải! Nàng tên là Ngô Tiểu My, có đúng vậy không?

Hoàng Thượng Chí nghe lời nói này rất đỗi ngạc nhiên không rõ lão bà này, tại sao biết được tên họ Ngô Tiểu My. Chàng ngẩn người ra chẳng nói được lời nào.

Lão bà cười ha hả, và nói một giọng cự c nghiêm trọng:

- Nếu như khách quan không muốn nàng chết thì hãy trả lời ta bằng sự thật. Vậy khách quan với nàng có quan hệ gì không? Có thân thích họ hàng gì không?

Hoàng Thượng Chí lại ngạc nhiên vì câu hỏi này, nên thành thật đáp:

- Thật ra không có họ hàng hay quan hệ gì cả? Tôi gặp nàng bị bọn ác ma uy hiếp, nên nổi ý bất bình mà ra tay cứu nàng mang đến đây!

Lão bà nói:

https://thuviensach.vn

- Đúng là Thiên Nam Ảo Ma Cung?

Hoàng Thượng Chí vô cùng ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao lão tiền bối rõ cả vậy?

Lão bà mỉm cười và nói:

- Có gì khó hiểu đâu! Thiên Nam Ảo Ma Cung, đã phái vô số cao thủ vào Trung Nguyên, tìm bắt những cô gái đồng trinh, xử nữ, một lớp bị chúng hút nguyên âm, một lớp chúng dâng về Thiên Nam Đế Quân, để vị đế quân này luyện ra Đồng Hồn Đại Pháp. Không biết bao nhiêu thiếu nữ đã mang hại vì chúng. Các phái võ ở Trung Nguyên, trong hai giới giang hồ Hắc, Bạch ai cũng rõ cả. Chúng lại có thuốc độc là Thất Mỵ Tán để rải vào các cô gái bị chúng bắt cóc...

Hoàng Thượng Chí nghe nói máu nóng sôi lên sùng sục và nói:

- Không lẽ đất Trung Nguyên, thiếu những trang hiệp sĩ anh hùng chẳng có ai đứng ra ngăn chống lại hành động, thương luân hại lý này sao?

Lão bà lại nói:

- Chẳng phải là không có! Nếu đối phương khinh thường, ắt có ngày cũng bị tận diệt! Hiện tại khô ng nên nói đến vấn đề này, chỉ nên để ý đến việc cứu người là trọng.

Khách quan nói thật, đối với nàng này không có chút liên hệ gì, mà chỉ ra tay can thiệp cứu người lúc nguy cấp, thực lão không lấy gì tin được!

Hoàng Thượng Chí không biết nói sao bèn thành thật đáp:

- Tại hạ đã mang ơn cứu mạng của Ngô cô nương lúc trước, sở dĩ...

Lão bà tiếp lời:

https://thuviensach.vn

- Sở dĩ mang ơn nên phải trả, chớ khách quan không có ý cứu người lúc nguy cấp, phải vậy chăng!

Hoàng Thượng Chí hết lời đối đáp! Chỉ cúi mặt làm thinh.

Lão bà cất tiếng bảo:

- Khách quan thậ t tình, thật ý, muốn cứu nàng ư?

Hoàng Thượng Chí đáp xuôi:

- Đúng như thế!

Lão bà bỗng nhiên hỏi:

- Khách quan đã kết hôn với ai chưa?

Hoàng Thượng Chí ngập ngừng nói:

- Tại hạ có... có đính hôn với một người nhưng chẳng thành. Lão tiền bối hỏi để...

Hoàng Thượng Chí uất nghẹn không nói hết lời. Lão bà như soi thấu tâm can của chàng, liền nói:

- Cũng đúng đấy! Khách quan đã yêu cô gái nào chưa?

Hoàng Thượng Chí cau mày nói nhỏ:

- Xin Lão tiền bối đừng đề cập vấn đề này, tại hạ đối với phụ nữ... ôi! ... thực chẳng có tâm tình với các cô nàng!

Chàng muốn nói, tôi rất căm hận đối với phụ nữ, nhưng lão bà là phái nữ, một nhân vật khả kính, nên chàng đổi lời nói khác.

Lão bà thở dài, nói:

https://thuviensach.vn

- Theo như lời nói của khách quan, thì khách quan vẫn độc thân chích bóng?

Hoàng Thượng Chí chua xót trả lời:

- Vẫn độc thân chích bóng!

Lão bà nghiêm trang nói:

- Vậy thì có phương pháp hay.

Hoàng Thượng Chí vội vã nói:

- Phương pháp hay? Bằng cách nào?

Lão bà lại hỏi:

- Khách quan cứu nàng, chỉ vì đền ân đáp nghĩa thôi ư?

Hoàng Thượng Chí đáp nhanh:

- Đúng đấy! Tại hạ chỉ coi việc cứu người làm trọng, mà không có nghĩ gì khác.

Lão bà vụt nín bặt, trong phút chốc lại nói:

- Khách quan tấm lòng hào hiệp, đã muốn cứu sống cô nàng! Vậy theo khách quan, có định một sự đá p đền nào chăng?

Hoàng Thượng Chí thở nhẹ nói:

- Chẳng có gì để đáp đền cho xứng! Chẳng hay tiền bối cần dạy bảo điều gì chăng?

Hoàng Thượng Chí lòng trung thật, làm sao hiểu nổi lời nó i của bà lão.

https://thuviensach.vn

Lão bà hỏi:

- Bằng cá ch khách quan phải kết hôn với nàng!

Hoàng Thượng Chí nghe lời nói ấy như đất trời nghiêng ngửa, thối lui ra sau ba bước, hỏi lại:

- Lão tiền bối vừa bảo gì?

Lão bà mỉm cười đắc ý:

- Phải kết hôn với nàng! Chỉ còn có một giờ nữa là bệnh nàng vô phương cứu chữa!

Hoàng Thượng Chí kinh ngạc hỏi:

- Lão tiền bối đề cập đến việc hôn nhân để làm gì?

Lão bà đáp nhanh:

- Để cứu nàng? Vì chất độc Thất Mỵ Tán cần phải có sự hấp hơi của nam nhân mới cứu chữa được, ngoài ra không còn cách nào hơn.

Hoàng Thượng Chí tái mặt cảm giác như muôn ngàn rắn rít bao quanh! Một sự nguy hiểm vô bờ bến! Chàng lạnh nhạt trả lời:

- Việc này không thể được?

Lão ba cất tiếng cười lanh lảnh nói:

- Nếu vậy, già này xin cáo lỗi vì không đủ sức cứu người! Khách quan hãy lo sắm sửa việc tang tế là vừa!

Nói xong lão bà đứng dậy toan bước ra khỏi phòng...

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí xuất hạn dầm dề, toàn thân run lên vì xúc động mạnh. Chàng không thể kết hôn với nàng! Hai tiếng vợ chồng làm cho Hoàng Thượng Chí tóc lông muốn dựng đứng lên! Nhưng nàng đã không kể thân gái cứu mạng sống của chàng thì chàng là kẻ nam nhi khí phách nỡ ngồi yên để xem nàng chết sao? Bỗng chà ng nói to:

- Lão tiền bối, hãy chậm lại...

Bà lão cười ngất nói:

- Ngươi đã bằng lòng à?

Hoàng Thượng Chí lại nói:

- Lão tiền bối! Ngoài phương pháp này ra, còn có cách nào chữa trị nữa không? Tại hạ nguyện sẽ hết lòng bất cứ phải làm gì, miễn là đừng bắt buộc tại hạ làm vợ chồng với nàng.

Lão bà đáp:

- Co chứ!

Hoàng Thượng Chí cả mừng hỏi vội:

- Xin lã o tiền bối cho biết?

Lão bà mỉm cười chua xót nói nhẹ:

- Ngươi nên hỏi lại lòng mình trước đã? Còn phương pháp cứu chữa thứ hai là ngươi phải đi tìm về đây tức khắc một người thiếu niên có đủ một trăm năm công lực, mới đủ sức chữa trị cho Ngô Tiểu My. Ngươi đi nhanh đi...

Hoàng Thượng Chí cúi đầu suy nghĩ... lương tâ m không cho phép chàng dửng dưng trước sự mất còn của kẻ ân nhân. Nếu trong giờ phút này,

https://thuviensach.vn

mà đi tìm một người thanh niên có đủ một trăm năm công lực, là một việc mò kim đáy biển? Thoảng như may mắn gặp được thì chắc gì người ấy đã chịu làm một chuyện hàm hồ như thế?

Bấy giờ, gương mặt của Ngô Tiểu My dần dần tím hẳn, hơi thở dồn dập:

Lão bà đưa mắt nhìn Hoàng Thượng Chí cất giọng trầm buồn nói:

- Hiện giờ ngươi nên dứt khoát, chọn một lối. Nàng chỉ còn non một giờ nữa là ngọc nát, vàng phai. Ta biết rằng... Tình yêu là chuyện trăm năm của ngươi, ta không có quyền xen vào. Nhưng tại ngươi nói nàng là ân nhân của ngươi và ngươi muốn cứu nàng, còn theo sự hiểu biết của ta:

nàng là ái nữ của Bất Nghĩa Bang Chủ danh dự chẳng nhỏ, rất xứng đáng là kẻ nâng khăn sửa tráp cho ngươi...

Hoàng Thượng Chí lòng xáo trộn mãnh liệt! Chàng tưởng như một cơn ác mộng!

Bằng lòng ư! Chàng không có ý nghĩ này trong muôn một! Từ chối ư! Lương tâm, đạo nghĩa không cho phép ngồi yên xem người ân của mình bạc mệnh.

Lão bà lại thôi thúc nói:

- Thời giờ cấp bách, ngươi hãy chọn lấy một sự quyết định!

Hoàng Thượng Chí trăm ngàn lo nghĩ, nhìn thấy nét mặt của Ngô Tiểu My đã tím hẳn rồi, lòng người tráng sĩ cũng mềm lại trước sự chết chóc của mỹ nhân. Chàng gật đầu chỉ nói ra một tiếng được rồi cúi đầu nín lặng.

Lão bà mừng rỡ ra mặt, đưa tay vào bọc lấy ra một cái bình nhỏ, trút ra ba viên thuốc mày lục, bỏ vào miệng Ngô Tiểu My. Đoạn bà đưa hai ngón

https://thuviensach.vn

tay điểm vào mười tám đại huyệt của nàng, và gọi Hoàng Thượng Chí bảo làm những việc cần thiết.

Sau khi xong việc, bà ngó ngay Hoàng Thượng Chí nói một giọng nghiệm trọng:

- Ngươi hãy ghi nhớ cho kỹ, hãy lấy việc cứu người làm trọng, mà chẳng nên tị hiềm tiểu tiết. Ngày sau nàng là vợ củ a ngươi, nếu ngươi cãi lại thì già này sẽ thọ lãnh không biết bao nhiêu tội nghiệt! Ngươi hãy ghi nhớ đừng để phụ lòng ta...

Hoàng Thượng Chí bồi hồi cảm động, nói:

- Lão tiền bối! Vãn bối không rõ phải xưng hô với tiền bối bằng cách nào?

Lão bà mỉm cười bí mật, thong thả đáp:

- Lão ư? Lão họ Vương, trong giới giang hồ quen gọi là Vương Bà thì ngươi hãy kêu ta như vậy?

Hoàng Thượng Chí lấy ra hai đỉnh bạc, hai tay nâng lên dâng cho lão bà và nói:

- Lão tiền bối! Xin nhận chút ít, để mua sắm thuố c men?

Vương Bà cười ngất, ôn tồn bảo:

- Tạm yên! Trời cũng về chiều, vậy ta giã biệt khách quan và cô nương, chúc hai người bền duyên ngư thủy, sống đến bạc đầu... Trời cao đất rộng còn ngày gặp gỡ! Và hãy nhớ những lời ta dặn, thời gian còn rất ít.

Dứt lời, bà xuống dưới lữ điếm quảy thêm tấm bảng rao hàng bước ra ngoài. Người con gái da ngâm đứng ngoài cửa chờ đợi. Khi thấy bà lão bước ra cô gái vội vã hỏi:

https://thuviensach.vn

- Mẹ! Công việc xong rồi à?

Lão bà nói nhỏ:

- Con ạ! Ta ngại không nên việc! Ta sợ trong muôn một xảy ra...

Cô gái nó i:

- Gã bằng lòng, thì họ cùng nhau hưởng hạnh phúc chứ có gì?

Lão bà thở ra nói:

- Ngươi tưởng việc đời dễ như thế sao?

Tiếng nói tới đây ngưng hẳn, chứng tỏ me con bà lão đã đi xa...

Hoàng Thượng Chí trong cơ thể có sẵn hai trăm năm công lực tai mắt rấ t linh diệu, dù cho cao thủ võ lâm cũng không sánh kịp cho nên hai mẹ con bà lão nói chuyện chàng nghe rõ mồn một. Lời nói của mẹ con bà này làm cho chàng nổi lên một sự hoài nghi.

Bỗng nhiên, chàng sực tỉnh! Theo tiếng nói của hai người này không xa lạ gì với chàng! Đúng rồi, hai người bí mật này là Thất HồnNhân và Hữu Tâm Nhân chẳng sai?

Tại sao hai mẹ con bà có hành động lạ lùng như thế? Có lẽ nào Thất Hồn Nhân bịa ra câu chuyện ngộ độc để đưa chàng vào vòng tà vậy? Lý nào bà nỡ hành động như vậy?

Hoàng Thượng Chí vội vã chạy ra khỏi phòng lữ điếm, đưa mắt nhìn giáo giác, chỉ thấy mấy tên điếm nhị lai vãng, còn mẹ con Hữu Tâm Nhân đã đi mất dạng.

Chàng nghi ngờ trở về phòng! Chẳng lẽ ta phủ nhận những lời nói của Thất Hồn Nhân? Toàn thân chàng mồ hôi đổ ra như tắm, bồi hồi không dứt.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí đưa mắt nhìn Ngô Tiểu My đang nằm thiêm thiếp trên giường, gương mặt tím hắn lại, không còn cách nào hơn là phải nghe theo lời dặn của Thất Hồn Nhân, ngồi bên giường chờ đợi...

Không lẽ Thất Hồn Nhân dùng lời ngoa ngôn để gạt mình trói buộc phải thành hôn với Ngô Tiểu My, thì bà có ích lợi gì?

Chàng nghĩ ngợi và không giải đáp được. Nhớ lại hai mẹ con Thất Hồn Nhân nói câu... "Ta sợ trong muôn một xảy ra..." Vậy thì... xảy ra chuyện gì?

Cuối cùng chàng phải y lời dặn của Thấ t Hồn Nhân hành động...

Độ chừng hâm nóng một bình trà, tứ chí của Ngô Tiểu My lắc đầu cử động, đôi mắt nàng chớp chớp và mở ra.

Hoàng Thượng Chí mừng rỡ nói:

- Ngô cô nương đã khỏe lại rồi ư! Ngô cô nương...

Ngô Tiểu My sực tỉnh, thấy mình nằm trên giường, lại có một gã thiếu niên mặt mày bệnh hoạn ngồi kế bên:

nàng hoảng sợ lật đật ngồi dậy và bước xuống giường đưa mắt nhìn Hoàng Thượng Chí trân trối và hỏi:

- Ngươi... ngươi là ai?

Hoàng Thượng Chí cúi đầu đáp nhỏ:

- Bệnh Thần?

Ngô Tiểu My lui lại một bước đoạn hỏi:

- Bệnh Thần ư? Đây là đâu?

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí đáp nhanh:

- Lữ điếm!

Ngô Tiểu My hồn vía lên mây, dù sao nàng cũng là nhi nữ thường tình, không tránh được sự thẹn thùng của hoàn cảnh hiện tại. Nàng nhìn xuống thấy quần áo bèo nhèo và rách nát trước bụng! Trước mắt nàng như trời tối sầm, thân mình nàng run rẩy chực ngã! Sự tủi nhục và giận dữ lẫn lộn, làm cho nàng mất cả trí giác, nàng quát to như sấm:

- Quân chó má! Cô nương sẽ liều mạng với ngươi!

Hoàng Thượng Chí ngồi trơ như tượng gỗ...

Bình một tiếng, chưởng phong đánh ập vào người Hoàng Thượng Chí. Chàng cố vận công chống lại, liên tiếp hai tiếng bình, bình đẩy chàng lùi ra sau ba bước. Ngô Tiểu My thấy đối phương không chống trả, mà cố chịu đựng ba chưởng của nàng cùng một lúc, nàng ngây người ra, vội đưa tay túm vạt áo trước bụng và đưa ngón tay điểm vào mặt Hoàng Thượng Chí nói:

- Bệnh Thần! Cô nương với ngươi thề không đứng chung trên đời này.

Ngô Tiểu My nói xong câu này nước mắt rơi lã chã, vì nàng nghĩ rằng nàng đã thất thân với người con trai xa lạ.

Hoàng Thượng Chí thấy nàng sững sờ, muốn thá o bỏ bộ mặt giả. Nhưng chàng lại nghĩ đến lời nhắn nhủ của Hữu Tâm Nhân. "Lãnh Diện Nhân Hoàng Thượng Chí đã chết đi rồi..." cho nên chàng cất tiếng cười đau khổ và nói:

- Ngô cô nương hãy ngồi xuống, tôi sẽ nói cho cô nương rõ.

Ngô Tiểu My thêm ngạc nhiên nói:

https://thuviensach.vn

- Tại sao, Ngươi biết ta họ Ngô?

Hoàng Thượng Chí ôn tồn bả o:

- Cô nương hãy nhớ lại xem sao? Nửa ngày qua cô nương đã gặp chuyện gì?

Ngô Tiểu My đã bớt đi phần nào rủi hận, vì thấy tên Bệnh Thần không bạc bẽo hồ đồ, làm nàng hồi tưởng lại câu chuyện xảy ra, lúc nàng bị tên Lão đạo thanh y và gã thiếu niê n dũng sĩ rượt bắt. Sau khi chúng bắt được nàng, nàng chỉ còn nhớ rõ có một mùi hương say say làm cho nàng ngất lịm và không còn nhớ chuyện gì nữa. Và tại sao hiện giờ nàng đứng trước mặt chàng trai bệnh hoạn. Và do đâu chàng lại biết nàng là họ Ngô? Nàng không tìm ra câu giải đáp.

Bây giờ gương mặt nàng tươi tỉnh trở lại, đôi má ửng hồng vì quá thẹn, nàng cúi đầu ra chiều suy nghĩ mông lung.

Hoàng Thượng Chí thấy gương mặt Ngô Tiểu My lúc trắng lúc hồng, biết tâm sự nàng đang xáo trộn, do đó chàng cất tiếng nhẹ nhàng nói:

- Tại hạ đang đi trên đại lộ, cách đây mười dặm đường, gặp bọn Thiên Nam Ảo Ma Cung đang cầm giữ cô nương, cho nên...

Ngô Tiểu My cảm động nói:

- A, cho nên tướng công ra tay cứu giúp?

Hoàng Thượng Chí vui vẻ và từ tốn nói:

- Chính thế! Thấy sự bất bình xảy ra, con nhà võ ai ai cũng phải làm.

Ngô Tiểu My như tỉnh mộng, nàng đứng vòng tay thi lễ đoạn nói rất cảm động:

https://thuviensach.vn

- Vô tình gây thêm tội! Xin tướng công tha thứ sự mạo phạm. Thiếp xin cảm tạ ân sâu.

Hoàng Thượng Chí vội vàng đáp lễ; đoạn nói:

- Cô nương bất tất phải cám ơn!

Tiếp theo đấy chàng lần lượt kể, từ lúc rước lang băm, đến nhờ Thất Hồn Nhân đưa thuốc cứu chữa, và bỏ hẳn câu chuyện Thất Hồn Nhân bảo chàng phải thành hôn với nàng, Ngô Tiểu My vô cùng cảm động, cúi đầu thi lễ lần nữa và nói:

- Ơn đức của Tướng công, không biết ngày nào đền đáp được.

Hoàng Thượng Chí xua tay nói:

- Chẳng nên nói đến chuyện ấy! Mọi việc cũng do "con tạo trớ trêu", khiến cho tại hạ như tơ vò muôn mối, không thể đáp ứng mối tình đầu.

Ngô Tiểu My chớp chớp làn mi cong vút, ngạc nhiên hỏi:

- Tướng công nói gì thế?

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Bắt Đầu Gió Cuốn Mây Bay

Hoàng Thượng Chí giật mình, tưởng đâu mình để lộ ra một vết tích gì qua lời nói hay sắt mặt, nên vội vàng hỏi:

- Cô nương có biết một người tên là Hoàng Thượng Chí không?

Ngô Tiểu My sắc mặt đổi thay lúc trắng lúc hồng, sững sờ trong phút chốc, và bình tĩnh trả lời:

- Biết rõ lắm! Nhưng mà... chàng đã trở thành người bạc hạnh rồi!

Hoàng Thượng Chí vô cùng cảm động nói chẳng ra lời, tưởng lại Ngô Tiểu My vẫn còn cảm tình nồng hậu như tự thuở nào, khiến cho tâm hồn một người trai độc thân như chàng cũng phải bồi hồi xúc động. Mặc dầu chàng nổi tiếng là rất ghét phá i nữ, nhưng cũng không tránh khỏi nghiệp chướng tình trường, tuy nhiên chàng không để lộ cho Ngô Tiểu My biết, mà chỉ trả lời lạt lẽo:

- Vậy sao! Người bạc mạng lại là... Hoàng Thượng Chí, ôi! Gã chết mà ta không hay biết, lúc chàng sanh tiền đối đãi với mọi người rất hậu!

Ngô Tiểu My ngạc nhiên nói:

- Tướng công có quen biết với chàng ư?

Hoàng Thượng Chí tỏ vẽ âu sầu nói:

https://thuviensach.vn

- Tôi với gã là bạn sanh tử chi giao?

Ngô Tiểu My kêu một tiếng a kinh ngạc.

Hoàng Thượng Chí lấy làm đắc ý, cố giả tạo thêm:

- Ta với gã là bạn chí thiết, có một lần gã nói lại... "cách đây không lâu gã bị kẻ địch đánh lọt xuống sông, nhờ ơn cô nương ra tay cứu mạng, không giờ phút nào gã chẳng nhắc lại công đực của cô nương. Hiện nay gã đã từ giã cõi đời phức tạp, ôi! Đau thay! Đáng lẽ tại hạ sẽ đứng ra thay mặt người bạn để báo đáp lại chân tình và ân trọng của cô nương.

Ngô Tiểu My nghe qua những lời tha thiết của Bệnh Thần làm cho nàng càng thêm thống khổ, thở ra một hơi dài ảo não và nói:

- Tướng công nhầm rồi! Làm ơn đâu mong người trả! Sở dĩ tôi cứu được chàng là một dịp may mà thôi, đâu dám gọi là ân đức! Hôm nay, tiện thiếp còn thiếu lại tướng công cái ơn cứu mạng?

Hoàng Thượng Chí lại nghiêm nghị đáp:

- Nói ra thì không phải! Tôi vẫn biết người bạn của tôi là Hoàng Thượng Chí ân oán rất phân minh, tại hạ...

Hoàng Thượng Chí chưa nói xong, bỗng nghe trên mái nhà có tiếng khua động tiếp theo một chuỗi cười rùng rợn, và một giọng nói rổn rảng phát ra.

- Bệnh Thần, hãy ra đây trả lời câu chuyện của mi?

Hoàng Thượng Chí cả kinh, không rõ ai khám phá ra tông tích của mình.

Ngô Tiểu My ngạc nhiên không kém và nhắc lại:

https://thuviensach.vn

- Tướng công! Có phải họ gọi tướng công đấy ư?

Hoàng Thượng Chí gật đầu, và tung mình nhảy ra ngoài. Giữa lữ điếm, một người mình cao tám thước mặc áo đà ra vẻ đạo nhân, đôi mắt tròn như cặp trứng bồ câu nhìn chàng trân trối. Một cái mũi cực to nằm giữa khuôn mặt má bầu của gã. Người này Hoàng Thượng Chí chưa hề gặp gỡ lần nào.

Lão đạo nhân tiếng nói như sấm sét:

- Các hạ có phải là người mới ra đời, gọi là Bệnh Thần chăng?

Hoàng Thượng Chí đáp nhanh không nao núng:

- Chính là tại hạ! Dám hỏi đạo trưởng là cao nhân ở xứ nào?

Lão đạo nhân cười hô hố đáp:

- Bần đạo là Đại Lực Thần Minh phái Không Động...

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Xin đạo trưởng chỉ giáo?

Đại Lực Thần Minh nói:

- Xin mời các hạ ra khỏi trấn năm dặm, chúng ta sẽ nói sau, tại bến sông?

Hoàng Thượng Chí càng thêm ngớ ngẩn! Phái Không Động làm sao biết chàng?

Chàng trả lời lanh lảnh:

- Xin đạo trưởng cho biết lý do.

Đại Lực Thần Minh cười hăng hắc nói:

https://thuviensach.vn

- Gặp nhau sẽ biết, bần đạo xin đi trước.

Lão đạo sĩ nói xong, quay người bước nhanh ra khỏi lữ điếm để lại một thẻ cây có ấn tín của Không Động phái làm việc ước hẹn.

Hoàng Thượng Chí thấy xảy ra lắm chuyện thật buồn cười, chắc là đối phương đi tìm cừu nhân để rửa hận, mà ta với gã không hề gây ra một chuyện tổn thương nào. Suy nghĩ lại thật là vô lý. Chàng lại nghĩ Ngô Tiểu My đã lành bệnh, chàng có thể ra đi, do đó chàng chuyển mình bước ra khỏi lữ điếm. Sau lưng bỗng nghe tiếng Ngô Tiểu My gọi giật lại:

- Tướng công! Câu chuyện thế nào?

Hoàng Thượng Chí quay đầu lại đáp:

- Không có gì đáng kể, chỉ là một ước hẹn nhỏ thôi!

Ngô Tiểu My lo lắng nói:

- Theo tôi thấy, thì lão đạo sĩ không có ý lành?

Hoàng Thượng Chí há chẳng biết sao, nên mỉm cười nói:

- Đây chỉ là chuyện gặp gỡ thường, tại hạ còn nhiều việc khẩn cấp, cần phải ra đi, vậy cô nương cũng nên lên đường cho sớm...

Nói xong chàng gọi tiểu nhị đến trả tiền thuê phòng.

Ngô Tiểu My muốn nói vài lời, cho vơi bớt nỗi niềm đau khổ, nhưng chẳng biết nói sao cho phải, nàng vội hỏi:

- Tướng công với Hoàng Thượng Chí là bạn sanh tử chi giao phải chăng?

Hoàng Thượng Chí đáp:

https://thuviensach.vn

- Đúng thế, cô nương hỏi để làm gì?

Ngô Tiểu My vội vã nói:

- Chắc Tướng Công biết rõ gia thế của chàng?

Hoàng Thượng Chí xám mặt, không ngờ nàng lại si tình với mình quá thế, nên hỏi lại:

- Việc này... cô nương hỏi để làm gì?

Ngô Tiểu My đôi mắt tràn ra hai hàng lệ. Nàng cất giọng thê lương:

- Tướng Công, tôi hỏi để làm gì ư? Vì tâm tư tôi đã gởi trọng cho chàng...

Hoàng Thượng Chí nhức đầu hoa mắt, không ngờ nàng biểu lộ tình yêu quá rõ rệt!

Có lẽ nàng đã nuôi ta ba ngày đêm trong phòng riêng, nàng đã yêu ta từ dạo ấy.

Chàng đáp lững lờ:

- Cô nương đã gửi trọn tâm tư cho chàng ư?

Ngô Tiểu My cúi đầu e thẹn và nói ngập ngừng:

- Có lẽ vậy! Sao khi tôi cứu chàng lên bờ, và đem về phòng riêng cho chàng nghỉ, săn sóc trong ba ngày đêm, trong lúc phụ thân mắc đi chúc cáo, tôi... đã... gửi trọn tâm tư cho chàng từ buổi ấy...

Hoàng Thượng Chí quả tim đập mạnh! Không ngờ có người yêu quý mình như thế!

https://thuviensach.vn

Rất mừng là chàng đã thay tên đổi mặt, và đối phương đã thấy mộ bia, của chàng nếu không thì lúc này khó mà thoát được sự sa ngã! Nếu chàng biến đổi ra thiếu nữ được sẽ cười cô gái si tình này một trận, nhưng hiện tại chàng là người ân, và dĩ vãng là người tình, còn tương lai thì. ... Hoàng Thượng Chí nói giọng trầm buồn:

- Gã chết rồi! Tài hoa thường bạc mệnh!

Ngô Tiểu My giọng nói rất khẩn thiết:

- Cũng vì quả tim tôi đã gửi trọn cho chàng, sở dĩ tôi hỏi thăm gia thế của chàng là muốn tìm đến để báo đáp một phần nào; và phụng...

Nàng nín không được cất tiế ng khóc òa, trông rất thống thiết.

Hoàng Thượng Chí dù căm hận phái nữ đến đâu, cũng phải nao núng trước hoàn cảnh hiện tại. Cô gái quá si mình và tủi hận, là m cho chàng muốn gỡ cái mặt giả để tay bắt mặt mừng, nhưng chàng cố đè nén sự rung cảm bình tĩnh nói:

- Tấm lòng của cô nương đáng cảm mến, làm cho bạn của tôi cũng ngậm cười nơi chín suối. Nhưng, việc ước muốn của cô nương chẳng thành tựu!

Ngô Tiểu My nghẹn ngào hỏi:

- Vì sao?

Hoàng Thượng Chí nghiêm trang nói:

- Cô nương không rõ ư? Người bạn tôi không nhà cửa lại chẳng họ hàng thân thuộc.

Trên thế gian này bạn tôi chỉ là một thân đơn cô độc lặn lội giữa trần gian mà thôi!

https://thuviensach.vn

Ngô Tiểu My càng tức tưởi thêm, nàng bi thảm nói:

- Thân thế của chàng như vậy, phận tôi nào có khác gì? Giờ đây tôi chỉ còn tắm thân bé bỏng, mẹ mất sớm, cha cũng lìa trần, cuộc đời tôi, giờ như một cái chấm nhỏ giữa nền trời biển bao la, không biết ngày nào bị hủy diệt!

Hoàng Thượng Chí cảm thấy chua chát vô cùng, ý định của chàng lúc bấy giờ, muốn rời Ngô Tiểu My mà đi ngay, nếu nấn ná lại đây, thì không thể nào kiềm chế được lòng chàng nữa. Sau dịp có ước hẹn với người phái Không Động, chàng đã có cớ ra đi rất lẹ, do đó chàng chuyển câu chuyện này qua lối khác, nói:

- Ngô cô nương! Hoàng Thượng Chí có một chuyện bí mật cố giấu tận đáy lòng, cô nương có nghe rõ chưa?

Ngô Tiểu My vội hỏi nhanh:

- Chuyện gì thế?

Hoàng Thượng Chí nói:

- Bạn tôi từ lúc sanh ra đến lớn, tánh không ưa phụ nữ, có thể nói gã rất hận nữ nhân!

Ngô Tiểu My ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao?

Hoàng Thượng Chí nói:

- Mỗi chuyện gì rắc rối khó khăn đến với bản thân gã, đều do tay phụ nữ gây ra, nhưng nội tình ra sao tôi không được rõ cho lắm! Ấy bởi cá nhân của mỗi người, cũng như bàn tay nhiều ngón chẳng đều nhau?

https://thuviensach.vn

Ngô Tiểu My hỏi:

- Có những việc xảy ra cho chàng như thế ư?

Hoàng Thượng Chí đáp:

- Tôi chẳng dối cô nương làm gì?

Ngô Tiểu My tin lời nói ấy là thật! Nàng nhớ lại lúc Hoàng Thượ ng Chí rờ i khỏi Thích Đào Tiểu Trúc mặt chàng lạnh như tiền tâm cơ hình như đã nguội, nên nàng gật đầu nói:

- Lấy tình thật mà nói, dù chàng chưa chết cũng vậy, tôi đã yêu Hoàng Thượ ng Chí bằng mối tình thầm lặng, khô ng để lộ ra một sự gì lả lơi của người con gái. Nhưng chàng trước sau gì cũng nhìn tôi bằng cặp mắt lạnh lùng.

Hoàng Thượng Chí cảm thấy gần tới giờ phút chia tay, nên nói:

- Những câu chuyện cô nương vừa kể, làm cho tại hạ vô cùng cảm động, hiện giờ tại hạ xin bái biệt.

Ngô Tiểu My ngậm ngùi nói:

- Ơn đức của Tướng Công, tiện thiếp xin ghi mãi bên lòng.

Hoàng Thượng Chí nói:

- Cô nương dạy quá lời?

Nói xong chuyện Hoàng Thượng Chí bước ra khỏi lữ điế m, phút chố c đã mất dạng.

Hoàng Thượng Chí noi theo lời chỉ dẫn của lão đạo sĩ phái Không Động, mà tìm đến bến sông cách lữ điếm năm dặm, trong lòng chàng mang

https://thuviensach.vn

nặng một tâm sự u buồn, thương cảm cho Ngô Tiểu My si tình vì chàng! Chàng đối với phái nữ lại không ưa, nhưng việc này làm cho tâm tư chàng buồn rầu man mác, dù nhà tâm lý - - - Thiếu Một Trang- - - - Nếu đúng vậy, bần đạo xin hỏi một câu, nhờ tiểu thí chủ thành thật trả lời.

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng đáp:

- Xin nghe lời chỉ giáo.

Quy Ngươn đạo sĩ nói:

- Lệnh sư vẫn còn sống trên đời?

Hoàng Thượng Chí nói:

- Còn!

- Hiện tại ở đâu?

Hoàng Thượng Chí cau mày nói:

- Xin đạo trưởng nói rõ ràng ý nghĩa câu này?

Quy Ngươn đạo sĩ cười nhẹ bảo:

- Ta có nói cho ngươi nghe cũng vô ích, ngươi hãy cho ta biết lệnh sư ngươi ở đâu!

Bần đạo bảo đảm không có sự gì xảy đến với ngươi?

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng đáp:

- Nếu tại hạ không nói thì sao?

Bảy lão đạo sĩ đều biến sắc! Sự căm hờn lại pha thêm sắc giận dữ, Quy Ngươn đạo sĩ cất giọng trầm trầm nói:

https://thuviensach.vn

- Tiểu thí chủ không biết sợ hãi sao chứ?

Hoàng Thượng Chí vẫn lạnh lùng nói:

- Chưa biết, chưa thấy, thì sợ làm sao?

Đứng sao lưng Quy Ngươn đạo sĩ là Đại Lực Thần Minh. Lão bước lên phía trước đôi mắt lạnh lùng, nhìn Hoàng Thượng Chí quát như sấm:

- Chưa biết chưa thấy thì ngươi hãy xem?

Gã nói dứt toan động thủ, Quy Ngươn đạo sĩ vội kéo gã lại, chậm rãi nói:

- Tốt hơn là Tiểu thí chủ nên nói rõ chỗ ở của lệnh sư?

Hoàng Thượng Chí vẫn giữ thái độ cũ và nói:

- Rất tiếc tại hạ không thể vâng lời.

Quy Ngươn đạo sĩ gằn giọng nói:

- Tiểu thí chủ nhứt quyết không nói à!

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng bão:

- Đạo trưởng hãy nói rõ ý kiến trước đi?

Quy Ngươn đạo sĩ dịu giọng nói:

- Ta nói ra xong, tiểu thí chủ sẽ nói chứ!

Hoàng Thượng Chí nói:

- Tôi xin hứa!

https://thuviensach.vn

Gương mặt của Quy Ngươn đạo sĩ, hiện lên một nét buồn man mác run giọng nói:

- Bốn mươi năm về trước, lệnh sư đã giết chết Thanh Hư đạo nhân vị chưởng môn thứ mười chín của tệ phái, và ba mươi lăm người đệ tử!

Hoàng Thượng Chí giật mình đánh thót, lui ra sau một bước khá dài, chàng không ngờ sư phụ mình đã làm một chuyện tày trời, dám cả gan giết Thanh Hư đạo nhân chưởng môn thứ mười chín của phái Không Động và ba mươi lăm tên đệ tử của phái này, bất giác chàng thở ra nói:

- Thực tôi không ngờ xảy ra cớ sự?

Quy Ngươn đạo sĩ nói:

- Trong giới võ lâm mọi ngườ i đều rõ.

Hoàng Thượng Chí buồn bã hỏi:

- Đạo trưởng ắt biết rõ chuyện này?

Quy Ngương đạo sĩ nói với một giọng căm hờn:

- Lệnh sư giết người như cắt cỏ, làm chán mắt khắp giang hồ, còn vì sao mà giết thì chỉ có lão hiểu nguyên nhân!

Hoàng Thượng Chí thở dài nói:

- Đạo trưởng muốn tìm gia sư để trả thù?

Quy Ngươn đạo sĩ cũng thở dài và nói:

- A di đà Phật. Đoạn công án đã hãm mình bốn chục năm qua, đương nhiên chưa kết liễu việc này.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí tuy không rõ tại sao bốn mươi năm về trước sư phụ Ma Trung Chi Ma giết tháo Thanh Hư đạo nhân và ba mươi lăm tên đệ tử. Nhưng hiện giờ sư phụ chỉ còn sống trong mười ngày, và bao nhiêu chân ngươn khí lực đều truyền cả cho ta, ngày nay ông chỉ là một ông lão trói gà không chặt, thì nỡ nào chàng nói rõ chỗ ở của ông, chàng lại nghĩ thêm... chính ta đã nhận lãnh sự truyền dạy của người, thì phải thay thầy mà tiếp nhận mọi việc dù nguy hiểm đến đâu, nên chàng nói:

- Theo ý của đạo trưởng việc này kết liễu ra sao?

Quy Ngươn đạo sĩ nói:

- Có phải tiểu thí chủ muốn cáng đáng việc này!

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng đáp:

- Tại hạ sẽ cố gắng.

Quy Ngươn đạo sĩ cất tiếng rùng rợn, bảo Hoàng Thượng Chí:

- Ta chỉ cần ngươi nói rõ lệnh sư ngươi ở đâu, ta sẽ tìm đến kết liễu công việc.

Hoàng Thượng Chí cười lại nói:

- Tại hạ không thể làm vừa lòng đạo trưởng!

Quy Ngươn lão đạo gắt gỏng nói:

- Tiểu bối thật to gan, dám ăn nói hàm hồ với bần đạo!

Đại Lực Thần Minh hét to một tiếng bước tới trước, đưa ra một chưởng cự linh, đánh vào đầu Hoàng Thượng Chí, khí thế rất mạnh bạo, Hoàng Thượng Chí nghiêng mình một bên tránh thoát và cười lanh lảnh nói:

https://thuviensach.vn

- Các hạ sao động thủ gấp thế? Hãy nói rõ câu chuyện rồi ra tay không muộn!

Đại Lực Thần Minh đưa ra một chưởng không trúng đối phương mà trúng khoảng không làm cho lão muốn té ngã, râu tóc phất phơ, lão cả giận hé t to:

- Đại gia ra tay trước, rồi nói chuyện sau?

Song chưởng của Đại Lực Thần Minh như vũ lộng, cuộn thành một vòng kinh khiếp, thế chưởng như sóng bủa đầu ghành, mưa gào gió thét, thật đúng với danh hiệu Đại Lực Thần.

Hoàng Thượng Chí không nao núng, tay hữu đưa ra một chưởng, với bảy thành công lực. Ầm ầm thế chưởng như cát bay đá chạy, phát ra nhiều tiếng rì rào, đẩy Đạo Lực Thần văng ra bảy, tám trượng.

Sáu người đạo sĩ còn lại mặt mày biến sắc! Họ không ngờ đối phương chỉ dùng đơn chưởng mà đánh ngã Đại Lực Thần, người có danh hiệu là Linh Minh. Với chưởng phong này chưa được nghe ai nói đến lần nào.

Quy Ngươn đạo sĩ bước tới hai bước cất giọng trầm trầm nói:

- Tiểu thí chủ công lực phi phàm, nhưng cái chuyện Đoạn Công Án là lịnh sư ngươi, chưa ra mặt thì mọi việc chưa kết liễu...

Hoàng Thượng Chí vẫn cương quyết với giọng lạnh lùng:

- Tại hạ đã bảo không thể nói được.

Quy Ngươn đạo sĩ sa sầm né t mặt, thối lui ra ba bước.

Đại Lực Thần Minh rống to như hổ. Hoàng Thượng Chí đứng vững như trồng, song chưởng đưa ra ào ạt đẩy Đại Lực Thần trở về chỗ cũ, đấy là Ma Ma Chưởng Pháp, chàng đã đem ra thí nghiệm, thật là môn pháp chưởng ảo

https://thuviensach.vn

diệu vô cùng, chỉ cần đưa tay ra quật nhẹ một vòng, là thân thể đối phương bị bay như lá rụng.

Đại Lực Thần lấy làm kỳ quặc, hít và o một làn không khí, đưa ra một chưởng Cự Linh để chống trả.

Nhưng chưởng lực này bị tạt vào chỗ không, làm cho Đại Lực Thần vô cùng kinh sợ. Hoàng Thượng Chí song chưởng không dừng, quét tả, quật hữ u sức mạnh trầm khiếp, tựa hồ như núi Thái Sơn.

Đại Lực Thần đưa ra liên tiếp những tuyệt diệu sở học cũng không là gì nổi đối phương. Hai chưởng phong gặp nhau phát ra những tiếng nổ kinh hồn.

Sau lưng Quy Ngươn đạo sĩ, năm vị đạo sĩ còn lại, đều xông ra một lượt, nhảy vào vòng chiến, mỗi người tung ra một chưởng rầm rầm... như sấm nổ vang trời, như cuồng phong bão vũ đẩy mạnh vào người đối phương.

Hoàng Thượng Chí vẫn giữ nguyên Ma Ma chưởng pháp, càng đưa ra sử dụng.

Càng thấy cảm khoái vô cùng. Vì đó là môn tuyệt học võ lâm, dù cho các vị đạo sĩ mỗi người đưa ra một chiêu, vẫn không chạm đến mảy lông chàng.

Bấy giờ, bảy vị cao thủ của phái Không Động nhìn thấy chưởng phong của mình bị đối phương phá vừa lại bị tấn công tới tấp, bảy vị lão đạo sĩ đều là những tay tuyệt thủ, đứng trong hoàn cảnh này, tâm thần cũng bấn loạn, không ai dám bước lê n hay sử dụng chiêu chưởng nào nữa. Hoàng Thượng Chí ngó Quy Ngươn đạo sĩ nói:

- Đạo trưởng! Tại hạ đã nhường nhịn quá nhiều, đừng buộc tại hạ phải đả thương người.

https://thuviensach.vn

Bảy vị đạo sĩ công kích chẳng đặng, lò ng càng oán hận thêm.

Quy Ngươn đạo sĩ nhíu đôi mày bạc, ông đã thấy rõ gã này, đang là đệ tử của Ma Trung Chi Ma, với công lực này có thể so sánh với sư phụ của ông và chính ông cũng nhận thấy rằng, không hơn chàng nửa điểm. Lại nghe Hoàng Thượng Chí nói những lời cởi mở, lập tức ông lên tiếng đáp lại:

- Các ngươi hãy nhường bước!

Bảy vị đạo sĩ mồ hôi nhể nhãi, hơi thở tựa như trâu rống, nghe tiế ng nói của người trưởng tràng lập tức dừng tay lại và thối lui ra sau.

Quy Ngươn đạo sĩ sắc diện lạnh lùng bước về phía trước và nói:

- Tiểu thí chủ nhứt định không nói ra chỗ ở của lịnh sư à?

Hoàng Thượng Chí giọng lạnh như băng:

- Tại hạ đã nói mấy lần rõ rệt, là không thể chỉ được?

Quy Ngươn đạo sĩ cau mày quát lớn:

- Nếu vậy thì bần đạo phải đắc tội với ngươi.

Hoàng Thượng Chí trả lời khiêu khích:

- Xin mời đao trưởng xuống tay!

Quy Ngươn đạo sĩ phất đôi tay áo rộng, phát ra một luồng kình phong như muôn mũi tên sắt xạ vào mình Hoàng Thượng Chí!

Quy Ngươn đạo sĩ là một trong số ba vị Trưởng lão thủ lãnh phái Không Động, công lực của ông phi phàm bạt chúng, với khí thế này đối phương sẽ không bao giờ sống được.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí thấy đối phương vẫn giữ gìn và bảo vệ phong độ của môn phái, chưa nói một lời hàm hồ thất lễ, chàng nghĩ phải hỏi cho rõ ràng cái nguyên nhân mà sư phụ mình gây hấn xưa kia, lại thấy chưởng phong của đối phương ào ào như muôn mũi tên sắt, chỉ cách mình độ bảy thước, chàng nghiêng mình né tránh và cất tiếng nói to:

- Đạo trưởng, hãy để cho tại hạ nói một lời?

Quy Ngươn đạo sĩ thâu lại chưởng phong và đáp:

- Xin thí chủ cứ nói.

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng hỏi:

- Cái câu chuyện Đoạn Công Án, tạ i hạ không rõ được, nguyên nhân ra sao, Đạo trưởng lại chẳng khứng nói ra ắt là chuyện này còn nhiều uẩn khúc lắm... khó hiểu...

Đại Lực Thần Minh đứng kề bên cả giận nói:

- Ma Trung Chi Ma giết người như cỏ, thì có gì mà uẩn khúc!

Hoàng Thượng Chí ngó Đại Lực Thần Minh với tia nhìn rợn người nói:

- Các hạ vì nguyên do gì mà không nói rõ.

Đại Lực Thần Minh bị đối phương hạch hỏi vừa thẹn vừa giận tóc râu muốn dựng ngược.

Qui Ngươn đạo sĩ vội nói thay cho Đại Lực Thần:

- Tiểu thí chủ! Ý của ngươi muốn gì?

Hoàng Thượng Chí vẫn lạnh lùng nói:

https://thuviensach.vn

- Tại hạ còn nhiều việc đang làm không thể hầu tiếp quý vị được. Hẹn mười ngày sau tại hạ sẽ hỏi cho rõ ràng minh bạch, rồi sẽ tùy thời mà hầu đáp quí vị! Hoặc đạo trưởng nói ra minh bạch tại hạ sẽ giả i quyết cấp thời.

Quy Ngươn đạo sĩ chưa kịp đáp thì Đại Lực Thần Minh ngắt lời:

- Có phải người muốn kiếm cớ thoát thân chăng?

Hoàng Thượng Chí cất tiếng cười ngạo nghễ và nói:

- Tại hạ muốn đi đâu thì đi, không một người nào cản được cả!

Đại Lực Thần Minh quát lên và nói nhanh:

- Ngươi thử đi xem!

Hoàng Thượng Chí mang nặng trách nhiệm của sư phụ giao phó là phải đến gặp chủ nhân Quỉ Bảo bất luận giờ phút nào, nhưng câu chuyện xảy ra trước mắt, làm cho chàng không biết rõ rệt về hành động bí mật này, thì làm sao chàng dám ra tay hành động. Chàng liền cất giọng ôn hòa nói với đối phương:

- Xin hẹn lại vài hôm sau, chúng ta sẽ nói rõ ràng hơn. Hiện giờ xin thất lễ.

Tiếng nói vừa dứt, thân mình chàng như mũi tên bay vút. Với thân pháp Phù Quang Di Ảnh thoắt một cái đã đi xa hơn mười trượng. Đảo mình hai lượt đã thấy chàng phất phơ trên đại lộ.

Bảy vị đạo sĩ của phái Không Động nhìn nhau mà nói chẳng nên lời. Với cái ảo ảnh này, họ nghĩ rằng không thể đuổi kịp.

Hoàng Thượng Chí dùng tuyệt kỹ khinh thân, thoăn thoắt trên quan lộ mà đầu óc liên miên suy nghĩ...

https://thuviensach.vn

- Sư phụ mấy năm về trước đã làm gì mà lại giết một lược ba mươi lăm tên đệ tử và vị chưởng môn của phái Không Động? ... Theo lời đối phương đã nói thì sư phụ của ta, người thù dẫy đầy trên đời...

Chàng tự trách mình là sơ sót để lộ ra các chiêu võ, thế nào cũng gây ra sự rắc rối này! ... nhưng dù sao chàng cũng phải trở lại hầu đáp bọn này chẳng lẽ trốn tránh ư?

oOo Ngày thứ ba mặt trời vừa chớm mọc, chàng đã giục giã lên đường tìm đến ngôi Quỉ Bảo nhưng đường còn xa trăm dặm, trong chốn giang hồ kẻ thù đông như kiến cỏ thì khó mà bảo trọng được lấy thân. Nếu cừu nhân tìm để hỏi sư phụ thì chàng biết tính sao?

Vì nghĩ như thế nê n Hoàng Thượng Chí không dám dừng lại, đi được một khoảng xa nữa, chàng mở mắt nhìn cảnh vật. Nơi đây chính là Thính Đào Tiểu Trúc chỗ ở của Ngô Tiểu My, chàng làm sao quên được kỷ niệm trước kia đã bị Quỉ Bảo Chủ Nhân đánh lọt xuống sông. Chàng đã được Ngô Tiểu My cứu thoát.

Chàng đưa mắt nhìn phong cảnh Thính Đào Tiểu Trúc để nhớ lại câu chuyện năm nào...

Bỗng nhiên, từ khu Thính Đào Tiểu Trúc có những tiếng ám hiệu truyền ra, tiếp theo là ngọn lửa bốc lên cao, như bị ai thiêu đốt.

Hoàng Thượng Chí giựt mình kinh sợ vội vã băng mình vào khu Thính Đào Tiểu Trúc.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Bất Lão Tiên Sinh

Dưới ánh lửa, Hoàng Thượng Chí nhìn thấy nhiều bóng người từ khu rừng Thính Đào Tiểu Trúc chạy nhanh ra, chàng vội đứng chắn ngang đường và cất tiếng quát to:

- Tất cả hãy dừng lại.

Số người này lần lượt đứng lại. Hoàng Thượng Chí đưa mắt nhìn, thấy người cầm đầu mặt trắng môi hồng theo sau là tám người dũng sĩ áo đen. Họ nghe tiếng kêu dừng lại, nhìn gương mặt bịnh hoạn của Hoàng Thượng Chí ai nấy đều phát ra tiếng cười khúc khích.

Vị trung niên cất tiếng nói:

- Ngươi muốn gì thế?

Hoàng Thượng Chí thấy tự nhiên lửa thiêu Thính Đào Tiểu Trúc thì chàng cũng biết rõ được phần nào, chàng đưa tay ra điểm mặt đối phương và mắng:

- Tại sao các ngươi đã giết người lại còn phóng hỏa?

Gã trung niên mỉm cười nói:

- Đúng đấy tiểu tử ạ! Như vậy có sao không?

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí cất giọng run run nói:

- Tại hạ muốn biết vì lẽ nào các vị giết người còn phóng hỏa?

Gã Trung niên nổi lên một giọng cười rùng rợn và cất tiếng khinh miệt nói:

- Tiểu tử không nên nghĩ đến những chuyện không đâu. Ngươi có biết đáo lão gia là ai không?

Hoàng Thượng Chí mỉm cười nói:

- Ngươi hãy xưng danh tánh, để ta coi là ai!

Vị này cười ngất, nói:

- Tiểu tử nói rất hữu lý! Đại gia mà xưng danh tánh ra, khi nghe xong ngươi phải run mà chết! Ta là Thiên Tề Giáo...

Hoàng Thượng Chí đã biết gã một lần tại Liên Hoàn Thao, nhưng giả bộ ngây thơ nói:

- Thiên Tề Giáo là cái gì cà!

Tên Thiên Tề Giáo mỉm cười:

- Ngươi có sợ không? ...

Hoàng Thượng Chí nhớ đến việc ở Liên Hoàn Thao lúc trước nên cất tiếng lạnh lùng nói:

- Bất tất phải xưng tên họ, ta biết bọn ngươi là bộ hạ của Thiên Tề Giáo, một tay của ta cũng đủ...

Tên Thiên Tề Giáo ngắt lời hỏi:

https://thuviensach.vn

- Cũng đủ làm gì?

Hoàng Thượng Chí đáp gọn:

- Chết!

Tên Thiên Tề Giáo cất tiếng cười sặc sụa:

- Tiểu tử đừng làm hồ, ta sẽ cho ngươi chết sớm hơn.

Hoàng Thượng Chí bước lên ba bước cất giọng lạnh lùng như mộ địa:

- Giết người, phóng hỏa, chính kẻ ấy đáng chết lắm? Ngươi nghĩ có phải không?

Vị trung niên mặt mày biến sắc nói:

- Tiểu tử! Ngươi có liên quan gì với con tiện tì của Bát Nghĩa Bang không?

Hoàng Thượng Chí cau mày đáp:

- Việc này mi không cần phải hỏi.

Tám tên đệ tử áo đen sấn tới một lượt. Một người trong nhóm cất tiếng nói to:

- Bẩm hương chủ! Chúng ta cần gì phải nói nhiều với đứa con nít này.

Hoàng Thượng Chí đôi mắ t sáng quắc rọi nhìn gã này giơ tay phất nhẹ. Gã chưa kịp dứt lời đã văng ra sáu, bả y trượng. Vị trung niên được kêu là Hương chủ hầm hầm sát khí cất giọng rùng rợn:

- Tiểu tử hãy nghe cho rõ! Đại gia là ngoại đường hương chủ Lưu Toàn của Thiên Tề Giáo, trước khi chết ta cho mi nói một lời để khỏi trở thành quỉ ấm ớ...

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí cười khẩy:

- Đẹp chưa Lưu Toàn! Người hãy nhớ kỹ ta là Bệnh Thần.

Lưu Toàn ngạc nhiên hỏi:

- Bệnh Thần? ...

Bỗng nhiên có tiếng người con gái từ trong Thính Đào Tiểu Trúc vọng ra êm như sương:

- Lưu Hương chủ! Ngươi hãy lui về mau... nó là... nó là...

Chín tên cao thủ của Thiên Tề Giáo nghe lời nói này ngơ ngẩn và kinh ngạc.

Hoàng Thượng Chí đưa mắt nhìn vào chỗ phát ra tiếng nói rồi quay sang ngó Lưu Toàn nói:

- Lưu Hương chủ! Ngươi hãy lo liệu, chín người của ngươi sẽ chết sạch nếu ta ra tay.

Tiếng nói từ bên trong phát ra:

- Lưu Hương Chủ! Nó... nó là đệ tử của Ma Trung Chi Ma?

Bốn tiếng Ma Trung Chi Ma làm cho chín người này mặt mày biến sắc, chúng không dè một tên thiếu niên bệnh hoạn tự xưng là Bệnh Thần lại là đệ tử của Ma Trung Chi Ma, cái oai danh vang lừng ngang hàng với chủ nhân Quỷ Bảo!

Tiếng nói này vừa dứt, từ trong bụi rậm tung ra một bóng người nhẹ nhàng như chiếc lá rụng.

Chín tên cao thủ của Thiên Tề Giáo trố mắt nhìn nhau chờ đợi.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí điểm vào mặt Lưu Toàn nói:

- Chính ngươi gây chuyện trước.

Chàng đã dùng Đông Kim Chỉ nương theo ngón tay phất ra một chỉ phong nặng nề xạ vào người đối phương.

Tên Hương Chủ Lưu Toàn có tính kiêu ngạo và tự đắc, không ngờ chỉ lực hung bạo dường ấy, chỉ kịp rú lên một tiếng kêu thê thảm! Chưởng lực đẩy hắn ra xa và xuyên thủng qua cái đầu làm cho óc văng tung tóe, trông thật thảm thương.

Hoàng Thượng Chí lòng nổi lên háo sát, hai tay đưa ra Ma Ma Chưởng Lực bay ù ù làm cho tám tên đệ tử còn lại cảm thấy trước mắt như muôn ngà n bông tuyết đua bay.

Chưa kịp vận công chống trả, cả tám người đều bị chưởng lực của Hoàng Thượng Chí quật ngã long lóc trên mặt đất.

Hoàng Thượng Chí quát to như sấm nổ ngang trời:

- Tất cả bọn người phải chết tại đây?

Tám tên đệ tử chưa kịp hoàn hồn đã bị chưởng phong ào ào xiết tớ i tựa hồ như đất động núi tan, ập vào người.

Bọn chúng không ngờ Hoàng Thượng Chí mở màn kiếp sát thật sự. Cả tám tên chỉ kịp kêu lên những tiếng thê thảm vì sức mạnh của Ma Ma Chưởng Pháp và lăn long lóc da thịt bị cháy sém và dãy đành đạch, tất cả tám người đều bị bàn tay của Bệnh Thần giết chết.

Hoàng Thượng Chí như vừa trút xong cái gánh nặng, thở phào khoan khoái, chàng đưa mắt xem lại khu đất Thính Đào Tiểu Trúc. Trước kia hoa

https://thuviensach.vn

cỏ xum xê, cúc tùng thanh mậu, giờ đây chỉ còn một đống tro tàn, nằm trên mảnh đất khô cằn cháy xám. Bất giác chàng thở ra một hơi dài ảo não.

Nhớ lại kỷ niệm ngày nào với Ngô Tiểu My, giờ đây nàng đang ôm mối hận lòng ra đi chứ mây ngàn, hạc nội, biết ngày nào hội ngộ cùng nhau. Qua những phút giây tưởng niệm chàng đi nhặt hết chín cái thây người gom vào một chỗ, đặt mỗi cái xác chết trên bụi trúc, đoạn chàng lấy huyết của những thây ma này vẽ lên phiến đá mộ t hàng chữ như vầy:

"Giết người còn phóng hỏa tội đáng chết! Bọn thủ hạ của Thiên Tề Giáo đã đền tội tại đây... ký tên! Bệnh Thần!".

Hoàng Thượng Chí làm việc này với dụng ý là muốn lưu lại vết tích để cho một ngày nào đó Ngô Tiểu My, có về ngang đây, ngó thấy chữ mà chẳng còn tìm đến sào huyệt của Thiên Tề Giáo để trả thù.

Lúc trước Ngô Tiểu My dám đơn thân vào Liên Hoàn Thao trả thù, nhưng việc bất thành và bị rượt suýt chết, may nhờ có Hữu Tâm Nhân giải cứu, nhờ đó mà nàng thoát chết chạy thoát ra ngoài.

Hoàng Thượng Chí nhìn một lần nữa, và toan cất bước ra đi, bỗng nghe một tiếng động mạnh, một bóng người hiện ra đứng sừng sững trước mặt chàng như chiếc lá rụng.

Hoàng Thượng Chí giật mình lui ra sau hai bước, và đưa mắt nhìn xem, thấy người này dáng người cao ráo tóc huyền óng ánh, râu ba chòm đen như màu huyền ở Hải Nam, vẻ mặt như người nho sinh. Người này đứng trước mặt chàng cách hai trượng nhoẻn miệng cười.

Hoàng Thượng Chí không rõ bạn hay thù, nhưng vẫn bình tĩnh hỏi:

- Các hạ là cao nhân ở đâu?

Người văn sĩ trung niên nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi có phải là Bệnh Thầ n, vừa ra đời hành hiệp chăng?

Hoàng Thượng Chí đáp gọn:

- Đúng đấy các hạ!

Người văn sĩ lại hỏi:

- Ngươi có phải là đồ đệ của Ma Trung Chi Ma chăng!

Hoàng Thượng Chí đáp:

- Phải, chẳng hay các hạ muốn chỉ giáo điều gì?

Người văn sĩ lại hỏi:

- Chẳng hay Ma Trung Chi Ma thâu nhận các hạ từ bao giờ?

Hoàng Thượng Chí cau mày đáp:

- Các hạ đã hỏi những lời thái quá, thực khó nghe?

Người văn sĩ vẫn điềm đạm nói:

- Lành thay, cá theo nước, chim theo trời! Thầy kỳ khôi ắt trò quái gở, tánh ý như nhau! Lệnh sư vẫn mạnh đấy chứ!

Hoàng Thượng Chí lấy làm kỳ quặc:

- Sư phụ ta đã chôn mình trong địa huyệt bốn mươi năm, và nổi danh năm mươi năm về trước, làm sao một chàng văn sĩ trung niên, tuổi tác không quá bốn mươi lại biết rõ, và theo lời nói của gã hình như hai người đã quen biết với nhau! Thật là một điều kỳ dị.

Chàng cất tiếng lạnh lùng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Các hạ đã quen biết gia sư.

Người văn sĩ cười nhẹ nói:

- Quen biết nhau khi còn trẻ?

Hoàng Thượng Chí giật mình hỏi:

- Vậy các hạ niên kỷ độ bao nhiêu?

Người văn sĩ cất tiếng cười ngất nói:

- Ngươi không cần hỏi, lệnh sư không có nói cho ngươi rõ về ta à?

Hoàng Thượng Chí nói lạnh lùng:

- Có lẽ các hạ mơ ngủ nên nói những việc không đâu? Tại hạ không thể giàu tưởng tượng được...

Người văn sĩ lại nói:

- Giàu tưởng tượng? Ha ha ha! Cậu bé, ngươi dám nói với lão phu những lời như thế à? Người có biết...

Hoàng Thượng Chí gằn giọng ngắt lời:

- Các hạ dám tự xưng lão phu, thật quá đáng...

Người văn sĩ tỏ vẻ ôn hòa nói:

- Cậu bé! Lão không giận ngươi đâu, vì giang hồ lịch duyệt ngươi chưa biết một mảy may, ngươi học mấy ngày xong Ma Ma Chưởng Pháp?

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên đến độ không rõ vì đâu gã văn sĩ này biết rõ chiêu số của mình, vả lại gã chỉ bốn mươi tuổi là nhiều, mà sư phụ đã ẩn danh trong bốn mươi năm làm sao gã biết được? Hay là lúc chàng

https://thuviensach.vn

luyện công gã lén nhìn và bây giờ kiếm cớ gây ra chuyện cho nên chàng đáp lời có pha chút giận:

- Các hạ có mặt trong lúc ấy?

Người văn sĩ vẫn giữ giọng bề cả nói:

- Ngươi chưa trả lời câu hỏi của lão phu?

Hoàng Thượng Chí gằn giọng đáp:

- Nếu tại hạ không nói có sao không?

Người văn sĩ nghiêm trang nói:

- Sư phụ của ngươi cũng chẳng dám nói những lời này với ta!

Hoàng Thượng Chí nổi giận, cất tiếng lạnh lùng nói:

- Các hạ có ý là m nhục sư phụ ta à?

Người văn sĩ đáp êm như hơi thở:

- Ta nói như vậy là làm nhục sao?

Hoàng Thượng Chí chuyển mình toan đi và nói lại:

- Nếu như vậy tại hạ cáo từ!

Chàng nó i dứt lời, chuyển mình theo thuật Phù Quang Di Ảnh, thoắt một cái đã đi xa hơn mười trượng. Chàng toan dùng tuyệt kỷ khinh công để lướt nhanh bỗng chàng giật mình vì thấy gã nho sinh đã đứng trước mặt chàng cách bốn trượng và đang nhoẻn miệng cười.

Hoàng Thượng Chí sợ hãi nhưng vẫn lạnh lùng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Các hạ còn muốn gì nữa?

Người văn sĩ đáp nhanh:

- Ta muốn nói với ngươi ít lời.

Hoàng Thượng Chí trả lời cộc lốc:

- Tại hạ không có việc gì phải nghe?

Người văn sĩ cao giọng nói:

- Ngươi không muốn nghe cũng phải nghe. Lão phu không thuận cho ngươi đi một bước, trừ ra ngươi biết bay mới thoát được.

Hoàng Thượng Chí thấy gã văn sĩ này đổi giọng, liền cất tiếng lạnh lùng nói:

- Có lẽ các hạ nghĩ sai?

Nói xong Hoàng Thượng Chí phóng mình ra ngoài chạy như bay biến. Thân pháp Phù Quang Di Ảnh như một bóng tên xẹt cực lẹ. Chàng đã thoát ra trên hai mươi trượng, bỗng thấy cách mười trượng phía trước gã văn sĩ thong thả đi lại, và mỉm cười nói:

- Ta đã bảo ngươi chạy không thoát.

Hoàng Thượng Chí cả kinh lẫn giận dữ, đôi tay đưa ra song chưởng với chín thành công lực đẩy mạnh vào người văn sĩ. Chàng lại sợ gã văn sĩ này chẳng chết cũng thọ thương.

Vị văn sĩ trung niên mỉm cười đưa tay áo ra phất nhẹ một cái bao nhiêu chưởng phong của Hoàng Thượng Chí biến mất không thấy đâu nữa. Gã mỉm cười nó i:

https://thuviensach.vn

- Cậu bé, chưởng lực này không phải Ma Ma Chưởng Pháp, mà tương tự những đường chưởng Ô Qui của Linh Qui Thượng Nhân?

Hoàng Thượng Chí giật mình suy nghĩ:

Cách đây sáu mươi năm, Linh Qui Thượng Nhân đã ngồi luyện võ tại một cánh rừng hoang không dấu chân người bước tới, sau này ông chết do tay chàng an táng. Tại sao chàng mới đưa ra chiêu số gã này lại biết được cũng lạ.

Suy nghĩ như vậy chàng bèn đưa ra một chiêu số nữa thế thử gã này. Đôi tay chàng vận mười thành chưởng lực đẩy ập vào đối phương, thế mạnh như dời non lấp biển.

Người văn sĩ trung niên thấy vậy, quay một vòng tròn và đứng yên như cũ, bao nhiêu chưởng phong sắp ập vào thân mình gã đều biến mất.

Người văn sĩ vẫn điềm đạm bảo:

- Cậu bé! Ta không ngờ ngươi được truyền hết toàn bộ chân ngươn như vậy, cái chiêu thế ngươi vừa sử dụng là Ma hỏa xung nguyên, năm xưa ta và Ma Trung Chi Ma đã thử đấu với nhau rồi; À này cậu bé, làm sao ngươi họ c được bí pháp của Linh Qui Thượng Nhân?

Hoàng Thượng Chí nghe rúng động bồi hồi, chàng không thể tưởng tượng được một chàng văn sĩ trung niên chỉ trong phút chốc đã biết hết các chiêu số của mình.

Chàng đưa mắt nhìn trân trối nói chẳng ra lời! Được một lúc lâu chàng cất giọng ôn hòa hỏi:

- Xin người cho biế t Tôn hiệu quý danh?

Gã văn sĩ trung niên nói:

https://thuviensach.vn

- Ha ha, cái danh hiệu của lão phu, trên hai mươi năm không ai nhắc đến nữa, và ta cũng không nói với ai, nhưng thôi ta đã bảo cho ngươi rõ, ta là Bất Lão Tiên Sinh! ...

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên:

- Bất Lão Tiên Sinh?

- Đúng thế! Lệnh sư không nhắc đến ta ư? Và không có kể chuyện về ta sao?

Hoàng Thượng Chí giật mình suy nghĩ:

- Đúng rồi! Lão này già lắm mới dám xưng là Bất Lão Tiên Sinh. Hai mươi năm không xưng tên, đúng là một bậc dị nhân tiền bối, có thuật trường sinh, thật là có một không hai trong thiên hạ.

Suy nghĩ như vậy, chàng đổi giọng nói:

- Hiện giờ tôi xin kêu ông bằng lão tiền bối?

Bất Lão Tiên Sinh mỉm cười:

- Ngươi chớ quá lời!

Hoàng Thượng Chí lại hỏi:

- Lão tiền bối niên kỷ độ bao nhiêu?

Bất Lão Tiên Sinh đáp:

- Chỉ độ một trăm dư năm.

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên kêu lên:

- Một trăm lẻ nă m tuổi?

https://thuviensach.vn

Bất Lão Tiên Sinh nói:

- Đúng vậy!

Hoàng Thượng Chí không ngờ những việc đã xảy ra quá sự tưởng tượng của chàng.

Đối với mọi người, Bất Lão Tiên Sinh chỉ là một nho sinh độ bốn mươi tuổi là nhiều, không ai có thể tin được đây là một vị lão khảo sống trên một thế kỷ. Vị này phải có thuật trườ ng sanh mới giữ được trẻ trung như vậy, thật là một dị nhân trong chốn võ lâm.

Do đó chàng có cảm tình ngay với Bất Lão Tiên Sinh, chàng lần lượt kể từ đoạn một trong cuộc đời, lúc gặp Linh Qui Thượng Nhân truyền cho tuyệt học ra sao? Lúc gặp Ma Trung Chi Ma truyền cho hai môn chỉ, chưởng lại truyền thêm toàn bộ chân ngươn nhất nhất kể rõ cho Bất Lão Tiên Sinh nghe.

Bất Lão Tiênh Sinh muôn phầ n cảm động nói:

- Người đời lắm nỗi điêu linh, chỉ có ta già chẳng chết, phải thấy thêm những đều oan trái não lòng. Nhưng tạo hóa chí công, hễ lá rụng là về cội! Này hài nhi! Ngươi sanh ra tốt phước mới gặp nhiều sự kỳ duyên, được các tay hảo thủ cao nhân truyền dạy, để xuất thế sau này, con đường tương lai của ngươi thật là rộ ng rãi thênh thang vô cùng cô lượng.

Hoàng Thượng Chí mãi suy nghĩ mông lung.

Bất Lão Tiên Sinh lại nói tiếp:

- Này cậu bé, ngươi tôn Ma Trung Chi Ma làm sư phụ ngươi sẽ hối hận về sau?

Hoàng Thượng Chí lo ngại hỏi:

https://thuviensach.vn

- Hối hận về chuyện gì?

Bất Lão Tiên Sinh đáp:

- Ma Trung Chi Ma kẻ thù đầy dẫy trong thiên hạ!

Hoàng Thượng Chí điềm nhiên nói:

- Vãn bối đã nhờ người truyền cho tuyệt học toàn bộ chân ngươn đệ tử phải nối chí thầy, ấy là lẽ đương nhiên, có gì đáng phải hối hận!

Bắt Lão Tiên Sinh nói rất nhỏ:

- Ôi! Cũng vì chí khí người trai!

Hoàng Thượng Chí vội nói:

- Vãn bối có một chuyện không rõ, nhờ lão tiền bối chỉ giáo?

Bất Lão Tiên Sinh nói ngay:

- Ta rất sẵn lòng, ngươi nói thử xem?

Hoàng Thượng Chí nói:

- Lão tiền bối có biết rõ chuyện trước lệnh sư giết người có phân rõ chánh tà không?

Bất lão tiên sinh nghĩ ngợi một lúc lâu mới đáp:

- Ta có nghe một vài câu chuyện, sư phụ ngươi giết người rất chớ nhoáng, đối phương không thể chống đỡ kịp, sư phục ngươi giết vô số người, chánh đạo, tà phái đều bị cả, cho nên gã mới xưng hiệu là Ma Trung Chi Ma! A! Sư phụ ngươi có giao phó ngươi câu chuyện gì không?

Hoàng Thượng Chí đáp:

https://thuviensach.vn

- Có!

Bất Lão Tiên Sinh thở dài nói:

- Ôi, đúng rồi, ngươi nói theo thầy học chỉ ba ngày, có lẽ là...

Hoàng Thượng Chí ngắt lời nói:

- Vãn bối vâng mạng thầy làm một việc, nội trong mười ngày phải hoàn thành?

Bất Lão Tiên Sinh vội hỏi:

- Chuyện gì phải gấp rút như vậy? Nội trong mười ngày phải xong?

Hoàng Thượng Chí nghẹn ngào nói:

- Chỉ vì... chỉ vì sư phụ chỉ còn sống trong thời gian mười ngày...

Bất Lão Tiên Sinh mặt biến sắc hỏi:

- Tại sao?

Hoàng Thượng Chí đáp:

- Nguyên sư phụ đã luyện thần công bất kể ngày đêm để cho tẩu hỏa nhập ma, làm cho thân thể tàn phế. Vừa rồi lại dốc túi truyền cho vãn bối toàn bộ chân ngươn, cho nên...

Bất Lão Tiên Sinh thở dài ảo não nói:

- Lão phu muốn gặp mặt lại người bạn trước giờ lâm chung, vậy lệnh sư đang ở tại đâu?

Hoàng Thượng Chí nghe lời nói này, liền đổi ý và nghĩ rằng:

https://thuviensach.vn

- Không thể được, ta không thể tin lời lão được, nếu như có việc gì xảy ra thì ta biết liệu làm sao? Sư phụ của ta hiện giờ là một người tàn phế, một ông lão trói gà không chặt, một đứa nhỏ đập cũng chết hà huống là kẻ biết võ công... phòng bị là hơn, lòng người không thể đo lường được!

Chàng từ tốn nói:

- Xin lão tiền bối hãy đợi vãn bối hoàn thành nhiệm vụ sẽ dẫn tiền bối đến gặp lệnh sư, chỗ ở của lệnh sư quanh co uẩn khúc rất khó tìm!

Bất Lão Tiên Sinh mỉm cười nói:

- Đáng khen thay một người đệ tử! Ngươi sợ lão phu có tà ý phải không? Tốt lắm.

Vậy ngươi vâng lời lệnh sư thi hành chuyện gì thế?

Hoàng Thượng Chí cảm động trước câu nói chân thành của ông lão nên vui vẻ đáp:

- Điều tâm nguyện của sư phụ là phải diệt Chủ nhân Quỷ Bảo cho nên sư phụ chịu hãm mình trong bốn mươi năm?

Bất Lão Tiên Sinh cười chua chát bảo:

- Sao có chuyện kỳ lạ vậy? Lão sư bảo ngươi đi giao đấu với Quái Vật?

Hoàng Thượng Chí lấy làm lạ hỏi nhanh:

- Tại sao gọi là Quái Vật?

Bất Lão Tiên Sinh nói:

- Đúng vậy! Hài nhi ạ! Gã là con Quái Vật thứ nhứt trong thiên hạ!

Hoàng Thượng Chí lại hỏi:

https://thuviensach.vn

- Tại sao gã không xưng là Thiên hạ đệ nhất hiệu Ma hay Quỉ?

Bất Lão Tiên Sinh nói:

- Chẳng phải Ma quỷ, mà là Quái vật?

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên hỏi thêm:

- Huyết Sọ ra đời chắc là ngày tàn của võ lâm, hắn đem máu tanh gieo rắc khắp nẻo đường, như vậy không phải là Ma sao?

Bất Lão Tiên Sinh hỏi:

- Huyệt Sọ là gì?

Hoàng Thượng Chí nói:

- Huyết Sọ là phù hiệu của Chủ Nhân Quỉ Bảo.

Bất Lão Tiên Sinh nói:

- Lão phu trên mười năm chẳng du lãm giang hồ nay mới rời khỏi núi mười ngày, cho nên chẳng rõ mọi việc xảy rả Thực có câu chuyện như vậy sao?

Hoàng Thượng Chí vội nói:

- Trong giới võ lâm thấy phù hiệu Huyết Sọ là kinh hồn biến sắc!

Bất Lão Tiên Sinh nói:

- Quái vật dám cả gan xưng Huyết Sọ, làm những chuyện sát nhân ác đức, gây ra sóng gió như vậy ư?

Hoàng Thượng Chí đáp:

https://thuviensach.vn

- Gần đây đã hai lần xuất hiện?

Bất Lão Tiên Sinh lại nói:

- Chuyện này lão phu sẽ hỏi cho ra lẽ, chứ lời đồn đãi nhiều khi không có thật!

Tiểu tử! Ngươi với Thính Đào Tiểu Trúc có liên hệ gì chăng?

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên không ngờ ông hỏ i câu này cho nên cố giấu chuyện ân tình của mình mà nói:

- Vì vẫn bối có người bạn thân là Hoàng Thượng Chí, chàng này đã được Ngô Tiểu My ra tay cứu nạn, cho nên ân ấy không quên, Hoàng Thượng Chí chẳng may chết đi, vãn bối phải thay thế bạn mà trả ơn, được chút nào hay chút ấy.

Bất Lão Tiên Sinh thở dài:

- Ôi! Nghĩa ân càng nặng, oán hận càng dài. Ngươi có biết do đâu mà Thiên Tề Giáo giết chết Bát Nghĩa Bang Chủ Ngô Do Đạo không?

Hoàng Thượng Chí đáp:

- Đấy là do Ngô Do Đạo không đi mừng ngày sanh của Thiên Tề Giáo Chủ.

Bất Lão Tiên Sinh lại nói:

- Ngươi nhầm, đó chỉ là lời đồn đãi.

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên hỏi:

- Vậy, câu chuyện thế nào?

Bất Lão Tiên Sinh thở dài, trầm giọng đáp:

https://thuviensach.vn

- Chỉ vì một món vật Võ lâm bảo ấn?

Hoàng Thượng Chí vội hỏi:

- Võ lâm bảo ấn? Bảo ấn là cái gì?

Bất Lão Tiên Sinh nói:

- Thiên Đô Bí Lục?

Hoàng Thượng Chí càng thêm kinh ngạc hỏi:

- Thiên Đô Bí Lục? Võ lâm bảo ấn là sao?

Bất Lão Tiên Sinh giảng sơ:

- Trên miếng Bảo ấn có ghi chú Thiên Đô Bí Lục, là một môn công kỳ bí nhứt trên đời!

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- A, cũng vì Bất Nghĩa bang chủ cất giấu vật này, để luyện thành một môn võ tuyệt thế, cho nên Thiên Tề Giáo biết rõ, kiếm cớ mà giết đi, không biết có...

Bất Lão Tiên Sinh nói:

- Nhưng thực tế là gã không rõ Đông Tây gì cả?

Hoàng Thượng Chí vội hỏi:

- Thiên Tề Giáo đã mưu đoạt bảo ấn, giết người mà không rõ hay sao?

Bất Lão Tiên Sinh vội nói:

https://thuviensach.vn

- Chẳng phải vậy! Ta bảo không rõ là không rõ sự bí mật ghi trên bảo ấn, vì đó là vật di truyền từ đời ông cha của họ, họ có những khẩu quyết riêng, người cướp được cũng chẳng biết gì?

Hoàng Thượng Chí lại nghĩ:

- Bất Lão Tiên Sinh vừa bảo mười năm không xuất hiện trên mặt giang hồ, làm sao biết rõ việc này?

Chàng kiếm lời hỏi khéo:

- Lão tiền bối làm sao biết rõ nguyên nhân?

Bất Lão Tiên Sinh mỉm cười trầm giọng nói:

- Ta chỉ nghe lời đồn đãi, mà đoán mò như vậy.

Hoàng Thượng Chí nghĩ ngợi:

- Ông này không chịu nói, thì mình chẳng nên truy vấn nữa.

Chàng vòng tay thi lễ và nói:

- Lão tiền bối nếu không có điều gì chỉ dạy, thì vãn bối xin cáo từ.

Bất Lão Tiên Sinh ôn tồn bảo:

- Vậy là ngươi muốn đến Quỷ Bảo?

Hoàng Thượng Chí nhẹ nhàng nói:

- Hiện giờ, tại hạ chỉ còn một thời gian tám ngày, Vãn bối phải hoàn thành nhiệm vụ, để trở về phục mạng với lệnh sư!

Bất Lão Tiên Sinh vụt nói:

https://thuviensach.vn

- Tốt thay, vậy ngươi hãy chạy trước ta chậm chậm theo sau. Ngươi đã làm quang đãng lại phong cảnh Thính Đào Tiểu Trúc đến việc ngươi trừ khử tên tiểu yêu thay lão phu, làm cho lão phu cảm động, hiện giờ ngươi muốn đến Quỷ Bảo lão phu có một vài lời nhắn nhủ với ngươi!

Hoàng Thượng Chí cả mừng nói:

- Xin lã o tiền bối chỉ dạy.

Bất Lão Tiên Sinh nói nhỏ:

- Ngươi đến ngôi Quỷ Bảo, trước tiên là phải tháo bỏ bộ mặt giả tạo này, ngươi đừng lấy làm lạ, ở trong chuyện lạ nó có cái hay, về sau ngươi sẽ biết?

Hoàng Thượng Chí giật mình thối lui hai bước, há hốc mồm hỏi:

- Gương mặt giả...

Bất Lão Tiên Sinh nói:

- Đúng! Hãy để nguyên bộ mặt thật.

Hoàng Thượng Chí run lên vì bối rối, không rõ vì sao ông lão lại biết mình đeo gương mặt giả, thực là nhãn lực phi phàm! Chàng đã ở cận kề bên sư phụ Ma Trung Chi Ma mấy ngày mà sư phụ vẫn chưa khám phá ra, vừa gặp nhau trong phút chốc, mà Bất Lão Tiên Sinh đã nhận được thật là một sự lạ lùng, khiến cho chàng bội phục vô cùng.

Hoàng Thượng Chí cất tiếng hỏi:

- Lão tiền bối, có cặp thần nhãn rất tinh duy, do đâu lão tiền bối biết...

Bất Lão Tiên Sinh vui vẻ nói:

https://thuviensach.vn

- Chẳng có gì lạ đâ u! Lão phu chỉ xem vật đoán mò mà! Vì theo lời nói tiếng cười của ngươi chứng tỏ ngươi có cả trăm năm công lực, đầy đủ cả hùng phong, hùng khí, nhưng tại sao gương mặt lạnh như tiền? Hễ là kẽ hào kiệt trong chốn võ lâm, mừng giận, ghét, vui đều hiện rõ cảm tình trên nét mặt còn ngươi chẳng biểu lộ một tình cảm nào trên gương mặt do đó lão phu quả quyết là ngươi đeo gương mặt giả, để che giấu gương mặt thiệt mà gương mặt thiệt của ngươi phải đẹp như Phan An tái thế?

Hoàng Thượng Chí hiểu rõ căn do gật đầu, nói:

- Vãn bối vô cùng bái phục!

Chàng cúi đầu bái biệt! Thân mình lướt đi như gió trên đường quan lộ, tựa hồ như điện xẹt sao sa.

Hai ngày qua không biết bao nhiêu công việc dồn dập! Giờ đây chàng đã đi đến một khu rừng già! Đây là nguồn suối bọc quanh ngôi Quỉ Bảo! Chàng bạo gan bước thấp bước cao ngước mặt nhìn về ngôi lũy ma kỳ bí này.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Giao Đấu Ác Quỉ

Từng đợt sóng bạc chạy từ xa bủa mạnh vào ghềnh đá, bọt nước trắng xóa tung tóe lên, trông như đám bông tuyết rơi lả tả.

Tòa Quỉ Bảo nổi bật lên trên nền trời, cái bóng hùng vĩ của Lâu đài cổ kính này, vẫn lạnh lùng chứa đựng bao trùm sự thần bí, khủng khiếp:

- Dòng nhiệt huyết trong người Thượng Chí đã cuồn cuộ n lửa hận thù nung nấu từ bấy lâu, giờ được dịp bộc phát. Chàng đứng sững trên bờ sông, đôi mắt căm hờn nhìn tòa Cổ Bả o.

Mối huyế t thù chàng nào quên được, nhưng hôm nay đội lốt Ma Trung Chi Ma là muốn thực hiện hoài bão của ân sư quyết cùng Quỉ Bảo Chủ Nhân đọ sức.

Nghĩ đến ân sư chàng không khỏi thở dài. Người đã truyền thụ cả công lực cho chàng đặt tất cả tin tưởng vào chàng. Lần ra đi này chàng mang một trọng trách của ân sư, thì việc báo thù kia chỉ là một việc phụ thôi. Thượng Chí cảm thấy buồn nhưng không dám phiền sư phụ.

Nếu khi chàng muốn cởi phăng chiếc mặt nạ ra, song lại ngập ngừng, tự nhủ:

- Không thể được, ân sư đã kỳ vọng nơi ta, làm thế là phản phúc, không phải hành động của kẻ trượng phu. Một ngày kia ta mới có quyền xông vào

https://thuviensach.vn

Quỉ Bảo với bộ mặt thực để rửa sạch huyết cừu.

Chàng không hiểu nổi tại sao Thất Hồn Nhân bảo chàng phải yết kiến lão Bảo chủ này?

Dường như người đã nắm được cả thân thể của chàng vậy.

Còn Bất Lão Tiên Sinh cũng vậy, không biết lão có dụng ý gì mà bảo chàng, muốn vào Quỉ Bảo phải vứt tấm mặt nạ này đi.

Những ý nghĩ ấy cứ xâu xé, giày vò, không cho Thượng Chí yên nghỉ.

Sau cùng chàng nghiến răng cương quyết:

- Ta phải thực hiện cái chí nguyện của ân sư đã.

Nhưng nghĩ phải đối chọi với chủ nhân Quỉ Bảo, Thượng Chí lo sợ, thầm nghĩ:

- Theo ân sư thì môn Đông Kim Chỉ có thể khắc phục đượ c Kim Cương Thần Công của Quỉ Bảo Chủ Nhân, và Ma Ma Chưởng Pháp cũng chế được các quái chiêu của hắn.

Không biết việc ấy có thực không?

Thượng Chí rùng mình kinh hãi:

- Nếu không thì sao? Thân thể ta khó bảo toàn dưới võ công kỳ tuyệt của đối thủ đã đành mà huyết cừu, và Hoài bão của ân sư cũng phải chôn chặt ư?

Ân sư đã khổ nhục suốt bốn mươi năm rồi, giờ còn chịu nổi cái thất bại ê chề này chăng? Không, khô ng bao giờ có thể được sinh mạng người chỉ còn mười ngày ngắn ngủi người sẽ nghĩ sao khi biết được mình thất bại.

https://thuviensach.vn

Chắc người khổ sở đau đớn vô cùng khi biết đến chết mà vẫn không thực hiện được tâm niệm đối với Quỉ Bảo Chủ Nhân.

Như thế tàn nhẫn quá! Ta phải thắng! Thắng để người ngậm cười nơi chín suối.

Nghĩ thế, hùng khí Thượng Chí nổi lên, chàng quên hẳn bao nguy hiểm đang đợi mình, nhún chân phóng vọt khỏi con đường đá ẩn dưới lòng sông, tiến thẳng vào phía cửa bảo.

Thượng Chí nhìn chăm chăm vào cửa bảo, lòng rối loạn trăm đường.

Huyết cừu!

Sứ mạng!

Nguyện vọng ấy muốn hoàn tất đâu phải dễ.

Thượng Chí cảm thấy như có một cái gì vô hình khiến mình chùn bước, kinh sợ.

Bất giác chàng lạnh người, thầm nghĩ đến Bất Lão Tiên Sinh.

- Sao lão cứ nhắc đi, nhắc lại Quỉ Bảo Chủ Nhân là quái vật, có thực thế không?

Lai lịch hắn thế nào? Nhưng hành tung của hắn thật là một xuất quỷ nhập thần, thập phần bí mật, ghê gớm.

Chiếc Huyết Sọ thâm màu máu đỏ trên cửa Quỉ Bảo, như đe dọa tinh thần chàng, khiến Thượng Chí lạnh người.

Nhìn đăm đăm vào Huyết Sọ, trí chàng hình dung đến Hoàng gia trang, những cự khủng khiếp trong phòng khách. Hài cốt thân phụ vẫn trơ trơ với

https://thuviensach.vn

năm tháng và hơn mấy trăm nhân mạng của Hoàng gia trang đã biến thành những bộ xương trắng hếu, nằm ngổn ngang trong trang viện.

Đó có phải chăng là hiện tượng của một cuộc tàn sát, tàn bạo. Máu oan cừu này biết ngày nào gội sạch? Thù diệt gia bao giờ báo cho xong?

Những hình ảnh khủng khiếp ấy, khiến Thượng Chí thấy tự đáy lòng dâng lên niềm xúc động mãnh liệt. Nghĩ đến vị sư thúc cuối cùng cũng từ bỏ cõi trần, chàng sống trơ trọ i một thân, thả bước lang bạt giang hồ, chen rúc vào cái xảo trá điêu ngoa, xấu xa của bọn võ lâm.

Cố nén tiếng thở dài, lòng Thượng Chí tràn ngập đau đớn, tủi hờn.

Chàng chợt nghĩ đế n Âm Sát Mạc Tú Anh, óc lóe lên tia hy vọng, nghĩ thầm:

- Nếu ta tìm được tung tích của Dương Sát Cao Sĩ Kỳ, truy ra sự mờ ám ấy. Ta sẽ đoạt toàn bộ Phật Thủ Bảo Cập ngay. Lúc đó ta có đủ điều kiện để luyện thành Khư Mê Thần Công, thì còn sợ gì Quỉ Bảo Chủ Nhân.

Huyết cừu! Biển hận này nhất định phải được rửa sạch! Ta sẽ xóa cái tên Quỉ Bảo Chủ Nhân trong giới võ lâm và hủy phá cổ bảo này thành bình địa.

Thượng Chí say sưa với ý nghĩ ấy, quên hẳn mình đang đứng trước sự gian nguy mà cái chết dễ như trở bàn tay.

Thượng Chí ngờ đâu những cử chỉ của chàng, không thoát được mấy đôi mắt bí mật, ẩn sau bụi cây, trên bờ sông. Những con mắt ấy lóe lên tia sáng kỳ lạ, dường như căm thù, như ngạc nhiên, và kinh hãi.

Xa hơn nữa cũng có một người đang trầm ngâm nhìn chàng, đôi mắt biểu lộ bao lo âu, kích động.

https://thuviensach.vn

Thượng Chí sững như tượng đá, mắt dán chặt vào cửa Quỉ Bảo. Không biết chàng đứng như thế đã bao lâu rồi, bỗng thấy Thượng Chí rùng mình một cái và trở về với thực tại.

Chiếu theo lời chỉ dẫn của Ma Trung Chi Ma, chàng liền vận nội lực tụ ở đơn điền, rồi hướng về Quỉ Bả o ngâm lớn:

"Nhất ma xuất, nhất ma tiêu, Ma Trung Chi Ma, hội nhất miêu...".

Một luồng âm thanh phát ra dữ dội, ào ạt như sóng gào, chói tai, nhức ó c, hàm chứa một công lực vô cùng thâm hậu.

Đối với Thượng Chí, những câu trên cũng tối nghĩa vô cùng, chàng chỉ học thuộc và đọc ra thế thôi. Theo óc thông minh, chàng đoán rằng:

hai chữ Nhất Miêu có lẽ là tên của Quỉ Bảo Chủ Nhân còn ý nó là gì chàng không cần biết đến.

Cứ thế Thượng Chí ngâm liên tiếp ba lần. Lần thứ ba vừa dứt thì từ bên trong cửa bảo vang lên những tiếng rít rợn người. Chiếc cửa thần bí từ từ xịch mở, để lộ một cửa hang sâu thẳm, tối như mực.

Tim Thượng Chí đập thình thịch như muốn vượt ra khỏi lồng ngực. Chàng thầm nghĩ:

- Đã đến giờ quyết liệt, ta đang bước vào con đường có tiến mà không lùi.

Tuy công lực của chàng vô cùng, sung mãn và tính khí vốn can cường, lãnh đạm nhưng giờ đây trước mặt chàng là Huyết Sọ, một nhân vật bất khả xâm phạm, đã từng gieo vào lòng bọn võ lâm mầm kinh sợ hàng mấy chục năm nay rồi; Thượng Chí không khỏi kinh hãi thầm.

https://thuviensach.vn

Nghĩ đến sắp đối đầu với con người ghê gớm ấy, Thượng Chí cảm thấy gần gật ngạt thở, toàn thân chàng khẽ run lên.

Nhưng chợt nghĩ mục đích chàng đến đây không phải để run sợ, mà trái lại để mạnh dạn khiêu chiến cùng Quỉ Bảo Chủ Nhân, con người đã bị chàng chụp cả căm hận trên đầu, nên chàng không còn e ngại gì nữa, ưỡn ngực hùng dũng tiến vào cửa hang.

Một luồng lãnh khí từ cửa hang bán nguyệt tối om đưa ra, bất giác Thượng Chí rợn cả người. Chàng có cảm tưởng mình đang tiến sâu vào lòng địa ngục và sắp đối đầu trước một tử thần gớm ghiếc.

Bất giác câu nói của Bấ t Lão Tiên Sinh vọng bên tai chàng Quỉ Bảo Chủ Nhân là một quái vật. Lão tiên sinh này là một trong số rất ít người đã thấu rõ bên trong Quỉ Bảo, nhưng người không chịu nói rõ cho chàng hiểu.

Tai chàng lại vang lên lời căn dặn của sư phụ "... không được thương hại hắn...

không được thừa cơ này mà báo oán...".

Sư phụ chàng lấy gì mà tự tin rằng mình sẽ thắng? Đông Kim Chỉ có quả là khắc tin của Kim Cương Thần Công chăng? Cái uy lự c của nó chàng đã thử mộ t lần rồi, thật khốc liệt vô cùng, rõ là một tuyệt học quán thế. Nhưng đối với Quỉ Bảo Chủ Nhân, con người đầy mình tuyệt học ấy, Đông Kim Chỉ có đủ uy vũ đẩy lui gã không! Thượng Chí thấy khó tin tưởng mình thắng được.

Chàng thầm nghĩ:

- Trong bốn mươi năm trời đằng đẵng, chắc hắn đã luyện thêm nhiều môn tuyệt học khác, như thế võ công của hắn phải hơn trước nhiều và như thế sự tin tưởng của sư phụ ta quá chủ quan chăng!

https://thuviensach.vn

Cửa hang hình bán nguyệt này đục thủng hẳn vào một tảng đá to tướng, rêu mối mọc um tùm, con đường đá bò quanh co qua hang tối u huyền, hai bên đường có những khối đá mòn mỏi lâu ngày nằm chập chùng nhả những quái vật rình mồi làm tăng thêm vẻ rùng rợn, chết chóc...

Thượng Chí vừa đặt chân vào cửa bảo, thì từ trong đưa ra một giọng nói lành lạnh:

- Thằng nhỏ kia, dừng bước lại!

Thân mình hơi chấn động, Thượng Chí đứng lại, chợt hiểu là người kia đã dùng thuật Thiên Lý Truyền Âm, một công phu thượng thừa, ở từ xa nói với chàng.

Tiếng nói ấy lại tiếp:

- Thằng nhỏ này cả gan thực! Dám giả danh, giả dạng Ma Trung Chi Ma hòng dối gạt lão phu mở cửa. Người chắc không thiết sống?

Không còn phân vân gì nữa, chỉ cần nghe cái giọng nói lành lạnh khủng khiếp ấy, chàng cũng biết là Quỉ Bảo Chủ Nhân rồi.

Hoàng Thượng Chí định thần lại, vận nội công đầy đủ ở đơn điền rồi hướng vào cửa bảo, nói:

- Quỉ Bảo Chủ Nhân có phải là tôn giả chăng?

- Quả không sai!

Máu trong người Thượng Chí sôi sục căm thù! Chính huyết hải thù địch của chàng đây rồi! Chàng run lên vì tức giận. Nhưng nghĩ đến ân sư thì lửa hận hạ xuống:

- Ta phải thực hiện hoài vọng của ân sư đã, việc trả thù tạm gác lại sau.

https://thuviensach.vn

Nghĩ thế, chàng liền nói:

- Bảo chủ lấy nguyên do nào mà bảo tại hạ là giả danh nghĩa của Ma Trung Chi Ma chứ?

Đáp lời chàng là một chuỗi cười khanh khách, giọng kia lạnh lùng hỏi:

- Ha! ha! Ngươi có biết qui luật của Quỉ Bảo chăng?

- Qui luật gì?

- Rình xem Quỉ Bảo là phải chết!

Thượng Chí hỏi:

- Sao lại gọi là rình rập?

- Ngươi dám mạo Ma Trung Chi Ma...

Thượng Chí lạnh lùng hự một tiếng, nói:

- Sao ngươi biết?

- Vì mi là thằng nhãi con, mà câu chuyện của ta và Ma Trung Chi Ma đã bốn mươi năm qua rồi, sao ngươi lại biết được?

Thượng Chí không khỏi phục sự nhận xét tinh tế của đối phương nói:

- Bảo chủ, chắc người không ngờ tại hạ đã tuân lệnh mà đến đây?

- Ngươi tuân lệnh của người nào?

- Gia sư?

Giọng đượm vẻ ngạc nhiên:

https://thuviensach.vn

- Sư phụ ngươi là ai?

Thượng Chí lạnh lùng:

- Ma Trung Chi Ma.

- Láo thật, thằng nhãi! Ngươi phải bảo thực cho lão phu biết, có đúng ngươi là người được chân truyền của Ma Trung Chi Ma không?

Thượng Chí cười gằn:

- Tại hạ nói dối ư?

- Thôi được! Ngươi đến đây làm gì?

Lòng Thượng Chí lúc này rối như tơ vò, chàng không biết làm sao, Thất Hồn Nhân đã hai lần khuyên chàng đến yết kiến Quỷ Bảo chủ nhân và nói cho y rõ thân thế của chàng! Như thế để làm gì? Có dụng ý gì chăng?

Nếu muốn yết kiến lão ta thì đây là cơ hội tốt để thực hiện, nhưng chàng không muốn tự mình khai gia thế cho kẻ thâm thù. Hơn nữa thù nhân đâu phải kẻ tầm thường, mà lại là đệ nhất ma tôn trong võ lâm, võ nghệ siêu việt, quán chúng.

Nghĩ thế, chàng lạnh lùng nói:

- Trong bốn mươi năm qua, gia sư không bao giờ quên nổi cái nhục vì đã thất bại dưới tay ngươi.

Giọng cười đắc chí nổi lên, rồi một giọng trầm trầm, Bảo Chủ nói:

- Hà! Hà! Tự thuở nay hễ đấu võ thì phải có kẻ thắng người bại. Thua chưa phải là nhục, thắng chưa hẳn là vinh. Lão phu thắng lịnh sư bằng công lực chánh thống, đâu phải tà thuật, lịnh sự thật quá cố chấp. Hà! Hà, sao lịnh sư không đến đấu với lão phu, mà sai tiểu tử tới đây?

https://thuviensach.vn

Thượng Chí lạnh lùng:

- Gia sư không thể đến được.

- Tại sao thế?

Thượng Chí ngập ngừng một chút nói:

- Gia sư gần...

- Sao? Tiểu tử muốn bảo lịnh sư gần chết phải không?

- Phải, chỉ vì một lời hứa bốn mươi năm về trước mà gia sư chỉ sống được vài ngày nữa thôi! Người đang chờ tin tại hạ mang về.

Một giọng nói quái dị, có vẻ cảm động, lại vọng lên như ma gọi hồn:

- Lão phu không hiểu ý lịnh sư muốn gì?

Thượng Chí nói:

- Tại hạ phụng mạng gia sư đến đây là để xem sau bốn mươi năm võ nghệ, ai cao hơn ai!

- Thế nghĩa là gì?

- Có gì mà không hiểu, gia sư muốn tại hạ thay người thực hiện lời cam kết bốn mười năm trước. Nghĩa là tại hạ sẽ đấu sức cùng ngươi.

- Ngươi vừa bảo sao? Mày táo bạo thực, ngươi đủ sức thay thế lịnh sư sao?

- Phải, đủ sức hay không rồi sẽ hay.

- Tiểu tử dám khiêu khích lão phu? Chớ có ngông cuồng như thế.

https://thuviensach.vn

Thượng Chí lạnh lùng:

- Quả không sai tý nào.

Chàng vừa dứt lời thì một chuỗi cười vang dậy chát chúa như tiếng binh khí chạm nhau, âm thanh sắc bén tựa đao kiế m đập và o mạng nhỉ nghe rất khó chịu, nhức nhối làm sao! Tiếng cười lại đượm vẻ khinh bỉ, phách lối vô cùng.

Giọng cười càng lúc càng cao, cao ngất. Khí huyết trong người Thượng Chí như bị ảnh hưởng âm thanh ấy khuấy trộn, cứ ào ạt lên xuống không ngừng, cuồn cuộn vào nhau không khác thủy triều vậy.

Thượng Chí vội vận nội công chống lại tiếng cười quái dị ấy. Chàng cảm thấy dễ chịu lần, một lúc sau thì chàng lấy lại được sự bình thường.

Khi tiếng cười ngừng lại, trên mặ t chàng đã ướt đẫm mồ hôi. Chàng đưa tay áo chùi một lát mới ráo. Lúc này chàng mới ý thức rõ ràng là nội công của cường địch thâm hậu không kể xiết.

Tiếng nói Quỉ Bảo Chủ Nhân lại vang lên đầy vẻ kinh ngạc:

- Tiểu tử, không ngờ ngươi lại chịu nổi Hoãn Nguyên Nhất Tiếu của lão phu, đáng khen lắm.

Hoàng Thượng Chí hoảng hốt nghĩ thầm:

- Lão này ghê gớm thực! Lão ta chỉ ở chỗ cũ, tất không nhìn thấ y ta, sao lão biết được ta chưa bị thương. Không lý lão lại được đôi mắt Thông Nhãn Thiên như lời đồn chăng?

Tuy sợ sệt trong lòng nhưng chàng làm tỉnh lạnh lùng đáp:

- Tại hạ nào biết Hoãn Nguyên Nhất Tiếu là gì đâu, nhưng tại sao Bảo Chủ lại cười thế?

https://thuviensach.vn

- Không cười sao được? Lão phu không ngờ Ma Trung Chi Ma ngô nghê đến thế!

Dám sai một hậu sinh tiểu tử thay mặt thực hiện lời cam kết. Lão phu cứ tưởng mình đang chiêm bao...

Thượng Chí tức giận vô cùng cất giọng lành lạnh nói:

- Bảo chủ nói như thế có phách lối quá chăng?

Có tiếng cười gằn:

- Phách lối? Tiểu tử dám bảo lão phu phách lối...

Một chuỗi cười ngạo nghễ:

- Ha! Ha! Gan dạ của người làm lão khâm phục, đồng thời vì nể mặt lịnh sư ta ban phúc cho ngươi một lần. Thôi hãy đi đi! Lão phu đã tự phá luật của mấy chục năm nay đấy.

Thượng Chí vẫn lạnh lùng, mai mỉa:

- Không dám, không dám! Làm cho Bảo chủ phải bận tâm, tại hạ không yên lòng.

- Hà, hà. Giờ ngươi định sao?

Thượng Chí nói:

- Lệnh gia sư khó trái được...

- Thế ngươi quyết khiêu chiến cùng lão phu à?

Chàng lạnh lùng:

- Tại hạ đến đây chỉ có mục đích ấy, đã nói với bảo chủ rồi.

https://thuviensach.vn

- Ha, ha! Ngươi quá ngông cuồng không tự lượng sức mình sao?

- Đó là việc của tại hạ, Bảo chủ chớ lo.

Bảo Chủ tức giận, hằn học:

- Thật ngông cuồng! Ngươi không xứng giao thủ với lão phu.

Hùng khí bốc lên ngùn ngụt, Thượng Chí phẫn nộ nói:

- Bảo chủ định hủy lời hẹn đó chăng?

- Tại sao ta phải hủy lời hẹn?

- Thế sao không nhận lời khiêu chiến.

Như cố nén tức giận, bảo chủ nói:

- Khiêu chiến? Hà... hà... Nếu sư phụ ngươi tự đến đây thì lão phu còn có thể nể tình mà giao đấu...

Thượng Chí hự một tiếng, lạnh lùng nói:

- Tại hạ đến đây thay gia sư, như thế có khác nào gia sư thân hành tới sao.

- Đừng có ngông cuồng mà uổng mạng, hãy lập tức rời khỏi nơi này trước khi lão phu thay đổi ý. Nếu không...

- Nếu không thì sao?

- Ngươi sẽ hối hận cả đời!

Lúc bấy giờ cơn giận của chàng đã lên đến tột độ, quên mất cái nguy hiểm kề cận, cất tiếng lạnh lùng, hằn học phản đối:

https://thuviensach.vn

- Mặc xác ta.

Chuỗi cười i chát chúa lại phát lên:

- Ha! Ha! Ha! ... Mấy mươi năm rồi, đây là lần thứ nhất, có người dám nói với lão phu như thế.

Hoàng Thượng Chí cũng cười lớn nói:

- Không phải chỉ thế thôi đâu, sau...

Bảo chủ lạnh lùng cắt lời:

- Tiểu tử! Ngươi không thích sống chăng?

Thượng Chí lạnh lùng:

- Tôn giá! Phải chă ng ngươi không dá m nhận lời khiêu khích của ta?

- Tiểu tử, bước tới, lão phu đang chờ ngươi đây.

Thượng Chí khẽ hự một tiếng, mạnh dạn thẳng bước vào cửa Quỉ Bảo.

Tiếng chân bước sào xạc trên con đường đá sỏi hình bán nguyệt dội vào vách vang lên như tiếng chân của nhiều người vậy.

Đi hết con đường đó, thì trướ c mặ t hiện lên hai dãy nhà đá, những thớt đá sắp xếp rất công phu và kiên cố lạ thường.

Hai dãy nhà này đều không có chiếc cửa sổ nào cả, chỉ vỏn vẹn mỗi một cửa sắt, đã lâu đời sét rỉ cả, khiến chàng có cả m tưởng từ khi có căn nhà này chiếc cửa này chưa được mở ra lần nào. Giữa hai gian nhà đá là con đường chật hẹp, chạy ngoằn ngoèo rồi mất hẳn sau một trong hai dãy nhà đó.

Trên trần và các góc nhà, nhện đóng dày từng lớp, bụi cát bám đầy.

https://thuviensach.vn

Sân và sàn nhà cũng lát toàn đá, nhưng một phần lớn đã bị cỏ mọc đầy, nham nhở khó coi.

Hơi khí ẩm thấp lẫn với cây mục tạ o thành một mùi khó ngửi.

Mặt trời đứng bóng mà trong Bảo chỉ lờ mờ, mọi vật đều mờ ảo trông không khác nào nơi địa ngục quỉ vương.

Thượng Chí nghe tim mình đập mạnh, không biết Quỉ Bảo Chủ Nhân gọi chàng vào đây, rồi lão lại cút đâu mất. Chàng e ngại vô cùng, vì chàng biết đối phương thấy mình mà mình không thấy đối phương là điều nguy hại.

Chàng lẩm bẩm:

- Lão ma đó định giở trò gì đây.

Không khí trong tòa Quỉ Bảo hoàn toàn yên lặng, cái yên lặng rợn người.

Chàng có cảm giác như mình đang đứng giữa một cổ mộ, tử khí bao trùm lấy chàng, hơi thở trở nên nặng nề, khó chịu.

Thoạt nhiên một bó ng người xuất hiện đột ngột! Phát giác được sự kiện đó, Thượng Chí vội dừng bước, đưa mắt nhìn quái nhân toàn thân lạnh toát, lông tóc dựng ngược vì kinh sợ, chàng lùi lại hai bước thủ thế.

Chàng chưa từng thấy ai quái dị như người này. Đầu tóc hắn rũ xuống lồm xồm che khuất cả mặt không còn thấy mặt mũi ra sao. Hắn lừ đừ tiến về phía chàng, dáng điệu quái gở. Quả là quái vật chứ không là người.

Thượng Chí lẩm bẩm:

- Đây là quỉ sứ chăng?

https://thuviensach.vn

Tiếng chân nặng nề lê đến bên chàng; Thượng Chí thét lớn:

- Đứng lại!

Âm thanh dội vào vách đá, nhái lại tiếng chàng nghe rờn rợn.

Quái nhân như không nghe tiếng chàng, vẫn lừ đừ bước đến.

Hoàng Thượng Chí lùi lại thêm bước nữa, lẩm bẩm:

- Hay là chính hắn!

Nghĩ thế, Thượng Chí vừa hồi hộp vừa lo sợ. Chàng trừng mắt quát:

- Tôn giả, chủ nhân Quỉ Bảo làm trò quỉ ư?

Quái nhân vẫn không đáp lời nào, tiến bước coi như không có chàng đừng đó.

Thượng Chí vận chân khí vào song chưởng thủ trước ngực, sẵn sàng ứng chiến.

Chàng lại thét hỏi:

- Quái vật đứng lại.

Tiếng quát rất lớn, dội vào vách đá, quyện vào nhau tạo thành một âm thanh hỗn loạn.

Quái nhân vẫn trơ như sắt trước lời trách mắng của chàng. Gã từ từ tiến về phía chàng.

Khi chỉ còn cách độ tám bước, Thượng Chí cáu tiết, tả chưởng vung lên, phát một thế nhanh như điện chớp.

https://thuviensach.vn

Quái nhân lách mình tránh chưởng rất nhẹ nhàng. Áp lực của chưởng phong đánh bốp vào nền đá một tiếng khô khan. Tảng đá tuy không bể nhưng lún sâu xuống ba tấc, thực là một công lự c phi phàm.

Thấy quái nhân tránh được thế chưởng của mình, Thượng Chí phục thầm.

Bỗng quái nhân đưa tay vén mớ tóc bung xòa dưới trán, hai luồng nhỡn quang lạnh lẽo phóng về phía chàng. Rồi phát ra hai tiếng oa oa quay phắt người lại bỏ đi.

Thượng Chí toàn thân rúng động. Rõ là tiếng nói không, cười cũng không phải cười, tiếng kêu lơ lớ khó nghe và quái lạ vô cùng.

Đứng nhìn sững cho đến khi quái nhân mất hẳn sau khúc quẹo, lòng chàng cảm thấy người này quái gở quá!

Nhất là đôi mắt của quái nhân sao lại lạnh lẽo thế? Nó từ từ như mất cả sinh khí.

Đôi mắt của một xác chết thì đúng hơn của một người còn sống.

Quái nhân đã mấ t rồi mà trong trí chà ng còn lởn vởn đôi mắt lạnh lẽo kia.

Qua phút sững sờ, chàng mạnh dạn tiến bước vào con đường chật hẹp, giữa hai gian nhà đá đó.

Đi được tám, chín bước, bỗng có hai bóng đen áp tới nhanh như chớp, đồng thời một sức ép nặng nề như núi đè xuống người chàng. Thân hình chàng cảm thấy đau nhói như bị dao cắt phải.

Biết tránh không kịp, chàng vội đưa song chưởng đánh mạnh về phía hai bóng đen, chưởng phong mạnh như vũ bão.

https://thuviensach.vn

Một tiếng bùng vang lên, hai bóng đen lảo đảo lui về sau.

Hoàng Thượng Chí dựng ngược mày trừng mắt nhìn hai bóng nọ. Chàng giật nảy mình. Đúng là hai con quỉ, miệng rộng toác đến gần tai, hai răng nanh trắng hếu, cong quặp xuống cằm, trong thật rợn người.

Sự việc này xảy ra chớp nhoáng. Hai ác quỉ lắc lư, vừa đứng sững liền nhảy tới, ngũ trảo lanh lẹ, biến ảo dị thường, nào gạt, bắt, điểm, tấn công như vũ bão.

Thượng Chí vì sợ hãi nên không còn đủ bình tĩnh chiến đấu, chàng lui về thế thủ.

Vận nội lực dùng một chưởng thức trong Ma Ma Chưởng Pháp ra bảo vệ toàn thân, một luồng kình lực vây kín như tường đồng, vách sắt.

Hai ác quỉ không thèm để ý đến, cứ ào ạt tấn công, liên miên, song vì Ma Ma Chưởng Pháp là một môn tuyệt kỷ, bọn chúng không sao đụng vào người chàng được.

Bỗng hai ác quỉ liều lĩnh xông vào một lượt tung bốn chưởng tấn công một lúc.

Bùng, bùng... hai tiếng vang dội cả cổ bảo, Thượng Chí cảm thấy đau buốt cả người như chạm phải một khối sắt nguội. Thân hình hai ác quỉ vẫn trơ trơ. Chưởng lực chàng hoàn toàn bị hủy diệt! Tinh thần chàng không còn đủ bản năng tự vệ khiến chàng nhảy lùi lại ba bước. May mắn thay, nhờ cái nhảy ấy, chàng thoát được bốn quỉ trảo chộp ngay vào chỗ chàng đứng khi nãy.

Thượng Chí chưa kịp hoàn hồn thì hai ác quỉ đã thay đổi vị trí, trở lại tấn công dữ dội hơn trước.

https://thuviensach.vn

Võ công của hai ác quỉ này thật cao dịu và kỳ lạ vô cùng, chàng chưa hề gặp trên giang hồ bao giờ.

Nếu không được may mắn, chắc chàng không chịu nổi cái chộp của bọn ác quỉ này. Và nếu không là chàng, mà là bất cứ một nhân vật võ lâm nào khác ở trong trường hợp này cũng khó thoát một quyền của bọn họ.

Vừa tránh được hai tay quyền của hai ác quỉ, Thượng Chí chưa kịp đứng vững thì hai quyền khác lại ập tới, nhanh nhẹn và mạnh mẽ hơn trước nhiều. Khẩn cấp quá, không còn suy nghĩ gì nữa, chàng liền vận toàn lực vào song chưởng đẩy mạnh về phía địch.

Hai ác quỉ vừa xông tới, bóng quyền loang loáng gần chạm mình chàng bỗng dưng ngưng lại. Chưởng lực đã đè nặng trên toàn thân, hai ác quỉ không sao cử động được.

Cuộc đấu võ biến thành cuộc đấu sức.

Thượng Chí bị hiện tượng quái gở này làm toát mồ hôi trán. Chàng định thâu chưởng lại, nhưng mới nhớm tay thì hai ác quỉ đã tiến sát thêm bước nữa. Kinh hãi, chàng liền vận sức đẩy ra trở lại.

Áp lực củ a đôi ác quỉ càng lúc càng nặng nề hơn.

Hoàng Thượng Chí vận thêm chân lực để chống lại, rồi trố mắt nhìn hai ác quỉ. Vì lúc này chàng và đôi ác quỉ chỉ cách nhau có ba bốn thước nên nhìn rất rõ. Té ra hai người đó đã đội một lớp áo sắt, bịt kín từ đầu đến chân.

Khám phá được sự gian trá này, Thượng Chí nghĩ thầm:

- Hèn gì, thân hình bọn này rắn chắc đến thế. Chúng đã chịu mấy chưởng của ta.

https://thuviensach.vn

Nến còn có thể áp tới! Nhưng chúng lại không biết biến thế gì cả. Chỉ áp vào chịu đấm ăn sôi. Rõ lợi hại thay!

Biết thế, nên chàng không còn kinh hãi như trước nữa, cố vận sức kiềm chế áp lực càng ngày càng mãnh liệt của hai ác quỉ này.

Ngay lúc ấy, tiếng cười Quỉ Bảo Chủ Nhân vang lên:

- Ha! ... ha! ... Tiểu tử ngông cuồng kia ơi! Xem ngươi còn chịu được bao lâu nữa.

Một lần nữa lão phu phá luật! Ngươi cút mau đi! Đây là lần cuối cùng đấy. Hãy về nói với sư phụ ngươi biết là Quỉ Bảo Chủ Nhân vẫn như xưa...

Thượng Chí thét lớn:

- Tại hạ cám ơn thiện ý đó.

- Bọn võ lâm ngày nay, lão phu không tìm được ai đáng tay là địch thủ với lão cả.

Thượng Chí cười lạ nh lùng, đáp:

- Cái đó thì chưa biết được, chỉ biết giờ đây tại hạ chưa thực hiện xong hoài bão của ân sư, không thể nào ra về được.

Một chuỗi cười lại nổi lên, tiếp theo giọng lạnh lùng:

- Nếu thế, sư phụ ngươi dưới chín suối sẽ mỉm cười công nhận lão phu là tay vô địch.

Thượng Chí nghe Bảo Chủ có ý mỉa mai ân sư thì bốc giận. Nghĩ thầm:

- Sư phụ đã hết lòng truyền võ công, cùng chân khí cho ta, ta không thể để ân sư phải uất hận nơi chín suối được. Người sống đau khổ trong bốn

https://thuviensach.vn

mươi năm chỉ đợi phút này. Ta quyết không để nhục sư môn. Người chỉ sống thêm có vài ngày! Vài ngày thôi!

Thời gian bây giờ đối với ân sư là phút trang trọng nhất đời, mà hành động của ta có thể làm cho người ngậm cười thỏa nguyện nơi chín suối hay uất hận.

Nghĩ thế chàng liền thét lớn:

- Ta phải thắng!

Dứt lời, liền vận toàn bộ chân khí còn lại vào song chưởng; tả chưởng quét chữ Quyết, hữu chưởng vung chữ Chấn trong Ma Ma Chưởng Pháp. Chà ng thét lên một tiếng tựa sấm, phát liên tiếp hai chưởng. Chưởng phong ào ạt như thác đổ.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Gặp Dương Sát Cao Sĩ Kỳ

Ma Ma Chưởng Pháp là một tuyệt học, thuần về âm nhu, và người dùng nó bao giờ cũng phải giữ lòng yên tĩnh. Hoàng Thượng Chí nhờ hai lần kỳ ngộ, nên chân lực hiện tại trong người chàng đã lên đến hai trăm năm công lực. Điều này khó tìm thấy ở một người thứ hai như chàng trong võ lâm.

Bởi thế hai chưởng này cực kỳ mạnh mẽ.

Bùng! Bùng hai tiếng chói tai, đôi ác quỉ bằng sắt bị chưởng lực phá hủy và bắn văng vào tường đá nhoáng lửa. Đá vụn bay ra tua tủa! Thì ra hai vách tường của hai gian nhà đá, bị thây hai ác quỉ va vào, xụp hẳn xuống.

Lẫn trong tiếng va chạm ấy có hai tiếng kêu thê thảm của kẻ tuyệt mạng.

Thượng Chí giật mình kinh hãi, thầm nghĩ:

- Trong nhà đá này lại có người ư? Chắc là tù nhân của Quỉ Bảo thì phải.

Vì dùng quá sức, Thượng Chí cảm thấy chân khí còn tản mác, liền ngồi xuống, vận khí tựu về lại đơn điền, lúc sau thì khỏe lại như cũ.

Thượng Chí đứng dậy, đưa mắt quan sát.

https://thuviensach.vn

Hai gian đá nhà vẫn sừng sững, vững chãi như hai quả núi con. Đôi cửa sắt to tướng rỉ sét được khóa chặt.

Thượng Chí đưa ra giả thuyết:

- Nếu quả có người bị nhốt trong này, chắc họ là những nhân vật giang hồ, đã động tính tò mò muốn khám phá Quỉ Bảo, nhưng thất bại bị bắt. Hoặc không thì họ là những thuộc hạ Quỉ Bảo bị phạm luậ t của chủ nhân.

Đang nghĩ đến, bỗng nghe một chuỗi cười ngạo nghễ, rồi giọng nói của Bảo Chủ:

- Ha! Ha... Tiểu tử, ngươi giỏi hơn sư phụ ngươi nhiều rồi. Đủ sức hủy được Hộ Bảo Kim Cương của Quỉ Bảo, tài năng như thế kể cũng hiếm có đấy! Nhưng ngươi còn...

Thượng Chí hét:

- Còn sao?

- Ngươi còn non nớt lắm, không đủ sức thách lão phu đâu.

Thượng Chí nghiến răng ken két, quát:

- Tôn giá, mấy lời phách lối ấy không làm tại hạ phải sợ hãi mà lùi bước đâu?

Bảo Chủ lạnh lùng:

- Lùi bước? Ha! ... Ha! ... Ngươi hết cơ hội rồi, bây giờ có muốn lùi cũng không được.

Ngươi phải ở đây mãi mãi cùng gian nhà đá này.

Thượng Chí tức giận, thầm nghĩ:

https://thuviensach.vn

- Giờ ta hủy hết hai gian nhà này, xem lão làm gì được ta cho biết. Có như thế lão mới lòi mặt ra ngoài.

Nghĩ thế Thượng Chí chạy theo con đường hẹp, tiến sát vào giang nhà. Nhưng chạy hoài mà vẫn không đến gần được. Con đường quanh co cứ dài mãi ra, những gian nhà đá bây giờ lại thay đổi hẳn phương vị nằm loạn xị.

Thượng Chí bối rối vô cùng!

Đường đi càng lúc càng nhiều, chia thành nhiều ngã.

Đến khi chàng dừng chân lại, chàng phát giác được là mình còn đứng chỗ cũ.

Chàng muốn thoá t khỏi những căn nhà quái đản mà không sao được. Xem lại thì chỉ có một vùng đất tí tẹo, mà chàng chạy mãi, chạy hoài vẫn không hết.

Sao lại quái gở thế này? Chàng lẩm bẩm, rồi chợt nghĩ:

- Phải rồi! Đây có lẽ là một kỳ môn trận pháp, mà lão Bảo Chủ đã lập thành.

Nghĩ thế, chàng vội nhảy lên nóc nhà, nhưng lại ngạc nhiên vô cùng vì trước mắt chàng hiện ra vô số nhà đá giống nhau cái nọ nối đuôi cái kia, liên miên bất tuyệt. Nhìn đến mút mắt vẫn thấy toàn là nhà đá thôi. Đường ra vào Cổ Bảo không còn thấy đâu nữa và bên tai hết nghe được tiếng nước chảy.

Thượng Chí biết mình đã lâm vào kỳ trận rồi. Khẽ thở dài bực tức.

Hậu quả của cuộc chạy mù quáng này làm cho chân lực bị hao mòn.

Nhảy khỏ i mái nhà, chàng lại thấy được con đường cũ và nghe được tiếng nước chảy trở lại.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí cáu tiết quát lớn:

- Bớ Bảo Chủ! Ta không ngờ con người lừng lẫy như ngươi mà phải nhờ đến kỳ môn trận pháp để giữ chân ta lại.

Cất tiếng cười đắc chí, Bảo Chủ nói:

- Tiểu tử! Ngươi đã vô dụng rồi sao? Sư phụ ngươi không dạy ngươi môn đồ trận này à?

Tiếng cười đượm vẻ tự phụ, làm Thượng Chí tức gần bể phổi nghẹn ngào không nói lên được lời nào.

Không ngờ Quỉ Bảo Chủ Nhân không kể đến lời thách thức của chàng không chịu xuất đầu lộ diện, còn lập kế nhốt chàng trong trận đồ này.

Dĩ nhiên điều này trái với dự ước của Ma Trung Chi Ma nếu không thì ân sư chàng đã dạy chàng cách phá trận này rồi.

Một lần nữa chàng lại phóng mình chạy cầu may, nhưng sau mộ t lúc tung hoành vẫn không sao thoát khỏi hai gian nhà đá được.

Chợt một ý nghĩ kỳ quái thoát qua óc, chàng nghĩ:

- Tòa Quỉ Bảo này không quá năm mươi trượng vuông, sao ta không đập nát mấy giang nhà quái gở này đi! Biết đâu nhờ đó mà trận pháp sẽ tự hủy.

Cho là thượng sách chàng liền tụ chân khí ở đơn điền đầy đủ, huy động hai cánh chưởng, vận bảy phần sức, phát ra dữ dội vào tường đá của một trong hai thạch thất.

Nhưng chưởng lực vừa thoát ra bỗng biến mất không gây một phản ứng nào cả Tòa thạch thất vẫn trơ trơ không nao núng.

https://thuviensach.vn

Thượng Chí chưng hửng đứng nhìn, không hiểu gì cả...

Quá ngạc nhiên, chàng nhảy phốc bên tường đá đưa tay mò vào những viên đá to, lạnh ngắt và cứng rắn lạ lùng.

Chàng cứ ngờ rằng trận pháp hư hư, thực thực biến ảo khôn lường, thì hai tòa thạch thất này chắc là hai giang nhà giả. Nào ngờ nó vẫn bằng đá cứng.

Chàng lẩm bẩm:

- Quả là thực rồi! Không phải giả! ... Nên thế chưởng lực của ta không gây được phản ứng gì với nó cả... Lạ thực! ...

Chàng định tạm đến gần tường phát thử một chưởng nữa xem sao. Nhưng chưởng lực chưa thoát ra... đột nhiên có bàn tay của ai lành lạnh chận sau lưng chàng.

Giật thót người chàng định quay lạ i phản công bỗng nghe một giọng trầm trầm, lạnh lùng:

- Chớ có động thủ.

Tiếng nói rõ của Quỉ Bảo Chủ Nhân không sai! Thượng Chí lạnh cả người, nhưng làm tỉnh hỏi:

- Tôn giá! Ngươi định giở trò gì đấy?

Cười gằn một tiếng, Bảo Chủ lạnh lùng:

- Ngươi có chịu phục chưa?

Trố lên cười khanh khách, chàng khinh bỉ nói:

- Phục? Ngươi bão ta phải phục cái hành động lén lút đê hèn ấy chăng?

https://thuviensach.vn

- Thực ngươi không phục à?

Thượng Chí cộc lốc đáp:

- Dĩ nhiên!

- Tiểu tử táo gan thực! Ngươi là người ngông cuồng nhất trong những số người ngông cuồng mà Lão phu đã gặp. Còn phải như thế nào ngươi mới chịu phục?

Phàm những ai đã vào Quỉ Bảo rồi, sẽ chung thân trong thạch thất này cả. Tuy thế nhưng họ đều phải phục lão gia.

Thượng Chí thấy quái lạ quá, tò mò hỏi:

- Những người bị nhốt trong nhà đá này, toàn là nhân vật võ lâm cao thủ cả sao?

- Phải, nhưng chúng là bọn người phách lối, coi trời đất như không có ai.

- Bọn họ vì phục tài ngươi mà tự nguyện chịu chung thân cấm cố à?

- Chớ sao!

Thượng Chí cười khảy, lạnh lùng:

- Nhưng tại hạ không phục!

Bảo Chủ lạnh lùng nói:

- Như thế thì ngươi hết đường về rồi.

Thượng Chí giận dữ, quát:

https://thuviensach.vn

- Tại hạ không ngờ tôn giá lại dùng thủ đoạn uy hiếp buộc người khác phải phục mình?

Bảo Chủ vẫn thản nhiên đáp:

- Uy hiếp? Đối với ngươi, cũng như muôn vạn người khác lão phu chưa từng dùng thủ đoạn uy hiếp ai bao giờ.

Thượng Chí hằn học:

- Nếu vậy hành động này của ngươi phải giải thích như thế nào?

- Lão phu chỉ cần hỏi tiểu tử vài câu, rồi bù cho ngươi một điều kiện thích đáng!

Thượng Chí ngạc nhiên, hỏi:

- Bảo Chủ còn muốn gì nữa?

Như không để ý lời khiêu khích ấy, Bảo Chủ hỏi:

- Ngươi có thực là kẻ chân truyền của Ma Trung Chi Ma không?

- Phải, ngươi không tin à?

- Danh hiệu?

Thượng Chí đáp cộc lốc:

- Bệnh Thần!

- Bệnh Thần à?

- Phải.

- Lão phu cần biết tên thực của tiểu tử.

https://thuviensach.vn

Thượng Chí chợt nhớ lại lời Thất Hồn Nhân, nên phân vân hết sức! Nếu trình bày thân thế mình cho Quỉ Bảo Chủ Nhân thì ngoài trường hợp này không tìm đâu thích hợp hơn nữa. Có nên nói cho lão biết chăng? ... Khô ng thể được, bây giờ không phải chuyện của ta! Ân sư đang thực hiện lời cam kết xưa. Chàng định bụng sau này sẽ đến đây, chẳng những nói rõ gia thế cho lão biết mà còn cho lão thấy bộ mặt thật của chàng, rồi phá tan Quỉ Bảo để rửa thù cho Hoàng Gia Trang.

Nghĩ thế, Thượng Chí đáp:

- Tại hạ không có tên họ, chỉ lấy Bệnh Thần làm hiệu thôi!

- Hà! ... Hà! ... Lão phu không có ép, người cố giấu thì thôi... Năm nay tiểu tử bao nhiêu tuổi?

Thượng Chí lạnh lùng:

- Điều đó không phải quan trọng, Tôn giá chớ có lẩn thẩn thế.

- Thằng nhỏ này cứng đầu thực! Nhưng lão phu cũng tha cho.

Thượng Chí thấy lưng chàng bỗng nhẹ nhõm không bị kiềm chế nữa biết là Bảo Chủ đã buông chưởng rồi.

Chàng quay phắt lại! Ngoài xa mấy trượng một quái nhân y phục xanh, mắt bịt kín bởi mảnh vải cũng mày xanh, thân hình bất động hướng thẳng về phía Thượng Chí.

Bàn tay mặt của y trắng toát như ngọc, bàn tay trái lại đen tuyền như mực.

Thượng Chí không dằn được tức giận, mắt căm hờn nhìn quái nhân. Người ấy không ai khác chính là Lệnh Chủ Huyết Sọ. Tuy trước kia chỉ

https://thuviensach.vn

nhìn thoáng qua rồi bị một chưởng khiến chàng trọng thương, nhưng chàng được cái độc đáo của cường địch.

Chàng lẩm bẩm:

- Thù nhân đây rồi.

Lửa căm thù cháy ngùn ngụt trong lòng, chàng giận run lên, thiếu chút nữa chàng đã báo danh để đòi nợ máu rồi.

Cố trấn tĩnh vì sứ mạng của ân sư chưa hoàn tất, chàng chưa được quyền nghĩ đến mối hận của riêng mình được.

Chàng nghĩ thầm:

- Nếu ta không sử dụng ngay thần công của ân sư truyền thụ, mà chỉ dùng những chiêu thức của Linh Qui Thượng Nhân thì không thể cầm cự nổi với hắn một hiệp đầu.

Ta chỉ hớ hênh một tí là đủ mất mạng ngay, hoài bão của ân sư đã không thành đạt mà hận thù Hoàng Gia Trang cũng đành chôn chặt. Phụ lòng ân sư; thất nghĩa cùng thân phụ, sư thúc...

Bỗng Quỉ Bảo Chủ Nhân nói lớn:

- Tiểu tử! Bây giờ lão phu cho ngươi cơ hội thực hiện hoài bão của lệnh sư đấy.

Thượng Chí định thần, trừng mắt lạnh lùng hỏi:

- Đã đến giờ quyết đấu rồi chăng?

Buông chuỗi cười ngạo, Bảo Chủ nói:

- Không phải đấu! Mà chỉ có thử thách thôi.

https://thuviensach.vn

Thượng Chí lạnh lùng:

- Thử thách?

- Phải?

Thượng Chí cười khảy, hỏi:

- Bằng cá ch nào?

- Nếu sau ba chiêu ngươi thắng ta thì sẽ được tự do rời Quỉ Bảo, bằng không thì...

- Thì sao?

Cười lên khanh khách, Bảo Chủ lạnh lùng:

- Thì suốt đời ngươi làm bạn với tòa thạch thất này.

Chàng lạnh lùng:

- Không bao giờ thoát ư?

- Không phải hẳn như thế! Sau một thời gian giam giữ, nếu ngươi tự luyện lấy võ nghệ, mà chống với lão phu ba chiêu ngươi vẫn được ra khỏi như thường. Nhưng ta nói cho tiểu tử biết là từ khi lập tòa thạch thất này không ai đủ sức vượt khỏi cả!

Thượng Chí hít mạnh một cái để lấy bình tĩnh, vì chàng biết công lực của địch thủ cao diệu không kể xiết.

Chàng hỏi:

- Nếu hòa thì sao?

- Vẫn có thể ra khỏi Bảo như thường.

https://thuviensach.vn

Thượng Chí lạnh lùng nói:

- Tại hạ chỉ muốn quyết đấu thôi.

Như không ngờ chàng dám nói đến câu ấy, Quỉ Bảo Chủ Nhân ngớ ngẩn một chút, rồi nói:

- Tiểu tử! Tại sao ngươi cứ nằng nặc muốn quyết đấu với lão phu?

Chàng cười khảy, lạnh nhạt đáp:

- Tại hạ tới đây chỉ là kẻ thừa hành công việc, thì dĩ nhiên không trái lệnh được.

Không chừng sau này sẽ có người xuất hiện tại đây và sẽ cùng ngươi một mất một còn đấy!

Bảo Chủ lạnh lùng:

- Nếu vậy thì ta phải tìm ra căn nguyên khiến hắn đến cùng ta quyết tử.

Thượng Chí thầm đồng ý với lão Bảo Chủ về điều đó. Chàng nghĩ thời gian không lâu nữa mình sẽ lại đây vấn tội y, lòng khoan khoái vô cùng, liền nói:

- Thôi, bây giờ bắt đầu là vừa.

Quỉ Bảo Chủ Nhân gật đầu ưng thuận:

- Lão phu phải phá luật lệ hằng mấy chục năm vì tiểu tử đấy!

Thượng Chí không hiểu lão muốn nói gì cả, liền hỏi:

- Lão chủ phá luật à?

- Phải.

https://thuviensach.vn

- Phá luật gì?

Bảo Chủ mỉm cười, đáp:

- Thứ nhất, tiểu tử không chịu báo rõ tên họ, mà lão phu bỏ đi không tra vấn, như vậy...

Thượng Chí miệng cười, nói:

- Tại hạ là Bệnh Thần, truyền nhân của Ma Trung Chi Ma, thế cũng đủ rồi!

- Còn...

Thượng Chí cắt lời:

- Còn gì?

- Ngươi mang mặc nạ da người, nhưng lão phu cũng không gỡ ra để lộ mặt của ngươi ra sao. Chắc đều ấy cũng do thiên định đấy.

Thượng Chí kinh hồn, thối lui ba bước.

Chỉ trừ Bất Lão Tiên Sinh là biết rõ chàng mang mặt nạ thôi, đến cả ân sư cũng không nhìn ra nổi. Ấy thế mà đối phương chỉ nhìn qua, là biết chàng mang mặt nạ da người liền. Thật nhỡn lực lão có một không hai trên thế gian.

Bỗng Quỉ Bảo Chủ Nhân nói:

- Tiểu tử, giờ người hãy phát chiêu đi.

Thượng Chí bối rối vô cùng. Nếu sau ba chiêu mà không cự lại địch thủ, thì hậu quả thực tai hại, hoài bão của ân sư không thành, mà còn bắt người

https://thuviensach.vn

chờ đợi mấy ngày trong lo âu, hồi hộp. Đến chết mà vẫn không phải là địch thủ của Quỉ Bảo Chủ Nhân...

Sứ mạng!

Huyết thù!

Hùng khí chàng nổi lên ngùn ngụt! Chàng vội tập trung cả hai luồng chân khí vào song chưở ng, dùng một thế tuyệt diệu nhất trong Ma Ma Chưởng Pháp.

Không khí nặng nề bao trùm hai ngườ i! Tình trạng cực kỳ nghiêm trọng! Thượng Chí cảm thấy ngột ngạt khó thở.

Trong ba chiêu này là cả vận mạng của hai người, một cao thủ lừng lẫy giang hồ và một nhân vật hoài bão tuyệt học rất nhiều triển vọng trong tương lai. Vì thế nên trận đấu này chưa hề thấy trên võ lâm bao giờ.

- Tại hạ động thủ đây!

Chưa dứt tiếng thét ấy, chưởng phong đã ào ạt tuôn ra như vũ bão. Đó là một trong những chiêu tuyệt kỹ nhất trong Ma Ma Chưởng Pháp tên gọi là Ma Chưởng Tương Long.

Chưởng lực mạnh khôn lường được, chỉ thấy Bảo Chủ đưa song chưởng vạch trên không mấy cái, trông lạ mắt và kỳ ảo vô bờ. Thế chưởng kinh hồn của Thượng Chí bị hóa giải ngay, không gây được một phản ứng nào cả.

Sợ toát mồ hôi trước kỳ tài của Bảo Chủ, Thượng Chí cắn chặt răng, vận toàn lực vào song chưởng. Hai luồng khí nóng lạnh từ đơn điền chạy ngược lên, sức mạnh như chuyển núi!

https://thuviensach.vn

Đột nhiên tả chưởng vung bên hữu, hữu chưởng đánh chéo bên ta, khí lực cực kỳ lợi hại.

Bùng một tiếng vang động cả cỗ Bảo, Thượng Chí cảm thấy khí huyết như muốn chạy ngược, cả thân hình không tự chủ được nữa lảo đảo lùi lại năm bước, trong khi Bảo Chủ vẫn đứng nguyên chỗ cũ, nói:

- Tiểu tử! Hiệp này ngươi thua rồi.

Thượng Chí hự một tiếng lạnh lùng, tấ n thêm mấy bước, hữu chưở ng vòng thành hình tròn... tả chưởng đánh chéo từ trái sang phải. Đó là chiêu Ma Vương Đả Ma một trong ba tuyệt chiêu trong Ma Ma Chưởng Pháp chiêu này nằm ở sau cùng, nên độc hại hơn nhiều, uy lực tăng lên bội phần.

Quỉ Bảo Chủ Nhân thấy chiêu thức ảo siêu thế cũng buột miệng khen:

- Tuyệt, quả không sai!

Bảo Chủ nói xong, tấn thêm mấy bước vung song chưởng chống đỡ, hành động thật lanh lẹ, chưởng thế cực kỳ quái lạ, mờ ảo khôn lường.

Bùng...

Chưởng lực của Thượng Chí phát trúng ngay giữa ngực đối phương nhưng cảm thấy như đập phải mộ t khối thép nguội. Chưởng khí của chàng trượt bên mình đối thủ.

Biến sắc mặt, không ngờ tài lực Bảo Chủ lại siêu phàm như thế, chàng chưa kịp kinh hãi thì bị một luồng tìm lực phản kích mãnh liệt choáng váng cả mày mặt. Chàng vội lùi lại mấy bước. Máu huyết trong người bị dao động mạnh, muốn chạy ngược cả lên, thiếu chút nữa thì trào ra miệ ng rồi.

Chàng hự một tiếng rất khẽ thân hình lảo đảo như sắp ngã, liền bước lùi thêm bốn bước mới đứng vững được.

https://thuviensach.vn

Ngay lúc ấy, Quỉ Bảo Chủ Nhân bước tới nhoáng tay phải chụp ngay Trung Đường huyệt một trong ba tử huyệt trước ngực chàng.

Những động tác ấy Thượng Chí đều thấy cả, nhưng không sao thoát được, chàng đã dùng tuyệt kỹ khinh công Phù Quang Di Ảnh để tránh, nhưng chàng lùi mới có tám bước thì tử huyệt bị điểm trúng rồi.

Thượng Chí giật nẩy mình kinh sợ, trí óc rối loạn vô cùng. Trong khi ấy Bảo Chủ mỉm cười đáp:

- Chiêu này ngươi lại thua nữa rồi.

Dứt lời lã o thu chỉ về, vọt mình cách chàng hai trượng.

Nếu đây là trận quyết đấu thì sinh mạng Thượng Chí đã tan xác rồi.

Với công lực Quỉ Bảo hùng hậu như thế, thì chả cần phải điểm trúng, chỉ vận sứt phát ra thì chỉ lực ấy cũng đủ giết chết Hoàng Thượng Chí rồi.

- Tiểu tự là người thứ nhất đá nh trúng lão phu, ta có lời khen đấy. Vì thế tuy chiêu này ngươi bại, nhưng lão phu xí xóa cho là huề ngươi chịu chưa?

Vốn bản tánh cang cường và lạnh lùng, nay nghe lời Bảo Chủ nói thế, chàng biết là lão thành thực, nhưng cảm thấy tủi nhục, khó chịu. Chàng nghĩ thà là lão thí cho một chưởng, chết đi còn dễ chịu hơn là sống mà nghe như thế.

Đưa đôi mắt căm hờn nhìn Bảo chủ, chàng thét lớn:

- Thắng là thắng, bại là bại, làm như thế là nghĩa lý gì, ta không thèm nhận ân huệ của ngươi đâu.

Bảo Chủ giận dữ nhưng lạnh lùng đáp:

https://thuviensach.vn

- Hừ! Bây giờ ngươi chỉ còn một phần ba cơ hội thoát khỏi đây thôi.

Chàng chợt nghĩ đến Đông Kim Chỉ mà sư phụ đã khổ luyện bốn mươi năm trời thành tuyệt kỹ võ công. Nghĩ thế tinh thần trở nên phấn chấn lạ thường.

Chàng lại nghĩ:

- Nếu lừa khi lão ta không để ý đến mà dùng đến Đông Kim Chỉ thì lão dẫu mình đồng da sắt e cũng không thoát khỏi tai nạn. Nhưng đại trượng phu, không cho phép ta hành động kém quang minh như thế. Hơn nữa Huyết sọ còn mắc món nợ máu chưa trả, đợi kỳ sau mới ra độc thủ.

Nghĩ thế liền hỏi:

- Bảo Chủ đã nhờ Kim Cương Thần Công hộ thân chứ?

- Phải! Nhưng ngươi hỏi làm chi?

Thượng Chí mỉm cười:

- Tại hạ định diễn một thứ chỉ công cho Bảo Chủ xem chơi, xin người cẩn thận nhé?

Buông chuỗi cười ngạo nghễ, Bảo Chủ nói:

- Chỉ công mà ngươi định diễn cho lão phu xem, thuộc loại nào thế?

- Đông Kim Chỉ!

Thân hình Bảo Chủ hơi chấn động, lão cất tiếng ngạc nhiên hỏi:

- Đông Kim Chỉ?

- Phải.

https://thuviensach.vn

Rồi cất tiếng cười thích chí, Bảo Chủ nói:

- Lão phu không ngờ sau bốn mươi năm, Ma Trung Chi Ma lại luyện được tuyệt kỹ chỉ pháp này. Môn Đông Kim Chỉ này đã thất truyền trong võ lâm từ lâu rồi. Ấy thế mà lịnh sư tìm đâu ra được! Điều này làm lão phu ngạc nhiên vô cùng! Thôi tiểu tử biểu diễn xem! Lão phu ráng thù tiếp tuyệt kỹ Đông Kim Chỉ tiểu tử đấy! Mau lên!

Thượng Chí lạnh lùng nói:

- Bảo Chủ chú ý, tại hạ ra tay đây?

- Cứ tự nhiên?

Thượng Chí không nói thêm lời nào, vươn mình nhảy vụt lên cao, rồi lao đầu ngay mình Bảo chủ, lanh lẹ dị thường tay phải chàng vung ra nhắm ngay ngực Quỉ Bảo Chủ Nhân phóng tới, khí thế hùng hậu như vũ bão.

Chỉ lực từ đầu ngón tay phải tuôn ra, phát âm thanh kỳ lạ như tiếng lụa bị xé, chẻ không khí phóng nhanh đến ngực Bảo Chủ.

Trái hẳn với dự định, Quỉ Bảo Chủ Nhân không hề né tránh đứng lạnh lùng nhìn Thượng Chí hành động.

Xẹt một tiếng khô khan, thân hình Bảo Chủ khẽ lắc một cái, lùi lại hơn một bước.

Miệng hự một tiếng nhỏ, rồi đứng nhìn Thượng Chí trân trối.

Hoàng Thượng Chí cũng ngạc nhiên không kém, chàng không tin được Bảo Chủ có thể đứng yên chịu đòn như thế và hơn nữa Đông Kim Chỉ oai lực ghê gớm của mình không làm gì được lão sao?

Thượng Chí há hốc mồm, nhìn trân trối, không còn nghĩ đến thắng bại. Rồi chàng lẩm bẩm:

https://thuviensach.vn

- Lão này là thần chăng? Sao chỉ lực kinh thiên động địa của mình không gây được phản ứng nào với lão cả. Thật danh bất hư truyền! Nghĩa đệ ta bảo không sai! Lão này quả là thiên hạ đệ nhất cao thủ.

Bỗng Quỉ Bảo Chủ Nhân cười khanh khách mà không còn vẻ kiêu ngạo nữa, lão nói:

- Tiểu tử, lần này ngươi thắng rồi, ta có lời khen đấy, lâu rồi lão phu chưa biết khen ai bao giờ, chỉ có ngươi là người đầu tiên được cái vinh hạnh ấy.

Thượng Chí phân vân khôn xiết, chàng hỏi:

- Những lão chủ lại không chịu tránh né và không trả đòn...

Bảo Chủ mỉm cười, đáp:

- Đúng đấy, chỉ pháp này chút nữa đã hủy được thần công hộ thân của lão phu rồi!

Nhìn bọn cao thủ hiện hữu, chưa tìm được ai làm cho lão phu phải chấn động như thế, chỉ trừ tiểu tử ra. Cho nên lần này kể như đã thắng.

Thượng Chí khó xử vô cùng, vì rõ ràng chàng đâu có thắng, chính Bảo Chủ có ý nhường nhịn, nếu lão ra tay chống đỡ nhất định chàng không tránh thảm bại. Nhưng nếu báo cho ân sư cả cái thực trạng thì người đau khổ biết là bao, còn không thì lòng chàng lại bứt rứt, lương tâm hoành hành chịu sao nổi...

Nhưng điều thất bại này chính miệng Quỉ Bảo Chủ Nhân đã thừa nhận, chứ có phải chàng quyết đoán đâu. Vậy chàng có nói với ân sư là thắng trận thứ ba này cũng không sao.

Hơn nữa nhờ cơ hội này mà chàng có thể trả thù sau này...

https://thuviensach.vn

Trong lúc miên man suy nghĩ, chợt nghe có tiếng kèn kẹt từ cửa sắt vang ra.

Thượng Chí giật mình quay lại, tiếng kèn kẹt vẫn tiếp diễn, nghe rờn rợn.

Thượng Chí lạnh xương sống, chàng không hiểu đây là âm thanh gì...

Bỗng một chuỗi cười vang dậy, càng lúc càng lớn thêm và cao ngất.

Giật mình kinh hã i, chàng chăm chú nhìn về phía cửa sắt nơi phát ra tiếng cười quái dị ấy.

Chàng lẩm bẩm:

- Nhân vật nào đây, mà lại cười quái quỉ thế nhỉ?

Quỉ Bảo Chủ Nhân từ từ quay lại, quét mắt sáng quắc, giọng lạnh lùng và tức giận:

- Liệu hồn đấy! Coi chừng lão phu phế bỏ võ công của ngươi đó!

Lời hăm dọa ấy không có hiệu lực với tiếng cười! Âm hưởng rùng rợn vẫn phát ra không ngừng. Thượng Chí thấy lạnh cả người. Quỉ Bảo Chủ Nhân mắt lóe lên tia sát khí.

Tiếng cười bỗng dứt hẳn! Một giọng ồ ồ phát ra:

- Thằng nhãi! Nghe tiếng nói của ngươi thì coi ngươi không quá hai mươi, ấy thế mà Quỉ Bảo Chủ Nhân phải nhịn thua, thật hi hữu thay... Ha! ... ha! ... ha! ... Nếu tin này lọt ra giang hồ, thì Quỉ Bảo còn gì cái uy thế lẫy lừng lâu nay...

Thượng Chí ngạc nhiên, buột miệng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Ngươi là ai?

Người bí mật chưa kịp trả lời, Quỉ Bảo Chủ Nhân cười lạnh lùng, nói:

- Tên họ Cao kia, ngươi có biết là ngươi đã vi phạm cấm luật của Quỉ Bảo chăng?

Cả gan mở miệng với người lạ. Không tha thứ được, lão phu sẽ phế bỏ võ công ngươi.

Hoàng Thượng Chí bất đồ giật mình, tiếng Bảo Chủ rõ không lầm được, người bí mật trong quỉ ngục kia là họ Cao...

Chàng lại nghĩ:

- Qui luật gì mà khắt khe thế? Chỉ nói một câu mà bị phế hết võ công. Người võ lâm thà chịu chết chứ không chịu mất võ công. Qui luậ t này quả tàn ác vô cùng.

Tiếng cười trong gian nhà phát ra, nghe qua cũng biết y giận dữ tột độ:

- Huyết Sọ! Cao Sĩ Kỳ này bị ngươi nhốt suốt mười tám năm trong quỉ ngục này, có còn...

Không còn nghi ngờ gì nữa, chính y là Cao Sĩ Kỳ rồi. Thượng Chí hồi hộp, tiến thêm ba bước, vận nội lực hét:

- Cao Sĩ Kỳ! Cao Sĩ... Ngươi có phải là Dương Sát Cao Sĩ Kỳ một trong Song Sát chăng?

Có vẻ thích thú vì có người nhắc đến uy danh mình, Cao Sĩ Kỳ cười ha hả đáp:

- Không sai! Thằng bé kia! Ngươi nói đúng đấy. Ta là Dương Sát Cao Sĩ Kỳ đây, một trong Âm Dương Song Sát. Không ngờ ngày nay trong chốn

https://thuviensach.vn

giang hồ vẫn còn nhắc đến lão phu nữa, thực diễm phúc thay.

Nói xong, y lại cười khoan khoái tự mãn vô cùng.

Chàng chợt nhớ đến Âm Sá t Mạc Tú Anh vì chồng mất tích một cách bất ngờ, tìm mãi không ra, lòng tức giận mới đặt ra qui luật thảm khốc, giết người không gớm tay, cứ mỗi năm một trăm sinh mạng bị hạ sát dưới tay nàng, sự tức giận vì chồng mất tích cứ đổ bừa trên đầu bọn võ lâm vô tội. Thực khủng khiếp vô nhân đạo.

Lời hứa của Âm Sát Mạc Tú Anh chàng không quên được. Nàng đã hẹn, nếu chàng tìm ra tung tích của Dương Sát thì sẽ được thê m một nữa Phật Thủ bảo cập và nàng dừng ngày hành động tàn ác...

Nghĩ thế, Thượng Chí la lớn:

- Cao tiền bối, Cao phu nhân...

Quỉ Bảo Chủ Nhân quát lớn:

- Câm ngay!

Nói vừa dứt, tiếng động từ trong nhà sắt vang lên chát chúa, inh tai nhức óc.

Dường như tiếng chuyển động của máy móc vậy...

Một lúc sau, động cơ không còn di chuyển nữa, tiếng vang im bặt. Không còn nghe Dương Sát nói nữa, chắc y bị bắt đi rồi.

Thượng Chí đột nhiên quay lại, nhìn mặt Quỉ Bảo Chủ Nhân hỏi:

- Bảo Chủ! Y ra sao rồi?

https://thuviensach.vn

Lão Bảo Chủ không trả lời chàng, xạ mắt liếc ngay một cái rồi lạnh lùng:

- Tiểu tử! Ngươi đang tự đào mộ chôn mình mà không hay sao?

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Hồi 27

Thượng Chí ngạc nhiên hỏi:

- Bảo Chủ nói thế có ý gì?

Bảo Chủ vẫn lạnh lùng:

- Tiểu tử! Ngươi đừng giả bộ nữa, đã hết cơ hội cho ngươi thoát thân rồi!

- Tại sao thế?

Bảo Chủ cười gằn:

- Vì chuyện bí mật của Quỉ Bảo không thể lộ trên giang hồ được nay ngươi đã hiểu được phần nào của Quỉ Bảo rồi, lão phu quyết giữ ngươi ở lại, để khỏi lộ chuyện.

Thượng Chí tức giận không còn nghĩ sống chết gì nữa, lạ nh lùng nói:

- Hừ! Bảo Chủ đã nuốt lời hứa tại hạ chả cần trách chi đâu, chỉ hỏi bây giờ Bảo Chủ xử tại hạ như thế nào?

Quỉ Bảo Chủ Nhân gằn từng tiếng:

https://thuviensach.vn

- Lão phu sẽ phế võ công và cầm tù ngươi suốt đời trong ngục đá lạnh này.

Đôi mắt Thượng Chí lóe lên tia sáng liều lĩnh.

- Nếu đối phương quyết phế bỏ võ công chàng thì thà chàng chết chứ không thể để lão tự do hành động được.

Chàng nghĩ thầm:

- Phen này chắc khó toàn thân! Ta phải quyết sống mái với lão mới xong.

Nghĩ rồi chàng lạnh lùng hỏi lại:

- Bảo Chủ đã quyết định rồi chứ?

Cười lạnh lùng, Bảo Chủ nói:

- Lời lão phu vững tựa núi, không bao giờ thay đổi được.

Thượng Chí rống lên cười khanh khách, nói:

- Lời hứa của ngươi không còn giá trị, thì quyết định của ngươi cũng thế thôi. Quỉ Bảo Chủ Nhân ơi! Ngươi không làm được như lời nói đâu!

Nét tức giận lộ ra mặt, Bảo Chủ cười, nói:

- Không có việc gì Quỉ Bảo Chủ Nhân này không làm được cả.

Thượng Chí cắn chặt đôi hàm răng, vận toàn chân lực, mặt lộ hung quang, chàng đang chờ một trận quyết tử...

Bảo Chủ buông chuỗi cười kiêu ngạo:

- Tiểu tử định phản kháng ta chăng?

https://thuviensach.vn

Cười gằn rồi cất giọng cương quyết, chàng nói:

- Phải, tại hạ còn thở là còn chiến đấu!

Bảo Chủ nói:

- Tiểu tử, ngươi cho rằng còn cơ hội tranh thủ với lão phu à?

Nói xong lão lại cười lên khanh khách.

Thượng Chí căm giận cùng cực, gầm lên:

- Cười gì? Thà ngươi giết ta chứ đừng nuôi ảo vọng bắt được ta.

Bảo Chủ thách thức:

- Tiểu tử này quả ngông cuồ ng thực, không biết trời cao đất rộng chi cả. Ngươi thử động thủ thì rõ.

Chữ rõ vừa thoát ra, song chưởng liền đưa lên vạch mấy vòng, rồi đánh tạt về phía Thượng Chí.

Một luồng âm nhu bao trùm lấy thân thể chàng! Thượng Chí vội vàng vung song chưởng, đem toàn lực phát mạnh về phía Bảo Chủ...

Nào ngờ khí chưởng lực chàng vừa chạm phải luồng khí âm nhu kia thì tan mất, không còn chút hiệu lực gì cả. Chàng có cảm tưởng như đánh vào chỗ hư vô vậy.

Biết nguy đến thân, Thượng Chí thất lạc hồn vía, vội biến chưởng thành chỉ.

Chàng định lấy chỉ pháp Đông Kim Chỉ ra đấu cùng Bảo Chủ. Nhưng khi vận khí vào song chỉ, cảm thấy chân khí như tan đâu mất, không còn chút hơi sức nào.

https://thuviensach.vn

Toát mồ hôi trán, Thượng Chí liền vậ n lại một lần nữa, nhưng chân khí vẫn tản mất đâu đâu. Chàng buột miệng:

"Chết rồi"...

Trong khi đó chưởng lực của Bảo Chủ lại đánh trượt ra ngoài, luồng âm nhu quái gở đè bẹp cả một vùng cây cỏ, không sao trỗi dậy được.

Thượng Chí kinh hãi xanh mặt, nghĩ thầm:

- Đây là công phu gì mà quái đản ghê gớm thế? Làm chân khí ta phải tản mát không tụ lại được! Kỳ quặc quá!

Nghĩ thế, chàng liền âm thầm vận chân khí, nhưng vận một lần hai lần, rồi ba lần... đến tám lần mà vẫn không được.

Chàng giật nẩy mình, kinh hãi nghĩ thầm:

- Hay ta đã bị phế võ công rồi...

Với ý nghĩ ấy, chàng buông thõng hai tay xuống, mất nhuệ khí đấu tranh.

Đột nhiên trí chàng lóe lên một ý nghĩ kỳ quái. Chàng nhớ mang máng là mình đã gặp lối võ công kỳ quái này một lần rồi, nhưng chàng chưa biết ở đâu.

Thượng Chí đưa tay bóp trán suy nghĩ, chàng lẩm bẩm:

- Ở đâu nhỉ?

Chàng duyệt qua hành động mình từ trước đến giờ để tìm xem đã gặp quái chiêu này ở đâu... chợt chàng à lên một tiếng nghĩ:

https://thuviensach.vn

- Phải rồi, tại Liên Hoàn Thao, tư thất của tổng đàn Thiên tề giáo. Chính Thiếu Giáo Chủ của Thiên Tề Giáo đã một lần dùng võ công này đấu với ta và đã một lần suýt chết về tay y vì không vận được chân khí. Nhưng sau đấy một chút là chàng ta đã phục hồi lại chân lực ngay. Hơn nữa khi ấy chân lực ta chỉ bằng phân nửa so với bây giờ. Ấy mà tạ i sao bây giờ ta không tụ được chân khí, chắc tại vì chân lực của Bảo Chủ quá cao siêu chăng?

Tại sao Thiếu Giáo Chủ lại biết được võ công kỳ dị này, hay Quỉ Bảo và Thiên tề giáo có liên quan với nhau? Nếu quả thế thì uy lực của giáo hội này rõ ràng đã có một hậu thuẫn mạnh mẽ...

Nhắc đến đây lòng Thượng Chí đau như dao cắt, nghĩ đến người mẹ bạc bẽo và ác độc, chàng không tránh khỏi thở dài.

Mẫu thân chàng là Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh trước kia hạ độc thủ với chàng, cũng bị chàng đánh trúng một chưởng nhưng vẫn không hề gì, chắc lúc ấy người đã nhờ Kim Cương Thần Công của Quỉ Bảo Chủ Nhân hộ mệnh rồi chăng?

Thượng Chí lẩm bẩm:

- Nhứt định bọn này có liên quan mật thiết với nhau rồi!

Nghĩ thế bất thần chàng hỏi:

- Quỉ Bảo và Thiên Tề Giáo phải chăng là một?

Nghe hỏi thế Bảo Chủ tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Thiên Tề Giáo là gì, mà tiểu tử dám bảo với Quỉ Bảo là một?

Thượng Chí lườm Bảo Chủ, nói:

https://thuviensach.vn

- Thôi đừng giả ngộ, võ lâm ai không biết Thiên Tề Giáo là một giáo hội mạnh mẽ nhất, các chánh phái như Thiếu Lâm, Võ Đang... chưa chắc đã qua mặt được.

Lộ vẻ ngạc nhiên, Bảo Chủ nói:

- Lão phu quả thực chưa từng nghe ai nói đến Thiên Tề Giáo bao giờ cả! ...

Thượng Chí có phần sửng sốt, rõ lời nói của Bảo Chủ đượm vẻ thành thực. Nhưng chàng không chịu tin, lạnh lùng nói:

- Ta đã bảo là nhân vật võ lâm không ai không biết Thiên Tề Giáo cả, người nói không biết tức là ngươi nói láo, ta không tin được.

Quỉ Bảo Chủ Nhân giận dữ thét lớn:

- Nói bậy! Lão phu nào phải là phường láo khoét! Hay ngươi muốn nói thế cho ta tức giận, hòng để tìm đường tẩu thoát? Nếu ngươi có ý nghĩ thế, cứ yên tâm rằng không bao giờ ngươi thoát khỏi ngục đá này đâu.

Dứt lời song chưởng khua lên, hai trung chỉ co lại duỗi ra như trước, từ hai chỉ trung bỗng phát ra hai luồng kình lực mạnh mẽ vô song. Hai luồng chỉ lực xé không khí vang lên tiếng kêu sè sè tiến thẳng hướng Thượng Chí.

Vì bị mất hết chân lực, chỉ biết đứng ngẩn ra nhìn Quỉ Bảo Chủ Nhân hành động, mắt chàng lóe tia sáng kỳ dị, như căm giận như lạnh lùng. Toàn thân chàng tê nhức khó chịu vô cùng thì ra sáu đạo huyệt chính của chàng đều bị tắc nghẽn, chân tay bủn rủn, không còn chút hơi sức nào cả.

Mắt long lên một nỗi oán cừ u vô tận chàng nhìn Quỉ Bảo Chủ Nhân, muốn thét lên lời căm giận nhưng không còn đủ sức nữa.

https://thuviensach.vn

Bảo Chủ bắt gặp đôi mắt long lanh của Thượng Chí, cũng cảm thấy rùng mình. Lão không ngờ trong nội tâm chàng này lại chứa nhiều u uất, căm hờn đến thế...

Bảo Chủ bỗng buông lên một chuỗi cười, như đắc chí, như ngạo nghễ rồi thân hình khẽ lắc một cái mất dạng. Thân pháp thực kỳ ảo, chính Thượng Chí đứng đấy mà cũng không biết Bảo Chủ đi hướng nào... Chàng khẽ thở dài thất vọng vì thù nhân võ công cao siêu quá, mối hận thù chàng chắc trả không xong.

Quỉ Bảo Chủ Nhân đã phế hết võ công chàng rồi, cái công lực hai trăm năm trong người chàng chắc không còn nữa. Hai cuộc hạnh ngộ đã hóa thành vô ích. Chàng đứng sững như tượng đá, như người xuất thần.

Công lực bị phế bỏ thì hy vọng gội sạch huyết cừu không còn... Nghĩ đến đó, thân hình Thượng Chí lảo đảo muốn ngã.

Hai giọt lệ anh hùng long lanh trên mí mắt, rồi chạy dài xuống má.

Một lúc sau, chàng vận toàn sức còn lại gào lên:

- Huyết Sọ! Ngày tàn của ngươi không còn bao lâu nữa! Tađây có chết đi cũng hiện về báo ngươi suốt đời...

Tiếng gào thét của chàng không còn vang dội như lúc trước nữa, mà nghẹn ngào như chính chàng tự nhủ với mình vậy! Ôi! Đâu còn cái âm hưởng kinh động ngày nào nữa.

Muốn nói thêm vài câu nữa, nhưng uất khí dâng lên ngùn ngụt chàng chỉ biết nuốt đánh ực một tiếng, và cảm thấy nước miếng chàng đáng vô cùng.

Chợt sau lưng chàng có tiếng kêu kỳ lạ, chàng giật thót người quay lại thì bóng ác quỉ đã lù lù đứng đấy từ bao lâu rồi, mái tóc rối bù che khuất

https://thuviensach.vn

trán, thân hình thô kệch bất động. Một ngọn gió thổi nhẹ làm bờm tóc rối của ác quỉ tán loạn. Cái vẻ ghê gớm tăng lên bội phần. Đó chính là quái vật mà chàng thấy xuất hiện đầu tiên khi vào Quỉ Bảo.

Thượng Chí quá kinh sợ lùi lại hai bước, trố mắt nhìn quái vật.

Miệng quái vật thoát ra tiếng gầm gừ, nghe không phải tiếng người cũng không hẳn súc vật. Nó chen lẫn vào giữa hai loại âm thanh ấy, tạo thành một âm riêng biệt mà âm hưởng thật rùng rợn quái đản.

Gương mặt loang lổ, lại bị khuất sau bờm tóc rối, không nhìn rõ được chỉ có hai mắt mất cả sinh khí, bất động, đang nhìn chàng.

Chạm phải ánh mắt lành lạnh ấy, thân hình Thượng Chí run lên sợ hãi, chàng có cảm tưởng như đang nhìn đôi mắt của một xác chết vậy. Quái vật bỗng quay phắt lại, hướng về phòng giam Cao Sĩ Kỳ khi nãy. Hắn mở khóa, đẩy mạnh cánh cửa vang lên tiếng kèn kẹt, cánh cửa từ từ chuyển động để lộ một khoảng tối đen nghịt. Quái vật đưa một tay vẫy Thượng Chí, còn tay kia chỉ vào cửa ngục, ra dáng mời chàng vào an nghỉ.

Dĩ nhiên không phải ngu dại gì mà không biết ý quái vật, nhưng nghĩ mình sẽ chôn hận trong tòa thạch lao này thì đau đớn vô cùng, chàng ngần ngừ đưa mắt trừng quái vật...

Lòng căm giận lại nổi lên, chàng không tin mình bị hại dưới tay thù nhân bằng cách này. Chàng muốn nhảy lại phát chưởng đập chết Quái nhân, hủy tan cả Quỉ Bảo, rồi tìm Quỉ Bảo Chủ Nhân quyết tranh một trận sống chết. Nhưng tự biết không còn đủ sức để thực hiện ý nghĩ ấy nữa, cái công lực quí báu nhất đời đã mất rồi...

Quái vậ t lại ra dấu một lần nữa, Thượng Chí tức giận nghiến răng kèn kẹt, toàn thân run lẩy bẩy.

https://thuviensach.vn

Tuyệt vọng đến cùng cực, Thượng Chí ngước mặ t lên trời than thở với chính mình:

- Không ngờ đời ta lại bi đát thế này, gặp địch thù chưa kịp rửa hận, đã bị bắt, chung thân nơi quỉ ngục này... Sao lại oái oăm thế hỡi trời... Chết thế này nhắm mắt sao yên...

Lệ ứa tràn mi, giọt nước mắt của kẻ anh hùng thất thủ...

Chợt cảm thấy toàn thân rung động mạnh, hai vai bị kẹp cứng, thân hình bị nhắc bổng khỏi mặt đất. Thì ra quái nhân đã ra dấu cho chàng mấy lượt mà không hiệu quả, nên hắn nhảy tới chộp lấy hai vai chàng ném lẹ vào ngục đá.

Bịch một tiếng, xương sống như muốn gãy từng đoạn, toàn thân ê ẩm đau nhức như bị ai dần vậy, Thượng Chí cắn răng chịu đựng.

Chiếc cửa sắt chuyển động kèn kẹt nặng nề đóng lại! Bóng tối bao trùm cả ngục tối. Một luồn lãnh khí thổ tố lên, mang theo hơi nước ẩm và mùi hôi thúi khó ngửi. Tay Thượng Chí chạm vào tường đá, lạnh như dao cắt. Chàng biết mình không còn sức chịu đựng như xưa nữa.

Nằm như thế một lúc lâu chàng vẫn không cần ngồi dậy! Chàng thấy đầu óc mình trống rỗng, không có một ý niệm nào rõ rệt cả, sống như vầy thà chết còn khỏe hơn.

Khối óc thông minh trước kia, dường như giờ đây đã thay đổi hẳn. Chàng mù tịt không phân biệt nổi mình đang chết hay sống. Hận thù cùng Quỉ Bảo Chủ Nhân chàng cũng chả thiết nghĩ tới. Phân vân không biết đây là địa ngục hay tù ngục, chàng chỉ biết quanh mình là bóng tối và gió lạnh cắt da.

Chàng run lên bần bật vì rét mướt, cái hùng khí, cang cường trong người cũng tan biến đâu mất. Thượng Chí giờ đây chỉ còn là một con người

https://thuviensach.vn

tầm thường như vạn người tầm thường khác...

Không biết thời gian dở tỉnh dở mê của chàng kéo dài bao lâu, khi mắt đã quen với bóng tối thì trí óc chàng cũng từ từ trở về sự bình thường. Chàng thấy mập mờ gian nhà rộng vào khoảng ba trượng vuông, trống trơn không vật gì đáng kể cả. Ở cuối góc nhà còn tối quá chàng không nhìn thấy gì cả và đoán chắc cũng chả có gì đáng để ý tới.

Gian này của Cao Sĩ Kỳ nhưng y đã bị đưa đi rồi, không biết số phận y sẽ ra sao, chắc khó tránh thoát được độc thủ của lão Bảo Chủ. Chàng thầm nghĩ mà phục Cao Sĩ Kỳ có thể sống nổi trong này những mười tám năm rồi. Bọn Võ Lâm nào hay biết tới cái bí mật khủng khiếp của tòa cổ Bảo này. Chàng nghĩ chắc còn nhiều cao thủ cũng cùng chung số phận với Sĩ Kỳ mà nuốt hận trong thạch lao của Quỉ Bảo.

Thượng Chí nghĩ thầm:

- Dương Sát tuy bị tù ròng rã mười tám năm nhưng không lại hủy công lực, còn có hy vọng tìm được cơ hội trố n thoát, còn ta đã bị bắt giam mà công lực cũng bị phế bỏ hoàn toàn. Hy vọng rời nơi đây thực quá mỏng manh, và có lẽ đời ta kết liễu tại đây...

Chàng lồm cồm ngồi dậy, cử chỉ thực nặng nhọc, không lanh lẹ như trước nửa. Trí óc bắt đầu hoạt động, tất cả dĩ vãng như chạy tựu về, hiện rõ ràng trước mắt:

Hàng trăm sinh mạng phơi thây tại Hoàng gia trang, cảnh tượng tang thương ấy, gây nên mối huyết cừu hằng sâu trong trí chàng.

Thượng Chí lẩm bẩm:

- Thật tàn nhẫn! ...

https://thuviensach.vn

Hình ảnh vị sư thúc Độc Long Thủ Trương Thông suốt nửa đời người đã khổ nhục vì chàng, gia đình họ Trương không khác gì chàng, cũng bị thù nhân làm cỏ trọn ổ. Mối huyết cừu của hai họ chàng gánh nặng đôi vai. Chàng sống vất vưởng không gia đình thân thuộc, nhưng chàng nào nản chí, lấy oán cừu làm mục đích luyện võ công.

Chợt nhớ tới sư phụ Ma Trung Chi Ma, chàng đau đớn vô bờ:

Ông ta chỉ còn sống có mười ngày, những giờ phút chờ đợi chà ng báo tin chiến thắng, hoài bão bốn mươi năm ấp ủ trong lòng đã đặt hoàn toàn vào chàng. Không biết ân sư đau khổ đến bực nào khi không thấy chàng trở lại... Và nếu mười ngày cuối cùng không thấy chàng về thì cái chết của ân sư chàng thực khủng khiếp làm sao. Các đường gân, thớ thịt trong người co rút lại, bẻ gãy cả xương chết mà không biết hoài bão của mình có thực hiện được chưa, hay là chỉ ảo ảnh... Lùi xa hơn tí nữa, hai hình ảnh bí mật Thất Hồn Nhân và Hữu Tâm Nhân, công ơn của hai người biết đến bao giờ chàng mới trả được...

Nghĩ đến nghĩa đệ Đông Phương Huệ ân tình sâu xa, gút mắc lạ lùng, nhưng giờ lại hết lòng kính mến chàng, Thượng Chí lẩm bẩm:

- Có lẽ nghĩa đệ cứ ngỡ là ta đã chết rồi, nên lập bia, kẻ tên Kính bái... không biết chừng sau này hắn sẽ chết để giữ toàn lời ước thệ năm xưa... , ta vô tình mà hại người em kết nghĩa đáng yêu...

Thượng Chí tưởng phát điên lên được, bao ý nghĩ quay cuồng, xoắn tít óc, những hình ảnh ấy cứ dằn vật chàng. Tự cho mình đầy mình tội lỗi:

Tội bất hiếu với cha mẹ, sư thúc với toàn gia họ Hoàng:

bất nghĩa cùng ân sư, nghĩa đệ...

Giờ chàng có chết cũng không sao giải được ngần ấy tộ i lỗi được...

https://thuviensach.vn

Cảm thấy đau đớn khó xử khôn cùng, chàng lẩm bẩm:

- Phải làm sao bây giờ? ... Hay cứ kéo dài cuộc sống trong ngục đá này cho đến khi rũ nắm xương tàn? ... Hay là ta tự kết liễu lấy mạng sống chất đầy tội lỗi này? ...

Những câu hỏi nối đuôi nhau liên miên bất tuyệ t trong óc chàng... Thượng Chí mệt lả người, chàng thở hồng hộc, trông thảm hại làm sao...

Không có một ý niệm nào để thoát thân cả, chàng biết rằng:

ngay khi chàng còn sung mãn chân lực, việc thoát thân cũng đã khó rồi, huống hồ bây giờ nội lực, võ công đều bị phế cả, thì sự thoát khỏi Quỉ Bảo thực là ảo vọng, chỉ có trong mơ thôi. Chỉ một trận thế kỳ ảo của hai gian nhà đá, đủ làm chàng thất thủ rồi...

Nghĩ càng tuyệt vọng, càng đau đớn như muôn ngàn mũi kim nhọn chích vào tim.

Cái chết cứ lởn vởn trong óc chàng không thôi...

Thượng Chí tức giận cho hoàn cảnh hiện tại của mình, chàng vung tay đánh một quyền vào tường đá. Bốp một tiếng cả cánh tay tê dần nhức nhối khôn tả, nhưng nhờ cái nhức nhối chàng lấy lại thần trí...

Thấy cồm cộm dưới đùi, Thượng Chí đưa tay mò mẫn, tay chàng chạm phải một vật là lạ. Liền nhặt lên xem, thấy nằng nặng, thì ra đấy là một gói vải nhỏ. Động tính hiếu kỳ, chàng vội mở ra xem, trước mắt chàng hiện rõ một bàn tay bằng sắt.

Thượng Chí rú lên mừng rỡ, chàng nhảy múa như điên, như khùng miệng lẩm bẩm:

- Phật Thủ Bảo Cập... Phật Thủ Bảo Cập... Phật Thủ... Bảo Cập...

https://thuviensach.vn

Không còn nghi ngờ gì nữa, chính bàn tay sắt này của Dương Sát Cao Sĩ Kỳ bị bắt đi bất ngờ, để rơi lại...

Với chiếc tay sắt này, hợp với một cái của chàng thành Song Thủ Bảo Cập có Song Thủ Bảo Cập chàng sẽ luyện được Khư Mê Thần Công một võ công xuất phàm. Nếu có Khư Mê Thần Công trong người rồi thì chàng nào ngán cái công lực thông thiên của Quỉ Bảo Chủ Nhân...

Sau một hồi nhảy múa điên dại chàng trực nhớ mình hiện tại bị giam trong tay Quỉ Bảo Chủ Nhân, công lực hoàn toàn hủy diệt thì có Bảo Cập này cũng vô ích thôi.

Thất vọng xâm chiếm tâm hồn, chàng không còn ham muốn gì nữa cả, chiếc Phật Thủ Bảo Cập rớt xuống thềm đá đánh keng một tiế ng mà chàng nào hay. Tứ chi bủn rủn, mềm nhũn, không còn chút sinh lực.

Không thiết gì sống nữa, chàng cố tìm một giải pháp thích đáng cho cái chết.

Chàng lẩm bẩm:

- Sống thừa thế này, chết đi là tiện hơn cả.

Thượng Chí định lao đầu vào vách đá, kết liễu cuộc đời. Trong khi ấy có tiếng keng keng vang lên, rõ là tiếng của búng tay vào cửa sắt...

Thượng Chí giật mình quay phắt lại, ngỡ là quái nhân trở lại...

Nhưng khi ấy, giọng trong trẻo vọng lên, tiếng nói của con gái:

- Bệnh Thần! ... Bệnh Thần! ...

Thượng Chí nghe quen quen, nhưng không hiểu đấy là ai. Chàng lùi lại mắt trừng trừng nhìn ra cửa... Nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Ai lại xuất hiện trong Quỉ Bảo này, mà biết ta ở đây...

- Bệnh Thần! ... Bệnh Thần! ...

Thượng Chí bước bạo về hướng tiếng gọi, cất tiếng hỏi:

- Ai đó?

Giọng người con gái đáp lại:

- Tôi đây, người trong đó có phải chính là bệnh thần, truyền nhân của Ma Trung Chi Ma không?

Thượng Chí đáp:

- Ta đây.

Giọng con gái lại vang lên:

- Các hạ còn nhớ trước kia đã cứu người con gái, thoát tay của bốn tên Thiên Nam Thanh, thị vệ của Cúc Mô Lung không?

Thượng Chí ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Phải, ta nhớ lại rồi, mà cô nương hỏi ta câu ấy có ý gì?

Giọng con gái có vẻ ấp úng, đáp:

- Thưa ân nhân! Tôi chính là người con gái ấy!

Thượng Chí ngạc nhiên thốt:

- Chính cô nương là người con gái ấy sao?

- Phải, tôi chính là Vị Vong Nhân đây...

https://thuviensach.vn

Thượng Chí không nghi ngờ gì nữa, vội đáp:

- Ồ! Cô nương là Vị Vong Nhân đó sao, ta nhớ ra rồi...

Ngừng lại một chút suy nghĩ, rồi cất giọng có vẻ hồ nghi:

- Làm sao cô nương biết ta bị nhốt ở đây mà tới?

Vị Vong Nhân ấp úng một lát rồi nói:

- Xin ân nhân cho tôi miễn trả lời câu ấy.

Thượng Chí không đừng được, lại hỏi:

- Cô nương là người trong Bảo chăng?

Cô gái có vẻ e ngại nói:

- Ân nhân đừng hỏi nhiều thế, chẳng hay ân nhân có nghe chuyện tích Đầu đào bảo Lý chưa?

Thượng Chí ngạc nhiên quá sức, buột miệng:

- Sao? Cô nương là người đầu...

Cô gái cướp lời:

- Ân nhân muốn nói tôi là người của Đầu Đào Bảo Lý chăng? Có phần đúng đấy, người Đầu Đào cho phép tôi vào đây cứu ân nhân đáp lại ân xưa! ...

Thượng Chí rung động mạnh, chàng không thể nào tin được lời nói của cô gái nọ, Quỉ Bảo đâu phải là chỗ muốn vào thì vào, muốn ra thì ra. Chắc bên trong có bí ẩn gì đây, chàng liền cất giọng run run:

- Cô nương nói sao? Định cứu ta à? Lý nào lại thế?

https://thuviensach.vn

Cô gái đá p:

- Phải, tôi đến đây nếu không cứu ân nhân, chẳng lẽ đến chơi sao? Ân nhân đợi tôi một lát, tôi tìm cách vào nhà đá này.

Có tiếng chân chạm nhẹ mặt đất, rồi yên lặng! Chắc là nàng đã đi xa.

Thượng Chí đứng ngây người ra, chàng có cái cảm tưởng là mình đang nằm mộng, nhưng không, chính là sự thực, đây là sự thực hoàn toàn, chàng lẩm bẩm:

- Chuyện quá hi hữu! Đây đúng là một cái may mắn không ai có thể ngờ được...

Thượng Chí bóp trán suy nghĩ, không hiểu Vị Vong Nhân này thuộc loại người nào?

Chàng lẩm bẩm:

- Phải chăng nàng là người trong Cổ Bảo quái dị này? Nếu không sao nàng lại dám đương đầu với Quỉ Bảo Chủ Nhân? Ta tin rằng với cái công lực của nàng không đủ vào lọt cửa Bảo. Hơn nữa, tại sao nàng lại thông thạo các đường trong Quỉ Bảo này? Nhất là máy móc của thạch lao này, nàng cũng biết rõ thế? ... Nàng này chắc có mối liên lạc rất mật thiết với Bảo Chủ, nhất định nàng là người của Huyết Sọ...

Còn nếu nàng là người của Quỉ Bảo, sao công lực không có gì xuất sắc cả? Quỉ Bảo Chủ Nhân như thế, thì người của nàng cũng phải ghê gớm lắm chứ? ... Thực khó nghĩ cho ta quá! ...

Kẹt! Kẹt... mấy tiếng, bức tường đá bỗng chuyển động, một thớt đá lớn thụt xuống, lộ hẳn một lỗ hốc lớn, ánh sáng theo đó lùa vào, tuy không chói lắm, nhưng hơi khó chịu.

https://thuviensach.vn

Hồi hộp lạ thường, chàng nghe rõ tiếng tim mình đập thình thịch. Nhìn kỹ vào khoảng sáng, một bóng người nhỏ nhắn lách vào. Chàng biết nàng chính là Vị Vong Nhân.

Thượng Chí thấy khó xử vô cùng, không biết phải mừng vì được thoát thân hay buồn vì sứ mạng của ân sư giao phó. Chàng nghĩ thầm:

- Hiện tại công lực ta đã mất rồi, nếu Vị Vong Nhân có cứu được ta đi nữa cũng vô ích thô i. Sứ mệnh của sư phụ chưa thành, mà công lực bị phế, thật nhục nhã biết chừng nào, ta còn mặt mũi nào nhìn ân sư nữa. Đồng thời ta đã kết thù kết oán với bọn võ lâm rất nhiều, dù cho dùng mặt thật hay mặt giả này cũng khó yên thân. Vậy thì, thà chết trong này còn có ý nghĩa hơn và cũng khỏi phải mang ơn của Vị Vong Nhân này.

Nghĩ thế chàng thở dài não nuột, giọng trở nên lạnh lùng, bảo:

- Có phải cô nương thành thự c muốn cứu ta ra khỏi Cổ Bảo này chăng?

Cô gái có vẻ ngạc nhiên, nói:

- Xin ân nhân chớ nghi ngờ, tô i mạo hiểm như thế này là cốt đền ơn ngày trước của người đã cứu tô i thôi, như thế giữa chúng ta sẽ huề nhau.

Thượng Chí mỉm cười ra ý hiểu, rồi lạnh lùng nói:

- Tấm lòng tốt của cô nương ta không quên được, nhưng giờ ta không muốn thoát thân nữa! Cô nương hãy đi đi, kẻo rước họa vào thân thì ta ân hận vô cùng.

Vị Vong Nhân quá đỗi ngạc nhiên, nàng nói:

- Ân nhân nghĩ sao mà nói như thế? Không lý người chịu rục xương trong nhà đá này à?

Thượng Chí cười đau khổ:

https://thuviensach.vn

- Cô nương không rõ đấy thôi, hiện tại công lực của ta đã mất hết rồi, và sẽ thành kẻ tàn phế suốt đời, như thế thà chết trong này có hơn không?

Cô gái mỉm cười, tươi ngay nét mặt, nói:

- Ồ! Tưởng gì chớ cái ấy... tôi xin nói cho ân nhân rõ là công lực của người chưa bị phế bao giờ, nghĩa là vẫn còn như xưa, chỉ bị điểm trúng mấy huyệt đạo mà thôi. Hơn nữa vì Bảo Chủ dùng một loại võ công kỳ ảo, làm loại kinh mạch của ân nhân, khiến công lực bị tản mác, nên người không sao vận sức, tụ chân khí ấy lại được...

Thượng Chí nghe giảng rành mạch như thế, chấn động cả tâm thần, chàng như được hóa kiếp, mừng rỡ không nói nên câu nào. Ý tưởng cầu sinh vùng trỗi dậy, nhưng chàng dè dặt hỏi lại:

- Cô nương nói thực chứ?

Cô gái mỉm cười, nhìn Thượng Chí:

- Tôi phỉnh gạt ân nhân có ích chi đâu?

Thượng Chí lại hỏi:

- Cô nương có biết Bảo Chủ đã dùng thủ pháp gì không?

Thiếu nữ nghiêm trang đáp:

- Bí truyền của Bảo Chủ!

Thượng Chí hỏi tiếp:

- Cô nương có thể giải được chứ?

- Được, nhưng tôi không dám làm thế, lén tới đây cứu người là tôi đã quá mạo hiểm rồi đấy. Nếu giúp người mà giải huyệt thì tôi phải chết. Đấy

https://thuviensach.vn

là qui luật của Quỉ Bảo.

Khẽ giật mình, Thượng Chí nói:

- Thế ra cô nương là người của Quỉ Bảo à?

- Phải.

Như Thượng Chí đã nghĩ, quả không sai, Chàng lại hỏi:

- Cô nương đối với Bảo Chủ ra sao?

Cô gái lạnh lùng nói:

- Việc ấy không thể lộ được!

Thượng Chí có vẻ cương quyết:

- Ta cần biết nó, cô nương chớ dấu làm gì?

Mặt hơi cau lại, tỏ vẻ khó chịu. Vị Vong Nhân do dự một lúc, rồi lắc đầu:

- Không thể được, xin ân nhân hiểu cho tôi điều này.

Thượng Chí thấy mặt mày có vẻ khổ sở thầm nghĩ:

- Coi bộ nàng là người thân thích củ a Quỉ Bảo Chủ Nhân, nhưng Huyết Sọ với ta có mối thù không đội chung trời, ta không thể không trả thù được. Nếu nhận ân huệ này lần sau ta khó xử vô cùng... Thà là ta ở lại đây tìm cách tự giải huyệt, rồi tập luyện võ công cho thực cao siêu, với công lực sẵn có ta tin không lâu có thể thoát quỉ ngục này được:

Huyết cừu...

Hoài bão của ân sư!

https://thuviensach.vn

Hai hoài vọng ấy sẽ thực hiện được... và việc ân oán giang hồ tính sau.

Nghĩ thế, chàng buột miệng hỏi:

- Có còn ai trên võ lâm này biết giải huyệt cho ta chăng?

Cô gái có vẻ nhũn nhặn, nói:

- Điều này khó biết được, vì võ công vô cùng, vô tận, không bao giờ tới đích được!

Nhưng kẻ giải được huyệt cho ân nhân rất hiếm, còn tùy theo duyên của người nữa.

Thượng Chí gật đầu công nhận, trong bụng lại nghỉ:

- Nàng này quả biết điều đấy! Sư phụ ta đã thuộc nằm lòng các loại võ công của Huyết Sọ, không chừng người biết cách giải được. Hơn nữa lại có Thất Hồn Nhân và Bất Lão Tiên Sinh giúp sức thì với cái công lực cao thâm ấy, biết đâu họ sẽ giải được... Biết đâu...

Vị Vong Nhân nói tiếp:

- Ân nhân ra khỏi Bảo rồi, xin đừng lộ những điều người đã thấy và nghe trong Quỉ Bảo này nhé.

Chợt nhớ lại ý nghĩ trước, chàng ngần ngừ một lúc rồi nói:

- Điều này ta có thể làm được, nhưng ta nói trước với cô nương hai điều...

- Xin ân nhân cho biết hai điều gì?

Thượng Chí dõng dạc nói:

https://thuviensach.vn

- Thứ nhất, vì trước kia ta có hứa với Âm Sát Mạc Tú Anh tìm ra tung tích Dương Sát Cao Sĩ Kỳ rồi, thì bà ta sẽ không di hại đến nhân mạng võ lâm nữa. Do đó ta phải nói cho bà ta rõ việc này.

Cô gái mỉm cười, lạnh lùng:

- Được, nếu bà ta tìm đến thì bất quá Quỉ Bảo thêm mộ t tù nhân nữa và giang hồ bớt đi một nữ ma đầu... còn điều thứ hai?

Thượng Chí nghiêm trang, đáp:

- Điều thứ hai, nếu sau này ta phục lại được công lực cũ, ta sẽ tìm đến đây lần nữa và tái đấu với Quỉ Bảo Chủ Nhân! .

Cô gái ngạc nhiên, hỏi:

- Cái gì? Người định sẽ trở lại đây ư?

- Phải, ta sẽ trở lại!

- Tại sao?

Thượng Chí lạnh lùng:

- Rửa mối huyết cừu!

Cô gái ngạc nhiên, hỏi:

- Ân nhân và Bảo Chủ có mối huyết cừu à?

Thượng Chí mỉm cười, giọng nói đầy uất hận:

- Phải đấy, mối thù này sâu đại dương không thể không báo được. Vậy cô nương hãy xét kỹ trước khi hành động kẻo ân hận sau này.

https://thuviensach.vn

Mặt cô gái tái ngắt, nàng nói giọng run run, ngập ngừng đượm vẻ chua xót:

- Được... ân nhân là một hào sĩ đương thời, trong võ lâm khó tìm được người thứ hai hào phóng như thế... Nay tôi cứu người không ngoài mục đích đáp báo ân xưa và như thế thì giữa chúng ta không còn ai nợ ai nữa. Vậy sau này ân nhân có trở lại đây tìm thù, đó là việc cần làm của kẻ anh hùng, nhưng xin ân nhân nhớ cho:

oán thù nên mở.

Không nê n buộc.

Thượng Chí cảm động vô cùng, nhưng mối thù hằn sâu rồi không thể bỏ được, chàng hạ giọng:

- Cô nương không hối hận chứ?

Cô gái buồn buồn, đáp:

- Không có gì đáng phải hối hận cả.

Thượng Chí khâm phục cô gái này vô cùng, chàng nghĩ khó tìm thấy người thứ hai trên giới giang hồ này.

Thượng Chí bỗng bước tới, miệng nói, tay vái thi lễ:

- Nếu vậy ta phải tạ ơn cô nương trước đã.

Cô gái hố t hoảng lách sang một bên, nói:

- Chớ nên! Chớ nên làm như thế, tôi đã bảo chúng ta huề rồi mà. Thôi bây giờ chúng ta đi kẻo lộ chuyện.

Thượng Chí hỏi:

https://thuviensach.vn

- Đi bằng cách nào?

Vị Vong Nhân đột nhiên đưa tay búng liền mấy cái về phía chàng...

Thượng Chí thấy mấy đạo huyệt tê tê, chưa kịp nghĩ gì về phản ứng thì thân hình chàng đổ nhào xuống.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Tranh Đoạt Bảo Cập

Khi tỉnh dậy đã nghe mặt mát rượi và tiếng sóng nước đập vào ghềnh đá ào ạt. Thượng Chí vội mở mắt nhìn dáo dác! Trời đã tối hẳn! Dòng sông đen ngòm dựng bóng ngắm sao lung linh của dãy ngân hà trên nền trời thẳm tím.

Bóng đen của tòa Cổ Bảo in rõ trên nền trời thành một bóng đen to lớn uy nghi thần bí.

Bây giờ thì Thượng Chí biết chắc là mình rời khỏi Quỉ Bảo rồi. Bỗng một giọng trong trẻo vọng lên:

- Ân nhân lập tức rời khỏi nơi nảy! Đây, vật này của người đánh rơi nhớ giữ lấy cho kỹ, kẻo mất!

Dứt lời cô gái liền trao cho chàng một gói vải, rồi phóng mình biến mất trong bóng tối thâm u của tòa Cổ Bảo.

Thượng Chí đứng nhìn cho đến khi bóng dáng mảnh khảnh không còn trông được nữa. Tự đáy lòng chàng vùng lên cảm giác kỳ lạ, chàng thấy cảm mến cô gái này vô cùng. Chợt nhớ đế n nghĩa đệ, chàng thở dài...

Trực nhìn xuống túi vải, mặt Thượng Chí nóng bừng vì xấu hổ; Một nửa Phật Thủ Bảo Cập này đâu phải của chàng mà của Dương Sát Cao Sĩ Kỳ để

https://thuviensach.vn

quên lại trong Quỉ Ngục. Ấy mà Vi Vong Nhân lại ngỡ là của chàng, nên nhặt theo trao tận tay Thượng Chí.

Tuy không có ý đoạt của quí, nhưng chàng không phản kháng tức là đã công nhận vậ t ấy của mình rồi.

Bảo vật chàng từng mong muốn chưa kịp đi tìm nó, thì nó lại tìm chàng! Rõ là của trời cho!

Thượng Chí trịnh trọng cất túi vải vào áo, nhìn Quỉ Bảo lần nữa rồi quay người bước đi...

Công lực hiện tại của chàng bị tản mác hết, kể như không có nữa, những bước chân nặng nề, chậm chạp biết chừng nào mới trở nên nhẹ nhàng, lanh lẹ như trước khi vào Quỉ Bảo. Chỉ có một ngày thôi, từ một cao thủ thượng thừa võ lâm, hóa ra một kẻ tầm thường khác, chàng thở dài não ruột...

Chàng tưởng mình vừa trải qua cơn ác mộng vậy...

Chàng đã gặp mặt nghĩa đệ mà chàng đâu có biế t! Thượng Chí nào ngờ được người con gái đó ng vai Vị Vong Nhân ấy là người em kết nghĩa của mình, la Đông Phương Huệ.

Ngược lại, Đông Phương Huệ nào biết được Bệnh Thần tức là Hoàng Thượng Chí, ca ca của nàng. Nàng cứ ngỡ nghĩa huynh nàng đã bị Thiên Tề Giáo giết chết và nàng đã lập đền thề sẽ báo thù cho Chí Ca, xong sẽ cùng chết theo chàng cho trọn tình trọn nghĩa. Nàng không ngại ngùng mà không giúp Bệnh Thần tức ý trung nhân của nàng khôi phục lại công lực.

Và nếu Thượng Chí biết được Vị Vong Nhân chính là Đông Phương Huệ, thì chàng đã tỏ bày tâm sự cùng nàng rồi. Như thế cả hai lại được dịp gặp mặt, hòa đồng tư tưởng, nhưng trời già cay nghiệt nào muốn chiều theo lòng người, để cho cặp trai tài, gái sắc phải một phen trắc trở tơ duyên.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí khó nhọc lắm mới vượt khỏi con đường đá trước mắt là bãi cát nằm yên lặng trong màn đêm, vẻ lạnh lùng còn phảng phất cái rùng rợn, kinh hoàng.

Thượng Chí chỉ nhờ ở ánh sáng của ngàn ngôi sao lấp lá nh, mà lầ n mò tìm lối đi, mắt chàng chạm phải một khối đá vuông vức to tướng án trước mặt. Tảng đá này xưa kia chàng và nghĩa đệ Đông Phương Huệ làm nơi kết nghĩa Đào Viên, bất giác chàng buông tiếng thở dài, nỗi buồn xâm chiếm cả lòng.

Thượng Chí nhìn chăm chú tảng đá như muốn khắc sâu hình ảnh nó vào tâm khảm, rồi quay phắt, chậm chạp lê từng bước nặng nề.

Mục đích trước nhất của chàng là tìm cách về địa huyệt để gặp mặt ân sư chàng biết công lực của mình đã tản mác thì việc đi lại của chàng không còn thông suốt, nhanh chóng như xưa nữa vì bọn võ lâm đang tìm hại với chàng. Nhưng chàng phải về trước ngày ân sư tạ thế. Người còn công việc giao phó cho chàng, không thể chậm trễ được, chàng cố mang hết sức thừa lê gót.

Cách chàng không xa, trong bụi rậm, mấy đôi mắt đang theo dõi chàng với tia sáng kỳ lạ, lóe lên căm hờn lẫn run sợ...

Bọn người ấy nằm yên lặng trong bụi, không dám thở mạnh, chúng có biết đâu công lực Thượng Chí không còn nữa! Nếu chúng ngờ được như thế thì chúng không để chàng bước đi xa hơn.

Thấy Thượng Chí vào Quỉ Bảo, rồi tự ngang nhiên trở ra, điều ấy làm cho bọn người này vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ...

Tuy nhìn từng bước đi nặng nề của Thượng Chí, chúng không biết phải là lối đi của kẻ võ công tuyệt nghệ, nhưng chúng không dám cho chàng là kẻ tầm thường mà tưởng chàng có cử chỉ như thế vì mục đích gì thôi...

https://thuviensach.vn

Cái uy danh Bệnh Thần lừng lẫy giang hồ, và theo lời đồn của giới võ lâm; Bệnh Thần võ công tuyệt tác, hành tung thì bí mật, hành động thì xuất quỉ nhập thần làm cho bọn hắc đạo khiếp sợ lẩ n trốn, bạch đạo nể vì. Cái lý là do nguyên nhân ấy khiến chúng không dám chọc giận chàng...

Nhìn Thượng Chí đã đi xa rồi, chúng len lén đi sau quan sát. Cử động thực nhẹ nhàng, cẩn thận, chúng sợ chàng khá m phá được chúng thì e tính mệnh không toàn.

Bỗng Thượng Chí dừng lại, bọn người theo sau hoảng hốt tưởng nguy đến nơi, vội tìm nơi ẩn mặt, kẻ chui vào bụi rậm không kể gai cào, người túng quá nằm sát đất nín thở. Cục diện ấy nảy ra chớp nhoáng, nhưng trông tức cười làm sao!

Dĩ nhiên cả bọn đều tưởng Bệnh Thần ngày nay vẫn như ngày xưa, cái oai danh ấy làm chúng run sợ mà không dám chạm mặt cùng chàng.

Coi Thượng Chí thì tuyệt đối không biết mình bị theo dõi, chàng đứng lại để quan sát phương hướng rồi lại bình thản bước đi.

Tại sao bọn chúng lại theo dõi Thượng Chí? Vì việc Thượng Chí vào Quỉ Bảo không ai được biết rõ ra sao, chỉ thấy bọn cao thủ người này nói với người kia, người kia nói kẻ nọ cứ như thế chẳng mấy chốc bọn võ lâm hay và tìm cách theo chàng.

Bọn cao thủ được tin Bệnh Thần chính là truyền nhân của Ma Trung Chi Ma... Một số cao thủ chắc chắn rằng:

Quỉ Bảo Chủ Nhân hay Huyết Sọ cũng vậy là hóa thân của Ma Trung Chi Ma, tuy danh hiệu khác nhau nhưng chỉ là một người thôi.

Lý lẽ của bọn võ lâm cao thủ này không phải là hàm hồ, vì trước đây bốn mươi năm Huyết Sọ và Ma Trung Chi Ma không bao giờ cùng xuất hiện một lúc; cứ Huyết Sọ xuất hiện là vắng bóng Ma Trung Chi Ma và

https://thuviensach.vn

ngược lại... Nhưng cả hai đều có hành động xuất thủ như thần, võ công không lường được.

Vì tin Hoàng Thượng Chí tức Bệnh Thần là truyền nhân của Huyết Sọ, Ma Trung Chi Ma, nên thấy bọn võ lâm cố diệt chàng cho kỳ được; nhất là những người mà môn phái hay kẻ thân thuộc của họ bị Huyết Sọ, Ma Trung Chi Ma giết hại, cưỡng bức thì càng muốn phanh thây, xẻ xác chàng mới vui lòng...

Trời đã sáng! Ánh nắng đầu tiên dịu dàng, mỏng manh và ấm áp lạ lùng. Vừng mây trắng trên bầu trời xanh thẫm đã ửng hồng tự khi nào rồi, những tai sáng chọc thủng vầng mây chiếu thành vệt dài như những thảm lụa vàng nhạt óng ả căng thẳng trên nền trời xanh biền biệt.

Trước sự biến chuyển của vũ trụ, Thượng Chí thở dài mệt nhọc, qua một đêm dài chàng chỉ vượt khỏi Quỉ Bảo độ sáu mươi dặm đường, cơn đói nổi lên cồn cào khó chịu, miệng đắng nghét và cổ khô rốc. Chàng cố nuốt nước bọt, định bụng đến một thị trấn nào gần nhất làm một cuộc no nê rồi, mua ngựa đi cho mau.

Trước mặt chàng là khu rừng thưa thớt, nắng mai rơi lổ đổ trên những chồi cây cao nhất, in thành vệt xanh nhàn nhạt trong đám lá xanh biên biếc. Rời khỏi rừng thưa tầm mắt chàng bắt gặp mấy nóc nhà ngói, chàng nghĩ đấy có lẽ là một thị trấn rồi, liền cất bước theo con đường mòn dẫn đến đó.

Đang đi ngon trớn, bỗng từ sau phát lên ba tiếng thét chói tai, Thượng Chí giật mình đứng lại, thì quanh chàng đã có ba người đứng thành ba góc, mắt trừng trừng nhìn chàng...

Tiếp theo đó có tiếng sàn sạt nổi lên, Thượng Chí ngước mắt nhìn, trước mắt chàng vô số võ lâm cao thủ từ bốn phương, tám hướng xông tràn tới, đủ mặt, lại thêm mấy cao thủ Cái bang cùng vô số bọn hắc đạo, đếm có trên

https://thuviensach.vn

mấy trăm người. Bọn họ nhìn chàng với tia mắt căm hờn, dằng dặc sát khí, nhưng cũng đượm nhiều kinh sợ.

Lạnh cả người, Thượng Chí lo sợ vô cùng, nếu bọn chúng xông tới thì nhất định phen này đành tan xác, công lực đã mất hết còn lấy gì chống đỡ? Chàng lẩm bẩm:

- Phen này mạng Hoàng Thượng Chí kiệt rồi.

Nhưng bẩm tính vốn can đảm, khí phách, tuy đứng dưới bóng gươm giáo, cái chết như trở tay, Thượng Chí vẫn lạnh lùng, chàng đưa mắt nhìn ba ngườ i gần nhất.

Một lão đạo, râu tóc và lông mày đều trắng xóa, đó chính là Qui Nguyên Tử, y là tổng đàn của Không Động tam trưởng lão hiện tại. Đã một lần lão hỏi chàng về tung tích ân sư, nhưng chàng từ chối không nói, nay lại xuất hiện chắc lão muốn ăn thua với chàng rồi! Thượng Chí khẽ rung động...

Người đứng bên trái là lão hòa thượng mặt đỏ như sơn. Còn người đứng sau chính là lão bà Thái Phật Yến Sơn người bà xấu xí vô cùng, tóc trắng ngà ngà, màu da tim tím trông quái dị làm sao, tay lão cầm chặt Kim trượng phát ánh sáng vàng chói mắt.

Sáu con mắt hau háu nhìn Thượng Chí như chờ đợi động thủ.

Bỗng Không Động Qui Nguyên Tử cất tiếng:

- Tiểu thí chủ! Chúng mình lại gặp nhau...

Thượng Chí biết khó tránh bón này được, sẵn tính lạnh lùng, chàng nghiến chặt răng hừ một tiếng, nói:

- Các vị tìm tại hạ có điều gì chỉ giáo chăng?

https://thuviensach.vn

Qui Nguyên Tử niệm câu Vô lượng thọ phật, rồi nói.

- Không dám! Không dám! Hai vị này là Tính Không đại sư thuộc môn phái Thiếu Lâm còn vị này là Kim Trượng Lão Lão của Yến sơn, và những nhân vật chung quanh đây là cao thủ võ lâm cả. Bọn ta muốn gặp Tiểu thí Chủ với mục đích.

Thượng Chí lạnh lùng:

- Mục đích gì?

Qui Nguyên Tử mỉm cười xảo trá:

- Bọn ta muốn biế t nơi qui ẩn của lệnh sư Ma Trung Chi Ma.

Thượng Chí thầm nói:

- Thôi hết rồi, hôm nay chắc ta phải phơi thây ở đây rồi.

Đứng trước cái chết thảm khốc sẽ đến, Thượng Chí tuyệt vọng vô cùng, nhưng bản năng cốt khí can cường, chàng vẫn tự nhiên không một cử chỉ nào tỏ vẻ khiếp sợ. Chàng nghỉ:

- Trước sau cũng chết, ta không bao giờ phản tôn sư được.

Nghĩ thế, liền ngang ngạnh:

- Nếu tại hạ không nói thì sao?

Nét mặt của ba cao thủ đượm đầy sát khí.

Tính Không đại sư hừ một tiếng, nói:

- Lão sư sợ thí chủ không thể giữ bí mật mãi được?

https://thuviensach.vn

Yến Sơn Kim Trượng Lão Lão tức giận, chống mạnh Kim trượng xuống đất, thét:

- Tiểu tử cả gan thực, hãy trả lời mấy câu hỏi Lão đây...

Thượng Chí bình thản, đáp:

- Cái đó còn phải xem thử câu hỏi của ngươi có đáng cho ta trả lời không đã?

Kim Trượng Lão Lão lạnh lùng:

- Hừ! Quỉ Bảo Chủ Nhân hay Huyết Sọ có phải là hóa thân của Ma Trung Chi Ma chăng?

Thượng Chí ngơ ngẩn một lúc, hỏi lạ i:

- Lấy nguyên cớ nào mà ngươi dám bảo thế?

- Ngươi không phải là truyền nhân của Ma Trung Chi Ma sao?

Thượng Chí cười khảy, đáp:

- Điều ấy, ta nào chối đâu?

Kim Trượng Lão Lão trừng mắt, hỏi:

- Ngươi mới từ Quỉ Bảo ra phải không?

Thượng Chí nghỉ lại có lẽ khi chàng vào Quỉ Bảo bọn này đã lén nhìn thấ y rồi, nhưng chàng ngạc nhiên không hiểu tại sao chỉ trong chốc lát mà bọn cao thủ giang hồ lại biết tin chàng vào Quỉ Bảo sớm thế? Mà ai đã báo cho chúng hay? Để bọn chúng kéo tới đây làm khó dễ chàng...

Nghỉ khó chối được, chàng đáp:

https://thuviensach.vn

- Phải, như thế thì đã sao nào?

Nhưng không nghỉ đến câu hỏi khiêu khích ấy, lão nói:

- Ngươi làm sao mà ra vào được Quỉ Bảo tự do như thế?

Thượng Chí lạnh lùng:

- Ta tưởng việc này không quan hệ chi tới ngươi cả, ngươi hỏi để làm gì?

Gương mặt xấu xí của bà lão cau lại, tóc tán loạn rũ xuống, trông mà tởm. Lão từ từ nói lanh lảnh:

- Huyết Sọ không phải là hóa thân của Ma Trung Chi Ma, thật à? Thật à? Tiểu tử mà dối ta thì coi trượng này.

Nói xong bà lão tay vung Kim trượng thành một lằn sáng vàng đe dọa Thượng Chí.

Thượng Chí nhếch mép cười khinh bỉ:

- Ta đã nói rồi, tin hay không là tùy ở các người, đừng có dọa nạt vô ích.

Kim Trượng Lão Lão tức lắm, nhưng cố nén lòng dằn từng tiếng:

- Ngươi là gì của Quỉ Bảo Chủ Nhân mà ra vào Quỉ Bảo tự do thế hả?

Tuy võ công đã mất hết, nhưng tính khí ngang ngạnh không chịu ai ném ép bao giờ. Nay nghe Kim Trượng Lão Lão nói thế, chàng cất giọng cười khanh khách:

- Chúng bay đã điên cả rồi sao mà cứ lải nhải thế mãi chứ?

Kim Trượng Lão Lão nghe thế giận run thét:

https://thuviensach.vn

- Tiểu tử không chịu nói, chắc hết muốn sống rồi chăng?

Thượng Chí cũng chả kém, giận dữ la:

- Sao phách lối thế, có giỏi thì vào Quỉ Bảo mà tìm y, ta chả cần nói với bọn ngươi nữa đâu.

Câu nói này như một nhát búa đánh mạnh vào đầu bọn ba người cao thủ, đại diện cho hàng mấy trăm người võ lâm này. Họ tái mặt, vừa sượng sùng vừa tức giận.

Tính Không đại sư bước tới một bước, nói:

- Tiểu thí chủ chớ khích, bọn ta sẽ đến đó hủy diệt cả Quỉ Bảo, quyết tử chiến cùng Bảo Chủ một phen. Nhưng bây giờ tốt nhất thí chủ hãy nói thực, không nên...

Thượng Chí hét:

- Nếu không thì sao?

- Thì sợ đồng đạo có mặt tại đây không chịu bỏ qua cho thí chủ đấy.

Thượng Chí lạnh lùng:

- Cả Đại sư nữa, phải không?

- A di đà Phật! Lão không thể không làm thế được, mong thí chủ hiể u cho.

Thượng Chí tính nói Huyết Sọ không phải là Ma Trung Chi Ma nhưng Kim Trượng Lão Lão đã nóng giận dộng cây Kim trượng xuống đất bồm bộp, thét:

- Thằng nhãi ranh! Ta buộc ngươi phải nói?

https://thuviensach.vn

Bị mắng là nhãi ranh, Thượng Chí giận tràn hông muốn tát bà lão mấy cái cho đã giận. Chàng nghĩ bọn này đang muốn đối phó cả Huyết Sọ lẫn Ma Trung Chi Ma, giờ mình có nói cũng vô ích, để bọn họ nếm thủ đoạn của Quỉ Bảo Chủ Nhân thì biết.

Nghĩ thế nên cũng thét lớn:

- Ta không nói đó, ngươi làm gì thì làm đi?

Kim Trượng Lão Lão nghe đồn công lực của Bệnh Thần kinh thiên động địa, thì cũng có phần kinh sợ, không dám động thủ. Bà lão quay ngang Kim trượng giữ thế thủ, rồi nói:

- Tiểu tử quả ngông cuồng! Ngươi tưởng mớ võ công của Ma Trung Chi Ma truyền lại là vô địch rồi sao?

Thượng Chí biết nếu bà ta ra tay thì chàng chết ngay không tránh được, nhưng không còn cách nào bôn tẩu cả, trừ phi có dị nhân tới cứu. Bị chẹt trong thế tấn thối lưỡng nan. Thượng Chí sinh ra liều lĩnh, không còn coi cái chết ra gì cả. Luồng tức khí xông lên, nghiến răng trèo trẹo, chàng vừa thoát tay Bảo chủ tưởng đã yên không ngờ lại chết dưới tay bọn quần hùng này.

Mặt lộ hung quang, Thượng Chí thét:

- Ta không quen chịu ai uy hiếp cả, bọn ngươi đừng có ỷ đông hách dịch.

Kim Trượng Lão Lão tuy sợ thầm, nhưng Thượng Chí cứng đầu quá, không chịu được, bà lão thét lớn:

- Thằng tiểu ma cứng miệng dữ, Lão phật tử phải răn dạy mày mới được!

https://thuviensach.vn

Câu nói vừa dứt thì Kim Trượng đã vung lên, ánh sáng vàng chói nhắm người Thượng Chí mà tới, khí thế thực mạnh mẽ, độc hại vô cùng...

Bọn cao thủ đứng yên, nín thở! Trong đầu óc mọi người vang câu:

Giờ quyết liệt đã đến. Khô ng khí ban mai bỗng trở nên nặng nề khó thở.

Trong tiế ng rú thất thanh, Thượng Chí bị kim trượng đánh văng ra ngoài, máu miệng ụa ra mấy búng, trông thảm hạ i làm sao.

Bọn ba người cao thủ sửng sốt đứng nhìn, còn bốn phía đều ồ lên một tiếng ngạc nhiên.

Thượng Chí rơi đánh bịch một tiếng, xa đến ba trượng hơn, nằm yên luôn.

Vì ngỡ chàng công lực thâm hậu, nên Kim Trượng Lão Lão ra tay rất nặng, bà ta đã mang toàn lực vào cái đánh ấy, tuy nhiên Thượng Chí chỉ thấy đau rần khó chịu và thổ ra mấy bùng máu thôi. Nguyên do Thượng Chí thoát chết dưới cây Kim trượng là vì công lực bị Quỉ Bảo Chủ Nhân điểm nguyệt không tụ lại được, nhưng nguyên khí vẫn tản mát trong người nhờ cái chân lực hai trăm năm mà chàng thoát chết, nế u không thì chàng đã nát thây dưới kim trượng kia rồi.

Tình trạng này khiến mọi người nghi ngờ, thực ngoài ý tưởng tượng của họ. Cách đây hai ngày Bệnh Thần là người bất khả xâm phạm, mà nay lại chịu để Kim Trượng Lão Lão hạ độc thủ không hề tránh đỡ.

Tính Không đại sư kinh ngạc ủa một tiếng nói:

- Sao lạ thế này?

Qui Nguyên Tử cũng kinh ngạc không kém, lắc đầu không hiểu, nói:

https://thuviensach.vn

- Bần đạo cũng không hiểu nổi, bần đạo gặp y trước kia thì quên võ công của y thực siêu quần, không ngờ...

Kim Trượng Lão Lão nổi giận thét:

- Lão mũi trâu kia, ngươi mù chăng?

Qui Nguyên Tử bị gọi thế thì không khỏi thẹn, mặt đỏ ngất nói:

- Chính hắn đầy mình võ công, ta nói láo làm gì?

Kim Trượng Lão Lão động mạnh Kim trượng xuống đất, lớn lối:

- Nhưng rõ ràng là hiện nay nó không đỡ nổi một trượng của ta, thế thì ngươi giải thích làm sao? ...

Lúc ấy Thượng Chí gượng đau đứng dậy, bọn cao thủ thấy thế nhốn nháo cả lên đôi mày dài của Tính Không đại sư cau lại, nói:

- Nếu bảo y không có công lực, thì trượng vừa rồi cũng đủ làm y tan thây, nhưng y vẫn sống nhăn ra kia kìa?

Kim Trượng Lão Lão ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói:

- Không biết! Ta phải hỏi y xem hư thự c ra sao đã?

Dứt lời thân mình bà ta khẽ lắc một cái đã lướt tới trước mặt Thượng Chí rồi.

Thượng Chí lúc ấy tứ chi đau nhức, đứng muống không nổi, mở miệng mà chẳng ra lời, chàng chả còn tí hơi sức nào, đôi mắt lờ đờ như thất thần nhìn Kim Trượng Lão Lão.

Kim Trượng Lão Lão thoạt trông thấy gần Thượng Chí có vật gì đen nhánh, thuận tay cúi xuống nhặt lên xem, thì ra đấy là bàn tay làm bằng

https://thuviensach.vn

đồng màu đen bóng loáng, trong lòng và trên mu bàn tay có ghi chi chít những chữ:

Nhìn thực kỹ thốt nhiên ba ta giật mình buột miệng:

- Phật Thủ Bảo Cập.

Té ra khi bị đánh tung lên không bắn ra ngoài mấy trượng, chiếc Phật Thủ của chàng bị rơi xuống đất. Thượng Chí thấy Bảo Cấp nằm trong tay đối phương lòng không tiếc thầm, nhưng sinh mạng khó bảo tồn còn thiết chi đến bảo vật, chàng chỉ đứng yên trừng mắt nhìn đối thủ.

Tai mắt của Qui Nguyên Tử và Tính Không đại sư rất nhạy, đâu phải thường, hai người nghe Kim Trượng Lão Lão kêu lên thế liền tiến bước tới xem, thấy bà lão đang cầm một bàn tay bằng đồng đen, đoán ngay là Phật Thủ Bảo Cập vật quí đã thất lạc hằng mấy trăm năm nay rồi mà bọn võ lâm đang thèm muốn. Hai người bất đồ kinh hãi.

Qui Nguyên Tử cũng như Tính Không đại sư đều là những lão đạo, cao tăng cả, đạo pháp, phật pháp rất tinh tường, nhưng đứng trước bảo vật vô song của võ lâm cũng lộ vẻ thèm thuồng.

Thoạt nhiên, trong bọn quần hùng nổ lên tiếng âm dương quái khí.

- Phật Thủ Bảo Cập! Thằng tiểu ma này, ở đâu mà có thế?

Câu nói ái nam, ái nữ đó kích động cả bọn võ lâm. Không còn trật tự nữa, bọn chúng kéo ào ào vào trận, ai mạnh thì lấn đi trước. Ai yếu bị vứt lạ i sau. Trông cảnh hỗn loạn chẳng khác nào chợ phiên.

Kim Trượng Lão Lão thấy thế vội nhún chân nhảy phóc qua đầu mọi người, xông ra khỏi trận. Chỉ mỗi cái nhún chân nhẹ nhàng, mà bà lão đã cách Thượng Chí đến ngoài ba mươi trượng rồi.

https://thuviensach.vn

Tiếng quát tháo nổi lên, bọn quần hùng quay lại, bỏ mặc Thượng Chí, ồ ạt chạy theo bóng Kim Trượng Lão Lão trông như đàn châu chấu bị động vậ y.

Lối phi thân của Kim Trượng Lão Lão rất cao diệu, nhanh nhẹn khôn lường, bà ta muốn thoát thân đâu có gì khó, nhưng khi bà ta định búng mình chạy liếp thì cảm thấy một luồng chưởng lực cực mạnh ép xuống không sao nhú c nhích được.

Tiếp theo đấy, một lão già vừa mập vừa lùn trông không khác nào hạt mít, đứng chắn trước mặt. Trông thấy y xuất hiện đột ngột như thế. Kim Trượng Lão Lão kinh hãi, hít mạnh một hơi, tụ chân khí vào đơn điền chuẩn bị đối phó... Bà quắc đôi mắt cú vọ ngạc nhiên hỏi:

- Địa Hành Tiên, người muốn gì?

Người lùn như hạt mít kia đúng là Địa Hành Tiên Nhị Côn nức tiếng giang hồ tà, chánh lẫn lộn, lui tới không chừng ảo ảnh như bóng ma hồn quỉ. Gã là người khó ai có thể đùa bỡn được, xuất thủ rất độc ác, nhưng lai lịch gã không ai thấu được. Gã xuất thân từ đâu chẳng ai biết, võ công của gã cao diệu thế nào chả ai hay, chỉ biết một khi gã đã ra tay thì đối phương khó toàn mạng.

Địa Hành Tiên cười ha hả nói:

- Hoàng Thu Cúc, bảo vật trấn giang hồ này, ngươi thấy trước là một việc, nhưng định nuốt một mình sao?

Trong lúc ấy bọn võ lâm đã tề tựu đầu đủ rồi, chúng vây quanh hay người như bức tường kiên cố biết cử động vậy, trong khi ấy Hoàng Thượng Chí chả ai thèm để ý tới cả.

Lữa giận hừng hực Kim thượng lão Hoàng Thu Cúc nghiến răng trèo trẹo thét lớn:

https://thuviensach.vn

- Địa Hành Tiên ngươi định phổng tay trên à! Nói cho ngươi biết khó lắm con ơi Hoàng Thu Cúc này không phải dễ xài đâu, người khác sợ Địa Hành Tiên còn ta xem ngươi không ra trò trống gì đâu.

Địa Hành Tiên tiến tới một bước, đôi mắt vốn đã híp giờ chíu lại trông như gã nhắm mắt, trêu cợt Kim Trượng Lão Lão vào vậy. Gã cất tiếng cười khanh khách rồi chợt im lặng nhìn chăm vào gương mặt xấu xí của đối phương, cất giọng xảo trá:

- Đâu dám! Đâu dám! Địa Hành Tiên đâu đáng gì mà ngươi lại bảo thế. Nhưng hôm nay những cao thủ ở đây đồng một mục đích, liệu lão bà có chống nổi ngót mấy trăm người này không, mà vội đi thế...

Kim Trượng Lão Lão biết thằng lùn này muốn tranh bảo vật rồi, mà gã đã nhúng tay vào thì dự ước của lão e khó thực hiện theo ý được. Vì thế lòng bà căm giận Cái hạt mít này vô cùng, ba ta đưa Kim trượng lên chua một cái, nói:

- Thằng lùn kia! Ta sẽ sửa ngươi vài chiêu cho ngươi thấy trời cao đất rộng, như thế nào.

Địa Hành Tiên đưa cánh tay ngắn ngủi khỏa trước mặt, ra dấu bất đồng, cũng vừa trêu tức đối phương, nói:

- Lão phu đến đây không phải để tranh tài với ngươi, đại trượng phu ai lại đánh với bọn nữ lưu bao giờ, nào vinh dự...

- Khỉ khô! cái thân thúi ấy mà cũng bạo miệng xưng đại trượng phu không biết xấu sao?

Liền đó chiếc Kim trượng vụ t tới, trông như con kim xà, nhắm đầu Địa Hành Tiên mà bửa xuống, khí thế hùng mạnh như bão táp.

https://thuviensach.vn

Địa Hành Tiên thấy bà ta hạ độc thủ kinh hãi thầm, vội lách mình đưa tay đỡ cái đánh trời giáng ấy, miệng quát lớn:

- Ngừng tay!

Ánh sáng vàng chó i của Kim trượng ngừng hẳn lại. Mọi người ngạc nhiên trố mắt nhìn, thì ra cây kim trượng đã nằm trong tay Địa Hành Tiên rồi. Thật ghê gớm thay!

Thủ pháp xuất thầ n, biến hóa cực kỳ linh diệu ấy là m những cao thủ đứng ngoài xanh mặt, chỉ vươn tay một cái mà đã đoạt được kim trượng kiềm chế nổi Kim Trượng Lão Lão rồi, quả một công lực kinh hồn bạt vía. Bọn giang hồ không ngờ con người lùn tịt, cục mịch kia lại có được một võ công ả o ảnh như ma, như quỉ.

Kim Trượng Lão Lão gương mặt đã xấu nhăn lại trông càng xấu hơn. Đôi mắt bà chứa đầy tia sáng, tóc trắng dựng ngược vừa tức giận, vừa kinh hãi. Bà muốn bằm Địa Hành Tiên làm trăm đoạn mới hả dạ!

Bỗng Địa Hành Tiên buông tay. Kim Trượng Lão Lão vội lui lại ba bước, trừng mắt nhìn Địa Hành Tiên, chẳng hiểu ba ta đang nghĩ gì.

Sự thực quá rõ ràng, cuộc tranh chấp đã biến chuyển khỏi mục đích, lẽ ra bọn quần hùng này phải gây hấn với Thượng Chí, giờ lại hóa thành cuộc tranh giành bảo vật.

Màn đầu của tấm kịch này bắt đầu khai diễn.

Địa Hành Tiên đưa mắt lạnh lùng nhìn bọn quần hùng, rồi ha hả cười, nói:

- Hôm nay các vị đồng đạo có mặt ở đây cùng một mụcđích như nhau là để đối phó với thằng nhãi Bệnh Thần, để tìm tung tích của lão Ma kia, mà

https://thuviensach.vn

thanh toán món nợ máu cho các thủ lãnh của các môn phái đã bị y sát hại. Chúng ta vì vật nhỏ mọn này mà quên thầm hận xưa chăng?

Lời lẽ rất khúc chiết, khôn ngoan, khiến quần hùng đều gật đầu khen phải. Nhưng những đôi mắt tham lam nhìn Kim Trượng Lão Lão không rời, người này sợ người kia đoạt mất bảo vật và ngược lại người kia cũng vậy, thành ra bọn quần hùng cứ nghi kỵ lẫn nhau, không ai chịu đủ nghị lực xa bảo vật, tuy bảo vật ấy chưa nằm trong tay họ.

Thấy chưa thâu được kết quả, Địa Hành Tiên nói tiếp:

- Bây giờ chúng ta hãy làm việc chính yếu đã, còn báo vật bắt gặp bất ngờ này thì... Hà! ... Hà! ... Ai có mặt đều hưởng cả, nhưng việc này hãy dẹp lại đã, nhưng...

Nói đến đây, lão xoay qua Kim Trượng Lão Lão nghiêm nghị nói lớn:

- Hoàng Thu Cúc, ta tuyên cáo cho bà hay nếu bà muốn độc chiếm bảo vật này nhờ Ma Trung Chi Ma hoặc Huyết Sọ tìm được kẻ đoạt bảo cập thì liệu khi ấy bà có đủ can đảm liều cái mạng già được không?

Câu này làm cho Kim Trượng Lão Lão tái mặt, kinh hãi và ngạc nhiên không hiểu lão Địa Hành Tiên nói thế có ngụ ý gì.

Trong khi ấy Thượng Chí đứng sững nhìn quần hùng cấu xé nhau, bỗng nghe Địa Hành Tiên bảo phải thanh toán mình thì kinh hãi, quay lại chệnh choạng bước đi về phía rừng cây. Chàng biết khó lòng mà thoát khỏi bọn này, nhưng cũng cứ phó mặc cho Vận mệnh muốn sao thì muốn.

Địa Hành Tiên không để ý, tiếp nói:

- Giờ hãy bắt thằng nhãi ấy lại, để nó thoát thì nguy hại vô cùng. Khi nãy vì thấy chúng ta đông quá liệu không cự lại nên y giả bộ chịu đánh đến thổ huyết, để tìm cách thoát thân...

https://thuviensach.vn

Bọn quần hùng ồ lên một tiếng nhưng chợt tỉnh, như vẫn đứng yên...

Chợt Kim Trượng Lão Lão nạt lớn:

- Được lắm, thằng hột mít kia, mày dùng ba tấc lưỡi mong lường gạt quần hùng à?

Không được đâu con ơi! Cái thế đục nước béo cò đã cổ rồi, xài không được với ta đâu, ngươi tưởng gạt ta dễ lắm sao? Khó lắm!

Địa Hành Tiên không hề thay đổi nét mặt, cười thâm độc, nói:

- Hề! ... Hề... Lão phu chỉ giữ tàm tạm nó thôi!

Bọn quần hùng trố mắt nhìn Địa Hành Tiên, kinh ngạc, nào ngờ gã ta đã đoạt bảo vật rồi mà không ai hay cả...

Kim Trượng Lão Lão ghét cay ghét đắng Địa Hành Tiên, lạnh lùng thét lớn:

- Gã hột mít kia, đừng có giả bộ cao thượng, tâm địa thối tha của mày mà ai không biết, chỉ trừ trẻ lên ba mới tin ngươi được. Lão bà nếu không nói ra ắt mày ẫm làm của riêng rồi? Hà... hà...

Không còn trầm tĩnh được nữa, Địa Hành Tiên tức giận, thách thức:

- Nếu lão phu độc chiếm nó thì đã sao nào? Mụ có dám cản ta chăng?

Không khí trở nên yên lặng và căng thẳng, mọi người biết rằng công lực Địa Hành Tiên quá cao, chẳng ai dám tình nguyện đối đầu cùng gã cả, nhưng cũng không muốn rời khỏi nơi này.

Lòng tham lam thúc đẩy mọi người ở lại, nhưng cái chết làm họ lo sợ chưa dám ra tay, cứ dằng dai mãi, sát khí bao trùm cả bọn quần hùng, lại một phen máu đỏ nhuộm hồng mặt đất vì bảo vật vô tri này...

https://thuviensach.vn

Còn Thượng Chí thất thểu lê từng bước một trông thảm não làm sao. Đi được khoảng một trăm trượng, thì trước mắt bỗng hiện ra bảy đạo sĩ nă m tăng đương bít cả lối đi.

Thượng Chí giật mình dừng lại, chàng đưa mắt quan sát:

Bảy đạo sĩ chính là Không Động Thất Đạo. Do Qui Nguyên Tử hướng dẫn Tính Khô ng đại sư cầm đầu bọn ngũ tăng, trừ lão ra bốn người kia còn tráng niên thân thể vạm vỡ, đầu hùm, cằm yến trông rất uy nghi, quắc thước.

Qui Nguyên Tử nghiêm nghị hỏi:

- Tiểu thí chủ, lệnh sư có phải là hóa thân của Huyết Sọ...

Hừ một tiếng nhạt nhẽo, Thượng Chí lạnh lùng:

- Không thể được, sao cứ lải nhải mãi thế.

Qui Nguyên Tử không thèm để ý đến, nói tiếp:

- Bần đạo tuân lệnh chưởng môn đến đây, nếu thí chủ không chịu nói ra, thì bần đạo buộc phải mời người về đối chất cùng vị Chưởng môn của bổn phái. Vậy thí chủ nghĩ sao?

Thượng Chí khó xử vô cùng, chàng nghĩ phen này ắt bị bọn họ bắt thôi, chàng khẽ thở dài rồi lạnh lùng ngang ngạnh nói:

- Tại hạ sợ đạo trưởng nói mà làm không được đấy?

Tính Không đại sư bỗng xen vào nói:

- Qui Nguyên đạo huynh, hay là để bần tăng man hắn về núi tra hỏi, chờ khi khai thác được tung tích Ma Trung Chi Ma, bần tăng sẽ thân hành báo

https://thuviensach.vn

cùng Quí phái va cho cả giang hồ được rõ, rồi hộp lại tìm phương pháp mà đố i phó cùng Lão Ma ấy?

Qui Nguyên Tử còn trù trừ, bỗng nghe một tiếng thét lớn, ngước mặt nhìn thì ra Đại Lực Thần Linh Minh Tử, y tánh nóng như lửa, khỏe như trâu nước, hơn nữa trước kia bị Thượng Chí cho nếm mùi đau khổ, nay gặp mặt chàng thì không còn chịu nổi, mấy lời lải nhải dài dòng của Qui Nguyên Tử và Tính Không đại sư nữa, y lướt tới sát Thượng Chí, miệng thét lớn:

- Bắt lấy nó trước đã, rồi hãy bàn sau!

Dứt lời y tung chưởng liền, bóng chưởng to như quả núi con, nặng nề đè xuống đầu Thượng Chí.

Y nào hay công lực của chàng không còn tụ lại được, nên chưởng này cố đem hết chân khí vào thế đánh, mong chiếm Thượng phong. Chưởng lực chưa đến mà sức gió ép, đã làm Thượng Chí lảo đảo muốn ngã, xem thế thì biết tính mạng bị hủy dưới độc thủ này rồi. Thượng Chí nhắm mắt chờ chết...

Trong lúc ấy, một tiếng kêu thảm khốc vang lên như xé không khí, một bóng người ngã gục! Máu từ đầu chảy ra lênh láng, xương sọ tung tóe, não tủy vung vãi tứ phía màu đất nâu hóa ra một khoảnh loang lổ, be bé, trông phải rùng mình.

Nhưng xác ấy không phải là Thượng Chí, mà của Đại Lực Thần Linh Minh Tử!

Sáu đạo sĩ và năm tăng lữ thấy vậy bất giác lạnh mình, vừa ngạc nhiên vừa kinh hãi. Mọi người nhìn xác đồng bọn mà chẳng hiểu tại sao cuộc diện có thể thế được.

Qui Nguyên Tử vẻ mặt đau khổ lẩm bẩm:

https://thuviensach.vn

- Ta chả hiểu gì cả? Tại sao như thế được. Đầu óc mọi người như điên lên...

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Phục Hồi Công Lực

Lục Đạo, Ngũ Tăng gần đứng tim trước cái chết quá thảm khốc của Đại Lực Thần Linh Minh Tử.

Qui Nguyên Tử bước tới gần xác chết, trên nét mặt cau có, mất hết vẻ yên hùng ngày nào.

Mặt xác chết bê bết những mảng máu đã tím bầm mà còn lộ vẽ đau đớn, miệng há hốc, một búng máu đỏ thẩm chưa kịp phun ra, lưỡi le dài cứng đờ nhạt nhẽo, sau ót của Đại Lực Thần Linh Minh Tử còn dính ba chiếc lá tươi đẫm máu. Điều này chứng tỏ rõ ràng nguyên nhân của cái chết này gây ra bởi ba chiếc lá đấy.

Giết người bằng cách ném lá, thực chông rõ thủ phạm thuộc hạng người nào mà công lực siêu việt thế! Trong giang hồ biết đếm được mấy người có tài như vậy.

Chợt một bống người lướt tới, rồi biến mất, thân pháp quả siêu hồn bạt vía khiến bọn lục đạo, ngũ tăng không sao phát giác được, chỉ biết giật mình kinh hãi. Trừ Qui Nguyên Tử và Tính Không đại sư là hai tay cao thủ hạng nhứt trong võ lâm còn thấy được bóng ấy nhỏ nhắn, nhanh nhẹn, nhưng hai người cũng không sao phân biệt người ấy nam hay nữ.

Thượng Chí thấy vị ân nhân quá khó hiểu vô cùng, người là gì của chàng mà hiểu rõ thân thế của chàng? Sao người lại quan tâm đến sinh

https://thuviensach.vn

mạng cũng như hành động của chàng đến như vậy? Việc này chắc chắn không phải là vì lòng nhân rồi. Nhất định bên trong còn nhiều chuyện u ám mà mình chưa rõ, chàng dặn lòng phải khám phá cho kỳ được sự bì ẩn này.

- Vãn bối có một thắc mắc mong tiền bối giải thích cho?

Thượng Chí nghe Thất Hồn Nhân nói thế, không sao hiểu được ân nhân muốn nói gì:

Vì phải chống đối với hai địch thủ cao cường, Địa Hành Tiên trở nên lúng túng, xoay trở không còn lanh lẹ như trước nữa. Cầm cự được ba mươi hiệp, nguy hiểm đã chờ chực bên mình, Địa Hành Tiên càng lúc càng thấy bị lép vế.

Thượng Chí ngập ngừng một lúc, rồi đáp:

Thượng Chí không cầm được lòng mình, chàng bật khóc như trẻ nít nước mắt ướt đẫm cả mặt muốn nói mà nghẹn cổ không thốt được lời... Thượng Chí thầm nghĩ:

- Con ghét mẹ con đến thế sao?

v... v...

Bỗng một giọng run run xúc động dội lên:

Thất Hồn Nhân nói:

- Tiền bối! Tại sao ngươi không hiện ra cho vãn bối chiêm ngưỡng tôn nhan?

Tính Không đại sư gật đầu ra vẻ ưng thuận đáp:

- Không được con ạ! Chưa tới lúc phải nói!

https://thuviensach.vn

- Vạn sự đều do tuân mệnh cả! ...

- Gặp rồi, nhưng lão ta che kín mặt nên chẳng biết mặt mũi lão ta ra sao cả?

- Ta có bảo con phải trả ơn đâu, chớ có bận lòng.

Thượng Chí chấn động trong lòng nói:

Thượng Chí nghe thế thì mừng rỡ vô cùng, nhưng lời nói của Thất Hồn Nhân đầy vẻ trang nghiêm chàng không dám mở miệng nhờ giải huyệt, nên ấp úng:

Bỗng tiếng la hét dậy trời, điếc tai nhức óc! Hàng mấy trăm cao thủ đã bắt đầu mở rộng cuộc chiến đấu dành bảo vật. Cát bay lên tung mịt cả góc trời, tiếng gươm đao, tiếng chưởng phong, chỉ lực ào ào như thác đổ. Một quang cảnh hỗn loạn xảy ra chưa từng có trong võ lâm bao giờ, cái chết của con người không còn coi là quan trọng nữa.

- Vãn bối nhớ rõ lắm.

- Xin ân nhân cứ hỏi.

- Đúng vậy con ạ! Thôi con chớ để ý đến điều ấy nữa làm gì...

Kim Trượng Lão Lão cười đắc chí, miệng tu lại chế nhạo lão lùn, trông nó xấu làm sao ấy, bà ta nói:

Hoàng Thượng Chí bị câu hỏi bất ngờ này đánh thót mình kinh ngạc, chàng run lên thầm nghĩ:

- Người... ân nhân có phải Thất Hồn Nhân tiền bối...

Thượng Chí lại chợt nhớ đến Liên Hoàn Thao, tổng đàn Thiên Tề Giáo chính chàng suýt chết dưới tay mẹ chàng Thái Hằng Nga Vương Thúy

https://thuviensach.vn

Anh. Lòng đau như dao cắt, cắn chặt răng rít lên:

- Tiểu bối có thể giải được chứ?

Phật Thủ Bảo Cập không biết là báu vật hay chỉ là một vật giết người ghê gớm!

Nhìn xuống đất, hai người đã thấy không còn Bệnh Thần nữa! Hai cao thủ chỉ biết nhìn nhau lắc đầu chán nản.

Chàng vẫn nức nở, nói:

Một người trong bọn lục đạo vội đến bế xóc xác Đại Lực Thần Linh Minh Tử, rồi nhanh bước theo đồng bọn.

- Ân nhân quả nói không sai, trước khi sư thúc Độc Long Thủ Trương Thông có nói cho chàng hay rằng:

- Con! Con không nghe lời ta, sao vào Quỉ Bảo làm gì? Mà lại được an toàn trở ra? ...

- Tiểu bối bảo thế có nghĩa gì?

Thực không có người nào hiểu nổi việc này.

Giọng nói âu yếm của Thất Hồn Nhân phát ra:

- Đúng thế, trong thiên hạ này, tìm được một người giải được mấy đại huyệt cho con thực là hiếm lắm...

- Con đã bái Ma Trung Chi Ma làm sư phụ rồi à?!

- Thượng Chí, con có nghe ta cùng cô gái ấy...

- Con à! Việc này bỏ qua thôi, bây giờ bọn quần hùng đang đánh nhau chí chết ngoài kia.

https://thuviensach.vn

Chàng giật mình, nói:

- Con ơi! Sau này con sẽ hiểu tại sao ta phải làm thế! ...

Nói đến đây thì im lại, Thượng Chí thấy Thất Hồn Nhân không chịu nói tiếp, chàng vội hỏi:

- Vậy có lẽ đó là bộ mặt thật của Thất Hồn Nhân chăng?

Thượng Chí đang miên man suy nghĩ, chợt giọng Thất Hồn Nhân cất lên:

Thượng Chí có phần ngượng, ấp úng:

- Vãn bối không có mẹ đâu!

- Vãn bối còn hai việc phải làm, xong thời đi ngay!

- Vãn bối sợ trong võ lâm khó ai giải được cách điểm huyệt của lão Bảo chủ độc hại này.

- Đúng thế con ạ! Nhưng lúc nãy con bị một trượng của Kim Trượng Lão Lão, thương thế không nhẹ đâu, vậy con hãy ngồi xuống, vận chân nguyên để phụ với viên thuốc ta tặng con khi nãy cho chóng khỏe.

Thất Hồn Nhân nghiêm trang nói:

Rõ ràng thủ phạm gây ra cái chết của Đại Lực Thần Linh Minh Tử và cứu Bệnh Thần là một. Nhưng kẻ có cái hành tung bí mật, hành động xuất quỉ nhập thần ấy là ai?

- Bọn chúng đang cấu xé về Phật Thủ Bảo Cập mà con làm rơi đấy.

Nghe xong Thất Hồn Nhân có vẻ kích động nói:

- Con à! Có nhiều việc đang chờ, con không thể mất võ công được.

https://thuviensach.vn

- Bọn quần hùng muốn giết con đấy chớ ai vào đó nữa.

Chàng cười ngất, cười như cuồng, như điên, chàng trút tất cả đau đớn vào giọng cười, nên nghe thê thảm làm sao. Nước mắt chảy ròng xuống gương mặt giả, chàng cười đến khan cả cổ họng, cuối cùng chàng lảo đảo té ngồi xuống đất.

Tiếp theo một tiếng rên rất nhỏ, rồi im bặt.

- Tiền bối ân... nhân! Tại sao lại làm thế? Tiểu bối biết...

Thượng Chí điếng cả người, lảo đảo đứng không muốn vững, chàng buột miệng:

- Tiền bối có quen với Vị Vong Nhân sao?

- Con nói không sai, hơn thế nữa, có lẽ còn vượt ngoài sự tưởng tượng của con kìa!

- Con à! Lòng cha mẹ có ngày con sẽ rõ.

Giọng Thất Hồn Nhân trầm xuống:

Thượng Chí định nói vài lời cảm tạ, nhưng mới mở miệng thì một vật bằng mút đủa bay tuột vào họng rồi, chàng biết đó là viên thước của ân nhân gởi tặng. Thật là linh diệu thay! chỉ trong chốc lát đã thấy thân thể không còn đau nhức nữa, chàng chống tay ngồi dậy, mắt ngó dáo dác vào rừng cây rậm rạp tìm bóng ân nhân, nhưng không tài nào phát hiện được.

Thượng Chí xúc động mạnh, nghĩ:

- Thưa phải! ...

Xét về công lực của Địa Hành Tiên chỉ tương đương với lão già mặt vuông thôi, nay lại phải chống đỡ thêm Kim Trượng Lão Lão nữa thì trận

https://thuviensach.vn

thế thay đổi hẳn, thế công của lão già mặt vuông thật độc hại, còn Kim Trượng Lão Lão cố dồn toàn lực, phát những thế trượng mạnh mẽ như dời núi, lanh lẹ tự thoi đưa.

- Thưa tiền bối, người...

- Thượng Chí con ta cần phải đi đây! Ta có việc muốn con chấp thuận cho ta yên lòng.

- Ta... ta...

- Con muốn bảo ta giải được phải không? ... Phải, ta giải được...

Thượng Chí tức tối vô cùng, nhưng không dám lộ ra, vì đối với người này chàng vừa kính mến, vừa sợ cái hành động phi thường của người, hơn nữa lại là vị ân nhân đã mấy phen cứu chàng thoát khỏi tay tử thần.

- À! con ơi, con lầm to rồi, ta nào có ý làm hại con đâu, ta muốn con phải làm thế là vì một lý do trọng yếu! Còn hỏi tại sao, thì ta khó thể nói cho con biết được! Nào phải ta muốn bí mật với con, mà thực ra ta không có quyền nói cho con rõ... à... bây giờ thì...

- Tại sao lại đánh nhau? Thưa tiền bối!

Bị hỏi bất ngờ, Thất Hồn Nhân giọng lúng túng:

- Ta đã khôi phục được chân lực rồi! ...

Thượng Chí vái dài một cái, kính cẩn nói:

- Đánh nhau à! Ai thế?

Mấy luồng chỉ lực xé không gian, vang lên như tiếng kêu của lụa xé, chiếu thẳng đến các đại huyệt trong châu thân Thượng Chí. Người chàng bỗng rung động mạnh một cái, rồi cảm thấy như có muôn ngàn luồng hơi

https://thuviensach.vn

vận chuyển mạnh mẽ trong cơ thể. Biết chân khí đã lưu thông, kinh mạch không còn nghẽn tắc như trước nữa, chàng vội vàng vận chân nguyên dồn xuống đơn điền. Thấy chân khí không hề bị mất mát chi cả, Thượng Chí mừng quá, thét lớn:

- Không có gì đâu con đừng ngại, ta sẽ giải huyệt cho con.

- Thượng Chí con ơi!

Giọng ấp úng, Thất Hồn Nhân đáp:

- Lão cũng có ý như vậy!

- Ta không ngờ là nàng...

Sự kiện này đã làm chàng rối trí từ khi Thất Hồn Nhân nói cho chàng rõ đến giờ.

Như vừa lòng, Thất Hồn Nhân cười nói:

Cười đau khổ, Thất Hồn Nhân nói:

- Tiền... ân nhân... người...

Như cố lắm Thất Hồn Nhân nói:

- Tốt lắm, phải nhớ nói thật rõ ràng, và chỉ nói cho mình Quỉ Bảo Chủ Nhân nghe thôi nhé! Quyết không được lộ cho ai hay cả.

- Phải đó!

Trên bãi chiến xác chết nằm la liệt, máu me chảy, nhuộm đỏ cả mặt đất, đóng thành vũng tím thẩm. Hàng chục người quằn quại rên la thảm thiết vì vết thương hành hạ. Quang cảnh trong thật hãi hùng, khủng khiếp.

- Con! Sao con không nghe lời ta dặn?

https://thuviensach.vn

Thượng Chí vội đứng lên.

Thất Hồn Nhân thở dài:

- Thưa tiền bối sao biết...

- Tiền bối! ... Có gì vậy?

Tính Không đại sư nhìn xác chết của Linh Minh Tử, rồi ngước mặt nhìn Qui Nguyên Tử cất giọng lạnh lùng:

- Thưa tiền bối, lúc trước ở trong một khách sạn, vãn bối có gặp một người, bà ta tự xưng là họ Vương và đã giải được chất độc Thất Mỵ Tán cho cô bạn gái của vãn bối.

Tiếp theo một vật trắng lao thẳng tới mặt chàng.

- Dạ thưa phải!

- Nếu đó là sự thực đúng theo truyền thuyết của võ lâm thì Huyết sọ là hóa thân của Ma Trung Chi Ma, việc này không thể xem thường được, bần đạo cần cấp báo cho chưởng môn hay để người tự quyết lấy.

- Dạ đúng như thế, theo lời của cô gái ấy thì vãn bối nếu được giải mấy đại huyệt bị điểm thì công lực sẽ tụ lại như xưa. Nhưng vãn bối sợ...

Công lực đã phục hồi ngũ giác trở lại thông thiên như xưa tiếng rên ấy không sao thoát khỏi tai chàng, Thượng Chí hốt hoảng, nói:

Giọng trầm trầm, Thất Hồn Nhân nói:

Thất Hồn Nhân hốt hoảng, nói:

Chỉ chớp mắt, cảnh hỗn loạn diễn ra trước mắt, tiếng vang la chói trời, Thượng Chí vội phi người tới.

https://thuviensach.vn

Giọng Thất Hồn Nhân bỗng trở nên ảo não:

Bên phía phái Không Động không đợi Đại sư hết lời, Qui Nguyên Tử hấp tấp nói:

- Thưa tiền bối cứ nói vãn bối nguyện làm vừa lòng người.

Thất Hồn Nhân trầm giọng nói:

- Vãn bối đã quá rõ và rõ từ lâu rồi!

- Khổ tâm? ... U uất? ... Ha... Ha... Ha...

Chợt nhớ điều gì Thượng Chí vội hỏi:

Thấy chàng đau khổ thế, Thất Hồn Nhân xúc động vô cùng nói:

Thượng Chí vội hỏi:

Thượng Chí tức giận, hổn hển rít:

- À, người muốn không bằng trời muốn!

- Thực vãn bối có lỗi vô cùng.

- Đứng yên như thế, đừng quay đầu lại!

Thượng Chí dịu giọng đáp:

- Dường như ân nhân rõ thân thế của vãn bối lắm thì phải?

Thất Hồn Nhân cướp lời:

Tiếng Thất Hồn Nhân thở dài thất vọng, hơi tức bực hỏi:

Thượng Chí trở giọng lạnh lùng:

https://thuviensach.vn

- Bây giờ chưa phải lúc!

- Thưa phải, nhưng đó là người khác kìa...

Thượng Chí nói:

- Đại trượng phu không bao giờ xử thế gàn dở vậy được, tiền bối chớ coi thường Thượng Chí này quá thế.

chắc Thất Hồn Nhân có mang một nỗi u ẩn muốn nói mà không dám, muốn cho chàng gặp mặt mà nén lòng vì một lý do gì bí mật đó. Hay là vị tiền bối này bị ai kiềm chế? Vô lý! võ công của người đã đến chỗ quán tuyệt, không ai có thể cự nổi người vài chiêu đầu... Thì tại sao người cứ úp úp mở mở thế?

- Con có thể nói rõ tình hình trong Bảo cho ta nghe chăng?

Thượng Chí không dám cưỡng lời, chàng biết Thất Hồn Nhân sắp giải huyệt cho chàng, tim chàng đập thình thịch, hồi hộp, chờ đợi.

Giọng dịu dàng, Thất Hồn Nhân nói:

Thượng Chí thất vọng vô cùng, chàng hỏi cầu may:

- Thằng hột mít ngu khờ kia ơi! Muốn bảo toàn cái mạng lùn thì cấp thời nhả Bảo Cập ra ngay, kẻo hối hận không kịp đấy.

- Thưa không!

- Vậy kể như không. Buồn thay!

Nghĩ đến thâm ân ấy, lòng Thượng Chí cảm xúc sâu đậm, mếu máo nói:

- Nhưng tiền bối nếu không vì lý do gì thúc đẩy sao lại chịu hy sinh quá đáng thế?

https://thuviensach.vn

Thất Hồn Nhân không nén được cảm xúc, thở dài, nói:

Thượng Chí cất tiếng cười, nói:

- Đạo huynh, có phải gã ấy là Ma Trung Chi Ma...

- Chưa chắc!

Bỗng Thất Hồn Nhân tiếp lời:

Làm sao yên lòng được!

"... Chú đã nhiều lần dắt cháu gặp mặt mẹ, nhưng bà ấy lại không nhận mà còn hăm dọa sẽ giết hai chú cháu..." câu ấy hiện giờ vẫn còn văng vẳng bên tai ta...

Thượng Chí cương quyết:

Biết ân nhân không muốn mình bận tâm về người nữa, Thượng Chí uể oải nói:

- Thượng Chí, ta có chuyện muốn hỏi con?

- Trong thiên hạ không ai thương con bằng cha mẹ cả...

Thượng Chí đứng ngơ ngẩn trong khu rừng một lúc sau không còn nghe được tiếng của ân nhân nữa thì biết người đã đi rồi. Chàng tưởng mình mới trải qua một giấc mộng, khẽ thở dài, nhìn bàn tay lần nữa rồi lấy khăn gói kỷ bỏ vào bọc, đoạn phóng mình ra khỏi rừng rậm.

Thượng Chí khó nghĩ vô cùng, nhưng không dám chối từ. Định bụng lấy được Bảo Cập phải đến Câu Lâu Sơn tìm Âm Sát báo tin cho bà ta hay biết tin tức chồng bà rồi hợp Song Cập lại luyện xong Khư Mê Thần Công, chàng liền đến Quỉ Bảo quyết đấu cùng Quỉ Bảo Chủ Nhân.

https://thuviensach.vn

Thượng Chí tối tăm cả mặt mày, lòng kinh hãi vô song, chàng lảo đảo suýt ngã, rán hết sức gào to:

Thất Hồn Nhân run run nói:

Nghe Thất Hồn Nhân ấp úng, Thượng Chí hơi mừng hỏi:

Thượng Chí hừ một tiếng như muốn trút bao nhiêu oán hờn lên đầu Quỉ Bảo Chủ Nhân, chàng lạnh lùng nói:

Hai người vờn nhau nhanh đến nỗi chỉ còn hai bóng mờ, bụi cát bay tung tóe mịt mờ, gió phát ra khiến tà áo bọn cao thủ đứng ngoài bay phất phới.

- Con ngờ người họ Vương ấy là ta à...? Phải ta trá hình đấy.

- Việc ấy tạm gác lại đã, con đã vào Quỉ Bảo rồi phải không?

- Có phải cô gái cứu con là Vị Vong Nhân không?

- Con, con đã tỉnh lại rồi!

- Con có định đi bây giờ không?

Thượng Chí tằng hắng một tiếng, đáp:

- Sợ gì?

Thất Hồn Nhân có vẻ quyến luyến, nói:

Kim Trượng Lão Lão thét lớn:

Nghĩ thế Thượng Chí nói:

- Thất Hồn Nhân tiền bối vì giải huyệt cho ta mà phải chịu chặt đứt một tay, người là gì của ta mà đối xử thắm thiết thế, luật lệ nào lại kỳ cục, quái

https://thuviensach.vn

quắt và độc ác vậy.

Bỗng chàng nghe một tiếng hừ nho nhỏ, rồi tiếng Thất Hồn Nhân run run:

Thất Hồn Nhân im lặng một lát, rồi thở dài mộ hơi, nói:

- Thằng hột mít kia, mày không còn sống được bao nhiêu nữa đâu, đừng có phách lối vô ích.

Mà bảo chẳng có quyền tự nói với mình! Đây quả là câu đố nan giải.

Kim Trượng Lão Lão thấy chắc ăn rồi liền gỡ giọng khinh bỉ nói:

Thượng Chí buột miệng nói:

Thượng Chí sửng sốt, ngạc nhiên hỏi:

Thượng Chí bị kích động mãnh liệt, toàn thân rung lên bần bật, Không ngờ Thất Hồn Nhân lại nhận giải huyệt cho mình. Một khi huyệt đã giải rồi, công lực sẽ khôi phục lại như xưa, chàng phải gấp về cùng sư phụ, tuy chuyến đi của chàng mang nhiều thất vọng cho người, nhưng biết làm sao, khi tài Bảo chủ quá cao cường? ... Rồi sau đó phải giật lại Phật Thủ Bảo Cập đã mất, tìm Âm Sát Mạc Tú Anh nói cho bà ta rõ tung tích Dương Sát Cao Sĩ Kỳ khi ấy chàng sẽ hợp song thủ lại, để...

Cả hai đều là cao thủ hiếm thấy trong Võ lâm, nên trận đấu vô cùng khốc liệt, những chiêu thế thực hóc hiểm, độc ác nhất đều đem ra dùng để hạ nhau. Khiến bọn đứng coi phải le lưỡi, lắc đầu vừa thán phục vừa kinh sợ.

Thất Hồn Nhân cắt lời:

Bất giác có tiếng nói kinh ngạc:

https://thuviensach.vn

- Vãn bối một lần nữa xin tiền bối cho biết tên thực của người!

- Thượng Chí con, hãy giữ lấy nó, sau này có gặp Quỉ Bảo Chủ Nhân hỏi ai đã giải huyệt cho con, thì đưa bàn tay ấy cho người.

Thượng Chí vẫn nức nở:

- Vậy thì hãy chống mắt xem ta hành động.

Lúc ấy lão mặt vuông đánh liền hai mươi bốn chưởng tấn công Địa Hành Tiên liên tiếp, khiến gã lùn chân tay quýnh quíu, đỡ gạt loạn xị cả lên, bị sức ép của hai mươi bốn chưởng nặng như núi, gã lùn buộc phải lùi lại mấy bước liền. Nhân cơ hội ấy Kim Trượng Lão Lão rống lên một tiếng thị oai, vận toàn lực vào kim trượng phát liền mấy thế độc hại ngăn bước lùi của Địa Hành Tiên. Đạo kim quang vạch thành vòng vàng chói, rực rỡ trông rất khoái mắt vô cùng, Địa Hành Tiên muốn lùi cũng không được, gã tức quá thét lên một tiếng, song chưởng múa lia lịa, tấn công lão già mặt vuông. Nhưng vô ích, chưởng phong của gã phát ra hơi chậm, bị sức ép mạnh mẽ của đối phương đè lên, không sao tấn tới được, toàn thân Địa Hành Tiên đẫm ướt mồ hơi, mắt gã đỏ ngầu long lên nhìn địch thủ căm hờn.

Chỉ vỏn vẹn hai bước nữa Địa Hành Tiên chạm phải bức tường vàng của Kim Trượng Lão Lão.

Giữa lúc thập phần nguy hiểm ấy, bỗng vang lên một tiếng như hổ gầm, nghe đinh tai, nhức óc, mọi người giật mình kinh hãi trố mắt nhìn vào trận đấu.

Một bóng người lướt tới nhanh như một lằn chớp, xông thẳng vào trận đấu, người ta chỉ thấy bóng kim quang của Kim Trượng Lão Lão biến mất và một tiếng thét thứ hai vang lên, bóng người ấy như một làn khói lam bay vút lên, không để lại dấu tích gì cả.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Hồi 30

Thân hình Địa Hành Tiên vốn đã phì nộn, bây giờ bị bắn tung khỏi đấu trường trông chẳng khác nào quả cầu bị đánh tung đi, nhưng gã là tay quán tuyệt giang hồ, nên vừa chạm mình xuống vội lăn một vòng, đứng dậy gọn gàng vô cùng.

Trong khi ấy Kim Trượng Lão Lão và ông già mặt vuông cũng không kém gì, hai người bị hất văng xa hơn trượng, đứng trố mắt nhìn Địa Hành Tiên, vừa kinh hoảng vừa ngạc nhiên.

Còn bọn quần hùng cứ há hốc miệng ra nhìn ba người, không hiểu nổi vì sao xảy ra như thế cả.

Bỗng trong đám cao thủ có người thét lên:

- Địa Đàm Công! ...

Lại có tiếng la ó phản đối:

- Vô lý! Địa Hành Tiên không bao giờ đủ sức dùng võ công thành danh ấy được!

Chợt một bóng người từ trên không là là rơi xuống giữa đấu trường nhẹ nhàng như chiếc lá lìa cành, khiến bọn võ lâm không hiểu y xuất hiện khi nào. Người ấy nét mặt lạnh như tiền, xanh xao, nhạt nhẽo như kẻ bệnh mới khỏi.

https://thuviensach.vn

Có tiếng rú lên thất thanh:

- Bệnh Thần!

- Bệnh Thần...

Quần hùng nhốn nháo như vỡ chợ, nét mặt ai cũng thoáng nét kinh hoàng.

Họ trố mắt nhìn Bệnh Thần như nhìn một quái vật không khác. Nhân vật chính yếu lại xuất hiện! Bọn võ lâm nãy giờ vì Bảo Cập mà bỏ mục đích chính, giờ lại quay về với hồi hộp, chờ đợi...

Sự xuất hiện đột ngột này khiến không ai tránh khỏi ngờ vực. Rõ ràng Bệnh Thần vừa lãnh một trượng của Kim Trượng Lão Lão suýt chết, chạy không kịp thở mà giờ đây lại tỏ ra võ công cao diệu thế.

Dĩ nhiên người kinh ngạc nhất là Kim Trượng Lão Lão, bà ta đưa mắt cú vọ nhìn Bệnh Thần lắc đầu chẳng hiểu gì...

Gặp lại bọn quần hùng, mắt Thượng Chí đỏ ngầu, bắn những tia sáng khủng khiếp về phía Kim Trượng Lão Lão, khiến bà ta rợn người ghê sợ không dám nhìn mặt chàng nữa.

Kim Trượng Lão Lão chửi thầm:

- Thằng nhãi này trông bộ bệnh hoạn thế kia mà nội lực cực cao, ánh mắt của hắn sao mà lạnh lẽo thế! Khi trước đâu có như vầy, chắc là hắn gạt ta rồi...

Còn Địa Hành Tiên kinh hãi nhìn Bệnh Thần, mắt gã nhíu lại bụng bảo dạ:

- Gã này là truyền nhân của Ma Trung Chi Ma, không phải dễ trêu vào được, tốt hơn ta nên chuồn đi là hay... mà... phải ở lại...

https://thuviensach.vn

Bọn quần hùng im phăng phắc, không khí trĩu nặng, ngột ngạt khó thở.

Thượng Chí bé mắt nhìn Kim Trượng Lão Lão một hồi lâu cất giọng lạnh lẽo:

- Trả lại đây!

Tưởng bở Kim Trượng Lão Lão hét:

- Trả cái gì, nhãi con!

Thượng Chí hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Con quỉ già xấu xí kia! Đừng làm bộ nữa.

Tuy cái gương mặt của Kim Trượng Lão Lão xấu xí thực, nhưng hồi giờ bọn võ lâm không ai dám chê bai cả, nên bà ta vẫn tự kiêu về mình. Nay bị Thượng Chí chửi nói ẩu khiến Kim Trượng Lão Lão vừa tức giận vừa xấu hổ.

Kim Trượng Lão Lão nghiến răng kin kít, hét:

- Một trượng không đủ làm người siêu thoát sao, mà bây giờ đến xin lão bà bang vài trượng nữa, thằng nhãi...

Nói chưa dứt câu bà ta bỗng thấy Thượng Chí biến mất, mà tay bà tê nhức vô cùng.

Bà buông cây Kim trượng, kinh hãi trừng mắt nhìn lại thì đã thấy Thượng Chí đã đứng yên chỗ cũ từ khi nào rồi, trên tay chàng đang nắm chất cây kim trượng, miệng cười lạnh lùng ra vẻ khinh bỉ.

Rú một tiếng kinh hãi Kim Trượng Lão Lão lui lại mấy bước mắt trừng trừng nhìn Thượng Chí...

https://thuviensach.vn

Thân pháp kỳ ảo này không làm cho Kim Trượng Lão Lão kinh sợ, mà bọn võ lâm cao thủ đứng ngoài thảy đều thất sắc, tim đập thình thịch hoảng hốt nhìn chầm chậm vào con người quái dị của Bệnh Thần.

Trong số cao thủ ấy Địa Hành Tiên là người khiếp đảm nhiều nhất! Gã không sao nghĩ nổi tài lực của Thượng Chí đã đến đâu được...

Thượng Chí lạnh lùng nhắc lại:

- Mi có chịu đưa ra hay không?

Là người danh vọng trong giang hồ, đâu để bị hạ nhục mà được, Kim Trượng Lão Lão tuy sợ Thượng Chí thật, nhưng cũng tin tài nghệ mình, nên cũng cất tiếng lớn:

- Nhãi ranh đã tận số rồi!

Dứt lời song chưởng múa lên vùn vụt, khí thế mạnh mẽ vô cùng, thân hình mụ lướt nhanh đến sát Thượng Chí, song chưởng đã bủa vây người chàng.

Thượng Chí vẫn đứng yên lạnh lùng chỉ hừ một tiếng rồi thét lớn:

- Một trượng khi nãy, giờ trả lại mi đây.

Không biết chàng đã làm gì, nhưng cây Kim trượng bỗng vung thành một lằng sáng vàng chói, rồi lại thâu tay đứng yên, nhìn Kim Trượng Lão Lão kêu rống một tiếng đau đớn văng ra ngoài ba trượng máu miệng bắn ra như suối.

Thật ghê gớm thay! Chàng ra tay nhanh đến nỗi khi thâu tay về mà đối phương mới biết và mới kịp cảm thấy đâu.

Bọn quần hùng kêu lên kinh hãi rồi im lặng nhìn Bệnh Thần, lòng họ nổi lên nỗi băn khoăn lo sợ cho vận số mình.

https://thuviensach.vn

Công lực của Kim Trượng Lão Lão từ lâu làm khiếp vía bọn võ lâm, mà nay không chịu nổi một chiêu của đối phương. Công lực ấy làm sao mà lường được, bọn quần hùng lo sợ không còn ai đủ sức chống trả với Bệnh Thần, con người ghê gớm kia.

Thượng Chí xa mắt lạnh lẽo nhìn Kim Trượng Lão Lão nằm rên la dưới vũng máu thẩm tím, chàng nghiến răng kèn kẹt, sát khí bao trùm cả bọn võ lâm, khiến họ càng sợ hãi.

Kim Trượng Lão Lão góp tàn lực đứng dậy, nhưng không nổi lại té, nằm sóng trên mặt đất, bất động, trông thế đủ rõ thương thế bà ta đã quá trầm trọng rồi.

Thượng Chí từ từ bước tới, bầu khí buổi sáng như căng thẳng sự chết chóc lởn vởn trong trí bọn quần hùng.

Bỗng Địa Hành Tiên lắc người một cái, tiến tới chận bước tiến của Bệnh Thần.

Bọn quần hùng lại một phen hồi hộp, chờ đợi.

Nhưng ngoài ý tưởng mọi người, Địa Hành Tiên cười xảo trá nói:

- Tiểu tử, vật ngươi muốn tìm hiện trong tay lão phu đây.

Nói xong gã liền thọc tay vào mình lấy bàn tay lão phu đây.

Nói xong gã liền thọc tay vào mình lấy bàn tay bằng đồng đen giơ ra, rồi nhanh nhẹn bỏ vào như cũ.

Thượng Chí liền quay phắt mình, bỏ mặc Kim Trượng Lão Lão, phóng theo Địa Hành Tiên.

Cái hành động của Địa Hành Tiên khiến bọn quần hùng thầm phục là khí khái, quang minh, chánh đại, tác phong hiếm thấy trên giang hồ. Nếu

https://thuviensach.vn

lão không làm thế ắt tánh mạng Kim Trượng Lão Lão khó bảo toàn dưới tay Bệnh Thần.

Như chợt nhớ đến mục đích của cuộc cấu xé này, bọn võ lâm cương quyết không cho Thượng Chí đoạt bảo vật.

Lão già mặt vuông bước tới sánh vai cùng Địa Hành Tiên, một lùn một cao trông chả cân xứng tí nào, đồng thời bọn giang hồ có mặt siết chặt vòng vây, quyết ăn thua cùng Bệnh Thần. Đấu trường giờ bị thâu hẹp lại nhiều.

Thượng Chí phóng tầm mắt lạnh lẽo xem xét chung quanh, rồi như không để ý, quay lại nhìn hai người đứng trước mặt, cất tiếng nhạt nhẽo hỏi:

- Hai vị là cao thủ phái nào?

Địa Hành Tiên cười khanh khách đáp:

- Lão phu là Địa Hành Tiên ngươi có nghe danh chứ.

Hừ một tiếng, Thượng Chí đáp:

- Chưa nghe nhắc đến tên ngươi bao giờ.

Lão già mặt vuông nói:

- Còn lão phu là Hành Thưởng Giả Nhất Phi...

- Hừ, lần đầu nghe tên ngươi đấy.

Địa Hành Tiên Thượng, Hành Thưởng Giả Nhất Phi cụt hứng, đồng phát lên một tiếng cười gằn.

Hành Thưởng Giả Nhất Phi nói:

- Ngông cuồng thật!

https://thuviensach.vn

Không thèm để ý, Thượng Chí tiến thêm vài bước, đưa mắt nhìn Địa Hành Tiên, nói:

- Bảo vật trong tay ngươi, hãy đưa đây cho ta mau.

Địa Hành Tiên cười khả ố, cất tiếng xảo trá:

- Tiểu tử quá điên rồ! Hãy hỏi tất cả đồng đạo tại đây, xem họ có bằng lòng cho lão phu giao Bảo Cập cho ngươi không đã.

Thượng Chí biết gã lùn này muốn lấy số đông dọa mình, chàng tức giận, lạnh lùng gằn từng tiếng:

- Ngươi nhất định không chịu đưa phải không?

Địa Hành Tiên lạnh cả người, tuy run sợ, nhưng gã cố nén, bạo miệng nói:

- Không phải lão phu không chịu mà không thể đưa ra được.

Mắt lộ hùng quang, Thượng Chí lạnh lùng:

- Thế thì đừng trách ta vô tình đấy nhé.

Tiếng nói vừa dứt song chưởng đã đưa ra, trông nhẹ nhàng như không có chút hơi sức nào, nhưng chưởng lực ào tới như núi đỗ, mạnh mẽ phi thường. Bóng chưởng trùm cả trên hai người. Địa Hành Tiên và Hành Thưởng Giả Nhất Phi đồng lượt đem toàn lực phát chưởng chống đỡ.

Bùng một tiếng, bụi cát tung lên mù trời, trong đám cát bụi mịt mù ấy, phát lên hai tiếng rú thất thanh. Khi bụi mù đã tan hẳn, người ta thấy Địa Hành Tiên và Hành Thưởng Giả Nhất Phi bị bắn ra xa mấy trượng lảo đảo đứng không còn vững nữa.

https://thuviensach.vn

Thượng Chí chờ hai người đứng vững rồi, liền tiếng thêm mấy bước tả chưởng vung đánh Hành Thưởng Giả Nhất Phi, hữu chưởng biến thành trảo nhanh như chớp chụp lấy lão lùn. Một chiêu hóa hai thức chia nhau tấn công liền một lúc. Hai cao thủ nức tiếng giang hồ nào phải thường, lão già mặt vuông phóng lui thêm tám bước, đưa song chưởng chống lại. Trong khi ấy gã lùn cũng lanh lẹ, xoay mình mấy vòng liền mới tránh khỏi cái chộp kinh người đó.

Bỗng lúc ấy tám bóng người phi nhanh vào trận, tám bóng kiếm đồng loạt khua lên nhắm người Thượng Chí chém tới, tư thế của tám cao thủ này thật là hùng hậu, bóng kiếm loang loáng trông đẹp mắt vô cùng.

Với công lực cao thâm của Thượng Chí thì phát hiện có kẻ đánh lén này không khó, chàng hừ một tiếng, vai khẽ lắc một cái, thân hình biến mất, tám bóng kiếm chém tuột vào không khí. Thực là một thân pháp thần ảo khôn lường như bóng quỉ, hồn ma.

Vừa thoát được mấy thế kiếm, Thượng Chí xạ mắt nhìn chầm chậm vào tám người đó, bọn họ cùng trạc tuổi tráng niên, đồng phục màu xanh thẩm.

Thượng Chí mắt lạnh lùng, dùng giọng mũi hừ một tiếng, nói:

- Xin tám vị cho tại hạ rõ tên hiệu?

Một trong tám người kiếm khách, áo xanh, cũng lạnh lùng nói cộc lốc:

- Trung Châu Bát Kiếm.

Thượng Chí nhếch mép cười:

- Chẳng hay tám vị muốn gì mà giở trò lén lút thế?

Không để ý câu hỏi châm biếm ấy, gã ấy nói:

https://thuviensach.vn

- Hôm nay bọn ta cũng như những đồng đạo có mặt đây, cùng chung một ý tưởng là phải khám phá ra tung tích lão ma đầu Ma Trung Chi Ma sư phụ mi, để thanh toán món nợ máu, mà cách đây hơn bốn mươi năm lão ma đã vay của chúng ta.

Thượng Chí quá đỗi ngạc nhiên, không ngờ sư phụ lại nhiều thù nhân thế, theo như chàng đã biết thì những thù nhân chính đối với ân sư là người trong phái Không Động, Thiếu Lâm và phái Thiên Nam, còn nay lại thêm có bọn này nữa. Như thế chắc phải còn phải nhiều nữa mà chàng chưa rõ...

Sau này ân sư chết đi, chàng là người mang lấy gánh nặng này, hễ nhớm bước là gặp kẻ thù, thật khó xử vô cùng.

Chàng lẩm bẩm:

- Sao mà lắm thế? Thù gì mới được chứ, ta không hiểu nổi ân sư đã làm những gì mà gây oán nhiều thế...

Chàng thở dài đôi vai khẽ rung động chàng biết từ đây chàng đi mỗi một bước không phải dễ dành tự do như trước nữa.

Thượng Chí cắn môi suy nghĩ:

- Ta phải giật Bảo Cập này, rồi về gặp ân sư là cần thiết nhất, mọi việc này ngày sau sẽ tính. Kỳ hẹn mười ngày có là bao, nếu sợ xảy một chút phải ân hận suốt đời. Ân sư cũng không yên tâm mà nhắm mắt.

Đã tính rồi Thượng Chí lãnh đạm nói:

- Bây giờ tôi có việc cần bàn, những oán thù ấy xin gác lại ngày sau sẽ trả cho các vị một cách minh bạch.

Gã kiếm khách áo xanh nạt to:

https://thuviensach.vn

- Bệnh Thần, mi đừng có hàm hồ như thế, ai mà tin được, ngươi có cầu lụy cũng vô ích.

Thượng Chí giận sôi máu, cười khảy đáp:

- Ta có ý êm chuyện, nên nói thế, chứ nào sợ Bát Kiếm đâu, dầu có tám chục hoặc tám trăm tay kiếm như bọn ngươi cũng không làm gì ta được.

Gã áo xanh tức giận tím mặt:

- Chớ có phách lối, hãy báo chỗ ở của sư phụ mi, tên ma đầu Ma Trung Chi Ma ra mau.

Thấy gã này dằng dai thế, Thượng Chí tức giận vô cùng, hậm hực nói:

- Ta không nói thì bọn ngươi làm gì được ta nào?

Bọn Trung Châu Bát Kiếm biến sắc, họ không ngờ Thượng Chí ngang tàng đến thế.

Gã áo xanh khi nãy lạnh lùng nói:

- Ta sợ mi không toàn thây đấy chớ!

Thượng Chí cười lên khanh khách, tiếng cười đinh tai nhức óc. Bỗng chàng nín thinh, âm thanh của tiếng cười vẫn còn vọng lại trong lúc quần hùng tái mặt.

Thượng Chí đưa mắt lành lạnh nhìn bọn bát kiếm, nói:

- Ta có lời cám ơn, nhưng ta e rằng câu nói ấy khó thực hiện nổi, và các ngươi sợ không tìm được lối sống đấy!

Bị Thượng Chí hạ nhục, bọn Bát Kiếm không chịu nổi đồng loạt thét lớn, vung tám thanh trường kiếm thành một rừng sáng bạc, bửa xuống đầu

https://thuviensach.vn

Thượng Chí nhanh không thể tưởng được. Kiếm thế chưa xuất hết mà khí thế làm nghẹt thở bọn quần hùng đứng cách xa năm trượng. Trên giang hồ tìm người chịu nổi một chiêu liền hoàn kiếm phá này quả rất hiếm. Thượng Chí thấy bóng kiếm ảo như thế cũng lo thầm, vai khẽ lắc một cái vung tay phát liền năm chưởng liên tiếp, nhanh như sấm chớp, mạnh tựa vũ bão. Cái công lực hai trăm năm của chàng có sức mạnh di sơn thì chưởng phát ra đâu phải nhẹ được.

Trong lúc bọn cao thủ đang tin tưởng vào thế đánh của bọn bát kiếm có thể kết liễu được mạng sống của Bệnh Thần, thì một tiếng rống thảm thiết như muốn xé cả bầu không khí ngột ngạt, tiếp theo mấy tiếng kêu la thất thanh, ba bóng người bị đánh văng ngoài ba trượng nằm bất động, năm luồng kiếm quang xé không khí, vung tít lên cao rồi rơi vào đám quần hùng, làm bọn họ nhốn nháo cả lên né năm thanh kiếm vô chủ ấy.

Trung Châu Bát Kiếm giờ chỉ còn có năm người, tay đau buốt và mất cả khí giới, đứng ngẩn ra nhìn Thượng Chí, mặt cắt không có chút máu. Ba người kia còn nằm im lìm trên mặt đất. Năm người cả kinh lùi lại một trượng đưa mắt đau đớn nhìn ba xác đồng bọn.

Trong khi bọn quần hùng còn đang ngơ ngác, chưa biết phải liệu làm sao, thì Thượng Chí không bỏ lở cơ hội, nhanh như lẳn chớp chộp ngay vai Địa Hành Tiên.

Hành Thưởng Giả Nhất Phi thấy thế vội phóng ra một chưởng mạnh như thác đổ.

Không ngờ Hành Thưởng Giả Nhất Phi ra tay nhanh như thế, trong lúc thêm mừng thêm mừng Thượng Chí còn lơ lửng trên không. Chàng liền biến thế, hóa trảo thành chưởng vận hành công lực chống đỡ.

Bùng một tiếng bụi cát bay mịt trời, lão mặt vuông kêu hừ đau đớn, thân hình lảo đảo lùi sát vào đám cao thủ. Còn Thượng Chí rơi nhẹ nhàng xuống

https://thuviensach.vn

đất, như không có việc gì xảy ra cả.

Địa Hành Tiên thừa lúc này vận dụng toàn lực Địa Đàm Công, thân hình gã phình to như quả bóng, trông kỳ dị vô cùng.

Thượng Chí thấy thế cũng phải ngơ ngẩn, chàng không hiểu gã lùn này muốn giở trò quỉ thuật gì.

Không bỏ lỡ cơ hội tốt, Địa Hành Tiên rống lên một tiếng chói tai, song chưởng vung lộn đánh ngay vào người Thượng Chí luồng kình lực ghê gớm bao trùm xuống đầu chàng.

Thượng Chí kinh hãi, phất đại một chưởng tuy chưa vận đủ chân khí cũng mạnh mẽ vô cùng. Bùng tiếng chưởng lực chạm nhau nghe chát tai, luồng hơi sức còn lại ép mạnh khiến bọn võ lâm đứng ngoài cũng phải kinh hãi.

Địa Hành Tiên lùi lại hơn tám bước, còn Thượng Chí cũng lùi lại ba bước chưa kịp định thần thì một loạt ám khí nhắm người chàng bay tới như đàn ong vỡ tổ.

Thấy thế Thượng Chí dùng song chưởng đánh lia lịa, kình lực của chưởng phong đánh bạt cả những ám khí ấy bắn trở lại, nhưng ám khí cứ tiếp tục bay tới như đám búi mờ, xé gió lướt tới mình Thượng Chí không ngớt.

Trung Châu Bát Kiếm đã lẹ chân thoát khỏi đấu trường, Địa Hành Tiên và Hành Thưởng Giả Nhất Phi cũng lẹ làng nhảy tránh khu vực ám khí. Ám khí này nhỏ vô cùng, trông như những sợi lông bò, nhưng lại độc hại ghê gớm, chất độc từ đám ám khí xông lên, khiến bọn cao thủ kinh hoảng lùi lại mấy bước tránh cái ảnh hưởng ấy.

Thượng Chí toát mồ hôi, chàng không ngờ bọn này lại ra tay độc ác gian xảo đến thế, nên tức giận không dằn được sát khí bốc lên ngùn ngụt.

https://thuviensach.vn

Nhanh như chớp chàng đánh ra hai chưởng mạnh như di sơn đảo hải chận luồng âm khí lại, rồi mười ngón tay hơi cong lại, vận chân khí dùng chỉ pháp Đông Kim Chỉ ra đốt địch, Đông Kim Chỉ là một võ công chấn thiên hạ, chính Quỉ Bảo Chủ Nhân cũng phải nể. Chỉ lực này mạnh mẽ vô cùng, có thể đục thủng cả kim loại, đá cứng chỉ lực phát ra xé không khí tạo nên tiếng kêu xì xì rợn người.

Tiếng kêu la thảm thiết của bọn cao thủ võ lâm bị chỉ lực sát hại họ chạy ngang, chạy dọc tìm đường lẩn trốn nhưng không sao thoát khỏi.

Mười ngón tay chia ra búng tứ phía, những tiếng rên la càng lúc càng cuống cuồng quang cảnh hỗn loạn vô cùng, trí óc mọi người bị phân tán, chân tay quýnh quíu muốn chạy nhưng khiếp đảm không sao cất bước nổi.

Một lúc sau ám khí không còn nữa, tiếng kêu la cũng im bặt, dưới đất la liệt những thây người cứng đơ, máu rịn ướt đất, đọng thành vũng pha lẫn màu bụi cát thành chất lầy nhầy ghê tởm. Những xác chết ấy, lớp thủng đầu, nức óc máu từ lỗ rỉ rả chảy đẫm cả mặt mũi, ướt cả râu tóc gương mặt không còn nhìn rõ là ai, lớp thì thủng ngực, thủng bụng, máu tươm ướt cả áo thành vần thâm đen, trông khủng khiếp vô cùng.

Ngớt trên năm mươi cao thủ bị thiệt mạng, mặt họ còn lộ vẻ kinh hãi tột cùng. Có người há hốc miệng, búng máu bầm chưa kịp phun đã hóa thành màu đen thẫm; có nhiều người trợn mắt trắng dã, hai dòng máu từ mép ứa ra trông thảm hại vô cùng.

Thảm cảnh này còn ghê gớm, rùng rợn và kinh khủng hơn tất cả các cuộc thảm sát từ xưa đến giờ.

Thượng Chí thấy thế cũng phải rợn người! Chàng không ngờ mình ra tay độc ác đến thế, lòng hối hận vô cùng, nhưng biết sao, nếu không giết họ thì họ cũng chả tha mình. Bất giác chàng thở dài chán não...

https://thuviensach.vn

Đột nhiên Địa Hành Tiên bước ra giữa đấu trường, thân hình lùn tịt của gã đứng giữa những thây người chết, tay gã run run lấy trong người ra một vật đen bóng đặt xuống đất, miệng cười khả ố, nói:

- Đấy lấy đi! Phật Thủ Bảo Cập đó! Địa Hành Tiên này hết ham bảo vật rồi, các người hãy tự xử trí lấy.

Nói xong gã búng mình nhảy đi mất.

Bàn tay đồng đen đặt giữa những thây người, những vũng máu, từ nó phát ra những tia sáng kỳ lạ, hấp dẫn mọi người, hàng trăm tia mắt thèm thuồng nhìn nó như muốn nuốt chửng cho hả lòng tham.

Không còn ai quan tâm đến cảnh chết chóc vừa rồi, mọi ý nghĩ đều dồn vào bảo vật. Người ta không hiểu sao Địa Hành Tiên lại hành động như thế, báu vật chốn giang hồ này mà gã bảo "hết ham rồi"! Rõ thực là ngu.

Thượng Chí cau mày suy nghĩ:

- Lão lùn này xem bộ giảo hoạt lắm, nhất định lão có ý gì mới chịu để bảo vật lại đây? Có lẽ lão ta nghĩ không đưa ra cũng không ổn, hơn nữa thấy cảnh thảm sát này lão cũng kinh khủng chăng?

Nghĩ thế, Thượng Chí định tới nhặt Bảo Cập, nhưng khi vừa cúi xuống, thì một luồng gió kỳ quái ào tới vô cùng, đánh bàn tay đồng đen văng xa hơn hai trượng.

Thượng Chí giật mình ngước mắt nhìn, trước mặt một ông già y phục tuyền đen, mặt trắng bệch như xác chết, đang mỉm cười nhìn chàng.

Thượng Chí bất giác lạnh cả người; đôi mắt của ông già áo đen lạnh lẽo, âm độc lạ lùng, phát ra những tia sáng lành lạnh, như không còn chứa chút sinh khí nào. Thượng Chí không dám nhìn lâu vào đôi mắt ấy.

https://thuviensach.vn

Đám cao thủ bỗng im phăng phắc, những đôi mắt lo sợ hướng về lão già y phục đen kia, họ rầm rì bàn tán, không dám to tiếng sợ lão ấy nghe được.

Thượng Chí lấy lại sự bình thản, rồi cất giọng hỏi:

- Người là ai?

Lão già áo đen da mặt trắng như xác chết ấy khẽ rung động, rồi cất giọng như tiếng ma gọi hồn, nghe lành lạnh cả người:

- Người ta quen gọi lão phu là Độc Quân Dư Hóa.

Độc Quân Dư Hóa là người sử dụng chất độc khét tiếng giang hồ, bất cứ ai gặp lão ta cũng phải sợ hãi và đề phòng, nhưng ít ai thoát khỏi mánh khóe đánh độc của lão, mà hễ mắc phải độc rồi, trừ lão ra không ai có thể cứu chữa nổi. Vì thế nơi nào có mặt lão độc thì khó tránh được người chết. Nay lão lại xuất hiện không biết cục diện sẽ ra sao đây.

Thượng Chí vì ít kinh nghiệm giang hồ nên làm sao biết được cái nguy hại của lão độc này. Nên chàng khẽ hừ một tiếng, rồi lạnh lùng nói:

- Người muốn gì?

Độc Quân Dư Hóa cười giảo hoạt, nói:

- Hì... Hì... Bệnh Thần! Lão phu rất hài lòng bàn tay đồng đen này, lão phu hy vọng ngươi nhường nó lại cho...

Thượng Chí cười khanh khách, khinh bỉ, nói:

- Ngươi đang mơ chăng?

Đang lúc dằng dai ấy chợt thoáng hai bóng người xuất hiện, lanh lẹ như điện chớp chụp vào Bảo Cập rồi nhảy ra ngoài...

https://thuviensach.vn

- Chết!

Độc Quân Dư Hóa thét lớn, liền rung tay phất một chưởng đuổi theo hai bóng ấy.

Hai tiếng rú thất thanh, hai người ấy té quỵ xuống vùng vẫn một lúc xem bộ đau đớn lắm rồi im luôn, thất khiểu tuôn máu bầm đen.

Thượng Chí lạnh cả người, Độc Quân Dư Hóa quả rất xứng là tay độc vật, chàng biết mình đang đụng độ phải tay ghê gớm.

Độc Quân Dư Hóa không thèm nhìn hai xác chết, quay lại nói:

- Bệnh Thần! Sao? Người có chịu nhường không?

Thượng Chí cười khảy, lạnh lùng:

- Có giỏi cứ ra tay! Chớ có dài dòng.

Gương mặt trắng xanh của lão độc khẽ cau lại trông như ma hiện hình rồi, vai khẽ động một cái đã lui lại hai trượng vung tay chờ đợi...

Thượng Chí khẽ phất tay, đột nhiên Phật Thủ Bảo Cập biến mất! Mọi người kinh ngạc nhìn trực về phía Thượng Chí đã thấy Bảo Cập nằm gọn trong tay chàng rồi.

Võ công Lăng Hư Nhiếp Vật này làm bọn cao thủ tái mặt, họ lắc đầu le lưỡi khâm phục.

Độc Quân Dư Hóa vừa giận dữ vừa kinh sợ, lần đầu tiên trong đời lão độc bị phổng tay trên, gương mặt trắng xanh bây giờ càng trắng hơn, trông nhờn nhờn ớn lạnh.

Hai tia mắt tuyệt độc xạ vào mặt Bệnh Thần. Cất giọng rờn rợn:

https://thuviensach.vn

- Tiểu tử kia, đấy là ngươi tự hại đến thân đừng trách lão phu xuống tay độc thủ.

Chẳng chịu kém, Thượng Chí cười khinh bỉ, nói:

- Dóc, ngươi thử ra tay xem.

Thượng Chí lặng lẽ bỏ Phật Thủ Bảo Cập vào người dồn chân khí chờ đợi. Tuy nói nghe cứng nhưng lòng Thượng Chí lo sợ vô cùng. Vì đối thủ là tay độc vật khét tiếng giang hồ, mánh khóe gian xảo tột độ, mà võ công lại cao cường, tuy chàng hoài bão tuyệt học nhưng không biết võ công có khắc chế được lão độc này chăng?

Trong khi ấy lão độc lừ đừ tiến tới, mắt lộ hung quang.

Không khí trở nên căng thẳng, quần hùng nín thở hồi hộp chờ đợi...

Một bên là độc vật khét tiếng gian ác võ lâm, hành động giảo hoạt vô song. Còn một bên là truyền nhân của Ma tôn, võ học kinh người, hành động xuất quỉ nhập thần, kinh thiên động địa...

Những đôi mắt chậm chập không chớp nhìn vào trận đấu...

Thượng Chí nghĩ thầm:

- Ta phải ra tay trước mới chiếm được thượng phong.

Nghĩ rồi tả chưởng vung lên, đồng thời hữu chưởng hóa thành nhất chỉ đánh ra.

Trong bóng chưởng ép tới, xen lẫn luồng chỉ lực kinh người, khí thế vừa mạnh mẽ vừa độc hại, phong thái lại đẹp đẽ, hùng dũng vô cùng.

Độc Quân Dư Hóa cười gằn, lẹ làng như bóng quỉ lắc mình một cái đã tránh được tuyệt chiêu của Bệnh Thần. Thừa lúc đối thủ chưa kịp thu tay

https://thuviensach.vn

về, lão độc phất mạnh song chưởng, một luồng kình lực ào ạt như thác đổ trùm xuống người đối thủ.

Chỉ, chưởng của Thượng Chí đánh ra không trúng được đối phương, chàng biết nguy rồi vội thu tay về, nhưng không kịp nữa, một luồng hơi nóng bỏng ép tới, đồng thời ngửi thấy mùi tanh hôi khó chịu, Thượng Chí biết trong chưởng khí này có thuốc độc, dễ trúng vào người e khó sống. Nhưng muốn thoát khỏi chưởng phong này, mà không đụng vào nó là việc khó...

Trong lúc tấn thối lưỡng nan, Thượng Chí vội ngưng hơi, khép kín các đạo huyệt, cùng song chưởng đánh mạnh ra chống đỡ...

Bùng một tiếng chát chúa long trời lở đất. Độc Quân Dư Hóa bị chấn động mạnh, không còn tự chủ được nữa, lảo đảo lùi lại hơn năm bước... còn Thượng Chí cảm thấy đầu óc choáng váng, nhức như búa bổ, chỗ da lộ ra ngoài cháy rát, lại ngứa ngáy khó chịu vô cùng. Chàng biết mình đã bị độc rồi.

Vừa sợ hãi vừa tức giận, mắt lộ sát khí, rồi đơn chưởng, nhất chỉ đánh ra chớp nhoáng, Thượng Chí nghĩ mình chết thì độc vật này cũng phải chết theo.

Độc Quân Dư Hóa thấy độc chưởng lợi hại nhất của mình đã đánh trúng đối thủ mà không gây được phản ứng nào, thì lo sợ thất thần, lão nghĩ có lẽ đâu Bệnh Thần lại khắc chế được bách độc của chưởng khí này...

Đang lúc nghĩ ngợi chợt nghe chỉ chưởng của đối thủ đánh tới, là người nhiều kinh nghiệm giang hồ, nên mỗi thế công của lão luôn luôn kèm theo một thế thủ. Lão biết khó ngăn được sức mạnh của chỉ phong này, nếu để nó trúng thì khó mà sống được. Không còn kể chi thể diện lão độc vội ngã mình xuống đất lăn tròn tám vòng mới thoát được...

https://thuviensach.vn

Bỗng tiếng kêu thảm khốc nổi lên, tám cao thủ sau lưng lão độc vật lãnh đủ cả chưởng lẫn chỉ lực của Thượng Chí, ngã quỵ xuống bất động.

Thấy việc không xong, Độc Quân Dư Hóa mình đẫm ướt mồ hôi, gương mặt trắng xanh bê bết những đất cát trông thấy càng khiếp. Lão lo nếu ở lại tánh mạng mình khó toàn, vội vã quay phắt lại, phóng người bỏ chạy.

Thượng Chí thấy mọi việc đã xong xuôi, không muốn mất thì giờ, đưa mắt nhìn bọn cao thủ một lần rồi bước khỏi đấu trường.

Tất cả bọn Hắc, Bạch đạo võ lâm đứng đấy không ai dám đứng ra ngăn cản, chúng ló thụt như chuột thấy mèo, tuy tiếc bảo vật nhưng cũng còn ham sống nên không ai phản kháng cả, chỉ nhìn theo nuốt nước bọt ừng ực thôi.

Đi được vài bước, đột nhiên từ trên không lao xuống mấy bóng người liên tiếp.

Nhìn lối phi thân ấy Thượng Chí phục thầm:

Chàng vội đứng khựng lại, bọn người mới đến đã xếp thành vòng vây Thượng Chí vào giữa. Thấy người cầm đầu, Thượng Chí suýt kêu lên mừng rỡ, nhưng chợt nghĩ đến hóa thân hiện tại của mình, thì chàng liền nín ngay.

Thì ra năm người mới đến đây là những ăn mày rách rưới trong Cái bang và người hướng dẫn là lão Nam Cái người bạn vong niên của chàng. Trừ Nam Cái ra bốn người kia vào khoảng năm mươi tuổi, trên tay mỗi người thủ sẵn một cây gậy đánh chó.

Nam Cái, Bắc Tăng là những quái kiệt giang hồ, hành động quang minh lỗi lạc đáng mặt hướng dẫn bọn võ lâm hậu bối, tài nghệ tuyệt luân, chỉ trừ vài cao thủ thành danh trong võ lâm tiền bối, thì ít có người xứng đáng là địch thủ của họ.

https://thuviensach.vn

Giờ đây Nam Cái lại xuất hiện, bọn quần hùng vừa mừng vừa lo, không khí trở nên trầm lặng và căng thẳng tột cùng.

Trước hàng trăm con mắt của bọn võ lâm này, Thượng Chí không thể lộ bộ mặt thực của mình được. Nên bước đến một bước, chắp tay xá Nam Cái rồi cung kính nói:

- Lão tiền bối có điều gì chỉ giáo cho ngu tử này chăng?

Thái độ cung kính này khiến bọn quần hùng ngạc nhiên, trong óc họ thoáng nghĩ:

Bệnh Thần là một con người ngông cuồng, tài nghệ quán tuyệt, nhất định Nam Cái không phải là đối thủ của y, nhưng sao y lại tỏ vẻ nhún nhường thế? Có chắc vì đức độ của lão ăn mày Nam Cái chăng? ...

Chẳng riêng gì bọn quần hùng, chính Nam Cái cũng phải kinh ngạc trước hành động của Bệnh Thần, lão không hiểu tại sao hung thần lại kính nể ông dữ vậy? Lão nghi ngờ vô cùng, nhưng không tiện hỏi.

Nam Cái đưa mắt sáng lóng lánh như sao nhìn Thượng Chí như dò xét. Lão thấy đôi mắt Bệnh Thần trông rất sáng và hơi quen quen, nhưng lão không nghĩ ra ai cả.

Nam Cái bỗng hỏi:

- Ngươi có phải là Bệnh Thần không?

Thượng Chí nhỏ nhẹ:

- Thưa đúng!

- Ngươi là truyền nhân của Ma Trung Chi Ma à?

- Thưa đúng ạ!

https://thuviensach.vn

Nam Cái lại hỏi tiếp:

- Ngươi vừa vào Quỉ Bảo ra phải không?

Thượng Chí ngạc nhiên vô cùng, vì ngày thường ca ca chàng có bao giờ tọc mạch thế đâu. Nhưng chàng không dám phiền, vui vẻ đáp:

- Thưa phải!

Ngẫm nghĩ một lát Nam Cái hỏi tiếp:

- Huyết Sọ có phải là hóa thân của Ma Trung Chi Ma không?

Thượng Chí lắc đầu nhìn Nam Cái mỉm cười.

Nam Cái như ngạc nhiên hỏi lại:

- Không phải à?

Thượng Chí đáp:

- Tiểu tử này nào dám dối!

Nam Cái lộ vẻ không tin nói:

- Được rồi, bất luận phải hay không sau này sẽ tính, bây giờ lão ăn mày này muốn hỏi ngươi câu nữa...

Thấy Nam Cái yên lặng, Thượng Chí sốt ruột nói:

- Tiền bối hỏi mau đi.

Nam Cái nhìn thẳng vào mặt chàng rồi nghiêm giọng hỏi:

- Sư phụ ngươi bây giờ ở đâu?

https://thuviensach.vn

Thượng Chí bối rối vô cùng, dĩ nhiên chàng không thể trả lời câu hỏi này rồi, và ngạc nhiên vô cùng khi ca ca chàng có ý truy tung tích ân sư.

Chàng liền nghiêm trang hỏi lại:

- Chẳng hay lão tiền bối tìm gia sư có việc gì?

Nam Cái ngần ngừ một lát, rồi xuống giọng nói:

- Chuyện huyết cừu bốn năm về trước! Bổn bang Tam Tương Phân Đà, nhất là Đà Chủ, Tam Hương Chủ, Thập Nhị Đầu Mục và hơn năm mươi đệ tử của Cái Bang đã bị sư phụ ngươi hạ sát. Món nợ máu này không thể không trả được.

Nghe thế Thượng Chí không sao nói được lời nào, chàng lúng túng vô cùng, chỉ đưa mắt nhìn lão ca ca Nam Cái mà lặng thinh.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Huyết Sọ Giả Đoạt Bảo Cập

Mặt bốn lão ăn mày kia lộ vẻ tức khôn cùng.

Hoàng Thượng Chí chợt nghĩ:

- Sư phụ ta từng nói rằng:

"Những cao thủ bị người sát hại đều đáng tội chết cả". Vả lại dị nhân của võ lâm là Bất Lão Tiên Sinh cũng tiết lộ cho ta vài bí mật về cuộc đời ngang dọc của ân sư về mấy chục năm trước, theo lời của tiên sinh mà xét thì sư phụ ta chưa hề giết oan ai cả. Nhưng dù sao đi nữa, ta đã là đệ tử của người, dĩ nhiên những chuyện oán thù huyết cừu này ta có bổn phận phải gánh vác. Còn đối với người bạn vong niên này ta biết tính sao đây?

Nam Cái phẫn nộ, nét mặt lặng nhìn Thượng Chí một lát, rồi hằn học nói:

- Tiểu tử, mi có chịu nói ra không?

Suy tính kỹ càng rồi, chàng đáp:

- Mười ngày nữa, vãn bối sẽ đích thân đến quí bang, trả lời rõ ràng cho tiền bối, thế có được chăng?

Nam Cái tức giận, nói lớn:

https://thuviensach.vn

- Việc đấy không được! Lão ăn mày này chỉ muốn biết ngay bây giờ thôi. Sư phụ mi ở đâu?

Thượng Chí bối rối vô cùng:

- Không phải muốn dấu tiền bối, nhưng hiện giờ khó nói ra được.

Nam Cái nhìn Thượng Chí cười gằn, nói:

- Tiểu tử táo gan thực, dám đùa với lão ăn mày này sao. Hãy nói thật đi rồi ai đi đường ấy.

Thượng Chí tức giận vô cùng, nếu không phải Nam Cái ca ca thì nhất định chàng đập cho một chưởng rồi.

Nén giận chàng nói:

- Nếu vãn bối không chịu nói, thì tiền bối nghĩ sao?

Bốn lão ăn mày nghe nói thế tay chân ngứa ngáy, cử động liên hồi như muốn xuất thủ, nhưng y chưa được lệnh Nam Cái, đành hậm hực nhìn chàng như muốn ăn tươi nuốt sống mới hả dạ.

Nam Cái cười ha hả, nhìn Thượng Chí, nói:

- Tiểu tử ngông cuồng thật! Việc này đâu phải ngươi đứng chủ động mà hách dịch thế?

Thượng Chí mỉm cười, nói:

- Tiền bối nói quá đáng, có lẽ người muốn động thủ chăng?

- Phải, nếu mi không chịu nói, mi nên biết ta buộc lòng phải làm thế, chẳng lẽ ta về tay không à?

https://thuviensach.vn

Thượng Chí cau mày, bối rối vô cùng, chàng nào muốn đánh nhau với mấy ông già này, vả chăng có đánh nhau u đầu sưng trán cũng không giải quyết được gì cả, mà còn có thể nguy đến tính mạng nữa. Nếu chàng muốn tẩu thoát thì dễ như lấy đồ trong túi, cả bọn quần này kể cả Nam Cái cũng không ai bắt được, nhưng như thế thì còn chi danh dự của chàng nữa. Chàng muốn mọi hành động của mình phải quang minh chánh đại, không thèm chạy trốn ai cả.

Phần bốn lão ăn mày giận đến độ không chịu được nữa, đồng loạt nhảy ra, khua gậy đánh chó đánh một vòng. Một người nói với Nam Cái:

- Bẩm trưởng lão, chúng ta đâu cần phí hơi với thằng oắt con này.

Thượng Chí thấy họ gọi mình là oắt con tức giận vô cùng, đưa mắt lạnh lẽo nhìn bọn tứ lão, miệng không thèm nói câu nào.

Nam Cái đưa tay cản tứ lão, nói:

- Các người không phải đối thủ của hắn đâu.

Rồi quay qua Thượng Chí nói tiếp:

- Tiểu tử, lão ăn mày này không chờ lâu được, mi hãy sớm quyết định đi.

Thượng Chí vừa hả miệng định trả lời...

Đột nhiên một tiếng gầm như quỉ dậy, làm đinh tai nhức óc. Bọn cao thủ đều run lên cầm cập, mặt cắt không còn chút máu, miệng ú ớ không ra lời, họ như muốn thoát chạy, nhưng có một sức mạnh vô hình làm họ lo sợ không dám thoát thân.

Tiếp theo đấy, một vật to bằng đầu người vút từ trên rơi xuống, tốc độ nhanh phi thường, vật ấy xé gió phát ra tiếng kêu kinh dị, quái đản, âm

https://thuviensach.vn

thanh nhọn hoắt như muốn đục thủng màng tai mọi người.

Tiếng kêu dừa vứt, ngay giữa đấu trường, hiện rõ một vật đỏ thẩm lăn dưới đất. Đó chính là cái đầu lâu máu! Từ hai lỗ thủng sâu hoắm ở mắt, như phát ra những tia sáng vô hình nhìn mọi người, như vừa thách thức, vừa đe dọa... Cái dấu hiệu khủng khiếp này là quái lệnh của một cuộc tàn sát!

- Huyết Sọ! Thượng Chí kinh hoàng buột miệng kêu lên.

Quỉ Bảo Chủ Nhân đột nhiên xuất hiện khiến chàng ngạc nhiên vô cùng, cứ trân trối nhìn chiếc đầu lâu máu không chớp mắt.

Nam Cái và bốn lão ăn mày cả kinh lùi lại sau một trượng. Trong đấu trường giờ im phăng phắc, mọi người không dám thở mạnh. Sự im lặng khô đọng lại kiềm chế mọi người khiến bọn cao thủ không sao cử động được.

Người ta nghe được tiếng lá cây lìa cành chạy sàn sạt trên mặt đất khô, tiếng cựa mình của bọn côn trùng nhỏ, tiếng vo ve của đàn ruồi bu trên những vũng máu thẫm tím và những thây người, mới chết...

Cái chết chóc, rùng rợn bao trùm cả đấu trường. Bọn cao thủ đứng cứng đờ như tượng gỗ, họ có cảm tưởng:

chỉ cần xê dịch một tí thôi thì cái chết khủng khiếp vô cùng sẽ đến.

Kim Trượng Lão Lão qua một thời gian điều trị, thương thế đã giảm đau hơn một nữa, vừa chống kim trượng đứng dậy, chợt thấy chiếc đầu lâu máu nổi bật giữa đấu trường, thì tay chân bà ta bủn rủn đứng không nổi, té quỵ xuống đất.

Thượng Chí nhìn Huyết Sọ không chớp mắt, nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Quỉ Bảo Chủ Nhân sao lại xuất hiện bất thần thế này, không lẽ y đã biết mình được cứu thoát và được giải huyệt? Còn Thất Hồn Nhân dạy phải đến yết kiến Bảo Chủ và nếu y có hỏi ai đã giải đạo huyệt thì phải đưa bàn tay của bà ta cho y! Bây giờ có nên đưa nó cho y không nhỉ? ... Tại sao Thất Hồn Nhân lại phải chịu chặt tay cứu mình? Hay đó là qui luật của Quỉ Bảo?

Nghĩ đến đấy, Thượng Chí bốc giận, cái nợ máu của hai họ Hoàng, Trương chưa trả, nay lại thêm cái hờn bị chặt tay của Thất Hồn Nhân nữa. Tất cả thâm thù này đều đổ trên đầu Quỉ Bảo Chủ Nhân cả.

Lúc này, không khí càng ứ đọng, cảnh vật im lặng như hùa theo cái sợ hãi trong lòng bọn cao thủ, đúng là một cảnh chết! ...

Mọi người chờ đợi tử thần gọi tên.

Huyết Sọ lại một phen được nhuộm màu máu đỏ và cái thành tích ác độc của nó một lần nữa được ghi sâu vào tâm khảm cừu huyết hận của bọn giang hồ.

Thượng Chí giận đến run, không còn kể chi sống chết, ngửa mặt thét lớn:

- Huyết Sọ, mi hiện ra mau!

Tiếng thét bật lên xé tan cả bầu không khí cô đọng nãy giờ. Bọn cao thủ giật thót mình, kinh hãi. Bọn họ ngẫm nghĩ có lẽ Huyết Sọ không phải là lão ma đầu Ma Trung Chi Ma thực rồi! Nếu không sao đệ tử của lão lại dám kêu Huyết Sọ một cách khinh miệt như thế và còn có vẻ ngang nhiên khiêu khích!

Dĩ nhiên, ngoài Thượng Chí ra không ai hiểu nỗi lòng thù hận của chàng đối với chủ nhân lịnh Huyết Sọ này.

https://thuviensach.vn

Đối với bọn võ lâm, Huyết Sọ là người bất khả xâm phạm, hành tung bí mật vô cùng, hành động xuất quỉ nhập thần suốt mười mấy năm nay không ai biết mặt mũi thực của y ra sao cả. Vì thế tuy lòng lo sợ nhưng cũng hiếu kỳ, muốn Huyết Sọ xuất hiện xem y là người thế nào mà ghê gớm thế.

Sau tiếng thét của Thượng Chí, mọi người bỗng mờ cả mắt, đến khi lấy lại được bình tĩnh thì giữa đấu trường đã xuất hiện một người, mặc đồ xanh thẳm và mặt cũng được che kín một lớp vải xanh.

Huyết Sọ xuất hiện!

Thượng Chí trợn mắt lạnh lùng nhìn cừu nhân, chờ đợi...

Không khí đã căng thẳng, giờ muốn nức nở cả ra... làm quần hùng suýt ngạt thở.

Đứng đối diện với Thượng Chí, Bảo Chủ vẫn lành lạnh nhìn chàng không nói:

Nam Cái và bốn lão ăn mày đã lui hẳn về cuối sân, đứng nhìn chằm chặp vào Thượng Chí và Bảo Chủ...

Thượng Chí nghiến răng kèn kẹt, nhìn vào Huyết Sọ hét:

- Bảo Chủ còn muốn dạy điều gì nữa?

Huyết Sọ không đáp lời chàng, quay sang bọn quần hùng, nói:

- Hôm nay Bổn Bảo Chủ dung mạng bọn ngươi một lần, thôi hãy cút đi cho khuất mắt!

Tiếng nói tuy không lớn lắm, nhưng bọn quần hùng nghe như tai mình bị kim nhọn đâm phải...

https://thuviensach.vn

Như được lệnh đại xá, không dám chần chờ sợ Bảo Chủ đổi ý, bọn quần hùng cắm đầu chạy khỏi cái khu vực chết chóc này. Chẳng mấy chốc đấu trường vắng lặng, chỉ còn lại ba người đứng giữa những xác chết nằm ngổn ngang.

Trừ Thượng Chí và Bão Chủ, thì người thứ ba chính là Nam Cái, trưởng lão Cái Bang, một nhân vật uy tín nhất giang hồ.

Sự có mặt của Nam Cái làm Thượng Chí ngạc nhiên vì người bạn vong niên này nhất định không phải là địch thủ của Huyết Sọ rồi và cách đây không lâu ông bạn già này suýt chết vào tay Huyết Sọ. Vậy bây giờ Nam Cái ở lại đây làm gì?

Huyết Sọ mắt vẫn gườm Thượng Chí, cất giọng nói với Nam Cái:

- Nam Cái! Lão ăn mày kia! Mi chán đời rồi sao?

Nam Cái cười gằn, đáp giọng khinh bỉ:

- Bảo Chủ, có lẽ nào người lại ra tay ăn hiếp lão già ăn mày này?

Vẫn không thèm quay đầu lại, Huyết Sọ cất giọng lạnh lùng:

- Nếu mi không biết điều, thì buộc ta phải ra tay, đó là dĩ nhiên!

Giữ nụ cười khinh khi, Nam Cái nói:

- Sao mới gọi là biết điều?

Buông chuỗi cười ngạo nghễ, Bảo Chủ nói gằn:

- Nhưng bây giờ đã muộn lắm rồi, ta sẽ hóa kiếp mi! Bỗng Nam Cái nghiêm nghị nói:

https://thuviensach.vn

- Bảo Chủ quên lời hứa của sư thúc tôi là Tống Thiết Trượng Tiền bối sao?

Bảo Chủ cất tiếng cười lạnh lẽo, như tiếng ma hú, nói:

- Hì... hì... hì... thằng ăn mày thối tha kia, mi dám đùa cùng lão phu à?

Nam Cái nghe hỏi thế, đột nhiên thét lớn:

- Mi cả gan thật, dám mạo danh Huyết Sọ để đầu độc bọn giang hồ!

Thượng Chí giật mình! Lão già trước mặt này là Huyết Sọ giả sao? Nam Cái căn cứ vào đâu mà nói thế nhỉ? Phải rồi! Có lẽ nguồn gốc câu chuyện chân giả này nằm ở lời hứa nào đó giữa Tống Thiết Trượng Tiền bối và Quỉ Bảo Chủ nhân. Nhưng bây giờ Huyết Sọ trước mặt có phải là giả chăng? Và lão ta đến đây với mụcđích gì?

Chợt vai Huyết Sọ lắc nhẹ, thân hình lão vụt một cái đã đứng trước mặt Nam Cái rồi.

Nam Cái bất giác giật mình, lạnh cả người.

Trong khi đó, Thượng Chí cũng bám riết theo Huyết Sọ.

Huyết Sọ cất giọng, tiếng như từ cõi âm vọng lên:

- Lão ăn mày kia, mi muốn tự tử hay để bổn Bảo Chủ phải ra tay?

Nam Cái lùi lại một bước, mắt long lên, cất giọng nghiêm trang:

- Huyết Sọ, mi đã giả danh hiệu ấy mà tàn sát bao đệ tử của Cái Bang, ở Vô Hầu Tự, trên bãi Bạch Thủy. Chính mi đã xuống tay hạ độc thủ tân Bang Chủ tại Tiêu Công Miếu...

https://thuviensach.vn

- Câm miệng lại, lão phu chỉ hỏi mi tự tuyệt hay để lão phu phải ra tay thôi.

Nam Cái cười khanh khách, nói:

- Huyết Sọ, ngày cuối của mi cũng đã tới!

Huyết Sọ lạnh lùng hừ một tiếng, đột nhiên song chưởng chụm lại trước ngực, rồi nhanh như chớp vung tay đánh tạt ra liền hai chưởng, tư thế cực kỳ lợi hại...

Thấy chưởng thế quá độc, Thượng Chí lo sợ cho Nam Cái chống đỡ không nổi, nhưng chưa tiện ra tay chợt nhìn song chưởng của Huyết Sọ, Thượng Chí bỗng nhớ đến Chủ Nhân Quỉ Bảo, cũng có đôi chưởng giống y như lão này. Hữu chưởng trắng muốt như ngọc, tả chưởng đen tuyền như mực, nhưng phát ra nhiều tia sáng, còn người này tuy cũng có hai sắc chưởng như thế, nhưng không lóng lánh như Quỉ Bảo Chủ Nhân.

Điều này chứng tỏ lời Nam Cái nói quả không sai.

Trong khi ấy Nam Cái liếc nhìn chung quanh như chờ đợi, nét mặt thoáng vẻ lo sợ, rõ là lão ăn mày này đang trông người tới cứu.

Thượng Chí thấy nguy đến nơi, vội thét lớn:

- Huyết Sọ hãy chậm tay!

Không thèm quay đầu lại, lão ta cất giọng lạnh lùng:

- Tiểu tử đừng vội, để lão phu siêu độ cho lão ăn mày này trước đã...

Nói xong, song chưởng chấn động.

Lão ăn mày Nam Cái vội phất chưởng chống lại, nhưng vừa định vận sức thì cảm thấy công lực tiêu tan mất, không sao tụ lại được. Cắn chặt

https://thuviensach.vn

răng vận đến ba lần, nhưng cũng vô hiệu. Mặt không còn tí máu, lùi lại ba bước đưa đôi mắt kinh hãi nhìn đối thủ.

Huyết Sọ mỉm cười thâm độc, xạ đôi mắt lạnh như tiền nhìn lão ăn mày Nam Cái.

Rồi Bảo Chủ thét lớn, hai luồng kình lực, một lạnh như băng tuyết, một nóng tựa lửa hầm từ đôi chưởng phát ra nhắm Nam Cái ào ạt đổ tới.

Nam Cái nuốt nước bọt, nét kinh hãi trên vẻ mặt, lão nhắm mắt chờ đợi cái chết...

Đang lúc nguy cơ này, đột nhiên thân hình Nam Cái bay bổng lên rớt đánh bịch một tiếng, cách xa chỗ cũ hơn trượng. Giữa lúc ấy hai luồng kình lực của Huyết Sọ vừa đập tới, bùng một tiếng rêm cả tai, dưới đất hiện rõ một lỗ thủng to tướng, đào sâu vào lòng đất hơn một thước.

Nam Cái tránh khỏi cái chết trong gang tấc.

Người ra tay cứu Nam Cái không ai khác hơn Bệnh Thần, truyền nhân của Ma Trung Chi Ma.

Thượng Chí đã hai lần nếm thử loại võ công kỳ quái ấy rồi, nên vừa trông thấy cử chỉ của ông bạn vong niên ấy, thì biết nguy đến nơi rồi, không cần suy nghĩ, liền phát chưởng đẩy văng Nam Cái, cứu lão ca ca của mình.

Nam Cái nhìn chàng rồi lắc đầu tỏ vẻ không hiểu. Thượng Chí mỉm cười nhưng câm miệng chẳng buông lời nào.

Huyết Sọ từ từ quay sang Thượng Chí, lạnh lùng nói:

- Bệnh Thần, dù mi có muốn chết cũng chớ nên gấp thế!

Cái giọng nói lè nhè này, rõ không phải của Quỉ Bảo Chủ Nhân mà chàng đã gặp trong Quỉ Bảo, nhưng muốn chắc hơn, Thượng Chí nói:

https://thuviensach.vn

- Huyết Sọ! Đêm qua, ba chưởng với một chỉ, ta và ngươi đã ngang ngửa nhau, nay ngươi còn dám đỡ của ta ba chỉ nữa không?

Huyết Sọ nghe thế kinh ngạc chả hiểu gì cả. Lão lùi lại ba bước, trố mắt nhìn Bệnh Thần không chớp.

Đây chỉ là lời bịa đặt của Thượng Chí để khám phá xem Huyết Sọ trước mặt thực hay giả. Nay thấy lão này có vẽ ngơ ngác, Thượng Chí cười khanh khách:

- Tài giả dạng của mi còn non quá, hãy vứt cái lốt Quỉ Bảo Chủ Nhân ấy đi, nó đã lộ tẩy rồi! ...

Qua hai lỗ thủng nhỏ trên chiếc khăn xanh che mặt, đôi mắt Huyết Sọ ngời tia sát khí. Bỗng Bảo Chủ nghiến răng kèn kẹt, nói:

- Thằng nhãi ranh, mi tới số rồi mới dám phạm thượng thế...

Vừa nói song chưởng vừa gạch một cái trong không...

Thượng Chí không dám xem thường, vội vận toàn lực vào đôi chưởng chống lại.

Đang lúc Huyết Sọ phất chưởng đánh Bệnh Thần, đột nhiên lão ta xoay mình lại, nhanh như chớp quật song chưởng công Nam Cái. Việc xảy ra chớp nhoáng, Thượng Chí bị ngón không sao kịp ra tay cứu Nam Cái nữa, chàng vừa tức giận vừa lo sợ cho Nam Cái...

Trong khi ấy Nam Cái cũng đờ ra, không biết phải chống đỡ ra sao nữa. Lão không ngờ Huyết Sọ lại giảo hoạt đến thế...

Chưa hết ngạc nhiên thì chưởng phong đã đến, trong tiếng hự đau đớn, thân hình Nam Cái bị chưởng lực đẩy văng cả trượng. Nếu là người công lực tầm thường thì không sống nổi, nhưng may Nam Cái đã sẵn có công lực

https://thuviensach.vn

quá thâm hậu, nên chưa đến nỗi vong mạng. Sau khi bị quật ngã, Nam Cái vội gắng gượng trỗi dậy, quần áo đã rách nát, dơ bẩn giờ lại càng tệ hại hơn. Mặt lão xanh xám, hai dòng máu thâm tím ứa ra mép, trộn lẫn với cát bụi, nhuộm thâm cả bộ râu trắng thành màu đỏ sậm.

Thấy thế, Thượng Chí nghiến chặt răng, hữu chưởng phất lên giữa chừng biế thành chỉ, đó là chỉ pháp Đông Kim Chỉ một tuyệt kỹ thất truyền võ lâm mà Ma Trung Chi Ma đã ròng rã bốn mươi năm nghiên cứu.

Năm luồng chỉ lực như năm làn khói trắng, xé không khí phát ra những tiếng kêu véo véo, khí thế thực đẹp mắt và dũng mãnh vô cùng.

Huyết Sọ nghe tiếng chỉ phong, biết không phải thường vội lắc vai lách sang bên để tránh. Tuy thân pháp của lão quả kỳ ảo, lạnh lẹ phi thường, nhưng vẫn còn chậm một bước. Thân hình Huyết Sọ rung động mạnh một cái, hai chân chuệch choạng lùi lại ba bước, vai trái của lão bị trúng một luồng chỉ lực, máu tuông chảy ướt cả vạt áo trước ngực.

Huyết Sọ vội khép chặt các đạo huyệt vì thế máu liền ngưng, không chảy nữa. Lão cất giọng cười quái đản đưa đôi mắt căm hờn nhìn Thượng Chí, hằn học:

- Nhãi ranh đừng vội phách lối, hãy mỡ to mắt xem lão phu xuống tay đây...

Vừa nói song chưởng vừa xoắn tít vào nhau, rồi đột nhiên vung tay đánh về phía Thượng Chí...

Thượng Chí điếng cả người, chính chàng đã chứng kiến chưởng pháp này trong Quỉ Bảo khi Quỉ Bảo Chủ Nhân thực đánh chàng, cũng chiêu số giống y như vầy và khiến công lực chàng bị tản mát, không sao tụ lại được.

Nay Huyết Sọ giả lại dùng chưởng pháp này đánh chàng.

https://thuviensach.vn

Tim đập thình thịch, Thượng Chí vội hít mạnh một hơi, tất cả kinh mạch bị nghẽn như có vật gì chận lại, chân khí đã biến đi đâu mất cả rồi!

Lo sợ cuống cuồng, không ngờ lão Huyết Sọ giả này công lực lại cao thâm đến thế, Thượng Chí thấy võ công lão này và Bảo Chủ giống nhau như đúc...

Nguy hiểm chờ chực bên mình, cái chết dễ như trở tay, không còn thì giờ suy nghĩ nữa, Thượng Chí phó mặc số mệnh, hít mạnh một hơi chàng mừng rỡ vô cùng, vì lần này hơi sức của chàng đã xong ào ạt phá tất cả trở lực trong kinh mạch khiến nguyên khí lưu thông trở lại và thành tựu được ở đơn điền.

Chàng nghĩ thầm:

- Xem thế thì đủ biết công lực giữa Huyết Sọ thật và Huyết Sọ giả này cách nhau mấy bực.

Cái mặt nạ da người của Thượng Chí, làm cho Huyết Sọ giả không sao khám phá được sự biến chuyển trên gương mặt chàng, vì thế, lão ta còn ngần ngừ, chưa biết quái công của lão có gặt được kết quả chăng, nên chưa dám ra tay tiếp. Nhân cơ hội này, Thượng Chí dồn được tất cả chân nguyên sẵn sàng đối phó. Nếu lão ra tay sớm thì Thượng Chí không chết cũng bị thương.

Sau một lúc ngần ngừ, bỗng Huyết Sọ vung song chưởng, bàn tay lão run liên hồi, hai luồng kình lực nóng, lạnh phóng ra dữ dội.

Thượng Chí vội quật song chưởng, đánh chéo nhau theo một tư thế trong Ma Ma Chưởng Pháp ra chống đỡ.

Bùng một tiếng chát chúa, cả há đều lùi lại một bước.

https://thuviensach.vn

Huyết Sọ thét lớn một tiếng, dùng thân pháp kỳ ảo lướt tới, liên tiếp tấn công tám chiêu cực cùng hiểm hóc, biến ảo khôn cùng, hơn nửa chiêu số này rất lạ chưa hề thấy sử dụng trên giang hồ bao giờ. Khiến người đứng xem là Nam Cái phải le lưỡi lắc đầu khiếp sợ.

Dưới sự tấn công ồ ạt của địch thủ Thượng Chí buộc phải lui lại tám bước mới tránh được áp lực của chưởng phong. Rồi không để địch thủ kịp thời công tiếp, Thượng Chí vội giở những chiêu công chưởng pháp trong Ma Ma Chưởng Pháp ra phản công kịch liệt.

Trong chốc lát, bóng chưởng của cặp cao thủ, tuôn ra như sóng gió, tiếng la hét vang dội như sấm sét, gió chưởng lôi cuốn bụi cát tung lên mịt một góc trời, cây cỏ nằm rạp sát đất không còn vươn lên nổi, lá cây cách xa năm trượng bị hấp lực của chưởng khí nghiêng ngả như muốn bật gốc, lá rơi ào ào như gặp phải một cơn bão dữ dội.

Hai người hăng say đến nỗi quên hẳn trời đã xế chiều, người ta chỉ thấy hai cái bóng vờn nhau như hồn ma, bóng quỉ. Trận thế đã đến hồi quyết liệt, Thượng Chí bây giờ đã mỏi mệt lắm rồi, không còn biến hóa lanh lẹ như trước nữa, chàng chỉ đủ sức giữ thế thủ. Trong khi ấy Huyết Sọ vẫn tấn công tới tấp.

Nhiều lúc chàng dùng cả Đông Kim Chỉ ra chiến đấu, nhưng địch thủ đã phòng trước và công lại những chiêu số thực ác độc, khiến chàng nhiều phen suýt chết...

Thượng Chí không ngờ võ công của lão Huyết Sọ giả này cao siêu như thế.

Cầm cự được lai mươi chiêu nữa, toàn thân Thượng Chí đã toát mồ hôi lạnh, cái chết như chập chờn trước mặt chàng cắm chặt môi gần bật máu, đem hết tàn lực ra chống đỡ...

https://thuviensach.vn

Nam Cái đứng nhìn trận thế mà lòng bối rối vô cùng, lão tuy đã được Bệnh Thần cứu thoát, nhưng lại bị thương khá nặng, hơn nữa với công lực của Nam Cái không đỡ nổi ba chiêu của Huyết Sọ, thì làm sao cứu được Thượng Chí.

Thượng Chí giở hết những phần thủ trong Ma Ma Chưởng Pháp, mà không ngăn được sự tấn công như bão táp của Huyết Sọ. Chàng nghĩ rằng:

Công lực của lão này còn cao gấp hai lần của Âm Sát Mạc Tú Anh nữa.

Đột nhiên một tiếng thét to như sấm át hẳn tiếng hừ yếu ớt, Thượng Chí choáng váng cả mặt mày, khí huyết như muốn chạy đảo ngược cả lên, lảo đảo lùi lại trên tám bước mới đứng vững. Mùi tanh xông lên tận mũi và miệng chàng cảm thấy mằn mặn như ứa máu.

Chàng vừa bị Huyết Sọ đập một chưởng ngay ngực!

Huyết Sọ ré lên lanh lảnh, tiến tới một bước. Một luồng kình lực mạnh mẽ tưởng xô ngã núi, theo bước chân của lão mà ào đến...

Thượng Chí nghiến chặt răng, dồn hết tàn lực gượng gạo vung song chưởng lên đỡ.

Sau một tiếng bùng dữ dội, Thượng Chí không còn tự chủ nữa, lảo đảo lùi lại được mấy bước ngã thì sóng soài trên mặt đất, máu miệng ùa ra không ngớt...

Huyết Sọ cất tiếng cười lành lạnh, đắc ý, giơ trảo chộp vào lưng và bụng Thượng Chí... Dĩ nhiên mục đích của lão chỉ muốn chiếm Phật Thủ Bảo Cập thôi...

Trong lúc ấy, có giọng con gái nạt lớn:

- Huyết Sọ! Mi cả gan thực, dám đả thương người ta à! ...

https://thuviensach.vn

Tiếp theo đó một luồng gió kỳ quái ào đến.

Thượng Chí cảm thấy lưng mình có vật gì động phải, hoảng hốt đưa tay rờ, thì ra Phật Thủ Bảo Cập đã bị lấy mất rồi.

Vừa lấy được Bảo Cập, Huyết Sọ nhanh nhẹn nhảy ra ngoài một trượng tránh luồng quái khí ấy... Làn gió kỳ quái ấy đánh hụt Huyết Sọ, nhưng lại trúng Thượng Chí, bắn ra ngoài một trượng, bị kinh động mạnh Thượng Chí phun ra một búng máu tươi nữa.

Giữa đấu trường bấy giờ xuất hiện thêm một thiếu nữ dáng dấp đẹp vô cùng tiến đến bên Nam Cái.

Nam Cái vội vã hỏi:

- Cô nương, người đã đến trễ rồi lệnh tổ phụ đâu sao không thấy?

Cô gái nhìn Nam Cái như nhận lỗi rồi cất giọng lảnh lót:

- Tổ phụ tiểu nữ bận việc không đến được sai tôi thay mặt người đến đây.

Thiếu nữ nói xong, đưa tay lên vạch thẳng một cái, rồi quất ngược lại thành vòng tròn, rất kỳ lạ xem như nàng đang đùa vậy. Nhưng từ lồng ngực chưởng phát ra luồng hơi cực kỳ dũng mãnh, tự cuộn vào nhau như hình tròn ốc, nhắm Huyết Sọ chụp xuống...

Không dám xem thường, lão ta vội nhảy tránh một bên, mắt gườm thiếu nữ nhưng không chịu ra tay. Từ miệng lão phát ra những tiếng kêu kỳ dị như ma tru quỉ hú. Rồi lão cúi người nhặt chiếc đầu lâu máu bỏ vào người, quay phắt lại, vai khẽ nhích một cái thân hình đã vọt đi như tên bắn, phút chốc không còn tăm dạng đâu nữa.

https://thuviensach.vn

Thân pháp như ảo ảnh của lão khiến Thượng Chí buột miệng khen thầm.

Thượng Chí gắng gượng đứng dậy, đưa mắt nhìn thiếu nữ, bất giác giật mình kinh ngạc.

Thiếu nữ này chính là người đã cứu chàng lần đầu tiên khi Quỉ Bảo Chủ Nhân đánh rơi xuống sông. Sau này, nàng lại được chàng cứu thoát và trong dịp ấy mẹ con Thất Hồn Nhân đã khuyên chàng kết hôn cùng nàng, nhưng việc không thành. Thiếu nữ này quả là Ngô Tiểu My!

Thượng Chí kinh ngạc khôn xiết nghĩ thầm:

- Theo ta biết thì công lực của nàng rất thường, nhưng sao cách có một thời gian ngắn mà nàng đã thay đổi chóng thế? Lạ thực!

Mà tổ phụ nàng là ai nhỉ? ...

Tại sao Huyết Sọ gặp nàng lại bỏ chạy không dám đấu? Nàng tuy khá hơn xưa nhưng chưa chắc là địch thủ của lão mà?

Nếu Ngô Tiểu My không đến kịp lúc, nhất định Huyết Sọ không bỏ qua ta và Nam Cái đâu. Bực thật! Ta lại phải mang vào cổ cái ơn này nữa! ...

Nghĩ thế chàng miễn cưỡng, chắp tay chào nàng và nói:

- Cám ơn cô nương đã ra tay cứu mạng...

Ngô Tiểu My thỏ thẻ đáp:

- Không dám ạ, thiếu hiệp chớ làm thế, tôi không chịu đâu... hơn nữa tôi cũng từng thụ ơn của... mà thôi...

Đương nhiên Ngô Tiểu My không bao giờ ngờ cái con người bệnh hoạn trước mặt là Ý Trung Nhân của nàng là Lãnh Diện Nhân tài hoa phong nhã

https://thuviensach.vn

mà nàng hằng ao ước được sánh duyên cùng chàng. Trái lại Thượng Chí biết rõ cả, và chàng nhìn nhận từ đây mình phải tìm cách nào để đáp cái ơn này.

Ngô Tiểu My lại nói:

- Thiếu hiệp chắc bị thương nhẹ, vậy sẵn đây tôi có mang mấy viên linh đơn gia truyền, tuy...

Thượng Chí cười khẩy ngắt ngang lời Ngô Tiểu My, rồi lãnh đạm nói:

- Lòng tốt của cô nương tôi xin ghi, nhưng thương thế này thường lắm, cô nương chớ bận tâm làm gì.

Ngô Tiểu My có vẻ giận, không thèm nói thêm nửa lời. Nàng quay lại vái Nam Cái và nói:

- Thưa lão tiền bối, tiểu tử xin cáo biệt ạ!

Nói xong, nàng xoay sang Thượng Chí buông tiếng lạnh lùng:

"Chào Thiếu Hiệp", rồi thân hình khẽ lắc cái đã biến mất trong đêm. Thân pháp nàng quả kỳ ảo không khác gì Huyết Sọ giả cả. Thượng Chí đôi mắt nhìn theo cho đến khi bóng nàng khuất hẳn trong khu rừng. Chàng nghĩ đến tình cảm của nàng đối với mình mà lòng thầm xúc động.

Nam Cái thấy Ngô Tiểu My đã đi xa hẳn rồi, liền nói với Thượng Chí:

- Tiểu tử, việc nào vào việc ấy, tuy lúc nãy mi cứu được tánh mạng lão ăn mày này, cái ơn ấy lão không bao giờ quên, nhưng món nợ máu của bổn bang không thể không thanh toán được, mi hãy nghĩ cho kỹ mà hành động...

Thượng Chí thoáng nghĩ:

https://thuviensach.vn

- Nếu bây giờ mình lột mặt nạ ra chắc không ai thấy được trừ ca ca ra, nhưng như thế thực khó xử cho cả hai, dĩ nhiên với hào khí của người bạn vong niên này không thể vì tình nghĩa với mình mà lãng xao mối thù của Cái Bang được. Còn mình cũng không thể dựa vào tình bằng hữu, mà làm nhục cái danh ân sư. Hơn nữa việc oán thù chưa rõ đen trắng ra sao thì không thể quyết đoán ai phải ai trái được. Điều này phải hỏi lại ân sư cho phân minh rồi liệu sau.

Đồng thời sư phụ tánh mạng chỉ còn có mấy ngày nữa thôi, đương nhiên những món nợ máu này mình phải gánh vác thay người, thế thì mình chớ có hấp tấp nhỡ sai lạc thì khốn mất...

Nghĩ tới nghĩ lui một hồi, xét thấy mình giấu mặt là ổn nhất, nên chàng liền chắp tay vái Nam Cái, nói:

- Thưa tiền bối, cứ theo khi nãy đã nói, nghĩa là vào khoảng mười hôm nữa, vãn bối sẽ đích thân đến quí Bang để thanh toán minh bạch món nợ này. Lão tiền bối nghĩ sao?

Nam Cái cau mày, nói:

- Mi đích thân đến thanh toán à?

- Đúng vậy ạ!

Nam Cái trợn mắt quát lớn:

- Không được, nợ nần, ai thiếu nấy trả, tuy đệ tử có thể lãnh chịu ân oán của tôn sư, nhưng mi... nhưng cứu cánh...

Thượng Chí biết Nam Cái có phần mến mình, nên không nỡ nói hết câu. Chàng cảm động vô cùng, cất tiếng:

https://thuviensach.vn

- Xin lão tiền bối chớ lo! Điều này về sau sẽ nói rõ cho tiền bối rõ tại sao vãn bối có ý dấu tung tích của ân sư?

Nam Cái ra chiều suy nghĩ, một lát sau nói:

- Thôi được, lão ăn mày chìu theo ý mi lần này.

Thượng Chí mỉm cười thỏa mãn vô cùng. Nhưng sự xuất hiện đột ngột của Nam Cái làm chàng hoài nghi, nhất là vừa rồi lại có mặt của Ngô Tiểu My nữa. Tại sao lại thế?

Vô tình hay có sắp đặt trước? ...

Nghĩ lẩn quẩn một lúc chàng liền cất tiếng hỏi Nam Cái:

- Thưa lão tiền bối, bây giờ ta hãy gạt oán thù của sư môn sang bên đã, vãn bối muốn người dạy bảo vài điều.

Nam Cái nhíu mày, nói:

- Đừng có khách sáo, mi nói thử ta nghe xem, có đáng trả lời không đã.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Ma Trung Chi Ma Từ Trần

Thượng Chí cười:

- Thưa tiền bối, hôm nay người đến đây vì vãn bối hay vì lão Huyết Sọ giả kia?

Nam Cái trừng mắt nhìn chàng, rồi nói:

- Tiểu tử này đa nghi thật, lão ăn mày này được bọn đệ tử Cái Bang cho biết mi ở đây, nên nửa đêm ta phải thân hành đến, vậy thì vì mi chứ vì ai nữa.

Thượng Chí hỏi tiếp:

- Lão tiền bối thật tình không biết có Huyết Sọ xuất hiện à?

- Phải, việc này, chỉ vì sự bất ngờ thôi.

Thượng Chí ra vẻ thắc mắc nói:

- Nhưng theo sự hiểu biết của vãn bối, thì khi nãy tiền bối bị Huyết Sọ uy hiếp, dường như người có vẻ mong đợi ai đến cứu và việc này xem ra đã xếp đặt từ trước rồi vậy, không biết có đúng không, thưa tiền bối?

Nam Cái cười ha hả có vẻ phục sự xét đoán của Thượng Chí lão nói:

https://thuviensach.vn

- Tiểu tử thông minh thật, mắt mi khá tinh đấy, phải lão ăn mày này đang đợi một người!

- Ai?

- Bất Lão Tiên Sinh!

Thượng Chí giật mình lập lại:

- Bất Lão Tiên Sinh à?

Nam Cái mỉm cười nói:

- Đúng đấy, mi có từng nghe qua danh tính của dị nhân này...

Thượng Chí cướp lời:

- Trước đây hai ngày, vãn bối đã một lần diện kiến dị nhân ấy...

Nam Cái kêu lên ngạc nhiên, vừa định mở lời hỏi thì Thượng Chí đã hỏi trước:

- Lão tiền bối sao biết được lão vừa rồi là Huyết Sọ giả?

Nam Cái bối rối một chút, rồi đáp:

- Việc này à... lão ăn mày già này và lão hữu Bắc Tăng, có lần suýt chết về tay lão ta nhưng nhờ lệnh sư thúc Tống Thiết Trượng bất thần xuất hiện làm lão ta hoảng hồn bỏ chạy. Vì lý do ấy ta nghi lão ta không phải là Huyết Sọ thực, vì theo tài nghệ mà sét thì Quỉ Bảo Chủ Nhân võ công đã đến độ quán chúng, uy danh lừng lẫy đời nào chịu nhục mà tẩu thoát. Sau sư thúc ta thân hành đến Quỉ Bảo mới khám phá chắc chắn sự chân, giả này... Vừa rồi lão dùng lời nói ép, lão ta mới chịu lộ nguyên hình...

https://thuviensach.vn

Thượng Chí chợt nhớ đến mình đã một lần gặp Tống Thiết Trượng có đề cập về vấn đề Huyết Sọ nhưng lão chỉ cười rồi bỏ đi không đáp, lại còn nói từ nay lão không tái xuất giang hồ nữa. Theo chàng đoán có lẽ Tống Thiết Trượng vì thua Bảo Chủ mà nói thế...

Tuy nghĩ thế nhưng không dám nói ra, Thượng Chí vội nói sang việc khác:

- Thưa tiền bối, vì sao lão Huyết Sọ giả vừa gặp lệnh cô nương thì bỏ đi ngay vậy?

Nam Cái mỉm cười, nói:

- Vì lão ta ngán uy danh của tổ phụ nàng!

Thượng Chí động tính tò mò hỏi:

- Thưa tiền bối, vậy chớ tổ phụ nàng là ai mà làm lão ta phải nể sợ thế?

- Bất Lão Tiên Sinh!

Thượng Chí buột miệng:

- Ồ! té ra như thế!

Lúc này Thượng Chí mới rõ tại sao trong mấy ngày mà Ngô Tiểu My đã hoàn toàn đổi khác, công lực có vẻ cao thâm gấp bội trước kia và võ nghệ cũng thế... Thì ra nàng là cháu gái của võ lâm dị nhân Bất Lão Tiên Sinh, như thế không trách được võ công nàng cao diệu như thế kia...

Bỗng Nam Cái gọi giật lại:

- Này, tiểu tử còn chuyện gì muốn nói nữa không?

https://thuviensach.vn

Thượng Chí giật mình, nhìn Nam Cái, trong ý chàng muốn nhờ ca ca giúp sức tầm tung tích của nghĩa đệ Đông Phương Huệ, nhưng nghĩ lại mặt mũi mình thế này mà mở miệng ra thì nguy hại vô cùng. Nên chỉ nói:

- Được mấy lời chỉ bảo của tiền bối, tôi đâu còn dám làm phiền nữa, giờ tôi xin phép cáo biệt, sau này sẽ còn gặp nhau nữa! ...

Nam Cái mỉm cười nhắc lại:

- Nên nhớ rằng lão ăn mày này đang sốt ruột đợi mi đấy?

Thượng Chí mỉm cười có vẻ đau khổ, nói:

- Một lời của kẻ trượng phu nói ra, dầu bốn ngựa cũng khó đuổi kịp, lão tiền bối cứ an tâm vãn bối không nuốt lời đâu...

Nói xong người chàng khẽ rung một cái đã băng vào rừng, nhảy vút lên cao như một làn khói.

Nam Cái đứng lại nhìn bóng Bệnh Thần khuất dần trong màn đêm dày đặc. Lão khẽ thở dài thương hai con người bệnh hoạn ấy, rồi lão thấy con người này hào hiệp và khí khái không kém nghĩa đệ Hoàng Thượng Chí của lão. Nhĩ đến Thượng Chí lòng lão buồn vô hạn... Nam Cái thẩn thờ đếm bước trở lại. Một lát sau trên bãi vắng không còn một bóng người. Những xác chết bị bóng tối bao trùm trong màn đêm thăm thẳm.

Nhắc về Thượng Chí đang lầm lủi đi trong đêm vắng, hai vai chàng như trĩu nặng oán hờn. Sương xuống đẫm ướt cả đầu, thấm vào chiếc mặt nạ da người làm mặt Thượng Chí cảm thấy lành lạnh.

Thỉnh thoảng một cơn gió ào tới rung chuyển ngàn cây, những hạt sươngđọng trên lá rơi xuống chẳng khác nào một trận mưa rào vậy...

https://thuviensach.vn

Thượng Chí nào để ý đến ngoại cảnh, trí óc chàng đang miên man bao ý nghĩ, chàng lẩm bẩm:

- Ân sư có thù nhân khắp thiên hạ, không biết rồi đây số phận ta sẽ ra sao?

Còn vụ thật, giả Huyết Sọ này nữa, tại sao lão ma vừa rồi lại phải đội lốt Huyết Sọ để uy hiếp quần hùng. Cái quái công của Quỉ Bảo Chủ Nhân sao mà cao siêu đến thế?

Vả lại về đường võ công thì lão này và Bảo Chủ giống nhau, không sai tý nào, dường như cả hai đồng một tôn sư vậy. Lạ thực! ...

Không biết huyết hải cừu nhân của ta là Huyết Sọ hay giả! ...

Phật Thủ Bảo Cập lại bị lão Huyết Sọ giả đánh cắp mất rồi, muốn lấy lại đâu phải dễ dàng gì...

Nghỉ đến Bảo Cập lòng chàng bối rối vô cùng, nếu không đoạt lại được nó chắc chắn chàng chẳng bao giờ luyện được Khư Mê Thần Công và như thế dầu cho Huyết Sọ thực hay giả chàng sẽ không bao giờ là địch thủ của họ. Như thế mối huyết cừu của Hoàng, Trương sao rửa sạch được...

Càng nghĩ tâm trí càng rối loạn, nhưng không dám chần chờ nữa, bây giờ chàng phải gặp mặt sư phụ gấp, không biết người có còn đủ sức chờ chàng trở lại chăng? ...

Thượng Chí thầm vái trời đất, mong sư phụ đừng gặp điều trắc trở để chàng được nhìn mặt người lần cuối.

Chàng đi quên ngày quên đêm, khi đói thì giở lương khô ra ăn, khát uống nước suối. Đến sáng ngày thứ ba thì khu rừng rậm rạp đã hiện trước mắt, nơi ẩn thân của Ma Trung Chi Ma đây rồi!

https://thuviensach.vn

Tảng đá dùng làm cửa huyệt án trước mắt, Thượng Chí phóng mình nhẹ nhàng đến trước cửa huyệt, đưa tay rờ tảng đá định nhấc ra một bên...

... Nhưng đột nhiên chàng thụt tay lại, lòng bối rối vô cùng, chuyến đi của chàng đã hoàn toàn thất bại.

Thượng Chí nghĩ đến ân sư đã bốn mươi năm gian khổ, bán thân bất toại, hơn nữa người đã đem hết công lực hiện có để trút vào chàng, nay chỉ còn thoi thóp chờ chết. Cả đời ân sư chỉ chờ đợi phút này, chàng không thể để ân sư thất vọng trước khi chết được, nhưng không lý lại gạt người ư?

Tiếng tim đập thình thịch, Thượng Chí lẩm bẩm:

- Phải làm sao đây? ...

Như kẻ trộm bị bắt quả tang, Thượng Chí sượng sùng, tủi nhục vô cùng, nhưng không thể tránh mặt sư phụ được, chàng liền dời tảng đá sang một bên rồi nhảy vào trong lòng huyệt.

- Ai đó?

Tiếng nói phát ra yếu ớt làm sao.

Thượng Chí trong lòng xúc động mãnh liệt đáp:

- Sư phụ, đồi nhi đã về hầu sư phụ.

Vừa nói chàng vừa lách mình tiến vào. Trước mặt chàng sư phụ đang mệt nhọc dựa vào vách đá, mắt yếu ớt như mất cả thần trí.

Cái hình hài thảm hại ấy, không ai có thể đoán được cách đây bốn mươi năm ông ta đã làm chấn động võ lâm, khiến bọn hắc bạch đạo giang hồ nghe đến Ma Trung Chi Ma là tái mặt kinh sợ muốn trốn chạy cũng không dám lê đi nửa bước! Ấy thế mà nay...

https://thuviensach.vn

Thượng Chí lanh lẹ tiến sát vào người sư phụ, quì xuống trước mặt cúi đầu không dám nhìn mặt ân sư nói:

- Sư phụ...

Ma Trung Chi Ma vội cất giọng yếu ớt cắt lời:

- Con, lần ra đi này ra sao?

Thượng Chí lúng túng không đáp. Ma Trung Chi Ma thấy thế mặt nổi gân xanh trông ra thảm hại, đem hết sức chợp vào vai Thượng Chí giục dặc mấy cái:

- Ra sao? Nói mau lên! ...

Thượng Chí kinh sợ, lắp bắp:

- Đệ tử phụng mệnh ân sư... vào Quỉ Bảo... khiêu... chiến...

Ma Trung Chi Ma thấy đệ tử cứ dằng dai, lão nóng nảy hỏi:

- Thắng, bại ra sao? Nói mau lên... Đông Kim Chỉ... Đông Kim Chỉ ra sao hở con?

Thượng Chí ngước mặt nhìn thấy bộ mặt xanh xao của ân sư, bất giác chàng nghiến chặt răng giữ cho khỏi xúc động, rồi dõng dạc nói:

- Khi đệ tử xuất thủ môn chỉ pháp Đông Kim Chỉ, lão Bảo Chủ bị chấn động mạnh lùi lại mấy bước, lão ta lại hự một tiếng... Như thế... như thế hiển nhiên là lão ta đã bị thương rồi...

Ma Trung Chi Ma tươi ngay nét mặt, lão rú lên cười như điên như dại:

- Ha Ha... nó đã bị thương rồi... Ha... Ha... Con hãy nói lại ta nghe lần nữa, mau đi con!

https://thuviensach.vn

Thượng Chí như con người máy chàng nói:

- Bảo Chủ đã bị thương rồi... Nhưng...

Ma Trung Chi Ma cướp lời:

- Đủ rồi, đủ rồi, con không cần nói gì nữa... Ta chỉ cần biết nó đã bị thương rồi là được... Ha... Ha...

Ma Trung Chi Ma cứ thế mà cười hoài, đến khi kiệt sức lão mới gục xuống, nét mặt tái xanh rồi trắng chợt. Tuy vậy trên đôi môi lão vẫn còn một nụ cười mãn nguyện...

Lão ma đã chết! Chết trong chuỗi cười mà lão chờ đợi bốn mươi năm trời đằng đẵng...

Thượng Chí cúi đầu không dám nhìn sư phụ, chàng cảm thấy xấu hổ vô cùng, nhưng không sao giải thích ra được, chàng không thể nhẫn tâm để ân sư chết trong đau khổ. Chàng ngước mắt nhìn sư phụ nét mặt người đã nhợt nhạt nhưng vì tối quá, chàng không sao thấy được, nên vẫn nói:

- Phải, thưa sư phụ chính hắn đã bị... con đánh trọng thương dưới Đông Kim Chỉ...

Nhưng không thấy Ma Trung Chi Ma cử động, Thượng Chí hoảng hốt thét lớn:

- Sư phụ! ... Sư phụ...

Chàng không giữ bình tĩnh được, chồm tới xốc vai sư phụ. Lúc ấy chàng mới biết ân sư chết rồi, nét môi như thầm đã nói:

- Con ơi! ... Ta mãn nguyện lắm rồi...

https://thuviensach.vn

Thượng Chí thấy sư phụ, đầu tóc trắng phau, thân hình gầy gò nằm trọn trong lòng chàng. Chàng uất nghẹn đến nỗi không nói cũng không khóc được...

Thời gian vẫn yên lặng, màu tối của cảnh vật chung quanh như nhuộm cả tâm tư chàng. Thượng Chí không còn đủ sáng suốt nhận thấy sự biến chuyển của tâm hồn chàng ra sao nữa, chỉ cảm thấy một cách mơ hồ:

từ đây chàng đã mất hẳn một cái gì thiêng liêng nhất đời chàng...

Lâu lắm Thượng Chí mới bật lên khóc, nước mắt tuôn ướt cả chiếc mặt nạ da người, chàng ôm chặt xác sư phụ vào lòng như muốn truyền sang người chút hơi ấm của chàng...

tuy chàng không được sống lâu bên sư phụ, nhưng sư phụ rất thương yêu chàng, đã ban cho tất cả cái gì người có không hề tiếc, công ơn này chàng nhớ mãi suốt đời...

Khóc mãi cho đến khi không còn khóc được nữa, Thượng Chí đặt xác sư phụ xuống, rồi quì bên cạnh, lạy mấy cái rồi giọng nói:

- Thưa sư phụ, vừa rồi đệ tử đã gạt ân sư, xin ân sư lượng thứ cho, đệ tử thề rằng một ngày kia sẽ đánh bại Quỉ Bảo Chủ Nhân cho tiếng tăm sư phụ vang dậy khắp giang hồ và để người mỉm cười nơi chín suối.

Khấn xong Thượng Chí đứng đưa đôi mắt đỏ ngầu nhìn xác sư phụ, bỗng mắt chàng chạm một vật nho nhỏ trông giống quyển sổ con, trên vật ấy lại có một thẻ bài bằng nửa bàn tay phát ra ánh sáng kỳ dị. Động tánh tò mò, Thượng Chí vội nhặt lên xem.

Đó là một thẻ bài bằng bạc, có chạm đầu ác quỉ đang dương nanh trông dễ sợ làm sao! Nhưng có lẽ đã quá lâu không dùng đến nên nhìn không còn rõ nữa, có vài chỗ bị ghét bám dầy khiến hình chạm bị mờ hẳn...

https://thuviensach.vn

Lật qua phía trái, bỗng từ thẻ bạc phát ra một thứ ánh sáng kỳ dị, chói cả mắt, lan tràn cả huyệt tối làm mọi vật đều trông được rõ cả Thượng Chí giật mình lùi lại một bước, đôi mắt đăm đăm nhìn thẻ bài có phát ra ánh sáng ấy, thì ra, ở giữa mặt trái thẻ bài có nhận một hạt trân châu rất lớn bằng hạt long nhãn vậy, bốn phía hạt châu có ghi rõ tám chữ:

"Ác Quỉ Châu Bài, Chấn Cung Chí Bảo".

Thượng Chí lắc đầu, mù tịt. Chàng không hiểu gì cả, chỉ đoán mò có lẽ Ác Quỉ Châu Bài là tên của thẻ bạc này, còn Chấn Cung Chí Bảo thì khó hiểu, chàng lẩm bẩm.

- Lạ quá cung gì nhỉ? Hoàng cung? Vương cung? ...

Tại sao sư phụ ta lại mang chi cái thứ này? ...

Rồi chàng cầm quyển sổ nhỏ lên xem một lần nữa. Thượng Chí kinh ngạc, rõ ràng trên bìa quyển sổ có ghi bảy chữ:

Ma Ma Tôn Giả Ân Oán Lục.

Thượng Chí nghe tim mình đập mạnh chàng biết đây là bí mật của đời sư phụ, chắc người để hai vật này lại có ý giao phó cho mình trách nhiệm gì đây. Hơn nữa mình là truyền nhân của người thì từ đây sẽ phải thay người mà chu toàn việc ân oán của ân sư lúc sống. Dĩ nhiên hai vật này có chứa lắm bí mật mà chàng cần rõ, không thể bỏ qua được...

Nghĩ thế, Thượng Chí vội lật ra xem. Trang đầu tiên có ghi chi chít những chữ nhỏ như hạt mè, màu đỏ thẩm phát ra mùi tanh của máu. Chàng đoán có lẽ ân sư đã viết nó bằng máu của chính người...

Quả nhiên như ý nghĩ, dưới ánh sáng của hạt châu Thượng Chí đọc được.

https://thuviensach.vn

"Chữ thị ngô đồ:

Vị sư bản hệ Thiên Nam.

Ảo Ma Cung đệ thập tam truyền Đế Quân..".

Thượng Chí kinh ngạc vô cùng chàng không ngờ sư phụ lại là Thiên Nam Ảo Ma Cung Đệ thập tam truyền Đế Quân. Hèn gì khi đụng độ với bọn Ma Cung thị vệ, thấy chưởng pháp của mình, bọn họ đoán ngay được sư thừa của mình liền, mà lại còn hỏi chỗ ở của ân sư nữa, thì ra là vậy...

Thượng Chí lại xem tiếp:

"... Trước đây bốn mươi lăm năm, ta nhập Trung Nguyên, bị hại về tay Quỉ Bảo Chủ Nhân nên không về được, nay con phải tiếp chưởng làm Ảo Ma Cung đệ thập tứ truyền Đế Quân...".

Thượng Chí kinh động toàn thân, hơi thở dồn dập, rõ ràng lời di huấn của sư phụ buộc mình phải làm Đế Quân của Thiên Nam Ảo Ma Cung lạ thật... Nhưng chàng chợt nghĩ cách đây không lâu, chàng được biết qua sự thố lộ của thanh y sư vệ Ảo Ma Cung thì Thiên Nam đã có người chủ trì rồi, và chính bọn chúng phụng mệnh Đế Quân nhập Trung Nguyên để bắt thiếu nữ còn trinh, còn sư phụ chàng đã mấy chục năm không về Thiên Nam, nên chưa biết được sự thay đổi này...

Suy nghĩ một lát rồi lại xem tiếp:

"... Đây là lệnh của sư phụ, tuyệt đối phải tuyên theo còn Ác Quỉ Châu Bài là tín phù của tổ sư truyền lại, con phải giữ nó mới có thể tiếp chưởng môn hộ được...".

Thượng Chí ngạc nhiên vô cùng, theo như lời sư phụ thì ai tiếp chưởng Thiên Nam môn hộ nhất định phải có thẻ lệnh này làm tín phù vậy Ma

https://thuviensach.vn

Cung Đế Quân hiện giờ ấy lấy gì làm tín phù, cuộc đăng quang ấy bịp bợm chăng?

Tuy nghi ngờ nhưng vẫn đọc tiếp:

"... Ác Quỉ Châu Bài là vật bất khả xâm phạm, phàm đã là ma đồ của Thiên Nam, thấy lệnh bài này mà không quỳ hay cả gan dám chống lại lệnh của kẻ cầm bài thì kể như gián tiếp chống lại tổ sư, phản môn, tội ấy giết không tha...".

Thượng Chí thấy câu chuyện kỳ lạ vô cùng, nuốt nước bọt đánh ực một tiếng rồi đọc tiếp:

"... Bên sau thẻ bài có một hạt bảo châu, tự nó chiếu ra nhiều tia sáng kỳ lạ, ánh sáng này rất lợi hại, phương cách dụng nó rất giản dị:

dùng lực truyền vào thẻ bài, thì tự nó sẽ bắn ra ánh sáng cực mạnh làm kẻ cường địch tán biến cả thần chí. Ta khi còn sống chưa hề sử dụng qua lần nào cả, bình sinh chỉ dùng công lực bản thân mà ứng địch thôi...".

Tù câu nói trên chứng tỏ Ma Trung Chi Ma lúc sanh tiền hành động thật quang minh lỗi lạc.

Thượng Chí phục sư phụ vô cùng, chàng nghiêm trang đọc.

"... Bản môn có một thứ tà công gọi là Truy Hồn Công. Khi phát ra trong vòng năm trượng đối phương bị trúng phải sẽ chết ngay, không còn phương pháp nào cứu chữa được. Nhưng môn nội công này, muốn luyện thành cần phải có một trăm thiếu nữ còn trinh đã từng tập nội gia chánh tông, mà hợp với chân nguyên bổn thân, tu luyện sẽ thành. Vì nó quá ác độc, trái với lẽ trời, nên Đế Quân đời thứ tám đã ra lệnh cấm, không cho tập luyện môn tà công ấy.

Vĩ giã tử.

https://thuviensach.vn

Đường chinh huyết thư".

Thượng Chí giờ mới rõ lý do tại sao bọn Ma Cung sự vệ vào Trung Nguyên để bắt võ lâm nữ đồng trinh.

Thượng Chí thầm nghĩ:

- Ta dù muốn dù không, cũng phải theo di mệnh của ân sư mà làm Thiên Nam Đế Quân. Theo đạo luật của bổn môn ta không thể để bọn này thao túng thế được, hơn nữa nếu chúng luyện được tà công ấy, thì võ lâm khó tránh được những trận đổ máu kinh hồn, như thế sinh mạng của bọn giang hồ sẽ bị đe dọa nặng nề.

Không biết bọn Thiên Nam đã bắt được đủ trăm người? Nếu đã đủ số ấy thì nguy vô cùng.

Nghĩ đến đấy, Thượng Chí tức giận vô cùng chàng nghĩ cần phải chặn ngay lại cái hành vi độc ác của bọn Thiên Nam với bất cứ giá nào. Sau đó chàng sẽ điều tra chân tướng của vị Đế Quân hiện tại, xem y đã dùng phương cách nào mà tiếp chưởng môn, lừa gạt bọn môn đồ Thiên Nam Ảo Ma Cung.

Thượng Chí trực nhìn đến xác ân sư, chàng vội vái dài thi thể Ma Trung Chi Ma và nói:

- Đệ tử Hoàng Thượng Chí kính cẩn tuân lời sư phụ, thề quyết chỉnh đốn lại Thiên Nam môn, thanh trừng và xét lại qui luật bổn môn hành động của bọn trái với ý tổ sư, với trời đất...

Khấn xong, Thượng Chí liền mang xác sư phụ đặt giữa lòng huyệt, nghĩ thấy nơi đây là chỗ an táng tốt nhất.

Ý đã định, Thượng Chí xem xét lại lòng huyệt thấy không có gì cần giữ và cản trở cả, đảo lại một lần nữa vẫn không thấy trở ngại... Thượng Chí

https://thuviensach.vn

nhìn xác sư phụ lần cuối, bất giác hai dòng nước mắt chảy ròng xuống má.

Nhân vật khét tiếng giang hồ này từng gào mây, thét gió, gieo bao nhiêu khủng khiếp cho bọn võ lâm, nay chết một cách âm thầm dưới địa huyệt tối tăm, không ai hay, ai biết...

Thượng Chí cất Ác Quỉ Châu Bài vào người, một lần nữa lật quyển Ma Ma Tôn Giả Ân Oán Lục ra xem, từng tờ, từng tờ qua dưới mắt chàng, đó chỉ là thiên hồi ký mà sư phụ đã viết về cuộc đời người, chữ tuy nhỏ, nhưng rất rõ ràng, văn chương không bóng bẩy, nhưng khúc chiết.

Xem xong chàng càng hiểu cuộc đời của ân sư hơn, mắt chớp liên hồi tỏ vẻ xúc động. Chàng lẩm bẩm:

- Bọn võ lâm đều hiểu lầm hết, ta không ngờ họ lại mù quáng thế, ta phải hãnh diện về những hành động của sư phụ. Rồi đây ta sẽ phân trần với Nam Cái ca ca rõ điều này... Quả lời sư phụ đã nói không sai, bọn cao thủ chết dưới tay người toàn là đồ đáng chém cả... thế mà người ta lại có thể đặt cho sư phụ ta cái ngoại hiệu Ma Trung Chi Ma, thật bất công thay.

Thượng Chí thở dài não nuột, nghĩ đến chuyện thị phi trong giang hồ, không biết rồi đây mình sẽ ra sao, hay cùng số phận với sư phụ, mang lấy tiếng ma đầu để truyền cho bọn võ lâm hậu bối một hình ảnh ghê tởm...

Im lặng một hồi lâu, chàng từ từ rời khỏi lòng huyệt, những bước chân nặng nề bỏ lại sau bao nhiêu tình thương mến sâu xa, Thượng Chí nghẹn ngào... nước mắt quanh tròng...

Ra khỏi địa huyệt, Thượng Chí vội bế tảng đá to tướng lấp cửa huyệt lại, chàng vận toàn lực đẩy mạnh khối đá cho lún sâu thêm vào mặt đất. Rồi dùng chỉ pháp Đông Kim Chỉ viết lên:

"Cố Thiên Nam Ảo Ma Cung Đệ Thập Tam Đại Đế Quân Ma Ma Tôn Giả ngụy đường chinh chi mộ".

https://thuviensach.vn

Bên dưới viết thêm:

"Đệ tử Hoàng Thượng Chí kính lập".

Nét chữ in sâu vào mặt đá, sắc sảo như khắc vậy. Thượng Chí đứng nhìn chăm chăm như muốn in đậm hình bóng này vào tâm khảm...

Chàng vừa định trở bước, chợt nghe có tiếng gió sau lưng, biết là có người đến, Thượng Chí lo sợ thầm, từ từ quay lại. Trước mắt chàng đã có ba người đứng trừng mắt nhìn mặt chàng...

Thượng Chí thốt giận, sát khí hiện rõ trên khóe mắt, thì ra ba người đó chính là:

Thiền Tề Thiếu Giáo Chủ và hai lão áo vàng... Một trong hai lão áo vàng lại có lão già chột mắt Quan Thiên Thần Kỳ Xương.

Thượng Chí chợt nhớ khi trước bị bọn Thiên Tề Giáo xử tử thì lão này đứng ra làm giám quyết, nếu hôm đó không được Thất Tâm Nhân ra tay cứu thì mạng chàng còn gì nữa...

Thượng Chí liếc mắt nhìn cả ba người rồi lạnh lẽo nhìn Thiền Tề Thiếu Giáo Chủ.

Không thèm để ý chàng, cả ba người đều đưa mắt nhìn vào nét chữ trên tảng đá, thoáng ngạc nhiên kinh sợ.

Bỗng Thiếu Giáo Chủ lẩm bẩm đọc:

- Hoàng Thượng Chí... Hoàng Thượng Chí... Sao lại Hoàng... Thượng... Chí...

Đột nhiên Thiếu Giáo Chủ lùi lại một bước dài, nhìn Hoàng Thượng Chí miệng ngọt ngào hỏi:

https://thuviensach.vn

- Các hạ có phải là Bệnh Thần truyền nhân của Ma Trung Chi Ma tiền bối chăng?

Thượng Chí lạnh lùng:

- Phải!

- Các hạ là Hoàng Thượng Chí à?

- Thì đã sao nào?

Thiếu Giáo Chủ hơi chấn động, nhưng chẳng hiểu hắn nghĩ sao lại nói:

- Vô lý thật Các hạ đồng danh họ với Lãnh Diện Nhân việc này...

Thượng Chí cười khanh khách:

- Đồng danh họ với Lãnh Diện Nhân thì chết à?

Thiếu Giáo Chủ vốn hách dịch quen rồi, nay thấy Thượng Chí cứ nhát gừng với gã thì gã tức vô cùng, nhưng lại lạnh lùng hỏi:

- Các hạ có biết đây là đâu chăng?

Thượng Chí cười khinh bỉ:

- Đây là đâu người cũng không biết à? Sao lại ngu thế, đây là chốn hoang dã rừng núi...

Thiếu Giáo Chủ giận phát run, nhưng cố nén, lạnh lùng gằn từng tiếng:

- Trong vòng năm mươi dặm quanh chỗ ở của bản giáo tổng đàn không cho một ai lai vãng vào được, nếu...

Thượng Chí cười ngạo mạn, không thèm đếm xỉa đến lời dọa nạt ấy, chàng lãnh đạm:

https://thuviensach.vn

- Nếu ta bước vào đây rồi, các ngươi làm gì được ta chớ?

- Chết!

- Ha! ... Ha! ... Chó con kia, mi hết thích sống sao mà ghẹo đến lão gia?

Hai tiếng chó con làm cho Thiếu Giáo Chủ thay đổi ngay nét mặt, nhìn Thượng Chí, hơi giận nổi lên đằng đằng...

Hai người hộ pháp áo vàng cũng tái mặt, vừa lo vừa sợ.

Thiếu Giáo Chủ cười lành lạnh đượm mùi chết chóc nói:

- Bệnh Thần! Mi quả ngông cuồng! Thiếu Giáo Chủ này sẽ đoạt mạng mi trước rồi thanh toán phần mã này sau!

Thượng Chí gan ruột như vỡ tung cả ra, mắt lộ hung quang, nghiến răng ken két, trầm tiếng đe dọa:

- Mi dám động đến phần mộ tiên sư cha mi đây, thì Hoàng Thượng Chí sẽ lấy máu mà rửa cả Thiên Tề Giáo!

Thiếu Giáo Chủ và hai lão áo vàng rùng mình! Giọng nói của Bệnh Thần như mùi máu tanh, khiến họ không dám xem thường, họ biết kẻ truyền nhân của Ma Trung Chi Ma không phải dễ xài.

Thượng Chí nhớ lại cách đây không lâu, mẹ chàng đã nhẫn tâm hạ độc thủ, bắt giam vào ngục đá trong Liên Hoàn Thao lại bị thằng nhãi ranh này đập hộc máu mồm nếu mình không dùng Qui Nạp Đại Pháp mà giả chết và nếu không có mẹ con Thất Hồn Nhân, thì còn đâu ngày nay.

Chàng nghĩ đến cảnh gia đình tan nát, cha chết cửa nhà xơ xác mẹ tái giá.

Nhắc đến mẹ, Thượng Chí nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Đã tái giá với Thiền Tề Giáo Chủ thì thôi, lại đem con mình ném vào tử địa, như thế thì còn chi là tình mẫu tử... Còn thằng nhãi trước mặt đây sao được nuông chiều đến thế? Hắn là gì mà cũng gọi mẹ ta là mẹ? Hừ! Mi chỉ là con chó ghẻ, độc ác và khốn nạn...

- Giết! Phải giết hắn chết! Thượng Chí gào thét trong lòng như thế.

Bao nhiêu tức giận về người mẹ độc ác, đều chụp lên đầu Thiếu Giáo Chủ, người em khác cha này.

Chàng từ từ tiến đến phía Thiếu Giáo Chủ Thiền Tề, cắn chặt răng rít:

- Thằng ranh con kia, ta muốn giết mi! ...

Thiếu Giáo Chủ ngạc nhiên lùi lại, cất giọng rờn rợn như từ cõi âm vọng lên:

- Bệnh Thần! Mi hãy dành câu ấy để ta nói thì đúng hơn, còn mi thì xuống âm ti địa phủ mà nói cho Diêm Vương nghe.

Thượng Chí buông chuỗi cười ngạo nghễ, từ từ đưa tay gỡ chiếc mặt nạ da người...

- Lãnh Diện Nhân...

Ba người kêu lên thất thanh.

Quan Thiên Thần Kỳ Xương kinh sợ ra mặt độc nhỡn phát ra tia sáng kỳ dị nhìn Thượng Chí. Lão lo sợ vô cùng vì chính lão là người giám thị trong vụ hành quyết Lảnh Diện Nhân, mà nay vẫn thấy chàng trơ đây, tránh sao Giáo Chủ khỏi khiển trách...

Lão buột miệng:

- Mi không chết thật à?

https://thuviensach.vn

Thượng Chí rú lên cười nắc nở, nói:

- Phải, ta bất tử! Mi không biết sao!

Lão chột mắt ngớ ngẩn đâu hiểu Thượng Chí nói đùa, nên hỏi lại:

- Mi bất tử à?

Câu hỏi thực ngây ngô làm sao! Thượng Chí cười khanh khách đáp:

- Ta không ngờ người trong Thiên Tề Giáo lại ngu đến thế!

Biết bị mắng điếm, lão chột mắt giận vô cùng, nhưng chưa dám ra tay, chỉ nhìn chàng bằng con mắt căm giận tột cùng.

Trong khi đó, Thiếu Giáo Chủ lùi lại ba bước, mặt lộ vẻ kinh hoảng nói:

- Mi là người hay là ma?

Thượng Chí cười ha hả đáp:

- Thằng nhãi ranh! Sao mi ngu thế! Mi tưởng cái thủ đoạn đê hèn của tụi mi ở Liên Hoàn Thao có thể hại ta à? Không đâu! Ta vẫn còn sống và sẵn đưa mi về thăm ông bà mi dưới âm phủ đây.

Thiếu Giáo Chủ tuy trong lòng lo sợ, nhưng nghe Thượng Chí quá ngạo mạn, nên giận vô cùng, nghiến chặt răng rít lên:

- Lãnh Diện Nhân, mi ngông cuồng chọc vào bổn Thiếu Giáo Chủ Thiền Tề này chắc mi hết thích sống rồi chăng?

Thượng Chí biến sắc, sát khí đằng đằng, gương mặt anh tuấn trở thành nhột nhạt trông mà rợn người, hai mắt long lanh phát ra luồng sát khí.

Chàng dằn từng tiếng:

https://thuviensach.vn

- Chó con, ta muốn lấy mạng chó ghẻ mi trong chiêu này.

Bệnh Thần là truyền nhân của Ma Trung Chi Ma, mà cũng là hóa thân từ Lãnh Diện Nhân Hoàng Thượng Chí. Đó là một sự thực làm bọn ba người này như nằm mơ.

Đột nhiên Thiếu Giáo Chủ nạt lớn, đứng thủ thế...

Thượng Chí cười lạnh lùng bước tới.

Không khí căng thẳng! Mỗi bước đi của Thượng Chí như bước chân của tử thần đến với bọn ba người kia...

Một bóng áo vàng nhảy ra chận trước mặt Thượng Chí, mắt độc nhãn lóng lánh nhìn như muốn nuốt sống lấy chàng.

Thượng Chí ngừng lại lặng lẽ nhìn lão già chột mắt, từ từ nói:

- Ngươi dành chết trước à?

Lão già cách chàng tám bước, là một trong bốn người hộ pháp áo vàng của Thiên Tề Giáo, võ công đã vào hàng cao thủ hạng nhất của Giáo đồ hội Thiên Tề, trừ vợ chồng Giáo Chủ và Thiếu Giáo Chủ này, không ai cự lại.

Lão chột mắt Quan Thiên Thần Kỳ Xương với vai vế ấy thì công lực đâu phải thường, nay nghe Thượng Chí nói thế, tức giận vô cùng liền nạt lớn:

- Lãnh Diện Nhân, bản hộ pháp hôm ấy đã đứng ra làm giám quyết cuộc xử án, nhưng bất thành. Vậy giờ đây mi phải chết để bù lại cái tội trốn thoát ngày trước...

Nói vừa dứt lời, song chưởng liền chẻ mạnh ra, tư thế vô cùng oai dũng. Hai luồng áp lực xô đến, mạnh như sóng đánh đổ bờ, ào ạt tuôn về phía Thượng Chí.

https://thuviensach.vn

Thượng Chí từng nghe nói lão chột mắt này là một cây giết người của Thiên Tề Giáo nên không còn muốn nhân nhượng nữa, vận tám phần sức vào song chưởng, rồi gạch chéo mấy cái liên tiếp, chưởng phong mạnh như thác đổ tưởng làm chấn động cả núi non.

Bùng! Bùng!

Hai tiếng rên tai nhức óc, xen lẫn một tiếng kêu rú thất thanh. Quan Thiên Thần Kỳ Xương bị bắn lên không rơi đánh bịch một cái, xa ngoài một trượng, nằm yên bất động, thất khiếu tuôn máu bầm nét mật thoáng vẻ khiếp đảm...

Thượng Chí mới ra một chiêu đã đớp lẹ một cao thủ hạng nhất của Thiền Tề Giáo, việc này không ai tin được! Thiền Tề là một giáo hội lớn nhất, tiếng tăm chấn động cả thiên hạ, lực lượng thực hùng hậu, bọn cao thủ của họ tuy ít thả bước giang hồ, nhưng võ lâm vẫn nể tiếng, hành động của họ không ai ngăn cản nổi.

Thấy tình cảnh ấy, Thiếu Giáo Chủ và gã áo vàng còn lại khiếp đảm vô cùng, mồ hôi lạnh toát ướt cả mấy lớp áo. Lão già áo vàng đưa mắt nhìn Thiếu Giáo như chờ đợi quyết định.

Thiếu Giáo Chủ Thiên Tề không còn tự chủ nữa, nét mặt tái mét như xác chết.

Thấy Thiếu Giáo Chủ Thiền Tề vẫn đứng yên, lão áo vàng quay nhìn xác đồng đạo, tức giận quên cả nguy hiểm, thét lớn một tiếng, vận toàn lực vào song chưởng, lăn xả tới quyết liều mạng với Thượng Chí.

Thượng Chí cười lạnh lùng, vai khẽ lay động nhẹ, đã tránh khỏi tầm chưởng của địch thủ, đồng thời tả chưởng vung lên, vòng tròn trong gió, từ lòng bàn tay phát ra một luồng kình lực cuộn tít vào nhau, nhắm lão đánh tới.

https://thuviensach.vn

Thiến Giáo Chủ đột nhiên song chưởng vò vào nhau, rồi nhanh như chớp nhắm Thượng Chí phất liền mấy cái, tư thế trông đẹp mắt và lanh lẹ phi thường...

Thượng Chí bị tập kích, thấy có một luồng gió âm nhu, dịu dàng lướt qua mình thì bỗng nhiên chưởng lực chàng đang đánh ra bị mất tiêu hết mấy thành công lực, lòng kinh hãi vô cùng, rõ thứ quái công này không khác gì của chân Huyết Sọ và Huyết Sọ giả...

Bùng một tiếng chát tai, Thượng Chí và lão áo vàng lùi lại mấy bước.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Hồi 33

Quái công làm tê liệt công lực của đối phương này, không lạ gì đối với Hoàng Thượng Chí nữa, vì lần đầu tiên xông vào Liên Hoàn Thao đã bị Thiếu Giáo Chủ này làm tiêu mắt hết công lực, nhưng sau đó liền phục hồi lại như thường. Một lần nữa bị Quỉ Bảo Chủ Nhân đánh, mất hẳn chân khí, mặc dầu hồi ấy công lực chàng đã tăng lên gấp bội, mà suýt nữa đã mất mạng trong nhà đá và vừa mới thoát khỏi Quỉ Bảo lại gặp Huyết Sọ giả, y cũng một lần làm cho chàng thất điên bát đảo bởi quái công ấy, may không nhờ Ngô Tiểu My đến kịp chắc tính mạng an toàn dưới bàn tay của lão Huyết Sọ độc ác. Nhưng so với Huyết Sọ thật trong Bảo thì y kém xa mấy bực về công lực.

Bây giờ, gặp lại Thiếu Giáo Chủ Thiền Tề cũng quái chiêu ấy, nhưng chỉ làm cho chàng mất một vài thành công lực rồi lấy lại được bình thường ngay.

Điều đó chứng tỏ công lực của Thiếu Giáo Chủ Thiên Tề còn kém không đủ sức gây ảnh hưởng tai hại gì cho chàng cả. Nếu so về công lực thì Thiếu Giáo Chủ không, phải là đối thủ của chàng rồi.

Tuy biết địch không lại, Thiếu Giáo Chủ vẫn chưa chịu tẩu thoát, một phần vì uy tín của Thiên Tề Giáo, phần vì biết khó thoát, nếu đối thủ cố tình sát hại.

https://thuviensach.vn

Nhưng nhờ sự liều lĩnh của Thiếu Giáo Chủ, mà lão hộ pháp áo vàng mới đủ sức tiếp nổi một chưởng của Thượng Chí.

Tức giận vô cùng, nên vừa lui một bước Thượng Chí liền vung tay phải phất một hồi mấy chưởng mạnh như vũ bão cuồn cuộn, bửa mạnh vào người Thiếu Giáo Chủ.

Đồng thời tả chưởng biến thành chỉ, xòe ra, búng mạnh, năm luồng chỉ lực xé gió, phát tiếng véo véo, phóng thẳng vào người lão hộ pháp áo vàng. Khí thế của hai đòn chỉ, chưởng dũng mãnh phi thường.

Thật khó tìm thấy một cao thủ giang hồ, vừa cùng một lúc dùng hai loại võ công đàn áp hai cường địch.

Bùng! Bùng! Hai tiếng chưởng lực chạm nhau, Thiếu Giáo Chủ tuy đã dùng toàn sức cố chận áp lực mạnh mẽ của đối phương, nhưng vẫn không sao chịu nổi. Hai luồng chưởng phong đánh bạt hắn Thiếu Giáo Chủ ra ngoài vòng chiến, phải gắng gượng lắm mới đứng vững được...

Trong lúc ấy lão hộ pháp áo vàng thấy chỉ lực phóng tới quá uy dũng, lão quên cả sĩ diện, liền lăn mình xuống đất mấy vòng mới tránh được năm luồng quái khí, mặt mũi lão tái xanh, đất bụi bám đầy cả râu tóc, mồ hôi đượm ướt cả mình.

Trong giây phút, đã đẩy lùi được Thiếu Giáo Chủ, Thượng Chí vội thâu chưởng lại, rồi vụt mạnh về phía hộ pháp áo vàng một chưởng nhanh như điện chớp. Mục đích của chàng muốn thanh toán gấp lão này, rồi mới diệt Thiền Tề Thiếu Giáo Chủ sau. Vì thế chưởng này chàng tụ tám thành công lực, nên mạnh mẽ vô cùng...

Lão hộ pháp áo vàng mới vừa đứng dậy thì đã thấy chưởng phong áp tới rồi, lão không sao tránh đỡ kịp, chỉ vận sức chịu đựng...

https://thuviensach.vn

Một tiếng thét hãi hùng, lão áo vàng bị đánh văng ra ngoài mấy trượng, nằm bất động, ngực áo ướt đẫm máu, từ mép còn rỉ hai dòng huyết tím bầm, lòi mắt hằn ra ngoài, trên nét mặt lộ vẻ kinh hoàng, như uất ức, hãi hùng...

Chứng kiến cái chết quá thảm khốc của bộ hạ tín cẩn Thiếu Giáo Chủ điếng người, không còn kịp nghĩ gì nữa, vội quay mình định chạy...

Nhưng vừa bước được hai bước thì đã thấy Thượng Chí đứng trước mặt mỉm cười lạnh lùng nhìn gã.

Lạnh toát người, Thiên Tề Thiếu Giáo Chủ kinh hãi lùi lại ba bước nhìn Thượng Chí trân trối, cất giọng run run:

- Lãnh Diện Nhân... Ngươi... muốn gì?

Thượng Chí cười khanh khách, khoanh tay trước ngực, nhìn Thiếu Giáo Chủ, rồi buông tiếng lạnh lùng:

- Ta muốn giết mi!

Nói xong lại cười ngất giọng cười vòi vọi lên tầng mây, như tán thán như oán trách.

Đột nhiên tiếng cười ngưng hẳn, mắt đỏ ngầu nhìn Thiếu Giáo Chủ, Thượng Chí cắn chặt đôi hàm răng, vung tay nhanh như chớp giật, đánh liền ba chiêu rút từ Ma Ma Chưởng Pháp khí thế quả hùng hậu phi thường...

Biết không đủ sức tiếp chưởng, Thiếu Giáo Chủ vội dùng ngay thân pháp kỳ ảo tránh né, nhưng phải khó khổ lắm mới lọt khỏi vùng chưởng lực của Thượng Chí, chưởng phong không gặp sức kháng cự nào nên xoáy mạnh vào lòng đất thành ba lỗ thủng to tướng cát bụi mịt trời.

https://thuviensach.vn

Không đánh trúng địch thủ, Thượng Chí giận vô cùng, gương mặt đã mất cả vẻ trang nhã mà lộ đầy vè chết chóc. Chàng lành lạnh nói:

- Thằng ranh kia, ta sẽ kết liễu mạng mi trong chiêu này!

Bị ép quá sức, không còn đường nào tẩu thoát, biết phen này khó bảo toàn tính mạng. Nhưng không lý xuôi tay chịu chết, nghĩ thế, bỗng hùng khí nổi lên, hét lớn một tiếng, Thiên Tề Thiếu Giáo Chủ phóng mình tới trước, quyết cùng Thượng Chí một trận sống còn...

Khẽ lách mình, Thượng Chí dùng hơi mũi hừ một tiếng lạnh như tiền, rồi quát lớn:

- Trúng!

Toàn thân Thiếu Giáo Chủ bị chấn động mạnh, tứ chi rũ riệt không còn chút hơi sức, tay trái đã bị Thượng Chí bắt được, Mạch Môn bị kiềm chế, đồng thời Thiên Linh Huyệt cũng đã bị bàn tay chàng giữ chặt.

Thiếu Giáo Chủ kêu thảm não:

- Mạng ta đã hết rồi!

Kêu xong gã nhắm mắt chờ chết.

Tay đã chận được tử huyệt, Thượng Chí cần dùng sức một chút là địch thủ sẽ vỡ sọ chết ngay. Nhưng chưa vội, chàng nghĩ mình còn nhiều gút mắc cần được giải quyết, liền cất giọng lành lạnh:

- Thằng nhãi, nghe ta hỏi đây:

Thiên Tề Giáo với Quỉ Bảo có liên hệ gì với nhau chăng?

Thiếu Giáo Chủ bừng mắt nhìn Thượng Chí vừa lo sợ vừa oán ghét, gã hừ một tiếng quát lớn:

https://thuviensach.vn

- Mi có muốn giết ta thì giết quách đi, đừng có lảm nhảm những chuyện không ăn nhập đâu đấy.

Thượng Chí thấy gã chết đến nơi mà còn ngang ngạnh thì không khỏi phục thầm liền quát lớn uy hiếp:

- Ta hỏi mi với lão Bảo Chủ có dính líu với nhau không? Nói mau! Đừng làm bộ điếc.

Thiếu Giáo Chủ trợn mắt nói lớn:

- Lấy bằng cớ gì mà mi hỏi thế?

- Vì mi và Quỉ Bảo Chủ Nhân đồng sử dụng quái công như nhau...

Thiếu Giáo Chủ thoáng vẻ ngạc nhiên, nói:

- Thế à! Nhưng võ công trong thiên hạ tuy hằng hà sa số, nhưng cũng đồng một nguồn gốc cả, vậy tại sao lại bảo giống nhau được!

Thượng Chí cười gằn:

- Nói như thế thì võ công Thiên Tề Giáo và Quỉ Bảo đồng môn à?

- Không thể nói được!

Thượng Chí nói lành lạnh:

- Vậy thì tốt lắm, giờ mi hãy cầu nguyện đi rồi chết cho khỏe khoắn tâm hồn!

Trong khi ấy, đột nhiên một giọng con gái cất lên lanh lảnh:

- Hoàng Thượng Chí! Ta cấm người không được hại nó.

https://thuviensach.vn

Chàng giật mình vội thu ngay lực đạo trở về, tiếng ấy nếu trễ một chớp mắt thì chắc mạng Thiếu Giáo Chủ đã chầu diêm vương rồi...

Thượng Chí ngước mắt nhìn xem ai là người đã phát ra câu ấy, bỗng chàng giật mình, trân trối nhìn bóng trắng đã đứng sững cách chàng chừng một trượng từ hồi nào rồi. Không dừng được chàng liền buột miệng:

- Hữu Tâm Nhân!

Phải! Thiếu nữ đứng đấy chính là Hữu Tâm Nhân, người con gái có một hành tung rất bí mật, mà chàng chưa tìm ra chút ánh sáng về đời tư của nàng. Thượng Chí ngạc nhiên tự hỏi:

Sao nàng lại có ý ngăn cản ta giết gã này? ... Tuy nghĩ thế nhưng hỏi vội, liền nói:

- Chào cô nương, cô nương vẫn thường chứ?

Không biết gương mặt sau tấm vải trắng kia thay đổi ra sao, nhưng giọng nàng vẫn ngọt ngào:

- Vâng, nhờ trời ban phước nên chưa chết ạ!

Nghe nàng có vẻ khôi hài, Thượng Chí mỉm cười hỏi:

- Lúc nãy cô nương nói gì?

Hữu Tâm Nhân trở lại lạnh lùng:

- Tôi muốn khuyên người đừng hại gã ấy!

Thượng Chí thắc mắc hỏi:

- Sao lại lạ thế?

Tâm Nhân buông giọng bí mật:

https://thuviensach.vn

- Sao lại lạ! Tôi nói thế để người khỏi phải hối hận về sau này bởi cái hành động hôm nay của người.

Câu nói mập mờ này khiến Thượng Chí vừa khó chịu vừa ngạc nhiên, chàng tự hỏi:

Tại sao giết Thiếu Giáo Chủ Thiên Tề mình phải hối hận về sau?

Thật vô lý! Nàng lấy gì mà quyết đoán thế? Mình và thằng nhãi này có liên hệ gì với nhau chăng?

Suy nghĩ một lát, chàng liền dịu giọng hỏi:

- Có phải cô nương muốn nói là mẹ của thằng ranh này...

- Im ngay!

Hữu Tâm Nhân nạt lớn lấp miệng Thượng Chí khiến chàng không sao nói được hết ý...

Thượng Chí tức giận vô cùng, nhưng vì nể tình nên không dám ương ngạnh, chậm rãi nói:

- Theo tôi nghĩ thì tốt nhất cô nương hãy nói toạc ra đi!

Hữu Tâm Nhân vẫn lạnh lùng muôn thuở, nàng hìu hìu nói:

- Người nên thả gã ra thì hơn!

Thượng Chí hậm hực:

- Tại sao lại phải thả chứ?

Hữu Tâm Nhân nghiêm nghị ra lệnh:

- Ta bảo thả nó ra! Nghe chưa?

https://thuviensach.vn

Thượng Chí không nén được tức giận, chàng buông một chuỗi cười khanh khách, rồi lạnh lùng:

- Việc này... tại hạ sợ phải trái lệnh cô nương mất! Xưa nay tại hạ ít thích ai uy hiếp mình lắm.

Hữu Tâm Nhân thấy chàng cương quyết như thế cũng không nao núng, liền hỏi gằn:

- Người nhất định muốn giết nó à?

- Thưa phải!

Thấy không sao lay chuyển được lòng Thượng Chí, nàng đưa ra quyết định sau cùng:

- Nếu thế thì người phải bước qua xác ta trước đã!

Thượng Chí giật mình kinh hãi, chàng không ngờ Hữu Tâm Nhân lại có quyết định nguy hiểm đến thế. Chàng nào ngán ai đâu, nhưng với nàng này vì ân nghĩa đậm đà nên không muốn ra tay đối địch.

Thượng Chí bất giác hỏi:

- Cô nương vì thằng nhãi này mà quyết đấu nhau cùng tại hạ à?

- Ừ! Phải đấy!

- Nhưng tại hạ không dám vô lễ cùng cô nương, vì tại hạ còn mang nặng thâm ân của mẹ cô nương mà...

Hữu Tâm Nhân lạnh lùng:

- Khỏi cần nói chuyện đó nữa, người chỉ biết rằng, muốn giết nó thì phải giết ta trước đã. Còn việc ân oán kể như không thành vấn đề.

https://thuviensach.vn

Thượng Chí ngạc nhiên vô cùng, muốn dò thử lòng nàng ra sao, liền nghiêm giọng, cương quyết nói:

- Cô nương nói chuyện viển vong thật, tại hạ chỉ cần vận sức là nhãi ranh này nghẻo ngay...

Hữu Tam Nhân hốt hoảng, nạt lớn:

- Thượng Chí, ta cấm ngươi đấy, nếu người quyết hành động thế, ta và người chỉ có thể sống một người thôi!

Thượng Chí giật thót người, ngạc nhiên hỏi:

- Nghiêm trọng đến thế sao?

- Nói cho ngươi biết, không có lý do nào lay chuyển được quyết định ấy!

Thượng Chí điếng người, thấy khó xử vô cùng. Hồi giờ chàng là người ngang tàng không chịu thua ai, nay đối với Hữu Tâm Nhân chàng lại do dự.

Nếu muốn giết Thiếu Giáo Chủ thì dễ ợt và chắc chắn rằng Hữu Tâm Nhân không tài nào cứu được. Nhưng hậu quả sẽ ra sao?

Nàng là người dám nói dám làm lắm! Ta không thể làm khổ đến mẹ nàng được...

Thượng Chí không hiểu nổi một thiên năng nào đã xúi nàng cản trở chàng giết Thiếu Giáo Chủ. Như chợt nghĩ ra Thượng Chí lẩm bẩm:

- Hay là nàng đã yêu gã này? Có thể lắm! Phải, có mãnh lực tình yêu mới khiến con người liều lĩnh thế thôi! ...

Thượng Chí tức bực vô cùng, chàng không ngờ thù địch nằm trong tay rồi mà giết không được. Oan gia Hữu Tam Nhân này đã đánh bạt cả mục

https://thuviensach.vn

đích của chàng, càng nghĩ càng hận, Thượng Chí không nói được lời nào, cứ ngẩn ngơ như kẻ mất hồn...

Hữu Tam Nhân lại nói:

- Thả nó ra!

Không khác gì một mệnh lệnh, tự nhiên Thượng Chí từ từ rút tay lại, chàng tức tối vô cùng khi nhìn thù địch nhởn nhơ trước mắt mà không làm gì được...

Thiên Tề Thiếu Giáo Chủ mừng rỡ như được thoát khỏi bàn tay quỉ sứ vậy, gã vội quay lại, hướng về phía Hữu Tâm Nhân:

- Dư Thiếu Côn này Không bao giờ quên được công đức của ân nhân.

Giật mình đánh thót cả người, theo lời Thiếu Giáo Chủ thì Thiên Tề Giáo Chủ họ Dư rồi, Thượng Chí lẩm bẩm:

- Họ Dư, lạ quá! Ta chưa nghe bọn giang hồ nhắc tới bao giờ.

Trong khi ấy Hữu Tâm Nhân khỏa tay mấy lượt nói như ra lệnh:

- Dư Thiếu Giáo Chủ chớ đa lễ, người hãy đi đi!

Dư Thiếu Côn hỏi mau:

- Xin cô nương cho tại hạ biết phương danh?

- Hữu Tâm Nhân!

- Việc này tại hạ...

Hữu Tâm Nhân cướp lời:

- Việc hôm nay người chớ nhớ làm gì cho phiền lòng người hãy đi đi!

https://thuviensach.vn

Không dám cưỡng lại, Dư Thiếu Côn quay sang Thượng Chí, trừng mắt buông giọng lành lạnh:

- Lãnh Diện Nhân, núi xanh chưa mòn sông sâu chưa cạn, đất trời còn rộng ta và mi sẽ còn ngày tương ngộ, cái hận hôm nay mi sẽ trả bằng một giá rất đắt.

Thượng Chí cười khi dễ, rồi hừ một tiếng lạnh lùng:

- Dư Thiếu Côn, nể tình cô nương ta tha cho mi sống sót lần này, nhưng sau này gặp lại e khó thoát đấy. Còn mồ mả tiên sư này nếu sờn một tí thì cả Thiên Tề Giáo sẽ rửa bằng máu, mi hãy nhớ kỹ lời cảnh cáo của ta đấy nhé!

Dư Thiếu Côn hừ một tiếng, mặt hầm hầm:

- Đừng có ngông cuồng mà chết không có đất chôn, kỳ sau tái ngộ mi sẽ biết tay ta.

Dứt lời thân hình khẽ lay động, vụt một cái đã biến mất, bỏ lại đôi mắt lành lạnh nhìn theo của Thượng Chí.

Nhìn cho đến khi bóng địch thủ khuất hẳn sau rừng cây, Thượng Chí quay lại chằm chặp nhìn vào hai xác chết của hai hộ pháp áo vàng, chàng thở dài. Bao hận cừu chưa rửa xong mà tay đã đẫm đầy máu tanh rồi, biết sau này đời sẽ đưa chàng đi đến đâu nữa...

Trong khi đó Hữu Tâm Nhân nhẹ nhàng bước tới mộ Ma Trung Chi Ma, ngó lướt qua mấy dòng chữ trên tảng đá, đột nhiên nàng đưa tay định xóa những chữ ấy...

Thượng Chí bất giác giật mình, khẽ lách mình tiến sát người Hữu Tâm Nhân vung tay ra cản lại, đồng thời quát lớn:

https://thuviensach.vn

- Cô nương muốn gì?

Hữu Tâm Nhân chậm rãi nói:

- Xóa tên Hoàng Thượng Chí!

Thượng Chí ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

Hữu Tâm Nhân cười khúc khích, nói:

- Người quên rằng Lãnh Diện Nhân Hoàng Thượng Chí đã chết từ lâu rồi sao? Trên giang hồ dường như không còn ai nhắc đến nữa, trừ người xây mộ của người là Đông Phương Huệ và Ngô Tiểu My ra. Thân phận hiện giờ của Hoàng Thượng Chí là Bệnh Thần truyền nhân của Ma Trung Chi Ma...

Thượng Chí cười khanh khách ắt hẳn lời nói Hữu Tâm Nhân, rồi quay lại nhìn thẳng vào mắt nàng. Tâm Nhân vội xoay mặt không dám nhìn lại, nàng cảm thấy trong tia mắt ấy bộc lộ chí khí quật cường, oai dũng phi phàm.

Bỗng Thượng Chí nói:

- Đại trượng phu phải hành động quang minh chánh đại, cần gì lén lút dấu đầu đuôi như lũ chuột nhắt khiếp nhược...

Biết khó lay chuyển lòng Thượng Chí, Tâm Nhân nói:

- Ngươi với Thiền Tề Giáo như lửa với nước, nay lại sát hại hai hộ pháp áo vàng của họ nữa, vậy Giáo phái đó nào chịu để yên cho người đâu, hậu quả này người...

Thượng Chí khí khái nói:

https://thuviensach.vn

- Tại hạ nào có sợ gì bọn chó Thiên Tề đấy?

Hữu Tâm Nhân nói thêm:

- Quả ngươi ngông cuồng thực, cao thủ của Thiên Tề Giáo nhiều như là rừng, lại là lãnh tụ các bang phái lớn nhỏ trong giang hồ, lực lượng của họ vô cùng hùng hậu, hơn nữa công lực của Giạo Chủ thực vô biên...

Thượng Chí biết nàng có lý lo cho mình nên cảm động vô cùng, nhưng vẫn nói:

- Lòng tốt của cô nương tại hạ xin ghi vào tâm khảm, còn việc này nhất định Không thể theo lời cô nương được, tại hạ không muốn che đầu bịt mặt...

Chàng định nói tiếp chợt nhớ đến Hữu Tâm Nhân đang bịt mặt, nên ngừng lại, sợ mất lòng con người bí mật ấy.

- Mẹ tôi đã tặng người tấm mặt nạ là có ý muốn người thay đổi gương mặt mà hành động và tất nhiên đã có thâm ý trong đó rồi!

Thượng Chí nghe nhắc đến Thất Hồn Nhân thì rúng động châu thân chàng đảo mắt nhìn Hữu Tâm Nhân bất giác hỏi:

- Chẳng hay người có ý gì vậy?

Cất giọng buồn buồn, nàng nói:

- Những chuyện này sau người sẽ rõ, bây giờ nói ra không ích gì, đó cũng là nỗi khổ của mẹ tôi xin người hiểu cho.

Thượng Chí đối với mẫu thân nàng rất kính nể, nhưng hành tung của người quá bí mật, không sao thấu hiểu nổi, nhiều khi chàng cũng bực mình về những vấn đề bí mật đó, nhưng lại bất lực, thầm phục sự kín đáo của mẹ con Thất Hồn Nhân.

https://thuviensach.vn

Tay trỏ vào bia đá, Thượng Chí nói:

- Đệ tử lập bia đá cho sư phụ, mà không khắc tên mình vào là chuyện phi lý. Tại hạ xin trái ý cô nương lần này.

- Sau này khắc không được sao?

Thượng Chí cương quyết:

- Không, tại hạ nhất định không cho ai chạm đến bia đá này, kể cả cô nương nữa!

Hữu Tâm Nhân bị chấn động mạnh, rõ ràng Thượng Chí quyết ăn thua với nàng nếu nàng muốn xóa tên chàng trên bia đá đó. Nhưng Hữu Tâm Nhân lo âu vô cùng, nàng sợ rồi đây Thượng Chí không còn đất dung thân.

Đôi mắt dịu dàng nhìn Thượng Chí, nàng nói:

- Đây thuộc vùng cấm địa của giáo phái Thiên Tề, người không lo hài cốt lệnh sư bị xâm phạm sao?

Mắt lóe lên vằn máu đỏ, toát ra ngoài những tia sát khí cực kỳ thâm độc, Thượng Chí trầm giọng gằn từng tiếng:

- Cô nương chớ lo, tại hạ đã cảnh cáo rồi, nếu mồ mả của tiên sư chỉ xây xát một tí thôi thì máu sẽ nhuộm Liên Hoàn Thao, thây sẽ chất thành núi, quyết không để sót lại một mống nào cả. Hoàng Thượng Chí này đã nói được thì làm được, cô nương cứ im đi.

Nghe giọng nói đầy chết chóc của Thượng Chí bất giác Hữu Tâm Nhân rùng mình, nàng nghĩ thật khó tin được con người trông tuấn nhã thế kia mà lòng lại chất chồng thù hận, sát khí tuyệt vời.

Hữu Tâm Nhân nhìn Thượng Chí nghiêm giọng:

https://thuviensach.vn

- Người định làm cỏ Thiên Tề Giáo với sức lực một mình người à?

Thượng Chí trừng mắt, gằn giọng:

- Cô nương không tin sao? Được, cứ để thời gian sẽ trả lời cho cô nương rõ, xem lời tại hạ đã nói có khoác lác không thì biết.

Hữu Tâm Nhân im lặng, nàng đang nghĩ ngợi nhiều về lời nói của Thượng Chí:

- Có thể lắm! Chàng là người ngông cuồng có tiếng mà, hơn nữa võ công của chàng triển vọng thiên hạ đệ nhất dị nhân lắm!

Qua phút yên lặng, Hữu Tâm Nhân cất giọng buồn rầu:

- Hành động và tác phong của người làm mẫu thân tôi thất vọng.

Thượng Chí cười gượng gạo:

- Tại hạ biết lỗi mình đầy người, chỉ mong người rộng lượng dung thứ cho.

Thất vọng tột cùng Hữu Tâm Nhân xuôi tay, lùi lại một bước buông thõng một câu:

- Người cương quyết không chịu xóa tên à?

- Tại hạ không thể tuân lệnh được, cô nương về nói lại với thân mẫu:

tại hạ rất buồn vì không nghe lời người. Tại hạ tin người sẽ thông cảm với tại hạ điều này.

Biết vô phương ngăn chận tính ngang tàng của Thượng Chí. Nên đột nhiên Hữu Tâm Nhân hỏi:

https://thuviensach.vn

- Lệnh sư Ma Trung Chi Ma là Đế Quân Ảo Ma Cung của Thiên Nam à?

Thượng Chí nghe nhắc đến sư phụ, chàng bùi ngùi đáp:

- Vâng, việc này không còn nghi ngờ gì nữa, vì gia sư đã để lại cả lệnh bài tín vật của Đế Quân Thiên Nam.

Hữu Tâm Nhân ngạc nhiên:

- Ồ! Nếu vậy người đương nhiên là Đế Quân của Ảo Ma Cung rồi.

- Thưa đúng vậy, gia sư ra lệnh như thế!

Bỗng Hữu Tâm Nhân xạ mắt, lắng tai, xem động tĩnh, rồi như biết chẳng có ai ẩn mình nghe trộm, nàng bước đến gần Thượng Chí.

Thượng Chí không khỏi ngạc nhiên về hành động bất thần của nàng, chàng nghi có lẽ nàng muốn nói với mình điều gì bí mật lắm, lòng hồi hộp chờ đợi.

Nhìn lại một lần nữa, có vẻ hài lòng, Hữu Tâm Nhân nói nhỏ vừa đủ hai người nghe:

- Người đã làm mất vật chí bảo chấn võ lâm rồi phải không?

Thượng Chí giật mình kinh hãi, nói:

- Quả đúng thế! Mà sao cô nương lại biết?

- Không phải mình tôi biết thôi đâu!

Thượng Chí lo lắng vô cùng, liền nói:

- Tại hạ có thể tìm lại báu vật ấy!

https://thuviensach.vn

- Nhưng người không phải là địch thủ của hắn, việc tầm bảo vật đâu phải dễ.

- Thưa cô nương hắn chỉ là...

- Phải! Đương nhiên hắn chính là Huyết Sọ giả!

Thượng Chí không ngờ nàng biết nhiều đến thế liền trả lời:

- Sự thắng, bại chưa biết được!

- Rõ ràng người không địch lại hắn, nếu địch lại sao lại mất báu vật?

- Phải, nhưng bây giờ khác, sau này khác!

Nghe Thượng Chí quá lạc quan, Hữu Tâm Nhân nói:

- Người tín chắc là sẽ thắng được hắn à?

- Biết đâu!

- Người chẳng bao giờ địch lại hắn đâu!

Biết nàng có ý khích mình, Thượng Chí tuy giận, nhưng vẫn lạnh lùng:

- Tại hạ khỏi cần nói nhiều, e cô nương lại cho tại hạ phách lối. Thời gian sẽ trả lời cho cô nương.

Giữa lúc ấy chợt có tiếng gió thoảng rất nhẹ, nhưng công lực của Thượng Chí rất cao nên phát giác ngay một bóng người vừa lướt qua cách chàng hai mươi trượng. Thân pháp của người ấy thực cao diệu, nếu không phải là chàng thì khó biết được sự xuất hiện ấy.

Đột nhiên Hữu Tâm Nhân hấp tấp nói:

- Tôi phải đi đây, mong tái ngộ!

https://thuviensach.vn

Âm vang câu nói chưa kịp dứt, thì nàng đã vụt một cái mất dạng.

Thượng Chí ngạc nhiên vô cùng, chàng tự hỏi:

- Kẻ xuất hiện vừa rồi là ai mà thân pháp quá lẹ làng thế? Tại sao Hữu Tâm Nhân lại ra đi một cách đột ngột vậy? Lạ quá! ...

Không muốn suy nghĩ nhiều, liền nhắm hướng bóng người lúc nãy phóng đuổi theo, mục đích của Thượng Chí hy vọng vào đó, để truy tầm ra phần nào hành tung bí ẩn của mẹ con Thất Hồn Nhân, hầu giải bớt chúc nghi vấn cứ theo thời gian tăng dần trong lòng chàng.

Thượng Chí lẩm bẩm:

- Dường như khi nãy Hữu Tâm Nhân còn muốn nói cho ta một điều gì quan trọng lắm, ấy mà khi vừa phát giác được có người xuất hiện, nàng liền vụt ra đi, tại sao lại thế?

Hữu Tâm Nhân và người lạ kia có liên quan nhau chăng?

Thượng Chí nhất định cho rằng việc này có nhiều bí ẩn và rắc rối gì đây mà chàng chưa khám phá ra được.

Thượng Chí đem toàn lực thi triển thân pháp Di Ảnh Phù Quang thân hình chàng lướt nhẹ trên ngọn cỏ như làn khói lam nhẹ, nhanh như tên bắn.

Vược khỏi rừng cây, cả bầu trời quang đãng hiện ra dưới tầm mắt chàng, Thượng Chí chợt phát giác được một bóng người đang ngon trớn hướng về phía trái của rặng Cương Lĩnh.

Vội vàng đuổi theo trong chốc lát chàng đã vượt quá hai mươi dặm đường.

Trước mắt rặng Cương Lĩnh nằm ngạo nghễ choáng cả một góc trời, những ngọn núi nhọn hoắt như muốn chọc thủng tầng mây xanh, cảnh vật

https://thuviensach.vn

thực hùng vĩ lạ lùng.

Nhưng nào để ý đến cảnh sắc chung quanh, Thượng Chí đang phân vân tự hỏi:

không biết người là ai mà thấy dường như quen quen? Hơn nữa tại sao y lại đi về phía phần mộ của chàng?

Người đó dường như không để ý gì cả, cứ thẳng bước, y nào có ngờ đang bị Thượng Chí theo dõi, sau y hai mươi trượng.

Thượng Chí suýt kêu lên ngạc nhiên, nhưng giữ kịp, chàng đưa mắt nhìn người lạ ấy, thấy y đã đứng sững trước mộ chàng.

- Lạ thực! Thượng Chí lẩm bẩm.

Không dám coi thường, Thượng Chí nhảy lẹ vào sau tảng đá lớn, cách mộ độ mười trượng, mắt tò mò nhìn phía người lạ nọ.

Người đứng trước mộ chàng đúng là một cô gái, thân hình mảnh dẻ đều đặn, dáng dấp lanh lẹ. Bỗng cô gái quay đầu hướng về phía Thượng Chí, hoảng hồn Thượng Chí vội thụt đầu. Vừa lúc đó cô gái phát lên một chuỗi cười lanh lảnh như than trách, oán giận ai vậy...

Thượng Chí bất giác giật mình không lẽ nàng đã phát giác được ta sao? Mà nàng là ai chứ? Tánh tò mò thúc giục, buộc Thượng Chí ló đầu ra nhìn... Thượng Chí lại một phen kinh ngạc, thì ra cô gái ấy chính Ngô Tiểu My.

Thượng Chí khó nghĩ vô cùng, tại sao Ngô Tiểu My lại đến đây? Hay là... Để xem thử nàng sẽ làm gì?

Nghĩ thế Thượng Chí dõi mắt không bỏ sót một cử động nào của nàng cả.

https://thuviensach.vn

Ngô Tiểu My sững sờ đứng trước mộ Hoàng Thượng Chí, dường như đang suy nghĩ lung lắm, đột nhiên nàng vung tay lên bủa mạnh một chưởng xuống mộ...

Hành động của nàng khiến Thượng Chí ngạc nhiên vô cùng nhưng chàng không muốn ngăn cản, vì mộ ấy đâu phải là nơi gởi xác chàng. Tuy nhiên lòng chàng bốc giận, chàng nghĩ:

nếu quả thực chàng đã chết chắt phen này bị đào mả lên rồi! Vô lý...

Thượng Chí không sao nghĩ ra tại sao nàng lại có hành động bất nhân ấy...

Trong lúc chưởng lực của Ngô Tiểu My vừa phát ra, đột nhiên có giọng con gái thét lớn bên tai:

- Ngừng tay ngay!

Ngô Tiểu My bị chấn động mạnh, vội thâu chưởng lại rồi khẽ lắc vai một cái đã lùi lại hơn năm bước...

Trước mặt nàng bỗng xuất hiện một thiếu nữ đẹp vô cùng, nét xuân ngời ngợi, da mặt trắng muốt như bạch ngọc, đôi mắt đen lay láy, buồn buồn, đang giương to nhìn Ngô Tiểu My...

Thượng Chí thót người, tim đập thình thịch, thiếu nữ này đã một lần cứu chàng thoát khỏi nhà đá trong Quỉ Bảo, nàng chính là Vị Vong Nhân. Không hiểu nàng tới đây làm gì? ...

Ngô Tiểu My nhìn chằm chặp vào thiếu nữ, tuy cùng phận gái mà nàng cũng phải nhìn nhận cô gái này đáng yêu vô cùng và dù không có ý so sánh nhưng nàng đã chịu kém sắc hơn cô này một bậc.

- Cô nương là ai? Ngô Tiểu My ngạc nhiên hỏi.

https://thuviensach.vn

Cô gái lạnh lùng:

- Ngươi hãy báo phương danh trước đã!

Nghe giọng có vẽ hằn học, nhưng Tiểu My vẫn đáp:

- Tôi là Ngô Tiểu My, còn cô nương?

Không đổ ý đến câu hỏi, cô gái lập lại:

- Ngô Tiểu My?

- Phải!

- Tại sao ngươi định phá mộ này?

Thấy thái độ ăn nói của cô gái này có vẻ liếng khỉ quá, Ngô Tiểu My gốc giận, mày liễu dựng ngược, nói lớn:

- Ngươi chưa chịu nói tên ra kia mà?

Cô gái mỉm cười như nhận mình quá hấp tấp nàng nói:

- Cô nương gọi tôi là Vị Vong Nhân được rồi.

- Vị Vong Nhân?

- Ừ! Thì sao nào?

Ngô Tiểu My thoáng ngạc nhiên, hỏi:

- Vị Vong Nhân, người là một góa phụ à?

Gương mặt trắng như ngọc, chợt ửng hồng, Vị Vong Nhân nạt đùa:

- Cô nương ăn nói đường hoàng một chút!

https://thuviensach.vn

Ngô Tiểu My lạnh lùng nói:

- Người tự nhận Vị Vong Nhân, chứ nào tôi có ngoa đâu?

Vị Vong Nhân cười lạt, đột nhiên giận dữ hỏi:

- Ta đã hỏi ngươi tại sao lại định hủy nấm mộ này? Sao chưa trả lời!

Ngô Tiểu My cười lành lạnh, đáp cộc lốc:

- Tôi muốn vậy, đã sao nào?

Buông chuỗi cười lanh lảnh, Vị Vong Nhân nói:

- Ngươi muốn... ha... ha... Có phải người dưới mộ kia đã có tội gì với ngươi chăng?

Ngô Tiểu My tức giận vô cùng, nạt lớn:

- Phải, ngươi đoán đúng lắm!

Thượng Chí giật mình tự hỏi:

- Ta có làm điều gì mà nàng oán hận ta đến thế?

Vị Vong Nhân đột nhiên, hỏi:

- Chàng và ngươi vì sao lại oán cừu với nhau?

- Chàng? Chàng là ai?

Vị Vong Nhân hơi ngạc nhiên:

- Chàng là người đang nằm dưới mộ này, là Lãnh Diện Nhân Hoàng Thượng Chí!

https://thuviensach.vn

Bộ ngươi không biết sao?

Ngô Tiểu My bỗng rú lên cười như điên, như dại, toàn thân rung động, lảo đảo như gần ngã vậy.

Thượng Chí núp kỹ sau tảng đá, mặt đổi sắc, hai mắt sững sờ như vô tri giác, người chàng bất động trông như pho tượng đồng, đầu óc mờ mịt không hiểu ất giáp gì cả.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Tâm Sự Tương Phùng

Vị Vong Nhân trố đôi mắt tròn xoe nói:

- Vậy đâu có gì đáng cười chứ?

Ngô Tiểu My đang cười chợt dừng lại, nói:

- Ngươi chẳng cần biết tại sao ta cười, ta thấy đáng cười là cười!

Vị Vong Nhân gằn giọng:

- Ta cấm không cho ngươi cười!

Ngô Tiểu My quắc mắt sáng như sao băng hỏi:

- Ngươi lấy quyền gì cấm ta!

Vị Vong Nhân cười nhạt một tiếng, lạnh lùng nói:

- Lấy điểm ngươi muốn hủy ngôi mộ ấy cũng đủ để ta có thể giết ngươi rồi!

Ngô Tiểu My cười lanh lảnh một lúc, cất giọng khiêu khích:

- Nói thế mà không sợ ngượng miệng!

Vị Vong Nhân mặt đỏ phừng phừng nói:

https://thuviensach.vn

- Nếu vậy ngươi cứ làm thử xem!

Vừa dứt lời Vị Vong Nhân đã lách mình tới án trước mộ đối diện với Ngô Tiểu My, tiếp theo song chưởng liền bủa ra, lối xuất thủ vừa kỳ ảo vừa ác độc.

Hoàng Thượng Chí sững sờ, trước kia thân thủ của Vị Vong Nhân đánh không lại bốn thanh y đại vệ Ảo Ma Cung của Thiên Nam, bây giờ thấy thế ra tay của nàng vừa đánh Ngô Tiểu My thì quả nhiên công lực của nàng kỳ ảo hơn xưa nhiều.

Ngô Tiểu My khẽ hừ một tiếng, liền lách mình tránh khỏi song chưởng quái ác đó, rồi vội xoay mình công liên tiếp ba chiêu mãnh liệt.

Vị Vong Nhân thấy thế đánh quá hung hãn của đối phương cũng phải thối lui ba bước.

Ngô Tiểu My được đà lại xòe tay mặt chặt vào cổ, tay trái xỉa ra điểm lẹ vào huyệt Cự Quan của đối phương.

Vị Vong Nhân cười gằn nói:

- Được!

Rồi nàng liền theo lối giáp quyền bước ngang bên trái hai bước xuất thế Độc Xà Thám Huyệt điểm vào huyệt Khí Môn Thương Khúc nằm phía bên phải, trước bụng Tiểu My.

Ngô Tiểu My bị lỡ đà không còn thối lui kịp, vội xoay người qua bên phải một vòng, rồi đá giắt ngang vào lưng đối phương.

Hai bên từ lúc mới ra tay đã xuất toàn võ học kỳ tuyệt trên võ lâm, cứ đón qua chưởng lại đánh nhau túi bụi.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí đứng núp xem đến phải nhiều lần lè lưỡi khiếp phục, chàng thầm nhủ:

- Hai cô gái này thật đáng liệt vào hàng cao thủ cừ giỏi trên võ lâm rồi!

Trong lúc chàng ngẫm nghĩ đó, hai cô gái đã giao đấu hơn cả trăm chiêu vẫn chưa phân thắng bại.

Ngô Tiểu My hét lên một tiếng lanh lảnh, nhảy lùi ra, ngọc chưởng kỳ bí tuyệt cùng khoanh vào rồi vạch ra rất lẹ một luồng Hồi Toàn Quái Phong cuốn sang đối phương rất dũng mãnh.

Vị Vong Nhân bị luồng gió kỳ lạ bao phủ ép đến, nhưng không còn thể diễn ra chiêu thức gì chống đỡ kịp, bất giác nàng buột miệng kêu:

- Hồi phong chưởng! Ngươi...

Câu nói chưa dứt...

Bùng!

Một tiếng vang lên, thân hình Vị Vong Nhân chỉ lắc một cái, rồi đứng yên như thường.

Ngô Tiểu My đã dùng toàn lực bình sang đánh thế chưởng trúng chóc vào ngực của đối phương, dầu là cao thủ nhất đẳng đi nữa cũng phải bức gân, ngũ phủ đảo lộn rồi, nhưng đằng này Vị Vong Nhân chỉ lắc một cái thôi, không hề tỏ ra bị nội thương gì cả.

Ngô Tiểu My thật không ngờ cái công lực của đối phương lại thâm hậu như thế, kinh ngạc đến không còn tự chủ được, nên bất giác nín thở thối lui một bước.

Ngay trong lúc ấy, bàn tay ngọc của Vị Vong Nhân vung lên rồi đánh lẹ ra.

https://thuviensach.vn

Bị phản kích thình lình, tay chân Ngô Tiểu My đều bối rối nhưng nhờ phản ứng tự nhiên, nàng nhấn nhẹ xuống đất nhảy trái qua một bên, nhưng vẫn trễ đi nửa bước, vai bên mặt vẫn bị gió chưởng quét trúng...

Tiểu My nhăn mặt chịu đau, nhưng vẫn phải hừ một tiếng, rồi thối lui ra xa bảy tám thước.

Hoàng Thượng Chí không lạ gì Vị Vong Nhân, người xuất thân trong Quỉ Bảo thì quái công không sợ chưởng chỉ của đối phương là một trong những tuyệt kỹ của Quỉ Bảo Chủ Nhân, vì thế nên Ngô Tiểu My không thể đả thương được Vị Vong Nhân.

Nhưng Ngô Tiểu My tại sao lại hủy mả?

Vị Vong Nhân tại sao lại phải giữ mồ, mà còn núp sau đó hồi lâu nữa?

Hoàng Thượng Chí suy nghĩ mãi vẫn không sao hiểu được.

Bí mật vẫn hoàn toàn bí mật!

Đã nhiều lần chàng toan xuất hiện nhưng lại nghĩ đến hai cô gái kia đều có lần cứu mạng mình, nếu xuất hiện thật là một điều rắc rối khó xử vô cùng nên chàng lại thôi.

Vị Vong Nhân đánh thương đối phương một chưởng, nhưng không theo đánh nữa, nàng chăm chăm nhìn đối phương hỏi:

- Hồi Phong Chưởng là võ công độc môn của Bất Lão Tiên Sinh, vậy người là người gì của ông ta?

Ngô Tiểu My thấy địch thủ nói trúng phóc võ công của mình nên bất thần đánh thót một cái song trên mặt vẫn giữ vẻ thản nhiên đáp:

- Bất Lão Tiên Sinh là gia tổ phụ của ta!

https://thuviensach.vn

Vị Vong Nhân ồ một tiếng, nói:

- Té ra cô nương là tôn nữ của Bất Lão Tiên Sinh ư?

Ngô Tiểu My cũng chăm chú nhìn đối phương, đã không đáp mà còn hỏi vặn:

- Người là môn hạ của Quỉ Bảo Chủ Nhân?

Vị Vong Nhân sững sờ, nhưng lại cố giữ bình tĩnh, nàng không đáp câu hỏi mà giả lờ hỏi qua chuyện khác:

- Ngô cô nương thật có thù với Hoàng Thượng Chí?

Tiểu My lắc đầu nói:

- Không có!

Vị Vong Nhân ngạc nhiên hỏi:

- Nếu vậy tại sao cô nương lại muốn hủy ngôi mộ của chàng?

Ngô Tiểu My nhíu mày ấp úng:

- Việc này... Ngươi muốn hỏi?

Vị Vong Nhân sắc mặt hơi biến đổi nói:

- Tôi không thể không hỏi rõ!

Ngô Tiểu My như hiểu được chuyện gì, nàng bước tới mấy bước rồi trầm tiếng nói:

- Ngươi là Vị Vong Nhân của Hoàng Thượng Chí?

Vị Vong Nhân hé nụ cười buồn bã nói:

https://thuviensach.vn

- Không sai! Ngươi nói đúng đấy!

Hoàng Thượng Chí nghe thế thật dở khóc dở cười. Chàng không ngờ người ấy lại nhận là Vị Vong Nhân của mình, quả là một việc kỳ quái khó mà nghĩ ra được.

Dĩ nhiên chàng không biết Vị Vong Nhân tức là nghĩa đệ Đông Phương Huệ mà ngày ngày chàng hằng mong nhớ.

Ngô Tiểu My cất giọng, run run hỏi:

- Ngươi đã kết hôn với chàng rồi?

Vị Vong Nhân thoáng thấy cử chỉ của Tiểu My đã hiểu gì rồi, nên lành lạnh nói:

- Ngô cô nương! Phải chăng cô rất yêu Hoàng Thượng Chí?

Ngô Tiểu My lại đỏ mặt lên, không thừa nhận mà cũng không phủ nhận.

Vị Vong Nhân đâu chịu để yên, lại hỏi tiếp:

- Cô nương đã im lặng tức là nhìn nhận.

Ngô Tiểu My chợt nói lớn:

- Không! Tôi rất ghét chàng!

Hoàng Thượng Chí khẽ lắc đầu, đối với Ngô Tiểu My thì chàng chưa bao giờ có ý nghĩ gì cả, hay nói đúng hơn là đối với bất cứ người đàn bà nào chàng cũng không bao giờ quan tâm đến vấn đề luyến ái, vì đối với chàng không có gì đáng ghét bằng đàn bà.

Vị Vong Nhân ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Vì ghét chàng nên ngươi định phá mộ của chàng? Như vậy thì...

https://thuviensach.vn

Ngô Tiểu My cau mày hỏi:

- Trong ngôi mộ này, ngươi có biết chắc có chàng ở trong đó không?

Vị Vong Nhân giật mình lùi lại một bước xa, giương đôi mắt "bự" nhìn Tiểu My, hỏi:

- Ngươi nói sao?

Ngô Tiểu My lạnh lùng nói:

- Ngươi đã biết chắc là Hoàng Thượng Chí chết rồi?

Vị Vong Nhân đáp không cần suy nghĩ:

- Dĩ nhiên!

Tiểu My hỏi:

- Chính ngươi thấy tận mắt?

Vị Vong Nhân buồn buồn nói:

- Tôi tận tay chôn cất, đắp mộ, lập bia!

Hoàng Thượng Chí đang rình nghe, bổng bị giật mình, vì ngôi mộ kia chính là nghĩa đệ Đông Phương Huệ đã xây đắp, còn đề tên hẳn hòi trên tấm bia đó, thế mà chẳng hiểu tại sao Vị Vong Nhân lại nói như vậy, không biết nàng có dụng ý gì?

Đằng kia Ngô Tiểu My cười nhạt, nói:

- Trên tấm bia này có khắc tên của hai người, có lẽ đâu Tiểu Du Cái Đông Phương Huệ cũng do ngươi chôn cất nữa sao?

Vị Vong Nhân ngẫm nghĩ một lúc rồi đột nhiên nói:

https://thuviensach.vn

- Tôi là Đông Phương Huệ!

Hoàng Thượng Chí nghe thế thiếu chút nữa đã kêu lên! Vị Vong Nhân lại tự nhận là Đông Phương Huệ điều làm cho chàng vừa kinh ngạc vừa tức cười, vì chàng tin rằng Đông Phương Huệ chẳng những là con trai mà còn là một Tiểu Du Cái nữa, so với dáng điệu, ăn mặc của Vị Vong Nhân thật một trời, một vực.

Chàng trố mắt nhìn ra chỗ hai người.

Ngô Tiểu My bật cười, nói:

- Ngươi là Đông Phương Huệ?

Vị Vong Nhân gật đầu:

- Không sai!

Tiểu My vẫn giữ nụ cười chế nhạo trên môi, hỏi:

- Ngươi là Tiểu Du Cái?

Vị Vong Nhân lại gật đầu:

- Không sai!

- Ngươi là người hay quỉ?

Vị Vong Nhân gằn giọng:

- Dĩ nhiên là người!

Ngô Tiểu My nghiêm nét mặt hỏi:

- Là người sao ngươi chỉ nói toàn chuyện ma quỉ?

https://thuviensach.vn

Vị Vong Nhân thở một hơi dài buồn bã đáp:

- Bây giờ Hoàng Thượng Chí đã chết rồi, nên ta mới đem ẩn tình giấu kín tự bấy lâu nói cho ngươi nghe, mục đích của ta lập bia để tên đó là muốn sau này khi trả thù cho chàng xong thì sẽ chết chung một mồ!

Hoàng Thượng Chí bốc giận, lòng thầm mắng Vị Vong Nhân:

- Hừ! Tại sao nàng lại bịa chuyện một cách láo khoét như vậy mà không ngượng miệng Ngô Tiểu My cười rũ rượi.

Vị Vong Nhân trợn mắt quát một tiếng, nói:

- Ngươi nên nhã nhặn một chút!

Ngô Tiểu My cắn môi, nhìn như xoi mói thấu tim gan của đối phương hỏi:

- Vị Vong Nhân! Đông Phương Huệ! Giữa hai tên ấy ta chẳng biết xưng hô thế nào.

Lời nói của ngươi, thật là quái lạ! Thật cái lối tình yêu thủy chung đến chết sống cùng nhau có thể nói là thượng cách thiên thần.

Vị Vong Nhân nói:

- Ngươi cho ta là người nói dối?

Ngô Tiểu My liền thoắng:

- Đâu dám! Ta chỉ tự hỏi lòng chẳng biết cái danh hiệu Tiểu Du Cái có hợp với sự thật của ngươi không?

Vị Vong Nhân bực bội hỏi:

- Ngươi muốn chứng thật?

https://thuviensach.vn

Tiểu My gật đầu, môi mỉm nụ cười tinh quái nói:

- Dĩ nhiên rồi!

- Được! Ta để cho người xem!

Vị Vong Nhân xoay lưng lại dùng tay đeo mặt nạ và mang vào chiếc đầu tóc rối bời, rồi mới quay mình trở lại.

Ngô Tiểu My như bị trời trồng, đứng sững, mắt trợn thao láo miệng há hốc mãi mà không nói được lời nào...

Hoàng Thượng Chí ẩn sau tảng đá, giật mình trân trối nhìn, quả Vị Vong Nhân bây giờ là Tiểu Du Cái lem luốc...

Ai nói Vị Vong Nhân không phải là Tiểu Du Cái Đông Phương Huệ?

Đông Phương Huệ là một thiếu nữ ư?

Cả thân Hoàng Thượng Chí không lạnh mà muốn phát run, không còn tự chủ được nữa, chàng phải dựa người vào tảng đá mới đứng vững được...

Lòng chàng như cả sóng gió đại dương. Chàng không còn hiểu mình nữa, chẳng biết mình đang yêu hay đang ghét Đông Phương Huệ.

Khi Đông Phương Huệ bị Thanh Y Đại Vệ của Ảo Ma Cung vây đánh, nếu Hoàng Thượng Chí không cải dạng thành Bệnh Thần thì chàng và nàng đã được trùng phùng rồi...

Thượng Chí đưa tay dụi mắt tưởng mình ngủ mơ, nhưng sự thật trước mắt kia!

Vị Vong Nhân lấy tóc giả và mặt nạ ra, nói:

- Thế nào?

https://thuviensach.vn

Ngô Tiểu My sau một hồi kinh ngạc, giờ đã lấy lại được bình tĩnh. Nàng lắc đầu đáp:

- Tôi vẫn không tin người!

Vị Vong Nhân gằn giọng:

- Tại sao?

Ngô Tiểu My liếc nhìn ngôi mộ Hoàng Thượng Chí, nói:

- Muốn biết ta sẽ quật mồ lên để...

Vị Vong Nhân kinh sợ cướp lời:

- Để làm gì?

Tiểu My đáp:

- Xem thử trong mả có người không?

Vị Vong Nhân ngơ ngác chẳng hiểu gì cả, đứng trầm ngâm một lúc rồi lẩm bẩm như tự nói cho chính mình nghe:

- Không thể có chuyện như vậy! Chính tay ta mai táng chàng mà!

Ngô Tiểu My thấy thần trí của đối phương không có vẻ gì dối trá, nàng nghiêm sắc mặt nói:

- Phải chăng là Đông Phương cô nương đã chôn lầm người?

Vị Vong Nhân người tự xưng là Đông Phương Huệ đáp:

- Không thể có sự lầm đó được.

https://thuviensach.vn

- Như vậy ở thế gian này có đâu đến hai người Lãnh Diện Nhân Hoàng Thượng Chí.

Vị Vong Nhân mập mờ hỏi:

- Chả lẽ... ngươi lại gặp thêm một người Hoàng Thượng Chí nữa sao?

Ngô Tiểu My gật đầu:

- Không sai! Hóa thân của chàng là Bệnh Thần!

Hoàng Thượng Chí như người trúng phải gió chỉ còn biết dựa khối thịt nặng nề chết lặng, những lời nói của đôi bên vẫn lọt vào tai chàng chẳng khác kim châm vào tim.

Ngoài kia Đông Phương Huệ nói:

- Bệnh Thần! Ta có gặp qua người ấy rồi, có lẽ không phải chàng!

Ngô Tiểu My nói rõ từng tiếng:

- Cũng như không ai ngờ Vị Vong Nhân là Tiểu Du Cái Đông Phương Huệ.

Vị Vong Nhân tròn xoe đôi mắt hỏi dồn:

- Chẳng lẽ chàng đã đổi dạng? Đã đổi tên rồi ư?

Ngô Tiểu My đáp gọn:

- Đúng!

Thân hình của Đông Phương Huệ giật một cái như bị kim chích hay bốc nhằm lửa, nàng cau mày nói:

- Không bao giờ có việc ấy! Chàng đã chết rồi, lại chính tôi chôn cất!

https://thuviensach.vn

- Đông Phương Huệ cô nương có muốn chứng thật tận mắt không?

Vị Vong Nhân hốt hoảng nói:

- Ngươi không được quật mả!

Ngô Tiểu My lắc đầu:

- Khỏi cần.

Vị Vong Nhân như người ở chín từng mây mới rớt xuống ú ớ hỏi:

- Thế... chứng thật cái gì?

Ngô Tiểu My bí mật cười, rồi đột nhiên vẻ mặt lại biến thành dàu dàu, từ từ quay về nhìn phía Hoàng Thượng Chí đang núp nói:

- Hoàng thiếu hiệp có thể ra gặp mặt được không?

Hoàng Thượng Chí như một xác chết, lê đôi chân nặng nhọc, chầm chậm bước ra.

Một tiếng ré vang lên!

Đông Phương Huệ thối lui mấy bước...

Không! Không! Nàng không thể tin đó là một sự thật, người đã chết chôn cất đàng hoàng, không thể đội mộ sống lại được!

Nàng loạng choạng bước lui thêm mấy bước, mắt nhắm cứng, hai tay bụm lấy mặt, nàng không có cái can đảm nhìn thêm một lần nữa!

Hoàng Thượng Chí cũng đứng chết trân như pho tượng.

Đông Phương Huệ thét lên:

https://thuviensach.vn

- Không! Đây không phải là thật! Không phải...

Hơi thở nàng dập dồn...

Ngô Tiểu My thở dài một tiếng, nói:

- Đông Phương cô nương! Nàng có chịu nghe ta kể một chuyện cổ tích không?

Đông Phương Huệ khẽ gật đầu, đôi mắt vẫn nhắm cứng, cả mình run bần bật.

Ngô Tiểu My buồn buồn nói:

- Có một võ lâm cao thủ rủi sa cơ bị địch bắt được, nhốt vào ngục kín chờ hôm sau đem ra hành quyết, nhưng người này nhờ đã luyện được Qui Tức Đại Pháp và do sự sắp đặt của người bí mật, chàng giả vờ chết, song ba ngày sau chàng lại sống trở lại...

Đông Phương Huệ mở mắt khan giọng hỏi:

- Ngươi muốn nói là chàng?

Ngô Tiểu My nhẹ gật đầu:

- Không sai!

Đông Phương Huệ vẫn còn hoài nghi:

- Sao ngươi biết rõ ràng như vậy?

Ngô Tiểu My đáp với giọng buồn buồn:

- Một thiếu nữ bịt mặt tự xưng là Hữu Tâm Nhân nói lại cho tôi nghe.

Đông Phương Huệ như mơ mới tỉnh, lẩm bẩm:

https://thuviensach.vn

- Không! Ta không thể trách chàng, chàng đâu biết ta là...

Rồi đột nhiên nàng nhìn chằm chặp vào Hoàng Thượng Chí kêu ré lên:

- Chí ca ca Nàng chạy vụt đến...

Đông Phương Huệ định vồ lấy Hoàng Thượng Chí nhưng thấy chàng cứ đờ người ra thế khiến nàng phải đứng khựng lại. Nàng nhớ rồi! Nghĩa huynh Hoàng Thượng Chí rất hận đàn bà! Tim nàng như bị một nhát búa vô hình... rạn nứt! Nước mắt tự nhiên ướt vòng đôi mi, lăn dài xuống hai gò má...

Đông Phương Huệ đau đớn nói:

- Chí ca ca! Khi chúng ta kết nghĩa, anh đã nói là gặp bất cứ hoàn cảnh nào cũng không bao giờ bỏ rơi em mà! ...

Thần trí của Hoàng Thượng Chí từ từ trở lại, chàng xúc động nói:

- Phải đấy Huệ đệ!

Đông Phương Huệ sụt sùi:

- Anh vẫn gọi... em là Huệ đệ sao?

Chàng sửng sốt ấp úng:

- Việc này... việc này... Không có hại gì!

Đông Phương Huệ nhẹ lắc đầu:

- Không! Danh không chính, ngôn không thuận...

Hoàng Thượng Chí ngơ ngác đáp:

https://thuviensach.vn

- Anh em kết nghĩa kim lan, gọi thế danh vẫn chính ngôn vẫn thuận chứ?

Đông Phương Huệ nói qua nước mắt:

- Nhưng... nhưng em là gái!

Hoàng Thượng Chí gật đầu:

- Vâng! Thì em là gái chứ sao!

Đông Phương Huệ lo lắng hỏi:

- Anh có hận em không?

Thượng Chí lắc đầu, nói:

- Sao anh lại phải hận em?

Đông Phương Huệ ngập ngừng một chút, nói:

- Anh đã từng nói qua là anh hận nhất đàn bà!

Hoàng Thượng Chí nói ngập ngừng:

- Không! Em... Em thì ngoài vòng!

Đông Phương Huệ tưởng mình nghe lầm thấy sai vội đưa tay gạt nước mắt, trố mắt đen lay láy nhìn sát vào Hoàng Thượng Chí, nhỏ giọng hỏi:

- Chí ca! Anh không hận em chứ?

Thượng Chí dịu dàng đáp:

- Anh không có lý do phải hận em!

https://thuviensach.vn

Đôi mắt của Phương Huệ như sáng thêm, nàng buông lửng một câu:

- Nếu vậy thì anh yêu em...

Hoàng Thượng Chí thấy một cảm giác là lạ chạy rần rật khắp người, mặt chàng đỏ ửng, im lặng một lúc, rồi nói:

- Phải đấy! Anh yêu em như tình anh em ruột thịt!

Đông Phương Huệ dần dần trở nên tươi vui, âu yếm nhìn Thượng Chí nói:

- Chí ca! Đây giống như một cơn mộng ly kỳ phải không?

Hoàng Thượng Chí đáp:

- Vâng!

Đông Phương Huệ mỉm cười mà đôi mi vẫn còn đẫm nước mắt:

- Anh có thích em là một cô gái chăng?

Hoàng Thượng Chí đáp tránh:

- Việc đó... Không có gì khác biệt!

Đứng lặng đằng kia...

Ngô Tiểu My lòng đầy đau xót, nàng muốn khóc cho vơi niềm đau khổ, nhưng trước hai người kia nàng không làm sao để bộc lộ lòng ẩn của mình! Người nàng thầm yêu trộm nhớ đã có người đến trước đoạt mất rồi!

Buồn khổ, tủi hờn cho số kiếp!

Ngô Tiểu My lặng lẽ bỏ đi!

https://thuviensach.vn

Nàng, lòng nhủ lòng:

- Không! Mục đích của ta là đi báo thù cho phụ thân! Phải! Ta đi để quên lãng nỗi hoài nhớ!

Thế rồi nàng nhắm hướng Liên Hoàn Thao của Thiên Tề Giáo đi thẳng.

Đằng này vì bận nói chuyện nên Hoàng Thượng Chí và Đông Phương Huệ không hay biết gì cả.

Đông Phương Huệ nhìn Hoàng Thượng Chí bằng đôi mắt khẩn cầu nói:

- Chí ca! Anh không thể đổi lời xưng hô sao?

Hoàng Thượng Chí hơi cau mày nói:

- Vâng! Anh gọi em bằng Huệ muội!

Đông Phương Huệ lâng lâng vui sướng, nghĩ lại ý niệm báo thù cho nghĩa huynh mà đi tự vận ngay lúc chàng mới chết... Bất giác nàng rùng mình...

Chợt Hoàng Thượng Chí nói:

- Huệ muội! Em là người trong Quỉ Bảo?

Đông Phương Huệ biến sắc nói:

- Phải! Điều này... Điều này có gì trở ngại chăng?

Hoàng Thượng Chí lại hỏi:

- Quỉ Bảo Chủ Nhân là người gì của em?

Đông Phương Huệ như sực nhớ lại một việc gì, nét mặt nàng chợt biến, nàng lui ra một bước lớn tiếng nói:

https://thuviensach.vn

- Chí ca, cần gì anh phải hỏi đến chuyện đó?

Hoàng Thượng Chí nghiêm giọng đáp:

- Không! Anh cần phải biết!

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Tình Thù Đôi Ngả

Đông Phương Huệ hỏi gằn lại:

- Anh nhất định phải biết?

- Phải đấy!

Vẻ mặt Đông Phương Huệ lướt qua một màu đau khổ, nàng răng lại nói:

- Ông ấy là phụ thân của em!

Hoàng Thượng Chí cảm thấy như chàng vừa nghe lầm, nên hỏi lại:

- Quỉ Bảo Chủ Nhân là phụ thân của em?

- Không sai!

Cả thân hình Hoàng Thượng Chí run lên như bị ai tạt vào thau nước lạnh.

Sự thật quả là quá phũ phàng hơn cả sức tượng của chàng!

Người em kết nghĩa mà chàng đã quan tâm nhất lại là một cô gái cải dạng nam trang! Hơn thế nữa nàng lại là con gái kẻ thù bất cộng đái thiên của chàng nữa!

Tuyệt giao với nàng chăng?

https://thuviensach.vn

- Không thể được!

Bỏ qua hận thù sâu tựa biển, cao tựa núi sao?

- Càng không thể được.

Thật là trớ trêu! Nàng lại là con gái của Huyết Sọ Chủ Nhân, người ma đầu đã làm cho võ lâm sống trong những giờ phút lo âu khủng khiếp!

Thật là ngoài ý nghĩ của con người.

Trước thực tế phũ phàng, Hoàng Thượng Chí đứng sững đờ ra đó chàng cảm thấy như mình vừa rơi vào một suối nước lạnh kinh hồn...

Chẳng kém gì Hoàng Thượng Chí, lúc này Đông Phương Huệ cũng đang lo nghĩ lắm điều. Sắc mặt nàng biến đổi lạ lùng. Nàng đã biết Hoàng Thượng Chí lúc này đang nghĩ những gì.

Trước đây nàng đâu dám nghĩ đến có ngày việc này xảy ra, nhưng hiện giờ việc nàng không dám nghĩ tới đó đã nổ bùng như sét đánh ngang tai.

Nàng thù! Nhưng chẳng biết là thù cái gì? Thù ai?

Phụ thân nàng, Quỉ Bảo Chủ Nhân có rất nhiều kẻ thù. Ông không cho ai hỏi đến việc làm của ông cả!

Tim nàng như bị ai cầm dao xẻ ra muôn nghìn mảnh.

Nàng ghét hóa công sao lại sắp bày chi những chuyện trớ trêu làm đau đớn kiếp hồng nhan.

Tình yêu! Đối với nàng quá mong manh. Tình yêu của nàng chắc chỉ là đơn phương. Yêu mà chẳng mong gì được yêu trả. Mà ác độc thay con tạo! Người nàng yêu lại là kẻ mang nặng hận thù với cha nàng.

https://thuviensach.vn

Tim nàng như vỡ tan thành muôn nghìn mảnh.

Nếu trước đây, Hoàng Thượng Chí chết thật thì có phải tình nàng trọn vẹn thủy chung, hiếu nghĩa vuông tròn!

Nhưng chàng lại không chết! Điều ấy đem lại cho nàng nổi kinh mừng trong chốc lát, để rồi mang theo một niềm đau khổ triền miên.

Với ý chí cương quyết, tính tình lạnh nhạt của chàng thì việc đòi thù là việc phải làm rồi. Nhưng kẻ thù của chàng lại là cha nàng!

Hậu quả sẽ ra sao?

Thật nàng không dám nghĩ đến.

Đông Phương Huệ miên man trong ý nghĩ đau khổ đến ngẩn ngơ, rồi đột nhiên nàng buồn thầm cười một tiếng, khẽ nói:

- Chí ca ca! Anh đã từng nói là có một mối thù sâu tựa biển với cha em không?

- Đúng như vậy!

- Mối thù ấy như thế nào?

Ánh mắt Hoàng Thượng Chí long lên một niềm thù hận tột cùng, chàng cắn răng, gằn từng tiếng:

- Mối thù hắn đã giết cha, phá nhà, và hại cả mấy trăm mạng trong gia đình!

Thân hình Đông Phương Huệ lắc lư mấy cái, nàng cảm thấy sét đánh ngang mày cũng không làm nàng kinh hoảng bằng khi nghe Hoàng Thượng Chí nói nguyên nhân mối thù của chàng với Quỉ Bảo Chủ Nhân. Nàng mím môi hỏi:

https://thuviensach.vn

- Giờ anh định báo thù?

Hoàng Thượng Chí đau khổ gật đầu nói:

- Huệ muội! Nói ra thì quá thảm khốc, nhưng anh không thể không làm như vậy!

Quỉ Bảo sẽ bị phá tan như nhà anh, và trên đó phải tô lên một lớp máu tươi anh mới vơi được hận thù này.

Sắc mặt Đông Phương Huệ đượm màu tang tóc, nàng cố nén hai dòng lệ cứ chực trào ra khóe mắt, nói:

- Chí ca! Chúng mình không nên quen biết nhau!

Giọng Hoàng Thượng Chí vang lên âm thầm như tiếng nói của số mạng:

- Nhưng mình đã quen nhau rồi. Mà Huệ muội lại còn có ân nghĩa với anh nữa!

Đông Phương Huệ đau đớn nói:

- Chí ca! Việc gì cũng không thể toàn vẹn được cả đôi đàng... em... e...

- Sao?

Đông Phương Huệ cố nén tiếng nấc nghẹn ngào, nói tiếp:

- Em xin thừa dịp này mà nói với anh một câu!

Hoàng Thượng Chí hỏi dồn:

- Câu gì vậy?

Nước mắt mà Đông Phương Huệ cố ngăn cản, giờ đây như bật tràn ra khỏi sức kềm chế của nàng, tuôn dài trên đôi gò má, nàng buồn hơn bao giờ

https://thuviensach.vn

hết, cất giọng khe khẽ nói:

- Từ buổi gặp gỡ đầu tiên đó, em đã... em đã...

Dù có chậm hiểu thế mấy, Hoàng Thượng Chí cũng đã biết là nàng định nói gì rồi, nhưng chàng vẫn hỏi:

- Em đã sao?

- Em đã yêu anh rồi!

Hoàng Thượng Chí giật mình kích động, một sự thật đúng như dự đoán của chàng.

Đông Phương Huệ nói hết câu thì cúi gầm đầu xuống đất. Nhưng chẳng bao lâu, nàng lại ngẩng đầu lên, trợn mắt, thần sắc rất phức tạp, nhìn sát vào mặt Hoàng Thượng Chí.

Lòng chàng lúc này rối loạn như tờ vò, chẳng dám nhìn vào tia mắt của Đông Phương Huệ.

Đông Phương Huệ thoạt cười một cái. Nụ cười rất đau khổ, nàng cười mà tim như muốn vở tan, ruột như đứt từng đoạn, buồn bã nói:

- Chí ca! Anh không khi em chứ? Vì đây là cơ hội chót đã dồn ép trong tim em lâu nay...

Hoàng Thượng Chí hỏi lại:

- Cơ hội chót! Tại sao?

Một ám ảnh không hay nổi lên trong lòng chàng:

- Chí ca! Chúng ta khỏi phải úp mở làm gì. Anh hãy nghĩ xem kết quả phải đến cho hai ta sẽ như thế nào?

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí đau khổ cúi đầu, chàng chẳng biết phải trả lời làm sao nữa.

Thực tế đã quá phũ phàng thì chàng còn biết phải nói gì cho thêm đau khổ lòng nhau!

Đông Phương Huệ như chẳng còn giữ được nổi nghiêm nghị của người thiếu nữ, nàng lạc giọng nói:

- Chí ca! Anh có thể trả lời cho em một câu không? Mà câu đó phải phát xuất tận đáy lòng anh?

Hoàng Thượng Chí ngẩng đầu lên nhìn, đáp:

- Huệ muội! Có điều gì em hãy nói đi!

Đông Phương Huệ đưa tay vén mấy sợi tóc bay lòa xòa bên tai, rồi hấp tấp nói:

- Chí ca, anh có yêu em không?

Hoàng Thượng Chí cảm thấy khó trả lời quá! Chàng mới biết nàng là thân gái chưa đầy nửa tiếng đồng hồ, nếu nói yêu nàng e trái với lương tâm và quá hấp tấp, còn như nói rằng không yêu thì những nỗi tình như tay chân lúc trước mà những phản ứng kỳ diệu của nội tâm trong thời gian ngắn ngủi đây lại đã như tình yêu!

Chàng tuy thù ghét đàn bà, nhưng trường hợp của Đông Phương Huệ lại khác.

Tình yêu của nàng là một tình yêu đơn phương, phát xuất do lòng hy sinh của nàng, đó là một thứ tình thầm kín, như thế cũng đủ hiểu chân tình của nàng như thế nào.

https://thuviensach.vn

Nhân phi thái thượng! Hoàng Thượng Chí làm sao không cảm động cho tấm chân tình của nàng được...

Đông Phương Huệ nhìn thấy nét mặt của Hoàng Thượng Chí như vậy thì cảm thấy tim mình như bị ai bóp mạnh, nàng cắn môi đến bật máu để khỏi bật tiếng khóc òa, run giọng nói:

- Chí ca! Em không buộc anh phải nói yêu em. Chỉ cần một mình em yêu anh, như vậy... cũng đủ rồi!

Nói rồi, nàng thở dài não ruột, hai hàng lệ như hai dòng suối tuôn ra khóe mắt nàng, chảy dài trên đôi gò má no tròn. Nàng bướng mắt nhìn theo áng mây bạc đang tan dần phía trời xa như tình nàng tan theo mộng ước.

Hoàng Thượng Chí ép lòng không được, run run nói:

- Huệ em! Anh yêu em!

Đông Phương Huệ nét mặt lộ vẻ mừng rỡ ánh mắt long lanh xúc cảm... Nhưng niềm vui sướng của nàng chỉ lóe lên như ánh sáng của vì sao đổi ngôi, rồi lịm vào nỗi thê thảm, nàng nghẹn ngào hỏi:

- Chí ca! Anh nói thế là vì thương xót em, hay muốn an ủi một tâm hồn lạc lõng trong biển tình ngang trái! ...

Hoàng Thượng Chí vội ngắt lời nàng:

- Huệ muội! Anh chẳng hề có ý phỉnh gạt em đâu, lòng anh nghĩ thế nào, anh chỉ biết nói ra thế ấy! Anh tuy thù ghét đàn bà thật, nhưng riêng đối với em, tim anh lại chứa mầm mống của một mối tình chân thật.

Lòng tràn đầy sung sướng, nhưng Đông Phương Huệ vẫn hỏi lại:

- Có thật như vậy không? Có lẽ nào anh lại yêu được con gái của kẻ thù đã sát hại thân phụ anh?

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí cảm thấy chua xót trong lòng, nhưng vẫn đáp:

- Sự thật là anh đã yêu em qua tình anh em từ lâu rồi, giờ đây được biết em là gái, lòng anh lại càng thấy em từ lâu rồi, giờ đây được biết em là gái, lòng anh lại càng thấy yêu đậm đà hơn. Phụ thân em là cừu nhân của anh, nhưng em lại là ân nhân của anh, hai điều ấy anh phân biệt rất rõ ràng để đền bồi cho phải cách.

Đông Phương Huệ nghe chàng nói mà ruột thắt, gan bầm, nàng oán hận con tạo trớ trêu, sao xui chi cho người yêu của nàng lại là kẻ mang mối hận thù với phụ thân nàng! Chữ tình và chữ hiếu nàng biết chọn sao đây? Thôi thì đành buông xuôi theo số mạng; nàng khẽ nói với Hoàng Thượng Chí:

- Chí ca! Hiện em có một điều ước mong, chẳng biết anh có cho em được thỏa nguyện chăng?

Hoàng Thượng Chí thương xót, bảo:

- Có điều gì em cứ nói đi!

Đông Phương Huệ vẫn chưa nói thẳng:

- Điều ấy đối với anh là người thứ nhất em có ý định ấy, và cũng là một ước muốn sau cùng!

- Em cứ nói thẳng điều ấy đi, có lẽ anh sẽ không để cho em phải thất vọng đâu.

Đôi mắt đẹp của Đông Phương Huệ hơi nhắm lại, mơ màng chờ đợi, má đỏ hây tăng thêm vẻ duyên dáng, cặp môi hồng hé mở, mấp máy như nói trong giấc mơ:

- Anh hãy hôn em đi!

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí cảm thấy mặt nóng bừng như vừa uống mấy cân rượu mạnh, tim đập rộn lên trong lồng ngực, một cảm giác chưa từng có làm cho chàng muốn nghẹt thở. Chàng ấp úng mãi mới thốt được:

- Hôn... em? ...

- Vâng! Anh hãy chiều em đi!

Khuôn mặt tựa trăng rằm của nàng nhẹ phũ một áng mây buồn, đôi hàng mi thanh tú hơi cau lại trên đôi mắt lim dim, ngực nàng phập phồng vì kích động...

Cái quyến rũ vô biên đó, làm cho Hoàng Thượng Chí như mơ như tỉnh.

Cuối cùng...

Chàng bước lại bên nàng...

Một làn hương như lan như xạ đưa hồn chàng vào cảnh mộng kỳ diệu.

Chàng ôm chặt lấy chiếc lưng thon thon của nàng, tay vòng qua chiếc cổ trắng ngần.

Hai cánh tay của nàng cũng vừa ôm chặt lấy thân hình chàng.

Họ đã trao nhau một chiếc hôn dài đắm đuối.

Tâm hồn của họ như tan vào hư vô, bay vút lên tận tầng mây, lạc vào cõi thần tiên đầy mơ mộng. Thời gian như ngừng lại...

Vũ trụ như tan biến mất...

Trong lòng hai kẻ yêu nhau, chỉ còn một cảm giác kỳ diệu chạy khắp châu thân, lan vào đôi tim đang hòa chung một nhịp.

https://thuviensach.vn

Sau một đám cây thấp cách đó chẳng bao xa, một tiếng thở dài vang lên như hơi gió thoảng qua rèm!

Nhưng hai người đang say đắm trong chiếc hôn nồng nàn, nên chẳng hay biết gì cả.

Qua một hồi lâu, Đông Phương Huệ mới khẽ đẩy Hoàng Thượng Chí ra. Nước mắt nàng đã rịn ướt đôi má!

Chẳng hiểu đó là giọt lệ của kẻ đang chơi vơi trong hạnh phúc, hay là nước mắt của nàng trinh nữ khóc cho duyên số lỡ làng!

Đông Phương Huệ khẽ bảo:

- Chí ca ơi! Em đã được đầu đủ lắm rồi, giờ không còn mong ước điều gì nữa cả.

Khuôn mặt tuấn tú của Hoàng Thượng Chí đượm vẻ đau khổ, chàng lẩm bẩm như kẻ mất hồn:

- Tôi làm những gì? Tôi đã làm những gì rồi.

Đông Phương Huệ khẽ hỏi:

- Chí ca! Anh hối hận lắm sao?

Hoàng Thượng Chí lắc đầu đáp:

- Không! Em ơi! Anh chẳng có điều gì hối hận cả.

Đông Phương Huệ lại hỏi:

- Thế sao anh lại có vẻ tự trách mình như vậy?

- Huệ muội! Anh không thể nào giải thích được nỗi cảm thụ trong lòng anh hiện giờ!

https://thuviensach.vn

Đông Phương Huệ gục đầu, nói:

- Chí ca! Em biết! Tình yêu và hận thù đanh làm cho anh bối rối. Mối tình không kết quả này làm cho anh buồn bực, phải không? Nhưng Chí ca ơi! Chúng mình không thể nào trốn thoát được sự xếp đặt của vận mệnh, em đã tính toán rồi...

Hoàng Thượng Chí giật mình hỏi:

- Tính toán! Em đã tính toán những gì?

Đông Phương Huệ buồn bã đáp:

- Điều ấy anh khỏi tìm hiểu. Từ nay trở đi, thiên thượng... nhân gian... nguyện tưởng nhớ hoài...

Lời nói của nàng đượm vẻ đau thương, mỗi tiếng nói lên như đứt từng đoạt ruột, mỗi lời chứa đượm bao nỗi sầu bi.

Hoàng Thượng Chí nghe giọng nàng quá đau khổ, vội nói:

- Huệ muội! Em nói như vậy là có ý gì?

Vẻ mặt đẹp như hoa hồng buổi sớm của nàng, phút chốc lại đượm màu héo úa tựa hoa phù dung về chiều, nàng nói như một tiếng than, trong khi hai hàng châu lã chã:

- Chí ca, đó là vận mệnh! Yêu không thể hóa giải được thù, nhưng chuyện thù xin đừng làm mờ nhạt tăm tình yêu này!

Hoàng Thượng Chí buồn bã nhìn Đông Phương Huệ mà chẳng biết phải nói gì!

Thiên bảo! Địa hoang! Hoang tàn! Nguyệt khuyết! Mạng số đã chỉ định thì không thể nào cưỡng lại được.

https://thuviensach.vn

Đông Phương Huệ ngước mắt lên trời thở dài buồn bã, nói:

- Chí ca! Em đi đây. Anh hãy bảo trọng lấy thân!

Dứt lời, nàng dùng tay áo che mặt, phóng mình chạy bay xuống núi.

Rừng cây đứng im phăng phắc!

Một chòm mây bạc lững lờ trôi về chân trời vô định.

Một xác lá vàng lảo đảo lìa cành.

Một cánh chim đơn độc không biết từ đâu bay đến, dừng cánh trên một cành cây khô, buông mấy tiếng kêu lạc lõng rồi vỗ cánh uể oải bay về phía trời xa...

Hoàng Thượng Chí đờ đẫn nhìn theo tấm lưng thon của nàng cho đến khi mất hẳn.

Chàng muốn gọi Đông Phương Huệ dừng lại, nhưng thốt chẳng ra lời. Chàng muốn đuổi theo, nhưng bước đi không được.

Vì thù hận chàng đã để mất người yêu, cánh chim đã tung theo gió thì biết tìm gặp nơi đâu?

Nhưng chàng không thể vì tình yêu mà quên đi mối huyết hải thâm cừu.

Lại cũng không thể vừa yêu nàng, vừa thù với cha nàng.

Sự xếp đặt phũ phàng của hiện tại làm cho Hoàng Thượng Chí và Đông Phương Huệ không thể nào kết hợp với nhau được.

Trong phút chốc, Hoàng Thượng Chí cảm thấy đầu óc quay cuồng, lòng đau như cắt! ...

https://thuviensach.vn

Đông Phương Huệ đã đối xử với chàng ân nghĩa song toàn, tình sâu như biển, nhưng chàng đã để cho nàng đi rồi.

Bỗng, một câu nói của Đông Phương Huệ lại vang bên tai chàng:

"... Thiên thượng nhân gian, nguyện thường tưởng nhớ...".

Hoàng Thượng Chí rùng mình, thầm nghĩ:

- Không đúng! Ý nàng hình như đi tìm đường chết...

Nghĩ đến đó, chàng vụt la lớn:

- Huệ đệ! Em không thể...

Hoàng Thượng Chí định phóng mình về hướng Đông Phương Huệ mất hút khi nãy...

- Con, về đây!

Một tiếng nói đột nhiên vang lên! Âm thanh tuy không lớn lắm, nhưng lại lọt vào tai một cách bất ngờ, làm cho Hoàng Thượng Chí giật mình, thâu thế định phóng đi lúc nãy.

Tiếng nói khi nãy lại vang lên:

- Con cứ để cho nàng đi đi, như vậy là tốt hơn cả!

Hoàng Thượng Chí nhận ra giọng nói này của Thất Hồn Nhân, chàng kinh hãi thầm. Con người thần bí này như là âm hồn chẳng sai, cứ ngấm ngầm theo chàng mãi.

Chàng giậm chân một cái nói:

- Tiền bối! Tôi cần phải đuổi theo nàng!

https://thuviensach.vn

Thất Hồn Nhân làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao vậy?

Giọng đầy lo âu, Hoàng Thượng Chí đáp:

- Nàng... Nàng... có thể đi tự vận!

Thất Hồn Nhân nói rất cả quyết:

- Không đâu!

Hoàng Thượng Chí vẫn còn lo âu, hỏi:

- Tiền bối lấy gì làm bằng cớ mà cả quyết rằng nàng không đi tự vận?

Thất Hồn Nhân ôn tồn đáp:

- Quả thật nàng có ý định như thế, nhưng nàng không làm được.

Hoàng Thượng Chí lại hỏi:

- Tại sao như vậy? Nàng đâu phải hèn nhát, hơn nữa nàng đang mang nổi thất vọng chán chường!

Thất Hồn Nhân vẫn ôn tồn bảo:

- Con đừng có lo đến điều ấy làm gì!

Hoàng Thượng Chí cương quyết nói:

- Vãn bối không thể chỉ vì một lời nói của tiền bối, mà để cho nàng...

Chàng lại nhướng lên, định phóng đi...

- Hoàng Thượng Chí! Ta không để cho ngươi làm như vậy!

https://thuviensach.vn

Câu nói này như hàm chứa rất nhiều uy lực, làm cho Hoàng Thượng Chí không thể không ngừng lại ý định phóng đi được.

Hoàng Thượng Chí thầm nghĩ:

- Mục đích Thất Hồn Nhân cản ta lại để làm gì? Có đâu nàng cũng là...

Thất Hồn Nhân rất từ tốn, bảo:

- Con! Hãy nghe theo lời ta!

Hoàng Thượng Chí hoảng hốt nói:

- Vãn bối không thể cam tâm để nàng đi lần đến cái chết được.

Thất Hồn Nhân lại nói:

- Thất Hồn Nhân lại nói:

- Ta đã nói là không sau đâu! Giữa con và nàng thì đó là cái chấm dứt hợp tình nhất, một kết cuộc tốt đẹp nhất.

Hoàng Thượng Chí lập lại như một tiếng vang:

- Kết cuộc tốt đẹp nhất?

- Đúng vậy!

Hoàng Thượng Chí thở dài, buồn bã nói:

- Tôi biết đời chúng tôi không thể kết hợp với nhau được, vì máu thù của cha chúng tôi đã và sẽ đỗ ra chia hai mảnh tình của chúng tôi! ...

Thất Hồn Nhân tiếp lời chàng:

https://thuviensach.vn

- Đó cũng là một nguyên nhân quan trọng. Nhưng, còn có một con đường khác mà con rất khó vượt qua!

- Vãn bối chưa hiểu gì cả!

Thất Hồn Nhân khẽ đáp:

- Con không hiểu cũng được! Ta chỉ mong con xem tình yêu giữa con và nàng đã qua từ lâu, và để cho nó lắm chìm vào dĩ vãng!

- Phải đấy! Chỉ có cách quên đi tất cả mới mong tìm được một lối thoát.

Thất Hồn Nhân lại nói:

- Con à! Bây giờ con hãy đi ngay đến Liên Hoàn Thao để cứu một người!

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên, hỏi:

- Cứu người! Nhưng người ấy là ai?

- Ngô Tiểu My!

Hoàng Thượng Chí lo âu hỏi tiếp:

- Nàng đã bị nạn gì vậy?

Thất Hồn Nhân điểm nhiên đáp:

- Nàng đã bị vây khốn trong Liên Hoàn Thao.

Hoàng Thượng Chí giật mình, hỏi:

- Với thân thủ của nàng, mà có thể...

Thất Hồn Nhân ngắt lời chàng, nói:

https://thuviensach.vn

- Liên Hoàn Thao là một nơi thiên sinh địa huyệt, lại thêm có sự bố trí con người khiến nó trở nên nguy hiểm hơn cả những kỳ môn trận thế nữa kìa!

Hoàng Thượng Chí liền nói:

- Vãn bối đã từng thọ ơn cứu mạng của Ngô cô nương. Đây là một việc không thể từ chối được, vãn bối sẽ đến đó ngay bây giờ.

- Hãy khoan!

Hoàng Thượng Chí vừa định phóng đi đã phải ngừng ngay lại hỏi:

- Tiền bối còn có điều gì muốn nói?

Thất Hồn Nhân từ tốn bảo:

- Đây là bản đồ cốc đạo của Liên Hoàn Thao, con hãy theo sự chỉ dẫn trên đó mà vào cốc, nhưng hãy nhớ cho kỹ là khi cứu được Ngô Tiểu My rồi thì rút lui ngay, không được nán lại trong đó, cũng không được đi sâu vào yếu địa của Tổng Đàn Thiên Tề Giáo!

Hoàng Thượng Chí thắc mắc hỏi:

- Tại sao vậy?

Thất Hồn Nhân nghiêm nghị đáp:

- Mục đích của con đến đó chỉ là để cứu người.

Hoàng Thượng Chí cúi đầu suy nghĩ một lát, rồi ngẩn mặt lên đáp:

- Vãn bối xin tuân mệnh!

Một tấm giấy từ trên bay xuống, Hoàng Thượng Chí liền đưa tay bắt lấy, chàng biết ngay đó là địa đồ cốc đạo của Thất Hồn Nhân giúp chàng.

https://thuviensach.vn

Chàng bắt được địa đồ rồi, chẳng kịp giở ra xem, chỉ cung kính nói một tiếng:

- Tái kiến!

Rồi phóng mình về hướng Liên Hoàn Thao nhanh vun vút.

Hoàng Thượng Chí lúc này đầu óc nặng nề, lòng dạ rối bời, chàng không thể nào quên được hình ảnh đau khổ của Đông Phương Huệ, nhất là chàng không thể nào quên được chiếc hôn đầu tiên trong đời chàng mà cũng là chiếc hôn ly biệt, như còn quyện lấy tâm hồn chàng. Hương thơm của người trinh nữ như còn bám chặt vào da thịt chàng...

Chẳng bao lâu Hoàng Thượng Chí đã đến bên ngoài Liên Hoàn Thao.

Trong cốc đạo đang vang lên tiếng reo hò, như đang có một trận ác chiến bên trong đó.

Hoàng Thượng Chí giở tấm bản đồ cốc đạo của Thất Hồn Nhân vừa tặng, quan sát kỹ mấy lần, thì hiểu rõ cả.

Chàng vừa nhét bản đồ vào bọc, định đi vào cốc đạo. Bổng có tiếng quát lớn:

- Hà Phương bằng hữu! cả gan dọ thám Liên Hoàn Thaođó?

Tiếp theo tiếng quát như sấm động ấy, có sáu bóng người xuất hiện nơi miệng cốc, sắp thành chữ nhất chận ngang đường vào.

Hoàng Thượng Chí liếc qua những người đó, chàng thấy đó là sáu tráng háng mình mặc áo đen, tay cầm kiếm.

Một trong sáu tráng hán đó lại thét hỏi:

- Bằng hữu hãy thông qua danh tánh!

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

- Với các người mà cũng đòi ta thông danh tánh.

Chàng không thèm để ý đến chúng nữa, cứ sấn bước đi thẳng vào miệng cốc đó.

Sáu tráng hán thấy Hoàng Thượng Chí ngạo nghễ như vậy tức giận lắm, cùng thét lớn một tiếng, sáu thanh trường kiếm cùng chớp lên.

Chúng vũ động những thanh trường kiếm thành một bức tường hào quang chận ngang miệng cốc đạo.

Hoàng Thượng Chí vẫn lấn bước đi tới, đến khi còn cách các tráng hán đó độ năm thước, chàng mới vung tay phóng ra một luồng kình lực nặng tựa Thái Sơn áp vào chúng.

Luồng kình lực vừa phát ra, đã có hai tiếng thét thê thảm vang lên.

Hai tráng hán đứng giữa bị kình lực của chàng bắn bay ra sau mấy trượng, va vào vách đá chết ngay tại chỗ, máu thịt bắn tung tóe!

Bốn tráng hán còn lại thấy đồng bọn chết một cách quá dễ dàng, sợ hãi tột độ, chẳng dám chận đường Hoàng Thượng Chí, vội ẩn vào hai bên cốc đạo.

Hoàng Thượng Chí bước đi rất nhẹ nhàng, nhưng nhanh nhẹn vô cùng. Chớp mắt chàng đã nhảy vút vào trong cốc đạo hàng mấy trượng.

Thoạt nhiên! ...

Một tiếng thét của Thiếu nữ vang lên lanh lảnh! Nơi khúc quẹo phía bên mặt, ba bóng người phi vút ra.

Hoàng Thượng Chí dừng lại, trố mắt nhìn...

https://thuviensach.vn

Thì ra ba bóng người vừa xuất hiện đó là Thủ Tịch Đường Chủ Thể Điệp Lý Vân Hương của Thiên Tề Giáo cùng hai tỳ nữ.

Đôi bên sững sờ nhìn nhau.

Vẻ mặt Thể Điệp Lý Vân Hương thoáng vẻ sợ hãi, nhưng chỉ thoáng chốc đã trở lại vẻ dâm mị bình thường, nàng cất tiếng lẳng lơ, nói:

- Hoàng thiếu hiệp! Không ngờ chúng mình lại còn gặp được nhau!

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng bảo:

- Lý Vân Hương! Hôm nay là ngày tàn của đời ngươi rồi đó.

Thể Điệp Lý Vân Hương vẫn tươi cười, nói:

- Hoàng thiếu hiệp! Giữa hai chúng mình dường như chẳng có thù sâu hận lớn gì cả!

Giọng Hoàng Thượng Chí lạnh như băng:

- Thiên Tề Giáo đã cho ta rất nhiều "ân huệ" nhưng đó không phải là nguyên do chính để ta không giết ngươi...

Thể Điệp Lý Vân Hương ngắt lời:

Giết ta? Ha! Ha! Ha! ... Vào Liên Hoàn Thao mà nói chuyện giết người của Bổn giáo, Hoàng thiếu hiệp đã khinh thường chúng tôi quá rồi!

Hoàng Thượng Chí nhìn ngay mặt Thể Điệp Lý Vân Hương, hỏi:

- Ngươi nghĩ rằng ta không giết người không được ư?

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Ngô Tiểu My Đi Trả Thù Cha

Mặt của Thể Điệp Lý Vân Hương lạnh như băng, tình cảm trước mặt chàng trai. Nàng cười nhạt nói:

- Lãnh Diện Nhân! Ta chỉ sợ ngươi khó mà sống được! Đừng hòng chuyện trở ra!

Hoàng Thượng Chí lãnh đạm hỏi:

- Lý Vân Hương! Biết việc Bát Nghĩa Bang Chủ Ngô Do Đạo bị giết đó chăng?

Lý Vân Hương gật đầu nói:

- Không sai! Không sai! Là do bổn đường hạ thủ đấy!

Thượng Chí liền hỏi:

- Còn Giang Nam Thất Quái...

Câu hỏi Thượng Chí chưa dứt, Lý Vân Hương đã cười, nói:

- Đúng rồi! Nhưng việc đó đâu có dính dự gì với ngươi.

Hoàng Thượng Chí gằn giọng nói:

https://thuviensach.vn

- Con gái Bát Nghĩa Bang Chủ có phần liên quan với ta, nên món nợ này, ta muốn giúp nàng để thanh toán!

Thể Điệp Lý Vân Hương cười khanh khách nói:

- Thanh toán! Thanh toán như thế nào?

Khuôn mặt tuấn tú của chàng, bỗng hiện rõ vẻ sát khí, chàng liền xông tới, hằn học nói:

- Nợ máu! Phải đền máu! Ta lấy đầu ngươi!

Lý Vân Hương bất thần, vội nhảy lui lại ba bước, hai tỳ nữ cũng thất kinh nhảy ra sau lưng nàng. Lý Vân Hương lạnh lùng, nói:

- Lãnh Diện Nhân! Ta chỉ sợ ngươi không thể làm được chuyện mà uổng đời!

Thượng Chí tức giận, liền thách:

- Nếu vậy, ta cho ngươi cứ thử coi!

Tiếng coi của chàng vừa dứt, thì đã dùng Phù Quang Di Ảnh lách mình một cái, xông tới trước mặt Lý Vân Hương.

Chỉ nghe tiếng la thất thanh của hai tỳ nữ, nhảy động bên tả hữu, và Lý Vân Hương cũng nhảy lui né thế công của Thượng Chí.

Thượng Chí hét lên:

- Chạy đi đâu?

Chớp mắt, thì năm ngón tay mặt chàng đã bấu chặt vào thân hình đang múa động của Lý Vân Hương.

https://thuviensach.vn

Thế Điểm Quang Thạch Hỏa nhanh như chớp, Thể Điệp Lý Vân Hương đâu còn cách nào né kịp...

Giữa lúc đó bỗng một luồng gió bay vèo tới, tiếng động tuy nhỏ, nhưng sức công tới lẹ hơn tên bắn.

Bất giác Hoàng Thượng Chí giật mình, biết có ám khí ác độc do cao thủ tuyệt đỉnh đã phát ra. Chàng không dám công địch nữa vội thâu chưởng thế lại, phất mạnh ra sau một chưởng biến thành một lùng gió mạnh, còn thân hình chàng thừa thế đó mà lách ngang qua hơn tám thước.

Trong khi xoay mình chàng thấy được ám khí công tới chỉ là mấy tấm lá cây.

Chàng nhìn qua cao thủ ra tay, buột mồm ồ lên một tiếng. Óc chàng nhưng bùng nổ ra, làm điếc cả hai lỗ tai, mặt mày choáng váng, liền té xiêu xuống đất!

Té ra, người ra tay ác độc đó, là mẹ ruột của chàng Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh người mẹ độc hơn rắn.

Mặt chàng biến sắc, không còn một tí máu, cả thân hình đều run rẩy.

Trong khoảnh khắc Thể Điệp Lý Vân Hương đã lui ra ngoài hơn tám thước rồi.

Mặt Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh lạnh như tuyết. Bà ta nhìn Hoàng Thượng Chí không chớp mắt.

Gan ruột chàng như bị đứt ra từng mảnh. Vì lần trước mẹ chàng cũng đã hạ độc thủ chàng, suýt phải bỏ mạng trong nhà đá. Bây giờ, lại đối diện với mẹ chàng một lần nữa! Lòng chàng như lửa đốt, tự hỏi:

https://thuviensach.vn

- Có đâu mình phận làm con lại ra tay với mẹ mình sao? Trên thế gian không có lý như vậy!

Như cọp dữ chưa bao giờ ăn thịt con mà bà mẹ như vậy lại còn độc hơn loài hổ sói!

Cuối cùng Vương Thúy Anh lạnh lùng nói:

- Lãnh Diện Nhân! Ta không ngờ người lại dám tự rơi vào lưới! Lần trước ngươi thoát khỏi, nhưng lần này, hừ! Ngươi có đem theo bao nhiêu cao thủ cũng không thể thoát nổi!

Thượng Chí nóng bừng một lúc, rồi tiếp đến cảm thấy lạnh buốt cả người, tim gan như muôn ngàn mũi nhọn đâm vào, trong đầu óc không biết bao nhiêu ý nghĩ thoáng qua. Đột nhiên chàng tự nhủ:

- Người đã bao nhiêu lần coi ta không phải là con? Thì ta làm sao còn có thể chịu nhìn một người ác độc như vậy được!

Chàng nghĩ đến đây, cố nén nỗi đau lòng, hỏi:

- Giáo Chủ phu nhân! Hôm nay, chuẩn bị đối phó với tại hạ như thế nào?

Thân hình Vương Thúy Anh hơi chấn động, vẻ sắc khí quái lạ cũng biến mất, lạnh lùng nói:

- Lãnh Diện Nhân! Ngươi không được phép xông vào Liên Hoàn Thao, nên phải chịu chết!

Những lời nói của bà ta, như một mũi nhọn bắn vào tim gan Hoàng Thượng Chí vậy.

Bỗng nhiên, trong điện cốc đưa tới những tiếng rên thê thảm, làm cho chàng nóng lòng không sao chịu nổi.

https://thuviensach.vn

Những tiếng thảm não đó, như nhắc lại cơn hận thù lúc nãy mà chàng đã bị lãng quên chàng thầm nói:

- Ta phải giết Thể Điệp Lý Vân Hương! Giết hắn trước rồi, mới cứu được Ngô Tiểu My! Những tiếng rên thảm não đó, chắc là Ngô Tiểu My đang chịu cảnh hành hạ của bọn ác độc rồi! Nhưng hiện giờ, ta cần phải đối phó cách nào với phu nhân Thiên Tề Giáo Chủ? ... Mà bà ta lại là mẫu thân của mình đây? Không lẽ ta phải diễn ra thảm kịch cốt nhục tương tàn?

Chàng do dự một hồi lâu, thoạt nhiên tung mình một cái, nhảy tới bên Thể Điệp Lý Vân Hương, đứng cách chàng chừng hơn một trượng.

Hành động bất thần đó, ngoài dự tính của các người trước mặt chàng.

Thể Điệp Lý Vân Hương chưa kịp nghĩ tới, thì địch thủ đã bay vút tới mình rồi, trong giây phút nguy cấp đó, nàng giật mình đưa lẹ song chưởng ra đỡ.

Nghe bục một tiếng, tiếp đến tiếng hừ thì miệng Lý Vân Hương phun ra những búng máu tươi, và thân hình nàng cũng bay ra xa hơn ba trượng.

Biến chuyển hãi hùng vừa xảy ra, thì bỗng có một đường Bài Sơn Chưởng Lực sau lưng chàng ép gấp tới.

Chỉ nghe hự một tiếng, thân chàng đã bay vụt tới trước hơn năm sáu thước. Chân chàng vừa chấm đất, vội quay lại thì vừa đúng lúc đối diện với Vương Thúy Anh. Hai người cách nhau không đầy hai trượng.

Hai tỳ nữ đang núp một bên, thấy thế nguy liền phi thân tới đỡ Thể Điệp Lý Vân Hương bồng chạy vào trong cốc.

Hoàng Thượng Chí nghiến răng kèn kẹt, giọng run run, nói với Vương Thúy Anh:

https://thuviensach.vn

- Người... người lại không nhìn...

Vương Thúy Anh gạt lời, quát:

- Câm miệng!

Hoàng Thượng Chí luôn miệng nói:

- Giáo Chủ Phu Nhân! Người đừng ép buộc tôi ra tay được không?

Vương Thúy Anh hừ một tiếng, nói:

- Ra tay! Ta làm sao để người sống ra khỏi động này?

Đôi mắt Hoàng Thượng Chí như rướm máu, chàng ngẩng mặt lên trời, chắp tay trước ngực, nói:

- Anh linh phụ thân! Chắc phụ thân nhìn xuống con không xa! Nay con bị ép đến tuyệt duyệt luân thường rồi!

Thân hình của Vương Thúy Anh lắc hai cái.

Vừa lúc đó, từ đường cốc chạy ra năm lão già và một thiếu niên.

Thiếu niên mới chạy tới, chính là Thiếu Giáo Chủ Dư Thiếu Côn. Nét mắt Dư Thiếu Côn đỏ bừng lên, thét lớn:

- Lãnh Diện Nhân! Ngươi đã dấn thân vào tử địa rồi!

Dứt tiếng, thì Dư Thiếu Côn đã tay công tới song chưởng như một trận cuồng phong ép thẳng vào mặt Hoàng Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí đôi tay lanh như chớp, lợi dụng phong chưởng đối phương, đưa ra một chiêu Mô Chưởng Cương Long hợp thành sức công mạnh gấp mười lần sức thường, đánh trả lại địch thủ.

https://thuviensach.vn

Đôi bên đều dùng thế gấp, nên trận chiến rất hãi hùng, người ngoài chỉ thấy những luồng chớp nhoáng cuốn theo cát bụi bay mịt mù, làm khuất bóng cả hai người đang ác chiến.

Bỗng nghe bùng, và tiếp một tiếng hét rất thê thảm, thì thấy thân hình Dư Thiếu Côn bay vút ra ngoài xa hơn mười trượng, miệng phun ra một vòi máu, như nước xối, té nhào xuống đất, quằn quại trên vũng máu.

Hoàng Thượng Chí chưa kịp sát địch thủ cho hả giận, thì có tiếng hét lớn!

- Ngươi không được đả thương người này!

Chính là tiếng quát của Vương Thúy Anh! Bà ta phi thân tới trận địa, công ra tám chưởng nhanh như chớp ép vào mặt Hoàng Thượng Chí.

Lòng chàng tuy thù hận hết sức, nhưng đối thủ lại là mẹ của chàng. Hoàng Thượng Chí không nỡ ra tay chống đỡ, nên chỉ nhảy lùi lại.

Vương Thúy Anh liền lao mình về phía Dư Thiếu Côn, thò tay vào túi móc ra một viên đơn hoàn, bỏ vào miệng Dư Thiếu Côn.

Năm lão già thấy Giáo Chủ phu nhân vừa lùi ra, liền hợp sức ra tay một lúc, đánh úp tới Hoàng Thượng Chí. Chàng chỉ dùng có một chiêu Mô Hỏa Bào Nguyên chống với năm đối thủ, đang rầm rộ công đến.

Chỉ nghe bịch bịch... mấy tiếng, thì năm lão già đều bị chấn động ngã nhào tán loạn ra hết.

Vương Thúy Anh quát lên một tiếng, rồi công tới liên tiếp ba chiêu liên hoàn ác độc vô cùng, ép tới Hoàng Thượng Chí.

Đôi mắt chàng đỏ như lửa, lòng nóng như dầu sôi. Chàng chỉ dùng một thức Hồi Quang Lướt Ảnh để tránh khỏi những thế ác độc của người mẹ đã

https://thuviensach.vn

sát hại con!

Chàng tránh khỏi thế độc của Vương Thúy Anh, liền dùng mười ngón tay búng ra liên tiếp Đông Kim Chỉ nhanh như điện chớp.

Chỉ nghe những tiếng kêu than thảm não, thì năm lão già kia đều bị lủng ngực, lủng bụng rồi lăn nhào chết cả.

Vương Thúy Anh hét lên một tiếng rất kinh hãi, rồi tung mình tới, hai tay phất động chụp vào mặt Hoàng Thượng Chí, sức gió vút mạnh như dao cắt, mười ngón tay như muốn cấu xé cả thân chàng.

Nhưng Hoàng Thượng Chí chỉ lo trốn tránh, mà rốt cục cũng khó thể vượt khỏi thế chưởng ác độc của Vương Thúy Anh. Tuy chàng chẳng muốn chống trả nhưng bà ta cứ thừa thế mỗi lúc một tấn công ác độc hơn, nên chàng không thể nào không ra tay để tự vệ nữa.

Đến nước cùng Thượng Chí dùng Ma Vương Đả Môn tung ra với sức khí lôi động phong chưởng như núi ngã trùm đến chân thân của đối phương.

Nhưng bà ta chỉ lách qua một cái, thì thoát luồng chưởng của địch thủ.

Hoàng Thượng Chí hết sức ngạc nhiên, công lực mà của đối phương biến hóa tinh diệu đến quá mức tưởng của chàng. Chỉ vì thế mà chàng như sững đi một tí, thì trong cái chậm tay đó, đôi tay áo của bà ta quất tréo lại, tạo thành một đường ám sức mạnh tuyệt đỉnh như có thể làm rung động được núi, mà ép tới.

Sự thật, những chiêu thế tuyệt kỹ vừa biểu lộ rõ rệt, chứng tỏ rằng bà ta không có nhẫn tâm hại con bà ta. Bao nhiêu nỗi cừu hận tức bực của chàng đã khiến chàng dùng hết công lực cả đời chàng mà đánh ra, nhưng Dương Thúy Anh tỏ ra cao diệu hơn không chút bối rối. Sức chưởng lực có thể lay

https://thuviensach.vn

động được núi của đôi bên, kích tán lại phát ra một tiếng, làm kinh thiên động địa.

Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh liền đảo lui ra hơn sáu thước.

Còn thân hình Hoàng Thượng Chí lay động liên tiếp, mà lui chừng hơn một bước.

Đôi bên vừa tránh ra liền hợp lại.

Chưởng trái của Vương Thúy Anh dùng thế Độc Long Xuất Hải làm dậy sóng cuốn ngàn, Hoàng Thượng Chí lấy làm lạ chẳng biết tại sao đối phương chỉ dùng có một chưởng mà thế công của đối phương quá cường mạnh. Chàng phải diễn hết những thế thủ ở trong Ma Ma Chưởng Pháp, mà vẫn thấy khó ngăn được công lực của bà ta.

Thế công của bà ta như trường giang đại hải, cứ ào ạt xông tới không ngừng.

Hiện giờ, chàng chỉ còn có hai giải pháp, một là chịu chết dưới bàn tay ác độc của đối phương, hai là phải dùng Đông Kim Chỉ để phản kích lại.

Hoàng Thượng Chí thầm tính:

- Nếu mình không dùng tận lực chống đối, thì làm sao có thể trả được mối thù?

Mình cần phải sống!

Chàng thét lên một tiếng nói:

- Người muốn tôi xuống độc thủ phải không?

Bà ta vẫn không thèm điếm xỉa gì đến lời nói hằn học đó, chỉ giữ thế công tới mãi.

https://thuviensach.vn

Chàng vừa dứt lời, thì Vương Thúy Anh lại càng công đến mạnh hơn. Hàm răng cắn chặt chàng cố vận hết nội công, dùng mười luồng gió, theo hình rẻ quạt, bắn tung ra những mũi Đông Kim Chỉ.

Bỗng nghe hừ hừ mấy tiếng, chàng liền ngừng tay.

Mặt của Vương Thúy Anh biến sắc, toàn thân liểng xiểng như muốn nhào.

Chàng đau khổ nhìn qua nét mặt tái nhợt của mẹ chàng một cái, rồi xoay mình chạy vút vào động cốc.

Chàng phi thân theo đường bản đồ của Thất Hôn Nhân đã tặng cho chàng, nên các đường hiểm trở chàng đều thông thuộc hết.

Lúc này, tiếng giao đấu trong thâm cốc cũng im bặt.

Chàng cảm thấy rất lo ngại, vì Thất Hồn Nhân đã bảo chàng tới thâm cốc này, để cứu Ngô Tiểu My. Nhưng chàng đã bị gàn trở ở ngoài động một thời gian như vậy, nên lòng rất phân vân, không hiểu nguy hiểm nào đã đến với Ngô Tiểu My mà hiện giờ lại không thấy tông tích của nàng đâu cả!

Hoàng Thượng Chí đứng suy nghĩ một lúc, liền giở khinh công chạy lẹ như sao băng.

Tuy đường cốc, thường gặp nhiều tay cao thủ lui tới chặn đường nhưng không thể đối địch với chàng được. Chỉ khổ nỗi, lúc chàng còn giao đấy thì còn tiếng rên la ở trong động, mà đến lúc này, tứ bề đều vắng vẻ.

Chàng chạy tới ngả tư đường rẽ vào bốn thâm cốc. Nhìn qua cốc hoàn rộng chừng nửa mẫu, thấy cả hàng trăm người đang vây thành một vòng tròn, ở giữa vòng có một thiếu nữ cả mình đều dính đầy máu. Nàng đúng là Ngô Tiểu My, người đến để đòi mối thù máu. Chung quanh nàng có bảy hàng ngang tám hàng dọc, bày ra như một chiến trận lớn.

https://thuviensach.vn

Trong giờ khắc im lặng, Hoàng Thượng Chí như một bóng ma, bay tới đứng sát ngoài vòng người, nhưng không hề có một ai hay biết.

Ngoài ba trượng, trước mặt Ngô Tiểu My, có một quái nhân bịt đầu đứng đó.

Chàng mới thấy quái nhân, bất giác giật mình. Chàng nhớ lại khi mới bước chân lên giang hồ, đã đánh với quần hùng công vào Quỉ Bảo Quái nhân này chàng đã thấy xuất hiện qua. Hắn đúng là Thiên Tề Giáo Chủ Trước cảnh im lặng, bỗng nhiên Thiên Tề Giáo Chủ diệu lời nói:

- Ngô cô nương! Cô hãy hỏi lại Bất Lão Tiên Sinh xem! Bổn Giáo Chủ không muốn làm khó dễ cô nương đâu? Chỉ mong cô nương hãy hành động trong giới hạn cho hợp tình hợp lý!

Nàng liền quát lớn, nói:

- Ta tới đây, chỉ vì để báo lại thù kẻ giết cha ta!

Thiên Tề Giáo Chủ hừ một tiếng, nói:

- Bổn Giáo Chủ đã nói rõ ràng trước đó rồi, chỉ là điều lầm lẫn, mà cô nương muốn hủy diệt hai mươi mấy vị cao thủ của bổn giáo! Nhưng máu của những người này, đâu có thể để chảy êm trơn như vậy sao?

Ngô Tiểu My lắc đầu, nói:

- Không! Ta đâu có thể lầm lẫn Thể Điệp Lý Vân Hương là hung thủ! Ta đã rõ hung thủ đúng là Thiên Tề Giáo Chủ kia mà!

Lão già cười ha hả, nói:

- Cô nương lại muốn lấy đầu của bổn Giáo Chủ sao?

Nàng gật đầu, đáp:

https://thuviensach.vn

- Dĩ nhiên!

Lão cười nhạt hỏi:

- Ý muốn ấy thực hiện được không?

Đột nhiên, ngoài vòng vây vang lên một tiếng hét rợn người, tiếp đến một bóng người bay vèo vào giữa vòng vây.

Tất cả cao thủ của Thiên Tề Giáo đang đứng giữa vòng vây đều giật nẩy người, rồi tiếp đến những tiếng ồn ào như ong vỡ tổ.

Những tiếng thất thanh không ngớt:

- Lãnh Diện Nhân! Lãnh Diện Nhân! ...

Đùng! Người xông vào trận đó chính là Lãnh Diện Nhân Hoàng Thượng Chí, trong tay có xách theo một người.

Lúc tới giữa vòng vây chàng ném người trên tay vào chân Ngô Tiểu My.

Té ra Hoàng Thượng Chí đứng ngoài vòng vây, theo dõi tình thế, chợt thấy Thể Điệp Lý Vân Hương đang ôm vết thương chạy tới, chàng mừng rỡ liền dùng thủ pháp lẹ làng, vương nách xách nàng, rồi bay mình vào trận.

Ngô Tiểu My giật mình, không ngờ, Hoàng Thượng Chí xuất hiện thình lình, lại còn bắt được tên hung thủ Thể Điệp Lý Vân Hương. Lúc này, nàng không biết yêu hay là hận, mừng hay sợ nữa.

Hoàng Thượng Chí liếc nhìn Thiên Tề Giáo Chủ rồi quay lại hỏi Ngô Tiểu My:

- Ngô cô nương! Đó là hung thủ?

Thiên Tề Giáo Chủ cười ha hả, nói:

https://thuviensach.vn

- Lãnh Diện Nhân! Hay lắm! Người tới rất đúng lúc!

Hoàng Thượng Chí quắc mắt, hỏi:

- Sao?

Thiên Tề Giáo Chủ đôi mắt trợn tròn, như muốn nhảy tới nuốt sống Thượng Chí và nói:

- Bổn Giáo Chủ phải đập nát óc của ngươi chớ sao?

Ngô Tiểu My ngẩng mặt lên trời gọi lớn:

- Cha ơi! Cha! Nay con giết hung thủ để trả thù cho cha đây!

Chưởng mặt Ngô Tiểu My đưa lên, đập xuống thân hình Lý Vân Hương đang nằm run sợ dưới chân nàng.

Thiên Tề Giáo Chủ lạnh lùng hừ một tiếng, lẹ mình lách tới...

Cũng lúc đó, Hoàng Thượng Chí thân pháp lanh như chớp nhảy ra chận ngang bước tiến của Thiên Tề Giáo Chủ.

Chỉ nghe những tiếng rên đau đớn của Thể Điệp Lý Vân Hương âm thanh từ nhỏ dần và im bặt như đã ngất liệm!

Thiên Tề Giáo Chủ bị Hoàng Thượng Chí gàn lại. Đôi mắt lão trợn giộc nhìn Thượng Chí qua một cái, rồi quay nhìn bọn bộ hạ Đường chủ, như thầm ra lệnh cho chúng chuẩn bị giữ chặt vòng vây.

Nét mặt Thiên Tề Giáo Chủ nổi lên đầy sát khí. Không hề có một tiếng, lão đã tung mạnh đôi chưởng đánh tạt tới Hoàng Thượng Chí lẹ như điện chớp.

https://thuviensach.vn

Đôi bên đánh nhau không đầy hai trượng nên luồng chưởng lực phát ra là trúng đối thủ ngay.

Hoàng Thượng Chí vừa chận bước đối thủ vừa lo sợ bất trắc nguy hại đến Ngô Tiểu My, nên bất ngờ chưa kịp chuẩn bị, thì địch thủ đã tấn công.

Chàng chỉ biết dùng chiêu thế phòng thủ mà thôi.

Nghe bịch một tiếng Hoàng Thượng Chí đã bị chấn động, vội nhảy lùi hơn bảy tám thước, các đường huyết quản trong người chàng như chạy ngược lên lồng ngực, muốn trào ra cổ họng!

Ngô Tiểu My nóng lòng thấy Hoàng Thượng Chí đang đứng trước nguy cấp nên phóng người tới sử dụng Toàn Quái Phong Ứng Thủ ép thẳng về phía Thiên Tề Giáo Chủ.

Thân pháp Thiên Tề Giáo Chủ như bóng ma điện chớp, lách qua bên tả như một vòng cầu rồi ra tay đánh tiếp Hoàng Thượng Chí.

Thượng Chí thất kinh trước công lực của đối phương, lối biến hóa tuyệt diệu ngoài óc tưởng tượng.

Chàng bước chéo về bên hữu, dùng hết công lực đánh mạnh song chưởng ra đỡ.

Sức mạnh chưởng thế đôi bên ép lại, vang động như trời long, núi ngã, tạo thành luồng gió cuồn cuộn tung cát bụi lên. Hoàng Thượng Chí vì công lực kém hơn đối thử, nên bị lui thêm ba bước nữa.

Ngô Tiểu My thất thanh thét lên, phát mạnh chưởng mặt ép qua hông Thiên Tề Giáo Chủ.

Hoàng Thượng Chí nhờ Tiểu My giúp sức, nên kịp thời vận lại công lực. Rồi hai người cùng hợp sức đánh với Thiền Tề Giáo Chủ.

https://thuviensach.vn

Trận đánh càng lúc càng trở nên ác liệt. Chỉ trong khoảnh khắc đôi bên đã đánh nhau hơn năm chục hiệp rồi, nhưng vẫn chưa phân thắng bại.

Tất cả những cao thủ đứng chung trận địa, ai nấy đều trợn mắt cứng lưỡi, lòng kinh hãi như đang trải qua cơn ác mộng. Sự thật họ đã từng xem qua nhiều trận đấu, nhưng ít khi chứng kiến trận ác chiến nào lạ thường thế này.

Trải qua một lúc, đôi bên trao đổi hàng trăm chiêu, tuy vẫn còn cầm cự nhưng sự thật trận chiến cứ kéo dài mãi, thì Hoàng Thượng Chí và Ngô Tiểu My ắt phải bị bại, vì công lực của Thiên Tề Giáo Chủ thâm hậu hơn.

Thượng Chí muốn diễn thần công Đông Kim Chỉ liên tiếp bắn ra, nhưng thân hình đối phương biến hóa như bóng ma, nên chàng sợ bắn lầm Tiểu My, lòng băn khoăn không quyết.

Lúc này, đôi bên đều diễn ra những chiêu thức tuyệt học của võ lâm, công lực ác độc đó nếu bên nào sơ ý một tí là toi mạng tức khắc. Các cao thủ đứng ngoài tuy biết những chưởng thế ác độc, nhưng không thể phân biệt được môn pháp.

Bỗng một tiếng hét lớn, Ngô Tiểu My đã bị đối phương đánh lui lại hơn hai trượng rồi.

Tiếp đến bùng bùng... mấy tiếng vang động như sấm sét, Hoàng Thượng Chí và Thiên Tề Giáo Chủ đều dùng hết công lực đánh sát vào nhau. Thấy hai người không ngớt tay múa động.

Sau một hồi vang động như trời long đất lở, thân hình Hoàng Thượng Chí bị loạng choạng mấy cái, rồi miệng phun ra một vòi máu tươi.

Mgô Tiểu My nhún mình, nhảy vọt tới công địch thủ.

https://thuviensach.vn

Nhưng chỉ nghe bịch một tiếng, thân hình Tiểu My bị thối lui lại tức khắc.

Thiên Tề Giáo Chủ, nét mặt càng đanh ác như con hổ gặp mồi cười rùng rợn rồi phất mạnh song chưởng đánh trùm tới trong lúc Hoàng Thượng Chí đang lảo đảo.

Chàng nín hơi khum mình xuống, rồi dùng thế thủ Ma Ma Chưởng Pháp mà giữ lại kình lực hộ.

Thiên Tề Giáo Chủ cười hề hề, nói:

- Lãnh Diện Nhân! Mày có thể lãnh hội nữa chứ?

Lão liền công tiếp âm dương, hai đường sát khí chéo nhau, cương nhu hợp lại, như lay núi lấp sông.

Hoàng Thượng Chí bị hai luồng chưởng lực quái dị như núi đè mà lui lại để tránh thì bị chiêu thức chưởng phong níu lại. Trong lúc nguy cấp, tay của đối phương đã đặt lên Trung Đường đại huyệt trước ngực chàng rồi!

Hoàng Thượng Chí thất kinh, dùng chưởng lực bên trái gạt mạnh tay đối phương, tay phải ngang qua, mượn thế nhảy lùi ra.

Bùng một tiếng, thân hình Thượng Chí bắn mạnh ra hơn năm trượng. Cũng lúc ấy, miệng chàng thốt ra một tiếng rên thảm hại, vì cánh tay trái chàng tê buốt như bị gãy.

Cũng nhờ gạt mạnh chàng mới tránh khỏi bàn tay ác độc đối phương điểm vào Trung Đường huyệt. Nhưng khổ thay, bị sức chấn động quá mạnh, miệng chàng lại phun ra những bụm máu nữa! Bất giác chàng ngã xỉu tại trận.

https://thuviensach.vn

Không ngờ, nơi ngực của Thiên Tề Giáo Chủ cũng bị máy chảy ra như xối! Té ra lão bị trúng mũi Đông Kim Chỉ, nên vết thương không nhẹ.

Ngô Tiểu My vừa thương xót cho Thượng Chí, vừa thù hận Thiên Tề Giáo Chủ.

Nàng liền vận hết nội công, nhảy tung tới công địch.

Nghe bịch một tiếng, tiếp theo tiếng rên thảm thiết, thân mình Ngô Tiểu My bị đánh văng ra hơn ba trượng, rồi cũng ngã quỵ xuống đất, đứng lên không nổi nữa.

Thiên Tề Giáo Chủ tuy đánh văng địch thủ, nhưng vì dùng sức quá mạnh, làm chấn động vết thương trên ngực máu ra nhiều. Lão ứng lảo đảo trong chớp mắt, đã té ngồi xuống đất rồi.

Tiếng hò hét vang lên, mười mấy cao thủ của Thiên Tề Giáo, đều phi thân nhảy vào trận địa.

Trước tình thế cấp bách, Hoàng Thượng Chí cố vận lại công lực, vội bồng Ngô Tiểu My, tung mình nhảy ra ngoài cốc.

Thiên Tề Giáo Chủ liền hét lên:

- Khóa giữ lại cái cửa đường cốc!

Tiếp theo đó, một luồng ánh sáng đỏ bắn tung lên

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Thực Cốt Hương Sương

Đang lúc lệnh phong tỏa cốc đạo phát ra liền có một luồng ánh sáng màu hồng vút thẳng lên trời.

Đây là báo hiệu rút lui của Thiên Tề Giáo.

Tất cả những cao thủ tại đó đều lần lượt biến mình vào các lối hẹp chung quanh.

Hoàng Thượng Chí đảo mắt nhìn một vòng rồi vội kẹp Ngô Tiểu My dùng khinh công Phù Quang Di Ảnh bắn ngay ra ngoài cốc.

Chàng vừa vượt qua được ba nơi phòng ngự trên cốc đạo, thình lình có tiếng huýt gió âm u dai dẳng, rồi tiếng vút vút nổi lên tiếp theo những lằn tên từ bốn bên nhắm người Hoàng Thượng Chí bay đến như mưa sa.

Đang chạy như bay, Hoàng Thượng Chí bị trận mưa tên ngăn chận chàng vội đứng khựng lại, tay trái vẫn kẹp chặt Ngô Tiểu My, tay phải liên hồi phất chưởng bao quanh mình, từng vòng từng vòng gạt rơi hết những lớp tên bắn liên tiếp vào mình. Chỉ trong chốc lát quanh chàng tên đã rơi đầy đất, cắm phập xuống dày như cỏ may.

Nhưng càng lúc những lằn tên ấy càng nhiều. Tên vun vút bắn vào người Hoàng Thượng Chí như không bao giờ dứt.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí lại càng lo lắng, sợ những tên ác hiểm ấy bắn trúng Ngô Tiểu My.

Chàng chỉ nhờ một cánh tay chống đỡ thì dẫu mình chàng kim cương hay sắt đúc cũng khó mà chịu đựng nổi.

Hai bên cúc đạo, vách đá nhẵn trơn, cao ngun ngút dường như lên tận từng mây, vả lại trên ấy có người của Thiền Tề Giáo phục kích, Hoàng Thượng Chí chỉ có cánh bay lên mới mong thoát khỏi Liên Hoàn Thao.

Chàng trở thành mục tiêu cho trăm nghìn mũi tên, không làm sao di dịch được nửa bước. Tay chàng phải luôn luôn phát chưởng đỡ tên, nên thời gian chỉ vừa uống xong tách trà nóng thì trán chàng đã toát mồ hôi hột. Nếu như chưa bị thương thì chàng cũng chưa đến nỗi thế. Đằng này chàng vừa thụ thương chưa có chút thì giờ nghỉ ngơi, nên càng lúc Hoàng Thượng Chí cảm thấy chân lực chàng càng suy yếu.

Đan lúc thập tử nhất sinh ấy bỗng trận mưa tên ngừng hẳn.

Hoàng Thượng Chí còn ngơ ngẩn chưa kịp phản ứng gì thì những cái bông lửa lại vù vù bay bay đến.

Hồn vía như lên mây, chàng hốt hoảng kêu lên:

- Hỏa tiễn!

Hoàng Thượng Chí vội hít hơi vung chưởng đánh vòng tròn bao bọc lấy thân.

Những mũi tên lửa bị chưởng phong quét rơi xuống đất, trong chốc lát quanh chàng lửa cháy lách tách, những mũi tên rơi lúc nãy cũng bắt mồi, chỉ khoảnh khắc đã cháy bập bùng.

https://thuviensach.vn

Ngọn lửa bị chưởng lực tạt ngang kêu khò khò le ra thụt xuống như cả đàn rắn lửa đang hằm hè chực đốt Hoàng Thượng Chí và Ngô Tiểu My.

Hoàng Thượng Chí thấy tình thế nguy hiểm, liền dồn hết công lực nhanh chóng đánh ra mấy chưởng rồi thân hình chàng cũng theo đà nhảy bay ra khỏi vùng tên lửa, vẫn vào đường cốc rẽ ngang.

Khi chàng vừa nhảy vào lối rẽ thì trận tên lửa cũng ngưng ngay.

Hoàng Thượng Chí lách thêm mấy lối rẽ nữa, rồi đứng lại thở một hơi dài, nhẹ đặt Ngô Tiểu My xuống đất. Bây giờ lòng chàng bối rối vô cùng.

Liên Hoàn Thao với những hiểm trở thiên tạo, cốc đạo đã ngang dọc rối beng, lại thêm được bàn tay của Thiên Tề Giáo bố trí, nên không biết lối ra vào thì dẫu có công tuyệt vời đi nữa cũng sẽ bị nhốt mãi đến chết.

Khi Hoàng Thượng Chí vào cốc chỉ nhờ thuộc đường ra vào chánh trên bản đồ mà Thất Hồn Nhân đã tặng chàng, nên giờ đây muốn hiểu vị trí mình đang đứng và lối ra tất chàng phải nghiên cứu lại bản đồ ấy mới được.

Nhưng Hoàng Thượng Chí không vội xem bản đồ, vì trước tình trạng này việc cấp bách nhất là phải trị liệu vết thương cho Ngô Tiểu My, hơn nữa chính bản thân chàng cũng phải điều dưỡng một lúc để phòng đối phó cuộc tấn công của địch nếu không hậu quả khó mà tưởng tượng được.

Chợt có tiếng thở dài, Ngô Tiểu My uốn tay, duỗi chân rồi mở mắt nhìn Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí mừng rỡ vội hỏi:

- Thương thế của Ngô cô nương có sao không?

Thật ra Ngô Tiểu My đã tỉnh dậy từ lâu rồi nhưng vì muốn nằm mãi trong lòng người yêu nên nàng không chịu mở mắt ra. Hơn nữa nàng nhân

https://thuviensach.vn

lúc Thượng Chí đang bận chống đỡ làn mưa tên đã ám trung lấy ba viên thuốc trị thương rất công hiệu uống vào.

Ông nội của Tiểu My là Bất Lão Tiên Sinh, một người có võ công cao tuyệt, đã luyện ra những thứ thuốc ấy gọi là thánh phẩm, cho nên chỉ trong thời gian ngắn nàng đã khỏi hẳn bệnh, phục nguyên sức lực như lúc bình thường.

Hoàng Thượng Chí dĩ nhiên là không bao giờ ngờ đến tâm tình phức tạp của người con gái đến tuổi dậy thì như Tiểu My, hay nói đúng hơn là chàng không muốn nghĩ đến.

Sau khi nghe câu hỏi của Thượng Chí, Tiểu My chầm chậm, đứng lên, nhìn chàng với đôi mắt đầy âu yếm môi hé nụ cười nói:

- Tôii không hề gì! Còn anh có sao không?

Hoàng Thượng Chí ngập ngừng:

- Tôi... cũng không hề gì cả?

Ngô Tiểu My cười nói:

- Ồ! Ông nội tôi có cho tôi mấy viên thuốc rất công hiệu, Hoàng thiếu hiệp nên dùng thử coi!

Lửa tình như chảy theo khóe mắt nàng, lấy ra hai viên thuốc, màu xanh lớn bằng hạt đậu, trao cho Hoàng Thượng Chí.

Thượng Chí không muốn tiếp lấy, nhưng nghĩ đến hoàn cảnh nguy khốn hiện tại, điều cần nhất là phải khôi phục công lực, để đối phó với mọi biến cố, nên chàng miễn cưỡng tiếp lấy bỏ vào miệng, nói:

- Cám ơn Ngô cô nương!

https://thuviensach.vn

Ngô Tiểu My nheo mày nói:

- Hoàng thiếu hiệp đã không ngần ngại nguy hiểm mà cứu... tôi thì mấy viên thuốc nhỏ này đâu quý báu gì! Thật anh khách sáo quá!

Hai viên thuốc ấy thật kỳ diệu khác thường? Chàng vừa bỏ vào miệng đã thấy ngào ngạt hương thơm và khi thuốc qua khỏi cuống họng, phút chốc ờ đơn điên chàng đã thấy một luồng hơi nóng.

Công lực của Hoàng Thượng Chí ngày nay thuộc hạng kỳ cựu võ lâm nên không cần phải ngồi xếp bằng mới vận công được. Chàng chỉ cần nhắm hai mắt lại, đứng yên lưu hành chân khí là có thể giúp sức thuốc chạy đều khắp cơ thể.

Ngô Tiểu My im lặng nhìn người mình thầm yêu, lòng nổi lên ý nghĩ táo bạo! Giá nàng và chàng cứ bị lẩn quẩn một lúc lâu ở trong Liên Hoàn Thao để Thượng Chí bồng nàng mãi trên tay thì thú biết bao, chẳng bao lâu công lực của Hoàng Thượng Chí đã phục nguyên như cũ. Cái đau đớn do vết thương gây ra đã tiêu mất cả.

Chàng mở mắt, vừa đứng lên, vừa nói với giọng ngơ ngẩn:

- Tại sao lệnh tổ phụ lại cho mình cô nương đến nơi nguy hiểm này?

Câu hỏi đó như gợi lòng thù hận của Ngô Tiểu My. Nàng đến đây chỉ với mục đích báo thù nên nàng nói:

- Mối thù chúng giết cha mẹ, không đội trời chung bổn phận làm con là phải đi đòi nợ máu!

Hoàng Thượng Chí ngập ngừng nói:

- Nhưng nếu... lệnh tổ phụ thân hành đến đây thì...

Ngô Tiểu My lắc đầu nói:

https://thuviensach.vn

- Ông nội tôi rời vũ khí đi ẩn cư đã lâu, lần này vì việc của phụ thân tôi nên bất đắc dĩ ông tôi mới tái hiện giang hồ. Ông đã truyền cho tôi quá nửa võ công của ông, mục đích là buộc tôi phải tận tay giết kẻ thâm thù.

Hoàng Thượng Chí trố mắt nhìn Tiểu My nói:

- Thủ tịch đường chủ Thể Điệp Lý Vân Hương đã chết rồi cơ mà!

Ngô Tiểu My vừa tức giận kẻ thù vừa buồn cười vẻ mặt thật thà của chàng, nên mỉm cười, nói:

- Không sai! Nhưng kẻ thù chính là Thiên Tề Giáo Chủ!

Hoàng Thượng Chí thở dài, nói:

- Thật tôi không ngờ Thiên Tề Giáo Chủ có cái công lực cao cường như vậy! Câu nói "Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên" ấy thật đúng.

Ngô Tiểu My cau mày, cắn môi, nói:

- Tôi sẽ trở lại nữa!

Nàng ngừng một lát rồi nói tiếp:

- À! Có phải mục đích của Hoàng thiếu hiệp đến đây là...

Hoàng Thượng Chí cười nói:

- Tôi được vị tiền bối Thất Hồn Nhân cho biết, nên đến đây giúp đỡ cô nương một tay.

Ngô Tiểu My buột miệng ồ một tiếng rồi nói:

- Thất Hồn Nhân là người như thế nào?

Hoàng Thượng Chí khẽ lắc đầu nói:

https://thuviensach.vn

- Điều này cũng không rõ, chỉ biết người ấy là một vị tiền bối thần bí trong võ lâm thôi.

Ngô Tiểu My như thắc mắc điều gì suy nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Còn nữa! Hoàng thiếu hiệp còn vì một người...

Hoàng Thượng Chí đột nhiên hỏi:

- Ai?

Ngô Tiểu My nói:

- Ái thê của... anh!

Hoàng Thượng Chí lắc đầu:

- Tôi chưa kết hôn.

Nàng tiếp với giọng đầy chán nản, chua chát:

- Cô Đông Phương Huệ, người mà đã tự xưng là Vị Vong Nhân ấy?

Hoàng Thượng Chí như bị ong chích, thân hình chấn động, nhưng chàng cố giữ vẻ bình tĩnh nói:

- Nàng đã đi rồi!

Ngô Tiểu My trố mắt nhìn chàng, hỏi:

- Tại sao?

Thượng Chí quay đi chỗ khác đáp:

- Việc này xin cô nương đừng hỏi đến nữa!

https://thuviensach.vn

Tiểu My lại hỏi:

- Hoàng thiếu hiệp có gì đau lòng chăng?

Thượng Chí quay lại, đánh lảng sang chuyện khác:

- Ngô cô nương nhớ rằng chúng ta vẫn còn ở trong vùng nguy hiểm!

Tiểu My đáp không suy nghĩ!

- Thì bây giờ chúng mình cứ xông vào kịch chiến một phen.

Bất thình lình có một giọng trầm trầm phát ra:

- Xông vào? Ha! Ha! Chưa có ai từng sống sót mà ra khỏi Liên Hoàn Thao này cả!

Cả hai đều chấn động tâm thần, liếc mắt nhìn bốn phía, nhưng không thấy một bóng người nào cả.

Hoàng Thượng Chí vội rút bản đồ vẽ đường cốc đạo, xem một chút rồi nói:

- Ngô cô nương! Hãy theo tôi mau lên!

Chàng khẽ nhún mình một cái bắn vọt theo miệng cốc phía bên trái...

Tiếng nói khi nãy lại vang lên:

- Lãnh Diện Nhân! Tất cả những cốc đạo đều phong tỏa rồi! Mày có cánh cũng khó thoát!

Hành động của Hoàng Thượng Chí vốn để nhử địch, cho nên qua lời nói của đối phương chàng đã biết chỗ ẩn núp của người phát ra tiếng nói ấy rồi. Chàng vội quay mình lại, mũi hài nhấn mạnh vào sườn cốc tức thì, thân hình chàng uốn cong như con rắn vượt lên cao hơn mười trượng.

https://thuviensach.vn

Mắt chàng liếc qua một vòng đã phát giác trên sườn cốc bên kia có một cái hang nhỏ.

Hoàng Thượng Chí lại biến thế, phi vọt vào miệng hang ấy.

Đùng!

Một luồng kình phong từ trong miệng hang cuốn ra đánh vào người Hoàng Thượng Chí vừa lúc chàng phi vào.

Vì thân hình chưa chấm đất, nên sự trở tay trong hang cốc khó khăn, Hoàng Thượng Chí lộn một cái cuốn mình theo chưởng phong rồi lại xoay người một vòng chạy ngay vào miệng hang lần nữa. Đồng thời hai tay giơ thẳng ra, mấy đường chỉ phong từ trong đầu ngón tay của chàng bắn vào miệng hang.

Lại có một luồng kình phong dữ dội từ miệng hang cuốn ra, tiếp theo đó là một tiếng kêu thê thảm...

Một hơi chân khí của Thượng Chí cũng vừa hết, chàng lộn về đằng sau một cái, đứng xuống cốc đạo. Người phát chưởng trong miệng hang đã bị thương dưới võ công Đông Kim Chỉ của chàng.

Nhưng khi Hoàng Thượng Chí vừa đứng yên, bỗng một tiếng Đùng nổ rền như sấm động tựa hồ đã đập thủng màng nhĩ...

Ngô Tiểu My kêu lên với giọng hốt hoảng:

- Nước! Nước! ...

Nước như vỡ đê cao bằng mấy trượng từ các cốc đạo ào ào chảy tới.

Hoàng Thượng Chí nãy ra một kế, liền kêu:

- Ngô cô nương mau lên đây!

https://thuviensach.vn

Rồi vì trong lúc nguy cấp chàng không còn e dè nữa, vội nắm tay Tiểu My nhảy vút vào miệng hang chàng vừa phát giác khi nãy. Tiểu My cũng nhún mình nhảy theo bước chân của chàng.

Chỉ trong khoảnh khắc nước trong cốc đạo đã dâng cao mấy trượng.

Cả hai đã lánh vào cửa hang! Bấy giờ Thượng Chí vẫn còn nắm tay Tiểu My.

Ngô Tiểu My sung sướng trong niềm e thẹn, mặt hồng. Nàng định rút tay lại, nhưng chẳng hiểu sao nàng lại cứ đứng yên. Có lẽ lòng nàng đang miên man trong mơ mộng!

Luồng hơi nóng rào rạt chuyển sang, Hoàng Thượng Chí giật mình vội buông tay Tiểu My thẹn thùng đưa cánh tay áo lân lau mồ hôi trên trán.

Tiểu My cũng bối rối, không biết làm gì hơn nàng cũng đưa tay lau mồ hôi, mặc dầu trán nàng không có tí mồ hôi nào.

Hai người cùng đưa mắt nhìn khắp hang.

Cái hang này không lớn lắm, bề ngang chỉ vừa đủ hai người đi. Bên trong độ năm thước có một xác chết miệng còn đẫm máu, chính là người đã bị chỉ phong của Hoàng Thượng Chí đánh lúc nãy.

Thượng Chí thấy hang sâu hun hút, ngẫm nghĩ một lúc mới biết vừa rồi chàng đã bị các xạ thủ của đối phương lợi dụng những hang đá quanh đây bắn chàng. Chàng thầm phục lối sắp đặt khéo léo của đối phương.

Chàng quay lại nói với Tiểu My:

- Ngô cô nương! Chúng mình đi dọc theo hang này kiếm đường ra nhé!

Tiểu My chỉ chú hai tiếng "chúng mình" thôi, và lòng lâng lâng sung sướng. Nàng vội gật đầu nói:

https://thuviensach.vn

- Xin tuân lệnh!

Câu nói nửa đùa nửa thật, nhưng lại có duyên, khiến Hoàng Thượng Chí không thể nhịn cười. Chàng quay nhìn Tiểu My nói:

- Sắp chết đến nơi mà cô nương còn yêu đời quá!

Đóa hoa hé nở trên môi Ngô Tiểu My liếc mắt nhìn chàng một cách duyên dáng, rồi nói bằng giọng vừa nhõng nhẽo vừa đứng đắn:

- Thế thì anh... A! Hoàng thiếu hiệp bảo... tôi khóc sao?

Thượng Chí thấy vui vui quên cả nguy hiểm cười nói:

- Nào! Tôi đâu có dám bảo cô nương... buồn!

Ngô Tiểu My lại được dịp cười như nắc nở nói:

- A! Anh vừa bảo tôi theo hang này kiếm đường ra? Nếu chúng ta thoát được thì không yêu đời sao?

Hoàng Thượng Chí mỉm cười ấp úng đáp:

- Thôi thôi! Tôi thua cô nương rồi! Cô cứ yêu đời đi!

Ngô Tiểu My cười nói:

- Có thế chứ!

Thế rồi chàng đi trước, nàng theo sau, cứ theo đường hang tiếng bước. Cả hai điều có nội công thâm hậu nên mặc dầu hang ngách tối đen họ vẫn thấy rõ như ban ngày.

Vượt được một khoảng không xa, chợt nghe có tiếng chân người đi từ xa vang đến.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí và Ngô Tiểu My đều đồng loạt khép mình vào sát vách đá...

Tiếng chân đến gần, sáu cái bóng người từ phía trước hấp tấp đi lại. Người đi đầu cầm một cây đuốc sáng rực.

Hoàng Thượng Chí phất nhè nhẹ một chưởng, một luồng kình phong đánh ra, lửa trên cây đuốc tắt ngầm, cả sáu người của Thiên Tề Giáo đều buột mồm kêu một tiếng ý kinh ngạc.

Ngô Tiểu My và Hoàng Thượng Chí chụp ngay vào sáu người ấy, chỉ nghe bụp, bụp mấy tiếng nhỏ liên tiếp, cả sáu người đều bị điểm nhằm tử huyệt... Chúng thi nhau ngã nhào xuống đất như những cây thịt.

Hai người lẳng lặng nhìn nhau cười rồi tiến tới, quanh quẹo nhiều lần, chợt thấy phía trước có ánh sáng mặt trời dọi vào. Họ lần bước về phía ấy thì thấy đường hang vẫn còn dài như bất tận. Nhưng một bên lại lộ ra một cái lỗ. Nơi miệng lỗ có người đang đứng sừng sững như một bóng ma.

Hoàng Thượng Chí đưa ngón tay búng nhẹ đến một cái. Trong khoảng cách một thước mà người kia đã bị luồng chỉ phong điểm trúng hự một tiếng, tắt thở tức thì.

Ngô Tiểu My nói khẽ:

- Hoàng thiếu hiệp! Hình như đường hang này dẫn sâu vào núi. Có lẽ chúng ta theo con đường này không thoát ra ngoài được.

Thượng Chí khẽ gật đầu rồi chun lên miệng lỗ, ăn thông bên trên quan sát.

Bôn ngoài các cốc đạo bị nước ngập tràn đằng trước, giữa vách cốc lại có một lỗ trống nữa, và cũng có một người ẩn núp tại đó.

https://thuviensach.vn

Chàng cau mày suy nghĩ rồi nói:

- Ngô cô nương! Mình cứ đi thêm một đoạn nữa, nếu tôi đoán không sai thì khắp vách đá trong hang này đều có nhiều lỗ thông thiên và nhiều đường bí mật cả, chúng ta sẽ thoát thân bằng những lối ấy. Cô nương nghĩ sao?

Đối với võ công và óc sáng suốt của chàng, Tiểu My đã phục sát đất rồi, thêm vào đó cái mãnh lực màu nhiệm của ái tình, nên nàng liền gật đầu, mỉm cười nói:

- Người ta đã bảo là tuân lệnh mà!

Hoàng Thượng Chí giục:

- Ngô cô nương phải mau mới được!

Dứt lời, chàng đã phi vút về phía trước nhanh hơn pháo xẹt.

Người đứng giữ nơi miệng lỗ đó chỉ thấy trước mắt lòa một cái hắn chưa biết là cái gì thì đã bị Thượng Chí điểm ngay vào tử huyệt rồi.

Ngô Tiểu My cũng theo chàng sát gót.

Quả như dự đoán của Hoàng Thượng Chí, khi chàng nhoài đầu ra ngoài, nhìn về phía vách bên kia, cũng thấy có một lỗ hổng và cũng có một người ngồi canh giữ ở đó.

Chàng kề tai nói nhỏ với Tiểu My:

- Chúng ta phải đi bằng những ngách hổng này!

Tiểu My chỉ cười gật đầu! Thế là hai người nhảy ra khỏi lỗ ngách, loáng mắt họ đã phi vút qua lỗ hổng đối diện ở bên vách cốc đạo bên kia. Người

https://thuviensach.vn

gác nơi đó vừa đứng lên đã bị Thượng Chí đánh trúng tử huyệt chết không kịp ngáp.

Hoàng Thượng Chí cười nói:

- Nhờ những lỗ ngách khắp cốc đạo này mà hành động người ngoài vừa vào Liên Hoàn Thao đã bị chúng phát giác.

Tiểu My gật đầu nói:

- Quả bọn chúng thật lợi hại!

Rồi hai người tiếp tục đi bằng những ngách đối diện hai vách của cốc đạo, nhờ có võ công ảo diệu nên hai người đi rất dễ dàng và tất cả những mạng người canh gác nhằm lối đi của họ đều bị giết sạch.

Liên tiếp vượt năm lần, họ chỉ còn thấy một vài đường cốc bị ngập nước.

Hai người lại tiến bước! Trong khoảnh khắc họ đã đến chánh lộ rồi.

Đường đi càng lúc càng lớn...

Đột nhiên có tiếng huýt gió văng vẳng phát ra từ các nơi! Hành động hai người lại đã bị lọt vào sự dò thám của đối phương.

Trước mặt hai người là nơi giao kết của mấy đường cốc đạo, có một khoảnh đất thấp khá rộng.

Hoàng Thượng Chí cau mày chỉ cốc đạo ở dưới thấp phía trước nói:

- Chúng mình xuống đó theo đường cốc mà đi.

Hai người như hai con én nhẹ nhàng phi vút xuống khoảng đất trống dưới sân ấy.

https://thuviensach.vn

Lúc hai người vừa bay xuống đó, thì những miệng cốc chung quanh thình lình có sương trắng mù mịt bay ra...

Ngô Tiểu My kinh ngạc hỏi:

- Hoàng thiếu hiệp! Sương mù ở đâu vậy?

Hoàng Thượng Chí cũng ngơ ngẩn, lạ lùng lắc đầu đáp:

- Tôi cũng không biết! Mặc nó, chúng mình chạy nhanh lên!

Chàng vừa dứt lời, bỗng trong cốc đạo trước mặt có một bóng người chập chờn dường như ma quỉ, từ trong sương trắng ấy từ từ bước ra. Thì, ra đó là một lão già áo đen, mặt trắng bệch như không có chút máu, hình thể chẳng khác nào một xác chết.

Hoàng Thượng Chí buột miệng nói:

- Sao lão già độc vật này cũng gia nhập Thiên Tề Giáo?

Ngô Tiểu My ngạc nhiên nói:

- Lão độc vật! Hắn là ai?

Hoàng Thượng Chí thản nhiên nói:

- Độc Vật Dư Hóa!

Ngô Tiểu My hơi lo nói:

- Ồ! Lão Độc vật này xuất hiện thì chúng mình mệt nhọc đấy!

Chỉ trong phút chốc sương trắng đã phong tỏa tất cả những miệng cốc đạo rồi.

https://thuviensach.vn

Độc Vật Dư Hóa dừng bước cách hai người chừng năm trượng, giọng cười rờn rợn, nói:

- Lãnh Diện Nhân! Mi và con bé này đã thành con ba ba trong chậu rồi...

Lão dừng lại đưa tay chỉ chung quanh tiếp:

- Thực Cốt Hương Sương này dẫu là thần tiên cũng khó mà rời khỏi, vậy chúng bay tốt hơn là ngoan ngoãn chịu trói thì mới mong thoát khỏi cái nạn biến thành nước!

Ngô Tiểu My tức giận, quát:

- Lão Độc Vật! Bổn cô nương giết mày trước đã!

Thân hình nàng vừa nhúc nhích như muốn nhảy chồm đến.

Hoàng Thượng Chí vội giơ tay cản lại nói:

- Cô nương hãy chậm lại đã!

Ngô Tiểu My đâu hiểu con người của Độc vật nên ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

Hoàng Thượng Chí thấy thái độ nóng như lửa của nàng nên vội đáp:

- Lão quái vật này thân thể đều chứa chất độc, chạm vào nó không được!

Ngô Tiểu My vẫn chưa nguôi giận hỏi:

- Nói thế lẽ mình chờ chết sao?

Hoàng Thượng Chí lắc đầu nói:

https://thuviensach.vn

- Để tôi xử trí!

Tiểu My trố mắt nhìn Thượng Chí hỏi:

- Anh có cách chế ngự chất độc ấy sao?

Thượng Chí ngập ngừng nói:

- Điều này... thì không có, nhưng tôi từng đánh qua với nó, cũng có thể đối phó được một lúc.

Lần trước đánh nhau tranh giành báu vật. Hoàng Thượng Chí từng bị Độc Vật Dư Hóa đánh một chưởng, nhưng chẳng hề gì cả. Điều đó làm cho chàng nghỉ đến sự thoát thai đổi cốt của Địa Mạch Linh Toàn sức kháng độc của chàng mãnh liệt.

Tuy nhiên, chàng vẫn chưa dám chắc chắn lắm! Giờ đây lâm vào cảnh cấp bách chàng lại nảy ý mạo hiểm một lần nữa.

Hoàng Thượng Chí vừa nói xong đột nhiên bay tới trước hai trượng, bửa ra một luồng kình lực như xô núi.

Độc vật Dự Hóa cười gằn một tiếng, né qua cái chưởng khiếp người ấy, đồng thời song chưởng xuất toàn lực đánh chéo qua.

Hoàng Thượng Chí đã chuẩn bị sẵn nên nín hơi khép các huyệt đạo lại, thâu song chưởng vào, rồi lại đánh ra lẹ, hơn nháy mắt, vừa lúc đón lấy chưởng phong của đối phương:

- Bùng!

Một tiếng lớn phát ra, Độc vật Dự Hóa liền bị thối lui ba bước.

Hoàng Thượng Chí cảm thấy chưởng phong của đối phương mới chạm vào thịt mình thì đã nổi ngứa, nhưng vì có kinh nghiệm lần trước nên chàng

https://thuviensach.vn

không bận tâm đến.

Chàng lại tiến tới, tay phải đánh ra một chiêu Ma Chưởng Hàng Long, tay trái vận chỉ lực, như mũi nhọn, dùng võ công Đông Kim Chỉ đánh ra.

Hai thứ tuyệt học võ lâm cùng xuất ra một lần, cái công lực này thật là hiếm có trên giang hồ.

Độc Vật Dư Hóa kinh hồn, vội lách mình tránh sang một bên.

Cái né này của lão nhanh như chớp, nhưng vẫn còn chậm hơn Hoàng Thượng Chí một bước, tuy có thể thoát khỏi những luồng chỉ phong thọc lủng Kim nát đá ấy, nhưng còn ngọn Ma Chưởng Hàng Long huyền ảo ghê gớm kia thì làm sao tránh khỏi?

Độc Vật Dư Hóa đã bị Thượng Chí chụp ngay vai.

Nhưng chàng giật mình kinh ngạc vội đẩy mạnh một cái rồi rút tay lại vì khi tay Thượng Chí vừa chạm vào vai đối phương thì cảm thấy như mình bốc một khối sắt trui đỏ, nóng không thể nào chịu nổi.

Độc Vật Dư Hóa bị cái đẩy của Thượng Chí bắn văng ra mấy trượng ngã nhào xuống đất.

Hoàng Thượng Chí kinh hãi xem lại bàn tay mình, nhưng thấy không có việc gì xảy ra, nên chàng mới yên tâm.

Bỗng nghe Tiểu My thét lên:

- Lão Độc Vật! Để tánh mạng của mi lại đây rồi đi cũng chưa muộn!

Tiếp theo, người Ngô Tiểu My đã như tên bắn phi vút đến bên Độc Vật Dư Hóa, trong lúc lão này đang muốn đứng lên tẩu thoát.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí giật mình, nhưng ra tay ngăn trở không kịp nữa, vội kêu lên.

- Cô nương! Không được...

Tiếng kêu của chàng chưa dứt, nàng đã ra chiêu công đến Độc Vật Dư Hóa.

Một tiếng ai vang lân, thân hình của Ngô Tiểu My đã ngã bật ngửa xuống đất.

Độc Vật Dư Hóa lẹ làng nhún mình một cái đã mất dạng trong đám sương trắng đang cuồn cuộn bốc ra.

Hoàng Thượng Chí lo sợ vô cùng vội nhảy đến ôm xốc Ngô Tiểu My. Chỉ thấy mắt nàng khép cứng, mặt tái xanh, bàn tay nõn nà của nàng giờ đã biến thành đỏ bầm.

Chàng quýnh cả chân tay, nhưng cũng đã điểm vào mấy chỗ huyệt đạo trên người Tiểu My để chận sự phát độc.

- Nếu mà nàng chết tại đây...

Chàng vừa nghĩ đến đó, bất giác toàn thân nổi gia gà.

Thình lình một tiếng huýt âm u từ xa xa đưa lại.

Hoàng Thượng Chí liếc mắt nhìn bốn phía lòng đầy lo ngại! Chàng chỉ thấy toàn hơi Thực Cốt Hương Sương từ các cốc đạo bay dần vào chỗ đứng.

Chàng thất kinh hồn vía! Nếu mà lời nói của Độc Vật Dư Hóa không sai thì họa chăng chỉ một mình chàng thoát được còn Ngô Tiểu My e khó sống nổi.

https://thuviensach.vn

Càng lúc sương độc từ bốn bên càng bao lại gần.

Cả cái khoảng đất rộng có chừng một mẫu đó chỉ còn lại nửa khoảng giữa chưa bị sươngđộc che kín thôi.

Rồi chỉ chốc lát, khoảng trống lại bị thu hẹp dần.

Hoàng Thượng Chí ôm Ngô Tiểu My đang mê man lòng bối rối lo sợ không biết làm cách nào cứu tỉnh nàng cả.

Bỗng một giọng nói như ma kêu quỉ hú vang lên:

- Lãnh Diện Nhân! Nếu ngươi muốn sống thì hãy bỏ con bé ấy xuống, đi ra xa mười trượng về phía đông!

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Giai Nhân Ngộ Độc

Hoàng Thượng Chí nghe nói như vậy, tức giận, lớn thét:

- Dư Hóa! Có ngày Lãnh Diện Nhân này sẽ khiến cho ngươi chết không có chỗ vùi thây!

Tiếng của Dư Hóa lại vang lên trong làn sương độc:

- Ha! Ha! Nhưng sự thật trước mắt đây là ngươi không thể nào sống được nữa, thì chớ có mơ mộng hão huyền! Ha! Ha! ...

Hoàng Thượng Chí nghe hắn cười nói ngạo mạn như vậy thì càng tức giận không để đâu cho hết. Chàng nghĩ phải chi trước đây chàng hạ sát hắn ngay thì có đâu giờ này hắn được ngang tàng như vậy. Chàng vận công lực thét lớn:

- Lão ác ma kia! Ngươi có dám chường mặt ra đây không? Đừng có làm thói chuột nhắt hèn hạ trốn chui trốn nhủi trong hang mà khua môi múa mỏ!

Qua một lúc Hoàng Thượng Chí vẫn không nghe Dư Hóa trả lời, chàng khinh bỉ hỏi:

- Dư Hóa! Có phải ngươi đã sợ chẳng dám đường hoàng đối địch với ta chăng?

https://thuviensach.vn

Nếu thế thì ngươi chống mắt lên mà xem ta ra khỏi đây!

Hoàng Thượng Chí nói như thế là muốn làm cho Dư Hóa sợ chàng thoát ra khỏi sương độc của hắn để cho hắn xuất đầu lộ diện rồi chàng sẽ lợi dụng cơ hội ấy hạ hắn ngay mới mong thoát được nơi đây. Chứ thật ra chàng chẳng biết cách nào phá giải làn sương độc này cả.

Nhưng hình như Dư Hóa đã hiểu được dụng tâm của chàng. Hắng vẫn ẩn mặt nói vọng ra:

- Lãnh Diện Nhân! Ngươi đừng mong ra khỏi nơi đây! Giờ chết của người sắp đến rồi đó.

Ngừng một lát, hắn lại cất giọng lạnh lùng:

- Ngươi chẳng còn bao nhiêu thời gian nữa đâu! Hãy quyết định đi! Nếu ngươi không muốn thân thể biến thành máu đặc mà chết, thì lập tức làm theo lời nói của ta!

Đứa con gái ấy đẹp như tiên chết đi thì đáng tiếc thay! ...

Giọng đầy căm uất, Hoàng Thượng Chí ngắt lời Dư Hóa:

- Lão ác ma! Ta cho ngươi hay nếu cô gái này gặp phải chuyện không may, thì Thiên Tề Giáo các ngươi chẳng còn gì trên đời này!

Dư Hóa lạnh lùng cất tiếng:

- Đừng có mơ ước viển vông! Ngươi đã bỏ mất cơ hội thoát thân rồi.

Cái vòng sương độc đã thâu hẹp dần lại, còn không đầy mười trượng nữa.

Chết hay sống chỉ quyết định trong chớp mắt này!

https://thuviensach.vn

Độc Vật Dư Hóa lại cất giọng lạnh như băng:

- Lãnh Diện Nhân! Sao? Chết hay sống là do ý muốn của ngươi. Hãy lập tức bỏ người thiếu nữ trên tay xuống, đi ngay qua phía đông mười trượng...

Đầu óc Hoàng Thượng Chí làm việc rất nhanh. Chàng nghĩ mình đã qua sự thoát chi đổi cốt nhờ Địa Mạch Linh Toàn, thì có thể thoát khỏi làn sương độc này, nhưng Ngô Tiểu My thì chắc là phải chết. Đối phương muốn chàng bỏ Ngô Tiểu My xuống rồi đi về phía đông mười trượng! Không hiểu hắn có âm mưu gì đây. Hay là hắn muốn bắt Ngô Tiểu My trước rồi sẽ đối phó với chàng sau?

Vòng sương độc càng lúc càng thâu hẹp!

Chỉ còn năm trượng nữa là đến chỗ Hoàng Thượng Chí và Ngô Tiểu My...

Một luồng hương thơm lạ thường xông vào mũi Hoàng Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí nghĩ một lúc rồi quyết định tạm thời làm theo lời đối phương để cứu tính mạng Ngô Tiểu My trước rồi sau này sẽ liệu.

Nghĩ như vậy, chàng vừa định thốt lời ưng thuận. Bỗng có một tiếng nói rất nhỏ nhưng lại rõ ràng lọt vào tai chàng:

- Con à! Con có phải là truyền nhân của Ma Trung Chi Ma không?

Hoàng Thượng Chí giật mình ngơ ngác...

Tiếng nói này phải do một người nội công cao thâm phát ra vì kẻ tầm thường không thể dùng phép Truyền Âm Nhập Mật này được.

Trong lúc cấp bách, Hoàng Thượng Chí chẳng có thì giờ suy nghĩ, vội dùng phép Truyền Âm Nhập Mật đáp:

https://thuviensach.vn

- Đúng vậy! Người...

Tiếng nói bí mật lúc nãy lại vang lên ngắt lời Hoàng Thượng Chí:

- Ma Trung Chi Ma là chưởng môn nhân ở Ảo Ma Cung của phái Thiên Nam phải không?

Hoàng Thượng Chí càng ngạc nhiên hơn, chàng muốn tìm hiểu xem chủ nhân tiếng nói bí mật ấy là hạng người nào. Nhưng nhìn thấy làn sương độc dần dần ép tới, mồ hôi chàng toát ra như tắm.

Chàng chẳng còn suy nghĩ gì được nữa, vội đáp:

- Đúng vậy!

Tiếng nói bí mật lại âm thầm dội vào tai Hoàng Thượng Chí:

- Đã như vậy thì con phải có bảo vật truyền đại của Ảo Ma Cung là Ác Quỉ Châu Bài.

Hoàng Thượng Chí kinh hãi tột độ, vội nói:

- Có! Cái bài ấy hiện có trên mình tôi.

Tiếng nói bí mật lại vang vào tai chàng như lệnh truyền:

- Ác Quỉ Châu Bài có thể trừ được chất độc, đồ bẩn, khôi phục thần trí. Ngươi hãy thử đi!

Hoàng Thượng Chí nghĩ chẳng ra người truyền lời này là ai. Chàng chỉ biết được rõ ràng là người này đã dùng được Truyền Âm Nhập Mật tất không phải là hạng tầm thường. Nhưng điều mà Hoàng Thượng Chí lấy làm lạ lùng nhất là tại sao người này lại biết rõ các việc bí mật của chàng.

https://thuviensach.vn

Vòng sương độc thu hẹp dần, chỉ còn hai trượng nữa là đã xâm nhập vào thân thể của Hoàng Thượng Chí.

Cứ nhìn người thiếu nữ đã có lần cứu mình thoát chết đang ngất lịm trong tay, Hoàng Thượng Chí vội thò tay vào bọc lấy cái Ác Quỉ Châu Bài, vận công ép mạnh...

Mặt trái của cái bài ấy có cần một viên ngọc. Viên ngọc này đột nhiên bắn ra một luồng hào quang, xông thẳng ra ngoài mười mấy trượng.

Luồng hào quang này xông đến đâu, thì sương độc tức thời tan ngay đến đấy.

Chẳng mấy chốc làn sương độc đã bị phá trống một đường rộng chừng một trượng.

Hoàng Thượng Chí vô cùng mừng rỡ...

Tiếng nói của Độc Vật Dư Hóa đột nhiên nổi lên:

- Lãnh Diện Nhân! Ngươi đang giở trò quái gì đó? Bộ ngươi không muốn sống nữa sao?

Hoàng Thượng Chí ha hả cười một thôi dài, rồi cất giọng âm lạnh:

- Lão ác ma! Món nợ này ta và ngươi sẽ thanh toán sau! Giờ ta xin cáo từ.

Một tay ôm chặt lấy Ngô Tiểu My, một tay cầm Ác Quỉ Châu Bài vận thêm công lực trợ sức cho luồng hào quang, Hoàng Thượng Chí nhún mình chạy như bay theo luồng hào quang đó...

Tức thời những tiếng huýt âm u lại phát ra tứ phía. Hiển nhiên là Hoàng Thượng Chí chạy đi đã bị đối phương phát giác và truyền tin cho nhau.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí phóng nhanh một hơi ra ngoài cốc đạo dài hàng trăm trượng.

Trước mắt chàng sương độc đã hết hẳn, chàng lại đến một cốc hoang.

Cốc hoang này chính là nơi chàng đã bị bắt lần trước.

Hoàng Thượng Chí thở phào một cái như trút cả nổi lo âu từ nãy. Chàng cất Ác Quỉ Châu Bài vào mình.

Đưa mắt nhìn sơ chung quanh, Hoàng Thượng Chí lại phóng mình chạy bay theo cốc đạo mà ra ngoài.

Hoàng Thượng Chí vừa chạy vào cốc đạo, tức thời có những tiếng động ầm ầm nổi lên như là tuyết sập.

Thì ra bọn Độc Vật Dư Hóa đã dùng cây to, đá lớn từ trên xô xuống, định chôn vùi Hoàng Thượng Chí và Ngô Tiểu My.

Cây, đá vẫn rơi xuống ầm ầm như trời long đất lỡ.

Hoàng Thượng Chí liền dồn hết chân khí vào đơn điền, giở tuyệt kỹ khinh công Phù Quang Di Ảnh phi thân đi vun vút.

Chàng đã dùng tất cả công lực nên thân hình chàng như một lằn chớp bay nhanh qua các cây đá rơi xuống cốc đạo đó.

Chàng phi nhanh đến nỗi không ai nhìn thấy được thân hình chàng đâu cả, và những cao thủ Thiên Tề Giáo phục kích trên vách đá hai bên cốc đạo đó cũng chẳng kịp trở tay, tìm cách ngăn bước chàng.

Với thân pháp nhanh nhẹn vô song đó, Hoàng Thượng Chí đã bình an ra khỏi cốc đạo.

Từng luồng gió thoảng qua, Hoàng Thượng Chí khẽ rùng mình.

https://thuviensach.vn

Hoàng hôn nhẹ buông xuống giữa cảnh núi rừng trùng trùng điệp điệp.

Hoàng Thượng Chí lau mồ hôi trán, thầm cảm ơn người đã mách cho chàng cách thoát thân.

Chàng cúi nhìn Ngô Tiểu My đang ngất lịm trong tay chàng.

Sắc mặt Ngô Tiểu My xanh rờn hơi thở rất yếu ớt. Bàn tay phải sưng to lên gấp ba lần người thường, da nàng đã biến sang màu tím thẫm.

Hoàng Thượng Chí cau mày, thở dài một tiếng. Đối với các chất độc, chàng hoàn toàn mù tịt, vả lại Độc Vật Dư Hóa đã lừng danh giang hồ là người dùng chất độc khủng khiếp nhất, thì giờ đây chàng biết tìm đâu ra người giải độc cho Ngô Tiểu My!

Tổ phụ của Ngô Tiểu My võ công rất cao siêu, có lẽ giải được chất độc này. Nhưng giờ đây nàng đang mê man, không mở miệng nói được tiếng nào, thì làm sao biết được Bất Lão Tiên Sinh hiện ở đâu?

Hoàng Thượng Chí cũng chẳng biết được Ngô Tiểu My còn sống được bao lâu nữa.

Bất giác chàng thở dài não nuột, nhớ lại trước đây Ngô Tiểu My đã cứu thoát khỏi tay tử thần. Thế mà giờ đây chàng đành phải nhìn ân nhân mình thọ hại bởi chất độc mà chẳng biết cách nào cứu chữa.

Hoàng Thượng Chí thẩn thờ bồng Ngô Tiểu My nhắm hướng bìa rừng thẳng tiến.

Chàng cũng chẳng biết là đi như thế với mục đích gì...

Vầng trăng đã lên cao, làm lu mờ các vì sao sáng nhất, gieo ánh vàng xuống vạn vật. Ánh sáng xuyên qua khe lá, rụng xuống đất, dệt thành tấm thảm hoa tuyệt mỹ.

https://thuviensach.vn

Trước mặt Hoàng Thượng Chí, một con đường rộng phơi mình dưới ánh trăng thanh.

Chàng dần bước lên đại lộ, chẳng biết nên đi về hướng nào.

Đang lúc phân vân ấy...

Trong bóng tối một tàn cây lớn bên đường chợt vang lên tiếng gọi nghe rất rõ ràng:

- Con à! Hãy lại đây!

Hoàng Thượng Chí giật mình, vội dừng bước quay mình lại.

Ánh mắt chàng chạm vào một bóng người trung niên như dáng một văn sĩ đang đứng dưới bóng cây.

Nhìn qua người ấy, Hoàng Thượng Chí cảm thấy vui mừng vô cùng, như là người lạc đường trong đêm tối bắt gặp ánh lửa soi đường.

Chàng vội tung mình đến trước mặt người đó, cúi đầu thi lễ, và cất giọng kích động:

- Lão tiền bối! Vãn bối Hoàng Thượng Chí xin kính chào lão tiền bối!

Người văn sĩ trung niên đó vội xua tay, nói:

- Miễn lễ cho con! Hãy bỏ người trên tay xuống đã.

Nguyên người văn sĩ trung niên này chính là ông nội của Ngô Tiểu My, Bất Lão Tiên Sinh.

Hoàng Thượng Chí như trút khỏi gánh nặng trên vai, vội để Ngô Tiểu My xuống đất rồi hỏi:

- Những lời chỉ bảo lúc nãy là do lão tiền bối đã...

https://thuviensach.vn

- Không sai!

Bất Lão Tiên Sinh vừa tiếp lời Hoàng Thượng Chí vừa cúi mình xem xét kỹ vết thương của Ngô Tiểu My. Bất giác ông cất giọng kinh hãi:

- Cái độc này thật nguy hại...

Hoàng Thượng Chí lo sợ hỏi dồn:

- Có lẽ nào không thể cứu...

Nhưng chàng kịp nghĩ mình không nên hỏi như vậy, nên nín bặt luôn.

Bất Lão Tiên Sinh ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Cứu thì có cách nhưng phải công phu lắm.

Hoàng Thượng Chí nghe thế hơi yên tâm. Chàng nghĩ mình chẳng còn việc gì đáng lưu lại đây, liền chắp tay nói:

- Vãn bối xin cáo từ!

- Khoan đã!

Bất Lão Tiên Sinh xuất cả hai tay, điểm vào mấy chục đại huyệt của Ngô Tiểu My, rồi cho tay vào bọc lấy ra mấy viên thuốc.

Ông cạy miệng Ngô Tiểu My bỏ vào ba viên, còn mấy viên kia thì nhai nát bôi lên chỗ tay bị độc của nàng.

Xong đâu đó, Bất Lão Tiên Sinh mới ngẩng đầu nói với Hoàng Thượng Chí.

- Con đã mạo hiểm cứu thoát cháu My, lão phu thay mặt nó mà cảm ơn của vãn bối!

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí khiêm nhượng đáp:

- Không dám! Trước đây vãn bối đã từng được Ngô cô nương cứu mạng. Nay tuy vãn bối đưa Ngô cô nương ra khỏi nơi nguy hiểm, nhưng nếu không gặp được lão tiền bối thì chắc là vãn bối cũng chẳng còn sống đến giờ này.

Bất Lão Tiên Sinh đột nhiên hỏi:

- Lệnh sư đã mất rồi à?

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên đáp:

- Phải! Nhưng sao lão tiền bối lại biết được?

- Một người đàn bà tự xưng là Thất Hồn Nhân đã nói cho lão phu biết.

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên vô cùng. Xem thế thì quả thật Thất Hồn Nhân chẳng rời chàng một bước. Nhưng chàng chẳng hiểu tại sao Thất Hồn Nhân lại đem chuyện của chàng nói với Bất Lão Tiên Sinh? Như vậy chả trách Bất Lão Tiên Sinh đã biết chàng có mang theo Ác Quỉ Châu Bài.

Hoàng Thượng Chí dại gì mà không nhân cơ hội này hỏi về thân thế Thất Hồn Nhân để giải đáp những thắc mắc mà lâu nay chàng vẫn canh cánh bên lòng.

Chàng cất tiếng hỏi ngay:

- Lão tiền bối và Thất Hồn Nhân hẳn đã quen biết từ lâu?

Bất Lão Tiên Sinh ngẩng mặt lên trời cười ha hả một lúc rồi nói:

- Khi lão phu xuất hiện trên giang hồ, thì Thất Hồn Nhân còn nằm trong bụng mẹ, thì làm sao mà quen biết từ lâu! Lão phu mới biết đây thôi.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí mỉm cười nói:

- Lão tiền bối có thể cho vãn bối biết mặt thật của Thất Hồn Nhân chăng?

Bất Lão Tiên Sinh nghiêm mặt hỏi lại:

- Tại sao con lại hỏi mặt thật của Thất Hồn Nhân làm gì vậy?

Hoàng Thượng Chí buồn buồn đáp:

- Vãn bối đã thọ lãnh ân huệ của hai mẹ con Thất Hồn Nhân rất nhiều, dẫu có nát thịt tan xương cũng khó mà đến đáp cho xứng. Chỉ là...

Bất Lão Tiên Sinh ngắt lời chàng:

- Con đã có hỏi qua bà ta, nhưng bà ta không cho biết à?

- Vâng!

Bất Lão Tiên Sinh lắc đầu nói:

- Lão phu cũng không thể nói ra được. Khi Thất Hồn Nhân gặp lão phu thì chỉ yêu cầu một điều là giữ bí mật hành tung và thân thế của bà ta.

Hoàng Thượng Chí thở dài một hơi, lòng đầy cảm xúc.

Bất Lão Tiên Sinh lại nói tiếp:

- Con đã là kẻ truyền nhân của Ma Trung Chi Ma lại còn giữ được tín phù của vị chưởng môn. Vậy con có muốn tiếp lấy chức vị chưởng môn đó không?

Hoàng Thượng Chí ngẫm nghĩ một lúc, rồi nét mặt chàng lạnh lại, nói:

https://thuviensach.vn

- Điều này... thật khó không tuân theo lệnh của sư phụ. Nhưng hiện giờ vãn bối đang mang nặng mối huyết thù, việc báo thù là cấp bách hơn cả.

Bất Lão Tiên Sinh thở dài, buồn buồn nói:

- Ừ! Mong sau này con sẽ thanh trừng môn đồ, chấn hưng phái Thiên Nam.

Hoàng Thượng Chí ngơ ngẩn gật đầu. Tuy chẳng biết thanh trừng môn đồ là hàm ý gì, nhưng chàng cũng không muốn hỏi nhiều. Chàng nghĩ rằng việc đó quá xa xôi, khó có hy vọng đạt được. Vì kẻ thù của chàng là một ma đầu khét tiếng hiện thời, hắn đã làm cho Hắc Bạch hai đạo. Võ lâm giang hồ phải rùng mình khiếp sợ, chàng tuy đã gặp được hai lần kỳ duyên làm cho công lực tăng lên rất nhiều, mà vẫn không thể đối địch nổi với kẻ thù, thì việc báo cừu này rất khó mà biết được kết quả sẽ như thế nào.

Bất Lão Tiên Sinh đột nhiên đưa tay chỉ vào một gốc cây gần đó nói với Hoàng Thượng Chí:

- Con hãy ngồi xuống đây!

Hoàng Thượng Chí ngước mắt hỏi lại:

- Lão tiền bối còn việc vì dạy bảo chăng?

Bất Lão Tiên Sinh gật đầu, nghiêm nghị đáp:

- Có một việc rất quan trọng ta cần phải nói rõ với con trước khi về núi.

Hoàng Thượng Chí động lòng, vội tiến lại với gốc cây, ngồi xuống, ngước mặt chờ đợi.

Sắc mặt Ngô Tiểu My lúc này đã bớt tái, chỗ sưng nơi bàn tay cũng đã bớt rất nhiều.

https://thuviensach.vn

Bất Lão Tiên Sinh, cặp mắt sáng như sao, nhìn ngay mặt Hoàng Thượng Chí, hỏi:

- Nghe nói con thù ghét tất cả những người đàn bà phải không?

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên im lặng một lúc lâu, mới gật đầu đáp gọn:

- Vâng!

Bất Lão Tiên Sinh lại hỏi tiếp:

- Vì má con thất tiết tái giá, nên con sinh lòng thù ghét tất cả đàn bà à?

Hoàng Thượng Chí giật mình, nhưng tiếp đó đôi mắt chàng chứa đầy vẻ oán thù, mặt đằng đằng sát khí, nghiến răng nói:

- Có lẽ là vậy!

Bất Lão Tiên Sinh lắc đầu, nói:

- Quan niệm đó thật là sai lầm!

- Sai lầm?

- Dĩ nhiên! Thiên hạ không ai không phải là cha mẹ. Chỉ là...

Hoàng Thượng Chí vội ngắt lời:

- Vãn bối cũng từng nghĩ như vậy, nhưng sự thật đây lại quá sức phũ phàng!

Bất Lão Tiên Sinh ôn tồn bảo:

- Việc đời có rất nhiều ẩn khúc mà ta không thể lấy thường tình xét đoán được...

https://thuviensach.vn

Sau này con sẽ hiểu lời của ta.

Hoàng Thượng Chí chầm chậm cúi đầu xuống!

Nếu người trước mặt đây không phải là vị tiền bối hơn trăm tuổi, được các nhân vật võ lâm hết lòng kính mến, đức vọng cao cả thì Hoàng Thượng Chí đã bỏ đi ngay.

Chàng lo sợ và chán ghét, không muốn nghe nói đến chuyện mẹ chàng. Vì vậy khiến cho chàng ngồi cúi đầu, tức giận muốn trào máu họng.

Bất Lão Tiên Sinh dịu dàng nói:

- Con à! Con nên thật thà mà trả lời câu hỏi này của ta.

Hoàng Thượng Chí ngẩng đầu nhìn Bất Lão Tiên Sinh, lấy làm ngạc nhiên, nói.

- Có điều gì cần chỉ giáo, xin lão tiền bối cứ nói ra vãn bối xin thành tâm đáp lời.

- Con yêu Ngô Tiểu My không?

Hoàng Thượng Chí kinh ngạc, chàng không ngờ Bất Lão Tiên Sinh lại hỏi chàng điều ấy.

Chàng đứng bật dậy im lặng một lúc lâu mới nói:

- Điều này xin miễn cho, vì vãn bối không thể trả lời được.

Bất Lão Tiên Sinh lạ lùng hỏi:

- Vì sao lại không thể trả lời được?

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng đáp:

https://thuviensach.vn

- Vãn bối chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Bất Lão Tiên Sinh lại hỏi:

- Có phải vì cái quan niệm sai lầm của con khiến con không nghĩ qua vấn đề ấy không?

Hoàng Thượng Chí vẫn nhất quyết:

- Vãn bối cam thất lễ! Vấn đề này không thể trả lời được.

Bất Lão Tiên Sinh cau mày nói:

- Vậy ta hỏi con, trước đây không lâu, My nhi đã cứu con từ dưới sông và con đã ở trong phòng ngủ của nó mà nghỉ ngơi đến mấy ngày...

Hoàng Thượng Chí vội ngắt lời, nói:

- Đối với vấn đề ân oán, vãn bối rất minh bạch, lúc nào vãn bối cũng kiếm cách bồi đáp công ơn của Ngô cô nương.

Bất Lão Tiên Sinh tiếp lời lúc nãy:

-... Còn nữa! Con My thọ hại trong tay sứ giả Ảo Ma Cung, con đã cứu nó, cả hai mướn phòng ở khách sạn, việc này có không!

- Có! Nhưng việc đó vẫn khó mà đền đáp một phần vạn cái ân huệ của nàng đối với vãn bối.

Bất Lão Tiên Sinh lại nói:

- Nhưng hiện giờ con lại cứu nó và chịu cực khổ ẵm nó lại đây!

Bản tính kiêu ngạo, lạnh lùng lại trở về với Hoàng Thượng Chí, chàng ngẩng đầu lên, lãnh đạm nói:

https://thuviensach.vn

- Việc này có điều gì không hay đâu?

Bất Lão Tiên Sinh trầm giọng nói:

- Cái quan trọng nhất của người con gái là sự thanh bạch. Các thiếu nữ trong võ lâm tuy không giữ được những chi tiết lễ nghi nhỏ nhặt, nhưng cũng nên có giới hạn...

Hoàng Thượng Chí cau mày, ngắt lời ông:

- Vãn bối nào phải là người vô đức hạnh?

Bất Lão Tiên Sinh gắt giọng:

- Con nghe ta nói đã! Con đã nghỉ tại phòng ngủ của nó mấy ngày, hai người lại cùng nhau lưu trú trong khách sạn, còn ẵm nhau đôi ba lần như thế có thể nói là đã có cái thân mật về xác thịt...

Hoàng Thượng Chí hoảng hốt, thối lui một bước, nói:

- Nếu vậy vãn bối không nên cứu nàng sao?

Bất Lão Tiên Sinh dịu giọng nói:

- Không! Con không làm điều gì sai quấy cả!

Hoàng Thượng Chí mở to mắt, nói:

- Vậy ý muốn của lão tiền bối trong mấy lời lúc nãy là...

- Là mong con chấp nhận ý kiến của ta.

Hoàng Thượng Chí lại hỏi:

- Ý kiến đó như thế nào? Thưa lão tiền bối!

https://thuviensach.vn

- Kết hôn với con My!

Nghe Bất Lão Tiên Sinh nói như vậy, Hoàng Thượng Chí tay chân bủn rủn. Chàng không ngờ một vị tiền bối lừng danh trong võ lâm lại đưa ra ý kiến ấy với chàng.

Chàng thoạt nhớ lại cách đây không lâu, ở trong một khách sạn. Hai mẹ con Thất Hồn Nhân cải trang thành hai vị lương y, giải độc cho Ngô Tiểu My và hết lời khuyên chàng nên kết hôn với Ngô Tiểu My. Vừa rồi kẻ bảo chàng vào Liên Hoàn Thao cứu Ngô Tiểu My cũng là Thất Hồn Nhân!

Đây rõ ràng là một việc đã được sắp đặt dự tính từ trước và người chủ mưu là Thất Hồn Nhân.

Thất Hồn Nhân!

Thất Hồn Nhân liên hệ thế nào với chàng?

Tại sao Thất Hồn Nhân lại làm như vậy?

Hoàng Thượng Chí đã nghĩ hàng trăm ngàn lần mà cũng vẫn không hiểu gì cả!

Đồng thời hình ảnh Đông Phương Huệ lại nổi lên trong óc chàng, những lời đau xót ấy... cái hôn không quên được ấy... khiến chàng thầm nói:

- Ở đời này mình chưa hề yêu một cô gái nào cả. Nếu có, thì đó là người bạn kim lan Đông Phương Huệ, nhưng nghĩa muội của ta đã đi rồi, trong lời của nghĩa muội ta, đã biểu lộ sự xa ta vĩnh viễn!

Bất Lão Tiên Sinh bỗng nói:

- Con ơi! My nhi yêu con lắm đấy. Vả lại sự kết hợp của hai con, không có chỗ nào sai cả.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí cười một cách khó chịu, nói:

- Xin lão tiền bối bỏ lỗi! Vãn bối khó mà tuân theo được!

- Có lẽ nào con lại buộc My nhi phải lấy người khác?

Hoàng Thượng Chí chẳng biết nên cười hay khóc, chàng liền vặn hỏi:

- Lý do mà lão tiền bối nêu ra có phải là hơi miễn cưỡng không?

Bất Lão Tiên Sinh thở dài, nói:

- Nhưng con ơi! Đời này My nhi rất khó mà lấy người khác nữa.

- Điều này vãn bối không thể xen vào được.

- Nếu nói về phương diện đạo nghĩ thì sao?

Hoàng Thượng Chí lãnh đạm đáp:

- Vãn bối chẳng có trách nhiệm gì cả.

- Con không vừa ý điều gì?

Hoàng Thượng Chí ôn tồn đáp:

- Chuyện hôn nhân là đại sự không nên ép buộc, vì e rằng sẽ không được hạnh phúc.

Bất Lão Tiên Sinh chẳng biết phải đối đáp thế nào nữa. Trước hết ông vì cháu gái của mình, sau nữa là được sự ủy thác của Thất Hồn Nhân, muốn thúc đẩy cho hai người thành gia thất với nhau, chẳng ngờ rốt cuộc không làm nên việc gì cả, mà chỉ tốn công trò chuyện nãy giờ với người con trai có gương mặt lạnh tựa tuyết băng và ý chí khó ai lay chuyển.

https://thuviensach.vn

Thật thế, Bất Lão Tiên Sinh chẳng còn cách nào cưỡng ép Hoàng Thượng Chí tuân theo lời mình.

Hoàng Thượng Chí im lặng một lúc lâu, rồi chắp tay vái chào Bất Lão Tiên Sinh, nói:

- Lão tiền bối chẳng còn điều gì cần dạy bảo thì vãn bối xin cáo từ.

Bất Lão Tiên Sinh khẽ gật đầu, cất giọng đượm buồn:

- Vạn sự đều do nơi duyên số con à! Con đi đi.

Hoàng Thượng Chí nhìn Ngô Tiểu My đang mê man, lòng thầm xin lỗi với nàng, rồi quay mình phi nhanh lên đường cái đi thẳng.

Bất Lão Tiên Sinh nhìn theo cho đến khi bóng Hoàng Thượng Chí biến mất trong ánh trăng, rồi hướng mặt lên ngọn cây, nói:

- Vạn sự đã định trước rồi, sợ rằng sức người khó mà thay đổi vận mạng được!

Một bóng người từ trên tàn cây um tùm đó rơi xuống, thân pháp nhẹ nhàng tựa chiếc lá mùa thu cuốn theo làn gió nhẹ.

Bóng người đó là một thiếu phụ có thân hình tuyệt đẹp, mặt phủ một vuông khăn.

Vừa rơi xuống đất, bóng người ấy cúi mình vái chào Bất Lão Tiên Sinh một cái.

Bóng người ấy chính là con người thần bí vô song...

Thất Hồn Nhân!

Với giọng buồn bã, Thất Hồn Nhân khẽ bảo:

https://thuviensach.vn

- Đây là trách nhiệm của hậu bối, không thể không lo lắng đến.

Bất Lão Tiên Sinh lắc đầu đáp:

- Có lẽ những biến chuyển sau này không giống như dự đoán của cô đâu.

Thất Hồn Nhân cũng lo ngại đáp:

- Nếu không may lời đó là đúng, thì hậu quả rất đáng lo ngại.

Bất Lão Tiên Sinh buồn bã nói:

- Ta cứ tận lực mà làm rồi tùy theo sự quyết định của trời, nếu việc không thành là do số mạng đã như vậy, chứ không phải ta không chịu làm. Lão phu vì việc nhà mà phải tái hiện giang hồ, đó cũng là do lòng thành mà thôi, rồi đây lão phu sẽ trở về rừng núi, vĩnh biệt sự lai vãng giang hồ.

Nó xong ông ôm lấy Ngô Tiểu My, chỉ khẽ lắc vai một cái đã bay vút ra ngoài ba trượng, chớp mắt đã mất dạng.

Thất Hồn Nhân đứng sững hồi lâu, rồi mới thở dài, chầm chậm nói:

- Việc gì cũng khó mà tốt đẹp cả, mình chỉ có thể coi trọng sư đạo thôi.

Thất Hồn Nhân khẽ nhún một cái, thân hình đã bắn vào rừng cây, mất dạng.

Hoàng Thượng Chí sau khi rời khỏi ông cháu Bất Lão Tiên Sinh, chàng cảm thấy như vừa thoát khỏi một gánh nặng ngàn cân. Lợi dụng đêm trăng sáng, chàng phi nhanh vun vút như một bóng chim đêm...

Nhưng đối với việc Bất Lão Tiên Sinh có ý bắt ép chàng phải kết hôn với Ngô Tiểu My vẫn theo ám ảnh chàng mãi, và trong đó lại có thêm Thất

https://thuviensach.vn

Hồn Nhân một người thần bí vô song đối với chàng này nữa, Thất Hồn Nhân muốn đi đến mục đích gì, thật làm cho người ta khó hiểu.

Hoàng Thượng Chí phi thân mỗi lúc một nhanh, như muốn quên đi những chuyện vừa xảy ra. Gió thổi ngược bên tai chàng vun vút.

Đang lúc phi nhanh đó, đột nhiên Hoàng Thượng Chí thấy một bóng đen như ma quỷ hiện hồn vút nhanh vào một ngọn núi bên kia đường với một tốc độ kinh khủng, làm cho chàng phải kinh ngạc.

Tiếp đó có hai bóng đen nữa! ...

Rồi ba bóng đen...

Trước sau có đến mười mấy bóng đen, chúng phi vào một địa điểm là ngọn núi bên kia đường.

Cứ theo thân pháp của các bóng đen đó mà xét đoán thì chắc rằng chúng đều là những cao thủ hiếm có trong võ lâm. Điều này càng làm cho Hoàng Thượng Chí kinh ngạc hơn.

Tức thời, chàng nổi lên tính hiếu kỳ, thân hình chàng nghiêng qua một bên, rời khỏi đường cái, phóng vào chỗ những bóng đen vừa biến mất.

Chàng thấy chúng phi nhanh lên núi rồi mất dạng...

Hoàng Thượng Chí đến dưới chân núi, ngước nhìn lên.

Triền núi rất trơ trọi, chỉ có một vài đám cỏ và cây rừng lưa thưa. Dưới ánh trăng, soi rõ trên đỉnh núi có một đám cây tùng cao vút, lờ mờ để lộ một góc điện và hình ảnh khi ẩn khi hiện của vách tường. Hình như đó là một cái miếu.

Gió núi nhè nhẹ thổi...

https://thuviensach.vn

Trăng thanh rải ánh sáng bàng bạc xuống vạn vật đang say ngủ.

Nếu mà phóng ngay lên đỉnh núi, thì sẽ bị phát giác ngay, vì triền núi không có cây, đá để ẩn núp, Hoàng Thượng Chí còn đang do dự thì...

Đúng lúc ấy.

Lại có bảy tám bóng đen phóng nhanh đến.

Hoàng Thượng Chí nghĩ ra một kế, liền ẩn vào sau một thân cây, chờ cho tốp người này lướt qua rồi dùng kinh công tuyệt đỉnh theo gót người sau cùng.

Hoàng Thượng Chí theo sau tốp người, không gây ra một tiếng động nhỏ, thân hình chàng tựa hồ một bóng ma bay chập chờn sau đám người đó. Nếu như có người rình xem, thì cũng tưởng rằng chàng là người đồng bọn thôi.

Cả tốp người này đều có khinh công thượng thặng, họ lướt nhẹ trên lá cây, ngọn cỏ mà phóng nhanh lên đỉnh núi.

Người đi sau cùng cứ cách vài trượng thì huýt một cái rất khẽ.

Chỉ trong chốc lát họ đã lên tới đỉnh núi.

Những cây tùng cao vút, tàn lá um tùm che lấp cả một cái Miếu đã sụp đổ.

Hoàng Thượng Chí nhảy vút lên ngọn một cây tùng, rồi từ cây này chuyển qua cây khác, đi lần đến cổ miếu đó như là một con dơi lượn mình trong đêm vắng.

Trong chánh điện của ngôi cổ miếu đèn đuốc sáng choang, xung quanh có hàng mấy chục người già, trẻ ngồi ngay ngắn.

https://thuviensach.vn

Sau khi tốp người cuối cùng đã vào hết trong miếu, thì trước mặt bàn thờ chính, có một lão già mặt mũi trong rất dễ sợ, mắt sâu hoắm như hai cái lỗ đen ngòm trên cái đầu lâu, miệng rộng hoác tận mang tai, cái mũi to bằng nắm tay ngắn trên khuôn mặt bé, xíu và ốm teo, cằm không có lấy một sợi râu, như mày và tóc lại dài phủ gần hết khuôn mặt càng làm tăng vẻ cổ quái. Thân hình lão khoác một chiếc áo vàng...

Lão từ từ đứng dậy, đôi mắt sâu hoắm bắn ra những tia sáng lạnh người. Lão đảo mắt nhìn quanh một vòng rồi cất giọng âm trầm nói:

- Số người chắc đã đến đông đủ rồi! Bây giờ bổn hộ pháp tuyên bố cho chư vị hay mệnh lệnh của Đế Quân và những hành động chính yếu trong đêm nay của chúng ta.

Tất cả những người có mặt trong cổ miếu đó, đều nhìn chăm vào lão già áo vàng.

Trong điện im lặng đến nỗi một cây kim nhỏ rơi xuống cũng nghe tiếng.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Âm Mưu Độc Kế

Lão mặc áo vàng ngừng lời lại một tí, đảo mắt nhìn mọi người, rồi nói tiếp:

- Nhiệm vụ của các vị đi lần này phải cố hết sức tìm cho được Ma Ma Tôn Giả cũng là tung tích Ma Trung Chi Ma. Theo tin của bổn cung đại vệ đã theo dõi được, là hiện giờ võ lâm ở Trung Nguyên có xuất hiện một trang thiếu niên tên Bệnh Thần tự xưng là truyền nhân của Ma Trung Chi Ma đã thụ hết chánh truyền Ma Ma Chưởng Pháp nên võ công rất cao cường. Nhưng được biết rõ hơn nữa Bệnh Thần này là hóa thân của Lãnh Diện Nhân Hoàng Thượng Chí tuổi tác không quá hai mươi, vẻ người thanh nhã đẹp như một vị hoàng tử. Nhờ những điểm đó, chúng ta tìm tung tích của Ma Trung Chi Ma không còn khó nữa, nên các vị lúc ra tay với thằng nhỏ đó, đừng dùng độc thủ hạ sát, mà cố tìm thế bắt sống nó, thì thanh danh chúng ta mới được vang dội khắp giang hồ về sau này.

Các vị cao thủ đều ứng một tiếng tuân lệnh.

Lão áo lông man kim nở một nụ cười nham hiểm, rồi thò tay vào túi lấy ra một tấm bài tròn, đưa lên trước mặt, nói lớn:

- Đây, là lệnh chỉ của Đế Quân.

Các vị cao thủ đều nghiêm chỉnh đứng dậy, rồi xuống một chân, cúi đầu nghe lệnh.

https://thuviensach.vn

Lão áo lông man kim trầm tiếng đọc:

- Năm trưởng lão trong mười đại trưởng lão của Hỗn Cung Nguyên Lão Viện, lần này mạo hiểm đi vào Trung Nguyên, nếu tìm ra được sự thật thì hậu quả rất đáng lo. Vì vậy, ngũ châu duyên bài truyền xuống để kịp thời giải quyết cho năm vị trưởng lão đó, tránh khỏi hoạn nạn sau này.

Các vị cao thủ đứng lên bái tạ, rồi ngồi xuống chỗ cũ.

Lão áo lông man kim trầm lặng một lúc, rồi nói:

- Năm trưởng lão chắc đã tới nơi, vậy các vị giờ này, hãy đi làm theo kế hoạch đã dự định, chỉ trừ ra bốn vị điện chủ phải ở lại.

Trong khoảnh khắc, các vị cao thủ đã lẹ làng rời khỏi điện chỉ còn để lại bốn vị mặc áo lông dài màu đỏ ngồi yên đó.

Chẳng bao lâu trong điện đã bày ra hai bàn rượu, lão áo Man kim màu vàng phất tay một cái, nói với bốn lão áo đỏ:

- Chúng mình nhập tọa để chờ đợi.

Năm lão đó, liền quay mặt về cửa chánh điện, đôi mắt lim dim như thầy tu ngồi tịnh tâm trước bàn Phật.

Đêm khuya vắng lạnh. Rừng sâu núi thẳm. Màn sương lam ủ rũ đang bao phủ cả đại điện cổ tịch đó.

Trong đại điện chỉ thấy một màu đen, hiu quạnh, thoạt nhiên, có mấy tiếng chó sói oẳng oẳng từ xa xa vọng lại. Vẻ mặt năm lão đều biến sắc.

Chỉ nghe lão áo vàng cố bình tĩnh nói:

- Tới rồi! Bốn vị hãy để ý đừng để lộ vẻ gì nghi ngờ, chứ năm thằng già đó trở về đây không phải là chuyện tầm thường đâu!

https://thuviensach.vn

Bốn lão áo đỏ đều gật đầu.

Năm lão cùng đứng dậy rời khỏi bàn rượu, đi ra tam cấp ở ngoài điện.

Trong chớp mắt, nghe những làn gió vèo vèo bay vào cửa điện. Liền đó, loang loáng năm bóng người bước vào.

Lão áo vàng tới trước năm bóng người mới vào, cúi đầu, nói:

- Hộ pháp Mão Tam Hữu kính rước pháp giá của năm vị trưởng lão.

Tiếp đó, bốn lão áo dài đỏ cũng theo thứ tự bước tới, cúi đầu báo danh. Năm trưởng lão vừa bước vào đều nói:

- Miễn lễ cho quí vị.

Dứt lời, năm trưởng lão đó, bước tớ chính điện. Dưới ánh đèn sáp chiếu sáng, thấy rõ râu tóc năm người đều trắng phêu mình mặc áo cầm dài, trên tay người nào cũng cầm cương trượng ác quỉ, tuổi tác đã ngoài bảy mươi.

Hộ pháp Mão Tam Hữu gượng cười, bước tới trước mặt Thủ tịch, rồi cúi đầu, nói:

- Năm vị trưởng lão phong trần mệt nhọc, xin mời dùng trước cơm rượu.

Năm trưởng lão đó gật đầu, rồi bước tới bàn rượu nhập tọa.

Còn năm vị điện chủ cũng ngồi bàn rượu kế bên. Hộ pháp Mão Tam Hữu tự tay rót rượu cho năm vị trưởng lão kia, rồi mới trở lại ngồi bên bốn lão áo dài đỏ.

Tiếp đó, có hai Hán tử áo đen bưng cơm ra sớt cho từng người, rồi bưng bình rượu đứng hầu.

https://thuviensach.vn

Uống qua một hồi rượu, có một trưởng lão da mặt nhám đen như võ trái táo khô, ngồi Thủ tọa bên bàn rượu phía tả, trầm giọng nói:

- Mão hộ pháp và bốn trưởng lão đi trên giang hồ có nghe một tin rất rùng rợn, không biết quý nguyên lão đã biết chuyện đó chưa?

Vẻ mặt năm vị nguyên lão mới vào đều kinh ngạc quay đầu nhìn qua năm trưởng lão. Một nguyên lão cúi đầu, nói:

- Việc gì chúng tôi chưa hiểu được, xin mời trưởng lão nói rõ.

Hàm râu bạc của Mão hộ pháp phấp động mấy cái tỏ vẻ khác thường nói:

- Chưởng môn hiện nay muốn lập lại giới luật của tổ sư là luyện Truy Hồn Công...

Năm vị nguyên lão toàn thân đều chấn động, mặt biến sắc.

Mão Tam Hữu chau mày, nói:

- Điều này tôi đã điều tra rõ ràng!

Năm vị nguyên lão đều nói:

- Thế thì trái với luật cấm của tiên Đế Quân rồi.

Ánh hào quang sáng quắc của Mão Hộ Pháp rọi thẳng vào mặt năm vị nguyệt lão, nói:

- Võ lâm ở Trung Nguyên đều thinh truyền rằng Ảo Ma Cung của Thiên Nam sai phái đại vệ vào Trung Nguyên để nhặt lấy nguyên âm của thiếu nữ trong võ lâm.

Một nguyên lão tỏ vẻ sợ sệt, nói:

https://thuviensach.vn

- Thật ra việc này, chúng tôi mới được nghe lần đầu tiên.

Mão Hộ Pháp lạnh lùng nói:

- Việc này nếu là thật thì Nguyên Lão Viện chúng ta phải thi hành ấy môn quy.

Không khí trong điện trở nên trầm lặng, vẻ mặt mọi người đều trầm tư suy nghĩ.

Bỗng nhiên, vị trưởng lão miệng lớn, mũi sư tử ngồi lên bàn trái, quắc mắt nhìn Mão Tam Hữu, hỏi:

- Mão Tam Hữu! Các ngươi thật chưa nghe gì cả sao?

Vẻ mặt am hiểm của Mão Tam Hữu, liền biến sắc nói bâng quơ:

- Đệ tử chúng con đâu dám giấu giếm trưởng lão!

Vị trưởng lão đó, hỏi tiếp:

- Có tin thật như vậy không?

Mão Tam Hữu cúi mặt làm thinh.

Thủ Tịch Trưởng Lão gằn giọng, nói:

- Việc này, hiện giờ hãy khoang nói, nếu có thật như vậy, chỉ là việc bất hạnh lớn cho bổn môn!

Mão Tam Hữu ngoảnh mặt hỏi:

- Trưởng lão có điều gì muốn căn dặn?

Trưởng lão đó liền hỏi:

https://thuviensach.vn

- Về tung tích của chưởng môn đời trước có tìm được tia sáng nào không?

Mão Tam Hữu thản nhiên đáp:

- Theo kết quả của thuộc hạ đệ tử dò nghe được, thì truyền nhân Bệnh Thần của chưởng môn tổ sư, là một thiếu niên mới hành đạo chưa bao lâu mà đã hóa thân Lãnh Diện Nhân Hoàng Thượng Chí.

Trưởng lão đó, lắc đầu nói:

- Như thế, nó có thật là truyền nhân của chưởng môn sư bá không? Mà hiện giờ, đã biết được Lãnh Diện Nhân chưa?

Mão Tam Hữu bỡ ngỡ, nói:

- Điều này thì... thì đệ tử đã ra lệnh cho bộ hạ đang ra cố sức tìm kiếm nó.

Vị trưởng lão thở dài, nói:

- Chưởng môn sư bá nếu còn sống, thì người đã ngoài một trăm tuổi rồi, không lẽ ở lại Trung Nguyên làm gì cả năm mươi năm như vậy sao? Là điều khiến cho người ta khó hiểu?

Hộ Pháp Mão Tam Hữu thoạt nhiên đứng dậy cung kính với năm trưởng lão:

- Đệ tử bất ngờ được bình rượu khoán thế, gọi là Thăng Tiên Lộ. Giờ đây môn hạ đệ tử muốn kính biếu cho mấy trưởng lão uống thử.

Thủ Tịch Trưởng Lão chau đôi mày trắng, có vẻ ngạc nhiên, nói:

- Thăng Tiên Lộ! Tên này thật kỳ quá!

https://thuviensach.vn

Mão Tam Hữu xảo trá cười, nói:

- Tiện đồ nghe nói rượu uống xong, thân hình nhẹ như tiên nên được gọi là Thăng Tiên Lộ! Dứt lời, Mão Tam Hữu phất tay, bảo người áo đen đứng hầu gần bên:

- Đi vào lấy bình rượu Thăng Tiên Lộ ra.

Người áo đen cúi đầu vâng lịnh, đi vào buồng, một lát sau lấy ra một cái bình sành cao hơn thước.

Vũ Tam Dậu đứng dậy, bước tới hai bước, đưa tay đỡ bình rượu.

Đột nhiên, mặt người áo đen biến sắc, giật nẩy người, nghe bịch một tiếng, thì thân hình hắn đã nhào xuống đất, còn bình sành bay vút ra xa hơn hai trượng.

Vũ Tam Dậu giật mình, muốn nhào tới chụp lấy bình sành ấy, nhưng đã trễ một khắc rồi!

Chỉ nghe choảng một tiếng, thì bình sành đó đã vụn hết, rượu đổ ra, hắc lên một mùi nồng nặc, những luồng hơi cuộn bay lên như khói xám.

Việc xảy ra quá đột ngột, mọi người trong điện đều kinh ngạc.

Thủ Tịch Trưởng Lão nhìn hơi rượu, kêu lên:

- Rượu độc!

Tiếng "rượu độc" vừa dứt, thì bốn vị trưởng lão kia đều đứng phắt dậy, tay cầm Quỷ Đầu Quái Trượng quắc mắt nhìn Vũ Tam Dậu.

Bốn điện chủ mặt đều biến sắc đứng dậy.

https://thuviensach.vn

Vũ Tam Dậu lạnh lùng cười một tiếng, rồi lui lại bên bốn người điện chủ.

Thủ Tịch Trưởng Lão dộng cây Quỷ Đầu Quái Trượng xuống bàn một cái, nghe như sét đánh, đôi mắt trợn dọc nhìn năm điện chủ, quát lớn:

- Vũ Tam Dậu! Ngươi hãy giải thích việc này cho chúng ta nghe?

Ma cung hộ pháp Vũ Tam Dậu cười hì hì, nói:

- Khỏi cần giải thích! Vì năm vị trưởng lão của bổn cung nguyên lão kia có lẽ đang chờ lâu ở dưới chín suối đấy! ...

Năm trưởng lão đều giật mình, mặt xám ngắt, không ngờ được việc xảy ra quá lạ thường như vậy, đều thầm nhủ:

- Năm trưởng lão đang lưu trú ở Nguyên Lão Viện trong Ảo Ma Cung có lẽ đã bị hại rồi chăng? Như thế này! Thật âm mưu ác độc mình không ngờ được! ...

Vũ Tam Dậu hét lên một tiếng, lẹ bước lui về phía sau bàn thờ, và bốn điện chủ kia, cũng nhẹ mình biến theo Vũ Tam Dậu.

Năm vị trưởng lão đang kinh hãi, bỗng hét lên:

- Quân phản bội! Đi đâu?

Tiếng hét vừa dứt, thì năm cây Quỷ Đầu Quái Trượng cũng múa loang loáng, tiến tới phía bàn thờ.

Cùng lúc kinh hãi đó, sau bàn thờ phát ra một tiếng quát lạnh lùng:

- Lui về! ...

https://thuviensach.vn

Chưa dứt lời, thì trong điện đã bắn ra những luồng chưởng lực, như phong ba bão tố làm bàn ghế đều bay vèo vèo, tung tóe muôn ngàn mảnh vụn, rơi lã chã. Năm cây Quỷ Đầu Quái Trượng của năm trưởng lão không ngớt phản công đánh bạt của năm điện chủ.

Trong cảnh ác liệt đang long trời động đất, bỗng nhiên một bóng người bay xẹt tới trận địa nhanh như một mũi tên bắn. Rõ ra là một thiếu niên tuấn tú, có vẻ lãnh đạm trước cảnh nguy biến.

Năm trưởng lão liền dừng tay, thì Vũ Tam Dậu và Bốn Điện Chủ thừa thế xông tới, hợp năm chưởng lực ép thẳng tới năm trưởng lão kia, rồi đánh bạt luôn qua thiếu niên nhảy vào đó. Trước sức mạnh di sơn đảo hải ấy, năm vị trưởng lão không còn kịp tránh né, mà Quỷ Đầu Quái Trượng cũng vô phương chống đỡ!

Thiếu niên đó, lẹ như chớp tung song chưởng ra, chỉ nghe đùng một tiếng như trời sét, cả tòa điện chuyển động.

Bốn Điện Chủ đều bị chấn động thân mình, muốn lộn nhào xuống đất.

Cũng vừa lúc đó, năm trưởng lão thoát khỏi luồng chưởng lực của năm điện chủ.

Thủ Tịch Trưởng Lão thừa thế tung Quỷ Đầu Quái Trượng đánh thẳng vào đầu Vũ Tam Dậu.

Còn bốn trưởng lão kia, không ngớt tay đánh ép bốn điện chủ ra sau bàn thờ.

Không ngờ, Vũ Tam Dậu quá tinh xảo. Hắn thấy tình thế không lành, liền thừa lúc hỗn loạn mà tẩu thoát ra khỏi điện biến mất dạng.

Thủ Tịch Trưởng Lão giận đỏ mặt, dặm chân nói:

https://thuviensach.vn

- Thế là thằng phản nghịch tẩu thoát rồi!

Vị thiếu niên đó, hét lớn:

- Các trưởng lão lui ra!

Dứt lời thiếu niên đã tung mình nhảy tới góc tường, đồng thời đánh ra một chưởng lẹ như một tia sáng chớp qua. Chỉ nghe rầm một tiếng gạch đá bay tung tóe, bức tường sụp xuống một lỗ hơn trượng vuông. Một bóng người lẹ làng phóng ra khỏi vách tường.

Năm trưởng lão không do dự gì cả, cũng lẹ bước nhảy theo vị thiếu niên đó.

Cảnh tường sụp, cùng sáu bóng người phi thân tuy cách nhau trước sau, nhưng xảy ra chỉ trong chớp mắt.

Còn bốn điện chủ và người áo đen, cũng vội vã chạy ra trước cửa điện...

Những tiếng chấn động trong điện chưa dứt, thì bốn vách tường đều ngã hết, cả tòa điện đều sụp xuống, cây ngói thành mảnh vụn bay lên ngụt trời.

Trong chớp mắt, nhìn lại tòa điện, chỉ còn những đống gạch vụn! Cùng với những mảnh gỗ nằm ngổn ngang!

Cảnh náo động vừa dứt, bóng trăng khuya cũng chìm mất trong rặng núi hướng Tây, chỉ còn muôn ngàn vì sao láy nháy rọi xuống những ánh sáng lờ mờ, trên màn sương xám lạnh, giữa rừng sâu núi thẳm âm u.

Trước sân điện, năm trưởng lão của Ảo Ma Cung, đứng nhìn sững cảnh cung điện đã biến thành những đống gạch vụn, toàn thân họ run lên, đầu óc bấn loạn. Họ đâu có ngờ được những đồ đệ của họ lại sắp đặt âm mưu để thủ tiêu trưởng lão bổn môn.

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên, trời bất dung gian, bốn điện chủ và người áo đen đó tẩu thoát không kịp bị gạch đá đè nát không còn một mảnh xương.

Năm vị trưởng lão đứng sững sờ một lúc chỉ còn biết thở dài não nuột, rồi quay mình nhìn vị thiếu niên. Nhưng vị thiếu niên bí mật đó vẫn đứng yên lặng, cách năm trưởng lão chừng hai trượng.

Thủ Tịch Trưởng Lão da mặt như vỏ trái táo khôn, bước tới trước mặt thiếu niên chắp tay nói:

- Năm chúng tôi đã được thiếu hiệp cứu khỏi chết. Chúng tôi xin thành thật cám ơn.

Thiếu niên lạnh lùng hỏi:

- Năm vị có phải là trưởng lão Ảo Ma Cung của phái Thiên Nam không?

Thủ Tịch Trưởng Lão gật đầu, nói:

- Không sai, lão phu ở trong Nguyên Lão Viện của bổn cung, hiện giữ chức Thủ Tịch trong mười trưởng lão. Tên hiệu là Nhứt Phi họ Đỗ.

Nói đến đây, Thủ Tịch Trưởng Lão đưa tay chỉ bốn vị trưởng lão đứng gần nói:

- Đây là Giáp Thiên Báo, Hùng Bác Mục, Lục Thiếu Đơn, Sa Nhân Hòa.

Thiếu niên đứng im lặng, nghe theo lời giới thiệu, đôi mắt nhìn qua từng người.

Đỗ Nhứt Phi giới thiệu xong, liền hỏi:

- Tiện đây, lão xin thiếu hiệp cho biết danh hiệu?

https://thuviensach.vn

Thiếu niên gật đầu, lạnh lùng nói:

- Lãnh Diện Nhân!

Ba tiếng Lãnh Diện Nhân vừa dứt, năm trưởng lão hoan hỉ đồng thanh ồ một tiếng, ánh hào quang lấp lánh qua mười con mắt chiếu thẳng vào vị thiếu niên tuấn tú đó.

Thật vậy thiếu niên này là Lãnh Diện Nhân Hoàng Thượng Chí.

Vị trưởng lão Hùng Bác Mục quá khích động hỏi:

- Sư môn của Lãnh Diện Nhân là ai?

Lãnh Diện Nhân Hoàng Thượng Chí bình tĩnh đáp:

- Sư phụ của tôi là Ma Trung Chi Ma Đường Tranh.

Năm vị trưởng lão đều liếc nhìn nhau, bước tới một bước.

Đỗ Nhứt Phi kinh hãi nói không ra tiếng:

- Ngươi... ngươi có quả thật là người truyền nhân của chưởng môn sư bá Đường Tranh à?

Hoàng Thượng Chí gật đầu đáp:

- Đúng vậy!

Đỗ Nhứt Phi lắc đầu, nói:

- Ồ! Tiểu hiệp đâu thể nào gặp chưởng môn sư bá được...

Hoàng Thượng Chí buồn bã nói:

- Sư phụ tôi đã từ trần rồi!

https://thuviensach.vn

Hai tiếng "từ trần" tuy dịu dàng, nhưng năm trưởng lão nghe như xét đánh vào tai, ai nấy đều giật này người.

Trưởng lão Giáp Thiên Báo miệng to, mũi như mũi sư tử, đôi mắt trợn dọc hỏi:

- Ngươi nói Chưởng môn sư bá từ trần rồi sao?

Thượng Chí gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Thiên Báo hỏi tiếp:

- Đã lâu chưa?

- Chỉ trước đây hai ngày!

- Di cốt người cấp táng ở đâu?

- Trong rừng cách Liên Hoàn Thao năm chục dặm.

Hùng Bác Mục liền xen vào hỏi:

- Chưởng môn sư bá có lời gì di chúc chăng?

Thượng Chí gật đầu, đáp:

- Có.

Đỗ Nhứt Phi đột nhiên tiếp lời nói:

- Ngươi cứ nói đi.

Hoàng Thượng Chí từ từ thò tay vào túi, lấy ra một thẻ bài tròn đưa lên trước mặt.

https://thuviensach.vn

Năm trưởng lão đều kêu lên:

- Ác Quỉ Châu Bài!

Cả năm người đều cúi đầu, quỳ gối xuống, nói:

- Đệ tử Thiên Nam tham bái thánh bài của sư tổ.

Rồi họ cung kính gục đầu ba cái, từ từ đứng dậy, năm người nước mắt đều chảy ròng ròng.

Đỗ Nhứt Phi cúi đầu, nói:

- Xin tham kiến chưởng môn sư huynh!

Bốn trưởng lão kia, cũng lần lượt cúi đầu hành lễ.

Hoàng Thượng Chí xúc động, vội nói:

- Các trưởng lão khỏi phải đa lễ như vậy!

Đỗ Nhứt Phi ngước mặt nhìn trời than:

- Sư tổ linh thiêng đã cho thánh vật của bổn môn trở về Thiên Nam!

Than đến đây, lão nhìn qua Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Sư huynh lúc nào mới nhậm chức chưởng môn phái Thiên Nam?

Hoàng Thượng Chí thở dài, nói:

- Điều đó, giờ này chưa có thể quyết định được, vì chuyện bất trắc xảy trong đêm nay! Như vậy theo các trưởng lão có những cảm tưởng gì?

Năm trưởng lão nghiêm sắc mặt nhìn nhau một lúc. Rồi Đỗ Nhứt Phi đáp:

https://thuviensach.vn

- Vũ Tam Dậu đã ngang nhiên gây ra hành động phản bội với sư môn, không biết mục đích của chúng có ẩn ý gì?

Hoàng Thượng Chí hừ một tiếng, nói:

- Đây là một dã tâm của chúng, thật là điều tai hại cho bổn phái, nhưng tiểu tử không dám tìm hiểu vội, hơn nữa tình hình trong bổn môn tôi chưa rõ ràng, vậy xin Đỗ trưởng lão thuật lại cho tôi nghe.

Thủ Tịch Trưởng Lão gật đầu, nói:

- Chúng ta cùng qua bên động đá phía trong kia, tôi sẽ thuật lại cho sư huynh nghe.

Sáu người cùng bước về phía góc sân điện phía Nam, ngồi yên xuống đất.

Đỗ Nhứt Phi trầm giọng nói:

- Phái Thiên Nam từ sư tổ truyền cho Đường sư bá, đã có mười mấy đời rồi. Theo quy lệ của bổn phái thì người chưởng môn xưng là Đế Quân, với nguyên tắc lập người đệ tử thứ nhất thừa kế chưởng môn. Nếu có việc khác thường xảy ra thì do Nguyên Lão Viện lựa chọn lập đệ tử thứ hai làm chưởng môn. Vậy người chưởng môn Đế Quân thừa kế hiện giờ là Vĩ Nhất Dân, do sự từ trần của Đường sư bá mà trước kia cũng do Nguyên Lão Viện lập nên...

Hoàng Thượng Chí gật đầu.

Đỗ Nhứt Phi ngừng lại một lát, rồi nói tiếp:

- Đường sư bá huynh đệ có ba người, chỉ có Đường sư bá lớn nhất, nhị sư bá Vô Ảnh Thái Tuế Chân Trương là sư phụ của Vĩ Nhất Dân, người Đế

https://thuviensach.vn

Quân hiện giờ. Còn sư huynh đệ chúng tôi phục sư hơi muộn, nên bái Cảnh Thiên Hoàng Hoa Phương làm sư phụ...

Hoàng Thượng Chí liền hỏi:

- Như vậy, thì mười trưởng lão trong Nguyên Lão Viện hiện giờ là người truyền nhân của tam sư thúc à?

Đỗ Nhất Phi gật đầu, đáp:

- Đúng vậy, sư huynh đã là người truyền nhân của Đường sư bá, lại giữ thánh vật bổn môn Ác Quỉ Châu Bài. Vậy tức là chưởng môn Đế Quân đương nhiên. Nhưng người Đế Quân hiện giờ theo quy luật phải lui về Nguyên Lão Viện.

Hoàng Thượng Chí gật đầu, lạnh lùng nói:

- Đây là nguyên nhân thảm kịch phản bội sư môn đêm nay đã gây nên.

Năm trưởng lão liền đứng dậy, giận dữ hỏi:

- Ý của sư huynh nói cái âm mưu thâm độc này, là do người Đế Quân hiện giờ bày nên à?

Thượng Chí gật đầu, nói:

- Đúng vậy!

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Vạch Mặt Chỉ Tên

Gương mặt già nua của năm trưởng lão bỗng biến sắc, những con mắt chấâu vào nhìn Hoàng Thượng Chí như muốn nẩy lửa!

Hoàng Thượng Chí vẫn thản nhiên, nói thêm:

- Hơn nữa, tôi tin rằng hiện giờ năm vị trưởng lão ở lại Nguyên Lão Viện sợ lâm nạn nữa là khác.

Năm trưởng lão giật nẩy người lùi lại phía sau mấy bước, họ cảm thấy trong người lạnh buốt thấu xương, thì trong năm trưởng lão đó thình lình có người hét to như hổ rống vì sợ quá:

- Sư huynh nói đúng lắm! Đồ phản bội! Mão Tam Hữu lúc chạy đi, đã lộ ra một cái gì đáng nghi lắm.

Trưởng lão thủ lãnh Đỗ Nhất Phi nổi giận đập cái quái trượng đang cầm trong tay xuống một hòn đá nẩy lửa nói:

- Chưởng môn Đế Quân dùng thủ đoạn độc ác này mục đích để làm gì?

Hoàng Thượng Chí đứng dậy, trầm lặng nói:

- Vĩ Nhất Dân dùng thủ đoạn mà môn phái trước kia đã cấm, sai người vào Trung Nguyên bắt những người con gái nguyên âm đem về để luyện

https://thuviensach.vn

Truy Hồn Công cho bản thân để giữ cái ngôi Đế Quân, cho nên mới làm ra cái chuyện đại nghịch bất nhân này.

Bây giờ nó lại phái Mão Tam Hữu và mấy chục tên cao thủ đến Trung Nguyên, một mặt thám thính, một mặt chuẩn bị tiêu diệt các trưởng lão và sư đồ đem chôn vào một đại huyệt.

Năm vị trưởng lão mặt đỏ phừng phừng, lông mi dựng ngược, mắt đỏ ngầu như muốn nứt ra, run lập cập, không nói được một lời.

Hoàng Thượng Chí thấy thế, nói thêm:

- Chưởng môn Vĩ Nhất Dân nghe theo lời những đứa phản đồ mà làm những việc như vậy. Bây giờ chúng ta phải gấp rút vào Trung Nguyên để thu xếp. Nhưng theo tôi đoán thì nửa đêm nay Mão Tam Hữu đem đồng đảng về đến Thiên Môn ắt không sai.

Trưởng lão thủ lãnh Đỗ Nhất Phi ngửa mặt lên trời than:

- Đây là một đại họa cho sư môn mà từ lúc mới khai thiên lập địa đến bây giờ chưa bao giờ có.

Trưởng lão Hùng Bát Mục tức giận, nói:

- Bây giờ chúng ta cần phải về Thiên Nam gấp. Nếu có thế, chúng ta cứu vãn lại tấm bi kịch lớn này. Vậy chưởng môn sư huynh nghĩ sao?

Hoàng Thượng Chí không đáp lời vị trưởng lão, lòng thầm nghĩ:

- Bây giờ ta cần tìm hiểu rõ ràng về sự thật của Huyết Sọ, để tìm cách đoạt lại Phật Thủ Bảo Cập luyện thành công để báo lại cái huyết thù đó. Nhưng mình mới lãnh chức chưởng môn phái Thiên Nam, thì bản môn phát sinh ra việc đại nghịch lớn như thế này, trách nhiệm ta là phải dẹp loạn để bảo vệ sư môn.

https://thuviensach.vn

Bao nhiêu ý nghĩ ấy làm cho đầu óc chàng rối loạn, vẻ mặt ngơ ngác như người mất hồn chàng cúi đầu suy nghĩ vẩn vơ.

Năm trưởng lão thấy cử chỉ của Thượng Chí như vậy, tức tối vô cùng nhưng không biết phải tính sao, đành ngửa mặt lên trời, thở ra một hơi dài não ruột.

Không khí lúc này nặng trĩu như nghẹn thở dưới những bóng người trong đêm tối.

Bây giờ, nơi phía chân trời đông ửng hồng, chỉ chốc lát, mặt trời bò qua khỏi núi, tỏa ánh nắng dìu dịu xuyên qua các kẽ lá, chiếu vào một cái xác chết gần bên cổ sát viện.

Cái thâm thù biển máu, lại thêm cái thảm họa sư môn làm cho Hoàng Thượng Chí cảm thấy trong người nặng trĩu.

Qua một hồi lâu, Hoàng Thượng Chí mới ngẩng đầu lên nói với các vị trưởng lão:

- Bây giờ tốt nhất chúng ta hợp sức, đến Trung Nguyên cản bước Mão Tam Hữu lại, đồng thời giải quyết ngay tại đó. Như thế mới tránh khỏi cái thảm họa của năm vị trưởng lão ở trong cung. Nếu chậm trễ thì tánh mạng năm vị trưởng lão ắt khó mà bảo vệ được!

Đỗ Nhất Phi nói:

- Chưởng môn sư huynh nói rất đúng, việc này chớ nên chậm trễ. Vậy chúng ta tức khắc thi hành.

Hoàng Thượng Chí gật đầu, bước ra khỏi miếu. Năm trưởng lão cũng nối gót theo sau, thoăn thoắt phi thân xuống núi, tiến thẳng về phía quang đạo.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí trổ hết tài năng đã học từ nhỏ đến giờ phi thân đi vun vút dẫn đầu.

Năm trưởng lão phi thân theo sau, thấu sức khinh công của chàng thán phục thầm nghĩ:

- Với cái tuổi đôi mươi, mà có thân pháp như vậy, thiệt là một kỳ nhân cho Thiên Nam bang chúng ta.

Lúc này trong đầu óc năm vị trưởng lão một phần tức giận, đau buồn cho môn phái bị thảm họa, một phần mừng thầm chưởng môn sư bá đã thu nhận một đóa kỳ hoa trong võ lâm. Tương lai Thiên Nam phái sẽ sáng lạn.

Sáu bóng người đang phi thân vun vút đến chỗ rừng cây gần đến quang đạo, thình lình Hoàng Thượng Chí ré lên một tiếng rồi đứng phắt lại.

Năm vị trưởng lão phi thân theo sau, thấy thế thất kinh, ngỡ chàng trúng ám khí của địch đánh lén nên dừng lại, bước đến bên chàng hỏi:

- Chưởng môn sư huynh vì sao thế?

Đỗ Nhất Phi thấy Hoàng Thượng Chí không đáp, đưa mắt nhìn vào mặt chàng, thấy thần sắc chàng lúc này rất kỳ dị, hai mắt chăm chăm nhìn về phía trước, tay chân thả lỏng xuống. Ông vội nhìn tới chừng năm trượng thấy có một tảng đá vuông nằm ở bên rừng, trên phiến đá để một cái đầu lầu máu.

Thất kinh ông la lên:

- Quỉ Bảo Chủ Nhân Huyết Sọ!

Bốn trưởng lão vừa nghe mấy tiếng Quỉ Bảo Chủ Nhân Huyết Sọ mặt mày đều biến sắc, ngơ ngác như người mất hồn. Tuy họ là những tên lão

https://thuviensach.vn

luyện giang hồ, dẫu khó khăn họ vẫn không rủn chí nhưng nghe đến Chủ Nhân Huyết Sọ xuất hiện là không thể nào giữ được bình tĩnh.

Chủ Nhân Quỉ Bảo Huyết Sọ xuất hiện tại đây lại bày ra một Huyết Sọ nằm trên tảng đá đó, làm cho họ không sao nghĩ ra cả, chỉ đứng ngẩn ngơ mà thôi.

Bỗng hai trưởng lão trong bọn run cầm cập nói:

- Nghe nói mười lăm năm về trước. Chủ Nhân Quỉ Bảo đã đóng cửa không xuất hiện trên giang hồ nữa, tại sao hôm nay lại...

Hoàng Thượng Chí nét mặt xám ngắt, đôi mắt chớp sáng, đưa tay ra ngăn hai trưởng lão, không cho nói nữa, rồi trầm lặng nói với mấy người:

- Bây giờ năm vị trưởng lão lập tức đem toàn lực đi cản đường đứa phản sư môn Mão Tam Hữu cho mau kẻo trễ mất!

Năm vị trưởng lão thấy thế, nhíu mày nói:

- Còn chưởng môn sư huynh...

Hoàng Thượng Chí cướp lời nói:

- Tôi sẽ theo sau.

Năm vị trưởng lão chần chờ không chịu đi, nói:

- Nếu chưởng môn sư huynh ở lại đây thì chúng tôi dẫu có đi cũng không yên tâm được!

Hoàng Thượng Chí đôi má đỏ bừng, giận đến phát run nói:

- Huyết Sọ xuất hiện không phải là chuyện ngẫu nhiên, vậy tôi xin mời các vị nghe lời tôi mà rời khỏi nơi này mau mau!

https://thuviensach.vn

Năm trưởng lão thấy Hoàng Thượng Chí giận dữ, nên không dám nói gì nữa. Họ đưa mắt nhìn nhau, rồi đồng thanh nói:

- Xin tuân lệnh chưởng môn sư huynh.

Nói xong, năm vị trưởng lão phóng mình đi nhanh như tên bắn.

Sở dĩ Hoàng Thượng Chí sai mấy người này đi là vì chàng biết tính tình của năm lão ấy nóng nảy, nếu có chuyện gì khó bề toan tính. Vì chủ nhân Huyết Sọ dầu giả hay thật họ điều có một sức nội công uyên thâm, dẫu có đem hết phái Thiên Nam cũng khó thủ thắng với hắn. Hơn nữa hiện giờ Thiên Nam đang bị bọn phản nghịch Mão Tam Hữu quấy rối, nếu để năm trưởng lão ở đây rủi có chuyện gì xảy ra, thì họ làm sao đến kịp Thiên Nam phái để cứu năm vị trưởng lão. Cho nên chàng hối thúc năm trưởng lão đi chận đường đừng cho họ đến, đồng thời chàng ở lại xem sự thế ra sao rồi sẽ theo sau.

Nhưng chủ yếu trong tâm chàng là cố điều tra ra để biết Huyết Sọ giả thật, một là nhìn rõ người nào là thù để báo thâm thù của chàng, hai là tìm Huyết Sọ giả để đoạt lại Phật Thủ Bảo Cập, quyết không để lọt vào tay người thứ ba nào khác.

Suy nghĩ một hồi lâu, Hoàng Thượng Chí mới hướng về phía có cục đá và "đầu lâu máu" mà đi tới.

Chàng đến cách chừng ba thước thì bỗng từ trong rừng vọng ra một chuỗi cười.

Tiếng cười nghe lạnh cả mình. Rồi một cái bóng màu xanh từ trong rừng bay ra trước mặt chàng.

Hoàng Thượng Chí lạnh mình, chú tâm nhìn vào thì thấy người này mặc đồ xanh, bịt mặt bằng miếng khăn xanh trông như quỷ dữ.

https://thuviensach.vn

Người này đối với Hoàng Thượng Chí không xa lạ, chính là Huyết Sọ, rồi dần dần bước đến.

Huyết Sọ bước đến lượm "đầu lâu máu" bỏ vào bọc rồi ngước mặt cười hề hề nói:

- Lãnh Diện Nhân! Lão phu chúc mừng ngươi sẽ lên ngôi Thiên Nam Đế Quân đó.

Hoàng Thượng Chí hừ một tiếng, lạnh nhạt, nói:

- Huyết Sọ! Ta muốn tìm ngươi để hỏi một chuyện đấy!

Huyết Sọ ngửa mặt lên cười ha hả, tiếng cười làm chấn động cả hóc núi rồi nói:

- May quá! Lão phu cũng muốn tìm mày! Vậy muốn hỏi gì mày cứ nói ra xem?

Hoàng Thượng Chí quét đôi mắt nhìn thẳng vào mặt Huyết Sọ rồi lanh lảnh nói:

- Có phải ngươi đã mang danh Huyết Sọ giả phải không?

Quái nhân không giận dữ hay có thái độ bất nhã, mà lại ôn hòa nói:

- Phải! Ta có lời khen ngươi còn nhỏ mà có đôi mắt tinh vi hơn đời, lão phu cũng không cần phủ nhận!

Hoàng Thượng Chí nghe nói, mừng rỡ thầm nghĩ:

- Trước hết ta phải đoạt lại Phật Thủ Bảo Cập sau lột mặt nạ hắn ra để ta khỏi lầm với Huyết Sọ thật mà báo thâm thù cho song thân ta.

https://thuviensach.vn

Nghĩ như thế, chàng phóng mình nhảy ra cách xa Huyết Sọ tám thước, vận công vào hai cánh tay chuẩn bị rồi lanh lảnh nói:

- Huyết Sọ! Đem lại đây!

Huyết Sọ ngơ ngác, không biết chàng nói gì, hỏi lại:

- Đem cái gì?

Hoàng Thượng Chí cười lanh lảnh nói:

- Sao ngươi chóng quên thế? Phật Thủ Bảo Cập chứ còn gì nữa.

Huyết Sọ hình như nhớ lại, cười ha hả, hướng về phía Hoàng Thượng Chí nói:

- À! Lão phu gặp mày hôm nay là định trả lại cho mày vật ấy mà!

Hoàng Thượng Chí thấy cử chỉ của Huyết Sọ giả lấy làm ngạc nhiên. Vì trước kia chính Huyết Sọ giả nói với chàng:

Phật Thủ Bảo Cập là một vật quí nhất giang hồ, tại sao nay hắn lại nói như vậy? Thật là rắc rối quá!

Nghĩ như thế, chàng hỏi:

- Ngươi đã nói thế sao không trả cho ta, còn chần chờ gì nữa!

Huyết Sọ giả trầm ngâm nói:

- Phải! Nhưng Phật Thủ Bảo Cập phải có đủ cặp mới dùng được chứ một chiếc thì vô dụng. Từ ngày lão phu đoạt của mày, đã không dùng vào đâu được, mà còn phải mang trong mình thêm nặng thật là vô ích.

Hoàng Thượng Chí nói khích:

https://thuviensach.vn

- Nếu thế thì hãy đưa đây, còn giữ làm gì?

Huyết Sọ giã từ từ đưa tay vào bọc, lấy Phật Thủ Bảo Cập đưa ra trước mặt nói:

- Hãy chuẩn bị đỡ lấy.

Hoàng Thượng Chí quá hồi hộp nói:

- Tôi chuẩn bị xong rồi, vậy hãy đưa đây.

Huyết Sọ giả trầm lặng, tỏ ra dằng dai nói:

- Hãy khoan! Không được đâu!

Hoàng Thượng Chí trợn to mắt:

- Ngươi còn muốn giở trò gì nữa đó?

Huyết Sọ giả vẻ mặt khinh khỉnh nói:

- Không biết mắc cỡ! Đã nhận mình là đệ tử của Ma Trung Chi Ma còn tham vọng giành lấy Bảo Cập.

Hoàng Thượng Chí mặt lạnh như tiền, nói:

- Như vậy có sao không?

Huyết Sọ giả không đáp lời, mà lại hỏi:

- Lão phu có điều kiện này, muốn nói cùng ngươi nhưng không biết ngươi có bằng lòng không.

Hoàng Thượng Chí ngơ ngác hỏi lại:

- Điều kiện trao đổi à!

https://thuviensach.vn

Huyết Sọ giả cười lanh lảnh, nói:

- Phải!

Hoàng Thượng Chí không biết hắn muốn gì, hỏi vội:

- Ngươi muốn điều kiện gì? Cứ nói ta nghe thử!

Huyết Sọ giả nghiêm sắc mặt, tỏ vẻ quan trọng hỏi:

- Ngươi đã bước chân vào nơi Quỉ Bảo ở chưa?

Hoàng Thượng Chí lòng rúng động, không biết đối phương nói thế dụng ý gì mà lại nhắc đến Quỉ Bảo. Chàng thật thà hỏi:

- Tại sao ngươi hỏi đến điều đó?

Huyết Sọ giả gằn từng tiếng:

- Sao mà ngu thế! Đó là điều kiện của ta muốn nói.

Hoàng Thượng Chí biết ông ta muốn tìm hiểu tông tích Quỉ Bảo nói:

- Được! Còn gì nữa cứ nói hết nghe sao?

Huyết Sọ giả cười ha hả, tiếng cười chứa đầy âm hiểm:

- Lãnh Diện Nhân! Ngươi có muốn lấy lại Phật Thủ Bảo Cập không. Nếu muốn hãy khai hết những gì trong chỗ Quỉ Bảo đang ở cho ta nghe. Và mày vào trong Quỉ Bảo có điều gì.

Hoàng Thượng Chí không đáp, sắc mặt biến khác thầm nghĩ:

- Phật Thủ Bảo Cập là một vật quý nhất trên võ lâm, thế mà hắn không màng đến, mà lại dùng nó để trao đổi cái bí hiểm của Chủ Nhân Quỉ Bảo. Như vậy ắt nó sắp bày ra thủ đoạn gì đây? Bây giờ trước mắt ta đã có hai

https://thuviensach.vn

Huyết Sọ một thật, một giả thì cái thảm án đỗ gia diệt tộc của ta là ai gây nên. Nếu như Huyết Sọ giả đang ở trước mặt mình mà gây ra cảnh ấy, thì Huyết Sọ thật tức là cha của Đông Phương Huệ, mà Đông Phương Huệ là sư muội của ta đã đem hết những bí mật trong đó nói cho ta rõ, nếu ta đem nói ra thì còn mặt mũi nào dám nhìn Đông Phương Huệ nữa.

Nghĩ vậy, chàng lãnh đạm nói:

- Chuyện đó ắt không được đâu! Đừng hòng vô ích.

Huyết Sọ giả cau mày, đôi mắt lóe hào quang nói:

- Ngươi không muốn lấy lại Phật Thủ Bảo Cập à?

Hoàng Thượng Chí trợn ngược đôi mắt, nói:

- Ngươi khinh ta không đủ sức để lấy lại vật ấy sao?

Huyết Sọ giả nói khích:

- Cũng có lẽ như thế đó!

Hoàng Thượng Chí tức giận, thách:

- Nếu vậy cứ ra tay xem thử ai thắng ai bại.

Vừa dứt lời, chàng vận dụng công lực vào hai tay, tiến đến mấy bước, sắp sửa ra tay thì Huyết Sọ giả đã nói:

- Hãy chậm chậm một chút...

Hoàng Thượng Chí cướp lời Huyết Sọ hỏi:

- Ngươi còn muốn nói chuyện gì nữa! Tại sao chưa ra tay?

Huyết Sọ trầm tĩnh nói:

https://thuviensach.vn

- Lão phu xin nhượng bộ đó! Nhưng ngươi có thể nói lại vì đâu ngươi được vào trong chỗ Chủ Nhân Quỉ Bảo đang ở được không?

Hoàng Thượng Chí giật mình, thầm nghĩ:

- Hắn hỏi điều này đâu có quan hệ gì đến Đông Phương Huệ. Ta có thể nói cho hắn nghe được.

Nghĩ thế, chàng liền nói:

- Được! Vậy ngươi phải giữ lời hứa chứ?

Huyết Sọ giả nói:

- Một lời của ta đã nói ra không bao giờ sai đâu!

Hoàng Thượng Chí đưa mắt nhìn Huyết Sọ rồi nói:

- Ta vâng lệnh ân sư ta đến đó khiêu chiến với Chủ Nhân Quỉ Bảo và thay mặt ân sư ta giao đấu...

Huyết Sọ giả chận lại, hỏi vội:

- Vì cớ gì mà sư phụ ngươi lại sai đến khiêu chiến với Chủ Nhân Quỉ Bảo?

Hoàng Thượng Chí cau mày nói:

- Chuyện đó tôi không hiểu vì sao cả?

Huyết Sọ giả bỗng cười ha hả nói:

- Như vậy rốt cuộc ngươi bị thảm bại, mà cái thảm ấy hết sức thảm thiết?

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí nghe Huyết Sọ giả nói thế, nét mặt biến sắc, không biết vì đâu hắn hiểu được, nhưng chàng vẫn làm ra vẻ tự nhiên hỏi:

- Ngươi căn cứ vào đâu mà dám xác đoán một cách quả quyết như vậy?

Huyết Sọ giả ngửa mặt lên trời cười ha hả, nhìn thẳng vào mặt Hoàng Thượng Chí nói:

- Sức của ngươi đấu với ta chưa chắc đã thắng, lẽ dĩ nhiên đấu với Quỉ Bảo Chủ Nhân là mang họa rồi.

Hoàng Thượng Chí mắt đỏ phừng phừng vì hổ thẹn, muốn nói thì đã nghe Huyết Sọ giả nói:

- Lãnh Diện Nhân! Lão phu đã nói ra thì làm, vậy hãy đón lấy.

Nói vừa dứt lời, hắn vội tung Phật Thủ Bảo Cập bay thẳng về phía Hoàng Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí không ngờ hắn lại hành động như vậy nên vội đưa tay ra đón lấy Phật Thủ Bảo Cập một cách dễ dàng.

Bỗng Huyết Sọ giả phát ra một chuỗi cười, tiếng cười như điên như dại, chứa đựng sự hối hận, tiếc rẻ và tức giận.

Cười một lúc, hắn nghiêm nghị nhìn thẳng vào Hoàng Thượng Chí, nói:

- Lãnh Diện Nhân! Mọi việc giữa lão phu và người đàm đạo với nhau, ta tin tưởng rằng ngươi là một người quân tử ắt không thố lộ cho một người thứ hai nào nghe chứ?

Nếu ngươi để lộ ra ngoài thì mau đưa Bảo Cập lại đây cho ta cất. Bằng không đừng trách ta độc ác.

Hoàng Thượng Chí nổi giận, không kể đến nguy hiểm, nói:

https://thuviensach.vn

- Nếu tao không đưa thì mày làm gì?

Huyết Sọ giả mặt đỏ phừng phừng chứa đầy sát khí, nói:

- Mày đừng có phách lối hãy xem đây.

Nói tới đây hắn đã vung tay đánh thẳng tới ngay Hoàng Thượng Chí một đòn ác liệt, gió thổi ào ào.

Hoàng Thượng Chí nhanh nhẹn không kém, vội đút Phật Thủ Bảo Cập vào bọc, cử chưởng đánh thẳng đến.

Hai luồng chưởng gặp nhau phát ra một tiếng ầm cát bụi bay mù mịt đá lăn ầm ầm như núi lở.

Giữa lúc đó Huyết Sọ giả hét lên một tiếng, phóng người tới như điện xẹt đến trước mặt Hoàng Thượng Chí. Tay hữu dùng một chưởng tối độc đánh vào giữa ngực, tay tả bàn tay xòe ra, chờ chỗ sơ hở để điểm vào huyệt đạo.

Hoàng Thượng Chí thấy lối đánh của đối phương quá dũng mãnh không dám chống cự, đành lui ra sau ba bước để né thế chưởng đó.

Nhưng chàng đâu phải là tay vừa, né xong ngọn chưởng, chàng vận dụng công lực sử dụng chiêu Ma Vương Khẩu Khuyết phản công lại.

Chiêu Ma Vương Khẩu Khuyết là một chiêu thế độc nhất của Ma Trung Chi Ma đã truyền cho chàng. Nó có một sức mạnh phi thường, nếu đối thủ sơ ý một chút, có thể bị bại một cách dễ dàng.

Huyết Sọ giả phóng mình đến bên địch cách chừng một trượng, vung quyền đánh tới.

Hoàng Thượng Chí thình lình thấy đối thủ tiến sát vung quyền đánh trả, chàng liền biến sang thế Đông Kim Chỉ xòe mười đầu ngón tay điểm tới bộ

https://thuviensach.vn

dưới của đối phương.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Ác Quỉ Châu Bài

Hoàng Thượng Chí bất đồ biến thế, song chưởng không thèm thâu lại, mà người ngón tay vươn ra, búng mạnh, Đông Kim Chỉ pháp bắn xối xả vào người đối phương. Tiếng véo véo phát ra bắt rợn óc, kinh người.

Xuất môn này Thượng Chí không ngoài mục đích tầm thù, chàng muốn rõ kẻ cừu địch của dòng họ Hoàng là Quỉ Bảo Chủ Nhân hay Huyết Sọ giả này.

Vừa trông thấy Thượng Chí biến thế, Huyết Sọ giả khẽ hừ một tiếng, thân hình biến ảo như một bóng ma, xoay luôn hai vòng, đã tránh được mười luồng chỉ phong có sức mạnh khoan kim, xẻ đá kia, đồng thời tiến sát được bên lưng Thượng Chí.

Phần Thượng Chí khi phát chỉ lực ra truy kích đối phương, nhưng bị hút, biết nguy đến, chưa kịp thu chỉ phong về thì bên lưng kình lực đã ập tới...

Biết có tránh đỡ cũng không kịp, Thượng Chí kinh hãi, mồ hôi đượm đầy mình, bỗng nhiên cái bản năng tự vệ không cho phép chàng đứng yên chờ chết, thân hình liền ngã về một phía, vung song chưởng đưa qua mình định đánh tạt áp lực chưởng phong của địch... Nhưng đã muộn...

Bùng một tiếng trầm hùng, Thượng Chí lãnh trọn ngọn chưởng của Huyết Sọ, thân hình lảo đảo bước không muốn nổi nữa, chẳng còn chủ

https://thuviensach.vn

động được Thượng Chí lùi lại liên tiếp tám bước mới đứng vững. Vì chưởng lực áp quá mạnh, cơ thể gần muốn rạn nứt, Thượng Chí dằn lắm mới ngăn được huyết khí chực trào ra miệng:

- Lãnh Diện Nhân, hôm nay lão phu lấy mạng mi!

Theo tiếng nạt ấy, Huyết Sọ giả xông vào công kích tiếp, song chưởng vung lên, một luồng kình lực như thác đổ, nhắm toàn thân Thượng Chí bửa xuống, oai lực kinh thiên động địa...

Thượng Chí biết lão này cố ý hạ sát mình cho kỳ được, nên không dám chậm trễ, tuy đang bị một chưởng khá nặng nhưng vẫn cắn chặt môi, vận toàn chân lực, đẩy mạnh song chưởng chống đỡ.

Bùng! Tiếng chưởng phong chạm nhau muốn điếc tai, bốn luồng kình lực ép mạnh, sức gió thổi rạp cây cỏ, cả rừng cây gần bên vang lên tiếng răng rắc xen lẫn tiếng ào ào của cây lá bị rời cành...

Huyết Sọ giả lùi lại hai bước!

Trong khi ấy Thượng Chí chỉ lùi lại một bước. Nhưng vì sẵn bị thương, ngay phải đem toàn lực chống đỡ nên khí huyết đảo ngược, tuôn ào ra ướt cả vạt áo trước.

Huyết Sọ giả cười sằng sặc thích thú, rồi nhanh như chớp giật phóng tới... Bóng chưởng to lớn, nặng nề như quả núi, lanh lẹ biến ảo, khi thực, khi hư, kình lực mạnh mẽ như vũ bão, một hơi công liền năm chiêu...

Ở trong thế bị động, Thượng Chí không sao thi triển toàn lực được, chàng cứ lùi dần, lùi dần đến quá một trượng mà chưa phản công được chiêu nào...

Không muốn chàng kịp dự bị, Huyết Sọ giả lẹ làng biến thế, lão ta lanh như điện chớp, vung song chưởng, hai luồng quái khí:

https://thuviensach.vn

một nóng như lửa đốt, một lạnh như băng như tuyết, ào ạt chụp vào người Thượng Chí...

Nghiến chặt răng dùng ngay thân pháp Di Ảnh Phù Quang né tránh, đồng thời song chưởng vung lên vạch thành nửa đường, rồi khoa tròn một vòng... đó là chưởng thế rút trong Linh Qui Tam Thức, vì ở trong trường hợp cái sống chen lẫn cái chết, Thượng Chí không còn suy nghĩ, cứ luôn tay chống đỡ.

Linh Qui Tam Thức là một loại chưởng pháp của Linh Qui Thượng Nhân tiền bối, người đã dùng cả quãng đời của mình nghiên cứu ra nó, vì thế chưởng thế này rất biến ảo, tuy chỉ có ba thức nhưng linh diệu phi phàm. Hơn nữa cái công lực hai trăm năm của Thượng Chí đâu phải thường, nên khí thế của chưởng pháp lại càng được thi triển đến mức tuyệt luân...

Nhưng Huyết Sọ giả này đâu phải tay vừa, lão ta người quán thông võ nghệ, công mức đã đến lúc thượng thừa, vì thế lão ta đã hóa giải tất cả mấy bận công kích của Thượng Chí một cách tự nhiên, không mệt nhọc.

Trong phút chốc cả hai đều thi triển cả sở học tuyệt chúng ra nghinh địch, những chiêu thức được dùng, toàn là những sở học bí truyền hoặc thất truyền trong Võ lâm...

Trong vòng mười trượng vuông quanh hai người, cát bụi xoắn tít tần mây tạo thành bức màn đất dày đặc. Cây cối thuộc phạm vi áp lực của chưởng phong bị xô ngã ngổn ngang, phát ra tiếng ào ào như tiếng sóng biển.

Luận về công lực Thượng Chí có phần cao hơn đối phương đôi chút, nhưng kinh nghiệm chiến đấu còn kém, hơn nữa về chiêu thức lại thua sút khá nhiều, nên không sao chiếm được thượng phong, lần lần lão Huyết Sọ

https://thuviensach.vn

giả càng làm riết, áp lực cứ tăng dần, Thượng Chí khó giữ lòng bình tĩnh được..., cái chết như rình rập, chực chàng, rủi một tí là chụp ngay...

Bỗng có tiếng nạt lớn như sấm, trong làn bụi cát bịt bùng, một bóng người lao ngược ra ngoài...

Bịch một tiếng nặng nề nổi lên, lẫn với tiếng thét thảm não, thân hình Thượng Chí bị đánh văng vào thân cây cổ thụ cách đó tám thước, máu miệng phun ra từng búng lớn, mắt tóe hào quang, đầu óc chàng nhức nhối như muốn vỡ tung cả ra..., châu thân đao như bị dần vậy.

Huyết Sọ giả buông tiếng cười hắc hắc vừa xảo trá vừa hiểm độc, thỏa thích, lão ta gằn từng tiếng:

- Lãnh Diện Nhân, trong kiếp này mi không thể an tọa trên ghế Đế Quân Thiên Nam được đâu, mi hãy nghe kỹ đây:

Tung tích lão phu chỉ có mình mi biết rõ, giờ mi chết rồi, sau này bọn cao thủ phái Thiên Nam nào biết lão phu hạ độc thủ mi, mà bọn nó cứ xông vào Quỉ Bảo để phục thù cho mi... ha... ha...

Nói đến đấy dường như khoái chí quá cỡ, lão buông tiếng cười ngặt nghẽo, rồi nói:

- Bộ mặt thực của thầy mi, Ma Trung Chi Ma đã lộ, bọn cao thủ Trung Nguyên cả hai đạo Hắc, Bạch đâu có chịu tha ai trong phái Thiên Nam, hà... hà... như thế phái Thiên Nam sẽ bị làm cỏ ha... ha... và lão phu...

- Câm mồm!

Lời nói của lão Huyết Sọ giả quá thâm ác, làm Thượng Chí xúc động mãnh liệt, chàng đưa tay gạt cục máu án trước miệng, nạt lớn đồng thời tay kia lẹ làng rút Ác Quỉ Châu Bài ra, chàng gượng đứng dậy, xa mắt căm hờn nhìn Huyết Sọ giả... rồi từ từ bước tới.

https://thuviensach.vn

Huyết Sọ giả kinh hãi thầm, nhưng lão biết Thượng Chí khó thoát tay lão, nên vẫn điềm tĩnh:

- Lãnh Diện Nhân, mi có biết trời trăng gì không?

Thượng Chí quát lớn:

- Ta muốn giết mi!

- Ha! ... ha... ha, tiểu tử ngông cuồng thực! Cái chết đã đến rồi mà còn lớn lối sủa bậy...

Hai người cách nhau không quá một trượng, Huyết Sọ giả song chưởng vò sít vào nhau, lòng chưởng hướng về phía Thượng Chí, buông tiếng cười đắc thắng, ngạo nghễ...

Hoàng Thượng Chí mở lòng bàn tay, vận nội lực vào thẻ bài, từ hạt châu trên Ác Quỉ Châu Bài bỗng chớp lên mấy tia sáng kỳ dị sáng lóe mắt, chiếu thẳng vào người Huyết Sọ giả.

Huyết Sọ giả kinh hãi kêu lên tiếng đau đớn, song chưởng buông xuôi, thân hình chuệnh choạng không còn tự chủ nữa...

Thượng Chí hừ một tiếng lạnh lùng, tả chưởng vung lên, một luồng kình lực nặng như núi xạ ngay người Huyết Sọ giả...

Một tiếng kêu thảm thiết, lão Huyết Sọ giả bị luồng kình phong đánh văng ngoài hai trượng, hực lên đau đớn, rơi bịch xuống đất.

Thượng Chí rùng vai, thân hình xẹt nhanh như điện chớp, đến bên đối phương...

Vì quá chú tâm vào đối phương. Chàng nào hay có bóng người len lỏi vào bóng cây, như ma như quỉ bám sát chàng khoảng ba trượng.

https://thuviensach.vn

Ác Quỉ Châu Bài này vừa là một thẻ lệnh biểu thị uy quyền của vị Đế Quân Thiên Nam Ảo Ma Cung vừa là một khí giới lợi hại vô cùng. Hạt báu châu ở phía trái thẻ bài là then chốt của bảo khí, nếu dùng nội lực ép mạnh vào thẻ lệnh thì tự nó phát ra những tia sáng kỳ độc, khiến đối thủ không sao chống đỡ nổi, tán loạn tinh thần. Nội lực càng mạnh thì uy lực càng lớn, tia sáng giữ càng lâu và thần trí đối thủ khó khôi phục...

Dĩ nhiên, hành vi này chẳng chánh đại quang minh gì, vì cả đời sư phụ chàng Ma Trung Chi Ma chưa bao giờ dùng qua, chàng cũng không muốn dùng nó làm gì như thế, chỉ muốn lấy tài lực của mình ra thi thố, nhưng sự thật quá rõ ràng, chàng đã hoàn toàn lâm vào tình trạng khó sống, nên cực lòng lắm phải dùng đến nó.

Hơn nữa đối phương có thể là thù nhân, chàng không sao để cừu nhân giết mình được, phải sống! Sống để lật cái mặt trái của tình đời, của mối cừu thù bí mật của dòng họ Hoàng...

Thượng Chí thâu lại Ác Quỉ Châu Bài, mắt xạ ra những tia sát khí khủng khiếp nhìn chằm chặp vào Huyết Sọ giả đang nằm sóng soài dưới đất.

Lão Huyết Sọ giả lúc ấy đã tỉnh rồi, muốn chồi dậy, nhưng thương thế khá nặng không sao cựa được, lão ta âm thầm vận nội công cứu chữa. Tấm khăn xanh che mặt đã ướt đẫm, màu vải xanh đã hóa ra khoảnh đen thẫm, chứng tỏ lão đã bị Thượng Chí đánh hộc máu mồm rồi...

- Lãnh Diện Nhân, mi định làm gì lão phu đây? Huyết Sọ giả gắng gượng nói.

Thượng Chí lạnh lùng:

- Ta muốn hiểu rõ một chuyện, rồi mới định được sự sống chết của mi được, nhưng...

https://thuviensach.vn

- Nhưng sao?

Thượng Chí hầm hực:

- Mi là người đáng chết nhất, nhưng nếu ta chứng thực được việc đó quả không phải mi làm, thì tạm thời tha mạng mi, sau này gặp lại ta, mi nhớ tránh kẻo mất mạng đấy.

Huyết Sọ giả gượng đứng vậy, lùi lại hai bước, tuy tức giận, nhưng lại trầm tiếng hỏi:

- Mi muốn chứng thực việc gì? Lão phu nào phải hạng sợ chết!

Trên mặt Thượng Chí hiện lên một làn sát khí khủng khiếp, chàng trầm giọng lành lạnh:

- Mười lăm năm trước...

Đột nhiên chàng phát giác được mấy luồng quái khí phát nhẹ sau lưng, không ngờ vào phút quyết liệt này lại có người tới đánh lén tức giận vô cùng, nhưng không dám xem thường vì ám khí này xem rất lợi hại, liền nhảy trái sang bên tránh...

Ghê gớm thay, ám khí bay vút qua chéo áo chàng tuy đã né ra khá xa, Thượng Chí giật mình kinh hãi.

Xẹt! Xẹt! Mấy tiếng, mấy vệt đen vụt qua in rõ vào thân cây cách ngoài năm trượng...

Thượng Chí quay lại, thân hình chấn động mạnh vì ám khí ấy chính là mấy chiếc lá tươi. Chàng biết người này công lực cao thâm vô cùng, nếu lơ mơ mất mạng như bỡn.

Thượng Chí quay lại, choáng váng cả mày mặt, trí óc biến loạn, toàn thân run lẩy bẩy, lảo đảo lùi lại mấy bước! ...

https://thuviensach.vn

Người ném ám khí không ai lạ! Chính là mẹ chàng, Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh!

Mặt không lộ tí xúc cảm, xạ mắt nhìn Thượng Chí, tuy ngoài ba trượng nhưng Thượng Chí nhìn rõ nét lành lạnh gợn đầy sát khí.

Quên tất cả, Thượng Chí cảm thấy đau đớn vô cùng, nước mắt suýt tuông dòng, nuốt vội uất hận. Đơ người như mất cả thần trí. Thượng Chí nghe lòng mình nổi lên trận phong ba, tim đau nhói như bị ngàn mũi kim châm.

Tại sao mẹ chàng cứ tìm chàng hạ độc thủ mãi thế? Tại sao trên đời này lại có người mẹ thâm độc đến thế? Thượng Chí không sao nghĩ ra được.

Bỗng Huyết Sọ hú một tiếng dài lanh lảnh, trong chớp mắt đã mất dạng trong rừng cây. Khi Thượng Chí biết được thì đã trễ rồi. chàng tức giận quay lại định ăn thua với mẹ chàng, nhưng chàng ngạc nhiên vô cùng, vì Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh đã biến mất từ khi nào rồi.

Thượng Chí đứng ngây người như tượng đá chàng không biết mình đang tức giận hay đau khổ, nước mắt tự nhiên ứa ra, ngập ngừng rồi chạy dài xuống má.

Mấy cơn gió vô tình lay động tà áo, mái tóc rối vò bám đầy bụi cát chảy dọc xuống trán, xuống má. Gương mặt bất động, mắt như mất tinh khí, chàng đứng yên, quên cả thời gian bỏ lại sau lưng, chiếc bóng chàng in trên mặt đất đã ngắn hẳn rồi!

Chàng đang nghĩ gì? Có phải cảnh thảm sát trong Hoàng Gia Trang chăng? Hay nghĩ về người mẹ độc ác? Hay tủi phận mình? Giá lúc này có ai muốn hại chàng thì dễ như trở tay nhưng nào có dám, vì có mấy ai hiểu rõ tâm trạng hiện tại của chàng!

https://thuviensach.vn

Rõ ràng mẹ chàng là Vương Thúy Anh đã cố ý ám hại chàng để cứu lão Huyết Sọ này, tại sao lại thế chứ?

Còn nguyên nhân nào thúc đẩy lão Huyết Sọ giả không tiếc của báu, mà lấy Phật Thủ Bảo Cập cố nhử chàng vào tròng, với hy vọng chàng sẽ tiết lộ tình hình trong Quỉ Bảo?

Lại một việc nữa, tại sao võ công của lão giống y như Quỉ Bảo Chủ Nhân? Cả cái thân kỳ ảo kia nữa! Vả chăng có khác là hỏa hầu của hai người chênh lệch nhau! ... Tại sao lại có chuyện ngẫu nhiên vô lý thế nhỉ? Nhất định bên trong hai lão Huyết Sọ có nhiều bí ẩn lắm đây?

Thượng Chí lảm nhảm như nói trong mơ:

- Nếu quả lão Huyết Sọ này là cừu nhân của dòng họ Hoàng, mà mẹ ta ra tay cứu hắn, hành động ấy có nghĩa lý gì? Mẹ ta điên chăng?

Nghĩ đến tình mẫu tử, Thượng Chí như người mất hồn, lẩm bẩm như điên:

- Dường như mẹ ta thích ta chết lắm thì phải? Mẹ ta là loại người gì mà độc thế?

Nghĩ như loài cầm thú kia mà còn biết thương con thay huống hồ là con người! ...

Suốt một thời gian dài đăng đẳng lặn hụp trong suy tư, bỗng Thượng Chí phát lên một tiếng:

- Giết!

Âm vang lành lạnh truyền vào hư vô, loãng trong tịch mịch, không gây một âm hưởng nào sâu rộng cả. Thượng Chí cứ ngỡ là mình vừa thét lớn

https://thuviensach.vn

nào ngờ đó chỉ là tiếng kêu khô khan tự đáy bao hận tủi mà từ lâu bị dồn ép.

Chàng cảm thấy cổ khô đắng, nuốt nước bọc đánh ực một tiếng định quay gót.

Bỗng một giọng êm ái, ngọt ngào vang lên:

- Thượng Chí con, con vừa định giết ai?

Xúc động mạnh, tiếng nói này không lạ gì với chàng, người ấy chính là Thất Hồn Nhân, con người thần bí ấy đã bao lần cứu chàng, hy sinh Đoạn Ngọc Chưởng để giải huyệt cho chàng, nhưng chưa lần nào cho Thượng Chí nhìn rõ mặt cả...

Thượng Chí tỏ vẻ cung kính hỏi:

- Có phải tiền bối là Thất Hồn Nhân chăng?

- Phải đấy con ạ!

Nghe Thất Hồn Nhân gọi mình bằng "con", chàng chợt nghĩ đến mẹ, chàng ao ước sao một lần nào đó, mẹ chàng sẽ gọi chàng bằng tiếng gọi của tình máu mủ, âu yếm ấy. Nhưng chàng không khỏi thở dài thất vọng... mẹ chàng chỉ muốn chàng gục chết mới hả dạ! Có đời nào...

Tiếng của Thất Hồn Nhân lại vang lên:

- Con, con hận mẹ con lắm sao?

Thượng Chí nghiến răng trèo trẹo, mắt rực tia sát khí:

- Phải, hận tận xương tủy!

- Lúc nãy con bảo giết, đó là chỉ vì mẹ con mà nói sao?

https://thuviensach.vn

Thứa thịt trên mặt Thượng Chí khẽ rung động vì cảm xúc, lúc sau chàng mới nói được:

- Không sai!

Tiếng Thất Hồn Nhân run run, kích động cực kỳ, hỏi lại:

- Thật con muốn giết mẹ con sao?

- Chẳng những một mình bà ta, mà còn giết hết thảy những ai dính líu đến bà ta nữa.

- Trên thế gian này có đạo lý nào dạy con giết mẹ không?

Cất giọng khàn khàn chàng hỏi lại:

- Vậy chớ trên đời này có luân lý nào khiến mẹ phải hạ độc thủ con đẻ của mình chăng?

Nói dứt câu, không cầm được lòng xúc động, Thượng Chí để đôi dòng lệ trào ra khóe mắt e ngại chạy dài xuống má...

Thất Hồn Nhân có vẻ trầm tư, một lúc sau lại nói:

- Thượng Chí! Con nói thế có quá lắm chăng! Nếu con bị mẹ con hạ độc thủ thì sao còn sống đến ngày nay!

Nhếch mép cười đau khổ, Thượng Chí nói:

- Câu nói của lão tiền bối không thể xóa được tội lỗi của bà ta đâu, nếu không có tiền bối chắc Thượng Chí này chẳng còn sống trên thế gian từ lâu rồi, bởi cái hành động điên rồ của bà mẹ độc ác kia.

- Biết đâu cái hành động của mẹ con không thể lấy thường tình mà xét được, có lẽ lòng người còn nhiều uẩn khúc và cử chỉ ấy là để che mắt thiên

https://thuviensach.vn

hạ.

Thượng Chí thắc mắc hỏi:

- Tại sao lại phải che mắt thiên hạ chứ?

- Biết đâu mẹ con có ẩn tình nào đó mà không thể lộ ra được? Hoặc là bà ta bị bắt buộc phải làm thế? Và cũng có thể bà ta tính toán một kế hoạch rất quan trọng phải làm? ...

Nghe một lố "biết đâu", "cũng có thể" "hoặc là" của Thất Hồn Nhân, Thượng Chí muốn điên đầu chàng vội nói:

- Tiền bối có thể đưa ra một trường hợp nào minh chứng điều đã nói chăng?

- Không phải ta cố dấu con, nhưng giờ nói ra cũng vô ích, sau này tự nhiên con sẽ rõ tất cả...

Thượng Chí không dằn được tức giận, nói:

- Tiền bối lấy bụng mình, rồi suy ra lòng bà ta để an ủi vãn bối chăng?

- Con nghĩ sai rồi, ta chẳng phải muốn an ủi ai cả, hơn nữa tâm hồn ta cũng không trong sạch gì, vì ta chỉ là người đã mất hết linh hồn con chớ nghi ngờ lòng thành thực của ta.

Thượng Chi câm lặng, miệng thấy đăng đắng, chàng khẽ nuốt nước bọt, rồi buông tiếng thở dài...

Thất Hồn Nhân có vẻ thông cảm lòng chàng, người nói:

- Thượng Chí, con đừng than trách vội, tất cả chúng ta đều nằm trong một số kiếp, mà vận mệnh đã an bài như thế rồi.

https://thuviensach.vn

- Vãn bối không tin có vận mệnh!

Thượng Chí tức bực buột miệng.

Thất Hồn Nhân đầy vẻ từ ái nói:

- Những gì con đã gặp từ nhỏ đến giờ không phải là do vận mệnh đặt trước rồi sao?

- Không, đó là do người tự bày ra thế, chẳng bao giờ có vận mệnh trong đời này cả!

Cất tiếng nghiêm nghị, Thất Hồn Nhân nói:

- Thượng Chí, con thật cứng đầu, bây giờ ta không rãnh mà lý luận lôi thôi nữa, ta chỉ nói cho con biết, là phải bỏ hận thù của con đối với mẹ con. Con chớ hỏi dằng dai nữa, những việc con muốn biết, rồi sẽ được biết. Con nghe lời ta chứ?

Thượng Chí cười khô khan, ảo não nói:

- Vãn bối không có mẹ!

Giọng nói có vẻ chua chát, Thất Hồn Nhân nói:

- Nếu câu nói này, đến tai mẹ con thì người sẽ đau khổ biết chừng nào.

- Không bao giờ có thế! Bà ta mà đau khổ à! Đau khổ vì thằng Hoàng Thượng Chí này chưa bị phơi thây dưới độc thủ của bà ta chăng? Ha... ha... ha!

Cất tiếng cười, cười khan cả giọng, tiếng như vút tầng mây, âm thanh như nức nở, uất hận, như giận đời, giận mình... Âm vang loang dần trong không gian, len lối vào rừng cây, trộn lẫn với tiếng lào xào của lá, tạo thành

https://thuviensach.vn

một âm thanh mà âm hưởng tưởng như len vào tận đáy lòng con người, họ tự thấy thấm thía buồn lây cái buồn chứa đầy trông âm vọng ấy.

Đợi Thượng Chí cười dứt, khẽ thở dài, Thất Hồn Nhân ngập ngừng một lúc rồi nói:

- Thượng Chí, ta không thể trách con được! Muôn sự đều không sao thoát được vận mệnh!

- Không có vận mệnh nào cả, chỉ có nhân tạo thôi!

- Con không có vận mệnh thực sao?

- Không có! Lấy gì tin!

- Có một ngày nào đó con sẽ tin!

- Thưa tiền bối, việc ấy không bao giờ có được. Vận mệnh là gì? Vãn bối...

Thất Hồn Nhân cắt lời, dịu giọng:

- Đừng bướng quá như thế. Vận mệnh mà ta đã nói với con không ngoa đâu, vạn sự trên đời này đã được an bài cả, sức người dầu vạn năng cũng không thoát khỏi hoặc biến cải những việc mà vận mệnh đã sắp sẵn. Con người ta buộc phải hành động thuận theo lẽ trời định. Vận mệnh đã xui chết là phải chết không tránh thoát được. Việc con không tin ta cũng do vận mệnh xúi giục đấy, nhưng dù không tin con cũng nên biết đó là vận mệnh.

Thượng Chí vẫn lạnh lùng, nói:

- Lời tiền bối rất chí lý! Rõ là châm ngôn của vãn bối vậy. Nhưng vãn bối cho rằng vận mệnh ở trong tay mình, do mình điều khiển nó chứ nó chẳng bao giờ xúi mình được, và không bao giờ có việc nào vận mệnh an bài cả, mình thắng hoặc bại là do tài nghệ, khôn khéo của mình...

https://thuviensach.vn

Nín một lúc lâu như cố nén tiếng thở dài, Thất Hồn Nhân nói:

- Không còn cách nào khác thay đổi cách đối xử của con với mẹ con sao?

Thượng Chí cười khôn khan:

- Không, người ta đã không thèm nhìn mình, thì mình còn cần gì phải cầu cạnh đến họ chứ!

- Con là đứa con thứ nhất trên đời này nói với mẹ như thế.

Cất tiếng bi thảm, Thượng Chí nói:

- Tiền bối trách vãn bối bất hiếu thì Hoàng Thượng Chí này xin chịu, nhưng lỗi ấy không phải do vãn bối gây ra mà tại vì bà mẹ độc ác. Mười lăm năm trước, vãn bối chỉ mới lên ba mà đã chịu cảnh bôn tẩu, Hoàng gia trang đẫm máu, trên hai trăm người phơi thây, giờ đã thành những bộ xương khô, suốt mười lăm năm không hương khói...

Còn bà ta may mắn thoát chết, lại còn tái giá...

Nói đến đây chàng nghẹn ngào liếm môi thấy mằn mặn, chàng biết mình đã khóc... gắng hết sức đèn nén xúc động, Thượng Chí căm hờn:

- Tiền bối nghĩ xem:

đã không thủ tiết thờ chồng, đã không màng đến việc báo cựu thù mà còn muốn giết vãn bối nữa...

Thất Hồn Nhân có lẽ xúc động vô cùng, giọng nói run run:

- Thượng Chí con, con đã quên một điểm?

Lau vội nước mắt. Thượng Chí hỏi:

https://thuviensach.vn

- Điểm gì ạ?

- Con có bao giờ nghĩ:

tại sao mẹ con lại được cái may mắn thoát chết ấy chăng?

Thượng Chí sững sờ, việc này chàng đã nhiều lần nghĩ đến, nhưng không tài nào hiểu nổi cái bí mật đó. Chàng thấy vô lý quá. Lý do nào mẹ chàng thoát được trong khi cả Hoàng gia đều bị tàn sát?

Sư thúc chàng Độc Long Thủ Trương Thông trước khi chết chỉ nói mẹ chàng đã tái giá và hăm dọa giết chú cháu chàng thôi, ngoài ra nguyên do vụ huyết hận thì nhất định không chịu cho chàng hay và tuyệt đối không cho chàng trả thù. Cũng chẳng hề nói tại sao mẹ thoát chết, hơn nữa khi ấy chàng không nghĩ đến nên không hỏi ra...

Một màn đen như bao trùm cả người, Thượng Chí thấy mình càng ngày càng đào sâu thêm bí mật của lòng đời, mà không tìm được tí nào ánh sáng, mối nhợ của sự bí ẩn đời chàng.

Nghĩ một hồi lâu, mà vẫn mù mịt, Thượng Chí cất giọng hỏi:

- Vãn bối xin chịu! Chắc tiền bối biết được căn nguyên ấy chứ?

- Phải, ta biết nên đã nhiều phen nói với con chớ nên kết luận vội.

- Tiền bối cho vãn bối rõ vè nguyên do này được không? Hay là chưa đến lúc!

- Phải, con có giận ta, ta chịu, nhưng nói ra không lợi gì cho con, nên buộc ta phải nín im.

Thượng Chí nghiến chặt răng, đột nhiên hừ một tiếng lạnh lùng, định nói gì nhưng lại khựng lại.

https://thuviensach.vn

Chợt Thất Hồn Nhân nói:

- Thượng Chí, ta muốn con tái kiến Quỉ Bảo Chủ...

- Điều ấy vãn bối đã khắc ghi trong lòng!

- Đến ngay bây giờ không được sao?

- Bây giờ vãn bối còn nhiều việc gấp phải lo cho bổn môn, không lý phân thân ra được sao? Hơn nữa chuyến đi ấy là việc quan trọng nhất đời vãn bối, dù tiền bối không nhắc, Hoàng Thượng Chí này cũng tầm đến!

- Ý của ta muốn con phải nói rõ thân thế cho Quỉ Bảo Chủ Nhân biết!

Thượng Chí hơi ngập ngừng đáp:

- Cái này... là việc dĩ nhiên rồi! ...

Chàng chợt đưa tay sờ chiếc Phật Thủ Bảo Cập, thầm nghĩ:

- Ta phải đến Câu Lâu Sơn trước đã, nói cho Âm Sát Mạc Tú Anh biết tung tích của chồng bà ta rồi lấy lại chiếc Bảo Cập kia nữa, như thế ta đã gồm đủ Song Thủ, gắng luyện trong một thời gian Khư Mê Thần Công ắt phải thành.

Sau đó đến Quỉ Bảo cho lão chủ rõ tên họ rồi xóa tên Quỉ Bảo trên giang hồ và một phen tử chiến cùng kẻ cựu thù huyết hận...

Đang miên mang trong ý nghĩ, chợt nghe Thất Hồn Nhân nói:

- Con! Con đã thành kẻ tử thù của Thiên Tề Giáo rồi đó! Ta...

- Về điểm này, vãn bối đã biết từ lâu rồi!

- Con chớ xem thường mà hối hận, phải luôn luôn đề phòng kẻ ám toán.

https://thuviensach.vn

Lộ vẻ cảm động, Thượng Chí nói:

- Vãn bối vô cùng cảm tạ lời giáo huấn ấy.

Tiếng có vẻ luyến tiếc, Thất Hồn Nhân nói:

- Bây giờ con có thể rời khỏi đây!

Thượng Chí bối rối, nói:

- Còn hai việc muốn được tiền bối giảng dạy cho.

- Việc gì thế?

- Trong giang hồ có mấy tên Huyết Sọ? Thưa tiền bối!

Hơi ngạc nhiên, Thất Hồn Nhân nói:

- Con muốn hỏi trước hay sau mười tám năm nay?

- Trước đây mười tám năm ạ!

- Một!

- Còn sau?

- Hai!

- Quỉ Bảo Chủ Nhân có thể để yên cho người ta mạo danh nghĩa làm chuyện tàn bạo sao?

- Việc đó dĩ nhiên là không rồi nhưng vì một nguyên nhân nên đành im hơi lặng tiếng.

Thượng Chí có vẻ nóng nảy hỏi:

https://thuviensach.vn

- Nguyên nhân nào vậy? Thưa tiền bối!

Vẫn giữ giọng bí mật ngàn đời. Thất Hồn Nhân ngập ngừng một lát, rồi nói:

- Ta không thể làm con vừa ý được!

Biết có năn nỉ cũng vô ích, Thượng Chí hầm hực, hỏi nữa:

- Võ công của chân, giả Huyết Sọ đều một nguồn cả trong đó...

Cướp lời, Thất Hồn Nhân nói:

- Thượng Chí, sau này con sẽ minh bạch, bây giờ ta không thể nói được! Thôi còn câu thứ hai, con muốn hỏi gì?

Thượng Chí tuy tức vô cùng, nhưng không cãi, liền hỏi:

- Thiên Tề Giáo và Quỉ Bảo có liên quan gì với nhau chăng?

Có phần ngạc nhiên lo sợ, Thất Hồn Nhân hỏi:

- Tại sao con lại hỏi thế?

- Vì Thiếu Giáo Chủ Thiên Tề tức là Dư Thiếu Côn dùng được quái công giống Quỉ Bảo Chủ Nhân!

Khẽ thở dài, Thất Hồn Nhân nói:

- Rất tiếc điều này không thể đáp được!

Thượng Chí bứt rứt vô cùng, bí mật vẫn hoàn toàn là bí mật. Chàng không hiểu được, tại sao Thất Hồn Nhân lại muốn giữ bí mật với chàng.

Chợt nhớ lại khi bị Quỉ Bảo Chủ Nhân dùng thủ pháp độc môn đả huyệt, khiến chàng không thể nào vận hành và tụ lại được. Sau nhờ Thất

https://thuviensach.vn

Hồn Nhân giải mấy đạo huyệt, nhưng người phải chịu mất đoạn ngọc chưởng lại còn dặn chàng nếu gặp lại Bảo Chủ, nếu lão có hỏi ai giải huyệt thì phải đưa ngọc chưởng ấy ra. Tại sao lại có chuyện kỳ quái thế? Người là gì của lão Bảo Chủ mà phải hành động như thế?

Nghĩ vậy, Thượng Chí liền hỏi:

- Thưa tiền bối, nếu vãn bối đoán không lầm thì người và Quỉ Bảo Chủ Nhân chắc có liên hệ với nhau phải không?

Như bị một vố bất ngờ, Thất Hồn Nhân cất giọng vừa kích động vừa kinh ngạc:

- Tại sao con lại nghĩ thế?

- Vì tiền bối giải được phép điểm huyệt độc môn của Quỉ Bảo Chủ Nhân!

- Võ học của thiên hạ tuy nhiều nhưng đồng nguồn như ngàn vạn con sông chải vào sông cái rồi tất cả đều dồn về với bể cả. Vậy thì việc giải huyệt ấy không thể kết luận ta và Bảo Chủ có liên hệ được.

Thượng Chí sắp bí lý chợt nghĩ lại vội nói tiếp:

- Việc ấy vãn bối đồng ý, nhưng tại sao tiền bối lại chặt tay khi giải huyệt cho vãn bối và dặn phải giao cho Bảo Chủ...

Thất Hồn Nhân cướp lời:

- Thôi đủ rồi! Con hãy đi lo công việc đi!

Thượng Chí biết Thất Hồn Nhân cố dấu nên không dám hỏi tiếp liền nói:

https://thuviensach.vn

- Ân huệ của tiền bối, tưởng thân này có nát đi cũng không mong gì đền đáp nổi, giờ xin cáo từ tiền bối.

Dứt lời Thượng Chí liền hướng về phía phát ra tiếng nói của Thất Hồn Nhân, vái dài mấy cái, rồi quay mình, trong chớp mắt đã mất hút trong rừng cây...

Hình ảnh mẫu thân lại hiện lên, dù cố ý xua đuổi, nhưng cái bóng Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh cứ chập chờn, như hồn ma... Chàng có cảm tưởng mình đang chứng kiến một thảm kịch của tình mẫu tử, mà trong ấy chàng là người thủ vai chính... nhưng nào biết tấm bi kịch này có đoạn kết hay không? ... Đời chàng là cả quãng đường dài mong đợi, tranh đấu cam nguy, cái chết rình rập bên mình mà chưa thấu được thân thế, bất giác Thượng Chí thở dài đau đớn...

Chàng lại lẩm bẩm, vần trán thông minh nhíu lại:

- Tại sao Thất Hồn Nhân cứ luôn biện hộ cho bà mẹ ác độc kia mãi thế? Ta ngu thực! Chả hiểu chút gì cả... Hay là vì quan niệm đạo đức, mà khuyên ta tránh cảnh tương tàn cốt nhục, chà đạp luân lý, giày xéo lên tình mẫu tử... À! Có thể lắm! ...

Đến đây mắt chàng nhận thấy phía trước thấp thoáng năm bóng người. Vì lúc này công lực rất cao thâm nên nhỡn lực rất tinh, chàng biết đó là năm trưởng lão Cái Bang ngay.

Không để mất cơ hội, Thượng Chí dùng thân pháp kỳ ảo, thân hình chàng như tên rời khỏi nỏ, lao vút đuổi theo.

Không quá hai giờ, chàng đã vượt quá ba trăm dặm, nhưng tung tích của năm vị trưởng lão lại biền biệt, không biết đã đi vào ngách ngõ nào...

Đang lúc phân vân ấy, phía trước bỗng xuất hiện mười mấy dáng người vội vã xông tới...

https://thuviensach.vn

Vừa định tách vào ngã quẹo, chợt trông thấy thế, Thượng Chí vội dừng lại đứng án giữa đường, thì ra những người ấy là các nhân vật Cái Bang, trong tốp này có cả Nam Cái ca ca của chàng nữa. Thượng Chí vừa mừng vừa lo, chàng biết ca ca mình và ân sư có mối cừu thù, rồi đây chàng phải giải quyết làm sao cho ổn được...

Những người mới tới cũng vừa nhìn được có người chận đường, vội vã đứng khựng lại.

- Lão ca ca!

Thượng Chí cất tiếng chào trước, rồi vui vẻ bước tới.

Nam Cái cười ha hả có vẻ thích chí, một lát sau mới nói:

- Tiểu đệ, ta lại gặp nhau rồi!

Thượng Chí mỉm cười hỏi:

- Lão ca ca mạnh khỏe chứ?

- Ha... ha... lão ăn mày này ngày qua ngày xin xỏ vài chén cơm thừa canh cặn đủ phủ lấy bao tử, thì mạnh khỏe hay không đâu có gì đáng nói.

Trong khi ấy mười hai lão ăn mày theo Nam Cái mắt lộ hùng quan, cau mày trợn trừng nhìn Thượng Chí.

Chàng không lạ gì về cử chỉ giận dữ của họ, nhưng chưa nắm được bằng chứng, nên cũng chẳng thèm để ý làm gì.

Nhìn lướt qua mấy lão ăn mày, Thượng Chí quay lại quan sát Nam Cái, rồi nói:

- Quần áo, mặt mũi ca ca đầy bụi thế này, chắc ca ca mới đi đâu về thì phải?

https://thuviensach.vn

Mặc Nam Cái hơi đổi sắc, nhưng lấy lại bình thường ngay, cười ha hả, nói:

- Tiểu huyết đệ cùng lão ăn mày này uống một bữa rượu cho thực say nhé?

- Việc này...

Thấy Thượng Chí có vẻ ấp úng, Nam Cái cau mày nói:

- Tiểu đệ không chịu sao?

Thượng Chí cười đáp:

- Chẳng phải tiểu đệ làm phách, nhưng hiện tại có nhiều việc khẩn cấp còn chờ tiểu đệ, nên...

Nam Cái nghiêm giọng cất lời:

- Tiểu đệ à. Ý nghĩa cốc rượu hôm nay rất quan trọng, lão ca ca này xin thành khẩn mời tiểu đệ.

Mắt Thượng Chí bỗng lóe lên tia nghi ngờ, nên liền mỉm cười đáp:

- Ca ca đã cố lòng nài ép, thì tiểu đệ đâu dám từ nan.

Nam Cái trìu mến nhìn Thượng Chí, rồi quay sang mấy lão ăn mày dõng dạc nói:

- Hãy lui về Linh Quan Miếu sắm sửa tiệc rượu! Ta và tiểu đệ đến sau.

Mười hai lão ăn mày cúi rạp mình cung kính chào Nam Cái xạ mắt căm hờn nhìn Thượng Chí, xong liền phóng người quay lại bỏ đi.

Chờ cho mười hai lão ăn mày khuất dạng, Thượng Chí quay lại nhìn Nam Cái, cất giọng nghiêm trang hỏi:

https://thuviensach.vn

- Tại sao lão ca ca lại cố ý giữ tiểu đệ lại hầu rượu chứ?

Nam Cai khẽ cao đôi mày trắng như tuyết, mắt nhìn Thượng Chí đăm đăm, nói:

- Đây là việc trọng đại, tiểu đệ không thể vắng mặt được!

Thượng Chí mỉm cười nói:

- Tiểu đệ chả hiểu gì cả.

- Bây giờ dẹp chuyện đó sang bên, lão ca ca buồn thay cho tiểu đệ! ...

Thượng Chí chận lời:

- Sao lại lạ thế! Ca ca buồn thay tiểu đệ là cái nghĩa lý gì?

Nam Cái dịu dàng nhìn Thượng Chí, bất giác quay mặt, nói:

- Tiểu đệ là con người hào hoa phong nhã, khí khái, đáng bậc đại trượng phu, mà nay đành phải hủy đi, ca ca đau lòng vô cùng.

Thượng Chí hốt hoảng:

- Ca ca nói sao? Tiểu đệ sẽ bị hủy là nghĩa thế nào...

Bỗng Nam Cái quay đầu nhìn thẳng vào mặt Thượng Chí, nghiêm nghị:

- Bệnh Thần có phải là hóa thân của tiểu đệ chăng?

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Món Nợ Máu

Mày kiếm cau lại, Thượng Chí nói:

- Quả không sai!

Vẻ mặt Nam Cái thoáng đổi sắc, vần trán nhăn nheo co rút lại, biểu lộ một sự nghĩ ngợi lung lắm, rồi trầm trầm cất tiếng:

- Tiểu đệ chính là truyền nhân của Ma Trung Chi Ma?

- Đúng vậy ạ, việc ấy có gì trở ngại chăng? Thưa ca ca!

Khẽ thở dài, Nam Cái nói:

- Ma Trung Chi Ma thâm hiểm, độc ác vô cùng, xem mạng người như cỏ rác, bọn võ lâm đồng đại bị hại vô số kể...

Thượng Chí không cần để ý đến lời ấy, mỉm cười cắt ngang:

- Lão ca ca vì vậy mà buồn thay cho tiểu đệ à?

Nam Cái nhìn sững Thượng Chí rồi đột nhiên nói:

- Tiểu đệ! Người thay đổi quá nhiều!

- Sao lại thay đổi?

https://thuviensach.vn

- Câu nói của tiểu đệ khiến ca ca nghĩ thế!

Thượng Chí cười nói:

- Không thể được, tiểu đệ vẫn là Hoàng Thượng Chí chẳng có gì làm thay đổi tiểu đệ được. Chỉ có lòng ca ca vì đau buồn mà nghĩ thế thôi, điều ấy làm tiểu đệ cảm xúc vô cùng.

Nam Cái thẩn thờ, một lát sau đột nhiên hỏi:

- Tiểu đệ. Nếu bây giờ lão ăn mày này xin tiểu đệ nói về hành tung của lệnh sư, thì ngươi nghĩ sao?

- Tiểu đệ sẽ nói!

Cười thân ái, Nam Cái hỏi:

- Lệnh sư hiện giờ ẩn nơi nào?

- Gia sư đã qua đời rồi!

- Sao? Tiểu đệ bảo lệnh sư đã chết rồi à?

- Thưa phải!

Gương mặt Nam Cái biến đổi không ngừng, lão đang suy nghĩ dữ dội, tình huynh đệ của lão và đứa em nhỏ này khiến lão khó mở miệng.

Sau phút suy tư, Nam Cái cắn răng buông tiếng thở dài, nói giọng buồn buồn:

- Lão ăn mày tưởng lời truyền thất thiệt, ai ngờ lại đúng tiểu đệ à, người thù của lệnh sư Ma Trung Chi Ma rất nhiều, mà nay người đã chết đi...

- Nợ của ân sư đương nhiên tiểu đệ môn đồ của người thì phải gánh vác!

https://thuviensach.vn

Toàn thân Nam Cái rung động mạnh, lão bối rối vô cùng, nhưng vẫn gắn giọng nói:

- Tiểu đệ và lão ăn mày này đã kết tình bằng hữu, đó cũng do cơ trời! Bây giờ ta hãy dẹp lại tất cả những chuyện oán cừu lại, lão ca và tiểu đệ kịp dời gót đến Linh Quan Miếu nhậu một bữa cho thật say...

Như chợt hiểu, Thượng Chí điềm đạm cười:

- Lão ca ca nói lần uống rượu này, có ý nghĩa rất trọng đại phải không?

- Phải?

Thượng Chí cười lạnh lùng:

- Có phải chăng chúng ta sẽ nâng cốc tuyệt tình tửu?

Sắc mặt Nam Cái nhợt nhạt, cười thảm não hỏi:

- Sao tiểu đệ lại nói thế?

Thượng Chí mặt rắn lại, nén cảm xúc, cười lạnh lùng, nói:

- Lão ca ca đã biết cả rồi mà còn cố ý hỏi! Gia sư năm xưa đã gây một cuộc thảm sát với Cái Bang nay lão ca ca là trưởng lão, còn tiểu đệ là truyền nhân của Ma Trung Chi Ma, không lý ca ca lại nỡ xuống tay hạ độc thủ tiểu đệ à? Vì lý do đó, lão ca ca muốn cắt đứt tình giao kết ngày xưa, nên mới cố ép tiểu đệ ở lại hầu rượu và có thể sau vài chung rượu chúng ta sẽ hóa ra hai kẻ thù địch. Như thế tiệc rượu này không đáng nhận cái tên Tuyệt Tình Tửu sao?

Nam Cái khẽ gật đầu, hai dòng lệ ứa ra khóe mắt, ngập ngừng rồi chảy dài xuống đôi má nhăn nheo, cằn cỗi...

https://thuviensach.vn

Thượng Chí tuy cố nén nhưng vẫn không dằn được, chàng thở dài, bùi ngùi:

- Lão ca ca quả là người quang minh lỗi lạc!

Nam Cái nghẹn ngào nói:

- Tiểu đệ à, đáng lẽ lão ca ca chờ xong tiệc rượu rồi sẽ nói cho tiểu đệ rõ, ai ngờ tiểu đệ lại biết, nói toạc cả ra. Lão ca áy náy vô cùng. Nhưng bây giờ chúng ta vẫn là bạn, một giờ sau mới là hai kẻ tử thù. Tiểu đệ cũng biết lão ca hiện nhậm chức Trưởng lão Cái Bang. Nếu không lo việc rửa thù, thì cá nhân lão ca cũng cảm thấy khó chịu rồi, hơn nữa còn miệng lưỡi nào nói với sư tổ và mặt mũi nào nhìn lớp đệ tử, bọn hậu bối sẽ nghĩ sao về lão ca, nên...

Đã nắm được lý do đầy đủ về vụ huyết án này, Thượng Chí không cần lo nghĩ nhiều về vấn đề ấy nữa. Chính trong cuốn sổ nhật ký Ma Ma Tôn Giả Ân Oán Lục của ân sư, đã hội đủ các yếu tố cần thiết và chính xác về hành động quang minh chính đại của người rồi.

Thế nên Thượng Chí hỏi qua chuyện khác:

- Thưa lão ca, tai mắt của Cái Bang bao trùm cả giang hồ, vậy đối với hành tung của Huyết Sọ giả đã tìm được tin tức nào chăng?

Nam Cái cũng không muốn nhắc đến chuyện oán cừu làm gì nữa, liền thở dài đáp:

- Tiểu đệ nhắc ta mới nhớ, nhưng câu chuyện đó hoàn toàn mù tịt, không nắm được chút manh mối nào về hành động bí mật của lão ta cả!

- Theo lão ca, có phải y là đời thứ hai của Quỉ Bảo Chủ Nhân không?

Ngần ngừ một lát, Nam Cái hỏi ngược lại:

https://thuviensach.vn

- Tiểu đệ chắc đã có bằng cớ gì rồi, mới hỏi thế?

- Theo tiểu đệ thì võ công của chân, giả Huyết Sọ rất giống nhau, tuy hỏa hầu có khác nhưng đó không thành vấn đề. Hơn nữa nếu lấy công mà xét nhất định Bảo Chủ không chịu thua ai, thế tại sao lão ta lại để người khác mạo danh mình làm chuyện phi nghĩa?

- Tiểu đệ nói cũng có lý, nhưng công lực của Huyết Sọ giả hiện tại trên giang hồ sợ không tìm được đối thủ, trừ tiểu đệ và lão ăn mày này ra trong võ lâm chưa ai biết được bí mật đó. Vì thế việc chân, giả Huyết Sọ vẫn còn nằm trong nghi án. Ta chưa nên kết luận vội!

Nhớ lại lão Huyết Sọ giả suýt chết dưới chưởng của mình trong trường hợp hiếm có ấy chỉ còn một tí nữa là chàng truy ra vụ án này rồi, nào ngờ mẹ chàng Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh xuất hiện cứu lão ta... Nghĩ đến đấy lòng Thượng Chí thắt lại, không biết chàng buồn vì mẹ, hay vì để cừu nhân tẩu thoát?

Nam Cái than thở:

- Võ lâm mới lặng sóng gió được mười mấy năm, tưởng thân già này đã yên, bây giờ lại vướng vào vòng khủng bố, bể máu tanh lại nổi lên sùng sục... Hay đã báo hiệu sắp đến ngày tận thế của bọn giang hồ rồi chăng?

Mắt Thượng Chí bỗng lóe lên tia sáng kỳ lạ, chàng trầm giọng:

- Sự bí mật của chân giả Huyết Sọ, tiểu đệ nhất định đưa ra ánh sáng một ngày gần đây!

Nam Cái thầm nghĩ:

- Thượng Chí, quả người phi thường, liệu trong vụ này e khó sống mà thực hiện hoài bão!

https://thuviensach.vn

Nghĩ thế lòng Nam Cái đau khôn tả, lão vội nói an ủi:

- Tiểu đệ có thể hành động như thế được. Thôi bây giờ ta đi kẻo rượu lại nguội mất ngon!

- Được! Mời lão ca dẫn đường.

Nói xong liền bén gót theo Nam Cái. Chỉ chớp mắt cả hai đã lọt hẳn vào vòng núi liên hoàn, Nam Cái trỏ vào đám cây rậm trước mặt, nói với Thượng Chí:

- Chúng ta tới đấy!

Bỏ đường cái lớn, hai người dùng thuật phi hành len lỏi vào rừng cây tiến về hướng lùm cây rậm.

Nét mặt Nam Cái trông rất bình thản, nhưng lòng lão lúc ấy rối như tơ vò, nhớ lại khi gặp Thượng Chí trong vườn đào, đôi bên tâm đồng ý hợp, tuy tuổi tác quá chênh lệch, nhưng tình huynh đệ gắn bó khôn rời, lão xử với Thượng Chí vừa là tình thương của một người cha vừa của một người tri kỷ. Nhưng ai đoán được chữ ngờ, tiểu đệ của lão lại là truyền nhân của kẻ cựu thù, một đại ma đầu thét tiếng sát giới giang hồ.

Vụ huyết án bốn mươi năm trước do lão ma đầu này gây cho Cái Bang, làm mấy mươi người bị thiệt mạng, kể cả vị Đà Chủ nữa. Nhưng sau lão ma lại mất tích, món nợ máu của Cái Bang vẫn phong kín.

Bây giờ lão ma đầu Ma Trung Chi Ma đã chết, món huyết cừu lại chụp lên đầu Hoàng Thượng Chí, đứa em mà lão hằng yêu mến...

Nam Cái biết công lực của Thượng Chí đã làm chấn động võ lâm, trong vụ này nếu chàng cố chống lại...

Nghĩ thế Nam Cái không khỏi rùng mình.

https://thuviensach.vn

Lão biết nếu Thượng Chí cố ý chống lại thì nhất định một trận huyết lệ lại tuôn trào còn khủng khiếp hơn cả vụ huyết hận mà trước sư phụ chàng đã gây nên. Nhưng biết làm sao, khi mà cả Cái Bang đều coi tiểu đệ lão là kẻ thù không đội chung trời...

Hoàn cảnh quá éo le, lão không dám nghĩ tới cái hậu quả của cuộc báo cựu thù này.

Trong khi ấy Thượng Chí vẫn dửng dưng, tâm hồn có vẻ thư thái lạ thường.

Tòa cổ miếu đã hiện ra trước mắt, rêu phong, đổ nát, nét hoang dã đóng dày trên lối kiến trúc cổ xưa.

Tấm biển trước miếu đã mục, không còn giữ được hình dáng cũ, những mảnh gỗ bị mọt đục loang lổ, trộn với màu bụi cát, màu thời gian, thành một màu vàng dơ bẩn. Ba chữ Linh Quan Miếu cũng bị năm tháng ăn mòn quá nửa.

Thượng Chí lạnh lùng không thèm để ý đến sự tàn phá của thời gian, còn Nam Cái khẽ liếc chàng, lão khâm phục sự can cường của tiểu đệ khôn xiết.

Hai người vừa đến miếu đã thấy một trung niên Cái Bang đứng đấy, gã bước ra mấy bước quì gối lạy Nam Cái mấy bận, rồi nói:

- Đệ tử là Giang Ninh phân đà, Thu Thành đà chủ xin kính cẩn mời trưởng lão pháp gia.

Nam Cái đưa tay phất mấy cái, nói:

- Ta miễn lễ cho Thu đà chủ, sao? Tiệc rượu đã xong chưa!

Thu Thành đứng dậy, bước sang một bên, cung kính nói:

https://thuviensach.vn

- Thưa, đã xong rồi!

- Được! Thôi đi!

Ba người lanh lẹ tiến vào miếu, qua hai lầu sân miếu thì vào chính điện.

Đám đệ tử Cái Bang cung kính sắp thành hai hàng dài chào Nam Cái. Riêng Thượng Chí, chàng thấy họ nhìn mình có vẻ hằn học, kinh ngạc, không khí kình địch căng thẳng, Thượng Chí vẫn lạnh lùng, mắt sáng như sao lành lạnh nhìn mọi người, bọn đệ tử Cái Bang tuy đông nhưng cũng ghê người trước ánh mắt sắc sảo kia.

Chiếc bàn lớn được đặt giữa tòa chánh điện, hơn chục cái đĩa được sắp quanh bầu rượu to tướng còn phong kín, những mảnh đất còn đóng trên bầu rượu chứng tỏ nó mới được đào lên khỏi đất.

Cấp bậc của Nam Cái rất lớn, nhưng tính người lại hào sảng, phóng khoáng, không ưa lễ lục. Nên quay lại nói với Thu Thành đang hầu bên cạnh:

- Ta ra lệnh cho các ngươi rời khỏi đây, hôm nay phải thật say với tiểu đệ ta mới được. Chừng nào Bang Chủ đến báo ta hay, thôi đi đi!

- Tuân lệnh!

Phân đà chủ Thu Thành cúi đầu thi lễ, rồi lui ra ngoài, bọn đệ tử cũng lần lượt bước theo đà chủ. Phút chốc trong chính điện chỉ còn có hai người.

Nam Cái nắm tay Thượng Chí, nói:

- Tiểu đệ ngồi xuống.

Hai người ngồi đối diện nhau, Nam Cái từ từ gỡ lớp đất đóng ngoài, miệng bầu rượu vừa khỏi, liền bốc lên mùi thơm nứt mũi. Bất giác Thượng Chí buột miệng khen:

https://thuviensach.vn

- Thơm quá!

Nam Cái mỉm cười, rót rượu. Trong chớp mắt hai người uống liền mấy đĩa. Nam Cái nổi hứng cất tiếng cười khanh khách như quên bao việc đau lòng đang đợi.

Thượng Chí trầm ngâm như để thưởng thức mùi rượu cổ...

Sau hơn một giờ thù tạc, bỗng từ ngoài vọng vào chánh điện.

- Bang Chủ giá lâm!

Nam Cái ném mạnh chiếc đĩa trên tay, mặt tái mét, đưa mắt nhìn Thượng Chí trân trối, đôi môi khô héo khổ sở lắm mới nhếch mép, cười đau khổ, rồi cất giọng run run:

- Tiểu đệ, cơ duyên giữa hai ta đã dứt từ đây!

Gương mặt vẫn hòa nhã, Thượng Chí mỉm cười gục đầu, đứng dậy.

Tiếng chân sầm sập từ ngoài đưa vào, làn sóng người ào tới, đứng nghẹt cả sân điện.

Người đi đầu là một lão già khoảng năm mươi tuổi, gương mặt rắn rỏi, cương nghị, đôi mắt sáng như sao toàn thân toát ra vẻ uy nghi, hùng tráng. Thượng Chí đoán có lẽ đây là Bang Chủ! Người ấy tiến thẳng vào chính điện, theo sau có đến mười sáu lão ăn mày và thêm mười hai người đã theo Nam Cái khi trước.

Còn bọn đệ tử lớp nhỏ, tản ra bốn phía vây ở ngoài viện, trong chốc lát đã xây thành một hàng rào người, ngót trên hai trăm tên. Ngoài tiếng chân đi sàn sạt không có một âm vang nào cả, cử động của bọn họ chẳng khác nào những người máy.

Nam Cái bước tới ba bước, cung kính nói:

https://thuviensach.vn

- Triệu Phi xin yết kiến Bang Chủ!

- Không dám, không dám, trưởng lão chớ đa lễ.

Lão ăn mày đi đầu khoát tay lia lịa ra dấu không chịu Nam Cái hành lễ. Rồi quay sang Thượng Chí dò xét, rồi nói:

- Tiểu hiệp là Lãnh Diện Nhân Hoàng Thượng Chí?

Thượng Chí lạnh lùng:

- Không sai!

Mặt Bang Chủ rắn lại, cất giọng:

- Bốn mươi năm trước lệnh sư Ma Trung Chi Ma có vay của bổn bang một món nợ máu...

Không để Bang Chủ nói hết, Thượng Chí cắt lời:

- Nợ máu ấy tại hạ xin trả!

Trong và ngoài điện nhốn nháo, hàng trăm đôi mắt căm hờn chằm chặp vào người Thượng Chí.

Bang Chủ bỗng giơ tay mời:

- Chúng ta vào sân điện nói chuyện!

Thượng Chí gật đầu, rồi thân hình khẽ lắc một cái nhảy ra khỏi điện, thân hình chàng như làn khói nhạt, vút lanh đến nỗi không ai thấy kịp, mọi người ngơ ngác, khi nhìn lại đã thấy Thượng Chí đứng sững trong sân từ hồi nào rồi.

Công lực ấy làm cho bọn cao thủ Cái Bang lo sợ, không dám xem thường nữa.

https://thuviensach.vn

Chưởng môn Cái Bang tuy trong lòng hơi rúng động nhưng vẫn điềm đạm từ từ tiến vào sân, mười sáu lão ăn mày theo sau Bang Chủ tay cầm gậy đánh chó, cũng sắp thành hàng một tiến vào.

Nam Cái đứng bên phải Bang Chủ, nét mặt buồn rười rượi, tuy vừa rồi đã nói lời tuyệt tình với Thượng Chí, nhưng đó chỉ là hình thức còn thực lòng lão vẫn thương mến chàng vô cùng.

Không khí căng thẳng, gương mặt mọi người chìm đầu vào im lặng ánh mắt long lên nhìn Thượng Chí. Trên hai trăm người đứng yên lặng, không gây nên một tiếng nhỏ.

Một luồng sát khí quyện vào không khí, khiến bọn đệ tử Cái Bang thấy ngột ngạt.

Vị Bang Chủ nhìn tổng quát trận địa, rồi quay lại phía Thượng Chí, cất giọng trầm hùng:

- Hoàng thiếu hiệp chịu trả món nợ máu mà lệnh sư đã vay của bổn bang sao?

Khẽ gật đầu Thượng Chí nói:

- Nợ của sư phụ thì đệ tử phải trả, đấy là việc dĩ nhiên. Nhưng quí bang muốn tại hạ trả nợ bằng cách nào?

- Nợ máu phải trả bằng máu!

- Phải giết tại hạ đền máu cho đệ tử Cái Bang?

- Đúng thế!

Bọn đệ tử Cái Bang rùng mình kinh sợ, câu nói lạnh lùng của Bang Chủ quá lạnh lùng.

https://thuviensach.vn

Ngừng lại một chút, Bang Chủ lại nói:

- Thiên Tinh Cái Nhiệm Thất là tên phản đồ bị bổn bang đuổi đi, sau y cậy thế Thiên Tề Giáo muốn bức sư diệt tổ, may nhờ Hoàng thiếu hiệp ra tay giúp sức hạ tên phản môn, ơn ấy đối với bổn bang vẫn nhớ...

Nói đến đây đột nhiên ngừng lại, trầm ngâm một lát mới nói:

- Nhưng Tam Tương phân đà huyết án là di mệnh qua hai đời Bang Chủ bổn bang để lại, là đệ tử phải tuân theo, nên...

Chí Hoàng vẫn bình tĩnh, cười nhạt nhẽo, nói:

- Giết chết Thiên Tinh Cái Nhiệm Thất chẳng qua vì giao tình của lão ca ca Triệu trưởng lão, chưởng môn chưa trách tại hạ đã đi qua bổn phận là hân hạnh cho tại hạ rồi, chữ ơn nghĩa không còn thành vấn đề nữa. Còn món nợ năm xưa quí bang phải đòi đó là hợp lý, một việc dĩ nhiên không chối cãi vào đâu được.

Lời nói khẳng khái ấy khiến mọi người khâm phục, bọn đệ tử Cái Bang tuy oán ghét Thượng Chí tận xương, nhưng câu vừa rồi làm họ công nhận chàng là người hành sự lỗi lạc, quang minh, khó tìm thấy ai trai trẻ như thế mà sánh bằng chàng.

Nam Cái cảm kích vô cùng, lòng lão cũng rối như tơ vò không còn phương cách nào đối phó ổn thỏa cả, lão khẽ thở dài...

Trong khi ấy Bang Chủ cất giọng nói lớn, quyết liệt:

- Chuyện ấy đã nói rồi, giờ tệ bang động thủ đây!

Không khí trở nên yên lặng, sát khí bao trùm cả trận địa. Thượng Chí nghĩ thầm:

- Đã đến lúc chín mùi rồi!

https://thuviensach.vn

Nghiêm sắc mặt, Thượng Chí tằng hắng một tiếng, hỏi:

- Thưa Bang Chủ, tại hạ cần hỏi một vấn đề thiết yếu?

- Cứ tự nhiên!

- Nếu những đệ tử trong Tam Tương phân đà của quí Bang vào bốn chục năm trước, thật có phạm tội đáng chết, thế thì Bang Chủ nghĩ sao?

Câu hỏi bất ngờ quá, bọn người Cái Bang kể cả Nam Cái và Bang Chủ cũng không tưởng có thể xảy ra bao giờ. Sắc diện mọi người đều biến đổi, trố mắt nhìn Thượng Chí, không hiểu chàng muốn gì? Phần nhiều họ nghi Thượng Chí tìm cách thối thoát món nợ máu, nên cả thảy đều chuẩn bị sáp chiến...

Nhưng riêng lão Nam Cái cứ ngẩn ngơ nhìn Thượng Chí. Lão biết chàng không bao giờ ngoa miệng, trốn tránh trách nhiệm, chắc bên trong mối huyết cừu có gì mờ ám và rắc rối lắm?

Ngơ ngác nhìn chằm chặp mặt Thượng Chí, hỏi:

- Hoàng thiếu hiệp, người nói thế có ý nghĩ gì chứ?

- Tại hạ muốn nói:

Nếu những người đã bị gia sư giết chết, thực tình họ có tội đáng phải giết thì Bang Chủ tính sao?

- Việc này... Thiếu hiệp hỏi thế, chắc có cơ nguyên nào bí ẩn bên trong vụ án đó sao?

Thượng Chí cắn chặt răng, gằn từng tiếng:

- Dĩ nhiên! Tiên sư tuy bị giang hồ gán cho là đại ma đầu và cũng tự xưng là Ma Trung Chi Ma, nhưng kỳ thực hành động không ma đầu tí nào,

https://thuviensach.vn

trái lại còn quang minh lỗi lạc là khác. Số cao thủ bị chết dưới tay tiên sư không phải ít, nhưng toàn là hạng người đáng chết cả. Bọn họ là những nhân vật được phủ một lớp son nhân đạo, mà lại hành động một cách lén lút, đê hèn hơn cả những tên đạo chích đê hèn nhất. Việc đó không lạ gì đối với giới võ lâm nhưng đáng buồn thay, đã bốn mươi năm rồi mà chưa đưa ra ánh sáng!

Lời nói hằn học này khiến mọi người vừa kinh ngạc vừa xúc động mãnh liệt.

Bang Chủ quay sang Nam Cái như chờ quyết định, vì chức phận của Nam Cái trong Cái Bang lớn nhất, hơn nữa lão là người cao niên, khi Ma Trung Chi Ma tung hoành giang hồ thì lão đang lúc trung niên. Đối với hành tung của Ma Trung Chi Ma lão là người am tường nhiều, nhưng mấy câu của Thượng Chí cũng khiến Nam Cái ngẩn ngơ, cứ đứng đực ra nhìn Thượng Chí.

Thấy thế Bang Chủ biết trưởng lão cũng không hơn gì, liền nói:

- Theo lời thiếu hiệp thì lịnh sư vì hành hiệp, mà bị người ta hàm oan chăng?

Câu này Bang Chủ nói ra có chế nhạo, nhưng vẫn lạnh lùng Thượng Chí khẽ cười khô khan, xạ mắt nhìn Bang Chủ, cất giọng hơi khinh rẻ:

- Hừ! Bang Chủ không tin lời tại hạ, nhưng tại hạ vẫn nói. Trong võ lâm thường chia làm hai đạo Hắc, Bạch, sự phân chia này rất phức tạp và nhất là không được chính xác lắm. Phần nhiều chỉ trông cái bề mặt mà xếp hạng, vì thế có nhiều kẻ lợi dụng vào sự sơ hở ấy, mới dở thói gian xảo làm mặt ta đây là người quang minh chánh đạo sẵn sàng chết vì chính nghĩa, nhưng kỳ thực thì trái lại, lòng dạ họ chả khác nào loài lang thú. Trong khi ấy những con người đầy lòng hào hiệp, phóng khoáng bất chấp dư luận, coi kẻ

https://thuviensach.vn

lang thú như tử thù chính vì phải diệt loại người giả danh giả nghĩa ấy mà bị xếp vào loại ma đầu, đáng tởm. Tại sao lại bất công như thế?

Bang Chủ nghe mấy lời chua cay ấy cũng động lòng, nhưng chưa hiểu mục tiêu của chàng ám chỉ gì, liền nói:

- Bổn Bang Chủ muốn thiếu hiệp tiếp tục?

Ngẫm nghĩ một lát, Thượng Chí dõng dạc:

- Bốn mươi năm trước, một huyết án chấn động giang hồ, đã xảy tại Tam Tương, không biết có vị tiền bối nào ở đây đã chứng kiến tận mắt?

Mọi người đổ dồn nhìn về phía tứ lão, vì họ là những người cao niên nhất.

Nam Cái đến giờ mới mở miệng:

- Thiếu hiệp cứ tiếp tục!

Vẻ mặt nghiêm lại, chàng trịnh trọng nói:

- Bốn mươi năm trước Chấn Võ tiêu cục là tiêu cục lớn nhất ở Tam Tương, có nhận bảo hộ một hòm bảo vật đem đến Thiên Nam, theo lời đồn thì hòm này ngoài trân châu vô giá ra, còn một vật độc tôn, đó là Vạn Niên Tham Vương.

Tất cả ánh mắt cứ đăm đăm vào miệng Thượng Chí. Trên mặt mọi người đều gợn nét kinh ngạc.

- Tin ấy không biết tại sao mà truyền vào giang hồ, khiến vô số cao thủ võ lâm muốn ra tay chiếm đoạt bảo vật kia. Biết đã bị lộ, Chấn Vỏ Biêu Cục diễn động mấy chục cao thủ còn vợ chồng chủ cục cũng đích thân bảo vệ và lại mang thêm đứa con gái độc nhất theo nữa!

https://thuviensach.vn

Đến đây Thượng Chí bốc giận, mắt chàng lóe tia sát khí, ngừng lại một chút, lấy giọng nói tiếp:

- Nào ngờ chưa rời khỏi biên giới Tam Tương, báo vật đã bị cướp mất! Người cướp hòm bảo vật ấy thật thâm độc? Y đã dùng thủ đoạn mà giới võ lâm cho là hành động hèn mạt nhất. Vợ chồng chủ cục và hơn trăm mạng người bị sát hại, vụ án này chấn động cả giang hồ, nhưng hòm bảo vật đã bị ai cướp đoạt? Tất cả còn nằm trong nghi án.

Từ Bang Chủ trở xuống vẻ mặt ai cũng đượm nét nặng nề, khó thở. Họ nhận thấy câu chuyện gay cấn vô cùng.

Liếc nhìn tổng quát, Thượng Chí nói tiếp:

- Nhưng lưới trời tuy thưa mà khó thoát, con gái của vợ chồng chủ cục được trời ban cho một nhan sắc diễm lệ, nhờ đó mà thoát chết, tuy thế vẫn bị tên tướng cướp móc hai mắt và còn bị cưỡng hiếp cho đến ngất đi, sau khi thỏa mãn cái thú tính đê hèn ấy, y định tâm giết nàng để khỏi lộ bí mật! Nhưng trời cao có mắt! Trong khi vừa dang tay định hạ sát độc thủ thì bỗng nhiên có cứu tinh xuất hiện, như thế nàng đã thoát chết, tiếc thay vị cứu tinh ấy là kẻ xuất gia đầu phật, vì không muốn dính líu vào ân oán giang hồ, nên chẳng thèm hỏi căn nguyên vội đem nàng gửi vào cửa phật. Nàng xuống tóc, đôi mắt mù lòa không còn khóc được nữa. Từ một thiếu nữ đang lúc tuổi xuân mơn mởn nhan sắc tuyệt vời, nàng giờ đây là một ni cô mù lòa, đạo mạo, sống trong nỗi buồn của ngày tháng. Thân nàng không còn trinh bạch, nhưng nàng chưa muốn chết khi mối thù chưa được trả...

Trong sân điện hoàn toàn yên lặng, câu chuyện cổ tích này làm hấp dẫn mọi người.

Hơn nữa mọi người đều nghĩ rằng:

cốt chuyện này là mối liên lạc mật thiết dẫn đến vụ huyết án Tam Tương phân đà.

https://thuviensach.vn

- Người ni cô mù lòa khốn nạn kia còn nhớ rõ pháp danh của vị cứu tinh là Vô Ai.

Như bị điện giật, Nam Cái thét lớn:

- Vô Ai? Vô Ai tức là Bắc Tăng đó!

Thượng Chí giật thoát người, chàng liếc xéo về phía Nam Cái ngạc nhiên vô cùng.

Thực ra những gì chàng vừa nói, đều được ghi trong Ma Ma Tôn Giả Ân Oán Lục mà Ma Trung Chi Ma đã để lại. Chàng nào biết Vô Ai xưa kia chính là Bắc Tăng bây giờ.

Lòng Thượng Chí vui mừng vô cùng, chàng nghĩ mình quả đã gặp may. Nếu thế vụ án này lại thêm một nhân chứng nữa, thì nhất định vụ dàn xếp oán thù với Cái Bang sẽ dễ hơn.

Chàng lẩm bẩm:

- Trời giúp ta thành công!

Bỗng nhiên, từ xa vọng lại tiếng phật hiệu, Thượng Chí kinh ngạc quay lại nhìn chàng thấy một bóng người lướt tới, thân pháp nhanh dị thường, chỉ trong chớp mắt đã phóng vào đứng sững giữa trùng vây của Cái Bang.

Như bắt được của quí, Thượng Chí mừng rỡ cúi đầu chào:

- Lão tiền bối đến thật đúng lúc!

Thì ra người đã đến chính là Bắc Tăng!

Sự xuất hiện của Bắc Tăng thật ngoài ý tưởng của chàng, nhưng sự kiện này làm chàng hài lòng vô cùng, có Bắc Tăng ở đây chàng càng được dễ

https://thuviensach.vn

dàng về việc thi hành kế hoạch giải oan cho ân sư và có thể tránh được cuộc cãi vã có thể mang đến xung đột.

Bắc Tăng chắp tay chào Bang Chủ, rồi hướng về phía Nam Cái gật gật đầu, xong lại xoay qua Thượng Chí nói:

- Tiểu thí chủ cứ nói tiếp!

Là người thông minh tuyệt chúng, chàng biết sự có mặt của Bắc Tăng không phải ngẫu nhiên! Nghĩ thế Thượng Chí liền nói:

- Lão tiền bối đến đây giúp sức Cái Bang diệt vãn bối sao?

Đôi mày trắng bạc nhướng cao, Bắc Tăng nói:

- Thí chủ quả thông minh! Đúng thế, lão nạp không cần gì phải chối cả, bây giờ người nói tiếp đi.

Khẽ gật đầu, Thượng Chí nói tiếp:

- Thời gian trôi qua, thấm thoát đã hơn năm, một hôm tình cờ tiên sư gặp được vị ni cô mù lòa, con gái của vợ chồng Chấn Võ tiêu cục, nàng đã nghe đại danh của tiên sư, nên liền đem chuyện lòng ra kể lể, đồng thời nàng lấy trong người một thẻ lệnh, mà nàng đã vô tình giật được trên vai tên tướng cướp chủ chốt trong cuộc thảm sát trong khi y cưỡng bức nàng. Nhờ đó mới phát giác được hung thủ gây nên hành động cướp của giết người kia...

Thượng Chí đột nhiên ngừng lại!

Tất cả mọi người nín thở chờ đợi! Tim họ đập thình thịch, cái bí mật của vụ huyết án bốn mươi năm về trước sắp bị đưa ra ánh sáng!

Toàn thân Bang Chủ rung động mạnh!

https://thuviensach.vn

Nam Cái và mười sáu lão ăn mày cũng trân mình bất động! Chờ đợi!

Chỉ có Bắc Tăng còn giữ được trầm tĩnh, liền tuyên phật hiệu, rồi nói:

- Tiểu thí chủ, hung thủ là ai?

Từ sóng mắt Thượng Chí lóe lên những tia sáng kỳ lạ phóng vê phía Bang Chủ, rồi trầm tiếng gằn từng tiếng:

- Tam Tương phân đà chủ cùng lũ thân tín của y!

Câu nói ấy chẳng khác nào tia sét đánh mạnh vào đầu bọn đệ tử Cái Bang, họ cứ trợn mắt nhìn chòng chọc vào Thượng Chí lưỡi tê dại không nói được lời nào...

Mặt vị Bang Chủ tái mét, lùi lại liên tiếp ba bước, xạ mặt nhìn Thượng Chí không chớp.

Nam Cái há hốc mồm, râu tóc dựng ngược, kích động tột cùng, một lát sau lão mới nói:

- Chuyện có thực ư?

Thượng Chí cười lành lạnh nói:

- Vãn bối nào dám ngoa miệng! Vì thẻ lệnh đó là tín phù của Tam Tương phân đà chủ thuộc Cái Bang, hiện giờ tín phù ấy vẫn còn trong tay ni cô mù lòa kia. Còn bốn mươi năm về trước nàng được gởi ở miếu tự nào, thì vãn bối xin lão tiền bối Bắc Tăng trả lời giùm!

Bắc Tăng cũng bị xúc động mãnh liệt, tiếng nói như rên rỉ:

- Chuyện quả có thực như vậy, hồi kia lão đã gởi nàng vào Vấn Diêm Tự, gần chỗ xảy ra cuộc thảm sát. Tính ra năm nay nàng đã trên sáu chục tuổi rồi? Sự vô tình ấy làm lão ân hận vô cùng!

https://thuviensach.vn

Tất cả bọn đệ tử Cái Bang đều cúi đầu im lặng, vì đây là một mối nhục khó rửa của Cái Bang.

Cả người Nam Cái run lên bần bật, lão ngước cổ nhìn trời, im lặng, từ trong khóe mắt lóng lánh hai giọt lệ, ngập ngừng rồi chảy dài xuống má.

Thượng Chí nhìn Nam Cái thông cảm, chàng biết ca ca mình đau khổ vô cùng, nhưng biết làm sao được vì đó là sự thực...

Đột nhiên chàng quay lại phía Bang Chủ, trầm trầm nói:

- Thưa Bang Chủ, mọi việc tại hạ đã tỏ bày, vậy mong Bang Chủ cho biết ý kiến về vụ huyết án mà tiên sư đã vay năm xưa?

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Song Cập Hợp Bích

Bang Chủ thở dài, than thở:

- Điều bất hạnh này khiến cả bổn bang quá hổ thẹn vô cùng, còn suy nghĩ gì nữa! Bổn bang cảm kính tấm lòng tốt của Hoàng thiếu hiệp vạn phần, xin thiếu hiệp thứ lỗi cho những lời vừa rồi nhé?

Thượng Chí thở dài khoan khoái:

- Không dám ạ!

Rồi quay lại phía Nam Cái, mỉm cười nói:

- Lão ca ca, tiểu đệ còn việc gấp đeo lưng, không thể chần chờ được, xin cáo từ nhé!

Nam Cái bùi ngùi:

- Tiểu đệ có cần lão ăn mày này giúp gì không?

- Chưa dám ạ! Sau này nếu có việc nào cần đến, dĩ nhiên tiểu đệ sẽ phải thỉnh ca ca giúp sức!

Việc giải oan cho sư phụ đã xong, mối huyết hận tưởng phải đổ máu, nào ngờ lại dàn xếp tốt đẹp như thế, lòng Thượng Chí nhẹ nhàng như vứt được gánh nặng.

https://thuviensach.vn

Rồi chợt nhớ đến năm người trưởng lão của Thiên Nam Ảo Ma Cung, không biết họ đã truy ra tung tích tên phản đồ Mão Tam Hữu chưa? Bổn phận chàng giờ đây đối với Ảo Ma Cung rất nặng, lời ủy thác của ân sư chàng không dám xem thường, và vì việc chỉnh đốn lại nội bộ của phái Thiên Nam rất rắc rối, phức tạp, nếu chậm trễ một chút hoặc kém tế nhị một tí thì tai hại sẽ mang lại không ít. Tình hình vì thế rất khẩn trương như lửa đốt bên lưng.

Không kịp nói thêm lời nào nữa, chàng vội vàng quay chào Bang Chủ và Bắc Tăng, rồi vút nhảy lên nóc miếu, trong chớp mắt đã biến mắt sau mấy hàng cây đàng xa tít.

Dường như Bang Chủ và Nam Cái đang định nói gì với chàng nhưng vụt một cái chàng đã biến mất, nên chỉ đưa mắt nhìn theo khâm phục.

Rời khỏi Linh Quan Miếu, Thượng Chí theo đường cái lớn mà đi. Thân pháp Di Ảnh Phù Quang được tận dụng, bóng Thượng Chí như một làn khói, nhẹ lướt vun vút trên mặt đường.

Một ngày đã qua! Mặt trời cố trườn mình khỏi núi, nhìn xuống mọi vật. Ánh nắng trải vàng trên đường len lỏi qua kẽ lá, tạo thành những vệt sáng lỗ dỗ trên nền đất.

Bóng Thượng Chí ngắn dần! Đã một ngày, một đêm chạy ráo riết, chàng đã vượt trên ngàn dặm, nhưng chưa tìm thấy dấu tích của năm trưởng lão Thiên Nam, lòng nóng như đốt! Nhưng không thể về Thiên Nam được, vì chàng còn một việc trọng yếu nhất phải làm ngay.

Vô tình con đường dẫn chàng xuyên qua một rừng cây um tùm. Mặt trời đã lên khá cao nên đường xuyên sơn không còn tối nữa, tai Thượng Chí nghe rõ ràng có tiếng nước chảy ầm ầm.

Vội chạy nhảy lại phía phát ra tiếng động, trước mắt chàng là một dòng sông, nước cuồn cuộn. Dọc hai bên bờ sông rặng thùy dương kéo dài đến

https://thuviensach.vn

mút mắt, màu xanh của ngàn cây nổi bật trên nền trời trong sắt bóng dâm chạy thành một khoảng dài dưới con đường đất, men theo rặng thùy dương. Bên phải con đường, đối diện với con sông là rừng dương liễu rậm rạp, bóng mát phủ kín cả mặt đất.

Một tấm bia đá đã cũ cao hơn trượng dựng bên mép sông, trên có đề ba chữ lớn:

"Liễu Long Đò".

Thượng Chí thấy lạ vô cùng! Rõ ràng đây là bến đò sao chẳng thấy bóng chiếc thuyền nào cả.

Nhướng mắt nhìn dòng nước đục ngầu, chảy siết như thác, biết không sao qua được. Chàng bóp trán, cố tìm một phương cách qua sông nhưng đành thúc thủ!

Một cơn gió vút qua, rừng thùy dương được mơn trớn, ngã nằm theo làn gió. Chợt Thượng Chí ngửi thấy mùi tanh tanh của máu.

Thượng Chí giật nảy mình, đảo mắt nhìn sâu vào rừng liễu, vì công lực cao thâm nên tinh mục của Thượng Chí rất thông, chàng thấy tít mù trong rừng cây như có nhiều bóng người nằm ngủ la liệt dưới đất.

Khẽ lắc mình một cái, Thượng Chí phóng mình vào rừng phi lao. Trước mặt chàng những xác chết ngổn ngang, máu me lai láng, đọng thành vũng lớn, máu đã động lại pha với cát đất tạo thành màu thâm đen bốc mùi tanh hôi nặc mũi. Thượng Chí lạnh người, nhìn kỹ những xác chết, bỗng chàng buột miệng nói lớn:

- Âm Sát!

Gần trên ba mươi mạng người cùng bị giết một cách giống nhau. Thiên linh huyệt nát bét, não tủy tung tóe, pha lẫn với máu thành một màu lầy

https://thuviensach.vn

nhầy, đẫm ướt cả mặt mũi, trông mà khiếp! Trên nét mặt các tử thi còn lộ vẻ hãi hùng tột độ.

Cách giết người quá dã man này của Âm Sát Mạc Tú Anh không còn lạ gì đối với giang hồ. Bọn võ lâm nhiều phen chạy trối chết vì nàng, nghe đến Âm Sát chẳng khác nào được tin quỉ sứ xuất hiện vậy.

Cái hành động sát nhân ấy của nàng không phải vô lý do, nguyên nhân những cuộc thảm sát là vì sự mất tích của Dương Sát Cao Sĩ Kỳ và cứ mỗi năm nàng tự đặt một luật lệ xuất hiện giang hồ một lần, rồi rút về qui ẩn, khi dưới tay nàng đã được một trăm người bị hạ độc thủ.

Thượng Chí kinh ngạc vô cùng! Rõ ràng khi chia tay chàng biết nàng đã giết đủ số rồi, sao bây giờ lại thế này! Hay là nàng đã phá luật? Đó thật là mối hiểm cho bọn cao thủ trong võ lâm.

Thượng Chí lẩm bẩm mấy câu vô nghĩa, rồi cúi xuống nhìn sát mặt những tử thi, xem thử họ là người phái nào? Đột nhiên Thượng Chí giật nẩy mình! Sợ mình nhầm lẫn, chàng cúi nhìn lại lần nữa. Nét mặt Thượng Chí cau lại, rồi thở dài... Thì ra chàng mới nhìn ra được xác của Mão Tam Hữu, hộ pháp của Ảo Ma Cung.

Thượng Chí nghĩ thầm:

- Hừ! Bọn mi đã can đảm phản môn, hành động trái đạo dầu có chết cũng không ai thương tiếc.

Tuy nghĩ thế nhưng chàng cũng động lòng, vì dầu sao chàng đã là chưởng môn của Thiên Nam, nên chàng và bọn môn đồ hầu như đã có một sợi dây tình cảm thiêng liêng buộc chặt lại, và cảm thấy từ đây mình phải chịu hoàn toàn trách nhiệm đối với hành động của môn hạ Thiên Nam. Thượng Chí thấy vai mình trĩu xuống vì trọng trách. Bất giác chàng thở dài lẩm bẩm:

https://thuviensach.vn

- Tại sao nàng lại xuống tay hạ độc thủ bọn phản đồ này? Còn năm trưởng lão lên đường truy tầm bọn này trước ta, mà sao bây giờ ta chưa thấy tăm dạng bọn họ đâu cả? ...

Hay là đã bị...

Nghĩ đến đây Thượng Chí giật thót người, chợt bên tai văng vẳng có tiếng kêu la, nhưng không lớn lắm, lại bị đứt đoạn vì tiếng phi lao reo vút vút ắt hẳn. Nếu không được cái công lực thâm hậu thì Thượng Chí khó phân biệt được cái âm thanh hỗn loạn ấy.

Thượng Chí vội định thần lắng tai nghe lại lần nữa, nhưng tiếng la ấy không còn nữa, lòng ngờ vực thầm, chàng lẩm bẩm:

- Hai tai ta nghe lầm chăng? Vô lý!

Nghĩ thế chàng lại lắng tai nghe một lần nữa, đột nhiên có tiếng phát ra rất nhỏ nhưng đượm vẻ hãi hùng...

Không còn nghi ngờ gì nữa Thượng Chí liền nhắm hướng phát ra tiếng la thét phóng mình vun vút, chẳng mấy chốc bóng chàng mất hẳn trong rừng phi lao trùng trùng điệp điệp.

Ở giữa rừng phi lao có một khoảng đất trống bằng phẳng, cỏ mọc lấp xấp đến mắt cá, nơi đó có bóng người đang vờn nhau như hình với bóng, một trận đấu long trời vỡ đất...

Ba lão già áođỏ tay cầm thiết trượng, đem toàn lực múa vun vút, vây chặt một thiếu phụ, bóng thiếu phụ như ma, như quỉ lanh lẹ phi thường, mỗi lần song chưởng vung lên, một luồng kình lực mạnh như sấm sét liền áp tới khiến ba lão áo đỏ kia phải mấy phen thất điên bát đảo. Ngoài vòng chiến còn thấy thêm hai lão già áo đỏ nữa đang ngồi nhắm mắt, mặt xanh mét, dường như họ đã bị nội thương khá nặng.

https://thuviensach.vn

Thiếu phụ trẻ đẹp kia cứ nhởn nhơ như đùa cợt với ba lão già áo đỏ, thỉnh thoảng nàng ré lên một tràng cười lành lạnh, tay lanh như chớp giật, xuất những thế kỳ độc, khiến ba thiết trượng của lão già áo đỏ bị ép xuống, như đang gặp phải một sức mạnh di sơn đảo hải đè xuống, tình thế vô cùng nguy ngập.

Còn ba lão già áo đỏ kia chính là bọn người trong ngũ trưởng lão của Nguyên Lão Viện Ảo Ma Cung Thiên Nam phái và hai lão ngồi ngoài cũng vậy.

Và thiếu phụ trẻ đẹp ấy chính là người lừng lẫy sát giới giang hồ, là Âm Sát Mạc Tú Anh.

Không hiểu vì sao họ lại gây sự với nhau, mà đánh chí chết thế?

Đột nhiên Âm Sát công liền ba chiêu, áp lực của chưởng phong ép ba trưởng lão áo đỏ lùi lại tám bước tiếp, nàng cất tiếng lanh lảnh quát mắng.

- Ba thằng già này thật không biết xấu hổ là gì cả! Ta có luật:

hễ ai tiếp được ba chiêu của ta thì khỏi chết, vậy sao cứ dằng dai mãi thế, không chịu chạy cho xong. Tức thật! Nếu không vì cái luật ấy chắc bọn ngươi đã nát thây rồi. Một lần cuối cùng ta khuyên các ngươi hãy cấp thời rút lui, kẻo nổi giận ta phá luật thì e năm mạng già khó thoát đấy!

Ngũ Tịch Trưởng lão Đỗ Nhất Phi thét lớn:

- Mi cả gan thực! Đã đả thương hai sư đệ ta, lại gây thiệt mạng trên chục môn đồ của bổn bang, mi phải đền mạng là hợp với đạo trời!

- Đạo trời?! Ha! ... Ha! ...

Âm Sát Mạc Tú Anh ré lên cười lanh lảnh, xé không gian xoáy mạnh vào tai ba người như muốn đâm thủng màng nhĩ. Đi liền với điệp khúc rợn

https://thuviensach.vn

người ấy, thân hình Âm Sát như một làn khói, phóng nhanh về phía Đỗ Nhất Phi, vung song chưởng, đẩy mạnh, một luồng kình lực ép mạnh tới. Tư thế quả độc hại phi thường.

Thấy đồng bọn bị áp chế, hai lão áo đỏ hừ lên một tiếng lạnh lùng, vận toàn lực, vung mạnh thần trượng. Hai vầng sáng bạc loáng lên, nhắm đầu Âm Sát bửa xuống, khí thế mạng tưởng đến ngàn cân.

Đỗ Nhất Phi thấy đối phương muốn hạ độc thủ, tuy biết mình không phải là địch thủ của yêu nữ này, nhưng đứng trong nguy ngập cái chết chầu chực bên mình, không lý đứng yên sao? Nghĩ thế, lão vội đưa thiết trượng vận toàn lực quất mạnh một thế, mong ngăn được phần nào uy thế của đối phương.

Bùng! Một tiếng lớn chát chúa, đồng thời một tiếng hự phát ra. Thiết trượng bị đánh tung lên không, quay tít như chong chóng, còn Đỗ Nhất Phi bay ngược ra ngoài mấy trượng, miệng ụa mấy búng máu tươi. Đương nhiên thương thế không nhẹ gì!

Trong khi đo, song trượng của hai trưởng lão đã lao vút xuống cận đầu Âm Sát. Nếu để trúng phải, thì nhất định nàng không thể nào toàn mạng được...

Tuy động tác nhanh nhẹ của hai vị trưởng lão như chớp giật, nhưng công lực của hai người còn thấp hơn Âm Sát Mạc Tú Anh một bực, hơn nữa nàng lại được thiên phú cho tài lanh lẹ, nên chỉ lách nhẹ một cái đã thoát vòng kìm tỏa của hai vần thiết trượng.

Nhảy được ra ngoài, Âm Sát liếc mắt nhìn hai trưởng lão mỉm cười duyên dáng:

- Bây giờ đến phiên hai vị đó!

https://thuviensach.vn

Tiếng nói ngọt ngào, êm ái làm sao, nhưng hai vị trưởng lão lạnh toát người. Thấy thân kỳ ảo của yên nữ hai người đã khiếp rồi, nay lại nghe nói thế lại khiếp hơn. Hai trưởng lão vội lùi lại ba bước thủ thế...

Mạc Tú Anh cười lạnh lùng, từ từ bước tới, song chưởng thủ trước ngực, rồi đột nhiên phóng mạnh tới...

- Chớ có lộng hành!

Tiếng hét như sắt lạnh làm ba người giật mình kinh hãi.

Âm Sát Mạc Tú Anh tự nhiên thâu chưởng lại lòng ngạc nhiên vô cùng! Giọng lớn lối ấy nàng chưa nghe ai cả gan nói với nàng bao giờ, ấy thế mà người này lại dám ngông cuồng buông lời ngăn cản hành động của nàng! Rõ gã hết muốn sống rồi.

Trong giang hồ hễ nghe đến tên Âm Sát kinh ngạc không phải là không có lý!

Chẳng riêng gì Âm Sát, mà cả mấy vị trưởng lão Thiên Nam phái cũng kinh ngạc không kém.

Tổng trưởng lão Đỗ Nhất Phi lúc ấy tuy đang mang trọng thương, nhưng cũng vội trỗi dậy, đưa tay áo lau sạch máu miệng, rồi đưa mắt nhìn dáo dác...

Một bóng người rời khỏi đám phi lao, như một làn khói nhẹ, đáp xuống giữa trận.

Thân pháp quả kỳ ảo vô cùng! ...

Âm Sát Mạc Tú Anh há hốc nhìn người mới đến, một lát lâu buột miệng:

- Người là Lãnh Diện Nhân à?

https://thuviensach.vn

Giọng lạnh lùng, Thượng Chí đáp:

- Thưa phải chính tại hạ đây!

- Ta đang muốn tìm người thì người đã đến?

Thượng Chí mỉm cười:

- Thật à?

- Ừ!

Ba vị trưởng lão thấy Thượng Chí, bất đồ vui mừng không kể. Cả ba sắp hàng ngang bước tới trước mặt Thượng Chí ngã đầu chào rất cung kính:

- Xin bái kiến chưởng môn! Chưởng môn đến thật đúng lúc!

Đưa tay ngăn lại, Thượng Chí nói:

- Miễn lễ cho ba vị! Lần sao chớ có đa lễ như thế nữa nhé!

Mạc Tú Anh trợn mắt nhìn sững Thượng Chí, nói lớn:

- Cái gì... ngươi... ngươi là Thiên Nam Đế Quân Ảo Ma Cung à?

Không thèm để ý đến sự ngạc nhiên của Âm Sát, Thượng Chí lạnh lùng nói:

- Phải! Ngươi ngạc nhiên lắm sao?

- Ngươi không phải là truyền nhân của Ma Trung Chi Ma chăng?

- Người lầm rồi! Vì tiên sư chính là Đế Quân đời trước của Thiên Nam Ảo Ma Cung.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên Âm Sát Mạc Tú Anh lùi lại ba bước, mặt biến sắc, mắt nhìn chòng chọc vào Thượng Chí, nói:

- Vậy ngươi thật là Đế Quân Thiên Nam Ảo Ma Cung à?

- Không thật thì láo sao! Người không tin, tại hạ cũng chả cần.

Lấy lại được trầm tĩnh bình thường. Mạc Tú Anh mỉm cười duyên dáng, nói:

- Nào phải không tin! Nhưng vì bất ngờ nên cảm thấy thế thôi!

Thượng Chí cười nhạt, mắt lành lạnh nhìn Âm Sát rồi cất tiếng hỏi:

- Mấy mươi xác chết đằng kia có phải do ngươi gây ra không?

Đôi mày liễu khẽ nhíu lại, Mạc Tú Anh mỉm cười đáp tự nhiên:

- Phải đấy! Đã thế thì sao nào?

Cười khô khan, Thượng Chí cất giọng nhạt nhẽo:

- Người đã phá luật rồi sao? Một trăm sinh mạng mỗi năm chưa vừa lòng à?

Nét khả ái vụt biến mất, mặt lộ đầy sát khí, Mạc Tú Anh mắt long lanh nhìn Thượng Chí, buột miệng:

- Lãnh Diện Nhân! Ngươi nhìn ta có đẹp không?

Thượng Chí ngơ ngác, không biết nàng hỏi thế với dụng ý gì? Vì thế chàng cứ ngờ ngẩn trố mắt nhìn Âm Sát Mạc Tú Anh, không nói lên một lời nào cả.

Đột nhiên, hai trưởng lão bị thương khi nãy ngồi bật dậy và tiến đến đứng sát cánh với vị trưởng lão kia. Xem dáng điệu hai người, có thể đoán

https://thuviensach.vn

được thương thế của họ đã đỡ nhiều rồi.

Qua phút chờ đợi, vẫn không thấy Thượng Chí đáp, Mạc Tú Anh lập lại:

- Lãnh Diện Nhân! Ngươi thấy ta có đẹp không?

Thượng Chí cau mày, hỏi lại:

- Người hỏi thế có ý gì chứ?

Mạc Tú Anh nghiêm nghị, nói:

- Ngươi hãy trả lời câu hỏi của ta trước đã!

Thấy khó hiểu vô cùng, nhưng Thượng Chí vẫn đáp:

- Không sai, người còn trẻ đẹp lắm, nhưng lòng dạ lại...

- Đủ rồi! Khỏi cần ngươi phải chửi rủa ta nữa. Câu trả lời vừa rồi là nguyên nhân của những cái chết kia đấy!

Thượng Chí đã vỡ lẽ! Chàng thầm nghĩ:

- Hừ! Thì ra bọn phản đồ Mạo Tam Hữu thấy nhan sắc mụ này, lòng nổi ý tà dâm, nào ngờ chạm phải nữ sát tinh. Thật đáng kiếp! ... Hà! Tuy bọn này là phản đồ của bổn môn, nhưng lại chết dưới tay độc thủ của nữ ma đầu Mạc Tú Anh này, nếu tin này mà truyền ra giang hồ thì còn gì tăm tiếng của Thiên Nam phái nữa! Ta không thể để cho ai làm nhục đến Ảo Ma Cung cả! Vì dầu muốn dầu không ta cũng đã là người của Thiên Nam rồi.

Nghĩ thế, Thượng Chí liền cười lạnh lùng, gằn từng tiếng:

- Mạc Tú Anh! Ngươi có biết những người bị ngươi sát hại là ai chăng?

Không chút e ngại, Mạc Tú Anh đáp:

https://thuviensach.vn

- Đó là bọn phản đồ của Thiên Nam phái chớ ai!

Nét mặt rắn lại, Thượng Chí lạnh lùng nói:

- Người có biết tại hạ là gì của Thiên Nam chăng?

- Ngươi muốn báo thù cho bọn phản đồ ấy à!

Thượng Chí cười khẩy, đáp:

- Dĩ nhiên! Tuy họ là bọn phản đồ thật, nhưng tội ấy không phải bất cứ ai cũng sửa trị được!

Hơi biến sắc, Mạc Tú Anh nói:

- Được! Nhưng việc này hãy tạm gác lại đã, lát nữa sẽ giải quyết... Ta nghe bọn giang hồ đồn rằng:

Ngươi đã tìm được một nửa kia của Phật Thủ Bảo Cập rồi phải không?

- Phải!

Mạc Tú Anh lộ vẻ vui mừng, nói:

- Lãnh Diện Nhân! Ngươi còn nhớ lời giao ước với ta trước kia chăng?

Thượng Chí lạnh lùng:

- Người tìm tại hạ vì việc này à?

- Quả đúng, không sai một ly!

Đôi má Mạc Tú Anh ửng hồng, bà ta xúc động vô cùng, tim đập thình thịch, toàn thân nàng run lên. Mắt nhìn Thượng Chí đăm đăm, chờ đợi...

https://thuviensach.vn

Suốt mười tám năm đăng đẳng sống trong lo âu, mong mỏi. Nàng đã đặt chân trên khắp nẻo đường để tìm tung tích của Dương Sát Cao Sĩ Kỳ chồng nàng, nhưng bóng người chồng yêu quí vẫn biền biệt. Do đó bà ta tức giận trúc bao nhiêu oán hận trên đầu bọn giang hồ và bà ta đã nổi tiếng là một tay sát giới...

- Này Lãnh Diện Nhân! Tin đồn ấy có thật hay không?

Thượng Chí lấy Bảo Cập trong người đưa ra, rồi lạnh lùng nói:

- Phải, đây là bằng chứng của lời đồn đó!

Mạc Tú Anh mừng rỡ ra mặt, bà ta nói:

- Đưa xem thử nào!

Hơi do dự, nhưng cuối cùng cũng ném sang Mạc Tú Anh.

Âm Sát đưa tay bắt lấy, còn tay kia móc trong người ra một chưởng đồng đen mà trước kia đã đoạt của Thượng Chí. Đưa song thủ vừa tầm mắt. Mạc Tú Anh nhìn một lúc như để so sánh, rồi rú lên cười điên dại. Âm thanh vang dội tận từng mây, xen lẫn với tiếng rầm rì của rừng phi lao tạo nên một tầm thức man dại.

Năm trưởng lão đứng ngơ ngác, trố mắt nhìn hai người. Họ không hiểu gì cả!

Tiếng cười đã dứt hẳn mà Mạc Tú Anh vẫn còn đứng ngây ra như kẻ mất hồn. Lệ ứa quanh tròng, rồi e ngại, ngập ngừng lăn xuống đôi má mịn màng.

Qua một lúc lâu, Mạc Tú Anh đã lấy lại bình thường, nàng cất giọng run run:

- Chàng đã chết hay còn sống?

https://thuviensach.vn

- Vẫn còn sống!

Mạc Tú Anh suýt ré lên vì vui sướng, mắt chớp lia lịa, lệ tràn ướt cả mặt, bà ta lẩm bẩm như nói trong mơ:

- Chàng còn sống! ... Chàng còn sống! ...

Rồi đột nhiên quay lại, cất giọng run run.

- Ngươi nói thật à?

- Không thực! Thì tại hạ dối người làm gì!

Mạc Tú Anh cười duyên dáng nhìn Thượng Chí, dịu giọng:

- Lãnh Diện Nhân! Ta, Mạc Tú Anh này không bao giờ thất hứa cả, và theo lời hứa khi trước, Song Thủ này sẽ thuộc về ngươi. Này hãy cầm lấy!

Nói xong liền ném Song Thủ cho Thượng Chí.

Đưa tay ra bắt lấy Song Thủ lòng Thượng Chí vui mừng vô cùng, nghĩ thầm:

- Phật Thủ Bảo Cập nay đã đủ đôi, ta chỉ cần theo khẩu thuyết đã ghi trên Song Thủ này mà tập luyện, thì không chóng thì chầy Khư Mê Thần Công phải thành. Do đó mối thâm cừu huyết hận lo gì không chả được. Dầu công lực của Quỉ Bảo Chủ Nhân có cao siêu đến bực nào đi nữa cũng phải phục và như thế ta sẽ cắt đầu lão về tế phụ thân để ngươi và cả Hoàng Gia Trang sẽ được ngậm cười nơi chín suối.

Trong khi ấy, Mạc Tú Anh tiến tới ba bước ra dáng mong đợi, hỏi:

- Lãnh Diện Nhân! Chàng hiện ở đâu?

- Quỉ Bảo!

https://thuviensach.vn

- Quỉ Bảo à!

- Phải Dương Sát đã bị Bảo Chủ bắt và nhốt trong nhà đá ở Quỉ Bảo.

Toàn thân Mạc Tú Anh rung lên mặt biết sắc, nghiến chặt răng, mắt lóe những tia sáng kỳ lạ. Bà ta không ngờ, người chồng yêu quí nhứt đời nàng đã bị Quỉ Bảo Chủ Nhân bắt nhốt suốt mười tám năm trời.

Đột nhiên Mạc Tú Anh buột miệng hỏi:

- Lãnh Diện Nhân! Làm sao ngươi tìm được chiếc Phật Thủ Bảo Cập đó?

Thượng Chí cười khô khan, đáp:

- Tại hạ đã một lần xông vào Quỉ Bảo, may mắn thoát ra được và vô tình nhặt Bảo Cập này trong nhà đá.

- Ồ! ...

Mạc Tú Anh kêu lên ngạc nhiên. Trầm ngâm một lát, cuối cùng bà ta dịu giọng:

- Lãnh Diện Nhân! Mạc Tú Anh này sẽ nhớ mãi ơn này. Thôi ta đi! Hẹn ngày gặp lại nhé!

Vừa dứt lời, thân hình Âm Sát khẽ lắc một cái đã phóng ra xa.

- Dừng lại!

Mạc Tú Anh đã nhanh, nhưng Thượng Chí còn lẹ hơn, nên khi Mạc Tú Anh vừa định nhún chân lần thứ hai thì đã thấy Thượng Chí đứng chận trước mặt, đưa mắt lạnh lùng nhìn bà ta rồi cất giọng rắn rỏi:

https://thuviensach.vn

- Âm Sát Mạc Tú Anh! Bà khỏi phải mang ơn tại hạ, vì giữa chúng ta chỉ có tính cách trao đổi thôi. Không ai chịu ơn ai cả, tại hạ giúp người truy ra tung tích của chồng, thì người lại tặng tôi phân nửa Phật Thủ kia! ...

Mạc Tú Anh sững sờ một lát rồi nói:

- Như vậy ngươi muốn gì nữa?

Thượng Chí lạnh lùng:

- Hai ta còn món nợ cần phải tính gấp!

- Thật sao?

- Phải!

- Mà nợ gì mới được chứ?

Mắt lóe lên tia lành lạnh, Thượng Chí nói gằn:

- Ngươi đừng có giả bộ nữa! Mấy chục sinh mạng của bổn môn đã...

Như chợt hiểu, Mạc Tú Anh cười khảy, nói:

- À! Ra thế! Nhưng chính bọn phản đồ tự tìm chết, chứ nào ta có muốn thế đâu!

- Hừ! Ngươi còn đả thương ba trưởng lão của bổn môn nữa!

Mạc Tú Anh mỉm cười, cất giọng bình thản:

- Ngươi muốn thanh toán như thế nào?

Đôi mày kiếm dựng ngược, Thượng Chí nghiêm giọng:

https://thuviensach.vn

- Tại hạ cũng chẳng muốn làm khó dễ với ngươi làm gì, vì ngươi còn phải rảnh tay để đi tìm chồng...

Mạc Tú Anh cười khanh khách, rồi cất giọng chế riễu:

- Không ngờ trong đời này lại có chuyện khôi hài thế! Mạc Tú Anh này lại được người ta tha chết... Ha! ... Ha...

Thượng Chí hừ một tiếng lạnh lùng, nói:

- Ngươi không tin à?

Mạc Tú Anh gằn từng tiếng:

- Lãnh Diện Nhân! Ngươi tự tay thanh toán à?

- Dĩ nhiên! Ngươi đừng coi thường mà hối không kịp đấy!

Mạc Tú Anh hơi rung động, nhưng tin ở tài mình có thể khắc chế được Thượng Chí, nên nói:

- Ta, Mạc Tú Anh này cũng xin hứa tuyệt đối không lấy mạng ngươi đâu!

Thượng Chí cười khảy, nói:

- Ngươi dành câu ấy cho ta thì hơn!

Mạc Tú Anh tức giận, quát:

- Lãnh Diện Nhân! Ngươi tài sức bao nhiêu mà ngông cuồng thế! Nương Nương đang đợi ngươi ra tay đây!

Thượng Chí hừ một tiếng, cất giọng lành lạnh:

- Âm Sát chớ có tự phụ! Tiếp chiêu, này!

https://thuviensach.vn

Chữ này vừa dứt, thân hình Thượng Chí đã lướt tới, vạch một chưởng lực mạnh.

Không khí trở nên căng thẳng đến tột độ.

Năm trưởng lão của Thiên Nam vội lui lại tám bước, cả mười con mắt đổ dồn vào trận đấu. Họ muốn xem tài nghệ của vị tân Đế Quân Thiên Nam Ảo Ma Cung này cao diệu như thế nào!

Nhìn thế công của Thượng Chí vừa nhanh vừa mạnh như chớp sẹt, bọn ngủ lão giật mình, le lưỡi, khiếp phục. Họ cảm thấy hãnh diện vô cùng!

Về phần Mạc Tú Anh cũng kinh hoảng vô cùng, bà ta không ngờ cách có mấy tháng mà Thượng Chí đã hoàn toàn thay đổi. Không dám coi thường, Mạc Tú Anh vận toàn lực, hữu chưởng chống đỡ. Tiếng chưởng khí chạm nhau phát ra chói tai nhức óc.

Cả hai đối thủ cùng một lúc lùi lại mấy bước, gờm nhau.

Không để mất thì giờ, hai người lại xáp vào, tấn công tới tấp mong chiếm lợi thế.

Bụi cát tung lên mịt trời, rừng phi lao ngả nghiêng theo áp lực của chương phong, phát lên những tiếng kêu ào ào. Những cây gần nhất ngã hẳn về một phía như muốn bật cả gốc.

Những chiêu thức kỳ quái được áp dụng một cách thần tinh biến ảo. Sóng chưởng cuồn cuộn xoắn không khí, tạo thành những tiếng gào thét dữ dội tựa tiếng sóng gầm.

Một trận đấu hiếm thấy trên võ lâm diễn ra vô cùng linh động và ngoạn mục.

https://thuviensach.vn

Trong phút chốc bóng hai đối thủ vờn nhau trong làn bụi cát như hình với bóng. Sắc trời thay đổi hẳn theo màu vàng tối của bụi cát.

Năm trưởng lão Thiên Nam phái rùng mình kinh hãi, trước công lực quỉ khiếp thần sầu của chưởng môn họ và nữ ma đầu kia. Bất đầu năm vị trưởng lão thấy lo sợ thay cho tánh mạng hai người, nhưng liệu sức không giúp được gì nên chỉ trố mắt nhìn...

Đã hơn một trăm chiêu rồi, mà chưa phân biệt được ai thắng ai bại. Mặt trời gần đứng bóng, ánh nắng đã bắt đầu gay gắt, chẳng khác gì ma giỡn bóng.

Âm Sát càng đánh càng rùng mình, công lực cao thâm của Thượng Chí làm bà ta phân vân vô cùng. Rõ ràng trước kia chàng đâu có được cái công lực như vậy! Không hiểu vì lẽ gì mà nay công lực của chàng lại tăng lên cả bội phần như thế?

Còn Thượng Chí cũng kinh hãi thầm! Âm Sát quả danh bất hư truyền, hèn gì bọn võ lâm khiếp sợ bà ta cũng phải! Nếu Âm Dương Song Sát mà hợp lại, thì trong giang hồ khó tìm được địch thủ của họ, Song Sát trước kia lừng danh giang hồ thật chẳng ngoa tí nào!

Hai người kịch chiến thêm mười chiêu nữa, bỗng Âm Sát thét lanh lảnh:

- Đỡ!

Vừa dứt tiếng thét, song chưởng động liên hồi. Trong chớp mắt Mạc Tú Anh đã xuất liền hai mươi bốn chiêu cực kỳ biến ảo. Những chiêu thức này hoàn toàn khác nhau càng về sau càng nhanh, chưởng pháp lại biến hóa thiên hình vạn trạng, bao trùm toàn thân Thượng Chí.

Biết nguy đến nơi, nhưng không còn kịp chống đỡ, Thượng Chí liền vận nội công chịu đựng. Ngọn chưởng thứ hai mươi bốn của Mạc Tú Anh đã

https://thuviensach.vn

đánh trúng ngay ngực Thượng Chí. Thượng Chí cố nhịn đau không thèm kêu lên một tiếng cứ lùi lại năm bước, hả miệng phun ra hai búng máu tươi.

Bọn ngũ lão thất kinh định liều mạng với Âm Sát nhưng Thượng Chí đã đưa tay cản lại.

Trong khi ấy Mạc Tú Anh mỉm cười, nói:

- Lãnh Diện Nhân! Thương thế ra sao? Chúng ta ngừng tay nhé?

Thượng Chí cắn chặt răng, hét lớn:

- Ngươi tưởng ta thua à! Hừ! Hãy ráng tiếp theo một chiêu nữa rồi hãy đi.

Nói xong, liền vận toàn lực, dùng ngay chiêu thức Ma Vương Gõ Cửa, tả chưởng vung lên, xoáy mạnh...

Đó là chiêu cuối cùng trong Ma Ma Chưởng Pháp và cũng là một trong ba chiêu độc đáo nhất của chưởng pháp này. Thượng Chí đánh ra chiêu này với sự tức bực trong lòng, nên không còn e ngại gì nữa. Cái công lực hai trăm năm đã dồn cả vào thế đánh, vì thế uy lực của nó tưởng có thể di sơn đảo hải, rùng rợn phi thường.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Máu Hồng Loan Mặt Đất

Thấy áp lực của Thượng Chí vừa nhanh vừa mạnh, Âm Sát Mạc Tú Anh kinh hồn, hưu song chưởng phóng mạnh ra, như mong hóa giải chưởng khí của đối phương. Nhưng vô hiệu...

Bùng! Một tiếng thét hãi hùng! Thân hình Âm Sát lảo đảo, bước chân nặng nề bước thình thịch lùi lại quá một trượng. Máu trong miệng tuông ra xối xả, bê bết cả mày mặt trông ghê tởm lạ lùng.

Thượng Chí chưa hả giận, lách mình tiến sát mình Âm Sát, hữu chưởng vung lên, nhắm đầu Mạc Tú Anh bủa xuống...

Mạc Tú Anh đưa mắt kinh hãi nhìn Thượng Chí, bà ta biết mình không còn đủ sức chống nổi nữa! ...

Nếu lãnh đủ ngọn chưởng này, Mạc Tú Anh nhất định không sao sống nổi.

Năm vị trưởng lão kinh ngạc vô cùng, cứ đứng ngây ra mà nhìn...

Sát khí bốc lên ngùn ngụt, khiến mọi người gần ngạt thở. Cái chết của Mạc Tú Anh lễ như trở tay.

Trong lúc tính mạng lỏng lẻo như chỉ mành treo chuông ấy, Mạc Tú Anh chỉ biết nhắm mắt chờ chết. Nhưng chưởng lực phát ra chi biết nhắm mắt chờ chết. Nhưng chưởng lực phát ra chỉ còn cách đầu Âm Sát độ nửa

https://thuviensach.vn

thước, đột nhiên Thượng Chí thâu chưởng lại, thối lui ba bước, đứng nhìn Mạc Tú Anh.

Thấy đã lâu mà không thấy phản ứng gì, Mạc Tú Anh mở bừng mắt, nhìn Thượng Chí ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi không giết ta à?

- Để ngươi sống mà gặp mặt chồng ngươi, hơn nữa trước kia ta đã hứa tha mạng ngươi lần này.

- Ngươi không hối hận chứ?

Thượng Chí cười khỉnh, nói:

- Hối hận! Tại sao phải hối hận?

Mạc Tú Anh lạnh lùng nói:

- Mạc Tú Anh chưa bao giờ chịu nhục mà không trả cả!

Thượng Chí bất giác cười ngặt nghẽo, rồi lạnh lùng nói:

- Âm Sát! Tại hạ khuyên ngươi chớ nuôi hận làm gì. Nếu sống được mà rời khỏi Quỉ Bảo, thì Lãnh Diện Nhân này nguyện suốt đời hầu hạ ngươi!

Âm Sát Mạc Tú Anh phát lạnh người. Tuy trong giang hồ từ trước đến giờ chỉ có bà ta làm cho người ta phải khiếp hồn, chứ chưa có ai đủ uy lực làm cho bà ta lo sợ cả, ấy thế mà vừa nghe nhắc đến Quỉ Bảo bất giác Mạc Tú Anh chấn động mạnh.

Ngẩn ngơ một lúc, đột nhiên Âm Sát Mạc Tú Anh ré lên cười, tiếng cười lanh lảnh chói tay, đinh óc, rồi quay mình lảo đảo tiến vào đám phi lao...

https://thuviensach.vn

Nhìn thân hình Mạc Tú Anh lắc lư như muốn ngã, Thượng Chí biết bà ta bị thương khá nặng. Bất giác chàng buông tiếng thở dài.

Tổng trưởng lão Đỗ Nhất Phi nói:

- Nếu không có chưởng môn tới kịp, chắc năm mạng già này e khó bảo toàn!

Thượng Chí nghiêm nghị hỏi:

- Năm vị vì sao lại đánh nhau với mụ ma đầu đó?

Đỗ Nhất Phi cung kính nói:

- Tôi và mấy người này vừa đến bến đò Liễu Long, chợt phát giác có tiếng kêu la hãi hùng, vì bản tính tò mò thúc đẩy, bọn tôi liền phóng mình hướng theo tiếng kêu la ấy. Khi đến nơi đã thấy trên ba mười mạng người của bổn môn đã bị sát hại, trong đó có cả Mão Tam Hữu. Đồng thời phát hiện được bóng người đang chạy sâu vào rừng phi lao, liền cả bọn tung mình rượt theo và đụng độ với nữ ma đầu...

- Lúc đó năm vị đã biết bà ta là ai chưa?

- Chưa ạ! Vì chuyện xảy ra quá bất ngờ, chúng tôi không kịp tìm hiểu nguyên do tại sao bọn phản đồ Mão Tam Hữu bị hạ sát. Vì thế chúng tôi nào biết chính Âm Sát Mạc Tú Anh là bà ta, nên mới chận lại. Hơn nữa trước kia chỉ có nghe tiếng bà ta chứ chưa gặp mặt bao giờ!

Tam trưởng lão Hồng Bác Mục tiếp lời Đỗ Nhất Phi:

- Nếu bà ta không tự báo danh, thì chúng tôi nhất định chẳng bao giờ tin được con người có nhan sắc thiên kiều bá mị thế ấy lại là Âm Sát, một trong Âm Dương Song Sát, từng làm cho cao thủ Trung Nguyên nhiều

https://thuviensach.vn

phen thất điên bát đảo. Cũng may bà ta lại đặt ra cái qui luật kỳ cục, nếu không chắc chúng tôi đã toi mạng từ lâu rồi còn đâu.

Thượng Chí gật gật đầu tỏ ý thông cảm, rồi dịu giọng:

- Âm Sát hồi giờ ra tay không quá ba chiêu, người nào có thể chịu nổi ba chiêu ấy, kể như thoát chết.

Nhị Trưởng Lão Thiền Thiên Báo dõng dạc nói:

- Thưa chưởng môn! Chắc người và bà ta đã có hứa hẹn trước hay sao, mà lại thâu được báu vật chấn giang hồ Phật Thủ Bảo Cập này?

Thượng Chí gật đầu, rồi đem việc hẹn ước của chàng cùng Âm Sát kể lại cho năm trưởng lão nghe. Mọi người mới vỡ lẽ, gật đầu lia lịa tỏ ý hiểu.

Đột nhiên Đổ Nhất Phi hỏi:

- Âm Sát là một ma đầu tai ác của võ lâm Trung Nguyên, sao chưởng môn lại thả bà ta trốn thoát?

Thượng Chí biết ngũ lão có ý trách mình sao không trả thù cho môn đồ, nhưng không dám nói thẳng mới hỏi thế. Nên chàng mỉm cười, đáp:

- Không phải ta không muốn báo thù cho môn phái, nhưng bọn Mão Tam Hữu là nhóm người phản môn diệt tổ, hơn nữa lại có ý tà dâm nên mới ghẹo đến Âm Sát, tội ấy không thể tha thứ được. Còn điều thứ hai vì lời hẹn ước trước kia, không lý lấy được Bảo Cập rồi lại nở giết nàng sao? Thế đâu phải là người hành động quang minh lỗi lạc!

Nhưng ta cũng đã nghĩ kỹ rồi, nếu bà ta tìm đến Quỉ Bảo, thì chắc chắn không thể thoát ra được và như thế làm sao di hại đến người trong giang hồ.

Năm vị trưởng lão tỏ ý thông hiểu.

https://thuviensach.vn

Thượng Chí lại nói:

- Tin bọn phản đồ Mão Tam Hữu bị giết này, chắc chưa truyền về Thiên Nam được. Theo kế hoạch đã vạch trước của họ, thì họ sẽ đến Trung Nguyên này. Như thế tốt nhất ta đừng về Thiên Nam nữa, mà ở lại đây chờ bọn họ qua. Không biết ý năm vị như thế nào?

Nghe lời nhận xét của Thượng Chí quả chí lý, năm vị trưởng lão đồng loạt gật đầu khứng chịu.

Đỗ Nhất Phi lại nói:

- Theo ý kiến của chưởng môn, có lẽ bây giờ bọn phản đồ đó đã đi được nửa đường rồi.

Đột nhiên trong lúc đó, một tiếng kêu hãi hùng thê thảm từ xa vọng lại.

Sáu người chợt im lặng, lắng tai nghe. Lòng họ kinh ngạc vô cùng.

Tiếp theo đó, một loạt âm thanh thê thảm lại phát lên.

Thượng Chí vừa ngạc nhiên vừa giận dữ hỏi năm trưởng lão:

- Có phải Âm Sát lại giết người nữa chăng?

Đỗ Nhất Phi cau mày phản đối:

- Không thể thế được! Bà ta bị thương nặng lắm, không còn đủ sức xuất thủ đâu!

Lại có tiếng rú xé không gian đưa tới, nghe mà đoán thì tiếng ấy phát ra cách sáu người không quá một dặm.

Thượng Chí cảm thấy bồn chồn trong người khó chịu, liền nói với năm vị trưởng lão:

https://thuviensach.vn

- Ta phải đi tới đó xem thử! Phiền lòng các vị ở lại chôn cất thi thể của bọn phản đồ Mão Tam Hữu này nhé...

Năm vị trưởng lão đồng loạt gật đầu, cung kính chào Thượng Chí rồi phóng mình về những xác chết của bọn Mão Tam Hữa.

Cùng lúc ấy, Thượng Chí nhúng chân nhảy bổng lên, nhắm hướng phát ra tiếng kêu bi thảm mà phóng mình vun vút...

Vượt khỏi rừng phi lao, đôi mắt dọc theo bờ sông, Thượng Chí thấy có nhiều bóng người linh động ở mút tầm mắt.

Không dám do dự, Thượng Chí phóng mình nhanh như một lằn chớp, đến gần chỗ bọn người ấy, rồi vội vàng lách mình núp kỹ vào hốc đá quan sát.

Dưới tầm mắt của Thượng Chí, một vòng tròn ước lượng đến cả trăm người - tăng có, tục có, cả đạo sĩ nữa.

Trong vòng rào người, Âm Sát Mạc Tú Anh đứng trầm lặng. Mắt long lanh gờm một lão tăng và hai đạo sĩ cùng bốn lão già đứng thành hàng ngang trước mặt.

Cạnh Mạc Tú Anh rải rác mấy xác người bị bóp vỡ thiên linh huyệt, máu trắng nhờn của não tủy pha lẫn máu, tạo thành một màu loang lổ vừa dơ bẩn, vừa rùng rợn, tri trét đầy mặt mũi các tử thi, trông phát rợn người.

Trong trận chiến hoàn toàn yên lặng, sát khí nổi lên bao trùm cả mọi người.

Đột nhiên lão già râu xám trong nhóm người vây sát Mạc Tú Anh cất giọng lành lạnh nói:

https://thuviensach.vn

- Âm Sát Mạc Tú Anh hôm nay đã đến ngày tận thế của mi rồi, các bạn hắc, bạch đạo giang hồ có mặt tại đây quyết phân thây mi làm muôn đoạn, để rửa hận cho những đồng đạo trước kia đã bị mi hạ sát...

Âm Sát cười gằn khinh bỉ, cất giọng yếu ớt:

- Bọn ngươi kể cũng may đấy! Lựa lúc ta bị thương mà đến, nếu không... Hà... Hà...

Nhưng bọn ngươi muốn hạ ta đâu phải dễ? Ta e rằng các ngươi phải trả một giá rất đắt đấy!

Lão già râu xám cười hì hì, nói:

- Âm Sát! Mi chớ phách lối! Số trời đã định hôm nay mi phải trả những món nợ máu đã vay của giới võ lâm. Đó là ý trời, mi hãy nạp mạng là tốt hơn cả! ...

Vừa dứt lời, lão già râu xám rú lên một tiếng xông tới, song chưởng vung lên, bủa mạnh vào người Âm Sát. Khí thế lanh lẹ vô cùng.

Thấy lão ta ra tay, sáu cao thủ đứng gần cũng ngứa nghề, đồng loạt vung tay tấn công Âm Sát.

Trong bóng chưởng bủa dày kịt, thấp thoáng một thân hình uyển chuyển lách khỏi vùng kiềm tỏa của chưởng khí, thoát ra ngoài...

Một tiếng rú thất thanh, một bóng người lảo đảo rồi ngã quỵ xuống đất! Hắn đã chết rồi!

Thì ra, Âm Sát vì bị thương không còn sức chống đỡ nổi chưởng lực của bảy người, nên chỉ cậy vào thân pháp kỳ ảo lách được ra ngoài.

Thừa khi ấy, Âm Sát vung tay đập nát thiên linh huyệt của lão già râu xám chết ngay tại chỗ. Thân thủ kỳ ảo ấy khiến bọn quần hùng bên ngoài

https://thuviensach.vn

kêu lên kinh ngạc.

Thấy không thâu được kết quả, mà còn mất một mạng người, sáu cao thủ còn lại tức sôi máu, đồng loạt rống lên một tiếng, nhảy tới, bủa vây Âm Sát vào giữa.

Âm Sát Mạc Tú Anh vốn là người tự cao tự đại, không chịu thừa cơ ấy tẩu thoát, mà ở lại quyết một phen sống mái với bọn quần hùng. Nhưng tình thế trước mắt rất nguy ngập, vì bà ta đã bị Thượng Chí đập một chưởng, thương tích rất nặng, công lực đã giảm sút đi quá nửa, hơn thế bọn quần hùng lại đông.

Mạc Tú Anh cũng thừa biết nếu kéo dài trận đấu, bà ta sẽ kiệt lực và cái chết sẽ đến một cách thê thảm vô cùng.

Vì vậy, Mạc Tú Anh liều mạng, phóng mình, tấn công lão tăng áo xám.

Hai đạo sĩ và ba lão già còn lại thấy Mạc Tú Anh lướt mình tới, vội lách qua một bên, đồng thời vận toàn chân khí, phật mạnh năm chưởng, tức thì năm luồng chưởng phong xé gió chụp ngay vào người Mạc Tú Anh.

Còn lão tăng áo xám bị thân thủ biến ảo của Mạc Tú Anh làm hoa mắt, lão đang lúng túng thì song chưởng của đối phương đã chạm vào thiên linh huyệt rồi. Lão tăng áo xám cuống quít, không còn cách nào tránh đỡ kịp, mồ hôi lạnh tuông ra ướt đẫm cả mình.

Bùng! Tiếng chưởng lực, xen lẫn với một tiếng rú kinh hãi. Lão tăng áo xám bị hất tung ra ngoài, sọ bị vở toét ra, não tủy văng tung tóe, thành những mảnh nhỏ trắng nhờn có xen lẫn màu máu đỏ, gờn gợn sắc hồng nằm rải rác trên mặt đất.

Đồng thời khi ấy, năm ngọn chưởng đã chụp xuống người Mạc Tú Anh. Thân hình lảo đảo lùi lại mấy bước, cố sức nhịn đau, nhưng cuối cùng chịu

https://thuviensach.vn

không nổi, Mạc Tú Anh khẽ hừ một tiếng, hả miệng phun ba búng máu tươi.

Cái nhan sắc thiên kiều bá mị của Mạc Tú Anh giờ đã biến thành Âm Sát, với gương mặt thê thảm, bê bết những máu, lại nổi lên một vầng sát khí khi thâm độc, khiến bọn quần hùng lạnh toát cả người.

Đột nhiên có bốn lão hòa thượng rời vòng đai người nhảy phóc vào trận chiến, một người cuối xuống bế xốc xác lão tăng áo xám, ba người kia nhập vào vòng chiến vây lấy Âm Sát. Thế trận đã biến thành tám người vây đánh một người.

Âm Sát dùng tay áo lau sạch máu ở miệng, rồi quên cả thương thế trầm trọng, liều lĩnh phóng tới tung song chưởng tấn công hai lão đạo sĩ.

Chiêu thức này rất quái dị và nhanh nhẹn phi thường. Âm Sát biết mình không dùng độc thủ, thì khó đả thương được kình địch, nên bà ta mới xuất chiêu bí truyền này.

Hai đạo sĩ không tránh đỡ kịp, mỗi người lãnh trọn một chưởng của Âm Sát. Hai người hự lên một tiếng, đồng loạt lảo đảo lùi lại mấy bước.

Sức lực của Âm Sát đã kiệt rồi, nên chiếu ấy tuy sử dụng rất tinh diệu và đánh trúng được đối phương, nhưng không giết được hai đạo sĩ.

Thừa cơ Âm Sát chưa thu tay về, sáu người còn lại nhảy tới, vận toàn lực phát sáu chưởng nhanh và mạnh vô cùng. Bóng sáu luồng chưởng khí hợp lại, to như quả núi đè xuống người Âm Sát. Khí thế thập phần nguy hiểm.

Âm Sát cắn chặt môi, không thèm để ý đến luồng kình lực, bà ta vội tụ cả tàn lực rồi nhanh như chớp phóng sát vào người hai hòa thượng đứng gần đó.

https://thuviensach.vn

Ba tiếng rú thất thanh! Chưởng lực của hai hòa thượng không đủ sức kiềm chế nổi thế công của Âm Sát, bị bà ta đánh ngã gục tại chỗ. Cũng như những cái chết thê thảm khác, thiên linh huyệt cả hai lão hòa thượng đã bị đập bể nát!

Còn Âm Sát lãnh đủ một lần bốn luồng chưởng khí mạnh như vũ bão của đối phương. Không còn chút hơi sức chống đỡ, thân hình Âm Sát như thân diều đứt giây, đánh tung ra ngoài mấy trượng. Nằm yên một lúc, rồi chuệnh choạng đứng dậy.

Ba lão hòa thượng từ ngoài trận xông vào, lướt nhanh đến người Âm Sát Mạc Tú Anh, bủa mạnh ba chưởng ngay đầu Âm Sát.

Âm Sát Mạc Tú Anh than lớn:

- Không ngờ một đời ngang dọc của Âm Sát Mạc Tú Anh lại bị kết liễu trong tay bọn tiểu tốt này!

Lời than thật não nùng, cái cảnh mãnh hổ thất cơ để bầy chồn hôi giỡn mặt ấy trông thực đau lòng.

Trong lúc nguy ngập ấy, một bóng người xuất hiện! Thân hình còn lơ lửng trên không, mà chỉ lực đã xé gió, bắn thẳng tới ba lão hòa thượng.

Biết gặp phải tay khó chơi, ba lão hòa thượng không màng đến việc hạ sát Âm Sát, liền thâu chưởng lại rồi phóng mình tránh ba luồng chỉ lực uy dũng kia.

Trong trận chiến đã thấy một thiếu niên, mặt sáng như ngọc, mày kiếm, mắt sáng như sao. Vẻ mặt tuy đẹp đẽ vô cùng nhưng lại lạnh lùng không kém.

- Lãnh Diện Nhân!

https://thuviensach.vn

- Lãnh Diện Nhân!

- Lãnh Diện Nhân!

Những tiếng kêu vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi của bọn quần hùng oang oảng cả lên.

Người thiếu niên ấy chính là Đế Quân Thiên Nam Ảo Ma Cung Hoàng Thượng Chí.

Qua phút nhốn nháo, bọn quần hùng giờ đã lấy được trầm tĩnh, đưa mắt nhìn Thượng Chí. Thượng Chí xạ mắt quan sát trận địa, rồi lạnh lùng nói với Âm Sát, coi như không có bọn quần hùng ở đó vậy:

- Âm Sát! Bây giờ ngươi có thể đi được rồi!

Ba lão già và hòa thượng đánh Âm Sát khi nãy đã lùi hẳn vào vòng đai người.

Bọn quần hùng thấy Thượng Chí quá ngang tàng thì tức giận vô cùng, nhưng không ai dám hó hé gì cả. Bọn họ ngầm đưa mắt ra hiệu nhau, rồi siết chặt vòng vây lại.

Đồng thời những mũi tên lửa được bắn thẳng lên trời để cứu viện.

Thượng Chí tuy thấy thế nhưng không nao núng. Chàng quay lại phía Âm Sát cất giọng khô khan:

- Âm Sát có nghe tại hạ nói không! Hãy đi đi! Kẻo nguy đấy.

Âm Sát Mạc Tú Anh cảm xúc vô cùng, nhìn Thượng Chí không nói được lời nào cả, rồi lấy trong người ra mấy viên thuốc bỏ vào miệng. Một lúc sau bà ta cất tiếng vừa hổ thẹn vừa cảm động:

- Tại sao ngươi lại cứu ta?

https://thuviensach.vn

Thấy bà ta chưa chịu đi, Thượng Chí hơi tức bực, nói:

- Vì tính tại hạ ghét những kẻ ỷ thế hiếp cô, hơn nữa lại lựa lúc người ta đang bị trọng thương mới dám ra tay hạ độc thủ. Còn thứ hai là để ngươi thực hiện cái tâm nguyện đã ôm ấp mười tám năm dài.

Mạc Tú Anh nghe mấy lời khí khái ấy, lòng không khỏi rung động, bà ta nói:

- Lãnh Diện Nhân! Ta, Mạc Tú Anh này, ân oán lúc nào cũng muốn phân minh, hôm nay ta nhận thiếu ngươi món nợ này! Sau ta sẽ đáp lại một cách xứng đáng.

Thượng Chí khoát tay lia lịa nói:

- Việc ân nghĩa không còn thành vấn đề! Tại hạ nào muốn thi ân cho ngươi đâu!

Không chừng sau này gặp lại có thể tại hạ đập chết ngươi đó!

Âm Sát sững sờ một lát, rồi cười đau khổ nói:

- Lãnh Diện Nhân! Đó là chuyện khác! Bây giờ...

- Bây giờ sao! Ngươi có chịu đi không?

- Có thể lắm!

- Vậy thì mau lên!

- Nhưng chúng mới bắn tên lửa, không chừng bọn cao thủ khắp nơi đến đây đó!

- Tại hạ đã biết! Bọn chúng quyết hại tại hạ, nhưng Lãnh Diện Nhân này nào sợ ai đâu!

https://thuviensach.vn

Âm Sát đưa mắt nhìn Thượng Chí cảmđộng vô cùng cất giọng run run:

- Lòng hào hiệp của ngươi, ta không quên được, sau này sẽ tính lại. Bây giờ ta đi đây!

Dứt lời liền lách mình tiến sát vòng vây.

Bọn cao thủ phẫn nộ vô cùng, nhóm người chận trước mặt Âm Sát không cần nghĩ ngợi, vung chưởng lên hăm dọa, họ quyết giết cho kỳ được ma đầu này.

Đột nhiên ba bóng người lướt đến sau lưng Âm Sát, đồng loại vung tay tấn công tập hậu...

- Trở lại!

Trong tiếng hét lanh lảnh, Thượng Chí như bóng ma, lướt tới, vung tay, quất mạnh một chưởng. Một luồng kình lực như sóng xô bờ, ép tới mấy tiếng hự liên tiếp, ba người vừa nhảy vào tập kích Âm Sát bị đẩy văng ra ngoài. Kinh hoảng tột độ, cả ba liền rút về chỗ củ.

Âm Sát đã tiến cận vòng đai người!

Mười mấy đôi chưởng vung lên chực đánh ra...

Thượng Chí lách người nhảy tới đứng cạnh Âm Sát, thét bảo mười mấy cao thủ trước mặt:

- Tránh ra!

Những cao thủ đó đều bị đôi mắt lạnh lùng của Thượng Chí làm rùng mình, nhưng vẫn ương ngạnh, không chịu tránh đường.

- Tránh ra mau!

https://thuviensach.vn

Thượng Chí lại lành lạnh thét lên lần nữa.

Đột nhiên vòng đai người siết chặt thêm, bọn cao thủ nhốn nháo, tay chân múa máy lung tung như muốn ra tay, nhưng lại thôi.

Thượng Chí thấy tình hình căng thẳng, chàng nghĩ nếu không ra tay trước e khó chiếm được thắng lợi, vì nếu bọn quần hùng cùng một lần ra tay, thì uy lực không phải nhỏ, và như thế tánh mang của hai người khó mà bảo toàn được.

Nghĩ xong, liền bảo nhỏ với Âm Sát:

- Xông!

Âm vang chưa thoát hết cửa miệng, Thượng Chí đã phóng một chưởng về phía trước, một luồng áp khí đè nặng trên thân thể bọn cao thủ trước mặt.

Mười mấy tiếng rú thất thanh, bọn cao thủ ấy đã bị Thượng Chí đánh bật người ra ngoài. Luồng hơi sức còn lại đẩy vẹt bọn cao thủ gần đấy sang một bên.

Vòng đai người bị thủng! Một lối thoát đã được vạch ra.

Âm Sát Mạc Tú Anh ráng nhịn đau, nhún chân, nhảy lẹ ra ngoài.

Biết Âm Sát bị thương nặng, không còn nhanh lẹ như xưa nữa, Thượng Chí lanh tay chợp vào eo ếch của Mạc Tú Anh, vận sức đẩy mạnh ra ngoài. Nhờ thế thân hình Âm Sát như mũi tên rời cung bắn, vọt ra khỏi vòng vây, không dám chần chờ, Âm Sát ba chân bốn cẳng chạy thoát.

Trong khi ấy, bọn cao thủ của Hắc, Bạch đạo hai bên, đồng loạt ra tay. Hơn một trăm luồng khí lực chụp xuống chỗ Thượng Chí đang đứng. Những tiếng bùng, bùng vang lên chói tai, nhức óc.

https://thuviensach.vn

Gần một trăm cao thủ liền tay đánh ra, nên uy lực rất lợi hại.

Nhưng Thượng Chí đã biết trước, vì thế, khi đẩy mạnh Âm Sát chàng thừa cơ ấy lách ra ngoài. Nhưng vì thân thủ của chàng quá cao, bọn cao thủ Hắc, Bạch đạo không sao nhìn thấy được, mới ra tay nhầm lẫn như thế.

Thật khủng khiếp thay! Chỗ Thượng Chí đứng khi nãy đã bị uy lực của chưởng phong khoét thành một lỗ vuông vức, rộng đến trượng vuông. Cát bụi bay mịt mù cả một góc trời.

Trong lúc ấy, đột nhiên từ ngoài những tiếng thét lanh lảnh xé không gian đưa đến.

Đồng thời mấy bóng người, lướt tới, rồi nhẹ nhàng đáp xuống, vây Thượng Chí vào giữa.

Và sau một nháy mắt, có thêm mấy người khác bay lẹ qua đầu bọn trước, rơi nhẹ như lá rụng xuống sát Thượng Chí.

Sự xuất hiện của mười mấy cao thủ này ở ngoài sức tưởng tượng của Thượng Chí.

Bất giác chàng giật nẩy người, đứng lại.

Bọn mới đến cả thảy có mười hai người, sáu tăng, lục đạo.

Thượng Chí thấy có cả Không Trung Qui Nguyên Tử dẫn đầu bọn lục đạo và Tính Không Đại Sư của phái Thiếu Lâm.

Thoạt trông, Thượng Chí đã biết bọn này muốn gì rồi! Chàng lạnh lùng nhìn mọi người, không thèm mở miệng nói một câu.

Đột nhiên Thượng Chí giật mình, mắt chàng không rời lão hòa thượng Thiếu Lâm Tự! Lão này mặt đỏ hồng đầy đặn, mắt ngời sáng như sao băng, lúc nào cũng thủng thẳng, trầm tĩnh lạ thường. Chàng biết ngay lão hòa

https://thuviensach.vn

thượng mặt đỏ hồng ấy đã hấp thụ được một nội gia thâm diệu, nội công đã đến mức thượng thừa, xuất thần nhập hóa.

Không Động Qui Nguyên Tử miệng tuyên câu "Vô Lượng Thọ Phật", rồi nói:

- Thiếu thí chủ vẫn thường chứ? Hôm nay, bần đạo mong thí chủ nên thu xếp cho chu toàn mọi việc! Để khỏi bận lòng mọi người nhé!

Thượng Chí cười lạnh lẽo, nói:

- Cám ơn đạo trưởng! Tại hạ số trời chưa tuyệt! Còn việc thu xếp ân oán cho tiên sư, tại hạ nghĩ đó là việc dĩ nhiên rồi!

Thiếu Lâm Tính Không Đại Sư tuyên phật hiệu, rồi nói:

- Vậy thí chủ cho lão tăng rõ nơi ẩn của lệnh sư đi?

- Tiên sư đã qui tiên rồi!

Mọi người ồ lên một tiếng ngạc nhiên.

Tính Không Đại Sư vội hỏi:

- Thí chủ nói sao? Lệnh sư đã chết rồi à?

- Phải? Tiên sư đã chết!

Bọn mười hai người há hốc mồm nhìn Thượng Chí, nửa tin, nửa ngờ. Một ý nghĩ thoáng nghĩ:

- Lão ma đầu Ma Trung Chi Ma đã chết! Những món nợ máu năm xưa...

Lão hòa thượng mặt đỏ hồng cau đôi mày trắng bạc lại, cất tiếng như chuông ngân.

https://thuviensach.vn

- Nam Mô A Di Đà Phật! Tiểu thí chủ nói có thật chăng?

Thượng Chí cau mày sắc như kiếm lại, lạnh lùng:

- Tại hạ không cần gì phải dối ai cả! Thưa lão tăng, người là gì của phái Thiếu Lâm?

- Lão nạp hiệu là Liễu Đoàn Chủ Đạt Ma Viện của bổn phái Thiếu Lâm. Thượng Chí lại hỏi:

- Đại Sư là người dẫn dắt công đạo cho võ lâm Trung Nguyên hay là...

Liễu Đoàn Chủ Đạt Ma Viện cắt lời:

- Lệnh sư có mắc của bổn tự một món nợ, chẳng hay thí chủ đã biết chưa?

Thượng Chí sửng sốt, chàng không ngờ vị đại sư này lại hỏi thế. Rõ trong cuốn Ma Ma Tôn Giả Ân Oán Lục của sư phụ để lại, không thấy nói gì đến Thiếu Lâm tự cả. Việc này quả thực Thượng Chí phân vân vô cùng.

Nên liền nói:

- Tiên sư đối với quí tự nào có nợ nần gì đâu?

Đôi mày trắng bạc của vị Liễu Đoàn Chủ khẽ nhướng lên, mắt nhìn Thượng Chí kinh dị, từ từ cất tiếng:

- Thí chủ thực lòng không biết sao?

- Phải! Tiên sư chưa bao giờ đề cập đến vấn đề đó.

- Nếu thế, thí chủ hãy cho lão nạp rõ nơi lệnh sư ẩn trước khi chết và mồ mả của lệnh sư luôn một thể!

- Để làm gì mới được chứ?

https://thuviensach.vn

- Lão nạp và chúng tăng muốn lục xét tìm vật!

Thượng Chí vừa tức giận vừa ngạc nhiên buột miệng:

- Lục xét?

- Phải.

- Lục xét tìm cái gì?

Liễu Đoàn Chủ từ tốn:

- Một bảo vật của bổn phái!

Thượng Chí cảm thấy việc này mơ hồ vô cùng. Chàng thầm nghĩ:

- Không biết Thiếu Lâm đã mất vật gì mà lại dính líu đến sư phụ ta nhỉ? Lạ thực ta đã từng khám xét tỉ mỉ thổ huyệt ấy, sau không thấy gì cả? Ngoài vài dụng cụ nấu ăn! Lạ thực.

Đôi mày kiếm nhướng lên, Thượng Chí nói:

- Đại Sư có thể nói rõ cho tại hạ biết được chăng?

Liễu Đoàn Chủ trầm giọng:

- Bốn mươi năm trước, Liễu Phàm sư đệ chủ trì Tàng Kinh Cát của bổn tự, đã bị hại một cách vô cùng thảm thiết và cuống bí lục Đại Ban Nhược Thần Công cũng đã bị hung thủ đoạt mất. Trước khi tẩu thoát hung thủ tự xưng là Ma Trung Chi Ma! Bổn tự đã từng phái nhiều môn hạ đi khắp giang hồ tìm tung tích của lệnh sư, nhưng trời cao đất rộng biết đâu mà tìm...

Đột nhiên Thượng Chí thét lớn:

- Không thể được!

https://thuviensach.vn

Liễu Đoàn Chủ trố mắt nhìn Thượng Chí rồi hỏi:

- Tại sao lại không thể được?

Thượng Chí hừ một tiếng, cất giọng khô khan:

- Tiên sư tuyệt đối không bao giờ có hành động đạo chích như thế!

Liễu Đàn Chủ cau mày gằn từng tiếng:

- Thí chủ phủ nhận việc ấy à?

- Phải! Tại hạ hoàn toàn phản đối việc ấy.

Nét mặt trầm xuống, đôi mắt sáng như sao băng, Liễu Đoàn Chủ nhìn Thượng Chí đăm đăm. Bốn lão tăng và Tính Không Đại Sư đều lộ vẻ phẫn nộ.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Mây Sầu Ôm Kín Rừng Sâu

Liễu Đoàn Chủ lộ vẻ tức giận:

- Trước khi hành động, thí chủ hãy nghĩ kỹ đã?

Thượng Chí cười khẩy, đáp không lưỡng lự:

- Tại hạ đã nghĩ kỹ rồi! Khỏi cần phải suy nghĩ gì nữa!

Hoàng Thượng Chí tuyệt đối tin tưởng tư cách của sư phụ Ma Trung Chi Ma, chàng biết sư phụ mình bị hàm oan, nhưng việc minh oan này thật khó khăn và nhất là vai chàng còn canh cánh mối thù gia phụ chưa trả. Căn cứ theo lời nói của lão tiền bối Bất Lão Tiên Sinh thì nhất định sư phụ chàng là một quái kiệt của võ lâm trong bốn chục năm trước. Hành động của người bất chấp dư luận, miễn sao thuận lòng người và đạo trời thôi, người cho dư luận của bọn giang hồ vứt đi. Hơn nữa khi đấu sức với Quỉ Bảo Chủ Nhân không cần dựa vào oai lực của Ác Quỉ Châu Bài để thủ thắng, mà đành chịu thất thủ và tự nhốt mình vào địa huyệt bốn mươi năm trời.

Nhưng điều đó chứng tỏ con người sư phụ Ma Trung Chi Ma của chàng là một con người khoáng đạt, không muốn nhốt mình trong qui luật giang hồ và hành động lúc nào cũng quang minh lỗi lạc.

https://thuviensach.vn

Còn việc bí lục này lại càng vô lý! Vì sư phụ chàng là chưởng môn của Thiên Nam Ảo Ma Cung, võ công siêu việt như thế thì còn cần gì đến võ công bí cấp của Thiếu Lâm nữa chứ!

Vì thế Thượng Chí nhất định tin vụ ăn cắp bí lục này, không phải sư phụ chàng làm nên.

Nhưng việc Ma Trung Chi Ma làm Đế Quân đời thứ mười ba của Thiên Nam Ảo Ma Cung chỉ có một vài người trong giang hồ biết thôi, cái bí mật đó ngày nay mới được phát giác...

Liễu Đoàn chủ đưa mắt liếc xéo Thượng Chí, sáng quắc như sao băng, nói:

- Tiểu thí chủ chối quanh, hãy đưa cuốn Đại Ban Nhược Thần Công ra đây, thì lão nạp không còn làm khó nữa đâu!

- Làm khó! ... Ha! ... Ha! ...

Thượng Chí buông chuỗi cười dài vừa khinh bỉ, vừa khiêu khích.

Thấy Thượng Chí tỏ thái độ ngông cuồng thế, bọn sáu lão hòa thượng Thiếu Lâm biến sắc mặt, tức giận vô cùng.

Đại Sư Liễu Đoàn chủ bước tới một bước, nét mặt trầm lặng, dằn giọng:

- Nếu thí chủ không chịu nói ra chỗ cất bí lục thì...

Thượng Chí rắn giọng hỏi:

- Thì sao? Thưa Đại Sư.

- Lão nạp chỉ còn một giải pháp cuối là phải làm phiền thí chủ đó!

Nhếch mép cười lạnh lùng, Thượng Chí trầm trầm:

https://thuviensach.vn

- Đại Sư chưa chắc gì đã làm phiền được tai hạ đâu! Nhưng xin hỏi Đại Sư:

Tại sao phái Thiếu Lâm lại quả quyết cho tiên sư đã đánh cắp bí lục?

- Hừ! Vì lệnh sư khi lấy được bí lục đã tự khai tên, hơn nữa Liễu Phàm sư đệ là chủ trì Tàng Kinh Cát võ nghệ nào tầm thường. Trừ võ công lệnh sư ra, khó ai hạ nổi sư đệ ta một cách êm thắm thế được!

Thượng Chí dằn mạnh từng tiếng:

- Chỉ dựa vào một chút lý do mỏng manh ấy mà buộc tội tiên sư đã lấy bí lục à?

Đời sao có lắm chuyện phi lý thế!

Liễu Đoàn Chủ hiện là một vị cao tăng của Thiếu Lâm Tự, tuy trong lòng tức giận vô cùng, nhưng vẫn ôn hòa nói với Thượng Chí:

- Thí chủ cho rằng với bấy nhiêu bằng chứng ấy chưa đủ ư?

- Đại Sư có bào giờ nghĩ rằng, việc này có thể có kẻ khác mạo danh tiên sư mà hành động chưa?

- Lão nạp đã từng nghĩ thế! Nhưng không được, vì danh tiếng của lệnh sư vang dội cả giang hồ, hành động xuất quỉ nhập thần, thử hỏi ai có đủ can đảm mạo danh người được.

Thượng Chí cười gằn:

- Hừ! Đại Sư có nhận thấy sự phỏng đoán của mình còn quá mơ hồ chăng?

Liễu Đoàn Chủ Đại Sư từ tốn:

https://thuviensach.vn

- Thế chắc thí chủ đã có những bằng chứng cụ thể, để biện hộ cho lệnh sư rồi chăng?

Hơi giật mình, Thượng Chí bối rối vô cùng, chàng cứ đứng ngẩn ra chịu trận.

Những lời chàng vừa nói chỉ có tính cách suy luận, chàng cứ dựa vào lời nói của Bất Lão Tiên Sinh và hành động công minh của ân sư, mà biện luận với lão hòa thượng này thôi. Chứ thực ra chàng chưa tìm ra một bằng chứng cụ thể nào khác cả và cũng không phải quyết đoán chắc chắn trăm phần trăm là sư phụ vô tội. Thượng Chí biết việc này rất rắc rối, không thể giải quyết ngay được.

Sau phút lúng túng, Thượng Chí nói:

- Có lẽ một ngày nào đó, sẽ tìm ra bằng chứng cụ thể, để chứng minh vụ này!

- Ha! ... Ha! ... Thí chủ là thánh chăng? Việc này đã xảy ra bốn mươi năm về trước, nghĩa là khi thí chủ chưa ra đời. Thế mà... ha! ... ha...

Vốn tính kiêu ngạo, lạnh lùng, Thượng Chí nghe lão hòa thượng này cười mình liền bốc giận, lạnh lẽo nói:

- Hừ! Đại sư còn muốn gì nữa chớ?

- Xin thí chủ hãy trao bí lục lại cho bổn tự!

- Nếu tại hạ không chịu thì sao?

- Thì thí chủ cho bọn lão nạp rõ nơi ẩn dật của lệnh sư và mồ mả của người hiện tại!

- Nếu tại hạ cũng không chịu thì sao?

https://thuviensach.vn

Năm lão hòa thượng sau lưng Liễu Đoàn Chủ tức giận tím mặt, chân tay múa máy như muốn động thủ.

Lời nói ngang ngạnh của Thượng Chí làm cho Liễu Đoàn Chủ Đại Sư giận run, tuy lão là người đã nhiều năm tu luyện và thấm nhuần đạo hạnh nhà Phật.

Nên liền nghiêm sắc mặt, nói:

- Điều này sợ thí chủ không giữ mãi được đấy chứ?

Đến bây giờ Qui Nguyên Tử không động phái mới cất tiếng nói với Thượng Chí:

- Tiểu thí chủ nghĩ sao về vụ đổ máu của bổn môn?

Thượng Chí lạnh lùng nhìn sáu đạo sĩ, cất tiếng khô khan:

- Chắc đạo trưởng không phủ nhận là quí phái có một thứ tà công tên gọi:

Nhiếp Hồn Công chứ?

Hai chữ tà công làm sáu đạo sĩ Không Động phái vừa kinh ngạc vừa tức giận, mặt biến sắc trừng mắt nhìn Thượng Chí...

Qui Nguyên Tử cau mày, lạnh lùng nói:

- Nói như thế thì chú có ẩn ý gì?

- Tại hạ chỉ cần biết có hay không thôi!

- Việc này trong võ lâm ai cũng biết cả, bần đạo nói cũng thừa.

Thượng Chí gằn từng tiếng:

https://thuviensach.vn

- Vậy thì đạo trưởng đã thừa nhận là có rồi! Thế đạo trưởng hãy nghe cho kỹ đây:

tà công Nhiếp Hồn Công này chính là lý do cái chết của Thanh Hư đạo nhân chưởng môn đời thứ mười chín và ba mươi lăm tử đệ đời phái đấy!

Năm lão đạo sĩ sau lưng Qui Nguyên Tử tức giận lên đến tột độ, khẽ hừ một tiếng, lách một mình tiến đến, vây thành hình bán nguyệt quanh Thượng Chí. Dường như họ muốn sống chết cùng Thượng Chí vậy.

Không khí trong sân lúc bây giờ tăng thâm phần căng thẳng, tạo nên một tình thế "tên đã lên cung, kiếm rút khỏi vỏ".

Bọn cao thủ hắc bạch đạo đứng ngoài nhốn nháo cả lên, một lúc sau lại yên lặng như cũ. Họ chờ đợi một trận đổ máu!

Toàn thân Qui Nguyên Tử rúng động, hét lớn:

- Thí chủ hãy nói tiếp xem nào!

Thượng Chí không lộ một chút nao núng, chàng trầm tĩnh cất cao giọng như muốn nói cả thảy cho mọi người nghe:

- Phép luyện võ công Nhiếp Hồn này rất tàn nhẫn, phải có đủ một trăm người thiếu nam thiếu nữ làm chân lò! ... Thế có đúng không? Thưa đạo trưởng!

Qui Nguyên Tử mặt biến sắc, lùi lại mấy bước, cất giọng kinh hãi:

- Phải! Đấy là một trong những cấm luật của bổn phái, tuyệt đối không cho môn hạ hậu bối tu luyện.

Thượng Chí nhếch mép cười:

- Tại hạ cho đạo trưởng biết cũng không sao! Đạo trưởng đâu biết:

https://thuviensach.vn

Vị chưởng môn khả kính đời thứ mười chín của quí phái là Thanh Hư Đạo Nhân, đã lén lút dắt ba mươi lăm đệ tử yêu mến nhất vào sau núi, để tu luyện võ công Nhiếp Hồn này. Vị chưởng môn khả kính ấy, đã ngon tay hạ sát một trăm thanh niên nam nữ một cách tàn nhẫn, nhưng sau bị tiên sư khám phá được...

Sáu lão đạo sĩ phái Không Động chết đứng, không nói được lời nào, mặt mũi tái mét vì kinh ngạc. Trông thảm hại vô cùng!

Các lão tăng đi với Liễu Đoàn Chủ lộ vẻ vừa tức giận, vừa ngạc nhiên.

Còn bọn hắc, bạch đạo giang hồ đứng quanh nhốn nháo cả lên.

Nếu dựa đúng theo lời này, thì tội của vị chưởng môn thứ mười chín và ba mươi lăm đồ đệ của y, quả đáng chết vô cùng.

Đột nhiên một lão đạo sĩ bước ra quát lớn:

- Lãnh Diện Nhân! Mi muốn làm nhục bổn môn chăng? Mà nói nhảm nhí thế hả!

Thượng Chí đưa mắt trừng lão đạo sĩ ấy rồi cất giọng hỏi:

- Tại sao người biết tại hạ nói nhảm nhí?

- Mi căn cứ vào đâu mà bịa chuyện này, mi tưởng rằng có thể gạt được bọn ta để che chở cho hành động đốn mạt của lão sư phụ "Ma đầu" của mi à? Khó lắm con ơi!

Thượng Chí nghe lão đạo sĩ xúc phạm đến ân sư, liền tức giận hét lớn:

- Lão mũi trâu hãy câm mồm lại! Hừ! Phải! Tiên sư lúc sinh tiền đã giết rất nhiều người, vì thế đã tự nhận mình là Ma Trung Chi Ma nhưng những người chết dưới tay tiên sư toàn là phường vá áo túi cơm... tại hạ tưởng cũng nên nhắc lại điều đó cho mọi người hiểu...

https://thuviensach.vn

Trong khi ấy, đột nhiên có tiếng quát lớn:

- Lãnh Diện Nhân! Nợ máu phải trả bằng máu!

Đồng lúc đó, tám bóng người từ ngoài nhảy phóc vào, cả tám người này đều mặc y phục màu xanh thẫm, gươm tuốt trần kẹp sát cánh tay, chổng ngược lên trời. Mặt hầm hầm sát khí, mắt long lên nhìn Thượng Chí không rời.

Thượng Chí nói thầm:

- Trung Châu Bát Kiếm!

Bọn Trung Châu Bát Kiếm sắp thành chữ nhật, đứng sau các lão tăng phái Thiếu Lâm. Khí thế oai dũng vô cùng.

Vừa khi ấy, từ ngoài phi nhanh vào ba người nữa:

Một lão già một mắt, tóc râu hoe hoe, như được nhuộm chu sa. Một đại hán trung niên, mắt ba góc, mũi ó cong vòng, trông có vẻ độc ác lắm trước ngực áo trắng nổi bật lên bảy con én đen rất đẹp. Còn người kia là một bà già, tóc trắng như bông lau da nhún thành những nếp nhăn bởi ngày tháng chồng chất lên đầu, bà ta mặc một chiếc áo dài màu hồng nhạt, tay cầm gọn cây đẳng trượng.

Đối với ba người này, Thượng Chí chưa hề gặp mặt lần nào, nhưng chàng có linh cảm rõ ràng tất cả bọn này, cũng như bao nhiêu nhân vật hiện có mặt tại đây đều là thù nhân của sư phụ.

Thượng Chí thấy khó xử nhất là vụ bí lục của Thiếu Lâm vì trông cuốn Ma Ma Tôn Giả Ân Oán Lục không có nói gì về vấn đề ấy cả, mà tiểu đoàn chủ cứ khăng khăng buộc tội...

https://thuviensach.vn

Gã trung niên mặc áo thiêu bảy con én khẽ ho lên mấy tiếng, rồi cất giọng khàn khàn ấm độc.

- Lãnh Diện Nhân! Món nợ máu của bổn bang Thất Én Bang giải quyết như thế nào?

Thượng Chí phóng mắt sáng như sao ra nhìn gã ấy, cất giọng rắn rỏi:

- Các hạ là gì của Thất Én Bang?

Đầy vẻ kiêu ngạo, gã ấy cao giọng:

- Thất Én Bang Chủ Bạch Y Quái Khách Khổng Trung Dân!

Thượng Chí nhạt nhẽo hỏi:

- Quí Bang Chủ có phải vì cái chết của Bang Chủ đời trước, ở Đạo Khai Phong chăng?

Bang Chủ Thất Én Bang nghiến răng kèn kẹt, mắt long lên nhìn Thượng Chí, nói như hét:

- Đúng! Không sai chút nào cả!

Thượng Chí trừng gã Bang Chủ Thất Én Bang, rồi gằn giọng:

- Không hiểu Bang Chủ có hiểu nguyên do cái chết ấy không?

- Không! Lý nào mi lại biết à?

Thượng Chí không thèm để ý câu nói ngạo mạn ấy, chàng trầm giọng:

- Hừ! Bang Chủ đời trước của quí Bang có phải là Sở Vũ chăng?

- Phải! Sao?

https://thuviensach.vn

- Sở Bang Chủ chỉ vì một việc xung đột không đáng kể, mà dẫn mười mấy cao thủ đến Nguyễn gia trang phục hận, khiến Nguyễn gia trang biến thành một bãi máu tanh cừu hận không đâu...

Đưa mắt dò xét Khổng Trung Dân rồi chàng nói tiếp:

- Gia chủ Nguyễn gia trang là Nguyễn Sĩ Hòa là một nho sĩ thâm bát sức trói gà không chặt và tất cả người trong họ Nguyễn đều bị vị Bang Chủ ấy tàn sát không sót một tên...

Thượng Chí hậm hực nói như hét:

- Thử hỏi cái tâm địa tàn ác như thế có đáng giết không? Và nay Bang Chủ lại đến đây tìm thù chứ!

Bang Chủ Thất Én Khổng Trung Dân trợn đôi mắt ba góc miệng cười nham hiểm, cao giọng:

- Lãnh Diện Nhân! Lời mi nói tưởng bịp được ta à? Khó lắm! Ta và các bạn đồng đạo tại đây quyết chẳng buông tha mi đâu! Mi có thoái thoát cũng vô ích!

Thượng Chí cười khinh bỉ, gằn giọng:

- Tại hạ hồi giờ chẳng biết dối là gì! Đó là sự thực, tin hay không là tùy ở các hạ.

Còn muốn đánh nhau! Hừ! Lãnh Diện Nhân này nào ngán ai đâu. Nhưng chỉ tiếc là cát hạ còn nông cạn quá! Tại hạ vì gánh vác việc ân oán của tiên sư nên không muốn người bị hàm oan thôi! Do đó phải nhiều lời như thế.

Nói xong không thèm đếm xỉa đến Bang Chủ Thất Én, chàng quay lại phía lão già một mắt, cất tiếng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Chẳng hay tiền bối là cao nhân của phái nào vậy?

Bị gió thổi râu tóc đỏ hoe hoe của lão già một mắt, trông quái dị vô cùng. Lão cất giọng khàn khàn:

- Già này là người sót lại của Kinh Sơn Tam Tàn, đã bị lão ma sát hại bốn mươi năm trước!

Chợt nhớ lại lời sư phụ. Thượng Chí giật mình kinh hãi. Xưa kia sư chàng có đụng độ với Tam Tàn, hai bên ngang ngửa nhau, sau phải xuất tuyệt học mới thủ thắng được và giết mắt Nhất Tàn, Nhị Tàn, nhưng Tam Tàn Tích Phát Khôi Tinh lại trốn thoát được.

Chuyện xảy ra đã trên bốn mươi năm rồi, nay trở lại đây chắc y đã luyện được môn võ công nào cao tuyệt rồi, nên mới dám đi tìm chàng phục thù. Trong cuốn Ma Ma Tôn Giả Ân Oán Lục sư phụ chàng có nói là bọn Tam Tàn rất độc ác và còn dặn chàng hãy loại trừ con người tàn độc cuối cùng của Kinh Sơn Tam Tàn, để tránh cho võ lâm một con độc trùng.

Nghĩ thế Thượng Chí lạnh lùng nạt lớn:

- Hừ! Tích Phát Khôi Tinh! Xưa kia mi thoát được tay tiên sư, nay ta vâng lệnh người trừ mi để tránh cho võ lâm...

Tích Phát Khôi Tinh không đợi chàng nói dứt câu, rú lên cười man dại rồi thét lớn:

- Lãnh Diện Nhân! Hôm nay lão phu phải giết mi! Rồi sau đó sẽ tìm mồ mả lão ma đầu kia, phá tan tành, mới hả cơn tức và mới làm nguội được phần nào oán hờn của hai anh ta nơi chín suối!

Thượng Chí giận tái mặt, nghiến răng ken két, mắt lóe tia sáng kỳ lạ. Chàng cất giọng lạnh lẽo như quỉ gọi hồn.

https://thuviensach.vn

- Mi đã tới số rồi!

Dứt lời, liền vung tả chưởng, bàn tay xòe ra, búng mạnh. Năm luồng chỉ lực Đông Kim Chỉ phát ra, xé gió kêu véo véo rợn người...

Vì đứng cách nhau quá gần, hơn nữa chỉ pháp này rất lợi hại, nên không sao tránh né kịp, Tích Phát Khôi Tinh rú lên một tiếng thất thanh, quỵ xuống tại chỗ. Năm tử tuyệt Tam Tinh, Yết Hầu, Chí Cường và hai huyệt Nhũ Căn của y đã bị chỉ lực Đông Kim Chỉ đâm thủng thành năm lỗ sâu hum húp máu chảy rịn ướt cả mặt đất. Mớ râu tóc hoe hoe bê bết máu, trông thảm hại vô cùng.

Chỉ vung tay một cái, Thượng Chí đã giết được người cuối cùng của Tinh Sơn Tam Tàn, điều ấy khiến mọi người kinh hãi, mất cả máu mặt.

Thấy thế, bọn Trung Châu Bát Kiếm không dám chần chờ, đồng loạt nhảy ra...

Tiếp theo đó, sáu lão đạo sĩ phái Không Động cùng bước tới ba bước, vận nội lực, sẵn sàng xuất chiêu.

Bang Chủ Thất Én Bang cười thâm độc, lùi lại hơn năm bước.

Năm lão hòa thượng sau lưng Liễu Đoàn Chủ Đại Sư, vội bước tới, chờ cơ hội xuống tay hạ độc thủ!

Những cử động của bọn võ lâm đó thực nhanh nhẹn và yên lặng không gây nên một tiếng động nào. Động tác răm rắp đều đặn như đã được tập luyện từ lâu vậy.

Tình thế cực kỳ căng thẳng, bọn võ lâm bên ngoài nín thở, mắt trao tráo nhìn trận thế.

https://thuviensach.vn

Một điều rất rõ ràng là bọn giang hồ muốn hợp lại diệt Thượng Chí, vì ho rõ rằng nếu cự tay đôi thì nắm chắc phần thất bại!

Trong trận, Thượng Chí vẫn đứng yên, lạnh lùng như pho tượng đá, oai phong lẫm liệt!

Thượng Chí tử hỏi thầm:

- Có lẽ nào hôm nay ta phải mở cuộc thảm sát chăng?

Bà già mặc áo dài đỏ lúc nãy mới chống mạnh đằng trượng xuống đất, cất giọng như sếu, nói:

- Lãnh Diện Nhân! Mi và Âm Sát Mạc Tú Anh là gì với nhau.

Mọi cặp mắt đổ dồn về phía lão bà kỳ tướng này, lộ vẻ ngạc nhiên! Trong thâm tâm họ tự hỏi:

Sao lão ma đầu này lại kết oán với lão dị tướng này nữa?

Trông hình dáng quái dị của bà lão áo đỏ, Thượng Chí vừa thẹn vừa giận, nói lớn:

- Bà đừng ỷ lớn mà nói xàm! Nếu bà không báo danh hiệu thì đừng trách người ta vô tình nhé!

Có vẻ kiêu ngạo, bà già áo đỏ nói:

- Thằng nhãi này rõ ngốc! Mi không biết lão bà này là ai? Mà cũng vác mặt lê bước giang hồ!

Thượng Chí nhếch mép cười khinh bỉ, nói:

- Hừ! Cũng chả cần biết tên bà làm gì! Thử ta có sống nổi trên giang hồ không.

https://thuviensach.vn

Bây giờ bà muốn gì!

Bà già áo đỏ tức giận nói:

- Thằng nhãi chớ quá ngông cuồng mà chết không chỗ chôn đấy! Mi có nghe đến Hồng Nương Tử Đông Phương Linh chưa?

Thấy bà này đã già mà háo danh, không ai thèm hỏi mà tự xưng tên họ, thì Thượng Chí cười thầm. Chàng thuận miệng nói:

- Kính ngưỡng từ lâu! Kính ngưỡng từ lâu!

Hồng Nương Tử nào ngờ Thượng Chí nói xỉa mình, nên huênh hoang nói:

- Ta không ưa cái lối nịnh bợ của mi đâu! Hãy nghe ta hỏi:

Mi và con đàn bà khốn nạn Âm Sát Mạc Tú Anh có phải cùng một bè với nhau không?

Thượng Chí cười nửa miệng, nhũn nhặn:

- Thưa không ạ!

- Khỉ mốc! Rõ ràng mi đã cứu nó thoát chết vừa rồi, còn dám chối quanh, hả?

Không còn đùa nữa, Thượng Chí tức giận quát lớn:

- Ừ! Phải đấy thì đã sao nào?

- Vậy thì tốt lắm! Mi hãy dắt lão bà đi tim nó, mau lên!

Thượng Chí hơi ngạc nhiên:

- Tại sao phải tìm mụ ta mới được chứ?

https://thuviensach.vn

Mặt co rúm lại đau khổ, Hồng Nương Tử nói:

- Con yêu nghiệt ấy đã giết hết hai đồ đệ yêu quí nhất của ta!

Thượng Chí hừ một tiếng, nói:

- Bà đã lớn rồi! Không phải trẻ lên ba mà bắt ta dắt đi! Hãy tự tìm lấy mà trả thù cho môn đồ! Ta không dư hơi đâu!

Hồng Nương Tử giận tím mặt, hét lớn:

- Đồ tiểu ranh! Hồng Nương Tử này nói một là một, hai là hai, mi chớ có ngoa miệng. Dắt ta đi!

Thượng Chí tuy tức giận, nhưng làm tỉnh nói:

- Tại hạ muốn đi với lão bà lắm, ngặt vì cái này không cho phép...

- Cái gì? Hỡi tiểu tử!

Thượng Chí mỉm cười, đưa song chưởng ra trước mặt, nói:

- Thưa lão bà! Dạ hai cái này ạ!

Biết bị mắng điếm, Hồng Nương Tử quát như sấm:

- Nhãi ranh ngông cuồng thực! Lão bà phải cho mi nếm thử mùi vị của đằng trượng này mới được!

Nói dứt lời Hồng Nương Tử hưu đằng trượng, nhảy xổ và định ấu đả với Thượng Chí.

Giả bộ sợ hãi, Thượng Chí khoát tay lia lịa:

- Khoan đã! Khoan đã!

https://thuviensach.vn

Hồng Nương Tử thâu trượng lại, nói:

- Tiểu tử chịu rồi phải không? Ừ ngoan ngoãn như thế mới được chứ!

Thượng Chí mỉm cười dí dỏm, nói:

- Việc này để xét lại! Tại hạ còn phải giải quyết mấy vụ lộn xộn này đã.

Nói xong, Thượng Chí quay lại phía bọn sáu lão đạo sĩ Không Động, nói:

- Lời giải thích của tại hạ vừa rồi mấy vị nghĩ sao?

Qui Nguyên Tử biến sắc, nói:

- Lời thí chủ nói không có bằng chứng, không thể tin được!

- Một trăm hài cốt nam nữ sau núi ấy không đủ làm bằng cớ sao?

Qui Nguyên Tử ấp úng nói không nên lời, lão thấy khó chịu vô cùng. Vụ án này nếu thực như lời Thượng Chí nói, thì nhục nhã cho phái Không Động vô cùng. Oai danh của Không Động trong giang hồ, có thể vì thế mà giảm sút, nhưng bằng chứng một trăm hài cốt ấy quả có thực vậy lời nói của Thượng Chí nào ngoa!

Qui Nguyên Tử khẽ thở dài, lùi ra sau mấy bước...

Khi ấy Thất Én Bang Chủ Khổng Trung Dân cất giọng âm độc:

- Vay tiền phải trả tiền! Nợ máu phải đền bằng máu! Lời nói nào có giá trị gì. Nếu căn cứ theo ý mi nói, thì lão ma đầu Ma Trung Chi Ma là một đại hiệp về bốn mươi năm trước sao? Hì... hì...

Năm lão đạo sĩ sau lưng Qui Nguyên Tử, nghe nói thế, liền hùa nhau tiến tới mấy bước, nhìn Thượng Chí như muốn ăn tươi nuốt sống mới hả

https://thuviensach.vn

dạ.

Không khí trong trận tăng phần gây cấn, bọn giang hồ đứng ngoài cảm thấy ngột ngạt, khó thở vô cùng.

Mắt lóe hùng quang, Thượng Chí quét nhìn ngay mặt Bang Chủ Thất Én bang cất giọng lành lạnh:

- Ngươi quả thực không muốn phân phải, trái à?

Bang Chủ Thất Én Bang cất giọng âm độc:

- Hừ! Phải, trái? Không bao giờ có được! Hành động tàn ác của lão ma đầu, trong võ lâm này ai còn lạ gì nữa. Mi đừng ngụy biện vô ích, hôm nay, ta và đồng đạo tại đây muốn xẻ thịt mi, tế vong hồn của những người đã chết dưới tay sư phụ mi trước kia.

Lời khiêu khích này kích thích cả bọn võ lâm đứng ngoài, họ la lên hưởng ứng lời Bang Chủ Thất Én Bang.

Thượng Chí hơi e ngại, nói thầm:

- Hỏng hết! Tình thế hiện tại không cho phép ta giải quyết ôn hòa, chắc phải đổ máu phen này rồi. Hành động này ngoài ý ta muốn và hậu quả của nó ta không gánh chịu.

Thượng Chí thở dài chán nản, chàng thấy việc phải, trái trong giang hồ không thành vấn đề nữa.

Cuối cùng Thượng Chí quyết định thầm:

- Không ôn hòa thì bạo động! Cứ giải thích mãi cũng vô ích! Và - - Thiếu Một Trang -... hó hé vì có Liễu Đoàn Chủ trước mặt, họ chỉ nhìn Thượng Chí với đôi mắt đỏ ngất sát khí.

https://thuviensach.vn

Liễu Đoàn Chủ liếc mắt sáng như sao băng nhìn mọi người xung quanh, cất giọng nghiêm nghị:

- Lời hứa của thí chủ e khó mà...

- Khó mà sao?

- Lão nạp e rằng thí chủ khó thực hiện lời hứa ấy được!

- Sao lại cả quyết thế? Thưa Đại sư!

- Sự thực đã ở trước mắt. Những đồng đạo tại đây nhất định không chịu lui, nếu chưa đoạt được ước nguyện!

Thượng Chí chợt hiểu chàng cười gằn, nói:

- Ý Đại sư muốn nói hôm nay tại hạ tránh không khỏi tử thần chăng?

Liễu Đoàn Chủ khẽ thở dài:

- Nam Mô A Di Đà Phật! Việc đó có thể lắm!

Thượng Chí có vẻ tin tưởng, đáp:

- Đại Sư đừng lo! Số mạng của tại hạ còn tốt lắm!

- Thôi được! Lão nạp tạm thời ưng thuận vậy.

- Tạm thời! Sao lại tạm thời?

- Nghĩa là lão nạp còn ở đây, cho đến khi nào xong xuôi mới đi.

Nói xong liền phất tay, ra lệnh cho năm lão hòa Thượng lùi lại. Năm lão hòa Thượng tuy oán Thượng Chí tận xương tủy, nhưng không dám cãi lệnh của Liễu Đoàn Chủ, nếu không thì họ đã ra chiêu từ lâu rồi.

https://thuviensach.vn

Sáu lão tăng của Thiếu Lâm Tự vừa lui ra, thì bọn Trung Châu Bát Kiếm đều xông vào ngay.

Thượng Chí xem như không biết, chàng cao giọng:

- Một lần nữa tại hạ mong mọi người nghĩ kỹ trước khi hành động! Kẻo hối hận về sau.

Bang Chủ Thất Én bang liền nói:

- Nợ máu sư phụ thì đệ tử phải trả! Lãnh Diện Nhân! Ta khuyên mi hãy nạp mạng để khỏi nhọc sức các bạn đồng đạo tại đây.

Lữa giận bốc lên ngùn ngụt, Thượng Chí quát lớn:

- Tên đê tiện Không Trung Dân kia! Chính mi đã xuôi nên trận đổ máu này đấy!

Hừ! Thấy máu chảy ngươi xướng lắm sao? Hở tên khốn kiếp kia!

Không còn dằng dai nữa, Trung Châu Bát Kiếm nháy mắt ra hiệu, xông vào tấn công Thượng Chí. Tám thanh trường kiếm vung lên thành những vừng sáng bạc, bao bọc toàn thân Thượng Chí. Tám lưỡi thép chẻ không gian thét lên những tiếng rợn người, rót vào tai mọi người một âm thanh nhọn hoắt.

Cùng lúc ấy, sáu lão đạo sĩ phái Không Động hét lên một tiếng vung chưởng tấn công Thượng Chí tới tấp!

Hai tốp này mới ra tay đã xuất ra những chiêu cực kỳ độc hiểm, mong hạ Thượng Chí ngay trong phút đầu. Khí thế của mười bốn người áp tới rất dũng mãnh tưởng có thể đánh bạt cả núi, vét cạn cả sông.

Thượng Chí mỉm cười lạnh nhạt, hừ một tiếng đôi vai lắc nhanh một cái, thân hình như quỉ lộng, nương theo bóng kiếm chưởng thoát ra ngoài,

https://thuviensach.vn

trông như bỡn vậy. Khiến tám thanh trường kiếm, sáu luồng chưởng đánh trọn vào khoảng trống.

Vô Ảnh Kiếm Triệu Tử Bách thét lớn:

- Lãnh Diện Nhân! Hôm nay mi có mọc cánh cũng khó thoát được.

Nói xong, thân hình Vô Ảnh Kiếm như én luyện, lao vút đến gần Thượng Chí hai thanh trường kiếm xẹt tới như hai lằn chớp, đâm chém liền mười hai nhát vào mười hai đạo huyệt khác nhau trên người Thượng Chí. Đà kiếm nhanh đến nỗi khiến người ta có cảm tưởng Vô Ảnh Kiếm chỉ xuất mới một thế thôi. Thật Vô Ảnh Kiếm có phải!

Thượng Chí không dám xem thường, liền vung song chưởng đánh mạnh. Hai luồng kình lực ép tới như đôi quái xà, quyện chặt vào hai trường kiếm của Triểu Tử Bách, không cho áp tới.

Không thèm thâu kiếm lại, Vô Ảnh Kiếm Triệu Tử Bách liền biến sang chiêu khác, nhanh như chớp giật, song kiếm hóa thành hai luồng sáng bạc, xé gió rít lên như lụa xé, bao trùm toàn thân Thượng Chí.

Thượng Chí biết rằng trận đấu này rất khốc hại nếu không cho đối phương thấy cái lợi hại của mình, thì e chưa chịu rút lui.

Nghĩ thế, Thượng Chí khẽ rùng mình một cái, nhảy thoát ánh kiếm của Triệu Tử Bách. Đồng thời song chưởng vun lên đánh tạt về phía hai kiếm khách hai bên. Hai luồng kình khí mạnh như sóng vỗ bờ, chụp xuống người hai tay kiếm khách của Trung Châu Bát Kiếm. Khí thế mãnh liệt vô cùng.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Quỉ Diện Lang Nhân

Bùng! Bùng! Hai tiếng, hai kiếm khách đó rú lên thất thanh, thân hình lảo đảo lùi hẳn lại đứng không muốn vững.

Trong khi đó, Vô Ảnh Kiếm Triệu Tử Bách đang bước vào Trung liền sang Hùng môn, phóng kiếm tấn công Thượng Chí.

Song chưởng chưa kịp thu về, Thượng Chí đã nghe kiếm khí đã áp tới. Kinh ngạc vô cùng, chàng vội lắc mạnh thân hình một cái đã nhảy lùi ra sau năm bước tránh.

Triệu Tử Bách là người đứng đầu bọn Trung Châu bát kiếm nên công lực cao thâm hơn bảy người kia nhiều và chiêu thức biến ảo khôn lường. Thượng Chí vừa tránh được chiêu này thì chiêu khác lại đến, hai luồng kiếm bạc theo sát như hình với bóng vậy.

Khi Thượng Chí lùi lại tránh kiếm của Triệu Tử Bách, chợt phát giác có năm luồng kiếm từ sau phóng tới. Và hai tay kiếm vừa bị đẩy lui ra bây giờ cũng xáp vào vung kiếm chém xa tới.

Đứng trong tình trạng cấp bách, cái chết dễ như trở tay Thượng Chí vội vung chưởng, búng mạnh, năm luồng chỉ lực bắn ra, xé gió tiến thẳng vào người Triệu Tử Bách. Tư thế thật lợi hại, khủng khiếp vô cùng.

https://thuviensach.vn

Kiếm thuật của Triệu Tử Bách rất cao diệu, vừa thấy Thượng Chí biến thế, liền vung kiếm bao bọc toàn thân thủ thế. Thân hình Triệu Tử Bạch lúc ấy đã hoàn toàn núp kỹ trong vừng kiếm sáng bạc.

Lối biến thế từ công sang thủ nhanh nhẹn ấy khiến bọn quần hùng lóe mắt.

Mấy tiếng keng keng phát lên chói óc, cây trường kiếm trên tay Triệu Tử Bách bị năm luồng chỉ lực của Thượng Chí chạm phải, gãy tiện làm năm đoạn rơi xuống đất.

Triệu Tử Bách mất cả hồn vía, ném vội chuôi kiếm vào người Thượng Chí, rồi nhảy tung ra ngoài.

Thượng Chí lách mình tránh chuôi kiếm của Triệu Tử Bách, đồng thời bước xịch tới trước một chút bảy bóng kiếm chém vụt vục sau lưng chàng, chỉ trong gang tấc nữa thôi Thượng Chí có thể làm mồi ngon cho những thanh kiếm bén ngót kia.

Không để địch thủ đủ thì giờ thâu kiếm lại, Thượng Chí xoay người, song chưởng vung lên đánh tréo ra. Cái đánh này Thượng Chí dùng cả mười phần công lực, nên uy thế vô cùng. Hai luồng kình lực mạnh như sóng vỗ bờ, cuồn cuộn cuốn đến, bảy tay kiếm khách bị chưởng khí cuộn hất ra ngoài. Cát đất tung lên mịt trời.

Sái lão đạo sĩ khi ấy đã lọt sau lưng Thượng Chí, không bỏ lỡ cơ hội, cả sáu đạo sĩ cùng vung chưởng nhắm Thượng Chí bủa xuống. Sáu luồng kình khí mạnh như vũ bão áp đến, sáu luồng kình khí hợp lại, tạo thành một đạo Kình lực, sức mạnh tưởng bứng được cả núi.

Bị tập kích một cách bất ngờ, Thượng Chí không còn cách nào tránh đỡ, nên lãnh đủ sáu ngọn chưởng của sáu lão đạo sĩ.

https://thuviensach.vn

Thân hình lảo đảo tiến tới tám bước, máu xông ngược lên chực trào ra miệng.

Thượng Chí hừ một tiếng định quay lại, đột nhiên có tiếng thét to.

- Ngã!

Tiếng thét vừa dứt, Thượng Chí cảm thấy trong người đau nhói mười mấy chỗ liên tiếp, và sau đó chân tay gần như tê liệt cả.

Biết đã trúng ám khí độc, Thượng Chí kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh.

Nhưng mắt của Thượng Chí rất tinh, nên vừa nghe thét, chàng đã thoáng thấy có một người trong đám giang hồ bên ngoài thu tay về. Sau khi vừa đứng vững, liền đảo mắt nhìn kỹ lại, té ra kẽ ám toán chàng chính là Bang Chủ Thất Én bang.

Thất Én Bang Chủ tái mặt kinh sợ, vì chính mắt gã đã thấy Thượng Chí lãnh nguyên vẹn mười mấy chiếc Thất Sát Thần Man. Gã lẩm bẩm:

- Hắn là thần chăng mà chưa ngã nhỉ?

Thất Sát Thần Man là một loại ám khí tối độc, chỉ nhỏ bằng chiếc lông bò, khi phóng ra không hề gây tiếng động.

Người nào đã trúng phải ám khí này dẫu công lực có thâm hậu bao nhiêu đi nữa cũng phải gục chết ngay tại chỗ.

Nay thấy Thượng Chí trúng một lần đến mười mấy chiếc mà vẫn trơ trơ ra đó, việc này ngoài sức tưởng tượng của Thất Én Bang Chủ.

Bọn cao thủ nín thở! Không khí ngột ngạt căng thẳng vô cùng.

Mặt Thượng Chí bừng lên vầng sát tinh dày đặc, mặt lộ hùng quang, nhìn thẳng vào mặt Thất Én Bang Chủ.

https://thuviensach.vn

Thất Én Bang Chủ bất giác giật mình lùi lại ba bước, đưa mắt sợ hãi nhìn Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí vốn được thoát thai đổi cốt nhờ Địa Mạch Linh Toàn, bản thân đã sẵn chứa vô số kháng độc tố, nhưng vì chất độc của Thất Sát Thần Man rất lợi hại, nên toàn thân vẫn cảm thấy tê rần, nhức nhối khó chịu vô cùng, đầu óc choáng váng tưởng như trời đất quay cuồng trước mắt.

Đám cao thủ thâu nhỏ vòng vây lại, Thượng Chí vẫn đứng yên nhìn mọi người, không phát một cử chỉ phản kháng nào khác.

Đột nhiên Hồng Nương Tử Đông Phương Linh từ ngoài chống trượng nhảy vào, quát lớn:

- Khổng Trung Dân! Mi là Bang Chủ của một bang, mà dở thủ đoạn bỉ ổi, ám hại đối thủ như thế, mi không thấy nhục nhã sao?

Bang Chủ Thất Én Bang trố mắt ba góc nhìn Hồng Nương Tử một hồi, rồi cất giọng nham hiểm!

- Thưa Đông Phương tiền bối! Đối với những hạng ma đầu tà ác này, mà còn phải hành sự theo qui luật giang hồ chăng?

Thái độ của Đông Phương Linh làm bọn giang hồ ngơ ngác, mọi con mắt đều đổ dồn vào con người dị tướng của Hồng Nương Tử.

Buông chuỗi cười quái đản, Hồng Nương Tử nói:

- Khổng Trung Dân! Mi đừng có phách lối, giở giọng thầy đời! Trong khi người bỏ mạng ra tranh đấu, thì mi lại lén lút như chuột nhắt để dỡ tuyệt nghệ ám hại đê hèn! Hư!

Đồ chó chết!

https://thuviensach.vn

Bang Chủ Thất Én Bang mắt đỏ vì hổ thẹn, lời nói của bà lão quái hình này khiến gã khó chịu và tức giận vô cùng. Nhưng vốn là con người thâm độc, nên gã liền cười nham hiểm, lãnh đạm hỏi:

- Tiền bối có dụng ý gì chăng?

- Hừ! Ta hỏi mi:

nó có thiệt mạng vì chất độc của mi không?

Bang Chủ Thất Én Bang hơi lúng túng, đáp:

- Điều này...

- Nói mau! Đừng có giở trò bịp bợm mà chết đấy!

- Thất Sát Thần Man này nếu bị trúng phải kể như hết đời!

- Láo! Sao nó vẫn sống nhăn ra đó?

Lộ vẻ lúng túng một lát, đột nhiên gã hỏi lại:

- Có lẽ Đông Phương tiền bối muốn cứu...

- Phải! Ta cần nó sống để nhờ một việc! Bộ không được sao?

Cười thâm độc, Bang Chủ Thất Én Khổng Trung Dân nói:

- Tại hạ chỉ sợ đồng đạo ở đây không chịu bỏ qua...

Bây giờ Thượng Chí đã thấy đỡ nhức nhối, ráng chịu đau và vận sức vào đơn điền, quát lớn:

- Không Trung Dân! Mi đã tới số rồi! Ta hóa kiếp mi đây!

https://thuviensach.vn

Âm vang câu nói chưa kịp dứt, thân hình Thượng Chí đã lướt tới, vung tay, búng mạnh Đông Kim Chỉ bắn ra tua tủa, xé không khí phát lên những tiếng véo véo rợn người...

Không để Thượng Chí ra tay hạ độc thủ Bang Chủ Thất Én Bang, sáu lão đạo sĩ phóng tới, thét lớn một tiếng, sáu luồng chưởng khí ép về phía Thượng Chí.

Trong khi ấy, có tiếng kiếm xé gió rít lên rờn rợn, bảy thanh trường kiếm biến thành bảy đạo hào quang bủa xuống người Thượng Chí. Bảy thanh kiếm khách của Trung Châu Bát Kiếm quyết giết Thượng Chí cho kỳ được mới thôi.

Còn Bang Chủ Thất Én Không Trung Dân thấy chưởng lực phóng tới kinh hãi vô cùng, thân hình gã nhanh nhẹn như én, liền bay vút lên tránh. Nhưng còn chậm một chút, nên Khổng Trung Dân không thoát toàn vẹn, gã rú lên một tiến như trâu bị thọc huyết, rồi rơi ngay tại chỗ, lăn lộn chẳng khác nào trâu điên. Hai chân của Khổng Trung Dân bị hai luồng chỉ lực xoi thủng hai lỗ sâu hóm, máu chảy ướt cả ống quần.

Thượng Chí cắn chặt răng, tả chưởng vung mạnh về phía bảy đạo kiếm quang, hữu chưởng phất lia lịa mấy cái tiếp chưởng của bọn sáu lão đạo sĩ Không Động.

Những tiếng nổ long trời phát lên, Thượng Chí chuệnh choạng cơ hồ như đã bị kiếm đâm phải...

Còn sáu lão đạo sĩ cũng bị chấn động, dội lại một bước...

Bọn thủ hạ của Khổng Trung Dân thấy Bang Chủ bị thương vội vã phóng mình đến.

Thượng Chí hừ một tiếng lạnh lùng, bước tới mấy bước, vung song chưởng đánh ra.

https://thuviensach.vn

Có nhiều tiếng kêu hự hự bọn thủ hạ Khổng Trung Dân bị chưởng lực cuốn về chỗ cũ.

Nhìn mặt Khổng Trung Dân, Thượng Chí tức sôi trào, nên vừa thâu chưởng liền vụt tả chưởng ra trở lại, nhắm ngực Bang Chủ Thất Én đánh xuống...

Một tiếng thét thê thảm rung động cả không gian, đầu và ngực của Bang Chủ Thất Én nát bét, não tủy tạng tung tóe tứ phía, máu me bê bết cả một vũng.

Nhờ trong người có sẵn chất kháng độc, nên chất độc trong mười mấy Thất Sát Thần Man không sao phát ra được. Nhưng Thượng Chí qua mấy lần xuất chiêu, vận dụng quá nhiều sức lực do đó độc tố mới có cơ hội hoành hành.

Vì thế khi giết được Khổn Trung Dân rồi. Thượng Chí thấy đầu óc choáng váng đứng không muốn nổi, lảo đảo lui lại mấy bước, suýt ngã xuống đất rồi.

Biết nguy đến nơi, Thượng Chí gượng làm tĩnh để che mắt bọn giang hồ tại đó.

Nhưng nếu ai tinh mắt sẽ thấy Tiểu Sát Tinh này đã bị nhiễm độc tố rồi.

Sự cố gắng của Thượng Chí không thoát khỏi những con mắt từng trải giang hồ của bọn võ lâm tại đó. Họ cảm thấy thích thú vô cùng, vì sắp giết được Thượng Chí.

Bọn Không Động Lục Đạo đưa mắt nháy nhỏ, rồi cả sáu chưởng vung lên, bủa mạnh vào Thượng Chí.

Sáu đạo chưởng khí hợp lại tạo thành một luồng kình lực kinh người, với uy dũng của nó tưởng có thể chuyển cả núi...

https://thuviensach.vn

Thượng Chí bị độc tố hoành hành đến hoa cả mắt, đầu óc nhức nhối như đinh đóng, không biết gì cả. Sự nhanh lẹ thường ngày biến mất, bóng chưởng đã sát bên mình mà Thượng Chí nào hay. Đến khi bị chưởng phong của lục đạo ép mạnh, cái phản ứng tự nhiên xúi Thượng Chí vung song chưởng lên đỡ, vì thế uy lực chưởng phong của Thượng Chí bằng một nửa khi trước thôi...

Bùng! Trong tiếng chưởng khí chạm nhau chí chát, người ta còn nghe một tiếng hự nho nhỏ.

Thượng Chí chuệnh choạng lùi lại tám bước, hai dòng máu tươi ứa ra mép, rồi chảy ròng xuống đất.

Bị đánh khá đau, thần kinh do đó được kích thích mạnh, nhờ thế Thượng Chí đã tĩnh lại phần nào.

Bọn Trung Châu Bát Kiếm đâu chịu bỏ qua cơ hội ngàn năm một thuở này. Bảy ánh thép vung lên ngập trời, xen lẫn bóng song chưởng của Triệu Tử Bách, chia nhau tấn công Thượng Chí tới tấp.

Thượng Chí biết tình thế lúc này rất nguy cho tính mạng mình, vì ngoài mười mấy cao thủ trong sân này ra, còn gần một trăm người đứng xung quanh, mục đích chung của họ là phải giết chàng kỳ được.

Chàng lẩm bẩm:

- Ta không giết họ thì họ giết ta! Hừ!

Thoạt đầu Thượng Chí không muốn gây đổ máu, mà chỉ mong trình bày những sự về hành tung của ân sư đã nói trong cuốn Ma Ma Tôn Giả Ân Oán Lục để giải oan với mọi người và thanh minh cho sư phụ. Nhưng sự phải, quấy trong giang hồ không dễ gì phân biệt minh bạch được. Danh dự của chàng và của sư phụ không cho phép Thượng Chí lùi bước trước nguy hiểm, hơn nữa nếu muốn lùi cũng không còn đường.

https://thuviensach.vn

Không thèm suy nghĩ lôi thôi, vừa thấy Trung Châu Bát Kiếm công tới, Thượng Chí cắn chặt răng, vận toàn tựa vào hữu chưởng, xuất liền chiêu Hỏa Ma Liên Nguyên đánh tới.

Bóng chưởng như quả núi áp tới sức gió rung chuyển cả không gian tưởng có thể bứng núi, vét sông. Bọn giang hồ hắc, bạch đạo đứng ngoài tái mặt kinh sợ.

Gặp luồng kình lực này, bọn Trung Châu Bát Kiếm buộc phải lùi lại mấy bước, trố mắt nhìn Thượng Chí, mặt xám xịt như chàm.

Bọn giang hồ hắc, bạch đạo không hiểu Thượng Chí là ma hay quỉ mà ghê gớm thế!

Rõ ràng chàng vừa bị ám độc Thất Sát Thần Man của Thất Én Bang Chủ, lại lãnh trọn hợp chưởng của lục đạo Không Động nữa ấy thế mà vẫn trơ trơ như thường, quả khó tin được!

Mắt đỏ như lửa, mặt nhuộm đầy sát khí.

Thượng Chí liếc nhìn toàn trận, rồi nói:

- Tại hạ xin nói thêm lần nữa:

Xưa kia tiên sư đã giết toàn những người đáng giết cả, mong các vị nên phục thiện một tí, nếu không, những việc gì sẽ xảy ra sau này, tại hạ chẳng chịu trách nhiệm đâu nhé!

Trong lúc ấy, một tiếng thét xé không gian đưa tới, bọn giang hồ hắc, bạch đạo nhốn nháo cả lên, trên nét mặt thoáng hiện vẻ kinh sợ. Mát dáo dác nhìn...

Thượng Chí cau mày, chàng phân vân tự hỏi, không biết nhân vật nào sắp xuất hiện, mà bọn giang hồ này lại sợ hãi đến thế? Không lý y là thù

https://thuviensach.vn

nhân của sư phụ nữa sao?

Tiếng hét vừa dứt, trong đấu trường đã sừng sững một quái nhân mình mặc áo ngũ sắc lòe loẹt như thằng hề. Môi dày, phì ra như hai miếng thịt trâu thâm tím, để lộ hắn bộ răng trăng hếu, mũi rịt lít, chỉ còn nhìn được hai lỗ sâu hoắm tua tủa long đen, trên trán và má hắn sâu hai vết thẹo lòi có lẽ là do gươm đao gây nên, và nhất là đôi mắt sâu hoắm vào xương sọ, chỉ còn nhìn thấy hai đốm xanh biếc của con ngươi thôi.

Toàn thân quái vật bao trùm một vẻ rùng rợn, yêu ma, chỉ cái quái hình ấy khiến người ta đã hoảng sợ rồi.

Đôi ngươi xanh biếc của quái vật lạnh lẽo khiến bọn giang hồ. Tia mắt rờn rợn lướt trên mặt mọi người, khiến bọn họ run sợ phải lùi ra ngoài.

Không khí trong đấu trường bớt căng thẳng, nhưng thêm phần yên lặng, giờ đây chỉ còn có ba người:

Ngoài Thượng Chí và Quái vật còn có Hồng Nương Tử Đông Phương Linh.

Giọng Hồng Nương Tử cất lên sang sảng phá tan bầu không khí yên lặng:

- Giang Đông Ba! Mi chưa chết sao?

Thượng Chí trợn mắt lùi lại một bước! Nếu quái vật này là Giang Đông Ba thì y chính là thù nhân của sư phụ rồi! Ở cuối cuốn Ma Ma Tôn Giả Ân Oán Lục Ma Trung Chi Ma có nói đến Quỉ Diện Lang Nhân Giang Đông Ba, là người yêu của Hắc Tâm La Sát Quan Tú Cơ, một nữ ma đầu khét tiếng dâm ác. Số tráng niên anh tuấn bị bà ta bắt để làm thỏa mãn dục tình rồi giết đi nhiều không kể xiết.

https://thuviensach.vn

Vì hành động ác độc ấy, sư phụ chàng Ma Trung Chi Ma đã truy nã và trừ khử được nữ ma đầu lợi hại đó. Nhưng sau lão ma này cậy có tài nghệ cao cường nhiều lần ẩu đả kịch liệt với Ma Trung Chi Ma, hai bên dằng dai cả mấy ngày, rồi rốt cuộc lão ma phải trốn chạy...

Nay, lão ta lại tìm đến đây, thật đáng ngại cho Thượng Chí...

Đôi đồng tử xanh biếc của Quỉ Diện Lang Nhân Giang Đông Ba hướng về phía Đông Phương Linh, cười hình hịch, nói:

- Hồng Nương Tử! Mi và tiểu tử này, cũng thù oán nhau à?

- Hừ, chuyện của ta mi cũng xía vô làm gì! Tiểu tử này và ta không thù oán gì cả, nhưng ta muốn nhờ nó một việc nho nhỏ!

Giang Đông Ba cất tiếng cười, làm đôi môi rung động:

- Vậy tốt lắm! Khỏi phải tranh giành lôi thôi nữa! Ta cũng buồn vì tiểu tử không phân thân được!

Thượng Chí tiến tới hai bước hừ một tiếng lạnh lùng quát lớn:

- Quỉ Diện Lang Nhân! Mi đến đây tìm ta làm gì?

Quỉ Diện Lang Nhân cười hình hịch liếc xéo Thượng Chí rồi nói:

- Tiểu tử là truyền nhân của Ma Trung Chi Ma! Hì... Hì... Ta, Quỉ Diện Lang Nhân này lần đầu tiên phát hảo tâm hì... hì...!

Thượng Chí cười gằn, lãnh đạm:

- Hừ! Hảo tâm?

Quỉ Diện Lang Nhân không thèm để ý lời Thượng Chí, quay lại quát bọn Trung Châu Bát Kiếm:

https://thuviensach.vn

- Chuyện của ta, không ăn nhập đến lũ bay! Hãy cút đi, kẻo ôm hận ngàn đời!

Trung Châu Bát Kiếm và sáu đạo sĩ Không Động tức giận vô cùng, nhưng không dám hó hé, cúp tai, ngoan ngoãn rút vào đám đông.

Quỉ Diện Lang Nhân quay lại nói với Thượng Chí:

- Tiểu tử! Tự nhiên ta cảm thấy không nỡ giết mi! ...

Thượng Chí dùng giọng mũi hừ một tiếng, cất lời ngạo nghễ:

- Giết ta? Hừ! Tưởng dễ lắm sao? Ta nhắc cho quái vật biết. Mi không đủ sức nói câu đó.

Cất tiếng cười quái đản, Quỉ Diện Lang Nhân nói:

- Tiểu tử chớ ngông cuồng! Lão phu đến đây không ngoài mục đích lấy mạng mi, nhưng bây giờ đã thay đổi ý kiến rồi, muốn...

- Muốn gì?

- Hì! Hì! Lão phu muốn nhận mi làm truyền nhân cho lão...

- Ha! ... Ha! ...

Thượng Chí cười ngất, giọng cười cao vút từng mây, xé không gian, phát lên một âm thanh nhọn hoắt rót vào tai mọi người, bọn cao thủ tái mặt, âm hưởng của tiếng cười ấy lợi hại vô cùng, khiến tâm trí mọi người bấn loạn, lùi lại mấy bước.

Quỉ Diện Lang Nhân hét lớn:

- Tiểu tử! Mi cười cái gì?

Cắt hẳn tiếng cười, Thượng Chí trầm giọng:

https://thuviensach.vn

- Quỉ Diện Lang Nhân! Mi mớ ngủ chăng?

Mắt lóe lên tia sáng xanh biếc lành lạnh, Quỉ Diện Lang Nhân gầm lớn:

- Thằng nhãi ranh! Mi không bằng lòng sao?

- Rõ mớ ngủ thực mà! Thôi hãy tỉnh dậy đi quái vật xấu xí kia ơi! Thanh thiên bạch nhật mà mê sảng như thế thì ôm nhục đấy!

Lão quái vật gầm lớn:

- Thằng nhãi ranh! Mi tới số rồi!

- Hừ! Quái vật chớ lầm! Thiếu gia bất tử mà!

- Chớ có ngang tàng! Xem ta lấy mạng mi đây!

Dứt lời, song chưởng vung lên:

- Khoan đã!

Lão quái vật thét:

- Tiểu tử! Mi đã thay đổi ý rồi sao?

Thượng Chí cười khinh bỉ, nói:

- Không đâu! Thiếu gia hỏi mi đến đây có phải vì cái chết của Hắc Tâm La Sát Quan Tú Cơ về bốn mươi năm trước chăng?

Quỉ Diện Lang Nhân lộ vẻ hung hăng, trừng mắt, căm giận nói:

- Không sai! Này tiểu tử, bốn mươi năm trời mất ăn, mất ngủ vì món nợ này, tiếc thay kiếm không ra chỗ ẩn của sư phụ mi Ma Trung Chi Ma để rửa hận, để bây giờ lão ma chết đi, thì món nợ kia mi phải trả thay cho thầy mi.

https://thuviensach.vn

- Dĩ nhiên rồi! Nhưng quái vật có biết vì sao Hắc Tâm La Sát bị giết không?

Quỉ Diện Lang Nhân trợn mắt nhìn Thượng Chí quát lớn:

- Thằng ranh! Chớ có lẻo mép, hôm nay ta phải giết mi, rồi sau đó sẽ tìm mồ mả sư phụ mi, đánh tan hài cốt của hắn. Có thế mới hả cơn giận của lão phu.

Nghe quái vật đòi quật mả ân sư, Thượng Chí bốc giận, sát cơ nổi lên án vừng trán rộng, chàng xạ mắt nhìn quái vật lòng thầm nghĩ:

- Lão quái vật này độc ác vô cùng, giết đi là phải!

Nghĩ vậy, Thượng Chí lạnh lùng nói:

- Quỉ Diện Lang Nhân! Mi đang tự đào mồ lấy mà không biết sao?

Lão quái vật gầm lên:

- Hừ! Tài năng của mi là bao, mà dám ngông cuồng thế! Đỡ!

Nói chưa dứt câu, song chưởng đã vung tới, mười ngón tay cong lại chộp mạnh vào người Thượng Chí.

Thế chộp này đã lanh lẹ, mà còn hiểm độc nữa. Mười chiếc móng tay cong dài và nhọn liễu như vút chim ưng trờ tới, khiến bọn giang hồ hắc, bạch đạo bên ngoài cũng lo sợ thay cho Thượng Chí.

Thân hình Thượng Chí xẹt ngang một cái, đã tránh được thế chộp của quái vật nguy rồi vung tay đánh ra một chiêu Linh Qui Nhứt Thức nhanh như điện chớp, biến ảo không kém gì thế cầm nã của đối phương.

Quỉ Diện Lang Nhân nào ngờ thân thủ của Thượng Chí lại cao diệu như thế, nên bất đồ kêu í một tiếng ngạc nhiên. Rồi không dám chậm trễ, ta

https://thuviensach.vn

chưởng phất lên hóa giải thế công như vũ bão của Thượng Chí đồng thời hữu trảo biến thành chưởng, bửa mạnh vào ngựa chàng.

Xuất chiêu này đã vô hiệu, mà tả chưởng của lão quái vật đã giáng tới sát ngực, Thượng Chí kinh hãi vội vã thâu chưởng lại, rồi nhanh như chớp vung tả chưởng ra đỡ.

Bùng! Song chưởng của hai người chạm nhau, Hoàng Thượng Chí và lão quái vật đều bị chấn động mạnh.

Thượng Chí cắn chặt răng, xử dung bí quyết chữ hấp trong Ma Ma Chưởng Pháp dồn cả chân lực vào tả chưởng húc chặt chưởng lực của Quỉ Lãnh Diện Nhân, rồi nhanh như chớp giật hữu chưởng phóng mạnh vào ngực quái vật.

Quỉ Diện Lang Nhân muốn thâu hữu chưởng lại, nhưng không được, lại thấy chưởng thế của Thượng Chí đã áp đến, lão quái vật kinh hãi xuất hạn đầy mình. Rồi không kịp suy nghĩ liền vận sức vào tả chưởng vung lên...

Bùng! Một tiếng, song chưởng của hai người tiếp nhau. Thế là bốn chưởng của Thượng Chí và Quỉ Diện Lang Nhân đã dán chặt không rời.

Thượng Chí liền sử dụng luôn chữ chấn định đánh ngã Quỉ Diện Lang Nhân.

Ngờ đâu lão quái vật cũng cùng tư tưởng với chàng, đôi bên đồng loạt phát mạnh kình lực ra...

Một tiếng nổ long trời lở đất, thân hình của hai người lảo đảo lui về hơn trượng đứng gờm nhau kinh ngạc.

Thượng Chí vốn đã bị độc và nội thương khá nặng, bây giờ lại bị chấn động mạnh, khiến uất khí trào lên miệng úa ra một búng máu tươi thân hình lắc lư muốn ngã...

https://thuviensach.vn

Bọn cao thủ thấy thế vừa mừng vừa sợ, họ bàn tán om sòm, khiến không khí trở nên ồn ào như phiên chợ.

Quỉ Diện Lang Nhân sau lần đụng độ này, lão biết chàng trai khả ái mà lão định thâu làm truyền nhân này có công lực vượt trên Ma Trung Chi Ma, vì thế lão không còn dám hó hé chuyện nhận Thượng Chí làm đồ đệ nữa.

Không thâu được đệ tử, liền xoay qua ý giết người, thân hình lão quái vật như một bóng ma, lướt sát Thượng Chí, vận toàn lực vào song chưởng, bất đồ bửa ra khí thế hùng hậu, khiến bọn giang hồ muốn nín thở.

Hồng Nương Tử quát lớn:

- Lão quái vật không được hại nó!

Dứt lời liền hươ song chưởng, phát mạnh vào chưởng phong của Quỉ Diện Lang Nhân nhưng đã chậm.

Thượng Chí hự một tiếng đau đớn, mặt tái mét, lảo đảo lùi lại, máu từ miệng phun ra như suối. Không giữ được tự chủ chàng ngã gục xuống, bất động.

Trong khi ấy lão quái vật cũng kêu lên một tiếng thất thanh, đưa tay ôm ngực, ngồi phịch xuống, máu tươi ứa qua bàn tay, chảy ròng xuống ướt cả vạt áo ngũ sắc trước ngực.

Thì ra khi bị Quỉ Diện Lang Nhân tấn công, Thượng Chí liền dùng tuyệt kỹ Đông Kim Chỉ pháp chống đỡ, nhưng may cho lão quái vật là sức của chàng đã yếu, nên oai lực của chỉ phong giảm đi quá nhiều chỉ thọc lủng sơ vài lỗ trước ngực mà thôi. Nếu không, ngực của lão quái vật chắc phải nát đi và tính mạng của lão e khó bảo toàn.

Bị trận này Quỉ Diện Lang Nhân lạnh mình lão tự nhận tài mình chẳng hơn Thượng Chí nếu chàng không mang thương trầm trọng từ trước.

https://thuviensach.vn

Bọn hắc, bạch giang hồ nhốn nháo cả lên, sắc mặt tái xanh sợ hãi trước tài nghệ siêu việt của Tiểu Sát Tinh này.

Trong khi đó, đơn chưởng cứu nguy của Hồng Nương Tử bửa trượt vào khoảng trống, đánh ầm một tiếng, cát đá bay lên túi bụi, mờ mịt cả một góc trời.

Tuy lão quái vật cùng Thượng Chí đều bị thương nhưng thương thế của Thượng Chí có phần trầm trọng hơn nhiêu, chàng vẫn nằm yên, bất động.

Không bỏ lỡ cơ hội tốt, bọn sáu đạo sĩ từ từ tiến vê phía Thượng Chí, kế đó là Trung Châu Bát Kiếm cũng hí hửng bước vào, theo sau lại có bốn đần chủ của Thất Én Bang và mười mấy cao thủ chen nhau lấn vào đấu trường. Trên mặt mọi người thoáng vẻ hả hê vui sướng.

Không khí căng thẳng đến cực độ, tánh mạng Thượng Chí chỉ là ngọn bấc trước phong ba.

Đột nhiên Quỉ Diện Lang Nhân vùng trỗi dậy, hai đồng tử xanh biếc phát ra những tia sáng lành lạnh, lướt qua mặt bọn người mới vào, miệng quát lớn:

- Lũ chuột này muốn gì?

Bọn cao thủ vội dừng chân lại, sắc mặt lộ vẻ kinh sợ.

Thủ lãnh Trung Châu Bát Kiếm, Vô Ảnh Kiếm Triệu Tử Bách nghiêm nghị nói:

- Những đồng đạo tại đây đều có điều tâm nguyện là phải bắt cho được Lãnh Diện Nhân, xin lão tiền bối chớ có xen vào.

Quỉ Diện Lang Nhân cất giọng khinh bỉ:

https://thuviensach.vn

- Mi nói thế không ngượng sao? Từng này người mà đi uy hiếp một tiểu sinh! hừ!

Nhục nhã lắm! Này lão phu nói cho lũ mi biết:

đụng tới tiểu tử ấy, thì đừng trách lão phu hạ độc thủ đấy nhé!

Lời nói làm bọn cao thủ chưng hửng và thẹn thầm câu hâm dọa của lão quái vật làm họ xanh mặt kinh sợ, nhưng chưa chịu lùi bước.

Quỉ Diện Lang Nhân nói tiếp:

- Tánh mạng của nó do lão phu định đoạt! Bọn mày chớ xía vào uổng mạng.

- Giang Đông Ba! Hôm nay sợ mi không thực hiện nỗi lời khoác lác ấy đấy chứ!

Câu này phát từ miệng Hồng Nương Tử, nhiều bọn giang hồ và lão quái trố mắt nhìn con người quái hình của lão bà.

Không thèm để ý đến những cái nhìn xoi mói của bọn này, Hồng Y Nương Tử từ từ bước lại phía Thượng Chí.

Quỉ Diện Lang Nhân la lớn:

- Dừng lại! Mụ Hồng Nương Tử kia! Mụ đừng ỷ cái mạng già mà liều với ta! Mụ dám chống ý ta! Hừ! Gan thật!

- Có gì ngăn được lão bà này đâu! Lão quái vật xấu xí kia đừng cao vọng, tốn sức.

Nói xong, Hồng Nương Tử cười gằn một tiếng rồi sấn tới trước mặt Quỉ Diện Lang Nhân...

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí vốn đã được thoát thai đổi cốt từ Địa Mạch Linh Toàn, và hai lần gặp kỳ duyên, khiến chân nguyên khí công của chàng đã lâu đến hai trăm năm tu luyện. Vì thế, tuy bị thương quá nặng, mà tâm mạch cùng nội phủ chưa bị thương tổn đến.

Bây giờ, Thượng Chí đã run run đứng dậy, đưa mắt quan sát bọn giang hồ hắc, bạch đạo...

Bọn cao thủ biết rằng:

hôm nay không nhân lúc Lãnh Diện Nhân chưa khôi phục lại công lực mà giết đi, thì sau này khó mà diệt nổi. Và như thế hận thù của họ kể như không sao rửa được.

Họ muốn bước tới thí cho chàng vài chục chưởng, nhưng ngặt vì trước mặt có hai quái vật kỳ tài võ lâm, nên chưa dám hó hé.

Thấy tình thế quá khẩn trương, Thượng Chí biết tính mạng mình khó an toàn, nếu không thừa dịp hai lão quái đấu mồm mà thoát đi, thì e khó tìm được cơ hội khác.

Nghĩ đến năm vị trưởng lão đã theo lệnh chàng, đi thanh toán mấy chục xác chết của bọn phản đồ Mão Tam Hữu, sao đến bây giờ chưa trở lại đây? Hay bọn ngũ lão lại gặp chuyện không may? ...

Sau phút suy nghĩ, Thượng Chí quay mình bỏ đi...

Từ nãy giờ, mọi cử động của Thượng Chí không thoát khỏi mắt Vô Ảnh Kiếm Triệu Tử Bách, vì thế khi chàng vừa quay mình, y đã vội giật một thanh kiếm trong tay đồng bọn, lặng lẽ phóng tới mình Thượng Chí.

Hai lão đạo sĩ trong lục đạo phái Không Động, sợ Triệu Tử Bách giết chết Thượng Chí, thì Không Động phái mất cơ hội phục thù, vội vã nhảy đến chụp Thượng Chí...

https://thuviensach.vn

- Tụi bay muốn chết?

Hồng Nương Tử Đông Phương Linh vung cây đẳng trượng trong tay thành một vừng đen óng ánh, nhắm bọn nhị lão Không Động đánh tới. Khí thế mạnh mẽ như vũ bão.

Đồng thời Quỉ Diện Lang Nhân lao vút người tới, chụp vào Vô Ảnh Kiếm Triệu Tử Bách...

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Tranh Đoạt Cừu Nhân

Không Động nhị lão thấy Hồng Nương Tử ra tay quá dũng mãnh nên không dám chống lại, vội nhún mình nhảy vọt ra ngoài. Trong khi ấy Vô Ảnh Kiếm Triệu Tử Bách cậy tay có kiếm dài, y vung thanh trường kiếm một vòng, rồi đột nhiên nhắm ngực Thượng Chí đâm một nhát nhanh như chớp xẹt.

Mũi thép lạnh vừa chạm vào vãi áo của Thượng Chí, thì một tiếng thét rú lên, Quỉ Diện Lang Nhân phóng lẹ tới, bóng trảo biến ảo như ma, như quỉ chộp vào mình Triệu Tử Bách. Giật nẩy người, Vô Ảnh Kiếm không dám chậm trễ, vội thâu kiếm lại đâm ngược ra sau... Làn kiếm phong rít lên rợn người.

Cách biến thế của Vô Ảnh Kiếm Triệu Tử Bách rất nhanh nhẹn và độc hại vô cùng, nhưng cũng bị chậm mất một chớp mắt! Thanh trường kiếm không có cánh mà bay vút ra ngoài, đồng thời bóng quỉ trảo của Quỉ Diện Lang Nhân đã chộp được mạch Khúc Trì và hữu trảo chộp ngay ngực của Vô Ảnh Kiếm Triệu Tử Bách!

Hồn vía bay tận từng mây, Vô Ảnh Kiếm đứng cứng đờ, trố mắt nhìn Quỉ Diện Lang Nhân không nói được lời nào. Thấy thế, bọn bảy người còn lại không ngại nguy hiểm nhảy tới cứu thủ lãnh.

Một tiếng thét hãi hùng vang lên, âm thanh lan dần vào không gian, rồi đột nhiên tắt nghẹn như uất hận, đau đớn, ngực và bụng của Vô Ảnh Kiếm

https://thuviensach.vn

bị rạch một đường dài, máu chảy như xối, ruột gan bày hẳn ra ngoài, lòng thòng xuống đấy, lớp da bụng bị bóc ra treo tòn ten như một giải nhiễu thắm mày đỏ.

Quỉ Diện Lang Nhân cười khoái trá rồi vung tay ném cái xác bê bết máu về phía bọn Trung Châu Thất Kiếm. Bảy tay kiếm ngừng lại một người trong bọn đón lấy thân thể của thủ lãnh, lùi lại mắt nhìn vào Vô Ảnh Kiếm lộ vẻ đau khổ vô cùng rồi quắc mắt nhìn Quỉ Diện Lang Nhân căm hờn...

Sáu ánh sáng bạc lóe lên, nhắm Thượng Chí bủa xuống, bọn họ quyết kết liễu mạng chàng cho kỳ được. Lão quái vật vừa rồi vì dùng sức quá mạnh, nên thương thế tái phát, lão chuệnh choạng lùi lại ba bước, tia mắt xanh biết xạ vào mặt bọn Thất Kiếm Trung Châu, nhưng vẫn bất động.

Trong khi ấy, đẳng trượng của Hồng Nương Tử quay tít như chong chóng, đánh bạt sáu tay kiếm của bộ Trung Châu sang một bên...

Keng keng mấy tiếng binh khí chạm nhau chát chúa, ba thanh kiếm khách bay vút ra ngoài.

Sáu gã kiếm khách của Trung Châu tự biết mình không phải là địch thủ của Hồng Nương Tử, nên nhảy lẹ ra ngoài, mắt căm giận nhìn lão bà quái hình kia.

Những cao thủ đứng ngoài chứng kiến cái chết thảm khốc của Vô Ảnh Kiếm Triệu Tử Bách, sự kiện ấy khiến mọi người kinh sợ, đưa mắt nhìn Quỉ Diện Lang Nhân, mặt biến sắc...

Hành động tàn ác của lão quái vật thật không thể tưởng được, nét mặt quái vật bình thản, xoay qua nhìn Thượng Chí, rồi lão từ từ tiến lại, miệng lẩm bẩm mấy câu quái đảng, âm thanh rầm rì như tiếng ma gọi hồn vậy.

Thượng Chí vốn khí cốt siêu phàm trí tuệ minh mẫn hơn người, hay nữa là qua hai lần kỳ ngộ nên công lực của chàng đã đến mức tuyệt đỉnh. Vì thế

https://thuviensach.vn

tuy bị nội thương khá nặng, mà chỉ trong chớp mắt chàng đã khôi phục được mấy thành công lực rồi. Nhưng phải chiến đấu với lão quái vật này lần nữa, thì nhất định chàng không đủ sức chịu nổi của lão một chiêu nữa...

Trong lúc bối rối ấy, đột nhiên Hồng Nương Tử quay lại, chận trước mặt Quỉ Diện Lang Nhân, quát:

- Giang Đông Ba! Ta cấm mi không được hại nó!

Đôi đồng tử xanh biếc lành lạnh của lão quái vật hướng về Hồng Nương Tử hỏi:

- Tại sao?

- Ta cần nhờ nó một việc! Mi chớ hỏi lôi thôi vô ích!

Cất tiếng cười hình hịch, lão quái vật nói:

- Mi cần nhờ nó ả? Hì... Hì... Hồng Nương Tử! Có phải mi thấy nó quá đẹp trai mà mê chăng? Ồ! Nhưng rất tiếc! Mi còn lớn hơn bà nội nó là khác, già rồi đừng có nghỉ...

Hồng Nương Tử tức giận, quát lớn:

- Im! Thằng chó chết kia! Mi còn nhảm nhí dơ bẩn thế nữa, ta quật cho một trượng chết không kịp ngáp đấy!

Vẫn giữ giọng cười quái đảng, lão quái vật nói như trêu tức Hồng Nương Tử:

- Hi! ... Hì! ... Hồng Nương Tử! Mi còn làm bộ trong sạch à? Ừ! Kể thì nhan sắc của mi cũng vào hàng sắc nước hương trời đấy, đến âm binh quỉ sứ còn phải chạy thay, huống chi là người... Lão phu nói cho mi biết, chớ có ngoa miệng mà chết không toàn thây đấy!

https://thuviensach.vn

Hồng Nương Tử vung đẳng trượng một vòng, rồi cất giọng khiêu khích:

- Quái vật! Mi có muốn nếm chút lợi hại của đẳng trượng này chăng?

Quỉ Diện Lang Nhân xưa nay nổi tiếng là con người ác độc, lạnh lùng và kiêu ngạo vô cùng, nhưng lão ta cũng là một tên giảo hoạt, khôn ngoan. Lão biết khi bình thường Hồng Nương Tử không phải là đối thủ của lão, trái lại bây giờ là khác, vết thương làm lão quái vật mất tin tưởng vào mình.

Bèn đưa tay khoát mấy cái, nói:

- Khoan đã!

- Mi ngán rồi sao?

- Buồn cười thật! Quỉ Diện Lang Nhân này hồi giờ có sợ gì đâu, nhưng lão phu có chuyện bàn với mi!

Hồng Nương Tử lại quát:

- Lão quái vật có cái khỉ mốc gì muốn nói, cứ xổ ra đi?

- Hừ! Có phải mi định bảo vệ sanh mạng thằng nhỏ này không?

Hỉnh mặt có vẻ cao ngạo, Hồng Nương Tử cười:

- Phải! Lão bà nói là cần nó một việc! Mi có điếc chăng?

- Sau khi nó giúp mi rồi, thì sao?

- Hừ quái vật muốn gì chứ?

- Ta muốn mi hãy giao nó cho lão phu!

- Không được!

https://thuviensach.vn

- Mi bảo không được sao?

Hồng Nương Tử trừng mắt nhìn lão quái vật, rồi gằn mạnh:

- Phải! Không được đấy mi làm gì ta nào! Hừ! Nếu nó giúp ta xong, ta sẽ tha nó, mi có muốn bắt nó thì hãy tự tìm lấy!

Vốn bản tính lạnh lùng và cao ngạo, Thượng Chí không muốn ai nhúng tay vào việc của chàng cả. Nay Hồng Nương Tử vì chàng cứu Âm Sát Mạc Tú Anh, mà muốn chàng phải sống để dẫn bà ta tìm Âm Sát. Thế tại sao ta không nói cho bà ta biết! Rồi hãy thanh toán với Quỉ Diện Lang Nhân sau.

Nghĩ vậy, Thượng Chí quay lại phía Hồng Nương Tử, nói:

- Tôn giá có thực muốn tìm Âm Sát không?

- Không sai!

- Tại hạ có thể nói cho người biết nơi của Âm Sát sẽ đi đến!

Hồng Nương Tử ngần ngừ một lát, rồi nói lớn:

- Mi tưởng ta mắc mưu ấy à! Không đâu ta muốn mi phải đi với ta tìm Âm Sát.

Thượng Chí tức tối nói:

- Tại hạ sợ gì ai mà phải mưu mô! Nhưng tại hạ và Mạc Tú Anh vốn không có liên can gì cả, nay vô cớ mà dắt người đi tìm thù! Hừ!

- Thằng nhỏ láo thực! Mi với con ma đầu ấy không có liên can gì sao không cho người ta xuống tay hạ độc, mà lại còn bảo vệ cho nó tẩu thoát nữa?

Thượng Chí gờm mắt, nói:

https://thuviensach.vn

- Tại hạ đã từng bị vây khốn như bà ta, nên rất ghét cái hạng người chỉ lực khi đối thủ yếu thế hai bị thương mới dám hợp lại ra tay! ...

- Vì thế nên mi giúp nữ ma ấy thoát thân?

- Phải!

- Nó sẽ đi đến đâu?

Thượng Chí định mở miệng trả lời, thì có tiếng kêu la thất thanh, tiếp theo đó mấy tiếng rú hãi hùng...

Vòng đai người đã khuyết đi một lỗ.

Các người trong trận bị chấn động mạnh một bóng người bay vút vào trận!

Bóng ấy chính là... Âm Sát Mạc Tú Anh!

Tại sao nữ ma trở lại?

Đứng im lặng giữa trận, Mạc Tú Anh đưa mắt nhìn mọi người với vẽ căm tức đến cực độ mặt bốc lên một vần sát cơ dữ dội.

Nơi bà ta vừa đi qua có tám thi thể nằm sóng soài trên mặt đất, thiên linh huyệt đã bị bóp nát, máu me và não tủy trộn lẫn nhau đọng thành vùng loang lổ, trông khiếp người.

Việc trở lại của Âm Sát thật ngoài trí tưởng tượng của Thượng Chí.

Khi chàng đẩy bà ta ra ngoài để tẩu thoát, rõ ràng thương thế của ba ta rất trầm trọng, sao bây giờ phục hồi lại nhanh chóng như thế?

Thượng Chí tự nghĩ:

https://thuviensach.vn

- Bà ta đâu còn mục đích gì mà tới đây. Chẳng lẽ để báo cái thù bị vây đánh vừa rồi chăng? Hừ! Nếu thế thì nguy cho bọn này thật.

Sự xuất hiện của Âm Sát Mạc Tú Anh khiến bọn hắc, bạch đạo giang hồn rúng động. Không ai bảo ai đều lùi lại một bước chuẩn bị.

Hồng Nương Tử có vẻ thích chí, cất tiếng cười quái đản, rồi chống đẳng trượng lướt nhanh đến trước mặt Âm Sát. Bà lão di hình đứng lái đột nhiên chỉ tay vào mặt Âm Sát nói:

- Âm Sát! Không ngờ mi lại đến, như thế ta khỏi phải bận công đi tìm!

Mạc Tú Anh cau mày có vẻ suy nghĩ, rồi bật cười khanh khách, nói:

- Tưởng mi là ai, thì ra Hồng Nương Tử Đông Phương Linh! Không hiểu mi tìm Âm Sát có gì chỉ giáo chăng?

- Đồ gái thối! Mi đừng hòng hàm hồ giảo hoạt với lão bà...

Mạc Tú Anh bị mắng là "gái thối" thì tức vô cùng, mặt đổi sắc, rồi lạnh lùng hừ một tiếng, cất giọng rắn hỏi:

- Hồng Nương Tử! Có việc gì cứ nói thẳng ra đi!

Hồng Nương Tử hậm hực:

- Hai đồ nhi của ta đang hái thuốc ở Kinh Sơn, có chọc đến mồ mả dòng họ nhà mi đâu, tại sao mi lại giết nó?

- Ha... Ha... Hồng Nương Tử! Mi chưa hiểu sao lại oang oác lên thế! Hồi giờ Âm Sát Mạc Tú Anh này thấy lòng cao hứng muốn giết người là giết, chứ không có lý do nào cả! Mi hiểu chưa?

Thượng Chí nghe thế bất giác cau mày, chàng thấy con người của Âm Sát đã mất hẳn lòng nhân đạo rồi...

https://thuviensach.vn

Hồng Nương Tử quát lớn:

- Đồ gái thối! Mi dám vuốt râu hùm sao?

- Chẳng những vuốt mà còn bứt nữa đấy!

- Hừ! Lão bà phải giết mi để báo thù cho hai đồ nhi!

Mác Tú Anh cười ngạo nghễ, nói:

- Ta sợ mi không toại nguyện đấy! Âm Sát này tưởng dễ xài lắm sao!

- Hừ! Mi hãy xem đây thì rõ!

Vừa dứt lời, cây đàng trượng vung lên như con hắc xà, trườn mình mổ ngay đầu Âm Sát.

Mạc Tú Anh lạnh lùng xì một cái, rồi tả chưởng lên đỡ...

Đôi bên lại mở màn cho một trận đấu khốc liệt, cái chết như dựa vào lưng vậy.

Hai người đều là nhân vật bất khả xâm phạm, một nữ ma đầu xinh đẹp giết người không gớm tay, còn một là quái vật lừng danh của võ lâm. Vì thế uy lực của trận đấu làm bọn giang hồ hắc, bạch đạo lạnh mình, kinh hãi...

Quỉ Diện Lang Nhân cười xảo trá nhìn vào trận đấu rồi quay lại phía Thượng Chí nói:

- Tiểu tử! Lão phu lấy mạng mi đây!

Dứt lời liền vung chưởng, xuất một chiêu kỳ độc tấn công Thượng Chí.

Ra tay lần này, lão quái vật đã dùng toàn lực, mục đích của lão quái vật là muốn diệt Thượng Chí, để báo cái hận năm xưa của người yêu lão đã bị Ma Trung Chi Ma giết chết.

https://thuviensach.vn

Bầu không khí cực cùng căng thẳng, số mạng của Tiểu Sát Tinh này như chỉ mành treo chuông. Sát khí lại nổi lên dày đặc, khiến mọi người thấy ngột ngạt khó thở...

Thượng Chí trước đây nếu không bị ám độc của Thất Én Bang Chủ ném phải, làm cho toàn thân ê ẩm mà thất thủ liên miên, thì Quỉ Diện Lang Nhân chưa phải là đối thủ của chàng.

Lúc bấy giờ công lực của Thượng Chí đã tụ lại được năm thành rồi. Tuy biết trước là chẳng thể nào chống nổi, nhưng tính ngang tàng không cho phép Thượng Chí né tránh.

Chàng liền vung song chưởng, dùng năm thành công lực vừa tụ được ra đỡ chưởng thế toàn lực của Quỉ Diện Lang Nhân.

Một tiếng nổ chát tai, cát bụi tung tóe lên, mờ mịt cả một góc trời, tiếp theo có tiếng hự thảm hại đưa tới.

Quỉ Diện Lang Nhân lảo đảo lùi lại ba bước, tay ôm chặt vết thương nơi ngực do Đông Kim Chỉ gây nên trước kia. Một dòng máu ứa qua bàn tay lão quái vật giật lên lia lịa, cuối cùng không còn gượng được, Quỉ Diện Lang Nhân ngã gục xuống đất.

Còn Thượng Chí bị chưởng lực của Quỉ Diện Lang Nhân, quật tung ra ngoài một trượng, chỉ kịp hự một tiếng đau đớn, Thượng Chí đã nằm bất động.

Hườm sẵn từ trước, lục đao Không Động phái, không để mất cơ hội tốt, liền nhảy xả về phía Thượng Chí.

Đám cao thủ của Thất Én Bang Chủ thù xưa chưa trả, nay Bang Chủ lại chết dưới tay Thượng Chí. Khiến oán hờn cứ chất chồng, nay nắm được cơ hội ngàn năm, không ai bảo ai cứ hùa theo Không Động Lục Đạo phóng tới chỗ Thượng Chí.

https://thuviensach.vn

Vô Ảnh Kiếm Triệu Tử Bách đã bị thảm sát dưới tay Quỉ Diện Lang Nhân, bảy người còn lại của Trung Châu Bát Kiếm đồng loạt vụt tới, bảy trường kiếm vung lên, quyết đoạt kỳ được dịp may hiếm có này để trả thù cho đồng bọn. Trong khi ấy lão quái vật bình thản, ngồi thở hồng hộc...

Tình thế trong trận đã khẩn trương cùng cực, mọi người cảm thấy như tử thần lởn vởn sau lưng chờ đợi.

Cả trăm cao thủ đứng ngoài ngứa ngáy tay chân, cứ múa máy như muốn động thủ...

Sáu đạo sĩ tiến sát bên Thượng Chí, sáu chưởng vung lên, mấy luồng kình lực hợp lại nhắm mình Thượng Chí chụp xuống...

Trong lúc nguy cấp ấy, đột nhiên sáu luồng kình lực như chạm phải một sức mạnh vô hình đánh bật trở lại.

Không Động Lục Đạo bị chấn động mạnh đến nỗi phải bật ngửa ra ngoài, vừa lúc bọn cao thủ Thất Én Bang ập vào, không sao dừng lại được, hai bên táng nhau chí chát.

Thấy thế bọn hắc, bạch đạo giang hồ ré lên kinh ngạc, mọi cặp mắt đều đổ dồn về phía người lạ đứng cạnh xác Thượng Chí!

Đó là một thiếu nữ đẹp! Nhan sắc của nàng làm mọi người ngớ ngẩn, say đắm.

Toàn thân nàng toát ra những nét ngây thơ đáng yêu, nhưng cũng lạnh lùng như sắt đá khiến người ta e ngại.

Nàng là ai? Nhân vật nào mà công lực ghê gớm thế. Xét về tuổi tác thì khoảng mười lăm hay mười sáu thôi, ấy mà chỉ một cái phất tay đã đẩy lui sáu lão đạo sĩ Không Động quá dễ dàng.

https://thuviensach.vn

Nàng là gì của Thượng Chí mà dám đương nhiên chống lại cả bọn người này?

Đang lúc mọi người còn ngạc nhiên về sự xuất hiện của cô gái, chợt có tiếng rên thảm thiết...

Chợt nhìn lại, đã thấy trong Trung Châu Thất Kiếm bị Quỉ Diện Lang Nhân chợp hết hai người, máu thịt lẫn lộn không phân được nửa, ngã gục trong vũng máu.

Đôi đồng tử xanh biếc lóe lên tia hung ác, Quỉ Diện Lang Nhân vội thâu song trảo đầy máu trở lại, thân hình lắc lư muốn ngã...

Trung Châu Bát Kiếm lừng lẫy giang hồ từ bấy lâu nay, giờ chỉ vỏn vẹn có Ngũ Kiếm thôi!

Năm tay kiếm còn lại đau khổ vô cùng, nhìn xác đồng bạn một lúc, rồi thét lên uất hận, nhảy xả vào tấn công Quỉ Diện Lang Nhân.

Bị thương không nhẹ, nhưng cái công lực hiện tại của lão quái vật cũng đủ sức đối phó với Ngũ Kiếm Trung Châu. Tuy lão quái vật không còn hại được Ngũ Kiếm nữa, nhưng Ngũ Kiếm muốn rửa hận cũng chẳng dễ gì...

Trong khi ấy, bọn Lục Đạo Không Động phái cứ ngẩn ngơ nhìn cô gái như bị thâu hồn, đột nhiên Qui Nguyên Tử tuyên câu "Vô Lượng Thọ Phật", rồi hỏi:

- Xin cô nương cho biết quí danh?

Cô gái cất giọng thánh thót:

- Tiểu nữ là Ngô Tiểu My!

Thì ra mỹ nhân này là Ngô Tiểu My!

https://thuviensach.vn

Đôi mắt dính chặt vào mặt Ngô Tiểu My, Qui Nguyên Tử nói:

- Cô nương là thuộc về môn phái nào?

Tiểu My cười duyên dáng, nhẹ nhàng đáp:

- Tiểu nữ không thể làm vừa lòng đạo trưởng được, xin người đừng phiền nhé!

- Cô nương và Lãnh Diện Nhân là gì với nhau?

Tiểu My cộc lốc:

- Bạn!

- Cô nương có biết nguyên do nào khiến bọn bần đạo ra tay với hắn chăng?

Ngô Tiểu My nghiêm giọng:

- Dầu cho có nguyên do nào đi nữa, nhưng đã là những đạo trưởng tự xưng là môn đồ của một phái chánh tông lừng lẫy, mà hùa nhau đánh một người đang trọng thương, như thế ấy không sợ giới giang hồ chê cười đến tôn phái sao? Vậy đạo trưởng có nghĩ lại hành động vừa rồi của đạo trưởng có quang minh không chứ?

Mặt nóng đỏ vì thẹn, Qui Nguyên Tử câm họng, lý luận sắc bén của cô gái này làm lão trơ người...

Ngay khi ấy một lão đạo sĩ sau lưng Qui Nguyên Tử bước ra nói:

- Trừ một ma đầu lợi hại, bảo vệ cho giới giang hồ! Thiết nghĩ thì hành động của bọn bần tăng vừa rồi cũng quang minh lỗi lạc đấy chứ? Cô nương còn trẻ chớ xía vào làm gì!

https://thuviensach.vn

Mày liễu dựng ngược, Ngô Tiểu My cười mỉa mai, nói:

- Câu nói của đạo trưởng hay thực! Tiểu nữ chưa hề nghe ai ngụy biện như thế bao giờ! Nhưng, hôm nay ai có giỏi dám đụng đến chàng đi...

- Nếu dám thì sao?

- Hừ! Thì hãy bước qua xác bổn cô nương này đã!

Mặt sau lão đạo sĩ biến sắc, lời của nàng quả quyết khiến họ phải sợ thầm.

Trong khi ấy mười bốn tên cao thủ Thất Én Bang bước tới...

Ngô Tiểu My thoáng nhìn qua, rồi nói:

- Các ngươi đã chuẩn bị chưa?

Một người trong bọn bước ra nói:

- Nợ máu của bổn bang chưa đòi được, thì tân Bang Chủ đã phơi thây dưới độc thủ của hắn, máu nóng còn chảy, món nợ này không thể không trả được. Cô nương hãy dang ra, để chúng ta bằm thây hắn thành muôn đoạn cho Bang Chủ vui cười nơi chín suối.

Ngô Tiểu My khinh rẻ nói:

- Nợ máu năm xưa Lãnh Diện Nhân đã giải quyết rồi! Còn tân Bang Chủ của các ngươi hành động như phường vá áo túi cơm, ám hại người ta một cách vô liêm sỉ như thế, chết là phải rồi! Kêu ca gì nữa chứ!

Vẻ mặt của mười bốn cao thủ Thất Én Bang xụ xuống, nặng nề.

Lão già đứng ra nói với Ngô Tiểu My đột nhiên lách mình phóng tới, vung chưởng nhắm Thượng Chí đánh mạnh.

https://thuviensach.vn

Tiểu My quát lớn:

- Chết!

Tay áo nàng khẽ phất một cái, lão già đó kêu hự đau đớn, toàn thân như diều đứt dây bay ngược ra ngoài, rơi đánh bịch một tiếng nặng nề.

Mười ba cao thủ còn lại thét lớn, rồi ào ạt nhảy xả vào tấn công.

Ngọc chưởng vung lên, một đạo kình lực nặng nề như núi, rừng lớp lớp cuồn cuộn phát ra. Mười ba ngọn chưởng của bọn cao thủ Thất Én Bang bị luồng quái lực kia đánh dội lại, áp lực của chưởng phong ép họ lui lại...

Lục Đạo phái Không Động bây giờ mới ra tay, vung chưởng tấn công Tiểu My.

Tiểu My giận dữ quát lớn một tiếng, hai tay áo đánh tréo nhau, rồi vạch lên một cái, sáu luồng chưởng lực đó tự nhiên bị tiểu hủy, không để lại chút dư ảnh nào.

Sáu lão đạo sĩ thất sắc, không ngờ công lực của tiểu nữ này lại cao thâm đến thế vội lùi lại ba bước.

Bên cạnh đấy Âm Sát Mạc Tú Anh đang kịch chiến cùng Hồng Nương Tử, chưa phân thắng bại.

Trung Châu Ngũ Kiếm cũng đang nghiêng ngửa với Quỉ Diện Lang Nhân. Dĩ nhiên nếu lão quái vật không bị thương thì Ngũ Kiếm đã đi đời từ hồi nào rồi.

Gần một trăm đôi mắt ở bốn phía theo dõi cuộc đấu chí chết của bọn cao thủ trong sân.

Những người đang ở trong đấu trường đều thuộc vào hạng kiệt liệt giang hồ, kết quả của tranh chấp sẽ mang đến cho bọn ngư ông một cơ hội

https://thuviensach.vn

thuận lợi cho họ, vì thế họ vẫn chưa chịu rút lui...

Ngô Tiểu My cúi đầu nhìn Hoàng Thượng Chí đang mê man bất tỉnh, lòng nàng bối rối không biết vui hay buồn.

Nàng yêu chàng! Đó là việc không thể chối chạy vào đâu được. Cũng vì Thượng Chí mà nàng bất chấp cả dư luận, gạt bỏ mọi hình thức mẫu mực của người con gái thuần túy, lòng luôn luôn hướng về chàng. Nhưng phũ phàng thay! Khi nội tổ nàng bàn về việc hôn nhân với chàng, thì chàng đã lạnh lùng từ chối. Đau khổ có thể chết được!

Nhiều khi nàng muốn giết quách chàng cho xong chuyện, nhưng lại tự nhủ:

"Nếu thiếu chàng đời ta sẽ ra sao? Không thể được! Ta không thể mất chàng.".

Những ý tưởng cứ mâu thuẫn quay cuồng trong đầu óc nàng. Tại sao nàng không giết chàng đi cho rảnh nợ, khỏi bực trí? Tại sao nàng không chịu đoạn tình với chàng cho yên?

Ngô Tiểu My không hiểu tí nào về lòng nàng cả, đôi khi nàng cảm thấy giữa chàng và nàng dường như đã có một sợ dây vô hình buộc lại, nếu dứt đi không nỡ.

Gương mặt buồn rũ rượi, Tiểu My đứng sững sờ một lát chợt tỉnh vội lấy một hoàn thuốc, ngồi xuống nhấc đầu Thượng Chí lên nhét vào miệng chàng rồi đưa tay định xốc Thượng Chí dậy.

Qui Nguyên Tử thấy thế, trầm giọng:

- Cô nương muốn làm gì thế?

- Ta muốn mang chàng đi!

https://thuviensach.vn

- Không được!

Ngô Tiểu My trợn mắt, nói khinh bỉ:

- Lũ mũi trâu này muốn cản bổn cô nương chăng?

Sắc mặt biến đổi, Qui Nguyên Tử nạt lớn:

- Cô nương chớ ngông cuồng thế! Chẳng riêng gì bọn bần đạo này thôi, mà còn các bạn có mặt tại đây đều có mục đích phải trừ khử Tiểu Sát Tinh này...

Tiểu My quát lớn, cắt ngang câu nói của lão đạo trưởng:

- Ai dám ngăn cô nương thì ra đây thử vài chiêu xem sao?

- Cô nương đã nhất định rồi à?

- Dĩ nhiên!

Qui Nguyên Tử quay lại, nghiêm nghị truyền lệnh cho năm lão đạo sĩ:

- Lục Hợp Kiếm Trận!

Năm lão đạo sĩ ứng tiếng, soạt soạt... sáu thanh trường kiếm rời khỏi vỏ! Sáu đạo sĩ như những bóng ma chập chờn, một lúc sau đã đứng yên theo phương vị của kiếm trận, đương nhiên là Ngô Tiểu My bị hãm vào trong rồi.

Lục Hợp Kiếm Trận là một tuyệt kỹ tối thượng của phái Không Động, uy lực của nó rất mạnh, kết cấu chặt chẽ vô cùng. Đó là một nghệ thuật siêu đẳng của phương cách hợp quần gây sức mạnh để chống lại những tay võ công quán thế.

Nhưng Tiểu My nào biết sự lợi hại của nó, nàng chỉ nhìn sơ qua, rồi nói:

https://thuviensach.vn

- Bọn mũi trâu kia! Các ngươi tưởng trận thế thô thiển này cho thể cầm chân được bản cô nương à?

Qui Nguyên Tử nói:

- Bây giờ cô nương lui ra cũng chưa muộn, bọn bần đạo không làm khó dễ đâu!

Đừng ỉ tài mà vong mạng uổng lắm đấy!

- Ha! ... Ha! ... Lũ mũi trâu! Bổn cô nương khuyến cáo cho bọn ngươi biết nếu muốn bảo toàn thân già hãy kịp tránh ra, kẻo sau này hối hận thì muộn đấy.

- Nếu vậy, bọn bần đạo phải đắc tội rồi!

- Có tài gì cứ đem ra, chớ có lải nhải vô ích!

- Công!

Qui Nguyên Tử vừa hạ lệnh, cả đạo trưởng và năm đạo sĩ kia từ từ chuyển động, vòng người thâu hẹp lại, sáu đạo sĩ cứ đổi nhau phương vị. Càng về sau sự thay đổi càng lanh, thân hình sáu đạo sĩ đã đến lúc biến ảo dị thường, xuyên mau như thoi đưa.

Ngô Tiểu My vẫn đứng sát bên Thượng Chí, nét mặt trầm xuống, nàng đứng yên lặng, bình thản như không có việc gì xảy ra. Đó là phương pháp dùng "tịnh" trị "động".

của nàng.

Đột nhiên Qui Nguyên Tử đâm xéo một kiếm... Tiểu My liền vung tay, nhắm mũi kiếm phát ra một chưởng cực mạnh. Trong những ánh kiếm lóe mắt, năm thanh thép lạnh đồng loạt vạch lên chẻ không gian rít lanh lảnh,

https://thuviensach.vn

một đạo kiếm khí lạnh toát phát ra, quyện tròn vào nhau chẳng những hòa giải được chưởng phong của Tiểu My mà còn làm nàng chấn động mạnh.

Tiểu My kinh hãi vô cùng, nàng không hiểu tại sao bọn mũi trâu này lại giải chưởng thế của nàng một cách dễ dàng như thế.

Vòng tròn càng quay nhanh hơn, mỗi khi sáu đạo sĩ công một thế thì tiếng kiếm rít lên, xé không gian phát lên những âm thanh bén ngót, rỉ rúc vào tai mọi người. Đạo kiếm khí vươn lên xoắn tít vào nhau tạo thành một rừng trôn ốc, xoáy tới, khí thế uy dũng phi thường.

Ngô Tiểu My lúc này mới cảm thấy tình thế không đơn giản như ý nguyện, sự biến ảo của kiếm trận làm nàng bối rối vô cùng. Những đạo kiếm khí xoắn tít vun vút tấn công khiến nàng đứng không yên.

Qua phút bối rối, Tiểu My vội định thần dưỡng khí, rồi đánh ra một chưởng, vì chưởng này nàng dùng đến mười phần sức nên uy lực dũng mãnh phi thường.

Nào ngờ khi chưởng phong vừa phát ra đã bị đao kiếm khí xoắn tít cuốn đi mất tích chẳng khác nào ném đá xuống biển vậy.

Tiểu My thấy thế kinh hoảng tột độ, nàng nghĩ thầm:

- Ta không tin tà thuật này có thể ngăn cản uy lực chưởng lực của ta được.

Nghĩ thế, liền vung tay phát liền mười chưởng như sấm sét, nhưng lạ thay! Qua mười chưởng này rồi, mà vẫn không gây được một phản ứng nào cả. Chuyện này xảy ra ngoài trí tưởng tượng của nàng rồi.

Vòng tròn chuyển động càng lẹ, tấn công tới tấp, càng lúc càng dũng mãnh. Tiểu My bị hấp lực của kiếm trận, làm lính quýnh, tay chân rối loạn, trí óc không còn được minh mẫn như trước nữa?

https://thuviensach.vn

Biết nguy đến nơi, Ngô Tiểu My cắn môi vận toàn lực chống lại hấp lực của trận thế. Vầng trán chau lại biểu lộ nàng đang suy nghĩ lung lắm, rồi như đã phát hiện được một giải pháp, Tiểu My lớn tiếng nói:

- Này lũ mũi trâu! Hãy mau thu hồn kiếm trận lại, nếu không đừng trách bổn cô nương xuống tay độc đấy nhé!

Qui Nguyên Tử trầm giọng đáp:

- Cô nương! Nếu người chịu khoanh tay không xen vào chuyện của bổn môn nữa, bần đạo sẽ thâu hồi kiếm trận này ngay.

Ngô Tiểu My trợn mắt trông rất ngây ngô, hét lớn:

- Không được! Các ngươi tưởng bổn cô nương bó tay trước thế trận thô thiển này sao. Hừ! Coi chừng kẻo hối hận đấy.

Qui Nguyên Tử không nén được nữa, lão hằn học:

- Cô nương chớ ngông cuồng, mà mang họa vào thân bây giờ, bần đạo đã hết lời khuyên nhủ, mà cô nương không nghe thì biết sao! Thôi có tuyệt chiêu nào hãy xuất ra đi!

Tiếp theo đó, đạo trưởng quát lớn:

- Biến trận!

Luồng kiếm khí xoắn tít biến thành muôn kình khí, dồn dập như sóng bể, xé gió gào thét dữ dội...

Ngô Tiểu My nhướng đôi mày liễu, miệng quát lớn:

- Đã như thế thì chớ trách bổn cô nương hạ độc thủ nhé!

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Thiên Đô Chưởng Pháp

Trong tiếng quát ấy, ngọc chưởng đã thủ trước ngực, rồi từ từ đẩy ra, một luồng khí xanh nhạt tự trong lòng bàn tay phát ra. Một tiếng nổ long trời vỡ đất, trong lớp bụi mù mịt có tiếng hãi hùng xé không gian, hai bóng người bị quái phong đánh bật ra ngoài, còn bốn lão đạo sĩ chuệnh choạng lùi lại, bốn trường kiếm vọt khỏi tay vút lên không. Lục Hợp Kiếm Trận đã hoàn toàn tan ra.

Bọn cao thủ bên ngoài kêu lên kinh hãi.

Qui Nguyên Tử mặt xanh xám, lẩm bẩm như điên:

- Thiên Đô Chưởng Pháp! ...

Ngô Tiểu My lạnh nhạt đáp:

- Phải! Lão mũi trâu này kiến thức khá rộng đấy!

Nghe đến Thiên Đô Chưởng Pháp bọn cao thủ bên ngoài hồn vía phách lạc, lùi lại mấy bước, mặt cắt không còn chút máu.

Thiên Đô Chưởng Pháp là một kỳ tuyệt của võ lâm, chưởng pháp này được ghi trong cuốn kỳ thư Thiên Đô Bí Lục đã thất truyền từ mấy trăm năm rồi. Thực ra bọn cao thủ này chưa hề trông thấy hoặc hiểu đến bao giờ, mà chỉ nghe các vị tiền bối nói lại thôi. Qui Nguyên Tử cũng vậy, lão chỉ nhìn vào cách phát chưởng của Ngô Tiểu My, rồi đoán bừa đấy thôi, chứ

https://thuviensach.vn

chưa dám cả quyết. Nay nghe nàng công nhận, khiến Qui Nguyên Tử tái mặt lùi lại mấy bước, đưa mắt kinh dị nhìn Ngô Tiểu My.

Thiên Đô Bí Lục do cao tổ của Ngô Tiểu My là Hải Ngoại Kiếm Khách Ngô Tiểu Mẫu nhặt trên một hoang đảo lúc ấy tin này được truyền ra giang hồ, từng gây nên những trận đổ máu vì tranh giành bí kíp đến đời nội tổ nàng là Bất Lão Tiên Sinh thì cuốn kỳ thư này bị tiên sinh giấu kỹ và ông đã về qui ẩn, không còn ai biết đến nữa.

Cha của nàng là Bát Nghĩa Bang Chủ Ngô Do Đạo cũng vì Thiên Đô Bí Lục mà đã thiệt mạng về tay bọn Thiên Tề Giáo.

Qui Nguyên Tử một lát sau mới hoàn hồn, nói:

- Cô nương người thừa kế của Bát Nghĩa Bang Chủ Ngô Do Đạo à?

Nghe nhắc đến người cha quá cố, mắt Ngô Tiểu My lóe lên căm hờn nghiến chặt răng, rít lên:

- Phải! Mi muốn gì nữa chứ!

Bên kia, Âm Sát Mạc Tú Anh còn đang quyết đấu với Hồng Nương Tử, nhưng cả hai đã đến lúc mỏi nhừ những bước chân không được lanh lẹ như trước nữa, chiêu thức vì đó ít biến đổi, nhưng rất tàn hiểm. Nếu theo đà này mà đoán thì hai người có lẽ sẽ mang trọng thương cả.

Còn Quỉ Diện Lang Nhân đã biến đi từ hồi nào rồi, cạnh đấy bảy xác chết đều bị móc hết ruột gan, máu thịt lẫn lộn, từng vũng đọng cứng lại, pha trộn với màu đất thành một màu loang lổ, trông rởn óc. Đó là xác của bọn Trung Châu Thất Kiếm đã thiệt dưới tay của Quỉ Diện Lang Nhân! Thật kinh khủng thay cho công lực của lão quái vật. Đã mang trọng thương mà còn đủ sức hại bảy tay kiếm hạng nhất Trung Châu, thân thủ như thế thì đáng sợ lắm!

https://thuviensach.vn

Còn Hoàng Thượng Chí nhờ uống được hoàn thuốc của Ngô Tiểu My nên một lát sau tỉnh dậy, tuy đầu óc còn nặng như chì, nhưng vẫn gắng gượng đứng dậy.

Chợt nhận ra Tiểu My đứng cạnh, Thượng Chí đã thoáng hiểu phần nào cục diện trận chiến. Nghĩ lại việc cự tuyệt hôn nhân của chàng đối với Tiểu My, lòng không khỏi thẹn thầm.

Ngô Tiểu My thấy Thượng Chí đứng dậy được rồi, nàng không khỏi mừng nhưng nghĩ đến sự lạnh nhạt của chàng tim nàng đau nhói, đưa mắt giận hờn trách móc nhìn Thượng Chí một lát, rồi quay sang chỗ khác...

Bắt gặp cái nhìn này, Thượng Chí hơi rúng động tâm hồn.

Bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn vào Thượng Chí. Không thèm để ý đến. Chàng quay về phía Tiểu My chấp tay nói:

- Đa tạ cô nương đã cứu viện! Tại hạ lại nợ cô nương một lần nữa.

Không xoay lại, Ngô Tiểu My lãnh đạm:

- Trong Liên Hoàn Thao các hạ đã từng cứu tôi thoát hiểm như thế giữa chúng ta không ai nợ ai cả.

Thượng Chí hơi khó chịu trước cử chỉ lạnh lùng của Tiểu My, chàng suy nghĩ đáp:

- Không thể nói như vậy được! Công đức của cô nương tại hạ nguyện ghi vào tâm khảm, bây giờ xin cáo biệt!

Nói xong liền quay mình định đi...

Sự lạnh lùng của Thượng Chí làm cho Tiểu My đau đớn vô cùng, nàng giận run nạt lớn:

https://thuviensach.vn

- Hoàng Thượng Chí! Ngươi chớ đi!

Thượng Chí chỉ quay đầu lại hỏi:

- Cô nương có chuyện gì dạy bảo?

Cắn chặt vành môi, Tiểu My nói:

- Ngươi đang mang trọng thương mà tin có thể thoát khỏi đây ư?

Thượng Chí nhìn lướt qua bọn cao thủ, mắt chàng đột nhiên sáng quắc, ngạo nghễ đáp:

- Việc này... xin cô nương chớ lo!

Ngô Tiểu My mặt buồn rũ rượi, mắt đỏ hoe nàng cất giọng ấp úng:

- Ngươi... ngươi...

Nàng không sao nói thêm được lời nào nước mắt tự nhiên ứa ra, đọng thành hạt lớn, rồi ngập ngừng chảy dài trên đôi má.

Không phải Thượng Chí ngu dại gì mà không biết nàng đã yêu chàng tha thiết, nhưng tình chàng đã gởi hết cho Đông Phương Huệ rồi, nên không còn yêu ai được nữa.

Chàng không muốn ở lại vì biết thương thế mình rất nặng, hơn nữa chàng rất sợ phải giết thêm người! Tay chàng đã tanh mùi máu rồi! Còn một phần nữa là Thượng Chí đang lo lắng đến sự an nguy của năm vị trưởng lão, cho nên chàng mới gấp rút thế.

Ngô Tiểu My sau phút ngập ngừng, nàng đổi qua giọng rờn rợn:

- Hoàng Thượng Chí! Ngươi hà hiếp ta, ta phải tính cái nợ này với ngươi!

https://thuviensach.vn

Thượng Chí tròn mắt kinh ngạc:

- Hà hiếp? Cô nương nói sao tại hạ chưa hiểu?

- Ngươi tự vấn lòng mà hiểu lấy!

Thượng Chí càng ngạc nhiên:

- Tại hạ hà hiếp cô nương chỗ nào?

Nước mắt tự dâng tràn khóe mắt, e ngại rồi ngập ngừng chạy dài xuống đôi má mịn màng muốn hỏi tại sao chàng lại cự tuyệt không chịu kết hôn cùng nàng. Qua hai lần cứu nàng, chàng đã ôm trọn thân thể này, như thế kể như chàng đã chiếm cả thân xác nàng. Nhưng nàng không nói được.

Ngô Tiểu My cắn môi suy nghĩ, trong trí nàng chợt hiện lên một hình bóng diễm kiều! Phải rồi chính nó! Nó đã cướp Thượng Chí của nàng, Thượng Chí rẻ rúng nàng cũng vì nó! Nó là con Đông Phương Huệ khốn kiếp! Ta phải giết nó! Đời ta kể như hết rồi!

- Đồ khốn nạn! Ngô Tiểu My thầm rủa thế.

Chợt một ý nghĩ táo bạo nổi lên trong óc Tiểu My... Nàng lẩm bẩm:

- Ta phải giết chàng!

Ái tình quả là một sức mạnh kỳ lạ! Nó có thể đưa người ta tới đến chỗ toàn mỹ, cũng có thể xô con người ta vào chỗ toàn diệt. Nó có thể khiến ác thành thiện và cũng có thể biến thiện thành ác.

Ngô Tiểu My là một cô gái thơ ngây trong trắng, lại thông minh, hòa nhã và trầm tĩnh hơn người, nhưng cũng không thoát được sự sai khiến của tình yêu. Nàng hoàn toàn biến đổi!

https://thuviensach.vn

Đôi má mịn màng nổi lên một vần sát khí, khóe hạnh dựng ngược nàng quát lớn:

- Hoàng Thượng Chí! Ta muốn giết ngươi!

Thượng Chí sảng sốt lùi lại một bước, trố mắt nhìn Tiểu My, hỏi:

- Tại sao?

- Vì ngươi hà hiếp ta!

- Cô nương hãy nên nói rõ căn nguyên ra, nếu quả tại hạ ăn hiếp có thật, thì Hoàng Thượng Chí này xuôi tay cho cô nương hành động.

Tiểu My hằn học:

- Đừng có giả ngộ! Ngươi tự vấn lại xem lời ta nói có thực chăng!

Thượng Chí khổ sở:

- Tại hạ không hiểu gì cả?

- Được! Ta cho ngươi hiểu đây!

Dứt lời ngọc chưởng vung lên, một luồng kình lực áp tới như sóng xô bờ, chụp xuống mình Thượng Chí.

Bùng! Tiếng chưởng phong hòa với tiếng kêu thảm thiết, Thượng Chí bị chưởng khi đánh văng ngoài một trượng, máu miệng ứa ra hai mép. Gắng hết sức Thượng Chí lồm cồm đứng dậy, nét mặt đượm vẻ tang thương.

- Thượng Chí! Chàng...

Ngô Tiểu My buột miệng gọi thế, rồi bưng mặt khóc nức nở, tâm sự u ẩn từ lâu chất chứa trong lòng nàng bây giờ được dịp bộc phát.

https://thuviensach.vn

Dĩ nhiên, chưởng thế vừa rồi nàng chỉ dùng có ba thành sức thôi, nếu không Thượng Chí đã vong mạng rồi.

Trong lúc điên loạn ấy, nàng không ngờ Thượng Chí chẳng chịu tránh đỡ, mà cắn răng để nàng trút cả hận tức lên đầu.

Thượng Chí đưa tay áo lên miệng chùi máu, rồi nhìn Tiểu My mỉm cười tha thứ.

Tiểu My thấy thế càng đau khổ, nàng lại khóc, nước mắt ràn rụa xuống má.

Thượng Chí thông cảm lòng nàng lắm! Chàng biết Ngô Tiểu My không bao giờ có ý hại chàng, và hành động của nàng vừa rồi chẳng qua vì quá yêu đấy thôi.

Trước tấm nhiệt tình ấy, Thượng Chí cũng cảm động, nhưng thâm tâm chàng không vướng một chút yêu đương nào, vì chàng rất ghét đàn bà! Chỉ có một trường hợp ngoại lệ là Đông Phương Huệ tình yêu giữa chàng và Đông Phương Huệ kết hợp một cách tự nhiên. Tình nàng đối với chàng lại quá sâu đậm, hơn nữa tự chàng khó giải thích nổi, nguyên do tại sao chàng không dứt bỏ được cảm tình với Đông Phương Huệ? Nhưng nàng đã đi rồi! Đã vĩnh viễn không gặp mặt chàng nữa! Dư ảnh của mối tình đầu đã ghi sâu vào tâm khảm chàng một vết son rực rỡ, chàng không còn muốn gì, hơn là lấy đó làm điểm tựa tình cảm cho quãng đời còn lại.

Trong lúc đang miên man suy nghĩ, bốn lão đạo sĩ Không Động và bọn cao thủ Thất Én Bang không hẹn mà cũng nhảy đến bên Thượng Chí.

Trận chiến có phần căng thẳng, bọn giang hồ đứng ngoài im lặng chờ đợi...

Thượng Chí vẫn trầm tư, như không biết có người đang rình rập muốn hại chàng vậy.

https://thuviensach.vn

Bên kia Âm Sát Mạc Tú Anh và Hồng Nương Tử đã đổ máu miệng mà vẫn không thôi. Dường như họ chỉ muốn ngừng tay khi có một trong hai người gục ngã...

Đang lúc tình thế căng thẳng đó, một tiếng hú nhọn hoắt, xé gió từ xa đưa tới...

Tất cả mọi người có mặt tại đó đều bị tiếng hú kỳ quái hấp dẫn, đến ngẩn ngơ như tượng gỗ.

Tiếng hú vừa dứt, giữa đấu trường đã thấy xuất hiện một chiếc đầu lâu máu! Màu đỏ thẫm của chiếc sọ người quái đản, dưới ánh nắng vàng gắt của buổi trưa, phát lên những tia máu rực rỡ.

Quỉ Bảo Chủ Nhân xuất hiện!

Bọn võ lâm điếng người! Hồn vía phách lạc, đứng đơ như chân đã mọc rễ xuống đất vậy.

Bọn bốn đạo sĩ và cao thủ Thất Én Bang tán loạn tâm thần, lùi lại một bước, bất động!

Thượng Chí thấy nóng rang cả mình mẩy, máu hận thù sôi sục trong lòng, chàng muốn đập tan ngay chiếc Huyết Sọ này mới hả dạ.

Không khí yên lặng gió vẫn vô tình ve vãn trên mặt mọi người! Chiếc sọ máu vẫn lạnh lùng, hai hốc mắt sâu hoắm như ẩn đôi mắt vô hình đang bí mật soi thấu tâm hồn mọi người. Sát tinh đã tới!

- Huyết Sọ! ...

- Huyết Sọ! ...

Một cao thủ không còn tự chủ bất giác kêu lên thất thanh...

https://thuviensach.vn

Một cơn gió mạnh đột nhiên rít lên, trong đấu trường có thêm một quái nhân áo xanh, đầu bịt kín một tấm vải cũng xanh, chỉ chừa hai lỗ thủng nhỏ, nơi ấy đôi mắt sáng như sao đang lạnh lùng nhìn mọi người.

Quái nhân chính là Quỉ Bảo Chủ Nhân! Huyết Sọ Chi Chủ! Một nhân vật muốn ném cả giới giang hồ vào ngày tận mạt.

Từ hai lỗ thủng trên tấm vải xanh che mặt, đôi mắt lành lạnh của lão Huyết Sọ chiếu ra tia sáng kỳ dị, đột nhiên lão Bảo Chủ nói:

- Hãy cút đi cho khuất mắt ta!

Lời ấy như một thánh lệnh, bọn giang hồ thở dài khoan khoái quay người chạy không dám ngoảnh lại, động tác của họ chẳng khác gì cá được nước, chim sổ lồng vậy.

Chỉ chớp mắt trong sân chỉ còn lại năm người. Ngoài Thượng Chí, Ngô Tiểu My còn có Hồng Nương Tử và Âm Sát Mạc Tú Anh, dĩ nhiên người thứ năm là Quỉ Bảo Chủ Nhân.

Sau Âm Sát lại từ từ lùi lại, mắt phượng dựng ngược nhìn Huyết Sọ, rồi quay lại phóng mình như biến...

Chiến địa bây giờ chỉ còn lại bốn người, đứng sững giữa những xác chết nằm ngổn ngang...

Đôi mắt Huyết Sọ nhìn chằm chặp vào mặt Thượng Chí, rồi sau lướt sang Tiểu My và Hồng Nương Tử.

Hồng Nương Tử Đông Phương Linh vừa đấu một trận chí tử với Âm Sát nên sức lực đã sút đi rất nhiều. Lúc biết Huyết Sọ xuất hiện, mặt bà ta có vẻ kích động, như muốn nói điều gì nhưng miệng không mở được.

https://thuviensach.vn

Thượng Chí biết bây giờ công lực bị nội thương làm tản mát hết, không thể cự với Huyết Sọ nổi, dù biết y chẳng phải là Huyết Sọ thực.

Ngô Tiểu My liếc mắt nhìn Thượng Chí, thở dài. Đối với Huyết Sọ nàng không thù oán gì, hơn nữa tài lực của y đã vang danh võ lâm, sát tinh dậy đất, nàng chưa phải là đối thủ của Huyết Sọ. Nàng có thể nương cơ hội này mà trốn thoát, nhưng không! Nàng không thể để Thượng Chí chết dưới tay tôn đại sát tinh này được. Vì lòng nàng đã trao trọn cho chàng rồi, chàng không yêu, nhưng nàng vẫn yêu! yêu! Tình yêu quả là một mãnh lực ghê gớm thay.

Đột nhiên Huyết Sọ sấn đến bên Thượng Chí!

Ngô Tiểu My tái mặt, nàng đã ý thức được lòng dạ của lão Huyết Sọ này rồi...

Không ngại nguy hiểm, Tiểu My lách mình đứng chắn trước mặt ý trung nhân, gườm gườm Huyết Sọ...

Thượng Chí cảm xúc vô cùng, nói:

- Xin cô nương chớ liều, hãy dang ra để mặc tại hạ!

- Tại sao lại dang ra?

- Cô nương không phải đối thủ của lão đâu?

Ngô Tiểu My lạnh lùng:

- Vậy ngươi là đối thủ của lão à?

Thượng Chí diệu giọng:

- Đây là việc của tại hạ, cô nương chớ xen vào làm gì cho tốn sức.

https://thuviensach.vn

- Muốn ở hoặc đi là tùy nơi ta!

Thượng Chí vung chưởng quất vào người Ngô Tiểu My, vì không đề phòng nên bị chưởng lực hất ra ngoài, Tiểu My tức giận quát:

- Hoàng Thượng Chí! Ngươi định làm gì thế hả?

- Cô nương chớ trách! Đây là việc của tại hạ không mượn...

Thượng Chí chưa dứt lời, Huyết Sọ đã trờ tới. Đã ý thức được độc thủ của lão này, chàng vội lùi ra ba bước, mặt hầm hầm sát khí.

Không khí yên lặng, nhưng tình thế khẩn trương đến tột độ...

Cất tiếng cười quái đản, Huyết Sọ vung chưởng nhắm Thượng Chí định bửa xuống...

- Mi dám hại chàng à!

Trong tiếng quát lanh lảnh ấy, Tiểu My đã lanh lẹ nhún mình nhảy tới.

Huyết Sọ bất giác giật mình thối lui một bước, nói lớn:

- Tử nữ! Hôm nay mi đừng hòng lão phu tha chết! Ta cho mi và tiểu tử chết một chỗ cho mi thỏa nguyện, món nợ này. Ha... Ha... Để lão gia Bất Lão Tiên Sinh nội tổ mi thanh toán với lão phu sau...

Tiểu My chả kém, quát lại:

- Lão Huyết Sọ kia! Cô nương không ngán mi đâu! Đừng có múa mồm vô ích!

- Nếu vậy lão phu sẽ làm vừa lòng mi!

Trong khi nói, chưởng của lão ta đã bủa tới mình Tiểu My, khí thế vừa nhanh vừa mạnh. Một luồng kình lực áp tới như thác lũ.

https://thuviensach.vn

Ngô Tiểu My không dám đỡ, vội lách mình nhảy tránh. Thân pháp quả kỳ ảo dị thường khiến Huyết Sọ phải kinh sợ.

Đánh hụt một chưởng, chưởng sau liền tiếp tới, chưởng phong có phần khốc hại hơn trước nhiều. đường né tránh, Tiểu My cắn chặt răng vận sức vào ngọc chưởng thủ trước ngực, rồi đẩy mạnh ra. Một đạo kình khí xanh nhạt như sương mù phát ra chặn áp lực của Huyết Sọ.

- Thiên Đô Chưởng Pháp! Lão Huyết Sọ buột miệng kêu ngạc nhiên.

Bùng! Tiếng chưởng chạm nhau như núi lở, luồng hơi sức cuốn bụi cát tung lên mịt trời. Huyết Sọ bị lùi lại hai bước, đứng sững sờ...

Ngô Tiểu My mừng rỡ vô cùng nàng không ngờ Thiên Đô Chưởng Pháp của nội tổ truyền lại đã đẩy lui được Huyết Sọ.

- Con nhãi! Hãy đỡ!

Tiếp theo tiếng hét, cây đẳng trượng trên tay Hồng Nương Tử vun vút giáng xuống đầu Ngô Tiểu My.

Hồng Nương Tử ra tay giúp Huyết Sọ thực ngoài trí tưởng của nàng, Ngô Tiểu My giật mình lách sang một bên, thuận tay phất một chưởng.

Bùng! Đẳng trượng trong tay Hồng Nương Tử vuột ra khỏi tay bay ra ngoài. Thân hình bà lão bị hình lảo đảo lùi lại mấy bước suýt ngã. Sở dĩ không chịu nổi một chưởng của Tiểu My, là vì bà ta đã quá kiệt sức trong trận mất còn với Âm Sát Mạc Tú Anh vừa rồi, chứ thực tình võ công của bà ta cũng cao siêu vô cùng, có thể ngang ngửa với nàng.

Trong khi ấy, Huyết Sọ khẽ cười lành lạnh, phóng tới bên Thượng Chí, bửa mạnh một chưởng...

https://thuviensach.vn

Tuy đã hội được phần nào công lực, nhưng đối với tên chọc trời khuấy nước này Thượng Chí khó chống nổi. Không lý xuôi tay chờ chết, chàng liền vận hết tàn lực vào hữu chưởng, đưa ra đỡ...

Bùng! Trong tiếng chưởng phong chạm nhau, có tiếng hự đau đớn...

Thân hình Thượng Chí như một quả cầu, tung ra ngoài mấy trượng...

Tim Tiểu Mi nhói lên một cái, mắt đỏ ngầu lông lên dữ tợn, nàng quát:

- Huyết Sọ! Cô nương liều mạng với mi!

Thân hình nàng nhẹ vút tới, chân chưa chấm đất, Thiên Đô Chưởng Pháp đã tới.

Chưởng này đã dùng toàn lực nên uy lực kiệt liệt không tả.

Huyết Sọ đã biết nhiều về sự nhiệm màu của Thiên Đô Chưởng Pháp nên không dám xem thường, vội lách mình né tránh.

Vừa chấm đất, Tiểu My đã nhún chân nhảy vọt tới phía Huyết Sọ, song chưởng vung lên, công năm chiêu liên tiếp. Đây là những chiêu số kỳ tuyệt trong Thiên Đô Bí Kíp, biến hóa đến độ xuất quỉ nhập thần nên mới đủ sức đẩy được lão Huyết Sọ lui ba bước.

Trên võ lâm hiện giờ tìm một người có đủ sức đẩy lui được "lão sát tinh" này một bước đâu phải dễ ấy thế mà cô gái mới mười mấy tuổi đầu này đã dám ngang ngửa với chúa trùm võ lâm. Thật lạ lùng!

Đã biết tài nhau, hai người không dám xem thường, vội thi triển những chiêu thức kỳ biến để thủ thắng.

Đây là một trận đấu long trời lở đất chưa từng thấy trên giang hồ bao giờ...

https://thuviensach.vn

Võ công của Ngô Tiểu My do nội tổ nàng là Bất Lão Tiên Sinh, trích trong Thiên Đô Chưởng Pháp ra dạy, vì thế thân thủ của nàng rất nhanh nhẹn và biến ảo vô cùng.

Huyết Sọ càng đánh càng kinh ngạc, lão ta ngán thầm về cái lanh lẹ của Ngô Tiểu My. Chiêu số của nàng xuất ra quái dị khôn lường, trái hẳn với những chiêu pháp trên giang hồ, trong bóng chưởng của nàng còn ẩn những chiêu pháp trên giang hồ, trong bóng chưởng của nàng còn ẩn một tiềm lực vô hình khiến đối thủ khó thi triển toàn lực tuyệt nghệ được.

Trong thâm tâm lão Huyết Sọ quyết hại Ngô Tiểu My cho kỳ được, vì thế lão không thèm công nữa, mà trở về thế thủ, vận trí moi óc tìm phương pháp hạ Tiểu My.

Hai người đánh nhau đã lâu mà vẫn chưa phân thắng bại.

Hồng Nương Tử đứng ngoài say mê nhìn trận đấu đến ngẩn ngơ, bà ta tự biết mình còn kém quá xa, nên không dám xen vào.

Hoàng Thượng Chí nhờ vào căn bản nội lực hùng hậu, nên một lúc sau đã tỉnh dậy, gắng gượng chống tay đứng lên. Tứ chi rũ riệt không còn chút hơi, Thượng Chí cứ lảo đảo, lắc lư thân hình như sắp ngã vậy. Chàng muốn nhảy vào giúp Ngô Tiểu My nhưng tự xét thương thế, nên chỉ đứng trơ như phỗng đá ra nhìn trận đấu...

Đột nhiên Huyết Sọ hét một tiếng, song chưởng vung lên, hai luồng áp lực nặng như núi, ép Ngô Tiểu My lùi lại mấy bước. Đồng thời hai bàn tay lão Huyết Sọ vò xát một lúc, rồi đánh tạt ra...

Đã từng nếm qua cái quái công làm tiêu tan công lực đối phương này của lão Huyết Sọ rồi, Thượng Chí biết Tiểu My sắp nguy đến nơi, vội quát lớn:

- Cô nương! Coi chừng lão...

https://thuviensach.vn

Ngô Tiểu My đã bận xoay trở, nào nghe gì đâu. Hơn nữa lời Thượng Chí phát ra thì đã muộn...

Tiểu My vừa lúc định phản công chợt thấy từ lòng song chưởng của Huyết Sọ lóe sáng lên, nội lực của nàng tự nhiên tân mát đâu hết. Kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh, Tiểu My chưa kịp suy nghĩ, thì song chưởng của Huyết Sọ đã trờ tới.

Bùng! Tiếng rú thất thanh của Ngô Tiểu My nổi hẳn trong tiếng chưởng trầm hùng.

Như diều đứt dây, thân hình nàng bay bổng ra ngoài ba trượng, rồi đánh ịch một tiếng nặng nề.

Thượng Chí nhắm mắt lẩm bẩm:

- Thế là hết! Nàng đã vì ta mà vong mạng?

Tim chàng như bị ai bóp chặt, đau nhói dường như muốn vỡ ra. Uất khí trào lên cổ, Thượng Chí há mồm, phun ra búng máu tươi, thân hình lảo đảo sắp ngã...

Hồng Nương Tử Đông Phương Linh lộ vẻ mừng rỡ, dời bước tiến về phía Huyết Sọ bà ta như xúc động lắm mở miệng định nói...

Lão Huyết Sọ phát ra mấy tiếng lí nhí như rên, rồi buông tiếng cười hô hố thích thú.

Đột nhiên vung tay một cái, chiếc đầu máu bị luồng kình lực hút bay bổng rơi vào tay Huyết Sọ. Đồng thời lão ta xoay người lại, vươn tay kẹp Thượng Chí vào nách, phóng người chạy như bay...

Hồng Nương Tử vừa há miệng thì Huyết Sọ đã biến mất rồi, bà ta thở dài não nuột, đếm bước quay đi...

https://thuviensach.vn

Thượng Chí biết phần khó sống dưới tay lão Huyết Sọ này, nhưng chàng không còn sức phản kháng. Cánh tay rắn chắt như thép nguội của lão Huyết Sọ, kẹp cứng ngang hông Thượng Chí chạy vun vút, gió thổi ào ào qua tai Thượng Chí, chàng có cảm tưởng mình đang từ trên cao rớt xuống.

Thượng Chí nghĩ đến thù nhà chưa trả, sứ mệnh chưa thành, lòng không khỏi đau đớn.

Thoạt nhiên Thượng Chí liên tưởng đến Ác Quỉ Châu Bài và Phật Thủ Bảo Cập trong người, thì lo lắng không yên. Nếu để hai bảo vật ấy lọt vào tay lão đại sát tinh này thì giang hồ sẽ ra sao? Chắc máu sẽ chảy! Chảy mãi không ngừng.

Chàng đang suy nghĩ tìm cách cho hai bảo vật này khỏi rơi vào tay lão Huyết Sọ, để tránh ngày tận diệt của giới võ lâm...

Thượng Chí mở mắt trước mặt chàng là dãy núi liên hoàn, nối đuôi nhau chạy mút tầm mắt. Trời đã đứng bóng! Ánh nắng vàng chói lọi trải trên vạn vật, những mõ đá bám víu nhau nằm dọc theo vách núi như một bức tường thành kiên cố.

Huyết Sọ đưa chàng đi từ đỉnh núi này sang tháp núi khác, thân hình lão thoăn thoắt bước nhanh trên những mô đá gập ghềnh, ven những vực sâu thăm thẳm. Thượng Chí không sao hiểu nổi lão sát tinh này định đưa chàng đến đâu? Lão còn muốn gì nữa chứ?

Trong khi ấy, một bóng người nhỏ nhắn, đang đuổi theo sau lão Huyết Sọ không xa lắm, với công lực của lão sát tinh mà chẳng phát giác được có người đang theo dõi, thì đủ biết thân thủ của bóng người nhỏ nhắn đâu phải thường.

Không biết đã vượt qua bao nhiêu đồi núi rồi, trước mắt Thượng Chí đã hiện ra một sơn cốc sâu thăm thẳm, vách đá dựng ngược ngạo nghễ với trời

https://thuviensach.vn

xanh. Từ trên nhìn xuống không thấy đáy, chỉ trông được một lớp sương mù trắng xóa treo lơ lửng lưng chừng cốc.

Thượng Chí chợt nghĩ:

- Trước sau cũng thế, chi bằng ta tự hủy mình hay hơi, như thế có thể bảo toàn hai báu vật khỏi lọt vào tay lão ác ma và tránh cho quần hùng nhưng trận huyết ấn kinh người...

Nghĩ thế, Thượng Chí liền vận hết tàn lực vào đầu ngón tay, đột nhiên điểm mạnh vào Khí Hải huyệt của Huyết Sọ...

Hành động của Thượng Chí ngoài ý tưởng của lão Huyết Sọ, nên lão ta không sao xoay trở kịp, nhưng cũng may cho lão là chân lực của Thượng Chí đã kiệt rồi, nếu không mạng lão e khó bảo toàn được...

Bị vố bất ngờ này, lão Huyết Sọ chỉ kịp kêu ái một tiếng, cánh tay đang kẹp Thượng Chí buông thõng xuống...

Không để mất cơ hội, Thượng Chí vùng mạnh một cái, thân hình chàng đã thoát khỏi cánh tay của lão Huyết Sọ như một viên sỏi nhỏ lao vun vút xuống vực thẳm.

Chẳng mấy chốc viên sỏi con ấy đã mất hút trong lớp sương mờ, Sơn cốc vẫn lạnh lùng, tầng đá dựng ngược vẫn trơ trơ như thử thách cùng năm tháng! Làn sương mù không chút dao động, một cơn gió thổi qua hờ hững ve vãn trên mọi vật. Đâu đây, có tiếng rầm rì của cây lá bàn chuyện mất công của cuộc đời.

Huyết Sọ đưa tay chộp, nhưng đã muộn tay lão chỉ vớ vào không khí. Lão tức giận giậm chân thở dài rồi dõi mắt nhìn sơn cốc...

Trong khi ấy, bóng người nhỏ nhắn theo sau đã chứng kiến được tấm thảm kịch ấy, thân hình loạng choạng suýt gục xuống...

https://thuviensach.vn

Người ấy là ai? Có liên can gì với Thượng Chí chăng?

Bóng người nhỏ, nhắn kia chẳng ai khác hơn Đông Phương Huệ! Mối tình của nàng đối với Chí ca ca tưởng đã chấm dứt được sau chiếc hôn nồng cháy ân tình, nhưng không...

Đông Phương Huệ thấy người yêu quí nhất đời đã chôn mình dưới sơn cốc, tim nàng đau nhói như bị ai bóp mạnh, mắt nàng mờ dần, mờ dần... bóng đen đủ vĩnh viễn xuống trong đời nàng!

Đông Phương Huệ nói như mơ:

- Cha! Cha đã chà nát hạnh phúc đời con rồi! Cha đã giết chàng! Chí ca lòng em...

Những tiếng nói từ tâm thâm uất nghẹn, như than thở cùng ngoại cảnh vô tri, âm vang hòa lẫn với tiếng cựa mình của cây cỏ, tạo thành một tấu khúc âm thầm buồn não nuột.

Nhiều lúc nàng muốn nhảy ra, nhưng lại sợ làm kinh động thân phụ, nên thôi.

Nàng hy vọng cha nàng sẽ bỏ đi.

Nàng khóc! Nước mắt đẫm ướt cả mặt, cảnh vật trước mặt nàng chỉ còn lờ mờ và nhảy múa loạn xạ...

Đông Phương Huệ hình dung được chí ca của nàng đang giãy chết đau đớn! Máu thịt lẫn lộn! Đôi mắt! Đôi mắt chàng đang tha thiết nhìn nàng kìa! Miệng ấp úng như muốn nói những lời yêu đương đắm đuối, nhưng lại câm lặng. Làn môi nhợt nhạt đã mím lại, đôi mắt thất thần từ từ khép kín...

Đông Phương Huệ muốn gào thét lên cho mọi sự biến đổi của vũ trụ phải ngừng lại, trước cái chết của Chí ca nàng! Một đám mây bạc vắt vẻo

https://thuviensach.vn

trên nền trời xanh màn u tối, như vầng tang trắng ngàn đời.

Nàng nhắm mắt lại, miệng lẩm bẩm:

- Cũng được! Như thế là hay hơn cả, ta và chàng sẽ vĩnh viễn gần nhau, chẳng một mãnh lực nào xoay chuyển nổi. Việc ân oán trên đời kể như không thành vấn đề nữa! ...

Rồi mỉm cười ngây dại:

- Chí ca! Chàng đợi em đi với nhé! Ừ! ... Chí ca lại chê em rồi! ... em giận Chí ca mà xem... Bắt đền Chí ca đấy...

Đông Phương Huệ mở mắt, Huyết Sọ đã đi từ hồi nào rồi.

Đưa tay chùi nước mắt Đông Phương Huệ đứng dậy chậm chạp lê từng bước đến phía sơn cốc. Nàng thất thểu như kẻ mất hồn, bóng nắng in xuống thành vệt đen, len lỏi vào hốc đá, bụi cây, chập chờn đùa giỡn...

Đông Phương Huệ đã đứng đúng vào chỗ Thượng Chí rơi khi nãy thân hình nổi bật trong vùng núi hoang vu như tượng thần vệ nữ man dại.

Làn gió thổi nhẹ, hất ngược những sợi tóc đen huyền ra sau, đỗ xuống trán, chảy dài trên má. Gương mặt trắng muốt của nàng bất động, làn môi tái ngắt lạnh lùng, đôi mắt cô động cả bầu trời sầu thảm... Toàn thân nàng toát ra một sức quyến rũ mãnh liệt, cái buồn của giai nhân là sợi dây buộc chân kẻ anh hùng, là những bài thơ diễm tình của khách thi nhân.

Đột nhiên mắt nàng lóe lên tia sáng kỳ dị, hướng vê phía trời xa rồi cúi xuống nhìn sơn cốc.

Tâm trí Đông Phương Huệ lúc này đã khủng hoảng đến cực độ, nàng không còn làm chủ được nàng nữa, đôi mắt thất thần như xuyên thủng làn sương mù trắng đục. Kìa!

https://thuviensach.vn

Rõ ràng Chí ca nàng đang giơ tay vẫy nàng, miệng mỉm cười tình tứ...

Đông Phương Huệ rú lên cười lanh lảnh điên dại rồi gào lên.

- Chí ca ca...

Thân hình nàng rung động mạnh... tiếng cười dứt hẳn! Âm thanh của gió ào ào rít bên tai nàng như khúc nhạc ân tình muôn thuở...

Sơn cốc vẫn lạnh lùng! Đâu đây có tiếng gió rầm rì mách chuyện hai người, mình lá hoa lắc đầu bảo chuyện thị phi...

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Suýt Chết Trong Tai Biến

Nhắc lại khi Hoàng Thượng Chí thoát tay lão Huyết Sọ và rơi xuống sơn Cốc. Thân hình chàng như viên sỏi, rơi càng lúc càng mau, gió thổi bên tai ào ào, da thịt dường như sắp nứt cả ra. Chàng nghe rõ tiếng quần áo xát với không khí kêu lên bần bật, muốn dứt tung ra cả, Thượng Chí nhắm mắt buông mình cho số mạng.

Trong lúc ấy, tâm hồn chàng trở nên thanh thản là thường, việc ân oán trên giang hồ không còn lý do nào vướng bận đến chàng nữa.

Đã muốn chết, thì cái chết đối với người ta không còn đáng sợ nữa! Trái lại làm người ta có cảm tưởng mình đang bước sang ngưỡng cửa một kiếp sống khác, nơi đấy có vạn cánh tay đang mở rộng chờ họ.

Thượng Chí rất mãn nguyện về cái chết của chàng, vừa yên thân lại vừa tránh được báu vật khỏi rơi vào tay ác ma và như thế dầu muốn hay không chàng đã cứu cả giới võ lâm thoát vòng máu lệ.

Không bao lâu, thân hình chấn động một cái rất mạnh, chàng cảm thấy lờ mờ toàn thân chàng bị ấn xuống một cái, rồi lại đưa lên như cũ. Sau đó chàng không còn biết gì nữa!

Khi chàng tỉnh dậy, cảm giác đầu tiên là gân cốt chàng như rã rời, đau buốt như dần vậy. Không chịu nổi đau nhức, chàng cất tiếng rên khe khẽ...

https://thuviensach.vn

Chàng vội mở mắt, chung quanh chàng là một màng đen dày kịt, man mát hơi nước...

Không biết đây là đâu, nhưng chàng chắc chắn mình còn sống. Sự khám phá này khiến Thượng Chí sung sướng phát điên lên được.

- Ta chưa chết! Hoàng Thượng Chí còn sống!

Chàng lẩm bẩm như kẻ mất hồn. Rồi đưa tay rờ rẫm xung quanh, tay chàng chạm vào những sợi vừa tròn vừa dài, chéo nhau, chằng chịt như một mạng lưới. Thượng Chí đoán, có lẽ đây là những rễ cây rừng. Nhưng chàng chưa biết đây có phải là đáy cốc không.

Chỉ rủi một tí thôi thì thân thể Thượng Chí giờ đây chỉ còn đống thịt vụn.

Rõ ràng tử thần đã đến mà chưa vung hái! Thật kỳ lạ thay! ...

Bao ký ức đến vùng dậy rúc rỉa Thượng Chí, chàng cảm thấy việc ân oán giang hồ lại nổi lên:

- Bây giờ chữa thương là việc cần nhất!

Nghĩ thế Thượng Chí cắn răng chịu đau, chống tay ngồi dậy, nhắm mắt định thần, bắt đầu chữa thương.

Chánh khí của chàng giờ đây đã tan nát hết, việc tụ lại không phải dễ. Suốt một giờ vận hành công, trán lốm đốm mồ hôi mà chỉ thông được mấy kinh mạch, hơi sức đã về nhưng rất yếu.

Không dám gián đoạn, Thượng Chí đem toàn lực vừa hội được đã thông các đạo huyệt.

Qua độ hai giờ thì chân nguyên khí công đã có phần sung mãn, luồng nhiệt lực ào ạt xông vào các đại mạch như một đạo binh hùng hậu. Chẳng

https://thuviensach.vn

mấy chốc đã thông được bát mạch.

Thượng Chí vận đi vận lại mấy lần, ngoại cảnh không còn chi phối chàng nữa, thần trí trở nên minh mẫn dị thường.

Tuyệt cốc vẫn bao trùm một màu tối đen, không còn phân biệt được ngày đêm nữa.

Thượng Chí đột nhiên thở dài khoan khoái, chàng cảm thấy công lực sung mãn vô cùng, liền mở choàng mắt, cảnh vật đã hiện lờ mờ trước mặt. Chàng thấy mình đang ngồi trên một tấm lưới kết bằng rễ cây, trên là những tảng đá mọc sừng sững, chấu ngọn lên trời, dưới là đáy cốc, những mũi đá nhọn liễu xen lẫn trong rừng cây dày đặc như những thanh kiếm lạnh lùng ánh thép.

Bất giác Thượng Chí hít mạnh một cái, rởn gai ốc, chàng nghĩ nếu rơi phải xuống đáy thì thân thể này sẽ là miếng mồi ngon cho những mũi đá nhọn hoắt đó...

Thoạt nhiên trong trí chàng hiện lên hình ảnh một kiểu nữ...

Nàng là Ngô Tiểu My!

Nhớ lại trước khi bị lão Huyết Sọ, bắt đi, Tiểu My đã quyết tử cùng lão ta. Sau nàng bị lão đại sát tinh đánh ngã... Nghĩ đến đó bất giác Thượng Chí than thở:

- Vì ta mà nàng phải chết! Tình nàng sâu như biển cả, ân nàng cao vượt Thái Sơn món nợ này không bao giờ đáp được...

Hai giọt lệ long lanh leo xuống gò má, chàng bị xúc động mạnh.

Nàng đã yêu chàng tha thiết, tình yêu ấy chàng có biết, mà không thèm đoái hoài tới. Tuy sự lãnh đạm làm nàng đau khổ nhưng nàng vẫn yêu, để

https://thuviensach.vn

rồi cuối cùng phải chết!

Chết vì chàng.

Thượng Chí thở dài ảo não, chàng tự hỏi:

- Có phải chăng trời đã dành sẵn bao sự bất hạnh trên đời này để tặng nàng? Ta phải báo thù! Phải trả thù cho nàng! Nhưng làm thế linh hồn nàng ở bên kia có hài lòng chăng? ...

Chàng đã rơi hoàn toàn vào lưới tình cảm của Ngô Tiểu My! Đó có phải một lỗi lầm chăng? Có đáng trách chăng? ...

Thượng Chí giật mình chàng mới nghe có tiếng hừ gần đâu đây. Rõ ràng tiếng con gái! Quái lạ! Hay nàng cũng như chàng? Không lý lại có người ở dưới đây sao.

Thượng Chí không sao hiểu nổi...

Dáo dác một lúc, Thượng Chí bắt gặp một bóng người thon thon nằm vất vẻo trên nhánh cây chìa ra ngoài vực, một nửa thân hình nàng đã trườn xuống, lủng lẳng giữa trời.

Cành cây còn dao động, người nàng bị trút dần xuống theo đà nhún của cây.

Xạt! Thân hình nàng trụt xuống...

Không kịp suy nghĩ, Thượng Chí nhún chân nhảy tới, nhanh như chớp chộp ngang eo ếch nàng vực lại, đặt trên cành cây.

Gương mặt trắng bệt của nàng hiện dưới mắt Thượng Chí...

Toàn thân chàng run rẩy, thét lên một tiếng kinh ngạc như bị điện giật...

https://thuviensach.vn

Người con gái ấy đúng là Đông Phương Huệ!

- Tại sao nàng lại đến nông nổi này? ... Khó nghĩ quá!

Đặt nàng vào lòng. Thượng Chí cất giọng run run:

- Huệ muội! ... Huệ muội! ...

Vẫn không thấy phản ứng nào, Thượng Chí lay vai nàng gọi lớn:

- Huệ muội! ... Huệ muội! ...

Đông Phương Huệ từ từ mở mắt, trao tráo nhìn Thượng Chí. Mắt chớp lia lịa, ngửng đầu nhìn sát vào mặt chàng, mặt nàng ngơ ngác thảm hại vô cùng.

Môi mấp máy một lúc lâu mới nói được:

- Chí ca!

- Huệ muội!

Đông Phương Huệ run rẩy:

- Người có phải là Chí ca ta chăng?

Thượng Chí cảm động nói:

- Huệ muội! Anh là Chí ca ca đây! ...

Gương mặt trắng bệch đã lấy lại chút sinh khí, hồng hồng như vừa thoa một lớp phấn đỏ, mỉm cười sung sướng.

Chợt Đông Phương Huệ xịu mặt lại, nói:

- Địa ngục âm ty nào dễ sợ như người ta nói đâu! Dù...

https://thuviensach.vn

Thượng Chí hơi hiểu, nói:

- Huệ muội! Em nói gì thế?

- Em muốn nói âm tì không có gì đáng sợ cả, vì đã có anh bên em, anh sẽ...

- Em nói gì kỳ cục vậy?

Đông Phương Huệ thỏ thẻ:

- Ở dương thế chúng mình không thể thực hiện mộng ước, nay chết rồi chẳng có gì ngăn cản được tình yêu của đôi ta. Chí ca sẽ là của em mãi mãi, phải không anh?

Thượng Chí trợn mắt, nói:

- Huệ muội! Em bảo ai chết?

- Anh! Em!

Thượng Chí xúc động mãnh liệt, ghì chặt Phương Huệ, âu yếm:

- Huệ muội! Ta còn sống! Em lầm rồi!

- Sao, ta còn sống à?

- Phải! Em đừng có dại cuồng nữa nhé?

Đông Phương Huệ tròn mắt nói:

- Ta... chúng ta chưa chết thật sao?

- Không lý anh dối em à?

https://thuviensach.vn

Phương Huệ nhắm nghiền mắt lại, nước mắt đượm ướt rèm mi rồi đột nhiên ôm chầm lấy Thượng Chí khóc như mưa.

Thượng Chí sững sờ, hỏi:

- Huệ muội! Sao em lại khóc?

- Chí ca! Chúng mình sao không chết cho yên!

- Hả! Em muốn chúng ta chết à?

- Phải!

Thượng Chí rung động toàn thân, kích động mãnh liệt, nói:

- Em điên rồi sao?

- Không! Em vẫn tỉnh đấy chứ, sống làm gì khi chúng ta phải xa nhau, chết đi chúng ta sẽ mãi mãi gần nhau...

- Huệ muội! Em chớ dại...

Đông Phương Huệ đưa tay bịt mồm Thượng Chí, nói tiếp:

- Chí ca! Để em nói đã! Cha em là thù nhân huyết hận của anh. Em không có quyền ngăn cản anh báo thù. Và không thể đứng nhìn máu tanh rửa tòa Quỉ Bảo!

Chí ca! Mọi việc đã được định mệnh an bài cả, anh và em là hai nạn nhân...

Tiếng nàng nghẹn ngào, nức nở. Thượng Chí siết chặt nàng vào ngực, chàng không biết phải nói gì đây cho phải đạo, cứ ấp úng mãi, rồi nín luôn.

Trái ngang thay cho tình duyên của cặp trai tài gái sắc!

https://thuviensach.vn

Đông Phương Huệ chớp mắt, buồn bã nói:

- Chí ca! Anh có nhớ lúc chúng ta từ biệt nhau không? Anh có biết lòng em lúc đấy chăng? Khi ấy em tự thấy mãn nguyện lắm rồi, muốn ôm ấp chiếc hôn nồng cháy ân tình của anh đã ban sưởi ấm cho quãng đời còn lại. Vì thế nên em định đi đến một nơi xa xôi, tìm sự giải thoát tâm hồn, nhưng em không đủ can đảm, và quay về em...

Nói đến đây Đông Phương Huệ ngừng lại, tha thiết, nhìn Thượng Chí, rồi tiếp:

- Em mong được chết trước mắt anh, được chính tay anh chôn cất...

Thượng Chí xúc động vô cùng, giọng chàng lạc hẳn:

- Huệ muội! Em đừng nghĩ dại như thế!

Rồi như chợt nhớ, chàng hỏi:

- À! Mà tại sao em lại rơi xuống sơn cốc này chứ?

- Em muốn theo anh!

- Ồ! Huệ muội, em... em...

Đông Phương Huệ cười đau khổ:

- Chính mắt em mục kích anh bị gia phụ bắt đi, sau lại thấy anh nhảy xuống...

- Gia phụ?

- Phải! Em cứ đuổi theo mãi, không tìm được phương cách nào cứu anh...

Thượng Chí thở dài:

https://thuviensach.vn

- Sai bét cả! Hắn không phải cha em đâu.

Đông Phương Huệ trợn mắt:

- Sao! Không phải cha em à?

- Đúng đấy!

Phương Huệ buột miệng:

- Ồ! Lạ thực! Vậy lão là ai?

- Huyết Sọ giả!

Phương Huệ đột vùng khỏi tay Thượng Chí ngạc nhiên hỏi:

- Huyết Sọ giả?

- Ừ! Chính hắn đấy!

- Nhưng xem...

Thượng Chí cướp lời:

- Lối phục sức, cũng như võ công của hắn đều giống y lệnh tôn, khiến giới giang hồ không phân được chân, giả...

- Nhưng tại sao ca ca lại biết?

Thượng Chí đáp:

- Anh có một lần đã vào Quỉ Bảo và giao đấu với lệnh tôn, xét về công lực thì hỏa hầu của hắn còn kém lệnh tôn xa, Hơn nữa hắn cũng tự nhận là đã mạo danh lệnh tôn.

Phương Huệ gật đầu, nói:

https://thuviensach.vn

- Ca ca nói có lý lắm! Em cũng cảm thấy rất kỳ lạ, vì trước khi em ra đời, thì thân phụ đã thề là chẳng bao giờ bước chân ra khỏi Quỉ Bảo! Vậy mà lại có Huyết Sọ xuất hiện, em tưởng cha em đã hủy lời thề, nào ngờ lại có người giả mạo!

Thượng Chí đột nhiên hỏi:

- Tại sao lệnh tôn thề không xuất hiện giang hồ nữa?

Phương Huệ ấp úng:

- Cái này... cái này...

Mắt nàng đỏ lên, rồi dịu giọng:

- Ca ca tha lỗi cho tiểu muội nhé! Qui luật của Quỉ Bảo rất khắt khe, không cho ai thố lộ một chữ nào về bí mật trong Bảo cả. Dù người ấy là con đi nữa!

Thượng Chí mỉm cười thông cảm:

- Không hề gì! À! Mà việc mạo danh này lệnh tôn đã hay chưa?

- Chưa!

- Chắc như vậy à?

Phương Huệ đáp cương quyết:

- Chắc! Vì Quỉ Bảo đã đoạn tuyệt với giới giang hồ, trừ em là người duy nhất được ra vào thôi! Nhưng em cũng chỉ mới nghe lần đầu!

Sắc mặt Thượng Chí hơi biến đổi, chàng đang tìm cách dò xét xem trong hai người chân, giả Huyết Sọ, ai là thù nhân của dòng họ Hoàng...

https://thuviensach.vn

Nếu lời của Đông Phương Huệ đúng, thì Quỉ Bảo Chủ Nhân đã mười mấy năm không rời Quỉ Bảo, như thế hung thủ của vụ thảm sát Hoàng Gia Trang chính là Huyết Sọ giả. Nhưng theo lời truyền của giới võ lâm thì Huyết Sọ giả mới xuất hiện giang hồ không lâu. Thật rắc rối!

Quỉ Bảo Chủ Nhân đã thề tuyệt giao với giang hồ, trước hay sau vụ án của Hoàng Gia Trang?

Căn cứ lời nàng nói thì Quỉ Bảo đã tuyệt giao với giang hồ trước khi nàng ra đời, và theo tuổi tác của nàng mà xét, lời thề kia đã cách đây gần hai mươi năm rồi. Còn vụ án của Hoàng Gia Trang lại xảy ra không qua mười sáu năm! ...

Và Thất Hồn Nhân đã nhiều lần khuyên chàng vào yết kiến Quỉ Bảo Chủ Nhân, để nói cho lão Bảo Chủ biết về thân thế của chàng! Sao lại lạ lùng thế? Theo bà ta thì việc này quan hệ nhất, trong việc phục thù của chàng! Có thực chăng! ...

- Chí ca nghĩ gì mà thừ người ra thế?

Thượng Chí giật mình cười gượng gạo, nói:

- À! ... à... Anh đang nghĩ xem ai là kẻ thù của dòng họ Hoàng!

Phương Huệ rúng động toàn thân, chợt mắt nàng lóe lên tia sáng kỳ dị, rồi nói:

- Chí ca! Anh nói cho em biết về gia thế của anh đi!

Thượng Chí đáp giọng buồn buồn:

- Chi vậy em?

- Em muốn chứng minh một việc?

https://thuviensach.vn

- Việc gì vậy?

Phương Huệ nghiêm giọng:

- Xem ai là thù nhân của ca ca!

Thượng Chí sững sờ nói:

- Không dễ như em tưởng đâu! Mà em chứng minh bằng cách nào?

- Ca ca đừng lo? Em sẽ hỏi Cha em việc này.

Thượng Chí xúc động vô cùng, chàng đưa mắt tha thiết nhìn Đông Phương Huệ, rồi cúi xuống.

Lời nàng nói rất phải, đấy là phương pháp hiệu quả nhất trong việc trung thủ phạm của vụ án Hoàng Gia Trang, chàng rất vui mừng, nhưng cũng thầm lo sợ. Nếu đúng cha nàng là hung thủ thì sao? ... Nàng sẽ tính như thế nào?

Nghĩ vậy, Thượng Chí liền nói:

- Huệ muội à! Nếu... nếu...

Cười đau khổ, Đông Phương Huệ cướp lời:

- Nếu sự thật chứng minh Cha em là hung thủ thì em phải tính sao? Chí ca muốn nói thế chứ gì?

- Cái này...

Phương Huệ cười khô khan, thu hết can đảm nói:

- Chí ca! Nếu không phải thì trời đã theo ý nguyện của ta còn trái lại chính cha là... hung thủ... thì... em...

https://thuviensach.vn

Thượng Chí hốt hoảng:

- Thì sao em?

- Thì em... thì em không sao cả! ... Vận mệnh đã đặt thế ta khó cưỡng lại được!

Thượng Chí cắn chặt răng, rồi cất giọng cương quyết:

- Huệ muội! Tình em đối với anh sâu rộng như biển cả, nghĩa tựa như núi cao, nhưng phụ thù không thể không trả. Nếu vận mạng đã an bài như thế, thì anh đành phụ lòng em, nhưng khi trả xong thù hận rồi, anh sẽ tự hủy diệt để đáp đền phần nào với bạn tri kỷ!

- Chí ca! Anh... anh không được làm như thế! Em...

Phương Huệ cảm xúc đến nghẹn lời, nàng ngã vào lòng người yêu nức nở...

Thật oái oăm thay cho cặp trai gái bất hạnh bên tình bên hận! Tạo hóa thử trêu họ chăng?

Thượng Chí vốn là một con người lạnh lùng trước đàn bà, nhưng đối với đứa em kết nghĩa này thì khác. Tình nghĩa nàng đối với chàng thật quá sâu đậm do đó nàng đã khơi lại được bản chất yếu thương tự nhiên và chiếm được trọn vạn tình yêu ấy.

Tiếng nức nở của Đông Phương Huệ làm cảnh vật thêm phần thảm não, nước mắt giẫm ướt cả vạt áo Thượng Chí...

Còn Thượng Chí chỉ biết ngồi yên lặng, nhìn đám sương trắng đục như sữa treo lơ lửng trên đầu. Chàng muốn tìm lời an ủi bạn tri kỷ, nhưng chẳng biết phải nói gì...

https://thuviensach.vn

Đột nhiên Đông Phương Huệ ngước mặt nhìn Thượng Chí, đưa tay áo chùi lệ nước mắt, nói:

- Chí ca! Nói thân thế của anh cho em đi!

Thượng Chí cắn chặt răng, rồi nói:

- Huệ muội! Em chỉ cần hỏi cha em:

Cách đây mười sáu năm, vụ huyết án thảm khốc của hai họ Hoàng, Trương, có phải do người gây ra không? Như thế cũng đủ rồi!

Mặt tái nhạt, Phương Huệ gật đầu một cái, rồi nói:

- Thôi được! Chí ca à! Rời khỏi sơn cốc này rồi, cảm phiền anh đợi em nơi bến sông, chỗ trước kia ta đã kết tình huynh đệ đấy! Chờ em ra trả lời. Nếu quá hai ngày mà không thấy em ra... thì...

Thượng Chí hỏi gấp:

- Thì sao?

- Thì em... em... sẽ không còn sống trên đời này nữa, và như thế anh cứ thực hiện ước nguyện...

- Huệ muội! Em...

Thượng Chí kinh hoảng buột miệng, rồi ngẩn ra. Giòng nước mắt ngập ngừng lăn tròn xuống má. Lòng đau như dao cắt, Thượng Chí cắn chặt răng nén tiếng thở dài não nuột. Chàng yêu nàng, nhưng không quên thù được, trong hai chàng phải chọn một. Dĩ nhiên mối cựu thù huyết hải của Hoàng Gia Trang không thể không trả được.

- Ca ca à! Việc gì đến sẽ đến! Phước hay họa còn chưa phân minh, anh chớ lo nghĩ nhiều mà phiền. Bây giờ ta tìm cách rời khỏi nơi này đã.

https://thuviensach.vn

Thượng Chí gật đầu, nói:

- Huệ muội! Em có bị thương không?

- Không!

- Nếu vậy thì tốt lắm! Chúng ta đi nào.

Nói xong nắm tay Phương Huệ, hai người cùng nhảy xuống đáy sơn cốc. Trước mặt khoảng mười trượng là một vùng đất trống, phẳng phiu, cỏ mọc xanh rì, đứng lại đó nhìn phương hướng, tìm đường ra...

Họ là hai người vừa thoát tay tử thần, gặp mặt trong tuyệt địa, câu chuyện lòng đã ngỏ cùng nhau. Nhưng hoàn cảnh của hai người quá éo le, họ không biết rồi đây họ sẽ đi về đâu. Hiện tại đối với họ quá tàn nhẫn, nên tuy không nói ra mà họ đã thấy tương lai chỉ một đêm ác mộng dài vô tận. Không biết ngày mai trời có lại sáng chăng? ...

Trong chớp mắt đã chạy được chừng năm dặm đường, sương mù đã thưa dần, những dãy núi nối thành vòng, ôm cả một thung lũng rộng lớn.

Màn đêm đã xuống tự hồi nào! Trên vòm trời đầy sao lấp lánh dãy ngân hà nằm vắt vẻo như một vòng đai dính toàn kim cương.

Hai người vẫn đi, bầu trời đã mở rộng trước mắt họ. Hai người rời khỏi sơn cốc!

Thượng Chí xoay người lại nói:

- Này Huệ muội! Anh muốn đến nơi đánh nhau khi trưa để xem thử.

Phương Huệ hỏi:

- Chí ca muốn xem gì?

https://thuviensach.vn

Thượng Chí ngậm ngùi nói:

- Anh muốn tìm một người đã vì anh, mà thiệt mạng dưới tay của lão Huyết Sọ giả.

Phương Huệ hỏi vội:

- Ai vậy anh?

- Ngô Tiểu My!

Phương Huệ cau mày:

- Chí ca! Có phải cô gái định hủy mả ở trên ngọn Cương Lĩnh gần Liên Hoàn Thao khi trước chăng?

- Phải đấy.

Phương Huệ nói:

- Như thế khỏi phải đi nữa!

Thượng Chí trố mắt, hỏi:

- Tại sao?

- Tại vì cô ta chưa chết! Em đã chính mắt thấy cô ta rời khỏi chỗ ấy nhưng xem thương thế cô ta rất trầm trọng đấy Chí ca à!

Thượng Chí thở dài một hơi khoan khoái như trút một gánh nặng, nói:

- Anh... anh có lỗi với nàng rất nhiều! Anh...

Phương Huệ mỉm cười cắt lời:

- Chí ca à! Ngô cô nương đối với anh tình nghĩa cao như núi...

https://thuviensach.vn

Thượng Chí hốt hoảng:

- Huệ muội! Đừng nhắc đến việc ấy làm gì, anh phải đến bến Liễu Lâm cạnh đấy, có việc cần làm.

Đông Phương Huệ lặng lẽ gật đầu, nhanh bước theo Thượng Chí...

Khi đốn chỗ bọn phản đồ Mão Tam Hữu bị Âm Sát Mạc Tú Anh sát hại, Thượng Chí thấy một khoảng đất khá rộng, lô nhô những gồ đất nho nhỏ và quanh đây không thấy một xác tử thi nào. Thượng Chí đoán năm vị trưởng lão y lệnh chàng, những gồ đất kia chắc là mả của bọn phản đồ Mão Tam Hữu.

Nhưng năm trưởng lão đâu? Đây rất gần trận chiến, như thế nếu không gặp chuyện bất ngờ thì nhất định họ phải tìm đến đấy...

Gió đêm mang nhiều hơi nước của con sông trước mặt vút lên mặt mát rười rượi.

Tiếng ngàn dương rù rì, tiếng côn trùng rỉ rích và đâu đây có tiếng nhạn kêu sương buồn bã... Những âm thanh hỗn độn ấy, có phải chăng là tấu khúc của đêm trường?.

Hai người đứng lặng dưới bóng tối của rừng phi lao, từ nãy giờ họ chưa nói với nhau lời nào cả.

Bỗng nhiên Đông Phương Huệ hỏi nhỏ:

- Chí ca! Cái gì đấy anh?

- Mồ mả!

- Mả ai mà nhiều vậy?

- Phản đồ của bổn môn!

https://thuviensach.vn

Đôi mắt Phương Huệ mở rộng, trong bóng tối chỉ thấy được hai điểm sáng lóng lánh.

- Bổn môn? Sư môn của Chí ca...

Thượng Chí biết nàng khó đoán nổi, nên chàng vội kể sơ lược việc chàng được Ma Trung Chi Ma truyền vị cho nàng nghe.

Đông Phương Huệ thở dài:

- Như vậy Chí ca đã là Đế Quân đời này của Thiên Nam Ảo Ma Cung rồi!

Thượng Chí ngơ ngẩn một lát rồi nói:

- Huệ muội à! Đó là sứ mệnh, nếu không anh nào thích gì những chuyện rắc rối này. Thôi chúng ta đi khỏi nơi đây hơn!

Nói xong nắm tay Phương Huệ phóng mình khỏi rừng dương.

Hai bóng người lao vút trong đêm trường. Khinh công cả hai đến mức thượng thừa.

Chân điểm nhẹ trên mặt đường, thoăn thoắt bước, trông bên ngoài dường như hai người có vẻ thảnh thơi lắm, nhưng bên trong, lòng họ rối như tơ vò.

Hai người đi suốt hai ngày đường, đến sáng ngày thứ ba thì đã đến bờ sông, trước mặt họ là tòa cổ bảo hùng vĩ.

Quỉ Bảo! Những tia nắng đầu tiên vàng vọt yếu ớt trải một lớp mỏng trên các ngọn cây cao vút, trên mõm núi, trên tòa cổ bảo lạnh lùng.

Những làn sóng chạy từ xa, vỗ nhẹ lên bờ đá, phát lên tiếng lách cách đều đặn, một cơn gió lốc mạnh làm vầng tóc của hai người tuổi trẻ rối loạn.

https://thuviensach.vn

Quỉ Bảo! Nơi chứa đựng hầu hết sự bí mật của võ lâm, tử địa của những kẻ tò mò vì hiểu kỳ hoặc vì dục vọng.

Hai người nắm tay phóng thẳng đến tảng đá to tướng trước mặt.

Đông Phương Huệ trỏ vào mũi Thượng Chí cười nói:

- Ngày trước Chí ca bắt em cắp lên đây! Rồi bây giờ võ công của ca ca...

Nói đến đây bỗng nàng yên lặng.

Chưa bao lâu mà trên mái đầu xanh của hai người trẻ tuổi đã chất chồng ngang trái, những biến cố xảy ra khiến hai người không ngờ được.

Mặt nước sông vẫn lặng lờ, nhưng có ai biết đâu nó vẫn chảy, chảy mãi.

Rồi nàng nói như mơ:

- Chí ca! Anh còn nhớ hai ta đã thề nguyền... nơi đây... Anh ơi... em khổ quá...

Tiếng nàng nghẹn ngào đứt quãng, Thượng Chí rung động toàn thân, siết chặt bàn tay nhỏ nhắn của nàng, cất giọng dịu dàng:

- Huệ muội! Anh không bao giờ quên được những ngày ấy...

Đột nhiên nàng rút tay về, nói:

- Bây giờ em vào Bảo...

- Anh ở đây chờ em hai ngày! Huệ muội cứ yên tâm.

- Không chừng chỉ cần một giờ thôi hoặc ít hơn nữa.

Thượng Chí run rẩy, cảm xúc, nói:

https://thuviensach.vn

- Không biết! Anh sẽ chờ em đủ hai ngày! Anh hy vọng... sẽ gặp lại em, nếu có mệnh hệ nào chắc anh... anh không sống nổi... em đừng dại nhé...

Phương Huệ cười thảm não:

- Chí ca! Anh đừng nói thế! Ước nguyện của anh, anh phải đạt thành... Chí ca! ...

Chí ca em yêu anh suốt đời...

Tiếng nàng nghẹn ngào, trên đôi mắt đã long lanh hai ngấn lệ, ngập ngừng lăn xuống má.

Một cơn gió lốc đến, vài ngọn lá vàng là là rơi xuống đất, chạy nhanh vài bước, rồi nằm yên...

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Thù Sâu Yêu Nhiều

Đông Phương Huệ nói chẳng ra lời, đưa tay lên che mặt rồi bỏ chạy.

Hoàng Thượng Chí đứng nhìn theo bóng nàng từ từ nhỏ dần rồi mất hút trong ngôi Quỉ Bảo.

Chàng thở dài, miên man suy nghĩ Huyết Sọ thật và Huyết Sọ giả.

Chẳng hiểu do đâu mà Huyết Sọ thật và Huyết Sọ giả từ hình dáng đến thân pháp võ công lại giống hệt với nhau như vậy. Chẳng lẽ Huyết Sọ thật vì một lý do nào đó, tị hiềm không ra mặt trên giang hồ, để cho Huyết Sọ giả thay thế mình hoành hành trong thiên hạ sao? Nếu không thì tại sao võ công họ lại giống nhau, và Huyết Sọ thật không tỏ một thái độ nào đối với Huyết Sọ giả?

Ồ! Nhất định hai bên có một liên hệ rồi...

Nghĩ đến đây, Hoàng Thượng Chí thấy tâm trạng phân vân.

Dĩ nhiên chàng hy vọng sự thật không phải như vậy. Vì nếu sự thật đúng như ý nghĩ chàng thì mối tình giữa chàng và Đông Phương Huệ sẽ ra làm sao?

Đông Phương Huệ sẽ hy sinh giữa tình và thù! Còn chàng?

https://thuviensach.vn

Không biết hoàn cảnh mình sẽ ra sao nếu sự thực phũ phàng như thế, Hoàng Thượng Chí nhắm mắt thở dài.

Không gian như chìm lặn! Bầu không khí quá nặng nề!

Thời gian đối với những kẻ chờ đợi như kéo dài ra. Hoàng Thượng Chí bồi hồi, lo lắng! Tình thủ như hai con sóng bạc nhấp nhô lôi kéo một chiếc thuyền tâm tư đang lênh đênh trên bể cả.

Mặt trời mọc rồi phải lặn! Đêm tối dẫu có dài đến mức nào rồi cũng phải sáng, thế mà tâm hồn Hoàng Thượng Chí như cứ chìm mãi trong thâm u.

Trải qua một đêm gió lạnh tuyết rơi, giờ đây Hoàng Thượng Chí nhìn vào cửa Quỉ Bảo vẫn còn cảm thấy rợn người.

Hôm nay là ngày cuối cùng đối với lời hứa hẹn của Đông Phương Huệ. Nếu nàng không ra mặt tức Quỉ Bảo Chủ Nhân hẳn là người huyết hải thâm thù của chàng rồi. Còn Đông Phương Huệ thì sẽ...

Chàng rùng mình, không dám nghĩ thêm nữa.

Thật ra mối thù của tiền nhân đã bóp nát mối tình yêu của kẻ hậu thế.

Chàng trố mắt nhìn chòng chọc vào Quỉ Bảo hy vọng Đông Phương Huệ bất thần xuất hiện...

Nhưng thời gian trôi trong lặng lẽ, và gieo trong lòng chàng một thất vọng não nề.

Cửa Quỉ Bảo như một bóng ma khổng lồ đã nuốt mất người yêu của nàng mà không thấy nhả ra để trả lại cho chàng.

Mặt trời dần dần ngã mình về hướng tây, sóng gió hắt hiu, thổi tung tà áo bập bùng in trên mặt nước.

https://thuviensach.vn

Chàng như một pho tượng thần, đứng thẳng người trên tảng đá bất động.

Thời gian trôi dần theo thất vọng...

Bỗng nhiên, chàng thở một hơi dài, buột miệng than:

- Hết rồi! Huệ muội ơi! Trên cõi thế gian này chúng ta không còn mong gặp mặt nhau nữa. Từ đây và sẽ... mãi mãi...

Hai giọt lệ cắn cỗi đeo trên hai gò má trắng nhợt của chàng như đã cạn nguồn không còn đủ sức rơi xuống nữa.

Đông Phương Huệ đã nói với chàng nếu nàng tìm được sự thật chứng minh thân phụ nàng là hung thủ trong vụ tàn sát Hoàng Gia Trang thì nàng sẽ lấy cái chết để thanh toán tình yêu!

Ôi. Nàng đem cái chết để chôn chặt mối tình yêu trong lòng thù hận của tiền nhân!

Đau đớn thay!

Nhưng hoàn cảnh ấy còn biết phải làm sao hơn khi con người chỉ là một sinh vật yếu hèn, bé mọn, mà tình yêu, thù hận bao trùm đe dọa đời sống con người như một sức vạn năng!

Tình yêu trong thù hận? Có phải Đông Phương Huệ đã bị bóp chẹt tấm thân kiều diễm kia trong chiếc bánh xe độc ác ấy không?

Nhưng giờ ước hẹn đã qua mà nàng không xuất hiện thì còn nghi ngờ gì nữa. Dĩ nhiên nàng đã tự vận, thực hiện theo lời hứa của nàng rồi!

- Huệ muội! Đại thù báo xong, Hoàng Thượng Chí này sẽ chung sống với Huệ muội nơi chín suối!

https://thuviensach.vn

Chàng lẩm bẩm độc lại lời nói này đến ba lần xem như một lời thề thốt.

Trước đây do ý thức của mẹ chàng gây ra, làm cho chàng cừu hận đàn bà.

Nhưng Đông Phương Huệ, một cô gái nhu mì sắc đẹp tựa Hằng Nga, lại đối với chàng ân sâu như biển, nghĩa trọng bằng non, quan niệm oán ghét đàn bà của chàng đã bị Đông Phương Huệ, làm phai lạt, giờ đây đứng trước Đông Phương Huệ, chàng chỉ là một con cừu non, một kẻ nặng tình mà bản năng không còn có thể tự hào như trước nữa.

Đông Phương Huệ đã vì tình mà tự vận!

Ý nghĩ ấy in vào óc chàng, Chàng nghiến răng cau mày hét lớn:

- Thù hận! Thù hận! Mi đã sát hại cả gia đình ta lại còn giết thêm người yêu của ta nữa. Ôi! Thủ hận! Thù hận! Do mi tạo ra cả.

Máu hận sục sôi! Đôi mắt Hoàng Thượng Chí đỏ ngầu như một kẻ nổi cơn điên.

Hình ảnh Hoàng Gia Trang, đêm mưa to gió lớn, cảnh tượng sương trắng đầu nhà...

Đông Phương Huệ vì yêu chàng mà tự vận...

Ôi! Thù hận! Chỉ vì thù hận!

Chàng phóng mình nhảy xuống tảng đá, rồi từ từ bước vào cửa Quỉ Bảo. Đôi mắt chàng bắn ra những tia sáng giết người! Toàn thân chàng như đang bị một lò lửa hận nung đỏ.

Chàng bước từng bước một như đang đi trong một chảo dầu sôi!

Bốn bề sóng nước rập rềnh con đường đá vào Quỉ Bảo như thu ngắn lại.

https://thuviensach.vn

Bỗng một loạt sóng bủa mạnh vào bờ chồm lên, phủ vào người chàng.

Áo quần ướt đẫm! Hơi lạnh thấm vào!

Hơi lạnh làm dịu lòng căm phẫn của chàng. Đôi mắt đỏ ngầu bỗng long lanh vài tia sáng. Chàng nhìn vào cửa Quỉ Bảo lòng lâng lâng nhớ đến việc đã qua!

Lần trước chàng vâng lệnh sư phụ Ma Trung Chi Ma đến Quỉ Bảo trả thù, chàng đã thảm bại dưới tay Chủ Nhân Quỉ Bảo. Nếu không có Đông Phương Huệ giải cứu thì có lẽ chàng đã bị giam hãm trong Quỉ Bảo suốt đời rồi.

Ý nghĩ ấy cho chàng ngao ngán, nghĩ thầm:

- Hiện nay ta vẫn chưa phải là đối thủ của Chủ Nhân Quỉ Bảo.

Hàm răng nghiến chặt, chàng đưa tay vào bụng sờ chiếc Phật Thủ Bảo Cập rồi tự nhủ:

- Hay là ta phải để ra một thời gian luyện tập những võ công ghi trên Phật Thủ Bảo Cập trước đã, rồi sẽ trở lại đây cùng Quỉ Bảo Chủ Nhân thanh toán mối thù. Liệu báo thù lần này rất hệ trọng, nếu ta nóng nảy để thất bại lần nữa chẳng những ta bị thiệt thân mà còn làm cho sư phụ và sư thúc ta ở dưới suối vàng không an lòng.

Ý nghĩ ấy đã làm cho chàng chùn bước!

Chàng đưa mắt nhìn lên Huyết Sọ gắn trên cửa Quỉ Bảo.

Huyết Sọ vẫn với màu máu tươi chứa bao nhiêu thù hận đối với võ lâm trong giang hồ.

Nhìn qua một lúc lâu, chàng quay mình trở lại, lững thững trên con đường đá, đầu gục xuống, mắt lờ mờ.

https://thuviensach.vn

- Quỉ Bảo Chủ Nhân là thủ phạm trong vụ tàn sát Hoàng Gia Trang không còn nghi ngờ gì nữa. Đông Phương Huệ hẹn với chàng mà không gặp mặt, điều đó đã chứng minh ý nghĩ chàng là đúng.

Nhưng tại sao Thất Hồn Nhân lại khuyên chàng đến Quỉ Bảo khai rõ tung tích của chàng với ông ta? Như thế Thất Hồn Nhân có dụng ý gì? Chẳng lẽ bà ta muốn làm hại Thượng Chí?

Không không! Một ngàn lần không! Thất Hồn Nhân đã phải hy sinh chặt tay để cứu chàng thì có lý gì lại xúi chàng làm điều tai hại? Lòng lo lắng của Thất Hồn Nhân đối với chàng mông mênh như bể cả kia mà!

Càng nghĩ đầu óc Hoàng Thượng Chí càng như điên loạn lên.

Chàng quyết định không cần suy nghĩ thiệt hơn nữa, mà chỉ lo đến cuộc báo thù.

Đưa mắt nhìn cửa Quỉ Bảo một lần chót nữa, Hoàng Thượng Chí lẩm bẩm:

- Ngày ta trở lại đậy phải là ngày Quỉ Bảo trở thành đống gạch vụn! Huệ muội! Ta cầu nguyện cho vong hồn Huệ muội được an lạc trong cõi u minh.

Dứt lời, Hoàng Thượng Chí phóng mình ra khỏi con đường đá, trước cửa Quỉ Bảo rồi dùng khinh công chạy vun vút, biến mình trong ánh nắng chiều mờ.

Ôi! Một chàng trai tuấn tú, võ công siêu việt, mang trong thâm tâm một trạng thái khác thường là ghét đàn bà thế mà giờ phút này con người hách dịch ấy lại phải lụy tình, đau khổ bởi tình yêu thì thật là chuyện đáng buồn cười.

Chàng nghĩ đến Vân Ám Cốc, nơi mà chàng vừa thoát khỏi tay tử thần, nếu chàng đến đó ẩn mình để luyện các môn pháp trong Phật Thủ Bảo Cập

https://thuviensach.vn

thì tiện biết bao. Ồ đó chắc chắn sẽ không xảy ra điều gì có thể quấy rầy chàng được.

Quyết định như thế, Hoàng Thượng Chí cất bước theo con đường nhỏ hướng về phía rừng sâu.

Nhưng khi chưa được bao lâu, bỗng nghe bên đường có tiếng rên rỉ, thoảng qua hơi gió.

Chàng chậm bước, nghĩ thầm:

- Chắc là kẻ nào bị thương nặng không chịu nổi trước giờ hấp hối.

Tiếng rên mỗi lúc một gần. Hoàng Thượng Chí để ý quan sát thì được rõ đó là giọng đàn bà, từ trong rừng rậm trước mặt chàng vang lên.

Đàn bà? Nhưng là ai?

Tuy mang danh là kẻ ghét đàn bà, nhưng tánh tò mò không cho phép chàng làm ngơ trước câu chuyện lạ lùng này.

Chàng lần bước men theo bìa rừng, lần vào trong.

Cây rừng rậm rạp, tiếng rên như từng mũi kim nhọn chích vào từ tâm của con người.

Đi thêm được mấy bước, Hoàng Thượng Chí bỗng giật mình đánh thoát một cái, và dừng bước. Đôi mắt chàng đăm đăm nhìn về phía dưới một gốc cây đại thọ.

Nơi đó một bà già áo đỏ, tóc trắng phau, đang nằm gục dưới đất.

Bà già này chính là Hồng Nương Tử Đông Phương Linh.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt Hoàng Thượng Chí trợn ngược lên, mở to hơn lúc nào hết. Chàng có cảm tưởng như đang ở trong cơn mộng, miệng lẩm bẩm:

- Công lực của Hồng Nương Tử Đông Phương Linh không thua gì Âm Sát Mạc Tú Anh. Trong giang hồ đã có mấy người hơn bà được. Thế mà bà ta bị đả thương đến trí mạng! Thật lạ lùng! Kẻ nào đả thương bà ta phải là một nhân vật quái kiệt giang hồ rồi!

Đột nhiên chàng nhớ lại ngày mà chàng giao đấu với Huyết Sọ giả, thì Hồng Nương Tử ra tay giúp Huyết Sọ giả.

Nếu muốn rõ tông tích của Huyết Sọ giả không gì bằng nhân cơ hội này ta tra vấn bà ta một phen.

Nghĩ như thế, Hoàng Thượng Chí lần bước đến gần Hồng Nương Tử.

Đôi mắt bà ta nhắm nghiền, da mặt trắng chợt, miệng há hốc, hơi thở yếu đuối, tiếng rên dứt đoạn từng cơn, trong rõ bà ta đã kiệt sức vì thương thế.

Hoàng Thượng Chí cất tiếng gọi lớn:

- Hồng Nương Tử hãy tỉnh dậy.

Tiếng nói như xoáy vào tai. Hồng Nương Tử chỉ hé mở đôi mắt ra lờ đờ để nhìn qua Thượng Chí, các bắp thịt mặt rung chuyển, tỏ nét đau đớn dị thường.

Bà ta cố gắng lấm chỉ đủ sức nhìn qua Thượng Chí trong giây lát rồi nhắm nghiền đôi mắt lại.

Thấy thương thế của bà rất trầm trọng, Hoàng Thượng Chí cau mày do dự một chút rồi lẩm bẩm như nói một mình:

https://thuviensach.vn

- A thế thì ta phải giúp cho bà lão này một ít chân khí để bà ta tỉnh lại mới có thể hỏi han được.

Chàng liền ngồi xuống bên mình bà lão, đưa tay ấn vào Mạng Môn huyệt rồi vận thêm chân khí tiếp sức.

Nơi đại huyệt của bà lão liền có một luồng chân khí chạy qua, điều hành các kinh mạch vận chuyển khắp thân thể.

Chẳng bao lâu, sắc mặt Hồng Nương Tử Đông Phương Linh từ màu trắng nhợt biến sang màu hồng. Bà lão từ từ tỉnh lại.

Hoàng Thượng Chí lập tức thâu hồi chân lực và bước lùi ra ba bước đứng nhìn.

Hồng Nương Tử hả miệng phun ra một cục máu bầm, rồi mở mắt nhìn Thượng Chí đầy vẻ ngạc nhiên.

Bỗng bà ta rú lên một tiếng quái dị, cất tiếng hỏi:

- Lãnh Diện Nhân! Ngươi cứu ta?

Hoàng Thượng Chí giọng lạnh lùng đáp:

- Không! Nói rằng tôi cứu trưởng bối thì không đúng.

Hồng Nương Tử vẻ mặt đầy tự phụ, hừ một tiếng, và nói:

- Ta, Hồng Nương Tử, bình sinh không muốn nhận lấy một ân huệ?

- Thế mà chính ngươi lại cứu ta?

- Phải! Nhưng không phải để làm ơn mà để thực hiện một mục đích.

- Mục đích gì?

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí thấy không cần dè dặt, hỏi ngay:

- Trưởng bối và Huyết Sọ có liên hệ gì nhau?

Đôi mắt Đông Phương Linh mở to hơn nhìn chăm chăm vào mặt Hoàng Thượng Chí:

- Sao? Ngươi nói cái gì?

- Tại hạ hỏi trưởng bối và Huyết Sọ có liên hệ nhau thế nào?

Hồng Nương Tử nghiến răng ken két, đáp qua hơi thở:

- Ồ! Ta muốn giết nó!

- Muốn giết?

- Ừ!

- Giết ai?

- Huyết Sọ.

- Huyết Sọ nào?

Hồng Nương Tử đưa tay hất mạnh bối tóc bạc vắt qua sau lưng, rồi chống tay gượng ngồi dậy, nhổ xuống đất một ngụm máu bầm nữa, rồi cất tiếng khàn khàn:

- Thằng nhỏ! Mày điên à! Trên đời này có mấy Huyết Sọ mà mày hỏi thế?

Hoàng Thượng Chí mỉm miệng cười tự đắc:

- Có hai Huyết Sọ.

https://thuviensach.vn

- Hai Huyết Sọ?

- Phải! Một người là Quỉ Bảo Chủ Nhân, một người là Huyết Sọ giả.

Đôi mắt sâu hoắm, bà lão trợn tròn lên trắng tạt như hai quả trứng nhìn thẳng vào mặt Thượng Chí:

- Sao? Nó... nó là Huyết Sọ giả?

Hoàng Thượng Chí cũng nhìn sửng sốt vào bà lão hỏi lại:

- Ừ! Trưởng bối không biết Huyết Sọ giả sao?

Hồng Nương Tử cau mày, cúi mặt xuống đất đôi mắt đăm chiêu như đang suy nghĩ điều gì, rồi bà ra lẩm bẩm:

- A! Nó là giả! Nhưng sao võ công, cử chỉ và hình dáng đều giống hệt như thế...

Hoàng Thượng Chí nhìn vào thái độ của bà lão thầm đoán:

- Phải rồi! Bà ta không biết Huyết Sọ giả nên ra tay giúp hắn. Chính bà ta đang ân hận đấy. Nhưng nếu thế thì bà ta và Huyết Sọ thật hắn phải có gì liên hệ chứ? Hơn nữa, bà là Đông Phương Linh còn con gái của Chủ Nhân Quỉ Bảo lại là Đông Phương Huệ.

Hai bên cùng là Đông Phương cả...

Chàng vừa nghĩ đến đấy thì Hồng Nương Tử Đông Phương Linh bổng ré lên một tràng cười quái gở, và nói:

- Thế hèn chi hắn dùng độc thủ với mụ già này.

Hoàng Thượng Chí kinh ngạc, hỏi:

- Sao? Trưởng bối bị thương vì Huyết Sọ giả à?

https://thuviensach.vn

- Đúng vậy! Ta thật u tối không phân định được chân giả. Nếu không phải giả thì...

Hoàng Thượng Chí nén lòng hỏi vội:

- Không phải giả thì sao?

Nét mặt nhăn nheo của Hồng Nương Tử bỗng cau lại, đôi mắt bà như cóđiều gì kinh hãi. Bà ta quay mặt nhìn về phía rừng sâu.

Hoàng Thượng Chí cũng nhìn theo hướng ấy nhưng không thấy gì cả. Rừng cây lặng nghỉ như tờ.

Chàng buột miệng:

- Cái gì thế?

Bà lão hạ giọng nói khàn khàn:

- Nếu không có lão ma đầu đó xuất hiện, làm cho Huyết Sọ giả bỏ chạy thì mạng già này ắt phải tan xương rồi.

Hoàng Thượng Chí giật mình, không hiểu lão ma đầu nào mà có thể làm cho Huyết Sọ phải sợ hãi bỏ chạy. Mà tại sao Hồng Nương Tử lại sợ sệt như thế? Chàng nóng lòng hỏi vội:

- Lão ma? Người đó là ai?

Hồng Nương Tử đưa mắt nhìn quanh một vòng với vẻ mặt hơ hãi. Sau khi không thấy có gì lạ bà lão mới yên lòng, nói:

- Lão ma ấy đã mất tuy cách đây hơn sáu mươi năm. Không ngờ lão lại còn sống và hôm nay xuất hiện trên giang hồ.

Hoàng Thượng Chí hỏi phăng:

https://thuviensach.vn

- Người đó là ai?

- Côn Thế Ma Vương!

- Côn Thế Ma Vương?

- Phải! Ngươi đã từng nghe ai nói đến cái tên ấy chưa?

Hoàng Thượng Chí ngẫm nghĩ rồi lắc đầu hỏi:

- Người ấy đã cứu trưởng bối thoát chết về tay Huyết Sọ?

Bà lão thở dài lắc đầu:

- Không! Lão ta không xuống tay kết liễu mạng sống của ta là may lắm rồi, đừng nói đến chuyện giải cứu.

Như chưa hiểu ý của bà lão Hoàng Thượng Chí trố mắt hỏi:

- Trưởng bối vừa nói rằng người ấy vừa xuất hiện thì Huyết Sọ giả đã sợ hãi bỏ chạy mà! Như thế không phải người ấy đã vì trưởng bối mà xuất hiện sao?

Đông Phương Linh lắc đầu lia lịa:

- Không không! Lão xuất hiện nên Huyết Sọ bỏ chạy, nhưng ta lại nhờ bị thương mới bảo toàn được tánh mạng.

- Tại sao vậy?

- Côn Thế Ma Vương xưa nay vẫn xử thế theo nguyên tắc của lão. Đối với hàng hậu bối, Nhỏ tuổi hơn lão, thì lão chỉ xuất thủ đánh một chiêu mà thôi bất kể sống chết lão không bao giờ đánh thêm chiêu thứ hai.

Hoàng Thượng Chí ngơ ngác, xen vào hỏi:

https://thuviensach.vn

- À! Lạ nhỉ! Nếu đánh một chiêu mà đối thủ chịu nổi thì sau?

Hồng Nương Tử trợn mắt nhìn Hoàng Thượng Chí nói:

- Từ xưa đến nay lớp hậu bối chưa ai từng chịu nổi qua một chiêu của lão. Nếu kẻ nào giỏi lắm không chết thì cũng phải bị nội thương, tàn phế suốt đời.

Hoàng Thượng Chí cau mày, hai hàm răng cắn chặt, nửa tin nửa ngờ.

Bà lão không cần để ý đến vẻ mặt của chàng, nói tiếp:

- Còn đối với những người đã bị thương thì tuyệt đối lão không động tới...

Tuy không biết Côn Thế Ma Vương là ai, nhưng qua lời Hồng Nương Tử kể lại, Hoàng Thượng Chí cũng thầm phục, lẩm bẩm:

- Ồ! Thế thì người ấy có thể ngang hàng với Quỉ Bảo.

- Không sai!

Nét mặt tuấn tú của Hoàng Thượng Chí bỗng cau lại, đượm vẻ hờn căm, nhìn ngay vào mặt bà lão hỏi lớn:

- Hồng Nương Tử! Chủ Nhân Quỉ Bảo là gì đối với bà?

Hồng Nương Tử thân mình gầy đét, lắc lư mấy cái cố gắng gượng đứng lên, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Hoàng Thượng Chí đáp:

- Ngươi chất vấn ta điều đó để làm gì?

Hoàng Thượng Chí quắc mắt đáp:

- Không cần hỏi lý do. Bà cứ đáp câu hỏi của tôi là đủ.

https://thuviensach.vn

- Lãnh Diện Nhân! Hình như ngươi muốn tìm hiểu tung tích của Chủ Nhân Quỉ Bảo?

- Có lẽ!

- Nhưng ngươi căn cứ vào đâu mà buộc ta có liên hệ với Chủ Nhân Quỉ Bảo?

- Ồ! Bà đã lầm tưởng Chủ Nhân Quỉ Bảo nên giúp tay với Huyết Sọ giả! Hơn thế nữa bà đồng họ với dòng máu của Chủ Nhân Quỉ Bảo còn chối cãi vào đâu được.

Mặt bà lão thêm vào mấy đường nhăn sâu hoắm, đôi mắt lóe hào quang, bà nhìn Hoàng Thượng Chí nói:

- Nhưng ta không thể nói vụ này ra được.

- Tại sao?

- Vì ta bình sinh không bao giờ chịu để ai uy hiếp.

Hoàng Thượng Chí cười ha hả, hướng sát vào mặt bà lão, nói:

- Uy hiếp? Hà... Hà...! Hồng Nương Tử! Hiện giờ tại hạ chỉ cần xuất thủ là trưởng bối phải bỏ thân thì việc hỏi han vài lời không thể gọi là uy hiếp được.

- Nhưng vì đâu ngươi muốn biết điều đó?

- Chỉ vì tại hạ có một mối thâm thù với Quỉ Bảo Chủ Nhân.

Lời nói Hoàng Thượng Chí chưa dứt, Hồng Nương Tử đã giật mình thụt lùi mấy bước, đôi mắt nhìn trâo tráo vào Hoàng Thượng Chí như nhìn một quái vật. Bà gằn giọng:

https://thuviensach.vn

- Lãnh Diện Nhân! Ta nói cho ngươi biết Chủ Nhân Quỉ Bảo tức là em ruột của mụ già này. Ngươi đã có thâm thù thì cứ giết ta đi.

Câu nói bất ngờ ấy làm cho Hoàng Thượng Chí cũng ngạc nhiên không kém.

Hình ảnh Hoàng Gia Trang lại hiện rõ trước mắt, mối thăm thù như nổi dậy trong lòng. Hoàng Thượng Chí nghiến răng, bước tới hai bước, vẻ mặt đầy sát khí. Chàng tập trung nội lực vào cánh tay toan bổ vào đầu bà lão.

Nhưng chưởng lực vừa phát ra, chẳng biết nghĩ sao, chàng vội thu lại, đưa mắt chăm chăm nhìn vào mặt bà lão, thở khì một hơi, nhổ xuống đất một bãi nước bọt, rồi chậm rãi nói trong căm tức.

- A! Ta chưa thể giết ngươi bây giờ.

Bà lão không chút sợ sệt, vẫn thản nhiên nhìn chăm chăm vào mặt Thượng Chí, và hỏi:

- Lãnh Diện Nhân! Tại sao ngươi không dám xuống tay giết mụ?

- Ta sẽ giết! Giết tất cả những kẻ nào có liên quan đến Chủ Nhân Quỉ Bảo. Nhưng hiện giờ ngươi đang lại bệnh. Ta, một kẻ mang danh hào kiệt, có lý đâu lại hạ thủ, mang tiếng xấu với đời. Lúc nào ngươi phục hồi được nguyên lực, chừng đó ta sẽ giết cũng chẳng muộn gì.

Hồng Nương Tử không nói, đôi mắt sáng quắc chiếu thẳng vào mặt Thượng Chí, thân hình bất động.

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng cười một tràng dài, như trút bao niềm thù hận vào không gian cho vơi lòng căm tức, rồi quay góc toan bỏ đi.

Bỗng từ mé rừng có một tiếng gọi giọng đến. Tiếng gọi lanh lảnh, trong như ngọc rót vào tai:

https://thuviensach.vn

- Lãnh Diện Nhân.

Hoàng Thượng Chí giật mình, quay lại thì cách chừng không đầy ba trượng, một thiếu nữ bịt mặt đã đứng đó từ lúc nào rồi.

Thiếu nữ bịt mặt này đối với chàng không xa lạ gì, chính là Hữu Tâm Nhân, cô gái có những hành động thần bí đó.

Qua vuông lụa đen, hai ánh mắt chói lòa chiếu thẳng vào mặt Thượng Chí như chứa đựng cái gì lo lắng. Thượng Chí chạm vào ánh mắt đã biết ngay thiếu nữ đang có việc gì quan trọng.

Chàng vội hỏi:

- Cô nương đến đây vì...

Không đợi Thượng Chí hỏi dứt câu, Thất Hồn Nhân đã ngắt lời, nói:

- Lãnh Diện Nhân! A! Tôi quên! Tôi phải gọi người chưởng môn nhân mới đúng.

Hoàng Thượng Chí hơi khó chịu, mỉm cười nói:

- Tại hạ hiện nay chưa tiếp nhận chưởng môn của Thiên Nam, xin cô nương chớ dùng lời mỉa mai.

- Nhưng danh phận đã đành rồi, sớm muộn cũng là Chưởng môn nhân mà!

Hoàng Thượng Chí cười khẽ, hỏi lại:

- Cô nương đột nhiên xuất hiện nơi này chắc có điều gì cần dạy bảo.

- Đúng vậy! Ta đến đây báo cho Hoàng thiếu hiệp một tin rất gấp.

- Tin gấp?

https://thuviensach.vn

- Ừ! Đã gấp lại còn quan trọng nữa. Hiện năm vị trưởng lão của quí phái đang gặp nguy hiểm.

Hoàng Thượng Chí giật mình, đôi mày hơi cau lại, hỏi vội:

- Gặp nguy hiểm? Ở nơi đâu?

- Chưởng môn Đế Quân hiện nay có dẫn hai mươi cao thủ vào Trung Nguyên... và năm trưởng lão bị bắt.

Nghe đến đây Hoàng Thượng Chí ồ một tiếng, vừng trán điểm hai đường nhăn, đôi mắt như hai ánh đèn rọi tới, hỏi lớn:

- Năm trưởng lão bị bắt tại đâu, vì lý do nào?

Hữu Tâm Nhân chậm rãi nói:

- Năm vị ấy bị nhóm chưởng môn Đế Quân bắt đi trên con đường dẫn đến Thiên Tề Giáo.

- Thiên Tề Giáo? Tại sao năm vị trưởng lão lại bị bắt đến Thiên Tề Giáo được?

- Vì chưởng môn Đế Quân quí phái đã liên kết với Thiên Tề Giáo để đối phó với tiểu hiệp là kẻ chống lại họ. Năm trưởng lão bị bắt mục đích để làm mồi nhử địch, hay nói một cách khác là chúng dùng làm con tin để ép người vào cạm bẫy.

Hoàng Thượng Chí giật nẩy người, hai tay nắm chặt như cố dằn lại sự căm hận trong lòng.

Sự thật đã thấy rõ ràng, chưởng môn Đế Quân hiện tại của Ảo Ma Cung vì muốn bảo vệ lấy địa vị mà sanh tâm làm cái chuyện phản sư, diệt tổ.

Chàng trầm giọng nói:

https://thuviensach.vn

- Tại hạ xin đến đó lập tức...

Hữu Tâm Nhân hỏi:

- Ngươi định đi đâu?

- Đến Thiên Tề Giáo để cứu người.

- Ta đã nói cho người biết hiện giờ họ đang đi trên con đường dẫn đến Thiên Tề Giáo kia mà.

- Trên đường?

- Phải. Bây giờ người lần theo đại lộ mà đi qua hướng đông độ mười dặm rồi sẽ về hướng nam. Người sẽ thấy một chiếc xe ngựa có phủ vải đen, và năm trưởng lão đang bị chúng bắt bỏ nằm trong cỗ xe đó.

Hoàng Thượng Chí tung chân nhảy vọt ra phía trước và nói:

- Đa tạ cô nương dạy bảo. Tại hạ xin chào.

Hữu Tâm Nhân cản lại, nói:

- Còn một điều phải ghi nhớ.

- Xin cô nương cứ dạy.

- Tiểu hiệp chỉ nên cứu người mà chớ nên đả thương địch thủ.

- Tại sao vậy?

- Không nên hỏi tại sao! Tiểu hiệp cứ ghi nhớ lời dặn là đủ rồi! Sau khi cứu được nạn nhân phải lập tức rời khỏi nơi đó, nếu để đối phương tìm thấy thì hậu quả tai hại không nhỏ.

Hoàng Thượng Chí ngơ ngác nhìn Hữu Tâm Nhân, nghi ngại hỏi:

https://thuviensach.vn

- Cô nương sợ tôi không là địch thủ của chúng sao?

- Có lẽ như vậy.

Thượng Chí hừ một tiếng đôi mày cau lại tỏ ý bất phục. Tuy nhiên chàng không dám cãi lời, cúi đầu giã biệt, và nói:

- Ân đức của mẹ con cô nương như trời bể, ngày sau tại hạ xin đáp đền. Giờ đây xin giã biệt.

Dứt lời, chàng phóng mình đi vun vút ra khỏi khu rừng.

Hồng Nương Tử nãy giờ đứng lặng thinh, trố mắt nhìn chàng cho đến khi chàng đã khuất bóng, bà ta mới thở ra một hơi dài lẩm bẩm:

- Không ngờ thằng bé này lại là truyền nhân chưởng môn Đế Quân của Ảo Ma Cung.

Hữu TâmNhân từ từ bước tới bên Hồng Nương Tử với đôi mắt dịu hiền nhìn vào mặt bà lão.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 51

Xe Ngựa Phủ Vải Đen

Hồng Nương Tử Đông Phương Linh đang bị thương nặng, toàn thân đau nhức, thấy Hữu Tâm Nhân từ từ bước tới làm cho bà ta lo lắng, đôi mày nhăn nheo, hàm răng nghiến chặt, bà ta hỏi lớn:

- Con bé! Mày muốn làm gì?

Hữu Tâm Nhân kề tai nói nhỏ với bà lão một lúc.

Khuôn mặt nhăn nheo của bà lão biến đổi không ngừng.

Đợi cho Hữa Tâm Nhân nói dứt lời, bà lão thở dài tỏ vẻ cảm động nói:

- Lại có chuyện như vậy sao? Ta ẩn cư một thời gian chưa bao lâu, không ngờ trong giang hồ lại phát sanh lắm chuyện dị kỳ.

A! Việc gì cũng còn có ta đây, ngươi hãy đuổi gấp theo để phòng việc nguy biến, còn ta cũng đi ngay bây giờ.

Hữu Tâm Nhân cúi đầu xá dài một cái chỉ loáng mắng nàng đã như một làn khói biến mất trong ánh chiều mờ.

Hồng Nương Tử Đông Phương Linh thò vào túi móc ra hai viên linh dược, bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến. Rồi cũng chỉ chốc lát, bà lểnh mểnh ra khỏi khu rừng.

https://thuviensach.vn

Nhắc lại, Hoàng Thượng Chí cắm đầu chạy về hướng đại lộ.

Chàng không ngờ vị chưởng môn Thiên Nam Đế Quân hiện tại lại dám trái với luật cấm, phái người vào Trung Nguyên bắt các thiếu nữ có võ công để nhật nguyên âm luyện lấy môn Truy Hồn Công là môn võ đặc dị của bản phải đã bị các tiền nhân ra lệnh cấm.

Làm sai luật lệ của Tiền Nhân là tội đáng chết rồi, thế mà hắn còn dám liên kết với Thiên Tề Giáo để tiêu diệt các đồ đệ trong bang Thiên Nam, hòng củng cố địa vị chưởng môn của hắn đã cướp đoạt.

Nghĩ đến đấy, lòng chàng nóng như đốt.

Trách nhiệm của sư phụ chàng giao phó là phải thanh trừng kẻ tiếm đoạt ngôi Đế Quân, củng cố lại bang Thiên Nam, việc ấy chàng chưa làm nổi thì sư phụ chàng ở suối vàng chắc đau lòng lắm.

Nhưng tại sao Hữu Tâm Nhân lại bảo chàng chỉ nên lén lút cứu năm vị trưởng lão mà không cho chàng ra tay trừ khử bọn gian manh bội sư phản bạn?

Chàng nghĩ mãi không biết bên trong có gì ẩn khuất, hay chỉ vì Hữu Tâm Nhân sợ chàng không đủ sức đương đầu với bọn chúng.

Nhưng chúng là ai? Tại sao phải liên kết với Thiên Tề Giáo nếu quả thật chúng là những kẻ có võ công đáng sợ?

Suy nghĩ mãi là lòng Hoàng Thượng Chí vẫn không hết thắc mắc.

Mười mấy dặm đường chỉ trong loáng mắt chàng đã vượt qua.

Xa xa, một vùng bụi bốc lên như khói, mờ mịt cả không gian.

Chàng vận nhãn quang nhìn kỹ thì thấy trong đám bụi mờ ấy có một chiếc xe ngựa đang lăn bánh rất nhanh, trên mui xe có phủ tấm vải màu

https://thuviensach.vn

đen.

Chàng buột miệng hét lớn:

- Đúng rồi! Chiếc xe ngựa này đây!

Thật ra, nếu Hữu Tâm Nhân không nói cho chàng biết trước thì chàng cũng không thể ngờ trên chiếc xe ngựa đó có chở năm vị trưởng lão trong bang Thiên Nam.

Lập tức, chàng phi thân đến trước chận đường. Chàng vừa lắc mình mấy cái thì đã đứng sừng sững như một vị thiên thần trước hai con tuấn mã đang tung vó kéo cổ xe rất nặng.

Hai con ngựa trông thấy bóng chàng hí lên một tiếng, bốn chân trước cất cao lên, rồi dừng lại.

Một tiếng hét vang lên.

Hoàng Thượng Chí đưa mắt nhìn qua lớp vải đen bịt bùng thì thấy phía trước một tên phu xe, nét mặt sợ hãi, đang đăm đăm nhìn vào mặt chàng.

Tên phu xe đó mặc một cái áo che gió màu đen, đầu đội nón nỉ, kéo thấp xuống che khuất nửa mặt.

Qua một tiếng hét kinh khủng, tên phu xe từ từ trấn tĩnh ngước mắt nhìn Hoàng Thượng Chí, trầm giọng hỏi:

- Các hạ chận đường chúng tôi để làm gì?

Với giọng lành lạnh, Hoàng Thượng Chí đáp:

- Ta muốn biết trong xe có chở những ai?

Tên phu xe gằm mặt xuống, có vẻ sợ sệt đáp dịu:

https://thuviensach.vn

- Những người trong xe không có liên hệ gì đến quí khách, xin cho phép tiện nhân khỏi phải khai xưng.

Một luồng ánh sáng sắc như gươm quét qua rồi chiếu thẳng vào mặt tên phu xe, Hoàng Thượng Chí hừ một tiếng, hỏi gắt:

- Nhưng ta cần biết những kẻ trong xe là ai?

- Vợ chồng chủ nhân.

- Mặc kệ! Cứ mở cửa xe ra.

- Quí khách muốn gì?

- Muốn xem tận mắt những người trong xe.

- Quí khách ngang bướng quá! Nếu quí khách cần đòi hỏi tiền bạc của cải thì chủ nhân tôi sẵn lòng. Vì chủ nhân tôi rất tốt, không phải là...

Hoàng Thượng Chí ngửa mặt lên trời cười hì... hì... nói:

- Ngươi đừng tưởng ta mù mắt hòng dối gạt!

Trong xe có phải là năm vị trưởng lão của bang Thiên Nam không?

Sự thật làm sao giấu nổi! Chính Hữu Tâm Nhân đã đem tin cho chàng, giờ đây chàng lại thấy tên phu xe này là một đại vệ áo vàng của Thiên Nam Ảo Ma Cung cải trang rất khéo léo. Chính nốt ruồi trên mặt hắn đã làm cho Hoàng Thượng Chí nhớ lại trước đây chàng đã gặp hắn một lần chưa lâu.

Đại vệ áo vàng thấy Hoàng Thượng Chí đã khám phá tung tích, biết không còn giấu được nữa, nên đứng dậy, vứt chiếc nón lá, nhe răng cười một tiếng, và đáp:

https://thuviensach.vn

- Không sai! Trong xe có chở năm vị trưởng lão. Nhưng việc này không phải là việc các hạ xen vào.

Đôi mắt Hoàng Thượng Chí trợn ngược lên, mở to như muốn rách khóe, nhìn thẳng vào chiếc xe như muốn chọc thủng tấm màn đen. Chàng thầm nghĩ:

- Tên này chỉ còn là một Đại Vệ của Thiên Nam bang tuần hành bọn phản bội, ta không nên giết hắn nếu hắn chưa phạm tội...

Chàng gằn giọng hỏi:

- Ngươi biết ta là ai chăng?

Đại vệ áo vàng nhìn sững một cái rồi đáp:

- Các hạ là Lãnh Diện Nhân.

- Còn địa vị của ta?

- Địa vị?

- Ừ!

- Các hạ chưa nói rõ làm sao tiểu nhân biết.

Hoàng Thượng Chí liền móc túi lấy Ác Quỉ Châu Bài vung lên, ánh sáng loang loáng.

Sắc mặt tên Đại Vệ tái nhợt. Hắn giật mình gục mặt xuống, đứng yên bất động.

Hoàng Thượng Chí hỏi lại:

- Bây giờ mày đã biết ta là ai rồi chứ?

https://thuviensach.vn

Đôi mắt tên đại vệ áo vàng chứa đầy sợ sệt. Hắn nhìn quanh bốn bề không đáp câu hỏi của chàng.

Hoàng Thượng Chí giận dữ, gằn từng tiếng:

- Môn hạ của Thiên Nam thấy Châu Bài mà không quì xuống. Tội đáng chết!

Đại vệ áo vàng run lẩy bẩy, mồ hôi rướm ra ướt đẫm cả mặt mày.

Đột nhiên, đằng sau có tiếng xé gió, hơn mấy mươi bóng người từ trong xe tung mình ra, vũ khí sáng loáng, bao quanh Thượng Chí vào giữa.

Thì ra trong xe còn có nhiều cao thủ đi theo hộ vệ!

Không khí chém giết trở nên căng thẳng.

Hoàng Thượng Chí quét mắt nhìn qua đám người đó một loạt rồi từ từ cất Ác Quỉ Châu Bài vào bọc. Đoạn chỉ vào mặt người phu xe nói:

- Chiếu theo môn qui thì ngươi phải chịu tội chết!

Vứa dứt lời, Hoàng Thượng Chí đã tung ra một chưởng, với sự tính là dùng hấp lực kéo tên phu xe rơi xuống đường rồi sẽ xử trí.

Chưởng phong hút mạnh, kéo tên phu xe té nhủi xuống phía trước.

Bỗng nhiên, màn xe hơi rung động, chưởng phong Thượng Chí bị giải tỏa, không còn có chút sức mạnh nào.

Chàng ngạc nhiên, đôi mắt sáng quắc nhìn vào chiếc màn đen và đoán biết trong xe còn có một cao thủ ẩn núp.

Chàng chưa kịp đối phó thì soẹt soẹt soẹt những tiếng ám khí nổi lên, đồng thời những luồng chưởng phong vun vút, ào ạt bủa tới sau lưng

https://thuviensach.vn

chàng.

Tình trạng rất nguy ngập. Tuy nhiên, Hoàng Thượng Chí không chút sợ sệt, đưa tay ra phía sau, quay mình một vòng phát ra hai luồng kình lực, tức thì ám khí và chưởng lực của đối phương công tới đều bị ép lùi lại.

Đại Vệ áo vàng thấy công lực của Hoàng Thượng Chí quá mạnh, mặt hắn không còn một chút máu, vội giật cương thúc hai con tuấn mã cất bước.

Hai con tuấn mã hí lên một tiếng vang trời làm cho quang cảnh chém giết càng hãi hùng thêm, rồi trườn mình lướt tới.

Hoàng Thượng Chí thuận tay bửa ra một chưởng. Tiếng hí còn văng vẳng trong không gian mà hai con tuấn mã đã ngã gục xuống đất chết tươi, máu vọt ra đầy miệng.

Tên Đại Vệ áo vàng quá khủng khiếp, chồm mình nhảy về phía các cao thủ để ẩn thân.

Hoàng Thượng Chí hét to:

- Phản phúc! Ngươi tránh đâu cho khỏi bị trừng phạt.

Liền với tiếng hét như sấm đó, tên đại vệ áo vàng đã bị ngã gục xuống đất giãy đành đạch, máu tươi trào ra mũi, miệng đỏ ối.

Thì ra, Hoàng Thượng Chí đã lẹ làng dùng môn Đông Kim Chỉ trừng phạt tên môn đồ đó rồi!

Qua mấy tiếng rên ảo não, tên đại vệ áo vàng của Thiên Nam Ảo Ma Cung đã tắt thở, ngoẻo đầu về một bên như đang đền tội trước vong linh của tiền nhân.

https://thuviensach.vn

Cái chết trong nháy mắt của tên Đại Vệ cũng là một đòn cảnh cáo đối với các cao thủ đang vây chàng.

Lập tức hai luồng lửa đỏ bắn thẳng lên trời. Đám cao thủ đã tự xét mình không chống nổi nên tung tín hiệu để cầu cứu.

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng hừ lên một tiếng, coi đám cao thủ trước mặt chàng như không có, tung chưởng đánh thẳng vào chiếc xe.

Nhưng vừa phát chưởng ra, chàng lập tức thâu về vì nghĩ rằng trong xe năm vị trưởng lão bị bắt, tất đã bị chúng điểm huyệt rồi. Nếu chàng đánh nát xe thì sinh mạng của năm vị trưởng lão ắt không còn.

Trong lúc chàng thu chưởng lại thì một áp lực từ bên trong tung ra, sức mạnh phi thường ép thẳng tới.

Bị thế công bất thần đó, Hoàng Thượng Chí không tài nào chống trả được, phải vận nội nông để chịu đựng.

Bùng một tiếng! Thân hình Thượng Chí lảo đảo thối lui ra sau mấy bước.

Lúc chàng lấy được bình tĩnh, thì trước mặt chàng một thiếu niên anh tuấn đã đứng sừng sững, đôi mắt chứa căm hờn, đang chăm chăm nhìn chàng.

Hoàng Thượng Chí cười một tràng dài, lạnh như tuyết nói lớn:

- A! Té ra Dư Thiếu Côn! Mày muốn rước lấy cái chết! Được lắm!

Thiếu niên đẹp trai vừa xuất hiện chính là Dư Thiếu Côn, Thiếu Giáo Chủ Thiên Tề Giáo.

Dư Thiếu Côn cười lạt, nói:

https://thuviensach.vn

- Lãnh Diện Nhân! Hôm nay dẫu mày mọc cánh cũng không thoát khỏi nơi này.

Lời nói chưa dứt, hai luồng chưởng lực trong đôi tay thiếu niên đã tung ra, ép thẳng vào Hoàng Thượng Chí lanh như chớp.

Tuy nhiên phản ứng của Hoàng Thượng Chí cũng không chậm.

Vừa thấy song chưởng của thiếu niên phát xuất, Thượng Chí đã rõ biết thiếu niên đó vận dụng quái công mà trước kia hắn đã từng dùng đánh tan công lực của chàng.

Cho nên, Thượng Chí không dám bê trễ, chàng phát chưởng trước, và dùng hết mười phần thành lực.

Bùng! Hai luồng chưởng chạm nhau vang lên rền cả không gian!

Tiếp theo đó một tiếng hự nghe thảm não. Dư Thiếu Côn loạng choạng đứng không vững, thối lui mấy bước, máu miệng phun ra ướt áo.

Hoàng Thượng Chí không cần đắn đo, suy nghĩ gì nữa, bước tới hét lên một tiếng lạnh lùng:

- Dư Thiếu Côn! Lần này mày liệu còn tránh được tử thần chăng.

Vừa nói, đôi chưởng chàng vụt ra hai đường sát khí, mạnh như đá lở sóng gầm.

Các cao thủ xung quanh đồng hét lên một tiếng thất thanh:

- Không được hại người.

Trong phút giây nghiêm trọng đó, bỗng màn xe hé mở, một luồng cuồng phong xé gió vụt đến cản Hoàng Thượng Chí lại.

https://thuviensach.vn

Những cao thủ đang chuẩn bị ra tay cùng lùi ra đàng sau.

Bùng!

Hai kình lực chạm nhau! Hoàng Thượng Chí rúng động cả mình thối lùi lại hơn ba bước.

Trong xe, một thiếu phụ đẹp như tiên nga từ từ xuất hiện, mặt lạnh như giá băng, đôi mắt sáng quắc nhìn sững vào Hoàng Thượng Chí.

Thiếu phụ này đối với Hoàng Thượng Chí đâu còn xa lạ gì nữa. Bà là Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh, người mẹ độc ác của chàng.

Hình bóng của Vương Thúy Anh hiện ra chẳng khác nào một mũi dao nhọn đâm vào con tim Hoàng Thượng Chí. Thân hình chàng lắc lư mấy cái, mặt chàng vừa căm giận, vừa đau buồn.

Trong giờ phút bất thần này chàng chẳng khác nào một pho tượng.

Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh cất giọng lạnh nhạt nói:

- Lãnh Diện Nhân! Hôm nay bổn Giáo Chủ phu nhân nhất định không để cho mày sống sót.

Tim chàng đau nhói lên! Hữu Tâm Nhân đã căn dặn chàng cứu người mà không được hại người. Lời nói ấy chàng vẫn đinh ninh vào lòng. Nhưng giờ này, trước hoàn cảnh ấy chàng không thể nào tuân theo lời nói của Hữu Tâm Nhân được nữa.

Ác niệm trong lòng chàng đã xông lên làm mù mịt cả thần trí.

- Giết!

Chàng cảm thấy chỉ có máu mới có thể dùng rửa bớt mối hận lòng của chàng hiện tại.

https://thuviensach.vn

- Giết! Giết!

Nhất định chàng phải giết Dư Thiếu Côn, đứa con trai của Thiên Tề Giáo Chủ.

Thiên Tề Giáo Chủ là tình địch của phụ thân chàng! Người đã đoạt mất của chàng một người mẹ, thì đứa con của Thiên Tề Giáo Chủ không đáng sống.

Ôi! Đứa con của kẻ gia thù! Chàng nhất định giết!

Chàng từ từ bước đến, dùng hai ngón tay phát ra hai luồng chỉ lực, bắn thẳng về phí Dư Thiếu Côn đang bị thương nặng, làm sao còn đủ sức để chống đỡ được Đông Kim Chỉ là môn đệ nhất thần công này.

Bỗng một bóng người từ đàng sau phóng tới, đón lấy luồng chỉ lực của Hoàng Thượng Chí, che chở cho Dư Thiếu Côn.

Hoàng Thượng Chí cau mày, cắn răng nhìn thì thấy đó là Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh.

Bà hừ lên một tiếng lạnh nhạt, toàn thân lảo đảo trước luồng chỉ lực đó.

Đôi mắt Thượng Chí như muốn nứt ra!

Chàng không ngờ mẹ chàng lại yêu mến Dư Thiếu Côn đến thế! Bà đã đem thân che chở cho Dư Thiếu Côn không kể hiểm nguy.

Nhưng dù một người mẹ có ác tâm đến đâu, đối với đứa con cũng không thể trở thành một người thù!

Chỉ lực của Thượng Chí vừa tung ra đánh phải mẹ chàng, khiến lòng chàng bất nhẫn. Chàng cau mày lẩm bẩm:

https://thuviensach.vn

- Thân phụ ơi! Vong hồn thân phụ nơi cửu tuyền xin chớ trách mắng con là đứa bất hiếu.

Câu nói của chàng đối với bọn cao thủ đứng xung quanh không ai hiểu nổi cả, vì bọn chúng đâu rõ được thân thế của Hoàng Thượng Chí.

Chỉ có Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh mặt mày biến đổi. Bà ta thở dài, bước lùi ra sau ba bước.

Đôi mắt ngấn lệ, chàng nhìn mẹ chàng qua rèm mi, rồi bậm môi tung song chưởng đánh thẳng tới.

Nhưng chẳng hiểu vì đâu, cánh tay chàng yếu xịu, chàng không còn đủ sức mạnh để phát chưởng nữa.

Đã vậy, vừa đánh ra chàng lại vội thu về!

Ôi! Tình mẹ con! Một giây thiêng liêng đã ràng buộc mà dẫu lương tâm loài người có tàn ác đến đâu cũng không thắng nổi!

Hỡi sinh vật trong cõi trần, "Ngươi" dám tự hào là một sinh vật tàn nhẫn không có lương tâm chăng? "Ngươi" dám thắng nổi mối tình thiêng liêng đã ban bố cho loài người?

Bàn tay trái của Vương Thúy Anh từ sớm đến giờ vẫn giấu kín trong tay áo. Bà chỉ dùng tay mặt đưa ra gàn đỡ.

Bùng!

Lại thêm một lần nữa, Vương Thúy Anh đem thân bảo vệ cho Dư Thiếu Côn và loạng choạng lùi ra sau hai bước.

Tức thì một tiếng hét vang dội, các cao thủ xung quanh cùng một loạt lao mình tới đâm chém vào Hoàng Thượng Chí.

https://thuviensach.vn

Uất hận dâng tràn, Hoàng Thượng Chí không còn điềm tĩnh nữa, nét mặt đầy sát khí, chàng quay lưng lại, chưởng chỉ phát ra đùng đùng, tới tấp đánh vào bọn cao thủ.

Thịt nát máu tuôn!

Thân người ngã gục! Những tiếng hét nối nhau nấc lên trước giờ hấp hối!

- Giết! Giết!

Lòng Hoàng Thượng Chí chỉ còn biết nguôi ngoai phần nào trước cái chết của kẻ khác!

Trong chớp mắt thây người chồng chất máu chảy từng vệt dài như những con rắn khổng lồ bò ngang dọc.

Những cao thủ của Thiên Tề Giáo trở thành những con vật hy sinh để cho Hoàng Thượng Chí nguôi giận.

Màn kịch thảm sát vừa ngưng lại trừ Giáo Chủ Phu Nhân, Dư Thiếu Côn thì không còn một ai sống sót.

Thật là một thảm cảnh chưa từng thấy.

Áo quần Hoàng Thượng Chí nhuộm đỏ máu tươi, nét mặt chàng vẫn còn thoảng hơi giận, chàng bước tới bên Dư Thiếu Côn.

Dư Thiếu Côn biến sắc! Mặt trắng chợt!

Vương Thúy Anh hét lên một tiếng thảm não, nói:

- Lãnh Diện Nhân! Mục đích của người là gì?

Hoàng Thượng Chí cắn răng đáp:

https://thuviensach.vn

- Giết người!

- Không phải cứu người?

- Vừa giết người vừa cứu người.

- Nếu ngươi có thêm một hành động sát nhân nào nữa sẽ hối hận không kịp.

Hoàng Thượng Chí không ngờ mẹ chàng vào giờ phút này lại nói ra câu nói ấy.

Nên chàng ngạc nhiên nhìn sững Vương Thúy Anh một cái, rồi lạnh lùng hỏi:

- Có lẽ Giáo Chủ phu nhân sợ tôi đánh chết đứa con yêu quí của phu nhân chứ gì?

- Ha! Ha! Ha!

Một tràng cười phát ra nghe rùng rợn! Giọng cười chứa đựng một cái gì vừa căm hờn, vừa chế nhạo, Hoàng Thượng Chí toàn thân lắc lư theo tiếng cười đó, và dần dần bước tới.

Vương Thúy Anh lách mình tới trước mặt Dư Thiếu Côn, đứng gần lại, mặt kinh hãi nói:

- Hoàng Thượng Chí, ngươi hãy cứu người và rời khỏi nơi đây gấp.

- Phải! Nhưng trước khi rời khỏi nơi đây tôi phải giết chết đứa con trai của Thiên Tề Giáo Chủ đã.

Mặt Thượng Chí lạnh lùng trông ghê rợn làm sao! Chàng lắc lư tiến dần tới.

https://thuviensach.vn

Thiếu Giáo Chủ Dư Thiếu Côn hét to lên tiếng hét vừa giận vừa sợ! Chàng nói:

- Thân mẫu! Xin để con tử chiến với hắn một phen.

Vừa nói, Dư Thiếu Côn chệnh choạng bước ra.

Vương Thúy Anh vội gàn lại, nói:

- Không được! Con không nên...

Hoàng Thượng Chí cảm thấy như ruột gan bầy ra! Mẹ chàng đâu phải là một kẻ có thú tánh không biết thương con!

Nhưng tại sao bà chỉ có tình thương đối với đứa con đời chồng sau, còn đối với chàng thì lại lạnh lùng căm hận?

Chàng thực không thể nghĩ ra nổi điều này.

Và cũng do đó, lòng căm tức của chàng tăng lên.

Chàng dẫu đã đến độ điên khùng nhưng chưa đến nỗi nhẫn tâm giết mẹ. Còn Dư Thiếu Côn, đứa con trai của Thiên Tề Giáo Chủ, chàng nhất quyết không tha.

Vương Thúy Anh nhìn nét mặt chàng đã cảm thấy được điều ấy, nên bà sợ hãi cất giọng run run nói:

- Ngươi không thể giết nó!

- Không thể?

- Ừ!

Hoàng Thượng Chí bỗng nhớ lại ngày chàng chôn cất sư phụ Ma Trung Chi Ma cũng gặp Dư Thiếu Côn đã có ý giết hắn, nhưng Hữu Tâm Nhân lại

https://thuviensach.vn

hiện ra, cản trở không cho chàng giết.

Ý nghĩ ấy làm cho chàng chùn bước. Nhưng chỉ chốc lát chàng lại không nghĩ tới nữa, và quyết tâm thực hiện ý định của chàng.

Tiếng bước chân soẹt soẹt làm thưa một hận thù kinh khủng, chàng bước thêm ba bước nữa...

Đôi bên chỉ còn cách nhau năm bước Vương Thúy Anh sợ hãi nhảy chồm tới, điểm vào đại huyệt của Dư Thiếu Côn, rồi bỗng chàng nhảy lùi lại đàng sau.

Hành động của Vương Thúy Anh ngoài dự định của Thượng Chí, nên chàng lấy làm kinh ngạc, dừng bước trố mắt nhìn.

Vương Thúy Anh nhìn Dư Thiếu Côn qua đôi màn lệ, cất tiếng run run, gọi:

- Con...

Tiếng "con" của Vương Thúy Anh vừa gọi làm cho Hoàng Thượng Chí giật mình, rởn óc!

Chàng cảm thấy tiếng gọi ấy hình như quen với chàng, nhưng cũng lạ lùng xa xôi.

Chàng hỏi:

- Phu nhân Giáo Chủ gọi tôi?

Vương Thúy Anh trên mặt vẫn còn đeo hai giọt lệ chưa rơi, nhìn Hoàng Thượng Chí, giọng run run:

- Con...

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí cắn chặt hai hàm răng đáp:

- Tôi đâu phải là con của phu nhân Giáo Chủ?

Vương Thúy Anh như đang cố gắng để chặt mối xúc động dâng trong lòng. Tiếng nói bà như đứt đoạn theo hơi thở:

- Con... con...!

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng nói:

- Phu nhân Giáo Chủ tưởng dùng vài tiếng gọi như thế có thể làm cho tôi không giết đứa con phu nhân sao? Phu nhân đã lầm rồi!

- Con! Con không hiểu được việc này!

Tình mẫu tử là mối tình thiêng liêng thật! Chàng tuy căm hận người mẹ độc ác này đến xương tủy, nhưng trước mặt chàng là một người mẹ, chàng không nhịn nổi đau lòng, hai giọt lệ từ từ lăn xuống má, chàng rít lên mấy tiếng:

- Phải! Tôi không hiểu được! Và mãi mãi chẳng bao giờ hiểu được.

Vương Thúy Anh buồn bã nói:

- Con biết Dư Thiếu Côn là con của ai không?

- Con của phu nhân và Thiên Tề Giáo Chủ chứ còn gì nữa.

- Không phải! Nó họ Trương, không phải họ Dư như mọi người tưởng.

- Họ Trương hay họ Dư cũng chẳng có gì khác.

Vương Thúy Anh nhỏ giọng nói:

- Con ạ! Nó là con của sư thúc Độc Long Thủ Trương Thông.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí toàn thân chấn động, bước lùi lại ba bước, đôi mắt trợn tròn, cất giọng run run:

- Con của Trương sư thúc?

- Đúng vậy.

Độc Long Thủ Trương Thông hy sinh con ruột để cứu chàng và nuôi chàng từ nhỏ đến lớn. Ơn ấy chẳng khác nào trời bể làm sao chàng quên được. Nếu Dư Thiếu Côn là con trai của Trương Thông thì chính chàng phải trả ơn, để báo đền trong muôn một.

Nhưng liệu câu nói của Vương Thúy Anh có làm cho chàng tin được không?

Hoàng Thượng Chí trầm mặc suy nghĩ:

- Lúc đó đứa bé họ Trương mới lên hai tuổi và sư thúc của mình đã đem thế mạng để cứu mình kia mà! Phải chăng mẹ mình muốn bảo toàn tánh mạng nó mà đặt điều như vậy!

Chàng hỏi lại:

- Dư Thiếu Côn là con của Trương sư thúc?

- Con ơi! Mẹ phỉnh gạt con làm gì!

- Con của Trương sư thúc đã chết trước đây mười lăm năm rồi.

- Không! Nó không chết.

- Có ai chứng minh được sự thật.

- Mẹ!

Hoàng Thượng Chí chớp mắt mấy cái, tỏ vẻ nghi ngờ, nói:

https://thuviensach.vn

- Phu nhân Giáo Chủ tưởng tôi dễ lừa gạt lắm sao?

Vương Thúy Anh vẻ mặt đau khổ:

- Tin hay không là do lòng con.

Hoàng Thượng Chí trầm mặc lẩm bẩm như nói một mình:

- Lý nào nó lại không phải con của Thiên Tề Giáo Chủ.

Vương Thúy Anh lạnh lùng đáp:

- Sự thật là không phải! Nhưng Thiên Tề Giáo Chủ đã tưởng nó là con một.

- Có lẽ phu nhân Giáo Chủ muốn nói như vậy để bảo toàn tánh mạng nó trong giờ phút này?

Vương Thúy Anh ngửa mặt lên trời cười lanh lảnh. Giọng cười như điên như dại, chứa bao nguồn đau khổ khiến cho người nghe không chịu nổi.

Qua một lúc bà ta nhỏ giọng nói:

- Con! Thí dụ như năm vị trưởng lão bây giờ đã bị Quỉ Bảo Chủ Nhân dùng thủ pháp độc môn phế bỏ võ công như trước kia con đã có một lần bị như thế, mà không ai có thể giải cứu được, thì với điểm này còn có thể đổi lấy sanh mạng của Dư Thiếu Côn không?

Câu nói ấy làm cho Hoàng Thượng Chí giật mình đánh thót một cái, suýt bật ngửa ra đàng sau.

Tại sao bà ta lại biết mình lại bị Quỉ Bảo Chủ Nhân dùng nội công độc môn phế bỏ võ công và được điều trị.

Hay là Thiên Tề Giáo và Quỉ Bảo Chủ Nhân có liên hệ gì chăng?

https://thuviensach.vn

Chàng không muốn tha mạng cho Dư Thiếu Côn, và cũng không muốn hy sinh tánh mạng năm vị trưởng lão.

Chàng không tin Dư Thiếu Côn là con của Trương sư thúc, mà đinh ninh là con của Giáo Chủ Thiên Tề.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 52

Ban Nhược Thần Công

Qua một lúc suy nghĩ, Hoàng Thượng Chí buột miệng hỏi:

- Thiên Tề Giáo và Quỉ Bảo có dính líu gì chăng?

Vương Thúy Anh với giọng lạnh lùng đáp:

- Sau này con sẽ biết.

- Nếu vậy tức là phu nhân Giáo Chủ nhìn nhận có liên hệ rồi?

- Không.

- Phu nhân muốn lấy sanh mạng năm vị trưởng lão đổi lấy tánh mạng của Dư Thiếu Côn?

- Không cần!

Hoàng Thượng Chí mơ hồ, không biết mẹ chàng nói thật hay giả, lòng hoang mang suy nghĩ. Chàng hỏi:

- Dư Thiếu Côn có biết hắn là con của Trương sư thúc không?

- Không!

- Tại sao thế?

https://thuviensach.vn

- Cơ hội chưa đến! Cái biết chỉ mang hại vào bản thân.

Càng nói, Thượng Chí càng đi sâu vào chỗ mơ hồ khó hiểu. Chàng không còn phân định đâu là phải đâu là trái nữa. Trí óc chàng chẳng khác nào một kẻ lạc loài trong đêm tối giữa khung trời xa lạ.

Chàng nghĩ thầm:

- Đã mấy lần mẹ mình không nhìn nhận mình là con, và muốn sát hại mình! Nay trước hoàn cảnh này tại sao bỗng nhiên bà ta lại thay đổi thái độ và nói nhiều chuyện kỳ quái? Hay là bà ta...

Chàng vừa nghĩ đến đó thì bỗng xa xa có tiếng dồn dập bước chân người chạy tới.

Sắc mặt của Hoàng Thượng Chí trở nên lạnh lùng.

Đôi mắt trắng nhợt của Vương Thúy Anh cũng đổi màu.

Bà ta đưa xác Dư Thiếu Côn lân, nhìn Hoàng Thượng Chí nói:

- Hãy tiếp lấy! Không được hại nó! Bây giờ không cứu năm trưởng lão thì con đã mất cả cơ hội rồi.

Dứt lời, Vương Thúy Anh ném mạnh Dư Thiếu Côn đến trước mặt Hoàng Thượng Chí, rồi tung mình nhảy về phía chiếc xe ngựa có phủ vải đen.

Hoàng Thượng Chí nửa tin nửa ngờ đưa tay hớt lấy thể xác của Dư Thiếu Côn.

Chàng này vừa bị thường và bị Vương Thúy Anh điểm vào đại huyệt nên thiêm thiếp.

https://thuviensach.vn

Vương Thúy Anh vào trong xe, rồi chẳng bao lâu lại lách mình trở ra ngoài, có năm trưởng lão theo sao bà.

Bùng!

Một luồng chưởng lực của Hoàng Thượng Chí đánh tạt đến làm nát nghiến chiếc xe ngựa.

Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh từ từ bước đến bên chiếc xe ngựa vừa bị đánh nát, đứng sửng như một vị nữ thần. Sắc đẹp bà như làm ghen hờn cả vũ trụ.

Năm vị trưởng lão vội đến trước mặt Hoàng Thượng Chí, cúi đầu thủ lễ, nói:

- Chúng tôi xin tham kiến chưởng môn sư huynh.

Hoàng Thượng Chí khỏa tay nói:

- Thôi! Miễn lễ cho các trưởng lão.

Vị Thủ Tịch Trưởng Lão Đỗ Nhất Phi quá cảm khích, thưa:

- Năm chúng tôi bất tài, bất trí, thiếu chút nữa hỏng cả việc lớn. Xin mời chưởng môn sư huynh...

Câu nói chưa dứt thì từng bóng người từ mé rừng lao mình vun vút đến.

Hoàng Thượng Chí trao Thiếu Giáo Chủ Dư Thiếu Côn cho Lục Thiếu Đơn, vị trưởng lão thứ tư, rồi bước tới ba bước, đối diện với bọn người mới đến.

Năm trưởng lão cũng lanh lẹ đứng sắp thành hàng ngang sau lưng chàng.

https://thuviensach.vn

Bọn người mới đến gồm có mười bốn người, tuổi tác không dưới năm mươi, trong số đó có sáu người mặc áo xanh và tám người mặc áo vàng.

Nhìn vào bọn ấy, Hoàng Thượng Chí đã biết ngay chúng là đại vệ theo hầu vị chưởng môn thiên nam Đế Quân hiện tại.

Máu nóng chàng sôi lên sùng sục.

Mười bốn người đại vệ của Ảo Ma Cung đưa mắt nhìn quanh, thấy khắp nơi xác chết rải đầy, máu đọng thành vũng. Những xác chết đó đều là đồ đệ của Thiên Tề Giáo Chủ, làm cho bọn chúng kinh sợ vô cùng, mặt mày tái nhợt.

Xa xa hơn nữa, chúng còn thấy phu nhân Giáo Chủ đang bị thương, Dư Thiếu Côn bị bắt, còn chiếc xe ngựa tan tành.

Hoàng Thượng Chí liếc mắt nhìn qua mười bốn tên đại vệ, rồi quay đầu lại nói với Thủ Tịch Trưởng Lão Đỗ Nhất Phi:

- Những người này đều là thủ hạ đại vệ trong bổn môn sao?

Đỗ Nhất Phi cung kính thưa:

- Phải!

Hoàng Thượng Chí thốt ra một tiếng hừ lạnh lùng, rồi quét mắt nhìn mười bốn tên đại vệ, nói:

- Các ngươi cam tâm hầu hạ đứa phản môn bội tổ sao?

Mười bốn tên đại vệ nhìn nhau, nhưng không trả lời tiếng nào cả.

Vẻ mặt của năm trưởng lão cau lại, những cặp chân mày bạc trắng nhíu lại. Họ đều trố mắt nhìn vào mười bốn tên Đại Vệ như muốn ăn tươi nuốt sống.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí thò vào túi lấy Ác Quỉ Châu Bài đưa cao lên.

Năm trưởng lão lật đật bước tới cung kính quì gối xuống, bái mấy bái, đoạn lui ra sau đứng vào chỗ cũ.

Mười bốn tên Đại Vệ mặt nhột nhạt tỏ vẻ sợ sệt, nhưng chúng không quì gối trước Châu Bài chỉ đưa mặt nhìn quanh như đang chờ đợi một việc gì.

Thái độ ấy làm cho Hoàng Thượng Chí không dằn nổi sự giận dữ. Chàng quay đầu về phía năm trưởng lão, rồi trầm giọng nói:

- Bổn nhân được di mệnh của Đường Tranh Đế Quân chỉnh đốn lại Thiên Nam Ảo Ma Cung. Vì hiện nay Vĩ Nhất Dân chiếm đoạt ngôi Đế Quân, làm trái lịnh của bổn môn sư tổ, bắt thiếu nữ luyện Truy Hồn Công lại bí mật liên kết với Thiên Tề Giáo chuyên phản bội sư môn. Tội ác đó bổn nhân theo di mệnh Đường Tranh dùng Châu Bài này khuyến dụ, Vĩ Nhất Dân sẽ phải đền tội với tổ sư, còn kẻ nào theo giúp nó cũng sẽ chiếu theo môn qui mà trừng phạt.

Mười bốn tên đại vệ nghe nói đều rúng động, mồ hôi lạnh toát ra như tắm, toàn thân run lẩy bẩy.

Hoàng Thượng Chí quay mặt nhìn năm vị trưởng lão, hỏi:

- Qui luật của bổn môn, môn hạ thấy Châu Bài mà không tham bái, tỏ ý khinh lờn sư tổ thì xử trị như thế nào.

Năm vị trưởng lão đồng thanh đáp:

- Xử tội chết.

- Vậy thì năm trưởng lão nghe lệnh.

- Chúng tôi xin tuân hành.

https://thuviensach.vn

- Hãy thực hiện môn qui.

- Tuân lệnh.

Lục Thiếu Đơn, trưởng lão thứ tư, liền đem Dư Thiếu Côn đặt nằm dưới đất, rồi cả năm vị trưởng lão đưa cao năm cây thần trượng lên cúi đầu chào Thượng Chí một lượt.

Đoạn họ xông vào đám người mười bốn tên đại vệ.

Không khí tàn sát bắt đầu nổi lên.

Mười bốn tên đại vệ thắt sắc, biết mình không phải là địch thủ của năm vị trưởng lão nên cùng một loạt lùi ra sau, không dám đương cự.

Giữa lúc đó, bỗng trong đám mười bốn tên đại vệ có tiếng reo:

- Đế Quân gia gia đã đến.

Từ vẻ sợ sệt đổi ra vẻ mừng rỡ, mười bốn tên đại vệ đưa mắt nhìn về phía rừng xa.

Chúng chia ra hai hàng. Sáu người áo xanh đứng qua bên trái, tám người áo vàng đứng qua bên mặt.

Năm trưởng lão nghe tiếng reo hò của chúng cũng ngạc nhiên, dừng tay lại, không kịp hạ thủ.

Hoàng Thượng Chí cũng phải giật mình. Trong lúc đó, hai bóng người từ phía rừng rậm phi thân vào giữa, rồi cũng chia ra tả, hữu đứng hai bên.

Hai bóng người vừa phi thân đến là hai hán tử, mặt mày xấu xí, tóc vàng mặt xanh, mũi tịt, hai môi nhô ra nhọn vắt.

https://thuviensach.vn

Cả hai đều mặc quần áo trắng, mang giày trắng. Một người cầm cây gậy sắt to tướng còn một người cầm đôi kim câu. Căn cứ vào hai thứ võ khí kỳ quái này cũng đủ thấy hai hán tử đó sức mạnh đến bực nào rồi.

Hoàng Thượng Chí biết Vĩ Nhất Dân sắp xuất hiện, nên vội truyền lệnh:

- Xin năm vị trưởng lão hãy lui xuống.

Năm vị trưởng lão cung kính lui ra sau, sắp thành hàng ngang ủng hộ Thượng Chí.

Mọi người đang trong tình trạng đợi chờ.

Đúng vậy, họ chờ đợi cái giờ thịt nát xương rơi! Bầu không khí căng thẳng như muốn ngợp thở.

Sắc mặt của Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh cũng thay đổi qua nhiều trạng thái khác thường. Tuy nhiên, bà vẫn đứng im bất động.

Một luồng gió thổi mạnh!

Từ trong rừng sâu xuất hiện một lão già mặt mày hung tợn, mình mặc áo vàng, đầu đội kim quan, ung dung tiến về phía mọi người.

Thìn Thiên Báo, trưởng lão thứ hai buột miệng nói:

- Kìa! Chưởng môn sư huynh! Lão đó đúng là Vĩ Nhất Dân!

Hoàng Thượng Chí khẽ gật đầu, đôi mắt không rời lão già vừa xuất hiện.

Lão già tuy dáng đi thong thả, nhưng kỳ thật tiến tới rất nhanh. Chỉ trong loáng mắt lão đã đứng sừng sững giữa hai hàng đại vệ.

Cả bọn đều cung kính cúi đầu.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí mặt lạnh như băng, nhìn thẳng vào Vĩ Nhất Dân, đôi mắt sắc như hai mũi kiếm.

Vĩ Nhất Dân vừa bước vào giữa đám môn hạ đã đưa mắt nhìn quanh một vòng, rồi chăm chăm nhìn vào mặt Hoàng Thượng Chí cất giọng trầm trầm nói:

- Lãnh Diện Nhân! Ngươi ăn cắp ở đâu được tín vật của bản môn, để mạo danh truyền nhân của Đường Tranh sư bá mà tàn sát đệ tử của ta.

Lão chưa nói dứt lời thì năm vị trưởng lão đã ứng tiếng phản đối.

Lời nói lật lọng của Vĩ Nhất Dân làm cho Hoàng Thượng Chí không thể chịu nổi.

Chàng hét lên một tiếng, vang vội cả không gian:

- Hãy câm miệng!

Tiếp đó, Hoàng Thượng Chí lấy Ác Quỉ Châu Bài đưa cao lên, nói lớn:

- Vĩ Nhất Dân! Ngươi đã biết tội chưa?

Vĩ Nhất Dân vừa trông thấy Châu Bài vẻ mặt bỗng nhiên biến đổi. Bất giác lão lùi lại một bước.

Nhưng chỉ trong phút chốc, lão lấy lại được bình tĩnh ngay, cất lên một tràng cười nham hiểm, nói:

- Lãnh Diện Nhân! Đứng trước mặt bổn Đế Quân mà ngươi dám phách lối... hì...

hì...

Tiếp đó, lão lại nhướng mày, nhìn thẳng vào năm vị trưởng lão nói:

https://thuviensach.vn

- Các ngươi có thân phận là trưởng lão mà lại dám bội phản sư môn, trái lệnh Đế Quân thì tội không nhỏ.

Thìn Thiên Báo, đệ nhị trưởng lão, không thể nhịn được, cất giọng oang oang nói:

- Vĩ Nhất Dân! Mày tiếm đoạt ngôi Đế Quân, phản môn diệt tổ, mày tưởng tội ấy bản môn không đủ sức trừng trị mày sao?

Hoàng Thượng Chí thâu lại Ác Quỉ Châu Bài bỏ vào túi, cất giọng lạnh lùng nói:

- Vĩ Nhất Dân! Tội ngươi đáng chết! Bây giờ tự nguyện chịu lấy qui pháp hay là...

Vĩ Nhất Dân cười khằng khặc, làm át cả tiếng nói của Thượng Chí. Qua một tràng cười quái dị, lão cất tiếng nói khinh khỉnh:

- Lãnh Diện Nhân! Nếu ngươi giao hồi Ác Quỉ Châu Bài cho bản môn thì ta sẽ dung tha cho ngươi tội chết.

Hoàng Thượng Chí tức đến run cả người. Kẻ phản bội sư môn lại còn dám buông lời ngạo mạn không coi bảo mệnh của tổ sư ra gì ư? Nếu không trừ được Vĩ Nhất Dân thì vong hồn của tổ sư dưới suối vàng sẽ không an giấc.

Chàng biết dẫu có đem tín phù ra khuyến dụ cũng vô ích, nên quát lớn, nói:

- Nếu ta không xử trị ngươi theo môn qui thì không đáng mặt là người thọ ủy của Đường Tranh Đế Quân.

Vừa nói, Thượng Chí vừa bước dần tới.

Vĩ Nhất Dân cười ha hả, nói:

https://thuviensach.vn

- Thằng con nít chưa sạch máu đầu đã học đâu được lối khoác lác như thế. Tướng quân hộ diện đâu?

Hai tên Hán tử xấu xí, mặc áo trắng cùng một lượt bước tới ba bước cúi rạp mình trước mặt Vĩ Nhất Dân đợi lệnh:

- Xin Đế Quân sai khiến.

- Hãy bắt thằng khùng này xử tội.

- Tuân lệnh!

Hai tên hán tử xấu xí ấy đến trước mặt Hoàng Thượng Chí.

Đại trưởng lão và nhị trưởng lão song song phóng mình tới, cúi đầu thưa với Hoàng Thượng Chí:

- Kính xin chưởng môn sư huynh ra lệnh.

Hoàng Thượng Chí gật đầu một cái, rồi nhìn vào mặt Vĩ Nhất Dân đầy phẫn nộ.

Thủ Tịch Trưởng Lão Đỗ Nhất Phi liền nhảy đến đấu với tên hán tử cầm gậy sắt, còn nhị trưởng lão Thìn Thiên Báo thì đấu với tên hán tử cầm kim câu.

Một trận đấu quyết liệt bắt đầu!

Kỳ thế của hai vị trưởng lão rất hùng mạnh, chiêu thức rất cứng rắn, thần trượng vũ động không ngừng, gió vút vù vù như mưa sa bão táp.

Tuy nhiên, hai tên hán tử hộ diện đó cũng là bậc cao thủ lại dùng vũ khí nặng, và có sức mạnh siêu nhân, nên chúng vẫn cầm cự ngang ngửa với hai vị trưởng lão.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí trợn mắt nhìn Vĩ Nhất Dân hét:

- Ngươi không chịu tự xử lấy mình phải không.

- Ha... Ha... Ha... Lãnh Diện Nhân! Bổn Đế Quân cũng vì ngươi mà đến tận Trung Nguyên này để tìm gặp ngươi xé xác ra, thi hành theo qui pháp của bản môn đó.

Hoàng Thượng Chí đôi mắt lóe hào quang:

- Thế thì tốt lắm!

Lời nói chưa dứt, một luồng chưởng pháp phát ra bao trùm cả Vĩ Nhất Dân, sức mạnh như có thể di sơn đảo hải.

Vĩ Nhất Dân ngạo nghễ, không thèm né tránh, đưa chưởng ra tiếp lấy.

- Bùng!

Một tiếng động vang rền, bụi cát bay ngất trời. Đôi bên đều rúng động lùi lại hai bước. Cả hai đều gờm nhau, vận công thủ thế.

Trong lúc đó thì sáu đại vệ áo vàng chia thành ba cặp nhảy tới đấu với ba trưởng lão.

Sức gió ù ù, làm điếc tai, váng óc. Bóng người chập chờn, nhảy qua né lại, tiếng hét rập rền chốc chốc nổi nên những tràng quái dị.

Đại vệ áo vàng hợp hai người cũng không đánh lại một trưởng lão, nên chúng lùi dần về phía sau.

Còn hai tướng quân hộ diện chia ra đánh với hai trưởng lão một cự mộ, mà vẫn chưa phân định được ai hơn ai kém.

Trận đánh mỗi lúc mỗi kịch liệt hơn.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí lùi lại mấy bước, vận hết mười thành công lực, phát ra chưởng thứ hai đánh tới Vĩ Nhất Dân.

Lần này Vĩ Nhất Dân hét lên một tiếng, rồi cũng tung chưởng ra tiếp nhận.

Hiển nhiên, Vĩ Nhất Dân đã rõ được bản lãnh của Hoàng Thượng Chí rồi! Nên lần này lão tập trung hết thành lực cố tranh cao thắp.

Một tiếng bùng vang lên, làm kinh thiên động địa.

Hoàng Thượng Chí lùi lại hai bước, còn Vĩ Nhất Dân lùi lại ba bước.

Hai bên một lần nữa gờm nhau và vận dụng nội lực cố tránh nhau một trận sống chết.

Lúc này các trận đấu xung quanh đã bắt đầu đi đến thắng phục.

Từng tiếng hét lẫn tiếng rên chốc chốc nổi lên.

Một trong hai đại vệ áo vàng đánh với Hồng Bát Mục, trưởng lão thứ ba không lại bị trưởng lão này đánh trúng một thân trượng văng ra khỏi trận, vỡ óc chết tươi.

Tiếp đó liền có hai tên áo vàng khác xông vào tiếp ứng.

Đàng kia, Thủ Tịch Trưởng Lão đánh với tướng quân dùng cây gậy sắt cũng đã phân định được mạnh yếu rõ rệt. Đỗ Nhất Phi võ công cao hơn một bực, ép dần đối phương vào thế bí, tiếng mắng chửi vang trời.

Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh lợi dụng lúc hai bên đang say sưa trong hỗn loạn, liền nhảy đến bồng Dư Thiếu Côn chạy vào rừng.

Hành động này không qua được mắt Hoàng Thượng Chí. Nhưng trước mặt chàng còn phải đối phó với đại địch, nên chàng mặc nhiên không phản

https://thuviensach.vn

ứng.

Đột nhiên, Vĩ Nhất Dân đôi mắt bắn ra những tia sáng quái gở. Lão rống lên một tràng cười lành lạnh, và nói lớn:

- Lãnh Diện Nhân! Bổn Đế Quân lấy mạng của ngươi đây.

Đôi chưởng của lão vung lên, hai luồng chưởng phong quái gở xoáy tròn rồi ép thẳng tới Hoàng Thượng Chí sức nặng như núi.

Hoàng Thượng Chí cảm thấy chưởng lực nặng nề, biết không phải là môn võ công tầm thường liền vận hết nội lực, dùng chiêu thế Ma Chưởng Tương Song đón đỡ.

Nhưng nhắm không nổi, vì chưởng thế ép tới quá mạnh, chàng liền lách mình nhảy sang một bên.

Cái lách mình của chàng nhanh như chớp nhưng cũng không tránh khỏi làn kình lực, khiến cho cả tâm can chàng chấn động.

Chàng thất kinh, hét lên một tiếng, vội vã vận khí nơi đơn điền để chống lại nột thương.

Vĩ Nhất Dân ngửa mặt lên trời cười ngạo nghễ, nói:

- A! Ngươi lách tránh cũng khá đấy! Nhưng đã là đối thủ thì dùng lực tiếp chiêu, sao lại né tránh một cách hèn hạ.

Hoàng Thượng Chí cơ thể đang rúng động, bị lời nói khích của Vĩ Nhất Dân không thể nhịn được, máu hận sục sôi, chàng nghĩ thầm:

- Quái! Lão già này dùng môn võ gì mà không giống với các môn võ trong các giới giang hồ. Môn võ này lợi hại lăm! Ta chưa từng gặp.

https://thuviensach.vn

Nhưng thời gian giao đấu không cho phép chàng nghĩ nhiều. Chàng vừa phục sức thì Vĩ Nhất Dân đã tiến tới đánh bồi một chưởng thứ hai.

Giọng cười khích lệ của Vĩ Nhất Dân lúc nãy đã làm cho chàng tư ái. Chàng không thèm né tránh mà chỉ vận tập công lực để chống đối.

Bùng!

Hai chưởng lực chạm nhau như núi, vang lên, bụi cát bay ngất trời. Những đấu thủ xung quanh đều kinh khủng dừng tay lại.

Hoàng Thượng Chí chệnh choạng bước lùi ra sau hai trượng rồi té ngồi xuống đất, máu tươi trong miệng vọt ra đỏ ối!

Vĩ Nhất Dân đắc ý, ngửa mặt lên trời cười hô hố. Cái cười ngạo nghễ vang dội cả không gian.

Cười một lúc cho thật thỏa mãn, lão mới vung tay gọi hai tên tướng quân hộ diện bảo:

- Hãy bắt lấy nó.

- Tuân lệnh.

Năm trưởng lão vội tung mình tới trước chận lại.

- bùng!

Đôi chưởng Vĩ Nhất Dân vừa rạch một cái, một đường kình lực xoáy tròn đánh tát vào năm vị trưởng lão, người nào cũng liểng xiểng văn ra xa hơn năm trượng mà chưa đứng vững được.

Hai tướng quân hộ điện áp tới bắt Hoàng Thượng Chí.

https://thuviensach.vn

Nhưng chúng vừa đưa tay ra, bỗng hai tiếng hét thảm não nổi lên trời rồi rơi xuống đất giãy đành đạch óc não văng ra trắng xóa.

Thì ra, Hoàng Thượng Chí đã dùng môn Đông Kim Chỉ hạ sát hai tên bộ hạ của Vĩ Nhất Dân.

Không ai ngờ Hoàng Thượng Chí trong lúc bị thương mà công lực còn mạnh mẽ dường ấy. Chỉ trong giây lát mà chàng đánh chết hai tên cao thủ của Vĩ Nhất Dân, đến như Vĩ Nhất Dân cũng không kịp đề phòng để cứu ứng.

Những đại vệ tại trận, người nào người nấy đều trợn mắt, há miệng kinh hoàng.

Vĩ Nhất Dân trợn mắt nhìn Hoàng Thượng Chí, hai luồng ánh sáng rùng rợn quét qua quét lại đầy sát khí.

Lão từ từ bước tới, hai chân phát ra tiếng soẹt soẹt như tiếng gọi tử thần.

Không khí chết chóc bao trùm cả cảnh vật...

Hoàng Thượng Chí cắn răng đứng dậy, thò vào túi lấy Ác Quỉ Châu Bài.

Vì là danh dự của bản môn, chàng không thể lạc bại dưới Vĩ Nhất Dân, làm hại đến danh dự sư phụ chàng.

Đây là lần thứ hai, chàng dùng đến Ác Quỉ Châu Bài.

Lần thứ nhất chàng đã đánh lui Huyết Sọ giả làm cho Huyết Sọ giả bị thương.

Nét mặt năm vị trưởng lão đầy hậm hực. Họ muốn xông vào tiếp chiến với Hoàng Thượng Chí, nhưng không dám, vì họ xét bản lãnh của họ không phải là đối thủ của Vĩ Nhất Dân.

https://thuviensach.vn

Vĩ Nhất Dân từ từ bước đến bên Hoàng Thượng Chí, đôi bên chỉ còn cách nhau một trượng. Hoàng Thượng Chí đột nhiên đưa cao Ác Quỉ Châu Bài lên. Một luồng sáng đỏ bắn vào mặt Vĩ Nhất Dân.

Vĩ Nhất Dân với địa vị chưởng môn Đế Quân lão đã hiểu rõ Ác Quỉ Châu Bài lợi hại thế nào rồi.

Cho nên, lợi dụng lúc Hoàng Thượng Chí bị thương, xuất thủ không được lanh lẹ, lão đã đề phòng trước, ngầm vận nội lực né sang một bước, rồi tung chưởng đánh thẳng vào Hoàng Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí biết đã trễ, liền nhảy qua một bên tám thước để tránh luồng kình lực của đối phương.

Thế là hai bên đều đánh hụt!

Vĩ Nhất Dân không để cho Hoàng Thượng Chí có đủ thì giờ sử dụng Ác Quỉ Châu Bài. Lão thu chưởng về, đánh tung ra một lần nữa.

Giữa lúc đó, bỗng nơi mé rừng có tiếng người thét lớn:

- Ban Nhược Thần Công!

Tiếng thét đó làm cho Vĩ Nhất Dân biến đổi. Lão vội thâu chưởng lại, quay nhìn về mé rừng thì thấy hai bóng người phi thân đến.

Lão thầm nghĩ:

- Hai người này là ai mà lại biết được môn võ công đặc dị của mình.

Hoàng Thượng Chí nghe đến mấy tiếng Ban Nhược Thần Công cũng ngơ ngác, nghĩ thầm:

- Trước đây phái Thiếu Lâm bị mất bộ Ban Nhược Thần Công bí lục, mà họ nghi đích cho sư phụ ta là Ma Trung Chi Ma cướp đoạt... Hay là lão

https://thuviensach.vn

này... À! Phải rồi! Không còn nghi ngờ gì nữa. Nhất định lão già này đánh cắp Thiếu Lâm bí lục rồi giết chết Liễu Phàm hòa thượng, người chủ tọa giữ lầu kinh lại mạo danh nghĩa Ma Trung Chi Ma để giá họa cho sư phụ ta gây oán thù giữa sư phụ ta với Thiếu Lâm Tự. Đã vậy, lão còn âm mưu nhiều chuyện sâu xa hơn nữa...

Chàng nghĩ đến đây thì bóng hai người nơi mé rừng đã phi thân đến. Hai người đó không phải ai xa lạ mà chính là Nam Cái và Bắc Tăng, hai vị kỳ nhân trên giới giang hồ đương thời.

Vĩ Nhất Dân đưa mắt nhìn qua Nam Cái và Bắc Tăng, cười sằng sặc nói:

- Kiến thức của hai lão huynh quả thật ít kẻ bì.

Nam Cái và Bắc Tăng liếc mắt nhìn qua Vĩ Nhất Dân rồi bước đến bên Hoàng Thượng Chí.

Vĩ Nhất Dân cười mỉa mai, nói:

- Hai vị đến đây có ý muốn cùng chia rẽ cái chết với thằng bé đó chăng?

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 53

Cổn Thế Ma Vương

Nam Cái, Bắc Tăng dừng bước, quắc mắt nhìn lại.

Hoàng Thượng Chí không nén được cơn giận, liền quát lớn:

- Vĩ Nhất Dân! Ta không ngờ người xưa kia đã lấy trộm cuốn Đại Ban Nhược Thần Công Bí Lục của phái Thiếu Lâm, rồi nhẫn tâm giết Liễu Phàm hòa thượng, mà còn dám vu họa cho chưởng môn đời trước!

Vĩ Nhất Dân ngoảnh mặt cười ha hả, chận lời Thượng Chí nói:

- Không sai! Nhưng dẫu ngươi có biết cũng chẳng làm gì được ta.

Cơn giận dữ, Hoàng Thượng Chí như muốn đập nát thây Vĩ Nhất Dân ra từng mảnh cũng chưa hả giận. Chàng gằn giọng nói:

- Ta giết ngươi chết hàng trăm lần, cũng không thể đền lại tội ác của ngươi!

- Hừ! Ngươi đã đến lúc chết mà còn muốn nói dài dòng...

Bỗng có một tiếng kêu thảm thiết, và người hầu vệ áo xanh nhào lăn ra chết tại chỗ!

Trước tình thế nguy cấp, Vĩ Nhất Dân lo thầm:

https://thuviensach.vn

- Nếu ta còn chần chờ, ắt các hầu vệ sẽ bỏ mạng dưới những cây Quỉ Đầu Quái Trượng của năm trưởng lão!

Nghĩ như thế, Vĩ Nhất Dân vội hét lớn:

- Hãy lui ra!

Những hậu vệ áo xanh đánh với năm trưởng lão, vốn kém sức hơn nhiều. Nhưng bọn hậu vệ phải đành liều chết để ứng chiến, vì sợ sự trách phạt của Đế Quân.

Giờ bọn chúng được lệnh Đế Quân cho phép rút lui, nên mừng vô cùng. Như kẻ tù đày được ân xá, bọn hậu vệ vội nhảy lui ra ngoài.

Các hậu vệ lùi ra, thì Vĩ Nhất Dân lắc mình một cái, liên tiếp bửa ra ba chưởng ép tới năm vị trưởng lão.

Các luồng chưởng phong tung ra mạnh như vũ bão. Chỉ nghe những tiếng hự... lẫn trong làn gió cuồn cuộn, vun vút, năm trưởng lão đều bị chấn động đến nỗi loạng choạng lui ra bốn phía.

Hoàng Thượng Chí nhìn Nam Cái và Bắc Tăng, nói:

- Đây là việc nhà của bổn môn, xin hai vị đừng nhúng tay vào.

Nam Cái quắc mắt nhìn Hoàng Thượng Chí, hỏi:

- Việc nhà của bọn ngươi à?

- Phải! Lão ca ca đã hiểu!

- Tiểu đệ! Tiểu đệ bị thương không nhẹ đâu?

Hoàng Thượng Chí gượng cười, nói:

- Không can gì! Xin hai vị vui lòng rời khỏi nơi này!

https://thuviensach.vn

Nam Cái và Bắc Tăng đã từng bước chân trên giang hồ hàng mười mấy năm, nên hiểu rõ những quy luật của võ lâm. Đúng là việc riêng của phái nào, thì người ngoại cuộc không được can thiệp vào.

Hai người nhìn nhau, như đã hiểu ý nên chỉ lặng lẽ quay mình muốn bỏ đi...

Bỗng nhiên, Vĩ Nhất Dân hừ một tiếng, nhìn theo Nam Cái và Bắc Tăng, gọi lại:

- Hai vị! Hãy khoan đi!

Nam Cái nhíu đôi mày trắng, hỏi:

- Sao! Ngươi thích ta và lão ăn xin này ở lại à?

- Không sai! Vì những người ở đây đều có phần cả. Còn hai vị tuy người ngoại cuộc, nhưng đã biết đến Đại Ban Nhược Thần Công của bổn Đế Quân. Vậy hai vị phải ở lại đây, để tôi đưa lên thế giới cực lạc bằng thần công này, cho hai vị khỏi ở thế gian mà thịnh truyền nữa!

Vĩ Nhất Dân vì bị tiết lộ chuyện trộm võ công của phái Thiếu Lâm, nên cố ý muốn sát hại bất kỳ người nào đã biết đến.

Sở dĩ việc ác độc bí mật của Vĩ Nhất Dân bị bại lộ, là hắn quyết ý thủ tiêu Hoàng Thượng Chí mà đoạt lấy Ác Quỉ Châu Bài để hắn được duy trì chức Đế Quân.

Lẽ ra Vĩ Nhất Dân chưa muốn dùng độc môn thí võ với các phái lớn trong Trung Nguyên. Nhưng không ngờ lúc giao đấu với Hoàng Thượng Chí gặp phải công lực quá cao, nên hắn phải dùng Đại Ban Nhược Thần Công.

Bắc Tăng tỏ vẻ khiêm nhượng chắp tay, nói:

https://thuviensach.vn

- A Di Đà Phật! Tiểu chủ tài giỏi như vậy, lão đâu dám thố lộ điều gì?

Nam Cái lại cười ha hả, nói:

- Ta là lão ăn xin sống lâu quá nên chán đời rồi! Nếu ngươi có ý định như thế thì thích thú cho lão lắm đấy!

Hoàng Thượng Chí vừa giận vừa lo. Chàng đâu muốn để cho Nam Cái và Bắc Tăng phải liều thân giải quyết việc ân oán của sư môn chàng.

Hoàng Thượng Chí không còn nghĩ đến vết thương trong người nữa. Chàng vội bước tới, nói với Nam Cái và Bắc Tăng:

- Lão ca ca và lão tiền bối, tôi xin hai vị nên rời khỏi nơi này lập tức!

Nam Cái trợn mắt cau mày, hỏi:

- Nhưng có người không cho hai ta ra đi!

- Qui luật trên võ lâm là cấm tuyệt không cho người ngoài can thiệp vào chuyện riêng của phái khác. Vậy tôi xin hai vị đừng làm tôi khó lòng!

Bắc Tăng có vẻ thương hại, nói:

- Lão ca ca! Lẽ nào lão buộc tôi phải ra tay mời mới được sao?

Chàng tỏ lời hơi bất nhã, là muốn cho hai lão này giận chàng, để sớm ra khỏi nơi hiểm nguy. Vì chàng thừa hiểu Vĩ Nhất Dân muốn giết Nam Cái và Bắc Tăng không phải là việc khó, nên chàng muốn hai lão này đừng vì chàng mà chịu chết.

Vĩ Nhất Dân trừng mắt nhìn Thượng Chí, rồi cười ngạo nghễ, nói:

- Lãnh Diện Nhân! Người đừng có nói nhiều vô ích! Vì số mệnh của các ngươi ở đây ta đã định sẵn hết rồi! ...

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí hét lớn:

- Đồ phản bội! Ngươi phải đền tội...

Chưa dứt lời, thì chàng đã vận hết nội lực truyền vào Ác Quỉ Châu Bài phát mạnh tới Vĩ Nhất Dân. Chỉ thấy những ánh hào quang lập lòe tung ra xa hơn hai trượng.

Cái liều lĩnh của Thượng Chí, quả thật có hiệu lực vô cùng.

Vĩ Nhất Dân chưa kịp lưu ý, đã bị hào quang của Ác Quỉ Châu Bài phủ kín cả người. Tâm thần Nhất Dân tán loạn.

Thượng Chí kịp thời bắn Đông Kim Chỉ ra.

Nghe hừ một tiếng phát lạnh người, thì thấy Vĩ Nhất Dân đã té nhào xuống đất.

Hoàng Thượng Chí gấp rút truyền lệnh:

- Năm trưởng lão nghe đây:

"Hãy mau mời hai người kia rời khỏi nơi này".

Năm trưởng lão liền đồng thanh tuân lệnh.

Những cây Quỉ Đầu Quái Trượng liền múa động, thẳng tới phía Nam Cái và Bắc Tăng.

Năm trưởng lão phi thân tới, thì Nam Cái và Bắc Tăng đã đi mất dạng rồi.

Hoàng Thượng Chí thở một hơi dài, thâu lại Ác Quỉ Châu Bài.

Bỗng Vĩ Nhất Dân rùng mình một cái, đứng phắt dậy phát ra những tiếng cười rùng rợn...

https://thuviensach.vn

Thượng Chí giật mình, biết Nhất Dân chưa bị trọng thương.

Té ra Thượng Chí vì bị thương, công lực giảm đi rất nhiều, nên khi bắn Đông Kim Chỉ ra không có công lực mạnh. Vả lại Vĩ Nhất Dân có Đại Ban Nhược Thần Công hộ thân, nên Đông Kim Chỉ làm cho hắn bị thương nhẹ ngoài da thôi. Còn lão ngã nhào xuống đất, là vì lúc ánh hào quang của Ác Quỉ Châu Bài bắn ra quá gấp khiến cho hắn mất tinh thần trong lúc bất ngờ.

Tiếng cười vừa dứt, thì mặt của Nhất Dân đầy sát khí. Lão muốn nuốt tươi Thượng Chí. Đôi mắt lão lườm lườm! Lão ngầm vận nội lực, rồi tiến tới ba bước.

Năm trưởng lão lo sợ cho tánh mạng của Hoàng Thượng Chí vội múa động các cây Quỉ Đầu Quái Trượng yểm hộ.

Thượng Chí lại dùng Châu Bài vung ra nữa.

Lần này Vĩ Nhất Dân đã chuẩn bị trước. Lão lách một cái như luồng điện xẹt ngang qua, rồi lẹ làng đánh ra một chưởng Đại Ban Nhược Thần Công.

Thân pháp kỳ biến, cùng với những luồng chưởng phong của Nhất Dân đánh ra trong chớp mắt, thật các tay cao thủ cũng khó lường được.

Sức mạnh khủng khiếp đó, tạo thành những làn gió cuồn cuộn ép tới Thượng Chí và năm trưởng lão.

Hoàng Thượng Chí và năm trưởng lão đều giật mình, cùng hợp sức phất chưởng ra đỡ.

Chưởng phong đôi bên ép lại, phát ra một tiếng nổ như núi ngã, sóng cuốn, cát bụi trên trận địa đều bốc lên bay vút lên không trung.

https://thuviensach.vn

Trước sức công của đối phương quá mạnh, năm trưởng lão đều bị chấn động nhảy lui ra tứ phía. Còn Hoàng Thượng Chí đã bị thương, giờ lại gặp chưởng phong ác liệt này, làm cho vết thương càng thêm trầm trọng. Miệng chàng lại trào ra những ngụm máu tươi.

Tuy Vĩ Nhất Dân nội công siêu việt, nhưng gặp công lực của đối phương đến sáu tay cao thủ hợp lại, bất giác lão cũng phải lui lại ba bước.

Bỗng có tiếng động nhẹ trong mé rừng, không ai hay biết gì cả mà Vĩ Nhất Dân đã nghe rồi. Lão liếc mắt nhìn vào rừng như hai ánh sao băng, rồi lạnh lùng hỏi:

- Vị cao nhân nào rình ở đây?

Mọi người đều lấy làm ngạc nhiên, quắc mắt nhìn qua mé rừng.

- Hì... hì... hì...

Trong những tiếng cười quái gở đó, lại ẩn hiện một ảnh người, màu xanh như hồn ma bóng quế!

Chỉ trong chớp mắt, bóng người ấy đã tiến tới trận địa. Sự xuất hiện đột ngột đó, làm cho mọi người đều kinh sợ.

Người này mặc áo dài xanh, đầu bịt khăn trên tay cầm một cái sọ người đỏ lòe như bê hết nhiều lớp máu tươi.

Vĩ Nhất Dân giật nẩy người, kêu lên:

- Huyết Sọ!

Hai tiếng Huyết Sọ vang ra làm cho mọi người kinh hãi. Năm vị trưởng lão mặt tái nhợt cắt không còn một tí máu. Họ không thể ngờ được, vị đệ nhất dị nhân trên võ lâm, lại xuất hiện ở nơi này!

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí cũng ngạc nhiên vô cùng. Chàng nhìn kỹ biết Huyết Sọ này là Huyết Sọ giả mà chàng đã thường gặp.

Đấu trường lại im phăng phắc.

Đột nhiên, một bóng người chớp qua như luồng điện xẹt, và có tiếng người hét lên!

Hoàng Thượng Chí máu miệng phun ra như xối, thân hình lắc lư như sắp ngã.

Sự việc xảy ra trong chớp mắt Ác Quỉ Châu Bài trên tay Hoàng Thượng Chí, đã bị Huyết Sọ đoạt rồi.

Huyết Sọ bất thần xuất hiện, giật lấy bảo vật Ác Quỉ Châu Bài của Ảo Ma Cung phái Thiên Nam, khiến cho ai nấy đều không thể ngờ trước được.

Mặt Vĩ Nhất Dân vừa kinh hãi vừa tức giận biến đổi qua nhiều sắc thái khác thường.

Hôm nay xảy ra trận đấu ác liệt này, là vì Vĩ Nhất Dân quyết giết Hoàng Thượng Chí, diệt trừ đại họa về sau. Hơn nữa hắn muốn cướp vật truyền phái chí bảo Ác Quỉ Châu Bài mà mấy mươi năm hắn đã âm thầm mưu độc, nhưng chưa đoạt được.

Thế mà giờ đây, cái Châu Bài lại bị kẻ khác ngang nhiên cướp đi, thì làm sao hắn không tức giận?

Vĩ Nhất Dân vì quá căm tức, không còn sợ sệt nữa. Đôi mắt lão nhìn theo Châu Bài trên tai Huyết Sọ không chớp mắt. Mặt lão nóng như lửa đốt, lão thét lên:

- Huyết Sọ! Ngươi có trả lại không?

Huyết Sọ lạnh lùng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Ngươi bảo trả cái gì?

- Ác Quỉ Châu Bài!

Mặt Huyết Sọ lạnh như băng, lão cười hì hì... nói:

- Vĩ Nhất Dân! Theo lão phu biết thì ngươi là đứa phản đồ của phái Thiên Nam.

Như thế, chức Đế Quân của ngươi không còn nữa! Vậy Ác Quỉ Châu Bài này, không về tay ngươi được! ...

- Câm đi! Ngươi có đưa ra không?

- À! Ta không đưa! Ngươi làm gì được ta?

Vĩ Nhất Dân giậm chân hét lớn:

- Ngươi phải chết!

Vĩ Nhất Dân vận hết nội lực, dùng công lực Đại Ban Nhược Thần Công đánh vào mặt Huyết Sọ. Chưởng phong này vừa lẹ làng, vừa mạnh như vũ bão, nếu bị đánh trúng tất đối phương chết không kịp một tiếng than.

Nhưng chỉ nghe Huyết Sọ cười khinh khỉnh nói:

- Với tài năng củ ngươi thì chưa xứng đâu cả!

Thân hình Huyết Sọ lắc nhẹ một cái, thì đã bay vút ra ngoài luồng chưởng phong của đối phương hơn ba trượng. Huyết Sọ ngoảnh mặt lại ngạo nghễ, nói:

- Vĩ Nhất Dân! Ta phải chờ cho mi cố công cho luyện tập nhiều hơn nữa, rồi ta hãy tái ngộ!

Tiếng nói vừa dứt, thì bóng của Huyết Sọ cũng biến mất.

https://thuviensach.vn

Vĩ Nhất Dân tức giận như muốn tráo máu nôn ra miệng. Đôi mắt hiểm độc của lão đảo qua đảo lại như sao băng. Nhưng không còn thấy bóng Huyết Sọ. Đôi chân lão dặm thình thịch! Lão quay lại nhìn Hoàng Thượng Chí và năm trưởng lão, hậm hực nói:

- Bổn Đế Quân phải quyết định mệnh sống của các ngươi rồi sẽ kiếm Huyết Sọ thanh toán sau!

Hoàng Thượng Chí lúc này đứng không vững, còn sức đâu mà bảo vệ lấy thân nữa!

Vẻ mặt Nhất Dân lại đầy sát khí như muốn ăn tươi nuốt sống chàng.

Thấy Hoàng Thượng Chí bị trọng thương năm trưởng lão vừa căm giận vừa đau xót, nghĩ thầm:

- Chưởng môn sư huynh đã bị thương nặng, còn năm người mình thì lại không phải là đối thủ với Vĩ Nhất Dân! Nhưng hôm nay, nếu để cho nó thắng, thì chẳng những sáu người mình không còn tánh mạng mà phái Thiên Nam sau này sẽ lâm vào cảnh bi thảm vô cùng! Chi bằng chúng ta liều sanh tử còn hơn.

Một vị trưởng lão thét lớn:

- Chúng ta phải trừ đứa phản đồ này!

Tiếng hét chưa dứt, thì năm cây Quỉ Đầu Quái Trượng đã tung tới, đập mạnh vào Vĩ Nhất Dân.

Nghe đùng một tiếng, và tiếp một tiếng hừ thảm thiết, thì đệ tứ trưởng lão Lục Thiên Đơn đã bị đối thủ đánh văng ra xa tám trượng, rớt gậy, ngã xuống đất chết tức khắc!

https://thuviensach.vn

Nhưng bốn cây quái trượng của các vị trưởng lão kia, đã bao kín cả thân hình Vĩ Nhất Dân.

Bốn trưởng lão này, đã cố tâm liều sanh tử, nên lúc ra tay chỉ dùng những chiêu thế tuyệt kỹ tấn công! Vĩ Nhất Dân bị lâm vào thế nguy, tay chân quýnh quáng.

Nhưng đây chỉ là một việc áp đảo tạm thời, lúc này Hoàng Thượng Chí đã dùng những môn tuyệt học, cùng năm trưởng lão họp sức mà chưa thể hạ thủ được Nhất Dân, huống hồ lúc này chỉ còn bốn vị trưởng lão.

Vĩ Nhất Dân hừ một tiếng như cọp gầm đánh liên tiếp tám chưởng lấy lại thế công tức khắc.

Lại nghe một tiếng kêu thê thảm nữa, thì vị đệ nhị trưởng lão Thìn Thiên Báo máu miệng chảy ra như xối. Lão loạng choạng mấy cái rồi té xỉu xuống đất, bất tỉnh luôn!

Thủ Tịch Trưởng Lão Đỗ Nhất Phi tam trưởng lão Hùng Bát Mục, và ngủ trưởng lão Sa Nhân Hòa, thấy hai đồng bạn đã tử thương, câm tức đến cực độ.

Mặt ba trưởng lão đỏ bừng, họ hét lên một tiếng như xé cả không gian.

Ba cây quái trượng hợp sức đánh ra, với công lực bình sanh như có thể dời núi lấp sông.

Tuy ba trưởng lão đã hy sinh liều chết, dùng hết sức cộng địch nhưng sức người có hạn, làm sao địch lại với Vĩ Nhất Dân là kẻ có công lực siêu nhân.

Vĩ Nhất Dân thấy việc thắng địch dễ như trở bàn tay, nên cười ngạo nghễ, nói:

https://thuviensach.vn

- Bọn ngươi hãy tự chết đi là hơn, đừng để ta ra tay sát hại mà oán trách!

Thủ Tịch Trưởng Lão Đỗ Nhất Phi quát lớn:

- Quân phản đồ! Hãy im đi! Đứng nói nữa mà thêm thẹn...

Lời trách của trưởng lão chưa dứt, thì Vĩ Nhất Dân đã bửa liên tiếp ra mười hai chưởng.

Những luồng chưởng phong cuồn cuộn ép ra, tiếp theo ba tiếng kêu thảm thiết cùng một lúc.

Ba trưởng lão còn lại, đều nhào ra ngoài một trượng và thọ thương nặng.

Thế là năm trưởng lão đã bị thiệt mạng mất hai người, còn ba người sau cũng bị thương nữa.

Trận chiến chấm dứt! Nhưng mặt của Vĩ Nhất Dân vẫn còn đầy sát khí. Lão cười gằn mấy tiếng rồi từ từ bước tới bên Hoàng Thượng Chí.

Tuy Hoàng Thượng Chí căm giận vô cùng, nhưng chàng đã bị trọng thương, máu miệng phun ra lai láng thì công lực còn đâu mà chống đỡ với Vĩ Nhất Dân?

Cái chết của chàng dưới bàn tay độc thủ của Vĩ Nhất Dân chỉ còn gang tấc!

Trong giây phút mà tử thần sắp rước hồn chàng về âm phủ thì không biết bao nhiêu ám ảnh hiện ra trong đầu óc chàng:

- Huyết thù chưa trả! Sứ mệnh chưa hoàn tất...

Còn biết bao nhiêu điều khác, nhưng chàng đâu dám nghĩ tới!

https://thuviensach.vn

Sự thật, Hoàng Thượng Chí đâu sợ việc sanh tử. Chỉ khổ là trên thế gian này, chàng còn mang nặng nhiều trách nhiệm của các bậc tiền nhân mà chưa thực hiện được!

Như thế, Hoàng Thượng Chí chết lúc này, thật không thể an lòng!

Hơn nữa, đúng theo qui luật võ lâm, và của môn phái, thì đương nhiên Hoàng Thượng Chí là người thừa kế chưởng môn, được quyền điều khiển trong môn phái.

Nhưng hôm nay chàng lại bị Nhất Dân dùng quyền lực áp đảo, mà chàng lại bị thất bại dưới tay của kẻ phản đồ. Thật đau lòng.

Bỗng nhiên, lời truyền đoán của Hữu Tâm Nhân, như vọng lại bên tai chàng:

"Không thể đánh thương người, và phải cứu năm trưởng lão, rồi rời khỏi lập tức...".

Chàng nhớ đến lời ấy, liền tự hỏi:

- Lẽ nào Hữu Tâm Nhân lại biết trước?

Vĩ Nhất Dân hậm hực bước tới, cách Hoàng Thượng Chí chừng năm thước, đã cử chưởng lên...

Trong lúc chưởng lực Vĩ Nhất Dân chỉ còn đánh tới một cái là tánh mạng Hoàng Thượng Chí không còn nữa. Nhưng bỗng có bóng hai người phi tới lẹ như tên bắn.

Vĩ Nhất Dân giật mình, liền buông tay vừa xuất hiện tới. Thì ra đó hai lão già áo vàng, thân pháp rất lẹ làng, đôi mắt sáng quắc. Vĩ Nhất Dân đoán là hai tay cao thủ, và nội công đã đến mức uyên thâm.

Hai lão áo vàng chân vừa chấm đất đã cúi mình thi lễ và nói:

https://thuviensach.vn

- Chúng tôi là hộ pháp áo vàng phái Thiên Tề Giáo, tới xin tham kiến Đế Quân.

Nhất Dân cũng cúi đầu trả lễ, và nói:

- Hai vị miễn lễ! Có điều gì? Xin chỉ giáo?

Lão áo vàng đứng bên hữu, chắp tay nói:

- Lão phu tuân lệnh bổn Giáo Chủ, tới đây tham kiến với Đế Quân một chuyện.

- Xin cứ nói!

- Lãnh Diện Nhân đã có mấy lần xâm nhập vùng cấm địa của Thiên Tề Giáo. Hắn đã giết hại hàng trăm đệ tử Bổn giáo. Vì điều quan trọng đó mà Bổn Giáo Chủ muốn Đế Quân giao hắn cho chúng tôi, để đưa về cho Bổn Giáo Chủ xử trí!

Vĩ Nhất Dân chưa nghĩ kịp, lợ ngợ nói:

- À! Điều này...

- Điều đó xin Đế Quân quyết định!

Đôi mày hơi chau lại Vĩ Nhất Dân nghĩ thầm:

- Mình giao Lãnh Diện Nhân cho Thiên Tề Giáo, tuy có phần tổn hại đến danh dự của bổn môn, nhưng trong lúc mình còn ở thế cô, nếu gây thù oán với phái này sợ mình thất bại. Chi bằng mình mất danh dự phần nào, để trừ được cái họa lớn mai sau là hơn.

Vả lại bảo vật chân truyền Ác Quỉ Châu Bài đã bị Huyết Sọ cướp đi. Vậy mình muốn tìm được Châu Bài, có lẽ phải nhờ sự trợ giúp của phái này...

https://thuviensach.vn

Nghĩ như thế, lão liền gật đầu, nói:

- Được! Nhưng để bổn Đế Quân phế võ công của nó, rồi hai lão đưa nó đi!

- Tùy ý định của Đế Quân!

Lời bàn định đôi bên làm cho Hoàng Thượng Chí tức đến sôi máu. Nhưng chàng không còn cách nào chống lại định mệnh độc ác này!

Vĩ Nhất Dân xoay mình lại, nhìn Hoàng Thượng Chí khinh khỉnh, nói:

- Theo lẽ, ta phải gọi người là sư huynh! Hì hì! Nhưng nay ta là người định đoạt số mệnh của ngươi! Vậy ta muốn cho ngươi được đoàn tụ với đại sư bá nơi chín suối!

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng cười, nói:

- Ngươi là loài ác thú! Ta tức là chưa giết được ngươi để thỏa mãn vong hồn tổ sư!

Những quân bất nghĩ như người sẽ chết! Ngày cuối cùng của ngươi không lâu đâu!

Nhất Dân ngoảnh mặt cười khà khà, nói:

- Ngày cuối cùng của ngươi được ta quyết định! Còn ngày cuối cùng của ta ngươi làm gì thấy được.

- Linh hồn của các đời sư tổ sẽ không cho phép ngươi...

- Câm miệng ngay!

Tiếng hét vừa dứt, thì tay Vĩ Nhất Dân đã đưa tới lẹ như tên bay, điểm vào Tàn huyệt của Hoàng Thượng Chí...

https://thuviensach.vn

Nghe đùng một tiếng và tiếp theo một tiếng hự rất lớn, thì thấy Vĩ Nhất Dân lảo đảo lùi ra năm bước.

Hoàng Thượng Chí tuy bị thương nặng nhưng từ lúc năm trưởng lão giao đấu với Nhất Dân, tiếp hai lão áo vàng tới yết kiến, chàng đã cố vận khí điều dưỡng, để chống lại địch thủ trước phút cuối cùng.

Quả nhiên Vĩ Nhất Dân ngạo nghễ tưởng Hoàng Thượng Chí không còn sức đánh trả lại, nên lão chỉ dùng cách lẹ làng điểm huyệt, không ngờ Hoàng Thượng Chí phản kích rất hiểm độc.

Hoàng Thượng Chí dùng hết chân lực đánh ra một chiêu, làm cho đối phương thất kinh. Nhưng chàng cũng bị chấn động suýt nhào xuống đất, mắt chàng hoa lên như thấy muôn ngàn ánh sao, miệng phun ra một ngụm máu nữa!

Thượng Chí tuy bị đau đớn, nhưng vẫn cắn răng gượng sức không để ngã.

Trước mặt hai lão áo vàng của phái Thiên Tề Giáo, Vĩ Nhất Dân bị Hoàng Thượng Chí đánh lui ra, lão lấy làm hổ thẹn, cơn giận bừng sôi.

Lão cố lấy lại sự bình tĩnh, đưa song chưởng đánh mạnh tới Thượng Chí.

Lúc này, ba trưởng lão bị thương khi nãy cũng đã tĩnh lại thấy thế liền đứng phắt dậy tiến tới, kêu lên:

- Không được sát hại sư huynh chưởng môn của chúng ta.

Hai lão hộ pháp áo vàng của Thiên Tề Giáo, sợ Vĩ Nhất Dân đánh chết Hoàng Thượng Chí nên cũng vội bước tới định tìm lời ngăn cản.

https://thuviensach.vn

Trong lúc mọi người hồi hộp lo lắng cho tánh mạng Thượng Chí, thì lại xảy ra một chuyện không thể tưởng tượng được.

Thân hình của Thượng Chí đang lúc té xỉu, đột nhiên lại bay bổng lên, xẹt vào rừng xa hàng bảy trượng, biến mất dạng...

Các cao thủ đứng đó đều kinh ngạc, trố mắt nhìn nhau không hiểu đó là thân pháp gì mà họ chưa từng thấy hoặc nghe ai nói tới bao giờ.

Mọi người lững lững một hồi lâu, mới tỉnh lại, mồ hôi trán ướt đẫm như tắm.

Vĩ Nhất Dân cố theo dõi những tiếng động nhẹ như gió thoảng trong mé rừng. Qua một lúc lão mới đoán biết có tay cao thủ tuyệt thế ẩn trong rừng.

Tuy đoán biết như vậy nhưng Vĩ Nhất Dân vẫn kinh ngạc tự hỏi:

- Với khoảng cách hàng bảy trượng, không thể có một sức hút nào có thể làm tung bay người được? Điều này chứng tỏ người núp trong rừng có một công lực tuyệt kỳ không thể tưởng.

Bỗng nhiên trước mắt mọi người, mão lão già xuất hiện, tóc cuốn bằng vòng kim, mình mặc áo dài màu vàng, đi chân không, cao chừng tám thước, thân hình to như con voi, chỉ một cái chân của lão cũng to bằng con người rồi.

Quái nhân này quắc mắt nhìn mọi người mắt lóe hào quang, sáng quắc như hai chiếc đèn rọi.

Cái nhìn của đôi mắt lạ thường đó, khiến cho mọi người trong trận đều giật mình, muốn tìm nơi ẩn núp.

Quái nhân lại nhìn chòng chọc vào Vĩ Nhất Dân như rọi sáng cả thân hình ác độc của lão.

https://thuviensach.vn

Vĩ Nhất Dân không tự chủ được, vội bước lui ra. Nhưng lão không thể tránh được luồng hào quang của đôi mắt quái nhân đó, nên toàn thân run lẩy bẩy.

Với công lực của Vĩ Nhất Dân, mà mới thấy hình dáng quái nhân đã thất phách hồn kinh rồi! Chỉ nhìn qua bao nhiêu đó, cũng đủ biết thân pháp của dị nhân nội lực đến mức nào rồi!

Quái nhân gằn từng tiếng như sấm sét:

- Thằng nhỏ kia! Đầu mày đội kim quan, mình lại mặc áo dài bằng cẩm, có phải mày là chưởng môn của phái Thiên Nam không?

Vĩ Nhất Dân giật mình, nói:

- Không sai! Bổn nhân đúng là chưởng môn Đế Quân Ảo Ma Cung.

- Đế Quân! Ha! Ha! Ha...

Tiếng cười vang lên, làm cho các cao thủ có mặt nơi đây, đều thất sắc. Các huyệt quản trong người họ như bị chấn động. Họ cảm thấy như máu chảy lộn ngược lại.

May là lão quái chỉ cười có mấy tiếng, chứ nếu lão cười một lúc nữa, thì mọi người đều bị lủng tai, điếc óc mà chết.

Vĩ Nhất Dân lấy làm lạ, đánh liều hỏi lại:

- Xin hỏi tôn hiệu?

- Mày không biết lão phu à?

- Xin tha lỗi! Tiện nhân không biết!

https://thuviensach.vn

- Hà hà! Lúc lão phu xuôi ngược giang hồ, thì chắc cha mày cũng chưa sanh! Côn Thế Ma Vương tức là lão phu! Mày đã nghe chưa?

Bốn tiếng Côn Thế Ma Vương làm cho mọi người đều lạnh xương sống.

Sự thật trước đây sáu mươi năm Côn Thế Ma Vương đã mất tích. Nhưng cái tên Ma Vương vẫn còn in sâu trên giới giang hồ. Cho đến bây giờ, người trong võ lâm ai nghe tới cũng phải kinh hồn.

Vì công lực của Ma Vương khắp giang hồ không ai tưởng tượng được. Theo lời đồn trên võ lâm, thì chưa có một tay cao thủ nào chịu được ba chiêu của Ma Vương, nên hai đạo Hắc Bạch, khi nghe đến tên lão, hồn vía đã bay lên mây rồi.

Sáu mươi năm trước, có cuộc quần hùng đại hội trên Nhậït Quan Phong ở núi Thái Sơn, cao thủ nhiều môn phái tham gia hằng mấy trăm người. Trong lúc họ vừa chọn được vị đệ nhất anh hùng, thì Côn Thế Ma Vương chẳng biết từ đâu mò tới thách đấu.

Lão đánh với người đệ nhất anh hùng được lực chọn. Nhưng Ma Vương chỉ mới đánh có hai chiêu, thì người đệ nhất anh hùng đã rơi xuống phong đỉnh.

Quần hùng tức giận hợp sức tấn công lão, nhưng chỉ trong chớp mắt, xác người đã chết đầy đỉnh Nhậït Quan Phong, máu chảy như suối.

Các bậc tiền bối trên võ lâm đều tận mắt nhìn thấy trận giết người rùng rợn đó, và đã kể lại cho nhiều người nghe, nên hiện nay ai nghe đến cái danh hiệu Ma Vương, cũng rởn óc!

Sau khi chấm dứt trận chiến Côn Thế Ma Vương bỗng nhiên biệt tích trên giang hồ.

https://thuviensach.vn

Không ngờ, qua sáu mươi năm mất tích, hôm nay Côn Thế Ma Vương lại xuất hiện tại đây lão lại ra tay cứu Lãnh Diện Nhân Hoàng Thượng Chí, việc lạ thường này khiến cho mọi người không thể hiểu nổi.

Quang cảnh trong trận đấu như có một áp lực gì đè nén mọi người, ai cũng cảm thấy như nghẹt thở.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 54

Thiên Tề Lệnh

Côn Thế Ma Vương đứng trầm tĩnh một lúc, rồi ngoảnh mặt, nói:

- Sáu mươi năm trước đây, lão phu đã làm lễ thề với thiên địa là ta không bao giờ xúc phạm đến những người vô tội. Rồi từ đó, ta đã xa lánh trên giang hồ.

Mọi người nghe qua, những cũng không hiểu gì cả, chỉ đứng ngơ ngác như kẻ mất hồn.

Chưa ai dám mở miệng nói một lời, thì Ma Vương lại cười ha hả, rồi lắc mình một cái, biến dạng vào rừng.

Trước cái thân hình to lớn nặng hàng mấy trăm cân, mà chỉ chớp mắt đã phi thân mất, thật là một điều trên thế gian không thể tưởng được. Mọi người như không ai tự tin vào cặp mắt của mình nữa.

Hoàng Thượng Chí đôi mắt hoa lên không còn nhìn rõ được. Bỗng có một luồng gió cuộn xác chàng bay đi như một chiếc lá khô. Đang ở trong thế cùng, Hoàng Thượng Chí đành nhắm mắt tuân theo số mệnh!

Thượng Chí bất tỉnh từ lúc nào không biết. Đến lúc tỉnh lại thì chàng thấy mình đứng dựa vào gốc cây to. Chàng lấy làm lạ đảo mắt nhìn, lại thấy một thiếu nữ tuyệt sắc đứng gần bên. Nàng đúng là Âm Sát Mạc Tú Anh.

https://thuviensach.vn

Chàng nhận biết người thiếu phụ này, nhưng chưa kịp mở lời hỏi, thì Âm Sát Mạc Tú Anh đã mỉm một nụ cười, nói:

- Lãnh Diện Nhân! Khi ta lâm nạn ở ngoài rừng thông, ngươi đã cứu ta một lần.

Vậy hôm nay, ta không còn thiếu cái nợ cũ nữa phải không?

Vốn tính của Hoàng Thượng Chí không muốn mang ơn một ai, nhất đàn bà. Nhưng tình cảnh biến đổi lạ thường như này, nên chàng ngập ngừng mãi chẳng đáp được một lời.

Mạc Tú Anh thấy chàng như có điều gì khó nghĩ dịu giọng nói tiếp:

- Thật là một cơ hội gặp gỡ thật đúng lúc! Vì lệnh sư ta đi tới Quỉ Bảo nên mới đi ngang qua đây...

Hoàng Thượng Chí sửng sốt hỏi:

- Lệnh sư là ai?

- Côn Thế Ma Vương!

Thượng Chí giật mình thêm một cái nữa. Chàng nhớ đến câu chuyện của Hồng Nương Tử Đông Phương Linh, đã kể cho chàng nghe:

"Đông Phương Linh đang bị Huyết Sọ giả đánh trọng thương, nhưng thình lình Côn Thế Ma Vương xuất hiện, thì Huyết Sọ giả sảng hồn bỏ chạy, nên Đông Phương Linh mới được toàn mạng".

Chàng càng lấy làm lạ, tự hỏi:

- Nhưng Côn Thế Ma Vương là một cao nhân, tiền bối tại sao lại là sư phụ của Âm Sát Mạc Tú Anh?

https://thuviensach.vn

Thượng Chí buột miệng hỏi:

- Lệnh sư là Côn Thế Ma Vương sao?

- Không sai!

- Nhưng lệnh sư lại muốn đến Quỉ Bảo?

- Đúng! Để cứu chồng ta!

Bao nhiêu điều như quay cuồng trong đầu óc Hoàng Thượng Chí:

- Côn Thế Ma Vương là sư phụ của Mạc Tú Anh, lại làm cho Huyết Sọ giả phải khiếp sợ? Như thế võ công của Ma Vương tuyệt kỹ đến mức không thể tưởng rồi! Nếu hai sư đồ nàng lần này đến Quỉ Bảo, thì chắc tính mạng của Huyết Sọ thật phải chết. Nhưng Huyết Sọ thật lại cũng là huyết thù của mình, mà hiện giờ công lực mình đâu còn nữa! ...

Tâm niệm Thượng Chí đang hỗn loạn chưa phân định được, bỗng có một bóng người bay vút tới. Mắt chàng chưa kịp chớp, thì một lão quái nhân đã hiện trước mặt.

Âm Sát Mạc Tú Anh liền cúi đầu, rồi lễ phép hỏi:

- Sư phụ! Việc này đã xong chưa?

- Ừ! Như thế là được rồi, vì lời thề của ta không giết người, nên ta chỉ làm cho chúng nó tản ra thôi!

Hoàng Thượng Chí mới biết lão quái nhân này, là Côn Thế Ma Vương. Chàng vừa khiếp sợ vừa mừng thầm. Mừng là biết Ma Vương chưa giết Vĩ Nhất Dân, nên chàng có hy vọng mai sau, tìm Vĩ Nhất Dân phản đồ lập lại chánh môn quy.

Chàng liền bước tới trước mặt Ma Vương chắp tay thi lễ:

https://thuviensach.vn

- Tại hạ xin cảm tạ đại ân tiền bối!

Côn Thế Ma Vương cười khà khà, khoát tay nói:

- Không có gì! Việc này lão phu tình cờ cứu mày đang lúc bị nạn. Chỉ đủ đền lại ơn của mày đã cứu mạng đệ tử ta trước kia.

Nói đến đấy, lão ta lại nhìn sang Mạc Tú Anh, nói:

- Tướng mạo thằng này, giống như sư huynh Cao Sĩ Kỳ của con.

Âm Sát Mạc Tú Anh mỉm cười nói:

- Thật đúng như lời sư phụ!

Côn Thế Ma Vương lại hỏi:

- Con đã cho nó uống Qui Nguyên Kim Đơn chưa?

- Dạ! Con đã cho nó uống rồi, nên nó mới tỉnh lại đấy!

- Qui Nguyên Kim Đơn này, phối hợp rất nhiều đại phương mà ta phải tốn rất nhiều tâm huyết mới luyện được ba viên đó. Bây giờ phải tặng cho nó một viên!

Mạc Tú Anh nóng lòng cứu chồng, nên nàng thưa:

- Sư phụ! Việc ở đây đã xong hết, vậy sư phụ và con nên lên đường.

Ma Vương gật đầu, bảo:

- Đi!

Chỉ thấy hai người lắc mình một cái, vút nhanh như hai mũi tân bắn.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí nhìn chưa chớp mắt, thì hai sư đồ Côn Thế Ma Vương đã biến mất.

Âm Sát Mạc Tú Anh là một tay giết người, coi nhẹ như trò chơi, mà hôm nay lại không tiếc thánh phẩm Qui Nguyên Kim Đơn để cứu mạng Hoàng Thượng Chí. Điều này, làm Hoàng Thượng Chí hết sức ngạc nhiên.

Có lẽ, Hoàng Thượng Chí đã mạo hiểm dò tin tức của Dương Sát Cao Sĩ Kỳ, nên nàng muốn trả ơn. Hơn nữa vẻ trang nhã tuấn tú của Hoàng Thượng Chí, lại giống hình ảnh chồng nàng là Dương Sát Cao Sĩ Kỳ, thành thử đánh thức được mối tình cảm của Mạc Tú Anh.

Qui Nguyên Kim Đơn quả thật là một môn thuốc huyền diệu vô cùng! Hoàng Thượng Chí bây giờ cảm thấy bệnh tình đã thuyên giảm nhiều, chân khí đã hồi phục lại.

Hoàng Thượng Chí đứng sững nhìn, đến lúc hai người ân nhân khuất dạng, liền tự nhủ:

- Hiện giờ Ma Vương đã xuất hiện nơi này, chắc không có kẻ nào dám tới nữa, vậy mình nên ngồi ở đây mà vận công luyện thương.

Nhưng tình cảnh lại xảy ra trái ngược với dự đoán của Thượng Chí rồi!

Chàng chưa kịp ngồi nhập định, thì thấy một bóng người như hồn ma lẹ làng tiến tới.

Thượng Chí giật mình vội nép mình vào gốc cây cổ thụ. Chàng định thần nhìn kỹ thân pháp người này, đoán đúng là Huyết Sọ giả nên nghĩ thầm:

- Hắn đã đoạt Ác Quỉ Châu Bài của mình rồi bỏ chạy, giờ hắn lại còn muốn tìm mình để làm gì đây? ...

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí đang phân vân, thì Huyết Sọ giả đã phi thân tới trước mặt chàng rồi!

Lão quắc mắt nhìn Hoàng Thượng Chí cười khà khà, nói:

- Tiểu tử! Lão phu muốn hỏi mày một câu này, mà mày nên nhớ là phải nói thật nhé!

Hoàng Thượng Chí tuy bị cô thế, nhưng vẫn giữ sắc khí hào hùng. Chàng lạnh lùng cười, nói:

- Lão thất phu đã lừa người đang nguy, thì đâu còn gì uy danh của nhân vật võ lâm nữa mà hỏi tôi?

Huyết Sọ giả vẫn thản nhiên cười hề hề, nói:

- Tiểu tử! Mày có muốn trách ta sao cũng được! Nhưng hiện giờ lão phu chỉ cần mày có chịu trả lời thành thật câu hỏi của lão phu hay không? Nếu mày nói xong, thì lão phu sẽ dung thân cho mày!

- Hừ! Bổn nhân không bao giờ khiếp nhược như ngươi tưởng đâu!

- Khà khà! Lão phu lấy mạng mày dễ như trở bàn tay! Mày không hiểu sao?

- Vậy thì xuống tay đi!

- Mày không sợ chết ư?

- Hừ! Ta là Lãnh Diện Nhân đâu có sợ hành động độc ác của ngươi!

- Tiểu tử! Kể ra mày cũng to gan đấy! Nhưng tiếc rằng...

- Tiếc cái gì?

- Ồ! Mày không biết cái trọng trách của mày đối với Thiên Nam à?

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí giật mình, thấy rõ cái chết này sẽ đưa phái Thiên Nam đến chỗ diệt vong, dưới bàn tay độc ác của Vĩ Nhất Dân!

Nhưng khổ thay, vốn tính của Hoàng Thượng Chí không bao giờ chịu khuất phục trước địch thủ.

Vẻ mặt lạnh lùng của Hoàng Thượng Chí trầm ngâm một lúc, chàng cương quyết nói:

- Lão thất phu! Ngươi cứ xuống tay giết ta đi!

- Mày thật không muốn sống sao?

- Ta chẳng bao giờ chịu van xin ngươi đâu! Đừng nói nhiều vô ích!

- Như vậy mày phải...

Hoàng Thượng Chí liền nhắm mắt...

Thoạt nhiên một tia sáng lòe xé gió, bay xẹt về phía gốc cây lớn trước mặt Hoàng Thượng Chí và Huyết Sọ.

Nghe hừ một tiếng rất đau đớn, như từ miệng của Huyết Sọ phát ra.

Hoàng Thượng Chí giật mình mở mắt, thấy gốc cây trước mặt gắn một miếng ngân bài như tấm bàn chưởng lớn, trên bài khắc Nhất Nguyệt Tinh Đồ Án...

Bỗng nghe bùng một tiếng. Thượng Chí bất ngờ bị luồng gió mạnh tạt qua, nên loạng choạng lui lại ba bước, và té ngồi xuống đất.

Thượng Chí thất kinh gượng đứng dậy, thì thấy lão Huyết Sọ đã nằm cứng đờ dưới đất, máu chảy lai láng trên lưng Huyết Sọ bị bảy chiếc lá cắm phập vào, chỉ còn ló ở ngoài những cái cuống lá.

https://thuviensach.vn

Mặt Hoàng Thượng Chí đầy ngạc nhiên, chàng đảo mắt nhìn tứ phía không hề thấy một bóng người.

Chàng đứng sững lững, rồi tự hỏi:

- Độc thủ nào lại giết được Huyết Sọ? Nhưng tại sao mình không hề thấy một tung tích gì! À! Hay là chủ nhân của ngân bài kia? Mà trên võ lâm đâu có tay cao thủ nào, có thể giết lão Huyết Sọ dễ dàng như vậy? ...

... Không lẽ là Côn Thế Ma Vương? ...

... Cái ngân bài này là biểu hiệu của Côn Thế Ma Vương sao? Quả mình thoát cái chết này, thì mang ơn của vị tiền bối Ma Vương biết chừng nào! ...

Bốn bề đều vắng lặng như tờ, bỗng nghe:

- Con!

Một tiếng kêu rất hiền từ như chứa đựng muôn ngàn mối kích động. Nhưng tiếng gọi trìu mến đó nghe không xa.

Hoàng Thượng Chí thoạt nhiên giật mình, chàng biết đích là giọng nói của Thất Hồn Nhân.

Tuy chàng chưa thấy bóng người, nhưng quả quyết hỏi:

- Tiền bối! Có phải người đến cứu vãn bối không?

Lời Thượng Chí vừa dứt, thì Thất Hồn Nhân đã xuất hiện trước mặt chàng.

Thất Hồn Nhân thấp giọng hỏi:

- Con! Con nghe mà biết tiếng của ta sao?

https://thuviensach.vn

- Dạ! Không sai! Vì giọng nói của tiền bối đã in sâu vào đầu óc vãn bối, nên mới nghe qua là biết. Như thế này là vãn bối mang ơn của tiền bối tựa thái sơn! Không biết suốt đời vãn bối có thể đền...

- Con! Ta không muốn nghe con nói nhiều những tiếng cảm ơn!

Hoàng Thượng Chí giật mình như nhớ một điều gì quan trọng. Chàng vội hỏi:

- Tiền bối! Tiền bối giết Huyết Sọ để giải nguy cho vãn bối sao?

- Đúng vậy!

- Thật võ lực của tiền bối làm cho vãn bối...

- Con! Con nghĩ sai rồi, võ lực của ta bì với Huyết Sọ, thì ta còn kém hơn lão một nửa!

Thượng Chí cảm thấy lạ lùng hỏi:

- Nhưng tại sao lão chết dưới tay của tiền bối đến không kịp thở?

- Không phải! Nó chết dưới cái lệnh bài đó!

- Tiền bối nói sao?

- Vì nhờ lệnh bài làm cho nó bị phân tán tâm thần, nên ta mới hạ thủ được.

- Cái lệnh bài có uy lực khác thường quá vậy?

- Không sai!

- Lệnh bài là bửu ký của tiền bối à?

- Không phải!

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí muốn hiểu tường tận, nên suy nghĩ một lát rồi hỏi:

- Tiền bối! Cái lệnh bài đó tên gì?

- Thiên Tề Lệnh!

Chàng buột miệng lập lại ba tiếng Thiên Tề Lệnh thật chậm, rồi hỏi:

- Nói vậy cái lệnh bài này của Thiên Tề Giáo?

- Con đoán không sai!

- Nhưng lão Huyết Sọ là người trong phái Thiên Tề Giáo?

- Có thể hiểu như vậy.

Nói đến đây, Hoàng Thượng Chí cảm thấy thắc mắc vô cùng, nên châu mày nói:

- Xin tiền bối giải thích cho vãn bối nghe cái điều liên quan giữa Huyết Sọ, và Thiên Tề Lệnh!

Thất Hồn Nhân lắc đầu, nói:

- Con! Điều đó dài dòng lắm, nhưng hiện giờ rất cấp bách, con cứ tạm hiểu như vậy đủ rồi!

Thượng Chí không dám hỏi nữa, chỉ đứng lặng yên, nhưng những điều thắc mắc cứ quay cuồng trong đầu óc chàng:

- Mẹ mình là Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh đã một lần đánh mình, để giải thoát cho Huyết Sọ giả. Điều đó đúng Huyết Sọ giả ở trong phái Thiên Tề Giáo.

Nghĩ đến đây, chàng buột miệng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Nhưng theo thân thế của Huyết Sọ giả ở trong phái Thiên Tề Giáo, sao lão lại chịu sự sai khiến của tiền bối?

- À! Điều đó là nó phải tuân theo lệnh của Thiên Tề Giáo Chủ!

- Nhưng công lực của Thiên Tề Giáo Chủ đâu có bằng Huyết Sọ?

- Thiên Tề Giáo Chủ mà con thấy đó là giả, chứ còn chánh Thiên Tề Giáo Chủ không có ở trong giáo đường!

- Ồ! Tại sao Huyết Sọ giả lại cũng giả là Quỉ Bảo Chủ Nhân?

- Tại vì bị người ta sai khiến.

- Như thế là do Thiên Tề Giáo Chủ sai khiến?

- Con! Con đã hỏi nhiều quá rồi!

- Tiền bối! ...

Thất Hồn Nhân liền chận lời Thượng Chí, hơi gằn giọng nói:

- Điều này có nhiều chuyện liên quan nhau, nhưng hiện giờ con không nên hỏi nữa?

- Tại sao?

- Vì ta chưa có thể trả lời!

Hoàng Thượng Chí thở một hơi dài thườn thượt, rồi cũng buột miệng nói tiếp:

- Huyết Sọ giả khi giả làm Quỉ Bảo Chủ Nhân, không những cách thức ăn mặc giống Quỉ Bảo Chủ Nhân thật, mà cả đến thân pháp, võ công cũng sử dụng theo một đường thuật. Chỉ đem so về công lực thì Quỉ Bảo Chủ

https://thuviensach.vn

Nhân thật uyên thâm hơn. Như vậy giữa Quỉ Bảo thật và giả chắc có điều gì liên hệ nhau?

- Con! Chúng ta phải chấm dứt câu chuyện này. Bây giờ chỉ cần con đem chôn cái xác chết đó đi, càng mau càng tốt!

Hoàng Thượng Chí gật đầu tuân lệnh.

Chàng bước tới bên xác Huyết Sọ giả. Bỗng nhiên chàng như nhớ đến Ác Quỉ Châu Bài, mà Huyết Sọ giả đã đoạt trên tay chàng lúc nãy.

Thượng Chí cúi mình xuống đưa tay lục soát trong mình Huyết Sọ giả. Nhưng mò kiếm một hồi lâu, chàng thất vọng vô cùng, mặt biến sắc, chàng buột miệng ủa một tiếng.

Thất Hồn Nhân liền hỏi:

- Con! Con đang tìm cái gì?

- Bổn môn Ác Quỉ Châu Bài - Không có trong mình nó đâu!

- Sao lạ vậy?

- Vì đã chuyển sang tay người khác rồi.

- Có phải về tay Thiên Tề Giáo Chủ không?

Câu hỏi của Hoàng Thượng Chí, Thất Hồn Nhân như không nghe, nên thúc chuyện khác:

- Con! Con hãy mau ra tay chôn xác nó đi!

Hoàng Thượng Chí nhớ đến châu bài, nên quá nóng lòng không thể nhịn được, chàng nằng nặc nói nữa:

https://thuviensach.vn

- Nhưng Châu Bài này là bửu ký của tiên sư di truyền, nên rất quan hệ đến sự tồn vong của bổn môn. Vậy xin tiền bối cho vãn bối biết người nhận cái Châu Bài!

- Được! Nhưng ta chưa thể nói ngay bây giờ.

Thượng Chí cảm thấy buồn vô hạn, nhưng buộc lòng phải tuân theo lời Thất Hồn Nhân.

Chàng vận công nhập vào hữu chưởng, đánh mạnh xuống đất một cái. Chỉ thấy đất đá cuồn cuộn bay bổng lên, để lại một cái hầm sâu hơn một trượng.

Thất Hồn Nhân lại tỏ lời dặn:

- Trang phục của nó con phải lấy ra đem chôn nơi khác, còn mặt mũi của nó con cũng phá hủy hết!

Hoàng Thượng Chí nghe những lời Thất Hồn Nhân vừa nói mà phát lạnh cả xương sống. Chàng biết rằng điều này rất quan trọng và bí mật, nên cắn răng thi hành.

Bây giờ cái xác của Huyết Sọ không còn mặc bào nữa, còn mặt mũi bị đánh nát hết. Hoàng Thượng Chí làm xong hai việc đó, rồi đem bọ y bào chôn cách xa huyệt mả hơn ba chục trượng.

Sau khi lấp đất chôn xác Huyết Sọ, Thượng Chí đem những nhánh cây khô, cỏ loạn làm mất những vết đất mới.

Tuy Hoàng Thượng Chí thi hành những điều này, nhưng đầu óc không ngớt suy nghĩ đến những lời nói mờ ám của Thất Hồn Nhân.

Nhưng khổ nỗi không được hỏi! Chàng cố nhớ lại những dĩ vãng, và tự đặt câu hỏi:

https://thuviensach.vn

- Thất Hồn Nhân tông tích như thế nào? Tại sao thân mật và đã từng cứu nguy cho mình như vậy?

Như một lần mình rớt xuống Liên Hoàn Thao, rồi bị nhốt trong thất tù của Thiên Tề Giáo, cũng nhờ mưu kế của Thất Hồn Nhân mình mới thoát ra khỏi vòng tử địa.

Nhưng tại sao Thất Hồn Nhân lại có quyền ra vô tự do trong giáo đường của Thiên Tề Giáo? Bây giờ Thất Hồn Nhân lại giữ cái Thiên Tề Lệnh, rồi giết Huyết Sọ giả là người trong Thiên Tề Giáo, mà còn bắt mình phá xác làm mất những dấu vết. Rõ điều này sợ người ta khám phá, vậy có lẽ xảy điều gì lạ nữa đây? Còn lão Huyết Sọ giả với Quỉ Bảo như không có gì đáng nghi. Chỉ có điều nó cũng là người trong Thiên Tề Giáo thật khó tưởng tượng được!

Chàng làm xong công việc, nhưng không thể nhịn được những điều thắc mắc, nên buột miệng hỏi:

- Tiền bối! Tiền bối tại sao lại được cái kỷ vật của Thiên Tề Giáo?

Thất Hồn Nhân lắc đầu nói:

- Tại sao?

- Tiền bối sao không muốn đáp lời?

- À Con đoán đúng! Vì những điều không thể nói với con được! Ta chỉ cần bảo con phải đi tới Quỉ Bảo ngay giờ này.

Huyết thù của Hoàng Thượng Chí liền nổi lên nóng như lửa đốt, nghĩ thầm:

- Đông Phương Huệ đã về Quỉ Bảo từ lâu mà không trở lại như lời hứa! Điều này, đủ thấy rõ cha mình bị chết vì Quỉ Bảo vào thời xưa đó, ta phải

https://thuviensach.vn

báo thù! Còn Đông Phương Huệ mà rủi bề gì thật mình không thể an tâm! Nhưng tại sao mình phải chịu cảnh tình và thù oái oăm thế này?

Nếu mình vì thù thì phải giết cha nàng! Nhưng vì tình nàng mà không trả thù, thì chỉ có cái chết của mình mới giải quyết được...

Sau hồi lâu chàng suy nghĩ những điều khổ tâm, nên thở dài, hỏi:

- Tiền bối! Tiền bối có tin rằng vãn bối đến Quỉ Bảo sẽ thành công không?

- Con muốn nói thành công gì?

- Vì vãn bối đang định luyện tập một môn thần công! Nên...

- Ồ! Con muốn sau khi luyện tập xong mới đến Quỉ Bảo Chủ Nhân tìm thù chứ gì?

- Không sai!

- Con! Con nhớ trước khi ta chưa có thể nói cho con nghe tất cả, nên ta không thể cản con được! Nhưng ta có một điều hy vọng con đừng làm ta thất vọng!

- Xin tiền bối chỉ dạy, vãn bối nguyện rửa tai mà nghe.

- Khi con tới Quỉ Bảo, trước lúc tìm kẻ thù thì con phải nói rõ thân thế của con và những điều huyết án.

- Điều này tiền bối dù không dạy, vãn bối cũng làm như vậy.

- Nhưng con đã định ý như vậy, thì trước khi đi con cứ thuật lại những lời nói đó cho ta nghe thử?

- Tiền bối buộc con thực tập thử ư?

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 55

Kiếp Hồng Nhan

Hoàng Thượng Chí hỏi lại, nhưng cảm thấy rất ngượng lời, nên nghĩ thầm:

- Lẽ tất nhiên khi mình gặp thù địch phải cho nó biết nguyên nhân báo thù chứ? Nhưng tại sao Thất Hồn Nhân lại muốn biết cử chỉ của mình trong lúc ấy. Thật là khó hiểu! ...

Thất Hồn Nhân đứng lặng thinh một lúc, rồi dịu giọng hỏi:

- Con! Con đang suy nghĩ nhiều lắm phải không? Nhưng khổ nỗi điều này ta chưa có thể cho con biết trước, nên con cần phải nhẫn nại chứ đừng có thắc mắc nữa!

Hoàng Thượng Chí thở một hơi dài thườn thượt, đáp một tiếng:

- Dạ!

Thất Hồn Nhân liền nói:

- À! Cũng vì con nên ta phải giết Huyết Sọ giả, thành thử cái hậu quả sắp đến còn khó biết được. Vì công lực của các tay cao thủ như Huyết Sọ giả ở trong Thiên Tề Giáo không dưới mười người...

Hoàng Thượng Chí lấy làm ngạc nhiên, như không tin, liền nói:

https://thuviensach.vn

- Ồ! Vãn bối đã từng vào nơi Thiên Tề Giáo, nhưng chưa thấy...

- Không sai! Vì trong giáo đường hiện giờ thì không có một tay cao thủ nào như ta nói. Nhưng những cao thủ đó sẽ liên tiếp xuất hiện trên giang hồ, có thể võ công bọn họ chiếm hạng nhất trên võ lâm. Mà ngày Thiên Tề Giáo muốn chiếm địa vị trên võ lâm không còn bao lâu nữa, nên trước mắt con trách nhiệm rất nặng nề, không thể từ thác được!

Những lời nói của Thất Hồn Nhân chứa đầy lo lắng, khuyên nhủ, bất giác Thượng Chí cảm động đến sa nước mắt. Chàng cúi đầu tỏ lời thành kính:

- Tiền bối đã hết lời tỏ bày, vãn bối xin nhớ mãi trong tâm!

- Con! Con có thể đi mau đi!

Hoàng Thượng Chí tuy rất nhiều chuyện muốn nói, nhưng không dám hỏi sợ Thất Hồn Nhân buồn nên cúi đầu cáo lời từ giã:

- Xin phép tiền bối cho vãn bối đi!

- À! Giờ con không cần đi quan đạo nữa, vì trong ngũ trưởng lão, đã chết hai người được chôn cất rồi, còn ba người bị thương bỏ chạy mất. Vậy con từ phía mặt bên này, băng ngang qua rừng, đi nhanh chừng nào tốt chừng ấy!

Hoàng Thượng Chí liền quay mặt theo hướng Thất Hồn Nhân đã chỉ, giở khinh công chạy đi...

- Khoan!

- Tiền bối còn chuyện gì nói cho vãn bối biết?

- Ôi! Tý nữa ta quên mất một điều đại sự...

https://thuviensach.vn

- Tiền bối nói gấp cho vãn bối nghe!

- Thiên Tề Giáo Thiếu Giáo Chủ Dư Thiếu Côn, con đã biết thân phận nó rồi chứ?

Hoàng Thượng Chí giật mình, hỏi:

- Không lẽ nó thật là con của sư thúc Độc Long Thủ Trương Thông?

- Không sai!

- Điều... điều này đâu có thể...

- Tại sao không có thể?

- Nó đã chết thế mạng tôi ở Hoàng Gia Trang trong huyết án kia! ...

- Con đã thấy được xác của nó chưa?

- Chuyện này chính sư thúc tôi là Độc Long Thủ Trương Thông đã nói rành rẽ cho tôi nghe rồi! ...

- Không! Không phải thế! Vì sư thúc con chỉ biết tình hình lúc tiền sự và hậu sự thôi! Chứ khi huyết án xảy ra thì lão đâu chứng kiến tại trận.

Thượng Chí hết sức kinh ngạc, tự hỏi:

- Thất Hồn Nhân tại sao lại biết rõ thân thế của mình, mà lại còn chứng kiến cả cuộc huyết án nữa! Như thế bà này là ai? Bà ta lại không trực tiếp chỉ rõ kẻ thù của mình!

Nhưng đến lúc bảo mình đến Quỉ Bảo, thì bà lại muốn bảo mình nói thân thế như có dụng ý khác thường! Không lẽ Quỉ Bảo Chủ Nhân không phải là kẻ thù của mình?

https://thuviensach.vn

Nhưng Đông Phương Huệ vào Quỉ Bảo mà không trở ra, thì đã chứng tỏ Quỉ Bảo Chủ Nhân là người thù rồi!

Chàng suy nghĩ chừng nào càng thắc mắc chừng nấy. Bỗng nhiên Thất Hồn Nhân gọi:

- Con! Con đừng nghĩ nhiều vô ích! Một ngày gần đây con sẽ thấy rõ ràng. Bây giờ con chỉ cần nhớ Dư Thiếu Côn sự thật là Trương Thiếu Côn sư đệ của con. Nhưng con chỉ nhớ trong tâm, chứ không được nói ra cho một ai biết, nếu không nhớ lời sẽ bị nghiêm trọng về hậu quả. Thôi con đi đi!

Hoàng Thượng Chí gật đầu, xoay mình giở hết khinh công chạy nhanh như tên bắn.

Tuy chàng ra đi nhưng trong đầu óc không ngớt suy nghĩ:

- Trọng bảo Ác Quỉ Châu Bài của sư môn bị Huyết Sọ giả đoạt chạy, lại chuyền sang tay người khác, nhưng người đó thì ở trong Thiên Tề Giáo! Mà theo lời của Thất Hồn Nhân, thì Thiên Tề Giáo có những tay cao thủ như lão Huyết Sọ giả lại không dưới mười người. Như thế lực lượng của Thiên Tề Giáo không thể tưởng tượng được. Mình muốn lấy lại cái Ác Quỉ Châu Bài thật là khó hơn lên trời! ...

Chàng nghĩ đến đây, tự nhiên buồn bã trách thầm:

- Nếu mình không tìm được trọng bảo vật Châu Bài, thì thật là người phạm tội của sư môn!

Chưa được nửa giờ, chàng đã chạy ra khỏi rừng, rồi lại trở lên đường về quan đạo.

Mục đích chàng muốn tới cái thạch cốc, mà chàng và Đông Đông Phương Huệ đã thoát chết, tìm chỗ vắng người để luyện tập thần công ghi

https://thuviensach.vn

trong Phật Thủ Bảo Cập, chuẩn bị tới Quỉ Bảo tìm kẻ thù.

Đường đi hàng dặm núi rừng trùng điệp, Hoàng Thượng Chí giở khinh công đi nhẹ như gió thoảng qua vun vút.

Tuy chàng đi trên khoảng đường dài đầy nguy hiểm, nhưng hình ảnh của Huyết Sọ giả, và bao nhiêu lời nói của Thất Hồn Nhân cứ liên tục quay cuồng trong đầu óc chàng.

- Thật như võ công của Huyết Sọ giả thì trên võ lâm cũng ít có đối thủ. Nhưng lão vẫn còn bị thụ lệnh của kẻ khác! Đã như vậy, mà trong Thiên Tề Giáo lại không dưới mười tay cao thủ như Huyết Sọ giả, thật là chuyện kinh người! ...

Nhưng khi Hoàng Thượng Chí vào Liên Hoàn Thao cứu Ngô Tiểu My, chàng đã từng đánh với Thiên Tề Giáo Chủ mà chàng vẫn bị hạ. Đâu ngờ hôm nay chàng được Thất Hồn Nhân cho biết Thiên Tề Giáo đó là giả mạo. Như thế thì đủ biết công lực của Thiên Tề Giáo Chủ thật sẽ cao đến mức nào rồi.

Bất giác Thượng Chí thở một hơi dài thườn thượt, buột miệng than:

- Thế mà khi nãy mình cứ tưởng là Quỉ Bảo Chủ Nhân võ công tuyệt kỹ nhất võ lâm, đâu ngờ vừa rồi lão quái nhân Côn Thế Ma Vương đã xuất hiện, mình cũng cho là tay cao thủ tuyệt thế, thì bây giờ lai nghe thâm Thiên Tề Giáo Chủ thật nữa! Như thế không biết rồi đây công lực của ba người ấy, sẽ phân biệt cao thấp ra sao.

Vì đầu óc chàng không ngớt hiện ra những thắc mắc quái lạ miên man trong ý nghĩ nên tự nhiên tốc độ của chàng giảm lại.

Bất ngờ, bụi cây bên lề đường lộ ra nửa cái thân người, chàng giật mình, dừng chân bước chầm chậm tới, chăm chú nhìn, thì thấy một thiếu niên tuấn tú đã chết rồi.

https://thuviensach.vn

Thượng Chí cúi mình xuống, đưa tay lật qua khám xét tử thi tuấn sĩ này thấy cái chết rất an toàn, nếu không coi rõ thì tưởng như một thiếu niên đang nằm ngủ ngon giấc.

Hoàng Thượng Chí cảm thấy rất lạ thường:

- Tại sao thiếu niên kiếm sĩ này, lại nằm chết bên đường? Mà thân hình lại không có một vết thương?

Chàng quá thắc mắc, nên khám lại tử thi một lần nữa, mới thấy trước ngực nổi lên năm điểm dấu ngón tay, những lằn ấy sắp thành hình bông mai.

Lúc này chàng mới nhận định được cái chết của thiếu niên này nhưng cũng tự phân vân:

- Không biết trên võ lâm lại có tay cao thủ nào, lại dùng pháp thuật giết người lạ thế này?

Chàng đứng sửng lửng một lúc, rồi lo tiếp tục cuộc hành trình...

Hoàng Thượng Chí đi chưa được ba dặm đường thì lại thấy hai cái tử thi nằm ở mé đường nữa, mà cũng bị cường địch dùng thủ pháp đả thương hình bông mai. Nhưng lạ hơn nữa hai tử thi này, cũng là thiếu niên tuấn tú không ngoài hai mươi tuổi!

Chàng buộc lòng phải lưu ý trước sự kiện nghiêm trọng ấy:

Người này là ai lại có thủ pháp lạ lùng như vậy? Mà chỉ hạ thủ những thiếu niên tuấn tú?

Thượng Chí ngơ ngác hồi lâu, nhìn xa về hướng Đông thấy có một thôn trang.

https://thuviensach.vn

Chàng định ý tới thôn trang để mua thêm lương thực, trở vào thạch cốc lo tu luyện thần công.

Chàng tới thôn trang lựa được một tửu lầu sạch sẽ, đi vào trong vừa ngồi xuống bàn rượu thì đã nghe quan khách bàn tán về tin mai hoa chỉ giết người. Chàng ngồi gần nửa ngày mà nghe không hiểu gì cả.

Bỗng nhiên cả tửu lầu đều im phăng phắc, đến nỗi không nghe một hơi thở.

Hoàng Thượng Chí lấy làm lạ ngẩng mặt lên nhìn, thấy một thiếu nữ tuyệt sắc vừa bước vào, ngồi một bàn rượu cách chàng chừng tám thước. Chàng thấy hình ảnh thiếu nữa này rất quen thuộc, chính là tôn nữ của Bất Lão Tiên Sinh Ngô Tiểu My.

Tình cờ Ngô Tiểu My xuất hiện ở tửu lầu, làm cho Hoàng Thượng Chí rất ngạc nhiên. Nàng vừa ngồi xuống bàn rượu thì lại có hai thiếu niên tuấn tú bước vào, cũng ngồi chung cùng bàn với nàng.

Lúc này khách trong tửu quán đều ngơ ngác, không một ai dám nói một tiếng gì.

Chỉ có bàn rượu Ngô Tiểu My và hai thiếu niên đó, là ngồi đối ẩm cười nói rất tự do.

Hoàng Thượng Chí thấy quá chướng mắt, nên không thèm lưu ý tới.

Cả mấy ngày nay Hoàng Thượng Chí đã trải qua bao nhiêu sự sanh tử, và lúc nào cũng nghe thấy những điều rất hãi hùng, đến nỗi không thể tưởng tượng được. Giờ đây chàng như chẳng biết điều gì thật giả nữa cả, nên chàng muốn mượn rượu, để quên hết những quái lạ đang quay cuồng trong đầu óc.

Hoàng Thượng Chí đưa tay ngoắt tửu bảo nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi rót thêm cho ta hai cân nữa.

Tửu bảo liền bưng rượu lại rót vào bình.

Tuy Hoàng Thượng Chí muốn làm ngơ trước mọi việc, nhưng vốn tính hay tò mò, chàng không thể làm ngơ được.

Hoàng Thượng Chí ghé miệng hỏi nhỏ tửu bảo:

- Ngươi biết hai thiếu niên ngồi chung bàn thiếu nữ kia, là nhân vật gì ở vùng này?

Tiểu bảo liếc mắt nhìn tứ phía, rồi đáp nhỏ:

- Đó là đệ tử của Kim Kiếm Song Anh, hai người đó là anh em ruột, con của một trang chủ, nên thân thế rất lớn. Vậy tướng công tốt hơn đừng lưu ý tới bọn họ mà khó lòng!

Nói xong, hắn liền lui bước.

Thượng Chí vẫn giả lờ cúi đầu uống rượu.

Chừng nửa giờ sau, Ngô Tiểu My và hai đệ tử của Kim Kiếm Song Anh vui cười ra đi...

Thượng Chí thấy ba người đi khuất dạng, chàng cũng lo mua thêm lương thực, rồi tiếp tục cuộc hành trình.

Rời khỏi tửu lầu chưa đầy hai dặm đường, thì Hoàng Thượng Chí lại gặp hai cái tử thi nữa. Chàng nhìn kỹ hai thi hài đúng là đệ tử Kim Kiếm Song Anh vừa ở tửu lầu đi ra một lượt với Ngô Tiểu My lúc nãy.

Hoàng Thượng Chí liền xem thương tích, thì quả là có năm lằn ngón tay trên ngực của hai tử thi sắp hình hoa mai.

https://thuviensach.vn

Thấy hai vết thương này, Hoàng Thượng Chí giật mình tự hỏi:

- Ôi! Ngô Tiểu My vì sao lại giết hại võ lâm thiếu niên thế này? ...

Chàng đứng suy nghĩ một lúc, rồi cũng lắc đầu thở ra, lo giở khinh công nhẹ mình chạy nhanh như sao băng...

Chạy đến gần thạch cốc chừng mười dặm đường nữa, Hoàng Thượng Chí bỗng nghe tiếng cười lanh lảnh trong như tiếng ngọc.

Thượng Chí nghe tiếng cười trong rừng phát ra, rất gần chàng liền dừng chân, nhẹ bước tới phía có tiếng cười.

Chàng bước vào rừng chừng mười bước, thì thấy một thiếu niên và một thiếu nữ đứng đối diện. Thiếu niên tướng mạo rất phong nhã tuổi chừng mười bảy mười tám, còn thiếu nữ chính là Ngô Tiểu My.

Hoàng Thượng Chí đứng núp vào một bụi kín, để theo dõi cử chỉ của hai người.

Ngô Tiểu My cười khanh khách, gằn giọng hỏi:

- Mày nhìn thấy tao có đẹp không?

Thiếu niên mặt ửng hồng, thẹn thùng đáp:

- Cô nương đẹp tuyệt, như đời này chỉ có một không hai.

- Thật không?

- Tôi không bao giờ nói dối, nhưng cô nương chắc cũng có phần tự biết!

- Mày có yêu tao không?

- Điều đó thì... thì...

https://thuviensach.vn

- Đừng có điều đó gì hết! Tại sao mày theo tao?

- Vì được cô nương cho phép, và nay tôi được cô nương thương... là vạn hạnh cho tôi!

- Mày nhìn thấy tao đẹp, nên mày si tình phải không? Nhưng tao cần phải khinh khi bọn bây! Vì có người đối với tao nó nhìn tao không được nửa mắt!

- Vậy... vậy người ấy có mắt mà không biết nhìn!

Ngô Tiểu My ngoảnh mặt lên trời, cười ngất một hồi, nói:

- Mày nói không sai!

Câu nói vừa dứt, thì ngọc chưởng nàng quơ ra, ngũ chỉ điểm lẹ vào ngực thiếu niên lẹ như chớp...

Thiếu niên đó chỉ mở miệng kêu "cô" một tiếng rất đau đớn, rồi ngã người xuống đất chết tức khắc!

Hoàng Thượng Chí định nhảy tới cản lại, nhưng không thể kịp, nên chàng phải đành đứng yên than thầm:

- Một mỹ nhân như vậy mà lại giết người rất ác hiểm! Ôi! Những kẻ tuyệt sắc, lòng lại độc ác! Như thân mẫu mình là Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh sắc đẹp tuyệt thế, nhưng tâm địa cũng chứa đầy ác độc! ...

Ngô Tiểu My chau mày liễu đôi mắt sáng như ngọc nhìn về phía Hoàng Thượng Chí đang núp, lạnh lùng hét một tiếng, nói:

- Lãnh Diện Nhân! Mày giờ này có thể hiện thân rồi ư!

Hoàng Thượng Chí giật mình, không biết nàng có một công lực gì mà phát giác được tung tích chàng núp trong bụi kín này được? Chàng liền

https://thuviensach.vn

bước ra, nét mặt đầy vẻ căm giận, hỏi:

- Ngô cô nương tại sao giết người tàn nhẫn như vậy?

- Việc này đâu có quan hệ gì tới mày?

- Tôi muốn khuyên cô nương không nên độc ác nữa!

- Ha... ha...! Hoàng Thượng Chí! Mày đừng thấy thế mà bất bình!

- Không sai! Tôi chẳng những bất bình mà còn oán trách cô nương nữa!

- Hù! Mày làm gì đối phó với tao được?

- Ta không thể làm ngơ trước hành động tàn bạo của ngươi trên võ lâm!

Mặt Tiểu My đầy sát khí, nàng cắn răng, hỏi:

- Mày muốn giết tao?

- Có thể chứ! Nếu không ăn năn!

- Ha... ha... ngươi cứ động thủ đi?

- Kỳ tái ngộ lần sau!

- Tại sao không ra tay bây giờ?

- Vì ta mới thấy qua đức khí tàn nhẫn của ngươi mới lần đầu! Nên ta chỉ muốn khuyên giải thôi!

- Ha... Ha... Ha...

Ngô Tiểu My cười to lên một lúc như người mất trí, trong tiếng cười chứa đầy đau khổ thất vọng. Nàng ngừng lại, hét lớn:

https://thuviensach.vn

- Hoàng Thượng Chí! Cô nương đang tìm mày! ...

- Ngươi tìm ta?

- Không sai!

- Tại sao ngươi lại có thâm ý như vậy?

- Vì tao phải giết mày!

- Nhưng giờ đây ta cũng tới tìm ngươi kia mà?

- Hừ! Mày đã lầm rồi! Tao gặp mày từ trong tửu lầu chứ đâu phải bây giờ.

- Thế là ngươi muốn giết ta?

- Không sai! Vây phải ra tay bây giờ, chứ không còn kỳ hẹn gì cả!

- Nhưng vì lý do gì?

- Thì tao hận mày!

- Ta có điều gì mà cô nương hận ta?

- Mày đừng từ khước vô ích! Vì tao đã định số mạng mày hôm nay rồi!

- Ngươi đâu đủ sức thực hiện được?

- Thì mày coi đây!

Dứt lời, ngọc chưởng nàng quơ ra, ngũ chỉ điểm lẹ như chớp vào ngực Thượng Chí.

Thân pháp lẹ làng, Hoàng Thượng Chí lách qua, rồi thuận thế đánh ra một thức Phù Quang Di Ảnh tránh khỏi thế địch. Chàng cười nhạt, nói:

https://thuviensach.vn

- Ta vì cảm tình cứu nhau trước kia nên nhường cho ngươi một chiêu đấy!

- Ai cần mày nhường!

Ngọc chưởng nàng phát mạnh ra như ánh điện chớp, ép mạnh vào ngực Thượng Chí.

Mặt Hoàng Thượng Chí biến sắc, chàng lách lẹ mình qua bên phải ba bước, kêu lớn:

- À! Ngươi dùng Thiên Đô Chưởng Pháp!

Chính ra môn kỳ học Thiên Đô Chưởng Pháp này lão Huyết Sọ giả đã dùng đả thương Hoàng Thượng Chí không kịp trở tay.

Tuy Thượng Chí biết chiêu đó rất lợi hại, nhưng khí phách chàng đâu có chịu nhục trước mặt một thiếu nữ? Chàng lách mình qua xuất thế đỡ, không còn sợ nguy hiểm nữa.

Chưởng phong đánh ra, bất giác Ngô Tiểu My lại thu hồi, lui lại hai bước.

Hoàng Thượng Chí thấy cử chỉ của đối phương có ý nhân nhượng, liền quắc mắt, hỏi:

- Ngươi tại sao lại không công tới nữa?

- Tao sợ mày tiếp không nổi!

- À! Ngươi không muốn giết ta sao?

Câu hỏi này, khiến cho Ngô Tiểu My thẹn đỏ mặt. Nàng cúi mặt xuống hừ một tiếng, rồi tỏ vẻ lạnh lùng, múa ngọc chưởng theo thế Thiên Đô Chưởng Pháp công tới lần nữa.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí cắn răng, vận hết công lực ra đỡ.

Chưởng phong đôi bên ép lại, nghe ầm một tiếng như trời long núi lở, cát bụi cuồn cuộn bay vút lên không.

Tiếp đến hự một tiếng Hoàng Thượng Chí xiểng liểng lùi ra tám bước, miệng trào ra một bụm máu tươi.

Ngô Tiểu My lạnh lùng, nói:

- Lãnh Diện Nhân! Mày chưa chết, thì hãy lãnh tiếp mấy chưởng nữa đây!

Dứt lời, thì đôi tay lẹ làng của nàng đã công tới.

Hoàng Thượng Chí giật mình, nhớ đến lời dạy của Thất Hồn Nhân, liền hét lên:

- Ta không thể chết!

Chàng lách lẹ qua bên hữu, tranh khỏi thế công của đối phương liền điểm lẹ thập chỉ tới như những luồng điện xẹt ra.

Song chưởng Ngô Tiểu My rung mạnh một cái, nàng vận thêm nội lực, đánh mạnh ra như vũ bão.

Nghe bùng, bùng như những tiếng sét xé không gian Đông Kim Chỉ điểm tới như những làn tên bắn tới.

Hoàng Thượng Chí hoảng hồn, hét lên một tiếng, liền dùng thế Phù Quang Di Ảnh lách mình qua, công tới một chiêu Ma Vương Ngoại Gian.

Ngô Tiểu My chỉ lắc mình một cái, là tránh khỏi kỳ chiêu quán tuyệt của Hoàng Thượng Chí.

https://thuviensach.vn

Nàng cất tiếng cười ngạo nghễ, nói:

- Lãnh Diện Nhân! Mày bữa nay đã đáng tội chết rồi!

Tiếng cười khanh khách chưa dứt, mà đôi tay nàng đã đến ra năm chưởng rất kỳ lạ.

Hoàng Thượng Chí bị sức công liên tiếp của đối phương nên lui ra mãi.

Ngô Tiểu My không để cho Thượng Chí kịp trở tay. Nàng thừa thế công tiếp tới năm chưởng nữa.

Trước sức ác liệt của Tiểu My làm cho Hoàng Thượng Chí quá tức giận, hét lên một tiếng như cọp gầm, rồi đứng lại thủ thế vận hết nội lực công tới một chiêu Ma Vương Ngoại Gian.

Ngô Tiểu My bất ngờ bị sức cản của địch quá mạnh, nên giật mình đứng lại.

Kình lực của đôi bên ép lại quá mạnh, phát ra những tiếng bùng! bùng! ...

Tiếp đến nghe hự hự hai tiếng rất đau đớn, thân hình của đôi bên đều bị chấn động, lui ra hơn mười trượng.

Hoàng Thượng Chí đứng xiểng liểng, miệng khạc ra một cục máu.

Còn Ngô Tiểu My mặt tái nhợt, miệng cũng bị máu chảy ra lai láng, chân loạng choạng muốn té xỉu...

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 56

Giai Nhân Ngộ Nạn

Bấy giờ, trên khuôn mặt mỗi người đều lộ vẻ giận dữ. Họ đưa mắt nhìn nhau muốn nẩy lửa, nhưng không đánh nữa.

Cảnh vật chung quanh trở nên im bặt.

Lúc nãy Hoàng Thượng Chí xuất ra năm chiêu, nhưng chỉ trúng vào đối thủ ba chiêu. Trong lúc ấy thì chàng lại bị đối phương đánh trúng bốn chiêu. Nhưng trong bốn chiêu đó, Ngô Tiểu My dùng lẫn với Thiên Đô Thần Công cho nên thương thế của chàng lúc này khá nặng.

Hai người này đã có lần cứu nhau thoát chết, nhưng chỉ vì chuyện nhỏ mọn mà sanh ra thủ nghịch, đánh nhau đến nỗi bị trọng thượng...

Trong vụ Hắc, Bạch báo thù nhau, Ngô Tiểu My vì muốn cứu Hoàng Thượng Chí thoát chết nên đem thân làm bia đỡ chưởng cho chàng. Đến nỗi nàng bị Huyết Sọ giả đánh một chưởng bã ra bảy tám trượng suýt bỏ mạng.

Nàng đối với chàng một mực chung tình. Nhưng chàng lại lạnh nhạt với nàng, không bao giờ có cử chỉ nào yêu dấu.

Có lần nàng bị thân phụ quở trách không cho nàng ra khỏi nhà song nàng vẫn tìm cơ hội để gặp chàng.

https://thuviensach.vn

Hai người đối với nhau chẳng khác bông cỏ trôi theo dòng nước, nước cứ vô tình đưa bông đi.

Cho đến bây giờ, hai người lại đánh nhau đến nỗi bị trọng thương, và có thể bị thiệt mạng nửa là khác.

Ôi! Tình yêu là gì? Có phải tạo hóa tạo ra để trêu loài người chăng!

Lúc này sắc mặt của Ngô Tiểu My bống nhiên biến đổi quá nhiều, khiến cho Hoàng Thượng Chí giật nẩy người, không hiểu tại sao. Mà chính bản thân nàng, nàng cũng chẳng hiểu gương mặt của nàng lúc này ra sao cả.

Nét mặt chưa tan hết sát khí, nàng bước lại gần bên mình Hoàng Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí thấy Ngô Tiểu My tiến đến, thầm nghĩ:

- Nếu để nàng dùng Thiên Đô Chưởng Pháp xuất thủ trước, thì mình khó bảo toàn được tánh mạng. Chi bằng ta xuất thủ trước thì tốt hơn.

Nghĩ như thế, chàng đánh ra song chưởng, phóng nhanh vào người Ngô Tiểu My.

Vì tức giận và căm hờn nên chưởng vừa phát, chàng đã dùng hết mười phần thành lực. Chưởng phong ầm ầm tựa núi đổ.

Ngô Tiểu My thấy chàng xuất thủ quá lợi hại, không dám ngang nhiên tiếp chiêu, né sang một bên. Tránh được làn chưởng đó. Nàng nhún vai nhảy đến cách chàng chừng năm thước, thừa cơ vung tay phát ra một chưởng đập vào mặt Hoàng Thượng Chí nhanh như điện chớp.

Hoàng Thượng Chí thấy chưởng lực mất công hiệu, vội thu về, phát ra một chưởng khác cắt ngang luồng chưởng lực của Ngô Tiểu My.

https://thuviensach.vn

Hai luồng kình lực chạm nhau, phát ra một tiếng rầm rợn người làm cho cả hai văng ra xa bảy tám trượng.

Hoàng Thượng Chí hự một tiếng, ngã lăn, máu tươi từ trong miệng trào ra lai láng.

Còn Ngô Tiểu My chỉ loạng choạng một tí, rồi lấy lại thăng bằng ngay! Nàng ngước mắt nhìn thấy thế, vội nhún vái nhảy đến đứng sau lưng Hoàng Thượng Chí, đưa tay để lên huyệt Linh Đài của chàng, rồi lãnh đạm nói:

- Ngươi có điều gì trăn trối nữa không?

Hoàng Thượng Chí toàn thân rêm nhức, không cử động được. Chàng tức giận đôi mắt trợn ngược, nghiến răng kèn kẹt nói:

- Ngươi cứ ra tay đi! Còn chần chờ gì nữa? Ta không có gì cả?

- Thật không có à?

Hoàng Thượng Chí thấy nàng không chịu ra tay cứ dằng dai mãi tức giận nói:

- Ngày nay ta chết về tay ngươi, ngày sau ngươi sẽ lãnh một hậu quả gấp mười lần như vầy.

Bỗng Ngô Tiểu My cười lên một tràng dài. Tiếng cười thật rùng rợn, khiến người nghe phải lạnh mình, rởn ốc!

Cười một lúc, nàng ngưng bặt, nghiêm nghị nói bằng một giọng đầy căm hờn:

- Ta cho ngươi biết từ nay đến ngày ta chết, ta sẽ giết tất cả những chàng trai đẹp đẽ trên thế gian này! Ha! Ha! Ha...

Tiếng cười lại nổi lên, như điên như dại.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí giận tràn trề, nhưng không làm sao cử động được, đành nằm yên, trợn mắt hét to:

- Ngô Tiểu My! Tiếc rằng trước khi ta chết ta giết ngươi không được!

Ngô Tiểu My cười lớn, nói:

- Ha! Ha! Cô nương giết người mà người không làm gì được cô nương mới khoái chớ!

- Nếu vậy hãy ra tay ngay đi còn chần chờ làm chi?

- Hãy khoan! Chưa được đâu!

- Ngươi còn muốn hành hạ ta bằng cách gì nữa?

- Nếu muốn chết hãy nghe ta hỏi đã.

- Ngươi muốn gì nói mau nghe thử?

- Em Huệ của ngươi hiện giờ ở đâu? Hãy mau chỉ cho ta, để ta cho nàng hay đến chôn xác ngươi.

Hoàng Thượng Chí nghe hỏi động lòng, thầm nghĩ:

- Sở dĩ Ngô Tiểu My hành động như vậy có lẽ vì nàng đã biết được hành động của ta...

Nghĩ đến đây, khí uất trào lên, chàng gằn giọng nói:

- Ngươi khỏi cần lo đến chuyện đó, cứ ra tay hạ sát cho ta được theo nàng dưới suối vàng.

Ngô Tiểu My giật nẩy người, hỏi lại:

- Ngươi nói sao? Nó đã chết rồi à?

https://thuviensach.vn

- Dĩ nhiên! Việc gì ngươi phải ngạc nhiên như vậy.

Nét mặt của nàng bỗng biến đổi, đôi mắt chăm chăm nhìn vào Hoàng Thượng Chí có vẻ hối hận, nói:

- Ngươi có biết vì sao ta hành động như thế không?

- Ta không muốn ngươi nhắc đến làm gì? Ta chỉ cần ngươi ra tay là xong chuyện.

- Như vậy ngươi đã rõ câu chuyện này rồi sao?

- Không cần nhắc đến.

- Người không hối hận chứ?

- Ha! Ha! Ta là Hoàng Thượng Chí mỗi khi đã làm, không bao giờ hối hận cả.

Bỗng tay nàng run lên, không sao điểm vào huyệt đạo được. Và lúc này tâm hồn nàng rối như tơ vò vì hai chữ yêu và hận.

Sở dĩ Ngô Tiểu My muốn giết Hoàng Thượng Chí vì nàng yêu chàng mà không được chàng yêu lại. Đã vậy còn làm cho nàng phải khổ tâm, nên lòng nàng lúc này rất hận những chàng trai tuổi đương thì. Nàng cho những người này đều điêu ngoa xảo quyệt, cho nên nàng mới hành động như thế để thỏa lòng căm tức. Hơn nữa biết Hoàng Thượng Chí không yêu thương nàng, dầu nàng có làm gì đi nữa, cũng không thể chiếm con tim của chàng được.

Ôi! Yêu bao nhiêu để rồi hận nhau bấy nhiêu!

Nhưng chẳng biết nàng nghĩ sao không chịu ra tay lại cứ du dự mãi, mà đôi mắt thì đẫm lệ, vẽ mặt thì sầu khổ.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí thấy đã lâu mà nàng vẫn đứng yên lặng nên mở mắt ra nhìn và hét lên:

- Tại sao ngươi không chịu ra tay hả?

- Hãy nằm yên không được động đậy mà bỏ mạng bây giờ.

Hoàng Thượng Chí vội đứng dậy, quay mặt nhìn về phía nàng. Bỗng chàng giật mình thầm nghĩ:

- Tại sao nàng lại khóc? Tại sao gương mặt nàng lúc này biến đổi lạ thường như vậy?

Chàng định hỏi, nhưng vốn đã ghét nàng, nên chẳng thèm hỏi, chỉ liếc nhìn một cái, rồi quay đi nói:

- Nếu ngươi không chịu xuống tay, vậy ta xin cáo biệt.

Dứt lời, chàng tung mình đi như bay.

Ngô Tiểu My kêu giật ngược:

- Khoan đã! Ta còn có vài lời cần nói với ngươi.

Hoàng Thượng Chí quay đầu lại hỏi:

- Chuyện gì cứ nói mau đi?

Ngô Tiểu My mặt đỏ phừng phừng, vì e thẹn, nói:

- Ta đâu có nói không giết ngươi.

- Nếu vậy sao người không chịu ra tay hạ sát mà cứ chần chừ làm gì.

- Trước khi ngươi chết, ta có vài lời cần nói rõ cho ngươi biết.

https://thuviensach.vn

- Chuyện gì cứ nói, ta sẵn sàng nghe!

Ngô Tiểu My cúi đầu xuống một lúc lâu mới ngẩng lên, không biết nàng đã nghĩ gì mà gương mặt lúc này đầy sát khí, nàng hầm hầm nói:

- Hoàng Thượng Chí! Ngươi có nhớ lúc bị người ta đánh rơi xuống sông, ta đã liều thân cứu ngươi và đem về chăm sóc không...

Hoàng Thượng Chí mặt đỏ phừng phừng, nói:

- Ta nói rằng ta sẽ đền ơn mà!

- Lần thứ hai ta bị Ảo Ma Cung phái Thiên Nam đánh bị trọng thương, vì lý do nào ngươi dắt ta vào khách sạn?

Hoàng Thượng Chí đôi mày dựng ngược, mắt mở to, nói:

- Lúc đó vì gấp quá, nên ta mới hành động một cách vô lễ mà thôi.

- Ngươi không nhớ câu "nam nữ thọ thọ bất thân" sao?

Nói dứt lời, hình như nàng mắc cỡ cúi mặt xuống đất.

Hoàng Thượng Chí tuy có quan niệm ghét đàn bà, nhưng tâm địa chàng rất thuần lương, và chàng cũng có tình cảm như người. Nhưng sở dĩ chàng cứu Ngô Tiểu My là vì chàng muốn đền ơn mà thôi, chứ lòng chàng không ưa thích gì nàng.

Hoàng Thượng Chí thấy gương mặt Ngô Tiểu My biến đổi qua nhiều trạng thái thầm nghĩ:

- Ngô Tiểu My là một cô gái giàu tình cảm, đối với ta rất đậm đà. Nhưng nàng hành động như thế không biết vì ta từ chối nghi hôn, hay vì nàng biết ta yêu Đông Phương Huệ mà sang ra ghen tức.

https://thuviensach.vn

Nghĩ thế, Hoàng Thượng Chí không còn tự chủ được nữa. Chàng ôn hòa nói:

- Tôi thật có lỗi với cô nương không ít! Vậy cô nương hãy tha lỗi cho.

Ngô Tiểu My với gương mặt lạnh lẽo nói:

- Hừ! Ngươi đâu có tội gì mà phải xin lỗi.

- Tôi thành khẩn yêu cầu cô đừng quá nóng tính mà ra tay hạ sát những người trên thế gian này.

- Nếu ta không chấp thuận lời yêu cầu đó thì sao?

Thấy nàng gắt gỏng, lạnh nhạt, Hoàng Thượng Chí nổi giận nói:

- Nếu không ta sẽ giết ngươi trước khi ta chết.

- Giết ta à! Ha! Ha! Ha! ...

- Không sai! Nếu ngươi không giết ta, sau này gặp lại, ta sẽ bầm thây ngươi ra trăm mảnh.

Ngô Tiểu My nói với giọng khinh bỉ:

- Ta chỉ sợ ngươi nói mà không làm được như vậy.

- Cứ để thời gian trả lời.

- Hoàng Thượng Chí! Hôm nay ta tha chết cho ngươi đó. Nhưng ngươi phải nhớ lời nhé! Lần sau tái ngộ nếu ngươi không giết ta, ta sẽ bầm thây ngươi ra đó.

Hoàng Thượng Chí không muốn kéo dài thì giờ vô ích. Chàng liếc nhìn Ngô Tiểu My với đôi mắt lạnh lẽo rồi từ từ quay mặt chạy đi như bay biến.

https://thuviensach.vn

Ngô Tiểu My đứng nhìn theo bóng chàng xa dần, lòng rất khó chịu. Muốn mở miệng kêu chàng trở lại, nhưng chẳng biết vì đâu mỗi lần nàng mở miệng thì hình như có vật gì chận vào cổ.

Bỗng nàng khóc to lên một tiếng. Tiếng khóc chứa đầy tức giận và ghen hờn.

Hoàng Thượng Chí nghe tiếng khóc chói lói, giật mình dừng lại. Chàng muốn trở lại nhưng chẳng biết sao chàng chỉ liếc nhìn một cái rồi đi thẳng vào khu rừng mất hút.

Ngô Tiểu My thấy Hoàng Thượng Chí đã mất sau lùm cây, tức giận giậm chân hét lớn:

- Ta phải giết mày! Ta quyết không để mày sống thêm giờ phút nào cả!

Bỗng nghe bên tai có tiếng chó sủa vang lên một góc rừng. Nàng giật mình quay lại thì thấy một con chó lớn bằng con bò con, từ trong rừng chạy ra đứng giữa đường, lưỡi le thật dài, nhăn răng đôi mắt sáng quắc nhìn vào mặt nàng, trông rất khủng khiếp.

Ngô Tiểu My giật mình muốn bỏ chạy. Từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ nàng thấy một giống chó quái gở như vậy.

Trong lúc nàng đang bối rối, thình lình trong rừng có tiếng người vọng ra, rồi một ông lão lưng còng tay cầm roi bằng sắt, đôi mắt lóe hào quang chăm chăm nhìn vào mặt nàng, chỉ gật đầu không đáp.

Ngô Tiểu My lòng rung động, hỏi:

- Ông là ai? Đến đây có đều chi dạy bảo?

- Trông sắc mặt đẹp đẽ, nhưng sao tâm địa lại độc ác đến thế.

Ngô Tiểu My giận, điểm tay vào mặt ông ta hét:

https://thuviensach.vn

- Ông dám nói thế à?

- Ta sợ gì ngươi mà không dám nói! Ha! Ha! Đồ độc ác! Đồ dâm loạn!

Mặt Ngô Tiểu My chứa đầy sát khí, nàng hừ một tiếng, bước đến hai bước, nói:

- Ngươi đã đến số rồi nên mới đem mạng đến đây để nạp phải không? Như vậy đừng trách ta độc ác nhé!

Lão già ngửa mặt lên trời cười ha hả, nói:

- Ha! Ha! Rắn độc ta cũng đang đi tìm mày để có chút việc cần nói.

Ngô Tiểu My lạnh lùng bảo:

- Xin ông cho biết cao danh, để trước khi ta ra tay hạ sát ta không ân hận.

Lão già vuốt chòm râu bạc, cười khà khà nói:

- Hãy ngoái tai nghe cho rõ ta là Thu Đà Tử, Họa Hồ Sơn Trang.

Ngô Tiểu My gằn giọng hỏi:

- Ngươi cần gặp ta có chuyện gì nói ra nghe thử?

Thu Đà Tử hỏi:

- Ai đã giết vị thiếu trang chủ của bổn trang chết bên lộ...

- Tại sao ngươi hỏi ta? Ngươi nghi cho ta giết?

- Nếu vậy tốt lắm! Ngươi có thể cho ta biết ngươi ở môn phái nào không?

https://thuviensach.vn

Mày không xứng đáng hỏi đến sư môn ta! Nếu muốn toàn mạng, hãy mau rời khỏi nơi đây?

Thu Đà Tử nổi giận, đôi mắt chăm chăm nhìn vào mặt Ngô Tiểu My nói:

- Đến nước này mà ngươi vẫn còn với tánh độc ác sao?

- Ngươi là người già cả, hơn nữa không phải là đối thủ của ta. Vậy hãy mau lui đi, đừng chọc giận ta mà bỏ mạng nghe chưa?

- Ha! Ha! Con bé kia đừng phách lối!

Ngô Tiểu My nổi giận, phất tay áo, phát ra một chưởng, nhắm thẳng Thu Đà Tử đánh tới.

Thu Đà Tử quá đỗi ngạc nhiên, không hiểu lối xuất thủ của nàng, nên ngơ ngác không biết đường nào đỡ.

Đùng một tiếng, Thu Đà Tử ré lên một tiếng thất thanh văng ra mấy trượng loạng choạng muốn té.

Thế chưởng Ngô Tiểu My vừa xuất là chiêu Thiên Đô Chưởng Pháp, môn này rất lợi hại và có sức mạnh phi thường. Nhưng nó thuộc về loại cang chỉ khắc kỵ với kẻ nào có công lực cao, đủ sức chống đối mà thôi, sở dĩ Ngô Tiểu My xuất chiêu ấy vì nàng thấy lão này hẳn từng ta là cao thủ, nào ngờ ông ta chỉ là tay tầm thường, nên chưởng lực của nàng không làm cho lão bị thương.

Thu Đà Tử lấy lại được thăng bằng, nổi giận tung mình nhảy đến bên Ngô Tiểu My xuất chiêu đánh tới tấp và hét:

- Con nhỏ to gan thật! Muốn chết phải không...

https://thuviensach.vn

Chưa dứt lời, bỗng hự một tiếng, lão bị văng ra ngoài một trượng, máu họng trào ra lai láng, ngã huỵch xuống đất giãy đành đạch.

Con chó đứng trước, thấy chủ sắp bị hại, vội tung mình nhảy đến vương vút nhọn quắt, bấu vào đầu Ngô Tiểu My.

Ngô Tiểu My không thèm tránh né, đưa ra mười thành công lực đánh tống vào con vật một chưởng.

Tức thì một tiếng ẳng nổi lên, con chó văng ra ba trượng rơi xuống chết tươi, máu trào ra lai láng.

Thu Đà Tử bây giờ đã tỉnh lại, loạng choạng đứng dậy, thấy con chó bị Ngô Tiểu My đánh chết nằm giãy đành đạch, nổi giận, đưa tay lên trời đánh phất tay áo một cái.

Tức thì một con chó khác từ trong bụi cây rậm phóng mình ra, nhắm vào người Ngô Tiểu My chụp đến.

Ngô Tiểu My đã đề phòng sẵn, nên khi thấy con chó phóng đến, vội phất ra một chưởng thật mạnh.

Con chó hình như hiểu được thế chưởng của Ngô Tiểu My vội nhảy tránh sang một bên, thừa thế hả mồm phóng tới đớp vào đầu Ngô Tiểu My một nhát, chẳng khác nào một võ lâm cao thủ xuất chiêu.

Ngô Tiểu My vội vận công lực xuống đan điền, tung mình nhảy lên không trung, vung tay đánh bổ xuống một nhát như trời giáng, rồi từ từ đáp xuống.

Con chó cắn không trúng địch, lại thấy gió ép đến, nó vội nhảy ra ba trượng tránh khỏi làn chưởng đó, rồi nhảy vào xáp chiến với địch.

https://thuviensach.vn

Ngô Tiểu My đợi cho con chó nhảy đến gần mới đưa tay đánh vào đầu con chó một cái.

Một tiếng ẳng nổi lên, con chó chúi vào mình nàng đầu bể hai máu lẫn óc bắn ra.

Ngô Tiểu My vì sơ ý, bị móng chân chó quào trúng đùi. Nàng cảm thấy hơi ngứa chạy khắp mình. Nàng sợ hãi vô cùng, vì nàng biết móng nó có chất độc, nên vội vã khép kín huyệt đạo chận nộc độc không cho xâm nhập vào thân thể.

Thu Đà Tử thấy hai con vật yêu quý của mình bị Ngô Tiểu My hại hết, lòng căm tức, xông đến đưa gậy đập vào đầu Ngô Tiểu My.

Ngô Tiểu My đang tức giận, thấy Thu Đà Tử vung gậy đánh tới nàng dùng hết mười thành lực đánh thẳng vào đầu ông ta.

Hai luồng chưởng chạm nhau, phát ra một tiếng bùng. Tức thì Thu Đà Tử văng ra ba trượng va vào một tảng đá bể đầu chết tươi không kịp cựa quậy.

Bỗng từ trong rừng vọng ra một tiếng hét chói lói:

- Đồ hèn! Lão phu sẽ đập nát sọ mày mới được!

Tiếp theo tiếng hét, từ trong rừng xuất hiện ra một ông lão, mặc bộ đồ đen, cao chừng hai thước rưỡi, mặt mày thật quái gở. Theo sau ông có chừng mười mấy con chó to bằng con bò nghé.

Ông ta đưa tay lên miệng huýt một tiếng, tức thì mười mấy con chó chia nhau đến bao vây Ngô Tiểu My.

Ngô Tiểu My thất kinh, thầm nghĩ:

https://thuviensach.vn

- Ta đang bị chất độc hành hạ, hơn nữa thương thế trong người chưa lành hẳn, và đã đấu nhiều trận, sức lực kém sút, nếu giao đấu ắt phải mang họa, chi bằng tẩu thoát là hay hơn.

Nàng vội phi thân ra khỏi vòng chiến, chạy như tên bắn.

Ngờ đâu, chân nàng bị tê liệt không thể nào chạy được nữa! Nàng ngã lăn xuống mấy vòng.

Bầy chó thấy thế, phóng mình chụp tới.

Thế là người và chó lại diễn ra một cuộc tử chiến nữa.

Những con chó khổng lồ này, rất hung ác, móng chân có một chất độc giết người.

Lại được lão này nuôi tập nên mỗi động tác của nó đều mau như điện chớp, và mạnh mẽ phi thường, các cao thủ võ lâm khó mà giết nổi nó.

Ngô Tiểu My vội vung tay, một lúc phát ra ba chiêu đánh thẳng vào bầy chó.

Tức thì những tiếng ăng ẳng nổi lên, bảy tám con lăn ra xa giãy đành đạch, máu tươi trào ra chết liền.

Nhưng những con còn lại quyết không bỏ lở cơ hội, tấn công tới tấp vào địch thủ.

Ngô Tiểu My lúc này mồ hôi ướt đẫm đầu tóc bù xù, quần áo rách tả tơi, mệt lả người, nhưng không có thì giờ để nghĩ nữa.

Bầy chó chia nhau ba phía tấn công, siết vòng vây lại, làm cho Ngô Tiểu My không dám sơ hở, đôi mắt nàng luôn luôn đảo lộn tứ phía, đánh ra toàn là những chưởng độc ác.

https://thuviensach.vn

Lúc này bầy chó bị ngã ra chết rất nhiều.

Lão già áo đen thấy bầy chó của mình mỗi lúc mật chết dần, lòng đau như cắt.

Nhưng vì thấy chưởng lực đối phương quá ác, nên không dám thâu đàn chó về, đành đứng lặng thinh, vận nội lực vào hai tay chờ cơ hội hại Ngô Tiểu My.

Một lát sau, cả đàn chó biến thành những xác chết thịt máu lẫn lộn văng tứ tung, phát ra một mùi tanh nồng nặc.

Ngô Tiểu My bấy giờ sức lực đã tiên tan. Chân bị chó quào trúng sưng gấp đôi, thần trí rối loạn, tai ù đầu ván, đành ngã người nằm xuống, mặc cho đối thủ đứng kề bên hành động cách gì cũng được.

Lão già áo đen thấy thế vội bước từng bước một tiến đến bên nàng.

Ngô Tiểu My biết mình sắp bị hại, vội vận hết tàn lực vào hai tay chờ địch đến sát mình, sẽ ra tay.

Lão già áo đen vừa đi vừa hét:

- Đồ hèn! Mi dám ngang nhiên giết chết đứa con ta một cách oan ức. Vậy hôm nay ta quyết cho ngươi lãnh một cực hình khổ nhứt trên trần gian này mới vơi bớt nổi uất hận của ta.

Ngô Tiểu My thấy lão đã đến gần, vội xuất một chiêu đánh thẳng vào ngực lão, điểm ngay vào huyệt Ngọc Chẩm và Đàn Trung.

Lão già sở dĩ bước đi chậm là vì sợ đối phương xuất thủ bất ngờ, không sao tránh kịp, cho nên chưởng phong của nàng vừa đánh tới, ông ta đã kịp nhảy sang một bên, nhưng vì chưởng lực quá mạnh, dẫu đã đề phòng

https://thuviensach.vn

nhưng không kịp, bị trúng vào vai đau buốt, khiến ông ta xiểng liểng hét lên:

- Ối chao! Độc ác thật!

Chưởng nàng vừa phát ra là Mai Hoa Xuyên Tâm Chỉ một tuyệt học trong Thiên Đô Bí Lục. Nếu lão già áo đen không kịp né tránh bị chưởng ấy đánh trúng vào hai yếu huyệt thì tức khắc bỏ mạng rồi. Hơn nữa lúc này, sức lực nàng không còn, chân nọc độc hành hạ, nên ông ta mới thoát khỏi tử thần.

Lão già áo đen vội vung song chưởng đánh tống vào người Ngô Tiểu My một nhát.

Một tiếng đùng nổi lên, thân hình Ngô Tiểu My văng ra mấy trượng, máu miệng trào ra bất tỉnh.

Lão già áo đen ngửa mặt lên trời cười đắc ý, bước đến gần nàng đưa tay điểm luôn một lúc ba yếu huyệt của nàng, rồi thò tay vào túi lấy ra một bình ngọc trắng, đổ vào một miếng bông đắp lên vết thương nàng, rồi cười âm độc nói:

- Ta không để cho ngươi chết một cách dễ dàng như vậy đâu?

Dứt lời, lão đưa mắt nhìn xác chết của đàn chó thở dài một hơi não ruột rồi cúi xuống cặp nàng phi đi vun vút.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 57

Họa Hổ Sơn Trang

Ngô Tiểu My từ từ tỉnh dậy, thấy tay chân đều khóa chặt, nằm ngửa mặt lên trời, không nhúc nhích được, toàn thân cảm thấy lành lạnh.

Nàng xấu hổ vô cùng, muốn chết đi được, vì thân thể nàng... Ôi! Còn gì là nhân cách nữa...

... Nàng bị trói phơi thân trên một chiếc giàn gỗ, còn lão già áo đen đó thì trố mắt nhìn nàng cất lên những tràng cười khả ố.

Một bên đó lại còn có hai con chó to bằng hai con bò con, bốn mắt sáng rực, đôi chân cào cấu xuống nền đất, miệng phát ra những tiếng ngầu ngầu dễ sợ.

Nàng muốn mở miệng, nhưng không nói nên lời, cổ nàng nghẹn đi trước màn kịch vô nhân đạo không thể tưởng tượng này.

Nàng muốn tự vận chết đi để tránh cảnh tủi nhục, nhưng không thể làm được việc đó, vì một nửa các huyệt đao trên mình nàng bị khóa chặt, dẫu nàng có võ công tuyệt thế cũng không sao giải thoát nổi.

Quá đau đớn, nàng chỉ còn biết nhắm mắt lại để khỏi thất cảnh vật xung quanh cho đỡ thẹn lòng.

Lão già áo đen như khoái chí, trận cười này chưa dứt đã tiếp đến trận cười khác.

https://thuviensach.vn

Ông ta cả tiếng hét:

- Tiện tỳ! Lão phu đây là Sắc Thông Thiên, trang chủ Họa Hổ Sơn trang! Ngươi hãy ghi nhớ. Lão phu phải trả thù cho hai đứa con lão một cách xứng đáng.

Ngô Tiểu My hé đôi mắt nhìn lão, nhưng không chịu nỗi với nhục nhã, nàng lại từ từ nhắm mắt, hơi giận chận ngang ngực, nàng chẳng nói được tiếng nào.

Sắc Thông Thiên lại nói tiếp:

- Tiện tỳ! Mày dùng sắc đẹp dụ hoặc mà sát hại hai đứa con ta. Giờ đây... hì... hì...

ta cho mày tận mắt thấy việc báo ứng. Mày đã thấy cặp chó dữ này rồi chứ? Hì... hì...

Ngô Tiểu My nghe nói giật nẩy người, hồn vía như lên tận mây xanh! Thật là một hành động tàn nhẫn, và vô nhân đạo nhất trên thế gian.

Một thiếu nữ khuê môn đài các mà bị lõa thể.

Nàng run lẩy bẩy, hơi thở nghẹt lại vì giận dữ và nhục nhã nàng ngất lịm đi.

Sắc Thông Thiên vẫn với nụ cười độc ác, đưa tay điểm vào huyệt Thiên Anh của nàng để giúp cho nàng tỉnh lại.

Ruột gan Tiểu My như đứt từng khúc, nàng cắn răng thở dài, đôi dòng lệ như hai dòng suối tuông xuống hai bên tai, ướt đẫm cả tóc.

Sắc Thông Thiên nhìn vẻ mặt đau đớn của nàng với một cái gì thích thú lắm, lão nói:

https://thuviensach.vn

- Đồ đê tiện! Hành động trả thù này chưa đền lại được sinh mạng của hai đứa con ta! A! Mày đẹp lắm! Sắc đẹp tuyệt trần! Nhưng sau mày sẽ trở thành miếng mồi ngon của hai con chó dữ này! Nó sẽ xé xác mày ra, ăn hết không chừa một miếng thịt! Ha...

Ha...

Ngô Tiểu My muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong. Tay chân bị trói, người nàng bị điểm huyệt tê cứng không cử động được thì còn biết cách nào để quyên sinh nữa.

Ôi! Sắc Thông Thiên, lão già ác độc trên đời, có một! Vì trả thù cho hai đứa con mà lão bày ra một hình phạt quá dã man.

Nước mắt như suối cứ tuôn trào ra mãi, sắc mặt nàng tái nhợt như một cái xác không hồn. Tình cảnh này thì nàng làm thế nào thoát khỏi hành động báo thù của lão già áo đen vừa rồi.

Nàng đau đớn lắm! Nhưng cũng ân hận không ít.

Nếu nàng không phải vì tình yêu thì đâu có gây ra hận mà giao đấu với ý trung nhân của nàng để đến nỗi hai người phải bị thương!

Hơn nữa, chỉ vì nàng sơ ý một chút mà phải sa cơ dưới móng vút của loài chó độc!

Thật ra võ công trác tuyệt của nàng, trong giang hồ chưa chắc đã được mấy tay cao thủ thắng nổi nàng, huống hồ loại chó độc!

Ôi! Thật đau đớn và chán ngán!

Khi một kẻ sắp chết thì đầu óc gợi ra đủ chuyện. Nàng ôn lại cuốn phim dĩ vãng, đặt lòng mình trước tình yêu, rồi đau đớn, rồi ân hận, rồi buồn bã...

https://thuviensach.vn

Trong tuyệt vọng nàng lại mơ ước đến hão huyền. Nàng nghĩ rằng nếu vì một biến đổi bất ngờ nào nàng có thể tránh khỏi cực hình nhục nhã này mà nàng còn sống được thì nàng sẽ mãi mãi đem thân gởi vào chốn am vân, suốt đời với muối dưa kinh kệ để xa lánh tục trần.

Ôi! Tục trần! Nó chỉ là một món nợ của giai nhân.

Bản tính của nàng bao giờ cũng lành. Nhưng chỉ vì bị bản năng thúc ép, một chút sai lầm đã sanh ra điều tủi nhục.

Trong lúc nàng đang triền miên suy nghĩ thì tiếng cười của Sắc Thông Thiên cứ chốc chốc lại nổi lên. Tiếng cười ấy chẳng khác nào một mũi dao nhọn đâm vào tim nàng đau nhói.

Hai con chó dữ như đã từng trải qua những cảnh tượng này. Đôi mắt nó lóe lên, và bắn ra những tia sáng kỳ lạ. Hai chân nó cứ cào cấu dưới đất và miệng phát ra tiếng ngầm ngừ không ngớt. Nó nhìn chòng chọc vào người Ngô Tiểu My như thèm thuồng, chờ đợi...

Nhắc lại, Hoàng Thượng Chí sau khi giao đấu với Ngô Tiểu My một trận, bị thương nặng, chàng cử động rất chậm chạp.

Do đó đã hơn nữa tiếng đồng hồ mà chàng chỉ mới vượt qua một quãng lộ trình không đầy năm dặm.

May thay, Vân Ám Cốc không xa lắm! Chàng định đến nơi đó ẩn thân, và giờ đây Vân Ám Cốc đã lố dạng trước mắt chàng rồi!

Thật ra, chàng đối với Ngô Tiểu My tuy không lưu luyến về tình yêu, nhưng về tình bạn thì rất cao sâu.

Chàng vì tác phong và ân huệ của Tiểu My mà cảm kích, nhưng không ngờ Ngô Tiểu My một cô gái đài các, khuê môn lại có thể biến thành một người như vậy.

https://thuviensach.vn

Lời nói của Ngô Tiểu My đã làm cho chàng động lòng. Tuy nhiên đó chẳng qua một làn gió thoảng, không thể nào lưu lại trong tim chàng lâu được.

Tình yêu không thể cưỡng bách! Lòng chàng không thấy một gợn sóng nào yêu đương trước Ngô Tiểu My thì làm sao chàng thông cảm được nỗi lòng của cô gái ấy.

Một làn gió vun vút thổi qua!

Phía sau chàng có tiếng gót chân nhẹ nhàng điểm trên mặt đất.

Ngạc nhiên, Hoàng Thượng Chí quay đầu nhìn lại, lòng hồi hộp suy nghĩ:

- Mình đang bị trọng thương, nếu là một địch nhân theo đuổi thì khó giữ được tánh mạng rồi.

Nhưng không! Người mới đến là một thiếu nữ bịt mặt. Chàng vừa quay lại thì thiếu nữ đã đứng trước mặt chàng, tóc mây phất phới, dáng người uyển chuyển như một cành mai trước gió.

Người đó đúng là Hữu Tâm Nhân.

Hoàng Thượng Chí giật mình, hỏi vội:

- Cô nương đi đâu vậy?

- Đi tìm tiểu hiệp.

- Tìm tại hạ?

- Phải!

- Chắc có điều gì quan trọng nên nhọc đến cô nương?

https://thuviensach.vn

- Ngô Tiểu My cô nương đã lọt vào tay Sắc Thông Thiên, người chủ Họa Hổ Sơn Trang.

Hoàng Thượng Chí giật mình, ngắt lời Hữu Tâm Nhân:

- Ôi chao! Với thân pháp của nàng mà còn bị lâm nguy như vậy chắc là võ công của Sắc Thông Thiên cao diệu...

- Không! Không! Chỉ vì nàng sơ ý trúng móng độc của loại chó dữ nên phải chịu thất thủ và bị bắt.

- Ồ!

Hoàng Thượng Chí chỉ ồ một tiếng rồi nín bặt. Hữu Tâm Nhân nhìn chàng trách móc:

- Sao? Tiểu hiệp không quan tâm đến sanh mạng của Tiểu My cô nương?

Hoàng Thượng Chí cau mày thở khì một hơi dài, chậm rãi nói:

- Nàng giết đi hai đứa con của Sắc Thông Thiên là Kim Kiếm Song Anh, chẳng lẽ người ta không báo thù?

- Cha con Sắc Thông Thiên đều là những kẻ ác độc, gây hại không biết bao nhiêu người. Giết chúng đi là một hành động giúp ích cho nhân quần xã hội.

Hoàng Thượng Chí mở to đôi mắt nhìn chòng chọc vào tấm vải che mặt của Hữu Tâm Nhân hỏi:

- Cô nương có biết lý do nào mà nàng hành động như vậy không? Trong đời này biết bao nhiêu kẻ ác độc! Kim Kiếm Song Anh đáng giết, còn những kẻ ác độc khác thì sao?

https://thuviensach.vn

Hữu Tâm Nhân lắc đầu, hỏi lại:

- Tiểu hiệp biết tại sao nàng phải đi giết người không?

- Chỉ có nàng mắc bệnh điên khùng mới hành động như vậy.

Hữu Tâm Nhân hừ một tiếng nặng nề, nói:

- Lời nói của tiểu hiệp không đùa đấy chứ?

- Sao cô nương lại hỏi tôi như thế?

- A! Ngô Tiểu My giết người chính tiểu hiệp phải gánh một phần trách nhiệm.

Hoàng Thượng Chí tròn vo đôi mắt, lạnh lùng hỏi:

- Tại sao thế?

- Nàng vì tiểu hiệp mà giết người chứ sao?

- Vì tôi À?

- Đúng vậy! Lãnh Diện Nhân! Điều này ta tưởng tiểu hiệp không đến nỗi khờ khạo mà không hiểu được. Chẳng qua tiểu hiệp cố làm ra vẻ không hiểu mà thôi!

Hoàng Thượng Chí như nghẹn ngào, nuốt ực một cái, hỏi lại:

- Thật tình tại hạ không hiểu.

- Như vậy tức là tiểu hiệp không có ý đến cứu nàng?

Hoàng Thượng Chí cười một tiếng lành lạnh đáp:

- Cứu nàng? Tại hạ đã nói cho nàng rõ rồi.

https://thuviensach.vn

- Sao?

- Nếu lần sau còn gặp lại nàng thì tôi sẽ giết nàng ngay.

- Tiểu hiệp lấy lý do nào mà giết nàng?

- Vì nàng tàn nhẫn, đã sát hại những kẻ vô tội.

Hữu Tâm Nhân cười mỉa mai:

- Chính thiếu hiệp phải chịu trách nhiệm về hành động của nàng.

- Cô nương nói thế nào tại hạ không hiểu?

- Vì tiểu hiệp đã làm cho con tim nàng bị nổi sóng.

- Tôi làm cho con tim nàng nổi sóng?

- Đúng vậy! Mà sóng đó là sóng tình!

Hoàng Thượng Chí ngơ ngác, lẩm bẩm như nói một mình:

- Tại sao? Tôi đã có những hành động gì đối với nàng nghĩ? ...

Hữu Tâm Nhân cười lanh lảnh:

- Tiểu hiệp thực không biết sao?

- Xin cô nương nói rõ. Nếu quả tôi có lầm lỗi thì...

Không đợi cho Hoàng Thượng Chí nói dứt lời, Hữu Tâm Nhân, nói:

- Này nhé! Lần đầu tiên tiểu hiệp bị Quỉ Bảo Chủ Nhân đánh lọt xuống sông, trôi bập bềnh trên sông, nàng cứu tiểu hiệp đem về phòng khuê, đặt nằm trên giường, rồi điều dưỡng ba ngày...

https://thuviensach.vn

- Đúng thế! Đó là một đại ân mà tại hạ chưa hề quên, sẽ có ngày tại hạ báo đáp.

Hữu Tâm Nhân lắc đầu:

- Không! Việc này không phải là vấn đề ân huệ.

Cứu người mà bảo không phải là ân huệ thì là gì?

- Một khuê nữ đem một chàng trai lạ mặt để trong khuê phòng, không sợ người đời dị nghị. Thế thì tiểu hiệp thử trả lời tôi nghe đó là cái gì?

Hoàng Thượng Chí bất giác cau mày! Chàng đứng lặng thinh. Không phải chàng không hiểu hành động đó là tình yêu, nhưng chàng không sao trả lời được.

Hữu Tâm Nhân nói tiếp:

- Ngô Tiểu My đã từng thề thốt trước vong linh của cha nàng. Nếu không trọn tình với tiểu hiệp thì thà chết chứ không kết thân với ai.

Hoàng Thượng Chí nuốt nước bọt đánh ực một tiếng, đáp:

- Điều đó do tự ý của nàng, đâu có liên can gì đến tại hạ?

Đôi mắt Hữu Tâm Nhân có sắc giận. Nàng gằn giọng:

- Chỉ có người Lãnh Diện Nhân mới đủ can đảm thốt ra câu nói vô tình như thế.

Tiểu hiệp chưa quên câu chuyện cứu nàng trong lữ quán chớ? Tiểu Hiệp đã ôm ấp nàng vào lòng, và cả hai ở chung một phòng...

- Phải! Nhưng chính vì bệnh trạng của nàng mà tại hạ phải ôm ấp nàng để chữa thương. Vì sinh mạng của nàng nên tại hạ mới phải hành động như

https://thuviensach.vn

vậy, xét ra cũng không có gì trái với lương tâm.

- Tiểu hiệp nói không sai, nhưng một thiếu nữ đã đụng chạm xác thịt với một chàng trai, đâu còn có thể trao thân cho kẻ khác.

- Nhưng trên giang hồ mà cố chấp điều đó thì sao tiện.

Hữu Tâm Nhân mỉm cười:

- Nhưng Tiểu My cô nương lấy điều đó làm trọng thì sao?

Lời nói của Hữu Tâm Nhân như có ý vừa trách móc, vừa khinh khi, khiến Hoàng Thượng Chí không chịu nổi. Chàng không còn lý lẽ nào để bào chữa. Lòng chàng như lỡ khóc lỡ cười. Chàng chỉ biết đứng im nhìn trời.

Hữu Tâm Nhân lại hỏi:

- Ngô Tiểu My không xứng đáng với tiểu hiệp sao? Ông nội nàng là Bất Lão Tiên Sinh, một tiền bối kỳ nhân, chính miệng vị tiền bối đó đã đề ra việc hôn nhân. Hơn nữa nàng đã nặng tình với tiểu hiệp, mà tiểu hiệp vẫn thờ ơ, khiến cho nàng điên loạn, dấn thân vào đường tội lỗi. Sanh ra ác ý. Như thế hành động giết người của nàng không có liên quan đến tiểu hiệp ư?

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng hỏi:

- Cô nương cố ý bắt ép tôi phải yêu nàng?

Hữu Tâm Nhân gắt giọng:

- Nàng không được một chút gì đáng để cho tiểu hiệp yêu sao? Tấm lòng yêu đương nồng nhiệt của nàng không làm cho tiểu hiệp có chút gì cảm động ư?

Hoàng Thượng Chí thở dài...

https://thuviensach.vn

Trước đây lòng chàng đã mang mối thù hận đàn bà. Chàng đã thù ghét nữ giới trên thế gian này.

Nhưng sau đó cửa lòng chàng mở ra, hồng bóng Đông Phương Huệ đã len lỏi đột nhập vào đó. Chàng không còn thù hận đàn bà nữa nhưng tình yêu thì chàng đã hiến trọn con tim cho Đông Phương Huệ rồi.

Đối với Ngô Tiểu My, tuy chàng không xem nhẹ, như những thiếu nữ khác, nhưng về việc yêu đương thực chàng không bao giờ nghĩ đến.

Giờ đây, được Hữu Tâm Nhân khêu lại dĩ vãng, đầu óc Hoàng Thượng Chí nóng bừng. Chàng hồi tưởng lại hình bóng của Ngô Tiểu My từ cử chỉ đến lời nói, bất giác chàng thở dài.

Dầu sao, con tim chàng cũng đã gởi trọn cho Đông Phương Huệ rồi chàng đâu có ngờ còn có một kẻ khác lại vì chàng mà si tình như vậy.

Chàng không phủ nhận võ công tuyệt kỹ của Ngô Tiểu My. Chàng cũng phủ nhận tình yêu nồng thắm của Ngô Tiểu My đối với chàng. Nhưng chàng cũng không thể yêu người khác để mang tiếng bạc tình với Đông Phương Huệ.

Bởi vậy khi nghĩ đến Ngô Tiểu My thì hình bóng Đông Phương Huệ lại lảng vảng trong đầu óc chàng.

Đột nhiên, chàng buột miệng hỏi Hữu Tâm Nhân:

- Cô nương chắc còn nhớ Đông Phương Huệ chứ?

Hữu Tâm Nhân mím môi:

- Làm sao quên được? Nhưng tiểu hiệp muốn nói đến nàng?

Hoàng Thượng Chí đôi mắt lờ đờ, nhẹ giọng nói:

https://thuviensach.vn

- Không dấu gì cô nương, con tim của tôi đã bị nàng chiếm đoạt rồi.

Hữu Tâm Nhân hừ một tiếng:

- Gia mẫu đã từng nói với tiểu hiệp. Giữa tiểu hiệp và Đông Phương Huệ nếu miễn cưỡng yêu nhau thì sau này không tránh khỏi một bi kịch.

Hoàng Thượng Chí thở dài. Một nụ cười đau khổ nở trên môi, chàng chậm rãi nói:

- Phải! Tấm bi kịch ấy đã xảy ra rồi! Nhưng tại hạ quyết không ân hận.

Hữu Tâm Nhân giật mình hỏi vội:

- Tấm bi kịch đã xảy ra?

- Phải! Tại hạ có thù sâu với Huyết Sọ, mà trên giang hồ lại có hai Huyết Sọ, một giả một thật.

Do đó tại hạ không rõ kẻ thù là Huyết Sọ nào. Gần đây, Đông Phương Huệ có hứa với tại hạ trở về Quỉ Bảo để dò xét, nếu Quỉ Bảo Chủ Nhân quả là người thù của tại hạ thì nàng sẽ tự vận để trọn với tình yêu.

Hoàng Thượng Chí nói đến đây, mặt đượm vẻ buồn.

Hữu Tâm Nhân nhếch mép hỏi:

- Thế rồi nàng có đến gặp tiểu hiệp chăng?

- Có lẽ nàng đã tự vận để chôn chặt tình yêu trong nấm mộ rồi.

- Không đâu! Nàng không chết!

Hoàng Thượng Chí trố mắt nhìn Hữu Tâm Nhân:

- Nàng không chết?

https://thuviensach.vn

- Không!

Hành động mẹ con Hữu Tâm Nhân như xuất quỉ nhập thần. Khi Hữu Tâm Nhân đã nói ra như vậy tất căn cứ vào một lý do nào rồi. Do đó Hoàng Thượng Chí không thể không tin.

Chàng ngạc nhiên hỏi lại:

- Cô nương căn cứ vào đâu mà biết nàng không tự vận?

- Việc này... thời gian sẽ trả lời. Dù sao thiếu hiệp cũng phải trở vào Quỉ Bảo.

Chừng đó tiểu hiệp sẽ biết rõ mọi điều.

Ngừng một lúc Hữu Tâm Nhân nói với vẻ trịnh trọng:

- Nhưng, một lần nữa tôi hy vọng tiểu hiệp nên cắt đứt tình yêu đối với nàng. Nếu không sẽ xảy ra một thảm kịch.

Hoàng Thượng Chí sững sờ nhìn Hữu Tâm Nhân, rồi buồn bã nói:

- Tình và thù cố nhiên là hai lãnh vực đối lập. Tuy nhiên mỗi lãnh vực tôi có thể xử trí một cách trọn vẹn. Đã yêu thì không thể không yêu, cũng như đã có thù không thể không trả.

Hữu Tâm Nhân lạnh lùng nói:

- Vấn đề tôi muốn nói không phải ở chỗ đó.

- Bên trong còn có một nguyên do khác nữa sao?

- Chính vậy!

- Thế thì tại hạ không thể tin được.

https://thuviensach.vn

- Một ngày nào đó tiểu hiệp sẽ biết. Giờ đây xin tha thứ cho tôi vì tôi không thể nói sự thật. Không phải tôi muốn làm ra vẻ bí mật, nhưng nói ra rất tai hại.

- Thế thì cô nương gặp tôi hôm nay mục đích cũng chỉ để ngăn cản tình yêu giữa tôi và Đông Phương Huệ sao?

- Không? Tôi tuân lệnh gia mẫu đưa tin cho tiểu hiệp biết việc Ngô Tiểu My lâm nạn, và yêu cầu tiểu hiệp đến Họa Hổ Sơn Trang cứu nàng.

- Nếu cô nương đã thấy nàng bị nạn nơi Họa Hổ Sơn Trang tại sao không cứu, mà bảo tôi...

- Dĩ nhiên có một lý do.

- Lý do gì vậy?

- Họa Hổ Sơn Trang có nuôi rất nhiều chó dữ, răng móng đều tẩm thuốc độc. Trong người tiểu hiệp có được chất khan độc nên có thể đến đó được, còn người khác thì không phải dễ.

Thật ra, đây chỉ là việc sắp đặt của Thất Hồn Nhân, muốn cho Hoàng Thượng Chí cứu Ngô Tiểu My. Còn như võ công của Sắc Thông Thiên và bầy chó độc kia đối với Thất Hồn Nhân có nghĩa gì mà phải nhọc lòng đi tìm Hoàng Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí cúi đầu suy nghĩ, rồi nói:

- Sợ tại hạ không đủ năng lực làm việc này.

- Tiểu hiệp không muốn cứu nàng?

- Không phải! Dù sao nàng cũng là người ơn.

https://thuviensach.vn

Nhưng võ công nàng đã đến độ trác tuyệt mà còn bị Sắc Thông Thiên bắt thì tôi tài năng chưa đủ để đối phó.

- Tiểu hiệp cứ an lòng mà đi. Tôi đã nói chỉ vì Ngô cô nương sơ ý nên mới lâm nạn, thực ra võ công của nàng còn hơn trang chủ Họa Hổ Sơn mấy bực.

- Nhưng...

- Sao?

- Tại hạ đang bị trọng thương, sợ...

- Ối! Điều đó rất dễ! Tôi có mang theo bốn môn linh đơn, hiệu nghiệm như thần.

Cứ theo võ công của tiểu hiệp mà nói thì chỉ uống vào chốc lát là bình phục ngay.

Dứt lời, không chờ Hoàng Thượng Chí đáp. Hữu Tâm Nhân thò vào túi lấy ra một viên thuốc lớn bằng trứng chim, trao cho chàng.

Hoàng Thượng Chí còn cách nào từ chối được nữa, phải đưa tay tiếp lấy và nói:

- Nể lời gia mẫu của cô nương, tại hạ thử đến đó xem sao.

Vừa nói chàng vừa bỏ viên thuốc vào miệng nhai ngấu nghiến, rồi khoanh chân ngồi xuống đất hành công.

Linh đơn đó quả nhiên thần diệu, không thua gì Qui Nguyên Kim Đơn mà Côn Thế Ma Vương chế ra.

Chẳng bao lâu, Hoàng Thượng Chí phục hồi sức lực, chàng đứng lên cáo từ.

https://thuviensach.vn

Hữu Tâm Nhân chỉ rõ vị trí Họa Hổ Sơn Trang cho chàng và nói:

- Việc cứu người cần gấp. Tiểu hiệp hên đi ngay, chúng mình còn nhiều lần gặp nhau.

Vừa dứt lời, Hữu Tâm Nhân lắc mình một cái đã biến mất.

Hoàng Thượng Chí thở dài một tiếng, rồi tung mình chạy về hướng Họa Hổ Sơn Trang.

Họa Hổ Sơn Trang.

Xung quanh tùng bách xanh rì, nhà cửa san sát chính giữa có một thành đá cao chừng ba trượng.

Phía sau dãy nhà làm tiền sảnh, có hai căn nhà đá đen xì, bốn khung cửa bằng sắt dày, khóa kín lại.

Đàng trước, kế cận hai căn nhà đá đó có một con đường ngoằn ngoèo chạy thẳng vào một ngôi nhà cao, cửa hé mở, bên trong vang ra tiếng cười lành lạnh.

Hoàng Thượng Chí theo lời chỉ dẫn của Hữu Tâm Nhân, vượt qua tường thành, len lỏi vào trước đại sảnh, đưa tay gõ vào một cánh cửa gọi lớn:

- Trang chủ! Có Lãnh Diện Nhân đến đây xin bái phỏng.

Kẹt két hai tiếng! Cánh cửa mở ra, một lão già mặt đen như lọ chảo, mặt mũi ghê tởm, đôi mắt chòng chọc, xuất hiện, nhìn Hoàng Thượng Chí.

- Có trang chủ ở nhà chăng?

Lão già đó là tên bộ hạ gần gũi nhất của chủ nhân Họa Hổ Sơn Trang Sắc Thông Thiên.

https://thuviensach.vn

Lão cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Ngươi muốn gì?

- Lãnh Diện Nhân muốn gặp mặt trang chủ.

- Lãnh Diện Nhân?

- Phải!

- Ngươi muốn gặp mặt trang chủ để làm gì?

- Để nói chuyện.

Mặt lão già nhăn nheo đổi sắc! Đôi mắt sáng quắc của Hoàng Thượng Chí đã làm cho lão cảm thấy rờn rợn.

Lão gằn giọng nói:

- Trang viện đang bận việc. Trang chủ không thể tiếp khách.

- Bận việc gì?

- Việc riêng.

Dứt lời lão quay mình bỏ vào trong.

Hoàng Thượng Chí không dằn được lòng tức bực, đưa tay đấm của thình thịch.

Lúc này bên trong. Sắc Thông Thiên đã sắp đặt xong tấm thảm kịch sắp đưa chó dữ lên cắn Ngô Tiểu My bỗng bên ngoài có tin Lãnh Diện Nhân đến.

Sắc Thông Thiên tức giận vô cùng, truyền gia nhân đình lại việc hành hình, rồi bước ra cửa ngoài, ngoái cổ lại, nói với Ngô Tiểu My:

https://thuviensach.vn

- Tiện tỳ! Ta để cho nàng yên thân thêm một khắc nữa rồi sẽ biết tay.

Dứt lời, lão rảo bước ra phòng ngoài, đến tiền sảnh.

Ngô Tiểu My tuy huyệt đạo bị khóa kín, không cử động được, nhưng thính giác chưa xuất hiện, nàng nghe tin Lãnh Diện Nhân đến Họa Hổ Sơn Trang, trong tuyệt vọng lại nảy ra một tia hy vọng. Mặt nàng lộ vẻ tươi vui, thầm nhủ:

- Chàng lại vì mình mà đến đây sao? Nếu thế thì ai dám bảo chàng không có tình yêu đối với mình.

Lòng cô gái si tình bỗng rộn lên một sinh lực. Nàng không còn muốn tự vận nữa mà muốn được sống, được thoát nguy.

Nhưng nàng lại nghĩ, lúc bấy giờ nàng đang ở trong tình trạng lõa thể, nếu Hoàng Thượng Chí vào đây trông thấy nàng thì nàng còn nhục nhã nào hơn.

Thẹn thùng quá, mặt nàng đỏ bừng. Nàng nhắm mắt lại!

Sự e thẹn của một cô gái đang xuân không thể nào trấn áp nổi.

Nàng không muốn Hoàng Thượng Chí vào đây cứu nàng nữa. Nàng muốn cho chàng ra khỏi Họa Hổ Sơn Trang để không trông thấy thân thể lõa lồ của nàng, và nàng chỉ còn muốn chết mà thôi.

Lòng nàng nóng như một chảo dầu sôi!

Sắc Thông Thiên bước chân đến sảnh đường quả thấy một thiếu niên mặt đẹp mày ngài phong tư tuấn tú, đang chắp tay sau lưng chờ đợi.

Đôi mắt của Hoàng Thượng Chí chòng chọc nhìn vào trong như nẩy lửa, khí sắc đầy vẻ bực dọc, khiến Sắc Thông Thiên trông thấy phải giật mình.

https://thuviensach.vn

Lão ta lấy lại trầm tĩnh, chắp tay chào khách, cười ha hả, nói:

- Thiếu hiệp là Lãnh Diện Nhân, người mà các giới võ lâm đã ca tụng đó sao?

Hoàng Thượng Chí nhìn vào mặt trang chủ, lạnh lùng đáp:

- Không dám! Lãnh Diện Nhân chính là tiện danh.

- Xin mời vào phòng khách.

- Xin miễn! Tiền bối có phải là chủ nhân Họa Hổ Sơn Trang Sắc Thông Thiên?

- Phải! Chính lão phu. Thiếu hiệp đến đây hẳn có điều dạy bảo?

Đôi mày kiếm của Hoàng Thượng Chí nhún mấy cái rồi giương lên.

- Có một thiếu nữ tên Ngô Tiểu My hiện đang ở trong quí trang chăng?

Chưa dứt lời, hai luồng nhãn quang của chàng đã quét qua quét lại như hai ngọn đèn chiếu thẳng vào mặt Sắc Thông Thiên.

Sắc Thông Thiên rúng động, lão thầm nghĩ:

- Lãnh Diện Nhân, một thiếu niên danh chấn giang hồ, lại vì con tiện tỳ đó mà đến đây ư? Lấy võ công mà nói thì mình không phải là đối thủ với nó rồi! May mà mình đã chuẩn bị trước, nếu không thì nguy to.

Sắc mặt lão thay đổi mấy lần. Cuối cùng lão tươi cười nói:

- Không sai! Ngô Tiểu My cô nương hiện đang ở nơi tệ trang.

- Tại hạ xin trưởng bối vui lòng để cho nàng được tự do rời khỏi nơi này.

https://thuviensach.vn

- Việc này lão phu khó mà tuân theo mệnh lệnh của thiếu hiệp được. Vì nàng là kẻ thù đã sát hại đứa con của lão phu.

Hoàng Thượng Chí cau mày, nói:

- Theo tôi thấy việc này không phải lỗi ở nàng. Lệnh lang là kẻ háo sắc, theo đuổi nàng, dùng lời vô lễ trêu chọc, như thế không trách được hành động sát nhân của nàng.

Sắc Thông Thiên hơi giận lộ ra mặt, lão cất lên một tràng cười rùng rợn, nói:

- Nàng đã dùng sắc đẹp quyến rũ đứa con tôi rồi sát hại! Thiếu hiệp nói như thế tức là thiếu hiệp đã bênh vực nàng, không kể đến công bằng nữa rồi. Ha... Ha... Nếu thiếu hiệp ở vào hoàn cảnh mất con như tôi thì thiếu hiệp sẽ xử trí ra sao đối với nàng?

Hoàng Thượng Chí hết lời bào chữa, đứng lặng im một lúc, nói chẳng ra tiếng.

Qua một lúc lâu, chàng mới cất tiếng hỏi:

- Trưởng bối định xử trí với nàng bằng cách nào?

- Nợ máu phải trả bằng máu.

- Như thế thực quá đáng!

- Giết người đền mạng, sao gọi là quá đáng?

- Nhưng lệnh lang là kẻ háo sắc theo đuổi Ngô cô nương cố tình ghẹo nguyệt trêu hoa, tội ấy không đáng chết sao?

Sắc Thông Thiên ngửa mặt lên trời cười ha hả:

https://thuviensach.vn

- Chính thiếu hiệp tai nghe mắt thấy như vậy?

- Phải! Tại hạ tận mắt thấy rõ như vậy.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 58

Thiên Quân Nhất Phát

Ó phải thiếu hiệp muốn ngăn trở không cho lão phu báo thù con?

Hoàng Thượng Chí đáp, hỏi lại:

- Tiền bối làm cách nào bắt được Ngô Tiểu My cô nương!

Sắc Thông Thiên như đắc ý cười ngất:

- Lão phu có một thuật riêng.

Hoàng Thượng Chí cười lớn:

- Ha... Ha... Mang danh nghĩa một chủ nhân trang mà hành động không có chút quang minh chính đại. Nếu thế thì kẻ hèn này dám khinh bỉ đó!

Vẻ mặt Sắc Thông Thiên biến đổi! Lão trố mắt nhìn vào mặt Hoàng Thượng Chí hỏi lại:

- Thiếu hiệp bảo là lão phu dùng thủ đoạn không quang minh chính đại?

- Phải! Chính tại hạ không có ý ngăn trở trưởng bối việc báo thù con, mà chỉ phiền trách trưởng bối đã đê hèn dùng những hành động đen tối để chế phục một người con gái.

https://thuviensach.vn

Sắc Thông Thiên cau đôi cau đôi mày rậm, khóe mắt lóe hào quang. Một nụ cười nham hiểm nổi trên làn môi xám, lão nhếch mép úp hai bàn tay vào nhau, lễ mễ nói với Hoàng Thượng Chí:

- Xin thiếu hiệp chớ ngại, cứ thong thả vào phòng khách dùng mà chờ lão phu dắt Tiểu My cô nương đến đây sẽ hỏi lại xem lão phu đã dùng hành động nào để chế phục nàng.

Hoàng Thượng Chí theo chân Sắc Thông Thiên bước vào phòng trà, nhưng lòng đầy nghi ngại.

Chàng thấy vẻ mặt của lão biến đổi, biết trong thâm tâm của lão có nhiều cơ mưu ác độc vội hỏi:

- Tiền bối muốn dẫn Ngô Tiểu My cô nương đến để gặp mặt tôi.

- Phải! Nhưng cảm phiền Thiếu Hiệp ngồi tạm nơi đây chờ tôi một chút.

Chưa dứt lời, Sắc Thông Thiên toan quay mình bước vào nhà trong.

Hoàng Thượng Chí không an lòng, gọi lại:

- Hãy khoan!

- Sao? Thiếu Hiệp còn điều gì muốn nói?

Hoàng Thượng Chí trố mắt nhìn vào lão già, lạnh lùng nói:

- Sắc trang chủ! Tôi khuyên ông nên thành thật, đừng hòng bày quỉ kế đối với tôi.

Tôi nói trước cho ông biết, nếu có một hành động gian manh nào của ông sẽ không tránh khỏi một hậu quả đáng tiếc. Tôi đã nói ra miệng thì không thể không xuống tay.

https://thuviensach.vn

Sắc Thông Thiên nhìn sững một cái, rồi cười hề hề, nói:

- Thiếu hiệp đa nghi quá! Lão phu đâu phải là kẻ khẩu thị tâm phi?

Dứt lời, lão lại hướng ra ngoài cửa gọi một tiếng lớn:

- Gia nhân! Hãy đem trà ngon đến, và chuẩn bị một tiệc rượu.

Hoàng Thượng Chí xua tay nói:

- Xin miễn cho điều ấy! Tại hạ xong việc thì phải đi ngay, không dám làm phiền trang chủ.

Sắc Thông Thiên không trả lời, chỉ khẽ gật đầu nói:

- Lão phu đi dẫn Ngô Tiểu My cô nương vào.

Lời nói chưa dứt, bóng lão đã khuất sau bức bình phong?

Ngồi lại một mình, lòng Hoàng Thượng Chí áy náy không yên. Chàng thầm nghĩ:

- Lão đã bắt Ngô Tiểu My nhốt vào đây thì lão chỉ cần ra một mệnh lệnh là bọn gia nhân dẫn nàng đến đây, cần gì lão phải thân hành?

Chàng đang phân vân thì hai tiếng tong tong nổi lên, cả phòng trà rung chuyển.

Chàng trố mắt nhìn ra phía cửa, chửi thầm:

- Con chó già này lại có mưu kế gì đây?

Biết sắp cơ biến, Hoàng Thượng Chí vội tung mình phóng ra cửa, nhưng không còn kịp nữa. Cánh cửa phòng khách đã đóng ập lại.

Trong phòng bỗng tối nghịt đến ngửa bàn tay không thấy.

https://thuviensach.vn

Cơn tức điên người, Hoàng Thượng Chí nghiến chặt hai hàm răng như muốn bể ra.

Tiếp đó, nơi chỗ chân chàng đứng, lắc lư mấy cái, rồi từ từ chìm xuống.

Biết là cơ quan của lão già Sắc Thông Thiên đã tạo ra, Hoàng Thượng Chí toan phóng mình lên, nơi chân chàng đứng không còn không còn chìm xuống nữa, mà đụng vào một khối đất cứng.

Thế là chàng đã bị nhốt trong tử lao ngầm dưới đất! Bốn bề đen nghịt, không khí nặng nề, không có được một chút gió.

Thở một hơi dài, như trút bớt căm thù vào bóng tối, Hoàng Thượng Chí hối hận tại sao chàng không xuất thủ hạ sát ngay lão Sắc Thông Thiên ngay lúc mới gặp, mà dùng lễ phép giang hồ đối xử với lão làm chi.

Họa Hổ Sơn Trang đã bố trí những cơ quan bí mật như thế này thì nhất định chủ nhân là kẻ đại ác rồi! Lời nói của Hữu Tâm Nhân quả thực không sai!

Đôi mắt chàng đỏ ngầu, chàng vận nhỡn lực quan sát bốn phía nhưng chỉ toàn là màu đen, không phân định được chung quanh chàng ra sao nữa.

Thình, thình hai tiếng nổi lên nghe rùng rợn! Một luồng ánh sáng nơi tấm vách xé màn đêm bắn vào.

Chàng nhìn thẳng về phía ấy thì thấy một cái lỗ vừa hở nắp ra.

Bên ngoài ăn thông với một con đường hẹp, chẳng biết chạy về đâu.

Thấy lạ, Hoàng Thượng Chí cắn môi, hai tay tập trung nội lực thủ thế, đề phòng một cách biến ứng:

Nhưng qua một lúc lâu khung cảnh vẫn vắng lặng, không xảy ra một việc nào khác nữa.

https://thuviensach.vn

Do dự một lúc, Hoàng Thượng Chí lần bước đến khung cửa vừa mở đó lách mình chui ra ngoài, rồi cứ theo con đường hẹp mà đi.

Không hiểu con đường hẹp đó sẽ dẫn mình về đâu, nhưng Hoàng Thượng Chí không cần nghĩ tới, vì dầu sao thoát ra ngoài còn hơn là bị nhốt trong cái phòng tối ấy.

Chàng cứ lần mò tiến về phía trước.

Ngoài ba mươi trượng hiện ra một dãy tam cấp bằng đá, đưa con đường cao dần.

Lạ nhất là không thấy một bóng người, cũng không nghe một tiếng động nào cả.

Hoàng Thượng Chí nghĩ thầm:

- Tự nhiên khung cửa của tử lao mở ra không phải là không có lý do. Có lẽ lão già lang sói ấy còn có âm mưu gì đây. Lẽ nào đã nhốt được mình vào hộc đã mà lão thả cho mình được thoát nạn.

Vừa nghĩ, chàng vừa đặt chân lên tam cấp, theo con đường ấy lần lần đi lên.

Con đường dẫn chàng đến một khung cửa bằng sắt.

Vừa đến đó, Thượng Chí đã cảm thấy một mùi hôi thối từ bên trong xông ra.

Mùi hôi ấy làm cho Hoàng Thượng Chí khó chịu đến muốn nôn mửa.

Cánh cửa sắt không đóng kín, chẳng biết bên trong chứa đựng những gì, nhìn vào chỉ thấy một màu đen tối.

https://thuviensach.vn

Không thể không tò mò, Hoàng Thượng Chí bậm môi bạo dạn bước vào.

Một tiếng ngần ngừ phát ra làm cho Hoàng Thượng Chí rởn ốc cả người.

Đó là một cái phòng tối đen như mực, nhờ ánh sáng nơi khung cửa sắt chiếu vào, nhưng chàng cũng phải vận nhỡn quang mới thấy được lờ mờ trong phòng đó hai bên có hai cái lồng sắt, trong mỗi lồng nhốt năm con chó lớn, lông lá lù xù, mắt lóe hào quang, chúng đang nhăn răng, hả miệng, gầm gừ không ngớt.

Căn phòng chỉ rộng độ ba trượng mà hai cái lồng sắt to ấy đã chiếm hết hai phần ba rồi!

Nhìn vào lũ chó, Hoàng Thượng Chí biết ngay là giống chó dữ mà trang chủ đã nuôi để dùng xé thịt kẻ thủ. Răng và móng loài chó này đều có tẩm chất độc rất ác hại.

Phòng không có cửa sổ, chỉ có một cánh cửa lớn mà thôi.

Qua một hồi nhận xét, Hoàng Thượng Chí hiểu ngay là căn phòng này được xây trên mặt đất, không còn ở dưới địa huyệt nữa.

Thế thì con đường địa huyệt tử lao đã đưa chàng từ dưới lên trên rồi.

Chàng còn đang ngơ ngác thì bỗng rầm một tiếng nổi lên. Cánh cửa sắt đóng ập lại.

Thất kinh, Hoàng Thượng Chí nhảy trái về phía cửa, đưa tay ấn mạnh một cái thì thấy cánh cửa sắt chắc nịch, dày độ một thước, dẫu chàng có sức mạnh đến đâu cũng không làm sao lay chuyển nổi.

https://thuviensach.vn

Tim chàng nặng như treo đá! Vừa thoát khỏi tử lao chàng lại bị nhốt vào phòng chó!

Lão Sắc Thông Thiên thật độc ác điêu ngoa! Té ra lão đã nhờ con đường địa huyệt gợi tánh tò mò, để làm cho Hoàng Thượng Chí tự đưa mình vào cái văn phòng ác hiểm này.

Phòng này còn công cố hơn tử lao địa huyệt nhiều!

Hoàng Thượng Chí thở dài, vò đầu suy nghĩ để tìm cách thoát thân thì chợt có tiếng lách cách.

Một luồng ánh sáng từ bên ngoài xuyên vào!

Trên một vách sắt thình lình mở ra một cái lỗ nhỏ bằng cái đầu người. Tiếp theo một tràng cười quái gở từ bên ngoài hắt vào.

Giọng cười đó, Hoàng Thượng Chí biết ngay là Sắc Thông Thiên, chủ nhân Họa Hổ Sơn Trang.

Quá căm hận Hoàng Thượng Chí mặt đầy sát khí, đôi mắt trợn ngược, nhìn chòng chọc vào cái lỗ đó.

Bên ngoài, giọng nói đầy vẻ đắc ý và ngạo nghễ của của Sắc Thông Thiên vọng vào:

- Lãnh Diện Nhân! Ngươi đã bị nhốt trong cũi chó rồi đừng có ý nghĩ trốn thoát mà uổng công...

Hoàng Thượng Chí gầm lên một tiếng như sấm:

- Hãy câm mồm! Sắc Thông Thiên! Mày dùng mưu gian để gạt ta, mày muốn tự hủy diệt sao?

https://thuviensach.vn

Tiếng hét của chàng làm chấn động cả căn phòng. Bầy chó nhốt trong hai chiếc lồng sắt giật mình nhe răng, há miệng chấu lại sủa gâu gâu làm náo động cả.

Giọng nói của lão trang chủ lại vọng vào:

- Lãnh Diện Nhân! Mày đừng phách lối! Nếu lúc này lão phu mở hai cái lồng chó ra, thì chúng sẽ áp tới xé xác mày lập tức. Ha... Ha...

Nghe nói như vậy Hoàng Thượng Chí cũng phải rợn người.

Chàng đã biết đây là giống chó độc, con nào cũng dữ hơn cộp. Nếu chúng được thả ra, vào cấu xé chàng thì trong căn phòng chật hẹp này chàng thực khó mà tránh né.

Nếu không bị chúng xé xác thì cũng phải vướng áp độc mà chết.

Từng làn hơi thối xông lên làm cho chàng muốn nghẹt thở.

Dẫu tức giận đến tột độ, nhưng chàng còn biết phải làm sao để, giết lão Sắc Thông Thiên mà rửa hận.

Bên ngoài, giọng cười ngạo nghễ của lão trang chủ lại nổi lên, và tiếp theo giọng nói:

- Lãnh Diện Nhân! Bọn võ lâm trên giang hồ ra tụng mày là một con rồng thần, nhưng đối với tao thì mày chỉ là một miếng mồi ngon cho vài con chó dữ. Thân xác mày chưa được một bữa ăn của chúng nó.

Hoàng Thượng Chí tức đến muốn trào máu họng, chàng hét to:

- Con chó già! Mày không sợ Họa Hổ Sơn Trang của mày thành tro bụi à?

https://thuviensach.vn

- Hề... hề... Thằng nhỏ dại khờ! Cái chết đã ở trước mắt mà còn nói phách.

- À! Rồi mày sẽ chờ xem!

- Khỏi cần chờ! Bây giờ tao cho mày mục kích một màn kịch rất thích thú! Có lẽ cả đời mày chưa chắc có dịp trông thấy. Mày hãy dòm vào cái lỗ hang đó.

- Con chó già! Mày lại muốn giở trò gì nữa!

- Ha... Ha... Trước khi chết mà được xem một hài kịch để khoây khỏa mà mày không biết ơn ta còn giận dữ ư?

Tuy tức giận nhưng Hoàng Thượng Chí cũng phải cất bước đến dòm vào cái lỗ trên vách xem lão trang chủ đang làm gì bên ngoài.

Bỗng hơi thở chàng dồn dập, mặt đỏ bừng, hai tai nóng hôi hổi. Chàng nhìn thấy một giai nhân trần truồng, làn da trắng mịn, đường nét thiên nhiên hiện rõ giữa ánh sáng ban ngày!

Giai nhân nằm im lìm trên một chiếc giàn gỗ. Nàng đó đúng là Ngô Tiểu My, một khuê nữ, sắc đẹp không kém tiên nga!

Chàng giật mình, vừa thẹn vừa giận, hét lớn:

- Ôi chao! Lão già độc ác! Mi định hành hạ nàng bằng cách nào?

Sắc Thông Thiên mặt mày quái tợn, đôi mắt lão không rời khỏi tấm thân ngọc ngà của thiếu nữ, lão cất tiếng cười man rợ, nói:

- Không sao cả! Nàng đã dùng sắc đẹp để dụ dỗ, giết đứa con ta, bây giờ nàng phải chịu lấy sự báo oán.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí toàn thân rúng động, nói không ra tiếng, nghiến răng rít lên một tiếng như muốn vỡ tan lồng ngực.

Thật dã man! Chàng chưa bao giờ tưởng tượng trong đời lại có một kẻ độc ác, lòng dạ không kém sói lang như vậy.

Bên cạnh, hai con chó đực gầm gừ, đôi mắt đỏ ngầu, hai chân trước cào cấu, như chực vồ lấy thân nàng.

Ngô Tiểu My huyệt đạo bị khóa kín, không cử động được, nhưng tai có thể nghe rõ mọi điều. Nàng đã nghe rõ tiếng hét, và giọng nói của Hoàng Thượng Chí! Rõ hơn nữa, nàng còn biết Hoàng Thượng Chí đang dòm qua một cái lỗ trong phòng chó, và đang chăm chú nhìn nàng.

Nàng xấu hổ quá, muốn chết đi! Hoàn cảnh này đau đớn hơn cái cực hình đối với lão trang chủ.

Nàng muốn tự vận, nhưng không biết làm sao được!

Buồn, giận, nhục, tức trộn lẫn nhau, mặt nàng đổi sắc, hơi thở ngất nghẹn. Vẻ diễm kiều của một giai nhân biến thành một quái hình không sao diễn tả nổi. Hai dòng máu đỏ từ trong khóe mắt nàng chảy ra, kéo dài thành hai đường huyết lệ chảy xuống màng tai. Nàng nằm im thiêm thiếp.

- Lão già độc ác! Ngươi dám...

Hoàng Thượng Chí chỉ cắn răng thốt ra được mấy tiếng rồi chàng tung chưởng đánh vào vách sắt.

Bùng! Bùng!

Căn phòng bị sức chưởng rung động lên! Chưởng lực này rất mạnh, vì chàng đã vận dụng tận lực phát ra trong cơn giận dữ.

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên, căn phòng làm bằng loại sắt dày, dẫu có rung động cũng không thể vỡ ra được.

Bầy chó nhốt trong hai lồng sắt trợn mắt nhăn răng, nhìn chòng chọc vào Hoàng Thượng Chí sửa gâu gâu như muốn trêu tức chàng thêm nữa.

Hoàng Thượng Chí toan vung tay đánh vào chiếc lồng chó thì Sắc Thông Thiên đã nói vọng vào:

- Thằng nhỏ! Mày có được cái công lực kinh thiên động địa ấy thực khá khen, nhưng dẫu mày có mọc cánh cũng không thể nào thay đổi được số mạng đã định.

Đôi mắt nẩy lửa chiếu ra ngoài lỗ hổng, Hoàng Thượng Chí nhìn vào mặt Sắc Thông Thiên nói:

- Con chó già! Mày dám động đến một sợi tóc của nàng thì cả Họa Hổ Sơn Trang này thành tro khói, không còn sống sót một con gà một con chó nào.

- Thằng nhỏ! Đừng sủa bậy! Mày làm gì có cơ hội để phách lối như vậy.

Hoàng Thượng Chí tức đến điên người, nhưng đành bó tay, không còn biết làm sao hơn.

Bên ngoài, lão già ác độc vẫn với nụ cười man rợ, chuẩn bị cuộc hành hình dã man đó.

Hoàng Thượng Chí hét lớn:

- Ác độc! Mi quá ác độc!

- Ừ! Nhưng mi gào thét để làm gì? Mi có muốn chết thì cũng cứ để xem xong màn kịch này rồi sẽ chết cho hả lòng.

https://thuviensach.vn

- Màn kịch?

- Ừ! Đây là màn "Cự khuyển thúc hoa".

Vừa nói, lão vừa đưa tay mở một dây xiểng sắt, thả một con chó ra.

Con chó như đắc ý, nhảy cao lên một cái, miệng ngầm ngừ mấy tiếng, rồi dựng đứng lên như một thân người, chồm tới thể xác nõn nà của Ngô Tiểu My.

Ngô Tiểu My huyết đạo bị khóa chặt, còn cử động làm sao được nữa. Tuy võ công này đến mức trác tuyệt, nhưng nàng đã giao đấu với Hoàng Thượng Chí nên bị thương, hao tổn chân lưu, trong một thời gian ngắn chưa phục hồi, vì vậy nàng thiếu chân lực để tự hóa giải, cái huyệt đạo bị lão già này điểm khóa.

Đã mấy lần nàng cố vận công hóa giải, nhưng cũng chỉ mới đủ sức làm lưu hành được các huyệt đạo phụ mà thôi.

Thế thì lúc này nguy hiểm đối với nàng không thể nào tránh khỏi rồi!

Con chó được mở xiềng vừa phóng mình phủ lên mình Ngô Tiểu My thì bỗng kêu lên một tiếng oẳng, bật ngửa ra đàng sau, giãy đành đạch, máu miệng vọt ra như suối.

Sự việc xảy ra quá mau lẹ và bất ngờ, khiến mặt mày Sắc Thông Thiên tái nhợt lão không rõ sức mạnh từ nơi đâu đã hắt ra, đánh chết tươi con chó của lão.

Soẹt! Soẹt tiếp theo hai tiếng, hai luồng gió nhọn như hai mũi kiếm tiếp theo một luồng đánh vào con chó còn một trong xích sắt, một luồng đâm thẳng vào mình lão già.

Lão già thất kinh nhảy trái ra một bên tránh luồng chỉ lực.

https://thuviensach.vn

Hai con chó dữ cùng một số phận, chết không kịp ngáp.

Sắc Thông Thiên lấy làm lạ, nhìn lại lỗ hổng thì thấy hai luồng chỉ lực nữa nối tiếp bắn về phía lão, sức gió mạnh như đảo hải bạt sơn.

Không còn nghi ngờ gì nữa, biết là Hoàng Thượng Chí đã dùng chỉ lực phát ra đánh lão, lão liền lăn tròn mấy vòng tránh luồng chỉ lực rồi gượng dậy, cười ha hả nói:

- Thằng nhỏ! Mày độc ác thực! Con chó tao đang sắp hưởng miếng thịt ngon nhất thế gian, mày nhẫn tâm giết nó sao? Nhưng trang trại tao có hàng trăm con chó, thì mày có giết vài con cũng không thay đổi được. Chỉ tiếc rằng mày sẽ không có được may mắn để thưởng thức cái lạ đời ấy.

Hoàng Thượng Chí chưa kịp đáp thì bỗng nổi lên hai tiếng kịch kịch.

Lỗ tròn khép kín lại! Trong phòng sắt tối om như mực.

Ôi! Hoàng Thượng Chí đã dùng Đông Kim Chỉ cứu nguy cho Ngô Tiểu My, nhưng chỉ mới giết được hai con chó, mà giờ đây lỗ tròn trong phòng khép lại, chàng còn biết làm sao nữa.

Chàng không lo cho sanh mạng của chàng, mà chàng chỉ lo cho số phận của Ngô Tiểu My.

Nguy cơ chưa giải trừ được! Nhất định nàng còn bị lão già đó tiếp tục bày một trò hành hạ tàn nhẫn nữa.

Thình lình sau lưng chàng nổi lên mấy tiếng soẹt! soẹt! soẹt!

Chàng quay mình lại thì thấy cái lồng sắc một bên mở nắp cửa ra. Năm con chó hùng hổ chui ra khỏi lồng, nhe răng trắng hếu.

Ngẩu! Ngẩu! Ngẩu Một con chó mắt sáng xanh, nhảy tới bên chàng như muốn vồ mồi!

https://thuviensach.vn

Một luồng chỉ lực phát ra! Chàng dùng Đông Kim Chỉ điểm tới. Con chó oẳng một tiếng, ngã vật ra chết.

Tức thì, bốn con chó kia đồng xông đến một lúc.

Trong căn phòng chỉ rộng độ ba trượng, hai chiếc lồng chó đã chiếm gần một nửa, chỗ trống còn lại không bao nhiêu, tránh né rất khó khăn, nếu không lưu ý tất phải bỏ thân dưới móng độc của lũ chó này.

Hoàng Thượng Chí liền dùng thân pháp Phù Quang Di Ảnh chập chùng như một bóng ma, nhảy qua lướt lại trên mình bầy chó.

Nhờ thân pháp lanh lẹ đó, bốn con chó không làm sao ngăn đón kịp.

Tuy nhiên, bầy chó này hình như đã được chủ nhân rèn luyện, từng quen với trận chiến nên chúng né qua, tránh lại, lúc lồng lên lúc rạp xuống chẳng khác nào những tay võ cừ khôi.

Người và thú quây quần nhau trong căn phòng hẹp, mở ra một trận ác đấu không kém phần nguy hiểm.

Ngẩu! Ngẩu!

Một con chó vươn mình chồm tới.

- Oẳng! Oẳng!

Một con chó mửa máu giãy đành đạch chết dưới Đông Kim Chỉ.

Chỉ loáng mắt, năm con thú đã chết hết bốn!

Con thú còn lại bị lẻ loi, cứ nhe răng ra sủa, và lùi dần lại, đút đầu vào vách sắt thủ thế không dám làm dữ nữa.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí bớt lo, nhưng chưa sát hại con vật cuối cùng thì hai tiếng cạch cạch nổi lên.

Chiếc lồng vật thứ hai mở ra, và năm con chó trong lồng này nhảy ra nữa.

Ngẩu! Ngẩu! Ngẩu!

Chúng liên tiếp nhảy đến tấn công vào Hoàng Thượng Chí.

Con chó còn lại lúc nãy thấy có đồng bọn cứu ứng, cũng hăng máu, nhảy chồm tới, nhăn răng, trợn mắt trông rất dễ sợ.

Hoàng Thượng Chí qua một trận đấu đã mệt, bây giờ thêm năm con chó nữa, sức lực còn mạnh, hung hăng chồm tới, chàng làm sao đánh cho nổi.

Cái nguy cho Hoàng Thượng Chí là trong phòng hẹp này, giao đấu với loài chó độc, chân chàng phải luôn luôn nhảy phóng lên cao, di động từ chỗ này sang chỗ khác, để tránh những hàm răng, có tẩm thuốc độc của loài chó.

Chất độc này nếu vướng phải, xâm nhập vào máu thì nguy đến tính mạng ngay.

Sáu con chó đua nhau tấn công không ngớt.

Trong lúc bối rối, Hoàng Thượng Chí nảy ra một sáng kiến, liền chồm mình chui tọt vào một chiếc lồng sắt!

Bầy chó thất thế không còn vây cắn được nữa đành đứng bên ngoài trố mắt nhìn Hoàng Thượng Chí sủa gâu gâu.

Con nào liều mạng xông vào nắp cửa thì bị Hoàng Thượng Chí dùng Đông Kim Chỉ bủa ra, sát hại ngay.

https://thuviensach.vn

Chỉ chốc lát, có ba con chó liều lĩnh đã bị chàng giết chết.

Có cơ hội nghỉ chân, Hoàng Thượng Chí lấy làm đắc ý cười thầm.

Bỗng xèng một tiếng! Nắp cửa lồng sắt đóng kín lại, nhốt Hoàng Thượng Chí vào giữa.

Ôi! Hoàng Thượng Chí nghiễm nhiên biến thành một con vật nhốt trong lồng sắt thì quá buồn cười.

Ba con chó còn lại, chẩu miệng vào lồng sủa vang lên.

Oẳng!

Một con bị chàng dùng chỉ lực phát ra ngoài lồng giết chết!

Tiếp theo hai tiếng...

Oẳng! Oẳng!

Hai con chó còn lại cũng bị ngã gục trên vũng máu của đồng loại.

Mười con thú dữ bây giờ biến thành mười bộ thây chó!

Thoát nguy vì nạn chó dữ, nhưng chàng lại bị nhốt vào lồng sắt thì cũng không kém phần nguy hiểm.

Biết lão trang chủ đã dùng cơ quan điều khiển bên ngoài nhốt chàng vào lồng, lòng chàng hậm hực, tung tăng, lồng lộn như một con hổ dữ sa vào cạm bẫy.

May thay, trong lúc tay chàng vớ phải một thanh sắt rất lớn.

Thanh sắt này có lẽ chủ nhân dùng để đánh chó trong lúc điều khiển tập luyện bầy chó này lão đã vô tình bỏ quên.

https://thuviensach.vn

Được vũ khí trong tay, Hoàng Thượng Chí không còn lo lắng nữa. Chàng vận sức vào hai cánh tay, dùng thanh sắt rạch mạnh một cái, phá vỡ chiếc lồng sắt ra.

Ra khỏi lồng sắt, nhưng vẫn còn chịu nhốt trong căn phòng này thì cũng như không. Hoàng Thượng Chí lòng nóng như lửa đốt, đưa tay mò mẫn, đập gõ khắp nơi.

Nhưng phòng này bốn phía đều làm bằng sắt dày, dầu chàng có sức mạnh đến đâu cũng không thể nào phá nổi.

Chàng đành thở dài, khoanh tay ngồi xuống đất.

An nguy của bản thân chàng, chàng không hề để ý tới, mà chàng chỉ lo cho Ngô Tiểu My.

Lão già ác độc đó nhất định không bỏ qua thủ đoạn tàn nhẫn đối với nàng.

Một cô gái đại khuê các mà lâm vào cảnh tủi nhục đó thì còn gì thể xác!

Độc ác thay! Dã man thay!

Nhưng nhìn qua hành động của lão, Hoàng Thượng Chí đoán rằng trước đây lão đã từng hành hạ nhiều thiếu nữ với thảm trạng ấy rồi!

Chàng hận không sao thoát ra được để phá hủy sơn trang như bình địa, và bằm thây lão già quái ác ấy cho hả dạ.

Một luồng máu nóng chạy khắp mình. Hoàng Thượng Chí đứng phắt dậy, một lần nữa đi tìm khắp phòng, xem có kẽ hở nào có thể dùng thanh sắt phá ra được không.

Nhưng vách sắt lạnh lẽo đâu đâu cũng chắc cứng, không tìm được một kẽ hở nào.

https://thuviensach.vn

Trên bước giang hồ lần đầu tiên Hoàng Thượng Chí lâm vào cảnh bế tắc, dù muốn liều lĩnh cũng không còn cách nào để liều lĩnh nữa.

Màn kịch của lão trang chủ sắp diễn bên ngoài như lởn vởn trước mắt chàng.

Một con chó! ... Một thân hình nõn nà của giai nhân! ...

Ôi! Không thể nào được! Dã man! ...

Chàng như điên cuồng, cầm thanh sắt đánh bổ vào tường.

Tiếng kêu Keng! Keng!

Vách tường vẫn chắc cứng, không lay động. Và bên ngoài vẫn nghe im lìm không có tiếng động.

Hoàng Thượng Chí lẩm bẩm:

- Sao? Lão già ấy làm gì bên ngoài? Tại sao im bặt? Lão đi nơi khác rồi chăng?

Đang lúc chàng giận dữ gần như điên cuồng, thì bỗng một cái lỗ trên nóc phòng sắt từ từ mở ra!

Cái lỗ khá lớn! Ánh sáng dọi vào phòng.

Hoàng Thượng Chí thất kính lùi lại hai bước, dựa lưng vào vách như thủ thế. Đôi mắt chàng chăm chăm nhìn vào cái lỗ ấy.

Một quái vật lông lá bồm xồm, xuất hiện từ bên ngoài cái lỗ ấy chui vào.

Bóng quái vật, như chập chùng, cử động mỗi lúc một nhanh xoay qua trở lại!

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí hoảng vía, tim như ngừng đập. Chàng cong tay toan đánh tống về phía cái lỗ ấy một chưởng.

Bỗng quái vật buông ra tiếng nói:

- Dừng tay! Thằng nhỏ! Mày vô ý như thế sao?

Tiếng nói tình cờ như có một mãnh lực gì là cho Hoàng Thượng Chí đứng yên bất động.

Thì ra đó không phải là quái vật, mà là cái đầu người!

Người đó rón rén chui mình vào cái lỗ ấy.

Nhìn qua cử chỉ thầm lén, Hoàng Thượng Chí biết không phải là người trong sơn trang bộ hạ của Sắc Thông Thiên.

Nhưng người này là ai?

Một lão già! Một lão già lùn tịt, đầu tóc bồm xồm, thân mình tròn trục như một quả bí to.

Lão vừa đút đầu vào cái lỗ đã trông thấy Hoàng Thượng Chí đứng trong phòng này ngay, còn Hoàng Thượng Chí mới trông thấy cái đầu lão ngỡ la một quái vật.

Lão phóng mình nhảy xuống rất nhẹ nhàng.

Hoàng Thượng Chí đã gặp lão một lần, với thân mình cao không đầy năm thước của lão Hoàng Thượng Chí làm sao quên được?

Lão này chính là Địa Hành Tiên, đã tham gia vào việc cướp Phật Thủ Bảo Cập của chàng trước đây.

https://thuviensach.vn

Có điều Địa Hành Tiên bỗng nhiên xuất hiện nơi này làm cho Hoàng Thượng Chí kinh ngạc không ít. Lão già này công lực phi thường, hành động xuất quỉ nhập thần không ai có thể lường được.

Tuy ở trong tình trạng kinh dị, nhưng Hoàng Thượng Chí vẫn giữ được vẽ bình thản, lạnh lùng hỏi:

- Tiền bối là Địa Hành Tiên?

Như một quả bí lăn trên mật đất Địa Hành Tiên chậm rãi tiến đến trước Hoàng Thượng Chí hai bước, nhe răng cười hì hì, đáp:

- A! Thằng nhỏ! Mày có óc nhớ dai đấy! Lão phu đúng là Địa Hành Tiên.

- Vì đâu tiền bối lại từ trong địa lao đến đây?

Địa Hành Tiên hừ một tiếng rồi đáp:

- Len lỏi vào các địa huyệt là đặc tài của lão xưa nay, nếu không thì sao gọi là Địa Hành Tiên. Ngươi ngạc nhiên lắm sao?

- Có việc gì quan trọng không?

- Ồ! Ta tìm ngươi để nói chuyện chơi, thế thôi!

Hoàng Thượng Chí trố mắt nhìn lão già lùn, hỏi:

- Có phải do lão Sắc Thông Thiên sai đến đây không?

Địa Hành Tiên cười hề hề:

- Ta, Địa Hành Tiên, trong đời chưa chịu ai sai khiến.

Tỏ ý nghi ngờ, Hoàng Thượng Chí hỏi thêm:

https://thuviensach.vn

- Thế ra tiền bối và "con chó già" Sắc Thông Thiên không có quan hệ gì sao?

- Hà... hà...! Cướp con mà lại mất con!

- Cái gì?

- Cướp con mà lại mất con!

Hoàng Thượng Chí nét mặt trầm lặng nói:

- Xin lỗi! Tại hạ không có thì giờ để đùa cợt. Xin tiền bối cho biết rõ ý định đến đây.

Địa Hành Tiên vẫn nhe răng cười ha hả, nói:

- Ai đùa cợt với mày làm gì? Sắc Thông Thiên có rượu ngon! Ta thèm rượu nên đến đây uống.

- Thế sao không tìm gặp lão, lại vào đây?

- Ý chết! Gặp lão chó già đó thì hỏng. Ta việc đi uống rượu trộm mà!

- Uống rượu trộm?

- Ừ! Đó là cái nghề của lão phu.

- Rượu để ở trong phòng này à?

- Không! Nó chôn dưới đất. Đó là một thứ rượu hầm, nấu bằng loại thực phẩm hảo hạng và phải chôn dưới đất ít ra trên năm mươi năm uống mới ngon. Trong nhà hắn có chôn chừng một trăm ché.

- Chôn ở nơi nào?

- Trong kho rượu gần đây?

https://thuviensach.vn

- Thế thì tiền bối vì muốn uống rượu trộm mà đến?

- Phải!

- Nhưng tiền bối làm cách nào vào nơi này được! Địa lao là con đường rất bí mật của sơn trang, tiền bối vào đây không gặp trở ngại ư?

Địa Hành Tiên cười hì hì:

- Lão phu vì muốn uống trộm rượu ngon của hắn nên đã bỏ công ra một tháng nay đào đường ngầm dưới đất, ăn thông thẳng vào kho rượu.

- Đào một đường hầm?

- Ừ! Đó là cái nghề của lão mà!

- Nghề ăn trộm?

- Không! Nghề uống trộm!

Hoàng Thượng Chí lắc đầu chán ngán, buột miệng cười khẽ một tiếng trên đôi môi héo hắt.

Chàng không thể ngờ một kẻ nghiền rượu mà phải chịu bỏ phí công hằng tháng để đào một con đường ngầm dưới đất.

Chàng hỏi:

- Tiền bối có một võ công quỉ khốc thần kinh, nếu muốn uống rượu ngon thì cứ đến đây bảo lão đó đem rượu ra mà uống, nếu lão đó không chịu thì đấm cho lão mấy chưởng, việc gì phải chịu cực nhọc.

Địa Hành Tiên trố mắt nhìn Hoàng Thượng Chí cười hì hì, nói:

- Thằng nhỏ nói dại! Giết nó còn ai nấu rượu và chôn rượu cho ta uống? Cứ để hắn sản xuất rượu ngon, còn ta, ta cứ dùng con đường hầm bí mật

https://thuviensach.vn

vào đây uống trộm mãi phải hơn không.

Hoàng Thượng Chí khì một tiếng, nói:

- Nhưng tiền bối cứ chui rúc vào địa đạo này cũng có ngày bầy chó dữ của lão ta phát giác ra được.

- Ha... Ha... Muốn uống trộm lẽ dĩ nhiên phải phòng bị trước! Ta có một thứ thuốc gọi là Thất Vị Hoàn. Thuốc này bọc trong mình thì chó dữ đến đâu cũng không đánh mùi được.

- Thế thì tiền bối có thể ra vào nơi Họa Hổ Sơn Trang này mà không có gì trở ngại?

- Cũng không hẳn như thế. Lão phu tuy có Thất Vị Hoàn nhưng chưa chế được Sát Cẩu Hoàn nếu gặp bọn chó dữ bao vây thì chắc phải lâm nguy! Lão phu đến đây cũng còn ở trong hoàn cảnh mạo hiểm.

- Không có thuốc "suốt chó" mà dám rời địa huyệt, chui vào phòng này không sợ chó độc à?

- Vì mày mà tao mạo hiểm như vậy đó.

- Vì tại hạ?

- Phải!

- Xin tiền bối dạy cho biết.

- Được! Chúng mình cứ chậm rãi ngồi xuống đây rồi sẽ cùng nhau tâm sự, muộn gì?

- Tại hạ không có thì giờ rảnh. Xin tiền bối dẫn đường đưa tại hạ ra khỏi căn phòng sắt này. Được chăng?

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 59

Xuân Ý Nồng Nàn

Địa Hành Tiên trợn ngược đôi mắt trắng toát hỏi:

- Ngươi nóng lòng cứu mạng con nhỏ đó ư?

Hoàng Thượng Chí giật mình đánh thót một cái, không ngờ lão già lùn lại biết việc đó, nên hỏi vội:

- Tiền bối sao biết được nàng...

- Đừng có nóng nảy! Lão phu ở trong địa đạo nghe trộm được công việc của lão trang chủ, vì địa đạo đi xuyên qua phòng ngủ của Sắc Thông Thiên...

Hoàng Thượng Chí vẫn nóng lòng không đợi lão lùn nói dứt câu, chận lời hỏi:

- Hiện giờ thiếu nữ đó ra thế nào?

- À! Hiện giờ Sắc Thông Thiên đang nằm trong phòng chữa thương. Có lẽ lão chưa thể hành hình con nhỏ ấy được.

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên, đôi mắt mở to, nhìn lão lùng hỏi vội:

- Sắc Thông Thiên đang chữa thương?

https://thuviensach.vn

- Lão phu nói láo với mày làm gì?

- Ai đánh lão bị thương?

- Thì con nhỏ đó đánh lão chứ còn ai nữa.

Hoàng Thượng Chí lắc đầu lia lịa, cãi lại:

- Không! không! Huyệt đạo của nàng bị bế kín không cử động được, lẽ nào...

Địa Hành Tiên đưa tay húp vào cổ Hoàng Thượng Chí, không cho chàng nói nữa:

- Hãy khoan! Thằng nhỏ nóng tính cãi ẩu! Ta nghe nói con nhỏ đó sau một thời gian điểm huyệt, sức lực hồi phục, nó tự vận công hóa giải các huyệt đạo và chỉ tay một cái lão già trang chủ bị thương ngay.

- Hiện giờ nàng ở đâu?

- Bị nhốt trong gian nhà sắc sát bên nhà này.

Hoàng Thượng Chí mừng rớ, chồm mình tới trước hỏi:

- Thế thì tại hạ đi cứu nàng.

- Cứu nàng! Mày cứu nàng cách nào?

Hoàng Thượng Chí sửng sửng một lúc rồi buồn bã nói:

- Nhờ tiền bối dẫn đường.

Địa Hành Tiên lắc đầu:

- Vô phương! Địa huyệt chỉ ăn thông đến căn phòng này thôi. Còn căn phòng con nhỏ đó thì chỉ có cách đập cửa mới vào được.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí ồ một tiếng thất vọng.

Lão già bèn cười híp mắt, nói:

- Nhưng... gấp rút làm gì! Hãy nghe lão phu nói vào lời nữa đã.

- Xin tiền bối cứ nói.

- Trước đây lão phu có tham gia việc đánh cướp Phật Thủ Bảo Cập điều đó hiện nay lòng ngươi con thù oán ta chăng?

- Không! Tại hạ chẳng hề để vào lòng.

- Được! Thế thì tốt lắm! Lão phu được biết ngươi là truyền nhân của Ma Trung Chi Ma lại có can đảm gánh vác mọi hận thù của sư môn, do đó lão khâm phục vô cùng. Lão muốn tìm gặp ngươi để có đôi lời tâm sự.

Hoàng Thượng Chí ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Được!

- Vậy thì chúng ta kết nghĩa kim bàng. Ta gọi ngươi bằng lão đệ, ngươi gọi ta bằng lão ca. Được chăng?

- Tiểu đệ xin tuân lệnh.

- Ha... Ha... Nếu vậy thì chúng mình cùng đi.

Địa Hành Tiên đi trước, Thượng Chí nối gót theo sau. Cả hai chui ra khỏi cái lỗ trên trần nhà thì quả nhiên có một đường hầm do Địa Hành Tiên đã đào sẵn. Miệng hầm này ăn thông với kho chứa rượu, cách một vách tường sát bên tay mặt. Nơi đó có một tấm bảng đá để chặn ngang.

Địa Hành Tiên đưa tay cào tấm bảng đá thì để lộ một cửa hầm vừa một người chun.

https://thuviensach.vn

Lão nói:

- Hoàng đệ! Đây là địa đạo do ta đào đó, chỉ cần dùng tấm bảng đá này che kín lại thì thần tiên cũng không thể phát giác ra nổi.

Hoàng Thượng Chí gật đầu thầm phục:

- Thật là "học vô chi cảnh" mỗi người có một tài riêng.

Qua một khoảng cách độ năm chục trượng thì đến kho rượu. Mùi thơm bốc lên ngào ngạt. Ở đó có hơn một trăm vò rượu đã cào lên khỏi mặt đất.

Địa Hành Tiên cười híp mắt, hai tay nâng một vò rượu lên, để ngang bụng, rồi kê miệng uống ừng ực.

Uống một lúc, có vẻ đã ghiền, lão mới bỏ vò rượu xuống, lè lưỡi liếm đôi môi, nói với Thượng Chí:

- Hoàng đệ! Ta biết Hoàng đệ đang nóng lòng cứu con bé đó. Giờ thì Hoàng đệ có thể theo đường hầm này ma ra ngoài được. Nhưng khi ra xong phải nhớ lấy tấm đá che khuất miệng hang, đừng làm hỏng đại sự của ta nhé!

Hoàng Thượng Chí toan chui đầu vào địa đạo thì lão gọi giật lại:

- Hãy khoan! Còn một điều nữa.

- Điều gì vậy?

- Hoàng đệ muốn phá hủy sơn trang này cũng được, nhưng nhớ đừng đập phá kho rượu này uổng lắm! Còn nếu muốn tìm lão huynh thì cứ đến kho rượu này là gặp mặt.

Hoàng Thượng Chí mỉm cười:

https://thuviensach.vn

- Lão huynh cứ ở đây uống mãi sao.

- Ừ! Thôi, Hoàng đệ cứ đi đi!

Hoàng Thượng Chí thấy vẻ hài hước, cổ quái của lão lùn Địa Hành Tiên cũng lấy làm hứng thú. Tuy nhiên, chàng vì nóng lòng cứu Ngô Tiểu My nên không có thì giờ đùa cợt.

Chàng quay lại nói:

- Nếu vậy tiểu đệ xin cáo từ.

- Ngươi đi đi! Ta không thích lối lễ phép khách sáo như vậy! Con nhỏ đó bị nhốt ở gian thứ ba dãy nhà sắt thứ nhất này! Đừng có mò bậy mà khốn!

Hoàng Thượng Chí theo lời Địa Hành Tiên đã chỉ mà tiến bước. Quả nhiên có một địa đạo vừa một người đi, xuyên qua các phòng. Chàng bỏ đi rất nhanh.

Qua một lúc, ra khỏi địa đạo, chàng đứng dậy xem xét, thì thấy chàng đã lọt ra ngoài vòng thành của sơn trang.

Nhớ lời Địa Hành Tiên dặn, chàng dùng bốn miếng đá, che miệng hang, lại rồi phóng mình lên vách thành phi thân vào trong.

Chàng lắc mình nhảy thêm mấy cái nữa thì đã đến trước ba căn nhà sắt.

Bỗng có ba cái bóng lướt tới như gió.

Chàng trố mắt nhìn kỹ thì ba cái bóng ấy là ba con chó lớn.

Nơi rộng rãi này, với công lực của chàng thì còn ngại gì loài chó độc ấy nữa.

https://thuviensach.vn

Chàng chỉ cần phóng ra hai chiêu thì ba con chó đã oẳng lên mấy tiếng, nằm chết dãy trên vũng máu.

Tiếng chó oẳng làm kinh động cả sơn trang.

Bước chân người rộn rịp!

Hơn mười mấy tên gia nhân cầm vũ khí ồ ạt chạy đến.

Vừa nhìn thấy Hoàng Thượng Chí, bọn gia đinh như điện giật, đứng sững như những pho tượng đá.

Tại sao Lãnh Diện Nhân bị nhốt trong một mật thất lại có thể thoát ra được mà đứng đây? Mật thất làm bằng sắt, cửa và vách tường dầy đến một thước, dẫu kẻ nào võ công cao đến đâu cũng đành bó tay chịu chết nếu không phải là ma quái thì không sao thoát ra được.

Hơn nữa, mật thất này chúng đã được lệnh canh giữ, không hề thấy hư hại chỗ nào cả, thế thì Lãnh Diện Nhân thoát ra nơi nào.

Trường hợp đó, làm sao bọn gia nhân của lão Sắc Thông Thiên không khiếp sợ.

Chúng há mồm đứng nhìn Hoàng Thượng Chí không nháy mắt.

Hoàng Thượng Chí thoát ra khỏi căn phòng sắt mặt đầy sát khí, chàng muốn san bằng Họa Hổ Sơn Trang để trừ lão già độc ác.

Do đó, chàng quét mắt nhìn bọn gia đinh hét lớn:

- Hãy gọi lão chủ của chúng bay ra đây.

Rồi như không cần để ý đến đám người đứng trước mặt, chàng tung người tiến tới cố đi tìm Ngô Tiểu My để giải cứu cho nàng trước đã.

https://thuviensach.vn

Mười tên gia nhân đứng chận hàng ngang cản đường lại.

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng hừ một tiếng nói:

- Muốn sống thì hãy tránh ra!

Nhưng bọn gia đinh không người nào đi cả.

Một tiếng hét lớn Hoàng Thượng Chí quất ra một chưởng sức mạnh phát ra như sóng trào, cuốn tới đám người trước mặt.

Tiếng rên rỉ vang lên, bốn xác người ngã gục xuống.

Sáu người còn lại thất kinh vội lùi lại đàng sau.

Tuy nhiên, chúng vẫn không tránh đường, hình như chúng sợ sệt điều gì.

Đối với bọn thủ hạ này Hoàng Thượng Chí không cố tâm sát hại, nhưng chúng lại ngăn chận, làm cho chàng tức giận không chịu nổi.

Beng! Beng! Beng Ba tiếng chiêng vang lên! Hai bóng người từ bên trong phóng người nhảy ra.

Hai bóng người đó một già một trẻ.

Người giả tuổi không dưới năm mươi, mặt đen như lọ chảo, đôi mắt thụt sâu vào như một chiếc đầu lâu.

Chàng trẻ tuổi độ ba mươi, cử chỉ hung hăng rùng rợn.

Hoàng Thượng Chí liếc mắt sáng quắc nhìn hai người vừa xuất hiện, và nói:

- Trang chủ chúng bay vì sao không ra đây để ta vấn tội?

https://thuviensach.vn

Lão già mặt đen bước đến một bước nói:

- Lãnh Diện Nhân! Ngươi muốn gì?

- Tàn sát và đốt trụi sơn trang.

Giọng nói của chàng lọt vào tai mọi người như giọng nói của tử thần, khiến cả bọn đều rởn óc.

Lão già lui lại hai bước, cất giọng run run nói:

- Lãnh Diện Nhân! Ngươi định tàn phá sơn trang?

- Phải! Ta chưa quên lời nói của ta lúc mời vào đây. Hơn nữa lúc ở trong nhà sắt ta cũng đã nói với chúng bây rồi!

Chàng vừa dứt lời thì Sắc Thông Thiên đã hiện ra trước mặt. Lão cười ha hả nói:

- Lãnh Diện Nhân! Giỏi thiệt! Ngươi làm sao trốn khỏi căn nhà nhốt chó của ta?

Câu nói ấy càng làm cho Hoàng Thượng Chí căm phẫn hơn, mặt chàng hầm hầm chẳng khác một con cọp sổ lồng.

Sắc Thông Thiên lấy tay vẫy một cái ra hiệu cho bọn gia nhân lùi lại đàng sau.

Trong trận chỉ còn Sắc Thông Thiên, lão già mặt đen và chàng trai hán tử.

Hoàng Thượng Chí nóng lòng giải cứu cho Ngô Tiểu My nên không kể gì nữa, vung tay đánh thẳng vào mặt Sắc Thông Thiên một đòn.

https://thuviensach.vn

Lão già mặt đen cùng với Sắc Thông Thiên họp chưởng lại, đưa tay ra đỡ.

Hai luồng chưởng phong ép lại.

Bùng!

Cả ba người kia đều rúng động thối lui ba trượng. Trong lúc đó Hoàng Thượng Chí vẫn ung dung bước tới, hét:

- Giết!

Chàng toan vung chưởng bủa tới thì một luồng sáng xanh lóe mắt đánh tạt vào người chàng.

Trông thấy ánh sáng xanh, Hoàng Thượng Chí biết là ám khí có chất độc, liền hừ một tiếng, rồi phát tay ra đàng sau vạch một cái, chưởng phong cuốn cuộn đánh rơi vùng ám khí xuống đất.

Trong lúc đó Sắc Thông Thiên đã kịp lùi ra sau mấy trượng rồi.

Ngẩu! Ngẩu! Ngẩu!

Tiếng chó sủa nổi lên, từ phía trong hơn mười con chó dữ chạy tuôn ra, bủa vây Hoàng Thượng Chí.

Máu giận sục sôi, Hoàng Thượng Chí quét mắt nhìn bầy chó và người không chút sợ sệt. Chàng phóng người lên, hai luồng chỉ lực búng ra, đánh thẳng về phía lão già áo đen và tên hán tử vừa phóng ám khí.

Hai tiếng la thất thanh, hai xác người ngã gục, miệng trào máu tươi.

Chàng vẫn không ngừng tay, nhảy vút đánh thẳng về phía Sắc Thông Thiên một đòn cực độc.

https://thuviensach.vn

Sắc Thông Thiên thất kinh, vội lăn xuống đất mấy vòng để tránh.

Hoàng Thượng Chí ngạo nghễ mỉm cười. Chàng không ngờ một lão già tên tuổi trên võ lâm lại phải lăn xuống đất để tránh bàn tay chàng một cách đê hèn như thế.

Chàng phóng mình tới đánh tiếp thì bầy chó đã cản lại.

Ngẩu! Ngẩu! Ngẩu!

Chúng nhăn răng vừa sủa vừa cắn trông rất ghê rợn.

Sắc Thông Thiên lợi dụng bầy chó phóng mình nhảy vào một khung cửa sắt ở căn phòng thứ tư.

Hoàng Thượng Chí hét to:

- Lão cẩu! Mi muốn nhờ vào những căn nhà sắt này để ẩn thân hay còn tính toán một âm mưu nào khác.

Câu nói chưa dứt, chàng đã nhún mình một cái nhảy qua khỏi bầy chó, phi nhanh về hướng cửa sắt, dùng mười ngón tay biến thành trảo chụp đầu lão già.

Lão già sợ quá lăn xuống đất né tránh, và chui vào trong khung cửa sắt.

Không bỏ lỡ cơ hội, Hoàng Thượng Chí lướt theo vào trong.

Ầm!

Hai người vừa qua khỏi cửa sắt chì cánh cửa đóng lại kín mít.

Mặt lão già trang chủ tái mét như chàm đổ, toàn thân run rẩy, trong lúc đó mặt Thượng Chí phừng phừng vì giận dữ.

https://thuviensach.vn

Sắc Thông Thiên đã không thoát được còn phải chịu cảnh cá chậu chim lồng, còn biết đưa vào đâu để bảo toàn mạng sống nửa.

Hoàng Thượng Chí máu hận đang sôi, chàng vung tay trái lên đánh ra một chỉ, về phía Sắc Thông Thiên như núi lở.

Vừa xuất thế Hoàng Thượng Chí hối hận, nhưng đã lỡ, không còn thâu lại kịp nữa.

Một tiếng ré kinh hồn, Sắc Thông Thiên bị chỉ lực của chàng đánh bể sọ, nhào lăn dưới đất chết tươi.

Chàng lẩm bẩm:

- Bậy quá! Giết lão là chuyện dễ, nhưng bị nhốt trong phòng này là điều rất nguy.

Đáng lẽ ta bắt lão mở cửa trước rồi sẽ giết sau cũng chẳng muộn gì.

Chàng đưa tay mo mẩn cửa thì thấy cánh cửa sắt đã đóng chặt.

Một lần nữa chàng bị nhốt vào phòng sắt.

Trong phòng lặng lẽ, bốn bề không một chút ánh sáng lọt vào, hơi thở nặng trịu!

Buồn bà, Hoàng Thượng Chí đứng khoanh tay tìm kế thoát thân.

Chàng nghĩ Ngô Tiểu My bị nhốt ở căn phòng sát vách mà chàng không thể nào đến cứu được.

Đang lúc lo lắng thì bỗng cánh cửa sắt từ từ mở ra.

Chàng thừa cơ hội đưa tay đánh tạt ra một luồng gió rồi phóng mình ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Bên ngoài chỉ thấy mấy thây chó chết nằm bừa bãi, và không thấy có bóng người nào cả.

Bất giác đôi mày kiếm của chàng cau lại chàng lẩm bẩm:

- Ai đã đến đây giết chó mở cửa cho mình như vậy? Địa Hành Tiên ư? Nếu là lão lùn ấy thì lão giấu mặt đi để làm gì?

Ai đã đến giải cứu cho chàng?

Thật là khó đoán được!

Nhưng lúc này Hoàng Thượng Chí đâu có thì giờ để suy nghĩ nữa, chàng vội chạy đến phía cửa phòng sắt mà Ngô Tiểu My bị nhốt?

Đến nơi, chàng toan dùng sức mạnh để phá cửa xông vào, nào ngờ cánh cửa chỉ khép hờ, không đóng.

Chàng sững lững.

- Tại sao? Chẳng lẽ Ngô Tiểu My đã thoát ra rồi, và nàng đã giết chó, mở cửa thả mình ra?

Chàng chõ miệng vào cửa gọi lớn:

- Ngô cô nương!

Không có một lời đáp ứng.

- Ngô cô nương!

Vẫn không có một lời đáp ứng.

Chàng nghĩ thầm:

...

https://thuviensach.vn

- - Thiếu Một Trang-...

Hoàng Thượng Chí gọi thêm mấy tiếng nữa vẫn chẳng nghe đáp ứng.

Như vậy nghĩa là thế nào? Chàng không hiểu nổi!

Chàng ngồi thẳng người lên, nhìn lại thân thể Ngô Tiểu My một lần nữa, xem có bị thương tích chỗ nào không.

Làn da trắng mịn, không có chỗ nào trầy trụa cả!

Chàng thở dài! Một luồng máu nóng chạy khắp thân thể chàng.

Bây giờ tim chàng cũng đập thình thịch hơi thở chàng cũng rộn rịp chẳng khác Ngô Tiểu My.

Chàng như muốn run lên! Mồ hôi toát ra ướt đẫm cả trán. Một cảm giác khác thường mà chàng chưa từng thấy.

Chàng nhắm mắt lại không dám nhìn Ngô Tiểu My nữa.

Qua một lúc, chàng mới bình tĩnh, và ý thức được việc chàng đến đây là để cứu người. Chàng nghĩ rằng có lẽ các huyệt đạo trong người nàng bị bế tắc, nên nàng mới mê man như vậy.

Nhưng nếu là một người đàn ông với chàng có thể quan sát để giải huyệt, còn Ngô Tiểu My là một thiếu nữ, việc kiểm soát trong thân thể nàng là điều quá bất tiện.

Chàng trố mắt nhìn mãi, không biết làm sao.

Một lúc lâu, chàng định đến kho rượu gọi Địa Hành Tiên, nhưng chàng lại không an tâm rời nàng, vì biết đâu trong giây phút chàng vắng mặt bọn tôi tớ của lão trang chủ đến đây giết nàng thì sao?

https://thuviensach.vn

Do dự một lúc. Cuối cùng chàng quyết định khám xét các huyệt đạo của Ngô Tiểu My. Bàn tay run run, chàng mò mẫn khắp mình nàng để tìm huyệt đạo bị bế. Nhưng, chàng tìm khắp nơi vẫn không thấy có huyệt đạo nào bế tắc cả.

Mồ hôi trán ướt đẫm, ngón tay chàng đang bóp nắn trên làn da trắng mịn thì bỗng Ngô Tiểu My nhẹ trở mình một cái, hai cánh tay êm như nhung cất lên ôm vào cổ chàng.

Hoàng Thượng Chí kinh ngạc, muốn run lên, nói không ra tiếng:

- Nàng... nàng...

Đôi mắt đẹp từ từ hé mở, nhìn vào mặt Hoàng Thượng Chí như chứa đựng đầy yêu đương. Làn môi đỏ mọng mấp máy:

- Hoàng Thượng Chí! Anh!

- Ngô cô nương! Cô nương...

- Em không sao cả!

- Nhưng...

- Nhưng anh hãy hôn em đi!

Lời nói của giai nhân như cầu khẩn, như ra lệnh. Hình như bên trong có một sức mạnh vô hình không cho phép Hoàng Thượng Chí làm trái đi được.

Toàn thân chàng mềm nhũn như mất hết năng lực! Chàng ngồi yên, hơi thở dồn dập. Đôi mắt đẹp từ từ khép lại, đôi môi như đóa hoa hường hé nở. Quang cảnh trong phòng đã lặng lẽ lại còn lặng lẽ hơn.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí, một chàng trai đã từng tự hào là ghét đàn bà nhất là đàn bà đẹp! Nhưng giờ đây sự thực chứng minh rằng chàng không đủ can đảm để ghét "nó".

Mà trái lại chàng trở thành một vật sai khiến của sắc đẹp.

Trời đất như quay cuồng!

Cho đến lúc hai cánh tay ngọc buông ra, thì một tiếng thở dài não nuột thốt ra từ đáy lòng của Ngô Tiểu My. Nàng đổi từ giọng nói âu yếm qua giọng nói chua chát, lãnh đạm:

- Hoàng Thượng Chí! Hãy cởi áo ngoài của anh ra cho tôi.

Hoàng Thượng Chí như mơ như tỉnh, chỉ biết làm theo mệnh lệnh của nàng.

Ngô Tiểu My dùng áo ngoài của Thượng Chí trùm lấy thân thể, rồi từ từ đứng lên, hai dòng nước mắt rươm rướm chảy ra, nói với giọng lạnh lùng:

- Mối thù của chúng ta như thế cũng đã tạm đủ rồi! Sau này anh đối xử với em bằng cách nào cũng được. Tim em đã giao trọn cho anh, nhưng lại không được anh ngó ngàng đến. Khi bắt đầu yêu, em đã biết lòng quá mềm yếu. Không chống cự nổi tình yêu phiến diện.

- Ngô cô nương! Cô nương...

Ngô Tiểu My khoát tay, ngắt lời Hoàng Thượng Chí:

- Chuyện đã qua cứ để nó trôi theo thời gian, và xót nhòa trong dĩ vãng, đừng nhắc lại làm gì! Hôm nay anh liều thân cứu em, sợ không có ngày đền đáp, nên em phải gấp rút như vậy. Anh chớ nghĩ rằng...

Nói đến đó nàng ngừng lại.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí đôi môi mấp máy như muốn nói gì nhưng lại nói không ra tiếng.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 60

Tử Vong Cốc

Đôi mắt đẹp khẽ chớp, cố nuốt lệ Ngô Tiểu My cất giọng sầu thảm:

- Lần đầu tiên gặp anh, lòng em đã thấy yêu anh rồi. Anh là người yêu thứ nhất và cũng sẽ là người yêu cuối cùng của đời em. Em không dám trách anh mà chỉ tự nhủ mình, nhưng không sao quên anh được, tình em đã trọn giao cho anh, tuy biết anh không bao giờ nghĩ tới, nếu có chăng nữa đó chỉ là thứ tình thương hại một người con gái bất hạnh thôi. Nhưng như thế cũng đủ rồi.

Vì quá bồng bột, nông nổi đã mấy phen làm anh phiền hận, nhưng đó cũng chỉ vì quá yêu anh mà nên. Nay được anh cứu, tấm lòng vị tha của anh khiến em hổ thẹn vô cùng, xin cảm ơn anh đã ban cho em cơ hội để chuộc lỗi sau này...

Tình cảm từ lâu chôn kỹ trong lòng Thượng Chí bất giác trỗi dậy. Mối chân tình của Tiểu My khiến chàng cảm thấy cái thành kiến đối với nàng tiêu tán mất. Chàng nhận mình có một lỗi rất lớn với nàng, đã cố tình chà đạp trên tấm tình trong trắng, để nàng phải rối loạn bước một bước dài trên đường lầm lạc...

Thượng Chí dịu giọng:

- Cô nương chớ quá bi quan tại hạ đã biết mình đã...

https://thuviensach.vn

Ngô Tiểu My đưa tay khoát, bảo:

- Hoàng tướng công không nên nhún mình! Kể từ đây tôi gọi anh là Hoàng tướng công như lần đầu tôi gọi, lầm lỗi của tôi thật khó tha thứ được, những cái gì đã qua xin hãy cho nó lui về với quá khứ. Quãng đời còn lại, Ngô Tiểu My này quết chuộc lại những lỗi lầm ấy, xin Tướng Công hãy thận trọng!

Đến đây không giữ được nữa, Tiểu My để mặc hai dòng lệ chảy dài xuống má.

Ngước mắt tha thiết nhìn Thượng Chí, rồi quay lại, đôi vai khẽ lắc một cái... Nàng đã đi rồi!

Thượng Chí cảm động vô cùng, muốn gọi nàng lại để nói vài lời an ủi. Nhưng chàng vẫn trơ trơ, thẩn thờ như kẻ mất hồn...

Nàng đành ôm hận ra đi! Trái tim son trẻ ấy đã rạn nứt vì tình biết bao giờ mới hàn gắn lại được?

Mọi việc xảy ra như một giấc mộng, một giấc mộng hàm chứa bao sự thực phũ phàng. Thượng Chí nói như mơ:

- Vừa rồi ta đã làm những gì? Nói những gì? Có lầm lẫn nào chăng?

Chàng hoàn toàn mù mịt, không sao đáp được.

Tiểu My bất kể dư luận, không màng nguy hiểm, nàng đã yêu chàng, và muốn chàng đáp lại tình yêu ấy. Nhưng bây giờ, qua một tấm thảm kịch, nàng đã đi, đã quyết đoạn mối hận tình.

Con tạo trớ trêu gây trò ngang trái, để một cô gái thiên kiều bá mị phải nát lòng vì yêu.

Sự ra đi của nàng, biết có tìm được con đường giải thoát chăng? Hai là...

https://thuviensach.vn

Đến đây, từ trong tòa sơn trang tội lỗi phát ra những tiếng kêu la thảm thiết như muốn xé tung cả không trung. Thượng Chí bừng tỉnh cơn mê, chàng nhíu mày ra dáng nghĩ ngợi.

Ngô Tiểu My đang phục thù sao?

Thượng Chí lần mò ra khỏi gian nhà sắt.

Từng cột lửa phụt lên trời, khói đen quyện vào nhau thành những khối xám xịt che kín cả một góc trời. Thượng Chí nghe rõ có tiếng nổ lớp bốp của thân cây bị cháy.

Chàng nhún chân phóng khỏi Họa Hổ Sơn Trang lòng rỗng tuếch, trí óc dường như đã khô cạn từ lâu rồi.

Ngọn lửa ngùn ngụt cháy, càng lúc càng lan tràn, như một con quái vật dần dần nuốt chửng xác ngôi nhà trong trang trại. Những bức vách, những thân cột to tướng ngã ào ào, cứ mỗi lần ngã như thế cột lửa lại bùng cao hơn, tiếng nổ ròn rã hơn và những mảnh thao vụn lại tung tóe lên như pháo bông.

- Tiểu đệ!

Thượng Chí giật nảy người quay lại. Một lão già lùn tịt tròn trĩnh như hạt mít, đã đứng sau lưng chàng tự hồi nào rồi và đang mỉm cười nhìn Thượng Chí. Lão ta chính là Địa Hành Tiên!

Thượng Chí cất tiếng hỏi:

- Lão huynh có phải đã hỏa thiêu sơn trang và giết người của họ chăng?

Lão lùn nhăn nhó đáp:

- Không phải! Thiếu nữ bịt mặt gây ra đấy!

https://thuviensach.vn

- Thiếu nữ bịt mặt?

- Đúng thế! Sau khi nhậu một trận đã đời trong hầm rượu, ta tính ra ngoài thay đổi không khí và để ngắm phong cảnh luôn một thể. Nhưng vừa ló cổ ra, ta trực thấy một thiên kiêm thiếu nữ đang áp bức mấy tên tráng đinh, buộc chúng nhốt bầy chó dữ vào chỗ khác, rồi nàng nhảy đến mở cửa hai gian nhà sắt.

Thượng Chí kêu lên:

- Hữu Tâm Nhân! Phải rồi...

Lão lùn ngơ ngác hỏi:

- Tiểu đệ nói gì?

- Tôi muốn nói nàng là Hữu Tâm Nhân!

Lão lùn cười tít mắt, nói:

- Hữu Tâm Nhân! Danh hiệu khá hay đấy! Ngươi có quen với nàng?

- Ừ!

Thượng Chí đáp cộc lốc một tiếng.

Chàng cau mày có vẻ tư lự, lòng nổi lên nhiều nghi vấn khó giải thích được.

Tại sao nàng lại bức ép mình phải cứu Ngô Tiểu My? Khi nàng mở sắt chắc đã thấy hình trần truồng của Ngô Tiểu My sao không cứu đi cho tiện, mà bắt chàng chiêm ngưỡng cái thân hình lõa lồ kia.

Tại sao?

Thượng Chí thừ người như gà đất.

https://thuviensach.vn

Địa Hành Tiên thấy thế, hỏi:

- Tiểu lão đệ! Ngươi nghĩ gì mà trơ ra thế?

- Tôi?

Chàng lắc đầu mỉm cười khó chịu.

Lão lùn lại hỏi:

- Con bé mà ngươi đã cứu đâu rồi?

- Đi rồi!

- Hả! Đi rồi à?

Thượng Chí gật đầu, thở dài...

- Người mà Tiểu lão đệ gọi là Hữu Tâm Nhân đó, tại sao lại tàn diệt sơn trang này vậy?

Chàng ơ thờ đáp:

- Có lẽ nàng có ý giúp Ngô cô nương thoát thân đấy!

Lão lùn Địa Hành Tiên trố mắt, nói:

- Có lẽ? Ngươi không biết chắc à?

- Phải, tôi không sao biết chính xác được.

Thở dài một cái, Địa Hành Tiên nói:

- Việc ở đây xong rồi, ngươi còn định đi đâu nữa chăng?

Thượng Chí ngần ngừ một lúc, đáp:

https://thuviensach.vn

- Tôi phải đi Ám Vân Cốc một phen mới được.

- Ám Vân Cốc!

- Ừ!

Vầng trán ngắn ngủn của lão lùn nhíu lại, khiến đôi chân mày rậm co rúm vào nhau. Có vẻ suy nghĩ, lão hỏi:

- Ám Vân Cốc! Tên này lạ quá! Mà nó ở đâu?

Thượng Chí thong thả:

- Cách đây không quá nửa giờ hành trình. Đó là một tuyệt cốc có một lớp sương mù dày đặc che khuất quanh năm.

Địa Hành Tiên trợn mắt, nói:

- Ai nói cho ngươi biết đó là Ám Vân Cốc?

Chàng mỉm cười nói:

- Chính tôi đặt ra đấy!

Lão lùng cười rũ rượi, thân hình lùn tịt của lão run lên bần bật, trông khó coi làm sao. Lão nói:

- Ồ! Lão đệ lầm lớn rồi! Đó không phải là Ám Vân Cốc đâu, Tử Vong Cốc đấy! Nơi ấy bọn võ lâm đã mệnh danh là vùng đất cấm của giang hồ, nổi tiếng huyền bí, quyến rũ khủng khiếp chả kém gì Quỉ Bảo!

- Tử Vong Cốc! Thượng Chí buột miệng.

Rồi lại dịu giọng:

- Tên nghe hay và ghê gớm thật!

https://thuviensach.vn

- Hừ! Hay cái khỉ khô! Ghê gớm thì được. Ta cũng bảo cho ngươi biết:

Đấy là chỗ có vào mà không ra!

Đôi mắt anh tuấn cau lại, chàng nói:

- Gớm thế cơ à! Ấy thế mà tôi cứ tưởng chỉ là một tuyệt cốc, quanh năm suốt tháng không có bóng người lai vãng chứ!

Địa Hành Tiên khẽ động đôi vai, Trang trọng nói:

- Lão đệ à! Ngươi chưa thấu cái nguy hại của Tử Vong Cốc, thiết tưởng ngươi nên bỏ ý định mạo hiểm ấy đi!

Thượng Chí cười tươi tỉnh, đáp:

- Quả nó nguy hiểm thì tôi phải vào mới được! Xem nó lợi hại đến bực nào. Hơn nữa tôi đang cần một chỗ vắng vẻ để tu luyện võ công...

- Sao không tìm chỗ khác?

Thượng Chí cười tươi, bình thản:

- Tôi đã muốn là làm, lão huynh chớ lo phiền vô ích.

Địa Hành Tiên lo lắng, nói:

- Hãy bỏ ý định liều lĩnh ấy đi! Đừng lấy sinh mạng mà đùa với tử thần.

Nghe Địa Hành Tiên nói thế, lòng hiếu kỳ lại nổi lên thúc giục Chàng thầm nghĩ:

- Ta phải vào Tử Vong Cốc một phen mới được! Coi Tử Vong Cốc có gì mà giới giang hồ lại kinh hãi thế?

https://thuviensach.vn

Nhưng thấy lão Địa Hành Tiên có thiện ý lo lắng số mạng mình. Chàng gật đầu, mỉm cười:

- Thôi được! Tôi nghe lời lão huynh! Còn lão huynh...

Địa Hành Tiên thấy chàng chịu nghe lời mình thì khoan khoái vô cùng, chỉ cười hì hì, thân mật nói:

- Họa Hổ Sơn Trang này chút nữa đây sẽ biến thành đống tro tàn, chỉ có hầm rượu dưới đất kia là nơi an toàn nhất... hì hì... số rượu hiện có đủ cho lão lùn này tu luyện tửu công một năm. Tiểu lão đệ cứ yên trí. Rượu chưa hết lão này chưa chịu dọn nhà đâu.

Thượng Chí ngặt nghẽo, nói:

- Phải gọi lão huynh là tổ rượu mới được! Tôi xin cáo biệt nhé!

- Ừ! Địa Hành Tiên này sinh thời chỉ có ngươi là bạn thôi. Bây giờ ngươi đi đi! Khi nào cần đến lùn này, thì đến hầm rượu gọi một tiếng là lão sẽ ra ngay.

Thượng Chí mỉm cười, chấp tay chào Địa Hành Tiên, nói:

- Tái kiến!

Vừa dứt lời thân hình như một làn khói vút lẹ ra ngoài.

Địa Hành Tiên mỉm cười sung sướng, lão thấy mến người bạn nhỏ này lạ.

Họa Hổ Sơn Trang vẫn đắm mình trong biển lửa. Sức nóng thiêu đốt cả cây cối kế cận, xem thế lửa này còn tàn phá một ngày nữa mới hết được.

Rời khỏi Họa Hổ Sơn Trang Thượng Chí chạy nhanh về hướng Tử Vong Cốc.

https://thuviensach.vn

Không mấy chốc Tử Vong Cốc đã hiện trước mặt, Thượng Chí dừng lại một lúc, rồi từ từ đi tới. Chàng vận dụng nhãn quang nhìn vào cốc, lớp sương mù trắng xóa, dày đặc như bức tường mây kiên cố, khiến Thượng Chí chỉ thấy mập mờ vài nét tổng quát của cốc và mây ngạo nghễ với tận trời xanh.

Thượng Chí dụ dự một lúc, rồi phóng nhanh vào miệng cốc. Thân chàng như một cánh én lao vùn vụt vào mây trắng.

Trong chớp mắt, Thượng Chí đã đến chỗ mà xưa kia Đông Phương Huệ và chàng cùng rơi xuống. Đứng trước cảnh cũ, lòng chàng không khỏi bồi hồi cảm xúc.

Tuy Thất Hồn Nhân nói là nàng chưa chết, và hiện ở trong Quỉ Bảo nhưng theo lời hứa của nàng, thì sẽ gặp chàng sau hai ngày, vào Bảo, nếu nàng chưa tuyệt mạng. Hơn nữa sự sống chết của Phương Huệ cũng liên quan đến huyết hận của chàng và Chủ Nhân Quỉ Bảo.

Đứng sững một lúc. Thượng Chí vụt mình phóng vào trong tuyệt cốc.

Sương mù càng lúc càng dày, nhãn quang đã vận dụng toàn lực, nhưng Thượng Chí chỉ có thể thấy được trong vòng ba trượng, ngoài ba trượng là một vòm sương trắng đục như sữa.

Lời nói của Địa Hành Tiên còn văng vẳng bên tai:

Tử Vong Cốc là chỗ có vào mà chẳng có ra...

Nhưng Thượng Chí đã tiến sâu đến trăm dặm rồi mà chưa thấy gì cả.

Hay lời đồn của võ lâm thất thiệt chăng?

Hay ngày trước có một đại ma đầu vào đó chiếm giữ tuyệt cốc này nhưng bọn giang hồ không biết, và sau đó người nào lọt vào cốc đều bị đại

https://thuviensach.vn

ma sát hại. Vì thế nên vô tình lưu truyền lại cho giới võ lâm hậu bối, cái tên Tử Vong Cốc khủng khiếp ấy...

Nghĩ thế, Thượng Chí có phần an lòng, chàng mạnh dạn tiến thêm hơn dặm nữa.

Đột nhiên Thượng Chí dừng bước lại, tròn mắt ra nhìn, mặt chàng biến sắc.

Thượng Chí nghe tim mình đập thình thịch muốn tung cả lồng ngực.

Trước mặt chàng một tấm bia đá đứng sừng sững, trên mặt bia có khắc ba chữ lớn:

"Sanh Tử Giới".

Chữ khắc đã lâu, nhưng vẫn còn sắc sảo và tìm vẫn một sức huyền bí lạ lùng.

Sau bia đá là một khoảnh đất trũng xuống một lớp cỏ xanh mơn mởn, ngay ngắn như vừa được cắt xén. Trên lớp cỏ, nằm chồng chất ngổn ngang những bộ xương người trắng hếu còn nguyên vẹn, tóc da rụng và tung tóe mọi nơi, len lỏi vào đám cỏ xanh tốt.

Nhìn những đống xương này, Thượng Chí biết số người tuyệt mạng tại đây không phải ít.

Đến lúc này Thượng Chí mới tin lời của lão lùn Địa Hành Tiên là thực.

Lòng chàng hơi lo sợ, bất giác nhìn quanh như có ai rình rập vậy.

Những bộ xương này chắc của bọn cao thủ, đã bị sự hấp dẫn của Tử Vong Cốc sát hại. Nhưng hung thủ đã ra tay như thế nào mà ghê gớm thế?

https://thuviensach.vn

Còn một điều kỳ dị nữa, là từ bia đá trở về vào, bầu trời không gợn tí sương mù nào, và cảnh vật trở nên xanh tốt hơn nhiều...

Sanh Tử Giới... Sanh Tử...

Thượng Chí lẩm bẩm nhắc đi nhắc lại...

Chàng ngần ngại, muốn tới để thỏa mãn tính hiếu kỳ nhưng e sợ, còn lui, lại thấy tiếc vơ vẩn...

Thượng Chí biết lờ mờ rằng tấm bia đá này là ranh giới của tử vong, bên này là lãnh vực của sự sống, còn bên khoảnh đất trũng kia là hố sâu tử thần...

Quan sát từ chỗ này qua chỗ khác, đâu đâu Thượng Chí cũng thấy ẩn nấp một vài dấu tích khả nghi. Lòng bối rối vô cùng, chàng cứ đờ ra, chưa tìm được một giải pháp nào thỏa đáng cả...

Thượng Chí thầm nhủ:

- Ta có nên liều mạng để làm một cuộc mạo hiểm chăng? ... Nếu không...

Vốn tánh can cường, ưa việc nguy hiểm, chàng không muốn lùi bước...

- Đi vào! Đi vào để thành một bộ xương khô, gặp mặt với hàng trăm bộ xương kia chăng?

- Lùi về! Thì tánh hiếu kỳ không cho phép...

Những ý nghĩ ấy cứ xâu xé lấy Thượng Chí không để chàng yên thân...

Trong lúc ấy có tiếng áo phần phật đưa tới.

https://thuviensach.vn

Thượng Chí phát giác sự xuất hiện này không mấy khó khăn, nhưng chàng hơi ngạc nhiên. Thầm nghĩ:

- Bọn này có phải là người của Tử Vong Cốc chăng? Hay họ cũng như ta, muốn mạo hiểm tuyệt cốc này?

Chàng dáo dác, chợt thấy một tảng đá khá kín đáo cách khoảng ba trượng có thể làm chỗ ẩn thân được. Không thèm nghĩ ngợi lôi thôi, Thượng Chí chạy lẹ tới, núp kỹ sau một mép đá chờ đợi.

Vừa nép sát vào hốc đá, Thượng Chí đã thấy mười bóng người nhảy tới, mắt nhìn tứ phía như tìm kiếm vật gì vậy.

Cuối cùng mười mấy đôi mắt đổ dồn vào tấm bia đá, mặt đượm vẻ kinh hãi, rồi không ai bảo ai đồng lùi lại ba bước.

Đứng đầu là hai ông lão, và sau là mười hai tráng hán mặc áo đen bó sát vào người, những nét vạm vỡ hiện lồ lộ.

Trước ngực áo đen của hai lão già, nổi bật một án đồ Nhật Nguyệt Tinh Thìn bằng chỉ trắng.

Dấu hiệu này khiến Thượng Chí phải lo thầm.

Chàng nhớ lại thẻ Thiên Tề Lịnh, mà Thất Hồn Nhân đã dùng để dụ và giết lão Huyết Sọ giả. Chính trên thẻ lịnh này cũng có khắc một bản đồ y như dấu hiệu của hai lão này. Vì thế chàng không lạ lùng, nhưng có phần ngạc nhiên vì sự xuất hiện này.

Bọn này có lẽ là môn đồ của giáo hội Thiên Tề nhưng họ đến đây làm gì chứ?

Chàng thầm nghĩ:

https://thuviensach.vn

- Hồi giờ bọn cao thủ của Thiên Tề Giáo chưa có nhân vật nào xuất hiện giang hồ với án đồ này cả. Hừ! Biết đâu đây là hai nhân vật thuộc hàng tiền bối của Thiên Tề Giáo! Có lý lắm! Ta phải xem họ tới đây làm gì mới được...

Nghĩ thế Thượng Chí không dám thở mạnh sợ kinh động.

Trong khi đó, một trong hai lão già đưa mắt liếc nhìn chung quanh như dò xét, một lúc sau cất tiếng nói với lão kia:

- Này Tây Môn huynh! Lý nào thằng nhỏ ấy lên trời được sao?

Ông già họ Tây cau mày có vẻ tư lự nói:

- Dương huynh nói hơi vô lý đấy! Theo sự nhận xét của tôi, có lẽ thằng nhỏ đã biết mình truy nã, nên tìm chỗ ẩn thân rồi.

Lão già họ Dương trợn mắt, cãi lại:

- Nhưng chúng ta đã lùng xét khắp nơi rồi mà!

- Sương mù dày đặc thế này rất khó xét kỹ được! Ta phải làm bận nữa mới được!

Lão họ Dương có vẻ tức bực, cắn môi suy nghĩ một lát, rồi chậm rãi nói:

- Hay ta đã nhận lầm người?

Ông lão họ Tây lắc đầu, cương quyết:

- Vô lý! Những nét đặc biệt của Tiểu Sát Tinh Lãnh Diện Nhân rất khác người! Tôi nhất định chúng ta không lầm đâu, và tốt nhất hãy lục xét kỹ lần nữa. Biết đâu nhãi con ấy đang lẩn khuất gần đây!

https://thuviensach.vn

Thượng Chí nghe nói lạnh cả người, té ra bọn này đến đây để tìm chàng. Hừ! ...

Lão già họ Dương lại nói:

- Hay nó đã vào "Tử địa" rồi?

- Không thể được! Công lực của nó có gấp đôi cũng chẳng bao giờ vượt khỏi vùng đất chết này! Dương huynh bảo nó đã "hóa cốt" rồi có vẻ dễ nghe hơn.

Ông già họ Dương nói:

- Tôi không hiểu thằng nhỏ này tại sao lại đến Tử Vong Cốc làm gì?

- Cái đó thì có hỏi nó mới biết! Tánh tình của Tiểu Sát Tinh ngông cuồng có tiếng, Dương huynh không biết sao!

- Bây giờ chúng ta phải là gì?

Ông già họ Tây nhíu trán, nói:

- Miệng cốc đã được canh giữ cẩn thận rồi, chúng ta xét lại lần nữa thật kỹ, như thế dầu nó mọc cánh cũng khó thoát.

- Nếu không có thì sao?

Ông già họ Tây gắt gỏng:

- Sao lại không có! ...

Thượng Chí phỏng đoán:

Có lẽ đây là hai lão, trong mười tay cao thủ cao diệu nhất của Thiên Tề Giáo, mà Thất Hồn Nhân đã nói với chàng, nếu thế thì công lực của hai người này không thua gì Huyết Sọ giả cả...

https://thuviensach.vn

Lão già họ Dương lại sang đề nghị:

- Sự huyền bí của Tử Vong Cốc đã sát hại không biết bao nhiêu cao thủ giang hồ, vì thế công việc của ta e khó mà đạt thành.

Ông già họ Tây lạnh lùng:

- Chưa chắc!

Lão họ Dương há hốc mồm, nhìn ông già họ Tây, nói:

- Không lý Điển Thủ Tây Môn Lôi vượt Sanh Tử Giới ả?

Điển Thủ Tây Môn Lôi cười lạnh nhạt, nói:

- Có đâu Truy Hồn Phán Dương Dung lại run sợ không dám theo tôi chăng?

Truy Hồn Phán Dương Dung cười hì hì, nói:

- Thôi mà! Khiêu khích lão đệ làm gì! Bây giờ ta tìm thằng oắt con ấy là hơn hết.

Hai chữ oắt con làm Thượng Chí nổi máu hào hùng, chàng bước ra chỗ núp, cất giọng sang sảng:

- Ta đây chớ đâu mà tìm!

Sự xuất hiện đột ngột của chàng làm hai lão già và mười hai gã áo đen rúng động.

Không ai bảo ai, mười hai gã tráng hán áo đen dàn thành hình rẽ quạt. Gương mặt họ trầm xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn chàng đăm đăm...

Hai lão già mỉm cười nhìn nhau, rồi quay sang Thượng Chí. Ánh mắt của hai người sáng quắc như sao đủ chứng tỏ nội lực của họ đã đến mức

https://thuviensach.vn

cao cường, hỏa hầu thâm diệu.

Chàng không khỏi kinh hãi, gương mặt anh tuấn thoáng đổi sắc, nhưng chừng lấy lại được bình thản ngay nét lạnh lùng muôn thuở.

Truy Hồn Phán Dương Dung nghiêm nghị nói:

- Mày có phải là Lãnh Diện Nhân không?

Thượng Chí nhếch mép cười lành lạnh, nói:

- Không!

Truy Hồn Phán Dương Dung trợn mắt quát:

- Mày nói sao?

Thượng Chí rú lên, cười lanh lảnh, nói:

- Ta bảo ta không phải là Lãnh Diện Nhân! Ngươi điếc à!

- Vậy mày là ai?

- Tiểu Sát Tinh Lãnh Diện Nhân Hoàng Thượng Chí là mỗ đây!

Truy Hồn Phán Dương Dung tức giận đỏ mặt nạt đùa:

- Thằng nhỏ dám lẻo mép với lão phu à! Mày bó tay chịu chối hay đợi lão phu ra tay.

Thượng Chí hừ một tiếng khinh rẻ, nói:

- Chớ có điên rồ! Hãy báo danh đi!

Điền Thủ Tây Môn Lôi cướp lời, nói:

https://thuviensach.vn

- Thằng nhỏ ngông cuồng kia! Mày hãy nghe cho rõ đây:

Hai ta là người trong Thập Đại Thiên Tề Sứ Giả...

Như kinh sợ Thượng Chí nói:

- Ô! Thập Đại Thiên Tề Sứ Giả à! Không phải đâu! Hai ông nói láo rồi.

Hai người sứ giả ngạc nhiên:

- Mày nói sao? Ta mà không phải sứ giả Thiên Tề à?

- Không! Các ông chính là hai con chó điên trong Thập Đại Cuồng Khuyển Sứ Giả mới đúng! ...

Điền Thủ Tây Môn Lôi gào lớn:

- Đồ con nít ranh! Mày kiếm chết rồi!

Tiếng gào chưa dứt, Điền Thủ Tây Môn Lôi đã lách mình tới sát Thượng Chí rồi.

Song chưởng của lão sứ giả đánh nhanh vô cùng, chỉ trong chớp mắt đã sử dụng hai chiêu liên hoàn phóng tới mười hai đại huyệt của Thượng Chí. Khí thế vừ dũng mãnh vừa lanh lẹ như sấm sét. Hai chữ "Điền Thủ" quả không hổ tí nào.

Thượng Chí đã biết đối thủ rất lợi hại, nhưng không ngờ công lực và thân thủ của lão sứ giả lại quá cao cường như thế. Trong lúc thất thế chàng vội vàng dùng thân pháp Di Ảnh Phù Quang tránh thoát ra ngoài.

Thân pháp kỳ ảo của Thượng Chí làm lão sứ giả Điền Thủ Tây Môn Lôi giật mình kinh hãi. Lão không ngờ Lãnh Diện Nhân chỉ khẽ lắc vai, đã thoát được mười hai tuyệt chiêu của lão một cách nhẹ nhàng như vậy.

https://thuviensach.vn

Công hụt đợt đầu, đợt sau đã đến, song thủ của lão sứ giả vung lên nhanh không tưởng được. Toàn thân Thượng Chí chỗ nào cũng thấy bóng quỉ chảo của Điền Thủ Tây Môn Lôi chộp tới cả.

Không dám chậm trễ, Thượng Chí liền vung chưởng búng mạnh.

Năm luồng chỉ lực xé gió, rít lên véo véo lạnh người. Lão sứ giả Tây Môn Lôi vừa xuất chiêu, đã bị Đông Kim Chỉ pháp đánh trúng rồi hự lên một tiếng, thân hình lão sứ giả lùi lại ba bước, đưa mắt kinh hãi nhìn Thượng Chí.

Thượng Chí kinh ngạc không kém, chàng bất ngờ chỉ pháp lợi hại nhất của mình có thể khoan kim xẻ đá, mà không đánh gục được lão sứ giả này...

Trong khi ấy, Truy Hồn Phán Dương Dung hét lớn một tiếng, phóng mình, đánh tới.

Thượng Chí không dám chậm trễ, vội lách người tránh, rồi xuất Ma Ma Chưởng Pháp ra chống trả mãnh liệt.

Trong trận chiến lúc bấy giờ hai đối thủ đã hiểu tài nhau, họ gờm nhau từng thế, tranh nhau từng chiêu. Hai thân hình một già một trẻ quyện vào nhau như bóng với hình.

Trận đấu càng về sau càng khốc hại. Trong vòng ba trượng, cát đá, bay tung tóe cả lên, như gặp phải trận cuồng phong.

Mười hai gã tráng hán áo đen không chịu nổi áp lực của sức chưởng phong nên phải lách ra ngoài.

Công lực của Hoàng Thượng Chí rất thâm hậu, ấy thế mà chàng chỉ cầm đồng với lão sứ giả Dương Dung thôi, chàng tức giận gào thét như hổ bị tên, vung chưởng tấn công tới tấp.

https://thuviensach.vn

Trong chốc lát hai người đã xuất trên mười chiêu mà đôi bên chưa phân thắng bại.

Sau một lúc dưỡng sức, Điền Thủ Tây Môn Lôi liền phóng mình vào trận. Lão tự biết nếu để một mình Dương Dung trị chàng, thì nhất định không được, mà trái lại có thể bị nguy nữa...

Trận thế bây giờ đã hoàn toàn đổi khác...

Hai cao thủ tuyệt đỉnh của Thiên Tề Giáo liên thủ áp đảo nên uy lực phát ra kinh người, khiến Thượng Chí chịu không nổi. Chàng đã đổi tư thế công sang thủ, sử dụng hết những tuyệt chiêu bản thân trong Ma Ma Chưởng Pháp mà vẫn bị áp như thường.

Túng thế chàng phải lùi lại.

Qua mười chiêu nữa, Thượng Chí đã bị lép về hẳn. Cơ năng sinh tồn không cho phép chàng đứng yên chống đỡ...

Chàng lùi dần trước thế đánh hơi hiểm và hùng hậu của hai lão sứ giả...

Một bước! ...

Hai bước! ...

Ba bước! ...

Thượng Chí đã vượt quá biên giới của vùng "Đất sống"! Chàng đã đứng hẳn giữ những bộ xương người trắng hếu "Đất chết"!

Hai lão sứ giả lùi lại! Toàn thân lạnh toát! ...

Hoàng Thượng Chí đã vượt Sinh Tử Giới!

https://thuviensach.vn

Ai dám vượt qua biên giới tử thần sẽ chết ngay! Những bộ xương khô phơi mình với ngày tháng đã chứng minh điều ấy.

Hoàng Thượng Chí nào biết mình đang đi sâu vào "đất chết"!

Chàng vẫn bình thản lùi lại, một bước, một bước nữa... ba bước...

Tử Vong Cốc vẫn lạnh lùng, nét chữ sắc sảo trên bia đá như hằn sâu thêm tí nữa.

Một cơn gió lốc thổi tới, những sợi tóc bay tung tóe trên thảm cỏ, rồi quấn chặt vào chân chàng.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 61

Hắc Bạch Song Yêu

Hoàng Thượng Chí vượt qua tấm bia đá Sanh Tử Giới đã hơn một trượng, nhưng vẫn chưa thấy việc gì xảy ra.

Mười mấy cao thủ của Thiên Tề Giáo đứng trơ ra như tượng gỗ, họ không hiểu tại sao Thượng Chí đã xâm nhập vùng cấm địa, mà vẫn không chết...

Tử Vong Cốc từ lâu bị coi là tuyệt địa của giới võ lâm, Sinh Tử Giới là ranh chia hai phần đất:

"sống" và "chết", chưa một ai vượt qua nó mà tránh được cái chết thảm thương...

Nay Lãnh Diện Nhân đã vượt hơn trượng qua ranh "sinh tử", đứng hoàn toàn trong vùng "đất chết" mà vẫn bình an. Đó là việc chưa từng thấy trong giới giang hồ bao giờ!

Thượng Chí vì bị hai lão sứ giả áp đảo phải lui lại, nên nào rõ mình đã dẫn thân vào miệng tử thần, chàng thấy hai đối thủ lùi lại không áp đảo như trước nữa, thì ngỡ chúng muốn ân mưu gì đây, vội vàng bước sau mấy bước, thủ thế...

Nhưng lúc phát giác được trạng thái kỳ quặc của đối phương, Thượng Chí trực nhìn lại, mới hay chân mình đã giẫm lên vùng "đất chết". Bất giác

https://thuviensach.vn

chàng lạnh cả xương sống, lông tóc dựng ngược, mồ hôi lạnh được ướt cả mình.

Liếc nhìn xuống, thấy mấy bộ xương trắng hếu đang nhăn răng như cười với chàng, khiến Thượng Chí run bắn người không dám nhìn nữa. Thượng Chí muốn nhảy ra, nhưng dường như có một tiềm lực ấn chàng xuống, không sao cục cựa được.

Thời gian vẫn lặng lẽ đi qua, mười mấy tay cao thủ vẫn kinh dị gườm Thượng Chí.

Còn Thượng Chí đã biến kinh hãi sang ngạc nhiên, lòng thắc mắc vô cùng. Chính chàng, chàng cũng không hiểu nổi mình:

"Tại sao chưa chết?".

Hai lão Thiên Tề Sứ Giả tuy mang trong mình tuyệt học, mà đối phương trơ trơ trước mắt vẫn không sao bắt được, vì họ chẳng dám vượt qua Ranh Giới Tử Thần.

Bấy giờ Điền Thủ sứ giả mới quay sang nói với Truy Hồn Phán Dương Dung bằng giọng kinh ngạc:

- Dương huynh! Việc này kỳ quái lắm!

Truy Hồn Phán Dương Dung ngớ ngẩn hỏi:

- Chuyện gì lạ đâu?

Điền Thủ sứ giả cau có:

- Hừ! Sao ngây ngô vậy! Thằng nhỏ này đã vượt Sanh Tử Giới mà không chết, đó...

Dương Dung mặt lộ vẻ nghĩ ngợi, nói:

https://thuviensach.vn

- Biết đâu lời đồn của bọn giang hồ thất thiệt?

Điền Thủ Tây Môn Lôi gãi đầu, suy nghĩ một lúc, rồi cất giọng khổ sở:

- Này Dương huynh! Nếu bây giờ mình rút lui, liệu có phạm tội kháng lệnh không?

- Cái này... đương nhiên!

- Như vậy ta chỉ có cách dằng dai với thằng nhãi này sao?

- Hừ! Bây giờ chỉ còn một giải pháp là ta ở lại đây, rồi phái người về báo cáo với Giáo Chủ, như thế là tiện nhất!

Điền Thủ Tây Môn Lôi gật đầu tán thành, gọi hai gã tráng hán áo đen đến trước mặt, thì thầm một lúc thì gã áo đen lui lại, cúi chào hai lão Thiên Tề Sứ Giả rồi phóng nhanh vào đám sương mù.

Thượng Chí không bỏ sót một cử chỉ nào của hai lão sứ giả Thiên Tề. Chàng biết họ không dám vượt ranh giới tử thần để bắt chàng, nên mới sai người đi cầu viện, chàng đoán có lẽ Thiên Tề Giáo Chủ sẽ đích thân đến đây xử trí vụ này.

Cứ xen thân thủ của hai lão sứ giả này, đủ đoán được công lực của Thiên Tề Giáo Chủ đã đến độ không tưởng.

Chàng nhớ lại khi xông vào Liên Hoàn Thao cứu Ngô Tiểu My, chàng đã ác chiến với lão bịt mặt tự xưng Giáo Chủ Thiên Tề:

có lẽ y chỉ là một trong Thập Đại Thiên Từ Sứ Giả thôi.

Thượng Chí lẩm bẩm:

- Không biết chừng nào Giáo Chủ Thiên Tề đến đây?

https://thuviensach.vn

Chàng bối rối, không hiểu tại sao Thiên Tề Giáo Chủ lại để người khác thay mặt mình hành động.

Và dường như Thiên Tề Giáo Chủ đặt cả trọng tâm vào việc đối phó chàng, chính lão cũng đích thân hành động. Như thế chứng tỏ sự kiện này không phải tầm thường, nhất định bên trong còn có nhiều gút mắt sâu hiểm, khó giải thích nổi.

Tại sao lão lại quan tâm đến chàng thế? ...

Đột nhiên Truy Hồn Phán Dương Dung, quát lớn:

- Này tiểu tử! Mày dám qua đây quyết đấu với lão phu chăng?

Thượng Chí không khỏi cười thầm, chàng biết đối phương sợ Tử Vong Cốc, nên chẳng dám vượt Sanh Tử Giới, mới khích chàng nhảy ra.

Còn chàng, tại sao lọt vào tử địa mà chưa có phản ứng gì cả? Không lý lời đồn của giới giang hồ ngoa ư? Hừ! Khó hiểu thực.

Rồi Thượng Chí cất giọng cười khanh khách khinh bỉ nói:

- Lão chó điêu kia! Các ngươi có giỏi thử vượt ranh giới tử thần vào đây, ta sẽ hầu hết không trốn chạy đâu!

Hai lão Thiên Tề Sứ Giả tức giận, muốn nhảy vào vặn cổ chàng ra mới đã hư nhưng trực nhìn thấy tấm bia đá lạnh lùng và đống xương khô phơi mình trên thảm cỏ thì khựng lại. Hai lão thở dài chán nản.

Thượng Chí chợt nghĩ:

- Không lý cứ đứng đây chịu trận mãi sao? Hơn nữa mục đích của ta là khám phá cái bí mật của Tử Vong Cốc này, cần gì phải phí thì giờ với bọn này.

https://thuviensach.vn

Nghĩ thế liền lạnh lùng nói:

- Tại hạ xin cáo biệt các liệt vị! Nếu muốn choảng nhau, thì đợi khi khác vậy.

Nói xong liền quay mình bước đi, không thèm để ý đến sự khó chịu của bọn cao thủ Thiên Tề Giáo.

Đi đến khoảng giữa thảm cỏ, mà vẫn không thấy gì xảy ra cả, do đó tâm trí chàng có vẻ thư thả hơn, nhưng vẫn để ý phòng thủ bất trắc.

Lòng hiếu kỳ thối thúc khiến chàng nhanh bước không ngại gian nguy chực chờ...

- Thằng nhỏ! Đứng lại!

Truy Hồn Phán Dương Dung thấy Thượng Chí đã vào "đất chết" mà vẫn ung dung, lão tạ cũng liều mạng phóng mình đuổi theo, tánh mạng phó thác cho rủi may...

Thượng Chí nghe tiếng quát, giật mình quay lại, chẩn bị đối phó.

Một bước... hai bước... Dương Dung dùng thân pháp kỳ ảo, phóng lẹ về phía Thượng Chí. Chỉ hai cái búng chân lão sứ giả đã cách đối phương mười trượng.

Bước thứ ba vừa rời khỏi mặt cỏ hai thước, thì một tiếng rú thê thảm dội cả tuyệt cốc!

Thân hình lão sứ giả Thiên Tề dường như bị một tiềm lực vô ảnh hút mạnh lại, dập ngay xuống thảm cỏ. Bất động! Người lão lún sấu vào thảm cỏ xanh mơn mởn. Lão đã chết rồi!

Cái chết của Truy Hồn Quán Dương Dung quá bất ngờ khiến mọi người há hốc kinh ngạc, dưới mắt của bọn cao thủ tại đó, mà cái chết hãi hùng

https://thuviensach.vn

này vẫn không cho họ tìm được một căn nguyên chính xác nào cả. Kể cả Thượng Chí là người đứng gần nhất, tình mục linh quang cũng không biết hung thủ ra tay làm sao.

Bọn giáo chúng Thiên Tề cứ ngơ ngẩn cả ra, như kẻ mất hồn, mặt tái nhợt bất động tựa hồ đã được trét lên một lớp sáp vậy.

Tiểu Sát Tinh Hoàng Thượng Chí cũng cảm thấy lạnh mình, trán rịn mồ hôi.

Chính chàng tuy thấy Truy Hồn Phán Dương Dung vừa chớp chân phóng tới chộp mình, bất đồ lại gục xuống chết tại chỗ, nhưng chàng không hiểu vì sao lão lại chết như thế.

Vì vậy Thượng Chí cũng đứng đờ ra, cùng bọn Thiên Tề Giáo nhìn xác chết không chớp.

Trong óc mọi người lảng vảng những câu hỏi không lời đáp?

Trong khi ấy, đột nhiên tinh mục của mọi người như quáng cả lên, mắt trợn trừng, thần trí bất định, toàn thân lạnh toát hãi hùng. Sự kiện trước mắt làm cho mọi người vừa ngạc nhiên, vừa kinh hãi, xúc động đến tột cùng...

Thân hình của Truy Hồn Phán Dương Dung giờ đây chỉ còn một bộ xương trắng!

Quần áo máu thịt đều biến thành một chất nước vàng lầy nhầy, tươm ướt cả khóm cỏ, thấm dần vào lòng "đất chết". Làn cỏ tựa hồ như xanh hơi mọi ngày! ...

Toàn thân Thượng Chí rung lên bần bật, việc này xưa nay chưa từng nghe ai nói đến bao giờ, trong một thời gian chưa uống xong chén trà, mà từ một cao thủ siêu quần gào mây thét gió, biến thành bộ xương trắng hếu vô giác.

https://thuviensach.vn

Nếu không chính mắt chứng kiến, thì ai dám tin đó là một sự thực.

Sau một thời gian ổn định tinh thần, Thượng Chí ngước nhìn bọn cao thủ Thiên Tề, rồi xoay lưng lại. Dưới mút tầm mắt chàng, một gò đất cao, trên gò đất mấy cây cổ thụ chọc thẳng lên trời xanh, sau gò đất một ngọn núi hình dạng quái dị, trên nở phồng ra, dưới thắt dần lại, nổi bật giữa tầng mây...

Xem xét một hồi, Thượng Chí liền nhắm về hướng gò đất phóng tới như bay.

Lên đến gò đất, đi được vài bước, đột nhiên chàng khựng lại, kinh hãi lùi lại một bước.

Chàng thấy dưới hai thân cây to lớn, hai quái vật:

một đen một trắng đang đứng nhìn nhau, toàn thân hắc quái như vừa nhúng vào hồ mực, còn bạch quái trắng toát như một cây tuyết, cả hai đều tóc dài phủ kín vai...

Qua một hồi quan sát, Thượng Chí bất giác hít mạnh một cái, rồi vận chân lực tập trung tinh thần, chàng thấy hai quái vật này chính là hai quái nhân.

Cả hai quái nhân đều ngồi xếp bằng tròn đối diện nhau, bốn chưởng đưa ra trước mặt, bất động. Khoảng cách giữa hai quái nhân độ ba trượng, cảnh vật xung quanh vẫn lặng lẽ...

Thượng Chí ngạc nhiên khôn xiết.

Họ là ai, làm gì ở đây? Coi ra hai người này dường như đang đấu nội lực hoặc giả đang luyện một quái công nào đó.

https://thuviensach.vn

Chàng không tin trong đời này lại có hai con người có hình dạng đặc dị như thế!

Hắc quái nhân choàng lên người một tấm áo dài đen, từ đầu đến chân không có một đốm màu nào khác xen lẫn, toàn thân quái nhân đen như cột nhà cháy. Bạch quái nhân cũng vậy, toàn thân trắng toát.

Một đen, một trắng đối nhau, trông dị hợm làm sao!

Hình dạng đặc dị của hai người ấy làm Thượng Chí lạnh mình...

Đã lâu rồi mà hai quái nhân hắc bạch vẫn chữa thấy cử động. Họ đã chết rồi chăng. Hay đây là hai tượng đá của chủ nhân Tử Vong Cốc?

Ba chữ Tử Vong Cốc đủ làm nhân vật hắc bạch đạo giang hồ phải kinh sợ, nay Thượng Chí lại chứng kiến hai lão quái vật dị hợm này nữa, sự kinh sợ trong lòng chàng càng tăng, và đồng thời tính hiếu kỳ cũng nở thêm.

Chàng lẩm bẩm:

- Tử Vong Cốc quả thần bí lạ lùng!

Rốt cuộc, Thượng Chí ngập ngừng bước tới chỗ ngồi của hai lão quái vật. Song chưởng dồn sẵn nội lực, chuẩn bị ứng chiến. Tuy lòng sợ vô cùng, nhưng tính ngang tàng và lòng hiếu kỳ không cho phép chàng rút lui...

Khi cách hai lão quái vật vào khoảng ba trượng, toàn thân Thượng Chí dường như bị một tiềm lực ẩn tàng ép lại, không cho chàng tiến bước.

Thượng Chí kinh ngạc lùi lại, đây chính là môn Hộ Thân Cang Khí, một loại nội công thuộc vào hàng thượng thừa của nền võ học, có thể ngăn cản người ngoài ba trượng không cho tấn tới. Như thế võ học của hai lão quái vật đã đến mức kinh người rồi.

https://thuviensach.vn

Hai quái vật vẫn nhắm mắt, bất động, nếu không có cang khí hộ thân, chắc có người tiến sát bên họ cũng không biết!

Hoàng Thượng Chí cắn chặt răng, vận đầy đủ công lực bao bọc toàn thân, mạnh dạn bước vào vòng cang khí...

Đột nhiên, hai lão quái vật thõng tay xuống, từ từ mở mắt...

Bốn luồng nhân quang nhọn hoắt xạ về phía Thượng Chí...

Tuy trong người tàng ẩn hai trăm năm công lực. Thượng Chí cũng khó chịu nổi cái nhìn sắc bén của hai lão quái vật. Chàng giật mình rồi đứng khựng lại, quắc mắt như điện chớp nhìn hai người quái dị kia.

Hai lão quái vật chầm chậm đứng dậy.

Bấy giờ chàng mới nhận ra hai quái nhân đó, một nam, một nữ. Nam quái nhân đen như cục than, trái lại nữ quái nhân trắng như cây tuyết.

Thần sắc của hai người cũng đủ cho người ta run sợ.

Thượng Chí nào phải là người nhát gan, cũng phải khiếp đến nỗi gai ốc đầy mình.

Chàng thầm nghĩ:

- Như thế trên đời này, cái gì dẫn quái dị khó tin nhất đi nữa, không phải là không có, mà chỉ tại người ta chưa thấy. Chưa thấy không có nghĩa là không có.

- Lẽ nào song quái này của Tử Vong Cốc chăng?

Hai quái nhân nhìn nhau, rồi gục đầu. Đột nhiên quỳ xuống, hướng về hướng Thượng Chí, cung kính:

https://thuviensach.vn

- Hắc Bạch Song Nô yết kiến chủ nhân!

Thượng Chí kinh ngạc, tròn mắt nhìn Song Quái, lùi lại ba bước, không nói được lời nào.

Chàng ngỡ tai mình nghe lầm, nhưng không! Hai quái nhân vẫn còn quì kia, điều ấy chứng tỏ chàng không lầm tí nào.

Tại sao song quái này lại gọi chàng là chủ nhân? Họ lầm chăng! Chủ nhân của hai người này giống chàng? Quả thật là một chuyện kỳ lạ không tưởng được.

Hai quái nhân lại bẩm:

- Hắc Bạch Song Nô yết kiến chủ nhân?

Lần này chàng không còn nghi ngờ gì nữa. Thật lạ lùng!

Thượng Chí chợt nhớ đến lời đồn của giang hồ rằng:

"Trước đây mấy chục năm có xuất hiện hai nhân vật giang hồ sắc diện dị thường, sau lại mất tích, không ai còn thấy nữa. Có lẽ hai nhân vật võ lâm kia là Hắc Bạch Song Nô này?

Hắc Bạch Song Yêu trước kia chỉ xuất hiện có một thời gian ngắn, nhưng xuất cơ đã động đất, những vụ án đầy máu lệ ấy bọn giang hồ khó quên được và mỗi khi nhắc lại không khỏi ghê tởm, kinh sợ.

Nào ngờ hai quái vật đã gây sóng gió cho giới giang hồ, này vẫn còn sống trong Tử Vong Cốc huyền bí này!

Thượng Chí bù đầu, không hiểu nổi.

Một lát sau chàng mới ấp úng:

https://thuviensach.vn

- Chủ nhân? ... Tôi...

Bạch Yêu cung kính nói:

- Thưa vâng ạ!

Thượng Chí rung động toàn thân, lùi lại một bước, mặt trơ ra như con gà gỗ, rồi nói:

- Sao có chuyện lạ lùng vậy? Các người lầm rồi đấy?

Hắc Yêu tiếp lời, đáp:

- Thưa chủ nhân! Không lầm đâu ạ! Số là chúng tôi có lời thề rằng:

Người đầu tiên vượt qua Tử Vong Giới sẽ là chủ nhân của huynh muội chúng tôi.

Thượng Chí đã hiểu phần nào, chàng thở dài khoan khoái, hỏi:

- Hai vị là huynh muội với nhau à?

Hai người đồng đáp:

- Thưa phải!

Thượng Chí thắc mắc, hỏi:

- Tại sao hai vị lại nhận người đầu tiên đến đây làm chủ nhân?

Hắc Yêu đáp:

- Vì người nào đã được vào đây, nhất định công lực của kẻ ấy cao siêu khác người.

https://thuviensach.vn

Như thế có thể cứu huynh muội tôi thoát cảnh tù hãm này. Năm mươi năm nay, người là người đầu tiên vào được Tử Vong Cốc...

Thượng Chí trố mắt, hỏi:

- Ô! Nói vậy hai vị bị nhốt trong này à!

- Năm mươi năm! Lâu nhỉ?

- Phải.

Thượng Chí có vẻ tư lự, lát sáu lại nói:

- Hai vị bị ai nhốt vậy?

Giọng có vẻ buồn, Hắc Yêu nói:

- Quỉ Bảo Chủ Nhân!

Thượng Chí chấn động mạnh, đôi mắt quắc lên căm hờn, rồi hạ giọng:

- Sao? Hai vị bị Quỉ Bảo Chủ Nhân nhốt vào tử vong cốc này à?

- Thưa phải!

Chợt thấy hai người còn quỳ dưới đất, Thượng Chí cảm động vội nói:

- Ấy chết! Hai vị hãy đứng dậy, chúng ta nói chuyện còn dài.

Bạch Yêu nhướng cặp mày trắng nói:

- Chủ nhân đã ưng thuận lời thỉnh cầu của huynh muội chúng tôi rồi chứ?

Thượng Chí có vẻ suy nghĩ, trù trừ đáp:

https://thuviensach.vn

- Việc này...

Bạch Yêu lộ vẻ đau khổ, cất giọng buồn buồn:

- Hai anh em đã đợi suốt năm mươi năm rồi, thời gian ấy đâu phải ngắn.

Câu nói của Bạch Yêu khiến Thượng Chí cảm động nhưng vì chàng chưa thấu hiểu nhân cách của Hắc Bạch Song Yêu ra sao, nên chưa dám quyết định. Nay hai người lại tha thiết tôn chàng làm chủ nhân, hành động hiền hòa của họ khiến chàng cảm mến.

Tuy nhiên, tai tiếng xưa kia của họ cũng làm chàng ngán thầm.

Thượng Chí cau mày hỏi:

- Chủ đích của hai vị là muốn tôi đưa ra khỏi tuyệt cốc này phải không?

Bạch Yêu đáp:

- Đúng vậy!

- Hai vị tin chắc rằng tôi có đủ sức đưa hai vị ra khỏi nơi này sao?

Câu hỏi đột ngột này khiến Song Yêu ngớ ngẩn, nhìn nhau một lúc.

Rồi Bạch Yêu cất tiếng nói:

- Việc ấy... bất luận được hay không, nhưng đây là lời thề năm mươi năm về trước, anh em tôi thành tâm thỉnh cầu người làm chủ của Hắc Bạch Song Yêu. Chúng tôi sẽ nguyện đem sinh mạng ra hầu hạ chủ nhân, dầu có ra ngoài giang hồ, hay ở trong Tử Vong Cốc này cũng vậy.

Thượng Chí xúc động vô cùng, hỏi:

- Đấy là lời nguyền à?

https://thuviensach.vn

- Thưa phải!

- Việc ấy bỏ đi không được sao?

- Bỏ đi là hủy lời nguyền! Việc đó không bao giờ có thể được...

Thượng Chí trầm mặc, có vẻ tư lự rồi nghiêm nghị nói:

- Thôi được! Tôi nhận lời yêu cầu của hai người!

Nét mừng rỡ thoáng hiện trên mặt Song Yêu. Hắc Yêu cung kính hỏi:

- Xin chủ nhân cho biết tôn hiệu?

Thượng Chí mỉm cười dịu giọng:

- Kế tôn chưởng môn Đế Quân Thiên Nam Ảo Ma Cung, Lãnh Diện Nhân Hoàng Thượng Chí.

Hắc Bạch Song Yêu dập đầu lạy Thượng Chí, rồi đứng dậy.

Thượng Chí còn nhiều nghi vấn, nhưng chưa biết phải hỏi cách nào cho tiện, nên im lặng, cau mày suy nghĩ:

- Năm mươi năm về trước Quỉ Bảo Chủ Nhân này đã bắt nhốt Hắc Bạch Song Yêu vào Tử Vong Cốc, còn Huyết Sọ nào xuất hiện giang hồn vào khoảng ba mươi mấy năm về sau. Có thể căn cứ vào tuổi tác của Đông Phương Huệ con gái Bảo Chủ hiện tại thì Quỉ Bảo Chủ Nhân không quá sáu mươi lăm tuổi. Như thế có lẽ nào năm mươi năm về trước lão ta lại đủ sức chế ngự được Song Yêu lừng lẫy giang hồ! Vô lý!

Nghĩ thế, Thượng Chí liền nghiêm giọng hỏi:

- Hai người có thật đã bị nhốt năm mươi năm không?

Bạch Yêu dành Hắc Yêu trả lời trước:

https://thuviensach.vn

- Thưa chủ nhân! Phải ạ!

Thượng Chí hỏi tiếp:

- Đúng là Chủ Nhân Quỉ Bảo đã nhốt à?

- Thưa phải!

Thượng Chí đầy vẻ nghi ngờ, hỏi:

- Ngoại hiệu của Quỉ Bảo Chủ Nhân là Huyết Sọ phải không?

Song Yêu giật mình, nhìn nhau có vẻ kinh ngạc, rồi đưa mắt nhìn Thượng Chí.

Bạch Yêu đáp:

- Huyết Sọ! Tên này anh em tôi chưa hề nghe bao giờ?

Thượng Chí nhướng mày, cao giọng:

- Vậy Quỉ Bảo Chủ Nhân nhốt hai người ngoại hiệu là gì?

Hắc Yêu trầm tĩnh đáp:

- Anh em chúng tôi chỉ biết Quỉ Bảo Chủ Nhân thôi, còn ngoại hiệu của lão chưa hề biết đến.

Vầng trán cau lại, Thượng Chí nói:

- Thế thì khó hiểu thật! Vậy hai người khi vượt khỏi cốc rồi có nghĩ đến việc trả thủ với Quỉ Bảo Chủ Nhân không?

Lùi lại một bước, Hắc Bạch Song Yêu có vẻ lo sợ, Bạch Yêu nói:

- Việc này anh em tôi không dám nghĩ đến bao giờ?

https://thuviensach.vn

Thượng Chí ngạc nhiên, hỏi:

- Không dám! Tại sao thế?

Hắc Yêu cúi đầu, nói:

- Lão Bảo Chủ đã có công điểm hóa anh em tôi, nhờ thế mới tránh được hố tội lỗi.

Ơn ấy đền chưa hết, có lý nào lại dám báo thù?

Thượng Chí lại nói:

- Khi nãy hai người nói là đã bị Bảo Chủ bắt nhốt lại đây mà?

- Thưa phải! Nhưng đó là mỹ ý của Quỉ Bảo Chủ Nhân đấy!

- Mỹ ý? Lời nói ấy muốn ám chỉ gì?

- Chính ông ta muốn anh em tôi ở trong này cốt để suy xét về những hành động đã làm mà tự giác. Hơn nữa ông ta còn truyền võ công cho chúng tôi.

Thượng Chí biến sắc, hỏi:

- Nói vậy hai người là môn đồ của Quỉ Bảo à?

Bạch Yêu xen vào:

- Thưa không ạ!

- Không?

- Vâng, không phải! Bảo Chủ chỉ dạy cho vài môn võ học đã thất truyền trên giang hồ thôi, chứ không phải võ công chính tông của Quỉ Bảo.

https://thuviensach.vn

Thượng Chí cau mày trầm ngâm nghĩ ngợi rồi hạ giọng, nghiêm nghị nói:

- Bản Nhân với Quỉ Bảo Chủ Nhân có một mối thù không đội chung trời...

Song Yêu đồng thất thanh, nói lớn:

- Ồ! Không thể có được!

Thượng Chí kích động mạnh, hỏi:

- Tại sao lại "không thể có được"?

Bạch Yêu đáp dịu dàng:

- Tại vì Bảo Chủ năm nay đã ngoài trăm tuổi, hơn nữa người đã tự giam mình suốt năm mươi năm nay rồi. còn chủ nhân tuổi xét không quá hai mươi. Như thế Bảo Chủ...

làm sao kết oán với Chủ nhân được?

Thượng Chí tròn mắt, hỏi:

- Sao? Quỉ Bảo Chủ Nhân đã tự hãm mình năm mươi năm rồi à?

- Thưa đúng thế!

Thượng Chí cau mày khó chịu, nói:

- Tại sao hai ngươi lại biết rõ vậy?

Bạch Yêu đáp:

- Vì lão Bảo Chủ hiện còn ở trong cốc này?

https://thuviensach.vn

Thượng Chí lùi lại ba bước, toàn thân rung động, cất giọng run run:

- Quỉ Bảo Chủ Nhân cũng là Chủ Nhân Tử Vong Cốc sao?

- Thưa phải! Bảo Chủ hiện là Chủ Nhân tuyệt cốc này!

Thượng Chí hỏi tiếp:

- Còn đương kim Quỉ Bảo Chủ Nhân hiện giờ làm chấn động giang hồ là ai?

Bạch Yêu cau đôi mày trắng, đáp:

- Có thể là Quỉ Bảo Chủ Nhân tái truyền hay đời thứ ba mươi lăm!

- Ôi!

Bây giờ Thượng Chí mới hiểu Quỉ Bảo Chủ Nhân không phải một người. Nhưng tại sao vị Bảo Chủ này lại rời Quỉ Bảo, ẩn thân vào Tử Vong Cốc? Khó nghĩ thật!

Thượng Chí thầm nghĩ:

- Bất kể ai! Đã là dòng họ của cừu nhân, cùng chung một huyết mạch đều là thù nhân của dòng họ Hoàng cả... Hừ! Hoàng Thượng Chí này không bao giờ lùi bước cả...

Còn đang miên man suy nghĩ, chợt thấy Hắc Yêu cong gối quỳ xuống, cất giọng kích động:

- Chủ nhân và truyền nhân của Bảo Chủ hiện nay, có một mối thù không đội chung trời, phải không?

Thượng Chí ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào mặt Hắc Yêu, rồi nói:

https://thuviensach.vn

- Đúng vậy! Lão ta là đương kim Quỉ Bảo Chủ Nhân hay Huyết Sọ cũng thế. Mà ngươi hỏi thế có ý gì chứ?

- Tôi và sư muội đã thề là sẽ luôn phục tùng và tuân lệnh chủ nhân sai khiến, nhưng đối với Quỉ Bảo... hai tôi không dám...

Thượng Chí tuy thầm phục lòng khẳng khái vang lửa khí của Song Yêu, nhưng lại lãnh đạm nói:

- Hãy đứng dậy! Việc báo thù này bản nhân không mượn ai xen vào cả, dầu hai người có muốn ra tay giúp tôi, tôi cũng chả chịu nào...

Hắc Yêu lộ vẻ cảm xúc, lạy Thượng Chí một cái, rồi nói:

- Cảm tạ đại ơn của chủ nhân!

Thượng Chí mỉm cười khoát tay, nói:

- Chớ quá đa lễ! Bây giờ tôi xin hỏi hai người một điều!

Bạch Yêu xen vào, nói:

- Xin chủ nhân cứ hỏi.

- Động cơ nào thúc đẩy hai người phải nguyện thề, cái lời thề kỳ quái ấy?

Bạch Yêu có vẻ xúc động, cúi mặt trầm tư, lúc sau ngước lên, cất giọng nghiêm nghị:

- Việc này nói ra còn nhiều khúc mắc lắm! Xin chủ nhân quá chân về hang đá của anh em tôi, chúng tôi sẽ thuật lại cho Chủ nhân rõ.

Thượng Chí thoáng nhíu mày, rồi nói:

https://thuviensach.vn

- Được! Hai người đã có ý chiếu cố, tôi cũng chẳng nề hà gì. Hãy dẫn đường!

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 62

Khư Mê Thần Công

Bạch Yêu cung kính gật đầu, rồi nhắm về hướng sau gò đắt, cất bước.

Hắc Yêu dừng lại, đợi Thượng Chí đi rồi mới theo sau, với dáng điệu vui mừng khôn tả.

Chẳng mấy chốc ba người đã đứng trước một hang đá sâu hỏm, trước cửa hang hai cây cổ thụ to tướng, tàng cây che mát cả một vùng rộng. Trên cửa hang rêu phong phủ đầy, những dây bìm quấn tít vào nhau rủ xuống như bức rèm, điểm thêm mấy bông hoa dại trông đẹp mắt vô cùng.

Đường vào hang không rộng lắm, chen lẫn vào đám cỏ ống cao quá gối. Quang cảnh tuy chẳng là danh lam thắng tích, nhưng cũng chưa đến nỗi khô cằn trơ trọi và nếu dùng vào chỗ tập luyện võ công thì khó tìm được nơi nào hơn.

Thượng Chí khoan khoái vô cùng, cứ mỉm cười hoài.

Bạch Yêu vừa nghiêng mình mời chàng vào, thì Thượng Chí trầm giọng hỏi:

- Quỉ Bảo Chủ Nhân cũng ở trong động đá này à?

Bạch Yêu liền trỏ về phía lưng chừng ngọn núi trước mặt, nói:

https://thuviensach.vn

- Ông già ấy ở giữa ngọn núi cao đấy, đã hơn năm mươi năm chưa từng hiện thân ra bao giờ.

Thượng Chí hướng theo tay Bạch Yêu, chàng thấy một ngọn núi ngất trời xanh, hình dạng kỳ dị như chiếc cổ bồng. Tuy chưa nhìn kỹ lắm, nhưng chàng đoán có lẽ hiểm trở lắm.

Thượng Chí quay lại, bước theo Bạch Yêu vào hang đá.

Trong hang, vách đá dựng ngược, ẩn khúc quanh co. Ánh sáng trong hang không tối lắm, rộng rãi, thoát khí. Hang đá này còn chia làm hai hang nhỏ, hai cửa hang nhỏ đều hướng vào lòng hang lớn.

Thượng Chí xếp bằng trên đường đá trong hang chính, Song Yêu liền đem ra một số trái cây tươi và một tô nước lã trong mát. Rồi cung kính nói:

- Mời chủ nhân dùng tạm mấy trái cây rừng núi đạm bạc này.

Thượng Chí thấy bụng đã đói, không thèm khách khí lôi thôi, ăn một bụng no nê.

Ăn xong, chàng uống một hơi cạn bát nước, rồi bảo Song Yêu ngồi xuống đối diện với chàng và nói:

- Bây giờ tôi muốn rõ đầu đuôi câu chuyện của hai người!

Hắc Bạch Song Yêu nhìn nhau. Hắc Yêu mỉm cười nhìn Bạch Yêu, nói:

- Muội muội để tiểu huynh thưa với chủ nhân nhé!

Bạch Yêu gật đầu, cười đáp:

- Được! Ca Ca kể đi!

Hắc Yêu liền xoay mặt về phía Thượng Chí nói:

https://thuviensach.vn

- Đây là một câu chuyện cổ tích nho nhỏ, tôi sẽ kể cho chủ nhân nghe.

Thượng Chí tự nhiên cảm xúc mãnh liệt. Chàng không ngờ Hắc Bạch Song Yêu sắp kể cho chàng nghe, có phải chăng đó là những vụ huyết án mấy chục năm mà hắn đã gây nên.

Thượng Chí liền gật đầu, nói:

- Người cứ thuật! Tôi đang muốn nghe đây!

Sắc mặt Hắc Yêu đột nhiên trầm xuống, lộ vẻ buồn, da mặt đen nhá khẽ rung động rõ ràng. Hắc Yêu đang bị cảm xúc mãnh liệt, lão cứ thừ người ra, tư lự như kẻ mất hồn.

Một lúc sau, thần trí lấy lại được bình thường, cất giọng trầm buồng:

- Cách đây sáu mươi năm, trong võ lâm xuất hiện một tôn phái tên gọi là Thiên Nhất Môn vị chưởng môn Cửu Thiên Nhất Ngạc Khúc Nguyên Thông võ công vào hạng xuất quỉ nhập thần, các môn phái nể oai. Khúc Nguyên Thông bình sinh không lấy vợ, có thâu hai đồ đệ đích truyền, có ý...

Hắc Yêu nói đến đây đột nhiên ngừng lại, quay nhìn Bạch Yêu trìu mến, Bạch Yêu từ từ cúi đầu, không dám nhìn lại. Hắc Yêu nói tiếp:

- Khúc Nguyên Thông có ý cho cặp truyền nhân này kết thành vợ chồng, sau này nối gót chân ông ta.

Thượng Chí gật đầu, chàng đã lờ mờ hiểu cập uyên ương ấy là ai rồi!

Hắc Yêu lại nói tiếp:

- Cặp truyền nhân ấy, lúc bấy giờ vào khoảng mười bảy tuổi. Cậu trai rất khí khái tuấn khả, còn cô gái kia cũng vào hạng thiên kiều bá mị. Tuy tuổi chẳng bao nhiêu, nhưng võ học đã quán thế rồi, sư phụ họ rất hài lòng và

https://thuviensach.vn

thương yêu cặp truyền nhân ấy như con đẻ vậy. Thế rồi! Việc gì đến sẽ đến! Ngày kia ba sư đồ dừng chân tại núi Tần Lãnh, một sự tình cờ ba người bắt gặp hai quả Nhục Chi...

Thượng Chí trố mắt, không nhịn được liền buột miệng:

- Nhục Chi?

- Thưa vâng! Nhục Chi là một thần vật hiếm có trên thế gian này, ai ăn được một trái sẽ tươi trẻ mãi mãi, mà công lực lại tăng lên gấp bội, trí óc sáng suốt hơn thường. Ba sư đồ hái được hai quả này lòng vui sướng không kể xiết. Ba người sư đồ không phải vô cớ mà đến Tần Lãnh Sơn, số là họ định tìm vài món thuốc để luyện một môn nội công.

Bấy giờ vì vô tình hái được hai thần vật, nên vội quay về...

Đến đây Hắc Yêu ngừng bặt, sắc mặt đen đúa của lão hiện lên một vầng sát khí dày nghịt.

Rồi trầm giọng nói:

- Không biết tại sao tin này lại truyền vào giang hồ một cách quá nhanh chóng.

Khi ba sư đồ vừa đến nhập vùng đất Thiên Nhân Môn, ba người vừa định vào tổng đàn thì đột nhiên gần một trăm cao thủ hắc, bạch đạo giang hồ ùa ra, vây ba thầy trò Khúc Nguyên Thông vào giữa. Dĩ nhiên mục đích của bọn chúng không ngoài cặp Nhục Chi ấy.

Hắc Yêu thở dài, chậm chậm nói:

- Vì tai họa đến quá bất ngờ, nên tất cả đệ tử của Thiên Nhất Môn đều nhảy ra ứng chiến. Thế là một tử chiến giành "thần quả" xảy ra vô cùng khốc liệt! Nhưng với áp lực vừa lớn vừa mạnh như vũ bão của bọn hắc

https://thuviensach.vn

bạch giang hồ ấy, tử đệ của Thiên Nhất Môn trừ ba thầy trò Khúc Nguyên Thông, đều bị thảm hại, máu chảy ngập đất, thây chất ngổn ngang. Vị chưởng môn Cửu Thiên Nhất Ngạc Khúc Nguyên Thông, tuy võ công xuất thế, nhưng phải kịch chiến với trên năm mươi cao thủ võ lâm, hơn nữa phải bảo vệ hai đệ tử cưng nên sau một thời gian giao tranh, toàn thân vị chưởng môn máu đỏ nhuộm đầy. Tự biết mình đã đuối sức nhưng vị chưởng môn lại nghĩ đến hai đệ tử thân yêu và danh vọng của môn phái, nên không đành thoát thân...

Hắc Yêu nói đến đây như bị xúc động mãnh liệt, thân hình lão rung lên, mắt lộ hung quang.

Thượng Chí cũng không khỏi cảm khích, chàng thở dài, rồi đưa mắt nhìn Song Yêu.

Hắc Yêu nốt lời:

- Trong khi ấy hai truyền nhân của Khúc Nguyên Thông mình mẩy cũng đẫm máu theo sát gót sư phụ đem toàn lực chống đỡ những đợt tấn công ào ạt của bọn cao thủ.

Thế trận đã đến hồi quyết liệt, bên bọn hắc bạch đạo giang hồ không còn kể gì sanh mạng, lớp này ngã, lớp kia lại tới. Sự nguy ngập đã đến, cái chết dễ như trở tay, đột nhiên Khúc Nguyên Thông thét lớn một tiếng, đánh ngã một lượt mười hai tay cao thủ, ép bọn giang hồ vẹt hẳn về một bên. Trong chớp mắt Khúc Nguyên Thông đã cầm được cặp Nhục Chi trên tay, bọn giang hồ còn đang ngơ ngác thì vị chưởng môn đã nhảy sát bên hai đồ đệ, nhét lẹ hai Thần Quả vào mồm đệ tử rồi, hét lớn:

"Chạy thoát! ... Báo thù! ... nếu không tuân lệnh tức là phản bội! ...".

Hắc Yêu thở dài não nuột, nói:

https://thuviensach.vn

- Hai truyền nhân ấy không dám trái lời sư phụ, tuy lòng họ chỉ muốn được chết cạnh ân sư. Họ thoát khỏi vòng vây của bọn giang hồ.

Còn chưởng môn Khúc Nguyên Thông thì ở lại, đem tàn lực chặn chân bọn giang hồ, yểm trợ cho hai đồ đệ. Sức người dầu sao cũng có hạng, cuối cùng vị chưởng môn khả kính ấy đã kiệt lực, người đã chết! Chết không toàn thây!

Từ đấy tôn phái Thiên Nhất Môn không còn xuất hiện giang hồ nữa...

Động tính hiếu kỳ Thượng Chí hỏi:

- Về sau ra sao?

Bạch Yêu thấy Hắc Yêu quá đau khổ, bà ta cất giọng run run:

- Sư huynh! Để em nói tiếp nhé!

Hắc Yêu gật đầu.

Bạch Yêu tiếp lời, nói:

- Về sau những người đã nhúng tay vào việc tàn sát Thiên Nhất Môn lần sau khuất bóng trên giang hồ, bọn còn lại ẩn thân trốn kỹ dưới sự phục thù của hai truyền nhân Khúc Nguyên Thông. Bị ép bức quá, bọn giang hồ vội mời thêm cao thủ, cố trừ cho kỳ được hai người kia. Anh em tự biết khó địch lại, nên mới trốn vào núi sâu, cố tâm tự luyện võ công tám năm sau lại tái xuất giang hồ đòi tiếp món nợ máu!

Thượng Chí tròn mắt nhìn Song Yêu kinh ngạc hỏi:

- Té ra anh em cách người là hai vị truyền nhân của Khúc Nguyên Thông à?

- Thưa phải! Chủ nhân nói đúng đấy!

https://thuviensach.vn

Thượng Chí lại hỏi:

- Các người đã ăn Nhục Chi rồi phải không?

- Phải ạ!

Có vẻ thắc mắc Thượng Chí nói:

- Lạ thực! Đáng lẽ ăn được Thần Quả phải giữ được nét trẻ trẻ trung trung mãi mãi, sao hai người... lại lạ lùng...

Bạch Yêu mỉm cười đau khổ, nói:

- Chủ nhân thắc mắc về hình dạng người không người, quỉ không ra quỉ của anh em tôi phải không?

Thượng Chí cười hòa nhã:

- Phải! Tôi muốn nói thế! Có lẽ hai anh em người trá hình, đổi xác để tránh...

- Không phải đâu, thưa chủ nhân! Số là khi anh em tôi vào rừng sâu luyện võ, vô tình ăn phải hai quả độc, nên chẳng mấy ngày mặt mũi biến đổi kỳ dị như thế này. Đến khi xuống núi bọn giang hồ coi anh em tôi như yêu quái, đó cũng là nguyên nhân cái tên Hắc Bạch Song Yêu này.

- Ồ! Thượng Chí kinh ngạc kêu lên.

- Hận thù chồng chất, nên sau khi xuống núi anh em tôi vội mở cuộc tầm thù đại qui mô. Những thù nhân lúc trước không ai thoát cái chết thảm thiết, đến dòng họ thân thiết của họ cũng không tránh khỏi. Chỉ trong mấy tháng, bọn cao thủ chết dưới tay đẫm máu của anh em tôi, đến, ngàn người. Bọn võ lâm vừa sợ vừa giận, chúng bèn hợp sức lại đối phó với chúng tôi. Rồi trong cuộc độ khốc liệt, trên ba trăm cao thủ vây đánh chúng tôi chống trả mãnh liệt nhưng rốt cuộc đều bị thương nặng. Trong lúc thập tử nhất

https://thuviensach.vn

sanh ấy, thì Quỉ Bảo Chủ Nhân này xuất hiện, người cứu thoát anh em tôi, rồi chỉ điểm đạo lý của người giang hồ chân chánh, làm cho chúng tôi hiểu. Thực ra anh em tôi đã hối hận về hành động độc ác của mình nhiều rồi, nay lại được nghe lời giáo hóa chính đáng ấy, nên ưng thuận để cho lão Quỉ Bảo bắt về nhốt trong Tử Vong Cốc này... Chỉ chớp mắt đã năm mươi năm rồi! chóng thật...

Bạch Yêu nói xong thở dài não nuột...

Thượng Chí thở mạnh một cái, cất giọng:

- Đến giờ mà hai người chưa thực hiện di mệnh của lịnh sư ả?

- Di mệnh? Chủ nhân muốn nói gì?

- Lệnh sư đã dạy hai người phải kết tình vợ chồng với nhau phải không?

Bạch Yêu cúi đầu im lặng, thấy thế Hắc Yêu vội nói:

- Việc này chúng tôi có nghĩ tới, nhưng mặt mũi kỳ cục thế này... làm sao kết tình phu phụ được. Nên chúng tôi nguyện chừng nào phục hồi sắc diện cũ mới thực hiện lời di mệnh của ân sư được. Nếu không...

Thượng Chí không khỏi cười thầm, lời nói ngớ ngẩn của Hắc Yêu, nhưng chàng vẫn gục đầu, nói:

- Năm mươi năm sống gần gũi nhau, mà vẫn giữ được tình huynh muội. Thật khó thấy ai hơn được!

Hắc Yêu khiêm tốn:

- Chủ nhân quá khen!

Thượng Chí thắc mắc:

https://thuviensach.vn

- Khôi phục dung nhan! Việc này tôi e khó...

Hắc Yêu ngắt lời:

- Theo lời lão Bảo Chủ ở đây, thì anh em tôi đã ăn nhằm trái - Ai?

- Vạn Độc Sư Tổ!

Nhíu mày suy nghĩ, rồi Thượng Chí nói:

- Vạn Độc Sư Tổ! Danh hiệu này chưa từng nghe trong giang hồ bao giờ.

Hắc Yêu thở dài, đáp:

- Đúng vậy, có lẽ Vận Độc Sư Tổ đã chết lâu rồi. Giờ chỉ mong gặp được truyền nhân của ông ta thôi.

Hoàng Thượng Chí khẽ giật mình, chàng nghĩ đến lão Độc Quân Dư Hóa đã nhập bọn với Thiên Tề Giáo. Không biết lão ta có phải là truyền nhân của Vạn Độc Sư Tổ chăng?

Chàng lẩm bẩm:

- Việc này phải hỏi lại Nam Cái ca ca mới được, ta tin rằng với vốn kinh nghiệm giang hồ dồi dào, tất phải hiểu việc này.

Nghĩ rồi, chàng lại hỏi:

- Việc tìm kẻ truyền nhân của Vạn Độc Sư Tổ đâu khó! Sao không thoát khỏi tuyệt cốc này để tìm người chữa bệnh?

Hắc Yêu lắc đầu đáp:

- Tử Vong Cốc là một vùng đất bất khả xâm phạm, chung quanh có trồng một loại cỏ tối độc gọi là Thập Bộ Bạch Cốc Thảo. Dầu tài nghệ cao

https://thuviensach.vn

cường đến mấy đi nữa, cũng không tránh khỏi cái chết thảm khốc, khi đã chạm vào loại cỏ độc này. Cái tên của nó cũng đủ làm người ta hình dung được cái lợi hại của loại cỏ độc này rồi.

Thượng Chí hít mạnh một hơi dài, chàng nghĩ đến lão Thiên Tề Sứ Giả Truy Hồn Phán Dương Dung, vì muốn bắt chàng mà phải vượt qua Sanh Tử Giới, để rồi trong chớp mắt đã biến thành bộ xương trắng hếu máu thịt rã rời.

Cảnh tượng ấy mỗi khi nhắc đến cũng còn làm chàng lạnh mình. Nếu không nhờ đã thoát cốt trong Địa Mạch Linh Toàn, trong người ẩn tàng một chất kháng độc mãnh liệt thì giờ đây chàng đã phơi xương nơi vườn cỏ Thập Bộ Bạch Cốc Thảo rồi.

- Chủ nhân không sợ thứ cỏ độc ấy à!

Hắc Yêu chợt hỏi.

Thượng Chí lãnh đạm, hững hờ đáp:

- Có lẽ thế! Nếu không làm sao đến đây được. À! Chủ nhân tuyệt cốc này không sợ thứ cỏ ấy sao?

Hắc Yêu đáp:

- Nhất định rồi! Có thế mới là chủ của Tử Vong Cốc được chứ!

Thượng Chí lại hỏi:

- Ông ta cũng là Chủ Nhân Quỉ Bảo?

- Thưa phải! Ông già ấy là người sáng tạo Quỉ Bảo đấy!

Thượng Chí thầm nghĩ:

https://thuviensach.vn

- Vậy Chủ Nhân Quỉ Bảo với ngoại hiệu Huyết Sọ hiện tại, rất phải là truyền nhân đời thứ hai, hoặc ba của ông già này. Không hiểu sao ông già ấy lại rời Quỉ Bảo, về ẩn thân nơi tuyệt cốc này? Hừ! Lạ thực!

Bạch Yêu buột miệng:

- Tên ông ta là Âu Dương Minh!

- Ồ!

Thượng Chí kêu lên một tiếng, rồi lẩm bẩm nhắc lại, như để khắc sâu vào lòng.

Bạch Yêu lại nói:

- Âu Dương tiền bối rất tinh về môn bói toán, người có thể biết trước mọi việc xảy ra trong tương lai. Lúc bắt chúng tôi vào cốc này, chính tiền bối đã nói, trong năm mươi năm sẽ có người vào được tuyệt cốc này, và sẽ cứu anh em thoát khỏi cốc. Vì vậy, chúng tôi mới tha thiết mong người làm chủ nhân của Song Yêu đấy chớ!

Hoàng Thượng Chí giật mình. Âu Dương Minh đã có biết tài tiên đoán, sao không biết kẻ đầu tiên vào Tử Vong Cốc chính là người thù không đội trời chung với Quỉ Bảo!

Hừ! Khó tin...

Chợt Hắc Yêu hét lớn:

- Thật đáng chết! Suýt nữa đã quên rồi! Âu Dương tiền bối trước khi từ giã có để lại một "cẩm nang" vào Bảo, hãy giao tận tay cho chủ nhân. Người đầu tiên vào tuyệt cốc này. Để tôi vào lấy ra cho người nhé!

Không cần để ý gương mặt tái mét của chàng, Hắc Yêu phóng mau vào trong. Lát sau lão ta đem ra một mảnh giấy lớn bằng bàn tay, cung kính

https://thuviensach.vn

dâng cho Thượng Chí.

Thượng Chí run run cầm lấy, tấm giấy đã ngã màu vì năm tháng, trên có ghi:

"Giang hồ đa quỉ vực.

Thảm họa khởi đấu trường.

Ân oán phân minh nhật.

Phản nghịch phục chân thời.".

Nét chữ đã phai màu, nhưng còn sắc sảo, tung hoành như rồng bay phượng múa.

Dẫu là người thông mình hơn người và đã đọc đi đọc lại mấy lượt, mà vẫn không sao hiểu nổi thâm ý bốn câu ấy. Thượng Chí nhíu mày có vẻ tư lự:

- Nếu Chủ Nhân Quỉ Bảo đã có ý để lại mấy dòng chữ đó cho ta, thì câu đầu khỏi phải giải thích nữa. Còn hai chữ "đấu trường" ở câu thứ hai, hàm ý nói về họa phát ra trong anh em dòng họ, mà họa gì mới được chứ! Vô lý! Khó hiểu thật. Câu thứ ba còn:

"Ân oán phân minh" gì nữa, rõ ràng thù nhân của ta là Huyết Sọ rồi! Cần gì phân minh với không chứ! Hai chữ "phản nghịch" lại "nhét" vào câu cuối, làm người ta chẳng hiểu gì cả. Hừ! Lão già này ngông ngang thực! Cứ tưởng mình đã thông thiên đạt địa, rồi lòe thiên hạ.

Thượng Chí bỏ tấm giấy ấy vào lòng, rồi cất giọng kích động:

- Âu Dương Minh đã để miếng giấy này vào năm mươi năm về trước à?

Hắc Yêu gật đầu, nói:

https://thuviensach.vn

- Thưa Chủ nhân! Năm mươi năm về trước, ông ta đã từ bỏ tất cả để ẩn vào núi luyện võ công, đến nay vẫn chưa thấy xuất hiện.

- Ông ta luyện võ công trên núi kia à?

Hặc Yêu giật mình nói:

- Chủ nhân muốn tìm...

- Phải tôi muốn diện kiến ông ta một phen!

Hắc Yêu có vẻ tư lự, một lát sau, rồi nói:

- Không được đâu! Thưa Chủ nhân! Đỉnh núi này trên to dưới nhỏ, dẫu có khỉ vượn cũng bó tay, hơn nữa Âu lão tiền bối luyện công ở đâu cũng chưa rõ và thời gian đã quá lâu, chắc ông ta đã chết rồi cũng nên...

Nghĩ cũng có lý, Thượng Chí gật đầu, đổi sang chuyện khác:

- Các người nhất định nhận tôi làm chủ à?

Hắc Bạch Song Yêu gật đầu, đồng thanh:

- Đấy là lời thề!

- Tôi xin giúp hai người rời khỏi chốn này, nhưng khỏi phải xưng như thế! Hay chúng ta kết bạn đi?

Hắc Yêu lắc đầu, nói:

- Như thế là phản bội lời thề! Chúng tôi không thể làm được.

- Không thay đổi được sao?

Hắc Yêu buồn buồn, nói:

https://thuviensach.vn

- Tuy đấy là lòng tốt của chủ nhân, nhưng dầu chết chúng tôi cũng không thay đổi được.

Thượng Chí lạnh lùng, nói:

- Nếu tôi từ chối thì sao?

Song Yêu giật mình kinh ngạc, đứng đờ ra như tượng gỗ. Một lát sau Hắc Yêu xoay qua Bạch Yêu cất giọng thất vọng:

- Vậy thì hai ta đã hết mong thấy được trời đất rồi. Chỉ có cách này mới vẹn toàn được lời thề...

Thượng Chí hơi cảm động, cau mày có vẻ suy nghĩ lung lắm, rồi nói:

- Thôi! Thế này nhé! Kể từ đây hai người là đệ tử của phái Thiên Nam, gọi tôi là chưởng môn, có được không?

Hắc Bạch Song Yêu nhìn nhau, rồi quì xuống lại Thượng Chí ba cái, nói:

- Đệ tử yết kiến chưởng môn!

Thượng Chí cười, đáp:

- Thôi hãy đứng dậy! Sau khi vượt khỏi cốc này, tôi sẽ cố tìm cách giải chất độc Dịch Hình Độc Quả cho hai người, để các thực hiện lời di mệnh của lệnh sư.

- Cảm tạ chưởng môn!

Song Yêu cúi lạy, rồi đứng dậy.

Thượng Chí chợt nghĩ đến mục đích chính của mình, quay lại quan sát khắp hang đá. Rồi nói:

https://thuviensach.vn

- Tôi cần nơi yên tĩnh để luyện một thứ thần công, đợi luyện xong rồi chúng ta sẽ rời khỏi đây.

Bạch Yêu nhanh nhẩu:

- Cách đây không xa, có một thạch động vừa nhỏ vừa mát mẻ sạch sẽ lại vừa kín đáo. Đệ tử đi thu xếp cho chưởng môn luyện công nhé.

Thượng Chí gật đầu:

- Được lắm!

Bạch Yêu cúi đầu chào Thượng Chí thoăn thoắt ra khỏi hang. Còn Hắc Yêu ở lại nói chuyện với Thượng Chí, hai người có vẻ tương đắc với nhau lắm. Trong khi đang mải mê trò chuyện thì Bạch Yêu nhẹ nhàng len vào hang, lễ phép nói:

- Mời chưởng môn qua bên ấy! Thức ăn mỗi ngày để đệ tử lo.

Thượng Chí không khỏi cảm động, gật đầu nhìn Song Yêu, rồi đứng dậy, ra khỏi hang theo hướng chỉ của Bạch Yêu mà đi.

Đó là một thạch động bằng đá trắng, bóng như một khối ngọc khổng lồ. Động rộng không hơn năm trượng, không khí mát lạnh, mặt đá lạnh như băng, và láng mịn. Đây chính là chỗ luyện công lý tưởng nhất của người võ lâm.

Thượng Chí mỉm cười khoan khoái, ngồi đại xuống mặt động, lấy trong người cặp Phật Thủ Bảo Cập.

Khẩu thuyết ghi trên song thủ rất rõ ràng, nhưng rất khó hiểu nên chàng đọc đi đọc lại mấy lần mà chưa hiểu gì cả. Thượng Chí vội định thần, tập trung bao ý nghĩ vào khẩu quyết, những biến ảo của pho võ công dần dần hiện lên trí chàng.

https://thuviensach.vn

Mỗi câu, mỗi chữ đều hàm một ý nghĩ cao thâm, nếu không phải là người thông minh hơn người và sẵn một kiến thức võ công cao diệu thì Thượng Chí khó mà hiểu nổi.

Thời gian lướt lẹ qua...

Thượng Chí đã đi vào hoàn cảnh thuận tiện, suốt ngày ngồi xếp tròn giữa thạch động, mắt nhắm nghiền bất động. Có khi đến ba ngày chàng mới ăn uống một lần.

Một tháng đã qua! Việc tu luyện của chàng đã tấn tới. Trong khi ngồi tham luyện thần công, tự nhiên trong người chàng xuất ra một làn cang khí vô hình bao phủ toàn thạch động. Nhiều lúc đôi Hắc Bạch Song Yêu muốn vào thăm chàng, nhưng không sao bước tới được, họ có cảm tưởng thạch động đã bị thần công chàng, kết tinh lại thành một khối ngọc rắn chắt vậy.

Thắm thoát đã ba tháng, chàng không còn biết gì về thay đổi của giang hồ. Công việc luyện công của Thượng Chí đã thành.

Gương mặt Thượng Chí có phần tươi trẻ hơn, nhưng lại một điều là đôi mắt không còn sáng quắc như xưa nữa, mà chỉ bình đạm, dịu dàng và sáng hờn đôi mất người thường một tí thôi. Trông bề ngoài không ai có thể biết chàng có tuyệt đỉnh võ công được.

Đấy là hiện tượng của một người đã đoạt đến mức Phản Thực Nhập Hư. Thần công ẩn bên trong lộ ra ngoài.

Thượng Chí vừa thâu thần công lại, thở dài khoan khoái thì Song Yêu đã lấn nhau vào động, song song quỳ xuống trước mặt chàng lạy dài, cung kính nói:

- Mừng chưởng môn đã đạt được ý nguyện!

Hoàng Thượng Chí vui sướng cười ha hả, rồi khoát tay bảo:

https://thuviensach.vn

- Miễn lễ! Xin đứng dậy!

Bạch Yêu động tính hiếu kỳ, hỏi:

- Chưởng môn có thể cho đệ tử biết, người đã luyện thứ thần công gì mà ghê gớm thế?

Thượng Chí đáp:

- Khư Mê Thần Công!

- Khư Mê Thần Công?! Song Yêu kêu lên kinh dị.

- Phải! Sao các ngươi lại thế?

Hắc Yêu cất giọng rung động:

- Khư Mê Thần Công là một tuyệt học chấn giang hồ, theo lời đồn của người võ lâm thì chưởng môn sẽ là thiên hạ đệ nhất nhân rồi.

Rồi lão ta ngập ngừng nói:

- Chưởng môn có thể thử cho đệ tử xem chút được không?

Thượng Chí mỉm cười:

- Việc ấy đâu khó gì!

Thế rồi ba người bước ra khỏi thạch động, tiến về phía trước.

Đột nhiên cả ba đứng lại, Thượng Chí đưa mắt nhìn một tảng đã cao quá đầu người, cách đấy trên ba trượng, rồi đưa tay phất nhẹ một cái.

Thấy không gây được chút phản ứng nào, Song Yêu ngỡ chàng chưa ra tay, nên nhìn Thượng Chí chờ đợi. Nét mặt chàng vẫn thanh thoảng, mỉm cười tươi tỉnh.

https://thuviensach.vn

Thần thái của chàng làm họ đứng trơ như gà gỗ, chẳng hiểu gì cả. Một cơn gió thổi đến, đột nhiên tảng đá đổ ào xuống, bụi khói bốc lên một lát rồi lắng dần.

Tãng đá đã bị chưởng lực ép mủn thành bột rồi!

Ngoài ba trượng mà chỉ phất nhẹ một cái đã đánh mủn tảng đá to tướng thế kia, công lực ấy thực khiếp người. Nội lực của Song Yêu đã đến bực thượng thừa rồi mà cũng phải lắc đầu le lưỡi kinh hãi. Hai người nhìn Thượng Chí lộ vẽ khâm phục.

Thượng Chí cũng kinh ngạc không kém, chàng không ngờ oai lực của Khư Mê Thần Công lại ghê gớm đến bực này, bất giác chàng rùng mình...

Song Yêu ngẩn ngơ một lát, rồi xoay qua Thượng Chí. Hắc Yêu cất giọng run run:

- Xin chưởng môn cho biết chừng nào rời khỏi Tử Vong Cốc này?

Thượng Chí cười nói:

- Các người hãy về hang thu xếp hành lý rồi ta đi ngay.

Song Yêu đã năm mươi năm cách biệt giang hồ, sống hiu quạnh nơi tuyệt cốc này, giờ đây sắp được tái xuất giang hồ, thì cười vui lên sung sướng, tiếng cười cương nhu quyện trong không gian đưa tận từng mây. Hai người quay phắt lại, phóng nhanh về hang như hai vệt khói.

Xem xét một lúc, Thượng Chí quay lại, ngước nhìn lên tường đá cao ngất, rồi phóng mình nhảy vút lên mốp đá dọi ra cách đất mười hai trượng. Nép sát vào tường, Thượng Chí len lỏi theo kẻ đá, dừng lại trước một tảng to lớn. Vận khí vào hữu chưởng chấn xuống bốn cái, chàng đã xén được một thớt đá khá lớn, vuông vức.

https://thuviensach.vn

Nhấc thớt đá để sang một bên, trước mặt chàng đã có sẵn một hốc đá vuông, chàng dùng chưởng khoét hốc ấy thêm một lỗ sâu độ một thước.

Thở dài khoan khoái, Thượng Chí liền lấy đôi Phật Thủ để vào chỗ đá mới khoét, rồi bịt lại bằng thớt đá vừa lấy ra...

Phủi tay khoan khoái, chàng thầm nghĩ:

- Phần thưởng này dành cho kẻ gặp kỳ duyên.

Thượng Chí mỉm cười thích thú, quay lại nhảy xuống đất.

Song Yêu cũng chẳng có gì phải thu xếp, chỉ lấy vũ khí mang vào mình, rồi đóng cửa hang bằng một khối đá thôi.

Hai người làm công việc ấy rất vội vàng, rồi nhảy phóc tới bên Thượng Chí, trên môi còn điểm một nụ cười.

Thượng Chí dõi mắt về phía cửa tuyệt cốc, rồi lạnh lùng nói với Song Yêu:

- Chúng ta muốn ra khỏi cốc phải giết hết bọn ấy mới được!

Song Yêu không hẹn mà đồng thanh:

- Giết người à?!

- Đúng vậy, lúc ta vào Tử Vong Cốc này đã chạm trán với bọn Thiên Tề Giáo rồi, và có một lão già chết vì chất độc của Thập Bộ Bạch Cốc Thảo. Có lẽ bọn họ còn chờ tôi ngoài tuyệt cốc này.

Bạch Yêu lớn tiếng nói:

- Bọn chúng muốn chết! Bạch Yêu này đã bỏ cái luật sát giới trong năm mươi năm rồi đấy.

https://thuviensach.vn

Thượng Chí cười lạnh lẽo:

- Chúng ta đi!

Đột nhiên Hắc Bạch Song Yêu quỳ xuống đất hướng về ngọn núi có hình cổ quái, lạy dài ba cái, rồi kính cẩn nói:

- Hậu bối theo lời tiền bối đã tiên đoán mà tái xuất giang hồ. Xin cáo biệt lão tiền bối!

Lạy xong đứng dậy, theo bước Thượng Chí. Ba người vượt khỏi gò đất, trước mặc một bãi rộng xanh rờn, ngổn ngang những bộ xương trắng hếu.

Thượng Chí lanh như chớp, đưa tay kẹp lẹ Hắc Bạch Song Yêu vào nách, nhúng mình nhảy vào bãi cỏ độc, vụt một cái chàng đã phóng xa hơn mười trượng, cứ thế Thượng Chí nhảy liền ba bước đã vượt khỏi vùng đất chết.

Qua khỏi Sanh Tử Giới rồi, Thượng Chí để hai người xuống đất.

Trước mặt ba người là lớp sương mù dày vô tận.

Ba người chưa kịp phóng mình đi, thì chợt có tiếng huýt gió truyền đến, đồng thời mười hai gã áo đen xuất hiện, trên tay lăm lăm trường kiếm, sắp thành chữ nhất, đứng cách đấy không ngoài ba trượng, mắt chăm chăm vào ba người.

Thượng Chí hừ một tiếng lạnh lùng, hàm súc một ý nghĩ sát cơ ghê gớm.

Bọn này chính là cao thủ của Thiên Tề Giáo như chàng đã đoán. Chàng lẩm bẩm:

- Ta tập luyện Khư Mê Thần Công mất ba tháng trường, mà bọn này vẫn kiên nhẫn chờ đợi ta. Điều này chứng tỏ bọn Thiên Tề quyết bắt ta mới yên

https://thuviensach.vn

lòng. Gớm thật!

Mười hai cao thủ Thiên Tề đột nhiên lùi lại, trên mặt lộ vẻ lo sợ rõ rệt. Thì ra bọn chúng vừa thấy sau lưng Thượng Chí có hai quái vật, nửa người nửa ngợm, đấy chính là Hắc Bạch Song Yêu.

Hình sắc cổ quái của Hắc Bạch Song Yêu quả thật khiếp người. Đừng nói gì bọn này, chính Thượng Chí là người gan gốc đầy mình mà cũng đã một phen điên đảo vì họ.

Chợt Hắc Yêu bước tới sát Thượng Chí nói:

- Thưa chưởng môn! Lũ chuột chết này là người của phái nào vậy?

Thượng Chí, đáp:

- Họ là người của Thiên Tề Giáo đấy!

Hắc Yêu tuy chưa biết Thiên Tề Giáo là gì, nhưng vẫn hỏi tiếp:

- Mục đích của bọn chúng đến đây là gì vậy?

Thượng Chí lạnh lùng:

- Đến bắt tôi đấy!

Hắc Yêu có vẻ tức giận, nói:

- Đây là bọn người truy bắt chưởng môn đấy sao?

- Phải!

Hắc Bạch Song Yêu đồng hừ một tiếng lạnh lùng.

Hắc Yêu lách mình đến trước mặt Thượng Chí, cúi đầu nói:

https://thuviensach.vn

- Xin chưởng môn cho biết phải xét xử thế nào?

Thượng Chí buông một tiếng lành lạnh:

- Giết!

Giọng nói của Thượng Chí làm bọn Thiên Tề Giáo rúng động, mười hai thanh trường kiếm vun lên, vận sức chờ đợi.

Hắc Bạch Song Yêu sánh vai tiến tới, ép mười hai kiếm của Thiên Tề Giáo.

Mười hai chàng áo đen này, trình độ võ thuật xếp vào hạng nhì của giáo hội, nhưng trên giang hồ họ là những nhân vật chọc trời khuấy nước. Vì thế họ mới được phái đi bắt Thượng Chí.

Nhưng không ngờ phải chạm trán với hai quái vật này, khiến bọn chúng kinh hãi, đưa mắt ra hiệu cho nhau, rồi dần dần biến đổi thế đứng, vây Song Yêu vào giữa, rồi rú lên một tiếng, đồng loạt vung kiếm tấn công Hắc Bạch Song Yêu.

Ha! ... Ha! ... Ha! ... Ha! ...

Hi! ... Hi! ... Hi! ... Hi! ...

Hai tiếng cười, một trầm hùng, một nhu hòa, quyện vào nhau thành một âm thanh quái dị, cao ngân ngất.

Tiếng cười quái đản ấy dội lại chưa dứt thì thân hình của Hắc Bạch Song Yêu đã lăn xả vào vùng kiếm quang.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 63

Thiên Tề Sứ Giả

Liền nghe tiếng kêu than thê thảm khắp trận địa, rồi chỉ thấy các xác người run rẩy ngã gục xuống đất! Máu ra lai láng ngập cả xác người, xương tan thịt nát bay tung tóe!

Chỉ trong chớp mắt tiếng kêu thảm thiết cũng tắt lịm dưới vũng máu tươi rộng hơn bốn thước vuông.

Hắc Bạch Song Yêu dùng có mấy chiêu tuyệt học, mà đã hủy diệt cả mười hai cao thủ Thiên Tề Giáo, thật là một công lực hùng hậu chưa từng thấy.

Tuy địch thủ đã chết hết, nhưng Hoàng Thượng Chí thấy những đống xương tan thịt nát, vùi sâu dưới vũng máu tươi cũng phải kinh ngạc.

Song Yêu tiêu diệt hết mười hai tay cao thủ áo đen, liền bước tới trước mặt Hoàng Thượng Chí, chắp tay cúi đầu, nói:

- Đệ tử tuân lệnh chưởng môn nhân đã làm xong.

- Được! Chúng ta ra...

Tiếng nói Thượng Chí chưa dứt, thì đã có ba bóng đen trong rừng bay vụt tới...

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí vội ngừng lời, để ý vào ba bóng đen xuất hiện, thì đúng là người trong Thiên Tề Sứ Giả, Sản Điền Thủ Tây Môn Lôi và hai lão già áo đen.

Gã Thiên Tề Sứ Giả, và hai lão già áo đen mặt biến sắc họ không dám nhìn qua Hoàng Thượng Chí và Hắc Bạch Song Yêu. Ba người ấy chỉ lo nhặt các xác chết dưới đất.

Hắc Bạch Song Yêu không ngớt nhìn theo cử chỉ của ba người ấy. Bỗng nhiên gã Thiên Tề Sứ Giả ngẩn mặt lên, thì gặp phải bốn luồng nhãn quang sáng quắc như những ánh đèn dọi của Hắc Bạch Song Yêu, gã giật mình ái lên một tiếng, mặt tái nhợt cắt không có một tí máu!

Đầu óc gã Thiên Tề Sứ Giả liền quay cuồng những hiện tượng kinh hãi:

- Hắc Bạch Song Yêu quái tượng ấy, trên giang hồ khó mà tìm được một cặp thứ hai! Song Yêu này, là cặp ma đầu đã lừng danh trên giang hồ mấy chục năm về trước, mà lại cùng một môn phái Hoàng Thượng Chí, thật điều không thể hiểu nổi! Còn Hoàng Thượng Chí bị rơi vào Tử Vong Cốc sau ba tháng lại còn sống trở ra, càng làm cho người ta không thể ngờ được!

Đôi bên đều lặng lẽ đối diện nhau một hồi lâu, mà chẳng ai nói lên một lời.

Sản Điền Thủ Tây Môn Lôi với hai lão già áo đen sắc mặt biến đổi không ngớt. Chỉ vì sự xuất hiện của Hắc Bạch Song Yêu, làm cho bọn chúng quá lo sợ.

Bạch Yêu lạnh lùng đảo mắt nhìn qua ba người đó, rồi quay lại Hoàng Thượng Chí, hỏi:

- Chưởng môn nhân! Chưởng môn có biết thằng nhỏ mà trước ngực có thêu Nhật Nguyệt Tinh Thìn đó là ai?

https://thuviensach.vn

Câu hỏi của Bạch Yêu vừa rồi, lại làm cho đối phương thêm một lần giật mình nữa.

Và bây giờ bọn chúng mới biết rõ Hắc Bạch Song Yêu là môn đệ của phái Thiên Nam.

Hoàng Thượng Chí thản nhiên, đáp:

- Nó là một trong Thiên Tề Sứ giả Sản Điền Thủ Tây Môn Lôi!

- Vậy chưởng môn nhân cho lệnh đệ tử tống bọn nó lên đường!

Sản Điện Thủ Tây Môn Lôi quá thắc mắc, nên quên cả sợ sệt lớn tiếng hỏi:

- Hai vị là tiền bối Hắc Bạch Song Yêu? ...

Hắc Yêu chớp mắt một cái, gằn giọng hỏi lại:

- Phải thì ngươi là sao?

- Hai vị nhập vào Thiên Nam môn hạ hồi nào?

- Hề hề...! Điều đó bọn ngươi đâu có quyền hỏi được!

Sản Điền Thủ Tây Môn Lôi quay lại nhìn hai lão già áo đen, rồi cả ba cùng giở khinh công chạy vút vào rừng, nhanh như ba luồng khói.

Chỉ cái chớp mắt, gã Thiên Tề Sứ Giả và hai lão già áo đen biến mất.

Thấy đối phương thình lình chạy mất, Hoàng Thượng Chí liền nói với Song Yêu:

- Thôi! Chúng ta đi!

https://thuviensach.vn

Dứt lời, chàng hướng ra phía cửa thạch cốc, lắc mình một cái, phi thân đi trước, Hắc Bạch Song Yêu cũng nhẹ mình lướt theo. Thân pháp của ba người này chạy nhanh hơn tên bắn.

Chớp mắt, thì ba người đã sắp tới cửa thạch cốc rồi.

Hoàng Thượng Chí đã luyện thành thần công, nhưng chàng chỉ nhất quyết ra khỏi Thạch Tử Cốc để báo thù Quỉ Bảo, nên không lưu tâm đến các việc khác.

Còn Thiên Tề Giáo thì ba tháng nay, đã phái người canh giữ chung quanh Thạch Tử Cốc rất cẩn mật, đâu ngờ Hoàng Thượng Chí lại không chết mà trở ra rất dễ dàng như vậy!

Hoàng Thượng Chí và Song Yêu chạy trên đường dài âm u, không thấy bóng người xuất hiện. Trong giây khắc ba người chỉ còn cách cửa thạch chừng hai dặm.

Bỗng có tiếng kêu rất nhẹ nhàng, từ trên không vọng xuống:

- Hãy đứng lại!

Thượng Chí giật mình đứng lại, thì nghe rõ tiếng gọi đó từ phía rừng bên tay mặt vọng ra, khoảng cách độ chừng mười trượng xa.

Hắc Bạch Song Yêu chạy lố tới trước hơn ba trượng, mới có thể ngừng lại cái thế phi thân nhanh như sao băng đó được.

Thượng Chí nhìn về phía có tiếng gọi, hỏi lại:

- Ai?

- Con! Ta ở đây!

Hoàng Thượng Chí giật mình, muốn hỏi.

https://thuviensach.vn

Nhưng Hắc Bạch Song Yêu lẹ làng hơn hai con hổ, nhảy vút tới chỗ có tiếng người, một tả một hữu.

Hoàng Thượng Chí cũng không kịp nghĩ, vội nhún mình nhảy vút theo.

Thân chàng bay bổng lên, chạy chưa được năm trượng thì thấy có một bóng người từ phía trước cũng chạy gắp lại phía chàng.

Nghe ái một tiếng, hai bóng người suýt đụng nhau. Bóng người lạ mặt liền hạ xuống đất, Hoàng Thượng Chí cũng vội ngừng bước, thì thấy bóng người đó lại là một thiếu phụ che mặt.

Hai người chân vừa chạm đất, thì Song Yêu lẹ như hai mũi tên cũng bay vút tới, bà che mặt đó liền hét lớn:

- Hãy lui đi!

Tiếng nạt đó, Song Yêu giật nẩy người lui ra hơn ba trượng, ngơ ngác nhìn Thượng Chí.

Nhưng chỉ thấy Hoàng Thượng Chí cúi mình chào bà che mặt đó, nói:

- Xin lỗi bà! Bà là nhân vật gì trong Thiên Tề Giáo?

- Ta là người bí mật của Thất Hồn Nhân!

Hoàng Thượng Chí nửa tin nửa ngờ. Chàng muốn khám cái mặt nạ của đối phương, nên liếc mắt nhìn Hắc Bạch Song Yêu như thầm ra lệnh.

Tiếng nói của bà che mặt vừa dứt, thì Song Yêu đã tả xông hữu đột, biến hóa nhiều chiêu thật rất kỳ ảo, trông như một vùng hào quang chớp nhoáng.

Hoàng Thượng Chí thích ý vội công tới mười hai chiêu thần công để lột chiếc mặt nạ của đối phương.

https://thuviensach.vn

Ba người cùng hợp sức trổ nhiều chiêu thế tuyệt kỹ múa lượng vây chặt đối phướng.

Quả nhiên thân pháp của bà bịt mặt tuy lòng nhưng không thể nào tẩu thoát được.

Còn Hoàng Thượng Chí cũng thất vọng, vì không cách nào giật được chiếc khăn che mặt của bà ta.

Đột nhiên, bà bịt mặt lạnh lùng, gọi:

- Con! May là con vào Tử Vong Cốc, mà được bình an!

Hoàng Thượng Chí giật mình, đáp lời:

- Kính tạ ơn tiền bối lo lắng cho vãn bối!

Miệng chàng đáp lễ, nhưng đôi mắt thìn nhìn sững từng cử chỉ của đối phương.

Chàng cảm thấy thân hình người tự xưng là người bí mật của Thất Hồn Nhân như rất quen thuộc, như chàng đã gặp đâu một lần.

Đang lúc Hoàng Thượng Chí đứng nhìn sững sàng, đầu óc còn phân vân, thắc mắc, bất ngờ khuỷu tay mặt nhức buốt lên, làm chàng giật nẩy người như bị chạm một luồng điện.

Chàng vừa trấn tĩnh lại, thì thấy bà bịt mặt đã giải huyệt cho chàng. Chính cánh tay mặt chàng trước kia đã bị Quỉ Bảo Chủ Nhân dùng thủ pháp tuyệt kỹ điểm huyệt, nhưng khi này chàng chưa có cách gì giải được.

Những điều thắc mắc trong đầu óc, chàng chưa giải nổi, giờ đây lại được đối phương chiếu cố đến vết thương, chàng quá ngạc nhiên tự hỏi:

https://thuviensach.vn

- Người này là ai? Vì sao lại biết mình bị môn điểm huyệt của Quỉ Bảo?

...

Bà bịt mặt giải huyệt độc cho chàng xong, giả vờ hỏi sang chuyện khác:

- À! Hai quái nhân đi với con đó là ai vậy?

Hoàng Thượng Chí ngơ ngác nhìn sang Hắc Bạch Song Yêu, rồi đáp:

- Đó là môn hạ của vãn bối!

- Nói sao? Hai người này là môn hạ của con ư?

- Phải!

- Chứ không phải theo lời truyền trên võ...

- Đúng! Hai môn hạ của vãn bối là Hắc Bạch Song Yêu!

Bà bịt mặt bất giác đôi mắt nẩy lửa, và giật mình bước lui lại năm bước.

Bà kinh sợ vì bốn tiếng Hắc Bạch Song Yêu không ngờ mấy chục năm trước đây, cái tên Hắc Bạch Song Yêu đã thường sát hại nhiều võ lâm trên giang hồ, mà nay lại là môn hạ của Hoàng Thượng Chí!

Bà bịt mặt không thể tin được, liền hỏi lại:

- Chúng nó là môn hạ của con sao?

Hoàng Thượng Chí mỉm cười, nói:

- Phải! Chính chúng nó đã tự nguyện làm môn hạ vãn bối!

- À! Công lực của con đã hồi phục nhiều chưa?

- Khỏe nhiều!

https://thuviensach.vn

- Nhưng hiện giờ con không thể ra miệng cốc này được!

Thượng Chí lấy làm lạ, gằn giọng hỏi:

- Vì sao?

- Thiên Tề Giáo quyết bắt con cho được chúng nó mới an tâm.

- Thì chúng nó cố thủ ở miệng cốc chứ gì?

- Đúng thế!

Mặt Thượng Chí đầy sát khí, chàng lãnh đạm, nói:

- Đó là chúng nó muốn chết!

- Con ơi! Sự thật không phải dễ dàng như con nói đâu.

- Tại sao?

- Vì từ trong miệng cốc ra tới ngoài hơn một dặm đường, chúng nó đã chôn mấy vạn cân thuốc pháo...

Hoàng Thượng Chí mặt biến sắc, hỏi:

- Tiền bối vì chuyện này mà đến đây cho tôi hay?

- Không sai!

- Nhưng tiền bối làm sao lại biết xác đáng như vậy?

Bà bịt mặt lắc đầu, nói:

- Bây giờ không tiện giải thích được, mai sau con sẽ biết rõ.

Đầu óc chàng càng thêm thắc mắc hơn nữa:

https://thuviensach.vn

- Tại sao người bịt mặt này không phải là Thất Hồn Nhân? Mà lại biết mình vào Tử Vong Cốc này, và biết cả lúc mình trở ra, để kịp thời tới cản trở? Còn âm mưu sâu độc của Thiên Tề Giáo tại sao bà này cũng hiểu rõ như vậy?

Chàng hoài nghi vô cùng, châu mày hỏi:

- Những hành động của Thiên Tề Giáo như vậy, tiền bối thấy có đúng không?

- Điều đó rất dễ hiểu! Vì chúng nó thấy con thường vào Quỉ Bảo. Hơn nữa con đã nhiều lần tới Liên Hoàn Thao giết hại đồ đệ của Thiên Tề Giáo không ít, khiến cho oai danh của họ bị sút kém trên võ lâm thêm vào đó con lại là người thừa kế phái Thiên Nam, nên Thiên Tề Giáo phải dùng mọi âm mưu thâm độc, để thủ tiêu con cho được chúng nó mới an tâm!

- Nhưng vãn bối thừa kế phái Thiên Nam, đâu có gì liên can với Thiên Tề Giáo? ...

- Vì Thiên Nam chủ nhân Ảo Ma Cung quy tựu về Thiên Tề Giáo, nên Ảo Ma Cung sắp lập thành Thiên Tề Giáo Thiên Nam phân giáo...

Hoàng Thượng Chí máu nóng sôi lên, hét lớn:

- Có chuyện như vậy sao?

Bà bịt mặt đảo mắt nhìn tứ phía, rồi nói:

- Ta có chuyện gắp cần phải đi ngay, còn con cũng phải tránh xa miệng cốc này, tìm đường khác mà ra, mau mau mới được!

Đột nhiên, có một âm thanh nghe rợn người phát ra:

- Đã muộn rồi!

https://thuviensach.vn

Bà bịt mặt rung động cả thân hình, vội bước lui lại ba bước.

Hoàng Thượng Chí bất giác cũng lạnh cả xương sống, vì công lực của chàng hiện nay mà có người tiến tới gần năm trượng, mà chàng không hay biết gì cả! Như thế đủ thấy võ công của người này, đến mức nào rồi.

Hắc Bạch Song Yêu liền thủ thế, chờ lệnh của Hoàng Thượng Chí.

Ai nấy đều trố mắt nhìn về phía có tiếng nói quái dị đó, thì thấy ba bóng người xuất hiện như những bóng ma. Người bịt mặt đi đầu là Thiên Tề Giáo Chủ, còn hai lão già áo đen theo sau là Nhật Nguyệt Tinh Thìn và Sản Điền Thủ Tây Môn Lôi.

Hoàng Thượng Chí thấy rõ địch thủ mặt đầy sát khí, liền vận nội công vào đơn điền.

Bà bịt mặt bước gần bên Thượng Chí, nói nhỏ:

- Người bịt mặt đi trước đó, là Thiên Tề Sứ Giả, thường gọi là Thiên Thủ Ma Vương Đặng Siêu. Nay nó đã giả làm Giáo Chủ, nên cả ba người ấy, con không được bỏ qua người nào cả, bằng sơ suất là hậu quả sẽ nguy hại vô cùng!

Hoàng Thượng Chí gật đầu.

Thiên Thủ Ma Vương Đặng Siêu nhìn chòng chọc theo từng cử chỉ của bà bịt mặt, rồi cất giọng cười khiến mọi người rởn tóc gáy. Hắn lại hằn học nói:

- Hừ! Ta không ngờ nàng là...

Hoàng Thượng Chí lại càng kinh ngạc hơn, tự nghĩ:

- Ối! Té ra người đàn bà bịt mặt này, cũng là người trong Thiên Tề Giáo chăng?

https://thuviensach.vn

Bà bịt mặt liền ngắt ngang lời Đặng Siêu, hét lớn:

- Hãy câm ngay!

Bà ta ám mất tiếng của đối phương rồi quay lại phía Hoàng Thượng Chí, nói:

- Con nhớ đừng để chúng nó sống sót một đứa nào, ta sẽ sẵn sàng ám trợ giúp sức.

Vừa dứt lời, thì bà đã lắc mình chạy...

- Đi đâu!

Tiếng thét của Thiên Thủ Ma Vương Đặng Siêu rền vang như sấm sét.

Hoàng Thượng Chí hừ một tiếng, dùng thân pháp nhảy lẹ tới như tên rời ná. Chàng nghiêng mình đánh vào mặt Đặng Siêu một chưởng Tu Di Thần Công.

Chưởng này đánh ra như không có một chút công lực nào cả, nhưng bí quyết tìm lực mạnh lạ thường, làm cho đối thủ không thể ngờ được.

Bùng một tiếng, thân hình Thượng Chí lượng nhanh như điện chớp, còn Thiên Thủ Ma Vương Đặng Siêu bị chấn động lộn nhào ra phía sau hơn tám thước.

Lúc này, thì bà bịt mặt cũng biến mất dạng.

Hiểu quả của chưởng này, khiến cho hai lão già áo đen sợ khiếp, đến nỗi kêu không ra tiếng, mặt mày xám ngắt, đứng chết điếng như hai tượng gỗ.

Vì môn võ công này, chúng chưa thấy bao giờ, hơn nữa, với công lực Đặng Siêu chưa cao nhất trong Thiên Tề Sứ Giả mới bị đối phương đánh một chưởng nhẹ mà văng ra xa như vậy thực là điều không tưởng tượng.

https://thuviensach.vn

Mắt của Hoàng Thượng Chí đăm đăm nhìn như hai luồng hào quang bắn tới chói vào mặt đối phương, còn vẻ mặt chàng thì đầy sát khí.

Người bịt mặt lảo đảo đứng thẳng lại, liếc mắt nhìn Hắc Bạch Song Yêu, rồi lạnh lùng nói:

- Lãnh Diện Nhân! Hôm nay dù mày có mọc cánh cũng không thể thoát được!

Thượng Chí hừ một tiếng nói:

- Ta nghe lời nói của ngươi không nhỏ, vậy ngươi xưng tên ta coi thử nào?

- Thiên Tề Giáo Chủ!

- Ha! Ha...

- Tiểu tử! Tại sao mày cười?

- Ngươi là Thiên Tề Giáo Chủ à?

- Không sai!

- Ha! Ha, Ha... Ngươi đừng hòng giả mạo nữa! Hãy mau lột cái mặt nạ đi!

Người bịt mặt giật mình, lui hai bước, lớn tiếng nói:

- Lãnh Diện Nhân! Mày tưởng lầm bổn Giáo Chủ là...

- Hừ! Có gì mà lầm, ta biết cái bản mặt thật của ngươi là Thiên Thủ Ma Vương Đặng Siêu từ lâu rồi!

Thiên Thủ Ma Vương Đặng Siêu hết hồn, không ngờ đối phương lại nói đúng tên của hắn! Còn hai lão áo đen của Thiên Tề Sứ Giả kia, còn đang

https://thuviensach.vn

khủng khiếp, giờ lại nghe Hoàng Thượng Chí nói như vậy nữa, làm cho mặt chúng càng biến sắc hơn.

Bọn Thiên Tề Sứ Giả đang đứng ngơ ngác, Hắc Bạch Song Yêu đã lẹ làng tiến tới hơn hai trượng.

Những bí mật của Thiên Thủ Ma Vương Đặng Siêu đã bị tiết lộ, nên hắn từ sự kinh ngạc đổi sang cơn giận dữ. Máu trong người như muốn chảy lộn ngược vậy. Hắn liền tự đưa tay lột chiếc khăn che mặt ra, để lộ một bộ mặt quái dị như ma quỷ, rồi gằn giọng nói:

- Lãnh Diện Nhân! Té ra cái con đàn bà lăng loàn kia, đã nói với mày về chuyện của lão phu. Hà... Hà... Hà...

Hoàng Thượng Chí kính mến bà lão bịt mặt vì chàng cho là người bí mật của Thất Hồn Nhân, nên khi nghe Đặng Siêu tỏ lời khinh miệt, chàng nghiến răng, hét lớn:

- Ngươi câm miệng ngay! Đặng Siêu! Nơi này là mồ chôn của bọn chúng bây đây!

Thiên Thủ Ma Vương Đặng Siêu bất giác máu nóng cuồn cuộn dâng lên nóng như lửa đột lão thét lớn:

- Thằng nhãi ranh kia! Mày đã tới số rồi mà còn phách lối!

Hoàng Thượng Chí đưa tay, ra lệnh cho Hắc Bạch Song Yêu:

- Hãy cho hai lão áo đen kia về chín suối lập tức!

Song Yêu cung kính tuân lệnh.

Chỉ trong chớp mắt, thì Hắc Bạch Song Yêu đã phi thân tới chợp lấy hai lão Thiên Tề Sứ Giả. Hắc Yêu đánh với Sản Điền Thủ Tây Môn Lôi, Bạch Yêu công tới Nhật Nguyệt Tinh Thìn.

https://thuviensach.vn

Còn Hoàng Thượng Chí thì nói với giọng rất lãnh đạm:

- Đặng Siêu! Cái mặt nạ giả danh của ngươi mất rồi, thì còn gì đâu mà độ mạng cho ngươi?

Dứt lời, chàng tiến nhanh tới.

Lúc này, thì hai cặp bên kia đã mở trận đấu nhau rất ác liệt.

Hắc Bạch Song Yêu đã lừng danh mấy mươi năm về trước, nên hiện giờ ai nghe đến Hắc Bạch Song Yêu cũng phá lạnh người thế mà hi người kia dám ngang nhiên giao đấu. Như thế đủ thấy rõ công lực của hai dị nhân này đến mức nào rồi.

Hai lão áo đen của Thiên Tề Sứ Giả cũng liệt vào hạng cao thủ siêu quần hiếm có, nên khi này trên giang hồ khó kiếm được địch thủ.

Giờ đây hai bên đều là kẽ có võ công siêu việt mà lại diễn ra trận đấu thì việc sanh tử thật khó mà lường trước được.

Thiên Thủ Ma Vương Đặng Siêu giả thân làm Thiên Tề Giáo Chủ, nên công lực của lão chỉ kém hơn Giáo Chủ thôi. Khi Hoàng Thượng Chí chạy vào Liên Hoàn Thao cứu Ngô Tiểu My thì hai bên đã giao đấu nhau một trận rồi.

Lúc đó Hoàng Thượng Chí, và Ngô Tiểu My hợp sức lại mà cũng không phải là địch thủ của Đặng Siêu, nên hiện giờ lão thấy việc lấy mạng Hoàng Thượng Chí dễ như trở bàn tay. Thực ra lão chỉ lo sợ cặp quái nhân, đã mấy mươi năm nay không thấy xuất hiện trên giang hồ là Hắc Bạch Song Yêu mà thôi.

Trong lúc lo nghĩ Đặng Siêu lại thấy hai người miễn cưỡng đấu được với Hắc Bạch Song Yêu nên lão cảm thấy đắc ý, quắc mắt nhìn Hoàng Thượng Chí cười hề hề, hỏi:

https://thuviensach.vn

- Lãnh Diện Nhân! Mày muốn tiếp nhận thân thế của Ma Trung Chi Ma ư?

Hoàng Thượng Chí dừng bước, cười ngạo nghễ, đáp:

- Đặng Siêu! Nếu Thiên Tề Giáo Chủ còn núp bóng, chưa ra mặt thì chỉ có cách tìm người khác thế cho ngươi, chứ hôm nay ngươi không còn sống nữa!

Tiếng nói vừa dứt, chàng đã công ra ba chưởng, nhanh như điện chớp.

Ba chưởng Thượng Chí mới đánh ra như không nghe một tiếng động nhẹ, nhưng trong đó hàm chứa hết chiêu thế tuyệt kỹ của Tu Di Thần Công, tìm lực mạnh đến khiếp người.

Thiên Thủ Ma Vương Đặng Siêu thất kinh, vội vận hết nội lực, tung song chưởng đỡ...

Đùng! Đùng! Đùng ba tiếng phát ra như trời long núi lở, Thiên Thủ Ma Vương Đặng Siêu bị chấn động, nhảy lên rớt xuống mấy lượt, thì đã lui lại hơn năm trượng.

Đặng Siêu quá kinh ngạc trước công lực của đối phương. Không ngờ chỉ trong thời gian ngắn mà đối phương tiến bộ đến mức đó. Trước đây mấy tháng, một mình lão đánh cả Hoàng Thượng Chí và Ngô Tiểu My ở Liên Hoàn Thao rất dễ dàng. Võ công của lão siêu việt như thế nên được giang hồ gọi là Thiên Thủ Ma Vương.

Máu nóng trong người lão như cuồn cuộn sôi lên, lão liền vận hết nội lực về đơn điền, rồi phi thân tới như một con hổ đói gặp mồi. Chỉ trong chớp mắt Đặng Siêu công ra bốn mươi tám chiêu, áp đảo Hoàng Thượng Chí.

https://thuviensach.vn

Bốn mươi tám chiêu này có thể biến hóa ra hàng mấy trăm chiêu như mấy trăm bàn tay múc động, chia nhau công vào các huyệt trọng khắp thân thể của đối phương.

Chiêu nào cũng kèm theo công lực mạnh có thể làm vỡ bia nát đá.

Quang cảnh trở nên náo loạn như một trận bão táp mưa sa cây cối chung quanh đều bị xiên gốc, gãy nhánh, lá rụng, cát bụi cuốn vút lên không.

Hoàng Thượng Chí cũng phải giật mình, vì chàng đã liên tiếp công bốn chưởng trong Tu Di Thần Công, nhưng địch đã không bị thương mà còn kích lại đến bốn mươi tám chiêu công lực mạnh như dời non lấy bể.

Chàng vội dùng thế Ma Ma Chưởng Pháp giữ khắp thân thể.

Nghe Đùng một tiếng chấn động khắp núi rừng, Hoàng Thượng Chí bị một luồng chưởng phong đập vào vai. Chàng chuệnh choạng lui lại ba bước.

Tiếp đến hừ một tiếng, thì Đặng Siêu cũng lộn nhào ra sau hơn hai trượng.

Tuy Đặng Siêu đánh trúng Hoàng Thượng Chí một chưởng, nhưng gặp sức cản của thế Tu Di Thần Công quá mạnh, nên cánh tay lão đau buốt lên như bị gãy, máu trong người lão như chảy lộn ngược. Khiến lão ù tai nhức óc, cô gượng lắm mới đứng dậy thở phào như trâu cày trưa.

Sản Điền Thủ Tây Môn Lôi thì đang gắng sức thủ thế, dưới thần pháp quái dị của Hắc Yêu, như chờ cái chết trong giây khắc nữa!

Còn lão áo đen Thiên Tề Sứ Giả kia đấu với Bạch Yêu thì công lực vẫn tương đương, thật khó phân thắng bại.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí nhờ có Thần Công Hộ Thân nên chưởng phong của đối phương không thể đả thương chàng được. Còn Đặng Siêu may có công lực rất thâm hậu, nếu không đã bị tan xác dưới chưởng của Hoàng Thượng Chí rồi, đừng nói đến việc đánh trúng chàng nữa.

Đặng Siêu tự cho trong thiên hạ chỉ có chừng vài người có thể là địch thủ của lão thôi. Không ngờ đấu liên tiếp ba hiệp, đều bị thất thế dưới tay một thằng nhỏ không đầy hai mươi tuổi! Lão cảm thấy tức giận vô cùng, mặt lão đã quái dị lại thêm thức khí nổi lên, càng làm tăng vẻ hung hăng hơn nữa.

Lão hét lên một tiếng, nhảy xổ tới công ra những chiêu thế ác độc nhất, nếu trúng đối phương có thể tan xương nát thịt ngay. Hoàng Thượng Chí liền dùng thế Ma Ma Chưởng Pháp tấn công ngược lại. Lúc này, chỉ thấy cát bụi bay mịt mù, cùng với những luồng chưởng phong xẹt qua lại loang loáng như ánh điện chớp nhoáng.

Bỗng một tiếng rú nổi lên rất thảm khốc. Một bóng người từ trên không rơi xuống thịch một tiếng, té ra Sản Điền Thủ Tây Môn Lôi đã bị Hắc Yêu đánh văng lên cao hơn ba trượng, rồi rơi xuống biến thành một cục thịt trộn lẫn xương nát ngầu, máu phun tung tóe.

Còn lão áo đen Thiên Tề Sứ Giả kia, thấy vậy cũng kinh hồn, chiêu thế bị chậm lại...

Tiếng hét thảm thiết của Tây Môn Lôi vừa dứt, thì Bạch Yêu đã dùng thế hổ chụp mồi vồ vào vai Nhật Nguyệt Tinh Thìn một cái, cả áo lẫn thịt tuốt một đường dài hơn nửa thước, máu tươi tuôn chảy ra như suối.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 64

Nợ Tình

Bạch Yêu thừa thế, đánh tiếp vào địch thủ ba chưởng.

Ba chưởng phong Bạch Yêu vừa đánh ra, thì lão áo đen Thiên Tề Sứ Giả nhào lăn xuống đất, hộc máu chết tức khắc, không kịp than một tiếng!

Thiên Thủ Ma Vương Đặng Siêu thất kinh, vì thấy hai đồng bọn đều chết hết. Lão vội bửa tiếp mấy chưởng cho Hoàng Thượng Chí không thể công tới được, rồi xoay mình bỏ chạy...

Hoàng Thượng Chí hét lớn:

- Đặng Siêu! Ngươi hãy để mạng lại, không được tẩu thoát!

Dứt lời, thì Hoàng Thượng Chí phi thân tới, chận trước mặt địch thủ đánh liên tiếp ra ba chưởng.

Thiên Thủ Ma Vương Đặng Siêu thấy thế nguy, nên phải liều sanh tử. Lão vận hết toàn lực đánh trả lại đối phương.

Lúc này, Hắc Bạch Song Yêu đã làm tròn bổn phận, nên đứng nhìn sững sàng. Vì chính Song Yêu đã từng giết nhiều cao thủ trên võ lâm chết không kịp trở tay, nhưng ít khi thấy những võ công tuyệt kỹ như trận đấu của Thượng Chí và Đặng Siêu. Song Yêu thấy thế thầm khen phục.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí từ lúc giao đấu tới giờ, chàng chưa dùng hết toàn lực. Vì câu nói của bà bịt mặt, cứ lởn vởn trong đầu óc chàng:

"Nếu để chúng trốn thoát một người, thì hậu quả rất nguy hại!".

Chàng cứ lo nghĩ, nên không ngớt để ý đến Hắc Bạch Song Yêu đánh với địch thủ bên kia. Bây giờ chàng thấy Song Yêu đã hoàn thành sứ mệnh, nên không còn bị tâm trí chi phối nữa.

Hoàng Thượng Chí vận thêm nội lực, dùng thế Ma Ma Chưởng Pháp công tới năm chưởng.

Thiên Thủ Ma Vương Đặng Siêu mồ hôi trán chảy ướt đẫm như tắm, tay chân lính quýnh, chiêu thế đánh đỡ chậm lại, công lực mất gần một nửa.

Nghe bùng một tiếng, và kèm theo một tiếng hự, Thiên Thủ Ma Vương Đặng Siêu văng ra xa hơn tám thước, miệng trào ra mấy bụm máu tươi. Thân hình lão xiểng liểng muốn té xỉu.

Hoàng Thượng Chí thấy Đặng Siêu bị thương, nên không công tới nữa. Chàng cười lạnh lùng, nói:

- Lão họ Đặng! Ta muốn cho ngươi chết mà không oán hận! Nên ta để ngươi được chết dưới môn pháp đệ nhất của ta mà bọn Thiên Tề Sứ Giả đã thầm mơ ước là Tu Di Thần Công!

Thiên Thủ Ma Vương Đặng Siêu giật nẩy người lên, hô to:

- Tu Di Thần Công!

Tiếng gào thét của Đặng Siêu chứa đầy kinh hãi, và giận dữ. Lão vận hết sức tàn, dùng thế Quang Thạch Hỏa nhảy vọt tới.

Hoàng Thượng Chí liền dương song chưởng Tu Di Thần Công kích mạnh ra.

https://thuviensach.vn

Nghe bùng một tiếng, Thiên Thủ Ma Vương Đặng Siêu, bay bổng lên không cao hơn bốn trượng, thân hình lộn nhào mấy vòng, rồi rơi thịch xuống đất chết tươi, không kịp than một tiếng!

Hắc Bạch Song Yêu trố mắt nhìn, miệng chắc lưỡi không ngớt. Vì hai quái nhân này tự nghĩ:

- Nếu mình mà cùng liên thủ với nhau, cũng không phải là đối thủ của Thiên Thủ Ma Vương Đặng Siêu!

Ba người còn đứng sững lửng, chưa kịp nói với nhau lời nào thì đã nghe:

- Con! Con đã luyện thành Tu Di Thần Công rồi đấy!

Tiếng nói vừa dứt, thì Thất Hồn Nhân đã xuất hiện trước mặt ba người.

Hoàng Thượng Chí cúi đầu đáp lễ:

- Tiền bối! Tiền bối đoán đúng!

- Nay con đã hạ sát được ngôi đệ nhất của Thiên Tề Sứ Giả, thì công lực của con đã đủ ngạo thị trên giang hồ rồi!

Thượng Chí nghe lời khen của Thất Hồn Nhân, lòng chàng vừa mừng vừa lo, hỏi:

- Tiền bối! Nhưng công lực này sánh với Thiên Tề Giáo Chủ thì sao?

- Ồ! Như thế này thì chắc con đã có phần hơn nó!

- Có phần hơn à?

- Phải! Hiện bây giờ có thể đoán như vậy.

Hoàng Thượng Chí lòng cảm thấy nghi ngờ:

https://thuviensach.vn

- Mình đã luyện thành Tu Di Thần Công, nhưng theo lời nói của Thất Hồn Nhân thì hình như còn lưỡng lự như chưa chắc đã hơn Thiên Tề Giáo Chủ! Điều này cũng đủ cho mình thấy rõ công lực của Thiên Tề Giáo Chủ tuyệt kỹ đến mức nào? ...

Dòng nhiệt huyết trong người Thượng Chí đã cuồn cuộn, lửa hận thù nung nấu từ lâu, giờ được dịp bộc phát. Chàng đứng sững răng cắn chặt, đôi mắt căm hờn nhìn vào thâm cốc một hồi lâu rồi xoay mình qua Thất Hồn Nhân, nói:

- Được! Giờ để tôi đi tính cái nợ này!

- Con khỏi đi tìm nó, mà nó lại tìm đến con!

- Thiên Tề Giáo có bao nhiêu sứ giả?

- Mười người!

- Nhưng hiện giờ thì...

- Vừa rồi chết ba người, thêm một người chết tại Sanh Tử Giới và cách đây không bao lâu chết một tên Huyết Sọ giả. Như thế là bọn chúng đã thiệt mạng năm người, nay trong giáo đường chỉ còn có năm người!

- Chúng nó công lực cũng như nhau?

- Không phải như nhau, mà còn tuyệt kỹ hơn nữa, vì Thiên Tề Giáo Chủ đã từng tới nơi đây nhưng con ở trong Tử Vong Cốc lâu chưa trở ra, nên nó bố trí gài thuốc pháo xong, rồi trở về giáo đường. Nếu nó còn ở lại đây gặp con thì cái sống chết hôm nay khó tưởng được!

Hoàng Thượng Chí cương quyết nói:

- Chưa chắc!

https://thuviensach.vn

- Nhưng hiện giờ con là Chưởng Môn phái Thiên Nam, vả lại đại thù chưa báo, nên đối với điều này con phải cẩn thận là hơn, không được liều như vậy. Con nhớ rằng võ học sâu như biển cả, thế gian rộng mênh mông thì không có một cái gì tuyệt đối được.

Vậy con chớ nên tự đắc lắm.

Hoàng Thượng Chí hết sức kính trọng nói:

- Lời dạy của tiền bối thật như vàng ngọc, vãn bối xin ghi sâu vào lòng!

- Giờ con phải mau mau ra khỏi cốc, nếu chậm một khắc sợ sanh biến!

- Ủa! Không phải tiền bối đã phái người cho vãn bối biết là trước miệng cốc bọn chúng đã gài mấy vạn cân thuốc pháo sao?

- Đúng, nhưng hiện nay ba đứa đó con đã giết chết rồi, không có gì đáng lo. Vậy giờ đây con ẩn thân vào rừng cây tránh khỏi mắt bọn chúng. Tuy không khỏi bị chúng nó phát giác, nhưng lúc ấy thì con có thể vượt nhanh qua khỏi. Thôi ta cần phải tránh nơi đây lập tức, con đi đi!

Dứt lời, Thất Hồn Nhân chớp mình ẩn vào rừng.

Hoàng Thượng Chí đứng im lặng, nhìn theo bóng Thất Hồn Nhân biến mấn.

Chàng thở một hơi dài, nói thầm:

- Mình mang ơn của người như núi non biển cả, mình là Hoàng Thượng Chí biết đến lúc nào đền được ơn này!

Chàng đứng sững một lát, rồi đưa tay ra lệnh Hắc Bạch Song Yêu.

Tay vừa vẫy ra, thân hình chàng vút nhanh vào rừng, lượn qua kẹt cây, cách đá.

https://thuviensach.vn

Hắc Bạch Song Yêu cũng lặng lẽ phi thân theo sát bên Hoàng Thượng Chí.

Tuy rừng cây dày, là rậm, nhưng phép phi thân của ba người lẹ làng mà không nghe một tiếng động nhẹ. Chỉ trong chớp mắt, miệng cốc đã lộ trước mắt, cách chừng năm chục trượng.

Hoàng Thượng Chí dừng bước nói với Hắc Bạch Song Yêu:

- Phải dùng thượng thặng khinh công thoát nhanh!

Song Yêu gật đầu.

Ba bóng người bay vút ra miệng cốc nhanh như ba mũi tên rời ná.

Tức khắc trên không vọng xuống một tiếng huýt gió, lảnh lót khắp miệng cốc.

Tiếp đến muôn ngàn tiếng bùng, bùng, bùng... ...

Rúng động khắp núi rừng, những tia lửa xẹt ra sáng cả một góc trời, khói đen ngùn ngụt bay vút lên không, cây trốc gốc, đá bể ngã xuống đất, cát bụi cuồn cuộn ngất trời! ...

Thuốc pháo nổ làm long trời vỡ núi, nhưng ba người Hoàng Thượng Chí đã tránh khỏi được nữa bước. Nếu chậm không đầy giây khắc thì thân xác ba người này, ắt không còn một mảnh thịt vụn!

Khói tan bụi hết, nhìn lại miệng cốc thì đã bị cháy tiêu tan cả, chỉ còn trơ trọi những gốc cây, đá vỡ nằm ngổn ngang dưới xác tro tàn, bụi phủ, thật là một cảnh tàn phá rùng rợn chưa từng thấy!

Hoàng Thượng Chí và Hắc Bạch Song Yêu nhìn nhau một cái, rồi thở ra những hơi dài thườn thượt, vừa kinh hồn vừa mừng rỡ. Nếu không nhờ

https://thuviensach.vn

Thất Hồn Nhân báo trước, thì giờ này ba người đã biến thành những xác ma không có mồ chôn.

Hắc Yêu thấy âm mưu thâm độc của Thiên Tề Giáo, mà máu nóng trong người phát sôi lên, đôi mắt căm hờn nhìn vào miệng cốc, hàm răng cắn chặt. Một hồi lâu, Hắc Yêu quay qua Hoàng Thượng Chí, nói:

- Thưa chưởng môn! Món nợ này chưởng môn cho phép...

Hoàng Thượng Chí đưa tay cản Hắc Yêu, nói:

- Không phải chỉ món nợ này, mà hiện giờ còn nhiều huyết thù quan trọng hơn, vậy chúng ta cần phải đi gấp!

Bạch Yêu quắc mắt nhìn vào miệng cốc, lạnh lùng nói:

- Xin chưởng môn cho biết, những đứa hành động độc ác vừa rồi phải xử trị ra sao?

- Ồ! Cái tội này do người cầm đầu, chứ còn mấy đứa bộ hạ đó không đáng cho mình ra tay! Thôi nên bỏ qua bọn nó đi!

Hoàng Thượng Chí dẫn đầu, Hắc Bạch Song Yêu theo sau. Ba người phi nhanh trên lộ lớn, hướng về Quỉ Bảo...

Lúc này Hoàng Thượng Chí luyện thành Tu Di Thần Công. Chàng muốn gấp thực hiện các điều trọng trách của những vị tiền bối di truyền:

"Đó là việc báo thù"! ...

Không muốn để thiên hạ kinh ngạc, nên Hắc Bạch Song Yêu đeo lên một cái mặt nạ màu đen.

Đến trưa ngày thứ hai, đường lộ đã giáp một con sông lớn. Ba người theo bờ sông đi ngược lên.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí và Song Yêu lướt gió, băng ngàn đi ngược theo dòng sông uốn khúc quanh co, thoăn thoắt hơn năm trăm dặm đường, cách Quỉ Bảo không bao xa.

Một đám tre già cằn cỗi, vậy quanh miếng đất gạch ngói hoang tàn, đã bị nhiều lớp rong rêu phủ kín. Đây chính là di tích của Thính Đào Tiểu Trúc.

Hoàng Thượng Chí dừng bước, đứng nhìn sững về phía nền nhà hoang phế lâu năm. Đầu óc chàng liền quay cuồng lại trong cuốn phim dĩ vãng:

- Lúc mình bước vào Quỉ Bảo, bị Quỉ Bảo Chủ Nhân đẩy rớt xuống dưới vực thẳm, nhờ Ngô Tiểu My cứu mình mới thoát khỏi, chính tại nơi Thính Đào Tiểu Trúc, mà cũng Thính Đào Tiểu Trúc đây, đã bị Thiên Tề Giáo phá hủy!

Hình bóng thanh lệ tuyệt tục của Ngô Tiểu My liền hiện rõ trong đầu óc chàng.

Ngô Tiểu My đối với Hoàng Thượng Chí là nhất kiếm chung tình. Cũng vì thế nàng đã bao lần quên những e lệ của người thiếu nữ mà tỏ tình yêu với chàng.

Nhưng đối với mối tình yêu của nàng, chàng không hề đáp ứng lại một chút cảm tình. Thực ra, cũng không phải chàng không yêu nàng, mà chỉ vì lòng chàng từ thuở bé tới giờ, đã có cái thù hận đàn bà.

Bất giác chàng nhớ lại từ lúc được Ngô Tiểu My cứu lên, cho đến khi quen biết nhau, và đến Họa Hổ Sơn Trang thì tình thân thiết lại đoạn tuyệt. Những việc oái oăm này khiến lòng chàng ảo não.

Bây giờ, chàng tự cảm thấy chàng phụ lòng Ngô Tiểu My nhiều lắm! Nhưng nàng đã đi mắt rồi! Có lẽ đời này chàng không có thể gặp được nàng nữa!

https://thuviensach.vn

Bao nhiêu điều đó khiến chàng khổ tâm, tự hỏi:

- Có lẽ nào ta lại hủy hại cả cái tiền đồ của một thiếu nữ? Ta có trách nhiệm không?

Hoàng Thượng Chí phụ bạc Ngô Tiểu My, rồi lại có những lúc ân hận.

Điều làm cho Thượng Chí phải khổ tâm chính là mẹ chàng Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh. Bà ta đã làm cho toàn gia bị gặp thảm họa. Rồi bà lại không kể gì đến gia thù, mà trở thành phu nhân của Thiên Tề Giáo Chủ, thì làm sao chàng không ghét đàn bà được!

Nhưng sau này chàng lại mang ơn những người đàn bà, như Thất Hồn Nhân, Hữu Tâm Nhân, Ngô Tiểu My, và Đông Phương Huệ. Bao nhiêu hình của các vị ân nhân đó, như muốn xóa mờ lòng thù hận đàn bà trong người chàng, và gợi lên mối tình cảm của con người đã bị đè ép lâu nay, mà hiện giờ chàng phải đau khổ.

Bất giác chàng như một kẻ mất trí! Chàng ngẩng đầu lên nhìn từng đợt sóng bạc xa xa dồn dập bủa vào ghềnh đá như những đám hoa tuyết rơi lã chã.

Một nền nhà hoang phế! Từng đợt sóng vỗ rào rạt! Máu nóng trong người Thượng Chí sôi lên nhưng chàng vẫn không tìm ra nguyên nhân, để phân tích được những cảm giác hiện tại!

Hắc Bạch Song Yêu đứng yên lặng sau lưng Thượng Chí, nhìn theo từng cử chỉ của chàng, nhưng cả hai không dám hỏi.

Bỗng nghe một tiếng thở dài như thở than thảm não từ trong đám tre sau miếng đất hoang phế vọng đến.

Hoàng Thượng Chí giật mình, từ trong cơn mơ tỉnh dậy. Chàng nhìn qua Hắc Bạch Song Yêu, nói:

https://thuviensach.vn

- Hai người ở đây chờ ta!

Dứt lời, chàng nhún mình một cái bay vút lên không, như một cái mống.

Chớp mắt, bóng chàng đã lướt vào đám tre có tiếng than thở đó.

Chỉ thấy một người trung niên, ăn mặc như một nho sĩ, chắp tay sau lưng đứng giữa rừng tre, xoay mắt nhìn dòng sông chảy. Hoàng Thượng Chí tim đập mạnh, vì thấy người này đúng là ông nội của Ngô Tiểu My, dị nhân Bất Lão Tiên Sinh trên võ lâm.

Hoàng Thượng Chí vừa đứng xuống, cách xa Bất Lão Tiên Sinh hơn năm trượng.

Tưởng ông ta không hay biết gì, nhưng ông đã cắt tiếng hỏi:

- Người tới đó, có phải là chưởng môn Thiên Nam Hoàng thiếu hiệp không?

Hoàng Thượng Chí quá ngạc nhiên, vì chàng phi thân đến rất nhẹ nhàng, và còn cách xa năm trượng. Ông ta cũng chưa xoay lại nhìn chàng, mà lại biết được.

Chàng vội bước đến gần, thi lễ nói:

- Chính là vãn bối! Trong cách biệt tiền bối vẫn được bình an?

Bất Lão Tiên Sinh từ từ xoay mình lại, trầm giọng nói:

- Lão phu ẩn thân lâu nay, nhưng lòng chưa được trong tịnh hoàn toàn, nên phải trở lại giang hồ lần nữa. Không ngờ, lại bị cái nợ thế tục buộc mình mà chưa có thể trở về lâm tuyền?

Giọng nói lão mỗi lúc một buồn, còn vẻ mặt lão càng chứa nhiều đau khổ hơn.

https://thuviensach.vn

Thượng Chí quá cảm động, hỏi:

- Lão tiền bối bị chuyện gì buộc mình?

- Nợ tình của đứa cháu gái!

Mắt Thượng Chí như lóe lên những tia lửa, chàng cảm thấy như điều này có quan hệ tới chàng.

Chàng gượng lời, hỏi:

- Chuyện này lão tiền bối có thể cho vãn bối biết không?

Bất Lão Tiên Sinh ánh mắt sáng lên, nhìn từng cử chỉ của Hoàng Thượng Chí, rồi nói:

- Hoàng thiếu hiệp vui lòng giúp cho lão phu một việc, được không?

- Nếu việc đó vãn bối có thể làm, thì vãn bối không dám từ chối.

- Không! Việc này lão phu, biết Hoàng thiếu hiệp có thể giúp được!

- Xin tiền bối cứ dạy!

- Lão phu đã thề lâu rồi, là đời này không can thiệp đến ơn oán trên võ lâm nữa.

Không ngờ, vì bộ Thiên Đô Bí Lục làm cho con trai lão phu, là Ngô Do Đạo chết! Rồi Bát Nghĩa Bang bị tiêu diệt, thanh danh xóa nhòa giang hồ. Ta chỉ còn lại đứa cháu nội lão là Ngô Tiểu My!

Ba tiếng "Ngô Tiểu My", làm cho Hoàng Thượng Chí cảm thấy thẹn đỏ mặt.

Bất Lão Tiên Sinh nói tiếp:

https://thuviensach.vn

- Trong thời gian ngắn, lão phu đã gấp truyền thụ võ công cho Tiểu My, mục đích để cho cháu nó phục thù Bát Nghĩa Bang, ngờ...

Nói đến đây như quá đau lòng, lão nói không ra tiếng.

Thượng Chí vừa cảm động vừa khó chịu, vì chàng nghĩ rằng điều mà lão nhờ chàng giúp đỡ, chắc có liên can đến Ngô Tiểu My.

Mặt Bất Lão Tiên Sinh đổi sắc. Lão gượng lời nói:

- Việc này như không cần lão phu phải nói rõ, vậy Hoàng thiếu hiệp phải quyết định. Vì Tiểu My bị trong cảnh "Xuân tâm, Tác kén" không thể tự gỡ được, nên đã muốn cạo đầu đi tu, khiến cho lão phu không thể an tâm quy ẩn...

Những lời nói của lão tuy rất nhỏ nhẹ, nhưng Hoàng Thượng Chí nghe đến "cạo đầu đi tu" chẳng khác nào sét đánh vào tai. Chàng giật mình, hỏi:

- Cạo đầu xuất gia?

- Không sai!

- Việc này... việc này... vãn bối cảm thấy có lỗi nhiều!

- Hoàng thiếu hiệp không có lỗi gì cả. Vì tình yêu giữa gái và trai không thể miễn cưỡng được! Trước kia lão phu có chấp thuận lời khẩn cầu của Thất Hồn Nhân, là để cho Tiểu My được kết hôn với thiếu hiệp.

Tim của Thượng Chí như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Chàng tự hỏi:

- Thất Hồn Nhân đã nhiều lần cản trở không cho chàng giao du với Đông Phương Huệ, mà lại có nhã tâm tác thành cho Ngô Tiểu My, như vậy là có ý gì? Còn Thất Hồn Nhân là vị ân nhân của mình thôi, sao lại muốn làm chủ đời tư của mình? Thất Hồn Nhân là ai?

https://thuviensach.vn

Đôi mày Thượng Chí nhíu lại, mặt biến qua nhiều sắc thái.

Bất Lão Tiên Sinh thấp giọng, nói:

- Nên nay lão phu muốn nhừ Hoàng thiếu hiệp giúp giùm!

- Xin lão tiền bối chỉ rõ, may ra vãn bối có thể làm được!

- Muốn mở chuông phải cần đến người cột chuông. Theo ý lão phu thì việc gàn trở Tiểu My xuất gia chỉ có...

Hoàng Thượng Chí cảm thấy bối rối vô cùng, nghĩ thầm:

- Ngô Tiểu My vì tình yêu không toại, chán đời đi tu, chắc gì nàng nghe lời mình khuyên? Còn mình biết nói cách nào với nàng? Nhưng nếu mình có thể làm cho nàng hồi tâm chuyển ý, trở về phụ nghiệp Bác Nghĩ Bang, thì mình chuộc được cái lỗi phụ nàng?

Chàng nghĩ đến đây, tỏ ý bằng lòng với trách nhiệm, nói:

- Vãn bối xin tận lực, làm theo lời chỉ bảo của tiền bối.

- Như vậy thì lão phu mang ơn nhiều lắm!

- Lão tiền bối biết Ngô cô nương hiện giờ ở đâu?

- Trước cửa Võ Trú Diêm ở Đại Hoan Sơn...

- Trước cửa Võ Trú Diêm?

- Đúng! Tiểu My muốn nhờ Đại Hoan Thần Ni cạo đầu. Nhưng lão phu đã nhờ Thần Ni không chấp thuận lời Tiểu My, cho nên hiện giờ cháu nội của lão phu bị cản lại ở ngoài cửa động. Nhưng Tiểu My cứ quyết tâm quỳ mãi trước cửa đó, đã ba ngày, ba đêm rồi!

https://thuviensach.vn

- Vãn bối đã từng nghe qua công lực thượng đẳng của Đại Hoan Thần Ni. Bà ta là một kỳ nhân thế ngoại. Trước đây một giáp tử, đã lấy được xâu chuỗi Phật Châu Lệnh làm rúng động cả võ lâm, hai đạo Hắc, Bạch không ai không khâm phục. Không ngờ hiện nay bà ta cũng còn trên thế gian?

- Phải! Chính bà ấy bây giờ ở trong Võ Trú Diêm, cách xung quanh Đại Hoan Sơn, mười dặm đường người trên võ lâm không ai dám tới!

- Như thế lần này vãn bối đi cách nào?

- Không khó! Với công lực của Hoàng thiếu hiệp thì tiến vào cửa Diêm rất dễ!

- Tiến vào rất dễ à?

- Đúng! Ngoài ra không còn cách nào hơn nữa. Còn Đại Hoan Thần Ni nghịch tính đến nỗi bất cận nhân tình, nhưng Hoàng thiếu hiệp cứ nhớ kỹ một điểm tiên lễ hậu binh nếu chưa đến lúc bất đắc dĩ, thì không nên ra tay.

Tánh hiếu kỳ của Hoàng Thượng Chí nổi lên. Chàng muốn tận mắt được thấy kiến thức của Thần Ni về võ công.

Chàng gật đầu đáp:

- Vãn bối xin tuân giáo huấn của tiền bối!

- Hoàng thiếu hiệp hiện đến đây có ý định...

- Đến báo thù Quỉ Bảo!

- Báo thủ Quỉ Bảo?

Tiếng Quỉ Bảo tình cờ chàng nhắc đến, và Bất Lão Tiên Sinh lại hỏi lại, làm cho ánh mắt sáng quắc như chứa đầy căm hận. Hoàng Thượng Chí cắn răng, nói:

https://thuviensach.vn

- Phải!

- Việc này...

- Sao? Lão tiền bối có điều gì chỉ dạy không?

- Điều này lão phu không tiện nói, để đến lúc đó Hoàng thiếu hiệp sẽ tự biết...

Hoàng Thượng Chí từ căm hận lại đổi sang ngạc nhiên, thắc mắc tự hỏi:

- Bất Lão Tiên Sinh không muốn nói, chẳng biết bên trong có gì rắc rối chăng?

Bất Lão Tiên Sinh lại nói tiếp:

- Việc này không thể trễ được, sợ xảy ra nguy biến. Vậy lão phu nhờ Hoàng thiếu hiệp vào trước Đại Hoan Sơn?

- Vãn bối xin thuận lời, nhưng từ đây tới Đại Hoan Sơn đi bằng cách nào? Và bao nhiêu lộ trình?

- Từ đây băng qua hướng Bắc, ngoài hai trăm dặm là tới Đại Hoan Sơn, ở giữa một đám núi cao, có một đỉnh núi chọc trời vách đá đứng sững, trơn tru không có một cây cỏ gì mọc cả, dễ tìm lắm. Hơn nữa với thân pháp của Hoàng thiếp hiệp, thì không cần đi theo đường lộ, chỉ từ đây nhắm thẳng ra hướng Bắc là đến được.

- Thôi vãn bối xin phép lên đường...

- Chậm một chút!

- Lão tiền bối cần dặn điều gì nữa?

https://thuviensach.vn

- Hai người mà đi theo Hoàng thiếu hiệp, có phải là Hắc Bạch Song Yêu không?

Hoàng Thượng Chí hết sức thầm phục kinh nghiệm và lối quan sát tinh vi của Bất Lão Tiên Sinh. Chàng gật đầu, đáp:

- Đúng!

- Song Yêu đối với Hoàng thiếu hiệp...

- Chúng nó đã quy vào phái Thiên Nam!

- Vậy thì ai nghĩ cho được!

Hoàng Thượng Chí thuật lại việc chàng cứu Song Yêu từ trong Tử Vong Cốc.

Bất Lão Tiên Sinh nghe xong, mới nói:

- Như vậy Hoàng thiếu hiệp đến Đại Hoan Sơn, có đêm Song Yêu theo không?

- Chúng có lẽ dĩ nhiên phải theo vãn bối!

- Nếu thế thì không tiện!

- Tại sao?

- Vì hành động ngang dọc quá khứ của Song Yêu, sợ làm cho Thần Ni không thể nhận lời được. Rất bất lợi...

- Được! Vãn bối có thể bảo Song Yêu đừng theo lên Đại Hoan Sơn!

- Như thế thì hay lắm!

- Vãn bối xin cáo từ!

https://thuviensach.vn

- Mọi sự lão phu đều tin ở tài của Hoàng thiếu hiệp đấy!

- Vãn bối sẽ đem tận lực mà làm!

- Nên nhớ kỹ là luôn luôn lấy lễ làm đầu, không được vội dùng võ lực!

- Vãn bối xin nhớ lời.

Chàng cúi đầu tạ lễ, rồi xoay mình, phi thân về chỗ Hắc Bạch Song Yêu đứng...

Vì việc ủy thác cấp bách của Bất Lão Tiên Sinh, chàng tạm đình chuyện tới Quỉ Bảo. Chàng thực hiện việc đến Đại Hoan Sơn, là vì lòng cảm tình muốn đền lại cái lỗi chàng đã phụ tình của Ngô Tiểu My trước kia.

Hoàng Thượng Chí vừa tới, thì Hắc Yêu liền hỏi:

- Chưởng môn nhân có thấy gì không?

- Có! Ta gặp một vị tiền bối võ lâm, và hiện giờ lão đã nhờ ta làm một việc.

- Làm một việc gì nữa?

- Bây giờ chúng ta phải đến gấp Võ Trú Diêm ở trên Đại Hoan Sơn.

Hắc Bạch Song Yêu mặt biến sắc.

Bạch Yêu kinh ngạc, hỏi:

- Đi Đại Hoan Sơn!

- Đúng vậy!

- Nơi mà Đại Hoan Thần Ni thanh tu đó phải không?

https://thuviensach.vn

- Không sai!

- Chưởng môn nhân có thù oán gì với Thần Ni sao?

- Không! Nhưng ngươi biết ta đến đó làm việc gì?

Bạch Yêu lắc đầu, nói:

- Việc này đệ tử... đệ tử không dám...

- Thôi, chúng ta đi!

Ba bóng người tung mạnh lên, phi thân về hướng Bắc, nhanh như ba làn khói xẹt.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 65

Đại Hoan Thần Ni

Hắc Bạch Song Yêu tuy mấy mươi năm về trước, cũng là hai nhân vật từng chọc trời khuấy nước trên giang hồ nhưng nghe nói tới Đại Hoan Thần Ni không hỏi giật mình.

Vì cách trước đây một giáp tử, hai quái nhân này đã len lỏi trong quần hùng, để đoạt xâu chuỗi Phật Châu Lệnh, nhưng khi ấy chuỗi Phật Châu Lệnh đã về tay Đại Hoan Thần Ni, và từ xưa nay không có một tay cao thủ nào dám bén mảng bước tới Đại Hoan Sơn.

Tuy Hắc Bạch Song Yêu lòng không ngớt lo việc Hoàng Thượng Chí đến Đại Hoan Sơn, nhưng Hoàng Thượng Chí là chưởng môn, mà hai quái nhân đã thề không bao giờ cải lời, nên không dám hỏi lại lý do gì cả, chỉ biết tuân lệnh.

Ba người này cứ nhắm thẳng hướng Bắc, dùng sức khinh công vượt suối băng ngàn, không cần theo đường lộ. Chỉ một giờ sau ba người đã vào một núi trùng trùng điệp điệp ở hướng Bắc, vượt qua mấy đỉnh cao chót vót.

Trước mắt ba người đã thấy lộ rõ một hòn núi chọc trời chung quanh bóng nhẵn như tường nhà không thấy một cây, cỏ gì mọc cả.

Hoàng Thượng Chí dừng bước, đưa tay chỉ đồi núi trọc lóc, nói với Hắc Bạch Song Yêu:

https://thuviensach.vn

- Đây có lẽ là chân núi Đại Hoan rồi.

Hắc Yêu liền hỏi:

- Chưởng môn nhân chưa đến nơi này lần nào sao?

- Chưa! Đây là lần đầu tiên!

- Đệ tử xưa kia đã từng qua lại nơi này, nên biết đích đây là núi Đại Hoan.

Bạch Yêu mặt hơi biến sắc, hỏi:

- Chưởng môn nhân tính đến đây làm gì?

- Ta kiếm một người!

- Kiếm người trong núi Đại Hoan à?

- Ừ.

- Chỉ vượt qua chân núi này chừng một dặm nữa, là tới vùng cấm địa của Thần Ni!

Từ xưa nay, trên võ lâm chưa ai dám đặt chân tới.

Hoàng Thượng Chí thấy vẽ sợ sệt của Song Yêu, nhưng thản nhiên hỏi:

- Các ngươi sợ à?

Hắc Yêu vội đáp:

- Đệ tử đã thề dù chết sống, cũng theo bên Chưởng môn nhân mãi, thì việc nguy hiểm đâu dám từ chối. Đệ tử nói như thế cốt để chưởng môn nhân đề phòng mà thôi.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí nhìn đồi trọc như xây bằng đá láng, cách chừng hai dặm.

Chàng nghiêm sắc mặt nói với Song Yêu!

- Các ngươi chờ tại đây, để một mình ta lên!

Hắc Bạch Song Yêu đều nói:

- Đệ tử không muốn rời khỏi chưởng môn! ...

- Vì việc này không thể để hai người đi theo được!

Bạch Yêu nói:

- Chưởng môn độc thân mạo hiểm, đệ tử không yên tâm!

- Đây không phải việc mạo hiểm, mà cũng chẳng phải là chuyện báo thù!

- Nhưng tính Đại Hoan Thần Ni kỳ quái lắm! Ai đã phạm đến vùng cấm địa của bà ta, thì thực khó lòng.

- Các ngươi cứ yêu tâm, ta đã biết luật lệ đến vùng cấm địa này rồi!

Hắc Yêu thành khẩn nói:

- Đệ tử xin theo và đứng đàng xa để đề phòng bất trắc kịp thời đối phó.

- Khỏi!

- Nhưng...

- Hai người chờ đợi tại đây! Bất luận gặp điều gì cản trở, cũng không nên ra tay.

https://thuviensach.vn

Đó là mệnh lệnh của ta!

Song Yêu cúi đầu tuân lệnh, không dám nói thêm lời nào nữa.

Hoàng Thượng Chí thấy lòng trung thành của hai đệ tử lấy làm thương hại, ôn tồn nói:

- Hai ngươi cứ yên tâm! Không có việc gì nguy hiểm xảy ra đâu!

Dứt lời, chàng liền tung mình phi tới đồi núi trọc...

Bề ngoài tuy chàng cố bình tĩnh, nhưng thâm tâm không khỏi lo sợ. Vì nơi chàng sắp đến là một cấm địa mà khách giang hồ đều không kẻ nào dám đặt chân đến.

Chàng đến đây là do cảm tình với Bất Lão Tiên Sinh, thật ra chàng không tin là chàng có thể dùng lời lẽ nói cho Ngô Tiểu My hồi tâm chuyển ý.

Theo lời Bất Lão Tiên Sinh, là nàng đã quỳ trước cửa chùa ba ngày, ba đêm, thế thì chứng tỏ nàng đã quyết tâm nương cửa Phật rồi...

Chân chàng thoăn thoắt tiến lên sườn núi. Đây đó đều là vách đá bóng nhẵn.

Chàng vượt lên đỉnh núi chừng mười hai trượng, thì thấy trên mô đá có một lão ni ngồi nghiêm trang như một thần tượng.

Máu trong người Thượng Chí như động lại, chàng dừng bước nghĩ thầm:

- Đây là Đại Hoan Thần Ni?

Chàng vội chắp tay tiến tới, lễ phép nói:

https://thuviensach.vn

- Xin hỏi Đại Sư có phải là Đại Hoan...

Người ấy ngắt lời:

- Bà là gia sư của tôi.

Tiếng nói tuy nhẹ nhàng, nhưng Thượng Chí nghe qua cảm thấy lạnh toát cả người, chứng tỏ công lực vị lão ni không phải tầm thường!

Thượng Chí cố trấn tĩnh, nói:

- Xin hỏi pháp hiệu?

Lão ni ấy không hề ngó chàng nửa mắt, chỉ ngồi yêu lặng, lạnh lùng nói:

- Người xuất gia, thì thông danh không được báo cho người tục trần biết!

- Nhưng tôi có việc xin cần gặp Thần Ni?

- Đã sáu mươi năm nay Đại Sư không muốn gặp ai cả!

Chàng bất giác hừ một tiếng, nghĩ thầm:

- Nếu Bất Lão Tiên Sinh không gặp Đại Hoan Thần Ni, thì làm sao lão biết Thần Ni cự tuyệt việc cắt tóc của Ngô Tiểu My? Vậy câu nói đã sáu mươi năm bà ta không muốn gặp người, thật rõ ràng dối trá!

Nhưng chàng nhớ lời dặn của Bất Lão Tiên Sinh, nên không dám tỏ vẻ giận dữ, ôn tồn nói:

- Tôi vâng lời ủy thác của một người tới quý tự tìm Thần Ni.

Vị lão ni vẫn ngồi yên như pho tượng, lạnh lùng nói:

https://thuviensach.vn

- Nơi đây từ sáu mươi năm hay, không có một người nào được đặt chân tới!

- Nhưng tôi đến đây vì kiếm một người?

- Đừng nói nhiều vô ích, thí chủ nên trở xuống núi lập tức!

- Người xuất gia là vị tha chứ không vị kỷ, tại sao lại đã bạc đãi người ngoài, còn ngăn cấm ranh giới hàng ngàn dặm nữa?

- Xin thí chủ rời khỏi nơi này lập tức!

Hoàng Thượng Chí lãnh đạm nói:

- Tôi đã mang sứ mệnh đến đây, thì đâu có thể ra về một cách dễ dàng như vậy?

- Nhưng thí chủ trở về còn hơn!

- Nếu tôi không về thì sao?

Đôi mày trắng của lão ni chau lại. Lão hừ một tiếng, nói:

- Bần ni suốt đời lần đầu tiên mới thấy ngươi là kẻ to gan dám đến thánh địa nói lời vô lễ như vậy?

Lòng tự ái nổi lên, Hoàng Thượng Chí cười nhạt, nói:

- Xin ông cho tôi lên gặp được người tôi muốn tìm, là tôi xuống núi ngay!

- Không được!

- Như vậy thì đừng trách tôi vô lễ?

- Thí chủ muốn làm gì?

https://thuviensach.vn

- Lên núi kiếm người!

- Lẽ nào buộc bần đạo phải ra tay mời thí chủ xuống núi.

- Tôi chỉ tiến, chứ không lui!

- Ồ! Vậy thí chủ cứ xông lên xem nào?

- Ồ! Thế thì chúng ta phải xích mích với nhau rồi!

Dứt lời, chàng tung mình nhảy vút lên...

Hai tay áo lão ni phất ngang qua một cái, đường cuồng phong ép trước ngực Thượng Chí, khiến chàng muốn le lưỡi.

Thân hình chàng vừa tung lên được bốn trượng, thì lại bị sức cang phong đẩy lui xuống chỗ cũ. Chàng tự nghĩ:

- Công lực của lão ni mà tuyệt kỹ như vậy, thì công lực của Đại Hoan Thần Ni còn đến bực nào nữa.

Chàng đang lo nghĩ, thì lão sư hét lên:

- Lui đi!

Miệng vừa hét, tay áo đã phất ra một đường cang phong, cuồn cuộn ép tới sức mạnh không dưới ngàn cân.

Hoàng Thượng Chí không thể nhịn được, liền dùng Tu Di Thần Công múa động song chưởng, hộ khắp châu thân.

Nghe bùng một tiếng, lão sư bị ngã ngửa ra sau tảng đá.

Hoàng Thượng Chí vẫn đứng sững như trụ đồng.

https://thuviensach.vn

Một tiếng hừ rùng rợn như tiếng cọp gầm, lão ni đã đứng phắt dậy, mắt mở ra hai ánh hào quang bắn ra như điện. Lão nhìn Hoàng Thượng Chí lòng kinh ngạc vô cùng:

- Một trang thiếu niên như thế này, tại sao có công lực lạ thường? Thật khó nghĩ! ...

chàng vẫn lãnh đạm, nói:

- Xin lão ni vui lòng cho tôi đi lên?

- Không được!

- Vậy buộc lòng tôi phải thất lễ với lão ni mới lên núi được ư?

- Thí chủ còn dám bạo gan?

- Việc này có gì mà không dám?

Chàng dồn hết nội lực vào đơn điền, rồi nhún mạnh một cái phi mạnh lên...

Lão ni họp sức vào hai tay áo, phất ra, cang chưởng mạnh như bão tố, làm cho mấy tản đá gần bên nhào lăn hết.

Lần này chàng cũng bị cản lại.

Mặt đỏ phừng, răng cắn chặt, chàng nói:

- Lão ni nhất định cản trở tôi mãi sao!

- Đã không cho lên còn phải bắt lỗi thí chủ cái tội đột nhập vào núi nữa!

Hoàng Thượng Chí không còn nhớ lời Bất Lão Tiên Sinh nữa, máu nóng trong người cuồn cuộn sôi lên. Mặt đầy sát khí chàng hét lớn:

https://thuviensach.vn

- Lão ni đừng trách!

Song chưởng chàng công tới theo thế Tu Di Thần Công tìm lực mạnh như làm ngã núi.

Hừ một tiếng, lão ni liền tung chưởng đỡ...

Bùng! Bùng! Núi rừng chấn động!

Thân hình lão ni lắc lư liên tiếp, lui ra sau tảng đá ba bước.

Hoàng Thượng Chí thừa lúc đối phương thối lui, nhún mình một cái vượt lên cao mười trượng... hai mươi trượng.

Bỗng nghe có tiếng nói:

- Đứng lại!

Tiếng hét vừa vang ra, đã thấy một lão ni đứng cản đường chàng rồi. Hoàng Thượng Chí thấy lão ni này là một bà già lông mi trắng xám, tuổi tác như nhỏ hơn người lúc nãy, nhưng cũng trong khoảng sáu, bảy mươi.

Lão ni mặt lạnh như băng, nói:

- Tài nghệ của thí chủ thật siêu việt!

- Không dám được lời quá khen như vậy!

- Thí chủ có biết hậu quả của việc xông vào núi Đại Hoan này không?

- Có hậu quả gì?

- Chết!

Hoàng Thượng Chí chau mày, cười nhạt, nói:

https://thuviensach.vn

- Lão muốn dọa tôi à!

- Tôi được sự ủy thác đến đây xin phép lão sư cho tôi được gặp Thần Ni?

- Núi Đại Hoan này không cho ai bước vào cả!

- Nếu không đạt được kết quả, thì xin lỗi lão sư, tôi không thể trở về!

- Vậy thí chủ cứ xông lên xem?

- Xin lão sư chớ trách tôi thất lễ!

Thân hình chàng chớp một cái, tung lên cao lẹ như một bóng ma.

Phép phi thân của chàng tuy nhanh, nhưng chàng chỉ tiến lên mới trượng, đã thấy lão ni đứng cản trước mặt, và công lẹ ra ba chưởng như điện chớp, kèm theo những luồng cang phong mạnh đến vỡ bia, nát đá.

Hoàng Thượng Chí giật mình, né qua một bên. Rồi đánh trả lại một chưởng.

Lão ni chỉ lách mình một cái, đã tránh khỏi luồng chưởng phong, và lẹ làng dương năm ngón tay trái như năm móng cọp, chụp vào cổ tay chàng. Còn tay mặt lão lại đánh mạnh vào đại huyệt trước ngực chàng.

Hoàng Thượng Chí vội trở ngược chưởng lại, biến chưởng thành trảo dùng tay trái nắm đối phương, còn tay mặt vòng qua một cái, giữ lại môn hộ.

Chưởng pháp của đôi bên biến hóa thật lẹ làng, và lợi hại đến khiếp người.

Lão Ni lông mày trắng xám, liền thu thế lại hừ một tiếng. Rồi lão phát mạnh ra một chưởng nữa.

https://thuviensach.vn

Thượng Chí vội tung chưởng ra đỡ.

Bùng một tiếng! Hai bên đều nhảy lui ra hơn ba thước.

Thượng Chí giật mình, phất ngang ra một chưởng, Tu Di Thần Công.

Lại càng kinh ngạc hơn nữa, vì lúc nãy chàng chỉ dùng có một chưởng Tu Di Thần Công là lão ni mày trắng phải lui ngay. Nhưng giờ này chàng đánh lão ni mày trắng xám, thì không đẩy lui được, mà còn bị lão ni này tấn công nữa?

Lão ni cũng ngạc nhiên không kém trước một người thiếu niên có một công lực khác thường như vậy.

Đang lúc đôi bên gần nhau, thì lão ni cô ngầm vận nội lực tung mạnh song chưởng kích mạnh tới.

Hoàng Thượng Chí vội lách mình qua bên hữu, dồn đến tám phần thành lực dùng Tu Di Thần Công đánh ngược lại.

Nghe bùng, bùng hai tiếng như long trời chuyển đất! Tiếp theo một tiếng hừ thảm thiết, lão ni lui ra hơn ba trượng, hơi thở phì phào, mồ hôi ướt đẫm như mưa.

Thượng Chí cũng giật mình, nhảy lui lại hai bước.

Lão ni mày trắng xám nghiến chặt răng, tiến tới song chưởng đánh liên tiếp ra mười hai cang chưởng, khiến những luồng gió mạnh cuồn cuộn ép tới kinh người.

Hoàng Thượng Chí thất thế lui lại mãi.

Mười hai thế cang chưởng hàm chứa nhiều tuyệt học, thật không tưởng tượng được.

https://thuviensach.vn

Ở giữa đồi núi đánh nhau, bốn phía đều là đá lớn, không có một cây cỏ, nhưng các luồng cang chưởng ép tới nghe ào ào như bão tố, sóng lớn.

Lão ni mày trắng xám thừa thắng, không ngớt tay công tới.

Thượng Chí lui mãi đến lúc đụng một tảng đá to, chàng không thể tránh được nữa.

Đang lúc nguy, chàng cảm thấy nếu không vận sức đánh ngược lại, thì không thể bảo vệ được sinh mạng...

Chàng liền hét lớn:

- Tôi đắc tội rồi!

Một chiêu Ma Vương Đả Môn được đánh ra, hợp với sáu phần tiềm lực của phép Tu Di Thần Công.

Bùng một tiếng vang động như sấm rền thân hình lão ni bay ra hơn hai trượng, rớt xuống đất đứng loạng choạng muốn té, miệng phun máu tươi ra như nước xối.

Hoàng Thượng Chí hơi ngơ ngác một tí, rồi phi thân nhanh lên đỉnh núi...

Chỉ chớp mắt chàng đã cách đỉnh núi không đầy một trăm trượng nữa. Chợt thấy hướng Đông hiện ra bức tường đá lớn.

Hoàng Thượng Chí nghĩ đó là cửa chùa, vội bước nhanh tới...

Thình lình một vạch xám từ trên không bay vòng tới. Bóng người chưa rớt xuống mà luồng chưởng phong đã đẩy mạnh tới.

Trước mặt chàng hiện rõ một lão ni cụt một tay.

https://thuviensach.vn

Chàng chưa kịp hỏi, thì lão ni một tay đã lạnh lùng nói:

- Thí chủ cậy có tài nghệ xông vào núi Đại Hoàn của ta còn đả thương hai người đồng môn của ta ư?

- Tôi đã lễ phép xin gặp Thần Ni, nhưng hai vị đó khước lời mãi, buộc lòng tôi phải ra tay!

- Sáu mươi năm nay, núi Đại Hoan không có người ngoài nào được vào cả.

- Tôi vì được sự trọng thác của một vị tiền bối, đến đây để tìm một người. - Bất luận thí chủ tới đây với mục đích gì cũng bị phạm vào cấm lệ của bổn tự!

Thượng Chí cười hỏi gắn:

- Đại sư muốn xử tội tôi thế nào?

Lão ni cụt tay lạnh lùng, nói:

- Ta phải bắt thí chủ giao cho Tự Chủ xét xử!

- Tôi ngại lão không thể làm được việc ấy.

- Thí chủ cứ ra tay thử xem!

Dứt lời, năm ngón tay lão đã vồ thẳng vào mặt Thượng Chí.

Nếu thân pháp của Thượng Chí không lẹ làng, đã bị thương với năm ngón tay như năm cái móc sắt của lão ni rồi.

Lão ni liền đổi trảo thành một luồng cang chưởng ấn mạnh vào ngực đối phương.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí giật mình, biết không thể né được thế chưởng kỳ lạ này. Chàng vội dùng võ công Tu Di Thần Công hộ thân.

Bùng một tiếng, Thượng Chí trúng một chưởng nhảy lùi ra ba bước, hai mắt tóe lửa như trông thấy muôn vì sao, miệng chàng khạc ra một bụm máu.

Lão ni tuy đánh cang chưởng trúng đối phương, nhưng bị sức cản của Tu Di Thần Công quá mạnh cổ tay lão như bị gãy ra, toàn thân lão văng lui lại hơn tám thước.

Mặt lão đầy kinh ngạc! Từ xưa nay lão chưa gặp một tay cao thủ nào có công lực lạ thường thế! Điều làm cho lão ngạc nhiên hơn là thấy đối phương chưa đến hai mươi tuổi, mà đã có một công lực tuyệt kỹ nhất trên võ lâm.

Thượng Chí bị trúng một chưởng, máu nóng trong người như cuồn cuộn chảy ngược lên. Chàng nổi tức, liền dương song chưởng dùng thế Tu Di Thần Công kích tới.

Lão ni chỉ còn một cánh tay duy nhất, nhưng lão đã lanh lẹ vòng qua đường chưởng phong của đối phương. Tuy thấy như không có một chút công lực nào, nhưng lại huyền dịu lạ thường.

Lần này Thượng Chí càng kinh ngạc hơn. Chàng đã dùng hết tám phần thành lực của thế Tu Di Thần Công đánh ra lão ni chỉ dùng một phép thuật rất nhẹ nhàng lại có thể tránh khỏi.

Chàng liền đánh tiếp song chưởng ra nữa! Lần này dùng hết mười phần thành lực.

Lão ni biết thế nguy, vội dùng hết mười hai phần sức Bi Diệp Thần Tiễn mới đỡ được chưởng phong của Thượng Chí. Mặc dù vậy sức mạnh của Tu Di Thần Công, đã làm cho lão ni đến toát mồ hôi.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí thấy sức cản của đối phương quá mạnh, nên cố vận hết nội lực, phát mạnh ra một lúc năm chưởng.

Đang lúc Thượng Chí dồn sức phát ra, bỗng nghe một giọng nói lanh lảnh, truyền đến:

- Diệu Huyền! Mau lui ra, đây là Tu Di Thần Công mày tiếp không được đâu!

Hoàng Thượng Chí giật mình, biết đích người nói câu vừa rồi là Đại Hoan Thần Ni, nên tự hỏi:

- Tiếng nói nghe như cách rất xa, nhưng tại sao bà ta biết được võ công của mình?

Hay là Thần Ni đã luyện được Thiên Thông Nhãn chăng?

Lão ni một tay gọi là Diệu Huyền mặt lão liền biến sắc! Lão liếc nhìn Thượng Chí một cái, rồi nhún mình nhảy biến vào một tầng đá như một bức tường lớn.

Hoàng Thượng Chí vận hết công lực, ngẩng mặt lên đỉnh núi, nói:

- Vãn bối có chuyện mạo phạm lão tiền bối. Xin tha thứ cho!

- Mày hãy xưng rõ tông tích ta nghe.

- Vãn bối là Hoàng Thượng Chí, chưởng môn phái Thiên Nam.

- Mày nói sao? Mày là chưởng môn Ảo Ma Cung phái Thiên Nam ư?

- Phải!

- Ừ... Nhưng đến đây làm gì?

- Tôi được sự trọng thác của một vị tiền bối, đến tự tìm một người!

https://thuviensach.vn

- Kiếm ai?

- Một cô gái gọi là Ngô Tiểu My.

- Mày được sự ủy thác của ai?

- Bất Lão Tiên Sinh!

- Mày là Lãnh Diện Nhân Hoàng Thượng Chí?

Hoàng Thượng Chí giật mình một lần nữa, nói:

- Đúng vậy! Chính là vãn bối!

- Cái tội mày đột nhập vào núi rất trọng, nhưng ta nể lời Bất Lão Tiên Sinh nên bỏ qua. Vậy mày hãy xuống núi lập tức!

- Tôi đã nói rõ ý muốn của tôi tới đây rồi, tại sao tiền bối buộc tôi đi gấp?

Đại Hoan Thần Ni gằn từng tiếng:

- Đây là mệnh lệnh của ta, buộc mày phải xuống khỏi nơi này!

Chàng cảm thấy không thể nén giận gằn giọng nói:

- Tôi không phải vì tuân lệnh của tiền bối mà đến đây, vậy việc tôi trở xuống đâu phải là tiền bối ra lệnh được!

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 66

Phản Thắng Thành Bại

Ni cô lộ vẻ tức giận, nói lớn:

- Hừ! Mi đừng có cứng đầu như thế, ta hỏi mi có chịu xuống núi không?

Thượng Chí cười lạnh lùng, đáp:

- Tôi chẳng thích cái cảnh u tịch này, nhưng cần phải thực hiện lời ủy thác của một người nên mới đến đây, đợi xong việc rồi, dầu có năn nỉ ở lại, tôi cũng chả muốn chút nào.

Ni cô hầm hầm, hỏi:

- Sự ủy thác gì?

- Việc này tất để nói với Ngô Tiểu My, chứ không phải nói với bà đâu!

Ni cô nghe Thượng Chí khinh nhờn mình mặt biến sắc, lạnh lùng:

- Bần ni là người xuất gia, không muốn nói nhiều vô ích, thí chủ hãy xuống núi là hơn!

Thượng Chí hừ một tiếng lạnh lùng, nói:

- Bà là người nhà Phật mà hẹp lượng thế à, tôi xin nói cho bà biết:

Điều này không thể được, và tôi sẽ lên gặp nàng!

https://thuviensach.vn

Ni cô đỏ mặt, nạt lớn:

- Đừng có hồ đồ! Mi tưởng với Khư Mê Thần Công của mi là vô địch thiên hạ à! Mi lầm rồi!

Thượng Chí mỉm cười khi rẽ, nói:

- Tôi không có ý vậy đâu! Nhưng việc gì đã muốn làm là tôi phải đạt được mục đích mới thôi, mong bà đừng ngăn tôi! Vô ích lăm!

Ni cô có vẻ núng thế, nói lớn:

- Mi khỏi cần gặp nàng nữa!

Thượng Chí hơi ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

- Vì nàng không thèm gặp mi!

Chàng nghẹn lời, đứng trơ ra như tượng gỗ.

Đây là việc khó xử vô cùng! Nhưng chàng không thể nào trở về được? Chàng từng hứa hẹn với Bất Lão Tiên Sinh sẽ tận lực khuyên nhủ Tiểu My bỏ ý định tu hành, hơn nữa chàng cảm thấy:

Đây cũng là trách nhiệm của chính chàng! Phải, vì chàng mà nàng mới có ý định xuất gia đi tu.

Nghĩ thế, Thượng Chí quả quyết:

- Muốn gặp tôi hay không là tùy nàng, nhưng tôi phải gặp nàng!

- Đừng có hồ đồ!

- Không phải! Đây là những lời chí lý!

https://thuviensach.vn

Ni cô tức tối, nói:

- Thôi chớ ngoa miệng! Nàng đã đồng cảnh ngộ với Bần ni khi trước, nên bần ni đã nhận lời xuống tóc cho nàng. Việc này có thể gọi là "Phật độ hữu nhân duyên".

Thượng Chí biến sắc, lớn tiếng nói:

- Không được!

- Hừ! Không được! Bần ni tuy đã xuất gia đầu Phật, nhưng còn chừa lại một giới chưa bỏ!

- Giới nào?

- Sát! ...

Thượng Chí không còn nhịn được, hừ một tiếng vừa lạnh lùng vừa tức giận, vai chàng khẽ lách một cái, đã vượt qua đầu Ni cô, cứ thế nhảy mấy bước đã đến trước cửa chùa rồi.

Cửa chùa đã đóng kín từ hồi nào rồi, thớt đá xanh dùng làm cửa bị thời gian bào nhẵn thín, trước chùa một cây bồ đề to tướng, tàn cây che khuất cả sân, tua tủa những rễ như râu của một cụ già cằn cỗi. Nét kiến trúc của ngôi cổ tự tuy đã bị mòn mỏi với năm tháng, nhưng còn ẩn vài nét đặc biệt, tinh vi.

Thượng Chí đứng sững nơi sân chùa, trước mặt chàng là một thiếu nữ quỳ xoay lưng lại, trên vai và tóc nàng còn vương mấy chiếc lá khô, điều này chứng tỏ nàng đã quỳ thế này lâu rồi.

Tuy chỉ nhìn ở sau, Thượng Chí cũng biết nàng chính là Ngô Tiểu My.

Chàng cảm thấy người nóng bừng, tim đập mạnh đứng trơ như tượng đá.

https://thuviensach.vn

- Ngô cô nương!

Tiếng chàng lạc hẳn, chính chàng cũng không nhận được tiếng ấy đã từ miệng mình phát ra nữa.

Ngô Tiểu My vẫn không động đậy, có lẽ nàng chưa nghe! Nàng vẫn quì, dáng thảm não lạ lùng, một cơn gió đi qua, chiếc lá khô trên vai nàng nhẹ nhàng chùi xuống đất.

Thượng Chí bị xúc cảm mạnh, gọi lớn:

- Ngô cô nương!

Nàng đã ngã gục trên tình trường!

Sau khi rời Họa Hổ Sơn Trang, lòng mang nặng mối sầu đau vô tận, nàng khổ đau vì không được yêu, nhưng không dám trách chàng, nàng biết mìn là người đến sau, chỉ oán định mệnh quá éo le. Vì thế đã tìm đường giải thoát tâm hồn, nàng muốn dâng quãng đời còn lại của mình vào cửa Phật.

Nhưng liệu có quên được chàng chăng? Trong thâm tâm nàng đã khắc sâu hình ảnh tuấn nhã của Thượng Chí, khó nhạt phai được.

Nay chàng lại tìm đến Đại Hoan Sơn gặp nàng.

Tiểu My bối rối vô cùng, hình ảnh đau buồn của mối tình đau khổ tưởng sẽ nép tận đáy lòng, giờ lại vùng dậy đốt nóng toàn thân nàng.

Tiếng gọi của Thượng Chí làm Tiểu My ngơ ngẩn, không tự chủ được nàng từ từ đứng dậy, rồi quay mặt nhìn Thượng Chí như kẽ mất hồn.

Hai người đối diện nhau, Thượng Chí giật mình, chàng lùi lại một cách vô ý thức.

https://thuviensach.vn

Gương mặt hốc hác, xanh xao như lá úa sắp lìa cành, nàng đến quá mức tưởng tượng của chàng. Chỉ trong vòng mấy tháng nàng nàng đã biến đổi hẳn.

Nét trẻ trung xưa kia đã mất hẳn, giờ đây trông nàng đã già đi, cái đẹp thơ ngây ngày ấy đã trở thành cái đẹp não nùng của một thiếu phụ, hay đúng hơn của một góa phụ.

Đôi mắt lừ đừ, xa vắng nhìn Thượng Chí như gởi từ hủ vô lại.

Thượng Chí xúc động vô cùng, cất giọng trầm trầm:

- Ngô cô nương, tôi có vài lời muốn ngỏ cùng cô nương!

Trên nét mặt héo hắt thoáng ửng hồng, đôi mắt nàng tha thiết nhìn Thượng Chí.

Chàng đã hồi tâm, yêu nàng rồi chăng? Nàng có thể nhận mối tình, mà tự nàng đã cố sức chôn vùi tận đáy lòng này không?

Lòng Tiểu My bối rối như tơ vò, một lát sau nàng mới nói:

- Hoàng tướng công, anh còn đến đây làm gì nữa?

Giọng nói nàng có vẻ ai oán thảm não vô cùng, Thượng Chí cảm động, ấp úng:

- Tôi... tôi... tôi muốn nói với cô nương! ...

- Chỉ nói với riêng tôi à?

- Phải.

Tiểu My xúc động mạnh, tim nàng đập thình thịch, hồi hộp, nàng buột miệng:

https://thuviensach.vn

- Anh muốn nói gì?

- Mong cô nương hãy bỏ ý tưởng đi tu!

- Tại sao?

Thượng Chí đứng ngơ, không biết phải nói là sao cho phải lẽ. Sau phút yên lặng, chàng trầm giọng:

- Chắc cô nương cũng biết, lệnh tổ phụ Bất Lão Tiên Sinh vì lệnh tôn ngộ nạn mới xuất hiện giang hồ, tạo cho cô nương một trình độ võ công tuyệt kỹ, mục đích của người muốn cô nương chấn hưng lại võ nghiệp Bát Nghĩa Bang...

Tiểu My nghe những lời Thượng Chí vừa nói, không trùng với ý nàng hoài tưởng, nên tức giận trợn mắt, nói lớn:

- Thì ra tướng công là thuyết khách của nội tổ à? Không ngờ! ...

Nàng nghẹn lời, nhìn Thượng Chí, lòng đau khổ cực cùng.

Thượng Chí gượng cười, nói:

- Cô nương à? Nếu cô nương nhất quyết xuất gia đầu phật thì không những lệnh tổ phụ thất vọng, mà vong hồn của lệnh tôn bên kia thế giới cũng đau buồn vì...

Tiểu My mỉm cười khôn héo, cắt lời:

- Vừa rồi! Hoàng tướng công đã lặn lội tới đây chỉ vì mấy lời vớ vẩn ấy thôi à?

Thượng Chí biết nàng đã giận rồi, ấp úng chưa biết nói sao, thì Tiểu My đã hỏi dồn:

https://thuviensach.vn

- Có phải không? Sao chưa chịu trả lời?

Cười đau khổ, Thượng Chí hạ giọng:

- Còn nữa chớ! Tôi muốn tỏ bày với cô nương cái uẩn khúc của lòng tôi.

Tiểu My cười heo hắt, lạnh nhạt bảo:

- Còn gì phải nói nữa không?

Thượng Chí sượng sùng vô cùng, đứng yên như trời trồng, nghĩ nát óc không tìm được câu nào thỏa đáng cả.

Tiểu My mỉm cười lạnh lùng:

- Hoàng tướng công hãy về đi!

Thượng Chí tái mặt, ấp úng:

- Cô nương! Cô nương nghe...

Tiểu My nghiến răng, gằn từng tiếng:

- Mỗi người mỗi chí hướng! Không ai ép ai được cả! Tướng công về đi hay hơn!

Thượng Chí áy náy vô cùng, nhưng không dám giận, chàng biết nàng làm thế là do chàng mà nên...

Trong khi ấy tiếng kèn kẹt nặng nề nổi lên, cánh cửa đá đã uể oải xê dịch. Một lão ni thần thái linh mẫn, mắt sáng như sao băng, từ từ bước ra, toàn thân bà toát ra một uy lực bất khả xâm phạm.

Ngô Tiểu My quay lại, quỳ xuống chào vị ni cô ấy.

Thượng Chí cũng cúi đầu thi lễ, rồi cung kính hỏi:

https://thuviensach.vn

- Lão tiền bối là trụ trì của chùa này?

Lão ni lạnh lùng:

- Ừ!

Tiếng đáp băng tuyết ấy khiến Thượng Chí khó chịu nhưng lại hỏi:

- Lão tiền bối đã ưng thuận xuống tóc Ngô cô nương rồi?

- Phải, thì đã sao nào?

Thượng Chí có vẻ tức giận, nghiêm giọng nói:

- Vãn bối nghĩ:

Với danh vọng của tiền bối không nên nuốt lời hứa!

Đại Hoan Thần Ni trầm giọng nghiêm nghị:

- Lời nói của mi có ý gì?

Khẽ nhếch mép, chàng gằn từng tiếng:

- Lão tiền bối đã quên lời hứa với Bất Lão Tiên Sinh rồi sao? Hừ! Vãn bối không ngờ!

Ngô Tiểu My giận dữ quay lại, quắc mắt nhìn Thượng Chí.

Đại Hoan Thần Ni vẫn lạnh lùng, đáp:

- Điều này, thật ra bần ni chỉ nói để xét lại thôi, chớ nào có quyết định hứa hẹn thế đâu.

Thượng Chí đuối lý, lúng túng:

https://thuviensach.vn

- Đây có vẻ không...

- Bần ni đã quyết rồi! Không thể thay đổi được...

Thượng Chí nói:

- Lão tiền bối có nghĩ đến hậu quả của lời quyết định ấy chăng?

- Người xuất gia đầu Phật không nghĩ đến những việc của thế tục nữa, chỉ xét trong chữ duyên thôi!

Thượng Chí nén giận, nói:

- Phật thuyết đã dạy từ bi hỉ xả, lão tiền...

Đại Hoan Thần Ni nạt lớn:

- Hãy câm mồm! Mi định lấy giáo lý nhà Phật dạy ta à! Thừa lắm! Nàng đã quì ở đây suốt ba ngày đêm, Bần ni lẽ nào không có từ tâm sao?

Ngô Tiểu My chợt ngẩng đầu nói:

- Hoàng Thượng Chí! Ngươi đi về là vừa rồi!

Thượng Chí không ngạc nhiên về lối xưng hô ấy, chàng không những không giận mà còn thương nàng nữa, chàng biết mình đã thất bại hoàn toàn rồi, thở dài não nuột, lặng lẽ quay bước...

- Khoan đã!

Tiếng gọi lanh lảnh, Thượng Chí nghe rất quen... Vội dừng lại, quay mặt về phía phát ra tiếng nói kia.

Thượng Chí giật mình, lùi lại mấy bước. Trước mắt chàng một thiếu phụ bịt mặt đang đứng sau lưng Đại Hoan Thần Ni...

https://thuviensach.vn

Người ấy chẳng ai khác hơn là Thất Hồn Nhân con người thần bí.

Sự xuất hiện đột ngột của Thất Hồn Nhân trong tòa cổ tự này, thật ngoài sự tượng của Thượng Chí...

Đại Hoan Thần Ni gọi lớn:

- Diệu Huyền! Dẫn nữ thí chủ vào trong.

Lão ni Diệu Huyền từ trong chùa bước ra, nắm tay Ngô Tiểu My dắt đi.

Thượng Chí nhìn Tiểu My đến khuất hẳn sau chùa, mới quay lại nhìn sững Thất Hồn Nhân. Chàng thầm nghĩ:

- Thất Hồn Nhân ngẫu nhiên có mặt tại đây, hay có sự sắp đặt trước?

Đại Hoan Thần Ni từ từ bước tới ba bước, cất tiếng lạnh lùng:

- Hoàng Thượng Chí! Mi là chưởng môn một tông phái, mắc tội đột nhập cấm địa và đả thương đệ tử của bổn tự, giờ mi định sao đây? Đâu có dễ dàng thế!

Thượng Chí không ngờ Lão ni lại gặng hỏi thế, nên cứ ngẩn ra như tượng đất. Chữ "chưởng môn" làm chàng khó chịu, cắn chặt răng cất giọng lạnh lẽo muôn thuở:

- Lão tiền bối định xử tội tôi sao đây?

Đại Hoan Thần Ni có vẻ tức giận, nói:

- So về tuổi tác, Bần ni không thèm ra tay với mi, nhưng hành động phách lối của mi, khiến Đại Hoan Sơn phải mất mặt với giang hồ! Nên bây giờ, Bần ni chỉ còn cách phân trái phải bằng công lực thôi.

https://thuviensach.vn

Câu khiêu khích này làm Thượng Chí khoái chí vô cùng. Vì lúc nhận lời cùng Bất Lão Tiên Sinh lên Đại Hoan Sơn, chàng đã có ý định xem thử võ học của vị dị nhân tiền bối này đã đến đâu rồi, nhưng chưa có cơ hội, nay lại được "mời"... tuy nhiên chàng cũng ngán thầm, nếu lở mà...

Nghĩ đến đây, Thượng Chí có phần lo sợ, nên hỏi:

- Lão tiền bối muốn cùng tôi một trận ăn thua à?

- Phải!

- Tử chiến sao?

Đại Hoan Thần Ni nhếch mép:

- Không cần phải thí mạng, chỉ phân hơn thua thôi!

Thượng Chí thở dài khoan khoái, hỏi:

- Nếu đã phân được hơn thua thì sao?

- Nếu mi thắng, Bần ni sẽ bỏ qua việc đột nhập cấm địa đả thương đệ tử của bổn tự, và nhất là sẽ không xuống tóc nàng...

Thượng Chí mừng rỡ:

- Nếu bại thì sao?

- Phải thực hiện cho bần ni một việc!

- Việc gì?

- Nói bây giờ hơi sớm!

Thượng Chí hơi cau mày, rồi hỏi:

https://thuviensach.vn

- Nếu không phân thắng bại thì sao?

- Mi được tự do xuống núi!

Thượng Chí vừa mừng vừa lo. Chàng có dịp may đấu sức với vị dị nhân tiền bối trong võ lâm này, thật sung sướng vô cùng, nhưng rũi thất bại thì tai hại nào ít, không biết bà ta sẽ ra điều kiện như thế nào đây?

Một lát sau, liền hỏi:

- Lão tiền bối định dạy bảo cách nào?

Đại Hoan Thần Ni cau mày suy nghĩ rồi nói:

- Bần ni đã nguyện lòng không bước ra khỏi chùa, bây giờ ta và mi đứng cách nhau năm trượng, cả hai phải đứng nguyên tại chỗ, không được nhúc nhích, mỗi người xuất ba chiêu. Bất luận võ công gì, miễn đủ sức làm đối thủ xê dịch là thắng.

Thượng Chí gật đầu, lùi ra cách Đại Hoan Thần Ni đúng năm trượng.

Với khoảng cách năm trượng, nếu là nhân vật tầm thường trên võ lâm, e khó mà phát ra công lực tới được cạnh đối phương, đứng kể là phân thắng bại. Trận đấu này, vì vậy chỉ nhờ vào thực lực của mỗi bên mà tranh hơn thua, chứ không thể nào gian xảo được.

Vả lại như thế lại tránh được tai nạn rủi ro có thể xảy đến...

Thượng Chí trực nghĩ đến Đông Kim Chỉ, môn tuyệt kỹ võ học của chàng, oai lực của chỉ pháp này rất ghê gớm, trong vòng năm trượng nó có đủ uy cũng khoan kim, xẻ đá. Hơn nữa chàng vừa luyện được Khư Mê Thần Công môn võ chấn giang hồ, nếu sử dụng Đông Kim Chỉ pháp mà kèm với thần công này thì oai lực của nó khủng khiếp đến bực nào nữa!

Giọng Đại Hoan Thần Ni lại vang lên:

https://thuviensach.vn

- Sẳn đây mời thí chủ làm chứng giùm vụ tranh tài này nhé!

Nói xong nhìn về phía Thất Hồn Nhân chờ đợi.

Thất Hồn Nhân cúi đầu thi lễ, đáp:

- Vãn bối xin tuân lệnh Thần Ni!

Câu nói vừa dứt, thân hình Thất Hồn Nhân khẽ động một cái, đã nhảy ra ngoài một trượng, đứng yên lặng nhìn vào hai người.

Không khí dường như cô động lại, tuy chưa phải là trận quyết tử, nhưng sự phân tài cao thấp này, không thể coi thường được.

Hai người gườm nhau, bất động. Cái yên lặng trở về! Ba người đứng đấy, mà mỗi người đều theo đuổi một ý nghĩ riêng biệt...

Không khí ngột ngạt, khó thở!

Một người là dị nhân đã làm chấn động võ lâm sáu mươi năm về trước, còn một đàng là một "nho tử" đã gặp nhiều may mắn, và đang muốn đảo lộn thế cờ của bọn giang hồ. Vì vậy trận đấu này rất hiếm thấy được trên vũ lâm.

Đại Hoan Thần Ni nghiêm mặt, đáp:

- Hoàng thí chủ hãy phát chiêu đi!

Thượng Chí trầm giọng:

- Mời tiền bối ra chiêu trước, vãn bối là kẽ hậu sanh, không dám thất lễ.

Đại Hoan Thần Ni nhếch mép:

- Bần ni là trưởng bối, không thể phát chiêu trước được! Thí chủ cứ tự tiện đừng ngại.

https://thuviensach.vn

Thượng Chí cất giọng ôn tồn:

- Kính nể không bằng vâng lệnh! Vãn bối xin thất lễ!

Nói xong, liền vận Khư Mê Thần Công tụ đủ mười thành, thần sắc chàng có phần biến đổi, song chưởng từ từ đẩy tới.

Đây chỉ là một chiêu thức tầm thường trong Ma Ma Chưởng Pháp nên chưởng thế không có gì đặc sắc, nhưng với công lực thâm hậu của chàng, thì luồng kình lực này, nào phải thường được.

Chưởng phong Thượng Chí vừa áp tới, song chưởng của Đại Hoan Thần Ni vung lên, vạch liền mấy lượt. Hai luồng kình khí chạm nhau chỉ gây một âm vang nhẹ, nhưng thân hình Thần Ni lại bị rung động mạnh.

Chiêu này Thượng Chí đã dụng đến mười thành công lực, của Khư Mê Thần Công mà không đẩy lui đối phương nửa bước, khiến chàng thất sắc, kinh hãi vô cùng.

Nét mặt Đại Hoan Thần Ni trầm xuống, lòng kinh ngạc không ít, bà không ngờ một chàng trai chưa được hai mươi tuổi mà công lựa đã vượt cao đến thế. Bà ta cảm thấy khó nắm chắc phần thắng trong trận này.

Thất Hồn Nhân là người ngoại cuộc, mà cũng không khỏi lo sợ trước tài lực siêu phàm của hai người. Tay bà ta run run có vẻ đang xúc động tột cùng.

Thượng Chí mặt lạnh như băng, âm thầm vận đủ mười hai thành công lực, rồi nói lớn:

- Xin tiếp chiêu thứ hai!

Câu nói chưa dứt, song chưởng đã chéo nhau đánh bật ra. Từ lòng bàn tay chàng, một luồng kình khí mày trắng nhạt như sương phát ra.

https://thuviensach.vn

Đôi tay áo Thần Ni đột nhiên phất lên thành mấy vòng, rồi tạc ngang một cái, một cách kỳ lạ. Từ tay áo phát ra những cuộn hơi màu xanh nhạt, che kín trước mặt.

Đại Hoan Thần Ni đã xuất môn võ công kỳ bí nhất đời ra chọi với Thượng Chí:

Bí Diệp Thần Vô!

Một môn thần công cách đây sáu mươi năm đã làm võ lâm dậy sóng, bọn cao thủ giang hồ phải nể mặt.

Hai luồng kình lực vừa chạm nhau, phát lên một tiếng bùng chát chúa, bụi cát bắn ra tua tủa, cây bồ đề trăm năm bị chưởng phong ép, rung động mạnh, lá đỗ xào xạc.

Thân hình Đại Hoan Thần Ni lắc lư như gương sen gặp cơn gió lốc, suýt chút nữa bà đã lùi lại một bước. Đôi mi trắng cau lại gần chạm nhau, trên trán Đại Hoan Thần Ni đã lốm đốm mồ hôi. Bà ta than thầm:

"Hậu sinh khả úy".

Thượng Chí vừa tức vừa sợ, chàng không ngờ hai chiêu chẳng ép được đối phương thối lui nửa bước. Bây giờ chỉ còn một chiêu cuối cùng, chiêu quyết định số mạng của Ngô Tiểu My!

Trong võ lâm tìm được địch thủ của Đại Hoan Thần Ni không phải dễ, công lực bà ta ít ai chịu nổi hai chiêu, và "được" đấu với bà là một việc rất hiếm nhất. Vì thế, dầu có thua bà ta đi nữa, cũng hân hạnh lắm rồi, cái "hân hạnh được thua".

Nhưng Thượng Chí không nghĩ thế, chàng muốn mình thắng, và phải thắng, vì chàng là Đế Quân Thiên Nam Ảo Ma Cung!

https://thuviensach.vn

Thành bại đều do chiêu này.

Nghĩ thế, liền vung song chưởng, búng mạnh, Đông Kim Chỉ pháp xé gió rít lên như lụa xé.

Đôi ắt nhìn thẳng và Thượng Chí lộ vẻ kinh hãi tột cùng, song chưởng thủ kỹ trước ngực, chưa kịp đẩy ra thì mười luồng chỉ lực đã phóng tới...

Đột nhiên Thượng Chí lách tay một cái, mười luồng chỉ lực bạt hẳn hai bên Đại Hoan Thần Ni! ...

Chàng đã từng sử dụng chỉ lực này nên rất biết sự lợi hại của nó, mà theo lời giao kết thì nhất định Đại Hoan Thần Ni chẳng chịu lẩn tránh, như thế thì bà ta không chết cũng bị thương nặng.

Chàng nghĩ đến danh dự của bà ta đã gây được cả đời người sẽ bị mình đánh đổ, và tánh mạng e cũng khó bảo toàn. Chàng không muốn vì chút tự ái nhỏ nhặt của mình, mà hại đi một nhân vật khả kính của võ lâm.

Mấy tiếng nổ giòn dã, cánh cửa đá sau lưng Đại Hoan Thần Ni đã bị chỉ lực đục xuyên mười lỗ.

Thất Hồn Nhân không giữ được bình tĩnh kêu rú lên kinh hãi.

Đại Hoan Thần Ni biến sắc, mồ hôi lạnh từng giọt chảy dài xuống má, bất giác thở dài một tiếng, rồi lâm râm niệm Phật hiệu.

Thượng Chí vì lòng nhân từ đã bỏ qua một cơ hội đắc thắng. Mặt chàng vẫn lạnh lùng như băng tuyết, cất giọng đĩnh đạc:

- Bây giờ tới phiên lão tiền bối!

Thần Ni nghiêm mặt, nói:

- Thí chủ để ý tiếp chiêu!

https://thuviensach.vn

Nói xong, song chưởng vung lên, hai luồng cương khí cực mạnh áp tới mình Thượng Chí.

Thượng Chí đưa song chưởng vòng thành hình bán nguyệt, chàng đã vận Khư Mê Thần Công và dùng bí quyết để giữ thủ thế, toàn thân chàng một làn cương khí bao bọc vững vàng như tường đồng vách sắt, chận đứng chưởng lực của Đại Hoan Thần Ni.

Trong lúc chàng đang vận sức chống sức ém mạnh như vũ bão ấy đột nhiên Đại Hoan Thần Ni vung tay, theo thế cũ đẩy vào vòng cương khí ấy...

Chiêu thứ hai vừa nhanh vừa mạnh, Thượng Chí cắn chặt răng, vận toàn bộ công lực ra chống đỡ, song chưởng vung thành nửa hình tròn, rồi đẩy mạnh ra.

Đột nhiên Đại Hoan Thần Ni thâu chưởng lại.

Một tiếng kêu thất thanh, thân hình Thượng Chí bị một tiềm lực hút mạnh về phía trước, chàng hoảng hốt thâu chưởng lại, nhưng đã muộn. Thượng Chí lắc lư đứng không vững, miệng kêu lên một tiếng vô ý thức, hai chân không tự chủ bước tới nửa bước mời đứng vững.

Chàng không ngờ Đại Hoan Thần Ni cùng một lúc hai chiêu vừa "chấn" vừa "hấp".

biến ảo vô cùng, khiến chàng là người thông minh mà cũng đành bó tay chịu trận.

Thất Hồn Nhân thở dài có vẻ khoan khoái, nói:

- Thượng Chí! Con thua rồi!

Thượng Chí sững sờ không biết phải nói gì cho hộp lúc. Vì lòng nhân đạo chàng đã vứt mất một cơ hội thủ thắng, để rồi "phản thắng thành bại".

https://thuviensach.vn

Nhưng chuyện đã lỡ có hối hận cũng vô ích.

Nghĩ đến đấy chàng thở dài buồn bã, lòng thầm hỏi:

- Ta có phải là "thằng ngu" không?

Theo lời giao ước, chàng phải thực hiện một điều kiện của Đại Hoan Thần Ni.

Chàng nghĩ không hiểu bà ta muốn sai bảo chàng điều gì?

Thượng Chí khẽ thở dài lo lắng.

Đại Hoan Thần Ni cất tiếng hỏi:

- Thiếu thí chủ! Mi có nghĩ rằng trận đấu này bất công hay chăng?

Thượng Chí thừ người một lúc mới đáp:

- Vãn bối nghĩ không có gì bất công cả! Mà tại sao tiền bối lại hỏi thế?

Đại Hoan Thần Ni mỉm cười ôn tồi:

- Mi biết chán mà còn hỏi! Mi đã chịu thua rồi à?

Thượng Chí cười lạnh nhạt:

- Đương nhiên! Tuy còn ít tuổi, kinh nghiệm giang hồ còn kém cỏi, nhưng vãn bối chưa đến nỗi thất hứa.

Đại Hoan Thần Ni biết chàng dùng hai chữ "kinh nghiệm" để xỏ mình, nhưng vẫn mỉm cười hòa ái, nói:

- Theo lời giao ước thì Bần ni sẽ ra một điều kiện cho mi phải thi hành!

Thượng Chí nhếch mép:

https://thuviensach.vn

- Điều đó đã hẳn rồi! Xin tiền bối nêu ra.

Đại Hoan Thần Ni có vẻ lo lắng:

- Nếu sau khi bần ni nêu ra điều kiện, thí chủ không thực hiện thì...

Thượng Chí mỉm cười, lạnh lùng nói:

- Võ lâm không thể là kẻ thất hứa được, người võ lâm nói và làm là một!

Thất Hồn Nhân xen vào:

- Võ bối được người chỉ định là giám thị cuộc tranh tài, tất phải có thực quyền buộc kẻ bại thi hành điều kiện, hơn nữa Hoàng thí chủ đây là người xem lời hứa trọng hơn mạng. Lão tiền bối cứ an lòng.

Thần Ni quắc mắt nhìn Thượng Chí, nói:

- Điều kiện của bần ni ra đơn giản là phải kết hôn với Ngô Tiểu My!

Thượng Chí biến sắc, không tự chủ được, chàng lùi lại mấy bước nặng nề.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 67

Bức Hôn

Thượng Chí trân trối nhìn Đại Hoan Thần Ni, miệng đắng cay đến khô cả cổ họng. Chàng không ngờ bà lại nêu ra điều kiện kỳ cục thế này.

Lần đầu tiên, chàng đã cứu Ngô Tiểu My thoát tay bọn cận vệ của Thiên Nam, mang nàng vào khách điếm để chữa thương rồi buộc chàng phải kết hôn cùng nàng. Nhưng việc không thành.

Một lần nữa, Bất Lão Tiên Sinh vì thương cháu gái, mà phải hạ mình đứng chủ hôn cho hai người, nhưng chẳng được gì.

Bây giờ đến Đại Hoan Thần Ni cũng buộc chàng kết hôn với Ngô Tiểu My, có Thất Hồn Nhân làm chứng.

Đây là việc ngẫu nhiên chăng? Vô lý! Chắc chắn có sự xếp đặt trước, mà kẻ chủ mưu nhất định là Thất Hồn Nhân.

Thượng Chí không sao nghĩ được, tại sao Thất Hồn Nhân lại cố ý ép chàng phải lấy Ngô Tiểu My? Việc hôn nhân của chàng có ăn nhập gì đến bà ta đâu! Như thế đáng lẽ phải để chàng tự do chọn lựa chứ! Ai lại bức bách một cách vô lý thế!

Thượng Chí đưa mắt dò xét Thất Hồn Nhân nhưng gương mặt ẩn lớp vải trắng kia vẫn thần bí. Chàng khẽ thở dài chán nản lẩm bẩm:

- Con người gì mà bí mật thế! Cứ xía vào chuyện của người ta mãi!

https://thuviensach.vn

Đại Hoan Thần Ni cất giọng ngọt ngào:

- Thiếu thí chủ nghĩ sao về điều kiện của bần ni?

Thượng Chí rối beng cả lòng, mặt đỏ gắt như mới uống rượu, rồi bất giác buột miệng:

- Không thể được!

Đại Hoan Thần Ni biến sắc, nghiêm giọng:

- Mi muốn hủy ước à?

Thượng Chí lùi thêm nửa bước, vòng tay cung kính:

- Không phải ạ! Xin tiền bối ra điều kiện khác, còn việc này... việc này vãn bối không thể thi hành được.

Thần Ni tức giận:

- Bần ni chỉ nói một lần và chỉ một mà thôi!

Thượng Chí lãnh đạm:

- Vãn bối chẳng có phương cách nào thực hiện được!

Thần Ni hạ giọng:

- Mi chê nàng không xứng đáng với mi à!

- Không!

- Vậy tại sao lại không chịu?

- Vãn bối đã... đã...

https://thuviensach.vn

- Đã sao?

Thượng Chí thở dài não nuột buồn rầu nói:

- Vì lòng tôi đã giao trọn cho người khác rồi!

Đại Hoan Thần Ni trợn mắt, nói:

- Mi với người ta đã đính ước rồi sao?

- Phải!

- Có ai mai mối không?

- Không!

- Cha mẹ nàng đã ưng thuận chưa?

Thượng Chí ấp úng:

- Việc này... cũng không có!

Đại Hoan Thần Ni lạnh giọng:

- Vậy không có gì cản trở điều kiện của bần ni cả!

Thượng Chí nghĩ đến người yêu nhất đời đã vĩnh viễn xa chàng, lòng đau đớn như cắt. Đông Phương Huệ chết! Tâm tình chàng kể như đã hết! Tim rắn lại như sắt.

Chàng bất giác buột miệng:

- Nàng đã mất rồi!

Đại Hoan Thần Ni tươi ngay nét mặt, nói:

https://thuviensach.vn

- Nàng đã chết rồi, vậy càng không cản trở việc hôn nhân chính đáng này. Thượng Chí đau khổ nói như khóc:

- Vãn bối đã thề sẽ sống vậy trọn kiếp!

Mặt biến sắc, Đại Hoan Thần Ni trầm giọng:

- Theo Bần ni biết, mi và Ngô Tiểu My đã nhiều lần đụng chạm về thể xác, tuy mi không có ý tà dâm, nhưng "Nam nữ thọ thọ bất thân", hơn nữa nàng đã vì mi mà chịu phí bỏ cả đời xuân trẻ, để dấn thân vào chốn thâm u, hủy hoại cái nhan sắc thiên kiều bá mị của một thiếu nữ đang độ yêu đời. Như thế mi không động lòng sao?

Lộ vẻ xúc động, Thượng Chí nói:

- Sự thực ngoài ý muốn của vãn bối, vãn bối không thể làm khác được! Xin tiền bối lượng tình tha cho.

Đại Hoan Thần Ni không khỏi tức giận trước lời bướng bỉnh ấy, nhưng trầm giọng nói:

- Mì có biết chính mi đã hại một đời con gái không?

Thượng Chí buồn rầu, nhìn Thần Ni như thỉnh cầu, nói:

- Vãn bối rất đau lòng, nhưng...

- Đồ bất hiếu!

Thượng Chí ngơ ngác, chàng không hiểu vị Thần Ni muốn nói gì, đực ra một lát mới hỏi:

- Vãn bối bất hiếu!

- Phải!

https://thuviensach.vn

Chàng không ném được tức giận, gằn từng tiếng:

- Tiền bối là kẻ lớn, không nên hồ đồ thế, vãn bối nể người nhiều rồi.

Đại Hoan Thần Ni lạnh nhạt:

- Không cần mi nhường nhịn! Ta nói đây là có lý, chính mi là kẻ lẻo mép đấy!

Thượng Chí rắn rỏi nói:

- Vãn bối lẻo mép? Hừ! Tại sao ngươi bảo vãn bối bất hiếu?.

Đại Hoan Thần Ni cười khanh khách, nói:

- Thực đáng thương thay!

Thượng Chí hét lớn:

- Trong đời này vãn bối chẳng cần ai thương hại mình cả! Tiền bối đừng ỷ mình là kẻ lớn mà bắt nạt người ta! Lầm rồi!

Đại Hoan Thần Ni đột nhiên dịu giọng:

- Ta thương mi, vì mi đã làm một việc bất hiếu mà không biết!

Thượng Chí ngạc nhiên, hỏi:

- Việc gì?

- Mi là giọt máu cuối cùng của dòng họ Hoàng phải không?

- Phải!

- Mi có biết câu "Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại" chăng?! Buồn thay cho dòng họ Hoàng!

https://thuviensach.vn

Thượng Chí giật mình, quả lời Thần ni không sai. Chàng chưa bao giờ nghĩ đến việc này bao giờ. Toàn thân chàng rung lên xúc động.

Nhưng tại sao Đại Hoan Thần Ni lại nhiếc mắng chàng với giọng hằn học thế? Bà ta đã là người thoát tục còn xía vào việc thế gian thường tình làm gì? Không hiểu thật!

Thượng Chí sau phút ngơ ngẩn, liền đáp:

- Lẽ nào tiền bối buộc vãn bối thất hứa với người chết sao?

Thất Hồn Nhân bây giờ mới lên tiếng:

- Thượng Chí con! Con đành vì yêu mà chịu tội bất hiếu chăng? Con hãy nghĩ kỹ trước khi làm một chuyện trọng đại như thế! Tình, hiếu, bên nào nặng hơn? Vả lại, con có thể làm tròn chữ hiếu trước, rồi sau đó sẽ thực hiện chữ tình!

Thượng Chí đau đớn vô cùng, nói:

- Như vậy Ngô cô nương sẽ đau đớn đến bực nào?

- Điều ấy chưa chắc?

- Tiền bối! Vãn bối xin mạo muội hỏi:

có phải đây là một màn kịch được sắp sẵn chăng?

Thất Hồn Nhân nghẹn ngào, trân trối nhìn Thượng Chí.

Đại Hoan Thần Ni hơi biến sắc, lạnh lùng nói:

- Thiếu thí chủ chớ quá lời! Đây là lời giao ước khi nãy!

Thượng Chí quắc mắt nhìn Đại Hoan Thần Ni tức giận, lớn tiếng:

https://thuviensach.vn

- Lấy hạnh phúc suốt đời của một thiếu nữ làm cuộc đánh cá à? Sao tàn nhẫn thế!

Thất Hồn Nhân nén tiếng thở dài, cất giọng êm dịu, đầy thương yêu:

- Con à! Ngô cô nương tuy đã quyết chí xuất gia đầu Phật, nhưng lòng vẫn yêu con tha thiết. Cuộc "đánh cược" này nàng chưa hề biết đến bao giờ. Ta tin nàng sẽ hài lòng vô cùng!

Thượng Chí hậm hực:

- Tiền bối đã mang toàn lực gây nên cuộc hôn nhân này có ý gì?

- Ta đã vì con! Vì dòng họ Hoàng!

- Nói vậy, thì tiền bối với tệ môn có liên quan nhau à?

Thất Hồn Nhân thở dài:

- Phải! Chẳng những thế, mà còn liên kết chặt chẽ như tay chân, thắm thiết sâu xa vô kể.

- Có thể cho vãn bối rõ chăng?

- Bây giờ chưa phải lúc!

Thượng Chí tuy hỏi thế, nhưng đã biết được Thất Hồn Nhân sẽ trả lời ra sao rồi, quả không sai, câu trả lời bí mật ấy vẫn chưa chịu rời khỏi miệng bà ta.

Chàng nhìn Thất Hồn Nhân trân trối, rồi quay lại vấn đề chính:

- Chuyện hôm nay, vãn bối thật khó tuân lệnh tiền bối được!

Thất Hồn Nhân ôn tồn:

https://thuviensach.vn

- Con à! Ta khuyến cáo con hay nếu con bỏ lời hứa khi nãy, khư khư giữ ý tưởng điên cuồng ấy thì cha con dưới suối vàng chắc không nhắm mắt. Ta nói thế chẳng phải quan trọng hóa câu chuyện đâu! Hơn nữa ta không muốn con hối hận sau này. Con hãy nghĩ lại đi!

Thượng Chí còn đang ngớ ngẩn, thì Đại Hoan Thần Ni phất tay áo một cái rồi cất giọng:

- Tệ tự chẳng bao giờ lưu khách, về lời cam kết vừa rồi, thực hiện hay không là do mi, chưởng môn của một tôn phái!

Thượng Chí biết chắc rằng mình đã lọt vào mưu mô của Thất Hồn Nhân nhưng cứng miệng vì sự thực chàng đã thua hoàn toàn.

Thất Hồn Nhân tấn công tiếp:

- Thượng Chí con, "vi nhân tử giã, di hiểu vi tiêu", chuyện trước mắt, con chỉ lo đến thù hận, như thể chưa hẳn là cha con đã hài lòng đâu! Con có nghĩ thế không?

Thượng Chí cố nén giận, nghiến răng, nói:

- Tiền bối chạy không sai, nhiệm vụ cấp bách và thiết tha nhất là phục thù, vì thế việc chết sống của vãn bối chỉ trong gang tấc, nên...

- Đấy là một vấn đề khác nữa! Không ăn nhập gì vào vụ này cả!

Tức giận tràn hông mà không dám kêu ca, chàng chỉ biết cắn răng nuốt hận, vì Thất Hồn Nhân đã hy sinh cho chàng quá nhiều, dầu chàng có chết đi cũng khó đáp lại được!

Có đều chàng thắc mắc nhất là:

Thất Hồn Nhân đoán chắc Đông Phương Huệ chưa chết, tại sao lại buộc chàng phải xa nàng để kết hôn cùng với Ngô Tiểu My? Bà ta ghét Phương

https://thuviensach.vn

Huệ của chàng chăng? Vô lý! Nàng thùy mị dịu dàng, tính tình khoáng đạt nhưng sâu sắc, nhất định không ai có thể ghét nàng được! ...

Tại sao Thất Hồn Nhân cứ bám sát theo chàng, như hồn với xác vậy?

- Lý do nào khiến bà ta thần bí như thế? Cứu cánh của bà ta là ai?

Thất Hồn Nhân đã nói người và gia môn chàng có liên hệ rất mật thiết, không biết có ý gì? ...

Nhưng vấn đề ấy cứ quay cuồng trong trí chàng, khiến Thượng Chí gần điên lên được, bất giác buột miệng hỏi:

- Tại sao tiền bối lại quan tâm nhiều về vãn bối thế?

- Ta muốn con trở thành một người hoàn toàn!

- Người hoàn toàn?

- Phải!

- Tiền bối nói rõ ta tí nữa được không?

Vẫn câu trả lời muôn thở, Thất Hồn Nhân đáp:

- Bây giờ chưa phải lúc!

Thượng Chí tức quá buột miệng:

- Tiền bối không còn câu nào khác hơn à!

Thất Hồn Nhân buồn buồn nói:

- Con không nên vô lễ thế! Ta biết con khổ không ít, nhưng ta có sướng gì đâu!

https://thuviensach.vn

Thượng Chí có vẻ hối hận, thở dài rồi hỏi:

- Chuyện hôm nay vãn bối không chịu thì không được à?

- Theo con thì sao?

Chàng cúi đầu im lặng, một lúc sau, Thất Hồn Nhân đặt tay lên vai chàng, cất giọng âu yếm.

- Thượng Chí con! Chỉ cái si tình của Ngô Tiểu My cũng đủ cho con ngã lòng rồi, ta biết con cũng yêu nàng, con không phủ nhận chứ? Nhưng vì Đông Phương Huệ, nên con chẳng dám nhận tình nàng. Lòng chung thủy là một đức tính tốt, nhưng con với Đông Phương Huệ sẽ vĩnh viễn xa nhau, việc hôn ước kể như không thành vấn đề. Và kết quả sự ngoan cố của con, sẽ mang đến một hậu quả tai hại, màn cuối của trường bi kịch sẽ là sự đau khổ, hối hận.

Thất Hồn Nhân vô tình nhắc đến Đông Phương Huệ, lại cho mối tình giữa chàng và nàng là một tội lỗi. Bất giác Thượng Chí rùng mình, nhưng hình dáng kiều diễm của nàng đã chế ngự cả tim chàng, liệu chàng có quên được chăng? Không bao giờ!

Thượng Chí cảm xúc, cốt giọng run run:

- Việc tiền bối dạy, có phải vì món nợ máu mà Quỉ Bảo đã vay của Hoàng gia trang chăng? Nhưng chúng tôi đã thông cảm với nhau rồi...

- Thông cảm cái gì?

- Thù không thể không trả! Vì thế, tâm tình của hai đứa sẽ kết hợp bên kia thế giới!

Thất Hồn Nhân có vẻ lo lắng, nói:

- Ta không muốn con nói thế!

https://thuviensach.vn

- Vậy không có gì cản trở nàng và vãn bối cả!

Thất Hồn Nhân cương quyết:

- Chưa chắc!

Thượng Chí ngang nhiên đáp:

- Dẫu có đi nữa, vãn bối cũng chẳng bao giờ lùi bước.

Thất Hồn Nhân thở dài não nuột, nói:

- Thượng Chí con! Ta mong con xử sự với ta, Ngô cô nương, Thần Ni lão tiền bối và nhất là đối với vong hồn cha con một cách thỏa đáng một chút!

Toàn thân chàng rúng động mạnh, đau khổ xâu xé nát lòng, chàng nói lớn:

- Sự kết hợp của vãn bối và Ngô Tiểu My, lý nào cuối cùng không là một bi kịch sao?

- Đó là chuyện sau, nhưng sự thật sẽ không giống như con đã tưởng tượng đâu! Mà trái lại!

Thượng Chí thở dài đau đớn, nói:

- Không ép được vãn bối tiền bối khổ lắm sao?

Thất Hồn Nhân im lặng có vẻ đang xúc động mãnh liệt, một lúc sau bà nói qua tiếng thở dài não lòng:

- Cũng được! Kể như ta ép con đấy!

Thượng Chí giậm chân giận dữ đáp:

https://thuviensach.vn

- Được! Vãn bối ưng thuận...

Tiếng chàng uất nghẹn, không sao nói tiếp được.

Thất Hồn Nhân mừng rỡ thét lớn:

- Con đã chịu rồi?

Thượng Chí nghiến chặt răng, cất giọng rắn rỏi:

- Phải, nhưng với một điều kiện.

- Điều kiện gì?

- Tiền bối nói lại với nàng và nội tổ nàng rằng:

Chừng nào mối huyết cừu của vãn bối rửa xong, mới nghĩ đến việc cưới hỏi. Và ba năm chăn gối, vãn bối sẽ bỏ nhà ra đi...

Bất giác Thất Hồn Nhân lùi lại một bước, nói:

- Ba năm sau con sẽ đi vì tình của Đông Phương Huệ à?

- Thưa đúng thế!

- Nếu Đông Phương Huệ chưa chết thì sau?

Thượng Chí đau nhói một cái, nói lớn:

- Việc đấy... Không thể có được!

Thất Hồn Nhân có vẻ tư lự, rồi nói:

- Thôi được! Ta chịu điều kiện ấy của con. Việc này kể cũng tạm ổn rồi!

https://thuviensach.vn

Đột nhiên Thất Hồn Nhân xoay mình nhìn về phía đống đá cách đó ba trượng, nói lớn:

- Xin lão tiền bối lộ diện làm chủ hôn cho hai cháu.

Một thư sinh trung niên, râu ba chồm đen nhánh, dáng người phong nhã, tiêu dao, từ từ bước tới.

Người ấy không ai khác hơn là nội tổ của Ngô Tiểu My, kỳ nhân võ lâm Bất Lão Tiên Sinh.

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên chẳng rõ ất giáp gì cả, cứ đực ra như phỗng đá. Rõ đây là một cuộc sắp đặt trước, Thượng Chí biết mình đã mắc vào lưới ấy, mà vẫn không sao thoát được.

Điều kỳ lạ nhất là với bổn phận, danh vọng của Bất Lão Tiên Sinh và Đại Hoan Thần Ni, mà chịu nghe theo lời sắp đặt của Thất Hồn Nhân tâm rắp theo kế hoạch của bà ta đã vạch.

Thượng Chí thầm nghĩ:

- Ta mắc bẫy là phải!

Bất Lão Tiên Sinh cười ha hả, có vẻ khoái chí nhìn Thượng Chí âu yếm, nói:

- Con à! Lão phu không còn nghĩ gì nữa, từ đây sẽ vĩnh biệt hồng trần. Mọi việc của con bé ấy đã có con đảm đương cả rồi! Ha... Ha...

Thất Hồn Nhân thúc vào hông Thượng Chí nói nhỏ:

- Con! Lễ nghĩa không thể xem thường được, con mau ra lạy "nội tổ" đi.

Thượng Chí chỉ biết than thầm trong lòng, rồi thẩn thờ bước ra như kẻ mất hồn.

https://thuviensach.vn

Chàng sượng sùng cúi đầu chào Bất Lão Tiên Sinh chàng thấy cổ họng khô đắng, chân tay bủn rủn, chàng uất ức mà không nói được lời nào.

Bất Lão Tiên Sinh khoát tay, cười ha hả, nói:

- Thôi! Ta miễn lễ cho con! Lão phu có vài lời phải nói với con trước khi từ biệt.

Lão Ma Trung Chi Ma và lão phu có chút thâm tình, nay con đã hấp thụ tài năng của "nó", ta mong con nên lưu tâm về sự hưng, suy của Thiên Nam phái, để khỏi phụ lòng tốt của "nó", tốt nhất là trong khi đảm nhiệm trọng trách ấy, con chớ nên hành động một cách quá khích, kém suy nghĩ. Có thế Ma Trung Chi Ma sư phụ con mới mỉm cười nơi chín suối.

Mấy lời ấy tuy đơn sơ, mà ngụ ý khuyên căn chàng chớ lụy gì tình mà phụ lòng ân sư và phải lại tôn phái.

Thượng Chí bất giác lạnh mình, nghĩ lại lời của Thất Hồn Nhân đã nói tại Tử Vong Cốc rằng:

Vị chưởng môn Đế Quân hiện tại là Vĩ Nhất Dân, đã cam tâm bán rẻ tôn phái Thiên Nam nhập vào Thiên Tề Giáo, đổi Ảo Ma Cung thành Thiên Tề phân giáo. Cái trách nhiệm loại trừ bọn phản sư diệt tổ ấy do chàng đảm đang, sự mất còn của Thiên Nam Ảo Ma Cung đều ở chàng.

- Ta không thể để bọn ấy lộng hành được, phải dẹp yên bè lũ tham ác ấy, mới chấn hưng lại tôn phái và làm vang danh Thiên Nam để sư phụ vừa lòng.

Nhưng ba vị trưởng lão không biết sống chết ra sao?

Chàng lẩm bẩm:

Ta phải tìm họ!

https://thuviensach.vn

Thượng Chí chợt lạnh mình, tín vật truyền phái Thiên Nam là Ác Quỉ Châu Bài đã lọt vào tay bọn Thiên Tề nếu không lấy lại được, làm sao điều khiển bọn đệ tử của bổn phái được. Hơn nữa, kỳ vọng của ni phụ đã trao gởi chắc phải đổ nát! ...

Chàng nghĩ thầm:

- Ta phải lấy ngay thẻ lệnh trở về mới được!

Nghĩ thế chàng liền cung kính nói:

- Vãn bối xin ghi sâu những lời dạy bảo của lão tiền bối!

Thất Hồn Nhân cười khanh khách có vẻ vui sướng, nói:

- Sao lại "vãn bối" với "tiền bối"! Phải gọi là "nội tổ" và xưng "cháu" mới đúng chứ!

Thượng Chí thẹn đỏ mặt, lườm Thất Hồn Nhân, rồi yêu lặng cúi đầu.

Bất Lão Tiên Sinh quay về phía Thất Hồn Nhân nói lớn:

- Chuyện của My nhi, xin nương nương đảm đương giùm lão phu nhé!

Thất Hồn Nhân cúi sát mình, cung kính nói:

- Kính tuân đại mệnh!

Bất Lão Tiên Sinh mỉm cười chào mọi người rồi xoay lại vỗ vai Thượng Chí trìu mến:

- Ta tin con không làm khổ My nhi! Thôi ta đi đây!

Nói xong quay mình xuống núi, trong phút chốc đã lẫn khuất sau mấy hàng cây rậm. Thượng Chí lòng trĩu nặng ưu tư, chàng thấy mình đang ở trong một hoàn cảnh cười ra nước mắt!

https://thuviensach.vn

Thất Hồn Nhân nhìn theo bước chân Bất Lão Tiên Sinh, cho đến khi người khuất hẳn mới quay lại nhìn Thượng Chí, cất giọng âu yếm:

- Thượng Chí con! Bây giờ con định thế nào?

Mặt rắn lại, Thượng Chí nói:

- Vãn bối phải đến Quỉ Bảo, rồi sẽ lên Thiên Tề Giáo thanh toán mấy món nợ, lấy lại Ác Quỉ Châu Bài và sau cùng về Thiên Nam chỉnh lý nội bộ...

Thất Hồn Nhân có vẻ hài lòng, nói:

- Được rồi, ta chờ con xong xuôi mọi việc sẽ đích thân hoặc sai Hữu Tâm Nhân đưa Ngô Tiểu My đến Thiên Nam làm lễ cưới. Bây giờ con có thể đi! Nhớ hãy cẩn thận!

Ta chúc con sớm thành công! ...

Thượng Chí thẩn thờ như kẻ mất hồn, sự thật quá cả mộng tưởng. Không biết tấm bi hùng kịch đến bao giờ mới kết thúc và đoạn kết một chuyện tình sẽ ra sao?

Thượng Chí sững sờ một lúc, rồi thi lễ với hai người, rồi chạy băng xuống núi.

Chàng chạy như để trốn tránh một sự thực quá phũ phàng, những nỗi buồn cứ dằng dặc theo chân. Bất giác chàng thở dài não nuột.

Định mệnh đã xui chàng phải kết hôn với Ngô Tiểu My, trong khi lòng chàng đã trọn gởi cho Đông Phương Huệ. Chàng không biết rồi đây phải đối xử sao với Ngô Tiểu My để nàng khỏi phải tủi thân...

Xuốâng núi, Thượng Chí vội vã tới chỗ hẹn của Song Yêu, bất giác chàng giật mình.

https://thuviensach.vn

Sao bây giờ mà Hắc Bạch Song Yêu chưa đến?

Lý nào họ đã đến rồi đi sao? Nếu thế phải có căn nguyên nào xảy ra chớ? Hừ! ...

Chàng đưa mắt nhìn, chung quanh, nhưng không thấy gì cả, nên xem xét vết tích tại chỗ hẹn cũng chẳng thấy dấu vết gì khả nghi cả. Điều này có lẽ Song Yêu chưa đến.

Lẽ nào họ đã phản chàng chăng?

Thượng Chí bất giác lạnh mình. Võ công của Song Yêu rất cao cường nếu bọn hắn trở lại đường cũ thì tai hại cho giang hồ không ít, tội vạ ấy một phần lớn do chàng gây nên.

Chàng sững sờ chưa biết phải xử trí ra sao đây cho hợp lẽ.

Cũng khoảng chừng uống cạn tách trà, vẫn không thấy Song Yêu xuất hiện. Chàng lẩm bẩm:

- Nếu chúng phản bội ta, gây tai ác cho giới giang hồ, ta phải tìm mà hủy chúng mới được.

Nghĩ thế chàng thấy an lòng liền nhún chân phóng nhanh ra ngoài núi.

Đến giờ Thìn, trước mặt chàng là con đường cái lớn, chạy dài mút mắt.

Thượng Chí nhảy lên đại lộ, vừa lúc ấy từ xa xuất hiện mấy bóng người đang phóng nhanh về phía chàng. Mắt chàng sáng lên kỳ lạ! Tuy mấy bóng người ấy còn ở tít xa, nhưng nhãn lực của chàng đã đến độ tinh tường, nên thấy rõ đấy là ai rồi.

Bất giác chàng gọi lớn:

- Lão ca ca!

https://thuviensach.vn

Nhóm người ấy bỗng dừng lại, Thượng Chí nhún chân phóng tới.

Quả không sai, đó là tám người ăn mày đầu cổ lem luốc, dơ bẩn, người đứng đầu râu tóc bạc phơ, quần áo vá hàng trăm miếng, đây chính là trưởng lão Nam Cái của bang ăn mày. Đứng cạnh Nam Cái là ba lão già dơ bẩn và bốn người trung niên cũng nhớp nhúa không kém gì ba lão kia...

Nam Cái cười ha hả, nói:

- Tiểu lão đệ! Chính mày đó sao?

Thượng Chí bất giác cười khanh khách, chợt chàng im lặng nhìn mặt Nam Cái nói:

- Lão ca ca! Bình an vô sự chứ?

Nam Cái mỉm cười:

- Cũng thường thôi!

Thượng Chí nhìn sâu vào mắt Nam Cái, rồi nói:

- Ủa! Dường như lão ca ca có điều gì nghiêm trọng lắm sao, mà...

Nam Cái trố mắt nhìn Thượng Chí, rồi hỏi:

- Tiểu đệ! Mày chưa biết gì cả à?

Thượng Chí tròn mắt nói:

- Biết gì mới được chứ?

- Bổn bang đã đến giai đoạn mất còn rồi đấy! Thật đáng buồn!

Thượng Chí ngơ ngác, nói:

https://thuviensach.vn

- Ca ca nói sao tiểu đệ không hiểu?

Nam Cái há hốc nhìn Thượng Chí, hỏi có vẻ nghi ngờ.

- Tiểu đệ thật không hiểu gì cả sao?

Thượng Chí ôn tồn nói:

- Tiểu đệ đã vắng mặt giang hồ hơn ba tháng nay rồi, nên hiện tình chưa biết gì cả!

Nam Cái nói:

- Ồ! Vậy thì khó trách được! Tiểu đệ nào biết hiện tại Nhất Giáo, Nhị Bang, Tam Hội và lũ ăn mày này đang ở trong một hoàn cảnh cực kỳ căng thẳng.

Thiên Tề Giáo đột nhiên xâm phạm đến giới luật giang hồ, chiếm lãnh địa của các bang hội, mà nạn nhân đầu tiên là Bát Nghĩa Bang Thất Én Bang. Tiếp theo đó là Huynh Đệ Hội, Hồng Câu Hội, Ngũ Hành Hội đều bị đàn áp dưới tay bọn Thiên Tề, họ muốn biến các bang hội thành những Thiên Tề Phân Đà, thuộc quyền điều khiển của bộ tham mưu của Thiên Tề Giáo. Bây giờ đến phiên Cái Bang, xưa nay bổn bang đã cố tránh mọi việc gây hấn với giang hồ, không thèm tranh giành ngôi thứ của Võ Lâm, để sống một cuộc đời lam lũ, chịu bao nhiêu sự dằn vặt của xã hội, của lớp người sang cả, và mang tiếng là kẻ sống đầu đường xó chợ, bị khinh miệt là "phường vá áo túi cơm". Ấy thế mà bọn Thiên Tề chẳng chịu buông tha. Tiểu đệ nghĩ coi, đây có phải là ngày tận thế của Võ Lâm chăng? Và đối với Tệ Bang chắc chắn đã đến ngày cùng rồi! Nghĩ mà hổ thẹn với tổ sư!

Nam Cái nói xong, râu tóc dựng đứng có vẻ tức giận đến cùng cực, trông mặt lão thảm não vô cùng.

https://thuviensach.vn

Bọn đệ tử Cái Bang đứng sau cũng kích động không kém, trên nét mặt dơ bẩn bụi phong trần, còn lộ sâu một ý chí quyết tử.

Thượng Chí nghe Nam Cái nói thế, căm giận nổi lên sùng sục, hào khí của chàng trai trẻ đã được nung nấu từ lâu, phút chốc bừng dậy.

Thượng Chí cắn chặt, rắn giọng:

- Có thực thế sao? Hừ! Bọn họ là gì mà ngang tàng như vậy!

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 68

Gặp Nhau Như Mộng

Nam Cái hậm hực, nói:

- Từ khi sư tổ sáng lập ra Cái Bang đến giờ, chưa bị tôn phái nào áp bức như thế này, Không ngờ ngày nay lai chịu cái hiểm họa liên hoàn nhục nhã! Hừ! Năm ngày trước, bọn Thiên Tề đã mang Thiên Tề Lệnh tới bổn môn, buộc trong vòng năm ngày bổn bang phải gia nhập vào giáo phái Thiên Tề, nếu không...

Thượng Chí hỏi gấp:

- Nếu không thì sao?

- Thì tổng đàn Cái Bang sẽ bị rửa bằng máu của đệ tử bang khất, và vĩnh viễn không được đặt chân vào Trung Nguyên!

Thượng Chí sôi máu, mắt lóe hung quang, mặt đằng đằng sát khí, nghiến răng kèn kẹt, nói:

- Hừ! Cả gan thực!

Nam Cái nén giận, ôn tồi:

- Thế lực hiện tại của Thiên Tề Giáo rất hùng hậu, ta không thể xem thường được!

https://thuviensach.vn

Khắp sáu tỉnh miền Bắc, bảy tỉnh phía Nam vị chi là mười ba tỉnh, đều thuộc quyền sai khiến của Thiên Tề Giáo Chủ. Hơn nữa có nhóm Thiên Tề Sứ Giả mới xuất hiện, công lực của họ rất cao thâm, có thể ngang ngửa với Huyết Sọ giả, trong mấy tháng tung hoành, bọn sứ giả ấy chưa gặp tay nào đáng là địch thủ của họ cả.

Thượng Chí cười gằn:

- Những thằng sai vặt ấy nào có đáng kể gì!

Nam Cái có phần kinh ngạc, ông ta cho Thượng Chí quá ngông cuồng nhưng không dám nói ra, sợ mất lòng chàng, nên cất giọng trầm trầm:

- Tiểu đệ! Lão ăn mày nghe nói, phái Thiên Nam cũng đã nhập vào giáo hội Thiên Tề, và Ảo Ma Cung đổi thành Thiên Tề phân giáo chẳng biết có đúng không?

Thượng Chí rắn mặt lại, gằn từng tiếng:

- Bọn Vĩ Nhất Dân khốn kiếp ấy, đã đem bao công của Tổ Sư bán cho bọn chó Thiên Tề! Chờ xong việc này rồi, Tiểu đệ sẽ về ngay Thiên Nam để thanh trừng bọn phản nghịch.

Nam Cái buột miệng:

- Với sức lực của một mình tiểu đệ à? ...

Thượng Chí không đáp câu hỏi của Nam Cái, mà lại nói:

- Tên chủ mưu tạo phản chính là Vĩ Nhất Dân, còn bọn kia tiểu đệ biết họ đa số đã bị áp bức của tay chân bộ hạ của hắn cả! ...

Ngừng một lát, chàng cất tiếng hỏi:

- Lão ca ca! Kỳ hạn của Thiên Tề Lệnh còn mấy ngày nữa!

https://thuviensach.vn

Nam Cái cười đau khổ:

- Chỉ còn ngày mai là hết hạn!

Bảy đệ tử Cái Bang sau lưng Nam Cái, đều trầm mặc có vẻ tư lự, họ không nói lời nào, chỉ yên lặng nhìn Thượng Chí và Nam Cái đang đối đáp.

Thượng Chí cau mày có vẻ đang suy nghĩ lung lắm, rồi chàng cất giọng nghiêm nghị:

- Lão ca ca xử trí như thế nào?

Nam Cái cau mày đáp:

- Lão ăn mày này đã truyền lệnh, triệu tập tất cả cao thủ của các phân đà về gấp tổng đàn Võ Hầu Tự, ở tại Bạch Thủy Thang. Sự tồn vong của Cái Bang quyết định trong trận này, bây giờ chỉ còn một hy vọng cuối cùng, là tệ sư thúc Tống Thiết Trượng kịp thời xuất hiện, mới mong tránh được cái họa diệt môn.

Thượng Chí nói:

- Sao lão ca ca không sớm báo tin cho Tống lão tiền bối hay?

Nam Cái thở dài:

- Tệ sư thúc trước đây đã xuất hiện, để can thiệp về vụ Huyết Sọ giả gây hấn với bổn môn, sau người tưởng lầm y là Chủ Nhân Quỉ Bảo, nên đã vào Bảo tính chuyện phải trái. Nhưng người vì thua dưới tay Bảo Chủ, mà đã thề không xuất hiện giang hồ nữa. Vì vậy hiện giờ hành tung của người mù mịt, biết đâu mà tìm.

Thượng Chí gật đầu, nói:

- Lão ca ca cho phép tiểu đệ giúp một tay nhé?

https://thuviensach.vn

Đôi mắt trắng nhướng cao, Nam Cái nói:

- Thế thì có gì bằng, nhưng e rằng cũng khó cứu vãn được cái tình thế khốc hại này, chỉ có một cách là phải tận lực đối phó, còn việc thành bại thì ký thác cho may, rủi!

Nam Cái vì chưa biết Thượng Chí đã luyện được Khư Mê Thần Công nên mới bi quan thế. Quả thật lời ông nói rất đúng, với công lực của chàng trước kia thì chắc chắn không đủ sức cứu vãn được cuộc thảm sát này.

Hoàng Thượng Chí mỉm cười, nói:

- Vậy thì hay lắm! Giờ lão ca ca hãy đi trước, tiểu đệ sẽ đến sau.

Nam Cái gật đầu, rồi quay lại khoác tay ra lệnh cho bảy đệ tử theo mình...

Chẳng mấy chốc, tám bóng người mất hút sau lớp cây dày. Thượng Chí khẽ thở dài quay về với ý nghĩ:

- Thời gian quá cấp bách, không cho phép ta đến Quỉ Bảo được, bây giờ chỉ có cách đợi việc của Cái Bang xong xuôi rồi, ta mới có thể vào Quỉ Bảo.

Sự mất tích của Hắc Bạch Song Yêu làm Thượng Chí bối rối vô cùng, Song Yêu đã không chịu nuốt lời nguyện xưa, tôn chàng làm chủ nhân, lại được chàng nhận là đệ tử của Thiên Nam phái.

Thượng Chí tin rằng Song Yêu không bao giờ phản bội chàng, nhưng hiện họ ở đâu?

Với công lực của Song Yêu, dĩ nhiên không thể xảy ra chuyện rủi ro được... Nhưng chỉ sợ trong một phút nông nổi họ bị sa vào hố sát cơ, hành

https://thuviensach.vn

động vô nhân đạo, cái tội vạ ấy, dầu muốn hay không chàng cũng có một trách nhiệm về nó.

Nghĩ thế bất giác chàng thở dài...

Đôi mắt Thượng Chí chợt dừng lại trên bóng người mảnh khảnh, đứng trên bờ sông cách đại lộ không xa mấy. Tà áo lụa trắng phất phơ theo gió như cánh bướm lạc đàn, mái tóc đen chảy dài xuống lưng thành dòng lớn ẻo lả theo bước chân nhẹ nhàng.

Thượng Chí cảm thấy dáng người này rất quen thuộc không lý là nàng đó chăng?

Bất giác chàng giật mình, tim rung động mạnh rồi không tự chủ được, chàng nhún chân men theo bờ sông...

Khi còn cách khoảng ba trượng, quả chàng đoán không sai, thiếu nữ kia chính là Đông Phương Huệ, con người đã chiếm trọng lòng chàng.

Thượng Chí cảm thấy người nóng ran, mạch máu trương cứng như sắp vở tung cả ra, tứ chi gần như rũ riệt không còn tuân theo lý trí nữa. Chàng có cảm tưởng tim mình sắp nhảy vọt ra ngoài.

Môi mấp máy mà không nói được lời nào. Cổ họng đắng và khô cứng lại, khiến chàng phải nuốt nước bọt đánh ực một tiếng.

Quả đúng như lời phỏng đoán của Thất Hồn Nhân, nàng chưa chết! Và đang hiện diện trước mặt chàng.

Thượng Chí đã đến sau lưng nàng, kỳ thật! Không lẽ nàng chưa phát giác ra sao?

Đông Phương Huệ vẫn đếm từng bước một, men theo dòng sông, mắt nhìn sâu vào đáy lượng nước đang cuồn cuộn chảy, có vẻ tư lự.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên nàng đứng lại, bất động như pho tượng đá.

Ngọn gió sông mát diệu, hất ngược tà áo nàng ra sau, một mùi thơm kỳ lạ thoáng qua mũi Thượng Chí, chàng ngây ngất như vừa uống xong chung rượu nóng, và chàng cảm thấy, người đứng trước mặt không phải là Đông Phương Huệ, mà là một nàng tiên vừa bước lên, từ dòng nước bạc kia.

- Em Huệ. Tiếng lạt hẳn, chàng nghe như từ hư vô lại.

Thân hình Phương Huệ hơi rung động, nhưng không quay lại cũng không đáp lời nào.

Chàng cảm thấy sự kiện này hơi khác thường, vội gọi lớn:

- Em Huệ!

Đông Phương Huệ thở dài não nuột, Thượng Chí giật mình không hiểu vì sao tâm sự người yêu lại buồn thế.

Phương Huệ từ từ xoay lại. Một gương mặt tiều tụy, hốc hác hiện trước mắt chàng, toàn thân chàng rung động mạnh.

Cùng khi ấy một gương mặt xanh xao khác lại hiện lên trong trí chàng. Ngô Tiểu My! Người thiếu nữ đáng thương trước sân Cổ Tự, trên ngọn Đại Hoan Sơn, và cũng là vị hôn thê miễn cưỡng của chàng.

Tim chàng thắt lại, đau nhói như bị ai bốp chặt, chàng lùi lại hai bước, mắt nhìn Phương Huệ đắm đuối.

Chàng phải nói sao với nàng đây?

Trên da mặt xanh xao của nàng, thoát ửng hồng, nét tiều tụy phút chốc đã biến mất. Nàng mắt tròn nhìn Thượng Chí, ánh mắt dịu dàng, tha thiết, chất chứa bao điều nhung nhớ ấp ủ trong lòng từ lâu.

https://thuviensach.vn

Thượng Chí rung động mạnh trước ánh mắt tha thiết của người yêu, chàng không đủ can đảm nói lên tất cả lòng mình.

Qua những biến cố dồn dập, tình yêu giữa hai người bị bao chướng ngại ngăn cản, trui rèn thành một khối bất diệt. Chàng và nàng đã kết chặt bằng sợi giây tình cảm...

Đã lâu hai người vẫn yên lặng, nhìn nhau đắm đuối.

Không khí dường như cô động lại.

Thượng Chí từ từ cúi xuống, chàng không dám nhìn nàng lâu hơn, chàng đã là kẻ phản bội tình yêu trong trắng của cô gái thơ ngây này. Nghĩ tình nàng đối với chàng, Thượng Chí không khỏi đau xót trong lòng.

Cảnh vật dường như đã mất cả xinh xinh, dòng nước lặng lờ chảy, bóng hàng cây in bên màng nước thành những vệt đen ngòm vô tận. Áng mây bàn bạc treo lơ lửng trên nền trời đã nhuộm sắc vàng nhạt hoàng hôn đang chập chễnh bước từng bước một! Một cánh chim uể oải bay về khu rừng xa tít, buông thõng mất tiếng kêu buồn não nuột như hòa đồng tâm sự đau buồn của hai kẻ đứng trên bờ sông kia.

Thượng Chí nén tiếng thở dài, mặt chàng trầm xuống có vẻ tư lự.

Tại sao Thất Hồn Nhân không từ chối bất cứ một thủ đoạn nào để ngăn cản chàng và Đông Phương Huệ? Lại còn nhấn mạnh tình yêu của hai người sẽ mang đến một hậu quả nát lòng! Tấm bi kịch sẽ kết thúc như thế nào? Có thực như lời nói của bà ta chăng?

Trước kia sao Phương Huệ lại thất hẹn với chàng? Hai ngày ấy nàng đã làm gì trong Bảo?

Nàng không chết! Có lẽ nào cha nàng không phải là hung thủ của cuộc thảm sát ở Hoàng Gia Trang? Lạ thực! Nếu không phải "y" là hung thủ, thì

https://thuviensach.vn

tại sao nàng lại thất hẹn?

Nàng cũng biết sự gặp gỡ ấy quan trọng lắm chớ! ...

Sau một thời gian yên lặng thật lâu. Đông Phương Huệ mở miệng nói:

- Chí ca! Anh ngẩng đầu lên nhìn em đây!

Thượng Chí từ từ ngước mắt nhìn Phương Huệ, mặt chàng nóng bừng vì thẹn.

Ánh mắt chàng dừng lại trên mặt nàng, thật không thể tưởng được, chỉ trong vòng mấy tháng mà nàng đã thay đổi hẳn, nét thơ ngây khả ái xưa kia, đã biến thành vẻ khắc khổ man dại. Vẻ đẹp trẻ trung của nàng đã nhường bước cho cái đẹp não nùng, toàn thân nàng toát ra một sức hấp dẫn lạ thường.

Thượng Chí cứ ngẫn ra như phỗng đá mặt đỏ ửng vì thẹn, muốn nói mà chẳng được nào.

Phương Huệ run run:

- Chí ca... anh... anh ghét em rồi sao?

Thượng Chí giật mình, hốt hoảng:

- Em Huệ! Anh không... Ồ! Sao em lại hỏi lạ vậy?

- Vì em đã thất ước với anh!

Thượng Chí bối rối vô cùng, chàng ấp úng:

- Huệ em! Chính anh mới đáng... Ồ! Em nói đã thất ước, chắc là...

Phương Huệ thở dài:

https://thuviensach.vn

- Sau khi về Bảo, cha em nhốt lại, không cho em gặp anh nữa!

Chàng lặng người, hiểu rõ nỗi khổ của người yêu không ít. Chàng tiến tới một bước, cất giọng run rẩy:

- Em có hỏi "cha" không?

- Có!

Mắt chàng lóe lên, tiến thêm ba bước, đứng sát trước mặt nàng, giọng xúc động:

- Sao?

- "Cha" đã hai mươi năm rồi không ra khỏi Bảo, điều này chứng tỏ vụ án của Hoàng Gia Trang chẳng phải "cha" gây nên!

- Hai mươi năm?

- Phải!

Thượng Chí vui buồn lẫn lộn, cha nàng không phải là thù nhân của chàng! Vì vụ huyết án của dòng họ Hoàng Trương xảy ra vào một ngày cách đây mười lăm năm. Như thế giữa chàng và nàng không còn ngăn trở bởi hận thù nữa. Nhưng chàng lại buồn vì chưa tìm được thù nhân.

Chợt nghĩ đến việc hôn ước giữa chàng và Ngô Tiểu My, Thượng Chí đau nhói cả lòng, kêu khẽ một tiếng, mặt tái xanh như tàu lá, choáng váng như sắp gục tại chỗ...

- Chí ca anh... anh làm sao vậy?

Thượng Chí chợt tỉnh, ấp úng:

- Không... không hề gì cả! Em bị "cha" nhốt sao lại ra được đây?

https://thuviensach.vn

Phương Huệ cất giọng sợ sệt:

- Em đã trốn đấy! Chắc suốt đời... em không bước vào Quỉ Bảo nữa.

Chàng ngạc nhiên, hỏi:

- Tại sao thế?

Phương Huệ không đáp lời chàng mà lại hỏi:

- Chí ca! Anh còn yêu em không?

Thượng Chí lòng đau như cắt, có lẽ Phương Huệ đã biết được những chuyện xảy ra ở Đại Hoan Sơn, nên mới có cử chỉ ấy. Bây giờ chàng phải giải thích thế nào đây?

Chàng giận mình trước kia sao không cương quyết đến cùng, để nay đã lỡ hứa hôn với Ngô Tiểu My rồi, chẳng lẽ thất lời à.

- Chí ca! Sao anh lại nín im thế? Phương Huệ hỏi gấp.

- Em Huệ, lòng anh vẫn như trước! ...

- Anh vẫn còn yêu em?

- Phải! Yêu em suốt đời?

Phương Huệ run run nói:

- Vĩnh viễn!

- Đến ngày hấp hối!

Phương Huệ rươm rướm nước mắt, cất giọng xa vắng:

https://thuviensach.vn

- Chí ca! Em sẽ giữ tình anh mãi mãi cho đến ngày cuối cùng của đời em.

Thượng Chí cắn chặt răng, nuốt đôi dòng lệ chực trào ra khóe mắt. Chàng thấy trong câu nói này, dường như nàng đã ký thác bao tâm sự đau buồn vào đó, Thượng Chí không khỏi kinh hãi, hỏi:

- Em Huệ! Em... sao lại nói...

Phương Huệ cười trong nước mắt, cất giọng kích động:

- Chí ca ca! Đừng hỏi tại sao, anh yêu em là đủ rồi.

- Em Huệ... anh... anh... Thượng Chí ấp úng mãi không ra lời.

Phương Huệ nhìn chàng đắm đuối, nói:

- Chí ca ca! Em được anh yêu là diễm phúc nhất đời, em mãn nguyện lắm rồi. Còn những việc khác, ta hãy xuôi tay cho định mệnh.

Nói đến đây, nước mắt chảy dòng xuống đôi má xanh xao, trông thảm hại làm sao.

Thượng Chí xót xa bứt rứt, chàng chỉ muốn chết đi để chuộc lại tội bạc tình của mình, nhưng bao nhiêu trách nhiệm còn chờ đợi chàng, không cho chàng hành động điên rồ thế được.

Thượng Chí hỏi:

- Huệ em! Sao em lại nói lạ lùng vậy?

Phương Huệ uất ức:

- Anh không biết được đâu!

- Nói cho anh nghe đi! Tại sao lại thế chứ?

https://thuviensach.vn

- Mai sau anh sẽ rõ!

Mặt Thượng Chí cau có biểu lộ sự đau khi khổ tột độ, run run nói:

- Em Huệ hãy tha lỗi cho anh... anh bị trường hợp bắt buộc phải...

Đông Phương Huệ cười héo hắt, nói:

- Chí ca ca! Anh không có lỗi gì cả! Mà người có lỗi chính là em, em mong anh tha lỗi... nhưng tất cả đều do sự có mặt của vận mệnh tất cả! Anh đừng buồn nhiều mà...

- Em Huệ... Chàng chỉ nói được thế rồi im lặng tha thiết nhìn nàng.

- Chí ca ngồi xuống đây!

Hai người ngồi xuống tảng đá lớn cạnh đó. Đông Phương Huệ lại nói:

- Anh ngồi xích vào em tí nữa! Em lạnh!

Thượng Chí như kẻ mất hồn, chàng lặng lẽ ngồi sát bên nàng.

Một mùi thơm kỳ lạ từ người Phương Huệ tỏa ra khiến Thượng Chí ngây ngất.

Những sợi tóc bị gió đánh bay tung tóe, vướng vào cổ vào môi, trên mặt chàng. Toàn thân nàng mềm nhũn rồi ngã hòa vào lòng chàng. Thượng Chí không còn tự chủ nữa, chàng đưa tay quàng lấy đôi vai tròn trĩnh của nàng siết chặt vào người.

- Chí ca! Anh còn nhớ tảng đá gần tòa Quỉ Bảo, cũng cạnh con sông như thế này, chỗ mà mình đã kết tình huynh đệ chăng? Ngày ấy em là chú ăn mày bẩn thiểu...

Thượng Chí xúc động mạnh, chàng khẽ ghì nàng vào lòng, nói:

https://thuviensach.vn

- Anh chẳng bao giờ quên được!

Phương Huệ tay mẫn mê cả khuôn ngực Thượng Chí:

- Nhớ lại khi anh bị hại về tay Thiên Tề Giáo, em cứ ngỡ là anh đã chết, nên đã xây phần mả cho anh và em, Ước gì lúc đó anh chết thực có phải là hai ta sẽ gần nhau mãi mãi không?

- Em Huệ, em...

Phương Huệ đưa tay bịt miệng chàng lại, rồi bá vào cổ chàng, cất giọng nói tiếp:

- Một lần nữa bị Huyết Sọ giả đánh rơi xuống tuyệt cốc, em đã nhảy xuống mong chúng ta sẽ ở bên nhau mãi, nào ngờ chúng mình lại toàn mạng.

Thượng Chí bị xúc động mãnh liệt, chàng siết chặt vai Phương Huệ, nói:

- Huệ em! Những chuyện của chúng mình dù chết anh cũng không quên!

Bỗng Phương Huệ nấc lên một tiếng uất ức, nói:

- Nhưng anh ơi! Em đã thất vọng!

Toàn thân chàng rung động, những giọt nước mắt của Phương Huệ có một mãnh lực vô hình làm chàng cảm thấy xót xa đau đớn vô cùng. Lời nói của nàng không còn thứ tự nữa, có lẽ nào nàng đã quẫn trí rồi chăng?

Nghĩ thế Thượng Chí cúi sát mặt nàng, nói qua hơi thở:

- Em Huệ... em... cần phải nghĩ kẻo mệt! Anh nghe em chỉ muốn chết đi cho xong...

https://thuviensach.vn

Phương Huệ dùi đầu vào bụng chàng, nói:

- Không! Em còn khỏe lắm!

- Em Huệ! Đời anh không thể thiếu em được, em đừng bỏ anh...

Phương Huệ bỗng khóc ngất, nói:

- Em cũng vậy! Nhưng định mệnh đã xếp đặt cả rồi, ta không cãi lại được...

Ngừng lại một chốc, nàng nói tiếp:

- Chí ca! Thời gian sẽ gội rửa tất cả!

Trong lúc đôi bạn trẻ đang tâm sự, chợt có tiếng xé gió vụt tới, tuy động tịnh không lớn lắm nhưng hai người đã phát giác được ngay.

Thượng Chí giật mình, đẩy nhẹ Phương Huệ, rồi hai người cùng nhỏm dậy. Cách ngoài năm trượng một quái nhân đã đứng sững đấy, quắc mắt nhìn Thượng Chí.

Đông Phương Huệ xanh mặt, tay nàng run rẩy rút khỏi tay Thượng Chí.

Đó là một quái nhân đầu tóc bù xù, rũ che xuống tràn, trông quái gở vô cùng.

Thượng Chí thấy hình dạng thô kệch của quái nhân ấy không khỏi giật mình.

Người này chính là quái vật kêu oa oa mà chàng đã gặp trong Quỉ Bảo dưới lớp Bệnh Thần.

Quay sang Phương Huệ, chàng hỏi:

- Em Huệ! Hắn là ai thế?

https://thuviensach.vn

Phương Huệ run giọng:

- Sư huynh em đấy!

- Sư huynh! Thượng Chí buột miệng.

- Phải, anh ấy câm, nhưng trí óc linh mẫn vô cùng, hồi giờ chưa bước ra khỏi Quỉ Bảo bao giờ...

- Em có biết tại sao hắn đến đây chăng?

Phương Huệ thở dài:

- Dĩ nhiên anh ấy theo lệnh cha ra gọi em về!

Thượng Chí hậm hực, nói:

- Để anh đuổi hắn về em nhé?

Phương Huệ nhìn Thượng Chí thật lâu, rồi buột miệng:

- Không! Chí ca! Mong anh bảo trọng thân thể, em... đi đây!

Nói xong, nhún chân một cái đã vượt ra ngoài mấy trượng.

Thượng Chí hốt hoảng chạy theo gọi lớn:

- Em Huệ! Khoan đi đã, anh còn...

Phương Huệ vẫn làm ngơ, cắm đầu chạy như cố trốn chàng. Lão quái nhân lướt lên đi sát người Phương Huệ như sợ trốn thoát.

Thượng Chí chợt đứng khựng lại, dõi mắt nhìn theo cho đến khi hai người khuất hẳn vào những tàn cây rậm, mới cúi xuống, thở dài não nuột.

https://thuviensach.vn

Chàng muốn cản nàng, không cho đi, nhưng chân chàng như mọc rễ, đứng trơ trơ như phỗng đá.

Những cử chỉ và lời nói của nàng làm Thượng Chí vừa nghi ngờ vừa thương xót.

Chàng còn nhiều việc cần nói với nàng, chàng muốn giải thích và bày tỏ lòng chàng cho nàng thấu hiểu, nhưng nàng đã đi rồi!

Lòng tràn ngập ưu tư, trực giác báo cho chàng biết, nàng đã thay đổi hẳn, mà nguyên nhân không phải là chuyện hôn nhân giữa chàng và Ngô Tiểu My, Việc này chỉ mới phát sinh đây thôi. Thượng Chí cau mày suy nghĩ mãi mà không sao tìm được câu trả lời thích đáng nào cả.

Cân nguyên nào khiến nàng thay đổi nhanh chống thế? Hay nàng đã lừa dối chàng? Biết đâu, vì tình cốt nhục nên nàng không muốn chàng ra tay đồi món nợ máu năm xưa. Điều này có thể lắm!

Nàng bảo cha nàng đã hai mươi năm rồi chưa rời khỏi Bảo. Có thực chăng? Mười lăm năm trước nàng còn bé tí teo làm sao hiểu được, còn ta không lý vì một câu nói vu vơ của cha nàng mà quên mối huyết hận này sao?

Dấu hiệu Huyết Sọ còn in rõ trên tường của Hoàng Gia Trang chẳng lẽ chỉ là sự mạo danh chăng?

Nghĩ vậy Thượng Chí giậm chân lẩm bẩm:

- Đây chỉ là lời bịp bợm! Nhất định nàng đã bị cha nàng lừa gạt, mà nàng thì ngây thơ không thấu tâm lý một kẻ sâu độc như cha nàng. Bức màn bí mất này ta phải vén lên mới được! Xông chuyện lộn xộn của Cái Bang, ta phải đến Quỉ Bảo mới được!

https://thuviensach.vn

Nghĩ vậy, Thượng Chí thở dài não nuột, phóng mình rẽ lên đại lộ, chạy vội về phía Võ Hầu Tự ở Bạch Thủy Thang, tổng đàn của Cái Bang...

Võ Hầu Tự tại Bạch Thủy Thang như đang bị một vầng hắc ám bao trùm!

Từ vị chưởng môn trở xuống, trên hai trăm cao thủ chia nhau trấn giữ trong và ngoài tòa cổ miếu, trên mặt mọi người thoáng giận dữ và nghiêm trọng cực kỳ.

Hôm nay là kỳ hạn cuối cùng của Thiên Tề Lệnh, lát nữa đây nếu Cái Bang vẫn cương quyết không phục lệnh, gia nhập vào Thiên Tề Giáo, thì khó tránh được cuộc tàn sát dữ dội, máu sẽ đổ thấm vào lòng đất lạnh của Vô Hầu Tự, thây sẽ chất thành gò.

Nam Cái đứng cạnh chưởng môn, cặp mi bạc cau lại, mắt nhìn sâu vào hư vô, có vẻ tự lự.

Im lặng! Cảnh vật như nhuộm mày tử khí, đứng ủ rũ trông thảm não vô cùng.

Mọi người có cảm tưởng như sắp đến ngày tận thế vậy. Chim chóc vắng bóng, người ta nghe rõ mồn một tiếng cựa mình của lá khô...

Không khí yên tĩnh lạ thường, cái im lặng của vạn vật hòa đồng với tâm trạng mọi người, làm tăng phần căng thẳng, rùng rợn của cuộc đổ máu sắp tới!

Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, Thiên Tề Giáo đã khiến được Nhị bang, Tám hội phải thần phục, với cái lực lượng hùng hậu ấy, muốn hủy diệt Cái Bang không phải là chuyện khó.

Một trận ác chiến sẽ xảy ra, vì Cái Bang cương quyết không chịu tuân theo Thiên Tề Lệnh, cái chết chóc khủng khiếp ấy, nào phải bọn đệ tử Cái

https://thuviensach.vn

Bang không biết, nhưng thà chết chứ chẳng chịu bán môn, diệt tổ.

Mặt trời lặn xuống bên kia đồi, mà ánh sáng vẫn còn luyến tiếc bám víu vào mấy chồm mây trắng vắt vẻo lưng trời. Hoàng hôn chập chững bước vào không gian, tòa cổ miếu đã bắt đầu mờ dần vì thiếu ánh nắng. Vầng trăng bạc treo lơ lửng giữa từng mây, vung vãi xuống trần gian những vun tơ mềm óng ả...

Hơn hai trăm cao thủ của Cái Bang đứng ẩn vào hàng cây ven đường vào cổ miếu.

Giữa sân vị chưởng môn đang ngồi yên lặng giữa sáu vị trưởng lão. Không khí lúc này dường như cô đọng lại, tình thế đã đến hồi nghiêm trọng. Trên mặt mọi người thoáng vẻ lo âu, nhưng mắt lóe lên tia quyết tử.

Đột nhiên có bóng đen từ ngoài vụt vào, mặt mọi người chỉ thấy thoáng một cái, giữa sân đã sừng sững một lão già áo đen rồi, không biết khinh công của lão này cao đến đâu mà chẳng hề gây một tiếng động nhỏ nào cả.

Sự xuất hiện đột ngột này làm vị chưởng môn và sáu trưởng lão đứng bật dậy.

Bọn tử đệ Cái Bang tại đó đều bị rúng động mạnh.

Sau lúc người áo đen xuất hiện, trong sân đã tăng phần căng thẳng, ngột ngạt khó thở.

Lão già áo đen vẫn thản nhiên coi như không có ai cả. Trên ngực lão nổi bật một án đồ Nhật Nguyệt Tinh Thìn thêu bằng chỉ trắng, thân hình hùng dũng, râu bó cằm đen nhánh, cặp mắt sáng quắc, nhìn bao quát toàn sân, rồi miệng khẽ phát tiếng cười gằn.

Lão già áo đen từ từ bước lại trước mặt vị chưởng môn, tay nâng cao một thẻ ngân bài sáng lóa, lớn bằng bàn tay. Dưới ánh trăng thẻ lệnh bài

https://thuviensach.vn

phát ra những tia sáng lóe mắt, người ta thấy rõ trên thẻ ngân bài có khắc một ấn đồ Nhật Nguyệt Tinh Thìn, giống dấu hiệu trên ngực lão không sai một nét.

- Thiên Tề Lệnh! Bọn Cái Bang cảm thấy rùng mình kinh sợ.

Tiếp theo đó lại có tiếng vun vút xé không gian đưa tới, tám bóng đen như quỉ lộng, lần lượt đáp xuống sân, rồi nhất tề sắp thành hàng dọc sau lưng lão già áo đen. Tám gã mới vào vận toàn một mày đen, bó sát vào người, làm hiện rõ những nét vạm vỡ oai hùng, tám thanh kiếm trong tay họ phát ra những tia thép xanh biếc lạnh người.

Lão già áo đen đột nhiên cất giọng oang oang như sấm:

- Thiên Tề Sứ Giả Tư Mã Hồng kính mời chưởng môn Cái Bang tiếp lệnh!

Trong sân nhốn nháo cả lên, những tai mắt căm hờn vô tận ném thẳng vào chín tay cao thủ Thiên Tề Giáo, họ ước gì xé xác bọn này mới hả tức.

Vị Bang Chủ rúng động một cái, rồi trầm giọng nghiêm nghị:

- Không ai có thể đủ uy lực ra lệnh cho Cái Bang cả!

Thiên Tề Sứ Giả Tư Mã Hồng hừ một tiếng lạnh lùng, rồi cất giọng hách dịch:

- Chưởng môn nhất quyết không gia nhập vào bổn giáo à?

Bang Chủ cất giọng trầm hùng:

- Bổn bang từ thời tổ sư sáng lập đến giờ, chưa hề xâm phạm tới môn phái nào cả, vậy thì quý giáo chớ ỷ mạnh mà càn rỡ như thế.

Thiên Tề Sứ Giả Tư Mã Hồng cất giọng ngang tàng:

https://thuviensach.vn

- Chưởng môn có biết hậu quả sự kháng cự Thiên Tề Lệnh này sẽ ra sao không?

Bang Chủ lộ vẻ kích động, nói:

- Bổn bang quyết không để ai áp bức mình cả! Quí giáo chớ có rung cây nhát khỉ!

Thiên Tề Sứ Giả Tư Mã Hồng mắt lóe lên tia sáng kỳ lạ, rồi cao giọng trầm tĩnh:

- Chưởng môn chớ quá nông nổi, hãy suy xét cho kỹ càng kẻo hối hận thì muộn lắm đấy.

- Khỏi cần! Bang Chủ hầm hực đáp.

Thiên Tề Sứ Giả Tư Mã Hồng liền thâu ngân bài vào trong tay, rồi cất tiếng cười hăng hắc nghe nham hiểm ghê rợn làm sao, liền nói:

- Vậy bổn sứ giả phải thi hành qui luật của Thiên Tề Giáo Chủ đây!

Nói dứt câu lại cất tiếng cười ngạo mạn, xem thiên hạ như cỏ rác.

Đang lúc ấy, chợt một vị trung niên cao giả hơ hãi chạy vào, quì trước mặt vị Bang Chủ, cung kính nói:

- Thưa Bang Chủ, bổn đàn đã bị vây hãm rồi!

Bang Chủ lộ vẻ lo âu, nhưng lại khoát tay quát lớn.

- Biết rồi! Đi xuống!

Người trung niên Cái giả cúi đầu thi lễ, rồi nhảy vụt ra ngoài.

Lúc này trong sân trở nên căng thẳng cực kỳ. Tám tay kiếm Thiên Tề Giáo tản ra, đứng theo hình bán nguyệt xoay mặt về ba hướng.

https://thuviensach.vn

Sát khí nổi lên ngùn ngụt!

Những gương mặt rắn lại, quyết tử!

Dưới ánh trăng vằng vặc, tòa cổ miếu Võ Hầu Từ vẫn lạnh lùng dường như không để ý đến cuộc đẫm máu sắp tới!

Những ánh mắt gườm nhau lóe lửa!

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 69

Giải Cứu Cái Bang

Đôi mắt của Thiên Tề Sứ Giả Tư Mã Hồng bắn ra những tia sáng rợn người, chiếu thẳng vào mặt vị chưởng môn Cái Bang.

Bỗng một tiếng hét lớn nỗi lên như sấm sét sáu vị trưởng lão trong Cái Bang song song bước tới, bao xung quanh Tư Mã Hồng.

Tư Mã Hồng ngạo nghễ đưa mắt quét qua một vòng, rồi hừ lên một tiếng, tung song chưởng bủa ra.

Hai tiếng la thất thanh, hai bóng người ngã gục xuống đất, máu miệng tuôn trào.

Các cao thủ Cái Bang chứng kiến trận đấu đến rợn người, mặt tái mét.

Tư Mã Hồng chỉ rung tay một cái đã đánh ngã hai trưởng lão trong Cái Bang, công lực đó quả chưa từng thấy trên đời.

Xét về tài năng của các cao thủ tại trận chưa ai có thể gọi là đối thủ của lão được.

Tóc râu của Nam Cái như muốn dựng ngược lên, lão quay nói với vị chưởng môn:

- Xin chưởng môn nhân để cho lão ăn xin này liều sống chết với nó một phen xem sao.

https://thuviensach.vn

Dứt lời, Nam Cái bước ra phía trước mặt Tư Mã Hồng.

Tư Mã Hồng cất giọng lành lạnh nói:

- Các hạ là Thủ Tịch Trưởng Lão trong Cái Bang?

- Đúng vậy.

- Ha... Ha... Với địa vị và danh vọng của ngươi, ta cho phép ngươi có thời gian để suy tính. Bổn sứ giả chưa vội hạ lệnh lấy máu để rửa hận cho Tổng đàn...

Nam Cái quát lớn:

- Thiên Tề Giáo quá phách lối! Các ngươi là những sát tinh của giới võ lâm. Hôm nay đã đến ngày đền mạng.

- Ha... Ha... Các hạ thực không rõ thời cơ!

- Đừng nói nhảm.

Tư Mã Hồng ngửa mặt lên trời, cất giọng cười như hai thanh sắt chạm vào nhau.

Tám tên kiếm sĩ của Thiên Tề Giáo đứng bên ngoài, khi nghe tiếng cười ấy vùng nhảy vào một lượt, mỗi người đều rống lên một tiếng rồi chia nhau đánh với các cao thủ Cái Bang!

Trận huyết chiến mở màn.

Nam Cái hét lên một tiếng tung chưởng đánh vào Tư Mã Hồng.

Vừa xuất thủ, lão ta công liền tám chưởng. Trong giận dữ chưởng lực của lão phát ra không phải tầm thường.

https://thuviensach.vn

Tư Mã Hồng bị ép lùi ra sau ba bước và vẫn cất tiếng cười như lệnh vở. Tiếng cười quái dị như xé không gian.

Dứt tràng cười, Tư Mã Hồng mới vung tay trả tiếp lại ba chiêu một lượt.

Nam Cái hự lên một tiếng, toàn thân bị bắn xa ra hai trượng chân đứng chệnh choạng, máu miệng phun ra đỏ ối.

Tư Mã Hồng bước nhanh tới, và đưa chưởng lên, quyết bồi thêm một chưởng để kết liễu sinh mạng Nam Cai.

Bốn trưởng lão Cái Bang thấy thế đồng hét lên một tiếng, họp sức lại công tới Tư Mã Hồng để cứu nguy cho Nam Cái. Vị chưởng môn Cái Bang cũng bắn mình tới cản Tư Mã Hồng lại.

Thật là một cảnh hỗn loạn, không khí chết chóc đã bao trùm cả trận đấu.

Tiếng hét hãi hùng! Tiếng hự thê thảm!

Tiếng gió chạm nhau bùng bùng. Tiếng sắt chạm nhau tóe lửa...

Bao nhiêu tiếng đó hòa họp lại, như tấu lên một bản nhạc cuồng loạn để suy tôn tử thần.

Tám tay kiếm của Thiên Tề Giáo có một thân pháp tuyệt kỹ, mỗi đường sáng phát ra là có một bóng người ngã gục một tiếng rên uất nghẹn.

Thấy vị chưởng môn và các trưởng lão Cái Bang cản trở, Tư Mã Hồng liền cười lớn đưa tay lên vạch hai đường trong không khí, hai luồng chưởng phong vun vút cuốn tròn đánh ép tới vị chưởng môn và bốn trưởng lão của Cái Bang.

Bùng! Bùng! Bốn trưởng lão và chưởng môn Cái Bang đều rúng động, những thân người bay bổng lên, tạt lại đàng sau mấy thước.

https://thuviensach.vn

- Ha... Ha... Ha...

Một giọng cười hăng hắc nổi lên, nét mặt Tư Mã Hồng đầy ngạo nghễ, từ từ tiếng về phía Nam Cái, nói:

- Lão ăn xin! Bổn sứ giả hóa kiếp cho ngươi trước tiên rồi sẽ giết lũ chuột bầy kia sau.

Tiếng nói chưa dứt, chưởng lực của Tư Mã Hồng đã phát ra như một luồng điện.

Thêm một tiếng hự thê thảm. Nam Cái bị cái đánh ấy phải lùi ra một trượng, máu tươi vọt ra nhiều hơn trước.

Bốn trưởng lão Cái Bang ai nấy đôi mắt trợn tròn như muốn rách khóe. Họ cùng một lúc nhảy ào ra, bốn cây Đả Cẩu Bổng múa tròn chung quanh Tư Mã Hồng như bốn con giao long vờn sóng.

Tư Mã Hồng coi bốn cây đã cẩu bổng của các trưởng lão Cái Bang như một trò chơi trẻ nít. Lão xòe mười ngón tay, xỉa thẳng ra, rạch một cái rồi cong lại. Bốn cây đã cẩu bổng bị mười ngón tay chỉa ra, mỗi bàn tay kẹp lấy hai cây.

Tiếp đó, Tư Mã Hồng đưa cánh tay lên, vung tròn một cái.

Bốn tiếng hự phát ra một lượt từ nơi miệng của bốn trưởng lão nhất cái và, cả bốn người chân bước xiểng liểng thối lui ra sau hai trượng.

Nhanh như chớp Tư Ma Hồng lại quật tay đánh thẳng vào ngực chưởng môn Cái Bang một đường rất nguy hiểm.

Tiếng hét vang lên! Ai cũng thấy ngọn đòn độc của Tư Mã Hồng vừa phát ra, tánh mạng chưởng môn Cái Bang không sao thoát cái chết thảm thiết rồi!

https://thuviensach.vn

Thì, ngay lúc đó, một tiếng lạnh lùng vang đến, làm át cả bầu không khí khủng khiếp đang đè nặng đấu trường.

Người ta không còn nghe những tiếng la ú ớ, những tiếng rên siết thảm não, mà chỉ chú trọng vào tiếng hét rền trời vừa xuất hiện.

- Dừng tay!

Không ai bảo ai, mọi người đều đứng sững như những pho tượng gỗ!

Tư Mã Hồng giật nẩy mình, lùi lại cách sau một bước.

Một thiếu niên khôi ngô, tuấn tú đã đứng ngay trước mặt lão rồi, đôi mắt lạnh như băng giá, khiến Tư Mã Hồng không dám nhìn thẳng.

Bao nhiêu cập mắt đổ dồn vào một phía và dính chặt vào người thiếu niên trẻ đẹp kia!

Trong những cặp mắt đó có những cặp mắt hãi hùng sợ sệt, có những cặp mắt hoan hỉ mừng thầm.

Lão ăn mày Nam Cái điểm trên môi một nụ cười chào đón dịp may. Còn Tư Mã Hồng thì khuôn mặt chứa đầy lo lắng.

Tiếng cười như sắt chạm nhau vừa rồi là tín hiệu của lão truyền đạt cho các thủ bộ hạ xung quanh tham gia cuộc tàn sát, nhưng lại không thấy những cao thủ đang phục kích xung quanh xông vào. Lòng lão đang nghi hoặc thì thiếu niên này lại xuất hiện?

Lão cảm thấy việc không hay xảy đến nên lửa hận phừng, cất tiếng nói như sấm:

- Thằng nhỏ! Hãy báo danh đi!

https://thuviensach.vn

Thiếu niên nở một nụ cười lạnh lùng, dùng một ngón tay chỉ vào một kiếm thủ đứng gần bên chàng.

Tiếng ré hãi hùng! Kiếm thủ đó ngã gục xuống đất, văng ra ngoài ba trượng, máu vọt đỏ ngòm.

Sắc mặt Tư Mã Hồng đỏ như máu, lão hét lên:

- Hãy báo danh!

Ngón tay thiếu niên lại đưa ra, chỉ vào một kiếm thủ của Thiên Tề Giáo, và một xác người nữa lại ngã gục.

Mặt Tư Mã Hồng từ sắc đỏ đổi sang sắc xám:

- Thằng nhãi ranh! Mày là ai?

Tiếng hỏi chưa dứt, ngón tay của thiếu niên lại chỉ thêm một kiếm thủ nữa, và một bóng người lại tiếp theo ngã gục trong tiếng rên thê thảm.

Mỗi lần hỏi tên là mỗi đồng bọn ngã gục, Tư Mã Hồng xanh mặt, trân trối nhìn thiếu niên không dám hỏi nữa.

Bầu không khí nặng trĩu bao trùm cả cảnh vật!

Qua một lúc, Tư Mã Hồng không chịu nổi nữa, uất khí như chận ở cổ họng, lão nghẹn ngào hỏi:

- Mày là Lãnh Diện Nhân?

- Ha... Ha... Đúng vậy! Tao là Lãnh Diện Nhân! Mày cũng có kiến thức để xét người gọi tên đấy!

Thật vậy, Thiếu niên đó chính là Hoàng Thượng Chí.

Tư Mã Hồng trầm giọng hét:

https://thuviensach.vn

- Lãnh Diện Nhân! Ngươi muốn nhúng tay vào việc này?

- Nhúng tay? Ha... Ha...! Bổn chưởng môn đang muốn giết hết bọn yêu quái của chúng mày đây.

Tư Mã Hồng chau mày, nét mặt nhăn nheo:

- Hì... Hì...! Mày là chưởng môn nhân hả? Chưởng môn cái khỉ gì?

Hoàng Thượng Chí quắc mắt, nói với giọng trầm hùng:

- Chưởng môn phái Thiên Nam!

- Hì... Hì... Hì! Thằng nhỏ dốt nát! Ba tiếng Thiên Nam Phái đã bị khai tử trong võ lâm rồi còn đâu mà mày làm chưởng môn.

Đôi mắt Hoàng Thượng Chí mở to, trắng toát:

- Khai tử?

- Ừ!

- Nói nhảm!

- Ha... Ha... Phái Thiên Nam hiện nay đã sát nhập vào Thiên Tề Giáo rồi! Trong võ lâm sẽ chỉ còn cái tên Thiên Tề Giáo mà thôi. Ba tiếng Thiên Nam Phái thời gian không bao lâu sẽ xóa nhòa trong dĩ vãng.

Hoàng Thượng Chí trừng mắt:

- Thế thì hôm nay bổn chưởng môn tha cho mày sống để mày xem cho tận mắt cái uy dũng của phái Thiên Nam quật cường.

Tư Mã Hồng cười ngạo nghễ:

https://thuviensach.vn

- Mày phách lối lắm! Rất tiếc là lòng ta hẹp hòi, không thể tha mạng sống cho những đứa trẻ con phách lối như vậy.

Hoàng Thượng Chí khinh bỉ xì một tiếng. Tức thì thân mình chàng chớp động như một chiếc bóng mờ, bay lượn giữa đám người hắc y. Và chỉ loáng mắt, đám bộ hạ của Thiên Tề Giáo lớp chết lớp bị thương, nằm ngã gục, chồng chất giữa trận chiến.

Tư Mã Hồng lúc đó tinh thần tán loạn, các kiếm sĩ đồng bọn người nào cũng tái mét.

Hoàng Thượng Chí dừng tay, chỉ vào đống thây người, nói:

- Đây là mới vài hành động tương kiến cùng nhau cho vui đấy thôi. Mày đếm thử đủ một trăm hai mươi cái xác nằm ngoài kia không?

Đôi mắt Tư Mã Hồng sáng rực, lộ hung quang. Lão gầm lên:

- Lãnh Diện Nhân! Bổn sứ giả phải đốt mày thành tro mới hả dạ.

- Ha... Ha...! Đừng phách lối!

Thì ra Hoàng Thượng Chí lúc đứng ngoài thấy người trong bang Khất cái bị vây hãm đến đã dùng một thân pháp tuyệt luân, thi triển vũ lực, điểm vào tử huyệt một trăm hai mươi cao thủ của Thiên Tề Giáo đang phục kích vây hãm, rồi mới nhảy vào trong đả thương một số cao thủ tại trận nữa.

Tư Mã Hồng không thực hiện nỗi sứ mạng, mà bao nhiêu thủ hạ đem theo đều bị lâm nguy nên gan ruột nóng như đốt.

Lão cắn răng ken két nói:

- A! Mày bảo tao phách lối! Vậy thì mày xem đây.

Chưa dứt lời, lão đã tung chưởng đánh ra ba thế, gió lộng ào ào.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí không tránh né, chỉ đưa đôi tay ra đánh đỡ.

Bùng một tiếng rung chuyển cả núi rừng, Tư Mã Hồng loạng choạng lùi lại mấy bước, như muốn nghẹt thở, sắc mặt tái nhợt.

Các kiếm thủ Thiên Tề thấy thế vội vung kiếm xông vào tiếp ứng.

Hoàng Thượng Chí quật tay phất ra sau một cái, một luồng gió ép tới, đẩy lui bảy tay kiếm của Thiên Tề lại, không ai dám đến gần chàng nữa.

Nam Cái mát dạ quá reo to:

- Tiểu đệ! Hay lắm!

Vẻ mặt hung dữ của Tư Mã Hồng đột nhiên biến mất thay vào đó một khuôn mặt kinh sợ hãi hùng chưa từng thấy.

Lão không ngờ Hoàng Thượng Chí, một thiếu niên bao nhiêu tuổi đầu đã đạt được một công lực quỉ khốc thần sầu như vậy.

Hoàng Thượng Chí từ từ bước thêm mấy bước đến trước mặt Tư Mã Hồng lạnh lùng nói:

- Ta tha chết cho mày để mày trở về nói lại với Thiên Tề Giáo Chủ rằng ngày gần đây ta sẽ đến Liên Hoàn Thao để thanh toán.

Tư Mã Hồng là kẻ lâu nay vang danh trên giang hồ lẽ nào tham sống mà chịu nhục.

Lão quát to:

- Lãnh Diện Nhân! Mày chớ khinh người! Hãy tiếp nhận chiêu này.

Đôi chưởng lão vùng tròn lên, một lúc công đánh tám thế võ.

https://thuviensach.vn

Chiêu thức của lão cực kỳ hiểm ác, trên võ lâm chưa chắc mấy người đã đỡ nổi ba chiêu của lão.

Hoàng Thượng Chí thấy vậy cũng tạm lùi lại ba bước.

Tư Mã Hồng liền công tiếp tới năm chiêu nữa cứ áp đảo Thượng Chí.

Các kiếm thủ Thiên Tề được thế cũng xông vào một loạt.

Một tiếng hét vang rền! Bên kia các cao thủ của Cái Bang lập tức xông ra cản bảy kiếm thú Thiên Tề lại.

Một cuộc hỗn đấu lại xảy ra nữa.

Đã nhường địch hai lần tấn công, Hoàng Thượng Chí không thể còn đủ kiên nhẫn nữa liền đưa tay vạch ra một đường trước mặt một luồng chưởng phát ra.

Tức thì một tiếng hự nghe thảm não và rùng rợn, Tư Mã Hồng hai cánh tay như không còn chút năng lực, lão buông thẳng xuống và lảo đảo ngã vất ra đằng sau, nữa thân mình lão máu tươi đã nhuộm đỏ.

Hoàng Thượng Chí chiếu hai luồng nhãn quang sáng quắc vào mặt lão, chậm rãi nói:

- Tư Mã Hồng! Bổn nhân cho thêm mày một cơ hội nữa để thoát thân. Hãy mau đi đi, nếu không sẽ không còn hối hận kịp.

Tư Mã Hồng tự biết, nếu đấu thêm một hiệp nữa ắt tánh mạng không còn. Lão hậm hực trố đôi mắt đầy căm tức, nhìn Hoàng Thượng Chí, nói:

- Được! Lãnh Diện Nhân! Ta sẽ còn có ngày tìm ngươi để rửa hận.

Dứt lời, lão nhún mình một cái nhảy phóc ra ngoài mất dạng.

https://thuviensach.vn

Bảy kiếm thủ Thiên Tề thấy đầu đảng đã thoát đi, sợ hãi hồ nhau tung kiếm đánh ra những đòn quyết liệt ép các cao thủ Cái Bang về một phía rồi thừa dịp phóng mình lên mái nhà.

Nhưng một tiếng quát chói tai:

- Chúng bay không được sống!

Tiếng hét lạnh mình, chẳng khác một mệnh lệnh của tử thần.

Tiếp theo đó là những tiếng rú não nùng nổi lên, bảy kiếm thủ Thiên Tề chẳng khác nào những con chim bị tên, từ trên cao sa xuống giãy đành đạch.

Cái Bang chưởng môn vội bước đến trước mặt Hoàng Thượng Chí cung kính nói:

- Ơn của quí hữu bảo vệ cho Cái Bang lão chẳng bao giờ quên! Xin hẹn ngày báo đáp.

Hoàng Thượng Chí cong mình trả lễ và nói:

- Chưởng môn nhân quá lời rồi! Chúng nó là kẻ thù của bổn phái, thì việc trừ khử chúng nó chỉ là nhiệm vụ chung.

Nam Cái trên mép vẫn còn đọng hai đường máu, lão vội lắc mình đứng dậy, bước đến nắm tay Hoàng Thượng Chí, nói:

- Tiểu đệ hãy đến hậu miếu trò chuyện với lão. Lão biết tình tiểu đệ không ưa ràng buộc trong lễ nghĩa.

Hoàng Thượng Chí cúi đầu xin phép vị chưởng môn Cái Bang rồi theo gót Nam Cái ra sau hậu điện.

Trong lúc đó thì các đệ tử Cái Bang lo thu dọn chiến trận.

https://thuviensach.vn

Thật là một cuộc huyết chiến rợn người!

Không khí yêu lành lại trở về sau một cơn hỗn loạn.

Trong một phòng nhỏ, sau hậu viện, Hoàng Thượng Chí và Nam Cái ngồi đối diện, hai nét mặt một già một trẻ đầy thân mật.

Hoàng Thượng Chí nhìn Nam Cái lo lắng hỏi:

- Thương thế của lão ca ca dường như không phải nhẹ?

Nam Cái cười ha hả, đáp:

- Thân tôi bị thương thế này nào có nghĩ gì! Hôm nay được tiểu đệ cứu vãn tình thế, giúp Cái Bang chúng tôi khỏi bị tan rã đã là một phước đức lớn của Cái Bang.

Mắt Hoàng Thượng Chí như chứa một điều gì quan trọng cất giọng nghiêm nghị nói:

- Lão ca ca! Tôi có chút việc muốn nhờ cậy...

- Ha... ha! Việc gì tiểu đệ cứ nói. Việc tiểu đệ cần đến cứ giao cho lão thì lão cũng chẳng từ chối.

- hừ! Đâu có chuyện quá quan trọng đến thế!

- Việc gì?

- Tôi muốn tìm một vài người tai mắt trong Cái Bang để hỏi thăm một cái tin.

- Tin gì vậy? Cứ nói ra nghe thử?

- Bổn môn có ba vị trưởng lão bị thất lạc trong một trận ác đấu, chẳng biết hiện nay họ đi về đâu.

https://thuviensach.vn

Nam Cái trầm tư:

- Việc này... đệ tử của bổn bang hiện có mặt khắp nơi. Các phân đà đều thường xuyên liên lạc với họ. Để lão hỏi lại xem.

Nam Cái toan quay vào trong thì Hoàng Thượng Chí đã ngăn lại, nói:

- Còn việc nữa!

- Việc gì?

- Hắc Bạch Song Yêu.

Đôi mắt Nam Cái trợn ngược! Lão như chưa nghe rõ, hỏi lại:

- Cái gì?

- Hắc Bạch Song Yêu.

- Cặp ma thần ấy mất tích đã gần năm mươi năm rồi kia mà?

- Phải!

- Tại sao tiểu đệ còn hỏi đến?

Hoàng Thượng Chí vội vàng kể lại đầu đuôi câu chuyện chàng gặp gỡ Song Yêu, và nói rõ cho Nam Cái biết Song Yêu hiện đã gia nhập vào làm đồ đệ của chàng.

Đầu tóc bạc phếu của Nam Cái lắc lư mãi, đôi mắt lão nhìn Thượng Chí không nháy.

Cho đến lúc Thượng Chí kể song câu chuyện, lão mới thở phào một hơi, như trút mọi sự lo lắng trong lòng rồi nói:

https://thuviensach.vn

- Tiểu đệ! Chuyện này không khó. Nếu Song Yêu tái hiện giang hồ thì với dung mạo xấu xa của chúng tránh sao khỏi tai mắt của bọn ăn mày trong bang khất cái trông thấy. Để tôi truyền lệnh cho đệ tử bổn bang phúc bảo là xong.

Hoàng Thượng Chí lại nói:

- Còn một việc nữa! Xin lão ca chỉ dạy!

- Nói đi đừng có khách sáo làm gì.

- Trong võ lâm có một vị chuyên môn nghiên cứu về chất độc của Vạn Độc Tổ Sư người này còn sống trên đời không.

- Tiểu đệ hỏi người ấy làm gì?

- Hắc Bạch Song Yêu bị trúng độc Dục Hình Độc Quả khắp thiên hạ chỉ có một mình người ấy có thể chữa nỗi mà thôi.

Nam Cái suy nghĩ một lúc mới nói:

- Có thể ông ta còn sống.

- Còn sống?

- Ừ! Nhưng tôi cũng chỉ đoán chừng như thế mà thôi. Vì tính ra Vạn Độc Tổ Sư năm nay ít ra cũng ngoài một trăm tuổi rồi. Hai mươi năm trước tôi từng nghe người ta nói có người thấy được lão độc vật này ẩn trú trong Độc Trì?

- Độc Trì?

- Ừ! Độc Trì là một cái ao nước độc, tiểu đệ chẳng nghe người ta nói đến Độc Trì lần nào sao?

https://thuviensach.vn

- Chưa bao giờ nghe ai nói.

- Ao nước độc đó rộng độ nửa mẫu ở tại Đại Lương Sơn, trong Hắc Cốc. Nước đó do trời sanh, có tánh rất độc. Người và thú đã bị vướng phải nước ấy thì tan xương nát thịt ngay.

Hoàng Thượng Chí trố mắt nhìn:

- Ồ!

Nam Cái lắc đầu.

- Tuy nói thế, song lão ăn xin này cũng chưa từng thấy qua chỉ nghe người ta đồn đãi về Độc Trì ma thôi.

Hoàng Thượng Chí kinh sợ nói:

- Ao độc như thế mà Vạn Độc Sư Tổ cũng không sợ à? Làm sao lại có thể ở trong ao nước đó được?

Nam Cái lắc đầu:

- Có người thấy ông ta tắm gội trong ao nước đó. Thật là lạ lùng! Tôi cũng không biết thể nào giải thích cho tiểu đệ thế nào được.

Hoàng Thượng Chí ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Trong giang hồ có một người tự xưng là Độc Quân Dư Hóa không biết người ấy có phải là truyền nhân của Vạn Độc Tổ Sư không?

- Không phải!

- Thế sao gọi là Độc Quân?

- Dư Hóa thật ra chỉ là một tiểu tốt vô danh trên giang hồ. Hai mươi năm trước không biết nó lượm được ở đâu một quyển Độc Kinh và luyện

https://thuviensach.vn

tập vài môn độc, nên được người đời gọi là Độc Quân Dư Hóa. Tuy nó có tên là Độc Quân mà hành động chẳng có gì độc ác mấy.

Hoàng Thượng Chí tỏ vẻ nghi ngờ:

- Nó đã gia nhập vào Thiên Tề Giáo mà?

- Phải! Nhưng điều đó không có gì lạ! Thiên Tề Giáo Chủ có cái mông muốn làm quần lâm thiện hạ, nên quy tụ tất cả những kỳ tài vào giáo phái mình để tiêu diệt các giáo phái khác, chiếm địa vị độc tôn. Hiện nay trong võ lâm trừ một đại môn phái duy nhất không bị Thiên Tề Giáo mua chuộc còn thì không còn một giáo phái nào giữ được nguyên vẹn.

- Môn phái nào không bị Thiên Tề Giáo mua chuộc?

- Cái Bang!

Hoàng Thượng Chí mỉm cười nhạt, nói:

- Ngày cuối cùng của Thiên Tề Giáo không xa mấy.

Nam Cái hừ một tiếng nói:

- Nếu cứ để cho lực lượng của Thiên Tề Giáo bành trướng mãi và trấn áp các môn phái khác thì một ngày gần đây trong võ lâm không còn ai có đất dụng võ nữa.

Hoàng Thượng Chí xì một tiếng, tỏ ý lạnh lùng:

- Đâu có thể được!

- Tiểu đệ chớ quá tự phụ.

Hoàng Thượng Chí vẻ mặt nặng nề nhìn chòng chọc vào mặt Nam Cái không đáp.

https://thuviensach.vn

Nam Cái như hiểu rõ lòng chàng, cất giọng nhu hòa:

- Tiểu đệ! Tục ngữ có câu "một cây làm chẳng nên non". Hiện giờ tiểu đệ nên gấp trở về chỉnh đốn phái Thiên Nam lại. Khi tiểu đệ đã thừa kế chưởng môn phái Thiên Nam thì một mặt có thể cứu vãn lại tánh mạng những người hiện còn đang trung thành trong môn phái, một mặt có thể biến lực lượng đó thành một sức mạnh, chống chọi với Thiên Tề Giáo. Chừng đó bổn bang sẽ đem toàn lực mà tương trợ.

Lời nói của Nam Cái làm cho Hoàng Thượng Chí giật mình.

Chàng nhận thấy lời nói đó rất đúng mà lần này chàng chưa nghĩ tới việc lợi hại như vậy.

Nếu cứ để Vĩ Nhất Dân cầm đầu phái Thiên Nam một thời gian nữa, thì những kẽ có lòng với phái Thiên Nam sẽ lần lượt bị hại dưới tay Vĩ Nhất Dân hết. Mặt kẻ sẽ đem phái Thiên Nam gia nhập vào Thiên Tề Giáo, thì cái tên Thiên Nam sẽ chẳng còn ai nhắc tới trong giang hồ.

Để cho phái Thiên Nam bị hủy diệt là một tội lớn nhất của chàng đối với tiền nhân Ảo Ma Cung.

Chàng cau mày đáp:

- Lời nói của lão ca không sai! Nhưng tiểu đệ hiện có việc nan giải.

Trố mắt nhìn Hoàng Thượng Chí, Nam Cái hỏi:

- Việc gì nan giải?

- Điều thứ nhất, kẻ biết tôi là truyền nhân Chưởng môn của phái Thiên Nam thì chỉ có năm vị trưởng lão đã theo tôi vào Trung Nguyên, nhưng năm vị trưởng lão ấy đã bỏ mình hết hai vị trong một cuộc ác đấu. Điều thứ hai, chưởng môn tin phù Ác Quỉ Châu Bài nay đã lọt vào Thiên Tề Giáo,

https://thuviensach.vn

chưa thể chiếm lại được vì không thể nào làm cho các đệ tử Thiên Nam tin vào tôi.

Nam Cái nét mặt nặng trĩu, trầm giọng nói:

- Đó là một chuyện khó khăn. Ác Quỉ Châu Bài lọt vào tay Thiên Tề Giáo thì thật khó mà đoạt lại.

- Sao?

- Vì Vĩ Nhất Dân hiện tiếm đoạt chức chưởng môn của phái Thiên Nam rồi! Và hắn lại đem Ảo Ma Cung biến thành Thiên Tề Giáo thì tín phù đó nhất định đã rơi vào Vĩ Nhất Dân.

Vĩ Nhất Dân có được tin phù chưởng môn chẳng khác nào cọp thêm cánh, hắn có thể điều khiển toàn phái Thiên Nam bước vào con đường hủy diệt.

Hoàng Thượng Chí nghe nói biến sắc.

- Thật vậy! Tín phù đó là một thánh vật của bản môn. Người cầm ác quỉ Châu Bài đó sẽ đủ uy lực sai khiến toàn môn. Vấn đề này thật rắc rối!

- Ồ! Việc này quá nghiêm trọng, nhưng tiểu đệ chớ nóng nảy, để tôi dò xét lại thử xem.

Dứt lời, Nam Cái vỗ tay mấy cái.

Một gã ăn xin tuổi trung niên từ phía sau chạy đến thưa:

- Trưởng lão có lệnh?

- A! Ngươi hỏi lại các thủ hạ tuần sát xem có biết ba vị trưởng lão Thiên Nam hiện họ lạc vào đâu không. Nếu được tin tức gì hãy đến báo lại cho ta lập tức.

https://thuviensach.vn

- Tuân lệnh.

Dứt lời, gã ăn mày trung niên cúi đầu, lễ phép chào hai người, rồi lui ra ngoài.

Hoàng Thượng Chí mặt mày buồn xo. Chàng miên man suy nghĩ:

- Tín phù là bảo vật của chưởng môn, di lưu sư phụ chàng, nếu chàng để mất đi thì đắc tội với sư phụ chàng không ít. Tội này không khác gì tội phản nghịch môn.

Không bao lâu, người ăn mày trung niên lại bước vào phục lệnh:

- Thưa trưởng lão, đệ tử có việc cần báo lại.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 70

Cuộc Săn Đuổi

Sao?

- Thiên Nam tam lão có phải là ba ông già mặc áo cẩm, tay cầm quái thần trượng không?

Hoàng Thượng Chí giật nẩy người lên, đôi mắt sáng quắc, nhìn vào người ăn xin, nói:

- Không sai!

Nam Cái gật đầu, bảo:

- Nói tiếp luôn.

- Ba ngày trước đây thân đà chủ có thấy ba vị ấy đi trên đường về hướng Thiên Nam.

- Được! Hãy vào trong!

Hoàng Thượng Chí kinh ngạc, nghĩ thầm:

- Ba vị trưởng lão vì sao lại trở về Thiên Nam. Như thế là tự dấn thân vào nơi chết rồi. Vĩ Nhất Dân làm sao có thể tha mạng họ được! Còn năm vị trưởng lão trong Nguyên Lão Viện hiện giờ số phận ra sao chàng cũng chưa biết được!

https://thuviensach.vn

Trước đây chàng có ý định vào Quỉ Bảo để đòi nợ máu, sau đó sẽ vàl Liên Hoàn Thao để tìm thù, và đoạt lại Ác Quỉ Châu Bài. Xong hai việc đó chàng mới trở về Thiên Nam để lo chỉnh lý lại môn phái. Nay tình trạng như vậy thì dự tính của chàng hỏng mất.

Chàng là truyền nhân của phái Thiên Nam đâu nỡ ngồi đó mà nhìn các vị trưởng lão vì lòng tận trung đem thân nhảy vào lửa.

Hơn nữa ba trưởng lão trở về Thiên Nam, việc này rất khó hiểu.

Họ về đó làm gì? Tìm chàng chăng? Hay quyết liều sanh tử với Vĩ Nhất Dân?

Nam Cái cũng suy nghĩ một lúc, rồi nói:

- Tiểu đệ! Tiểu đệ, định liệu việc này phải làm sao?

- Hiện giờ chỉ có cách lập tức trở về Thiên Nam, hy vọng đuổi kịp ba vị trưởng lão đó.

- Rấc tiếc lão ăn mày này đang bị thương không thể cùng đi với tiểu đệ được.

Hoàng Thượng Chí trầm giọng:

- Không dám phiền lão huynh! Lão huynh hãy lo chữa thương cho gấp là hơn.

Nam Cái nét mặt lo lắng:

- Tôi phái một số đệ tử Cái Bang đi theo tiểu đệ để hộ vệ.

- Khỏi phải phiền phức! Tôi xin đa tạ tấm thịnh tình của lão huynh.

Nam Cái lắc đầu:

https://thuviensach.vn

- Sao tiểu đệ nói thế! Ơn giải cứu của tiểu đệ lão ăn mày này chưa kịp tỏ lời cám ơn kia mà!

- Thôi! Xin lão ca chớ bày chuyện, tiểu đệ gấp lên đường.

- Như vậy tôi truyền lệnh đồ đệ Cái Bang đón đường chận ba trưởng lão Thiên Nam lại, được chăng?

- Được! Xin cảm ơn lão ca!

- Còn về việc Hắc Bạch Song Yêu tôi sẽ truyền cho đệ tử Cái Bang để ý truy tầm, lúc nào gặp, tôi sẽ tin cho tiểu đệ biết ngay.

Hoàng Thượng Chí vội đứng lên:

- Tiểu đệ xin giã biệt.

- Nhưng...

- Lão ca còn lời gì dạy bảo?

- Phân đà của Cái Bang hiện đang du hành gần Thiên Nam, nếu có tin tức gì, hoặc có việc gì cần điều động, để phân phối công việc, xin tiểu đệ cứ điều dụng. Tiểu đệ cầm trúc bài này đem theo để giao tiếp với Cái Bang.

Hoàng Thượng Chí nóng lòng không còn thì giờ từ hoãn nữa, nên khoát tay từ giã:

- Tiểu đệ nhớ rồi! Xin lão ca an tâm và lo bảo trọng lấy thân.

Dứt lời, chàng đưa hai tay nâng trúc bài, rồi cúi đầu lui ra.

Nam Cái nói theo:

- Chúc tiểu đệ thuận buồm xuôi gió.

https://thuviensach.vn

Mong được tái kiến.

Chàng rời khỏi võ hầu từ, rẽ sang đại lộ.

Đằng xa vang lại mấy tiếng gà gáy sáng!

Nền trời sao thưa nhấp nháy, gió đêm lạnh lùng lướt nhe qua cành cây kẽ lá! Vài giọt sương thánh thót rơi.

Hoàng Thượng Chí giở thuật khinh công chạy biến trên con đường dẫn thẳng về hướng Thiên Nam.

Chàng chạy chưa đầy ba dặm thì trước mặt chàng, trong ánh sáng lờ mờ hiện ra một bóng người, đứng cản giữa lộ.

Chàng rùng mình, trố mắt nhìn, và buột miệng nói:

- Ồ! Cô nương! Cô nương là...

Người đón đường chàng chính là người bí mật Hữu Tâm Nhân.

Nàng nhoẻn môi, để lộ hàm răng ngà trắng nuột, nói:

- Hân hạnh diện kiến.

Hoàng Thượng Chí cung kính hỏi:

- Cô nương làm gì đứng đây sớm vậy?

- Chờ tiểu hiệp!

- Chờ tại hạ?

- Phải.

- Có việc gì cần dạy bảo?

https://thuviensach.vn

- Phải!

- Tại sao cô nương biết tại hạ đến đây mà chờ đón?

- Rất dễ! Nơi đây chỉ có một đại lộ không có một lối về nào khác. Hai người chận hai đầu đường thì một người phải chạm mặt tiểu hiệp.

- Thế ra có hai người chờ đón tại hạ?

- Phải!

- Người kia là ai?

- Khỏi cần biết đến người ấy.

- Đã vậy chắc có việc quan trọng?

- Dĩ nhiên?

- Xin cho biết?

- Bây giờ tiểu hiệp định đi đâu?

- Đến Thiên Nam.

- A! Thế thì tốt lắm! Nếu tôi không gắp tiểu hiệp nơi đây thì hậu quả không biết tai hại đến mức nào.

Hoàng Thượng Chí giật mình, hỏi vội:

- Tại sao?

- Có một người Lãnh Diện Nhân khác cầm tín phù Ác Quỉ Châu Bài đang đến Thiên Nam lại có đem theo ba mươi cao thủ và ba vị trưởng lão...

- Lãnh Diện Nhân khác?

https://thuviensach.vn

- Ừ!

- Trong thiên hạ có mấy người Lãnh Diện Nhân.

- Một người.

- Nếu vậy tại hạ không rõ lời nói của cô nương.

Hữu Tâm Nhân giảng giải:

- Thiên Tề Giáo vì muốn nuốt trọn Ảo Ma Cung nên lấy một người trong Thiên Tề Sứ Giả cải trang giống mặt mũi của Lãnh Diện Nhân cầm lấy Ác Quỉ Châu Bài trở về Thiên Nam thay chức vị của Vĩ Nhất Dân...

Hoàng Thượng Chí giật mình:

- Có việc như thế được sao?

- Phải! Hắn giả danh tiểu hiệp để chính đốn môn phái, gạt bỏ Vĩ Nhất Dân đem trọn phái Thiên Nam về sát nhập Thiên Tề Giáo.

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Vĩ Nhất Dân cũng đã làm cái chuyện đó rồi!

- Phải, nhưng Thiên Tề Giáo Chủ vẫn chưa thỏa lòng, muốn do người trong Thiên Tề Giáo phái đứng ra điều khiển phái Thiên Nam.

Hoàng Thượng Chí như do dự, hỏi lại:

- Tại sao lại có chuyện lạ lùng!

- Tôi nói dối với tiểu hiệp làm gì? Người cải trang giống tiểu hiệp là một Thiên Tề Sứ Giả gọi là Trình Uy Viễn.

https://thuviensach.vn

- Cô nương còn nói có ba vị trưởng lão và ba mươi cao nhân đi theo nữa sao?

- Không sai! Tên của ba vị trưởng lão đó là Đỗ Nhất Phi, Hồng Bác Mục và Sa Nhân Hòa. Chúng lầm lạc, theo tên Thiên Tề Sứ Giả đến Thiên Nam giả danh nghĩa tiểu hiệp để chỉnh đốn Ảo Ma Cung.

Hoàng Thượng Chí ồ lên một tiếng:

- Va vị trưởng lão mà cũng không phân biệt được thật giả hay sao?

- Thiên Tề Giáo có cả những bang kỳ tài dị năng, thuật cải trang rất tài tình. Đến như tiểu hiệp cũng khó phân biệt nổi.

Mạch máu trong người Thượng Chí chạy lên rần rật, đôi mắt lộ hùng quang, chàng gầm lên như hổ nói:

- Đáng giết!

- Ai đáng giết?

- Thiên Tề Giáo Chủ và cả bọn thủ hạ.

- Đừng nói đến việc không quan trọng. Hiện giờ người Thiên Tề Sứ Giả mạo danh Lãnh Diện Nhân đã lên đường cùng ba trưởng lão đi gần đến Ảo Ma Cung rồi. chỉ còn bốn hôm nữa họ đã đến nơi. Con đường từ đây đến đó mất bảy ngày đường, thế là tiểu hiệp trễ mất ba ngày, sợ không còn theo kịp nữa.

Hoàng Thượng Chí thầm nghĩ:

- Lão ca ca Nam Cái đã truyền lệnh cho đệ tử tìm cách gàn lại ba trưởng lão.

https://thuviensach.vn

Nhưng nếu có Thiên Tề Sứ Giả và ba mươi tên cao thủ đồng hành thì làm sao bọn chúng gàn lại nổi. Mình nên dùng hết toàn bộ công lực đi suốt ngày đêm, may ra có thể theo kịp trước khi đến Ảo Ma Cung.

Hoàng Thượng Chí vụt hỏi:

- Cô nương vì sao biết được tin này?

- Điều đó không cần hỏi! Tôi là người đem tin thì tin gì mà không biết.

- Xin cảm ơn cô nương! Tại hạ xin cáo từ.

- Được!

Chàng chấp tay lại rồi nhướng lên một cái đã chạy đi mất.

Hữu Tâm Nhân nhìn theo bóng chàng, thở một hơi dài! Nàng lấy miếng khăn bịt mặt xuống, để lộ ra một sắc đẹp tuyệt trần rồi lấy một tấm khăn ra lau nhẹ hai dòng lệ chảy dài trên đôi má.

Nàng khóc?

Tại sao nàng lại khóc?

Nào ai biết được! Mặt nàng như bị một vùng mây u buồn bạc phủ. Nàng suy nghĩ một lúc rồi phi thân biến mất trong đám sương mờ.

Mặt trời dần dần ngự lên đỉnh non đông. Vài ánh nắng yếu ớt xuyên qua kẽ lá, lóng lánh muôn ngàn giọt sương.

Hoàng Thượng Chí nóng lòng như lửa đốt, chàng dùng thân pháp Hồi Quang Lướt Ảnh đi vun vút như tên bay, hướng về phía Thiên Nam Ảo Ma Cung. Ngày đêm vẫn một mực không phút nghỉ ngơi! Các cao thủ võ lâm trông thấy tưởng đó là một bóng ma!

https://thuviensach.vn

Ngày thứ ba, chưa đến giờ thìn, chàng đã đến Thạch môn tập, cách Ảo Ma Cung chừng ba trăm dặm.

Thạch môn tập cũng nằm trong Nộ Giang phân đà của Cái Bang, vì vậy Hoàng Thượng Chí cố để ý dò xét tìm một phản ứng nào đã xảy ra trong vùng này chăng.

Nhưng tuyệt nhiên chàng không hề thấy một khác lạ nào cả.

Lòng chàng nóng như lửa đốt thở dài than:

- Thế thì ta không thể đuổi kịp nữa rồi! Nếu để chúng nó vào được Ảo Ma Cung thì người Thiên Tề Sứ Giả mạo danh ấy sẽ dùng tính phù trong tay mà lung lạc bản môn, tai vạ không nhỏ. Sanh mạng của môn đồ Thiên Nam tất bị lâm nguy.

Chàng vào một tiệm rượu nhỏ bên đường để nghỉ ngơi đôi chút rồi sẽ tìm kế hoạch đối phó.

Rượu đã cơm no mà chàng vẫn không tìm đâu ra một kế khả để ứng hành.

Nhắc lại chuyện ba vị trưởng lão Thiên Nam vì đâu lại bị thất lạc? Vì đâu lại theo vì Thiên Tề Sứ Giả mạo danh trở về Ảo Ma Cung?

Nguyên ngày Thượng Chí được Hữu Tâm Nhân đem tin cho biết năm vị trưởng lão bị Thiên Tề Giáo bắt bỏ trên xe ngựa bịt vải đen, chàng vội vã đến đó giải cứu, bất đồ gặp Vĩ Nhất Dân, hai bên diễn ra một cuộc giao đấu quyết liệt.

Hoàng Thượng Chí bị thương dưới môn võ công đặc dị Ban Nhược Thần Công của Vĩ Nhất Dan còn năm vị trưởng lão chết đi sống lại mấy lần, sau đó có hai vị trưởng lão bị trọng thương lìa trần.

https://thuviensach.vn

Trong lúc đó, Côn Thế Ma Vương xuất hiện, cứu Hoàng Thượng Chí đem vào rừng.

Còn ba vị trưởng lão Đỗ Nhất Phi, Hồng Bá Mục, Sa Nhân Hòa lo chôn cất hai trưởng lão Thin Thiên Bác và Lục Kiến Dơn, rồi cũng vội vã rời khỏi trận chiến.

Ba trưởng lão còn lại chạy khắp đó đây hơn mấy tháng trời cốt tìm tung tích Hoàng Thượng Chí, vị chưởng môn sư huynh của họ.

Nhưng họ không tìm thấy đâu cả. Vì chính lúc này, Hoàng Thượng Chí đang ở trong Tử Vong Cốc để luyện võ công ghi trên Song Thủ Bảo Cập.

Ba vị trưởng lão đã không tìm thấy Hoàng Thượng Chí đâu, lại được tin Vĩ Nhất Dân đem Ảo Ma Cung sát nhập vào Thiên Tề Giáo, và Vĩ Nhất Dân nhận chức Phó Giáo Chủ.

Thấy phái Thiên Nam phải lệ thuộc vào Thiên Tề Giáo, và sắp mất tên tuổi trên giang hồ, tam lão Thiên Nam lấy làm chua xót, liền chạy về Thiên Nam liên kết các đệ tử trung thành, phế bỏ tên phản nghịch Vĩ Nhất Dân.

Nhưng khi về đến nửa đường thì tam lão Thiên Nam lại được tin Chưởng môn sư huynh Hoàng Thượng Chí đem ba mươi cao thủ trở về Thiên Nam điều chỉnh môn phái.

Được tin ấy, họ lấp tức tìm kiếm, và gặp được tên Thiên Tề Sứ Giả mạo danh này.

Tên Thiên Tề Sứ Giả mạo danh lại có đem theo cả Ác Quỉ Châu Bài nữa.

Hắn nói với ba vị trưởng lão là hắn đã tốn biết bao nhiêu công lực mới đoạt lại được Ác Quỉ Châu Bài và thu nạp hai mươi đồ đệ mới.

https://thuviensach.vn

Dĩ nhiên cách trưởng lão Thiên Nam vì quá mừng rỡ mà không để ý đến việc giả mạo của hắn. Họ vẫn một lòng kính trọng và theo hắn trở về Thiên Nam để mưu việc phục hưng môn phái.

Tuy nhiên, trên hành động và ngôn ngữ của tên Thiên Tề Sứ Giả mạo danh cũng có đôi chỗ khả nghi, nhưng các vị trưởng lão thấy hắn có Ác Quỉ Châu Bài và mặt mày không khác Hoàng Thượng Chí, nên chẳng dám nghi ngờ.

Khi tốp người đó đến Thạch Môn tập thì có đệ tử của Cái Bang được lệnh Nộ Giang Phân Đà ra đón tiếp.

Mục đích của cuộc đón tiếp này là do lệnh của Khất Cái Bang ngăn cản hành trình của họ.

Thiên Tề Sứ Giả Trình Uy Viễn thấy Đà Chủ Khất Cái đối xử như vậy, ngờ hắn có bộ mặt giống Hoàng Thượng Chí nên bọn Cái Bang đã lầm. Hắn một mặt tiếp nhận sự giúp đỡ của Cái Bang một mặt vênh váo làm oai với đồng bọn.

Thì, trong lúc đó Hoàng Thượng Chí đang còn nghỉ ngơi trong tửu điếm cách xa bên đó ba ngày đường. Chàng mải moi óc tìm một kế hoạch đối phó với bọn giả danh này, lúc đến Ảo Ma Cung.

Nhưng chàng nghĩ mãi cũng chẳng tìm ra một phương sách nào khả dĩ.

Chàng buồn bực bước ra ngoài tiệm rượu thì bỗng chạm phải một gã ăn mày già.

Lão này thấy mặt Hoàng Thượng Chí thất kinh úy lên một tiếng rồi cắm đầu chạy.

Hoàng Thượng Chí sinh nghi, nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Lão Nam Cái ca ca đã có lệnh cho phân đà nơi đây ngăn bước ba vị trưởng lão, vậy thì dù sao cũng phải có một tin tức gì chứ. Ta chạy theo lão ăn mày già này mà chất vấn xem sao.

Chàng liền dùng thuật khinh công vun vút đuổi theo.

Trong chốc lát, chàng đã chạy hơn mười dặm đường, trước mặt là một khoảng rừng hoang.

Hoàng Thượng Chí định lên tiếng gọi, thì lão ăn mày già đã dừng gót quay lại nói:

- Ở đây tai mắt của Ảo Ma Cung rất nhiều. Trước khi chưa quyết định kế hoạch đối phó, xin chưởng môn nhân nên ẩn mặt mà hơn.

Hoàng Thượng Chí không hiểu gì cả, ngơ ngác hỏi:

- Việc... việc gì?

Lão ăn mày sững sờ, nhìn Thượng Chí không biết nói sao. Qua một lúc lão ngơ ngác hỏi:

- Tôn giả là chưởng môn Hoàng thiếu hiệp của Phái Thiên Nam?

- Đúng vậy?

- Ý của tại hạ là muốn mời chưởng môn đại gia hãy trở về bổn chủ miếu mà ẩn mặt. Đợi khi nào bàn tính xong phương kế sẽ hành động thì mới khỏi lộ tông tích.

Hoàng Thượng Chí càng ngơ ngác hỏi:

- Bổn chủ miếu nào? Tôi không rõ gì cả.

https://thuviensach.vn

Lão ăn mày kinh ngạc, lui lại đàng sau ba bước, miệng cứng đơ nói chẳng ra lời.

Hoàng Thượng Chí cảm thấy bên trong câu chuyện chắc có điều gì rắc rối vội vã lấy trúc bài của Nam Cái đưa ra trước mặt và nói:

- Các hạ có biết vật này chăng?

Lão ăn mày liền cong người xuống, xá trúc bài một cái và nói:

- Đó là tín bài của bổn bang trưởng lão. Chẳng hay chưởng môn nhân...

Không đợi lão ăn mày dứt lời, Hoàng Thượng Chí nói:

- Các hạ nói về "bổn chủ miếu" việc ấy thế nào?

Lão ăn mày sững sờ hỏi lại:

- Chưởng môn nhân không phải là người đồng hành với ba trưởng lão đang cư ngụ trong bổn chủ miếu bàn kế hoạch thanh lý cho môn phái Thiên Nam sao?

Hoàng Thượng Chí nhớ lại lời Hữu Tâm Nhân đã cho biết có người giả mạo nên đuổi ngay.

- Người đi với ba trưởng lão là chưởng môn nhân giả. Hắn mạo danh và cải trang để lừa gạt ba trưởng lão kia. Vậy thì "bổn chủ miếu" ở đâu các hạ chỉ giùm tôi.

Lão ăn mày còn nghi ngờ, nhưng thấy trên tay Hoàng Thượng Chí có túi bài, không dám trái mạng, vội nói:

- Từ đây đến đó còn xa, xin chưởng môn nhân theo tôi.

https://thuviensach.vn

Dứt lời, lão ăn mày phi thân đi trước dẫn đường. Hoàng Thượng Chí nối gót theo sau.

Nếu theo đại lộ mà đi thì phải mất hai ngày mới đến "bổn chủ miếu" nhưng lão ăn mày ở vùng này đã quen thuộc đường sá, dẫn Thượng Chí băng tắt vào rừng nên chưa đầy một ngày hai người đã đến một khu rừng rậm.

Lão ăn mày chỉ tay vào khu rừng nói:

- Bổn chủ miếu ở trong khu rừng đó.

Hoàng Thượng Chí nóng lòng đến nỗi không kịp cám ơn lão ăn mày phóng mình nhảy vọt vào trong.

Vừa vào đến cửa rừng đã thấy bóng người lấp loáng.

Đó là hai hán tử, mặc áo quần chẽn sít vào thân, đang canh gác.

Chúng thấy Hoàng Thượng Chí liền nhảy xổ đến hét:

- Người đến đó hãy dừng bước!

Nhưng khi thấy rõ mặt Hoàng Thượng Chí, mắt hai hán tử đổi sắc. Chúng vội quay lưng chạy vào trong.

- Hãy đứng lại!

Hoàng Thượng Chí vừa nói, vừa dùng đơn chưởng đưa ra, rút lại một cái, một luồng kình lực kéo hai hán tử loạng choạng ngã lui về phía chàng.

Ôi! Lãnh Diện Nhân thật lại bất thần xuất hiện nơi đây, khiến hai hán tử đó sợ đến run người không còn mở miệng nói ra lời.

https://thuviensach.vn

Mặt Hoàng Thượng Chí phủ đầy sát khí, đôi mắt bắn ra những tia sáng rợn người.

Chàng cất giọng lạnh như băng tuyết:

- Hai đứa bay là bộ hạ của Thiên Tề Giáo?

Hai hán tử không nói được, chỉ gật đầu.

Hoàng Thượng Chí gầm lên:

- Đáng chết.

Hai luồng chỉ lực từ hai ngón tay Hoàng Thượng Chí phát ra xuyên vào người hai hán tử.

Chàng không muốn làm kinh động trong miếu nên mới dùng môn tuyệt kỹ đó đối xử với hai tên này.

Không một tiếng rên, hai hán tử ngã gục trên vũng máu tắt thở.

Chàng đảo mắt liếc qua rồi lập tức phóng mình lên mái ngói.

Trong chánh điện, Thiên Tề Sứ Giả Trình Uy Viễn với thân phận chưởng môn ngồi giữa, ba trưởng lão ngồi kế bên. Ngoài điện có hơn mười tên tráng hán canh gác.

Bỗng nhiên...

Hai lão già áo xanh từ ngoài mé rừng chạy vào, mặt mày nghiêm chỉnh, đến trước mặt Trình Uy Viễn quì xuống một gối thưa:

- Đệ tử tham kiến chưởng môn nhân.

Trình Uy Viễn oai vệ phất tay áo nói:

https://thuviensach.vn

- Miễn.

Một người trong hai người mới đến, nói:

- Nguyên lão hiện có năm trưởng lão bị nhốt, nhưng họ ở dưới hầm sâu không thể truyền tin được, còn trong môn hạ đệ tử có rất nhiều người hiện trung thành và ngưỡng mộ chưởng môn.

Trình Uy Viễn cất giọng sang sảng:

- Tin tức của chúng mình đến đây trong cung đã biết chưa?

- Việc này không rõ.

- Thôi được! Hãy ra bên ngoài chờ lệnh.

Hai lão già áo xanh cong mình lui ra ngoài.

Trình Uy Viễn nói với ba trưởng lão:

- Theo ý tôi định sang canh ba, chúng mình đột nhập vào Ảo Ma Cung trước lúc mặt trời mọc phải bắt cho được Vĩ Nhất Dân. Như vậy mới kịp thì giờ giải thoát năm vị trưởng lão bị nhốt. Ngoài ra, những tay chân của Vĩ Nhất Dân người nào kháng cự đều giết hết. Sau khi thả năm trưởng lão ở Nguyên Nghị Viện, chúng ta lại họp nhau mà luận tội Vĩ Nhất Dân chiếu theo môn qui. Ba vị trưởng lão nghĩ thế nào.

Đỗ Nhất Phi cung kính nói:

- Ý kiến của chưởng môn sư huynh rất đúng. Chúng tôi xin nhất nhất tuân hành.

Bỗng vào lúc đó, một hán tử từ ngoài mé rừng nhảy vào, mặt mày hơ hãi, quì gối thưa:

https://thuviensach.vn

- Hai người cảnh giới trước cửa rừng đều bị địch thủ hạ sát rồi.

- Cái gì?

- Hai người cảnh giới nơi mé rừng bị địch thủ dùng một tuyệt học điểm vào tử huyệt.

Trình Uy Viễn đột nhiên đứng lên! Hắn vì có đeo tấm mặt na giả nên không rõ được sự kinh hãi của hắn đến bực nào. Đôi mắt hắn lóe ra hai luồng hung quang...

Ba vị trưởng lão đều biến sắc, đồng đứng lên một lượt.

Mười tên hán tử canh gác trước cửa điện cũng không kém kinh hãi.

Hai hán tử cảnh giới nơi mé rừng thuộc vào hạng võ công siêu đẳng. Thế mà địch thủ đã giết đi một cách dễ dàng không một tiếng động, cũng không kịp để cho chúng phát tín hiệu thì lạ thực.

Như vậy bản lãnh kẻ giết người vừa rồi không phải tầm thường.

Không khí trong sân miếu trở nên căng thẳng lạ lùng.

Trình Uy Viễn cất giọng nặng nề nói với ba trưởng lão:

- Có lẽ là Vĩ Nhất Dân hay tin mà đến đây chăng?

Đỗ Nhất Phi, đệ nhất trưởng lão kinh hãi nói:

- Nhưng tại sao lại không xảy ra một động tĩnh nào cả?

- Có thể là có một âm mưu nào khác chăng?

- Để đệ tử ra ngoài xem thử. Chưởng môn sư huynh cứ ngồi đây đã.

https://thuviensach.vn

- Ừ! Trưởng lão đem theo mười tên bộ hạ để tiếp ứng. Nếu có gì lập tức hô tín hiệu.

Đỗ Nhất Phi đem theo mười bộ hạ chạy ra cửa miếu.

Ngoài miếu lặng lẽ! Chỉ nghe tiếng gió thôi vào cành cây rì rào.

Đỗ Nhất Phi ra lệnh:

- Hãy khám xét xung quanh đây.

Sau tiếng hiệu lệnh, mười tên bộ tốt chia nhau bốn bên tìm kiếm.

Khoảng rừng cây này rộng chừng một mẫu nhưng vì cây cối trong rừng rất nhiều, cảnh vật trông âm u hoang lạnh.

Bỗng có hai tiếng ré thất thanh, làm ai nghe cũng phải rợn người.

Đỗ Nhất Phi liền phóng mình về phía phát ra hai tiếng ré đó.

Bất giác lão lạnh mình! Vì lão thấy thi thể của hai tên bộ tốt nằm trên đám cỏ, trước ngực đẫm máu tươi.

Xem lại thì hai tên này đúng là trọng bọn mười tên bộ tốt mà lão vừa cho lệnh đi lục soát.

Lưng của người chết bị xuyên qua hai lỗ như hai mũi dùi đâm thẳng vào.

Đỗ Nhất Phi trố mắt nhìn, lẩm bẩm:

- Đông Kim Chỉ!

Sắc mặt Đỗ Nhất Phi biến dần, mồ hôi lạnh toát ra như tắm!

https://thuviensach.vn

Theo lão biết thì trên đời này chỉ có một người dùng được Đông Kim Chỉ. Mà người đó là chưởng môn sư huynh Hoàng Thượng Chí.

Nhưng chưởng môn sư huynh của lão đang ngồi trong miếu kia có đâu lại thêm một người có thể dùng được thần công Đông Kim Chỉ.

Tại sao người ấy lại đến đây hạ thủ những người trong môn phái của lão?

Người đó đã biết Đông Kim Chỉ thì công lực cao không thể nói được.

Nghĩ như thế, Đỗ Nhất Phi giật mình liên tiếp mấy cái.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 71

Lột Mặt Nạ

Trong lúc Đỗ Nhất Phi đang kinh ngạc chưa biết đối phó làm sao thì những tiếng rú thê thảm nối tiếp nhau và la lên:

- Một tiếng!

- Hai tiếng!

- Ba tiếng!

Cho đến lúc đủ mười tiếng, thì những âm thanh rùng rợn ấy mới im bặt.

Biết là mười tên thủ hạ chia nhau lục soát quanh miếu đã lần lượt theo tử thần. Đỗ Nhất Phi kinh hoàng không dám đứng đó, co giò chạy vào miếu.

Nhưng vừa ló mặt vào chánh điện thì lão lại giật mình đánh thót một cái, toàn thân cứng đờ, đứng trơ như một pho tượng gỗ.

Giữa phòng có thêm một Lãnh Diện Nhân nữa! Hai Lãnh Diện Nhân bốn mắt gờm nhau. Nơi góc phòng hai lão đệ tử áo xanh, hai vị trưởng lão và tám tên bộ hạ mặt mày ngơ ngác đứng nép một xó bất động.

Người Lãnh Diện Nhân mới đến nét mặt hậm hực, cười hì hì cất giọng mắng:

https://thuviensach.vn

- Đố khốn! Dám cả gan mạo danh mà cải trang giả làm bổn chưởng môn để lừa gạt môn đồ...

Người Lãnh Diện Nhân trong miếu lấy giọng mũi hừ một tiếng đáp:

- Gian tặc! Mày từ đâu đến mà lại giả danh của ta?

Ôi chao! Cả hai đều là thứ giả hết sao? Trong hai người phải có thứ thiệt, thứ giả chứ?

Nhưng họ hóa trang đều giống nhau, trong lúc này vẫn chưa ai phân định được chân giả cả.

Người Lãnh Diện Nhân mới đến là Hoàng Thượng Chí. Chàng ngước mặt cười một tràng dài. Giọng cười chứa đầy khinh bỉ:

- Trình Uy Viễn! Cơ mưu của mày đã bại lộ rồi! Mày đừng hòng che mắt ai.

Trình Uy Viễn giật mình đánh thót một cái, lui lại hai bước, gượng gạo nói:

- Thằng khùng! Mày đến đây tìm cái chết?

Trong miếu, trừ tám tên bộ hạ của Trình Uy Viễn đã hiểu câu chuyện còn ngoài ra ai nấy đều ngơ ngác.

Ba vị trưởng lão Thiên Nam, ban đầu còn kinh ngạc, nhưng sau khi nghe giọng nói quen thuộc của Hoàng Thượng Chí, trong lòng đã bắt đầu nghi ngờ hành động của Trình Uy Viễn.

Hoàng Thượng Chí xét thấy cần phải lột chiếc mặt nạ của Trình Uy Viễn trước, để làm sáng tỏ câu chuyện rồi mới diệt trừ gian kế sau.

Đôi mắt chàng đỏ ngầu. Chàng hét lên một tiếng, nói:

https://thuviensach.vn

- Trình Uy Viễn! Mày chưa chịu lấy chiếc mặt nạ của mày còn chờ lúc nào nữa.

Trình Uy Viễn cảm thấy hành động của hắn đã bất thành, nhưng không lẽ nhượng bộ. Hắn quát lớn:

- Quân giả mạo! Ta phải giết mày để xem mày gan dạ lớn đến bực nào...

Vừa hét, hắn vừa đưa tới một chưởng ngay mặt Hoàng Thượng Chí.

Chưởng đó không những có một sức mau lẹ phi thường mà còn mạnh như vũ bão.

Hoàng Thượng Chí đưa tay mặt rạch xuống một đường, tay trái tung ra một vòng tròn. Hai chưởng một công một thủ, gió lộng ào ào, trấn áp luồng chưởng phong của Trình Uy Viễn phải dội lại.

Trình Uy Viễn liền né sang một bên, hét lên một tiếng.

Hoàng Thượng Chí không thể cho Trình Uy Viễn có đủ thì giờ đánh trả, chàng cong năm ngón tay chụp vào mặt Trình Uy Viễn.

Trình Uy Viễn vội cúi đầu xuống, dùng song chưởng đánh ra vun vút.

Hai bên đứng sát nhau không đầy hai thước. Nếu một trong hai người lơ đễnh một chút tất phải mất mạng ngay.

Hoàng Thượng Chí chụp hụt chiếc mặt nạ của Trình Uy Viễn lại bị song chưởng của hắn tống ra. Chàng phải lùi hai bước, dùng thân pháp thượng thặng mới né tránh nổi.

Hai bên đều là tay võ công cao siêu! Qua ba chiêu đó, cả hai đều đã biết sức nhau rồi.

https://thuviensach.vn

Trình Uy Viễn có vẽ lo lắng, vì hắn nhận thấy Hoàng Thượng Chí võ công hơn hắn một bậc.

Hoàng Thượng Chí cười lên một tiếng khinh miệt rồi đánh tiếp ba chiêu, làm cho Trình Uy Viễn bị ép lùi lại luôn ba bước.

Bùng một tiếng nổi lên! Tiếp theo một tiếng hự!

Trình Uy Viễn lách mình né tránh không kịp, bên vai trái bị đập một chưởng, đau đến thâu xương. Toàn thân hắn chệnh choạng đứng không vững.

Hoàng Thượng Chí hét lên như sấm:

- Hiện nguyên hình!

Tiếp theo tiếng hét đó năm ngón tay Thượng Chí đã biến thành trảo, chộp vào mặt Trình Uy Viễn như mèo chụp chuột.

Trình Uy Viễn hoảng hồn, ré lên một tiếng, chiếc mặt nạ của hắn bị xé rách ra, bên trong để lộ một khuôn mặt đầy tàn nhang lấm tấm, trông xấu xí làm sao!

Ba vị trưởng lão và hai lão đệ tử áo xanh đôi mắt mở lên, chòng chọc nhìn!

Họ thật không ngờ vị chưởng môn sư huynh mà họ tôn thờ mấy ngày nay lại là một Lãnh Diện Nhân giả.

Tám tên bộ hạ áo đen khiếp vía, biết cơ mưu đã bại lộ, đồng một loạt vung kiếm ào đến toan đâm chém Hoàng Thượng Chí.

Không khí trong chánh điện ngập mùi sặc máu.

Hoàng Thượng Chí nổi giận hét lớn:

https://thuviensach.vn

- Trình Uy Viễn! Mày đã bị rơi chiếc mặt nạ rồi còn nói gì nữa?

Trình Uy Viễn phát ra một tiếng cười quái gở, nói:

- Lãnh Diện Nhân! Tuy bổn sứ giả đã bị mày vạch mặt chỉ tên, song mày cũng không thể nào giữ được mạng sống mà thoát khỏi nơi đây.

Ba trưởng lão thấy sự việc xảy ra không tưởng tượng được. Mấy ngày nay họ đi phò một tên sứ giả Thiên Tề mạo danh chưởng môn thực là tội nặng, và nhục nhã vô cùng.

Cả ba đều tức giận, trố mắt nhìn chòng chọc vào Trình Uy Viễn như muốn banh da xẻ thịt hắn ra.

Hoàng Thượng Chí thấy tám tên bộ hạ Thiên Tề Giáo dùng kiếm xông vào, liền ra lệnh cho ba vị trưởng lão và hai đồ đệ áo xanh:

- Hủy hết tám thằng chó con này đi, đừng để một đứa nào sống sót.

- Tuân lệnh!

Ba vị trưởng lão và hai đồ đệ áo xanh xông vào cản tám tên bộ hạ Thiên Tề Giáo ra sức giao tranh.

Trình Uy Viễn căm tức quá, rống lớn một tiếng, lấy hết sức mình công tới Hoàng Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí hét to:

- A! Mày lại tìm cái chết!

Đôi chưởng chàng bắn ra theo thế Khư Mê Thần Công.

Một tiếng bùng vang lên, tiếp theo một tiếng hự rền cả ngôi miếu.

https://thuviensach.vn

Trình Uy Viễn chệnh choạng lùi ra sau hơn một trượng, mặt đỏ như máu xen lẫn với những đốm đen trên mặt hắn trông rất dễ sợ.

Hắn hộc một tiếng, máu tươi trong miệng tuôn ra một búng.

Tuy nhiên, hắn vẫn đứng yên, giữ được thế thăng bằng.

Hoàng Thượng Chí giật mình. Chàng đã sử dụng Khư Mê Thần Công là môn võ độc đáo nhất giang hồ, thế mà đánh hắn không ngã, hắn còn đủ sức chịu đựng được thì công lực của hắn không phải tầm thường rồi!

Một bên đó, trong số tám hán tử cầm kiếm đã có hai người bị thương dưới tay quải thần trượng của ba vị trưởng lão.

Chúng còn lại sáu người, nhưng những tên này võ công đâu phải kém. Thấy hai đệ tử áo xanh công lực yếu ớt, chúng hợp sức áp đảo về phía hai người này, mong tìm một đường sống.

Hoàng Thượng Chí quắc mắt nhìn Trình Uy Viễn nói:

- Thằng giả kia, mau trả lại Ác Quỉ Châu Bài cho ta.

Trình Uy Viễn đưa tay chùi máu miệng mỉm cười, ngạo nghễ:

- Ác Quỉ Châu Bài?

- Ừ! Ngươi có đưa hay không?

- Nếu không đưa thì sao?

- Thì ta lấy cả tính mạng mày chứ sao!

Hoàng Thượng Chí tung song chưởng đánh bồi theo tiếng nói.

Trình Uy Viễn không dám đỡ, vội lánh mình né tránh.

https://thuviensach.vn

Lúc này hai lão đệ tử áo xanh bị mấy tên bộ hạ Thiên Tề áp đảo đã đến lúc nguy ngập.

Bỗng hai tiếng ré vang lên. Hai tên bộ hạ Thiên Tề nhào lăn trên vũng máu.

Thì ra Đỗ Nhất Phi và Hồng Bác Mục cùng một lúc đã đập chết hai đối thủ.

Được rảnh tay, hai lão này nhảy tới tiếp chiến với hai lão đệ tử áo xanh.

Trong chớp mắt, ba trưởng lão đã dùng quái thần trượng đập chết hết tám tên bộ hạ của Thiên Tề.

Hoàng Thượng Chí đánh ra song chưởng bị đối phương né tránh chàng liền thâu chưởng lại, biến chưởng thành chỉ bắn vào người Trình Uy Viễn.

Một làn chỉ lực xé gió bắn tới, Trình Uy Viễn đã biết công lực của Đông Kim Chỉ chỉ lợi hại như thế nào rồi, hắn vội lách mình né sang một bên, nhưng không kịp, bị chỉ lực đánh bắn qua một bên mình.

Xì!

Luồng chỉ lực vừa xuyên qua thì thân hình hắn lắc lư mấy cái, suýt ngã xuống đất, cả vạt áo bên trái đỏ ngòm.

May mà chỉ lực đó không xuyên qua nội tạng!

Ba trưởng lão và hai lão đệ tử áo xanh bấy giờ được rảnh tay đứng vây xung quanh chú mục vào trận đấu.

Hoàng Thượng Chí từ từ bước tới trước mặt Trình Uy Viễn, đưa tay lên, nói:

https://thuviensach.vn

- Ta kết liễu sinh mạng của mày trước rồi sẽ lấy Ác Quỉ Châu Bài sau cũng chẳng muộn.

Sinh mạng Trình Uy Viễn chỉ còn gang tấc.

Đột nhiên, trong hoàn cảnh thập tử nhất sanh đó, Trình Uy Viễn liền vươn tay lên một cái, tức thì một luồng hào quang lóe lên, bắn vào người Hoàng Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí hồn vía như bay lên mây! Chàng chỉ còn kịp la lên một tiếng:

- Á!

Rồi tâm hồn chàng như bị mê man.

Bùng! Tiếp theo một tiếng hự!

Hoàng Thượng Chí bay ra xa hai trượng, máu miệng tuôn trào.

Đỗ Nhất Phi ré lên một tiếng chạy vào đến đỡ chàng!

Thì ra, trong lúc nguy ngập, Trình Uy Viễn đã dùng Ác Quỉ Châu Bài ép đến Hoàng Thượng Chí một luồng hào quang làm cho tâm thần chàng mê man rồi vận hết công lực tống chàng một chưởng văng ra!

May nhờ Hoàng Thượng Chí đã luyện môn Khư Mê Thần Công nếu không thì đã tan xác rồi.

Ba trưởng lão và hai lão đệ tử áo xanh không còn kể gì thân xác, áp đến một lượt vây đánh Trình Uy Viễn.

So với võ công thì Trình Uy Viễn giỏi gấp bội các trưởng lão mặc dầu vậy, các trưởng lão cũng không thể đứng yên mà nhìn Hoàng Thượng Chí bị thảm hại nên đành chịu hy sinh.

https://thuviensach.vn

Trình Uy Viễn hét lớn:

- Chúng bay dẫu muốn chết thì cũng chờ ta xé xác thằng oắt con này rồi sẽ đến phiên chúng bay, vội gì.

Đôi chưởng Trình Uy Viễn tung ra, hai luồng gió tốt tới, ba trưởng lão và hai đệ tử Thiên Nam hét lên một tiếng thối lui ra mấy bước, không ai còn dám xông vào.

Trình Uy Viễn lách mình đến trước mặt Thượng Chí, lạnh lùng nói:

- Lãnh Diện Nhân! Trách nhiệm ta đối với Thiên Tề Giáo không thành, nhưng lần này ta giết được ngươi thì đó cũng là một kỳ công vậy.

Chưa dứt lời, Trình Uy Viễn đã vung song chưởng lên, và một luồng chưởng lực phát ra lộng gió.

Bùng!

Ai cũng tưởng Hoàng Thượng Chí sẽ tan xác ngờ đâu Trình Uy Viễn lại thối lui ra sau một trượng, loạng choạng té ngã xuống đất.

Thì ra, Hoàng Thượng Chí vì có luyện Khư Mê Thần Công nên bị thương nặng mà công lực chưa tiêu tan. Chàng thấy đối phương cố sát mình nên đã vận hết tàn lực tung ra một chưởng động trời.

Nhưng đánh xong chưởng đó, Hoàng Thượng Chí toàn thân bủn rủn, té xỉu xuống đất không còn dậy nổi nữa.

Trình Uy Viễn không ngờ đối phương bị thương còn chứa một năng lực cực kỳ lợi hại như vậy. Hắn định thần, đứng phắt dậy, chồm mình tới chẳng nói lời nào, đưa tay bửa xuống một chưởng, quyết đập nát thây Hoàng Thượng Chí mới lại gan.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí lấy mắt mà nhìn, thấy đối phương đánh xuống nhưng không còn một chút sứt nào để phản ứng.

Ba trưởng lão hoảng hồn hét to lên một tiếng, muốn sấn tới chết thay cho Hoàng Thượng Chí, nhưng dẫu muốn như vậy cũng không còn kịp nữa.

Đột nhiên, một tiếng hét vang lên, làm rung chuyển cả căn nhà. Tiếng hét của đàn bà:

- Hãy ngừng tay!

Trình Uy Viễn giật mình, luồng chưởng phong chưa kịp kết liễu tánh mạng Thượng Chí đã thu lại, lùi ra sau mấy bước.

Một thiếu phụ áo đỏ, mặt đẹp như tiên nga đã đứng sững trước mặt mọi người.

Thật là một đóa hoa quốc sắc thiên hương, làm cho mọi người phải lóe mắt.

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên, nhìn vào mặt thiếu phụ, bất giác chàng rùng mình, tim đập mạnh, mặt chàng nóng ran lên.

Chàng tưởng tượng như thiếu phụ đó không phải là người trên thế gian này!

Tại sao trên thế gian lại có một người đàn bà đẹp như vậy được? Nhất là đôi mắt của thiếu phụ như có một năng lực hấp dẫn làm cho kẻ nào nhìn đến cũng phải cảm xúc.

Ba trưởng lão đứng đơ người ra!

Hồng y thiếu phụ bỗng nhiên xuất hiện nơi đây, để cứu mạng Hoàng Thượng Chí thoát chết dưới tay Trình Uy Viễn và chuyện ngẫu nhiên hay dụng ý?

https://thuviensach.vn

Thật chẳng ai hiểu được.

Qua một lúc mới định thần được Trình Uy Viễn nhìn thiếu phụ nói:

- Ngươi muốn nhúng tay vào việc này.

Thiếu phụ cất giọng lạnh lùng:

- Ừ! Như thế thì sao?

- Hãy báo danh đi.

- Mày chưa xứng đáng là kẻ hỏi tên ta.

- Ồ! Phách lối!

Trình Uy Viễn chưa nói dứt lời thì một cái tát tai đã in trên má Trình Uy Viễn, nổi lên năm lần ngón tay, đỏ lóe.

Thiếu phụ cất giọng cười khinh bỉ, nói:

- Mày còn nói một lời nhảm nhí nữa thì tao đập chết.

Không ai hiểu Hồng Y thiếu phụ đã dùng thân pháp gì mà bạt tai Trình Uy Viễn một cách thần tình như vậy. Ba vị trưởng lão chỉ nghe bốp mà không thấy thân mình thiếu phụ cử động chút nào.

Trình Uy Viễn bị cái tát tai sượng sùng đứng trơ ra đấy như một con gà gỗ.

Giây phút, hắn mới tỉnh hồn, quay nhìn thiếu phụ mắt chứa căm hờn.

Trình Uy Viễn là một trong mười vị Thiên Tề Sứ Giả, thân phận đâu phải nhỏ thế mà lại bị thiếu phụ đó tát tai thì còn gì nhục bằng!

https://thuviensach.vn

May mà lúc này bọn đồ đệ Thiên Tề Giáo đã chết hết, chỉ còn mình hắn nên hắn mới đỡ ngượng.

Tuy vậy, hắn là một kẻ võ công rất cao, trong thiên hạ đã mấy người địch nổi hắn, vì vậy hắn tin tưởng ở sức mình, cho là thiếu phụ thân phận liễu bà, dẫu có tài năng đến đâu cũng không thể đón đỡ được sức chưởng của hắn.

Hắn trợn tròn đôi mắt, nói:

- Nếu ngươi không chịu báo danh thì...

- Thì sao?

- Thì đừng trách bổn sứ giả vô tình.

Một giọng cười ngạo nghễ nổi lên trên đôi môi đó mọng, hồng y thiếu phụ chỉ vào mặt Trình Uy Viễn:

- Hừ! Mày nói nhảm mãi! Này Trình Uy Viễn ta không muốn giết mày, vì thù có người, nợ có chủ, mày hãy trốn đi là hay hơn.

Các bắp thịt trên mặt Trình Uy Viễn giật giật mấy cái, đôi mắt hắn bắn ra hai tia sáng rất độc ác:

- Ngươi là ai? Tại sao không chịu nói?

- Ngươi muốn biết tên ta lắm sao?

- Dĩ nhiên! Ta chưa hề đánh một kẻ vô danh.

- Ha... Ha... Ha...

Hồng Y thiếu phụ thốt ra một tràng cười lạnh ngắt.

https://thuviensach.vn

Tiếng cười đó đối với người khác thì không có hiệu lực gì, nhưng đối với Trình Uy Viễn hình như có một cái gì quan hệ.

Mặt hắn biến đổi, toàn thân run rẩy, hắn lùi lại mấy bước, ấp úng:

- Người là...

Thiếu phụ chận lời:

- Trình Uy Viễn! Người không biết quy luật của ta à?

Trình Uy Viễn câm miệng không dám nói nữa.

Lời nói của thiếu phụ như một mệnh lệnh!

Vẻ mặt hung hăng của hắn biến thành khiếp nhược, sợ hãi.

Hoàng Thượng Chí lạ lùng:

- Hồng y thiếu phụ này là ai? Tại sao lại xuất hiện nơi đây? Công lực của Trình Uy Viễn phi phàm, tại sao hắn lại run sợ như vậy? Nàng nói đến quy luật là quy luật gì?

Chàng nghĩ mãi mà không hề biết đến nhân vật này trên giang hồ bao giờ.

Hồng y thiếu phụ lại vướng tay lên hỏi Trình Uy Viễn:

- Thôi, cho ngươi lui!

Trình Uy Viễn liếc nhìn Hoàng Thượng Chí, lòng cũng muốn thoát ra khỏi cảnh tủi nhục này, nhưng chân không thể bước đi được.

Thiếu phụ quát lớn:

- Sao? Người có đi không? Muốn chết ư?

https://thuviensach.vn

Trình Uy Viễn cắn răng hỏi:

- Tại hạ xin hỏi tôn giả có liên hệ gì đến thằng bé đó?

- Chuyện này ngươi không được hỏi đến.

Trinh Uy Viễn thở dài, quay mình toan bỏ đi, thì thiếu phụ như nhớ lại điều gì, nói vội.

- Hãy khoan.

Trình Uy Viễn ngạc nhiên quay mình lại, nói:

- Tôn giả còn lời gì nói nữa?

- Để vật ấy lại.

- Vật gì?

- Ác Quỉ Châu Bài.

Sắc mặt Trình Uy Viễn tái nhợt. Hắn cắn răng nói:

- Điều đó không thể tuân lệnh được.

- Người tưởng có thể bỏ đi dễ dàng như thế sao?

- Tại hạ có trọng trách với Giáo Chủ, không thể giao vật ấy cho ai.

- Ngươi cứ nói là ta đã lấy rồi.

- Sống chết tại hạ cũng không thể để cho ai đoạt lấy.

Thiếu phụ trợn tròn đôi mắt:

- Người có chịu lấy ra không?

https://thuviensach.vn

Trình Uy Viễn năn nỉ:

- Thật khó làm theo lệnh của Tôn giả.

Thiếu phụ bước tới một bước, đôi mày liễu nhún lên mấy cái lộ hung quang:

- Ngươi dám nói thêm một lời nữa thử?

Ba trưởng lão và hai đệ tử áo xanh không ai bảo ai mà cùng một ý nghĩ:

- Hay là thiếu phụ này có dụng ý đoạt lấy, Ác Quỉ Châu Bài để tác hại phái Thiên Nam.

Còn Hoàng Thượng Chí không lo lắng gì cả, bụng bảo dạ:

- Trước nhất ta lợi dụng cơ hội này vận công trị thương đã. Nếu Ác Quỉ Châu Bài lọt vào tay ai cũng mặt, ta lành bệnh thì dầu chúng có lên trời ta cũng theo đòi lại.

Nghĩ như thế, chàng liền ngồi xuống vận công chữa thương, không còn để ý gì đến việc xung quanh nữa.

Không khí trong chánh điện rất nặng nề. Mọi người im phăng phắc. Nhưng trong cái im lặng ấy chứa đựng một đe dọa khiếp người.

Thật ra, nếu Trình Uy Viễn dám mở miệng nói lên một tiếng nữa thì không tránh khỏi bị nát thây dưới tay Hồng y thiếu phụ.

Trình Uy Viễn cố nhiên là không dám mở miệng, nhưng hắn cũng không dám đưa Ác Quỉ Châu Bài ra, vì sợ phạm tội với giáo quy, mạng của hắn cũng không toàn được.

Trong ba mươi sáu chước, di đào vi thượng. Hắng tung mình toan chốn đi, thì một luồng gió trùm tới, khí lạnh thấu xương, cuốn hắn lùi trở lại,

https://thuviensach.vn

thân hình hắn rơi ạch xuống đất.

Sắc mặt của thiếu phụ lãnh đạm nói:

- Thế là ngươi muốn chết!

Trình Uy Viễn tính không xong, liền thò tay vào túi lấy Ác Quỉ Châu Bài đưa ra, và nói:

- Lấy đi!

Vừa nói, hắn vừa tung ra một chưởng, ép thẳng ra.

Thiếu phụ hét lớn:

- A! Mày tìm cái chết.

Một tiếng hự nặng nề! Ác Quỉ Châu Bài đã vào tay thiếu phụ còn Trình Uy Viễn thì bị bắn ra ba trượng, mồ hôi rướm đầy mặt.

Thiếu phụ cười một tiếng lạnh lùng:

- Trình Uy Viễn! Lúc nãy ta đã hứa tha chết cho mày, vậy thì lúc ta chưa đổi ý, mày không lo cuống đít mà chạy đi, nếu để đến lúc ta không dung thứ nữa thì mạng mày chẳng còn.

Trình Uy Viễn lo lắng, nói:

- Ác Quỉ Châu Bài này khi Giáo Chủ truyền lệnh đã thận trọng giao cho tôi, giờ đây tôn giả lấy đi thì tội lỗi của tôi làm sao tránh được.

Thiếu phụ cau mày:

- Ngươi nói cho Dư Bỉnh Nam biết Châu Bài này ta lấy rồi.

Trình Uy Viễn nhướng mình nhảy phóc lên mái nhà, bỏ trốn.

https://thuviensach.vn

Không khí trong đại điện trở về với thanh bình, yên tĩnh.

Trên đỉnh đầu Hoàng Thượng Chí lúc bấy giờ đang phủ một làn hơi trắng như khói.

Chàng đang dùng công lực thượng thặng để chữa thương, và đã đến lúc, gần xong.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 72

Nhân Gian Tuyệt Sắc

Hoàng Thượng Chí trước kia đã thoát ra Địa Mạch Linh Toàn lại được luyện xong Tu Di Thần Công cho nên chàng luyện công chỉ trong chốc lát đã phục hồi nguyên lực ngay. Chàng búng mình nhảy dựng lên.

Ba vị trưởng lão thấy Hoàng Thượng Chí khỏi bệnh đưa mắt nhìn nhau, mỉm cười sung sướng.

Thủ Tịch Trưởng Lão Đỗ Nhất Phi bước đến trước mặt Hoàng Thượng Chí chắp tay nói:

- Chúng tôi xin chúc mừng chưởng môn sư huynh.

Hoàng Thượng Chí bước đến, khiêm nhượng nói:

- Xin quý vị đừng bận tâm đến tôi lắm.

Dứt lời, chàng quay sang nhìn Hồng Y thiếu phụ mà lúc nãy chàng đang nằm dưới đất nhìn chưa kỹ.

Chàng vừa nhìn vào, bỗng giật mình trước sắc đẹp của Hồng Y thiếu nữ:

- Ôi! Thật là một giai nhân tuyệt sắc! Từ lúc ta đặt chân trên giang hồ cho đến nay, chưa thấy một người đàn bà nào, Ngô Tiểu My, Đông Phương Huệ, và cả đến mẹ ta là Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh đều là những

https://thuviensach.vn

người tuyệt sắc, nhưng so với người thiếu phụ này không ai bì được cả. Hơn nữa, người thiếu phụ này có cặp mắt quyến rũ say mê, càng nhìn càng thấy mất cả tự chủ. Dù là Liễu Hạ Huệ tái sanh cũng khó mà tự chủ được trước cặp mắt quyến rũ của bà ta.

Trong thâm tâm của Hoàng Thượng Chí rất ghét đàn bà nhưng bây giờ, khi nhìn đến thiếu phụ này, thì mọi ý nghĩ ấy điều tiêu tan đâu cả, và chàng không còn tự chủ được nữa. Mọi vật trên thế gian như tiêu tan hết, chỉ còn có người Hồng Y thiếu phụ này là thực tại. Ôi! Đây là lần đầu tiên chàng say mê dưới cặp mắt quyến rũ của một thiếu phụ.

Trong lúc đầu óc chàng đang quay cuồng, bỗng người thiếu phụ mỉm cười bảo:

- Ngươi có phải là Lãnh Diện Nhân chăng?

Hoàng Thượng Chí như vừa tỉnh ngộ nét mặt ngơ ngác quay nhìn những trưởng lão đang chăm chú nhìn mình, rồi lập cập, nói:

- Chính là... chính là tôi, cám ơn người lúc nãy đã cứu tôi thoát nạn.

Người thiếu phụ mỉm cười. Cái cười chứa đầy quyến rũ, làm cho Hoàng Thượng Chí mặt đỏ phừng đầu óc quay cuồng. Bà ta nói:

- Ngươi cũng là người thừa kế phái Thiên Nam?

Lời nói ấy làm cho nét mặt Hoàng Thượng Chí càng ngơ ngác như người mất hồn.

Chàng gật đầu hỏi vội:

- Tại sao ba biết?

Hồng Y thiếu phụ không đáp, lấy Ác Quỉ Châu Bài ra đưa lên hỏi lại:

https://thuviensach.vn

- Đây có phải là tín vật của chưởng môn quý phái, và cũng là truyền phái chi bảo không?

Dứt lời, bà phất mạnh Ác Quỉ Châu Bài qua lại trước mặt Hoàng Thượng Chí.

Chàng định thần, nét mặt dịu lại! Chàng chăm chú nhìn vào Ác Quỉ Châu Bài sững sờ, thầm nghĩ:

- Tại sao Ác Quỉ Châu Bài lại lọt vào tay người thiếu phụ này, mà người này xưa nay ta không gặp hoặc quen biết? Bây giờ ta làm cách nào để đoạt lại? Bà ta đoạt Ác Quỉ Châu Bài để làm gì? Bao nhiêu ý nghĩ quay cuồng, chàng không biết tính sao, chỉ mỉm cười đáp:

- Đúng vậy! Nhưng không biết tại sao báu vật này lại lọt vào tay nương nương?

Thiếu phụ bỗng cười lên khanh khách, lắc lư cái đầu như một đóa hoa lả lướt theo chiều gió, làm cho Hoàng Thượng Chí đờ người ra.

Đang cười, bỗng nhiên im bặt chăm chặm nhìn vào Hoàng Thượng Chí, nói:

- Nương nương! Nương nương! Ngươi xem ta có còn là nương nương nữa không?

Nét mặt Hoàng Thượng Chí đỏ bừng vì thẹn thùng chàng vội nói:

- Vậy xin... cho biết cao danh, để tôi tiện việc xưng hô.

- Ngươi khỏi cần hỏi đến danh hiệu của ta làm chi cho tốn thì giờ vô ích.

Dứt lời, bà ta quét đôi mắt chứa đầy quyến rũ nhìn trân trối vào Hoàng Thượng Chí.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí cố tỏ thái độ lạnh nhạt như thuở trước chàng đã đối xử với những người đàn bà khác. Nhưng hình như nó có mãnh lực gì không sao tự chủ được, nói:

- Tôn bà đã cứu được tôi, đáng lẽ tôi phải tỏ lời tạ ơn, mà lại còn chọc giận bà, thật là đáng tội chết.

- Ngươi muốn đền ơn à?

- Ân oán phân minh, có ơn phải đền, có oán tất phải báo.

- Điều này ngươi khỏi bận tâm! Ta không cần ngươi phải đền ơn.

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

- Hôm nay ta gặp ngươi vì một chuyện cần kíp.

Đôi mắt Hoàng Thượng Chí tròn xoe, chàng cất giọng hỏi:

- Việc gì quan trọng? Xin cho biết.

Hồng Y thiếu phụ mỉm cười nói:

- Câu chuyện này rất bí mật chỉ có thể nói riêng một mình ngươi thôi.

- Chỉ có thể nói riêng một mình tôi?

- Phải! Xin mời các trưởng lão tạm lui nơi khác.

Chàng cảm thấy hơi lạ thầm nghĩ:

- Dầu sao hôm nay ta cũng quyết đoạt Ác Quỉ Châu Bài mới được. Và xem thử con yêu phụ này có bày trò gì chăng?

https://thuviensach.vn

Nghĩ như thế, chàng phất tay áo ra lệnh:

- Xin các vị trưởng lão tạm thời tránh ra viện.

Ba vị trưởng lão và hai lão già áo xanh thấy cử chỉ của thiếu phụ này đáng nghi nhưng không dám trái lời Hoàng Thượng Chí. Họ chỉ do dự rồi từ từ ra khỏi viện.

Hồng Y thiếu phụ thấy họ đi hết, bà bước lại hai bước, ngồi xuống bực gỗ nói:

- Hãy ngồi xuống đây rồi ta sẽ nói cho nghe.

- Tôi đứng như thế cũng được, xin bà nói cho tôi biết.

- Ngươi sợ ta à?

Hoàng Thượng Chí không thể từ chối được, đành ngồi đối diện với thiếu phụ, vẻ mặt chứa đầy lo lắng.

Thiếu phụ cười duyên nói.

- Ngươi có muốn biết tên ta không?

- Tôi rất mong mỏi điều này, nếu bà vui lòng.

- Thế thì người phải hứa với ta một điều là không được thổ lộ câu chuyện giữa ta và ngươi.

- Được! Xin bà cứ yên tâm. Tôi xin thề với bà không thổ lộ cho một người thứ hai nào biết. Nếu tôi làm sai, xin đất trời tru diệt.

Hoàng Thượng Chí bỗng nghe phát ra một mùi thơm dìu dịu, làm cho chàng ngây ngất. Bao nhiêu lãnh đạm trong người chàng tiêu tan hết, mà chỉ cảm thấy một cái gì nồng nàn khó tả.

https://thuviensach.vn

Thiếu phụ liền vê lại gần chàng, âu yếm nói:

- Tên ta được gọi là Mộ Dung Đại.

- Mộ Dung Đại?

- Ừ! Tại sao ngươi ngạc nhiên?

- Ồ! Đẹp lắm! Như vậy, mới xứng với gương mặt đẹp đẽ của bà chứ!

- Ngươi đừng quá lời khen tặng? Ta đẹp đẽ gì?

- Tại sao?

Thiếu phụ không đáp, đảo mắt nhìn chăm, chăm vào mặt Hoàng Thượng Chí mặt đỏ phừng phừng, không biết phải xưng hô cách nào cho vừa lòng ba ta, nên cúi đầu suy nghĩ.

Hồng Y thiếu phụ hiểu ý cười cười lanh lảnh nói:

- Có gì đâu mà ngươi phải bối rối. Ngươi cứ xưng tôi được rồi.

Hoàng Thượng Chí lại càng mắc cỡ trước lời nói ấy, nên chẳng đáp cứ cúi mặt xuống đất.

Thiếu phụ xê lại bên Hoàng Thượng Chí vuốt ve nói:

- Vậy thì kêu ta bằng chị đi!

Hoàng Thượng Chí không còn tự chủ được nữa nói lắp bắp:

- À... Chị!

- Đừng vớ vẩn! Hãy nói thật! Có yêu ta không?

https://thuviensach.vn

Câu nói này chẳng khác một nhát búa đập vào đầu chàng, làm cho chàng thoát ra được cơn mộng. Chàng gạt tay thiếu phụ ra, vội đứng dậy, quay mặt đi nơi khác, thầm nghĩ:

- Ôi! Cái đẹp của bà này hình như có mãnh lực gì, khiến cho ta mất cả tinh thần và sinh lực. Nếu gần gũi nàng e nguy mất.

Chàng còn đang do dự chưa biết trả lời làm sao, thì đã nghe Hồng Y thiếu phụ nói:

- Sao ngươi lại không trả lời?

- Không thể được!

- Tại sao?

- Vì bà là một người đàn bà đã có chồng!

- Tại sao ngươi biết ta đã có chồng?

- Ban nãy bà nói với tôi là bà không phải nương nương kia mà?

Thiếu phụ cười lả lơi nói:

- Không sai! Ta đã có chồng thật! Nhưng bây giờ lại không chồng.

Hoàng Thượng Chí thấy cử chỉ của bà quá số sàng nên bực mình, gắt gỏng:

- Câu chuyện bà cần nói với tôi thế nào hả nói ra nghe! Ngoài ra xin chớ nghĩ điều gì khác.

Hồng Y thiếu phụ cười ha hả nói:

- Đó chỉ là điều ta cần nói với ngươi!

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí chẳng thèm đáp, quay người bỏ đi, và nói vọng lại:

- Tôi có chuyện gấp cần phải đi ngay, vậy mong bà tha lỗi cho.

Hồng Y thiếu phụ mỉm cười nói:

- Khoan đã! Lãnh Diện Nhân! Cái Ác Quỉ Châu Bài này ngươi không muốn lấy sao?

Hoàng Thượng Chí giật mình quay lại nói:

- Châu Bài này là bảo vật của bổn môn, nhưng...

Chẳng biết nghĩ sao, chàng chỉ nói đến rồi im bặt.

Hồng Y thiếu phụ phất qua lại cái Ác Quỉ Châu Bài trước mặt Hoàng Thượng Chí rồi nói:

- Nó là thánh vật nếu ngươi không có nó chẳng những không điều khiển được môn hạ, mà còn có thể mất cả ngôi chưởng môn nữa là khác.

Hoàng Thượng Chí lúc này mồ hôi toát ra ướt đẫm cả quần áo, toàn thân run rẩy, chàng nghĩ thầm:

- Thiếu phụ này nói rất đúng. Phái Thiên Nam của ta toàn là những đệ tử cứng rắn, nếu không có Châu Bài thì không thể nào điều khiển chúng được. Vả lại, nếu không có nó thì ta làm sao thực hiện những lời di chúc của sư phụ ta. Vì Vĩ Nhất Dân lại là một người đa mưu túc trí, nếu hắn nghe được, ắt phải lọt về tay hắn ngay.

Hồng Y thiếu phụ lại hỏi tiếp:

- Tại sao Ác Quỉ Châu Bài này lại lọt vào tay Dư Bỉnh Nam?

Hoàng Thượng Chí ngơ ngác hỏi:

https://thuviensach.vn

- Dư Bỉnh Nam là ai vậy?

- Hắn là Thiên Tề Giáo Chủ chứ còn ai nữa.

Hoàng Thượng Chí xưa nay chỉ biết phái Thiên Tề Giáo, nhưng không biết vị chưởng môn là ai. Hôm nay nghe thiếu phụ này gọi là Dư Bỉnh Nam, làm cho chàng sực nhớ đến lời của Thất Hồn Nhân nói với chàng, nên chàng thầm nghĩ:

- Thiếu Giáo Chủ Dư Thiếu Côn là con của sư thúc Độc Long Thủ Trương Thông.

Theo ta nghĩ thì hắn là họ Trương, nhưng vì lúc mẹ ta tái giá đem hắn thụ giáo phái Thiên Tề, nên ngày nay hắn mới đổi là họ Dư.

Suy nghĩ một lúc, chàng mới đáp lời thiếu phụ:

- Lúc đó tôi học võ nghệ chưa có bao nhiêu, nên ông ta nhân cơ hội ấy mà đoạt báu vật.

Mộ Dung Đại liền nói:

- Vậy bây giờ ngươi có muốn lấy lại không?

- Nó là một thánh vật. Tôi cần nó để điều khiển các môn hạ nếu bà có lòng tốt, tôi rất đội ơn.

Mộ Dung Đại nghiêm nghị nói:

- Nếu bằng lòng điều kiện này, ta sẽ giao lại tức khắc, mà ngươi khỏi cần mang ơn ta nữa.

- Điều kiện à?

- Phải!

https://thuviensach.vn

- Xin nói mau!

- Ngươi phải yêu ta.

Nếu trước kia, Đông Phương Huệ và Ngô Tiểu My nói chuyện với chàng mà đùng những lời lẽ lả lơi như vậy, thì Hoàng Thượng Chí chẳng những chửi vào mặt, mà còn khinh bỉ nữa là khác. Hôm nay chẳng biết vì đâu Mộ Dung Đại nói với chàng toàn là những lời quá đỗi sỗ sàng, nhưng chàng đã không giận mà còn nể nang, thì thật là chuyện ngoài sự tưởng tượng.

Sững lững một lúc, chàng nói:

- Tình yêu đổi bằng báu vật?

Mộ Dung Đại cười duyên nói:

- Dĩ nhiên! Phải dùng một phương thức một thủ đoạn nào để đoạt kết quả chắc chắn chứ?

- Vậy đây là thủ đoạn của bà?

- Nên nói phương thức thích hợp hơn.

- Tôi không thể nào tiếp nhận điều kiện này được?

- Ngươi nói thật chứ?

- Ta là Hoàng Thượng Chí, một lời đã nói ra không bao giờ sai!

Mộ Dung Đại đưa Ác Quỉ Châu Bài ra nói:

- Ngươi bỏ Châu Bài này sao?

- Nó là báu vật của tôi dễ gì tôi bỏ nó. Trừ khi tôi chết, lúc đó mới xa được.

https://thuviensach.vn

- Ngươi tính dùng sức tranh tài với ta? Ha! Ha!

- Cũng có thể như thế.

- Ngay bây giờ?

Hoàng Thượng Chí tức giận tràn trề, chàng không muốn nghe nữa, hét to:

- Không!

Mộ Dung Đại dịu ngọt nói:

- Đừng nóng nảy? Hãy nghe tôi nói rồi muốn gì cũng được.

Chàng gắt gỏng:

- Bà đã từng cứu tôi, bất luận mục đích hay điều kiện gì của bà tôi cũng tuân hành, trừ việc ấy. Vậy bây giờ xin bà tức khắc rời khỏi nơi đây, chờ ngày tái ngộ sẽ nói chuyện ân oán. Nếu không, bà đừng trách tôi vô lễ?

Mộ Dung Đại với vẻ mặt lãnh đạm nói:

- Lần sau! Không! Không có lần nào tái ngộ cả.

- Tôi tin rằng sẽ có ngày tái ngộ. Vậy bà hãy rời khỏi nơi này mau.

Mộ Dung Đại lạnh lùng nói:

- Nếu ngươi không cần đến Châu Bài này, thì ta đem trao cho Vĩ Nhất Dân.

Hoàng Thượng Chí sợ hãi, nhưng chàng bực mình không sao chịu nổi, thách:

https://thuviensach.vn

- Tôi tin chắc rằng bà không có đủ can đảm đem Châu Bài này giao cho Vĩ Nhất Dân.

Thiếu phụ vẫn ngồi yên như pho tượng nói:

- Ngươi tưởng ta sợ chưởng lực của ngươi hay sao?

Hoàng Thượng Chí mặt đỏ phừng nói:

- Nếu vậy càng tốt! Xin mời bà chỉ giáo vài chiêu.

Dứt lời chàng nhảy lui ra sau, vung tay thủ thế chờ đợi.

Thiếu phụ từ từ đứng dậy, âu yếm nói:

- Sao lại nóng nảy như vậy? Ta nói để thử lòng ngươi chứ lẽ nào lại đem đưa cho Vĩ Nhất Dân sao?

Hoàng Thượng Chí lỡ khóc lỡ cười, đứng đờ người ra như khúc gỗ.

Thiếu phụ từ từ đứng dậy, đưa tay lên vuốt mái tóc xõa trên vai chàng, đoạn thở ra một hơi dài, than thân trách phận:

- Ta dù người bị người đời khinh bị, coi như liễu úa hoa tàn, nhưng đó là chỉ một giấc mộng, một thứ mộng hư vô thôi. Trên đường đời ta đã trải qua một đoạn dài nhưng cuộc đời của ta vẫn luôn luôn bị lạnh nhạt. Cho đến nay kết quả vẫn đưa về dĩ vãng.

Tiếng nói nhỏ dần rồi im bặt, hai giọt lệ ứa đọng trên khóe mắt, từ từ lăn xuống hai gò má nõn nà. Nét mặt bà rầu rầu.

Hoàng Thượng Chí bỗng nhiên cảm động thầm nghĩ:

- Bà ta là một giai nhân tuyệt sắc, lẽ nào lại vô phước như thế? Lẽ nào lại mang một tâm sự đau buồn. Hay là bà ta có dụng ý gì đây?

https://thuviensach.vn

Máu nóng trong người chàng chạy rần rần khắp thân thể. Chàng đứng ngồi không yên.

Thiếu phụ đưa tay áo lên lau hai giọt nước mắt. Bỗng trên môi nàng nở một nụ cười như hoa đầu xuân, làm cho đầu óc Hoàng Thượng Chí quay cuồng.

Rồi bà lấy Châu Bài đưa ra phía trước nói:

- Vật này của ngươi, ta xin giao trả lại cho ngươi! Hãy đón lấy.

Hoàng Thượng Chí giật nẩy người thầm nghĩ:

- Tại sao bà ta lại có những hành động mà ta không thể tưởng tượng được như vậy.

Không biết còn giở trò gì nữa đây. Nhưng bà ta là một người lớn tuổi, chẳng lẽ nói gạt ta.

Thiếu phụ thấy chàng do dự không dám lấy, nói:

- Lấy đi! Sợ cái gì mà do dự?

Hoàng Thượng Chí giọng run run nói:

- Nhưng tôi chưa ưng thuận điều kiện của bà kia mà!

- Của ngươi ta trả cho ngươi! Ta giở nó vô ích. Vậy ngươi hãy đón nhận đi.

Hoàng Thượng Chí lòng vẫn còn ngờ vực, thầm nghĩ:

- Ngày kia Ngô Tiểu My cũng vì yêu ta mà đến đỗi phải đi tu, ngày nay người thiếu phụ này cũng vì ta mà phải khổ công đánh Thiên Tề Sứ Giả,

https://thuviensach.vn

đoạt cho được Ác Quỉ Châu Bài để mua tình yêu. Ôi! Ta quả thật là một tai hại cho loài người, nhất là cho nữ giới!

Đáng chết!

Thiếu phụ thấy chàng còn nghi ngờ, bước đến hai bước, đưa Châu Bài sát vào tay chàng ta, nói:

- Hãy cầm lấy mà sử dụng! Ta đã hết lòng thành thật, mà ngươi vẫn không tin sao?

Bấy giờ chàng mới đưa tay đoán nhận, và từ từ bỏ vào bọc. Tâm hồn như đang ở trong giấc mơ:

- Bà đã có lòng chiếu cố đến tôi, ơn này nếu ta còn sống, sẽ ghi nhớ mãi không bao giờ quên.

- Khỏi cần ân nghĩa. Ta chỉ cần ngươi cho ta biết lý do vì sao ngươi từ chối không yêu ta.

Không đáp lời Hoàng Thượng Chí nói tránh:

- Nếu không nhờ bà ra tay thì cuộc diện hôm nay khó mà tưởng tượng được. Đừng nói đến chuyện lấy Châu Bài.

- Đừng dong dài vô ích, ta muốn biết vì sao ngươi lại từ chối không yêu ta! Ngươi hãy nói thật cho ta nghe, là ngươi đã đền ơn ta rồi đấy.

Hoàng Thượng Chí do dự một lúc, rồi nói:

- Tôi đã có vị hôn thê, nên không thể yêu bà được.

Thiếu phụ đôi mắt bỗng sáng lên nói:

- Điều đó đâu có quan hệ gì đến việc ngươi yêu ta.

https://thuviensach.vn

- Nhưng một lời của tôi đã hứa với ai không bao giờ thay đổi. Tình yêu của tôi đã gởi trọn cho một vị hôn thê, thì tôi không thể nào thay lòng đổi dạ được.

- Nhưng ngươi đã có một vị hôn thê, lại được một người yêu, thì đời còn gì thú vị hơn.

Hoàng Thượng Chí thở dài, nói:

- Xin bà đừng bắt đời tôi phải thân mật người yêu. Nếu bà muốn lấy lại Châu Bài thì sẵn sàng giao trả.

Thiếu phụ cúi mặt xuống đất không nói nữa. Một lúc lâu, bà mới ngửa mặt lên nói:

- Bây giờ ngươi có thể kêu ta bằng chị được không?

Hoàng Thượng Chí đỏ mặt, nhưng chẳng biết tính sáo, đành phải kêu lên một tiếng:

- Chị!

Thiếu phụ tỏ vẻ mãn nguyện, mặt mày hớn hở, nở một nụ cười héo hắt, chứng tỏ bà ta đang một mang tâm sự đau buồn. Bà ta nói:

- Em ạ! Chị đã thỏa mãn rồi!

Hoàng Thượng Chí ngượng ngùng trố mắt đáp:

- Chị ơi! Em rất khó chịu trước tánh ý của chị! Tuy nhiên cũng cảm thấy sung sướng.

Đột nhiên có tiếng cười gằn vọng vào, tiếp đến lại có giọng nói sang sảng nổi lên:

https://thuviensach.vn

- Mộ Dung Đại! Tại sao ngươi lại mày dày mặt dạn mà không biết hổ người. Từ Trung Nguyên, đường xa ngàn dặm đến đây để trêu ghẹo một thằng con nít! Đồ hèn hạ vô liêm sỉ!

Thiếu phụ thất kinh, mặt hồng đổi sắc, vội nhún vai bay vụt ra ngoài biến mất!

Hoàng Thượng Chí đứng đờ người ra như một pho tượng đá.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 73

Hành Địa Tiên

Dù sao Hoàng Thượng Chí cũng nhờ Mộ Dung Đại giải thoát khỏi tay Trình Uy Viễn và giao trả Ác Quỉ Châu Bài.

Ơn ấy làm cho lòng chàng cảm thấy nồng nàn đối với thiếu phụ hồng y.

Thiếu phụ đã đi rồi mà chàng vẫn còn đứng trơ bất động.

Chàng thầm nhủ:

- Con người tài năng đẹp đẽ như thế kia tại sao bảo là đau khổ. Nàng đau khổ vì lẽ gì? Tình ái chăng? Không có lý!

Sắc đẹp của nàng chỉ có thể làm cho người khác đau khổ, chứ người khác không thể làm cho nàng đau khổ được.

Chàng bằng lòng gọi Mộ Dung Đại bằng chị cũng chẳng qua để đền đáp ơn huệ mà thôi, thực ra chàng không hiểu rõ tung tích của nàng thì gọi bằng chị làm sao được.

Có điều Hoàng Thượng Chí thấy thắc mắc là hình bóng Mộ Dung Đại như in sâu vào tâm khảm của chàng. Cái đẹp tuyệt trần ấy ai đã trông thấy một lần không dễ gì phải mở được.

Chàng cự tuyệt tình yêu với Mộ Dung Đại kể ra cũng là một can đảm của một chàng trai.

https://thuviensach.vn

Ôi! Người đẹp! Sắc đẹp đáng quí hay đáng chê.

Chàng liên tưởng đến mẹ chàng Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh, và chàng lẩm bẩm:

- Tại sao trời phú cho những người đẹp lại có nhiều tâm tánh không đẹp. Có phải nội dung và hình thức của con người là hai mâu thuẫn bất di bất dịch chăng?

Hồng Y thiếu phụ ra đi để lại nơi lòng chàng một nỗi bâng khuâng khó tả.

Đứng yên một lúc, chàng lại bóp trán xua đuổi mọi ý nghĩ vu vơ và nói:

- Tại sao mình nghĩ làm gì đến cô nàng? Nhiệm vụ ta đến đây đâu phải để luyến tiếc yêu đương.

Đôi mắt sáng quắc, chàng đưa tâm hồn chàng trở lại với con người Lãnh Diện Nhân như tự thuở nào.

Chàng cất tiếng gọi:

- Mời các trưởng lão vào đây.

Ba vị trưởng lão và hai đệ tử áo xanh nghe gọi, bước vào thi lễ:

- Hân hạnh ra mắt chưởng môn sư huynh.

- Miễn lễ!

Hai lão đệ tử áo xanh quì gối hô lớn:

- Chúng tôi môn hạ đệ tử Thiên Nam hân hạnh được gặp chưởng môn nhân.

Hoàng Thượng Chí đưa tay đỡ dậy và nói:

https://thuviensach.vn

- Hai ông rất tốt. Nếu phái Thiên Nam chúng ta môn đệ đều trung thành như vậy thì dẫu Vĩ Nhất Dân có âm mưu thế nào cũng không thể tiêu diệt chúng ta được.

Đỗ Nhất Phi lại quì xuống thưa:

- Chúng tôi có mắt mà không ngươi, đã lầm lẫn theo phò một tên giả mạo, tội ấy đáng chết, xin chưởng môn sư huynh chiếu theo môn qui mà xử tội.

Hoàng Thượng Chí mỉm cười đáp:

- Ba vị không có tội gì cả! Kẻ thù có nhiều thủ đoạn gian xảo, dẫu tôi ở vào trường hợp quí vị cũng phải lầm lẫn như thế.

Ba vị trưởng lão và hai lão đệ tử áo xanh đều cúi đầu tạ ơn.

- Chưởng môn sư huynh đã thương tình không nỡ trừng trị chúng tôi xin đem mạng sống bảo vệ cho môn phái để đền lại tội lỗi.

Hoàng Thượng Chí nói:

- Mục đích chúng ta là phải gấp rút thanh trừ các tên bội phản để củng cố môn phái.

Đỗ Nhất Phi như nhớ ra đều gì quan hệ, trố mắt nhìn Hoàng Thượng Chí, nói:

- Nhưng Ác Quỉ Châu Bài...

- Tôi đã lấy lại được rồi!

- Phải! Nhưng thiếu phụ đó đã trao lại cho tôi.

Đỗ Nhất Phi ngạc nhiên:

https://thuviensach.vn

- Chưởng môn sư huynh có quen với thiếu phụ ấy?

- Không! Tôi cũng không rõ bà ta là ai. Nhưng thôi! Việc đó sau này sẽ hay, giờ đây chúng ta phải gấp rút bàn định kế hoạch tiến hành.

Ngừng một lúc, Hoàng Thượng Chí hỏi hai lão già đệ tử áo xanh:

- Hai ông từ Ảo Ma Cung đến đây đã có sắp đặt gì chưa.

Hai lão đệ tử áo xanh thuật lại kế hoạch của Trình Uy Viễn đã tự tính.

Hoàng Thượng Chí nói:

- Thế thì chúng ta theo kế hoạch ấy mà làm không cần thay đổi. Đêm nay chúng ta kéo về Ảo Ma Cung quy tập các môn đệ trung thành đứng lên vấn tội Vĩ Nhất Dân, rồi bắt nó chiếu theo môn quy mà trị tội.

Các trưởng lão đồng thanh:

- Tuân lệnh!

Hoàng Thượng Chí lại nói với hai lão đệ tử áo xanh:

- Hai ông trở lại Ảo Ma Cung thông báo cho các môn đệ trung thành biết trước để chuẩn bị nội ứng. Chúng tôi sẽ đến đó lúc trời mới ửng sáng.

Hai lão đệ tử áo xanh cúi đầu tuân lệnh lui ra.

Hoàng Thượng Chí và ba trưởng lão nằm lại trong miếu, nghỉ ngơi lấy sức.

Màn đêm bao phủ, ánh trăng lờ mờ xuyên qua kẽ lá, rải trên mái ngói những đốm vàng mát rượi.

Bốn bề yên lặng! Cảnh vật chìm trong giấc ngủ say sưa.

https://thuviensach.vn

Vào khoảng canh năm, trên con đường lớn dẫn đến Ảo Ma Cung, bốn bóng người chập chùng phi thân vun vút.

Đó là Hoàng Thượng Chí và ba vị trưởng lão đang thực hành kế hoạch đã dự tính.

Tiếng gà vừa gáy tan, bình minh bắt đầu ló bóng, Đỗ Nhất Phi đưa tay chỉ vào một cái thành lờ mờ trong năm cây trước mặt nói với Hoàng Thượng Chí:

- Chưởng môn sư huynh! Nơi đó là Ảo Ma Cung tôi xem hành động chúng ta chưa có chút gì bại lộ.

Lão chưa dứt lời thì bỗng nhiên từ phía trước có một bóng đen thất thiểu đi lại.

Bốn người vội vã ẩn mình vào bụi rậm.

Bỗng nghe bịch một tiếng, bóng đen đó ngã nhào xuống mặt đường, rên mấy tiếng rồi ngất lịm.

Ai nấy đều lấy làm lạ. Nhất Phi vội chạy đến bên bóng người vừa bị ngã, rồi rú lên một tiếng kinh ngạc.

Hoàng Thượng Chí, Hồng Bác Mục và Sa Nhân Hòa cũng vội chạy đến.

Nạn nhân nằm tắt thở, mình mẩy đẫm máu tươi, tỏ ra vừa bị thương chưa lâu.

Nhật Phi đỡ đầu nạn nhân dậy, đôi mắt rớm lệ, buồn bã nói:

- Chết rồi!

Hoàng Thượng Chí cau mày hỏi lại:

https://thuviensach.vn

- Chết rồi? Người này là ai?

- Nội cung Tổng Quản Triệu Hải.

- Tổng quản?

- Phải! Triệu Tổng quản là người cầm đầu ở Ảo Ma Cung trong việc nội ứng giúp chúng ta lần này.

Hoàng Thượng Chí thương xót, thở một hơi dài, nói:

- Thế thì không phải một mình Triệu Hải bị hại mà còn có nhiều người khác nữa.

Xem tình hình này có lẽ Vĩ Nhất Dân đã rõ việc chúng ta trở về đây tiêu diệt hắn.

Trời dần dần sáng. Ánh trăng sao dần dần mất dạng, xa xa cửa thành Ảo Ma Cung hiện rõ dần.

Hoàng Thượng Chí quay qua nói với Sa Nhân Hòa:

- Xin Sa trưởng lão đem tử thi của Tổng quản mai táng gấp để chúng ta hành động cho kịp giờ.

- Tuân lệnh!

Sa Nhân Hòa đem thi thể của Triệu Hải chôn nơi vệ đường, mé rừng rậm.

Công việc vừa xong Hoàng Thượng Chí đã đưa tay lên trời, bảo:

- Chúng mình đi.

Bốn người tiếp tục hướng về Ảo Ma Cung. Nhưng không thấy một bóng người nào thấp thoáng nữa.

https://thuviensach.vn

Thật là một chuyện đáng lo nghĩ. Gần đến thành, chỉ cách vài trăm trượng, Hoàng Thượng Chí mới thấy thành cao vòi vọi, hai cánh cửa sắt, đóng kín, bên ngoài lố nhố một số người đứng nơi đó.

Ba vị trưởng lão cảm thấy máu nóng xông lên!

Qua một lúc lâu những bóng người trước Ảo Ma Cung vẫn đứng im lìm không động đậy gì cả.

Hoàng Thượng Chí lấy làm lạ, tại sao họ thấy bốn người của chàng tiến đến mà họ vẫn không có một cử chỉ phản ứng nào.

Không lẽ đó là độc kế do Vĩ Nhất Dân đặt bày?

Trời sáng dần, trên cửa Ảo Ma Cung hiện rõ bảy chữ lớn:

Thiên Tề Giáo, Thiên Nam phân giáo Hoàng Thượng Chí trông thấy hàng chữ ấy nổi giận, cắn răng rít lên:

- Quân phản bội, đem phái Thiên Nam bán đứng cho Thiên Tề! Mi chết là phải!

Bốn người lặng lẽ tiến đến dần.

Bấy giờ mới thấy rõ, những bóng người đứng trước cửa Ảo Ma Cung đều là những xác chết, trên ngực còn đẫm máu tươi. Tất cả hơn trăm cái xác đầu đặt dựa vào tường.

Hoàng Thượng Chí tái mặt:

- A! Vĩ Nhất Dân dã man, giết đồ đệ của ta nhiều thế?

Ba trưởng lão chứng kiến cảnh tượng ấy, cũng phải rụng rời, không nói ra tiếng.

https://thuviensach.vn

Qua một lúc, Thủ Tịch Trưởng Lão Sa Nhân Hòa đỏ mặt nói lớn:

- Chưởng môn sư huynh! Chúng ta phải xông vào.

Hoàng Thượng Chí khoác tay nói:

- Hãy khoan! Chúng ta cần biết rõ hắn giết người để dọa chúng ta, hay có âm mưu gì.

Vừa lúc ấy, cánh cửa cung rộng toác từ từ mở ra, một lão già mặc áo xanh quát lớn:

- Phó Giáo Chủ phải ở trong đền chờ đợi các ngươi.

Dứt lời, lão mặt áo xanh ấy quay gót đi thẳng vào trong.

Như thế chứng tỏ rằng Vĩ Nhất Dân đã chuẩn bị trước.

Hoàng Thượng Chí liếc nhìn ba trưởng lão:

- Chúng ta đi nào.

Lời nói chàng chưa dứt, thì đàng sau nổi lên một tiếng cười giòn, tiếp theo một giọng nói trầm trầm:

- Vào đó để chết.

Bốn người thất kinh quay lại thì thấy một ông già vừa mập vừa lùn, dáng người giống Địa Hành Tiên như khuôn đúc, chỉ khác cái trán ngắn cũn, râu tóc bạc phơ, đôi mắt hí hí như nửa mở nửa nhắm, trông thật buồn cười.

Ông lùn ấy chỉ chớp đã đứng sừng sững trước mặt bố người kia.

Hoàng Thượng Chí nhìn vào thân pháp của lão, biết không phải là kẻ tầm thường, đâu dám khinh khi, liền chấp tay thủ lễ, và hỏi:

https://thuviensach.vn

- Ngài là cao nhân từ phương nào đến?

Lão lùn liền mở to đôi mắt tròn xoe hùng hồn nạt lớn:

- Tiểu đệ! Mày dám nhục mạ lão phu?

Hoàng Thượng Chí điểm nhiên đáp:

- Tiểu bối có cử chỉ nào gọi là vô lễ?

- A! Mày đừng liếng khỉ! Mày đã biết lão phu không cao hơn bốn thước mà mày lại gọi lão phu là cao nhân như vậy mày không có ý nhục mạ tao à?

Hoàng Thượng Chí không nhịn cười được. Nhưng chàng cũng không muốn để ý câu nói hài hước của lão, chỉ nghĩ rằng:

- Lão lùng này vừa bảo "vào đó để chết" hẳn lão đã rõ một nguy hiểm nào bên trong. Vả lại lão xuất hiện bất ngờ nơi đây chắc có một mục đích.

Chàng liền dịu giọng hỏi:

- Xin Ngài cho biết đại danh đại hiệu.

Lão lùn cười hì... hì... nói:

- À! Phải dùng chữ như thế mới được. Lão phu không phải là "cao" mà là "đại".

Nhưng tiếc rằng lão không tên, chỉ có cái hiệu là Hành Địa Tiên.

Hoàng Thượng Chí đánh thót một cái:

- Hành Địa Tiên?

- Có gì mà ngươi lấy làm lạ?

https://thuviensach.vn

- Tiểu bối có một người bạn gọi là Địa Hành Tiên, thế thì...

- Ha... Ha... Nếu không vì Địa Hành Tiên nhờ cậy thì lão phu đâu có từ ngàn dặm đến Thiên Nam này.

Hoàng Thượng Chí mừng rỡ, nói:

- Lão tiền bối! ...

Hành Địa Tiên ngắt lời:

- Tiểu tử! Mày và lão Địa Hành Tiên xưng hô với nhau bằng cách nào?

- Huynh đệ.

- Thế thì lão phu và tiểu tử cũng xưng hô là huynh đệ.

- Không! ... Nếu thế thì...

- Mày không tuân lời tao ư?

Ba trưởng lão đứng bên cạnh đều bực mình.

Hoàng Thượng Chí suýt cười ra tiếng! Trong đời lại có nhiều chuyện lạ bất ngờ.

Ngoài lão Địa Hành Tiên, còn có lão Hành Địa Tiên cả hai lại lùn tịt như nhau, và cùng sống trong một thời.

Không để mất thì giờ, Hoàng Thượng Chí khoanh tay nói:

- Tiểu đệ xin tuân lời lão ca.

- Ha... Ha... Thế thì dễ dạy lắm!

Hoàng Thượng Chí mỉm cười hỏi:

https://thuviensach.vn

- Lão ca đến đây có chuyện gì?

Hành Địa Tiên nheo mắt, đáp:

- Ta với Địa Hành Tiên là bạn đồng môn.

- Thế thì lão huynh gọi Địa Hành Tiên bằng gì?

- Tiểu tử sư đệ.

- Tiểu tử sư đệ.

- Phải, vì hắn là em.

Hoàng Thượng Chí cười thầm:

- Lạ thật! Lão lùn này kỳ quái. Nếu là đồng môn mà vai anh thì phải gọi Địa Hành Tiên bằng sư đệ chứ sao lại gọi "tiểu tử sư đệ".

Hành Địa Tiên tiếp tục nói:

- Tiểu tử sư đệ của tôi chẳng biết nó tìm đâu được mấy hũ rượu ngon, loại rượu này đã chôn dưới đất hàng trăm năm...

Nói đến đấy Hành Địa Tiên ngừng lại nuốt nước bọt mấy cái, rồi mới thông thả tiếp lời.

- Hắn cho ta rượu lại bảo ta đến Thiên Nam để giúp cho tiểu đệ một tay. Ta vì rượu ngon mà phải đến đây, dẫu có chết cũng không ân hận lắm!

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên. Không rõ vì sao Địa Hành Tiên lại biết chàng đến Thiên Nam để thanh trừng môn phái? Nhưng dẫu có biết đi nữa thì từ Họa Hổ Sơn Trang đến đây phải mất bảy ngày đường, mà trong thời gian ngắn ấy chàng đã vượt rừng băng suối mới đến đây kịp ngày hôm nay, thì Hành Địa Tiên có cánh cũng không thể đến trước chàng được. Đã vậy,

https://thuviensach.vn

Hành Địa Tiên còn tỏ ra biết được chuyện quan hệ trong Ảo Ma Cung nữa thì thật không có lý.

Lòng nghi ngờ, Hoàng Thượng Chí hỏi lại:

- Lão ca đến đây đã bao lâu rồi?

- Hai ngày.

- Hai ngày?

- Phải. Tại sao tiểu đệ kinh ngạc?

- Lão ca, thời gian một ngày một đêm có thể đi từ Trung Nguyên đến Thiên Nam?

- Không phải một ngày một đêm. Năm ngày trước đây tiểu tử sư đệ đã bảo ta đi rồi.

À mà trên đường đi hình như bọn các ngươi không phải chỉ có bốn người, mà còn có những tên bộ hạ cầm kiếm nữa.

Hoàng Thượng Chí nghe nói, biết Hành Địa Tiên đã lầm chàng là Trình Uy Viễn tên sứ giả Thiên Tề đã giả mạo chàng. Tuy nhiên chàng không cần minh bạch việc này làm gì cho mất thì giờ.

Chàng hỏi:

- Vị lão huynh Địa Hành Tiên của tôi sao không đến đây mà lại nhờ lão ca?

Địa Hành Tiên cười hề hề nói:

- Tiểu tử sư đệ của ta về thuật Địa Hành thua ta xa!

- Thuật địa hành! Thuật đó là gì?

https://thuviensach.vn

- Thuật đào đường hầm, đột nhập vào chỗ bí mật của đối phương.

Hoàng Thượng Chí ồ lên một tiếng. Ba trưởng lão cũng khúc khích cười.

Hành Địa Tiên trố mắt hỏi:

- Tại sao cười?

Đỗ Nhất Phi hỏi:

- Tiền bối có thể nói qua nghệ thuật đào hầm đột nhập vào chỗ bí mật cho chúng tôi nghe được chăng?

Hành Địa Tiên nheo một mắt, nói lớn:

- Đó là bí mật nhà nghề, làm sao nói ra được.

Hoàng Thượng Chí quay mặt nhìn về phía Ảo Ma Cung, thấy những xác người chết để dựng đứng trước cửa dày kịt. Chàng lạnh người, hỏi Hành Địa Tiên:

- Lão ca biết chúng có sắp đặt gì bên trong?

- Hai ngày trước ta đến đây, đi tìm các người không thấy, nên đã đột nhập vào Ảo Ma Cung. Ôi chao! Ta suýt bị toi mạng rồi! Nhờ tổ tiên phò hộ, ta dùng thuật địa hành mới thoát thân được. Đã hai ngày nay, ta sống bình an trong đường hầm dưới đất.

Hoàng Thượng Chí ạ một tiếng. Ba vị trưởng lão cũng không kém ngạc nhiên.

Hành Địa Tiên nói tiếp:

https://thuviensach.vn

- Rất may! Đêm hôm qua ta vừa nghe trộm được câu chuyện chúng bàn tán âm mưu, muốn dùng các máy móc trong Ảo Ma Cung để tiêu diệt các ngươi. Tức thì ta lẻn vào phá hủy các cơ quan điều khiển đó rồi.

Đỗ Nhất Phi buột miệng nói:

- Tôi đang lo sợ các máy móc quan trọng trong Ảo Ma Cung. Theo lời lão tiền bối thì chúng ta khỏi lo nữa rồi.

Hành Địa Tiên vuốt râu cười đắc ý nói:

- Phải, cơ quan máy móc nguy hiểm lắm, nhưng không quan trọng bằng việc này.

Bốn người trố mắt nhìn Hành Địa Tiên.

Ông ta tiếp:

- Chung quanh cửa chính chúng có đặt hỏa pháo. Nếu các ngươi vào đó đạp nhằm thì tan xác.

Bốn người nghe nói lạnh mình. Nếu không có Hành Địa Tiên thì lúc này thể xác họ thành tro rồi! Vĩ Nhất Dân quả là kẻ nhiều mưu độc.

Ngũ trưởng lão Sa Nhân Hòa hỏi:

- Tại sao Vĩ Nhất Dân biết chúng tôi vào cửa chính mà đặt thuốc pháo?

- Điều đó rất dễ hiểu. Cứ theo tánh tình ngay thẳng, cương trực của Hoàng Tiểu Đệ một khi mang trọng trách là chưởng môn nhân, trở về Thiên Nam thanh trừng phản đảng, có bao giờ lại trèo tường chun hang mà vào.

Hoàng Thượng Chí gật đầu nói:

https://thuviensach.vn

- Đúng vậy!

Hành Địa Tiên cười ha hả:

- Nhưng giờ đây nếu các ngươi muốn theo ta địa hành cho vui thì cũng được.

Hoàng Thượng Chí lắc đầu:

- Phải chun hang mà vào không thể được.

Hành Địa Tiên lại cười lớn:

- Nếu không muốn chun hang vào cung thì cứ đi vào cửa chính.

Bốn người đều ngạc nhiên, không hiểu tại sao lời nói Hành Địa Tiên trước sau lại mâu thuẫn như vậy.

Đỗ Nhất Phi hỏi:

- Tiền bối có cách gì phá được hỏa pháo của chúng.

- Ta đã phá rồi! Cái đầu dây hỏa pháo bị ta cắt đứt hết. Các người vào đó vô sự.

Bốn người thở phào ra như trút hết lo lắng.

Hoàng Thượng Chí lại hỏi:

- Lão ca đào được đường hầm vào trong?

- Phải! Nếu không có hầm thì đâu có thể ra vào dễ dàng được?

- Phòng dưới đất có người bị nhốt không?

- Có! Năm vị trưởng lão và hơn một trăm đệ tử.

https://thuviensach.vn

- Thế thì... lão ca có phương pháp nào thả bọn họ ra không?

- Ồ! Việc đó đâu phải dễ! Hiện có người canh giữ nghiêm mật.

- Không còn phương pháp nào làm được?

- Không phải không làm được, nhưng hơi khó khăn một tí thôi.

- Xin lão ca giúp giùm.

- Cần phải thả bọn ấy ra ngoài sao?

- Phải! Những người nhốt nơi đó đều là môn đệ trung thành của Phái Thiên Nam chúng tôi.

- Được! Ta sẽ đem hết sức mình thử xem.

Hoàng Thượng Chí cảm kích nói:

- Lần này tiểu đệ thành công, phái Thiên Nam được củng cố lại, chúng tôi chẳng bao giờ quên ơn hai vị lão tiền bối.

Hành Địa Tiên vung tay lắc đầu:

- Đừng nói những lời đó.

Vừa dứt lời Hành Địa Tiên lắc mình một cái, biến mất như luồng điện xẹt.

Hoàng Thượng Chí nhìn theo nói:

- May mắn là sao! Nếu không có Hành Địa Tiên, giúp sức chẳng biết cuộc thanh trừng phản bội này còn gây cảnh thảm khốc đến bực nào nữa. Thôi! Chúng ta đi!

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 74

Thanh Trừng

Hoàng Thượng Chí đi trước, ba vị trưởng lão theo sau, chậm chậm về hướng cửa chính Ảo Ma Cung.

Không một bóng người thấp thoáng, chỉ có những xác chết đứng im lìm!

Không khí như chìm trong một âm mưu khủng khiếp.

Thời gian nặng nề trôi qua!

Hoàng Thượng Chí đưa mắt nhìn lên cửa lầu thấy có treo bảy chữ Thiên Tề Giáo, Thiên Nam phân giáo. Chàng tức giận vung tay một cái! Cái vung tay tuy thấy rất nhẹ nhàng nhưng hàm chứa một công lực xuất quần, vì đó là Khư Mê Thần Công.

Một tiếng rung động vang lên, như núi lở đất long, cát bụi bay mịt mù, núi như bảy chữ màu vàng trên cửa lầu rơi lả tả nát nghếu vách lầu cũng muốn tung vỡ theo.

Hoàng Thượng Chí tiến bước vào đại môn, đi vào một sân rộng.

Bốn bên đều có lầu cao, các cột lớn được chạm khắc rất tinh vi. Những dãy lan can vòng cong theo chánh điện, trông rất uy nghi.

https://thuviensach.vn

Nhìn trong cung thấy có một ông lão mặt áo xám đoan trang ngồi giữa trước ngực có thêu mấy chữ Nhật Nguyệt Tinh Thìn. Hai bên có mười hai tên bộ hạ đứng hầu.

Lão già mặc áo xám chính là tên chiếm đoạt chức chưởng môn Thiên Nam, và hiện nay là Phó Giáo Chủ tên Vĩ Nhất Dân.

Hoàng Thượng Chí dừng chân, đứng ngay giữa sân, mắt đăm đăm nhìn vào Vĩ Nhất Dân.

Ba vị trưởng lão đứng đằng sau chàng nghiến răng trợn mắt, căm hận đến tột độ.

Không khí căng thẳng! Cảnh máu đổ thịt rơi như đang chờ đợi những kẻ bạc mệnh.

Vĩ Nhất Dân mặt lạnh như tuyết, từ từ đứng lên, đôi mắt chứa đầy hung quang.

Hoàng Thượng Chí lấy Ác Quỉ Châu Bài đưa cao lên. Ba vị trưởng lão đều cúi đầu tham bái.

Tất cả những người trong sân ai nấy sợ sệt mặt xám như tro. Tuy nhiên chẳng một ai dám cúi đầu tham bái Ác Quỉ Châu Bài, vì sợ uy lực Vĩ Nhất Dân.

Vĩ Nhất Dân thất sắc, thân mình hơi rúng động. Nhưng chỉ trong chốc lát hắn trấn tĩnh ngay và hét to:

- Chúng bay mặt dạn mày dày, dám lấy di vật của bản môn mà đến đây tác quái.

Câu nói điên đảo của hắn làm cho Hoàng Thượng Chí máu nóng bừng sôi, lồng ngực như muốn vỡ tung ra.

https://thuviensach.vn

Không để cho chàng kịp mở miệng Vĩ Nhất Dân chỉ vào mặt ba vị trưởng lão đứng sau lưng Hoàng Thượng Chí, nói:

- Chúng bây là những đứa phản nghịch, tội khó dung.

Hoàng Thượng Chí cắn răng rít lên:

- Ta được lệnh của Chưởng môn Đế Quân đến đây để thanh trừng những đứa soán nghịch. Kẻ nào biết ăn năn sẽ được khoan hồng, kẻ nào ngoan cố sẽ chiếu theo môn qui xử trị.

Vĩ Nhất Dân cất tiếng cười quái dị, nói:

- Chúng bây dám dùng lời ngông cuồng sỉ nhục bản môn. Bản môn thay thế vị Đế Quân đã qua đời gần bốn chục năm nay rồi. chúng bây đừng tưởng cầm được Ác Quỉ Châu Bài trong tay là có thể đến đây tác quái được.

Hoàng Thượng Chí hét lên một tiếng chói lói:

- Câm mồm!

Tiếng hét của chàng như muốn đâm thủng màng nghĩ của mọi người chung quanh.

Vĩ Nhất Dân cười ha hả, nói:

- Mày nổi điên rồi sao?

- Hà... Hà... Mày còn lắm lời quỷ quyệt, không chịu bó tay nạp mạng để chịu sự trừng trị theo môn quy cho rồi.

Vĩ Nhất Dân liền đưa tay ra lệnh:

- Bắt thằng điên đó cho ta.

https://thuviensach.vn

Mười hai tên bộ hạ đứng sau lưng hắn nghe lệnh liền xông tới, sử dụng kiếm và roi đánh vun vút.

Hoàng Thượng Chí, gằn giọng:

- Lũ chuột bầy! Chúng bây dám chống lại mạng lệnh của ta mà giúp kẻ soán nghịch?

Mười hai tên bộ hạ của Vĩ Nhất Dân mặt có vẻ sợ sệt, nhưng chúng không dám trái lời Vĩ Nhất Dân đành cứ lăn rồ vào đâm chém.

Hoàng Thượng Chí quay nhìn ba vị trưởng lão, nói:

- Ai trái lệnh cứ chém đầu.

Ba vị trưởng lão tay cầm thiền trượng, lập tức xông ra đón mười hai tên bộ hạ giao chiến.

Hoàng Thượng Chí phóng mình nhảy bay qua đầu mười hai tên bộ hạ, rồi đáp ngay trước mặt Vĩ Nhất Dân.

Vĩ Nhất Dân vội vã đứng lên ngầm vận nội lực để đối phó.

Trong lúc đó thì ba vị trưởng lão và mười hai tên bộ hạ đã xáp chiến rất ác liệt.

Cảnh chết chóc bao trùm cả Ảo Ma Cung.

Bỗng Hoàng Thượng Chí vung tay một cái, bốn tên bộ hạ hét lên một tiếng thê thảm văng ra xa mấy trượng, trong lúc đó Hoàng Thượng Chí vẫn đứng nguyên chỗ cũ, đôi mắt không rời Vĩ Nhất Dân.

Hành động chớp nhoáng của chàng thật không ai có thể lường trước được.

https://thuviensach.vn

Vĩ Nhất Dân nổi giận, chỉ vào mặt Thượng Chí, nói:

- Tiểu tử! Kỳ trước mày nhờ lão Ma Vương mà thoát nạn, lần này đừng hòng sống sót.

Hoàng Thượng Chí đáp với giọng lạnh nhạt:

- Vĩ Nhất Dân! Chỉ vì hành động phản nghịch của mày mà cả phái Thiên Nam phải chịu điêu linh. Giờ này mày chưa đền tội còn đợi chừng nào.

- Ha... Ha... Đừng nói thách! Mày đến đây chẳng khác một con thiêu thân gặp lửa, hãy chuẩn bị đỡ ngón đòn này.

Chưa dứt lời một luồng chưởng lực đã cuốn tới, ép thẳng vào người Hoàng Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí đưa tay ra đỡ.

Một bên dùng Ban Nhược Thần Công, một bên dùng Khư Mê Thần Công. Cả hai đều là loại võ công đặc dị trên giang hồ.

Bùng! Một tiếng động như trời long đất lở, rung chuyển cả dãy nhà. Hai người đều bất động. Nhưng gương mặt của Vĩ Nhất Dân tái nhợt.

Hắn kinh sợ nhủ thầm:

- Lạ thực! Kỳ trước ta dùng Ban Nhược Thần Công đánh hắn suýt chết nếu không có Côn Thế Ma Vương hiện đến thì hắn đã tan xương rồi, cớ sao hôm nay hắn lại có được cái công lực ấy. Chỉ cách có mấy tháng tại sao hắn lại khác thường?

Nghĩ đến đấy Vĩ Nhất Dân mặt mày như chàm đổ. Lạ lùng hơn nữa ngoài cửa chính hắn đã đặt nhiều thuốc nổ, tai sao địch thủ vào đây một cách hiên ngang mà không bị một tai nạn nào.

https://thuviensach.vn

Càng nghĩ, Vĩ Nhất Dân càng thấy như người mất trí.

Ngoài sân, ba vị trưởng lão đánh với mười hai tên bộ hạ, qua một lúc đã có ba tên bị chết dưới cây thần trượng của ba vị trưởng lão. Tuy nhiên, trận đấu vẫn còn đang sôi nổi.

Hoàng Thượng Chí liền vận tám thành lực bất thần công tới Vĩ Nhất Dân.

Một tiếng bốp nổi lên. Vĩ Nhất Dân tránh đỡ không nổi chệnh choạng lùi lại đàng sau năm bước, máu miệng phun ra đỏ ối!

Đó là Hoàng Thượng Chí đã dùng Khư Mê Thần Công, một môn võ siêu đẳng đã ghi trên Phật Thủ Bảo Cập.

Chàng buông một tràng cười ngạo nghễ, bước tới mấy bước quyết kết liễu mạng sống của tên soán nghịch.

Nhưng giữa lúc đó, từ dưới hầm sâu nhảy lên ba lão già áo xám.

Ba người này là đồng đảng của Vĩ Nhất Dân. Họ họp chưởng công về phía Hoàng Thượng Chí một lượt.

Hoàng Thượng Chí tức giận vội thu tay về, rồi tống ra vòng chưởng ép thẳng đến ba lão già áo xám.

Trong lúc Hoàng Thượng Chí thu tay về thì Vĩ Nhất Dân được dịp gượng dậy, hét lên một tiếng, dùng hết sức mình tống ra một đòn Ban Nhược Thần Công.

Bùng! Một tiếng rền vang! Làn kình lực xoáy tròn. Hoàng Thượng Chí và Vĩ Nhất Dân đều đứng yên nhưng ba lão già áo xám nội lực còn non bị chưởng phong quật ngã văng ra xa mấy bước.

https://thuviensach.vn

Được rảnh rang, Hoàng Thượng Chí dùng hết mười thành lực, tống vào ngực Vĩ Nhất Dân.

Vĩ Nhất Dân đã biết công lực của đối phương cao hơn mình, nên chẳng dám đón đỡ nữa. Hắn lách mình né tránh.

Đột nhiên, ngoài sân tuyết lại một tiếng thở dài.

Hoàng Thượng Chí liếc mắt thấy Sa Nhân Hòa, vị đệ ngũ trưởng lão bị bọn thủ hạ Vĩ Nhất Dân áp đảo, loạng choạng muốn ngã.

Tứt thì, Hoàng Thượng Chí hét lên một tiếng:

- À! Quân phản bội!

Ba luồng chỉ lực phát ra! Ba tiếng kêu thất thanh xé không gian, và ba cái xác ngã gục, máu phun đỏ ối!

Ba trưởng lão biết Hoàng Thượng Chí đã dùng Đông Kim Chỉ tiếp cứu, nên họ càng phấn khởi, đánh rất hăng.

Các thủ hạ còn lại trong sân, mặt như chàm đổ, rơi kiếm lúng túng không còn đủ sức duy trì trận đấu được bao lâu nữa.

Ba lão già áo xám thấy thế đồng xông vào đáng Hoàng Thượng Chí.

Vĩ Nhất Dân cũng nhân cơ hội ấy tay mặt dùng chưởng đập thẳng vào mặt đối phương, tay trái chụm năm ngón tay thành câu móc chụp thẳng vào trước ngực, mau như điện chớp.

Bốp! bốp! bốp ba tiếng hét vang lên, ba lão già áo xám bị Hoàng Thượng Chí dùng chưởng lực đánh văng ra, còn Vĩ Nhất Dân cũng lảo đảo đứng không vững.

Vĩ Nhất Dân tức giận, ra lệnh:

https://thuviensach.vn

- Đệ tử Thiên Nam đâu? Tất cả hãy xung phong diệt địch.

Tiếng hét hắn oang oang mà bọn đệ tử Thiên Nam đã trốn đâu mất, không một người nào tuân lệnh hắn ứng chiến.

Hoàng Thượng Chí nhìn thẳng vào mặt Vĩ Nhất Dân nói:

- Đồ phản nghịch! Ngươi còn chưa chịu cúi đầu chịu tội sao?

Ai nấy đều chấu mắt nhìn vào Thượng Chí, như chờ đợi tử thần đến đưa vong hồn họ về địa phủ.

Bầu không khí nặng nề như nghẹt thở.

Vĩ Nhất Dân trố đôi mắt ác độc, nhìn chòng chọc vào Hoàng Thượng Chí. Hắn biết bọn đệ tử Thiên Nam đã phản lại hắn, không còn có thể nhờ cậy vào một lực lượng nào nữa. Tuy nhiên, không lẽ hắn bó tay chờ chết, hắn ngầm vận nội lực, định đem tàn sức đánh một đòn cuối cúng.

Giữa lúc đó, từ ngoài sân có tiếng người xôn xao...

Một tốp người rất đông kéo vào nội cung, đi đầu là một lão râu bạc, mặc áo gấm.

Đàng sau vô số người già lẫn trẻ, mắt đầy oán hận, vừa đi vừa trừng trừng nhìn Vĩ Nhất Dân.

Đây là mấy vị Nguyên Lão Viện và một số đồ đệ trung thành với Thiên Nam trước đây bị Vĩ Nhất Dân bắt nhốt dưới hầm.

Vĩ Nhất Dân nhìn thấy họ, thất kinh ré lên:

- Ai thả chúng bay?

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí không lấy gì ngạc nhiên vì chàng đã biết Hành Địa Tiên giải cứu cho họ thoát khỏi tử lao.

Những đệ tử Thiên Nam đều chia nhau đứng thành hình bán nguyệt, vây hãm trước cung. Các tay cao thủ đều đứng đàng trước.

Vĩ Nhất Dân thốt ra một tràng cười quái đản, ai nghe cũng phải rợn ốc.

Chưa dứt tiếng cười, hắn đã xông vào Hoàng Thượng Chí dùng song chưởng bủa ra.

Tuy ngón đòn bất ngờ, song Hoàng Thượng Chí đã thủ thế trước. Chàng dùng Khư Mê Thần Công tống ra một chưởng toàn thân Vĩ Nhất Dân rúng động. Hắn lảo đảo lùi ra sau, rồi gượng dậy đứng run rẩy, máu trào ra đỏ ối.

Đôi mắt Hoàng Thượng Chí đầy sát khí. Chàng chầm chậm bước tới từng bước một chẳng khác một tử thần đi bắt hồn người chết.

Mục đích Hoàng Thượng Chí muốn bắt sống hắn để trị tội, nên không muốn tiếp chưởng kết liễu mạng sống của hắn ngay bây giờ.

Năm vị trưởng lão trong Nguyên Lão Viện vừa được thoát ra, đồng một lượt hướng về phía Hoàng Thượng Chí cúi đầu hô lớn:

- Chúng đệ tử xin ra mắt chưởng môn nhân.

Hoàng Thượng Chí dừng chân, quay lại nói:

- Miễn lễ.

Thừa dịp này, Vĩ Nhất Dân lùi vào phòng trong.

Hoàng Thượng Chí lẹ làng phóng mình rượt tới.

Vĩ Nhất Dân cười nham hiểm, nói:

https://thuviensach.vn

- Tiểu tử. Ngươi chớ đắc ý. Nhất định ngươi phải chết.

Ba vị trưởng lão cùng một loạt xông vào.

Vĩ Nhất Dân cười ha hả nói:

- Hay quá! Chúng mày cùng dắt nhau xuống suối vàng để khỏi buồn tẻ.

Hoàng Thượng Chí cười oang oang, vang dội cả căn phòng, nói:

- Vĩ Nhất Dân! Cái chết đã gần kề mà mày còn phách lối!

Vĩ Nhất Dân đôi mắt đỏ ngầu, đưa tay ấn vào một cơ quan, quyết dùng máy móc trong Ảo Ma Cung tàn sát bọn Hoàng Thượng Chí.

Nhưng lạ làm sao, hắn ấn mãi nơi chỗ cơ quan điều khiển mà máy móc vẫn không thấy cử động.

Bấy giờ mặt hắn tái nhợt.

Tử thần như đã hiện ra trước mắt hắn rồi! Những giọt mồ hôi lạnh toát ra ướt đẫm cả khuôn mặt tàn ác.

Hoàng Thượng Chí biết các máy móc trong Ảo Ma Cung đã bị Hành Địa Tiên phá hết, nên đắc ý nhìn gương mặt thiểu não của Vĩ Nhất Dân cười lớn nói:

- Mày đừng nghĩ đến cái sống nữa, vô ích.

Như nghĩ đến một may mắn cuối cùng, đôi mắt Vĩ Nhất Dân lóe ra hai đường sáng, hắn hô to:

- Tất cả hãy xem đây! Chúng bây có muốn chết chung cùng ta không.

Hắn cầm nơi tay một trái nổ, vung vẩy trước mặt.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí và ba trưởng lão đều sợ hãi lùi lại mấy bước.

Không dè phút cuối cùng hắn lại có thể liều lĩnh đến thế.

Hiện giờ, nếu Vĩ Nhất Dân ném trái nổ ấy ra thì trong phòng tất cả phải tan xác, không còn một người.

Hoàng Thượng Chí không biết phải đối phó ra làm sao. Dẫu mình có liều chết với hắn thì ba vị trưởng lão cũng không thể sống sót.

Có lý nào sanh mạng một tên phản nghịch lại đổi cả tánh mạng của bốn nhân vật quan trọng, đã từng sống chết, mưu đồ phái Thiên Nam.

Trong phòng bao trùm cả một bầu không khí khó thở. Ai nấy đều đứng sững sờ, trố mắt nhìn nhau.

Ba trưởng lão muốn nhảy đến hy sinh tánh mạng để giết Vĩ Nhất Dân và chết thế cho Hoàng Thượng Chí, nhưng họ thấy không làm cách nào được. Vì nếu họ có một cử động nào, trái nổ trên tay Vĩ Nhất Dân sẽ không chừa một ai.

Ba vị trưởng lão đều cắn răng hậm hực không biết phải làm sao hơn.

Vĩ Nhất Dân đắc ý, cười khà khà, nói:

- Nếu chúng bây muốn sống hãy mau giao trả Ác Quỉ Châu Bài cho ta rồi từ từ rút lui khỏi nơi đây.

Hoàng Thượng Chí không cần suy nghĩ, đáp nhanh:

- Không thể được.

- À! Thế là mi muốn tan xương nát thịt?

https://thuviensach.vn

- Ta đang chờ đợi giây phút đó, vì ta là kẻ phải chịu hy sinh để thanh trừng những tên phản nghịch của môn phái, còn ngươi là đứa bội sư, phản tổ không thể nào để cho ngươi sống được.

- Ha... Ha... Ha... Không cần phải luận đến danh dự làm chi! Giờ phút này là giờ phút quyết định. Ta chỉ cần ngươi chọn lấy một đường, hoặc tuân lời ta, hoặc trái lời ta mà thôi.

Hoàng Thượng Chí vẫn với nét mặt lạnh lùng nhìn Vĩ Nhất Dân, nói:

- Nếu có gan ngươi cứ thực hiện âm mưu của ngươi đi. Ta chết thì ngươi cũng không còn.

Vĩ Nhất Dân buông một tiếng cười ngạo nghễ, nói:

- Được! Trước khi chết muốn cho bọn bộ hạ của tao chứng kiến màn kịch này để nêu lại về sau những gì đã xảy ra ở Ảo Ma Cung này.

Dứt lời, Vĩ Nhất Dân đưa cao trái nổ lên rồi hô to một tiếng:

- Tả hữu hộ vệ đâu?

Tức thì hai bóng người từ phòng sau bước tới, đứng hai bên Vĩ Nhất Dân.

Hai người này một người mặt đen, một người mặt trắng, trông rất quái dị.

Ba vị trưởng lão thoáng thấy hai người này giật mình đánh thót một cái. Còn Hoàng Thượng Chí mặt nóng phừng.

Hai người này chính là Hắc Bạch Song Yêu đã mất tích ở trong hoang sơn chẳng biết vì sao lại đến đây trở thành bộ hạ của Vĩ Nhất Dân.

https://thuviensach.vn

Vĩ Nhất Dân thấy đối phương ai nấy mặt mày ngơ ngác đắc ý cười hề hề, giới thiệu:

- Có lẽ quí vị ai cũng đã nghe danh Hắc Bạch Song Yêu rồi chứ? Hai người này năm mươi năm về trước đã làm chấn động giang... hồ, lấy đầu người như thò tay vào túi lấy đồ vật.

Ba vị trưởng lão đã từng nghe nói đến Hắc Bạch Song Yêu, nay mới được thấy mặt.

Tất cả đều rởn tóc gáy.

Riêng Hoàng Thượng Chí không hiểu vì đâu hai tên đồ đệ mình lại trở thành hai kẻ hầu hạ của Vĩ Nhất Dân, lòng thắc mắc không an.

Hắc Bạch Song Yêu trở thành bộ hạ của Vĩ Nhất Dân là chuyện đáng ngờ.

Vĩ Nhất Dân đưa cao trái nổ lên, đôi mắt không rời các đối thủ đứng trong phòng và truyền lệnh cho Hắc Bạch Song Yêu:

- Phiền hai vị hộ pháp bắt tất cả bọn gian ác này đem ra sân trị tội.

Hoàng Thượng Chí đôi mắt nẩy lửa, mặt giận hằm hằm, toan xông vào đánh Vĩ Nhất Dân để hai bên cùng chết.

Bởi vì, đối với Hắc Bạch Song Yêu việc giết một vài trăm người trong Thiên Nam phái là chuyện làm rất dễ.

Nhưng lời nói Vĩ Nhất Dân vừa dứt thì tiếp theo một tiếng hét kinh hoàng. Hắc Bạch Song Yêu vừa động thủ đã giật ngay được trái nổ trên tay Vĩ Nhất Dân.

Bạch Yêu cười lanh lảnh, chỉ vào mặt Vĩ Nhất Dân nói:

https://thuviensach.vn

- Mày là đứa soán nghịch sao dám gọi chúng ta là hộ pháp.

Cục diện thay đổi quá đột ngột, khiến mọi người như đang ở trong giấc mộng.

Vĩ Nhất Dân mặt mày tái nhợt, run rẩy không nói ra lời. Ú ớ một lúc lão mới nói được câu:

- Chúng bay định làm gì?

Hắc Yêu đáp:

- Giết đứa soán nghịch, trừ hại cho phái Thiên Nam.

Bấy giờ Hoàng Thượng Chí đã đoán biết đôi chút, lòng mừng thầm. Chàng á lên một tiếng, nói với các trưởng lão:

- May lắm! Có thế chứ! Tên phản nghịch đã lầm mưu rồi.

Hắc Yêu quay qua cúi đầu hỏi Hoàng Thượng Chí:

- Chưởng môn nhân định trị tội hắn bằng cách nào?

Hoàng Thượng Chí dõng dạc truyền lệnh:

- Hãy bắt nó đem ra sân để cho các đệ tử bản môn chiếu theo môn quy mà trị tội.

Lệnh truyền vừa dứt, Bạch Yêu đã đưa tay phất vào huyệt đạo của Vĩ Nhất Dân. Vĩ Nhất Dân toàn thân tê buốt, té xỉu xuống đất.

Thật là một hành động lanh lẹ đến nỗi những kẻ đứng xung quanh không sao thấy kịp.

Ba trưởng lão vội vã áp vào, lôi đầu Vĩ Nhất Dân ra khỏi phòng, để nằm giữa sân.

https://thuviensach.vn

Các đệ tử Thiên Nam và tám vị trưởng lão xúm lại, ai nấy đều nhìn vào mặt Vĩ Nhất Dân mặt chứa đầy oán hận.

Họ muốn phanh thây xé xác Vĩ Nhất Dân cho đã gan, nhưng chưa có lệnh của Hoàng Thượng Chí nên chưa dám làm hỗn.

Hắc Bạch Song Yêu bước đến quỳ trước mặt Hoàng Thượng Chí nói:

- Chúng tôi xin yết kiến chưởng môn nhân.

Hoàng Thượng Chí đỡ hai người dậy mà hỏi:

- Tại sao hai ngươi lại đến đây để có dịp lập công?

Hắc Yêu đáp:

- Chúng tôi từ ngày thất lạc, xa rời chưởng môn nhân, lòng không an, đi lang thang mãi đó đây để tìm kiếm.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 75

Hắc Cốc Độc Trì

Hoàng Thượng Chí gật đầu, nói:

- Đến sau thì sao?

Bạch Yêu lễ phép đáp:

- Dạ! Sao đệ tử thấy bà bịt mặt mà trước kia xuất hiện ở Tử Vong Cốc đã cho chưởng môn nhân biết tin.

Chàng cảm động vô cùng, biết người đó là Thất Hồn Nhân.

Bạch Yêu liếc mắt nhìn cử chỉ xúc động của Thượng Chí, rồi nói tiếp:

- Bà bịt mặt ấy gọi hai đệ tử, rồi chỉ tới Thiên Nam tìm cách vào trong Ảo Ma Cung làm nội ứng, may ra có thể cứu vãn được danh dự trận vạn kiếp cho bổn môn. Và bà dặn đệ tử phải để ý nhìn mặt thật mặt giả của Chưởng môn nhân...

- Khó như vậy, tại sao hai ngươi nhận ta là thật được?

- Nhờ sự chú ý theo dõi môn thần công, và tiếng nói của chưởng môn nhân nên đệ tử có thể nhận ra. Bất cứ kẻ nào giả chưởng môn nhân, dù tài giỏi đến đâu đệ tử cũng không thể lầm được.

- Có lý!

https://thuviensach.vn

- Vậy đệ tử xin chưởng môn nhân chớ vội trách hai đệ tử.

- Không! Điều này là công lao của hai ngươi rất lớn, đâu phải là tội!

Hắc Bạch Song Yêu cùng cúi đầu nói:

- Tạ ơn chưởng môn nhân đại lượng tha thứ cho đệ tử!

Thượng Chí nhìn qua tám vị trưởng lão, giới thiệu cho biết Hắc Bạch Song Yêu đã nhập vào bổn môn. Rồi chàng chiếu theo môn quy cho Hắc Bạch Song Yêu phải hành lễ ra mắt tám vị trưởng lão để xưng đệ tử.

Đang lúc Song Yêu làm lễ với tám trưởng lão, thì từ phía sau hiện ra một lão quái nhân lùn tịt, mập như cái lu.

Thượng Chí liền bước tới, chắp tay nói:

- Kính tạ ơn lão ca ca giúp sức.

Lão lùn xua tay, nói:

- Đừng! Đừng! ... Nếu không nhờ Song Yêu ra tay hủy diệt bọn cảnh vệ ở Địa Đạo, bây giờ hết việc rồi, lão xin lui!

- Lão ca ca cần gì phải vội vậy, chúng tôi cũng sắp trở vào Trung Nguyên...

- Ngươi còn việc phải làm, lão không chờ được đâu!

- Không! Ít nhất lão ca ca cũng phải uống cùng chúng tôi một cốc rượu rồi hãy đi! ...

- Lão nhận lời nói là tốt rồi! Vì hiện giờ kho rượu ở Họa Hổ Sơn Trang tiểu lão đệ, Địa Hành Tiên đang chờ lão. Thôi lão xin tạm biệt!

Dứt lời, lão lùn lách mình ra khỏi đại điện, rồi chạy đi mất dạng.

https://thuviensach.vn

Thượng Chí và tám trưởng lão định tiễn chân lão lùn, nhưng không kịp gì cả, thì lão phi thân chạy mất...

Lúc này trong Ảo Ma Cung mở ra một cuộc hợp, để xử tội Vĩ Nhất Dân đã hiếp sư, diệt tổ. Chiếu theo quy môn thì xử hắn phải chịu tội cực hình. Còn các môn nhân theo hắn thì có kẻ tội nặng bị đuổi ra khỏi cung môn, người tội nhẹ được giam giữ để chờ cải hối.

Sóng gió nổi lên trong Ảo Ma Cung đến ba ngày, ba đêm mới bình ổn.

Đến ngày thứ ba Hoàng Thượng Chí chính thức kế vị chưởng môn. Theo cải chánh mới thì bỏ cái hiệu Đế Quân, chỉ còn xưng là chưởng môn nhân. Ngoài ra những cấp hiệu như tướng quân Đại Vệ cũng bãi bỏ. Trong Nguyên Lão Viện, chỉ định thêm người khác lên thế như Hình Tư, Uy Nghị, Tuần Sát và Võ Tư.

Hắc Bạch Song Yêu được cử làm Hộ Pháp, hầu cận Chưởng môn nhân.

Tiếp đến là tiệc mừng trong Ảo Ma Cung suốt ba ngày đêm.

Cuộc tiệc vừa chấm dứt, Hoàng Thượng Chí chỉ định Thủ Tịch Trưởng Lão, là Đỗ Nhất Phi tạm thế chức Chưởng môn, đồng thời lo tu bổ lại phòng ốc trong Ảo Ma Cung.

Thủ Tịch Trưởng Lão Đỗ Nhất Phi nhận lệnh, rồi hỏi:

- Hai vị Hộ pháp có đi theo Chưởng môn nhân không?

Thượng Chí biết ý câu nói của Thủ Tịch Trưởng Lão, nên mỉm cười nói:

- Trưởng lão phải chăng còn lo sợ về Thiên Tề Giáo, sẽ đến trả thù?

- Đệ tử thật có ý lo như vậy!

https://thuviensach.vn

- Hai hộ pháp cần theo tôi đến Đại Lượng Sơn một lần nữa, chừng năm ba ngày sẽ trở về!

- Chưởng môn nhân cần trở về Trung Nguyên nữa chứ?

- Đúng vậy! Tôi còn đại thù chưa báo, ơn nguyện cũng đang chờ tôi!

- Như thế, thì hai vị Hộ pháp phải theo Chưởng môn nhân luôn chứ trở về sao được?

- Không cần! Việc an toàn trong cung trọng yếu hơn!

- Nếu Chưởng môn nhân khi cần tín điều gì, hoặc...

Thượng Chí ngẫm nghĩ một lúc, nói:

- Được! Nếu vậy tôi có cần đưa tin gì về, thì sẽ giao cho Nộ Giang Phân Đà của Cái Bang chuyển đạt mệnh lệnh.

Mọi việc trong Ảo Ma Cung đều được sắp đặt lại chỉnh đốn. Tất cả đệ tử tiễn đưa chưởng môn nhân Hoàng Thượng Chí, và Hộ Pháp Hắc Bạch Song Yêu rời khỏi cung.

Đại Lượng Sơn là vùng núi rừng trùng điệp, quanh năm không có chân người bước tới.

Một buổi sáng màn sương trắng dày đặc còn đè nặng trên đám rừng cây u tịch, vừng thái dương còn núp bóng dưới biển đông, thì đã thấy ba bóng người xuất hiện nơi chân núi Đại Lượng Sơn.

Ba người này chính là Chưởng Môn Thiên Nam Hoàng Thượng Chí, và Hộ Pháp Hắc Bạch Song Yêu.

Hoàng Thượng Chí đưa tay chỉ vào miệng cốc, nói:

https://thuviensach.vn

- Theo lời thổ dân thì chỗ này là đường vào núi.

Hắc Yêu cung kính, nói:

- Đệ tử cũng nhận thấy như vậy!

Bạch Yêu liền hỏi:

- Xin chưởng môn nhân, giờ có thể cho hai đệ tử biết đến đây làm việc gì không?

Hoàng Thượng Chí mỉm cười, nói:

- Đến đây là để hoàn thành tâm nguyện mà mấy chục năm nay hai ngươi còn mãi đợi chờ.

Song Yêu xoay mặt nhìn nhau, nhưng chưa kịp đáp lời, thì Thượng Chí đã nói tiếp:

- Hai ngươi trước kia đã có hứa, là sau này được trở lại thành hình như xưa, thì kết hợp thành vợ chồng phải không?

Hắc Yêu cúi đầu, nói:

- Dạ không sai! Nhưng không biết...

- Trong thiên hạ, ngươi biết ai có thể giải được cái độc Dục Hình Độc Quả không?

- Vạn Độc Tổ Sư?

- Vậy thì đúng rồi!

Song Yêu vừa cảm động vừa lo sợ, nói:

- Vạn Độc Tổ Sư còn sống sao!

https://thuviensach.vn

- Điều đó hiện giờ biết rõ!

Câu nói ấy làm cho Song Yêu cảm thấy thất vọng vô cùng.

Hắc Yêu run run nói:

- Chưởng môn nhân đến đây, chắc cũng chưa có tin tức gì chính xác!

- Phải! Ta chỉ nghe nhiều người nói, Vạn Độc Tổ Sư không thấy có truyền nhân xuất hiện trên giang hồ. Nhưng bổn thân ông ta thì lại ẩn cư trong Hắc Cốc Độc Trì giữa Đại Lương Sơn này!

- Tại Hắc Cốc Độc Trì?

- Phải.

- Theo lời truyền, thì nước Độc Trì người và thú vướng vào đều chết ngay! Vậy...

- Không! Chúng ta cần phải tìm tới đó, thấy tận mắt mới tin được.

Ba bóng người phi thân vào rừng sâu, núi thẳm!

Suốt ba ngày, họ dọ giẫm khắp đòi núi Đại Lượng Sơn, mà vẫn không tìm được Hắc Cốc.

Hoàng Thượng Chí đi lần này, vì trọng lời hứa, chứ còn hy vọng thành công thì thật là việc mỏng manh.

Song Yêu rất nóng lòng. Vì đây là điều quan trọng cho cả cuộc đời họ, mà mấy mươi năm nay họ đã chịu khổ đau để chờ đợi cái ngày giải nguy.

Ba ngày qua, trong đồi núi âm u, không đem lại cho họ một tia hy vọng nào.

https://thuviensach.vn

Ba người đều thấm mồ hôi ướt đẫm, tâm thần cảm thấy mệt mỏi. Họ dừng chân lẩn thẩn trên một ngọn đồi đá cây lởm chởm.

Bỗng nghe một tiếng rên thảm thiết, làm cho họ lạnh cả xương sống. Tiếng đó như phát từ dưới lòng đất mà khoảng cách không bao xa.

Thượng Chí nhận định được nơi phát ra tiếng rên đó, liền vẫy tay chỉ cho Hắc Bạch Song Yêu cùng chạy.

Ba bóng người liền dùng thuật lướt ảnh phi thân qua mõm đá hướng Đông. Vượt khỏi đồi đá chừng năm chục trượng, ba người rẽ vào thung lũng rộng hơn mười trượng, hai bên là vách đá cao sừng sững không vào đỉnh núi hướng Bắc.

Chạy hơn một dặm đường, thì ba người gặp, một đám cây dày nghịt chận mất lối đi. Mọi người lại thêm một lần thất vọng nữa.

Hoàng Thượng Chí cứ rảo bước dọc theo đám cây rậm đến vách đá bên hữu, thì chàng tìm được một lối đi rộng vừa lọt thân người thôi. Bất giác chàng ồ một tiếng nói:

- Có lối vào rồi! Chúng ta đi.

Dứt lời, chàng liền lách mình đi vào. Hắc Bạch Song Yêu cũng vội nối gót tiến theo...

Đi vào chưa đầy năm trượng, thì Thượng Chí đã gặp một miệng hầm rộng hơn hai thước. Chàng cúi đầu dòm xuống chỉ thấy toàn một màu đen như mực, và hắt lên những mùi ẩm ướt nghe lạnh người.

Song Yêu vội bước tới bên chàng hỏi:

- Chưởng môn nhân định xuống hầm này sao?

Chàng như đang mải mê suy nghĩ đến gì, nên không đáp lời.

https://thuviensach.vn

Song Yêu thấy thế cũng không dám hỏi nữa, chỉ trố mắt kinh hãi nhìn theo, và tự đoán:

- Có lẽ nào tiếng kêu thảm não đó lại ở dưới hầm này phát ra? ...

Thượng Chí lặng lẽ lần bước xuống! Hắc Bạch Song Yêu cũng không còn do dự, vội nhảy theo.

Đi sâu xuống hơn một trăm trượng, thì đáy hầm lại rộng hơn ba căn phòng. Hoàng Thượng Chí đảo mắt nhìn quanh, rồi mỉm một nụ cười đầy hy vọng, nói:

- Nơi này đúng là Hắc Cốc rồi!

Hắc Yêu lễ phép hỏi:

- Chưởng môn nhân chưa đến đây lần nào, tại sao biết được?

- Ta đã được nghe nhiều người kể qua địa thế nơi này rồi.

Hắc Bạch Song Yêu nhìn nhau sửng sốt không nói nên lời. Lòng họ như triền miên tưởng nhớ đến hình ảnh tươi đẹp ngày xưa.

Thượng Chí đứng yên một lúc, rồi nói:

- Đây đúng là Hắc Cốc mà hiện giờ đã có một số cao thủ võ lâm xâm nhập nên mới gây ra tiếng thảm khốc lúc nãy đó. Vậy chúng ta tiếng nhanh vào xem.

Ba người vòng theo mé núi chạy thẳng xuống chân lĩnh.

Chớp mắt, họ đã tới dưới lĩnh, quả nhiên gặp một miệng cốc rộng chừng mười trượng, nhìn vào chỉ thấy tối om.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí đứng nghe ngóng một lúc, quay lại nói nhỏ với Hắc Bạch Song Yêu:

- Đúng là có một số người đã tới đây trước chúng ta, mà số người ấy không dưới mười người!

Bạch Yêu mơ màng nói:

- Hắc Cốc Độc Trì là nơi nguy hiểm, kẻ nào dám mạo hiểm đến đây hắn có ý gì với Vạn Độc Tổ Sư chăng?

Thượng Chí khoát tay ngắt lời:

- Tình hình chưa rõ được, chúng ta phải thủ thế đi lẹ vào!

Dứt lời, chàng liền nhún mình, phi thân vào Miệng Cốc, Hắc Bạch Song Yêu cũng không chậm nửa bước, tiến vội theo.

Ba bóng người đang lướt nhanh vào bóng tối, thình lình có tiếng hét lớn:

- Đứng lại!

Tiếng gọi vừa dứt, liền có hai người hiện ra chận đường.

Thượng Chí và Hắc Bạch Song Yêu giật mình dừng bước thấy hai người chận đường đó là hai gã trung niên Hán tử. Một người tay cầm kiếm đầu quỷ, một người cầm roi cương cửu tiết.

Hai hán tử này lúc đầu tuy có vẻ rất bạo, nhưng khi thấy hai quái nhân Song Yêu, thì mặt họ liền biến sắc.

May lúc này Hắc Bạch Song Yêu đã bịt mặt, chứ không thì hai hán tử đó còn kinh hãi đến bực nào nữa!

https://thuviensach.vn

Người cầm roi nhìn sững một cái, rồi hét lớn:

- Các ngươi hãy mau lui ra!

Song Yêu hừ một tiếng lạnh lùng, rồi lách mình nhảy xông tới.

Tiếp đến nghe tiếng rên rất đau đớn, thì hai Hán tử gàn đường đã chết trong tay của Song Yêu rồi.

Thượng Chí cau mày, nói:

- Các ngươi không nên giết cẩu thả như vậy?

Song Yêu hoảng hốt cúi đầu không dám nói một lời.

Thượng Chí lại nói tiếp:

- Đây là cơ hội để chúng ta dò xét tin tức, mà các ngươi giết mất hai người ấy thì thật đáng tiếc.

- Đệ tử rất đắc tội! ...

- Thôi! Chúng ta đi.

Ba người lại lần theo đường hầm tối ngòm, tiến sâu vào.

Đường đi càng lúc càng quanh co khúc khuỷu, thỉnh thoảng lại gặp những mô đá nhô ra như những bóng ma chận đường. Cảnh tượng này dù người gan dạ đến đâu cũng phải lạnh mình.

Chớp mắt, ba người đã chạy hơn ba dặm đường hầm. Bỗng Thượng Chí dang tay ra, dừng chân, nói:

- Đã tới nơi rồi! Bên Độc Trì có rất đông người! Chúng mình tiến vào thật nhẹ nhàng đừng để lộ tung tích, mới tìm hiểu được hành động của họ.

https://thuviensach.vn

Hắc Bạch Song Yêu sẽ lén đứng lại, cúi đầu tuân lệnh, rồi trố mắt nhìn xa ngoài mấy chục trượng về phía trước thấy ánh nước lăn tăn trắng như bạc nhá nhem trong bóng tối. Bên đá lờ mờ nhiều bóng người thấp nhô.

Song Yêu nhẹ bước theo sát Hoàng Thượng Chí, tiến tới bên Độc Trì...

Ba người tiến đến cách chừng tám thước, liền dừng lại ẩn núp. Sáu ánh mắt chăm chăm nhìn tới không chớp! Độc Trì lớn chừng nửa mẫu, chung quanh có đến mười mấy người đang đứng nhìn nhau. Trong đó nổi bật nhất là người mặc áo dài đen, trên ngực thêu một đồ án màu trắng.

Thượng Chí rất ngạc nhiên! Lối ăn mặc của người áo dài đen chính là một trong bọn sứ giả của Thiên Tề Giáo. Chàng tự hỏi:

- Thiên Tề Giáo phái người đến Hắc Cốc để làm gì?

Lại thêm một lão già đứng trong số đó cũng mặc áo dài đen nhưng không có thêu trước ngực.

Vừa lúc lão già áo đen quay mặt lại, Hoàng Thượng Chí thất kinh, thấy đó là Độc Quân Dư Hóa.

Độc Quân Dư Hóa là tay độc vật lừng danh trên giang hồ, mà hôm nay cũng có mặt nơi đây, thì rõ việc này không phải đơn giản được.

Trước chân Dư Hóa lại có một xác người nằm thở thoi thóp, thòng đôi chân xuống Độc Trì.

Người áo đen trước ngực có thêu đồ án màu trắng đưa tay chỉ vào xác người nằm thoi thóp nói:

- Dư Đường Chủ! Ta nhận thấy thuốc giải độc của người không linh nghiệm tý nào, chỉ làm mất mạng một vị dùng môn mà thôi.

Dư Hóa vội nói:

https://thuviensach.vn

- Giáo Chủ ra lệnh là phải dùng hết mọi thủ đoạn để lấy cho kỳ được chất độc của Vạn Độc Tổ Sư. Nếu ta thu hết những độc kinh còn lại đó, thì sau này trên thế gian ai còn dám đối địch nữa...

- Đâu dễ vậy Vạn Độc Tổ Sư nếu còn ẩn mình trong Độc Trì, thì những chất độc thừa thãi đó có nghĩa gì! Một khi ông ta xuất hiện...

- Vũ huynh quá lo xa! Nếu ông ta còn sống đâu dễ gì điểm nhiên, để cho chúng mình quấy rối. Nơi đây một ngày đêm mà không phản ứng?

Một người tóc dài bù xù ngoảnh mặt cười hì hì, nói:

- Dư Đường Chủ đã được cái hiệu là Độc Quân, mà không phân biệt được chất độc của Độc Trì sao?

Thiên Tề Sứ Giả họ Vũ cũng cười nhạt, nói:

- Thuốc kháng độc của Dư Đường Chủ, đã thấy rõ là vô hiệu thì...

Dư Hóa liền ngắt lời, nói:

- Các vị đừng nóng tính, hiện giờ tôi có đem theo hai thứ thuốc kháng độc. Nếu thứ thuốc lúc đầu không linh, thì thứ thuốc sau này chắc phải hiệu nghiệm. Thôi mời vị vào thoa thử thuốc này xem.

Vừa nói, Dư Hóa vừa chỉ tới một hán tử mặc áo da thú đứng bên người tóc xù.

Mặt hán tử đó biến sắc, hắn run rẩy cởi chiếc áo thú. Còn Dư Hóa thò tay vào túi lấy ra một cái bình sành, đổ ra một chất nước màu đỏ, thoa khắp thân thể cho gã hán tử, rồi mới mặc chiếc áo thú vào.

Độc Quân Dư Hóa thoa thuốc xong, lại căn dặn Hán tử:

https://thuviensach.vn

- Ngươi lặn xuống nước phải luôn luôn đảo mắt nhìn chung quanh Độc Trì. Khi thấy có gì lạ phải lo nhảy lên báo tin, để chúng ta kịp thời đối phó.

Hán tử mặt xám ngắt, gật đầu tuân lệnh. Hắn từ từ bước tới bên Độc Trì, đứng do dự một lúc, mới thòng xuống nước một chân...

Mọi người đều chăm chú nhìn từng cử chỉ đau đớn của hán tử.

Hoàng Thượng Chí bất giác giật mình. Bấy giờ chàng mới biết những người này được lệnh của Thiên Tề Giáo Chủ, đến đây để mưu lấy được những Độc Kinh còn sót lại của Vạn Độc Tổ Sư.

Bỗng phát ra một tiếng rên thảm thiết, khiến ai nấy đều lạnh mình! Hán tử đó đã lăn lộn dưới Độc Trì, làm nước văng tung tóe. Hắn chết đờ trên mặt nước.

Bọn người đứng chung quanh đó trố mắt kinh hãi nhìn nhau, nói không ra tiếng.

Thượng Chí thấy thế cũng phải le lưỡi, thầm nói:

- Độc Trì thật rùng rợn chưa từng thấy.

Thiên Tề Sứ Giả trầm giọng, nói:

- Dư Đường Chủ! Ngươi còn cách gì khác nữa không?

Dư Hóa tái mặt, đứng gầm đầu không dám nói một lời.

Gã tóc xù lạnh lùng, hỏi:

- Vũ huynh! Vũ huynh còn sai khiến gì nữa không?

- Có!

Dư Hóa giật mình, vội hỏi:

https://thuviensach.vn

- Vũ huynh còn thừa lệnh gì của Giáo Chủ sao?

- Phải! Chúng ta cần phải hủy phá Hắc Cốc và Độc Trì này!

- Lấp lại Độc Trì?

- Ừ!

- Việc này hơi quá...

- Sao?

- Có thể tìm cách khác không?

- Lệnh của Giáo Chủ hễ dùng không được thì phải phá đi, để sau này người khác khỏi dùng được!

- Vũ huynh quá lo xa. Mấy mươi năm nay chưa từng có một bóng người nào lẻn tới Độc Trì. Hơn nữa theo đường chủ dám tự đất là trên thiên hạ, không một ai có thể giải được cái độc này đâu!

- Hừ! Dư Đường Chủ đã quá chủ quan rồi! ...

- Sao? Vũ huynh quả quyết như thế?

- Theo tôi được biết thì trên đời còn có một người không sợ kỳ độc!

Độc Quân Dư Hóa ngạc nhiên, hỏi:

- Ai?

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 76

Vạn Độc Tổ Sư

Dư Đường Chủ mau quên quá!

- Thật tại hạ nghĩ không ra, trên võ lâm còn có một ai dùng độc được nữa?

- Người ấy không phải dùng độc, nhưng chẳng lúc nào sợ độc kia!

Độc Quân Dư Hóa gầm đầu nghĩ một lúc, rồi như sực nhớ, nói:

- À! Vũ huynh chỉ người đó là truyền nhân của Ma Trung Chi Ma, thừa kế chưởng môn Thiên Nam Lãnh Diện Nhân Hoàng Thượng Chí sao?

- Đúng vậy! Nếu sau này nó biết được nơi đây, thì Dư Đường Chủ đoán xem hậu quả sẽ như thế nào?

Dư Hóa đứng đờ người thầm nhớ lại:

- Trước kia Hoàng Thượng Chí xông vào Liên Hoàn Thao, mình đã tự tay dùng chất độc Vân Cốt Hương Ám vây cả đường vào cốc mà hắn vẫn không hề thiệt hại!

Hoàng Thượng Chí thấy chúng bàn độc kế hủy Hắc Cốc, lấp Độc Trì, thì Hắc Bạch Song Yêu làm sao phục hồi được hình dạng khi xưa? Chàng cố tìm cách ngăn lại hành động của đối phương.

https://thuviensach.vn

Gã có đầu tóc bù xù liền hỏi Vũ Trung Kỳ:

- Đã có lệnh của Giáo Chủ, thì chúng ta phải thi hành gấp chứ, vũ huynh định cách hủy Hắc Cốc như thế nào?

- Giờ chỉ cần đem mấy trăm cân thuốc pháo đặt trên đồi lĩnh vực chúng ta hủy Hắc Cốc này dễ như đập một cái chén đất!

- Ồ! Thế chúng ta thi hành ngay.

Hoàng Thượng Chí khẽ nói với Song Yêu:

- Bọn ngươi đứng bên Độc Trì ta giao cho hai ngươi phải hạ sát hết. Chỉ có lão già mặc áo đen gọi là Độc Quân Dư Hóa thì để ta đối phó!

Hắc Bạch Song Yêu cúi đầu tuân lệnh.

Vừa lúc ấy, trong Độc Trì hùng hục sôi lên, như có một quái vật từ dưới đáy nước xuất hiện.

Thượng Chí vội đưa tay gàn Song Yêu lại, nói:

- Các người dừng lại!

Bọn người của Độc Quân Dư Hóa đang định tiến lên đồi, chợt thấy nước giữa Độc Trì xáo động, bất giác cả bọn lạnh cả xương sống, tiếp đó một lão già tóc trắng từ từ trồi lên khỏi mặt nước.

Gã đầu tóc bù xù buột miệng kêu lên:

- Vạn Độc Tổ Sư!

Cả bọn đều run lẩy bẩy bước lui ra.

Lão tóc trắng xuất hiện lên mặt nước, rồi búng mình một cái đã nhảy lên bờ ao tức khắc. Lạ hơn nữa là mình lão tóc trắng không hề dính một tí

https://thuviensach.vn

nước.

Độc Quân Dư Hóa mặt tái mét, vội cúi mình thi lễ:

- Lão tiền bối có phải là người mà khách võ lâm gọi là Vạn Độc Tổ Sư?

- Đúng vậy! Còn chúng mày đến đây làm gì?

- Vãn bối... vãn bối vì tánh hiếu kỳ tới đây.

- Hiếu kỳ? Ha! Ha! Ha...

Vạn Độc Tổ Sư ngẩng mặt lên cười như sấm sét, rồi phất tay nói lớn:

- Lui!

Cái phất tay của lão, khiến cho mười hai cao thủ Thiên Tề Giáo như bị luồng bão tố cuốn băng tuyết ép vào người. Cả bọn thất kinh chen lấn nhau chạy ra ngoài.

Liền đó một tiếng hét lảnh lót:

- Đứng lại!

Dứt tiếng hét, có một thiếu niên đứng cản đường, Độc Quân Dư Hóa và cùng bọn phải dồn nhau đứng lại.

Thiên Tề Sứ Giả Vũ Trung Kỳ quắc mắt đỏ ngầu nhìn thiếu niên, quát lớn:

- Thằng nhỏ kia mày nên sáng mắt coi thử...

Độc Quân Dư Hóa thất kinh, chận lời Trung Kỳ, gọi:

- Lãnh Diện Nhân!

https://thuviensach.vn

Ba tiếng ấy vừa thoát ra miệng Dư Hóa, làm cả bọn lại càng hoảng hốt hơn nữa.

Vũ Trung Kỳ làm gan nói:

- Thằng nhỏ đó ta chỉ cần cho một đấm là toi mạng ngay.

Vạn Độc Tổ Sư thấy bọn Thiên Tề Giáo Chủ gây sự, nên lạnh lùng nói:

- Trong Hắc Cốc ta không cho phép bọn ngươi đấu nhau!

Hoàng Thượng Chí xoay mặt qua lão tóc trắng, nói:

- Xin lão tiền bối đừng để bọn này chạy thoát ra ngoài.

- Tại sao?

- Vì bọn này muốn ra ngoài để đốt thuốc pháo, phá hủy Hắc Cốc này.

- Việc đó đâu có quan hệ gì đến mày? Hãy mau cút đi!

Thượng Chí thấy cử chỉ của độc tổ sư tức quá nói không ra tiếng.

Vũ Trung Kỳ được dịp, liền nói:

- Đi mày, nhỏ! Chúng ta ra khỏi nơi này rồi tính sau!

Dứt lời, Trung Kỳ cùng đồng bọn tẩu thoát ra ngoài...

Vạn Độc Tổ Sư lạnh lùng nhìn cử chỉ ngơ ngác của Thượng Chí, nói:

- Ta tha cho mày khỏi tội chết bởi câu nói khi nãy đấy! Thôi hãy dẫn hai bạn của mày cút đi!

Hoàng Thượng Chí đứng ngơ ngác không hiểu tại sao Vạn Độc Tổ Sư khinh thường chàng như vậy, trong lúc đó thì bọn Thiên Tề Giáo đã chạy

https://thuviensach.vn

mắt. Chàng lại nghe lão phát giác được tung tích Song Yêu còn núp trong bóng tối, mà lão lại biết chúng là đồng bọn với chàng nữa. Điều này khiến Thượng Chí hết sức kinh sợ.

Hắc Bạch Song Yêu nghe lão nói, cũng giật nẩy người, biết không giấu mặt được nữa, vội nhảy ra đứng bên Thượng Chí.

Thượng Chí bước tới, cung kính nói:

- Chúng tôi có việc tới cậy nhờ tiền bối?

- Lão phu đã mấy mươi năm nay, không tham dự tới việc thế gian nữa.

- Xin lão tiền bối rộng lòng từ thiện giúp cho.

Vạn Độc Tổ Sư bực mình gắt:

- Nếu mày lội xuống được dưới Độc Trì, thì lão phu cho phép mày nói việc ấy!

Dứt lời lão xoay mình bỏ đi...

Hoàng Thượng Chí gọi theo:

- Lão tiền bối! Xin tiền bối dừng bước.

Vạn Độc Tổ Sư dừng bước, ngoảnh mặt nơi khác, hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Bọn chúng lúc nãy mưu độc, muốn ra ngoài đốt thuốc pháo hủy phá Hắc Cốc và lấp Độc Trì...

- Lão phu đã nói rằng không quan hệ gì đến mày, sao mày cứ nhắc lại làm gì?

https://thuviensach.vn

- Lão tiền bối sao coi thường quá vậy?

- Thôi, mày đừng nói nhiều vô ích, hãy cút đi!

- Nhưng điều lão tiền bối vừa hứa, thì để vãn bối thực hiện!

- Thằng bé kia! Mày dám xuống Độc Trì à? Nếu mày còn muốn sống thì hãy cút đi là hơn!

Hoàng Thượng Chí điềm nhiên, nói:

- Đã đến đây rồi, còn điều gì mà không dám!

- Mày quả thật dám xuống Độc Trì sao?

- Dám!

Hắc Bạch Song Yêu mặt biến sắc, vội bước tới, quỳ trước mặt Thượng Chí, giọng run run:

- Xin chưởng môn nhân chớ làm việc ấy mà nguy hiểm.

- Tại sao?

- Đệ tử cam lòng chịu vĩnh viễn như thế này, chứ không muốn phục hồi dung mạo nữa.

- Tại sao?

- Đệ tử không muốn chưởng môn nhân mạo hiểm như vậy!

- Ta đã quyết định rồi!

Vạn Độc Tổ Sư cười nhạt một tiếng, rồi nhảy xuống Độc Trì chìm mất dạng.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí dửng dưng cau mày, nói:

- Tại chúng mày mà hỏng việc rồi! Đứng dậy!

- Chưởng môn nhân định bỏ qua việc làm độc ác của lão Vạn Độc Tổ Sư chứ?

- Không!

- Nước Độc Trì chạm đến da là chết liền. Hai xác chết bên ao kia, trước khi xuống đã được thoa thuốc khử độc, mà...

Hoàng Thượng Chí liếc mắt nhìn qua hai xác chết cứng đờ đó, cũng phát lạnh người. Nhưng chàng đã cương quyết giúp cho Song Yêu được hồi phục dung mạo nên không thể bỏ qua được.

Chàng gằn giọng nói:

- Hai ngươi quên rồi sao? Ta đã từng dắt hai ngươi ra Tử Vong Cốc mà chất độc đó đã làm gì hại ta chưa.

- Thứ độc đó chỉ là...

- Đứng dậy! Các ngươi hãy lập tức ra khỏi cốc, lo đề phòng bọn Thiên Tề Giáo hủy phá Hắc Cốc bằng thuốc pháo ngoài đó.

Song Yêu sợ hãi đứng dậy, nhưng không muốn đi.

Chàng liền hét lớn:

- Đi mau! Coi chừng âm mưu bọn nó.

Bạch Yêu run giọng nói:

- Chưởng môn nhân! ...

https://thuviensach.vn

Chàng không để cho Bạch Yêu nói hết câu, liền gằn từng tiếng:

- Đây là mệnh lệnh của ta! Hai ngươi muốn kháng cự à?

- Đệ tử không dám!

- Vậy cứ theo lệnh mà làm.

- Đệ tử thi hành xong việc này thì sao?

- Cứ ở ngoài cốc chờ ta.

- Nếu...

Hoàng Thượng Chí biết trước lời của hắn, liền nói:

- Với kỳ hạn là một ngày.

- Sau một ngày nếu không thấy Chưởng môn nhân ra cốc...

- Hai người lo trở về Thiên Nam.

- Đệ tử đã thề sống chết bên gót Chưởng môn nhân, thì đâu có thể bỏ ra đi như vậy?

Hoàng Thượng Chí cảm thấy rất thương xót, nhưng vẫn giữ vẻ cứng rắn, nói:

- Đừng nói bậy:

Hai ngươi nay đã thuộc về môn đệ Thiên Nam, thì phải coi bổn môn là trọng yếu. Thôi hai ngươi hãy đi nhanh, kẻo bọn chúng thực hiện được mưu độc là nguy.

Hắc Bạch Song Yêu buộc lòng phải ra đi...

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí liền tiến tới bên Độc Trì, nhìn xuống màu nước xanh đậm, hai xác chết nổi lềnh bềnh, khiến chàng phải rùng mình.

Bao nhiêu ý nghĩ quay cuồng trong đầu óc:

- Sức kháng độc trong người mình có thể chịu nổi nước Độc Trì này không? Nhưng với lời hứa mình đâu thể bỏ qua được?

Chàng nhìn qua Độc Trì một lát, rồi nghiến răng, thòng chân trái xuống nước.

Chân chàng liền phát ngứa ngáy, tê rần cả nửa thân người!

Chàng giật mình rút chân lên, thì một hồi lâu lại cảm thấy không còn tê ngứa nữa.

Trong óc chàng bỗng lóe lên một tia sáng, chàng nhớ đến phương pháp nội công của môn Tu Di Thần Công. Chàng dùng can khí bao bọc khắp thân thể rồi lại thòng cả đôi chân đưa qua lại dưới nước Độc Trì. Quả thật lần này chân chàng không hề dính một tí nước vào da.

Nỗi vui mừng rộn rã trong lòng chàng tự nhủ:

- À! Với sức cang khí do phép Tu Di Thần Công, có thể bảo vệ thân mình được, và trong người mình đã có sẵn chất kháng độc. Vậy giờ này mình xuống Độc Trì này không phải là việc khó. Nếu mình xuống được thì chắc lão Vạn Độc Tổ Sư không thể quên lời hứa? ...

Bỗng sau lưng chàng dội tới mấy tiếng gọi, nghe rợn người:

- Thằng nhỏ kia! Mày muốn chết rồi ư?

Thượng Chí giật nẩy người, rút chân lên, xoay lại, thì thấy lão Vạn Độc Tổ Sư đứng sát sau lưng rồi!

https://thuviensach.vn

Vạn Độc Tổ Sư cười nhạt, nói:

- Mày muốn thử nước độc sao?

Chàng lắc đầu, đáp:

- Mới thử sơ một tí đâu đã thấy gì!

- Mày không sợ nước Độc Trì?

- Vãn bối đã gặp được dịp may mắn ngâm mình vào trong Địa Mạch Linh Toàn, nên có thể kháng cự nổi bách độc!

- Ồ! Chuyện này lão phu chưa nghe qua bao giờ! Nhưng mày thuộc môn phái nào?

- Vãn bối là kế vị Chưởng môn Thiên Nam.

- Chưởng môn Thiên Nam.

- Phải!

- Là chủ Thiên Nam Ảo Ma Cung à?

- Phải!

Vạn Độc Tổ Sư nhìn kỹ Thượng Chí. Lão thấy vẽ mặt tuấn tú và cặp mắt sáng ngời của chàng thầm nhủ:

- Thật là một kỳ tài, trăm năm khó kiếm.

Lão nhướng đôi mày trắng, dịu giọng nói:

- Tinh thần của ngươi thật đáng khen! Lão phu phải đành bỏ luật lệ để giúp ngươi một lần. Vậy hãy đi gọi hai đứa môn hạ của ngươi lại đây.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí kinh ngạc, nói:

- Lão tiền bối đã biết việc của vãn bối xin.

- Hai môn hạ của mày bị độc - Sao lão tiền bối đoán được?

- Ha! Ha! Ha... Những chất độc gì, mà lão phu nhìn qua không biết.

Thượng Chí hết lòng khâm phục kỳ tài, coi lão như một vị thần. Thật đúng với cái tên Vạn Độc Tổ Sư!

Chàng lại nhớ đến mưu mô ác hiểm của bọn Dư Hóa, muốn phá hủy Hắc Cốc, nên nói:

- Bọn võ lâm khi nãy là thuộc hạ của Thiên Tề Giáo, quyết định phá tan Hắc Cốc này...

- Việc đó lão phu biết rồi.

- Lão tiền bối đã biết sao lại thả chúng nó đi?

- Ai bảo ta thả chúng nó?

Thượng Chí lại càng ngạc nhiên hơn nữa, hỏi:

- Lão tiền bối đã đuổi chúng nó đi rồi mà?

- Khà! Khà! Khà... chúng đã cả gan xâm phạm đến vùng cấm địa của lão phu, thì đáng tội chết rồi!

Hoàng Thượng Chí chỉ còn biết cúi đầu thi lễ, nói:

- Xin phép lão tiền bối, vãn bối đi gọi môn hạ.

Dứt lời chàng phi thân ra ngoài cốc. Bóng chàng phi nhanh như một luồng khói xám xẹt trong bóng tối...

https://thuviensach.vn

Chớp mắt, chàng chạy tới miệng cốc, đã nghe những tiếng rên thê thảm, cùng với tiếng giãy đành đạch trên mặt đất. Chàng kinh hãi, sợ tánh mạng của Hắc Bạch Song Yêu bị hại, nên vội nhảy lẹ ra ngoài.

Song Yêu trông thấy vui mừng kêu lên:

- Chưởng môn nhân! Chưởng môn nhân bình an chứ?

Chàng không đáp lời, chỉ đảo mắt nhìn dưới đất, thấy mười hai xác chết nằm ngổn ngang một đống, đúng là bọn Vũ Trung Kỳ. Trong số đó, chỉ còn Độc Quân Dư Hóa chưa chết đang rên siết lăn lộn trên xác chết cứng đờ! Mặc mày Dư Hóa như ma quỷ đang hành hung.

Hoàng Thượng Chí thấy cảnh tượng quá hãi hùng nói không ra tiếng.

Vạn Độc Tổ Sư không truy kích bọn này, mà lại làm cách nào hạ độc giết một lúc mười hai cao thủ Thiên Tề Giáo được? Thật là một chuyện kỳ quặc. Còn như Dư Hóa đã được gọi là Độc Quân thế mà ra đến đây trốn cũng không khỏi. Nhưng sao nó lại chưa chết?

Song Yêu vừa mừng rỡ, vừa kinh ngạc, nhìn sững từng cử chỉ lạ thường của chàng.

Bạch Yêu hỏi:

- Chưởng môn nhân đã xuống Độc Trì?

- Không!

- Chưởng môn nhân mạo hiểm làm cho đệ tử sợ quá!

- Vạn Độc Tổ Sư đã chấp thuận lời yêu cầu của ta, giải độc cho hai ngươi rồi.

https://thuviensach.vn

Song Yêu thấy chàng không hề gì đã mừng quýnh. Giờ lại nghe đến việc được giải độc làm chúng vừa mừng vừa sung sướng nhìn nhau sửng sốt.

Đã năm mươi năm chúng phải chịu đau khổ dưới lớp Hắc Bạch Song Yêu. Làm cho mọi người ghê tởm. Chúng cảm thấy tủi hổ, thất vọng kéo dài một cuộc sống lê thê qua năm mươi năm trời!

Trên đời còn cảnh thê thảm nào bằng!

Giờ đây chúng lại sắp phục hồi dung mạo thì cái sung sướng kể sao hết!

Độc Quân Dư Hóa lúc này không còn giống hình người nữa. Mồ hôi hắn chảy dầm dề, đất cát dính đầy mình, miệng không ngớt kêu gào, đôi tay hắn cào xé làm lở hết một vùng đất, chẳng khác một con cọp trúng độc hành hung trước giờ chết.

Dư Hóa thấy Thượng Chí liền cất giọng run run than:

- Hoàng chưởng môn nhân! Xin phát lòng từ bi giúp lão phu... được giải thoát...

Hoàng Thượng Chí tuy đã bị Dư Hóa cố tâm ám hại ở Liên Hoàn Thao, nhưng trước thảm cảnh này và thấy lão quá đau đớn nên chàng không nỡ làm ngơ, đành quyết tâm cứu lão.

Chàng liền đưa tay giải vài huyệt đạo của Độc Quân Dư Hóa.

Chỉ trong chốc lát, Dư Hóa hết kêu than nữa.

Hoàng Thượng Chí liền ẵm xốc Dư Hóa lên vai, nói với Hắc Bạch Song Yêu:

- Thôi chúng ta trở vào cốc.

https://thuviensach.vn

Cách nhân từ của Chưởng môn nhân rộng như núi cao, bể cả, khiến co Song Yêu không thể hiểu được. Chúng không dám hỏi một lời, chỉ lo tiến theo bén gót...

Đến bên Độc Trì, Thượng Chí đặt Dư Hóa xuống.

Vạn Độc Tổ Sư chỉ Dư Hóa, hỏi:

- Việc gì vậy?

Hoàng Thượng Chí cúi mình, nói:

- Vãn bối thấy nó van xin muốn sống, nên đem nó vào đây, xin lão tiền bối tha cho nó tội chết.

- Lão phu chỉ cho mày một điều thôi.

Chàng ấp úng một lúc, mới nói:

- Vãn bối thấy nó chưa chết, không thể nhẫn tâm được, nên mới đem vào đây nhờn lão tiền bối quyết định cho.

- Ừ! Thế ra nó chưa chết à?

- Nó được gọi là Độc Quân Dư Hóa, tay lừng danh dùng độc, xin lão tiền bối cho nó sống thử.

- Ồ! Lão phu cũng chìu theo ý mày, tha cho nó được sống.

Dứt lời, lão thò tay vào túi, lấy ra một cái bình nhỏ màu xanh trút một viên thuốc, đưa cho Thượng Chí rồi nói:

- Mày cho nó uống đi.

Hoàng Thượng Chí liền bỏ viên thuốc vào miệng Dư Hóa.

https://thuviensach.vn

Không bao lâu Dư Hóa giãy giụa mấy cái rồi đứng phắt dậy, bước tới trước mặt Vạn Độc Tổ Sư, quỳ lạy đáp lễ:

- Kính tạ ơn lão tiền bối...

Vạn Độc Tổ Sư đưa tay cản lại, nói:

- Khỏi cần! Lão phu vốn giết mày. May cho mày biết dùng độc nên chưa chết ngay, mới được gặp thằng bé này đem mày vào đây xin ta cứu. Vậy mày phải tạ ơn thằng bé này.

Độc Quân Dư Hóa quay sang phía Thượng Chí chắp tay nói:

- Ơn cứu mạng của Hoàng chưởng môn Thiên Nam, tôi Dư Hóa suốt đời không dám quên.

Dứt lời, lão cúi đầu chào Vạn Độc Tổ Sư, và Thượng Chí rồi chạy ra ngoài cốc.

Hoàng Thượng Chí nhìn thấy bóng Dư Hóa khuất dạng, liền nói với Vạn Độc Tổ Sư:

- Xin lão tiền bối cứu cho môn hạ vãn bối.

Song Yêu liền bước tới trước mặt Vạn Độc Tổ Sư, cúi mình chắp tay thi lễ.

Vạn Độc Tổ Sư nhìn Song Yêu một lúc, rồi hỏi:

- Hai người bị trúng độc Dục Hình Độc Quả đã bao lâu rồi?

Hắc Yêu cúi đầu, đáp:

- Dạ năm mươi năm trước!

- Sao? Năm mươi năm trước?

https://thuviensach.vn

- Tại hạ không dám nói dối với lão tiền bối.

- Được! Hai người bước tới đứng bên bờ ao đây.

Song Yêu liền tuân lệnh.

Vạn Độc Tổ Sư lại hét lên một tiếng như sấm sét, và bửa tới ba chưởng mạnh, lẹ làng không thể nào thấy kịp.

Hắc Bạch Song Yêu vừa bước đến bờ ao đã bị trúng ba chưởng văng nhào dưới Độc Trì rồi!

Hai tiếng rên thảm thiết phát ra?

Song Yêu nằm chới với dưới nước xanh dờn.

Thượng Chí mặt biến sắc, vội tung mình nhảy theo cứu Song Yêu, Vạn Độc Tổ Sư phất tay gàn lại, hỏi:

- Mày muốn làm gì vậy?

- Sao lão tiền bối không cho chúng uống thuốc gì cả, mà còn đánh chúng văng dưới Độc Trì.

- Mày cải lời lão phu hả?

- Nếu lão tiền bối ác tâm, thì buộc lòng vãn bối phải chịu thất lễ!

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 77

Trở Thành Giai Ngẫu

Mày vô lễ! Hãy cút đi!

- Ta không ngờ ngươi lại độc ác đến thế.

Tiếng hét lớn vừa dứt chàng liền xuất chưởng công tới Vạn Độc Tổ Sư.

Thế chưởng này không những mau lẹ, mà còn kèm theo một tìm lực mạnh như thác lũ cuộn đá trôi đi.

Vạn Độc Tổ Sư chỉ lách nhẹ qua một bên là tránh khỏi những đòn lợi hại đó.

Hoàng Thượng Chí đánh không trúng tức giận vô cùng. Chàng liền xuất chưởng Tu Di Thần Công kích tới mãnh liệt.

Vạn Độc Tổ Sư lạnh lùng, hét lớn:

- Ngừng tay!

Chàng thâu hai song chưởng, quắc mắt, hỏi lớn:

- Muốn nói gì?

- Có phải mày muốn lão phu giải độc cho chúng nó không?

- Đúng! Nhưng tại sao lão thừa cơ hạ thủ? ...

https://thuviensach.vn

- Nếu mày không tin lòng lão phu, thì hiện giờ cũng chưa muộn. Mày có thể dắt chúng cút đi!

Thượng Chí liếc mắt nhìn qua Độc Trì thấy Song Yêu đã nằm trên bờ, mình mẩy ướt đẫm nước độc, miệng thở phì phào, nhưng không có hiện tượng trúng độc. Chàng vội chắp tay chịu lỗi:

- Vãn bối quá ngu muội đã xúc phạm xin lão tiền bối tha lỗi cho.

- Lão phu không trách mày!

Vạn Độc Tổ Sư lại lấy ra một cái chai nhỏ, trúc hai viên thuốc như hạt đậu xanh, bỏ vào miệng Hắc Bạch Song Yêu, rồi nói với Thượng Chí:

- Chừng nửa giờ nữa, chúng sẽ thoát khỏi cái độc năm chục năm.

Thượng Chí nhìn Vạn Độc Tổ Sư với đôi mắt đầy hối hận, và biết ơn. Chàng chỉ đứng yên không nói một lời.

Song Yêu vừa uống thuốc khỏi miệng, liền vùng dậy nhảy phốc vào rừng như hai con hổ xổ lồng vậy.

Hoàng Thượng Chí chưa kịp mừng, lại thêm một lần kinh hoàng nữa. Chàng vội tung mình nhảy theo.

Vạn Độc Tổ Sư đưa tay chận lại, nói:

- Để yên cho chúng nó chạy đi.

Chỉ trong chớp mắt, Song Yêu đã biến mất dạng.

Thượng Chí sợ hãi, hỏi:

- Tại sao vậy?

https://thuviensach.vn

- Thuốc giải độc cần phải có sức mạnh, và công phạt như thế mới đẩy hết các chất độc trong nội tạng ra ngoài được.

Chàng vẫn còn thắc mắc, hỏi:

- Lão tiền bối đánh chúng nó rơi xuống Độc Trì, sao chúng nó không bị nhiễm độc như hai xác chết kia?

Lão gật đầu cười nhạt, nói:

- Cách này gọi là "dĩ độc công độc". Vì chúng đã bị nhiễm độc đã năm mươi năm rồi, chất độc thấm hết vào các kinh mạch ngũ tạng, cần phải có sức kích độc rất mạnh mới được. Lão phu đã lợi dụng chất nước Độc Trì này để đánh tan chất độc bị nhiễm trong cơ thể rồi mới cho uống giải độc thánh đơn vào, hóa trừ chất độc trong nội tạng.

- Nhưng tại sao lão tiền bối lại dùng chưởng lực đánh chúng bất thần như vậy?

- À! Lão phu xuất chiêu thình lình là làm cho chúng kinh sợ, các kinh mạch trong người được mở rộng thì chất độc giải càng nhanh chóng hơn.

Hoàng Thượng Chí cúi đầu khâm phục, nói:

- Vãn bối thật đắc tội với lão tiền bối! ...

- Không! Mày vì chưa hiểu cách giải độc, nên nóng lòng thương hại, chứ chẳng có lỗi gì cả. Vì có câu "bất trí giả bất tội".

- Còn việc bọn Thiên Tề Giáo âm mưu phá tan Hắc Cốc đã bị chết, mà lão tiền bối cứu mạng cho Dư Hóa sống, sợ mai sau không khỏi sự báo thù của...

Vạn Độc Tổ Sư ha hả cười, nói:

https://thuviensach.vn

- Chúng phạm tới vùng này là phải chết. Nơi đây đã có quy luật truyền khắp giang hồ rồi. Nếu chúng có kéo hết môn phái Thiên Tề Giáo tới đây, thì lão phu cũng chẳng coi ra gì!

Hoàng Thượng Chí cảm phục tài lực của lão, nên không dám tỏ lời truy vấn nữa.

Vạn Độc Tổ Sư và Thượng Chí đang chăm chú theo câu chuyện, chợt thấy cặp trai gái trạc tuổi hai mươi vui vẻ như đôi chim, từ đằng sau đám cây, chập chờn bước ra.

Thượng Chí ngạc nhiên! Trong Hắc Cốc thâm u này lại có đôi giai nhân tuấn tú như vậy?

Đôi mắt Vạn Độc Tổ Sư lóe hào quang chiếu thẳng tới cặp trai gái tươi đẹp đó.

Qua một lúc, Thượng Chí mới nhận ra y phục của thanh niên thiếu nữ này, buột miệng kêu lên:

- Chúng mày phục nguyên hình rồi?

Chàng trai tuấn tú, và thiếu nữ diễm kiều chính là Hắc Bạch Song Yêu lúc này được phục hồi dung mạo.

Song Yêu chạy nhanh tới trước Thượng Chí, quỳ xuống, nói:

- Đệ tử là Thẩm Gia Kỳ, và Phùng Oanh Oanh, xin đội ơn chưởng môn nhân đã khổ lòng cứu mạng.

Nghe Song Yêu tự báo danh, chàng mới biết Hắc Yêu tên Thẩm Gia Kỳ, Bạch Yêu tên Phùng Oanh Oanh.

Chàng mỉm cười, vẫy tay nói:

https://thuviensach.vn

- Thôi, đứng dậy!

Song Yêu liền quay qua Vạn Độc Tổ Sư, chắp tay lạy, và hết lời cảm tạ:

- Vãn bối xin đội ơn tái tạo của lão tiền bối!

Vạn Độc Tổ Sư chỉ chau đôi mày trắng, rồi hừ một tiếng không thèm nói gì cả.

Cử chỉ này, khiến cho Thẩm Gia Kỳ, và Phùng Oanh Oanh giật mình, Hoàng Thượng Chí thấy Vạn Độc Tổ Sư sắc mặt đổi khác, liền hỏi:

- Lão tiền bối có điều gì không vừa ý?

Vạn Độc Tổ Sư thở phì một hơi, chòm râu bạc phe phẩy nói:

- Lão phu cứu người được, thì giết người cũng dễ.

- Lão tiền bối nói có ý gì mà vãn bối không hiểu?

- Hừ! Đã tới cầu lão phu, mà dám cả gan nói láo!

- Lời nào lão tiền bối cho là không thật?

- Hai đứa con nít miệng còn hôi sữa này, mà bọn mày dám nói ngộ độc đã năm mươi năm, thì đó là sự thật ư?

Hoàng Thượng Chí không nhịn cười được, nói:

- Lão tiền bối đã nghe tên Hắc Bạch Song Yêu chưa?

- Ừ! Có nghe qua, nhưng chưa gặp mặt.

- Chính hai đứa này là Hắc Bạch Song Yêu.

https://thuviensach.vn

- Mày nói sao? Chúng nó là Hắc Bạch Song Yêu? Cái tên đó lão phu đã nghe trước đây mấy mươi năm. Và được biết Hắc Bạch Song Yêu không phải là kẻ tầm thường.

- Đúng vậy!

Vạn Độc Tổ Sư lắc đầu, nói:

- Lẽ nào chúng nó được giải độc, mà lại trường sinh bất lão?

Thượng Chí mỉm cười, nhỏ nhẹ nói:

- Trường sinh bất lão thì chưa chắc, nhưng chúng nó biết cách ẩn trú trước khi bị độc.

- Lão phu không tin.

Hoàng Thượng Chí thuật lại thân thế của Song Yêu, và việc ăn nhằm trái Nhục Chi, làm cho Vạn Độc Tổ Sư, người đã quá trăm tuổi, gật đầu không ngớt.

Lão cười, nói:

- Ồ! Như vậy chúng nó là người truyền nhân của Cần Thiên Nhất Ngạc Khúc Nguyên Thông phái Thiên Nhất Môn à?

- Phải!

- Ha! Ha! Ha! Té ra cũng là người sau của cố nhân. Thôi hai ngươi đứng dậy!

Thẩm Gia Kỳ, và Phùng Oanh Oanh đến bây giờ mới dám đứng dậy.

Vạn Độc Tổ Sư thở một hơi dài thườn thượt, nói:

https://thuviensach.vn

- Xưa kia Khúc Nguyên Thông với lão phu có gặp qua mấy lần, không ngờ Thiên Nhất Môn là một phái uy danh trên võ lâm, nay lại biến mất trên lịch sử rồi! Như vậy hai người có muốn phục hưng lại Thiên Nhất Môn không?

Hắc Yêu Thẩm Gia Kỳ cung kính, nói:

- Hôm nay, chúng tôi đã gia nhập vào phái Thiên Nam rồi.

Đôi mắt nhìn Song Yêu đầy thương hại Thượng Chí nói:

- Nếu hai ngươi muốn khôi phục lại Thiên Nhất Môn, thì bổn nhân sẽ tận lực giúp đỡ.

Tỏ vẻ biết ơn chưởng môn nhân, Thẩm Gia Kỳ lễ phép đáp:

- Đệ tử đã thề suốt đời theo hầu chưởng môn nhân, nên nay không dám phạm đến lời thề.

- Việc này do ta ưng thuận, chứ đâu phải tự hai ngươi phản bội. Vây không có gì vi phạm đến lời thề.

- Nhưng... đệ tử chưa dám nghĩ đến!

- Được! Để mai sau ta sẽ tận lực giúp.

Thượng Chí nhìn qua Song Yêu một lần nữa thấy vẻ mặt chúng đượm tuổi xuân thì chàng sực nhớ lời hứa, liền nói:

- À! Hai người đã từng mong ước sau khi được phục hồi dung mạo, thì kết thành giai ngẫu phải không?

Phùng Oanh Oanh mặt ửng hồng cúi đầu giấu vẻ sung sướng, e thẹn. Tim nàng đập mạnh như khơi lại mối tình ân ái với Thẩm Gia Kỳ, mà năm mươi năm qua đành chôn chặt trong mơ tưởng.

https://thuviensach.vn

Sự thật, nếu đôi tình nhân này xưa kia không ăn Thẩm Gia Kỳ mặt cũng đỏ bừng, hơi thẹn nói:

- Chưởng môn nhân thật sáng suốt! Việc này đệ tử xin chưởng môn nhân làm chủ.

Hoàng Thượng Chí mỉm cười, nói:

- Hiện giờ ta gấp về Trung Nguyên.

- Đệ tử cũng xin theo hầu chưởng môn nhân, cho đến khi trở về cung.

- Ta chưa biết được ngày trở về.

Nói đến đây, chàng nhìn Vạn Độc Tổ Sư, rồi nói tiếp:

- Lão tiền bối với tiên sư là bạn cố giao, vậy xin mời lão tiền bối làm chủ hôn chứng kiến cho đôi trai gái được làm lễ trong Hắc Cốc Độc Trì này.

- Tốt! Tốt lắm! Lão phu đâu có lý do nào không chấp thuận. Nhưng có một điều cần thanh minh trước, là lão phu không đủ quyền cho mượn Độc Trì Động Phủ làm phòng hợp cẩn đấy nhé!

- Không! Vãn bối chỉ xin phép làm lễ đơn sơ tại đậy, để được lão tiền bối chứng kiến, rồi chúng tôi ra đi ngay.

- Được!

Thẩm Gia Kỳ, và Phùng Oanh Oanh e thẹn nhìn nhau, không nói nên lời. Nhưng cái nhìn như thầm nói lên bao nhiêu nỗi sung sướng khôn tả.

Hoàng Thượng Chí lấy Ác Quỉ Châu Bài giơ cao lên. Thẩm Gia Kỳ và Phùng Oanh Oanh theo phía Châu Bài quỳ xuống.

https://thuviensach.vn

Thượng Chí tuyên bố lễ thành thân của Già Kỳ và Oanh Oanh.

Gia Kỳ và Oanh Oanh liền quay sang lạy Vạn Độc Tổ Sư, là người chủ nhân của buổi lễ.

Chốc lát, cuộc lễ thành hôn đã xong.

Thượng Chí nhìn đôi trái gái chạnh nhớ đến Ngô Tiểu My.

Không biết giờ này nàng ở nơi phương trời, góc bể nào? Cuộc đời của chàng và Tiểu My sau này sẽ ra sao?

Rồi tiếp đền hình bóng Đông Phương Huệ cũng hiện rõ trong đầu óc Thượng Chí.

Chàng nghĩ thầm:

- Đông Phương Huệ từ ngày chia tay mình ở bên bờ sông, cho đến nay chưa được gặp lại! Không biết giờ này nàng sống trong hoàn cảnh nào?

Nhưng tại sao Thất Hồn Nhân lại nhiều lần ngăn cản không cho mình kết duyên với Phương Huệ. Những lời nói của Thất Hồn Nhân không phải không có lý do. Chàng thắc mắc nhưng không thể tự giải được.

Lại thêm bóng người thiếu phụ tuyệt sắc, mặc áo màu đỏ xuất hiện trong óc chàng.

Nàng tự xưng tên Mộ Dung Đại, rồi lại muốn tỏ tình yêu với chàng! ...

Bất giác máu nóng chạy rần khắp người. Tim chàng đập mạnh như muốn nghẹn thở. Chàng tự quyết:

- Mình không nên nghĩ đến thiếu phụ này, nàng đã bị người đàn ông mà mình không biết tên, gọi nàng là đồ hèn...

https://thuviensach.vn

Tuy chàng cương quyết không nghĩ đến, nhưng sắc đẹp của thiếu phụ hồng y cứ hiện rõ trong óc chàng. Với làn da trắng mịn như tuyết với cặp mắt huyền lay láy, với nụ cười tươi thắm, với thân hình yểu điệu... không ai có thể chê được...

Vạn Độc Tổ Sư cười ha hả, nói:

- Hữu tình tác thành giai ngẫu! Hai người sẽ là một giai thoại ly kỳ trên võ lâm!

Tiếng cười đắc ý đó khiến Thượng Chí thức tỉnh như từ trong cơn mê, trở lại thực tế.

Chàng vội nhìn Vạn Độc Tổ Sư, đáp lễ kiếu từ:

- Chúng tôi xin cáo từ lão tiền bối, và cảm tạ ơn đức đại lượng của lão tiền bối!

Vãn bối không dám nói đến việc đền đáp, chỉ xin ghi nhớ mãi trong lòng.

Dứt lời, chàng cúi mình tạ lễ. Thẩm Gia Kỳ, và Phùng Oanh Oanh cũng cuối xuống tạ ơn.

Vạn Độc Tổ Sư cười ha hả nói:

- Lão phu cũng chúc ba người được nhiều may mắn.

Chốc lát, ba bóng người ra khỏi Hắc Cốc, Thượng Chí nghiêm nghị, nói:

- Xưa kia Vĩ Nhất Dân giả mạo sư tổ Ma Trung Chi Ma đến Thiếu Lâm Tự lén cắp Đại Ban Nhược Bí Cấp, rồi giết tăng chủ tọa. Nhưng việc này ta đã hứa với Liễu Đàn Hòa Thượng phái Thiếu Lâm, sau một năm giao lại Đại Ban Nhược Bí Cấp. Vậy giờ này hai người về cung nói rõ với Đỗ

https://thuviensach.vn

trưởng lão, cho người đi kiếm rồi đem tới Trung Nguyên giao lại cho trưởng lão Cái Bang Nam Cái chuyển đến ta.

Thẩm Gia Kỳ cảm động, nói:

- Đệ tử xin theo Chưởng môn nhân đến Trung Nguyên, rồi sẽ trở về không muộn gì.

- Không được! Hai người phải lo bảo vệ trọng địa của bổn cung. Còn chuyến đi này, ta chỉ thanh toán ơn oán riêng của ta thôi.

Thẩm Gia Kỳ mặt biến sắc nói:

- Đệ tử cũng có việc riêng xin chưởng môn nhân cho phép nói.

- Được!

- Xưa kia trong phái Thiên Nhất Môn có một người thù tẩu thoát...

- Ồ! Mày nói Côn Thế Ma Vương?

- Phải!

- Giờ tính sao?

- Xin chưởng môn cho phép đệ tử chúng tôi, đích thân đi báo thù.

- Được! Nhưng hiện giờ hoàn cảnh bổn cung chưa yên, Thiên Tề Giáo cố ý cho người đến phá rối. Hai người hãy tạm thời về cung bảo vệ, chờ lúc nào thời cơ thuận tiện ta sẽ truyền tin về cung.

- Đệ tử tuân lệnh chưởng môn.

- À! Còn việc này.

Chàng liền lấy Ác Quỉ Châu Bài đưa cho Thẩm Gia Kỳ, nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi đem Châu Bài này về, đưa cho Đỗ trưởng lão. Nếu trong một năm ta chưa về, thì tái lập chưởng môn nhân!

Mặt Song Yêu biến sắc, Phùng Oanh Oanh run giọng nói:

- Tại sao chưởng môn nhân lại nói như thế?

Thượng Chí điềm nhiên, nói:

- Không có gì đáng ngại cả, chỉ là lời để phòng sự may rủi thôi.

- Chưởng môn nhân còn dạy điều gì nữa?

- Chỉ mấy điều đó thôi. Nhưng hai người phải nhớ kiếm Đại Ban Nhược Bí Cấp, rồi lập tức phái người đưa đến Trung Nguyên.

- Đệ tử xin nhớ lời.

- Được! Hai người lo trở về bản môn cung, và ta chúc cho hai người được nhiều hạnh phúc.

- Xin cảm ơn chưởng môn nhân.

Thẩm Gia Kỳ và Phùng Oanh Oanh cúi đầu chào Thượng Chí rồi phi thân chạy về Thiên Nam.

Hoàng Thượng Chí nhìn theo bóng hai người phi nhanh như hai mũi tên rời ná. Bất giác chàng thở ra, tự nói:

- Chúng nó nay đã được hạnh phúc!

Bỗng nhiên từ sau lưng chàng truyền đến một giọng nói lạnh như băng. Tiếng nói này như đã nghe qua nhưng không nhớ ở đâu.

- Thằng nhỏ kia! À mày là Lãnh Diện Nhân.

https://thuviensach.vn

Thượng Chí giật mình xoay mình lại, thấy một lão già mặc áo đen, râu dài chí ngực, đứng cách chừng bốn trượng.

Lão nhìn chàng với cặp mắt căm giận! Chàng lạnh lùng hỏi:

- Đúng! Tôi là Lãnh Diện Nhân! Các hạ là cao nhân nào?

- Phạm Giang!

- Có điều gì cần nói?

- Ta tới đây để cảnh cáo cho mày rõ, từ nay trở về sau, mày không được tới lui với Mộ Dung Đại nữa!

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên, không biết nguyên nhân vì đâu mà người này lại cảnh cáo chàng đừng tới lui với thiếu phụ hồng y Mộ Dung Đại? Chàng nhớ đúng là giọng nói của người đã sỉ nhục Mộ Dung Đại trong miếu Thạc Môn Tập.

Chàng cười nhạt, nói:

- Câu nói của các hạ có ý gì?

Phạm Giang gằn giọng:

- Ta không cho mày tới lui với nó!

- Tại sao?

- Mày đừng hỏi tại sao! Tuổi tác của nó đáng làm mẹ mày...

Mặt nóng bừng Hoàng Thượng Chí không thể nhịn được, liền hét lớn:

- Câm đi!

Phạm Giang giật mình, lui một bước nói:

https://thuviensach.vn

- Lãnh Diện Nhân! Nếu mày không nghe lời lão phu thì...

- Thì sao?

- Mày sẽ hối hận không kịp!

- Nhưng việc này đâu có quan hệ đến các hạ?

- Mày biết nó là ai không?

Chàng giật mình, thầm nhận:

- Phải! Mình đâu có biết nàng là ai? Nhưng đâu có mong điều gì ở nàng?

Chàng lãnh đạm hỏi:

- Có lẽ nào các hạ lại biết nàng?

- Hừ! Ta đã hỏi ngươi thì...

Câu nói của Phạm Giang chưa dứt bỗng có một tiếng hét lảnh lót như chuông ngân:

- Phạm Giang! Mày biết ta à?

Một bóng người mặc áo màu đỏ, xuất hiện lẹ làng như bóng ma.

Nàng chính là Mộ Dung Đại, thiếu phụ mày ngài, mắt ngọc, da tuyết, cung cách yểu điệu đẹp tựa tiên sa.

Phạm Giang đứng trân trối như tượng gỗ mặt đầy hổ thẹn. Gã không ngờ nàng tới nơi này.

Cặp mắt như thu hồn, nàng liếc nhìn Hoàng Thượng Chí, rồi nhoẻn một nụ cười tươi trên môi hồng, nói:

https://thuviensach.vn

- Em! Chúng mình lại gặp nhau!

Hoàng Thượng Chí mất tự chủ, buột miệng kêu:

- Chị!

Trước mặt Mộ Dung Đại chẳng hiểu vì đâu chàng cảm thấy yếu ớt như một con cừu non, trong người không còn có chút nghị lực nào.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 78

Đư Bỉnh Nam

Hai tiếng "chị và em" vừa phát ra, làm cho Phạm Giang thật khó chịu nói:

- Em Đại...

Mộ Dung Đại nghiêm nét mặt chăm chăm nhìn vào mặt Phạm Giang gằn từng tiếng:

- Đừng vô lễ! Ai là em Đại của ngươi?

Phạm Giang chua chát nói:

- Em Đại! Em...

- Im đi! Tại sao lúc trước ngươi mắng ta là đồ hèn?

- Đang lúc tức giận thì đâu có thì giờ suy nghĩ. Nhưng anh đã xin lỗi em rồi mà!

- Phạm Giang! Ngươi có biết cũng vì ngươi mà ngày nay ta ra nông nổi này không?

- Em Đại...

- Phạm Giang! Ta cấm ngươi không được vô lễ như vậy.

https://thuviensach.vn

Gương mặt Phạm Giang bỗng nhiên biến đổi qua nhiều trạng thái. Ông cúi mặt xuống đất một hồi lâu, mới ngước lên gượng cười, nói:

- Hai mươi năm về trước, tôi đã hết lòng yêu cô, nhưng cô lại tỏ ra lạnh nhạt, sau đó cô lại đi lấy chồng, rồi lại ly dị. Nhưng bây giờ chẳng biết tại sao cô vẫn cự tuyệt với tôi.

- Bởi ta không yêu ngươi, nên ta không thể nào muốn tiếp chuyện với ngươi được.

Hoàng Thượng Chí thấy hai người đối đáp, thầm nghĩ:

- Phạm Giang vì yêu Mộ Dung Đại nên phải mất hai mươi năm chờ đợi. Xem ra ông ta cũng là người đa tình lắm đấy. Nhưng điều này rất kỳ lạ là xem bề ngoài thì Mộ Dung Đại chừng hai mươi tuổi. Nhưng theo lời người này nói thì tuổi tác của bà ta đã già rồi mới có lý. Việc này thật là rắc rối khó hiểu thật.

Phạm Giang tròn xoe đôi mắt quay nhìn Hoàng Thượng Chí muốn nẩy lửa, tỏ ý ghen hờn, rồi quay sang nhìn Mộ Dung Đại, nói:

- Cô đã yêu nó à?

Hồng y thiếu phụ nói với giọng khinh bỉ:

- Theo ta nghĩ thì điều này đâu có liên hệ gì đến ngươi.

- Hừ! Với lớp tuổi của nó nếu làm con cô cũng còn chê nhỏ nữa là khác.

Hoàng Thượng Chí tức muốn ói máu vì câu nói đó, nhịn không được nữa, hét:

- Phạm Giang! Ông phải lễ độ một chút chứ! Tại sao ông lại sỉ nhục tôi.

https://thuviensach.vn

Đang lúc ghen hờn, lại nghe Hoàng Thượng Chí nói thế, Phạm Giang gằn từng tiếng:

- Như vậy ngươi làm gì ta?

Hoàng Thượng Chí lãnh đạm nói:

- Không sao cả! Ta sẽ cho ngươi một bài học về trường đời.

- Bài học à? Ha! Ha! Ha!

Hồng y thiếu phụ cười gằn nói:

- Phạm Giang! Không có chuyện gì đáng cười cả. Ta xem ngươi không phải là đối thủ của nó đâu mà khoác lác cái mồm.

Đang cười, bỗng im bặt, Phạm Giang liếc nhìn Hồng y thiếu phụ rồi quay qua nói với Hoàng Thượng Chí:

- Thằng ranh con! Mày...

Hai tiếng "Ranh con" vừa phát ra, làm cho Hoàng Thượng Chí nổi nóng hét:

- Phạm Giang! Ngươi dám lập lại lần nữa nghe xem!

- Nhãi ranh! Đừng khoác lác cái mồm mà bỏ mạng...

- Ngươi hãy xem đây!

Tiếp theo tiếng hét, Hoàng Thượng Chí vung ra một lúc hai chiêu đánh tống vào người Phạm Giang.

Quyết không chịu thua, Phạm Giang đưa chưởng ra đánh lại.

https://thuviensach.vn

Một tiếng ầm nổi lên, cát bụi bay mịt mù, Phạm Giang đứng không vững, lảo đảo lùi lại mấy bước mới đứng vững.

Hồng y thiếu phụ lấy khăn ra che miệng, cười khúc khích, đôi mắt chăm chăm nhìn vào mặt Phạm Giang.

Cử chỉ ấy làm cho Phạm Giang hổ thẹn. Ông nổi giận, mắt đầy sát khí, tiến đến tám bước, vung tay đánh ra một lúc ba chiêu, nhắm ngay các yếu huyệt của Hoàng Thượng Chí công đến, sức mạnh không thể tả.

Hoàng Thượng Chí vung song chưởng đánh bạt chưởng thế độc ác của Phạm Giang một cách dễ dàng.

Phạm Giang thấy tuyệt chiêu của mình vô hiệu quả, lấy làm khó chịu. Bao nhiêu căm hận Hồng Y thiếu phụ của ông lúc này đều đổ dồn vào Hoàng Thượng Chí. Hai hàm răng ông cắm chặt, đôi mắt trợn ngược như muốn nứt ra, chăm chăm nhìn Hoàng Thượng Chí như muốn ăn tươi nuốt sống.

Bỗng một nụ cười âm độc lướt qua góc môi của lão. Lão nói:

- Lãnh Diện Nhân! Võ học của ngươi có phần thâm hậu đó. Vậy hãy tiếp thử chiêu này xem!

Dứt lời, đôi vai ông nhún một cái, tức thì hai luồng chưởng phong ép vào ngực Hoàng Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí tỏ vẻ khinh thường, đưa chưởng trái bảo vệ ngực, chưởng mặt tống vào mặt đối phương.

Hồng Y thiếu phụ thấy vậy hét to:

- Phạm Giang! Ngươi dám dùng độc thủ để...

https://thuviensach.vn

Không kịp nói hết câu, bà vội vung chưởng đánh thẳng vào Phạm Giang.

Tiếp đó, hai tiếng rú thất thanh vang lên, Phạm Giang văng ra ba trượng, Hoàng Thượng Chí ngã gục tại chỗ.

Thì ra, đang lúc ghen tức, Phạm Giang đã dùng độc thủ Nhan Chưởng Đẩu Đao quyết kết liễu mạng sống của Hoàng Thượng Chí.

Chiêu Nhan Chưởng Đẩu Đao này, bề ngoài như công đến đối phương, song kỳ thực trong hai tay áo của Phạm Giang có hai con dao sắc bén, lúc vung tay đánh ra song chưởng, thì hai con dao bay ra, theo luồng chưởng phong công đến.

Môn này lợi hại và lanh lẹ phi thường, nếu không chú ý thì có thể bỏ mạng với nó ngay.

Mộ Dung Đại thấy ông ta nhún đôi vai, bà đã biết ông ta sắp xuất thế Nhan Chưởng Đẩu Đao liền ra tay cản lại. Nhưng đã muộn mất, lúc chưởng bà vừa đánh Phạm Giang văng ra, thì chưởng phong ông ta đã xuất ra rồi, nên Hoàng Thượng Chí phải bị thương bởi hai con đao ấy ngã ngay tại chỗ.

May mà bà ta phát giác được, hét lên một tiếng, khiến chàng để ý, biến chiêu tránh qua một bên, nên hai con dao một con xuyên qua cánh tay, một con đâm hút vào vai và chưởng phong đập vào ngực, làm chàng hét lên một tiếng thất thanh ngã gục tại chỗ, máu miệng trào ra ướt cả quần áo, mà vẫn chưa chết.

Phạm Giang vì dùng hết mười phần thành lực đánh ra chiêu Nhan Chưởng Đẩu Đao nên không chịu nổi cái đấm của Mộ Dung Đại, tức thời văng ra mấy trượng, té nhào máu miệng trào ra lai láng.

Cảnh hãi hùng này diễn ra trong nháy mắt khó mà lường trước được.

https://thuviensach.vn

Thiếu phụ vội tung mình đến bên Hoàng Thượng Chí, hỏi:

- Em ơi! Có sao không?

Hoàng Thượng Chí cố nén đau lồm cồm ngồi dậy. Vết thương bị động đau buốt lên, chàng không sao chịu nổi, hự một tiếng rồi nhào xuống.

Thiếu phụ thấy vậy, đến xem xét, thì thấy một con dao xuyên qua cánh tay một con dao đâm lút qua vai chỉ còn cán ngực bầm đen, làm cho nàng cảm động, hai giọt lệ từ trong khóe mắt lăn ra.

Nhờ chàng vận công bế tắc các huyệt đạo, nên hai vết thương máu chỉ chảy rỉ rả thôi.

Hồng Y thiếu phụ vận công lực vào hai ngón tay, kẹp lấy cán dao nhổ mạnh ra, rồi lấy thuốc rắc lên vết thương.

Vì đau quá, Hoàng Thượng Chí ré lên một tiếng rồi ngất đi.

Một lúc sau, chàng mới tỉnh lại, cảm thấy vết thương bớt hành. Chàng từ từ mở mắt ra, thấy Hồng Y thiếu phụ ngồi kề bên, đôi mắt đẫm lệ. Chàng động lòng nói:

- Cảm ơn chị đã hết lòng vì tôi.

- Đừng nghĩ thế hãy nhắm mắt lại điều dưỡng tinh thần cho khỏe.

- Em phải giết nó!

- Giết ai?

- Phạm Giang.

- Nó đã rời khỏi nơi đây từ lâu rồi!

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí giật nẩy người, vội đứng dậy đưa mắt xem xét, thì không thấy bóng Phạm Giang đâu cả, chàng tức giận nói:

- Ta sẽ giết ngươi! Ta sẽ giết ngươi!

Dứt lời, chàng chệnh choạng chạy đi!

Hông Y thiếu phụ thất kinh, vội vã chạy theo đỡ chàng ngồi xuống và nói:

- Em à! Hãy ngồi xuống nghỉ một lát cho khỏe rồi đi giết hắn không muộn đâu.

Nàng đưa bàn tay mềm mại đỡ chàng ngồi xuống.

Hoàng Thượng Chí cảm thấy rung động, và hình như có một luồng điện chạy khắp thân mình, làm cho chàng không còn tự chủ được nữa, tròng người chàng nóng bừng lên.

Hồng Y thiếu phụ âu yếm nói:

- Lúc nãy Phạm Giang mắng chị là đồ hèn, em có cảm tưởng gì không?

Lời nói êm dịu làm sao, lại còn làm phát ra một mùi thơm như hoa lan, làm chàng động lòng nói:

- Điều này em không thể nào nói được.

- Sao vậy?

- Bởi vì... vì...

- Hay là em đã khinh chị là người hèn như Phạm Giang nói lúc trước.

Lời nói ấy lại làm cho nét mặt chàng ngơ ngác như người mất hồn. Một lúc lâu, chàng mới nói được một tiếng "không".

https://thuviensach.vn

Người thiếu phụ quyết không bỏ qua, nói tiếp:

- Như thế thì em coi chị là người thế nào?

- Tôi tin rằng chị không phải là người như Phạm Giang nói đâu!

- Tại sao vậy?

- Vì... vì...

- Nói đi! Có gì đâu mà em phải sợ sệt.

Hoàng Thượng Chí biết không thể nào từ chối được, ôn tồn nói:

- Chị là một người tốt. Hơn nữa lại đẹp tuyệt vời.

- Ha! Ha! Ha! Em nói thật ư?

Chàng đưa mắt nhìn vào mặt bà ta, bất thần bốn mắt chạm nhau làm cho chàng không thể nào tự chủ được nữa. Tâm hồn chàng lúc này như điên như dại, hai mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào thiếu phụ. Ngược lại, Hồng Y thiếu phụ thấy thế, đôi môi bỗng nở một nụ cười như hoa nở.

Hoàng Thượng Chí không còn đủ can đảm nữa, chàng đưa tay ra, ôm bà ta sát vào lòng, siết chặt lại, rồi từ từ hai người ngã xuống đất.

Thế là cả thân mình thon thon của thiếu phụ lúc này nằm gọn trong lòng Hoàng Thượng Chí.

Trong người Hoàng Thượng Chí lúc này máu nóng chảy khắp mình tim đập mạnh, hơi thở dồn dập, lý trí đều mất cả, chẳng khác một con hổ đói vồ được mồi.

Trong lúc đó bỗng nhiên có tiếng người từ xa phi thân đến, làm cho chàng sực tỉnh, vội vã thả thiếu phụ ra, đứng dậy quay mặt nhìn ra miệng

https://thuviensach.vn

cốc xem xét một lúc lâu, mới quay lại:

- Chị! Có người đến.

Hồng Y thiếu phụ trên má vẫn ửng hồng, đôi môi vẫn còn nở nụ cười duyên! Bà ta từ từ mở mắt, nhìn thẳng vào mặt Hoàng Thượng Chí đoạn thở một hơi dài tỏ vẻ thất vọng.

Hoàng Thượng Chí vội vã quay mặt ra miệng hang, không dám nhìn, vì chàng sợ không sao tự chủ được trước cặp mắt quyến rũ của bà ta.

Bỗng nhiên mấy xác chết ở miệng hang lăn mấy vòng, tiếp đó mấy tiếng í tỏ ra hoảng hốt. Vì họ bắt gặp xác bọn Thiên Tề Sứ Giả Vũ Trung Kỳ.

Tiếp đó một giọng nói như xé không gian nổi lên:

- Dư Đường Chủ! Vạn Độc Tổ Sư quả thật còn sống sao?

Tiếng người khác đáp:

- Thuộc hạ không bao giờ dám nói dối với Giáo Chủ.

Hoàng Thượng Chí giật nẩy người, vì chàng biết Dư Bỉnh Nam đã xuất hiện nơi Hắc Cốc này.

Người mà được gọi là Dư Đường Chủ đó chính là Độc Quân Dư Hóa, một trong mười hai cao thủ của Thiên Tề Giáo vào thám xét Hắc Cốc được sống sót.

Công lực của Giáo Chủ này nếu đem so với công lực của Thiên Tề Sứ Giả chỉ bằng một phần mà thôi.

Vì Giáo Chủ này chính là một tay gian hùng lão mặc nhiên sai bộ hạ giả hình dáng lão để lừa gạt tai mắt thiên hạ mà hành hung. Nhưng lão lại không ở trong giáo, không biết lão mưu tính chuyện gì.

https://thuviensach.vn

Hơn nữa lão còn khiến người giả thành Huyết Sọ quấy rối trên giang hồ. Điều này lại càng khó hiểu hơn.

Nếu không được Thất Hồn Nhân cho biết, thì chính Hoàng Thượng Chí cũng mắc mưu lão luôn.

Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh lúc tái giá, lấy vị Thiên Tề Giáo Chủ này là Dư Bỉnh Nam làm chồng, và nhận Trương Thiếu Côn là con của sư thúc Độc Long Thủ Trương Thông làm con của lão.

Một lúc lâu, giọng nói của Dư Bỉnh Nam lại sang nổi lên:

- Dư Đường Chủ! Mười một người cùng Vũ Trung Kỳ đều ngộ độc thiệt mạng hết à?

- Bẩm Giáo Chủ! Phải nói là mười hai người chứ!

- Tại sao vậy?

- Vì thuộc hạ cũng là một trong những người xấu số kia mà.

- Nhưng đường chủ vẫn còn sống, đâu đã chết?

- Đây là sự may mắn thôi, vì thuộc hạ thường nghiên cứu, và gần gũi độc dược, nên mới được sống đến giờ phút này. Nếu không, lúc này chỉ là một cái xác không hồn rồi.

- Ừ! Ta thường căn dặn Vũ Trung Kỳ là nếu lão Độc Vật ấy còn sống, hoặc công việc không được kết quả tốt đẹp, thì lập tức đốt chất nổ, phá tan Hắc Cốc này ra, tại sao nó lại chẳng thi hành, để đến đổi phải thiệt mạng tất cả đồng bọn! Hừ!

- Bẩm Giáo Chủ! Vũ Trung Kỳ cũng thường nhắc đến mệnh lệnh ấy. Nhưng lúc Vạn Độc Tổ Sư xuất hiện, chúng tôi chưa kịp thi hành, mới lui

https://thuviensach.vn

ra ngoài miệng cốc, thì tất cả đều ngộ độc lúc nào rồi, lăn ra chết như gà mắc dịch, xin Giáo Chủ chớ trách móc.

Hoàng Thượng Chí thấy Độc Quân Dư Hóa giấu chuyện hắn được người cứu sống, và Dư Bỉnh Nam lại không hề biết đến, nên chàng đoán chắc ông ta mới xuất hiện.

Bỗng chàng cảm thấy một bàn tay dịu dàng đập trên vai. Chàng giật mình quay lại thấy Hồng Y thiếu phụ đã đứng bên chàng từ lúc nào cười lả lơi, nói:

- Em ạ! Ngoài miệng cốc, Dư Bỉnh Nam Thiên Tề Giáo Chủ đã xuất hiện đến đó.

- Em đã biết từ lúc nãy.

- Vậy bây giờ em tính sao?

- Giết hắn để thanh toán món nợ cũ, đồng thời trừ bớt tai họa cho võ lâm.

- Ngay bây giờ sao?

- Phải.

- Nhưng chẳng biết chúng nó kéo nhau đến đây để làm gì vậy?

- Có lẽ vì nghe lời đồn đãi đến đây:

hay vì theo dõi hành động của Độc Quân Dư Hóa mà đến đây cũng có.

- À! Chị quên hỏi em, mấy xác chết ngoài miệng cốc của phái nào vậy?

Chàng qua loa kể chuyện Thiên Tề Giáo Chủ sai người đến đây, tìm kiếm Vận Độc Tổ Sư bị nhiễm độc chết, làm cho Mộ Dung Đại biến sắc

https://thuviensach.vn

hỏi:

- Nếu vậy đây là chỗ người ta đồn rằng là Hắc Cốc Độc Trì sao?

- Đúng vậy.

- Như thế thì Vạn Độc Tổ Sư hiện ở trong này?

- Phải.

- Vậy chúng ta mau rời khỏi nơi này, nếu chậm trễ ắt bỏ mạng.

Hoàng Thượng Chí khoát tay, nói:

- Đừng vội! Chị khoan ra mặt đã. Chờ tôi kiếm Dư Bỉnh Nam thanh toán mối thăm thù đã.

Mộ Dung Đại cau mày, nói:

- Em ạ! Bây giờ không tiện đâu?

- Tại sao lại không tiện?

- Thương tích của em hiện còn nặng quá sức e có hại cho sức khỏe.

- Thương tích nhỏ mọn này đối với tôi ăn nhằm vào đâu!

- Hơn nữa, chị nghe đồn Dư Bỉnh Nam là một người võ công thâm hậu vô cùng.

- Nói vậy chị không biết nó sao?

- Hai mươi năm về trước ta có đấu với hắn mấy lần, nhưng từ khi ta có chồng đến nay, không gặp hắn nữa. Và bây giờ hắn lại trở thành bá chủ quần hùng thì lời đồn ấy đâu có sai.

https://thuviensach.vn

- Xin chị đừng lo lắng! Tôi quyết sống chết với nó một trận để báo thâm thù.

Bỗng trên miệng cốc lại có tiếng Dư Bỉnh Nam, hỏi:

- Dư Đường Chủ! Bây giờ người đã biết được tánh chất của loại nước độc đó chưa?

- Điều này mong Giáo Chủ tha thứ cho. Thuộc hạ bất tài không thể nào phân tách được, vì chất độc này là một thứ độc khác thường. Bao nhiêu thuốc giải độc của tôi đem trút hết xuống đó, nhưng vẫn không làm tan được. Theo thuộc hạ nghĩ thì ngoài Vạn Độc Tổ Sư ra, không ai có thể trừ được.

- Như vậy hãy truyền lệnh đem đặt chất nổ vào miệng cốc và đem chôn luôn trên đỉnh cốc, rồi cho nổ tan Hắc Cốc này đi.

Hoàng Thượng Chí giật mình, vội nhún vai bay vọt lên miệng hang.

Vừa lên khỏi hang, chàng thấy một người cao lớn, mặt bịt một lớp khăn xanh đứng đối diện với miệng hang. Độc Quân Dư Hóa đứng một bên, sau lưng hai lão già mặc toàn đồ đen, trước ngực thêu tấm đồ Nhật Nguyệt Tinh Thìn sau hết chàng đoán chừng cỡ hai mươi người đại hán mặc quần áo bó sát mình màu đen, đứng thành hàng chữ nhật.

Sự xuất hiện của chàng làm cho bọn chúng mặt mày biến sắc, tỏ ra hoảng hốt và lo sợ.

Độc Quân Dư Hóa thấy Hoàng Thượng Chí vẻ mặt đổi khác như đang dự tính một ý nghĩ gì thật khó đoán.

Lấy lại được bình tĩnh, Hoàng Thượng Chí nhìn vào người bịt mặt hỏi:

- Ngươi có phải là Giáo Chủ Thiên Tề?

https://thuviensach.vn

Người bịt mặt lạnh nhạt nói:

- Phải! Còn mày là ai?

- Lãnh Diện Nhân!

Chẳng biết vì sao, Hoàng Thượng Chí vừa nói dứt lời, ông ta ngửa mặt lên trời cười ha hả, tiếng cười như hổ rống, làm cho hai lão già Thiên Tề Sứ Giả, và bọn đại hán đứng sau ngơ ngác như người mất hồn.

Đang cười bỗng im bặt, Dư Bỉnh Nam hai mắt lóe hào quang, nhìn thẳng vào mặt Hoàng Thượng Chí.

Hai luồng nhãn quang ấy như hai lưỡi kiếm sắc bén, làm cho Hoàng Thượng Chí phải giật mình không dám nhìn ngay mặt. Chàng thầm nghĩ:

- Nội công của lão ta quả thật thâm cao.

Một lúc lâu, Dư Bỉnh Nam hỏi sang sảng:

- Lãnh Diện Nhân! Không ngờ hôm nay ta lại gặp ngươi ở nơi này.

Hoàng Thượng Chí lạnh lẽo nói:

- Ta cũng đang tìm ngươi, nào ngờ ngươi lại đến đây! Ôi thật là dịp may hiếm có.

- Lãnh Diện Nhân! Đừng coi trời như nắm tay mà bỏ mạng đó! Ngươi có thể chịu nổi một chiêu của bổn chủ không?

- Ha! Ha! Ha! Dư Bỉnh Nam! Đừng có khoác lác ân hận suốt đời.

Dư Bỉnh Nam không biết được thân thế của Hoàng Thượng Chí, chỉ biết hắn là chưởng môn phái Thiên Nam mà thôi. Nhưng Hoàng Thượng Chí

https://thuviensach.vn

biết ông ta là kẻ cướp mẹ chàng, nên bao nhiêu thù hận hiện ra trước mắt. Mặt chàng lúc này chứa đầu sát khí, chàng muốn vung chưởng đánh ngay.

Bỗng Dư Bỉnh Nam cất giọng nói như xé không gian:

- Lãnh Diện Nhân! Mày muốn tự quyết lấy hay là để...

- Dư Bỉnh Nam! Ngươi đừng tưởng trên giang hồ này chỉ có mình ngươi là đệ nhất võ lâm. Đối với ta, Ha... Ha... lời nói ấy ngươi không đáng nói. Hơn nữa nhiều lần ta muốn thanh toán ngươi cho rồi, nhưng không được dịp may. Vậy hôm nay ta quyết lột bộ mặt giả tại của ngươi ra, và cho về chầu diêm chúa, để trên giang hồ bớt đi một tai họa.

- Nhãi ranh! Hãy im cái mồm! Có lời di chúc gì không?

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng nói:

- Di chúc! Ha! Ha! Lời di chúc phải là lời của ngươi để lại mới đúng chứ!

Dư Bỉnh Nam cười gằn, tiến đến hai bước mắt nhìn chăm chăm vào mặt Hoàng Thượng Chí như nẩy lửa, làm cho bầu không khí căng thẳng vô cùng.

Hai mươi tên đại hán, mắt chăm chăm nhìn Hoàng Thượng Chí không rời. Nhưng đó không phải vì chúng kinh ngạc, mà chính chúng đốc súc Hoàng Thượng Chí ra tay, để chúng được xem thần lực của Giáo Chủ, vì từ lúc gia nhập vào môn phái đến nay, chúng chưa bao giờ được mục kích lần nào.

Hơn nữa, mười mấy năm nay Dư Bỉnh Nam không ở trong giáo phái, ông giao lại việc xử lý Giáo Chủ cho một người cao cấp trong phái. Rồi từ đó đến nay ông ít về thăm giáo phái. Việc này chỉ có một vài cao cấp trong giáo phái biết mà thôi. Ngoài ra, không một ai rõ được.

https://thuviensach.vn

Từ sau lưng Dư Bỉnh Nam hai lão già Thêin Tề Sứ Giả song song bước đến trước mặt Dư Bỉnh Nam cúi đầu, đồng nói:

- Bẩm Giáo Chủ! Giết gà đâu cần đến dao mổ trâu. Vậy xin Giáo Chủ cho phép chúng tôi được lãnh sứ mạng này.

- Ừ! Nhưng các ngươi phải cẩn thận đấy nhé!

Tức thì hai lão Thiên Tề Sứ Giả một trái một mặt tiến đến bên Hoàng Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí thừa hiểu những bộ hạ Thiên Tề Giáo Chủ đều là những tay lợi hại so với Nam Cái, Bắc Tăng, thì chúng cao cường hơn gấp bội. Cho nên chàng không dám khinh thường, hơn nữa vết thương của chàng lúc này chưa lành, chàng vội vận hết công lực vào hai cánh tay thủ thế.

Dư Bỉnh Nam vội lui ra, nhường chỗ cho hai lão sứ giả.

Hai Thiên Tề Sứ Giả rống lên như cọp, rồi xuất chiêu công thẳng vào người Hoàng Thượng Chí.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 79

Bên Vực Tử Thần

Thế đánh của hai sứ giả có thể nói nhanh như điện và nặng tựa núi, nguy hại vô cùng.

Thượng Chí khẽ hừ một tiếng lạnh lùng, lùi lại ba bước, vung song chưởng chia nhau phản công.

Chưởng thế của hai sứ giả đánh trượt vào không trung, song chưởng của Thượng Chí đã trờ tới lẹ như chớp. Hai sứ giả hoảng hốt lách người sang bên tránh thoát, đồng thời vung chưởng vạch thành nửa vòng tròn, hạ tay bửa mạnh vào các yếu huyệt chàng.

Thế đánh của hai sứ giả như có sự sắp sắn, hai người cùng sử dụng một chiêu hai thức, hợp lại tấn công tới. Một đạo kình lực mạnh như thác đổ chụp xuống người Thượng Chí.

Thượng Chí thầm tính:

- Nếu không diệt bọn này một cách nhanh chóng, cứ dằng dai mãi thế thì nội lực ta sẽ bị hao mòn, không đủ sức đánh với Thiên Tề Giáo Chủ Dư Bỉnh Nam nữa...

Vừa nghĩ vậy, thì áp lực chưởng phong của hai sứ giả đã trùm kín cả người chàng rồi.

https://thuviensach.vn

Không dám chần chờ, chàng vung tay, song chưởng chéo nhau đánh mạnh ra, hai luồng kình lực phóng ra chận đứng áp lực của hai sứ giả. Đó là một tuyệt chiêu bảo thân trong Ma Ma Chưởng Pháp.

Bốn luồng chưởng phong của hai sứ giả bị đánh bạt trở lại, khiến họ vừa lo vừa giận. Trong lúc hai sứ giả chưa kịp trở tay. Thượng Chí liền vung song chưởng nhanh như chớp giật bửa nhanh vào ngực của hai sứ giả. Tư thế vừa nhanh vừa mạnh như sóng vỗ bờ.

Cách biến thế từ thủ sang công của chàng lanh lẹ kỳ ảo không thể tưởng được, nhưng hai sứ giả Thiên Tề Giáo đâu phải là hạng cao thủ thường, công lực của họ chỉ thua Giáo Chủ một bậc thôi, hơn nữa kinh nghiệm giang hồ đã chất chồng trên mái đầu chớm bạc. Vì thế họ đã lanh lẹ xoay mình liên tiếp mấy bận, đã tránh được tuyệt chiêu của chàng.

Thượng Chí không khỏi phục thầm tài quyền biến của hai sứ giả, nhưng chàng nào để họ yêu đâu. Trong lúc hai sứ giả lách mình ra ngoài chưa kịp đề phòng, thì chàng cấp thời vung tiếp song chưởng phóng tới, rồi đột nhiên vươn dài mười ngón tay, búng mạnh.

Mười luồng chỉ phong xé gió rót lên những tiếng kêu lạnh người, vút đến người hai sứ giả, như mười con kim xà hung hãn...

Hai sứ giả nghe tiếng chỉ phong phóng tới quá khốc hại, lòng họ kinh hãi vô cùng.

Không còn giữ thể diện nữa, hai sứ giả liền ngã người xuống đất lăn xả vào người Thượng Chí, như hai con quái xà, quả thân pháp ấy lợi hại vô cùng. Khi tránh được chỉ lực của Thượng Chí, hai sứ giả đồng loạt hét lên một tiếng, vùng trỗi dậy, lực song chưởng bủa mạnh vào người chàng.

Lối biến thế này thật là ngoài sứt tưởng tượng của mọi người, Thượng Chí không khỏi kinh hãi thầm.

https://thuviensach.vn

Đông Kim Chỉ pháp là một võ công thuộc hạng thượng thừa, sức chỉ phóng có thể khoan kim chẻ ngọc, hơn nữa công lực của Thượng Chí rất hùng hậu nên uy thế của nó rất lớn, khiến vị Giáo Chủ Thiên Tề đứng ngoài cũng hoảng sợ.

Chỉ phong hụt hai sứ giả, Thượng Chí biết nguy đến nơi, chàng chưa kịp thu chỉ về thì kình lực của đối phương ào tới mạnh mẽ phi thường. Cắn chặt răng, Thượng Chí liền vận nội lực vào đôi tay, không thèm thâu về mà biến chỉ thành chưởng, quét mạnh vào chưởng khí của hai sứ giả.

Hai tiếng nổ long trời vỡ đất, bụi cát tung tóe mịt trời.

Hai sứ giả Thiên Tề bị cuồng lực đẩy lui bảy tám bước, trong người rêm nhức khó chịu vô cùng.

Thân hình Thượng Chí lắc lư như chiếc phao nơi vai trái đã in rõ một chưởng, đau nhức không chịu nổi, cuối cùng chàng phải lùi lại một bước, khẽ kêu lên tiếng đau đớn.

Đứng yên nhìn bọn Thiên Tề Sứ Giả.

Hai mươi cao thủ Thiên Tề Giáo đứng ngoài thảy đều biến sắc, xanh mét như chàm đổ, đứng nhìn Thượng Chí trân trối.

Thiên Tề Giáo Chủ Dư Bỉnh Nam vì mặt bịt kín bằng vải nên không thấy được sắc diện của lão ra sao, nhưng đôi vai rộng của Giáo Chủ khẽ rung động, chứng tỏ lão lo sợ không ít, trước công lực cao thâm của Thượng Chí. Lão kinh dị không sao hiểu nổi con người trẻ tuổi ấy.

Trong trận, hai sứ giả từ từ bước tới, rồi đột nhiên rú lên một tiếng lanh lảnh, nhảy phóc tới.

Lão sứ giả bên cánh trái, vừa nhớm mình đã vung tay phát liền ba chưởng. Tốc lực cực nhanh, khiến người ta có thể tưởng lầm lão chỉ mới

https://thuviensach.vn

phóng có một chưởng thôi.

Thượng Chí kêu lên một tiếng lạnh nhạt, vận đủ mười thành Khư Mê Thần Công vào hữu chưởng vung lên.

Đồng lúc ấy, lão sứ giả còn lại không bỏ lỡ cơ hội, âm thầm phóng tới vươn song trảo chộp vào lưng chàng. Cái chộp này vừa nhanh vừa độc, nếu bị phải e Thượng Chí khó sống nổi...

Đột nhiên một tiếng rú thất thanh, lão sứ giả đánh trộm bị tiềm lực của Khư Mê Thần Công hất ngược ra ngoài hơn trượng, gục liền tại chỗ.

Vì phải vận Khư Mê Thần Công để hạ lão sứ giả đánh trộm, nên chàng không còn kịp tiếp chưởng của lão sứ giả kia nữa. Chàng vội dùng Phù Quang Di Ảnh lách mình tránh chưởng. Nhưng lão sứ giả ấy khôn ngoan vô cùng, liền biến chưởng thành trảo chộp vào mặt chàng, lanh lẹ như chớp giật, uy lực khiếp người.

Thượng Chí không ngờ lão này biến thế cực kỳ lanh lẹ thế, chàng vội xoay người lách sang một bên, tuy tránh được cái đòi quỉ trảo chết người nhưng tay trái của chàng đã bị hai ngón tay của lão chộp phải, lớp áo bị xé tẹt ra, hai vệt đỏ thẫm kéo dài xuống lưng.

Vết thương ở vai do Mỹ Tú Khách Phạm Giang dùng độc môn tuyệt học Khoái Chưởng Càn Đao gân nên. Nay lại bị quỉ trảo bấu phải, nên đau nhức vô cùng, chịu không nổi chàng liền kêu hự một tiếng thảm hại, lui về năm bước, máu từ vai chảy thành dòng, tươm ướt cả vạt áo lưng.

Đôi mắt lão sứ giả sắc như dao, lão biết chàng bị thương quá nặng, mới kêu lên đau đớn thế, nếu không, với công lực thâm hậu của đối phương chẳng bao giờ phát hiện như thế được.

Lão sứ giả mừng rỡ, cất giọng nạt lớn:

https://thuviensach.vn

- Lãnh Diện Nhân! Hôm nay đố mi thoát khỏi tay ta!

Dứt lời liền phóng tới, xuất tuyệt thế công chàng tới tấp. Bóng chưởng to lớn đè nặng trên người Thượng Chí.

Cắn chặt răng, vận nội lực vào song chưởng ứng chiến.

Thế là đôi bên lại dấn thân vào vòng tử chiến khốc hại cực cùng. Tuy bị thương không nhẹ, nhưng nội lực của Thượng Chí quá cao thâm, hơn hẳn lão sứ giả một bậc, nên chiêu số xuất thủ của chàng rất độc hại. Qua năm chiêu, chàng đã đàn áp đối phương lùi lại mấy bước, kẹt cứng trong thế thủ.

Lúc bấy giờ lão sứ giả bị thương khi nãy, lấy lại được bình thường, liền nhảy vào tiếp ứng với đồng bọn...

Ngoài trận chiến Thiên Tề Giáo Chủ Dư Bỉnh Nam vẫn đứng yên mắt lóe lên những tia sáng lành lạnh xạ vào trận đấu. Chỉ cần nhìn đôi mắt lão, người ta cũng đoán được mục đích âm độc của lão rồi.

Hai mươi hán tử áo đen chân tay ngứa ngáy, muốn nhảy vào trận nhưng ngặt vì Giáo Chủ chưa phát lệnh, nên không dám làm càn.

Tình thế này nếu kéo dài nhất định tánh mạng Hoàng Thượng Chí khó toàn!

Thượng Chí nào khờ dại gì mà không biết sự nguy hiểm đang chờ chực mình, nhưng vì tính khí ngang tàng nên chẳng muốn thoát thân.

Giữa Thượng Chí và lão Giáo Chủ Dư Bỉnh Nam hận thù chất chồng như núi, nay chàng lại lọt vào tay lão, nên tính mạng của chàng mỏng manh vô cùng.

Dư Bỉnh Nam đứng lặng, nhìn vào trận đấu, lão muốn dùng thực lực của hai sứ giả làm tiêu hao chân khí chàng, nhất là vết thương nơi vai chàng

https://thuviensach.vn

làm lão hài lòng vô cùng.

Lão nghĩ rằng phen này chắc chắn sẽ lấy được xác Tiểu Sát Tinh như bỡn.

Thượng Chí biết nếu còn dằng dai e khó tránh được hậu quả tai hại.

Nghĩ vậy, sát cơ trong lòng chàng lại nổi lên, cắn chặt răng. Ma Vương Gõ Cửa được dùng với mười thành công lực đánh ra.

Bùng! Trong tiếng nổ chát chúa của chưởng khí, có tiếng ực thảm hại nổi lên, một bóng người bay ngược ra ngoài mấy trượng, máu miệng ụa ra ngoài như suối.

Trong lúc lão sứ giả vừa bị đánh bật ra, thì mốt luồng kình lực liền áp tới, Thượng Chí cảm thấy ngạt thở vì chưởng phong nép quá mạnh.

Thoáng thấy bóng lão sứ giả thứ hai, chàng vội xoay người lại, vung tay, phất một chưởng với mười thành Khư Mê Thần Công chận đứng luồng ác phong của địch thủ.

Bùng tiếng chưởng phong chạm nhau chát tai, cát bụi bị cuốn bay tán loạn cả lên, lão sứ giả không chịu nổi kêu lên hãi hùng, chệnh choạng lùi lại, rồi ngã gục tại chỗ, máu miệng ứa ra khóe mép, rịn ướt cả ngực áo.

Chỗ chàng đứng khí nãy bị khoét thành hố lớn, sâu hơn thước. Chưởng lực của lão sứ giả Thiên Tề thực quá hùng hậu!

Hai mươi cao thủ Thiên Tề đứng ngoài mặt cắt không còn tí máu, tim đập thình thịch. Họ khiếp hãi đến nỗi quên cả tiếp viện cho hai sứ giả đang ngộ nạn.

Giáo Chủ Dư Bỉnh Nam rúng động toàn thân, lão khẽ hự một tiếng câm tức, nhún chân nhảy tới trước mặt Thượng Chí.

https://thuviensach.vn

Mới trông cái thân pháp cực nhanh của Giáo Chủ, người ta cũng biết công phu tập luyện của lão đã ngoài thềm thượng thừa rồi.

Một lát sau, hai lão Thiên Tề Sứ Giả mới gượng gạo đứng dậy, thân hình lảo đảo như muốn ngã, hai lão ngập ngừng lui ra ngoài, không quên quay nhìn Thượng Chí căm hờn.

Dư Bỉnh Nam cất giọng rờn rợn:

- Lãnh Diện Nhân! Bổn Giáo Chủ phải bỏ lời hứa vừa rồi, mà cho vui một đặc ân là được toàn thây để tế sống cho những vong hồn của giáo chúng, mấy vị sứ giả và đệ tử của lão phu đã bị mi sát hại!

Thượng Chí cười lạnh nhạt, khinh bỉ nói:

- Dư Bỉnh Nam! Ta cũng muốn lấy mạng mi để tế linh hồn của những võ lâm đồng đạo và đệ tử của bổn môn đã chết oan ức dưới tay con cáo già Bỉnh Nam.

Dư Bỉnh Nam tức muốn ói máu lão cười hăng hắc cất tiếng cao ngạo:

- Thằng tiểu quỉ này cứng mồm thật! Sắp chết đến nơi mà còn phạm thượng, bổn giáo hôm nay không bắt sống được mi, thì không...

Thượng Chí rú lên cười nắc nẻ, rồi cất giọng rẻ rúng:

- Con cáo già khá khôn ngoan đấy! Mi tưởng ta bị thương rồi thì dễ xài lắm à! Lầm?

Lầm lẫn "cáo già" ơi?

Dư Bỉnh Nam giận run lên, trong đời lão hồi giờ chưa ai dám động đến bao giờ, nay lại bị Tiểu Sát Tinh khinh miệt thậm. Thật quá sức tưởng tượng của lão.

https://thuviensach.vn

- Thằng nhãi ranh! Mi tới số rồi!

Chữ cuối cùng vừa dứt, song chưởng đã vương ra, bửa chéo vào người Thượng Chí uy thế oai dũng vô cùng.

Đã phòng trước, Thượng Chí cắn răng đưa song chưởng phóng mạnh ra chống đỡ.

Không khí trở nên trầm lặng dị thường.

Bọn cao thủ Thiên Tề nín thở hau háu nhìn vào trận đấu.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, trong vòng năm trượng, các đá bị hai luồng cuồng phong xoắn tít lên không, mù mịt cả một vùng.

Hai lão sứ giả mới bị thương, không chịu nổi, bị dư lực của chưởng phong quật ngã sóng soài xuống đất.

Hai mươi hán tử áo đen kinh hãi, lảo đảo lùi lại mấy bước.

Thượng Chí và Dư Bỉnh Nam vẫn đứng yêu lặng, không xê dịch nửa bước. Mới trông thì đôi bên có vẻ cân tài, nhưng Thượng Chí vì sẵn mang thương thế khá nặng trên vai, nên toàn thân rêm nhức khó chịu vô cùng.

Dư Bỉnh Nam kinh hãi thầm nói:

- Tiểu tử! Quả mi cũng khá đấy! Chả trách mi phách lối thế, hãy tiếp ta một chưởng nữa đây!

Âm vang câu nói chưa dứt, thìn xong chưởng đã vung lên, phóng ngay vào ngực Thượng Chí. Tư thế vừa nhanh vừa hùng, thật quả không hổ danh Giáo Chủ của một giáo hội khét tiếng giang hồ.

Vốn biết khó chống nổi, nhưng bản tính ngang tàng, không thèm tránh né, vung song chưởng lên chống lại.

https://thuviensach.vn

Tiếng nổ như sấm động vang dội đinh tai nhức óc. Thân hình Dư Bỉnh Nam khẽ rúng động một cái, trong khi Thượng Chí lảo đảo lùi lại một bước, cánh tay trái bị thương thế hành hạ tê liệt như muốn gãy lìa cả ra, mặt chàng tuôn mồ hôi lạnh.

Dư Bỉnh Nam đã ẩn cư suốt mười mấy năm, mới xuất hiện giang hồ, lão tưởng võ công của mình đã "Thiên hạ đệ nhất nhân" rồi, không ngờ ra tay hai lần mà chẳng kiềm chế nổi một "cậu bé" chưa quá hai mươi tuổi đang bị thương. Lòng lão kinh hãi vô cùng, lão nghĩ đâu phải giết chàng gấp, nếu không chẳng chóng thì chày Thiên Tề sẽ bị tàn lụi dưới tay chàng.

Nghĩ thế, Dư Bỉnh Nam áp hai lòng tay vào nhau xát mạnh, rồi đánh tạt vào người Thượng Chí:

luồng quái phong ào ào quyện tròn cuộn tới.

Đối với quái công này, chàng không còn lạ gì nữa vì chàng đã nếm mùi nhiều lần rồi, chính Quỉ Bảo Chủ Nhân, Huyết Sọ giả và Dư Thiếu Côn đã sử dụng nó đấu với chàng, để triệt hạ công lực khiến chàng không sao tụ lại được.

Dĩ nhiên Dư Bỉnh Nam là một cao thủ thượng thừa thì uy lực của quái công lớn mạnh đến việc nào ai cũng biết.

Thượng Chí hơi rùng mình, chàng thoáng nghĩ muốn dùng Khư Mê Thần Công thử một phen.

Vì thế, chàng làm ngơ như chả biết gì, cứ âm thầm vận thần công bao bọc toàn thân, phong kín tất cả các huyệt đạo, như bức tường đồng vách sắt.

Dư Bỉnh Nam chẳng bỏ lỡ cơ hội, song chưởng vung lên, một tay sử dụng cầm nã thủ chộp nhanh vào vai chàng, còn tay kia phất tới các đại huyệt trong người chàng.

https://thuviensach.vn

Thượng Chí cười lạnh lùng, tay trái vung lên, phạt vào cánh trảo của Dư Bỉnh Nam đang phóng tới định chộp vào huyệt Kiên Tĩnh nơi vai chàng, còn tả chưởng bửa thẳng vào mặt đối thủ.

Dư Bỉnh Nam giật mình kinh hãi, lão kinh hãi lão không ngờ chàng lại có thể tụ được chân lực dưới quái công Tán Huyên Tan Nguyên Chưởng của lão, mà còn phản công một cách ác liệt như thế. Chưởng thế của lão có thể trị chàng được, nhưng thế đánh trả của chàng cũng đủ làm cho lão nát đầu như bỡn.

Nghĩ thế, liền nhảy vút ra ngoài.

Chiêu thức của chàng chưa xuất hết thì địch thủ đã nhảy thoát, liền thâu chưởng lại, bước chéo sang bên, Linh Qui Nhất Thức đột nhiên phóng ra nhanh như chớp giật.

Mắt lóe lên tia sáng xanh biếc, lạnh lẽo, rồi phát chưởng ra ứng chiến, lão quyết lấy mạng chàng phen này.

Thế là trận đấu khốc liệt chưa từng xảy ra trên võ lâm diễn ra trong Hắc Cốc.

Cả hai đều là cao thủ thượng thừa, cả hai đều muốn sát hại lẫn nhau, nên thế đánh càng hung hãn bội phần, những chiêu số quái dị được dùng toàn lực.

Hai mươi cao thủ Thiên Tề đứng ngoài nhìn vào, không còn định được ai là ai cả, mắt họ như lòa đi, chỉ thấy hai cái bóng mờ vờn nhau như ma quỉ giỡn mặt.

Trong chốc lát đã qua ba mươi chiêu rồi. Thượng Chí cảm thấy nửa thân bên trái tê nhức khó chịu, uy lực ta chưởng đã giảm đi quá nhiều. Chàng cắn chặt răng, huy động toàn lực vào hữu chưởng chống đỡ. Mồ hôi lạnh

https://thuviensach.vn

tươm ướt tuôn ướt cả người, nhưng vốn tánh ngang tàng, càng yếu thế càng quật khởi, hào khí bốc lên ngùn ngụt. Chàng chưa bao giờ có ý trốn thoát.

Chàng cắn răng vận toàn lực vào tay phải khi chưởng, lúc chỉ vung ra tới tấp, chống lại những đợt tấn công như vũ bão của Dư Bỉnh Nam.

Lão Giáo Chủ Thiên Tề vì ngán Đông Kim Chỉ của đối phương, nên không dám liều lĩnh đến gần, nhờ thế mà Thượng Chí còn cơ hội chống đỡ đến giờ.

Qua hai mươi chiêu nữa, mà Thượng Chí vẫn bình thản, chống đỡ không chút nào núng, nhưng trong lòng chàng tự biết mình sắp đuối sức, sợ không cầm cự quá trăm chiêu.

Đột nhiên Dư Bỉnh Nam nhảy lùi lại tám thước, song chưởng quất thành hình bán nguyệt, rồi rút về thủ trước ngực từ từ đẩy ra.

Thượng Chí bất giác giật mình hít mạnh một hơi dài, quắc mắt nhìn đối phương, lòng bàn tay của Dư Bỉnh Nam dần dần ửng sáng một lát sau thì phát ra hào quang sáng lóng lánh công phu tuyệt kỹ đó chàng chưa hề nghe qua bao giờ.

Nhưng thời gian quá cấp bách, không cho phép nghỉ ngơi nhiều! Chàng nghiệm biết quái công này lợi hại vô cùng, liền vận nội lực vào hữu chưởng chờ đợi.

Dư Bỉnh Nam cất giọng rờn rợn:

- Lãnh Diện Nhân! Nếu mi đỡ nổi một chưởng Hóa Nguyên Thần Công của bản chủ, thì hôm nay ta sẽ bỏ qua cho mi!

Thượng Chí ngơ ngác, Hóa Nguyên Thần Công là gì, chàng chưa từng nghe ai nhắc đến bao giờ. Nhưng đối phương dám hách dịch thế, chắc đây phải là một công độc môn thập phần lợi hại. Nghĩ thế hùng khí bốc lên

https://thuviensach.vn

chàng cảm thấy khoan khoái vì sắp được thưởng thức một võ công tuyệt tác, mà không hề quan tâm đến thương thế trầm trọng.

Chàng cất giọng lạnh lùng:

- Dư Bỉnh Nam! Mi cứ thử một chưởng xem sao, nhưng ta cũng nói trước mi biết hôm nay Đế Quân Thiên Nam phái, không bỏ qua cho mi đâu!

Dư Bỉnh Nam cười ngạo nghễ:

- Hì... Hì! ... Hì... Tiểu tử! Câu nói của mi quá thừa rồi!

Thượng Chí lạnh như băng tuyết:

- Dư Bỉnh Nam! Chớ có dài dòng vô ích, ta chẳng xem mi vào đâu cả!

- Hãy đỡ này!

Âm vang tiếng quát chưa dứt, thì song chưởng trắng bạc của lão đã phóng tới nhanh như chớp giật. Một luồng cang khí mày hồng nhạt áp tới, tiếp theo thế di sơn đảo hải, cuốn trùm xuống đầu chàng.

Thượng Chí thấy lạ mắt vô cùng, nhưng không dám nghĩ nhiều, vội vung song chưởng đã hội đủ mười hai thành Khư Mê Thần Công từ từ đẩy ra. Một đạo thanh khí cuồn cuộn phát ra... Đây là trận sống chết, bất cứ ai công lực chỉ kém một chút, thì nguy hại ngay, không chết cũng bị thương nặng.

Khư Mê Thần Công và Hóa Nguyên Thần Công là những võ học chấn võ lâm.

Thượng Chí phát chưởng ấy, có khắc chế nổi đối phương hay không, chàng chẳng biết được! Vết thương nơi vai, đã làm cho công lực càng giảm sút khá nhiều.

https://thuviensach.vn

Không khí lúc bấy giờ dường như cô đọng lại, ngột ngạt khó thở.

Hơn hai mươi cao thủ Thiên Tề Giáo đứng ngoài nín thở, tròn mắt nhìn vào trận đấu.

Hai đạo kình lực, một hồng một xanh, trong chớp mắt đã quyện vào nhau...

Một tiếng kinh thiên động địa làm rung chuyển cả nền đất, vang dội sâu vào lòng Hắc Cốc, cây cối cạnh đấy đều ngã rạp sang một bên lá cây đổ ào ào như gặp phải trận bão lớn, cát đá bay tung tóe cả lên, bụi đất bắn mịt trời, tiếng rền dội lại từ dãy núi liên hoàn vang lên không ngớt.

Trong trận, Dư Bỉnh Nam và Thượng Chí vẫn đứng im lặng, nhưng giữa hai người đã cách nhau hơn ba trượng!

Tất cả bọn cao thủ đứng ngoài hồn vía bay tận mây xanh, mặt tái mét không còn chút máu, ngờ nghệch như những pho tượng đất.

Mặt Thượng Chí như giấy vàng thân hình lắc lư muốn ngã, vết thương trên vai bị động mạnh, đã toét ra một đường dài, máu đỏ nhuộm ướt cả nửa thân bên trái, chảy thành dòng xuống đất.

Dư Bỉnh Nam ẩn sau lớp vài nên không nhận rõ sắc diện lão biến đổi ra sao, nhưng đôi mắt của lão đã đờ hẳn, thân thể rung động không ngừng và khoảnh vải trước miệng lão đã thấm ướt. Điều này chứng tỏ lão bị thương không nhẹ.

Không khí trầm xuống, nặng nề tử khí.

Thời gian chầm chậm trôi qua, sắc mặt Thượng Chí trắng đã trông như thây ma, thân hình xiêu vẹo, mồ hôi rướm ướt cả trán, đóng thành giọt lớn, rồi chạy dài xuống mặt.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên Dư Bỉnh Nam buông tiếng cười khô khán, sát khí đần đần phát hiện trên khóe mắt, rồi lão chậm chạp đếm từng bước một tiến về phía Thượng Chí.

Sạt sạt... tiếng lá khô cựa mình dưới chân lão nổi bật trong bầu không khí nặng trĩu sát khí, nghe mà rợn người.

Hơi thở của tử thần nhịp đều theo tiếng lá kêu dưới mỗi bước chân của lão Giáo Chủ Thiên Tề.

Thượng Chí đứng yên lặng như phông đá, đưa mắt căm hờn nhìn địch thủ.

Chàng dư biết lão sẽ làm gì rồi, nhưng sức chàng đã kiệt! Uất nghẹn!

Hắc Cốc vẫn lạnh lùng chứng kiến cảnh tàn sát, nó dõi mắt theo bước chân của lão Dư Bỉnh Nam một cách vô tư.

Chỉ còn cách một trượng! Dư Bỉnh Nam vẫn âm thầm đếm bước... Bầu không khí căng thẳng gần bung cả ra.

Tám bước! ...

Bảy bước! ...

... Hai bước! ...

Vầng tóc rối của Thượng Chí lòa xòa xuống, dán chặt vào trán, mắt lờ đờ nhìn đối thủ chàng thầm nghĩ.

- Bây giờ chỉ vươn tay là bắt được hắn liền! Tiếc quá!

Dư Bỉnh Nam từ từ dơ cao hữu chưởng, nhưng lại buông thõng xuống...

Do dự một lát, lão mạnh dạn hữu chưởng bửa mạnh xuống đầu chàng...

https://thuviensach.vn

- Ngừng tay!

Một tiếng thét lanh lảnh từ trong Hắc Cốc đưa ra...

Dư Bỉnh Nam giật mình, thâu chưởng lại, lùi sau ba bước!

- Dư Bỉnh Nam! Vậy mà ngươi cũng dám xưng là Giáo Chủ Thiên Tề, hoài bão gồm thâu thiên hạ! Hừ! Nuốt lời hứa có phải là quy luật của Thiên Tề chăng? Hành động như thế không sợ các giáo võ lâm chửi vào mặt à!

Tiếng quát vừa dứt, từ trong lòng cốc một bóng đỏ phóng ra như sao băng.

Người con gái ấy chính là Hông Y nương tử Mộ Dung Đại, một tuyệt thế giai nhân!

Bọn cao thủ Thiên Tề bị nhan sắc thiên kiều của Mộ Dung Đại hốt hồn làm đơ cả người, trông thô bỉ làm sao.

Dư Bỉnh Nam kêu lên ngạc nhiên, rồi bất giác lùi lại ba bước, trân trối nhìn Mộ Dung Đại, không chớp:

Một lát sao lão mới ấp úng:

- Là... ngươi! ...

Mộ Dung Đại cười lạnh nhạt đáp:

- Không sai! Là ta thì đã sao nào?

Dư Bỉnh Nam hỏi:

- Ngươi... hỏi thế có ý gì chứ?

Nhếch mép cười khinh bỉ, nàng nói:

https://thuviensach.vn

- Không có ý gì cả! Tôi chỉ mong người chẳng nên thất tín. Đã hứa với người ta là nếu đỡ được một chưởng Hóa Nguyên Thần Công thì những việc rắc rối vừa rồi sẽ bỏ qua tất cả! Sao giờ lại đổi ý chóng thế?

Dư Bỉnh Nam hằn học:

- Việc của ta, ai mượn cô xía vào chứ?

- Tôi là kẻ ngoài cuộc, mà còn cảm thấy nhục nhã, về cái hành động quá tồi bại của người thay huống chi là ngươi, đường đường một đấng Giáo Chủ mà không biết đến liêm sỉ sao? Người hãy nhìn vào vết thương đang nứt máu của chàng ta kìa! Người không biết là mình vừa đấu với một người bị trọng thương sao?

Dư Bỉnh Nam ngượng vô cùng, nhưng lão ta lại cười khả ố:

- Hì! ... Hì! ... Hì! ... Đồ gái thối! ...

Mày liễu dựng ngược, Mộ Dung Đại quát:

- Câm mồm! Dư Bỉnh Nam, mi đừng có sàm sỡ mà mang họa đấy!

Dư Bỉnh Nam cất giọng giận dữ:

- Trên đường đến Thiên Nam, mi đã làm một việc khá tốt đấy! Lại giúp thằng ranh này giật lại Ác Quỉ Châu Bài...

Mộ Dung Đại cắt lời:

- Vậy thì đã sao chứ?

Dư Bỉnh Nam tức giận:

- Bổn Chủ muốn giết mi!

Mộ Dung Đại cười ngặt nghẽo, một lúc sau mới nói:

https://thuviensach.vn

- Dư Bỉnh Nam! Mi chưa đủ sức nói lời đó!

Lão Giáo Chủ Thiên Tề nghẹn ngào, nói chả nên lời! Quả nàng nói rất đúng! Hiện giờ thương thế của lão không phải là nhẹ, cả hai lão sứ giả cũng thế. Còn hai mươi tên hán tử kia, nếu dùng họ đối phó với Mộ Dung Đại thì chẳng khác nào đưa vào miệng sấu mà thôi.

Nghĩ thế, Dư Bỉnh Nam chậm rãi nói:

- Trước sau gì cũng có ngày lão phu sẽ giết mi!

Mộ Dung Đại cười tươi như hoa hàm tiếu, nói:

- Dư Bỉnh Nam! Việc ấy còn lâu! Nhưng tôi sẽ đợi ngày đó, bây giờ các hạ có thể đi rồi chứ!

Thượng Chí nghe rõ tất cả, chàng đoán có lẽ hai người này không phải xa lạ gì chắc họ đã biết nhau nhiều rồi, nhưng giữa hai người có liên quan gì chứ? Thân thế của Mộ Dung Đại ra sao? Chàng mù tịt không biết ất giáp gì cả.

Dư Bỉnh Nam sững một lúc mới nói:

- Mi đã yêu thằng bé này rồi sao?

Mộ Dung Đại đỏ mặt, nạt đùa:

- Việc ấy các hạ khỏi cần hỏi đến!

- Mi không biết mắc cỡ à?

Mặt nàng trở nên lạnh lùng như băng tuyết, sát khí rực lên mắt, quát lớn:

- Dư Bỉnh Nam! Mi không muốn sống để sau này giết ta sao?

https://thuviensach.vn

Dư Bỉnh Nam là một gian hùng, trong đời lão không hề đếm xỉa đến bốn chữ "quang minh chánh đại" bao giờ, mà chỉ nghĩ đến thắng lợi, dù cái thắng lợi ấy có nhục nhã đi nữa. Vì thế nên sau khi so lợi, hai lão hừ mấy tiếng tức giận, hậm hực:

- Mộ Dung Đại! Lão phu hy vọng gặp lại mi một ngày gần đây!

Mộ Dung Đại cười nửa miệng, lạnh lùng đáp:

- Dư Bỉnh Nam! Tốt nhất mi hãy rời khỏi nơi đây lập tức!

Lão Giáo Chủ từ từ quay lại, khoát tay ra dấu cho bọn thủ hạ, rồi cùng kéo nhau chạy biến trong lớp cây dày đặc. Thượng Chí ráng nhịn đau, cắn chặt răng, uất khí xông lên nặc mũi, miệng chàng ngậm cứng một búng máu. Đến khi bọn Dư Bỉnh Nam khuất hẳn sau rừng cây, chàng chịu không nổi nữa há miệng, phun một miệng máu tươi, thân chàng lảo đảo, mất hết tự chủ ngã quị xuống...

Sắc mặt trở nên nhợt nhạt, Mộ Dung Đại liền lướt tới, ôm choàng lấy người Thượng Chí hơ hãi hỏi:

- Đệ! Đệ làm sao thế?

Thượng Chí gắng gượng mở mắt, nhưng đôi mi nặng trĩu, chàng choáng váng cả mày mặt, nhắm nghiền đôi mát, ngã đầu vào vai Mộ Dung Đại bất tỉnh.

Mộ Dung Đại lo lắng vô cùng, vội lấy ra ba hoàn thuốc nhét vào miệng Thượng Chí, rồi xốc chàng lên tay chạy lẹ ra khỏi vòng núi liên hoàn.

Mộ Dung Đại xót xa vô cùng, nàng nhìn mặt Thượng Chí mà dâng lên một tình cảm lạ lùng, êm ái. Siết chặt Thượng Chí vào vòng tay, nàng chạy băng qua những cánh đồng hoang vu, mong tìm một chỗ kín đáo để chữa thương cho chàng.

https://thuviensach.vn

Vượt khỏi khu rừng, nàng tìm thấy một căn nhà lụp xụp chui đại vào, gặp hai vợ chồng lão nông phu đang ăn cơm, liền nhanh miệng nói dối là hai "vợ chồng" nàng vừa gặp bọn cường sơn, nên chạy đến đây xin nghỉ tạm. Là những người chất phát, vợ chồng lão già tin ngay và giao nhà cho nàng rồi cả hai hối hả ra đồng.

Mộ Dung Đại lấy làm thích chí, liền đặt Thượng Chí nằm trên chiếc giường tre, rồi lấy nước chùi sạch vết máu đọng ở mép, ở quần áo chàng, sau đó, lấy thuốc bột rắc lên vết thương ở vai Thượng Chí. Sự săn sóc của nàng vừa của một người chị, và vừa như một người vợ hiền lo lắng cho chồng.

Mọi việc đã xong xuôi, Mộ Dung Đại thở phào khoan khoái, rồi bắt đầu khám xét về nội thương của Thượng Chí. Nàng có vẻ bớt lo lắng, bắc ghế ngồi cạnh Thượng Chí đợi chàng tỉnh dậy.

Thượng Chí vốn hàm chứa một nội công thâm hậu, nên dầu bị đả thương khá nhiều, mà vẫn không bị động tới nội phủ. Do đó thương thế chưa đến nỗi nào. Độ nửa giờ sau chàng từ từ mở mắt, thấy mình nằm trong một gian nhà tranh tồi tàn, bên cạnh đấy một thiếu nữ diễm lệ đang nhìn chàng đắm đuối và tay chàng đang nằm gọn trong lòng tay nàng.

Bất giác Thượng Chí, nóng rang cả người, chàng nghe tim mình đập mạnh. Chàng cất giọng yếu ớt:

- Tỷ tỷ! Đây là nơi nào?

Mộ Dung Đại âu yếm vuốt những sợi tóc xòa xuống trán Thượng Chí nói:

- Nhà của lão nông phu đấy!

- Mình đã ở đây bao lâu rồi, tỷ tỷ?

https://thuviensach.vn

- Khá lâu rồi!

Thượng Chí nhìn Mộ Dung Đại, ấp úng:

- Ơn tỷ tỷ cứu mạng...

Nàng vội đưa tay bịt miệng Thượng Chí, cất giọng vừa trách móc:

- Hiền đệ! Em nói vậy hóa ra giữa chúng ta là người xa lạ cả sao? Chị không muốn em nói thế.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 80

Tâm Sự Của Lão Ma Đầu

Nói xong Mộ Dung Đại nhấc đầu chàng dựa vào người nàng, rồi kề bát nước sát miệng, ra dấu bấc uống.

Thượng Chí thẹn, nóng rang cả người, nhưng không còn chút hơi sức nào, muốn vùng dậy cũng chẳng được nào. Chàng hớp mấy ngụm nước, rồi lắc đầu tỏ ý không uống nữa.

Đặt bát nước xuống, nàng vòng tay ôm choàng lấy Thượng Chí ép sát vào người, đôi má ửng hồng nép sát đầu Thượng Chí.

Ánh đèn leo lét, không đủ soi sáng căn nhà nhỏ, bóng tối núp kỹ vào góc tường, những khoảng đen loang lổ trông ẩm thấp vô cùng. Bóng hai người in lờ mờ trên vách đất như mờ ảo.

Từ người Mộ Dung Đại bốc ra một mùi hương thơm dị thường. Thượng Chí nghe tim nàng đập mạnh, làn hơi ấp từ người nàng tỏa khắc thân thể chàng. Vòng tay Mộ Dung Đại càng lúc càng thâu hẹp dần, làn môi xinh mộng lướt nhẹ khắp mặt Thượng Chí.

Chàng nghe hơi thở nàng mỗi lúc một mau, làn mi trĩu nặng ân tình.

Thượng Chí bất giác rùng mình, chàng nghĩ đến những việc trong Hắc Cốc, cái màn kịch ân ái suýt nữa diễn ra, nếu không có lão Thiên Tề Giáo Chủ Dư Bỉnh Nam đến thì chàng và nàng đã...

https://thuviensach.vn

Tim chàng đập mạnh, toàn thân nóng như lên sốt.

Vết thương trên vai bị kinh động vì tình cảm, chàng thấy nhức nhối, bất giác kêu ái có vẻ đau đớn. Nhờ thế chàng đã trở về với thực tại, vết thương này không nhẹ, và chàng muốn chóng phục hồi công lực, vì nhiều việc còn đợi tay chàng.

Nghĩ vậy, bèn đưa tay gỡ tay Mộ Dung Đại, rồi gắng gượng ngồi thẳng dậy.

Mộ Dung Đại có lẽ luyến tiếc, nàng hỏi gấp:

- Hiền đệ! Em định... làm gì thế?

Thượng Chí đáp yếu ớt:

- Em muốn vận công chữa thương!

Mộ Dung Đại như chợt tỉnh, mỉm cười duyên dáng:

- Ồ! Ấy mà chị quên mất, em để chị giúp một tay nhé?

- Không dám phiền chị nhiều, khi em vận công chữa thương xin chị bảo vệ giùm là đủ rồi!

Mộ Dung Đại lo lắng, nói:

- Thương thế của em không nhẹ...

- Ồ! Thương thế này mà đáng kể vào đâu!

- Ở đây không ai để ý đâu, tốt nhất để chị giúp em hành công, như thế sẽ chóng phục hồi nguyên khí hơn...

- Chị! Có người!

https://thuviensach.vn

Thượng Chí đưa tay ra dấu bảo nàng im lặng, Mộ Dung Đại lanh lẹ đưa tay áo phất một cái, căn nhà trở nên tối đen như mực. Nàng lẹ làng phóng qua cửa sổ, núp kỹ vào bóng tối quan sát, cảnh vật về đêm u tịch lạnh lùng, từng cơn gió thổi qua, bóng trúc nghiêng ngả về một phía trông ẻo lả làm sao, trên nền trời xanh tím thăm thẳm, dãy ngân hà vắt ngang như vần tang trắng, ngàn sao lấp lánh tỏa ánh sáng lờ mờ xuống trần gian. Tiếng dế đua trỗi lên bên tai, nàng nhìn quanh mà chẳng phát hiện được bóng người nào.

Nhưng chưa yêu tâm, Mộ Dung Đại đi vòng quanh căn nhà quan sát một lúc, mới chui vào trong, vừa đốt đèn lên thì Thượng Chí đã hỏi:

- Ai thế tỷ tỷ?

- Chả có ai cả!

Thượng Chí cau mày:

- Thế thì lạ thực! ...

- Khi nãy em đã thấy gì?

- Một bóng người! Hắn chỉ thoáng qua một cái là biến mất...

Mộ Dung Đại cau mày, nói:

- Hay là em trông nhầm!

- Vô lý! Không thể lầm lẫn được!

Mộ Dung Đại có vẻ suy nghĩ, một lát sau nói:

- Thôi! Em hãy chữa thương đi, chị ở ngoài bảo vệ cho, xem ai dám vuốt râu hùm nào!

Đột nhiên Thượng Chí chỉ tay về phía cửa sổ, nói:

https://thuviensach.vn

- Tỷ tỷ! Vật gì kìa!

Mộ Dung Đại giật mình, vội quay lại cúi xuống nhặt lấy. Thì ra đấy là mảnh giấy có ghi:

"Địch sẽ đến, đây không phải là chỗ yên ổn, cấp thời dời chỗ!".

Ở cuối không đề tên tuổi gì cả, nhưng nét chữ rất mềm, lại dùng son đỏ mà viết lấy nên có thể đoán ngay chủ nhân của nó là một thiếu nữ.

Nàng là ai mà ném giấy này?

Chữ địch đây có ý chỉ ai?

Hai người nhìn nhau một lúc lâu mà vẫn không nói gì. Người ném thơ này hiển nhiên là thân thủ cao cường khác người, nếu không được thoát được đôi mắt của Hồng Y nương tử Mộ Dung Đại được.

Mộ Dung Đại là nữ nhi nên dĩ nhiên rất hiểu tâm lý phái yếu, mặt nàng có vẻ nghiêm nghị hỏi:

- Em nghĩ người này là ai?

Thượng Chí lắc đầu:

- Chẳng biết gì cả!

- Em hãy tìm xem. Trong các bạn gái của em, ai thân thủ cao.

- Việc này không phải đệ chưa nghĩ tới, chỉ có hai người, nhưng...

Mộ Dung Đại vội hỏi:

- Họ là ai?

Thượng Chí đáp:

https://thuviensach.vn

- Một người là Thất Hồn Nhân, còn...

- Thất Hồn Nhân!

- Phải! Chị có quen bà ta à?

Mộ Dung Đại khoát tay, nói:

- Không, chị chỉ cảm thấy hơi kỳ lạ thôi! Còn người kia?

- Người ấy là Hữu Tâm Nhân, con gái của Thất Hồn Nhân.

Mộ Dung Đại thừ người có vẻ tư lự, miệng lẩm bẩm:

- Hữu Tâm Nhân! ... Hữu Tâm Nhân! ... Hữu...

Thượng Chí ngạc nhiên hỏi:

- Chị nghĩ gì thế?

Mộ Dung Đại cười hí hỏm:

- Tên này nghe hay quá, Hữu Tâm! Một cô gái mà lại xưng là Hữu Tâm Nhân, hơn nữa trên giang hồ chưa ai nghe qua tên ấy bao giờ, có thể... có thể...

Thượng Chí tròn mắt, hỏi:

- Có thể sao?

- Có thể nàng dành tên ấy cho riêng em!

Lòng chàng bất giác chấn động mạnh, nhưng chợt nghĩ đến Thất Hồn Nhân đã dùng bao nhiêu thủ đoạn, để buộc chàng phải kết duyên cùng Ngô Tiểu My. Nếu nàng yêu ta tất mẹ nàng phải lo lắng cho nàng chứ?

https://thuviensach.vn

Nghĩ thế chàng không còn nghi ngờ gì cả, nhưng lại không cãi, vì biết có nói Mộ Dung Đại chẳng chịu tin nào, hơn nữa chả có ích gì.

Thượng Chí liền cười, nói:

- Chúng ta khỏi phải bàn đến việc này nữa!

Mộ Dung Đại hậm hực:

- Nếu vậy em đã nhận mẹ con Thất Hồn Nhân đã làm ra việc này?

- Sao chị lại vô lý thế!

- Tại sao lại vô lý chứ! ...

- Mẹ con bà ta đối với em ân nặng như núi, nghĩa rộng tựa bể cả. "Người ta" có thể xuất hiện mà nói rõ mọi việc, chứ không thèm ném giấy, ẩn mình làm gì.

Mộ Dung Đại vẫn nằng nặc:

- Như thế vẫn chưa đủ!

- Còn thiếu gì nữa?

Mộ Dung Đại tròn mắt, đáp:

- Biết đâu chừng họ không tiện hiện hình, vì nghỉ kỷ một việc gì khác nữa, có thể...

có thể là...

- Có thể là gì?

- Hay họ thấy chúng ta ở gần nhau nên chẳng chịu lộ diện chăng?

https://thuviensach.vn

Thượng Chí thẹn đỏ mặt, nói:

- Việc này càng vô lý hơn! Em không tin.

Mộ Dung Đại cười ôn hòa, nói:

- Em còn nghĩ ra ai khác chăng?

Thượng Chí lắc đầu, nói:

- Hết rồi! Không còn ai cả!

Mộ Dung Đại trầm mặc, một lát sau âu yếm nói:

- Thôi em cứ an tâm ngồi đây trị thương có chị bảo vệ, xem ai đủ can đảm đụng đến em cho biết! Hơn nữa theo lời kẻ bí mật thì tung tích của ta đã bị khám phá, em không thể trốn thoát với thương thế trầm trọng thế kia.

Hai chữ "trốn thoát" Mộ Dung Đại cố ý gằn mạnh làm hùng khí trong người Thượng Chí trỗi dậy, chàng liền gật đầu:

- Được!

Mộ Dung Đại mỉm cười duyên dáng, từ từ bước đến cạnh chàng, cúi xuống cắn nhẹ vào má Thượng Chí, rồi thổi tắt đèn, tung mình ra khỏi cửa.

Thượng Chí trân người vì khoái cảm, nhưng sau đó chàng định thần tự vấn:

- Không thể được! Huyết cừu phải rửa! Hơn nữa đã đính hôn với Ngô Tiểu My, tình thâm của Đông Phương Huệ chưa dứt, ta không thể mê muội vì hương sắc của nàng được.

Nghĩ vậy, Thượng Chí liền xếp bằng tròn, nhắm mắt, vứt bỏ tất cả mọi việc ra ngoài trí óc, rồi âm thầm vận công chữa thương.

https://thuviensach.vn

Sau khi Mộ Dung Đại tung mình ra khỏi cửa không bao lâu, một bóng người thon thon nhẹ tới, lặng lẽ mở cửa lách mình vào nhà, rồi ẩn vào sau lưng Thượng Chí. Riêng Thượng Chí vì đang nhập định lòng không còn lo nghĩ gì cả, nên chẳng phát hiện được sự xuất hiện này.

Người ấy là ai! Tại sao lại hành động kỳ cục thế?! ...

Mộ Dung Đại vừa thoát ra khỏi nhà, liền ẩn kỹ vào bóng cây gần đó canh phòng.

Độ chừng nửa giờ sau, nàng phát hiện có ba bóng đen xé gió lướt về phía nàng.

Mộ Dung Đại than thầm:

- Thôi! Chết rồi!

Trong chớp mắt ba bóng người đã đứng lại cách gian nhà tranh lụp xụp khoảng năm trượng.

Đó là ba lão già áo vàng, thân thể vạm vỡ, mắt sáng như sao, ẩn tích một công lực thâm hậu.

Bỗng có tiếng nói khàn khàn:

- Lý Hương Chủ! Có phải đây chăng?

Lão già đứng giữa đáp:

- Không sai! Đã dò thăm rõ ràng rồi, bọn họ chính là người mà Giáo Chủ sai bắt đó!

Mộ Dung Đại chửi thầm:

- Té ra bọn chó Thiên Tề này đấy!

https://thuviensach.vn

Lão kia lại cất giọng khàn khàn như vịt đực:

- Lý hương chủ có chắc là Lãnh Diện Nhân bị thương không?

Lão già họ Lý đáp quả quyết:

- Dĩ nhiên! Nếu không sao phải để con nhãi kia bồng chạy, mục đích chúng ở đây là chữa thương đấy!

Giọng vịt đực lại cất lên:

- Lãnh Diện Nhân đã bị thương thì đỡ lo rồi, nhưng còn con nhỏ mặc áo đỏ đẹp như tiên ấy lại đáng ngại cho ta vô cùng.

Mộ Dung Đại nhủ thầm:

- Chúng mày thật hết chỗ sống rồi.

Trong tay nàng đã nắm sẵn túi đựng Đoạt Hồn Trâm, định cho ba lão áo vàng nếm thử... Thoạt nghe có tiếng nói:

- Trách nhiệm của ta chỉ xem xét thôi, chớ có bắt chúng nó đâu mà lo! Hộ pháp sắp đến rồi!

- Ô kìa! Người đã tới!

Mộ Dung Đại ngạc nhiên, nhìn theo hướng tay của lão áo vàng đứng giữa.

Trong màn đêm đen như mực, một bóng người vạm vỡ phi nhanh tới chẳng mấy chốc bóng ấy đã đứng trước mặt ba lão áo vàng.

Đột nhiên Mộ Dung Đại giật mình, tim đập thình thịch, thầm nói:

- Lạ thực! Tên ma đầu khét tiếng giang hồ này đã ẩn tích mấy mươi năm nay, tại sao bây giờ lại gia nhập vào Thiên Tề Giáo? Khó hiểu thật!

https://thuviensach.vn

Người vừa đến là một lão già cao lớn, dữ tợn, mặc áo dài đen! Mắt sáng như sao, trong bóng tối đôi mắt của lão ngời lên tia xanh biếc như mắt mèo. Chỉ nhìn vào hình dạng của lão, người ta đủ khiếp rồi. Lão ta chính là tên đại ma đầu Côn Thế Ma Vương.

Với bối phận và danh vọng của lão đã gây trên giới giang hồ, mà đành khép dưới quyền điều khiển mà Thiên Tề Giáo, thật khó mà tin được!

Tiếp theo đó, có tiếng xé gió đưa đến, năm bóng đen lực lưỡng như năm con đại bàng đáp nhẹ nhàng xuống trước mặt Côn Thế Ma Vương.

Mộ Dung Đại lo lắng vô cùng, giữ chân với lão đại ma đầu Côn Thế Ma Vương đã khó rồi, lại còn đèo thêm tám lão già chó má này nữa, thì làm sao kiềm chế nổi! Sự hiểm nguy của chàng quả đáng ngại lắm.

Nàng hối hận vì quá nông nổi, ỷ tài. Nếu khi nãy nghe theo lời của người bí mật kia thì hay biết mấy! Nếu chàng có mệnh hệ nào, chắc ta sống không nổi!

Ba lão áo vàng tiến đến trước mặt Côn Thế Ma Vương cúi đầu cung kính, đồng loạt hô:

- Yết kiến Hộ Pháp!

Lão ma đầu oai vệ khoát tay, cất giọng rổn rảng:

- Miễn lễ! Hai đứa bé ấy ở đâu?

Một lão trong ba lão áo vàng bước ra nói:

- Bẩm hộ pháp! Chúng nó ở trong căn nhà tranh trước mắt ạ!

Côn Thế Ma Vương gật đầu có vẻ hài lòng:

https://thuviensach.vn

- Các người phong tỏa ba phía, còn bản hộ pháp sẽ vào tóm đầu hai đứa bé ấy!

- Tuân lệnh!

Vừa dứt lời, tám cao thủ Thiên Tề liền tản mác, mỗi người giữ một vị trí quanh căn nhà nhỏ, chỉ chừa mỗi cửa vào.

Côn Thế Ma Vương gật đầu có vẻ hài lòng, rồi bình tĩnh tiến bước tới gian nhà.

Mộ Dung Đại biết nguy đến nơi, vội nhảy vút xuống chận đầu Côn Thế Ma Vương cất giọng ngọt ngào:

- Chẳng hay các hạ là cao nhân của tôn phái nào?

Côn Thế Ma Vương đứng khựng lại, ngước mắt nhìn Mộ Dung Đại. Bất giác lão lùi lại một bước, mắt nhìn Mộ Dung Đại không chớp.

Đã trên trăm tuổi chất chồng lên đầu, mà lão chưa hề thấy người đàn bà nào đẹp như nàng. Lão ta sững sờ như kẻ mất hồn.

Mộ Dung Đại mỉm cười, hỏi:

- Tôn danh đại hiệu của các hạ là gì! Có thể cho tiểu nữ biết chăng?

Lão ma đầu cười hì hì, nói:

- Người ta thường gọi lão phu là Côn Thế Ma Vương?

Mộ Dung Đại vờ kinh ngạc ồ một tiếng, rồi cất giọng trong như ngọc:

- Tôi thất kính của tiểu bối thật chẳng biết để đâu cho hết! Thì ra là lão tiền bối!

Côn Thế Ma Vương nạt lớn:

https://thuviensach.vn

- Tử nữ! Đừng hòng qua mặt lão phu?

Mộ Dung Đại tròn mắt kinh ngạc:

- Ủa! Lão tiền bối nói gì lạ vậy?

- Mi biết rồi mà còn hỏi à?

- Vãn bối, thật chẳng hiểu gì cả!

Côn Thế Ma Vương hừ một tiếng lạnh lùng nói:

- Vậy, lão phu hỏi mi, tại sao nhảy ra gàn ta lại hả?

Mộ Dung Đại nghiêm mặt, cất tiếng lảnh lót:

- Vãn bối đang bảo vệ cho một người bạn mới dám đường đột chận đường tiền bối!

Mong lão tiền bối tha lỗi cho.

- Bạn của mi có phải là Lãnh Diện Nhân không?

Mộ Dung Đại gật đầu, tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Thưa phải! Mà sao lão tiền bối rõ thế?

Côn Thế Ma Vương quắc mắt, nói:

- Lão phu vì nó mà đến đây, cả mi nữa!

- Lão tiền bối vì hai chúng tôi mà đến đây thật sao?

- Không sai!

https://thuviensach.vn

Ngoài mặt bình thản nhưng lòng Mộ Dung Đại rối như tơ vò, nàng biết Thượng Chí đang chữa thương, sức phản kháng không còn nữa, chỉ cần một người tầm thường cũng có thể hại chàng. Nếu bọn thủ hạ của lão lọt vào được trong nhà, thì tai hại không thể tưởng tượng, nhưng việc đến sẽ đến, nàng không thể phân thân được, nên chỉ mong vào sự rủi may thôi.

Nghĩ thế, Mộ Dung Đại làm vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Tụi tiểu bối này chưa lần nào thất lễ với lão tiền bối kia mà! Tại sao...

Côn Thế Ma Vương nạt đùa:

- Thôi câm đi! Lão phu phải theo lệnh trên mi đừng có giảo hoạt mà khốn đấy!

- Lệnh trên! Lão tiền bối mà chịu lệnh! Theo vãn bối nghĩ, thì với bối phận và danh vọng của người, trên võ lâm này hỏi mấy ai sánh kịp. Vãn bối tuy ngu mụi, nhưng không tin thế bao giờ. Ai là người dám ra lịnh cho tiền bối chứ?

Côn Thế Ma Vương cảm thấy khó chịu vô cùng, thẹn quá hóa giận, lão quát lớn:

- Ít nói một tí được không! Hừ! Lão phu phải bắt mi trước rồi đến thằng kia!

Dứt lời vung song chưởng, rồi đột nhiên biến thành trảo chụp xuống đầu Mộ Dung Đại không những lanh lẹ như chớp mà còn độc hiểm vô cùng.

Nhìn vào giới võ lâm để tìm một cao thủ tránh khỏi thế cầm nã của lão thật không dễ gì.

Mộ Dung Đại kinh hãi thầm, không dám chậm trễ liền xoay người chui lọt khỏi hai bàn tay xòe rộng của lão ma đầu.

https://thuviensach.vn

Thân pháp lanh lẹ của nàng khiến Côn Thế Ma Vương phải giật mình.

Nhưng lão nào chịu bỏ, liền biến trảo thành chưởng bửa ngay đầu Mộ Dung Đại mạnh như gió táp.

Mộ Dung Đại nhẹ nhàng lách sang bên hét lanh lảnh:

- Nể lão là bậc tiền bối, tiểu nữ đã nhường đủ hai chiêu rồi đấy!

Côn Thế Ma Vương đã xuất thế hai lần, mà chưa hạ được đứa con nít miệng còn hôi sữa thì tức giận quát lớn:

- Tiểu nữ khá thật! Nhưng chớ vội ngông cuồng, hãy tiếp chiêu đây!

Tiếng quát chưa dứt, lanh lẹ phát liền ba chưởng, chưởng phong xoáy tung cả đất, dồn dập như sóng vỗ bờ.

Tự biết không đỡ nổi, Mộ Dung Đại liền dùng thân pháp biến ảo, lách người tránh thoát vòng chưởng khí. Người nàng len lỏi trong song chưởng như bóng ma hồn quế, trông đẹp mắt vô cùng. Tuy chiếm được lợi thế nhưng Mộ Dung Đại vẫn không chịu xuất thủ, nàng muốn lợi dụng thân pháp, kỳ ảo này để kéo dài thời gian, càng lâu càng hay.

Nàng cất tiếng lanh lảnh:

- Tiểu nữ nhường tiền bối ba chiêu rồi đấy!

Côn Thế Ma Vương nghiến răng kèn kẹt, lão không ngờ thân pháp nàng cao diệu thế, cứ theo qui luật bình sanh trong đời lão thì không ra tay nữa.

Chính đồ đệ của lão là Âm Sát Mạc Tú Anh cũng chỉ giết người không quá ba chiêu, nay đã xuất liền ba chiêu mà không thâu được kết quả, lão muốn ngừng tay, nhưng đây là lệnh của Thiên Tề Giáo Chủ, ngoài ý tưởng lão.

https://thuviensach.vn

Nghĩ thế, Côn Thế Ma Vương vừa giận vừa thẹn, lão phóng tới, vung song chưởng chụp xuống đầu Mộ Dung Đại. Tư thế ác liệt vô song.

Bị chưởng phong bủa vây kín người, hết đường tránh né, Mộ Dung Đại cắn môi vung tay, tã chưởng vòng thành hình tròn, hữu chưởng đánh chéo ra, vừa công lẫn thủ.

Chưởng lực của Côn Thế Ma Vương vừa đánh ra, đã cảm thấy có một luồng hấp lực vô hình dẫn xéo qua một bên, đồng thời một đại kình lực ghê gớm áp tới. Giật mình kinh hãi, lão ma đầu vội thâu chưởng lại, nhảy lẹ qua một bên.

Quả không hổ danh đại ma đầu! Lão vừa lách được ra ngoài, liền vung chưởng đột kích.

Song chưởng chưa kịp thâu lại, thì kình khí của đối phương đã ập tới. Mộ Dung Đại giật mình, cắn răng, song chưởng y thế cũ vòng lẹ một cái, định hóa giải thế công của đối phương, nào ngờ công lực của lão ma đầu cao hơn một bật...

Bùng! Tiếng dội chấn động cả cây cối quanh vùng, Mộ Dung Đại bị đẩy ra sau mấy bước tiếp.

Côn Thế Ma Vương thấy nàng ngang nhiên đỡ chưởng của lão, mà chỉ lùi lại có mấy bước, không hề hấn gì cả, thì lòng không khỏi kinh hãi thầm. Lão nghĩ:

- Nếu không thanh toán con nhỏ này thì oai danh của ta sẽ tan mất!

Thế nên, mặt lão ma đầu trầm xuống, sát khí nổi lên dày đặc phóng thân hình to tướng tới, hú một tiếng rung chuyển cả không gian, vung thần lực đánh liền tám chưởng.

https://thuviensach.vn

Lão ma đầu xuất tám chiêu này, không ngoài "mượn đỡ" tánh mạng nàng, vì thế song chưởng phát lên liên miên, dồn dập như sóng vỗ bờ, chưởng lực chia nhau phong tỏa tám hướng không chừa một kẽ hở.

Sắc mặt cái nhợt, Mộ Dung Đại biết quanh mình chưởng phong dày kịt, hớ một chút là tiêu đời ngay. Vì thế muốn tránh cũng chẳng được nào, liền cắn chặt răng liều lĩnh vung song chưởng chống đỡ.

Bùng! Tiếng chưởng phong chạm nhau đinh tai nhức óc. Mộ Dung Đại kêu lên một tiếng đau đớn, thân hình nàng bị tung ra ngoài một trượng, miệng phun một tia máu...

Thân hình vừa chạm đất, Mộ Dung Đại liền lăn một vòng, rồi tung mình đứng thẳng dậy, xem như chẳng có gì cả.

Côn Thế Ma Vương không khỏi kinh sợ, rùng mình một cái, rồi lướt tới vung chưởng bửa mạnh vào người nàng.

Mộ Dung Đại hừ một tiếng lạnh như băng tuyết, hữu chưởng liền tung ra...

Một làn kim độc nhỏ như lông bò bay tới, không hề gây một tiếng động nào. Dẫu là cao thủ tuyệt thế giang hồ, trong bóng tối thế này, muốn tránh né loại ám khí vô thanh ấy, có thể nói là một việc rất khó.

Nhưng công lực của lão ma đầu nào phải thường, trong võ lâm hiện hữu lão chỉ thua sút một hai người thôi. Vì thế mắt của lão vô cùng sắc bén, nên đã thấy được ám khí độc hại của Mộ Dung Đại.

Côn Thế Ma Vương vừa ngạc nhiên vừa lo sợ vung song chưởng quét rơi tất cả đám ám khí xuống đất.

Mộ Dung Đại khiếp hãi, liền vung tả chưởng bửa tới nhanh như chớp giật.

https://thuviensach.vn

Côn Thế Ma Vương xoay một vòng nhảy thoát ra ngoài trước đôi mắt ngạc nhiên của Mộ Dung Đại.

Lão ma đầu quát lớn:

- Ngừng tay!

Nét mặt trầm xuống lạnh như tiền, mắt lóe sát khí, nàng cất giọng rờn rợn:

- Sao? Mùi vị của Đoạt Hồn Trâm này chắc khó xài lắm nhỉ?

Côn Thế Ma Vương trợn mắt quát:

- Đoạt Hồn Tiên Cô là gì của mi?

Mộ Dung Đại bị hỏi bất ngờ, sững sờ một lúc rồi nói:

- Người là sư phụ của ta!

Toàn thân lão ma đầu run rẫy như lên cơn sốt, hét lớn:

- Sao? Lệnh sư! Bà ta chết rồi à?

- Không sai!

Côn Thế Ma Vương vội vã trờ tới năm bước lớn... Song chưởng Mộ Dung Đại đưa cao...

- Dừng tay! Mi là truyền nhân của Đoạt Hồn Tiên Cô?

Mộ Dung Đại kinh ngạc, buột miệng:

- Phải!

Côn Thế Ma Vương run run:

https://thuviensach.vn

- Lệnh sư chết được mấy năm rồi?

- Hai mươi năm!

- Hai mươi năm rồi sao?

- Không sai!

Đột nhiên Côn Thế Ma Vương ôm mặt nấc lên một tiếng, rồi ngửa lên nhìn trời, không nói lời nào mà cũng chẳng thèm để ý đến Mộ Dung Đại.

Thời son trẻ theo bước dĩ vãng hiện về với lão.

Mộ Dung Đại ngạc nhiên vô cùng, cứ trố mắt nhìn cái hành động kỳ quái của lão ma đầu.

Giữa sư phụ nàng và lão này có liên quan gì chăng? Nếu thế tại sao khi còn sống sư phụ nàng không hề nhắc đến tên lão bao giờ!

Côn Thế Ma Vương đứng trơ trơ như phỗng đá, mắt lão nhắm lại, tìm về dĩ vãng xa xưa.

Lúc này nếu Mộ Dung Đại muốn hạ thủ thì lão ta sẽ chết ngay, nhưng hành động của lão ma đầu quá quái lạ, làm nàng không nghĩ đến việc hạ độc thủ. Mộ Dung Đại muốn khám phá sự bí mật giữa ân sư và lão ma đầu này.

Xét cử chỉ của Côn Thế Ma Vương nàng có thể đoán phong phanh, là giữa ân sư và lão chắc có một đoạn trường tình bi hận, chứ không thể là thù nghịch với nhau được.

Chợt nghĩ tới Thượng Chí, Mộ Dung Đại hồi hộp lạ thường, rồi trực nghĩ đến sự hiểm nguy của chàng, Mộ Dung Đại thoạt ý nghĩ, muốn nhân cơ hội này xuống tay hạ quách lão là yên chuyện.

https://thuviensach.vn

Nàng mới vận công lực vào song chưởng, chưa kịp xuất thủ, thì lão ma đầu thở dài ảo não, nói như than:

- Chết rồi! Nàng đã chết rồi! ...

Sau khi tự than lão từ từ đưa mắt nhìn chằm chặp vào Mộ Dung Đại, cất giọng run rung vì cảm xúc:

- Bà ta được an táng ở đâu?

Mộ Dung Đại không khỏi kích động, nàng nhìn lão một lúc rồi hỏi:

- Giữa tiên sư và lão tiền bối có ẩn khúc gì chăng?

Côn Thế Ma Vương hơi rung động, mặt trĩu nặng ưu tư, lão cất giọng như than vãn:

- Nàng đã chết rồi! Những gì của quá khứ đã trôi mất rồi, còn gì phải hỏi nữa!

Mộ Dung Đại động tánh tò mò, nàng cất giọng lạnh lùng:

- Nếu thế, xin người đừng giận nhé! Vãn bối không thể tiết lộ được.

Côn Thế Ma Vương ấp úng:

- Mi... mi không nói không được!

- Lão tiền bối đừng có ỷ lớn mà ăn hiếp người ta, nếu muốn tiểu nữ nói, thì lão tiền bối phải nói trước, xem giữa ân sư và người là thù, hay bạn, hoặc...

Đôi mắt sáng như sao của Côn Thế Ma Vương chợt dịu lại, cất giọng ôn tồn:

- Được lão phu sẽ nói!

https://thuviensach.vn

Mộ Dung Đại đang chờ đợi nghe, chợt nàng phát giác trong nhà phát ra một tiếng hãi hùng.

Mặt cắt không còn chút máu, Mộ Dung Đại lảo đảo suýt ngã, tim đập thình thịch như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Nàng quát lớn:

- Nguy rồi! Tiếng quát chưa dứt, thân hình nàng đã quay lại, phóng nhanh về hướng gian nhà tranh.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 81

Nỗi Lòng Mộ Dung Đại

Côn Thế Ma Vương liền quăng mình tới chận ngay trước mặt Mộ Dung Đại, nói:

- Hãy nói chuyện với lão phu đã, việc trong nhà thây kệ nó.

- Không được! Mộ Dung Đại quát.

- Mi cứu nó không nỗi đâu!

Mộ Dung Đại rít lên căm hờn:

- Nếu Lãnh Diện Nhân có mệnh hệ nào, thì Thiên Tề Giáo Chủ phải rữa bằng máu!

Hãy tránh ra!

Câu nói này hàm chứa một ý tưởng giết người ghê gớm, giọng nàng lại đanh đá khiến người nghe không khỏi giật mình, run sợ.

Mộ Dung Đại đoán chắc đã có người lọt được vào nhà rồi, mà Thượng Chí đang ở trong thời kỳ bất động, người chàng không còn chút kháng cự. Nhưng thế thì nguy hiểm vô cùng, nếu chàng rủi...

Nàng không dám nghĩ tiếp, liền nhún chân định nhảy băng qua đầu Côn Thế Ma Vương.

https://thuviensach.vn

Nhưng song chưởng của lão ma đầu đã vung lên, một luồng kình lực nặng như núi, chụp trên người nàng, Mộ Dung Đại bị chưởng lực đánh rơi về chỗ cũ.

Lão ma đầu lại quát lớn:

- Thiên Tề Giáo không chịu bỏ qua nó đâu, với sức mi tuyệt đối chẳng cản nổi bọn họ. Bây giờ...

Mộ Dung Đại tức muốn vỡ lồng ngực, nàng không thèm nói nửa lời, song chưởng vung lên, đánh xéo vào người lão ma với toàn lực của nàng. Khí thế của chưởng lực vô cùng dũng mãnh, Côn Thế Ma Vương không ngờ cô gái này lại được một công lựa quá thâm hậu như thế, nên bị đẩy lui ra sau ba bước...

Không để mất cơ hội, Mộ Dung Đại phóng mình bay qua đầu Côn Thế Ma Vương, tiến về phía chiếc cửa sổ, nàng đứng khựng lại sững sờ nhìn vào nhà.

Thượng Chí vẫn còn ngồi bất động trên giường tre, từ đỉnh đầu một làng khói trắng bốc thẳng lên, điều này chứng tỏ chàng đang vận hành công lực đến mức trọng yếu nhất rồi.

Mộ Dung Đại vừa mừng vừa lo, chợt mắt nàng bắt gặp một xác chết nằm án ngay trước cửa. Xác ấy chính là một trong tám tên bộ hạ của Côn Thế Ma Vương!

Nàng thắc mắc vô cùng, Thượng Chí nhất định không thể ra tay được! Vậy ai là người giết lão này?

Trong lúc ấy, ba lão cao thủ Thiên Tề phóng nhanh vào cửa.

Mộ Dung Đại quắc mắt đầy sát khí, tung tay ném một nắm Đoạn Hồn Trâm.

https://thuviensach.vn

Đoạt Hồn Trâm rất nhỏ, được tẩm một thứ thuốc kỳ độc. Độc tính có uy lực làm với máu, hơn nữa lại là loại ám khí vô thanh. Đó là độc môn của sư phụ Mộ Dung Đại, đã làm tán mật giới giang hồ mấy chục năm về trước.

Ba lão già vừa phóng đến cửa chưa kịp kêu lên vì ngạc nhiên về xác chết đồng bọn thì đã bị độc trâm bắn phải rồi.

Thét lên hãi hùng, ba lão cao thủ Thiên Tề chuệnh choạng, ngã gục xuống thềm cửa. Cái chết đến với họ quá nhanh chóng!

Côn Thế Ma Vương khi ấy đã nhảy đến sát mình Mộ Dung Đại, thét lớn:

- Tránh ra!

Tiếng thét chưa dứt, thân hình Mộ Dung Đại đã bị tung ra ngoài một trượng rồi.

Không bỏ lỡ cơ hội, lão ma đầu lẹ như chớp phóng đến ngưỡng cửa, vận toàn lực vào hữu chưởng, phất mạnh về phía Thượng Chí.

Chàng vẫn bình thản, nào hay cái chết cận kề bên mình. Trong lúc chưởng phong của lão ma đầu áp tới, lão đinh ninh sẽ kết liễu được mạng Thượng Chí, thì kình lực của lão đã bị một luồng quái phong vô danh quắn tít chận lại.

Bùng! Tiếng chưởng phong chạm nhau chí chát, làm căn nhà vách đất rung chuyển cơ hồ như muốn ngã ập xuống, mấy lớp tranh bị dư lực thổi tung tơi tả. Côn Thế Ma Vương bị chấn động lùi lại một bước đưa mắt hau háu nhìn về phía Thượng Chí với bao ý nghĩ kinh dị.

Mộ Dung Đại chận vừa chạm đất, liền nghiến răng phóng tới án trước mặt Côn Thế Ma Vương, để bảo vệ Thượng Chí.

https://thuviensach.vn

Lão ma đầu đay nghiến:

- Tránh ra!

Mộ Dung Đại trừng mắt quát lớn:

- Không được!

- Lão phu không có ý hại mi, tốt nhất hãy lui ra! Kẻo lão phu đổi ý thì hối hận không kịp đấy.

- Cám ơn!

Côn Thế Ma Vương hực một tiếng lạnh lùng vung song chưởng đánh xéo vào vách đất.

Với công lực của lão ma đầu thì việc phá hủy căn nhà lá này nào phải khó gì, và nếu hủy được nhà nhất định tánh mạng Thượng Chí e khó bảo toàn. Vì thế Mộ Dung Đại đâu chịu đứng yên, nàng vung tay, ném một nắm Đoạt Hồn Trâm buộc Côn Thế Ma Vương phải thâu chưởng lại.

Lão ma đầu tức gần ói máu, mắt tóe lửa nhìn Mộ Dung Đại, lão vừa lách mình để tránh Đoạt Hồn Trâm liền vung song chưởng chụp xuống đầu Mộ Dung Đại, khí thế mãnh liệt vô cùng.

Mộ Dung Đại bị áp lực chưởng phong của lão ma đầu ép phải lùi chéo năm thước mới đứng vững.

Côn Thế Ma Vương chỉ mong có thế, lão vội thâu chưởng lại, bửa nhanh vào vách đất.

Mộ Dung Đại điếng người, quát lớn:

- Mi phải chết!

https://thuviensach.vn

Song chưởng quật mạnh tới đồng thời nàng nhún chân chận trước mặt Côn Thế Ma Vương. Công chiêu này Mộ Dung Đại đã dùng tất cả công lực của mình, nên tư thế rất lợi hại nhưng cũng rất liều lĩnh.

Côn Thế Ma Vương không dám xem thường, liền quay mình đưa hữu chưởng lên đỡ.

Bùng một tiếng chát chúa, cả hai đều lùi một bước lớn, nhìn nhau không chớp.

Côn Thế Ma Vương hậm hực, quát lớn:

- Tiểu nữ! Mi là truyền nhân của Đoạt Hồn Tiên Cô nên lão phu không muốn tranh hơn thua với mi! Hãy cút đi mau lên!

Mộ Dung Đại thét lanh lảnh:

- Côn Thế Ma Vương! Mi khỏi phải nói nhiều vô ích, ta cấm mi hại đến chàng ta đấy.

- Hừ! Việc gì đã muốn, lão phu phải làm cho kỳ được, hơn nữa đây là nhiệm vụ, không thể không làm được! Mi chớ đòi hỏi quá đáng.

- Nếu thế trừ khi ta chết đi, mi mới toại nguyện được!

- Đã vậy, lão phu phải cho toàn sứ mệnh!

Dứt lời lão liền phóng nhanh tới, vung song chưởng bủa liền ba chiêu phân thành mười tám chưởng thế. Bóng chưởng quyện vào nhau, dồn dập chụp tới như sóng vỗ bờ.

Mộ Dung Đại vận toàn lực phát thế chống lại, nhưng chỉ đỡ được vài chưởng đầu thì lúng túng, nàng dần dần lùi lại đến hơn cả trượng.

https://thuviensach.vn

Côn Thế Ma Vương mỉm cười nham hiểm, liền xoay người lại, giật mạnh một chưởng vào vách đất.

Mộ Dung Đại không còn làm gì kịp, nàng quát lớn:

- Ta liều mạng với mi!

Tiếng nói chưa dứt, song chưởng đã tung ra, Đoạt Hồn Trâm biến thành một màu vàng dày đặc, bao trùm cả một vùng rộng trên năm trượng.

Côn Thế Ma Vương tức giận vô cùng, nhưng không dám xem thường, đôi tay lão phất liên hồi, vẹt màn ám khí sang, rồi phóng mình bay tới như con đại bàng triển cánh, thân pháp lão còn chới với trên không trung đã vung tả chưởng bủa xuống, khí thế dũng mãnh vô cùng.

Mộ Dung Đại kinh hoàng trước tài nghệ của đối phương, liền lùi lại năm bước vận toàn lực vung song chưởng chống đỡ.

Cùng lúc ấy Côn Thế Ma Vương liền quật hữu chưởng xuống nhanh như chớp giật.

Một tiếng ực vang lên đau đớn, thân hình Mộ Dung Đại lảo đảo suýt ngã, nàng hả miệng phun một búng máu, làm ướt cả vạt áo trước ngực.

Khi ấy Côn Thế Ma Vương vừa chấm đất, liền vung tay đánh mạnh thêm một chưởng nữa...

Bùng! Thân hình Mộ Dung Đại như chiếc phao trước gió lắc lư muốn ngã, lảo đảo lùi lại mấy bước, máu phun ra xối xả. Trong đôi mắt nàng lóe lên những tia sáng nguyện độc, sát cơ, khiến một đời chém giết như Côn Thế Ma Vương mà cũng phải rùng mình.

Lão ma đầu cười hì hì, xuống giọng:

- Thôi nhé! Tiểu tử sao lại liều mạng thế?

https://thuviensach.vn

Mộ Dung Đại cắn chặt răng, nói:

- Ta đã yêu chàng. Mi biết không? Yêu!

Đột nhiên Côn Thế Ma Vương dường như bị một động lực vô hình thúc đẩy, lão trở nên hiền hòa, gương mặt trầm xuống có vẻ tư lự lão lảm nhảm:

- Yêu! Phải! Yêu...

Mộ Dung Đại không tránh khỏi ngạc nhiên trước điệu bộ thẩn thờ của lão ma đầu.

Nàng sững sờ nhìn lão với bao ý nghĩ quay cuồng.

- Không lý con người ngót trăm tuổi này mà cũng còn yêu sao? Dĩ vãng của lão với sư phụ Đoạt Hồn Tiên Cô ta, có nhiều điểm đáng ngờ lắm! Hay ân sư và lão ma này đã trải qua một mối tình dang dở, trái ngang chăng?

Đột nhiên Côn Thế Ma Vương giậm chân thình thịch, nói:

- Được! Vì mi ta tha nó toàn mạng phen này, nhưng lần sau thì không có đặc ân thế nữa nhé!

Mộ Dung Đại mừng rỡ ra mặt, nàng nghĩ thầm:

- Nếu không bị thương trầm trọng, thì sợ rằng Côn Thế Ma Vương chẳng phải là đối thủ của chàng.

Lòng lo sợ của nàng vì thế giảm dần, quên cả đau đớn vì thương thế trong người.

Mộ Dung Đại vội hỏi:

- Có thực thế không?

- Mi coi lão phu là hạng người nào mà hỏi thế?

https://thuviensach.vn

- Được, nếu vậy xin tiền bối gọi gấp bọn cao thủ Thiền Tề trở lại đi!

- Khỏi cần!

- Hã! Tại sao thế?

- Trong nhà này hiện có một cao thủ trấn giữ, công lực rất cao thì còn sợ gì bọn oắt con kia nữa! ...

Mộ Dung Đại đã thầm công nhận, nhưng lòng tự nghĩ:

- Cao thủ ẩn trong nhà này là ai nhỉ? Nếu không có hắn ra tay bảo vệ thì tính mạng Thượng Chí chắt phải kết liễu dưới chưởng lực của lão ma này khi nãy rồi. May thật!

Mộ Dung Đại đưa tay chùi lẹ vết máu trên miệng, rồi nói:

- Tiểu nữ xin hỏi tiền bối một câu. Tại sao người lại bảo vì vãn bối mà tha mạng sống cho y?

Gương mặt đanh ác của lão ma đầu đột nhiên trầm xuống, lão cất giọng buồn buồn:

- Khi nàng sống ta đã mang lỗi, nay nàng chết đi ta không thể làm buồn lòng nàng nữa!

Mộ Dung Đại trố mắt, hỏi:

- Nàng? nàng là ai thế?

- Là sư phụ mi, là Đoạt Hồn Tiên Cô!

- Lão tiền bối và tiên sư là...

- Người đã chết rồi! Tất cả đã theo thời gian cuốn mất, còn nhắc lại vô ích!

https://thuviensach.vn

Rồi lão nhìn Mộ Dung Đại dịu giọng:

- Tuy nhiên mỗi khi nhớ lại ta tưởng như việc ấy mới xảy ra trước mắt. Và thời gian chỉ có thể làm cho vầng trán nhăn nheo, nhưng khối óc bên trong vẫn linh mẫn như ngày nào. Như thế không thể bảo thời gian đã lôi cuốn tất cả được!

Lộ vẻ đau khổ, Côn Thế Ma Vương cau mày nói:

- Mi chất định buộc lão phu phải ôn lại nỗi thống khổ của dĩ vãng xa xưa ấy sao?

- Không, nếu lão tiền bối chẳng muốn thì thôi, vãn bối nào dám ép.

Một lão đại ma đầu giết người vang tiếng trong giang hồ, suốt mấy chục năm, giờ đây đã mất hẳn và biến thành một con người đầy tình cảm. Lão cất giọng trầm buồn:

- Sáu mươi năm! Thời gian qua chóng thực!

Ngày ấy, ta vì muốn chiếm trọn lòng yêu của sư phụ mi, tức là Đoạt Hồn Tiên Cô, nên đã lên Nhật Quang Phong thuộc dãy Thái Sơn để đại náo hội quần hùng. Trong hai chiêu ta đã đánh gục tên "Thiên hạ đệ nhất cao thủ" rồi ta tiện tay làm cỏ trên trăm người.

Cuối cùng sư phụ mi đã chịu ưng thuận lấy ta. Nhưng sau này... sau này...

Giọng lão nghẹn ngào không còn phát thành tiếng nữa.

Mộ Dung Đại kinh dị, hỏi gấp:

- Sau này sao?

- Ta lại mất nàng!

https://thuviensach.vn

- Ồ! Tại sao lạ thế?

Côn Thế Ma Vương thở dài não nuột nói tiếp:

- Sau đó ta lại yêu đắm đuối một cô gái khác ả làm cho ta mê muội cả tâm thần, không còn nghĩ gì khác nữa. Qua một thời gian ta khám phá ra được mục đích của ả chỉ muốn cướp lấy võ công của ta thôi. Tức quá, ta liền xuống tay giết ả không chút thương tình. Nhưng đã muộn! Sư phụ mi từ đấy quyết trốn mặt ta...

Mộ Dung Đại xen vào trách móc:

- Tiền bối thật quá bạc bẽo với tiên sư!

- Phải! Nhưng ta đã hối hận nhiều, thế là từ ấy ta không còn xuất hiện giang hồ nữa, ta hy vọng một ngày nào đó sư phụ mi thấu được lòng hối hận của ta mà quay về.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, một năm, hai năm, rồi đến mười năm, và cho mãi đến bây giờ, tóc ta đã bạc, da đã chùng! Nàng đã chết rồi! ... Ta chờ mong từ miệng nàng thốt lên một câu, tha thứ nhưng chẳng được nào! Ta biết trên đời này nàng chỉ yêu mỏi mình ta thôi. Nàng sẽ ẩn cư sống với chuỗi ngày cô lẽ.

Ta đã hối hận nhiều, nhưng nàng cương quyết từ bỏ ta, không chịu trở về. Giờ đây nàng đã chết...

Hai giọt lệ long lanh ứa đọng vành mi, rồi ngập ngừng lăn dài xuống gò má nhăn nheo của lão ma đầu.

Mộ Dung Đại xúc động vô cùng, nàng không ngờ lão mà đầu lại có một dĩ vãng quá đau lòng như thế!

Nàng nghiêng mình cung kính, nói:

https://thuviensach.vn

- Lòng lão tiền bối son sắt như vậy chắc dưới tuyền đài tiên sư cũng đã an ủi phần nào rồi.

Lão cất giọng hiền hòa:

- Con tên gì?

- Thưa là Mộ Dung Đại!

- Ừ! Mộ Dung Đại con! Sư phụ con hiện chôn ở đâu?

- Quát Thương Sơn Bạch Vân Hiệp!

- Quát Thương Sơn Bạch Vân Hiệp à?

- Thưa đúng thế!

Mặt trầm xuống lộ vẻ tư lự. Lát sau lão cất giọng:

- Con không phản đối về việc sau này ta sẽ cùng sư phụ con chung một nắm mộ chứ?

Mộ Dung Đại có vẽ xúc động gật đầu.

- Nếu thế lão phu phải đi thôi!

Mộ Dung Đại vội nói:

- Xin dừng bước! Vãn bối có điều muốn hỏi.

- Còn gì nữa phải hỏi?

- Vãn bối muốn biết nguyên nhân lão tiền bối xuất hiện giang hồ!

Côn Thế Ma Vương đáp giọng kích động:

https://thuviensach.vn

- Vì tiểu đồ bị nhốt trong Quỉ Bảo...

- Lệnh đồ có phải là...

- Âm Dương Song Sát!

- Ồ!

- Hai đứa nó là cặp vợ chồng, mười tám năm trước Dương Sát Cao Sĩ Kỳ mất tích một cách bất ngờ. Gần đây vợ nó là Âm Sát Mạc Tú Anh được tin chồng nó bị Quỉ Bảo Chủ Nhân bắt giữ, nên cầu lão phu xuống cứu.

Mặt thoáng biến sắc, Mộ Dung Đại hỏi gấp:

- Bị nhốt trong Quỉ Bảo thực sao?

- Phải! Lão phu liền dắt nó xông vào Bảo...

- Ồ! Theo lời truyền thì võ công của Quỉ Bảo Chủ Nhân là thiên hạ vô địch, không biết thực không?

- Sự tổ chức trong Bảo quả thật ghê gớm vô cùng, lão phu suýt sập bẫy, còn tiểu đồ Mạc Tú Anh thì bị bắt giữ trong Quỉ Bảo, tình trạng của lão phu chẳng khác nào ghe lật trong ống cống...

- Bây giờ lão tiền bối tính sao?

- San bằng Quỉ Bảo.

- Ồ! ... Còn lão tiền bối tại sao lại nhận chức hộ pháp của Thiên Tề Giáo.

- Ta cần nhờ vào thế lực của người khác.

- Người ấy là ai thế?

https://thuviensach.vn

- Con khỏi phải hỏi nhiều.

Mộ Dung Đại cười, nói:

- Vãn bối chỉ muốn thỏa lòng hiếu kỳ!

Lưỡng lự một lát, lão liền đáp:

- Hoàng Vũ Nhất Quái!

Mộ Dung Đại giật nẩy người! Hoàng Vũ Nhất Quái và Côn Thế Ma Vương là hai nhân vật đã từng chọc trời khuấy nước mấy chục năm về trước, suýt tí nữa cơ cấu của võ lâm đã sụp vì tay họ. Nàng bất đồ hỏi:

- Hoàng Vũ Nhất Quái còn sống à?

- Phải, Hoàng Vũ Nhất Quái, năm xưa có nói sẽ là bá chủ thiên hạ, nhưng sau bị Quỉ Bảo Chủ Nhân Âu Dương Minh đánh trọng thương, phải tàn phế suốt đời, chí nguyện đó đành đặt vào tay truyền nhân của lão ta là Dư Bỉnh Nam.

- Dư Bỉnh Nam, Thiên Tề Giáo Chủ!

- Không sai tý nào!

- Nói vậy giữa Thiên Tề Giáo và Quỉ Bảo có mối thù không đội chung trời?

- Phải!

- Lão tiền bối cũng vì thế mà hạ mình làm hộ pháp của giáo hội ấy à!

Côn Thế Ma Vương buồn rầu nói:

- Có thể như vậy, vì chí nguyện của họ đi cùng đường với lão phu là đập Quỉ Bảo thành bình địa! ...

https://thuviensach.vn

Đột nhiên khi ấy, một giọng nói lạnh như băng tuyết:

- Dựa hơi kẻ khác để đoạt lợi! Côn Thế Ma Vương đã vắng bóng một thời, cũng nhỡ thế thôi sao?

Côn Thế Ma Vương giật mình đánh thót một cái! Bị người ta đến sát mình mà chẳng hay biết gì cả... Với công lực ấy thực đáng ngại cho lão vô cùng.

Mộ Dung Đại vừa ngạc nhiên vừa vui sướng ra mặt, nàng reo lên:

- Đệ đệ!

Phải, người vừa phát ra câu nói băng giá kia chính là Hoàng Thượng Chí.

Côn Thế Ma Vương sững sờ như pho tượng đá. Một lát sau lão mới cất tiếng cười quái dị, nói:

- Tiểu tử! Lão phu đáng lẽ ra sẽ tha mi...

Mộ Dung Đại cướp lời:

- Lão tiền bối! Lời hứa của người như đinh đóng vào cột kia mà! Thôi bây giờ tiền bối có thể dời gót được rồi!

Thượng Chí cười nhạt, nói:

- Côn Thế Ma Vương! Tại hạ vì còn mang ơn của ngươi lần trước đã ra tay giúp, nên hôm nay quyết không xuống tay với ngươi đâu! Thôi hãy đi đi!

Lão ma đầu giận run, trợn mắt, nói:

https://thuviensach.vn

- Tiểu tử chớ quá ngông cuồng! Lần trước hành động của lão phu, chỉ có ý đáp lại công ơn của mi đối với môn đồ Mạc Tú Anh mà thôi! Việc đó kể như huề, khỏi cần nhắc lại.

Mộ Dung Đại lo sợ hai người choảng nhau, liền phóng tới án trước mặt Thượng Chí, rồi nói:

- Xin mời lão tiền bối dời gót!

Côn Thế Ma Vương xạ mắt nhìn Thượng Chí một lần nữa, rồi âm thầm quay lại chu miệng huýt lên một cái.

Thượng Chí cười lạnh lùng, nói:

- Có phải các hạ đang gọi bọn đồng đạo đấy chăng?

Côn Thế Ma Vương quay lại, nói:

- Ừ! ... Mi hỏi làm gì?

- Khỏi cần tốn sức, chúng nó bây giờ hết biết bẩm, dạ rồi! Tại hạ đã mạn phép người đưa chúng đi chu du tiên cảnh đấy!

Lão ma đầu nghiến răngtrèo trẹo, nói:

- Mi đã hạ thủ chúng nó rồi sao?

- Phải! Tại hạ đã đưa họ đi chầu Diêm Vương rồi!

- Được! Tiểu tử, lần sau gặp ta, mi nhớ giữ lấy bản thân đấy nhé!

Thượng Chí cười, nói:

- Cám ơn lời vàng ngọc của ngươi! Tại hạ sẽ y lời, để có đủ điều kiện nhặt xác lão tiền bối.

https://thuviensach.vn

Lão ma đầu tức gần hộc máu, nhưng đành nuốt hận, giậm chân phóng mình lướt trong đêm tối. Chẳng mấy chốc thân hình vạm vỡ của lão ma đầu đã lẩn khuất trong màn đêm dày kịt.

Lúc bấy giờ Thượng Chí mới quay sang Mộ Dung Đại, nói:

- Tỷ tỷ! Ơn đức của chị Thượng Chí này khó quên được!

Mộ Dung Đại cười âu yếm:

- Hiền đệ chớ nói thế! Thấy em bình yên chị đủ sung sướng lắm rồi!

Thượng Chí cảm động vô cùng, chàng ân cần hỏi:

- Chị bị thương nặng hay nhẹ?

- Ồ! Không hề gì, thương thế nhẹ thôi! À! Còn người kia...

- Hả! Chị nói sao?

- Người đã ở trong nhà với em đâu rồi?

- Ủa! Người nào! Ai vậy?

Mộ Dung Đại trố mắt nhìn Thượng Chí, nói:

- Chị nào biết được, nếu không có người ấy bảo vệ cho em, chắc chị phải ôm hận về sự an nguy của em rồi.

Thượng Chí kinh ngạc vô cùng, chẳng biết kẻ nào đã âm thầm bảo vệ chàng, chàng nhớ lại khi vừa chữa xong thương thế, mắt mới mở ra đã thấy bốn thây người nằm chồng trước cửa rồi, chàng cứ ngỡ rằng đó là số người đã bị Mộ Dung Đại hạ thủ. Sau đó chàng phóng lẹ ra khỏi nhà, vừa lúc phát giác được mấy bóng đen ẩn trong lùm cây, tức giận tràn hông, chàng liền

https://thuviensach.vn

dùng đến thủ pháp tuyệt cao hạ sát cả bốn người mà không gây một tiếng động nhỏ nào cả. Xong xuôi, chàng mới đến đây.

Giờ lại bị Mộ Dung Đại hỏi một câu khiến chàng vừa ngạc nhiên vừa kinh sợ.

Chưa biết được con người bí mật kia là ai, và đã hành động với dụng ý nào khác chăng?

Gương mặt chàng trầm lặng, tư lự. Một lát sau chàng mới nói:

- Tỷ tỷ. Hắn có thể là người đã ném giấy khi trước chăng?

- Có thể lắm!

- Sao nàng lại ra đi âm thầm như thế?

- Việc ấy ngoài sự tưởng tượng của chị.

Thượng Chí cắn môi im lặng, rồi lắc đầu than:

- Hoàng Thượng Chí này đã thiếu nợ nhiều người quá! Biết làm sao mà đền đáp cho chu toàn đây!

Mộ Dung Đại tha thiết:

- Đệ đệ! Chị mong câu nói của em không bao gồm lẫn chị vào trong ấy. Chị chẳng thích như họ đâu!

Thượng Chí ngớ ngẩn hỏi:

- Tại sao vậy?

Mộ Dung Đại nóng bừng cả người! Nàng ấp úng:

- Không... không tại sao cả...

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 82

Viếng Hoàng Gia Trang

Chị! Chị đã vì em mà không kể đến sanh tử ơn ấy dẫu đến chết em vẫn không bao giờ quên được.

Mộ Dung Đại trìu mến nói:

- Em! Em đã nhớ lấy điều ấy thì cũng đủ làm cho chị thỏa mãn rồi, khỏi cần ân nghĩa.

- Điều gì vậy? Xin chị cho biết.

- Một điều là chị yêu em.

Hoàng Thượng Chí giật mình, nhớ lại hôm trước chàng đã không cầm được lòng ôm bà ta vào lòng, nếu không có Dư Bỉnh Nam đến thì chàng đã làm điều bậy, chàng thầm nghĩ:

- Nếu ta ở lại đây chắc không cầm lòng được trước cặp mắt quyến rũ của bà ta. Ta sẽ lỗi đạo với Đông Phương Huệ và Ngô Tiểu My. Hơn nữa không làm sao thi hành được công việc mà Thất Hồn Nhân đã giao phó.

Bao nhiêu ý nghĩ ấy quay cuồng trong đầu óc chàng. Tiếp đó một thâm thù lại chờn vờn trước mắt. Bất giác làm cho chàng thốt lên một tiếng:

"Không".

https://thuviensach.vn

Mộ Dung Đại mặt buồn rười rượi hỏi:

- Tại sao vậy?

Hoàng Thượng Chí không đáp nói lảng sang chuyện khác:

- Chị! Trời đã sáng rồi.

Mộ Dung Đại từ từ ngẩng đầu lên, quay về hướng đông, chậm chạp nói:

- Phải! Nhưng em định làm gì?

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng nói:

- Chúng ta đi thôi.

- Đi à?

- Phải?

- Nhưng còn những tử thi trong nhà?

- Tôi đã dọn dẹp xong.

Mộ Dung Đại đưa mắt chăm chăm nhìn vào mặt Hoàng Thượng Chí trìu mến hỏi:

- Đi liền bây giờ?

Trong tiếng nói hàm chứa van nài, đôi mắt đầy quyến rũ, làm cho Hoàng Thượng Chí phải quay mặt hướng khác. Một lúc lâu chàng mới nói ra lời:

- Phải!

- Nhưng em định đi đâu?

https://thuviensach.vn

- Đến tìm Quỉ Bảo Chủ Nhân.

Mộ Dung Đại đôi mắt phượng xoe tròn hỏi:

- Đến Quỉ Bảo?

- Phải! Nhưng tại sao chị ngạc nhiên?

Mộ Dung Đại không đáp, hỏi vội:

- Đến đó để làm gì?

- Báo thù!

Bà hoảng hốt một lần nữa, hỏi:

- Em và Quỉ Bảo Chủ Nhân có thù với nhau?

- Phải! Một mối thù bất cộng đáy thiên.

Mộ Dung Đại chậm rãi nói:

- Côn Thế Ma Vương cùng Âm Sát Mạc Tú Anh vào Quỉ Bảo cứu Cao Sĩ Kỳ. Tuy họ là những cao thủ võ lâm. Nhưng rốt cuộc Mạc Tú Anh cũng bị nhốt trong đó. Chỉ có Côn Thế Ma Vương thoát được nhưng phải mất một số công lực khá nhiều.

Hoàng Thượng Chí hừ một tiếng, nói:

- Tôi là Hoàng Thượng Chí mỗi khi quyết định điều gì thì dầu trước mặt ngàn binh vạn tướng, hoặc gươm đao kề cổ cũng không sờn lòng. Xin chị đừng cản trở công việc làm của tôi.

- Em đừng nghi oan cho chị! Chị muốn trước khi bước chân vào chỗ nguy hiểm em phải thận trọng.

https://thuviensach.vn

- Cảm ơn chị đã có lòng lo lắng đến tôi. Nhưng theo tôi nghĩ thì không có gì đáng lo lắm.

Chẳng biết Mộ Dung Đại nghĩ gì mà ấp úng mãi một lúc lâu mới thốt ra mấy tiếng:

- Nếu cần chị giúp em một tay trông việc báo thù này.

Hoàng Thượng Chí cảm động nói:

- Không thể được.

- Tại sao không được?

- Tôi không muốn nhờ ai báo thù này. Chỉ muốn tự tay mình báo thù mà thôi.

- Em không cần chị giúp, nhưng chị muốn theo em để được gần gũi...

Mộ Dung Đại đã đến lúc quá si tình không còn biết e thẹn nữa, làm cho Hoàng Thượng Chí không muốn nhìn vào mặt bà ta. Chàng quay mặt gằn từng tiếng:

- Không thể được!

Mộ Dung Đại mặt buồn rười rượi, nói trong hơi thở:

- Em! Tại sao em lại cự tuyệt?

Câu nói chứa đầy tình cảm, làm cho tim Hoàng Thượng Chí đập mạnh, muốn nhảy vọt ra khỏi lồng ngực. Chàng cảm thấy như có vật gì chận ở cổ nghẹn ngào cúi mặt làm thinh.

Mộ Dung Đại biết không thể nào chiếm được lòng Hoàng Thượng Chí, thở dài tỏ vẻ thất vọng nói:

https://thuviensach.vn

- Em! Em nói với chị là em đã có vị hôn thê. Còn chị tuổi đã cao. Vậy em có thể kêu chị bằng tỷ tỷ được không?

Hoàng Thượng Chí biết không đủ can đảm từ chối nữa, chậm rãi nói:

- Tỷ tỷ! Xin tỷ tỷ tha thứ cho tôi. Giờ đây tôi phải đi báo thù, không ở lại hầu chuyện với chị được.

Mặt buồn rười rượi, bà ta nói:

- Em có thể cho chị biết hôm nào chúng ta gặp lại?

- Điều này rất khó. Nếu tôi còn sống, thì tôi chắc cũng có ngày còn gặp.

- Như vậy chị đã thỏa mãn rồi. Vậy em hãy đi đi kẻo trễ.

- Tỷ tỷ...

Chàng muốn nói điều gì, nhưng chẳng biết nghĩ sao lại thôi, chỉ cúi đầu bái biệt rồi quay mình chạy như tên bắn.

Vừa chạy được vài bước, đàng sau một tiếng thở dài vọng đến. Đó là tiếng thở dài của Mộ Dung Đại.

Không muốn nghe những lời quyến rũ và cố đánh tan mọi ý nghĩ về bà ta, Hoàng Thượng Chí cố sức chạy thật nhanh không kể đến gai gốc hoặc hầm hồ gì cả.

Bỗng chàng nhớ đến lúc chàng đang nói chuyện với Mộ Dung Đại, thì có người liệng giấy vào cảnh cáo chàng nên chàng lấy mảnh giấy ấy ra xem và thầm nghĩ:

- Nét chữ này là của một người đàn bà. Nhưng lúc ấy ta bị thương nằm dưới đất không thấy đã đành. Còn Mộ Dung Đại đứng đấy tại sao không phát giác được người ấy.

https://thuviensach.vn

Nếu người ấy không phải là kẻ vô hình, tại sao lại hành động được như thế.

Chàng nghĩ đi nghĩ lại, rốt cuộc không tìm ra gì cả. Bất giác chàng phát ra một tiếng cười, rồi tiếp tục cuộc hành trình.

Trời lúc này đã sáng rõ, nhưng không thấy mặt trời, vì mây đen phủ kín.

Chạy một lúc lâu nữa, Hoàng Thượng Chí mới dừng chân quay đầu lại. Bấy giờ chàng đã đi xa trên hai trăm dặm.

Bỗng một luồng gió thổi đến lạnh thấu xương. Tiếp đến những tiếng sấm sét nổ vang và mây đen từ bốn phía kéo đến phủ kín cả vòm trời.

Hoàng Thượng Chí lẩm bẩm:

- Trời đã sắp đổ mưa, ta phải về đâu?

Chàng đưa mắt nhìn bốn phía, nhưng không thấy làng mạc, hoặc một ngôi cổ miếu nào cả. Chàng tiếp tục đi như bay trời mịt mù, từng cơn gió lốc ào ào thổi đến.

Mưa bắt đầu rơi nặng hột.

Giọt mưa tạt như nước đổ ào đến.

Hoàng Thượng Chí chạy giữa trận mưa, quần áo ướt đẫm.

Mưa càng lúc càng to, gió tạt vào mặt làm cho chàng không còn thấy đường đi nữa.

Bỗng cảm thấy dưới chân đạp nhoi như chạm vật gì, dừng lại đưa tay lao nước trên mặt, trố mắt nhìn xuống thì thấy một gò má, xương người trắng xóa chàng đờ người ra một lúc lâu mới lẩm bẩm:

https://thuviensach.vn

- Mấy năm về trước cũng vào một đêm mưa to gió lớn, ta cõng sư thúc Độc Long Thủ Trương Thông đang bị thương trầm trọng chạy qua gò mả này, tìm đến Hoàng Gia Trang rồi tiếp đến sư thúc ta chết.

Bao nhiêu thảm cảnh ấy, hiện ra trước mặt làm cho chàng xúc động, hai hàng nước mắt trào ra trộn lẫn với nước mưa chảy xuống hai gò má, chàng đứng đờ người ra như một pho tượng gỗ.

Bốn bề lặng lẽ hoang vu!

Bỗng chàng hét lên một tiếng chát chúa tung mình chạy đi như tên bắn.

Vào lúc hoàng hôn, mưa tạnh, trời quang đãng, thì chàng đã đến phế trang.

Đây là nơi chôn nhau cắt rúng của chàng.

Rào giậu xiêu vẹo, cỏ mọc đến bụng! Cảnh vật quá thế lương! Tiếng côn trùng kêu rỉ rả hòa lẫn tiếng chim lạc đàn gọi bạn, càng làm cho phế trang hoang lạnh.

Hai dòng lệ tự nhiên trào ra. Chàng không buồn lau nước mắt, lủi thủi vạch cỏ đi vào cổng.

Đây đó rải rác vài bộ xương mục nằm lẫn trong đám cỏ. Chàng xúc động hai chân nặng trĩu, bước đi loạng choạng như muốn ngã.

Đó là những thân nhân của chàng đã bị người ta giết chết bỏ thây lâu ngày thịt rã chỉ còn có bộ xương tàn.

Chàng bước vào cửa, rón rén vào hậu đường.

Nhưng cây cột mối ăn chỉ còn vỏ ngoài. Mái sụp, tường xiêu. Những chiếc cửa sổ mục nát, chỉ còn để lại những lỗ trống đen ngòm. Nền nhà cỏ

https://thuviensach.vn

mọc đầy, xung quanh bức tường nhện giăng đầy đặc bàn thờ, chim chóc làm tổ. Thật là cảnh đìu hiu.

Trong cảnh hoang vắng lạnh lùng, bỗng nghe phòng bên cạnh có tiếng khóc bi ai nổi lên, làm cho chàng giật mình đánh thót một cái:

- Chẳng lẽ những hồn oan hiện về than khóc?

Trừ Hoàng Thượng Chí và mẹ chàng là Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh đi tái giá, thì tất cả gia đình và thân quyến chàng đều bị chết oan, không còn một người nào. Như thế ai lại dám đến đây khóc cho những hồn oan bạc mệnh này?

Tiếng khóc mỗi lúc một to và thê thảm hơn. Tiếng khóc của đàn bà!

Hoàng Thượng Chí không nhịn được tánh tò mò vội vã đi đến phòng đó.

Chàng vừa bước chân đến cửa, thì tiếng khóc bỗng im bặt, làm cho chàng lạnh cả người.

Là hồn oan chăng.

Chàng bậm môi bước vào trong quan sát.

Đôi mắt chàng vừa chạm phải hai bộ xương khô nằm bên nhau, bỗng chàng hét lên một tiếng, không còn sợ sệt gì nữa, chàng đến quì kế hai bộ xương khóc sướt mướt.

Đó là bộ xương của Phụ thân và sư thúc chàng.

Khóc một lúc lâu, tiếng khóc đã tắt lần! Và không còn nghe tiếng khóc của chàng nữa.

Bốn bề trở lại chìm trong lặng lẽ! Qua một lúc, chàng ngẩng đầu lên! Trước mặt chàng hình như có một bóng người thoáng qua. Chàng giật mình

https://thuviensach.vn

nói trong hơi thở:

- Ai đó? Người hay ma!

Một giọng nói hiền hậu đáp lại:

- Con! Ta đây mà!

Tiếng nói chưa dứt, một người đàn bà bịt mặt từ từ hiện đến trước mặt Hoàng Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí rú lên một tiếng ngạc nhiên hỏi:

- Tiền bối! Tiền bối!

Người đàn bà này chính là Thất Hồn Nhân, người đã từng giúp Hoàng Thượng Chí trong nguy biến.

Thất Hồn Nhân cất giọng đau khổ nói:

- Con! Tại sao con đến đây vào lúc này?

Hoàng Thượng Chí không đáp, hỏi lại:

- Tiếng khóc lúc nãy có phải của tiền bối phát ra không?

- Phải.

- Tiền bối vào nơi hoang phế này để làm gì?

- Không thể giải thích được. Nhưng đại khái là ta đến đây để tưởng niệm những người bạc số!

Hoàng Thượng Chí lòng rối như tơ vò mắt chăm chăm nhìn vào Thất Hồn Nhân hỏi:

https://thuviensach.vn

- Tiền bối cùng Hoàng Gia Trang này có liên hệ gì sao?

- Đừng hỏi dong dài, ngày sau ngươi sẽ rõ.

Hoàng Thượng Chí nhìn hai bộ xương nghẹn ngào hỏi Thất Hồn Nhân:

- Tiền bối có biết hai bộ xương này của ai không?

- Ta chỉ biết di cốt của sư thúc con là Độc Long Thủ Trương Thông thôi.

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên, trố mắt nhìn thẳng vào mặt Thất Hồn Nhân một lúc lâu, thầm nghĩ:

- Trước đây bà có nhiều hành động tỏ ra bà hiểu rõ thân thế của sư thúc ta. Hôm nay bà lại đến đây hành động như vậy, thế mà ta đã hết lòng cầu khẩn bà kể lại lai lịch của sư thúc ra bà lại từ chối. Thật khó hiểu!

Hoàng Thượng Chí biết dù có hỏi cách nào bà ta cũng không nói. Nhưng chàng cũng không thể nín được, nên bước tới hai bước hỏi:

- Vãn bối thật không sao hiểu được hành động của tiền bối.

- Con! Việc này ta không thể nào nói được.

Nhưng ta tin chắc công việc ấy sẽ cởi mở không lâu! Con đừng hỏi nữa.

- Vãn bối trong lòng thắc mắc đã mấy năm nay. Nếu không phải là điều quan trọng. Xin tiền bối giải thích cho.

- Ta chỉ có thể nói ra được những gì đáng nói.

- Tại sao sư thúc vãn bối tự vận, mà lúc sắp chết cấm vãn bối không được báo thù.

Thất Hồn Nhân buồn bã nói:

https://thuviensach.vn

- Sư thúc của con hành động rất đúng, nhưng...

- Nhưng sao? Xin tiền bối nói tiếp.

- Vì ông chết một cách thảm thương, oan ức.

- Tại sao lại phải chịu chết oan ức?

- Nếu nói cho con biết thì vong hồn của sư thúc con sẽ không được thỏa mãn.

- Tại sao vậy? Mong tiền bối vì vãn bối mà nói rõ nguyên do.

Thất Hồn Nhân lòng cảm động, không nỡ từ chối, nên nói một cách mơ hồ:

- Con! Thực ra cái chết của sư thúc con là bị mắc mưu kẻ địch. Nhưng cũng là nghiêm luật sư môn.

Hoàng Thượng Chí không hiểu gì cả, trố mắt chăm chăm nhìn Thất Hôn Nhân, nói:

- Nhưng sư thúc vãn bối thuộc môn phái nào? Ở đâu?

- Như thế ta đã quá lời rồi. Điều này về sau con sẽ rõ, đừng hỏi nữa.

- Nhưng tại sao lúc chết lại không cho chôn cất thi hài và cấm không cho báo thù.

- Nếu con bằng lòng hứa với ta đừng hỏi nữa thì ta có thể nói cho con nghe điều này?

- Được! Vãn bối xin nghe lời dạy của tiền bối.

- Theo ta đoán thì lúc sinh tiền sư thúc con mới biết là mình làm điều quấy và đâm ra hối hận.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí quá nóng lòng, quên mất lời hứa ban nãy nên hỏi:

- Sư thúc vãn bối làm điều gì sai mà ân hận không kịp?

Thất Hồn Nhân tím mặt nạt:

- Người quên lời hứa rồi sao?

Hoàng Thượng Chí thấy bà ta tức giận, và cố giấu không muốn nói ra, nên chàng nín lặng, đứng trân trân nho con gà gỗ. Chàng trách:

- Lúc đó tiền bối đã biết hết mọi việc sao không ngăn cản, để xảy ra cớ sự như vầy.

Thất Hồn Nhân mặt buồn rười rượi, nói:

- Ta đâu có ngờ sự việc xảy ra như vậy. Nếu ta biết trước thì sư thúc con đâu đến đỗi phải chết oan.

Hoàng Thượng Chí mặt tái nhợt, đầu óc quay cuồng. Những thảm cảnh của gia đình lại chập chờn trước mắt làm cho chàng đờ người ra, không còn hiểu biết phải trái vì cả.

Thất Hồn Nhân nói đến đây, chàng gật đầu đến đó, nhưng kỳ thật chàng không biết gì.

Bỗng Thất Hồn Nhân nói:

- Con! Sau khi báo được thâm thù rồi, con hãy trở về Hoàng Gia Trang sửa sang lại và chôn cất những bộ xương trắng kia cho tử tế.

Hoàng Thượng Chí rầu rĩ đáp:

- Phải! Vãn bối cũng có ý định ấy.

https://thuviensach.vn

- Con không nên ở lại đây lâu! Rời khỏi nơi này càng sớm càng hay! Ta có chuyện cần đi gấp con ở lại đi sau.

- Tiền bối đi ngay bây giờ sao?

- Phải! Nhưng ta còn việc này cần cho con biết.

- Xin tiền bối cứ nói.

- Về việc đính hôn của con và Ngô Tiểu My trên đỉnh Đại Hoan Sơn con cảm thấy thế nào? Con hãy nói thật cho ta biết.

Hoàng Thượng Chí nghe hỏi thầm nghĩ:

- Việc ta đã hứa lỡ rồi, bây giờ có nói gì cũng không được. Hơn nữa Ngô Tiểu My hết lòng yêu ta, tại sao ta lại thay lòng đổi dạ để cho nàng đau khổ.

Nghĩ như thế, chàng dõng dạc đáp:

- Việc đó không có gì đáng ngại cả, xin tiền bối đừng quan tâm đến làm chi. Ngô Tiểu My hết dạ yêu con lẽ nào con phụ bạc.

Thất Hồn Nhân nói thêm:

- Ngô Tiểu My là người rất tốt, ta khuyên con đừng thấy trăng quên đèn đấy.

Hoàng Thượng Chí nhoẻn miệng cười thầm:

- Xin tiền bối an lòng. Một lời vãn bối nói ra thì không bao giờ mất đi được.

Thất Hồn Nhân nhún vai bay vút ra ngoài nói vọng lại:

- Con! Hãy thận trọng nhé!

https://thuviensach.vn

Tiếng nói xa dần và bóng của Thất Hồn Nhân biến mất trong đêm tối.

Bỗng máu trong người Hoàng Thượng Chí chạy rần rần, mặt đỏ phừng phừng, đôi mắt lóe hào quang chứa đầy sát khí. Chàng từ từ bước đến bên hai bộ xương quỳ xuống khấn:

- Vong hồn của sư thúc và thân phụ còn lai vãng đâu đây, xin phù hộ cho con là Hoàng Thượng Chí tận tay rửa máu gia thù, rồi về đây sống mãi để được phụng thờ cha và chú.

Dứt lời, chàng bái lạy bộ xương tám lạy, rồi rời khỏi Hoàng Gia Trang, nhắm hướng Quỉ Bảo tiến đến.

Bỗng hình bóng Đông Phương Huệ lại chờn vờn trong đầu óc, chàng thầm nghĩ:

- Đông Phương Huệ đối với ta tình sâu nghĩa nặng, dầu vật đổi sao dời nàng cũng không thể nào xa ta được, thế thì ta làm sao nhẫn tâm giết cha nàng cho đành.

Tuy ý chí báo thù cứng như đá, nhưng chàng vẫn là con người có tâm hồn, không thể nào tránh khỏi đau khổ.

Chàng hy vọng Quỉ Bảo Chủ Nhân không phải là người thù đã giết gia đình chàng.

Nhưng bao nhiêu ý nghĩ ấy rất mong manh. Chàng lẩm bẩm:

- Ta không thể vì tình mà bỏ qua thù hận được. Nếu Đông Phương Huệ có trách ta bội bạc, thì khi trả thù xong ta sẽ chết để đền ơn tri ngộ.

Đột nhiên chàng nhớ đến Âu Dương Minh đời thứ nhất của Quỉ Bảo Chủ Nhân ẩn cư trong Tử Vong Cốc là một người thông minh có thể đoán

https://thuviensach.vn

biết được những việc chưa đến. Chàng muốn đến đó nhờ ông ta xem thử cuộc tình duyên cửa chàng như thế nào, rồi sẽ báo thù không muộn.

Trên đường đi, chàng nghĩ miên mang từ chuyện này đến chuyện khác, làm cho óc chàng quay cuồng không còn phân biệt điều gì phải trái nữa.

Vào giờ thìn ngày hôm ấy, chàng đã đến chỗ Quỉ Bảo Chủ Nhân ẩn cư.

Chàng dừng chân trước Tử Vong Cốc hít vào vài hơi lấy lại sức, rồi đưa mắt nhìn quanh.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 83

Huyết Thù Hay Sư Lão

Sống bủa rập rềnh vào chân động đá chứa đựng hãi hùng.

Tòa Quỉ Bảo đồ sộ cao chọc trời, dưới cảnh hoang lạnh như xưa.

Hoàng Thượng Chí đến Quỉ Bảo lần này khác hẳn với lần trước. Chàng đã luyện thành Khư Mê Thần Công và quyết tâm đòi lấy lại nợ máu.

Thượng Chí đảo mắt nhìn qua tảng đá bên bờ sông, tự nhiên lạnh toát cả người.

Đây là chỗ chàng và Đông Phương Huệ kết nghĩa kim lan, cũng có thể nói là chỗ hứa hẹn tình ái. Tảnh đá và cảnh vật chung quanh như xưa, nhưng giờ này tình người đã khác hẳn!

Chàng đứng nhìn sững sờ, tự hỏi:

- Đông Phương Huệ có phải là con của gia thù huyết hãy của mình không? Nhưng tại sao nàng biến cả cảm tình, để xây dựng tình yêu sống chết với mình quyết không thay đổi? Ôi! Tạo vật oái oăm! ...

Không! Giờ này ta phải rửa sạch huyết thù! Không thể nghĩ khác!

Thượng Chí phóng mình bay vút qua vách đá lẹ như sao băng?

https://thuviensach.vn

Chớp mắt, chàng đã tới trước cửa Quỉ Bảo. Trên khung cửa vòng bán nguyệt nhô ra một cái sọ người đỏ lòm, khiến Thượng Chí nhớ đến cái cảnh đầu rơi máu đổ, biến Hoàng Gia Trang hơn hai trăm bộ xương khô trắng hếu!

Máu hận thù trong người Thượng Chí cuồn cuộn xông lên, chí cương quyết rửa hận cho Hoàng Gia Trang giờ được bộc phát. Chàng nghiến răng, mặt đầy sát khí như muốn đập tan nát tòa Quỉ Bảo ra thành bình địa.

Thân hình Thượng Chí như một mũi tên rời ná, bay vút lên không, rồi rơi nhanh vào thành Quỉ Bảo.

Một hầm đá đen ngòm, không đoán được bề sâu, chỉ cảm thấy những mùi tanh như máu người tràn ngập đã lâu năm.

Thượng Chí rùng mình, vận công lực thủ thế, tiến mãi vào.

Bỗng nghe một tiếng động mạnh như núi ngã đè sập hầm đá trước mặt chàng hiện ra một bóng đen vụt tới.

Hoàng Thượng Chí phất mạnh song chưởng ra. Nhưng chàng cảm thấy như đánh trúng vào một đống sắt nguội. Chàng nhận rõ bóng người vừa xuất hiện là một quái nhân, tóc dài hơn hai thước, chính là người trước kia đuổi theo Đông Phương Huệ ở bên bờ sông. Và Đông Phương Huệ gọi người đó bằng tiểu sư huynh.

Quái nhân tóc dài đôi mắt sáng như một con hổ rình mồi trong bóng tối, khiến cho chàng không lạnh mà phải run.

Hoàng Thượng Chí nghiến răng, nói:

- Kêu sư phụ của ngươi ra đây gặp ta...

https://thuviensach.vn

Quái nhân như không nghe, chỉ hườm hườm mấy tiếng nhìn Thượng Chí.

Thượng Chí căm giận hét lớn:

- Ngươi kêu Huyết Sọ hiện thân ra đây!

Quái nhân hừ một tiếng, rồi tung ra ba chưởng.

Chường thế lẹ như điện chớp, mạnh hơn những nhát búa ngàn cân bủa tới.

Tay trái Thượng Chí lượn qua như một vòng hóa giải hai chưởng trước của đối phương, rồi thuận thế đánh ra hai chiêu, công vào chưởng thứ ba.

Bịch một tiếng, quái nhân lui ra ba bước, tréo song chưởng để trước ngực, rồi vận hết kình lực, chuyển qua thế Dung Hàn Tẩy Hỏa công ngược trở lại.

Luồng cang chưởng đánh ra, cuồn cuộn ép tới, mạnh như ngã núi lấp sông.

Thượng Chí giật mình, biết là môn võ công tuyệt luân của Quỉ Bảo. Chàng liền dùng thế Khư Mê Thần Công, vận tám thành lực chống lại.

Bùng! Bùng mấy tiếng liên tiếp vang rền! Động đá như chuyển mình nhào xuống vực thẳm. Quái nhân buông một tiếng rên sợ hãi, miệng phun ra một vòi máu đỏ loét, thân mình văng xa hơn hai trượng.

Thượng Chí thu thế lại, chậm bước tiến vào...

Càng đi sâu vào bóng tối càng đen ngòm. Đường đá chia ra nhiều ngách cô tịch hơn, chàng cảm thấy như muôn ngàn bóng tử thần rình rập. Nhưng nhờ trước kia chàng đã mạo hiểm xông vào một lần, nên giờ này chàng len lỏi tới miệng hang có phần dễ dàng hơn.

https://thuviensach.vn

Qua một hồi lâu, Thượng Chí đến trước miệng hang. Chàng do dự đứng lại, đảo mắt nhìn cái nhà đá, mà lần trước chàng đã bị lâm nguy trong kỳ trận. Những phòng đá bịt bùng này Quỉ Bảo đã nhốt các cao thủ võ lâm, mà không thể nào ra khỏi Bảo được.

Đến Âm Dương Song Sát cũng bị nhốt trong đó.

Thượng Chí đứng nhìn sững cảnh nhà đá huyền bí, xây theo kỳ môn trận thế.

Chàng cảm thấy công lực trong người hiện tại, chàng có thể phá ngã nhà đá, và quyết sạch toàn trận, không còn khó nữa. Nhưng chàng lưỡng lự sợ các người bị nhốt trong đó, sẽ bị tiêu diệt.

Thình lình từ sau lưng vọng tới một giọng nói nghe rợn người:

- Bệnh Thần! Mày thật là táo bạo!

Hoàng Thượng Chí kinh ngạc, đánh thót một cái. Chàng biết đúng là giọng nói của Quỉ Bảo Chủ Nhân ông ta còn nhớ rõ chàng là Ma Trung Chi Ma đến đấu sức. Không ngờ lần này với mặt thật của chàng Quỉ Bảo Chủ Nhân cũng nhìn được!

Chàng quay lại, thì ngoài hai trượng đã thấy một lão già áo xanh, đứng uy nghi.

Lão già ấy thấy Thượng Chí, liền tháo bỏ tấm khăn che mặt để lộ khuôn mặt thật, đôi mắt sáng quắc chiếu thẳng đến Thượng Chí như hai luồng điện.

Đối diện với kẻ thù giết cha, và hai trăm mấy chục người thân tộc trong Hoàng Gia Trang khiến nhiệt huyết Thượng Chí sùng sục sôi mặt chàng đỏ bừng, răng cắn chặt!

https://thuviensach.vn

Quỉ Bảo Chủ Nhân lạnh lùng, nói:

- Bệnh Thần! Mày còn dám hẻo lánh đến đây?

Hoàng Thượng Chí hừ một tiếng chận lời nói:

- Huyết Sọ! Người hãy nghe đây! Lần trước ta thay mặt tiên sư đến đọ sức, nên gọi là Bệnh Thần. Còn lần này ta đến đây với cái tên chính là Hoàng Thượng Chí!

- Hoàng Thượng Chí?

- Đúng! Lần này đến đây thanh toán huyết thù!

- Huyết thù? ...! Hà! Hà! Hà...! Lão gia bình sanh biết bao nhiêu huyết thù! Nay người đến đây đòi món nợ nào?

- Lấy máu phải trả máu!

Quỉ Bảo Chủ Nhân lại cười sặc sụa, đắc ý nói:

- Tốt lắm! Ta chỉ mong cho mày đủ can đảm để nhìn thấy máu...

Những lời dặn của Thất Hồn Nhân, lúc này Thượng Chí chưa biết, chàng chỉ còn nhớ có một việt trả thù, nên nghiến răng, nói:

- Huyết Sọ! Giờ này ta đập người đến tan xương nát thịt! ...

Quỉ Bảo Chủ Nhân đôi mắt trợn lên, căm tức hét lớn:

- Hãy ra tay!

Hừ một tiếng, Thượng Chí dồn mười phần công lực Khư Mê Thần Công đánh ra hai chưởng, quyết làm cho thù địch nát thây tức khắc.

https://thuviensach.vn

Hai luồng kình lực hợp lại cuồn cuộn ép tới mạnh như biển động sóng gào.

Quỉ Bảo Chủ Nhân giật nẩy người. Lão thấy rõ công lực của đối phương tiến bộ gấp mấy lần ngày xưa, nên vội phất ra ba chưởng.

Bùng! Bùng hai tiếng vang động cả ngôi nhà đá, đôi bên đều nhảy lui ra ba, bốn bước.

Hoàng Thượng Chí tung mình tới đánh tiếp ra năm chiêu Ma Vương Khấu Huyệt với chông lực như trời giáng.

Song chưởng giương lên vạch mấy đường như những luồng khói bạc, quyện theo chiều thế của đối phương chớp mắt Quỉ Bảo Chủ Nhân làm tiêu mất năm chiêu tuyệt kỹ ấy, rồi thừa thế công ngược tới ba chưởng.

Thật là một trận đấu mà trên võ lâm đã một trăm năm chưa xảy ra, giờ này lại ác đấu trong Quỉ Bảo!

Công lực củ đôi bên đều thâm hậu tuyệt luân, chiêu thế biến hóa toàn là những môn võ học tuyệt kỹ, đánh ra một chiêu có thể hạ sát hàng trăm mạng.

Các luồng kình lực chạm nhau, vang ra như muôn ngựa tranh chạy trong hầm đá.

Hai nhà đá gần bên đấu trường, bị các luồng chưởng phong làm vách đá bể ra, tóe lửa lập lòe. Cả ngôi Quỉ Bảo chấn động như muốn chuyển mình nhào xuống ba mặt sông.

Quỉ Bảo Chủ Nhân có thể nói từ xưa, đến nay mới gặp Hoàng Thượng Chí. Chỉ là địch thủ trong đời của ông ta. Lạ hơn nữa Quỉ Bảo Chủ Nhân không thể tưởng tượng nổi một thiếu niên hai mươi tuổi, mà có công lực siêu phàm đến thế.

https://thuviensach.vn

Chốc lát, trận ác chiến đã diễn ra quá một trăm chiêu rồi.

Hoàng Thượng Chí càng đánh công lực càng hùng hậu, môn Khư Mê Thần Công mỗi lúc mỗi lẹ làng hơn.

Quỉ Bảo Chủ Nhân trái lại, đánh lâu thì công lực sút lần, chiêu thế xuất ra chậm lại.

Chớp mắt, đánh hơn năm chục hiệp nữa, Quỉ Bảo Chủ Nhân bị đối phương ép lui ba bước.

Lão giận dữ, hét lớn:

- Mày phải chết!

Âm vang chưa dứt, thì lão tung ra ba tuyệt chiêu.

Thượng Chí giật mình, nhảy lui lại năm bước, dùng song chưởng thủ thế khóa kín toàn thân.

Chủ Nhân Quỉ Bảo thừa thắng, song chưởng họp lại, vò tròn ba cái rồi búng mạnh ra. Chỉ thấy những luồng quái phong xẹt tới như những tia khối bạc, bao vây khắp mình Thượng Chí.

Lại thêm một lần khủng khiếp hơn nữa!

Thượng Chí vội biến thế Khư Mê Thần Công, lách qua một bên mới thấy rõ địch thủ dùng quái công Tán Huyệt Tán Nguyên Chưởng.

Cái quái công này, làm cho đối thủ chân khí bị tán loạn.

Song chưởng của Chủ Nhân Quỉ Bảo đánh tạt qua, với sức mạnh hơn ngàn cân.

https://thuviensach.vn

Bùng! một tiếng, Hoàng Thượng Chí văng xa bảy, tám thước, đứng chuệnh choạng, miệng tươm máu đỏ ngòm.

Quỉ Bảo Chủ Nhân được một chiêu đắc thủ, cười hô hố, nói:

- Ta nói trước, mà mày vẫn liều lĩnh để cho ta phải lãnh thêm một mối quyết thù nữa!

Dứt lời, lão nhảy tới, cong năm ngón tay vồ vào mặt Thượng Chí như cọp vồ mồi.

Hoàng Thượng Chí liền dùng Đông Kim Chỉ bắn mạnh ra.

Trước thế thắng, Quỉ Bảo Chủ Nhân xông tới mà quên đề phòng nên bị trúng mấy chỉ phong. Tuy rủi nhưng lại gặp may. Trong mình lão có mang thần công hộ pháp, nên vết thương không đáng kể.

Lão hừ một tiếng, rồi thủ thế nhảy lui lại ba bước.

Hoàng Thượng Chí vận hết nội lực đánh ra một chưởng, kèm theo mười hai tìm lực Khư Mê Thần Công.

Chỉ thấy một luồng khói trắng bay vụt tới, người Thượng Chí như biến mất.

Quỉ Bảo Chủ Nhân vừa căm tức, vừa kinh hãi thét lớn:

- Khư Mê Thần Công?

- À! Ngươi cũng biết sợ sao?

Lời khích bác, làm máu nóng trong người lão sôi lên. Lão vận hết công lực tung mạnh song chưởng ra đỡ.

Ầm! Bùng hai tiếng rền vang như long trời, vỡ núi:

https://thuviensach.vn

Tiếp đến ùm ùm như động đá chuyển mình xoay tròn mấy vòng, rồi Ầm! Ầm... hai tiếng nghe đến điên người, thì hai gian nhà đá kế bên đã sụp đổ tan tành! ...

Hoàng Thượng Chí lảo đảo mấy vòng, suýt huyết té xỉu, miệng rớm máu.

Quỉ Bảo Chủ Nhân lộn nhào ra phía sau xa hơn hai trượng máu miệng trào xối xả như nước trong thùng trút xuống, mặt xám ngắt.

Hoàng Thượng Chí từ từ tiến tới, mắt đầy sát khí.

Té quỵ xuống đất nhưng sức đã tàn, lão không thể gượng đứng dậy nổi. Lão chỉ nhìn sửng theo từng bước tiến của đối phương, thầm nghĩ:

- Không thể chịu chết nhục nhã dưới tay của một đứa hậu sanh! Ta phải tự sát là hơn!

Quỉ Bảo Chủ Nhân giương năm ngón tay, để trước Thái Dương huyệt.

Hoàng Thượng Chí trong chập chờn bước tới, bỗng dừng lại.

Chàng đoán biết Quỉ Bảo đã tính liều thân.

Tuy thắng, nhưng Thượng Chí cảm thấy lo ngại. Nếu để ông ta tự sát thì chàng không còn được tự tay rửa huyết thù.

Hoàng Thượng Chí lẹ làng bắn Đông Kim Chỉ vào tay địch thủ. Mũi chỉ phong bay xẹt tới không thể thấy kịp.

Hừ một tiếng, cánh tay phải Quỉ Bảo Chủ Nhân buông thõng xuống. Thượng Chí thừa thế nhảy tới, điểm vào "tử huyệt" của Quỉ Bảo tức khắc.

Đau quá, lão điếng cả người không còn biết gì nữa. Đôi mắt lão nhắm nghiền lại.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí hét lớn:

- Huyết Sọ! Ta chỉ tiếc rằng ngươi chỉ chết có một lần! Ta muốn cho ngươi phải nếm đủ hàng trăm hàng ngàn lần chết.

Quỉ Bảo Chủ Nhân vẫn nhắm mắt như muốn được chết thật mau để tránh khỏi lời nhục mạ của đối phương. Lão lạnh lùng, nói:

- Mày xuống tay đi!

- Người khỏi lo điều ấy.

Thượng Chí đưa tay lên cao!

Bất giác chàng lại hạ tay xuống. Hình bóng Đông Phương Huệ hiện rõ trong đầu óc, chàng đứng ngơ ngác như tượng gỗ, mải mê suy nghĩ:

- Đông Phương Huệ là người cứu mạng mình, và cũng là người yêu thề sống chết có nhau giờ này mình lại giết cha nàng ư? Ôi! Tình đời sao oái oăm thế này?! ...

Nhưng mối phục thù làm sao chàng bỏ qua được. Nhất định chàng phải trả!

Toàn thân rung động, đau đớn và thù hận chan hòa, Thượng Chí cắn răng, nói:

- Huyết Sọ! Trước giờ chết ngươi cò lời trăng trối gì không?

Quỉ Bảo Chủ Nhân lạnh lùng, nói:

- Có!

- Ngươi nói đi!

https://thuviensach.vn

- Huyết thù này chỉ một mình ta gây nên thôi, vậy ta mong ngươi bỏ qua Đông Phương Huệ ái nữ của ta. Hiện giờ nó bị nhốt tại hậu bảo!

- Ta chấp thuận!

- Còn trong phòng hậu bảo, có thâu của vợ ta, ngươi không nên hủy phá nơi đó!

- Được!

Quỉ Bảo Chủ Nhân nét mặt chứa nhiều đau khổ, nhưng vẫn gượng cười lạnh như băng giá, nói:

- Mày xuống tay đi!

Hoàng Thượng Chí cắn chặt răng, đưa thẳng cánh tay lên, định bủa mạnh xuống...

Nhưng tay Thượng Chí vừa đưa lên, thì nghe tiếng gọi lảnh lót như chuông reo:

- Hoàng Thượng Chí! Không thể...

Chàng giật nẩy người lai ra hai bước. Cánh tay buông thõng xuống lúc nào không hay.

Một thiếu nữ từ trong nhà đá, hơ hãi chạy tới. Thiếu nữ ấy mặt trắng nhợt, thân hình ốm nhom như cây sậy.

Chớp mắt, nàng tiến tới bên Quỉ Bảo Chủ Nhân.

Thượng Chí buột miệng kêu lên:

- Huệ muội...

- Chí ca, Chí ca không thể...

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí nén mọi cảm xúc nghiến chặt răng, nói:

- Huệ muội! Anh muốn em đừng tham dự vào việc này. Vậy! Em hãy tạm lánh xa chỗ...

Đôi mắt trợn ngược, đỏ ngầu như hai cục than lửa Quỉ Bảo Chủ Nhân nạt lớn:

- Huệ nhi! Sao con hèn thế!

Nước mắt chảy ròng rã xuống làn da mặt tái nhợt, Phương Huệ thở dài, than:

- Cha! Anh đây là Hoàng...

- Lui đi!

- Là con của nhị sư ca Hoàng Thế Vỹ!

Giọng nói Phương Huệ tuy buồn thảm, nhưng Thượng Chí nghe như sét đánh vào tai!

Tại sao nàng lại gọi tên cha chàng, rồi kêu là nhị sư ca? Thế thì...

Quỉ Bảo Chủ Nhân vừa tức giận, vừa ngạc nhiên, hét lớn:

- Mày nói sao?

- Anh này là con của nhị sư ca Hoàng Thế Vỹ!

- Con Hoàng Thế Vỹ?

- Dạ đúng vậy!

- Tại sao mày không cho tao biết trước?

https://thuviensach.vn

- Cha không lúc nào cho con nói! Nếu giờ này không có tiểu sư huynh thả con ra, thì hậu quả sẽ khủng khiếp đến bực nào.

Thân chàng lảo đảo bước lùi ra năm bước, đầu óc chàng quay cuồng không biết bao nhiêu thắc mắc lạ lùng.

Ba bóng người đều cúi mặt lặng thinh. Mỗi người suy nghĩ theo sự kinh ngạc riêng.

Bao nhiêu điều thắc mắc từ lâu, đến giờ này Thượng Chí mới cảm thấy:

- Sư thúc Độc Long Thủ trước giờ chết, đã quyết định không cho mình báo thù!

Còn Thất Hồn Nhân lại muốn mình đến Quỉ Bảo báo thù. Nhưng buộc mình phải nói rõ thân thế cho Chủ Nhân Quỉ Bảo biết trước. Vậy đúng cha mình là môn đệ của Quỉ Bảo Chủ Nhân. Nhưng sao? Huyết Sọ vì nguyên cớ gì, lại dùng thủ đoạn thảm sát môn hạ? ...

Quỉ Bảo Chủ Nhân nghĩa một lúc, mới nhìn Phương Huệ, hỏi:

- Huệ nhi! Con biết việc này như thế nào?

Đông Phương Huệ thảm não nói:

- Gia đình của nhị sư ca và tam sư ca, mười lăm năm về trước bị sát hại trong Hoàng Gia Trang, đến giờ này còn lưu lại dấu Huyết Sọ!

Mặt đầy kinh hãi, lão hừ một tiếng máu tươi lại phun ra, giọng khao khao nói:

- Có chuyện như vậy sao?

- Vì vậy Hoàng Thượng Chí đã theo dấu hiệu đó, mà tới đây báo thù!

https://thuviensach.vn

- Từ hai chục năm nay ta không ra khỏi cửa bảo, không ngờ lại có kẻ bạo gan giả tên của ta để hành hung. À! Còn đại sư huynh Hình Thế Kiệt của con ở đâu?

- Trên giang hồ chưa nghe qua hành tung của đại sư huynh!

- Sư tỷ Vương Thúy Anh của con?

Thượng Chí giật mình, mới biết rõ mẹ và cha chàng đều là đệ tử của Quỉ Bảo.

Phương Huệ liếc qua Thượng Chí, rồi nói:

- Sư tỷ thứ tư tái giá với Thiên Tề Giáo Chủ.

- Tái giá theo Thiên Tề Giáo Chủ?

- Phải!

Ô! Một tiếng đau đớn thốt ra Hoàng Thượng Chí xỉu xuống đất, mặt đầy nước mắt, cúi đầu tạ lễ Quỉ Bảo Chủ Nhân.

- Xin sư tổ thứ lỗi cho! Đồ tôn không biết nên mạo phạm...

- Đứng dậy! Việc này ta không thể trách mày!

Thượng Chí cúi đầu ba cái, mới gượng đứng dậy.

Đôi mắt đầy đau khổ và kinh hãi lão nhìn sững Hoàng Thượng Chí một lúc, rồi hỏi:

- Trước kia ta dùng thủ pháp độc môn khóa lại huyệt đạo của mày, mà mày làm cách nào giải được?

Câu hỏi này, khiến Thượng Chí nhớ đến Thất Hồn Nhân dùng một bàn tay để giải huyệt. Cả mình run lẩy bẩy chàng thò vào túi lấy một bàn tay

https://thuviensach.vn

đưa cho Quỉ Bảo Chủ Nhân xem.

Sự kinh ngạc này chưa hết, lại tới sự kinh ngạc khác, Quỉ Bảo Chủ Nhân sửng sốt, hỏi:

- Cái gì vậy?

- Bàn tay của người giải huyệt cho tôi!

- Mẹ của mày?

- Không phải!

- Ai?

- Bà ấy tự xưng là Thất Hồn Nhân - Thất Hồn Nhân?

- Đúng vậy! Người đàn bà rất bí mật!

- Phép điểm huyệt công pháp của bản môn, ngoài ra không có một người nào có thể giải được. Vậy bà bí mật ấy là ai trong bản môn ta? ...

Lão liền xoay qua Đông Phương Huệ, hỏi tiếp:

- Có phải là cô của con không?

Phương Huệ lắc đầu nói:

- Không! Bà Thất Hồn Nhân đó chính con cũng có gặp qua. Bà ta tuy có chiếc khăn bịt mặt, nhưng con dò xét về thân hình thì quả quyết không phải là cô của con!

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 84

Đoạn Trường

Quỉ Bảo Chủ Nhân cúi đầu, lẩm bẩm:

- Có lẽ nào sư phụ và sư tổ ở ngoài, lại thu thêm đệ tử?

Hoàng Thượng Chí hình như nhớ việc gì, vội nói:

- Lúc cháu ở trong Tử Vong Cốc được nghe Hắc Bạch Song Yêu kể lại, sư thái tổ tức là Tử Vong Cốc chủ!

- Sao! Sư thái tổ?

- Phải! Còn có tên là Âu Dương Minh!

- Ta không ngờ sư thái tổ, còn tại thế! À! Nhưng cháu có gặp mặt ông ấy chưa?

- Không! Cháu không được cơ hội yết kiến, vì sư thái tổ đã năm mươi năm không ra khỏi cổng. Theo lời Hắc Bạch Song Yêu nói, thì cụ đó có tài tiên tri, đoán trước thế sự trên võ lâm. Lúc ấy cháu được nhận một tấm thiệp...

- Đâu, đưa lão xem thử?

Hoàng Thượng Chí lấy tấm thiệp dâng cho Quỉ Bảo Chủ Nhân.

https://thuviensach.vn

Lão mở ra lẩm bẩm đọc:

"Giang hồ nhiều Quỷ vực, thảm họa khởi nơi Kỳ tường, Thù oán phân minh, là lúc phản nghịch chết".

Đôi mày nhíu lại, vừng trán nhăn nheo, Quỉ Bảo Chủ Nhân nói rõ:

- Sao lại có nghĩa là anh em sát hại lẫn nhau? Thật ta không thể tin được! ... Nhưng cháu nói là cháu gặp Hắc Bạch Song Yêu.

- Phải! Hắc Bạch Song Yêu xưa kia bị sư thái tổ điểm hóa, nhốt trong Tử Vong Cốc.

Rồi sư thái tổ đoán trước rằng:

"Năm mươi năm sau người nào vào Vong Cốc gặp Song Yêu trước nhất, tức là chủ nhân.

Thượng Chí thuật lại lúc chàng đột nhập vào Tử Vong Cốc.

Quỉ Bảo Chủ Nhân, và Đông Phương Huệ lấy là kỳ lạ. Có thể nói đó là việc kỳ bí trên võ lâm.

Chuyện ly kỳ được thuật xong, Thượng Chí cũng đứng sửng sốt nghĩ thầm:

- Xưa nay mình đinh ninh Huyết Sọ là người thù duy nhất, nhưng trái lại là sư tổ của mình! Như vậy kẻ thù là ai? Người nào lại mạo tên sư tổ của mình! Như vậy kẻ thù là ai? Người nào lại mạo tên sư tổ, để tạo nên vụ huyết án thảm tuyệt thế gian này? Tay độc ác đó hiện giờ ở đâu? ...

À! Thất Hồn Nhân là người gì? Có lẽ bà là người trong Quỉ Bảo! Nhưng tại sao giờ này bà lại là người quan hệ trong Thiên Tề Giáo? Nếu không lý nào bà ta lại giữ được Thiên Tề Lệnh? Còn như bà ta là người của Thiên Tề Giáo tại sao bà ta lại giúp ta giết cao thủ Thiên Tề Sứ Giả? ...

https://thuviensach.vn

Không thể tìm hiểu được!

Bất giác Thượng Chí buột miệng, nói:

- Phải tìm bà ta mới được!

Quỉ Bảo Chủ Nhân sửng sốt, hỏi:

- Ai?

- Thất Hồn Nhân! Bà có thể biết được người giả danh của sư tổ. Nhưng khổ nỗi, bà hành động rất bí mật.

- Ừ! Tung tích người ấy thật khả nghi, cháu cần tìm cho được may ra mới hiểu chuyện nan giải này!

- Nhưng bà biến hóa như rồng thần, thấy đầu không thấy đuôi, khó tìm được.

- Khổ thay, ta đã thề vĩnh viễn không ra khỏi bảo, nên những việc mờ ám này, cháu và sư cô cháu phải đi tìm!

Đông Phương Huệ lúc này cảm thấy như nát cả tim gan, mặt trắng nhợt, chỉ cúi đầu đứng lặng yên!

Thượng Chí nghe nói Phương Huệ là sư cô của chàng, nên điếng cả người, không thể nói được một lời!

Giữa chàng và Đông Phương Huệ, trước kia đã thố lộ nhiều tâm tình và rất hợp ý nên đã có lời thề sống chết bên nhau. Giờ này vì lễ giáo mà hai người trở thành xa cách không còn cách nào tránh được đau khổ!

Trước thì tình yêu tha thiết, sống chết không thay đổi sau là kết quả bi đát.

https://thuviensach.vn

Trong óc lóe một tia sáng, chàng nghĩ thầm:

- Ngày kia ta rửa sạch hận thù sẽ cùng nàng xa lánh thế tục, đến một nơi không một bóng người. Nơi đó sẽ không còn hạn chế về lễ giáo nữa. Ta yêu người ta yêu, và ở chung bên nhau suốt đời. Nhất định ta phải cương quyết làm như vậy...

Quỉ Bảo Chủ Nhân phẩy tay, thân mật, nói:

- Hoàng điệt! Chúng ta ra sau đi!

Thượng Chí giật mình cúi đầu làn bước theo sau Quỉ Bảo Chủ Nhân, và Đông Phương Huệ. Chàng với Đông Phương Huệ đi kề nhau, nhưng không ai dám nói lên một lời, và cũng không dám nhìn nhau nửa mắt.

Tuy bề ngoài không dám nói, nhưng bên trong hai người cùng đau đớn như nhau.

Dãy nhà đá năm gian nhà, hiện rõ trước mặt, Quỉ Bảo Chủ Nhân dẫn Hoàng Thượng Chí vào phòng phía Tây.

Bước vào đến giữa nhà, chỉ thấy một cái sọ người phủ kín một lốp máu tươi, để trên bàn. Thượng Chí giật mình, nhìn cái sọ này thấy giống y như cái Huyết Sọ giả.

Quỉ Bảo Chủ Nhân đặt mình ngồi xuống chiếc ghế lớn rồi chỉ vào chiếc ghế kế bên, nói:

- Đồ tôn ngồi xuống đó.

Thượng Chí cúi đầu tuân lệnh.

Đôi mắt sáng quắc chăm chú nhìn Thượng Chí, Quỉ Bảo Chủ Nhân hỏi:

- Đồ tôn có phải là truyền nhân của Ma Trung Chi Ma không?

https://thuviensach.vn

- Dạ phải!

- Đồ tôn làm chưởng môn của phái Thiên Nam?

- Đồ tôn đã chánh thức tiếp ngôi?

- Hay lắm! Cháu được gặp như vậy, thì cha cháu giờ này chắc cũng vui cười dưới cửu tuyền! Vậy cháu thuật lại vụ huyết án ở Hoàng Gia Trang cho lão phu nghe.

Đôi mắt ngấn lệ, Thượng Chí kể lại sự việc thảm khốc trong gia đình chàng.

Quỉ Bảo Chủ Nhân toàn thân run rẩy qua những tiếng thở dài thườn thượt. Tóc lão dựng ngược lên, đôi mắt đó ngầu như rướm máu.

Thượng Chí cắn răng, nuốt lệ, kể tiếp:

- Thiên Tề Giáo Chủ Dư Bỉnh Nam từng ra lịnh cho một người là Thiên Tề Sứ Giả mạo danh sư tổ...

- Nếu có chuyện như vậy, thì nhất định huyết án Hoàng Gia Trang có liên quan với Thiên Tề Giáo!

- Nhưng theo cháu biết thì việc giả tạo này, mới phát sinh! Thiên Tề Sứ Giả xuất hiện trên giang hồ chưa được bao lâu. Nay tên giả mạo đó đã chết dưới tay của đồ tôn!

- Như vậy cháu nhận thấy việc giả mạo đó có mục đích gì?

- Có lẽ chúng mượn danh của sư tổ, để hoàn thành âm mưu của Thiên Tề Giáo Chủ Dư Bỉnh Nam, là để tiêu diệt hết các môn phái khác! ...

- Cháu đi trên giang hồ có nghe tung tích của Hình Thế Kiệt không? Người đó chính là đại sư bá cháu đấy!

https://thuviensach.vn

- Cái tên đó cháu chưa có nghe ai nói qua cả!

- Theo ta suy nghiệm thì cái bản thiệp mà sư thái tổ tặng cho cháu đấy, đáng lưu ý nhất là câu:

"thảm họa khởi Kỳ tường". "Kỳ tường" hai chữ có nghĩa anh em tranh nhau, còn câu chót là "thù oán phân minh, lúc phản nghịch phải chết" như thế phản nghịch chỉ cho người nào? Cha cháu có cả thảy sáu người vừa huynh và muội. Hiện giờ cha cháu với Trương Thông đã chết! Mẹ cháu tái giá rồi, sư cô và tiểu sư thúc hiện ở trong bản bảo. Chỉ còn có đại sư bá của cháu là Hình Thế Kiệt hiện tung tích không ai rõ, nên lão phu có ý nghĩ đến Hình Thế Kiệt mới có thể giả mạo được!

Thượng Chí Hoàng mặt đỏ phừng phừng, đôi mắt trợn ngược đến đứng tròng, gằn giọng hỏi:

- Có thể không? Hình Thế Kiệt vì sao làm như vậy?

- Thôi, điều ấy cần nhất là cháu và sư cô phải đi tìm tung tích đại sư bá. Theo lão phu biết trước hai mươi năm nay, thì sư bá cháu hiện ở tại trường sa thành ngoài mười lăm dặm cách Hình gia trạch, còn một đường nữa là Tố Hồn Nhân cũng có thể đến đích được.

Hoàng Thượng Chí gật đầu, lập lại:

- Trường sa thành ngoài Hình Gia Trạch là mười lăm dặm?

Đông Phương Huệ buồn bã, ngồi im lặng.

Quỉ Bảo Chủ Nhân ngừng một lát, nói:

- Hoàng điệt! Cháu có biết danh hiệu của sư tổ không?

- Đồ tôn chưa rõ!

https://thuviensach.vn

- Càn Thiên Nhất Quái Đông Phương Lượng!

Hoàng Thượng Chí liền nhớ lại, lần trước lãnh sứ mệnh thay mặt sư phụ chàng đến hứa lời với Quỉ Bảo. Chàng đã độc thuộc lòng câu "Nhứt ma xuất, nhứt ma tiêu, Ma Trung Chi Ma hội nhứt miêu". Giờ này chàng mới rõ ý nghĩa câu ấy, là hàm chứa ngoại hiệu của sư tổ.

Tiếp đến, Quỉ Bảo Chủ Nhân tay run run cầm cái Huyết Sọ, nói:

- Đây là đệ nhị Nhiệm Bảo Chủ Nhân, cũng là cái xác chết của Châu Chỉnh Hoàng là nhị sư thái tổ của cháu!

Lời nói này, không riêng Hoàng Thượng Chí kinh hồn, mà Đông Phương Huệ cũng phát run lẩy bẩy. Vì xưa nay nàng chưa được nghe cha nàng nói đến lai lịch Huyết Sọ!

Từ cử chỉ rung động, biến qua vẻ nghiêm nghị, Quỉ Bảo Chủ Nhân trầm giọng, nói:

- Sư thái tổ Âu Dương Minh, là người sáng tạo bản bảo, nhưng năm xưa kia có một việc hiểu lầm, giận dỗi bà sư thái tổ, nên bà sư thái tổ mới đoạn tuyệt cõi đời, cạo đầu đi tu ở trên Đại Hoan Sơn...

Thượng Chí liền chận lời, hỏi:

- Tức là Đại Hoang Thần Ni phải không?

- Đúng! Sao cháu biết?

- Đồ tôn với lão bà đó đã gặp qua một lần.

Sự thật, trước đây Hoàng Thượng Chí muốn cản trở Ngô Tiểu My xuất gia, nên đã mạo hiểm đến Đại Hoan Sơn. Khi vào chùa chàng bị Đại Hoang Thần Ni buộc đính hôn với Ngô Tiểu My, dĩ nhiên ấn tượng đó khiến chàng đâu có thể quên được!

https://thuviensach.vn

Nhưng duyên nợ này, đâu phải là ý nguyện của Thượng Chí, nhớ lại chàng chỉ thêm đau khổ.

Thình lình chàng nhớ đến việc chủ mưu đó là Thất Hồn Nhân...

Thượng Chí buột miệng, nói:

- À! Đồ tôn nhớ đến một việc khả nghi!

Quỉ Bảo Chủ Nhân vội hỏi:

- Việc gì?

- Ngày xưa trên Đại Hoan Sơn, cháu cũng có gặp Thất Hồn Nhân ở trong điện!

- Ừ! Có lý Thất Hồn Nhân là người được sư thái tổ thâu để làm môn nhân. Thành thử bà ấy mới biết rõ quy luật của bản bảo, và cả võ công, nên mới giải được huyệt Đoan Chưởng của cháu!

- Sao cháu nghe bà ta gọi Thần Ni bằng lão tiền bối?

- Việc này chắc có nhiều bí ẩn, hiện giờ chúng ta chưa thể giải được! Cháu nên tìm tung tích của đại sư bá, và Thất Hồn Nhân là hơn!

- Đúng vậy!

- Giờ cháu nghe lão phu kể sơ qua việc của đời trước. Sư thái tổ Âu Dương Minh xưa kia vì tình hận mà rời bảo, nên qua mấy mươi năm lão phu cũng chẳng hề biết được tung tích. Trước đây mười bốn năm, nhị sư thái tổ Châu Chỉnh Hoàng, bị mấy trăm cao thủ bao vây tại Hội Kế Sơn. Rồi sau chỉ cho người mang về bảo, một cái đầu nhuộm máu đỏ...

Nói đến đây, Chủ Nhân Quỉ Bảo mặt đầy sát khí, mắt đỏ ngầu như chứa nhiều uất hận, nghẹn lời một lát rồi mới nói:

https://thuviensach.vn

- Lão phu lúc đó tức giận như người khùng, nên giữ cái đầu của nhị sư thái tổ, để làm ký hiệu đi báo thù. Từ lúc đó các thù nhân cứ lần lượt mà rơi đầu ngã gục! ...

Thượng Chí là người đã từng gây cảnh hãi hùng trên võ lâm, và cũng từng chứng kiến cảnh xương tan thịt nát, nhưng nghe đến đây phải lạnh cả xương sống. Thật là chuyện cổ tích ly kỳ chưa nghe bao giờ.

Nối đến đây, Quỉ Bảo Chủ Nhân nhìn Đông Phương Huệ, nói:

- Huệ nhi! Con dẫn cháu vào sau Bảo ăn cơm đi, rồi lo thi hành việc đã hoạch định, không cần đến gặp cha nữa!

Dứt lời, lão xoay mình đi vào phòng riêng.

Đông Phương Huệ và Thượng Chí lo ăn cơm và thu xếp hành lý, rồi ra khỏi Quỉ Bảo.

Hai người sánh vai đi trên quan đạo, nhưng tâm tình của hai người rất nặng nề.

Thượng Chí không thể nén được lòng cảm động, nên dịu lời gọi:

- Huệ muội. Anh có một việc...

Đông Phương Huệ giật mình, thảm thiết nói:

- Ta! ... Ta là sư cô của...

Thượng Chí sững sờ, miệng há hốc như nghẹn lời. Nàng là sư cô của chàng, sư muội của cha mẹ chàng, điều đó là sự thực không thể từ chối được, nhưng tình yêu giữa chàng với Phương Huệ thì dù chết sống không thể xa nhau kia mà!

Chàng tự hỏi:

https://thuviensach.vn

- Có thể phũ phàng như vậy sao?

Nghĩ đến đây, chàng lại run run giọng gọi:

- Huệ muội! Em! ...

Hai hàng lệ rơi từ từ Đông Phương Huệ khóc òa lên một tiếng, và buột miệng gọi:

- Chí ca...

Chân nàng xiểng liểng không bước được, mình nàng như muốn ngã xuống hố sâu.

Hoàng Thượng Chí hoảng hồn, vội đưa tay đỡ Đông Phương Huệ, nhỏ nhẹ hỏi:

- Em Huệ! Sao thế?

- Vì vận mệnh?

- Có lẽ nào chúng mình không thể cải lại vận mệnh khắt khe ấy? Phải kháng lại!

- Chí ca, có thể được thế không?

Bốn mắt nhìn nhau rưng nước mắt. Bất giác trên nét đau khổ hai người đền nở một nụ cười âu yếm.

Đau khổ như đã gói chặt trọn lòng yêu đương, hai người không nói được một lời, chỉ nhìn nhau thông cảm. Họ trao nhau vài cái hôn âu yếm, để chôn vùi mối hận lòng.

Đang lúc hai người đang say sưa, bỗng một tiếng than thê thảm vọng đến. Thượng Chí và Phương Huệ, giật mình đảo mắt nhìn tứ phía, thì

https://thuviensach.vn

không một bóng người!

Một bên quan đạo là dòng sông uốn khúc, sóng bủa xạt xào, tung lên như hoa tuyết trắng ngần rơi lã chã, một bên là rừng cây cô tịch lạnh lùng.

Thình lình, Thượng Chí tung mình lên, phi thân vào rừng, chỉ thấy một bóng người trắng muốt, giống như một bóng ma lượn theo chiều gió, chen vào kẹt cây, kẻ lá.

Tính mạo hiểm trong người Thượng Chí phát lên ý nghĩ:

- Ta phải đuổi theo bóng người lạ thường này mới được.

Chàng phi thân vun vút theo như vệt khói xám.

Cái bóng trắng đó, thủ pháp phi thân lẹ làng, hiếm có.

Cánh rừng bao la, đá cây chập chờn, chỉ thấy một bóng người tẩu thoát, với một bóng người đuổi theo. Chốc lát đã vượt qua năm sáu dặm, Hoàng Thượng Chí thấy bóng trắng đó, là một người đàn bà hơi quen, chàng lại càng đuổi nhanh hơn.

Bóng trắng thường thay đổi hướng đi, nhưng không vượt ra khỏi rừng, chỉ lanh quanh trong đám cây rậm, khiến cho Thượng Chí đuổi theo thật khó khăn.

Đông Phương Huệ thấy Hoàng Thượng Chí vào rừng đã lâu, mà không trở ra, nên định đuổi theo...

Bỗng, sau lưng nàng có một giọng nói rất quen thuộc gọi:

- Đông Phương cô nương! Cô nương quên hẳn lời nói của tôi à?

Phương Huệ giật nẩy người, tim như ngừng đập, run rẩy xoay mình lại, thấy một bà che mặt đứng cách chừng hai thước. Chính người đàn bà huyền

https://thuviensach.vn

bí này là Thất Hồn Nhân.

Đông Phương Huệ đứng sững sờ như một xác người chết oan chưa nhắm mắt!

Thất Hồn Nhân tiến tới gần, thấp giọng nói:

- Đông Phương cô nương! Sao cô nương không dứt khoát với mối tình ngang trái ấy?

Phương Huệ nghẹn ngào nói:

- Tiền bối! ... Tôi... tôi thấy mặt chàng... thì không còn nghĩ gì được!

Nước mắt chảy ròng ròng xuống đôi má tái nhợt của nàng.

Thất Hồn Nhân nghiêm giọng nói:

- Đông Phương cô nương có biết giữa cô nương và Hoàng Thượng Chí có quan hệ thế nào không?

- Tôi biết rồi! Nhưng người ấy...

Thất Hồn Nhân cảm động nói:

- Huệ muội! Hãy kêu ta bằng tỷ tỷ nhé! Muội muội có nhận thấy ta ác nghiệt lắm không?

- Không! Tỷ tỷ cư xử đúng lắm. Em là sư cô của người ấy, nên không thể kết hợp được! ...

- Sao Huệ muội lại đắm đuối vậy?

- Ôi! Tình cảm của em đã gởi trọn cho người ấy rồi! Nên lúc gặp nhau em không thể...

https://thuviensach.vn

- Muội muội nên nén đau khổ hy sinh cái tình yêu ngang trái đó, để tránh hậu quả sau này qui luật tông môn không thể tha thứ được!

Khóc không ra tiếng, nước mắt như cũng cạn hết, Đông Phương Huệ chỉ biết ngẩng mặt lên như đem nỗi thống khổ hút vào khoảng trời cao vô tận.

Trước tình cảnh đau khổ, thảm thiết của Đông Phương Huệ, Thất Hồn Nhân cảm động nói:

- Huệ muội! Chị biết việc này muội muội đau khổ nhiều lắm, nhưng chị sợ sau này cha muội hay được thì không thể tránh được khổ lụy! ...

Huych một tiếng ngã! Thân thể Phương Huệ run rẩy dưới đất vì cha nàng, Cang Thiên Nhất Quái Đông Phương Lượng là Quỉ Bảo Chủ Nhân, thì càng thấy rõ hậu quả rùng rợn hơn nữa!

Đông Phương Huệ gượng hết tàn lực nói:

- Tôi! ... Tôi phải làm cách nào?

- Xa lánh nó! Vì qui môn muội muội cần phải mạnh dạn hy sinh tình yêu đó mới được!

- Phải! Phải cách xa chàng! Hy sinh mối tình này!

Miệng nàng nói theo lời Thất Hồn Nhân, nhưng đầu óc quay cuồng đau đớn:

- Nếu xa chàng thì đời mình còn ý nghĩ gì nữa? Mình còn nên sống không? Vận mệnh độc ác thế này, sao trước kia Hoàng Thượng Chí không chết trong Liên Hoàn Thao?

Hay chàng chết ở Tử Vong Cốc?

https://thuviensach.vn

Sống! Sống không thể kết hợp! Chết! Chết không được đồng mộ! Cuối cùng chịu hủy diệt trong ảo ảnh!

Đời là giả tạo! Không khác gì mây trôi, bèo dạt tạm thời! Chỉ chớp mắt tiêu tan mất!

Thất Hồn Nhân thương hại nói:

- Huệ muội đã rõ đạo nghĩa chưa?

- Tôi... đã rõ nhiều lắm rồi!

- Vậy để chị nói điều này cho muội muội nghe. Hiện nay Thượng Chí với Ngô Tiểu My đã hứa hẹn hôn nhân rồi!

- Cái gì? Thượng Chí...

Toàn thân Phương Huệ run rẩy dưới mặt đất, như bị một tiếng sét đánh vào đầu óc, nàng gượng lời hỏi tiếp:

- Thật không?

- Sự thật! Sư thái tổ mẫu của muội muội là Đại Hoan Thần Ni làm chứng nhân! ...

Đông Phương Huệ chỉ ngẩn mặt cười ngất như người mất trí. Tiếng cười càng lúc càng thảm thiết nghe rợn tai. Nàng không phải cười mà cũng không phải khóc. Đó chỉ là những tiếng rú quái rợ xuất phát trong cõi lòng tan nát.

Tiếng đó, làm cho người nghe phải lạnh mình. Giọng thảm thiết ấy dù cho người gan đồng da sắt cũng phải rơi lệ.

Những áng mây trôi như ngừng lại gói kín cả mặt trời, nhuộm bầu vũ trụ một màu xám ngắt. Trời đất cũng đang chia buồn với thiếu nữ bất hạnh

https://thuviensach.vn

ấy.

Thất Hồn Nhân bất giác sợ hãi bước lui ra, nhỏ nhẹ hỏi:

- Huệ! ... Muội... Muội... làm gì vậy?

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 85

Huyết Chiến Xả Thân Nghiêm

Thất Hồn Nhân giật mình, bước nhanh tới kế bên Đông Phương Huệ, trầm giọng hỏi:

- Muội muội! Em làm sao vậy?

- Tôi? Ha! ... Ha...! Ha! ...

- Muội muội! Em phải bình tĩnh mà suy nghĩ, có thể Hoàng Thượng Chí sẽ trở lại đây ngay!

Chẳng hiểu có phải vì nghe đến tên Hoàng Thượng Chí mà tâm thần Đông Phương Huệ lắng lại không? Chỉ thấy nàng ngưng ngay tiếng cười điên dại đó, cất giọng đau đớn vô cùng.

- Tôi! Tôi làm sao? Không có chàng thì đời tôi không còn ý nghĩa gì nữa! Tôi làm sao mà chịu nỗi chuỗi ngày vô vị sau này!

Thương cảm cho đôi mái đầu xanh gặp phải định mệnh khắt khe, Thất Hồn Nhân run run gọi:

- Muội muội! Em chớ nên nói vậy!

Thoạt nhiên, đôi mắt như dại hẳn đi của Đông Phương Huệ chiếu thẳng vào tấm khăn bịt mặt của Thất Hồn Nhân. Nàng bước tới mấy bước nghẹn ngào nói:

https://thuviensach.vn

- Tiền bối!

- Em nên gọi tôi là tỷ tỷ.

- Tỷ tỷ! Không! Tuổi tác của lệnh ái Hữu Tâm Nhân còn lớn hơn tôi, có đâu tôi dám vô lễ như vậy?

- Nhưng tuổi tác và địa vị của lệnh tôn lại ở trên tôi!

Vẫn thắc mắc vì cách xưng hô này, nhưng Thất Hồn Nhân là người mà nàng hằng mến phục, nên Đông Phương Huệ ngập ngừng nói:

- Tỷ tỷ! ...

- Muội muội có điều gì? Cứ nói đi!

- Xin tỷ tỷ nói lại với Hoàng Thượng Chí là chàng đừng tưởng nhớ đến tôi nữa, hãy để cho thời gian xóa nhòa đi hình bóng của tôi trong tâm chàng. Được thế tối cũng vui nơi...

Thất Hồn Nhân hoảng hốt hỏi giật:

- Cái gì? Em định từ bỏ nó sao?

Đông Phương Huệ khẽ đáp sau tiếng thở dài não nuột:

- Ngoài cách đó ra, tôi thấy chẳng còn có thể làm sao hơn nữa!

- Muội muội đừng làm gấp quá như vậy! Chắc nó không thể nào chịu nổi sự đau khổ này đâu!

- Tôi nào có hơn gì chàng! Nhưng phải đành vậy thôi! Vĩnh biệt tỷ tỷ...

Nói chưa dứt lời, Đông Phương Huệ nhớm mình định phóng chạy. Nhưng Thất Hồn Nhân đã gọi giật lại:

https://thuviensach.vn

- Muội muội! Em định đi đâu đó?

Cắn răng một lúc để kềm chế sự đau khổ, qua một lúc lâu Đông Phương Huệ mới thốt được nên lời:

- Tôi tự tính toán lấy...

Nàng lại bật ho lên một tiếng, đưa tay ôm lấy ngực, phun ra một miếng máu tươi.

Thất Hồn Nhân kinh hoàng rú lên một tiếng, rồi nhảy đến ôm chặt lấy tấm thân thon gọn của Đông Phương Huệ đang run rẩy miệng lẩm bẩm:

- Có đâu tôi đã tính sai rồi sao?

Vùng mạnh ra khỏi lòng Thất Hồn Nhân, Đông Phương Huệ buồn bã nói:

- Không có sai lầm đâu! Đó là tại vận mệnh đã an bài!

Như liên tưởng đến một điều bất hạnh nào đó, Thất Hồn Nhân nhẹ than:

- Vận mệnh? Phải! Khi chúng mình gặp phải điều gì, hoặc một hành động nào mà không thể giải thích được, thì chúng mình chỉ biết gọi nó là vận mệnh thôi!

Cõi lòng của Đông Phương Huệ lúc này như đã chết rồi, đâu có hiểu được những lời nói xa xôi của Thất Hồn Nhân, nàng hỏi sang vấn đề khác:

- Tỷ tỷ ơi! Chị và Quỉ Bảo Chủ Nhân có liên hệ như thế nào?

Bị nàng hỏi một cách bất ngờ, Thất Hồn Nhân giật mình, lùi lại một bước, nói:

- Muội muội hỏi việc này làm gì?

https://thuviensach.vn

- Em cần phải biết!

Dõi mắt về hướng xa xăm, như tưởng nhớ đến một dĩ vãng, Thất Hồn Nhân khẽ đáp:

- Đúng như lời muội muội đã nói, chị và Chủ Nhân Quỉ Bảo có một quan hệ rất sâu.

- Quan hệ như thế nào?

Thất Hồn Nhân nghiêm giọng đáp:

- Bây giờ chưa phải lúc có thể nói cho em biết được. Sau này tự nhiên em sẽ hiểu?

Đông Phương Huệ lại nói:

- Em còn một yêu cầu cuối cùng, mong tỷ tỷ sẽ cho em được thỏa mãn!

- Điều gì em cứ nói xem chị có thể thực hiện được không?

- Em muốn chị hãy lột miếng vải che mặt cho em được thấy dung nhan của chị.

Một lần nữa, Thất Hồn Nhân lại lắc đầu dịu dàng nói:

- Muội muội! Chị đành để cho em thất vọng thôi, việc này chị không thể làm được.

Để bù vào đó, em muốn việc gì nữa hãy nói ra, chị hy vọng sẽ làm vừa lòng em!

Khẽ lắc đầu tỏ vẻ không cần gì phải hỏi nữa, Đông Phương Huệ im lặng một lúc lâu rồi vụt hỏi:

- Tỷ tỷ! Lâu nay chị vẫn ngầm ngầm chiếu cố đến Chí ca phải không?

https://thuviensach.vn

Như xúc động, Thất Hồn Nhân run giọng đáp:

- Phải, chị không thể bỏ rơi nó được.

- Ngày sau cũng vậy chứ?

- Dĩ nhiên là thế!

Đông Phương Huệ thở dài, nói:

- Tỷ tỷ! Em... phải đi rồi!

Dứt lời, nàng nhún mình phóng vút đi như một tia chớp. Thất Hồn Nhân sững sờ đứng yên như phỗng đá. Bà không lên tiếng ngăn nàng lại, cũng chẳng đuổi theo, chỉ giương mắt nhìn bóng lưng thon thon của nàng khuất dần vào nẻo xa. Bà lẩm bẩm một mình:

- Đa tình tự cổ thùy vô hận, hảo mộng do lai tối dục tình... Đó thật là vận mệnh sao? Hay là tại ta quá ích kỷ? ... Đứa con tội nghiệp! Trời phù hộ cho con! Mong thời gian có thể hàn gắn vết thương lòng để con được tìm thấy sự vui tươi trở lại!

Bỗng lúc đó có một tiếng thét xé không gian vọng đến, cùng một lúc, một bóng người trong rừng phi vút ra:

- Huệ muội!

Bóng người đó chính là Hoàng Thượng Chí. Chàng đuổi theo bóng người mặt đồ trắng được một lúc lâu, thì bóng trắng đó thoát nhiên mất tích. Chàng nhớ lại Đông Phương Huệ còn đứng chờ ngoài đường cái nên không để mất thì giờ tìm kiếm đối phương nữa, mà quay trở ra. Đến bìa rừng, chưa kịp nhận ra bóng người đứng đó là ai, chàng đã vụt gọi lên hai tiếng "Huệ muội", rồi phi nhanh lại. Nhưng chàng kịp nhận thấy bóng đó

https://thuviensach.vn

không phải là Đông Phương Huệ nên dừng ngay lại, Ồ lên một tiếng ngạc nhiên.

Thất Hồn Nhân quay mình đối diện với Hoàng Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí sửng sốt kêu lên:

- Tiền bối! Thì ra là người!

- Con!

- Huệ muội...

Chẳng để cho chàng kịp nói gì, Thất Hồn Nhân đã ngắt lời:

- Con! Con nên gọi nàng bằng sư cô!

Câu nói đó như một nhát kiếm đâm thẳng vào con tim đau khổ của chàng!

Phải! Nàng là sư cô của chàng, Đông Phương Huệ đã hiểu được sự đó nên bỏ chàng đi mất rồi...

Chàng cảm thấy cả mình lạnh ngắt, tay chân tê liệt như không còn thuộc vào thân thể của chàng nữa!

Chàng quyết tâm thay đổi tất cả mọi sự sắp đặt của vận mệnh. Khi ân, thù kết liễu rồi, chàng muốn tránh khỏi cái thế gian này để cùng với nàng...

Tiếng nói buồn buồn của Thất Hồn Nhân lại vang lên:

- Con! Nàng đi rồi!

Hoàng Thượng Chí tự nhiên giật mình hốt hoảng nói:

- Nàng đi rồi? Nhưng đi đâu tại sao tiền bối không ngăn nàng lại?

https://thuviensach.vn

- Con! Đừng tìm hiểu nàng đã đi đâu! Nàng làm như vậy rất đúng. Nàng phải rời xa con nếu không thì hậu quả...

- Không!

Hoàng Thượng Chí la lớn một tiếng, như phủ nhận tất cả định mệnh éo le đã dành cho chàng và Đông Phương Huệ phóng mình định đi...

- Con! Nghe ta nói đã!

Câu nói đó có rất nhiều uy lực oai nghiêm làm cho Hoàng Thượng Chí phải dừng ngay lại. Thất Hồn Nhân từ từ bước lại gần chàng, đưa tay vỗ nhẹ lên vai Hoàng Thượng Chí như một người mẹ hiền dỗ dành đứa con yêu dấu, rồi chầm chậm nói:

- Con à! Nàng là sư cô của con, đồng môn sư muội với cha con! Con không thể chà đạp trên luân thường đạo lý để yêu nàng được. Nếu con quả quyết lấy cho được nàng thì hãy xem hậu quả sẽ như thế nào! Con không muốn nàng phải chết mà? Hiện giờ việc làm của con quá nhiều, hãy tạm quên đi việc này, con hãy vào trong rừng này, ta sẽ cho con biết một vài điều.

Hoàng Thượng Chí chẳng nói chẳng rằng, thẩn thờ bước theo Thất Hồn Nhân, đi sâu vào rừng.

Đến một nơi rất vắng vẻ, Thất Hồn Nhân mới dừng lại, nói:

- Con đã đến Quỉ Bảo rồi chứ?

Chàng như một kẻ thất thần, đáp gọn:

- Phải!

- Con đã hiểu tất cả, phải không?

https://thuviensach.vn

- Phải!

- Huyết thù cao thâm đó, phải chăng có thể làm cho con tạm quên đi mối tình riêng tư của trai gái?

Câu nói đó chẳng khác gì một thau nước lạnh tạt vào đầu chàng vậy, làm cho thần trí chàng tỉnh lại. Một ám ảnh hổ thẹn lướt qua óc chàng, quét sạch những nổi sầu thương. Chàng cúi đầu nói:

- Vãn bối xin tuân theo lời dạy.

Đột nhiên...

Bao nhiêu nghi vấn vụt nổi lên trong tâm chàng. Tại sao bỗng dưng lại gặp Thất Hồn Nhân ở đây? Thật là một việc không thể ngờ được. Chàng cần được nghe bà giải thích những điều đó. Nhưng phải bắt đầu từ câu hỏi nào đây?

Chàng lại nghĩ Thất Hồn Nhân bảo chàng vào đây chắc có điều gì quan trọng, nên hỏi:

- Tiền bối có điều gì cần dạy bảo?

- Con có quen biết một thiếu phụ hồng y tuyệt sắc phải không?

Chàng giật mình sửng sốt! Tại sao bà ta lại hỏi chàng những chuyện khó chịu này.

Nhưng chàng kính trọng bà ta như mẹ, hơn nữa nếu không có mẹ con Thất Hồn Nhân, thì dù cho một trăm mạng Hoàng Thượng Chí cũng đã chết từ lâu rồi, làm sao chàng còn có thể sống đến bây giờ cũng vì nghĩ như vậy nên chàng không muốn dối trá với Thất Hồn Nhân, mặt chàng đỏ bừng, đáp gọn:

- Phải.

https://thuviensach.vn

Thất Hồn Nhân lại hỏi:

- Con có biết nàng đó là ai không?

- Nàng gọi là Mộ Dung Đại, đồ đệ của Đoạt Hồn Tiên Cô.

- Con biết nó bao nhiêu tuổi chăng?

- Việc này... vãn bối không biết chắc, nhưng có thể đóa n nàng khoảng hai mươi tuổi...

Thất Hồn Nhân ngắt lời nói:

- Con! Nó ít nhất cũng đã ngoài bốn mươi tuổi rồi. Hai mươi năm trước, trong giang hồ xuất hiện một nữ cao thủ có một sắc đẹp tuyệt trần, không biết bao nhiêu thanh niên đã vì nó mà điên khùng... Người xưng là Phong Hận tức là nàng đó! ...

Giật mình kinh hãi, Hoàng Thượng Chí lùi lại một bước, tên Phong Hận chàng cũng nghe một vài người nhắc đến, không ngờ chính là Mộ Dung Đại. Nói như vậy thì Hồng Y thiếu phụ là một người đàn bà lang tâm trắc nết ai làm chồng cũng được cả! ...

Thất Hồn Nhân lại tiếp:

- Nó rất đẹp, đẹp tuyệt vời, không ai bằng cả, phải không?

Hoàng Thượng Chí gật đầu thay cho câu đáp.

Chàng không có cách nào phủ nhận được cả, Mộ Dung Đại thật quả đẹp như tiên.

Cho dù là người có lòng dạ sắt đá đi nữa, sợ cũng không thể chống lại sự quyến rũ toát ra từ khóe mắt làn môi, thân hình tuyệt mỹ tiếng nói êm dịu của Mộ Dung Đại được.

https://thuviensach.vn

- Nó phỉnh ta! ...

Lòng Hoàng Thượng Chí rối bời, chàng hậm hực nhủ thầm:

- Nàng đã bảo với ta rằng nàng là một cô gái bất hạnh? Hừ!

Chàng vụt nghĩ lại, thiếu chút nữa là chàng đã phạm tội rồi... Thật may cho chàng, nếu chàng nén lòng một tí thì giờ đây phải ân hận ngàn đời. Bất giác mồ hôi lạnh toát ra ướt đẫm cả thân mình chàng.

Tiếng nói của Thất Hồn Nhân lại vang lên, cắt đứt dòng tâm sự của Hoàng Thượng Chí:

- Con ạ! Con biết những việc quá khứ của nàng ấy không?

- Việc này thực ra con...

Chàng còn đang ngập ngừng vì chẳng biết gì về quá khứ của Mộ Dung Đạk cả, thì Thất Hồn Nhân đã tiếp lời:

- Nó đã đem thân nó hiến cho Thiên Tề Giáo Chủ, không bao lâu lại bỏ Thiên Tề Giáo Chủ đi mất.

Nhắc đến Thiên Tề Giáo Chủ Dư Bỉnh Nam, tức thời Hoàng Thượng Chí lại sôi máu căm hờn. Chàng liền liên tưởng ngay đến Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh, người mẹ vô lương tâm đã tái giá với Thiên Tề Giáo Chủ, chàng lại nghĩ đến con của Trương Thông sư thúc của chàng, mà bây giờ là Thiếu Giáo Chủ. Chàng căm hờn nói:

- Tiền bối! Đừng nhắc đến những việc đó nữa!

Thất Hồn Nhân gật đầu, bảo:

- Con! Mong con đừng làm những việc thiếu suy xét.

https://thuviensach.vn

- Vãn bối đã biết.

- Bây giờ con định làm gì?

- Đến Hình Gia Tập nơi Trường Sa Thành để dò xét tin tức của Đại sư bá Hình Thế Kiệt.

Thất Hồn Nhân giật mình, hỏi lại:

- Đến Hình Gia Tập?

- Phải!

- Con khỏi cần đi đến đó nữa.

Lộ vẻ ngạc nhiên, Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Tại sao vậy? Thưa tiền bối!

- Từ mười mấy năm trước, Hình Gia Tập đã hóa thành một nơi hoang phế rồi, bây giờ con đến đó chẳng ích lợi gì đâu!

Hoàng Thượng Chí kinh hãi tột độ, tự hỏi:

- Tại sao vậy?

Nhưng chàng lại nghĩ ngay hầu như chẳng có việc gì mà Thất Hồn Nhân chẳng biết đến. Bà ta đã nói như vậy chắc không phải là không đúng. Nhưng làm sao bà ta lại biết được? Chàng rất kích động, vội hỏi:

- Phải chăng tiền bối đã biết được hành tích của Đại sư bá Hình Thế Kiệt của vãn bối?

- Đúng vậy! Ta đã biết tung tích của Đại sư bá con.

- Xin tiền bối cho vãn bối biết hiện giờ ông ấy đang ở đâu?

https://thuviensach.vn

- Hiện giờ con chưa tiện tìm ông ta.

- Tại sao?

- Thời cơ chưa đến. Con có cố gắng cũng vô ích. Tìm đến đó đã chẳng lợi gì mà ông chừng còn ân hận mãi mãi...

Lại thêm một điều bí mật nữa! Thất Hồn Nhân có những hành động rất khó đoán, làm cho Hoàng Thượng Chí càng thêm mệt trí, nhưng chàng chẳng biết làm sao hơn, đành hỏi:

- Tiền bối! Tại sao lại nhiều bí mặt như vậy?

- Con à! Sự việc bắt buộc như vậy, ta không thể không theo được.

- Nếu tôi có rất nhiều thắc mắc, muốn nhờ tiền bối giải đáp, tiền bối vẫn không chỉ dạy sao?

- Phải xem thắc mắc của con thuộc về vấn đề nào đã. Nếu có thể giải đáp được thì ta đâu hẹp lượng mà chẳng trả lời.

Hoàng Thượng Chí không chần chờ gì cả, hỏi ngay:

- Nếu vậy xin cho vãn bối biết được thân phận của tiền bối.

- Ngày con rõ việc ấy chẳng bao xa, giờ đây đừng tìm hiểu vội.

- Thế còn vụ huyết án của mấy trăm mạng sống thuộc hai nhà Hoàng, Trương thì sao?

- Cũng vậy, con đã gần biết được rồi.

- Trương sư thúc của tôi tại sao lại tự sát? Tại sao cấm không trả thù, và còn bảo là tuân theo sứ mệnh. Sự thật, hung thủ không phải là Quỉ Bảo Chủ Nhân, mà ông ta lại...

https://thuviensach.vn

Chàng còn thao thao đưa ra những câu hỏi thì Thất Hồn Nhân đã ngắt lời:

- Đủ rồi! Những điều đó con sẽ biết được nay mai, thôi...

Đột nhiên, giữa lúc đó, một bóng người thon thon chạy bay vào rừng, hướng về chỗ hai người. Hoàng Thượng Chí giật mình, quay mình lại, song chưởng thủ thế chực đánh ra. Nhưng khi nhìn kỹ lại thì chàng liền giải tán cả công lực vận tập vào song chưởng, đứng ngây người nhìn.

Thì đó là Hữu Tâm Nhân nàng chỉ liếc nhìn Hoàng Thượng Chí một cái rồi kề tai Thất Hồn Nhân nói nhỏ một lúc lâu.

Chẳng biết nàng đã nói gì mà Thất Hồn Nhân run giọng hỏi lớn:

- Thật có chuyện như vậy xảy ra sao?

Hữu Tâm Nhân cũng có vẻ kinh hãi, đáp:

- Phải!

Thất Hồn Nhân lại nói:

- Chẳng may nếu nàng có việc gì...

Chưa hết ý, bà đã quay lại nói với Hoàng Thượng Chí:

- Con hãy lập tức đến Xả Thân Nghiêm! Phải đi cho thật mau, không được chậm trễ...

Lộ vẻ không hiểu, Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Xả Thân Nghiêm?

- Phải! Đó là tổng đàn của Bát Nghĩa Bang con cứ đến đó tất sẽ hiểu cả! Đi đi!

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí trố mắt kinh ngạc. Bát Nghĩa Bang đã tan rã rồi! Bây giờ lại khai bang lập đàn, dĩ nhiên là do vị hôn thê Ngô Tiểu My của chàng đã lập lại tổ nghiệp.

Chắc có lẽ nơi đó có việc gì trọng đại nên mẹ con Thất Hồn Nhân mới lộ vẻ hốt hoảng như vậy.

Chàng tuy thắc mắc, nhưng cũng không kịp hỏi, vội vàng chắp tay chào Thất Hồn Nhân, nói:

- Vãn bối tuân mệnh!

- Nhớ đấy, phải nhanh lên, nếu không thì hậu quả rất đáng lo ngại.

- Vãn bối nhớ rồi!

Chàng vừa đáp vừa nhắm hướng bìa rừng phi thân chạy vun vút...

Qua ngày thứ hai, vào khoảng giờ thìn, Hoàng Thượng Chí chỉ còn cách xa Xả Thân Nghiêm không đầy năm dặm. Chàng càng ra sức chạy nhanh hơn.

Thoạt nhiên...

Một bóng hồng rơi xuống trước lối đi của chàng. Hoàng Thượng Chí vội dừng lại, thì thấy đó là Hồng Y thiếu phụ Mộ Dung Đại, con người đẹp tuyệt thế. Nhưng tại sao nàng lại bỗng dưng xuất hiện nơi đây? Thật là ngoài sức tưởng tượng của chàng.

Chàng còn đang ngỡ ngàng lúng túng, thì Mộ Dung Đại đã cất giọng như chim non:

- Đệ, đệ!

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí cảm thấy tim mình đập mạnh lên như muốn vỡ tung lồng ngực.

Chàng định đáp lại nàng một tiếng "tỷ tỷ", nhưng thoạt nhớ lại những lời Thất Hồn Nhân đã nói với chàng, nên chàng im ngay, không dùng tiếng xưng hô mà chàng vẫn thường dùng đó, chỉ khẽ ừ một tiếng lạnh lùng.

Mộ Dung Đại ngạc nhiên trước thái độ của chàng, mở to mắt, hỏi:

- Đệ đệ! Em làm sao vậy?

Hoàng Thượng Chí cúi nhìn xuống đất, chẳng dám đương đầu với ánh mắt quyến rũ của Mộ Dung Đại. Chàng muốn tránh xa nàng, thì chỉ có nước đứng nhìn thẳng vào mặt đối phương, nếu không lòng chàng phải một phen xao xuyến. Chàng lạnh lùng nói:

- Không sao cả! Tôi có việc khẩn cấp, không thể chần chờ được.

- Việc gì mà gấp quá vậy?

- Bây giờ không có thì giờ để nói rõ! Xin lỗi, tôi phải đi thôi!

Dứt lời, chàng phóng mình chạy đi...

Một luồng hồng quang vút tới. Mộ Dung Đại đã nhảy ra chận trước mặt chàng rồi:

- Đệ đệ! Em đến Xả Thân Nghiêm, phải không?

Quá kinh ngạc, Hoàng Thượng Chí sững sờ đáp:

- Phải! Sao người biết được?

- Nếu thế thì hay lắm! Chị cũng đến Xả Thân Nghiêm. Có chuyện gì lát nữa hãy nói.

https://thuviensach.vn

Chàng cau mày phóng vút đi. Thời gian không cho phép chàng suy nghĩ kỷ những bí ẩn trong việc này, cũng không cho chàng được hỏi rõ chi tiết gì cả.

Ngô Tiểu My là vị hôn thê của chàng, hơn nữa Thất Hồn Nhân đã căn dặn chàng mấy lần, thì bảo chàng chẳng sốt ruột sao được.

Mộ Dung Đại chạy sát cánh với chàng.

Chẳng mấy chốc, hai người đã đến Xả Thân Nghiêm. Cả hai đều giật mình khi thấy hai xác chết máu thịt tơi bời nằm ngang giữa đường lên núi.

Mộ Dung Đại biến sắc, nói:

- Không xong! Mình đến chậm mất rồi!

Hoàng Thượng Chí tái mặt, tim chàng đập mạnh. Đến bây giờ chàng mới cảm thấy là mình yêu Ngô Tiểu My tha thiết. Tuy bao nhiêu tình thương chàng đã gởi trọn cho Đông Phương Huệ, nhưng Ngô Tiểu My vẫn chiếm một địa vị trong tâm hồn chàng...

Chảng lo sợ, nói nhanh:

- Chúng ta đi nhanh lên!

Vượt qua hai xác chết nhầy nhụa, hai người đi vào miệng núi, theo con đường nhỏ ngoằn ngoèo lên đỉnh núi.

Từng tiếng rú thê thảm, xen lẫn những tiếng thét rợn người đưa đến mỗi lúc một rõ dần...

Hai người đến trước ngôi nhà lầu ở đỉnh Nghiêm tiếng đánh nhau càng nghe rõ ràng hơn nữa.

https://thuviensach.vn

Ở bên thành, trước cửa lớn, lại thêm mười mấy xác chết máu thịt lộn xộn, chồng chất quanh đó. Hai người càng đang sững sờ thì đã có tiếng thét vang chói tai:

- Người nào đó?

Tiếp theo, bốn tráng hán mặc y phục đen bó sát thân từ trong cửa lớn vội nhảy ra.

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng quát lớn:

- Các người là anh em trong bang hay là...

Chàng chưa dứt lời, thì Mộ Dung Đại đã tiếp hỏi:

- Sao! Em không phải vì Bát Nghĩa Bang mà đến sao? Chúng nó là bộ hạ của Thiên Tề Giáo...

Ba tiếng Thiên Tề Giáo lọt vào tai, tức thời Hoàng Thượng Chí nổi giận, ánh mắt rực lên màu sát khí...

Bát Nghĩa Bang đã bị hủy diệt bởi tay Thiên Tề Giáo, bây giờ Ngô Tiểu My gầy dựng lại cơ nghiệp trên vùng đất đã bị chúng tàn phá này, chúng vẫn không bỏ qua. Té ra Thất Hồn Nhân bảo chàng đến đây là để giúp tay cho vị hôn thê của chàng.

Vừa nhận ra Hoàng Thượng Chí, bốn cao thủ của Thiên Tề Giáo cùng thét lên một lượt:

- Lãnh Diện Nhân!

Rồi quay mình bỏ chạy vào trong, miệng hú lên những tiếng báo hiệu.

Sát khí đằng đằng, Hoàng Thượng Chí phóng mình theo sát bốn tráng hán đó, ngón tay chàng khẽ búng tới, tức thời Đông Kim Chỉ đã bắn ra như

https://thuviensach.vn

điện chớp.

Bốn tiếng rú thảm thiết cơ hồ như cũng vang lên một lượt, bốn hán tử đã bị chỉ phong của Hoàng Thượng Chí xuyên trúng từ lưng tới ngực, ngã chết trên vũng máu!

Hoàng Thượng Chí chẳng nghĩ ngợi gì nữa càn chạy nhanh đến nơi phát ra tiếng đánh nhau.

Vừa lúc đó có mấy bóng người từ trong nhà chạy vút ra, đứng đối diện với Hoàng Thượng Chí.

Chàng lạnh lùng hừ một tiếng, định xuất chưởng đập chết tất cả...

Nhưng chàng chưa kịp phóng chưởng thì đã nghe những tiếng thét thê thảm vang lên, những bóng người vừa nhảy ra đó điều, ngã xuống đất chết tất cả có đến bảy người.

Chàng kinh ngạc quay mình lại thì thấy sau lưng chàng, Mộ Dung Đại đôi má hồng đượm nét hung hăng như chưa vừa lòng trước những cái chết đó.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 86

Tập Nghĩa Thính Huyết Chiến

Chiến trận xác chết nằm ngổn ngang, mùi máu xông lên nồng nặc, tanh hôi rất khó chịu!

Trong trận, một thiếu nữ đầu tóc rối ben, cả mình đẫm đầy máu tươi, lem luốc trông rất ghê sợ, nàng chính là Ngô Tiểu My, đang giao tranh quyết liệt với hai lão già, trước ngực áo có thiêu Nhật Nguyệt Tinh Thìn Đồ Án. Hai người này là hai Thiên Tề Sứ Giả.

Chung quanh trận, gần một trăm bộ hạ của Thiên Tề Giáo bao lại thành một bức tường người dày kín, mặt tên nào cũng đầy vẻ hung ác...

Trông Ngô Tiểu My đã đuối sức lắm rồi, nhưng vì căm thù nên nàng vẫn còn gắng gượng chiến đấu.

Một tiếng quát vang lên... Ngô Tiểu My bị hai sứ giả Thiên Tề Giáo đánh lui xa năm bước, thân hình lảo đảo muốn té, miệng phun máu tươi có vòi...

Một Thiên Tề Sứ Giả cười hềnh hệch nói:

- Công duyên quả mãn!

Rồi hắn từ từ bước tới phía Ngô Tiểu My.

https://thuviensach.vn

Ngô Tiểu My cất song chưởng lên, nhưng lại bỏ xụi xuống, nội lực của nàng đã hết rồi!

Khi còn cách đối phương ba bước, gã Thiên Tề Sứ Giả dừng lại, cười nham hiểm nói:

- Hiền nữ! Để ta tận tay đưa cháu đi an giấc ngàn thu!

Đôi mắt đỏ ngầu Ngô Tiểu My thét lớn:

- Trình Uy Viễn, mày là thằng súc sinh, dẫu có chết đi, biến thành ma quỉ ta cũng không tha mày!

Trình Uy Viễn cười gian trá, từ từ giở tay lên, sắp đánh ra...

Nhưng ngay lúc ấy, mấy luồng chỉ vàng xé gió bắn tới Trình Uy Viễn...

Bộ hạ của Thiên Tề Giáo kêu lên:

- Lãnh Diện Nhân!

Trình Uy Viễn kinh hãi, lui nhanh mấy bước, tránh thoát những luồng chỉ vàng bắn tới.

Trong trận lại xuất hiện thêm một thiếu niên anh tuấn, nhưng nét mặt lạnh lùng, đượm đầy sát khí, chính là Hoàng Thượng Chí chưởng môn nhân của Thiên Nam Ảo Ma Cung.

Nhờ vào sự căm thù tột độ, Ngô Tiểu My đã gắng sức chống đỡ, bây giờ vị hôn phu Hoàng Thượng Chí, cũng là người nàng yêu nhất đời đã đến cho nên phần bị xúc động phần thì sức đã kiệt nàng ngã bịch xuống đất.

Mặt bắn ra hung quang, Hoàng Thượng Chí nghiến răng quát lớn:

- Trình Uy Viễn, ta phải đánh nát thây mày!

https://thuviensach.vn

Trình Uy Viễn cười nham nhở, lớn tiếng nói:

- Lãnh Diện Nhân! Với ngươi thì chưa xứng đáng.

Hoàng Thượng Chí hừ một tiếng song chưởng tung mạnh, khí thế vô cùng ác liệt, chưởng phong cuồn cuộn ép đến đối phương.

Trình Uy Viễn đánh ra một chưởng, còn vị Thiên Tề Sứ Giả kia cũng đồng lúc đột kích phía sau Hoàng Thượng Chí.

Bùng!

Tiếp theo một tiếng hự, Trình Uy Viễn bị chưởng lực của Hoàng Thượng Chí đẩy lui xa tám bước mặt mày nhợt nhạt...

Hoàng Thượng Chí cũng bị Thiên Tề Sứ Giả đánh trúng một chưởng sau lưng, thân chàng lắc lư một cái, lách ngang qua một bước. Đồng thời gã Thiên Tề Sứ Giả đánh trúng chàng cũng bị tiềm lực Khư Mê Thần Công của chàng chấn lui ra ba bước.

Trong một chiêu, Hoàng Thượng Chí ép lui hai cao thủ, khiến tất cả những bộ hạ của Thiên Tề Sứ Giả đứng quanh đó đều run sợ.

Hoàng Thượng Chí thét lên một tiếng như hổ gầm đánh tiếp ra ba tuyệt chiêu của Ma Ma Chưởng Pháp.

Một tiếng hự vang lên, Trình Uy Viễn đã bị phun máu miệng, thân hình lảo đảo muốn ngã.

Thiên Tề Sứ Giả thứ hai lại nhảy đến đột kích phía sau Hoàng Thượng Chí. Gã vận sức đánh ập vào lưng chàng ba chưởng cực mạnh.

Hoàng Thượng Chí liền dùng Phù Quang Di Ảnh xoay lẹ người nửa vòng, vừa tránh khỏi thế công như vũ bão, rồi tiến sát đối phương dùng Đông Kim Chỉ bắn ra vun vút, tiếng rít như xé lụa.

https://thuviensach.vn

Sau một tiếng kêu thét đau đớn, vai của gã sứ giả đó đã bị Đông Kim Chỉ đánh xuyên thủng, máu tuông xối xả chớp mắt đã ướt đẫm nửa thân mình. Gã lảo đảo thối lui, mặt mày xanh mét.

Hoàng Thượng Chí bây giờ mới thấy rõ, sứ giả đó chính là Tư Mã Hồng được chàng tha chết ở Bạch Thủy Nan trong miếu Võ Hầu khi hắn truyền Thiên Tề Lịnh.

Chàng gằn giọng nói:

- Tư Mã Hồng! Hôm nay ta cho ngươi về chầu diêm chúa.

Tư Mã Hồng rùng mình kinh hãi lui vội ra sau hai bước...

Ngay lúc Thượng Chí đứng gườm gườm Tư Mã Hồng không chú ý đến Ngô Tiểu My nằm xỉu trên mặt đất phía sau chàng, thì một lão già áo đen của Thiên Tề Giáo từ từ tiến đến bên Ngô Tiểu My, vung tay lên, nhắm ngay đầu nàng giáng mạnh xuống một đấm.

- Muốn chết!

Sau tiếng thét lanh lảnh ấy, một tiếng bốp khô khan vang lên, xương đầu của lão già áo đen bị nát vụn, óc trắng phụt ra tung tóe, hòa lẫn với máu tươi đỏ ối. Cả thân mình lão như cây thịt đổ nhào xuống đất. Trong sân lại xuất hiện thêm một thiếu phụ mặc áo màu hồng đẹp tuyệt trần.

Hoàng Thượng Chí vội quay người lại, bất giác giật mình. Chàng cơ hồ quên mất Ngô Tiểu My đang bị trọng thương. Nếu không có Mộ Dung Đại kịp thời ra tay cứu giúp thì chàng sẽ ôm hận suốt đời!

Ngô Tiểu My tỉnh lại, gắng gượng đứng lên...

Mộ Dung Đại đưa tay đỡ nàng, nói:

https://thuviensach.vn

- My muội! Em tạm rời khỏi nơi này. Cần thiết nhất là phải chữa thương đã, còn mọi việc nơi đây...

Ngô Tiểu My lắc đầu, nói qua hơi thở mệt nhọc:

- Không! Tôi... phải... báo thù! Giết...

Nàng vừa giao đấu qua một thời gian nên chân lực đã kiệt, lại thêm bị nội thương quá nặng nên nàng mới nói đến tiếng "giết" thì miệng lại trào ra một ngụm máu tươi.

Thấy nàng như vậy, Hoàng Thượng Chí quá đau xót, nói với Mộ Dung Đại:

- Xin tỷ tỷ chiếu cố cho nàng!

Rồi chàng đột nhiên quay lại, mắt nhìn Tư Mã Hồng gần muốn tóe lửa.

Sắc mặt tái ngắt như gà mắc nước, Tư Mã Hồng kinh hãi lùi lại thêm hai bước nữa...

Hoàng Thượng Chí quát lớn:

- Nộp mạng đây!

Ngay lúc ấy một tiếng hét lớn đưa đến:

- Lãnh Diện Nhân! Ngươi đừng phách lối quá!

Hoàng Thượng Chí lùi lại một bước.

Một lão già cao lớn, đáp nhẹ nhàng xuống giữa trận, đôi mắt bắn ra những tia sáng xanh dờn như mắt mèo, chính là Côn Thế Ma Vương vị hộ pháp của Thiên Tề Giáo.

https://thuviensach.vn

Công lực của Côn Thế Ma Vương rất khiếp người. Lão có lệ là chỉ ra tay một chiêu mà thôi, nhưng chỉ một chiêu ấy mà biết bao nhiêu cao thủ võ lâm đã tán mạng dưới tay lão, chưa một ai giao đấu với lão mà còn sống sót...

Hoàng Thượng Chí đang định lên tiếng thì một bóng đỏ lướt tới. Mộ Dung Đại đã đứng trước mặt lão, chỉ còn cách một trượng...

Côn Thế Ma Vương hừ một tiếng nặng, như chỉ nói:

- Ngươi lui ra!

Mộ Dung Đại lạnh lùng hỏi:

- Tại sao?

Côn Thế Ma Vương trợn mắt nói:

- Không phải việc của ngươi! Mau lui ra!

- Ai nói không phải việc của ta?

- Hôm nay nếu ngươi dám ra tay thì lão phu sẽ không bỏ qua được!

Mộ Dung Đại cười nhạt, nói:

- Nếu ta chết đi thì ai lấp xác ngươi? Không phải ngươi đã nói là lúc ngươi chết rồi được chôn bên mộ tiên sư của ta sao?

Sắc mặt Côn Thế Ma Vương hỗn loạn, khóc không ra khóc cười cũng chẳng ra cười.

Quả ông có nói với Mộ Dung Đại, khi ông chết rồi muốn được cùng người yêu duy nhất là Đoạt Hồn Tiên Cô, chôn chung một chỗ, ấy là điều thỏa mãn cuối cùng của ông!

https://thuviensach.vn

Ngay lúc ấy, một tiếng thét vang lên, Tư Mã Hồng đã bị Hoàng Thượng Chí tống một chưởng chết ngay tại chỗ.

Côn Thế Ma Vương tức giận hừ một tiếng rồi nhảy đến Hoàng Thượng Chí, xuất thế tấn công.

Trình Uy Viễn điều dưỡng một lúc đã phục nguyên lại được sức lực. Ông ta lừa khi Côn thế Ma Vương phát chưởng đánh Hoàng Thượng Chí, nhảy lẹ đến bên Ngô Tiểu My, vung chưởng đánh vào mình nàng...

Mộ Dung Đại thấy thế, thất kinh la lớn:

- Trình Uy Viễn mày dám...

Như bóng với hình Mộ Dung Đại nhảy vút theo vung chưởng đánh tạc ngang vào mình Trình Uy Viễn...

Nhưng vẫn chậm mất nửa bước...

Một tiếng ré vang lên, Ngô Tiểu My bị đánh văng mấy thước...

Đồng thời, Trình Uy Viễn cũng bị chưởng lực của Mộ Dung Đại cuống chệnh choạng ra xa...

Bên kia, Hoàng Thượng Chí và Côn Thế Ma Vương đã giao đấu với nhau qua ba chiêu, công lực của đôi bên lại bằng nhau.

Côn Thế Ma Vương kinh hãi! Đây là lần đầu tiên ông gặp phải kình địch. Trên bước giang hồ, người có thể đỡ được lão một chiêu thật đã hiếm có rồi, huống hồ đương cự với lão.

Mộ Dung Đại không đánh thêm Trình Uy Viễn nữa, vội lướt mình tới đỡ Ngô Tiểu My, sờ thử kinh mạch và mặt nàng biến đổi...

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí liếc nhìn, thấy Ngô Tiểu My ngất liệm trong tay Mộ Dung Đại, lòng chàng thấy như cả ngàn mũi kim nhọn đâm vào. Chẳng lẽ Ngô Tiểu My đã...

Chàng không có can đảm nghĩ đến, vụt quay người lại, nét mặt đằng đằng sát khí, quát lên như sấm nổ:

- Côn Thế Ma Vương! Coi đây!

Tiếp theo tiếng hét, chàng đã sử dụng Khư Mê Thần Công với mười thành công lực đánh mạnh ra. Một luồng khí trắng mờ mờ như sa mù cuồn cuộn trùm đến Côn Thế Ma Vương.

Côn Thế Ma Vương kinh hãi kêu lên:

- Khư Mê Thần Công!

Song chưởng xuất toàn lực đánh mạnh ra...

Bùng!

Một tiếng nổ như sấm sét, rền rĩ không gian khiến tất cả bộ hạ Thiên Tề Giáo đứng quanh đó đều nhắm mắt thối lui ra...

Hoàng Thượng Chí bị chấn lui lại một bước, trong khi đó Côn Thế Ma Vương lui lại hai bước dài.

Hoàng Thượng Chí hét lên một tiếng, vung tiếp chưởng thứ hai.

Côn Thế Ma Vương không kịp ra tay vội lách mình tránh sang trái tám thước...

Hoàng Thượng Chí hừ một tiếng, cất giọng lạnh như thép nguội nói:

- Hôm nay ngươi chết chắc rồi!

https://thuviensach.vn

Câu nói vừa dứt, chưởng thứ ba của chàng đã tung mạnh ra như vũ bão.

Hung tánh nỗi lên, Côn Thế Ma Vương gầm lên như hổ dữ:

- Coi lão phu chết hay là mày chết!

Với tất cả sức bình sinh lão đánh ra hai tay một lượt, tiếng gió ào ào, chưởng lực tưởng chừng như xô non xẻ núi...

Bùng!

Tiếng nổ ầm ĩ như hỏa diệm sơn, cát đá tung bay rào rào, đôi bên đều lui lại ba bước, sắc mặt của Hoàng Thượng Chí trắng nhợt, còn Côn Thế Ma Vương hai bên mép đã rỉ máu tươi. Đây thật là một trận đấu kinh người hiếm có trong võ lâm!

Hoàng Thượng Chí quay lại, thấy Ngô Tiểu My vẫn mê man, mặt mày nhợt nhạt, chẳng biết chết hay sống. Chàng lại tức giận hơn, thét lên một tiếng như voi rống, dùng Khư Mê Thần Công với mười hai thành lực, sắc mặt của chàng ửng hồng lại, đứng gườm gườm đối phương...

Côn Thế Ma Vương đã biết mình không phải là đối thủ của Hoàng Thượng Chí, nhưng đâu để lộ vẻ sợ sệt, ông cũng vận tập tất cả nội gia công lực vào đôi chưởng, đứng im lặng đợi...

Mọi người đang chờ xem kết quả. Thế chưởng sắp đánh đó sẽ quyết định sư thắng bại đôi bên. Chẳng những nó quyết định sanh mạng giữa hai đối thủ mà còn liên hệ mật thiết đến sự tồn vong của hai phe...

Tất cả im lặng! Một sự im lặng nặng nề.

Đằng kia Mộ Dung Đại vẫn ôm Ngô Tiểu My đang bất tỉnh...

Đôi mắt cú vọ nhìn vào Ngô Tiểu My, Trình Uy Viễn biết Côn Thế Ma Vương không phải là đối thủ của Lãnh Diện Nhân. Nếu bây giờ gã không

https://thuviensach.vn

nắm lấy cư hội này thủ thắng thì sẽ không bao giờ có cớ hội nữa. Gã muốn ra tay thanh toán Ngô Tiểu My, nhưng Phong Hận Mộ Dung Đại võ công không phải tầm thường khiến gã phải do dự...

Sự việc không thể chần chờ được nữa, Trình Uy Viễn phất tay la lớn:

- Bổn giáo đệ tử nghe lệnh! Toàn lực đánh ra, chỉ tấn mà không được lui.

Dứt lời, Trình Uy Viễn liền phất chưởng đánh mạnh vào Mộ Dung Đại, tiếp đó nhiều bóng người phi thân ào ào đến một lượt.

Mộ Dung Đại thất kinh, tay trái kẹp chặt Ngô Tiểu My, tay mặt đánh ra một nắm Đoạt Hồn Trâm.

Những tiếng kêu ré vang lên, trên mười mấy cao thủ của Thiên Tề Giáo chết ngay tại trận. Nhưng cũng không thể ngăn lại được thế công như cuồng phong của đối phương, vô số chưởng phong cuốn tới Mộ Dung Đại...

Nàng vì bận Ngô Tiểu My nên chỉ đánh được có một tay, uy lực bị giảm bớt, lại thêm cái công lực thâm hậu của Thiên Tề Sứ Giả Trình Uy Viễn nữa, khiến nàng tay chân bối rối.

Tuy thế, Mộ Dung Đại cũng hét lên một tiếng đánh liên tiếp ra ba chưởng, ép lui đối phương, rồi nhanh nhẹn lấy ra một nắm Đoạt Hồn Trâm thứ hai.

Mộ Dung Đại vung tay một cái thì đã có thêm mười mấy thây người ngã gục, thế công của đối phương ngừng lại...

Mộ Dung Đại quát lên lanh lảnh, cả thân hình nàng phi vút tới bên Trình Uy Viễn.

https://thuviensach.vn

Trình Uy Viễn kinh hãi nhảy lui ra ngoài hai trượng.

Mộ Dung Đại công hụt, liền thuận đà nhảy vút lên nóc nhà Tập Nghĩ Thính, mấy bóng người cũng nhảy theo lên.

Nhưng chúng mới nhảy nửa chừng đã rơi bình bịch xuống đất, chết không kịp kêu một tiếng.

Trình Uy Viễn rống lên:

- Án thanh tử chiêu hồn!

Trong chớp mắt ám khí như mưa bấc từ dưới đất bắn khắp mình Mộ Dung Đại.

Đoạt Hồn Trâm của Phong Hận tuy là một loại ám khí bá đạo giang hồ, nhưng vì trâm nhỏ mà phóng xa quá thì không có hiệu lực.

Trong khi đó bộ hạ của Thiên Tề Giáo đều là những cao thủ được lựa chọn, thuật pháp ném ám khí không phải tầm thường...

Những sự kiện đó không thoát khỏi đôi mắt đỏ ngầu của Hoàng Thượng Chí.

Chẳng khác thêm dầu vào lửa, chàng gầm lên một tiếng như voi rống...

Mười hai thành lực Khư Mê Thần Công theo song chưởng tung mạnh ra, một luồng khí trắng đục như sương mù, ào ào cuốn sang...

Côn Thế Ma Vương liền đẩy mạnh song chưởng cản lại. Chưởng lực phát ra vù vù.

- Bùng!

https://thuviensach.vn

Hai luồng chưởng lực chạm nhau, tiếng nổ như trời long đất lỡ, khiến tất cả các bộ hạ Thiên Tề Giáo giật mình dừng tay lại.

Hoàng Thượng Chí lắc lư, lui lại năm bước. Côn Thế Ma Vương thối lui một trượng ngã ngồi trên đất, máu miệng phun ra có vòi...

Trận chiến trở lại im lặng! Tử thần đang đè nặng trên đầu bọn bộ hạ Thiên Tề Giáo...

Hoàng Thượng Chí từ từ đi tới mấy bước, năm ngón tay chỉ ngay Côn Thế Ma Vương. Nhịp tim đập của mọi người như theo từng bước chân của chàng. Chàng chỉ cần vận sức thì Đông Kim Chỉ sẽ xuyên thủng ngực đối phương.

Hoàng Thượng Chí cất tiếng rờn rợn như quỉ sứ gọi hồn:

- Côn Thế Ma Vương, ngươi còn muốn di ngôn gì nữa không?

Côn Thế Ma Vương trợn đôi mắt lên, rồi nhắm lại, nói:

- Mày xuống tay đi!

Hoàng Thượng Chí dừng lại, hạ tay xuống, rồi trầm giọng nói:

- Côn Thế Ma Vương, vì muốn đáp lại thịnh tình mà trước kia ngươi ra tay giúp ta, nên hôm nay ta tha cho ngươi đó. Hãy đi đi!

Côn Thế Ma Vương mở mắt, từ từ nói:

- Lãnh Diện Nhân! Lần trước ta cứu mày là vì mày đã giúp cho Âm Sát Mạc Tú Anh, môn đệ của ta, chứ ta không có ý cứu ngươi!

Đúng là câu nói của người võ dũng, ông ta tỏ ra cũng còn chút hùng khí...

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí khoát tay nói:

- Thôi! Từ nay trở đi giữa chúng ta không còn gì ân oán! Hy vọng lần sau đừng gặp nhau nữa!

- Lãnh Diện Nhân, mày sẽ hối hận, lão phu không quên món nợ máu hôm nay đâu!

- Hừ! Bổn nhân chưa biết hối hận bao giờ cả!

Côn Thế Ma Vương đứng lên, nhìn qua trận thế rồi nhảy vút đi mất dạng.

Côn Thế Ma Vương bỏ đi, khiến tất cả những cao thủ của Thiên Tề Giáo như rắn không đầu, ai nấy đều nhìn nhau lo sợ. Nếu không phải vì giáo quy nghiêm khắc ác độc thì chúng sẽ co giò chạy rồi!

Trình Uy Viễn thấy tình thế không hay, vội thét lên một tiếng:

- Lui!

Rồi liền tung mình lên trước bỏ chạy ra ngoài...

Tất cả giáo chúng cũng đùng đùng chạy theo như nước vỡ bờ. Chúng tranh nhau chạy như đàn cừu non gặp hổ dữ.

- Đứng lại!

Một tiếng hét đinh tai tiếp theo một tiếng hự! Vang lên, Trình Uy Viễn bị chặn lại về chỗ cũ.

Rồi, gió cuốn, đất bay, tiếng chưởng phong ào ào vút ra, tiếng kêu la thảm thiết, những bóng người bỏ chạy đều bị bắn lui lại trông rất hỗn loạn...

https://thuviensach.vn

Tất cả những cao thủ của Thiên Tề Giáo đều bị đánh tơi bời. Trên mặt đất có thêm hơn hai mươi tử thi.

Mặt Hoàng Thượng Chí hiện đằng đằng sát khí, mắt không ngớt bắn ra những tia sáng khiếp người...

Quang cảnh trong trận lại im lặng! Không khí chết chóc đè nặng trên hơi thở hấp hối của mọi người.

Mộ Dung Đại nhảy xuống đứng bên Hoàng Thượng Chí.

Chàng nhìn Ngô Tiểu My trên tay nàng, lo lắng hỏi:

- Nàng sao rồi?

Sắc mặt tỏ ra thất vọng, Mộ Dung Đại nói:

- Thương thế rất trầm trọng!

Thượng Chí nghiến răng, quắc mắt nhìn chòng chọc vào Trình Uy Viễn.

Trình Uy Viễn kinh hãi, trong óc chỉ có một ý niệm là "thoát" nên vội lui vào đám đông của nhóm bộ hạ...

- Trình Uy Viễn, mày có cánh cũng không thoát khỏi!

Hoàng Thượng Chí vừa hét vừa tiến gần đến cách đối phương một trượng. Trình Uy Viễn không còn tự chủ được, đứng khựng lại, mặt đầy vẻ sợ hãi.

Tất cả, giáo chúng của Thiên Tề Giáo mặt đều tái ngắt.

- Nộp mạng đây!

Hoàng Thượng Chí đánh vút tới ngực Trình Uy Viễn một chưởng, khí thế dũng mãnh vô cùng.

https://thuviensach.vn

Trình Uy Viễn đâu dám chống đỡ vội lách mình tránh sang bên. Hai bộ hạ đứng ngay luồng chưởng lực đó thét lên một tiếng ngã xuống chết tươi.

Trình Uy Viễn thừa cơ nhảy vút lên nóc Tập Nghĩa Thính.

Gã đã nhanh, nhưng Hoàng Thượng Chí lại lẹ hơn, chẳng ai kịp thấy chàng dùng thân pháp gì mà đã đón đầu Trình Uy Viễn tống tới song chưởng.

Trình Uy Viễn như chạm phải khối sắt, thân hình bị đánh bật trở lại rớt bịch trong trận, máu miệng chảy ra đầm đìa.

Ngay lúc đó, Ngô Tiểu My mở mắt ra, vừa thấy Trình Uy Viễn nằm trên đất. Một sức vô hình thúc đẩy, khiến tinh thần nàng tỉnh lại, nàng vùng vằng, rung giọng nói:

- Bỏ tôi xuống!

Thấy Ngô Tiểu My tỉnh lại, Mộ Dung Đại mừng rỡ vội làm theo lời nàng.

Lúc đó Hoàng Thượng Chí cũng đã đứng trước Trình Uy Viễn giở chưởng lên quát:

- Trình Uy Viễn, ta phải đập mày nát ra như tương!

- Khoan!

Mộ Dung Đại đột nhiên đưa tay ra gàn lại...

Hoàng Thượng Chí kinh ngạc, hỏi:

- Tại sao thế?

Mộ Dung Đại chỉ Ngô Tiểu My nói:

https://thuviensach.vn

- Đệ xem nàng!

Thượng Chí quay qua một bên đứng nhìn. Tim chàng đập mạnh khi thấy sắc mặt trắng xanh của Ngô Tiểu My. Trong đôi mắt đẹp hiện ra vẻ nguyện độc, tay nàng lăm lăm thanh trường kiếm...

Mộ Dung Đại nói:

- Kỳ trước trong miếu, trên đường về Thiên Nam, chị không giết nó vì để dành cái mạng nó cho Ngô Tiểu My. Đệ đệ có biết thân phận của nó không?

Hoàng Thượng Chí lắc đầu ngập ngừng:

- Điều này tôi không rõ lắm.

Mộ Dung Đại nhìn Ngô Tiểu My, nói với Thượng Chí:

- Đệ đệ tránh qua một bên đi! Lát nữa hãy nói chuyện sau!

Chàng không biết chuyện gì, nhưng cũng gật đầu tránh ra ba bước.

Những cao thủ của Thiên Tề Giáo đều đứng nhìn sững.

Chúng muốn thoát chạy nhưng không dám thì còn nghĩ gì đến chuyện cứu mạng Trình Uy Viễn! ...

Ngô Tiểu My chệnh choạng tiến tới mấy bước, trợn mắt nói:

- Trình Uy Viễn, mày... không bằng... súc vật! Này...

Trình Uy Viễn lại gắng gượng đứng lên, thân hình lắc lư, đôi mắt không còn linh động, đủ biết hắn bị thương nặng đến mức nào rồi...

Ngô Tiểu My đưa kiếm lên, đâm vào tim Trình Uy Viễn.

https://thuviensach.vn

Bịch!

Tiếp theo một tiếng ré, Ngô Tiểu My miệng phun máu tua tủa, nàng ngã bật ra sau.

Hoàng Thượng Chí á lên một tiếng kinh hãi...

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 87

Kỳ Hẹn Tử Thần

Mộ Dung Đại giận tái mặt, ôm chặt Ngô Tiểu My vào lòng, mắt trợn tròn nhìn Trình Uy Viễn.

Trình Uy Viễn ngã gục ngay tại chỗ, vết thương bị động, máu chảy thấm ướt cả áo. Thật không ai ngờ được phản ứng độc ác của gã!

Mắt Ngô Tiểu My nhắm nghiền lại, mặt tái xanh trông đến lạnh người. Một lát sau nàng thở mạnh một cái, mắt từ từ mở ra, dường như có một sức huyền bí nào nâng nàng dậy! Nàng phải tận tay cắm ngập lưỡi dao này vào tim kẻ thù! Nàng không thể ngã gục được! Trước mắt nàng bỗng hiện lên gương mặt đau đớn của người cha yêu mến:

Ngô Do Đạo.

Thượng Chí điếng hồn, chàng nghĩ không biết bây giờ mình phải làm gì cho thích hợp... chân tay bủn rủn.

Ngô Tiểu My rời khỏi vòng tay Mộ Dung Đại, lảo đảo về phía Trình Uy Viễn, những bước đi của nàng trông khó khăn, nặng nhọc làm sao ấy...

Một tiếng kêu uất nghẹn, một đường máu bắn vọt lên! Con dao trong tay Tiểu My đã cắm phập vào ngực trái của Trình Uy Viễn. Nàng cắn răng rút mạnh lên, rồi đâm xuống.

Một nhát...

https://thuviensach.vn

Hai nhát...

Nàng đã báo được gia thù, lòng căm hờn của nàng đã được máu thù nhân ướp nguội dần.

Tiểu My rút mạnh lưỡi dao, cao tay đâm xã vào ngực kẻ thù đột nhiên mắt nàng tối sầm lại, con dao trên tay rơi cấm phập xuống đất, thân nàng lảo đảo ngã xuống...

- Tiểu My em!

Thượng Chí nhảy lẹ tới như một làn chớp, ôm gọn Ngô Tiểu My vào lòng, rồi đưa tay chộp vào Mạch Môn, chàng điếng người! Khí huyết của Tiểu My đảo lộn, rối bời như tơ vò và hơi thở ngắt quãng, da mặt đã biến thành màu vàng nhạt như kim chỉ.

Mộ Dung Đại hốt hoảng lấy một hoàn thuốc bỏ vô vào miệng Tiểu My, nói lớn:

- Đưa nàng cho ta!

Thượng Chí sững sờ bồng Tiểu My trao tận tay Mộ Dung Đại, chàng nhìn xuống mặt nàng nỗi lên một tình thương bao la.

Mắt chàng lóe tia sát khí, quắc nhìn bọn cao thủ Thiên Tề Giáo, cất giọng rùng rợn như ác quỉ gọi hồn.

- Máu của bọn Thiên Tề phải chảy, để gội sạch Bảo Thân Nham Thủ vong hồn của bạn hữu Bát Nghĩa Bang đang chờ chúng mi bên kia thế giới!

Thiên Tề Giáo chúng tại đấy tán mật vỡ hồn, mặt xanh như chàm đỗ, nhưng bản năng sinh tồn không cho phép họ ở lại chịu chết! Họ kêu lên thất thanh rồi quay lại lính quýnh chạy thoát...

- Ha! ... Ha... Ha! ... Ha! ...

https://thuviensach.vn

Tiếng cười điên dại nổi lên cao ngất tận từng mây, đó là hiệu lịnh của tử vong!

Trong tiếng cười cuồng loạn những tiếng kêu hãi hùng! Những thây người ngã gục! Máu chảy lai láng trên mặt đất, đọng thành vũng lớn, thấm dần vào lòng đất lạnh.

Tiếng thét lơi dần, một lát sau thì im lặng đã trở về, trước gian đại sảnh xác chết chồng chất thành gò cao.

Bọn Thiên Tề Giáo khi đến hơn hai trăm cao thủ, khi về chỉ vỏn vẹn một mình Côn Thế Ma Vương, còn bao nhiêu đã ngã gục trong tổng đàn Bát Nghĩa Bang.

Thượng Chí trầm lặng uy nghĩ nhìn những xác chết, rồi cất giọng than dài:

- Bát Nghĩa Bang kể như đã rữa sạch huyết cừu rồi!

Nói xong, vội quay phắt lại, bước mau về phía Mộ Dung Đại, nói:

- Thương thế của nàng...

Mộ Dung Đại ngước mắt nhìn chàng, đau đớn nói:

- Nội phủ nát bấy cả, huyết mạch đã hơn một nửa bị vỡ, sợ không còn cách nào cứu thoát được.

Thượng Chí sững sờ mặt tái không còn chút máu, nếu nàng có mệnh hệ nào...

Chàng không dám nghĩ nữa, lòng chàng đau như cắt.

- Vào trong nói chuyện!

https://thuviensach.vn

Thượng Chí thất thần gật đầu, bước theo Mộ Dung Đại băng qua Nhập Ngủ Sảnh, vào trong một căn nhà bài trí trang nhã sang trọng đây là phòng của vị hôn thê chàng Ngô Tiểu My. Nhưng lạ quá sau Mộ Dung Đại lại thông thạo như vậy? Dường như giữa nàng và Ngô Tiểu My có nhiều liên hệ không ít...

Mộ Dung Đại nhẹ nhàng đặt Tiểu My trên giường, Thượng Chí thẩn thờ bước đến, đưa tay khám xét thương thế của nàng, quả nhiên y như lời của Mộ Dung Đại đã nói, kinh mạch của nàng hầu hết đã bị phế bỏ, toàn thân nàng lạnh giá như một khối nặng.

Thượng Chí xúc động vô cùng, hai giọt nước mắt long lanh nơi khóe mắt rồi chảy ngập ngừng xuống má. Chàng nghẹn ngào nói:

- Nàng... nàng không còn cứu được sao?

Mộ Dung Đại thở dài, nói:

- Bình Chỉ Nguyên Đơn của ta chỉ cứu sống nàng chỉ được bảy ngày thôi, còn...

Thượng Chí nói như kẻ mất hồn:

- Bảy ngày... bảy ngày! ... Sao lại bảy ngày là nghĩa lý gì?

- Phải! Qua bảy ngày nàng khó sống được, có lẽ chỉ trông vào may rủi...

Thượng Chí run rẩy:

- May rủi! Tánh mạng nàng gởi trọn vào sự may rủi.

- Phải! Nhưng ta tin rằng My muội sẽ gặp kỳ duyên.

Thượng Chí thở dài, tay khẽ siết chặt bàn tay Ngô Tiểu My, chàng quay sang Mộ Dung Đại nói:

https://thuviensach.vn

- Bây giờ tôi muốn biết rõ câu chuyện!

Mộ Dung Đại gật đầu, trầm giọng:

- Trình Uy Viễn vốn là bạn của Ngô Do Đạo cha của My muội, một chuyện bất hạnh xảy ra khiến tình bạn của hai người xẻ đôi! Hai người khi trước cùng yêu một cô gái, cuối cùng Ngô Do Đạo lấy được nàng tức là mẹ của Ngô Tiểu My đấy!

Sau này mẹ nàng đau nặng trong lúc mang nàng trong bụng đến lúc sanh được nàng thì ba ta chết ngay. Tưởng việc oán cừu đã qua, nào hay Trình Uy Viễn là người sâu độc, mối thù cướp đoạt tình yêu kia lão chẳng bao giờ quên được...

Mộ Dung Đại ngừng lại một chút nói tiếp:

- Vì thế Trình Uy Viễn đã nhập vào Thiên Tề Giáo, lấy Thiên Đô Bí Lục trong tay Ngô Do Đạo làm mối giềng của cuộc thảm sát Bát Nghĩa Bang.

Thượng Chí cắt lời:

- Thiên Đô Bí Lục ở trong tay Bất Lão Tiên Sinh, Ngô Do Đạo nào hay biết gì đâu...

- Để ta nói hết đã! Phải bí lục ấy đã ở trong tay Bất Lão Tiên Sinh! Nhưng bọn Thiên Tề Giáo không biết nên đã phái nhiều cao thủ tìm Ngô Do Đạo Bang Chủ Bát Nghĩa Bang để giật bí lục, vì thế họ mới hạ độc thủ Bang Chủ...

Thượng Chí thở dài, nói cắt ngang:

- Thôi! Chuyện về sau tôi đã rõ cả rồi! Hừ! Trình Uy Viễn quả đáng tội phân thây.

Mộ Dung Đại thở dài, nhìn Tiểu My, nói:

https://thuviensach.vn

- Hoàng đệ! Em còn nhớ lại việc luyện thương trong gian nhà tranh mà Côn Thế Ma Vương vây hãm khi trước không?

Tiếng "đệ" của Mộ Dung Đại lúc này làm Thượng Chí khó chịu, chàng cau mày nhìn nàng, bên tai còn văng vẳng giọng nói của Thất Hồn Nhân. Càng nghĩ đến dĩ vãng Mộ Dung Đại, chàng cảm thấy càng khinh ghét nàng hơn, nhưng bây giờ chưa phải lúc nói ra được, hơn nữa chàng đã thọ ơn nàng quá nhiều và nhất là hiện tại bệnh trạng của Ngô Tiểu My không cho phép chàng đôi chối với nàng.

Chàng lắc đầu, nói:

- Quên sao được!

- Người ẩn mình giúp em chính là nàng!

Thượng Chí ngạc nhiên cùng cực, giọng kích động:

- Ồ! Là nàng!

- Không sai! Trước đây, chị và nàng đã gặp nhau, chính miệng nàng nói nên chị mới biết là thế! Nàng cũng biết rằng giữa chị và em có giao tình. Thế rồi chị và nàng đã kết tình "em chị" nàng là một thiếu nữ đáng cho người ta kính phục, tiếc rằng... chúng ta đến chậm một bước!

Thượng Chí thở dài ảo não, chàng đưa tay vén những sợi tóc tung tóe trên mặt Tiểu My, cất giọng than vang:

- Chậm đi một bước. Ôm hận ngàn năm!

Thượng Chí ngồi sát vào Tiểu My, siết chặt đôi tay xanh xao lạnh giá của nàng, mà lòng dâng lên một niềm hối hận vô bờ. Chàng để mặc cho đôi giòng lệ chãy tràn xuống má.

https://thuviensach.vn

Tình cảm của chàng dường như đã bị Đông Phương Huệ chiếm giữ cả, trong khi Tiểu My lại là vị hôn thê của chàng, tuy sự kết hợp này chỉ là sự cưỡng bách, nhưng không thể không nhìn nhận Ngô Tiểu My bao giờ cũng tha thiết hướng về chàng.

Chàng chẳng còn gì để cho nàng cả, trái lại nàng đã cho chàng quá nhiều. Đời nàng chỉ yêu một lần, nhưng lại sớm nếm mùi chua cay của cuộc duyên tình ngang tái, chàng phải làm gì đây để đáp lại lòng tha thiết của nàng? ...

Mặt Thượng Chí lắng đọng ưu tư, chàng đang lê những bước chân nặng nề trong ý tưởng u buồn, đôi vai rung lên vì trĩu nặng hối hận.

Đột nhiên Mộ Dung Đại đập mạnh tay xuống giường, nói lớn:

- Phải rồi!

Thượng Chí giật mình, ngửa mặt hỏi:

- "Phải" cái gì?

- Tiểu My có thể cứu được!

Thượng Chí mừng rỡ, cất giọng run run:

- Chị nói sao?

- Chị đang nghĩ đến một người, nếu tìm được hắn thì bệnh của Ngô Tiểu My hy vọng cứu được!

- Ai? Thượng Chí hỏi gấp.

- Thần Châu Nhất Xú!

- Thần Châu Nhất Xú?!

https://thuviensach.vn

- Không sai! Chỉ có Tục Mệnh Kim Đơn của Thần Châu Nhất Xú mới cứu được em My thôi!

- Thần Châu Nhất Xú hiện ở đâu?

- Nghe nói hắn hiện ở trong tuyết động thuộc rặng Thượng Sơn...

Thượng Chí cau mày, trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Chỉ nghe nói thế sao? Như vậy không quyết chắc lắm!

- Phải!

- Nam hay nữ?

- Nữ!

- Thần Châu Nhất Xú là đàn bà?

- Ừ! Không những xấu xí đến ma ghen quỉ hờn, mà tính tình còn quái dị vô cùng, có thể sánh với Cang Thiên Nhất Quái xưa, hay hơn thế nữa.

Thượng Chí giật mình Cang Thiên Nhất Quái không phải chính là Quỉ Bảo Chủ nhân Huyết Sọ sao? Xem vậy đủ biết trong giới võ lâm, trừ sư phụ chàng là Ma Trung Chi Ma thì chưa có ai trông được gương mặt thật của vị Bảo Chủ cả.

Nghĩ thế, chàng vờ hỏi:

- Càn Thiên Nhất Quái là nhân vật nào vậy?

- Hắn là một quái vật, đã mười mấy năm nay chưa lộ diện giang hồ.

- Ồ!

Mộ Dung Đại nhìn chàng, nói:

https://thuviensach.vn

- Hãy nói đến chuyện chính yếu này đã, bên mình chị hiện giờ có Chỉ Nguyên Đơn, với số lượng hiện hữu, có thể cứu sống được em My trong vòng bảy ngày. Nếu không lấy được Tục Mệnh Kim Đơn thì e phải ôm hận suốt đời!

Thượng Chí lộ vẻ lo lắng, hỏi:

- Từ đây đến Thương Sơn đường xa mù mịt, mà chỉ trong bảy ngày sợ khó...

Mộ Dung Đại lắc đầu nói:

- Đừng chán nản! Bây giờ em phải dùng toàn lực mới kịp được, với công lực cao diệu của em, có lẽ trong bảy ngày đi, về vừa đủ đấy!

- Nếu tìm không được Thần Châu Nhất Xú thì...

- Thì nàng phải chết! Nhưng việc thành bại đều do ở vận mệnh, tốt nhất em hãy kịp lên đường. Nên nhớ rằng ngoài "nữ xú" ấy, không ai cứu được cả.

Thượng Chí lưỡng lự:

- Còn em My?

- Vẫn ở đây! Có chị trông coi, em khỏi phải lo nghĩ lôi thôi.

Thượng Chí gật đầu, nói:

- Tại hạ xin cảm ơn trước, tâm tình này mai sau sẽ báo đáp!

Mộ Dung Đại biến sắc, trợn mắt nhìn Thượng Chí, nói:

- Đệ đệ! Em nói gì lạ lùng thế?!

- Đại ơn này mai sau tại hạ sẽ đáp báo!

https://thuviensach.vn

- Chúng ta đã có tình "tỷ đệ", em nói thế chẳng hóa ra thừa rồi sao!

Thượng Chí trầm ngâm một lúc, rồi lạnh lùng:

- Từ đây chúng ta nên đổi cách xưng hô thì hơn!

Mộ Dung Đại tái mặt thân hình nàng khẽ rung động, hoảng hốt nói:

- Tại sao lại thế chứ?

- Việc này... tưởng không nói ra người cũng rõ rồi!

- Ta đã rõ! Vô lý!

Thượng Chí tức giận vô cùng, chàng trừng mắt nhìn Mộ Dung Đại nói:

- Người định buộc tại hạ phải nói toạc ra nữa sao?

- Phải!

- Người phải là Phong Hận chăng? Tại hạ...

Mặt Mộ Dung Đại tái ngắt như xác chết, nàng đứng lặng như phỗng đá một lúc sau mới lùi lại một bước, mắt lóe lên tia sáng kỳ dị, cất giọng lạnh như băng tuyết:

- Hoàng Thượng Chí! Mi ăn hiếp ta!

Thượng Chí ngơ ngác, hỏi:

- Tại hạ làm gì mà hiếp đáp chứ! Không lý lời vừa rồi sai chăng?

- Không sai Phong Hận chính ta đấy! Mi có biết qui luật của ta không?

- Qui luật gì?

https://thuviensach.vn

- Người nào dám gọi đến Phong Hận trước mặt ta, thì phải chết!

Thượng Chí nghĩ thầm:

- Quả đúng là mỹ nhân ác độc!

Chàng cười lạnh lùng:

- Không lẽ người định giết hại ta à?

- Có lẽ!

- Sợ người thất vọng đấy!

- Mi đừng có ngông cuồng, tài lực của mi bao nhiêu mà lớn lối thế!

- Tại hạ không muốn nói nhiều! Cứ thử thì biết!

Mộ Dung Đại cắn chặt môi, lùi lại một bước, hai tay từ từ đưa ra, trong lòng tay trái một nắm Đoạt Hồn Trâm, còn ở lòng tay phải một viên đạn đen bóng, to bằng quả trứng vịt. Nàng lạnh lùng nói:

- Thượng Chí! Đoạt Hồn Trâm có lẽ không làm gì nổi mi thực, nhưng Đoạt Hồn Đạn này sẽ làm mi tan xác vì sức tàn phá của nó.

Thượng Chí thoáng biến sắc, Đoạt Hồn Đạn chắc đồng loại với Phích Lích Đạn, trong căn phòng nhỏ hẹp này, hai bên cách nhau không quá bốn bước, thì dù công lực có thần diệu đến bực nào e cũng khó thoát khỏi cái chết thảm bại, hơn nữa còn phải bảo vệ cho Ngô Tiểu My nữa. Nếu nàng điên khùng ném đại ra, thì hậu quả sẽ tai hại đến mức nào!

Chàng lẩm bẩm. Ta phải tính sao đây?

Thượng Chí tuy lo lắng, nhưng vẫn lạnh lùng đứng dậy khỏi giường, lùi lại ba bước, chừng đôi mắt băng tuyết nhìn Mộ Dung Đại.

https://thuviensach.vn

Mộ Dung Đại hậm hực:

- Hoàng Thượng Chí! Ta có chỗ nào xử quấy với mi chăng?

Thượng Chí lặng người, quả thực nàng chẳng có gì quấy với chàng cả! Hơn nữa nàng đã hai lần liều thân cứu chàng thoát chết, nếu không chàng chắc "chết" từ lâu rồi.

Nhưng nàng đã lừa gạt chàng, đã mạo danh bịp chàng.

Bất giác chàng buột miệng:

- Mi đã lừa gạt ta!

- Hả lừa gạt?

- Phải! Mi đã tự nhận là một thiếu nữ bất hạnh, để chiếm cảm tình của ta!

Mộ Dung Đại bất giác giật mình, mặt nàng hơi biến sắc, rồi trầm lặng nhìn Thượng Chí.

Câu nói vô tình của Thượng Chí đã bộc lộ lòng yêu của chàng với Mộ Dung Đại, nhưng bởi tính tự ái nén ép nên phải hậm hực như thế. Phản ứng của chàng có thể vì lòng ái mộ trước vẻ đẹp nghiêng thành của nàng.

Nếu trong lòng chàng không in sâu hình bóng diễm kiều của nàng, thì cái dĩ vãng của nàng chẳng đáng làm cho chàng phải tức giận như thế.

Yêu, hận chàng không sao phân biệt nổi, muốn yêu lại hận, muốn hận lại yêu.

Mộ Dung Đại nào ngu dại gì mà không biết thế, nàng dịu giọng:

- Chẳng lẽ mi không tin lời ta sao?

https://thuviensach.vn

- Hừ! Hai mươi năm trước mi đã dùng sắc đẹp làm điên đảo bọn võ lâm, mới lấy được danh hiệu Phong Hận. Mi tưởng có thể qua mặt ta sao, mi tuy có cách giữ được nét tươi thắm và tuổi tác, nhưng...

- Câm mồm! Thượng Chí! Trong thâm tâm của mi chắc Mộ Dung Đại này là hạng gái hạ lưu, góa phụ à? Ta bảo cho mi biết, mi nghĩ sai bét cả rồi. Ta không phải là loại đàn bà như lời thị phi đâu! Ta đã qua mặt mi, phải! Nhưng mi nào biết Dư Bỉnh Nam là một người bất lực hoàn toàn, như thế không thể gọi là phu phụ được...

Thượng Chí ngạc nhiên:

- Thiên Tề Giáo Chủ Dư Bỉnh Nam bất lực à?!

Chàng chợt nghĩ đến mẹ chàng Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh sao chịu tái giá cùng gã, như vậy họ nào phải thực là phu phụ, nhưng vì lý do nào mà mẹ chàng lại chịu "bán danh" như vậy. Người có thâm ý nào chăng?

Nếu không, chắc Mộ Dung Đại lại ngoa miệng nữa rồi.

Mộ Dung Đại lộ vẻ xúc động, nói:

- Thượng Chí! Mi không tin sao?

- Việc này... đối với ta nào quan hệ gì chứ?

Mộ Dung Đại đỏ mặt:

- Nhưng đối với ta, đó là việc hệ trọng nhất đời, mi có muốn "thử" không?

- Thử à?! Thượng Chí buột miệng.

Mặt đỏ bừng, nàng nói:

https://thuviensach.vn

- Phải, ta muốn mi biết Mộ Dung Đại này vẫn còn trinh trắng...

Nói xong hai dòng nước mắt đã chảy dài xuống đôi má mịn màng.

Thượng Chí không tin tai chàng đã nghe thế. Mộ Dung Đại dám nói lên những lời quá sỗ sàng như thế, cố nhiên nàng muốn chàng thấu rõ cả thể xác nàng. Toàn thân nóng rang như sốt, tâm thần bất định, chàng đưa mắt ngầu đỏ nhìn gương mặt ửng hồng tuyệt đẹp của Mộ Dung Đại.

Chàng thẩn thờ, không ngờ nàng lại quá liều lĩnh thế.

Mộ Dung Đại bồng bột vì lòng quá yêu chàng mà buột mồm nói thế, nàng cũng biết là mình điên rồ, nhưng không hối hận. Nàng nhẹ nhàng đưa tay chùi vội nước mắt, tha thiết nói:

- Thượng Chí! Em My là hôn thê của ngươi phải ở đây, ta không có ý xấu xa với nàng đâu, ta cũng chẳng còn hy vọng gì ở ngươi cả. Giữa hai ta có thể coi như kẻ qua đường cũng được, những lời ân ái xưa kia ta xin giữ kín vào lòng! Ngươi từ chối ta không dám đòi hỏi nhiều. Thôi ngươi đi đi, ta hứa sẽ săn sóc nàng.

Thượng Chí thầm nghĩ:

"Dư luận võ lâm thật khó tin được, sư tổ Huyết Sọ mà họ còn xem là đại ác ma vương thay! Còn nàng cũng vậy, ta không nên hẹp hòi dĩ vãng của nàng mà mất một người bạn tốt". Chàng hối hận về những lời mình đã nói, nên dịu giọng:

- Tỷ tỷ! Có lẽ em đã nghĩ sai! Mong chị tha thứ cho!

Mộ Dung Đại nhìn Thượng Chí mỉm cười mà đôi dòng lệ ràn rụa xuống má.

https://thuviensach.vn

Thượng Chí cảm thấy áy náy vô cùng, chàng vội bước lại bên Tiểu My, nhìn nàng nằm sóng soài như một xác chết mà chua xót vô cùng.

Nếu trong kỳ hạn bảy ngày mà chưa tìm được Tục Mệnh Kim Đơn thì sao đây? Có lẽ nàng không sống được. Tự lòng chàng dâng lên một tình thương sâu đậm, nói như than:

- My muội! Anh đi đây, bảy ngày sau nhất định phải đạt thành ước vọng, em ráng chờ anh trở về, đừng...

Chàng nghẹn ngào nhìn thân xác héo xèo của nàng, chàng biết nếu không nhờ Chỉ Nguyên Đơn của Mộ Dung Đại bảo tồn các kinh mạch có lẽ giờ đây nàng đã không còn nữa.

Thượng Chí từ từ quay lại Mộ Dung Đại, nói:

- Tỷ tỷ! Mọi việc đều phó thác cho chị, em phải đi.

Mộ Dung Đại u buồn, nhìn Thượng Chí tha thiết nói:

- Hiền đệ cứ đi! Chúc em thành công để thực hiện hoài bão của nàng.

Nhìn qua ánh mắt, cũng đủ rõ tâm tình yêu của nàng đối với Thượng Chí vô bờ bến, nàng không tự dằn lòng được, tuy đã biết rõ giữa chàng và nàng không thể tròn chữ ân tình được, nhưng vẫn yêu chàng. Nàng định rồi đây sẽ tìm chỗ che thân để nuôi cái mối tình vô vọng ấy.

Người đàn bà này đầy sinh lực tuy giữ mãi được nhan sắc diễm kiều nhưng không dấu sợ bồng bột của lòng mình. Đã ngót bốn mươi cái xuân trôi qua, đây là lần đầu tiên nàng đã yêu, yêu để khổ, biết khổ mà vẫn yêu. Thật đáng thương thay cho một giai nhân tuyệt sắc phải hận vì tình.

Thượng Chí cúi xuống hôn nhẹ lên trán Ngô Tiểu My, rồi ngước mắt nhìn Mộ Dung Đại.

https://thuviensach.vn

Bắt gặp ánh mắt sầu mộng của nàng, Thượng Chí không khỏi bồi hồi. Nàng đẹp quá! Đẹp não nùng!

Trong thâm tâm chàng muốn ôm ghì nàng vào lòng, hôn trăm ngàn cái cho thỏa lòng.

Nhưng chàng kìm hãm ngay lòng ngưỡng mộ điên rồ ấy, chàng biết hậu quả của những chiếc hôn kia quá đáng ngại vô cùng...

Cảm tình của chàng đối với nàng như kẻ hở của một bờ đê, nếu không năng đắp kỹ lại, thì cả bờ đê to lớn kia sẽ rã nát trong dòng nước điên cuồng.

Mộ Dung Đại cũng hiểu thế nhưng nàng không thể nén được, bước chầm chậm đến sát người Thượng Chí, đôi mắt nhìn chàng tha thiết khiến chàng bủn rủn cả chân tay.

Mộ Dung Đại đưa tay dịu dàng mân mê cổ áo chàng, rồi đột nhiên nàng bám chặt vào cổ Thượng Chí, khóc nức nở. Những giọt nước mắt thấm ướt cả mặt cổ chàng.

Thượng Chí điếng người, đứng trơ ra như phỗng đá, lý trí bảo chàng từ chối những cái hôn nồng cháy của nàng, nhưng tim chàng khiến chàng phải hứng chịu. Vì thế chàng đành nhắm mắt mặc Mộ Dung Đại muốn sao thì muốn.

Mộ Dung Đại ôm riết Thượng Chí vào lòng tay, đôi môi thấm mọng hôn tới khắp mặt chàng một cách điên cuồng. Nàng muốn hưởng thụ tất cả vì linh cảm cho nàng biết đây là lần cuối cùng được gần người mộng tưởng.

Thượng Chí sau phút ngây ngất, chàng lấy lại bình tĩnh, tháo vòng tay Mộ Dung Đại, lui bước lại một bước nói vội:

- Tỷ tỷ! Em đi đây! Tái kiến.

https://thuviensach.vn

Mộ Dung Đại gàn lại nói:

- Sao em không hôn chị!

Biết khó từ chối, chàng hôn nhẹ vào trán Mộ Dung Đại rồi phóng nhanh ra ngoài như chạy trốn, hình ảnh của Tiểu My như hiện lên trước mặt chàng, Thượng Chí lẩm bẩm:

"Em hiểu cho anh! Đừng giận hờn anh, em nhé".

Chàng chạy băng xuống Xả Thân Nghiêm, với bao ý nghĩ quay cuồng trong tâm não. Những chuyện xảy ra thực ngoài phạm vì tư tưởng của con người, chàng tuy thông minh tuyệt đỉnh nhưng vẫn không tìm một giải pháp thích đáng nào cả.

Huyết hải đại cừu của Hoàng Gia Trang chưa tìm được hung thủ, kẻ mang danh Huyết Sọ là ai? Sao mẹ chàng không bị sát hại?

Tại sao mẹ chàng chịu lấy một gã đàn ông bất lực? Nhắm mắt không nhìn đến chàng, lại nhẫn tâm quên mối thù thảm sát của dòng họ chồng? Tại sao? ...

Chẳng bao lâu. Thượng Chí đã bước lên quang lộ.

Đột nhiên mắt chàng bắt gặp một bóng vội vã phi tới, dáng đi không vững trông ra dường như bị thương nặng.

Bóng người ấy từ từ đến gần, đó là một gã mặc áo đỏ thẩm... Mà không! Y chính là một thiếu niên, thân nhuộm đầy máu, dường như y vừa trải qua một trận kịch chiến khiến mặt mũi chân tay bê bếch những vết máu thâm tím đông đặc.

- Các hạ hãy tạm dừng bước!

Thượng Chí chận giữa đường không cho thiếu niên trốn thoát.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 88

Cái Chết Của Trương Thiếu Côn

Thiếu niên kêu lên một tiếng đau đớn, lảo đảo đứng lại, thân hình gã lắc lư muốn ngã nhào xuống đất, gã cất giọng yếu ớt:

- Các hạ là người phương nào, vì sao lại đón đường tôi!

Thượng Chí chợt tái mặt, chàng hốt hoảng kêu lên:

- Ngươi... ngươi... ngươi!

Chàng nghẹn lời nói không thành tiếng, mắt trừng trừng nhìn gã thiếu niên không chớp.

Gã thiếu niên cảm thấy lạ, ngước nhìn Thượng Chí, mắt mở to lộ vẻ ngạc nhiên, một lát sau gã mới thét lớn:

- Hoàng sư huynh!

Vì quá xúc động, từ miệng gã thiếu niên ụa ra một búng máu tươi, nhuộm thẫm thêm màu áo đỏ, tiếp theo đấy thân hình gã lắc lư suýt ngã.

Thượng Chí điếng người gai ốc nổi rợn toàn thân, gã thiếu niên này chính là đứa con độc nhất của sư thúc chàng Độc Long Thủ Trương Thông, là Trương Thiếu Côn.

https://thuviensach.vn

Thượng Chí phóng người tới. Đưa hai tay ôm gọn thân hình đầy máu của gã thiếu niên, hấp tấp hỏi:

- Côn đệ! Hoàng huynh đây! Đệ làm sao đến nông nổi này?

Trong khi ấy chợt có tiếng xé gió đưa đến...

Thiếu Côn thở hắt một cái, rồi vùng khỏi tay Thượng Chí định chạy trốn...

Thượng Chí nhẹ nhàng nhảy tới, ôm gọn Thiếu Côn vào lòng, phóng mình tới dưới gốc cây bên đường...

Tiếng gió rít vừa dứt, mấy bóng người đã rơi nhẹ xuống sau lưng Thượng Chí, cất giọng hách dịch:

- Bỏ hắn xuống! Mau lên!

Thượng Chí vờ không nghe thấy, chàng điềm tĩnh bước tới dưới gốc cây, đặt Thiếu Côn nằm xuống đất, rồi từ từ quay lại. Gương mặt lạnh như băng tuyết, bao trùm một màu sát khí dầy đặc, mắt chàng ngầu đỏ hung quang, nhìn bọn kia không chớp.

Sáu lão già mới tới đều là tay cao thủ Thiên Tề Giáo, một lão có mang một đồ án Nhật Nguyết Tinh Thìn, chính lão là người hầu cận của Thiên Tề Giáo Chủ và cũng có lần đuổi đánh chàng, một lão mặc áo vàng, còn bốn lão kia là nhân vật trong Thiên Tề Bát Tú.

Sáu lão sứ giả không thể nào ngờ được sự xuất hiện của vị Chưởng môn Thiên Nam Phái Lãnh Diện Nhân Hoàng Thượng Chí. Sắc mặt của bọn chúng tái xanh như chàm đổ, đưa những ánh mắt hãi hùng nhìn Thượng Chí.

https://thuviensach.vn

Chàng nghĩ có lẽ Trương Thiếu Côn đã bị bọn này đả thương, nhưng lạ lùng thực, vì Thiếu Côn chính là nghĩa tử của Dư Bỉnh Nam được tôn là Thiên Tề Giáo Chủ, thế tại sao lại bị bọn Thiên Tề bức bách thế này?

Thượng Chí cất giọng băng tuyết:

- Người này bị bọn mi đánh trọng thương phải không?

Tên Thiên Tề Sứ Giả long mắt, cất giọng hách dịch:

- Phải! Mi định làm gì ta hả?

- Bọn mi quyết giết hắn sao?

- Đây là việc của bản giáo, các hạ chớ xía vào mà rước họa vào thân!

Thượng Chí cười nhạt, ngạo mạn:

- Cám ơn! Việc này tại hạ không thể để cho quí giáo toại nguyện được!

Sáu lão sứ giả Thiên Tề Giáo biến sắc, trong khi ấy Huỳnh y bộ pháp thừa lúc Thượng Chí đối đáp cùng sứ giả liền phóng người chộp vào Thiếu Côn:

- Chết!

Thượng Chí hét lớn một tiếng, phất một chưởng, quật ngang vào người Huỳnh y hộ pháp, vừa nhanh vừa mạnh khiến bọn đứng ngoài rùng mình kinh sợ.

Bùng! Trong tiếng nổ chát tai, một tiếng hực thảm não. Thân hình lão hộ pháp áo vàng bị đánh tung ra ngoài ba trượng, nằm bất động.

Thiên Tề Sứ Giả nháy mắt ra hiệu, rồi vung song chưởng bửa về phía Thượng Chí.

https://thuviensach.vn

Trong khi ấy bốn lão trong Thiên Tề Bát Tú tản ra bốn hướng rồi phóng nhanh về phía Thiếu Côn, vung trảo chộp vào ngực chàng.

Thượng Chí hằm hằm sát khí, hét lớn một tiếng, phóng chưởng phản kích đồng thời sử dụng Phù Quang Di Ảnh lướt nhanh về phái Trương Thiếu Côn.

Vừa lúc trảo của hai lão Thiên Tề Bát Tú trờ tới ngực Thiếu Côn.

Bùng, Bùng! Hai tiếng nổ chát chúa kèm theo hai tiếng thét hãi hùng, thân hình của hai lão Bát Tú bị chưởng lực đánh tan xác, máu thịt rã rời không phân biệt nổi.

Hai lão Bát Tú còn lại điếng người, lui lại ba bước đưa mắt hãi hùng nhìn xác hai bạn.

Thiên Tề Sứ Giả rú lên một tiếng, phóng chưởng tập kích Thượng Chí, chưởng thế của lão biến dị thường, hai luồng kình lực trùm cả người đối thủ.

Thượng Chí vì lo ngại cho thương thế Thiếu Côn, nên không muốn dằng dài, liền vận mười thành Khư Mê Thần Công, xoay người đánh tạt ra.

Một luồng thanh khí từ lòng tay phải phát ra cuốn về phía lão sứ giả.

Một tiếng nổ nhỏ kèm theo tiếng thét thảm thiết của lão sứ giả Thiên Tề, lão sứ giả bị đẩy lui hơn trượng, máu miệng trào ướt cả "án đồ" trước ngực...

- Lui!

Tiếng quát vừa dứt, Thượng Chí phóng nhanh tới hai lão Bát Tú vung đôi trảo như điện chớp, chộp vào ngực đối thủ, ném tung ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Chàng chẳng thèm nhìn đến đối phương, chạy lẹ về phía Thiếu Côn, chàng quỳ xuống đưa tay khám tất cả các đại mạch trong người Thiếu Côn, gương mặt Thiếu Côn trắng toát, các kinh mạch đã đứt từng đoạn một, hơi thở yếu ớt gần như mất hẳn. Thượng Chí toát mồ hôi, chàng biết ngũ phủ của đứa em họ đã dời sai vị trí, bịnh tình này dù có Hoa Đà tái thế cũng bó tay.

Nước mắt chảy ràn rụa trên gương mặt hốc hác của Thiếu Côn, khiến Thượng Chí lòng đau như dao cắt.

Trương sư thúc đã cứu chàng mà bỏ con, công ơn nuôi dưỡng của sư thúc chẳng khác nào tình phụ tử, bây giờ đứa con độc nhất của người đang hấp hối chờ thần chết.

Thượng Chí đau lòng, chàng đưa tay vuốt nhẹ lên mặt Thiếu Côn, rồi dùng lòng tay áp nhẹ vào Thiên Trì Huyệt của Thiếu Côn, chàng vận Khư Mê Thần Công truyền vào người đứa em họ duy nhất.

Mồ hôi trên trán Thượng Chí đã đọng thành giọt lớn, chảy dài xuống má. Thiếu Côn từ từ mở mắt, yếu ớt nhìn Thượng Chí, môi mấp máy như muốn nói điều gì nhưng không đủ sức, Thượng Chí kêu lên đau đớn:

- Côn đệ! ... Côn đệ! ... Em đã tỉnh! ...

Một lát lâu Trương Thế Côn mới nói được một câu qua hơi thở dứt quãng:

- Sư huynh... em... không sống được... chỉ hận không thể tận tay giết nó... anh báo thù cho em... cho hai họ Hoàng, Trương...

Đến đây Thiếu Côn thở dốc một tiếng, thu tàn lực, nói:

- Đồ trong... mình em... giao cho... mẹ... không thể để mất được... đem... sinh mạng của anh... bảo vệ nó... em chết... anh...

https://thuviensach.vn

Nói đến đấy, đầu nghẽo qua một bên, Trương Thiếu Côn, giọt máu cuối cùng của dòng họ Trương đã chết!

- Côn đệ! ... Côn đệ! ...

Thượng Chí kêu mấy tiếng thất thanh, lay mạnh vai Thiếu Côn, nhưng hắn đã chết!

Đã vĩnh viễn lìa khỏi cõi đời!

Sư thúc đã chết! Đứa con duy nhất cũng chết! Huyết thù chưa trả, nhưng người thân yêu lần lượt xa chàng.

Chàng cảm thấy lòng đau như cắt, đôi dòng lệ chảy ngược vào tim, chàng không khóc được, sự đau đớn làm Thượng Chí giá lạnh như băng tuyết.

Chàng ôm chặt lấy thân thể bê bết máu của Thiếu Côn vào lòng, công ơn như trời cao bể rộng của Độc Long Thủ Trương Thông từ đây vĩnh viễn chàng không còn cơ hội đáp đền nữa.

Cái chết của Thiếu Côn khiến Thượng Chí ngơ ngẩn như người mất hồn, chàng không còn hiểu mình là gì nữa.

Chiều đã xuống, hoàng hôn lởn vởn trên ngàn cây. Ánh sáng vàng nhạt leo dần lên, bám vịn vào vừng mây bạc trôi lặng lờ.

Bóng tối đã trùm trên vạn vật!

Dãy ngân hà vắt ngang chân trời như một vòng tang, bện bằng hằng hà hạt kim cương lóng lánh.

Một vì sao nằm lạc loài trên vòm trời xa vắng.

Ở cuối trời, một lằn sáng xẹt mau rồi tắt phụt trong hư vô.

https://thuviensach.vn

Đâu đây, tiếng đập cánh ào ào của một con chim lạc đàn, rồi buông lên những tiếng kêu buồn não nuột.

Trời về đêm lạnh nhiều! Ngàn sao trên trời dần dần chìm xâu vào hoang vắng...

Vì Chúa tể ánh sáng đã ngất ngưởng ngự trên ngọn núi phía đông, hắt những tia nắng ấm áp trên muôn loài...

Sương đẫm ướt cả vai áo, thấm vào da thịt Thượng Chí. Chàng vẫn trơ trơ bất động, trong tay chàng xác Thiết Côn đã cứng đờ lạnh giá. Lúc ấy tâm thần chàng dường như đã xuất thần, đau khổ khiến chàng mất cả tri giác.

Thần trí chàng dần dần khôi phục, chàng nghĩ mình biết bao nhiêu trọng trách đeo chặt bên người. Thiếu Côn đã chết! Ngô Tiểu My đang hấp hối ở Xả Thân Nghiêm, sinh mạng nàng chàng nắm trong tay. Không thể chần chờ được!

Chàng đặt xác Thiếu Côn xuống, mà nước mắt đoạn trường lại ràn rụa xuống má.

Thượng Chí chợt nghĩ đến lời Thiếu Côn trước khi chết, không khỏi thắc mắc.

Giao cái gì cho mẹ?

Đó là vật gì mà phải lấy sinh mạng ra bảo vệ?

Chàng vội đưa tay lòn vào áo Trương Thiếu Côn, lấy được một bọc giấy nhỏ không quá nửa thước vuông, dày độ một tấc. Chàng định mở ra xem để coi đó là vật gì mà bọn Thiên Tề Giáo phải đuổi giết Thiếu Côn... Mới mở được một lớp giấy ngoài, đột nhiên từ sau vang lên một chuỗi cười âm hiểm rợn người.

https://thuviensach.vn

Chàng hoảng hốt cất vội gói giấy vào bụng, rồi lanh lẹ nhảy ra ngoài trượng mới chịu quay mình lại.

Huyết mạch trong người chàng xáo động mạnh bừng bừng tức khí. Trước mặt Thượng Chí một lão hán bịt mặt và hai gã mặt áo đen với án đồ Nhật Nguyệt Tinh Thiên trước ngực.

Những người mới tới chính là Thiên Tề Giáo Chủ và hai lão sứ giả, một trong hai lão sứ giả đã bị chàng đánh trọng thương hôm qua, giờ lại vác mặt đến...

Thi thể Thiếu Côn sờ sờ ra đấy, mà hung thủ lại tìm đến, khiến Thượng Chí càng thêm tức giận, chàng trợn mắt nhìn Thiên Tề Giáo Chủ không chớp.

Dư Bỉnh Nam thừa biết đối thủ chẳng phải vừa gì, nhưng lão vẫn không thèm đếm xỉa đến, quay lại nói với hai sứ giả:

- Hãy lục soát trong người nó thử xem!

Hai sứ giả im lặng gật đầu, một lão liền nhún người phóng tới, vung trảo chộp về phía Trương Thiếu Côn.

- Phải chết!

Thượng Chí nạt lớn một tiếng, vung chưởng búng mạnh về phía đối phương.

Sứ giả Thiên Tề đã quá biết cái lợi hại của Đông Kim Chỉ, nên lão vội lách mình nhảy ra, đồng lúc ấy Thiên Tề Giáo Chủ từ từ bước đến cất giọng oang oang:

- Lãnh Diện Nhân! Không mong mà ta lại gặp nhau, mi nghĩ có quá sớm chăng?

https://thuviensach.vn

- Không! Mi đến hơi muộn đấy!

- Hừ!

Trong lúc ấy lão sứ giả còn lại liền thừa cơ hội Thượng Chí bất phòng, nhảy lẹ về phía Thiếu Côn, vung trảo chộp xuống ngực...

- Mi hết sống rồi!

Thượng Chí nghiến răng, vận toàn lực Phù Quang Di Ảnh, toàn thân chàng như một lằn chớp, phóng về phía lão sứ giả, trảo vung ra nhanh như cắt, chộp ngay eo ếch lão...

- Tiểu tử! Tránh ra!

Ăn khớp với tiếng quát, Thiên Tề Giáo Chủ tung song chưởng phạt mạnh về phía Thượng Chí.

Lão sứ giả rú lên một tiếng kinh hãi, toàn thân bủn rủn nằm gọn trong đôi tay Thượng Chí, trong lúc ấy kình lực của Giáo Chủ đã cuốn đến, chụp xuống đầu chàng.

Hét lên một tiếng trợ sức, Thượng Chí dồn toàn lực vào đôi chân búng mạnh ra ngoài, đồng thời vung tay tung lão sứ giả lên không, rồi phóng tới chộp cứng hai chân lão sứ giả.

Thiên Tề Giáo Chủ chấn động mạnh, không ngờ chàng tránh thoát chưởng thế của lão một cách dễ dàng như thế. Lão quát lớn:

- Lãnh Diện Nhân! Mi định làm gì đấy?

- Ta muốn giết con chó già này!

- Mi dám!

https://thuviensach.vn

- Sá gì một việc nhỏ nhặt này mà không dám, Ha! ... Ha! ... Ha! ...

Tiếng cười điên dại lại cất lên tận từng mây, giọng cười chưa dứt âm vang, thì một tiếng hét hãi hùng vang lên rồi tắc nghẽn, không khí trở nên yên lặng.

Lão sứ giả đã bị tét làm hai mảnh, ruột gan máu huyết trút ào xuống đất, trông khiếp hãi vô cùng. Thượng Chí ném mạnh xác lão sứ giả xuống cạnh vùng máu đang bò lan ra mặt đất, rú lên cười sặc sụa:

- Máu! Ha! ... ha! ... ha! ... máu! Côn đệ, em hãy nhìn anh lấy máu bọn chó Thiên Tề này! Máu! Ha! ... ha! ... ha! ... Máu đổ như máu của em ta đã đổ! Máu! ... Ha... Ha...

Thượng Chí cười sằng sặc, người chàng rung theo nhịp cười quái đản...

Thiên Tề Giáo Chủ giận run, mắt đỏ ngầu âm độc, vung tả chưởng đánh mạnh vào người Tiểu Sát Tinh...

Thượng Chí vẫn cười ha hả, vung chưởng chống đỡ...

Cát đá bị hai luồng phong cuốn lại, tung mạnh lên không khiến bụi bay mịt trời.

Cả hai đều lùi lại một bước, nhìn nhau không chớp.

Dư Bỉnh Nam đột nhiên hỏi:

- Lãnh Diện Nhân! Tại sao mi gọi thằng con bất hiếu kia là "Côn đệ" hả?

Thượng Chí mặt lạnh như tiền, nói:

- Dư Bỉnh Nam! Nó là con của mi à?

https://thuviensach.vn

- Phải! Nó là Thiên Tề Thiếu Giáo Chủ, ai cũng biết cả, sao mi lại hỏi thế?

- Vậy, vì sao mi lại phái người giết nó?

- Im đi! Nó đã phạm giáo qui mi có biết không!

Thượng Chí cười gằn, nói:

- Mi không biết xấu hổ à! Hừ! Mi mà còn có con! Nực cười thực!

Dư Bỉnh Nam giật mình kinh hãi, bất giác lão lùi lại ba bước, trố mắt nhìn Thượng Chí. Tuy không nhìn được gương mặt sau lớp vải kia ra sao, nhưng cứ nhìn vào cử chỉ cũng thấy được sự sảng sốt của lão rồi.

- Tiểu tử! Mi nói thế có nghĩa gì?!

Thượng Chí gằn từng tiếng:

- Ta bảo mi chẳng bao giờ có con cả!

Thiên Tề Giáo Chủ Dư Bỉnh Nam uất nghẹn tràn hông, lão không ngờ Thượng Chí lại biết được cái bí mật nhất đời lão. Chàng đã biết cái bí mật ấy, lão quyết không để chàng sống sót, liền quát lớn:

- Tiểu tử, mi phải chết!

Tiếng quát lớn như sấm chưa dứt, thì song chưởng đã vung lên, lòng tay đỏ ửng...

Thượng Chí rúng động toàn thân, chàng kêu thầm:

"Hóa Nguyên Thần Công", rồi chẳng dám chần chờ, liền vận toàn bộ Khư Mê Thần Công vung tay, tiếp chưởng.

https://thuviensach.vn

Hai nhân vật khét tiếng giang hồ, thi thố toàn năng tuyệt học, vì thế uy lực của trận đấu vô cùng nguy hại, chỉ sái một bước là mất mạng ngay...

Hai luồng kình lực trắng, hồng quyện chặt vào nhau, phát lên một tiếng nổ rung chuyển cả mặt đất, cây cối ở ngoài mấy trượng bị áp lực của hai luồng quái phong đánh rạp một bên, lá rụng, cành gãy gây những âm thanh ào ào, răng rắc, nghe mà lạnh cả người, bụi cát bị cuốn hốt lên không trung, bao trùm cả một vùng lớn trên năm trượng.

Có thể nói là trong võ lâm gần mấy trăm năm nay khó có một trận đấu khốc liệt như thế.

Hai người vẫn bất động, nhưng đã cách nhau ngoài bốn trượng.

Mặt Thượng Chí nhợt nhạt như xác chết. Còn Dư Bỉnh Nam không rõ ra sao, nhưng lồng ngực lão lên xuống bất thường đủ rõ lão chẳng hơn gì Thượng Chí.

Đột nhiên, lão sứ giả chạy vội đến bên Dư Bỉnh Nam, nói:

- Bẩm Giáo Chủ! Đã tìm khắp người nó mà không thấy gì cả.

- Thôi! Lui ra.

Sứ giả cúi đầu cung kính, rồi nhảy vội ra ngoài bốn trượng, dõi mắt vào trận đấu.

Thượng Chí chợt nghĩ:

"Phải rồi! Bao vấn đề nan giải đều ở trong bọc giấy này cả".

Sau một lúc nghỉ lấy sức, hai người đồng loạt nhảy tới, thế công cả hai đều nhanh như chớp giật, ai cũng muốn chiếm thượng phong để áp đảo đối phương nên ra tay rất hiểm. Chưởng phong va vào nhau phát lên những tiếng vang dậy đất, tản thần. Trận đấu càng lúc càng quyết liệt, bóng

https://thuviensach.vn

chưởng bửa giăng mịt trời, khiến người ta có cảm tưởng đang đứng trước một trận bão tố tơi bời.

Thừa hai mươi chiêu, Thiên Tề Giáo Chủ có mòi núng thế, nhưng lão quyết chẳng chịu thua, nghiến răng ken két, đấm mạnh mấy thế như trời giáng...

Còn Thượng Chí vì quá căm giận trước cái chết của đứa em họ độc nhất, nên chàng đã vận toàn năng lực quyết hạ đối phương, thế nên sau ba mươi chiêu chàng đã đẩy lui được Dư Bỉnh Nam mấy bước, và bắt buộc lão phải thủ nhiều hơn công. Tuy chiếm được ưu thế, nhưng muốn phân thắng bại ít gì cũng phải qua ba trăm chiêu mới rõ được.

Đột nhiên từ xa có tiếng xé gió đưa tới, tiếp theo đó ba bóng người cùng sánh vai nhảy vào sát gần trận đấu...

Thượng Chí và Thiên Tề Giáo Chủ đột nhiên ngừng tay lui lại hai bước, quay nhìn, thì ra đây là đôi nam nữ mặt đẹp như ngọc.

Đôi trai gái này không ai khác hơn Hắc Bạch Song Yêu đã hồi phục hình họ chính là đôi uyên ương Thẩm Gia Kỳ và Phùng Oanh Oanh!

Song Yêu sánh vai bước đến trước mặt Thượng Chí, quì xuống đất cung kính nói:

- Xin yết kiến Chưởng môn!

- Ta miễn lễ! Hãy đứng dậy.

- Đa tạ Chưởng môn!

Thượng Chí đưa mắt nghiêm nghị nhìn Song Yêu, nói:

- Các ngươi rời Ảo Ma Cung vào Trung Nguyên với mục đích gì?

https://thuviensach.vn

Hắc Yêu Thẩm Gia Kỳ cung kính đáp:

- Các vị trưởng lão đã họp hội nghị, quyết định sai đệ tử vào Trung Nguyên hầu chưởng môn, và đem theo bí...

Thượng Chí vội khoát tay, nói:

- Biết rồi! Hai người hãy lui ra!

Hắc Bạch Song Yêu cung kính chào Thượng Chí, rồi nhảy lẹ ra ngoài.

Thiên Tề Giáo Chủ có mộng đi nữa cũng không ngờ đôi nam nữa đã làm nghiêng ngửa giới giang hồ với ngoại danh Hắc Bạch Song Yêu. Lão hừ một tiếng rẻ rúng, rồi quất mắc nhìn Thượng Chí.

Chàng hừ một tiếng lạnh lùng, nhanh như chớp phóng chưởng tấn công Giáo Chủ Thiên Tề. Hai bên kịch chiến dữ dội!

Hắc Bạch Song Yêu có vẻ nghĩ ngợi, một lúc liếc mắt nhìn nhau mỉm cười, rồi sánh vai nhảy tới, chụp vào lão sứ giả Thiên Tề đứng cách đấy mấy trượng. Song Yêu mỗi khi ra tay đều đủ cặp.

Sứ giả nào coi Song Yêu ra gì, nên quát lớn:

- Tìm chết!

Lão đâu ngờ Song Yêu nhờ đã ăn được Nhục Chi nên giữ mãi được vẻ trẻ trung của thời niên thiếu, còn kể về tuổi tác thì Song Yêu đáng cho lão gọi là tiền bối lắm.

Hắc Bạch Song Yêu kèm hai bên lão sứ giả. Hắc Yêu cất giọng lạnh lùng:

- Mi tiếp được ba chiêu, ta sẽ tha mạng mi thoát chết!

https://thuviensach.vn

Lão sứ giả cười gằn, có vẻ khinh rẻ, nói:

- Tiểu tử! Mi hết thiết sống rồi sao mà cho điều kiện với lão phu.

Bạch Yêu nhíu đôi mày liễu, quát:

- Mi hãy ra tay trước đi! Đừng khoác lác mà hối không kịp đấy.

Thiên Tề Sứ Giả nào biết sự lợi hại của cặp uyên ương này, lão ngạo nghễ phân chưởng đánh tạc về phía hai người. Chiêu thức của lão sứ giả vừa lanh vừa mạnh, hiểm ác vô cùng, nhìn ra võ lâm tìm được một người như thế không phải dễ, nhưng tiếc thay hôm nay lão lại đụng đầu với đôi Ma Vương của năm mươi năm về trước...

Song Yêu đồng loạt vung tay, cử động thực nhẹ nhàng, nhưng đã hóa giải được chiêu thức hiểm độc của lão sứ giả, hơn nữa đẩy lùi được đối thủ lui lại mấy bước tiếp.

Lão sứ giả Thiên Tề điếng người lão biết mình đã nhìn lầm người, trước mặt lão là đôi kình địch lợi hại, tài nghệ của họ vượt hơn lão quá xa.

- Chiêu thứ nhất! Bây giờ đến chiêu thứ hai!

Tiếng hét của Hắc Yêu Thẩm Gia Kỳ chưa dứt, Song Yêu đã vung tay công một chiêu nhanh như điện chớp, khiến lão sứ giả không sao trở tay kịp, đành phóng mình nhảy tránh.

- Chiêu thứ ba! Quyết định cái chết của mi đây!

Bóng Song Yêu đột nhiên biến mất, tiếp theo đó một tiếng thét hãi hùng! Trên mặt đất có thêm một xác người máu thịt lẫn lộn không còn phân biệt được nữa.

Thiên Tề Giáo Chủ bị tiếng thét thảm thiết của sứ giả làm lão hoảng hốt đến độ xuất thần...

https://thuviensach.vn

Bùng! Vì tinh thần bất tịnh, Dư Bỉnh Nam đã lãnh trọn một chưởng của Thượng Chí, nơi ngực trái của lão Giáo Chủ còn in sâu năm ngón tay của chàng. Toàn thân lão bị hất tung ra ngoài, khoảnh vải trước miệng lão đã thâm tím lại.

Dư Bỉnh Nam nhìn Thượng Chí bằng đôi mắt nguyện độc, lớn tiếng:

- Lãnh Diện Nhân! Ta còn ngày gặp nhau!

Nói xong liền quay phắt lại, nhún chân chạy như bay biến...

Thượng Chí nhìn theo bóng Dư Bỉnh Nam, hét lớn:

- Bản nhân sẽ viếng Liên Hoàn Thao một ngày gần đây! Hãy chuẩn bị đón tiếp là vừa.

Nói xong, chàng thẩn thờ đến bế xốc xác Trương Thiếu Côn, đi về ngọn đồi gần đấy. Song Yêu âm thầm theo sau, họ không làm bận tâm Thượng Chí.

Đột nhiên chàng đứng khựng lại, quan sát một hồi lâu, rồi từ từ đi về phía cây cổ thụ trước mặt. Đứng đây có thể nhìn bao quát cả một vùng rộng, tuy không phải là một vị trí thích hợp lắm, nhưng sự yên tĩnh cao ráo ở đây và nếu dùng vào chỗ an táng thi thể thì cũng gọi là được mắt.

Thượng Chí quay sang Song Yêu:

- Hãy đào cho ta một đạo huyệt!

Song Yêu gật đầu, rồi dùng bốn bàn tay thịt đâm thủng lòng đất! Chẳng bao lâu họ đã hoàn tất công việc.

Thượng Chí rung động toàn thân, chàng để mặc cho đôi dòng lệ tuôn tràn! Từ từ cúi xuống hôn trên trán Trương Thiếu Côn, rồi đặt xác đứa em

https://thuviensach.vn

họ xuống lòng huyệt, lấp đất lại. Chàng tìm được một khuôn đá khá lớn làm bia, dùng chỉ lực khắc vào chỉ đơn sơ để làm dấu cho mai sau...

Công việc đâu vào đấy rồi, chàng mới quay lại nói với Song Yêu:

- Bây giờ tôi có việc rất gấp phải làm, cuốn bí lục Đại Ban Nhược Thần Công tạm thời nhờ hai ngươi giữ hộ, sau này chính tôi sẽ thân hành đến Thiếu Lâm Tự giao cho họ.

Và hai người cấp tốc đến ngay Xả Thân Nghiêm, ở đây hiện có hai người con gái, một bị thương nặng đang đợi tôi lấy thuốc về cứu, các người chỉ cần nói là phụng mệnh tôi mà đến là đủ rồi, thôi đi đi!

Bạch Yêu Phùng Oanh Oanh cất giọng thành khẩn:

- Vợ chồng đệ tử nguyện theo hầu Chưởng môn!

Thượng Chí lắc đầu lia lịa, nói:

- Đây là một chuyến đi đặc biệt! Không thể cho các ngươi theo được, hãy cấp tốc đến Xả Thân Nghiêm bảo vệ Bát Nghĩa Bang Chủ Ngô Tiểu My nên nhớ là nàng và tôi có liên hệ rất mật thiết. Mong các người đừng phụ lòng tôi! Thôi hãy đi mau đi, năm ngày sau tôi sẽ về.

Song Yêu biết không thể trái lệnh được liền cúi sát đất chào Thượng Chí rồi quay lại nhắm hướng Xả Thân Nghiêm mà chạy như tên bắn.

Thượng Chí trầm lặng trước mồ Trương Thiếu Côn, một lát sau chàng thở dài ảo não, rồi từ từ quay lại, nhắm hướng Thượng Sơn phóng nhanh như sao băng...

Trong vòng hai ngày, chàng phải xin cho kỳ được Tục Mệnh Kim Đơn mới có thể cứu được Ngô Tiểu My như hạn kỳ bảy ngày mà Mộ Dung Đại đã nói.

https://thuviensach.vn

Vì công việc quá gấp Thượng Chí không kịp xem trong bọc giấy của Trương Thiếu Côn đã đựng những gì mà quan trọng đến thế.

Đi suốt cả ngày lẫn đêm, quãng đường chàng đã qua, không biết đã bao nhiêu dặm rồi, nhưng chẳng chịu nghỉ chân, chàng tưởng đến tính mạng của vị hôn thê đang hấp hối mà lòng đau như cắt. Đến trưa ngày thứ ba, trước mặt chàng là dãy núi liên hoàn, phong kín bởi những lớp băng tuyết.

Khói tuyết Thượng Sơn điện ra ở trước mắt chàng một vòng còn trắng xóa.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 89

Tuyết Động Cầu Đơn

Thượng Sơn nằm bên bờ Dĩ Hải, quanh năm tuyết phủ, gió rít lạnh lùng...

Hoàng Thượng Chí chạy vun vút trên vùng băng tuyết mênh mông, nhờ nội công thâm hậu, nếu không thì làm sao chịu nổi cái giá buốt thấu xương ấy...

Chỉ còn ba ngày nữa thôi, trong thời gian đó, không những chàng phải tìm cho được Thần Châu Nhất Xú để cầu xin lấy Tục Mệnh Kim Đơn mà còn phải chạy trở về, tại Xả Thân Nghiêm, nếu không thì Ngô Tiểu My sẽ chết.

Mộ Dung Đại đã nói cho chàng biết Thần Châu Nhất Xú ở trong động tuyết thì chắc là ở trong băng tuyết rồi!

Chàng đã tìm khắp những vùng khả nghi, nhưng vẫn không thấy hang động gì cả...

Thượng Sơn dài cả mấy trăm dặm, nếu tìm có thuốc mà trễ thời hạn thì Tục Mệnh Kim Đơn, cũng thành vô dụng với chàng...

Lo ngại, bàng hoàng ấp ủ trong tim, Hoàng Thượng Chí cũng biết là hy vọng này rất mỏng manh, nhưng không thể chờ Ngô Tiểu My đi dần đến cái chết.

https://thuviensach.vn

Đang lúc chàng đứng ngơ ngẩn đó thì những tiếng đùng đùng vang dậy từng tảng băng từ trên núi cao đổ nhào xuống...

- Tuyết sụp!

Hoàng Thượng Chí thất kinh kêu lên, rồi nhảy tránh đi vun vút...

Chàng vừa nhảy khỏi chỗ đó thì chỗ chàng đứng cũng vừa sụp xuống...

Cứ thế chàng thấy chỗ nào hơi rung rinh là vội nhảy đi chỗ khác...

Hình thể ngọn núi biến đổi nhanh chóng.

Độ một giờ sau, mới từ từ yên tĩnh lại.

Hoàng Thượng Chí đứng trên một tảng đá to thở phào một cái. Nếu chàng không phải là một người có tuyệt thế võ công thì đã sớm vùi thây trong khối băng tuyết dưới chân núi kia rồi!

Hoàng Thượng Chí đảo mắt nhìn quanh, phía bên trái hiện ra một cái miệng động đen sì, chàng thầm nghĩ có lẽ đây là Tuyết động chăng?

Miệng động cao cách mặt đất độ bốn chục trượng, chàng nhảy vút xuống ba cái thì đã đến ngay, nhưng chàng lại đâm ra do dự vì có lẽ đâu lại may mắn gặp Tuyết động như vậy?

Thần Châu Nhất Xú phải chăng ẩn mình trong này chăng?

Nghĩ tới nghĩ lui một lúc, Hoàng Thượng Chí quay vào miệng động to tiếng nói:

- Vãn bối Hoàng Thượng Chí cầu kiến!

Chàng nói liên tiếp ba lần, nhưng ngoài tiếng dội lại thì không có phản ứng gì cả.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí lẩm bẩm:

- Dầu sao mình cũng phải vào xem thử!

Chàng đi vào mười mấy bước thì đã bít lối đi, lòng đầy thất vọng. Đây là một tử động, nhưng vì nó quanh co nên ở ngoài nhìn vô cứ tưởng đâu sâu lắm.

Thoạt nhiên, ánh mắt chàng chạm vào một bức họa trên vách đá cuối động.

Đó là một bức họa cao độ bốn thước, rộng hai thước.

Tánh hiếu kỳ thúc đẩy, Hoàng Thượng Chí tiến đến gần bức tranh.

Bức họa vẽ một thiếu nữ diễm kiều, mày ngài, mắt phượng thân hình có những nét cong tuyệt kỳ, tuy là tranh vẽ, nhưng đã khiến chàng phát sững sờ, đủ biết nghệ thuật của người họa sĩ này, đã đến độ xuất chúng.

Thật là một bức họa tuyệt kỹ!

- Thằng nhỏ, mày muốn gì? ...

Hoàng Thượng Chí giật mình, vội quay mình lại, nhưng không thấy ai cả. Với công lực như chàng không thấy kịp kẻ phát ra tiếng nói thì đủ biết tài nghệ của người đó phải đến độ siêu việt.

- Hì, hì, hì, hì! ...

Tiếng cười quái dị lại vang lên một lúc...

Bất giác Hoàng Thượng Chí rởn ốc! Chàng đang nhìn ra cửa động, không thấy ai cả thì tại sao lại có tiếng cười như ma kêu quỉ hú vậy?

https://thuviensach.vn

Nghe tiếng, chàng biết là đàn bà, nhưng không biết kẻ phát ra tiếng cười đứng chỗ nào. Chẳng lẽ là ma quỉ thật hay sao?

- Thằng nhỏ, hì, hì, hì! ... Mày chọn trước một cách chết đi! ...

Lần này chàng nghe rất rõ! Tiếng nói đó phía sau lưng chàng. Chàng từ từ quay mình lại, đôi mắt sáng như sao nhìn chòng chọc vào bức tranh. Chàng biết phía trong còn lối, có lẽ bức tranh này chỉ là cái cửa động thôi.

Hoàng Thượng Chí lớn tiếng nói:

- Tôn gia muốn nói gì! Tại hạ không hiểu chút nào cả?

- Thằng oắt con! Mày đừng giả bộ! Mày tới số rồi đó!

Hoàng Thượng Chí bản tính nóng nảy ngang ngược đã quen, nghe nói thế thì bốc giận, hừ một tiếng thật to rồi lạnh lùng nói:

- Tôn giả có đâu không thấy được người sao mà phải núp đầu trốn đuôi?

- Mày dám nói bậy nữa thì ta sẽ đập chết ngay!

- Ha... Ha... Ha? Sợ tôn giả không thực hiện nổi chứ?

- Nếu vậy thì mày cứ thử nói nữa xem!

Bỗng, ngay lúc đó, từ miệng động truyền vào một giọng cười gằn...

Hoàng Thượng Chí kinh ngạc, quay lại...

Một lão già râu tóc cuốn lại thành từng khoanh, mình mặt một chiếc áo lông trắng như tuyết, thắt một sợi dây cỏ ngang hông, đang từ từ đi vào động...

Quái nhân thấy Hoàng Thượng Chí mặt kinh ngạc đứng sững nhìn chàng một lúc rồi lẩm bẩm:

https://thuviensach.vn

- Thần Xú lại thâu nhận thằng nhỏ này? Chuyện lạ lùng?

Hai tiếng Thần Xú lọt vào tai, Hoàng Thượng Chí làm cho chàng giật mình! Nếu tiếng ấy mà chỉ chủ nhân động này thì quả là Thần Châu Nhất Xú, người mà chàng đang tìm kiếm. Tự nhiên chàng thấy phấn khởi lên...

Quái nhân lạnh lùng nói:

- Thằng nhỏ! Thần Xú là người gì của mi?

Hoàng Thượng Chí gằn giọng hỏi:

- Thần Xú?

- Hừ! Đừng làm bộ với ta nói mau!

- Hãy báo danh lên trước đã!

Lão già cười thật to, nói:

- Ha, ha, ha, ha! Thằng nhỏ, mi muốn lão phu báo danh ư?

- Không sai!

- Ha, ha, ha! Nghe đây, lão phu là Bắc Cực Lão Nhân!

Hoàng Thượng Chí chẳng nghe danh hiệu này trên giang hồ lần nào, nên lấy làm ngạc nhiên hỏi gặng:

- Bắc Cực Lão Nhân?

Lão già gật đầu nói:

- Không sai!

- Tôi mới nghe lần thứ nhất!

https://thuviensach.vn

Đôi mắt sáng quắc như sao, trợn ngược lên, Bắc Cực lão nhân to tiếng nói:

- Được rồi! Thằng nhỏ, mi đừng phách lối lắm, Thần Xú là người gì của mày?

Hoàng Thượng Chí cau mày, hỏi:

- Ai là Thần Xú?

Bắc Cực Lão Nhân dặm mạnh chân xuống đất nói:

- Thằng nhỏ! Lão phu không chịu được nữa, hãy kêu Thần Châu Nhất Xú ra đây!

Tìm chàng tự nhiên đập mạnh lên! Quả chàng đoán không sai! Chủ động này là Thần Châu Nhất Xú. Nhưng động này sâu không đến năm trượng, vậy thì động này phải là một phục động, đàng sau thì có phòng kín nữa. Nếu vậy thì tất cả những việc xảy ra lúc nãy đến giờ không lọt khỏi đôi mắt của Thần Châu Nhất Xú được.

Hoàng Thượng Chí không biết Bắc Cực Lão Nhân tìm đến đây với mục đích gì, nên lạnh lùng hỏi:

- Các hạ đi tìm thù hai báo ơn?

Đôi mắt trợn ngược lên, Bắc Cực Lão Nhân nói:

- Ngươi đừng hỏi vu vơ.

- Nếu vậy các hạ đến đây có việc gì?

- Thằng oắt con, không phải chuyện để mày hỏi!

Hoàng Thượng Chí hừ một tiếng, nghiêm giọng nói:

https://thuviensach.vn

- Như vậy mời!

Bắc Cực Lão Nhân không hiểu chàng muốn nói gì nên quắc mắt hỏi:

- Cái gì?

Hoàng Thượng Chí xua tay lia lịa nói:

- Mời lui ra khỏi động chứ còn gì nữa.

- Hừ! Thằng nhỏ, nếu không nể mặt Thần Xú thì lão phu đập chết ngươi rồi!

- Tại hạ không cần việc ấy! Các hạ cứ tự nhiên!

Bị đối phương chọc tức, Bắc Cực Lão Nhân râu tóc rung rinh, ông lớn tiếng nói:

- Hừ! Đồ xấc láo, xem thử ngươi đã được bao nhiêu chân truyền của Thần Xú, tiếp chưởng đây.

Dứt lời, Bắc Cực Lão Nhân ép thẳng tới chàng một chưởng. Chưởng này mới thấy thì như tầm thường, nhưng lại rất lanh lẹ và biến ảo khôn lường.

Hoàng Thượng Chí dùng một thức Phù Quang Di Ảnh tránh khỏi thế chưởng của Bắc Cực Lão Nhân một cách dễ dàng, rồi đánh trả lại một chiêu Ma Vương Đả Môn.

Bắc Cực Lão Nhân kinh ngạc lui lại một trượng nói:

- Ngừng tay!

Hoàng Thượng Chí thâu thế lại hỏi:

- Các hạ còn muốn nói gì nữa?

https://thuviensach.vn

Bắc Cực Lão Nhân nhìn chòng chọc đối phương, nói:

- Mi không phải môn hạ của Thần Xú?

Hoàng Thượng Chí cười nhạt nói:

- Tại hạ đâu có nói mình là môn hạ của Thần Châu Nhất Xú. Đó là các hạ đoán càng đó thôi!

Bắc Cực Lão Nhân hạ giọng nói:

- Mi là ai?

- Lãnh Diện Nhân Hoàng Thượng Chí, chưởng môn của Thiên Nam Ảo Ma Cung!

Bắc Cực Lão Nhân lui thêm mấy bước, kinh ngạc nói:

- Mi là chưởng môn nhân của phái Thiên Nam?

Hoàng Thượng Chí gật đầu nói:

- Không sai!

Bắc Cực Lão Nhân trợn mắt quát:

- Mi đến đây làm gì?

Hoàng Thượng Chí nhếch mép cười, nói:

- Xin lỗi, mời các hạ nói rõ ý ra trước!

Đôi mày cau lại, Bắc Cực Lão Nhân thấp giọng nói:

- Việc này... lão phu không thể nói cho mi biết!

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí cười khảy nói:

- Nếu vậy thì chúng mình như nhau, tại hạ cũng không thể nói được!

Mắt bắn ra những tia sáng khiếp người, Bắc Cực Lão Nhân lớn tiếng nói:

- Không được, mi phải nói mi đến đây là gì?

Sau một chuỗi cười khanh khách, Hoàng Thượng Chí nói:

- Tại sao?

- Lão phu có quyền hỏi mi!

- Ha! ha! ha! Các hạ có quyền gì?

Bắc Cực Lão Nhân tức giận hét:

- Lão có liên quan đến Thần Xú!

Hoàng Thượng Chí cau mày hỏi:

- Các hạ có liên quan gì?

Bắc Cực Lão Nhân đáp ngập ngừng:

- Việc này... mi khỏi cần biết!

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng nói:

- Nếu vậy thì việc của tại hạ, tôn giá cũng miễn hỏi đến!

Bắc Cực Lão Nhân đứng ngẩn ngơ một lúc rồi lớn tiếng hét:

- Thằng nhỏ! Mi đi ra cho lão phu...

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí gằn giọng nói:

- Nếu không thì sao?

Bắc Cực Lão Nhân trợn mắt nói:

- Lão phu sẽ đuổi ngươi ra!

Hoàng Thượng Chí cười khanh khách nói:

- Ha, ha, ha! Sợ các hạ không mời tôi ra khỏi đây được chứ!

Bắc Cực Lão Nhân hừ một tiếng song chưởng liền đẩy mạnh ra.

Hoàng Thượng Chí từ từ đẩy chưởng ra đỡ, một luồng khí trắng cuồn cuộn ép sang.

Một tiếng nổ rền vang cả động, đá vụn rớt rào rào...

Hoàng Thượng Chí vẫn đứng im không nhúc nhích, trong khi đó Bắc Cực Lão Nhân lui lại năm bước, khuất sau chỗ quẹo.

Bắc Cực Lão Nhân kinh hãi! Ông thật không ngờ chàng thiếu niên không đến hai mươi tuổi mà có cái công lực thâm hậu đến dường ấy...

Tiếng nói đàn bà lại vang lên:

- Thằng bé! Mày dám đến đây làm gì?

Hoàng Thượng Chí lấy giọng cung kính nói:

- Vãn bối đến cầu kiến một vị võ lâm tiền bối!

- Ai?

- Nếu vãn bối không lầm thì chính là lão tiền bối!

https://thuviensach.vn

- Hì! Hì! Hì! Mi biết lão nhân là ai không?

Hoàng Thượng Chí đáp với giọng chắc chắn:

- Thần Châu Nhất Xú!

Miệng lo đối đáp, nhưng đôi mắt không ngớt tìm kiếm, Hoàng Thượng Chí đã khám phá được đôi mắt của mỹ nữ trong tranh phát ra những tia sáng kỳ lạ, chứng tỏ người nói đang ẩn thân sau đó.

- Thằng bé, mi đoán đúng đấy!

Hoàng Thượng Chí lớn tiếng nói:

- Lão tiền bối có thể...

Tiếng nói của Thần Châu Nhất Xú cắt dứt lời chàng:

- Khoan đã, mi đuổi thằng già đó ra ngoài động rồi hãy nói cũng không trễ!

Hoàng Thượng Chí nói lớn:

- Tuân mệnh!

Chàng quay mình lại, từ từ tiến tới phía Bắc Cực Lão Nhân...

Bắc Cực Lão Nhân lớn tiếng nói:

- Thần Xú ơi! Ta ở trong băng tuyết cả năm, hôm nay nếu không nhờ tuyết sụp thì cũng chưa tìm ra cái động này. Bà không nghĩ lại chút tình nghĩa phu thê sao?

Bất giác Hoàng Thượng Chí đứng khựng lại, té ra họ là một cặp vợ chồng. Bắc Cực Lão Nhân đã khổ sở tìm kiếm suốt cả năm, việc này thật khó tin nổi, chàng không biết cặp vợ chồng này gây lộn vì chuyện gì?

https://thuviensach.vn

Thần Châu Nhất Xú lại không chút động tâm gì với câu nói đó, bà lạnh lùng, nói:

- Thằng bé, nếu ta đếm đến tiếng thứ năm mà mi không đuổi lão già đó ra thì mi lui ra khỏi động đi! ... Một! ... Hai! ... Ba! ...

Hoàng Thượng Chí nghĩ đến sanh mạng của Ngô Tiểu My đang trầm trọng chờ chàng từng giây từng phút...

Bởi thế, chàng liền vận mười thành công lực Khư Mê Thần Công tung mạnh tới Bắc Cực Lão Nhân một chưởng.

Đường động chật hẹp, không có lối nào tránh lách, hơn nữa Khư Mê Thần Công là tuyệt học ở đời thượng cổ, uy lực mạnh không thể tưởng được...

- Thằng oắt con, mày dám giúp...

Những tiếng nói sau đó đều bị tiếng của chưởng phong át cả, Bắc Cực Lão Nhân lui lại mấy bước. Thân ông chưa đứng vững, chưởng thứ hai của Hoàng Thượng Chí lại ép đến, Bắc Cực Lão Nhân vung tay chống đỡ, nhưng lại bị ép lui mấy bước nữa...

Hai người lại tiếp nhau chưởng thứ ba, Bắc Cực Lão Nhân bị đánh văng ra khỏi miệng động.

Hoàng Thượng Chí biết với công lực của ông không đến nỗi chết, nên cũng chẳng cần ngó thử ra sao, lại quay mình trở vô...

- Đứng im!

Hoàng Thượng Chí giật mình, không ngờ Thần Châu Nhất Xú đã đến sau lưng mà không hay.

- Nói ra cái ý muốn của mày đi!

https://thuviensach.vn

- Vãn bối muốn cầu xin một viên Tục Mệnh Kim Đơn!

Thần Châu Nhất Xú gằn giọng nói:

- Cái gì, mi nói thêm lần nữa xem!

Hoàng Thượng Chí nói rõ từng tiếng:

- Vãn bối mong lão tiền bối tặng cho một viên Tục Mệnh Kim Đơn!

- Ha! Ha! Ha! ... thằng bé, Tục Mệnh Kim Đơn cả đời lão nhân chỉ có được ba viên, đã dùng hết hai, bây giờ chỉ còn lại một viên cuối cùng, mi nghĩ lão nhân có thể cho mi không?

Hoàng Thượng Chí lo lắng nói:

- Lão tiền bối không chịu tặng cho vãn bối sao?

Tiếng nói của Thần Châu Nhất Xú phía sau lưng vẫn lạnh lùng cất lên:

- Dĩ nhiên!

Hoàng Thượng Chí thầm nghĩ mạng của Ngô Tiểu My không thể không cứu, dầu gì cũng phải lấy cho được Tục Mệnh Kim Đơn để cứu nàng.

Chàng cao giọng nói:

- Vãn bối sẵn sàng nhận điều kiện!

Thần Châu Nhất Xú lạnh lùng nói:

- Bất cứ điều kiện gì cũng được sao?

Hoàng Thượng Chí gật đầu:

- Phải!

https://thuviensach.vn

- Cả sinh mạng mi?

Chàng cương quyết nói:

- Không tiếc!

Thần Châu Nhất Xú hạ giọng nói:

- Mi nhất định phải lấy cho được?

- Không sai!

- Để làm gì?

Hoàng Thượng Chí đáp:

- Để cứu người!

- Người nào?

- Vợ chưa cưới của vãn bối!

Thần Châu Nhất Xú cười lành lạnh, nói:

- Nếu mi chết vì Tục Mệnh Kim Đơn thì cứu sống lại vợ chưa cưới mi cũng chẳng ích gì?

Bất giác Hoàng Thượng Chí rợn da gà, chẳng lẽ đối phương muốn sinh mạng của mình để đổi sao? Nhưng chàng đã nói ra đâu còn thâu lại được, nên thản nhiên nói:

- Ý nghĩa của sinh mạng không thể vì cái chết mà sợ sệt chối cãi!

Thần Châu Nhất Xú lạnh lùng, nói:

- Nói như vậy là mi đã chịu lấy sinh mạng để trao đổi rồi phải không?

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí ngập ngừng nói:

- Phải! Nhưng...

- Sao?

- Vãn bối còn rất nhiều việc cần phải làm cho xong. Một năm sau mới có thể làm theo lời hứa hẹn được!

- Hì, hì, hì! Nếu vậy thì Tục Mệnh Kim Đơn để đó, chờ một năm sau mi đến đây phục hẹn rồi hãy lấy đi!

Câu nói như cả thau nước lạnh tạt vào mặt, Hoàng Thượng Chí tức giận vụt quay người lại, bất giác chàng ré lên kinh hãi:

- Ái! ...

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 90

Họa Bất Đơn Hành

Đứng trước chàng là một lão bà cổ quái, vẻ xấu xí đó khiến ai nhìn thấy cũng phát lạnh run, trên mặt nổi u nổi cục, tóc bạc phủ lòa xòa, lóng lánh đôi mắt sáng ngời hào quang. Nhìn vào lão bà đó ta phải thầm phục là người có một công lực thâm hậu.

Thần Châu Nhất Xú nhìn đăm đăm vào mặt Hoàng Thượng Chí một lúc lâu mới nói:

- Thằng bé! Ta xấu lắm phải không?

- Không sai! Xấu kinh khủng, nhưng...

- Nhưng sao?

Hoàng Thượng Chí nghiêm giọng đáp:

- Bề ngoài của con người không thể tiêu biểu được sự xấu tốt trong lòng họ!

- Mi muốn nói cái xấu tốt của nội tâm, cũng là sự thiện ác của mỗi người phải không?

- Phải!

Thần Châu Nhất Xú lại cười hì hì, hỏi:

https://thuviensach.vn

- Nếu vậy mi xem ta có nhiều thiện ý không?

- Xin lỗi, điều này vãn bối không thể trả lời được, vì đối với cuộc đời của lão tiền bối, vãn bối hoàn toàn chẳng biết gì cả!

- Ha! ... Ha! ... Ha! ... Thằng bé này lâu lâu nói một câu nghe được! Ha! Ha! ...

Bà cười ngất ngưỡng khiến cho những thớ thịt trên mặt bà rung động liên hồi, càng tăng thêm vẻ rùng rợn khủng khiếp.

Lúc đó Bắc Cực Lão Nhân râu tóc dựng ngược, sừng sững đi vào, quát hỏi:

- Thần Xú! Ngươi thấy lời thằng bé này có lý hay không? Ngươi là một người thật tàn nhẫn.

Thần Châu Nhất Xú giận dữ thét:

- Lão quỉ! Mi phải trả lại mạng của con gái ta đây!

Bắc Cực Lão Nhân nghiến răng trợn mắt, nói:

- Thần Xú! Con gái của ngươi lại không phải là con gái của ta sao? ...

- Câm miệng! Mi không tìm lại được Hồng Nhi thì đời này đừng có hàng giáp mặt với ta.

Có vẻ nhượng bộ, Bắc Cực Lão Nhân trầm trầm nói:

- Có ngày nào mà tôi không lặn lội tìm nó đâu. Nhưng trời cao đất rộng ngươi cũng phải để thư thả chứ. Ta nào phải thần tiên gì đâu có thể đoán ra được nó ở nơi nào!

Trề môi khinh bỉ, Thần Châu Nhất Xú lạnh nhạt hứ một tiếng nói:

https://thuviensach.vn

- Đem con gái vào giang hồ để lịch duyệt, lại để nó đi đâu mất. Người cũng khá khôn lanh đấy chứ!

Trước cử chỉ khinh bỉ ngạo mạn lẫn mỉa mai cay độc của Thần Châu Nhất Xú, Bắc Cực Lão Nhân không thể nén được tức giận. Lão quắc mắt, cao giọng nói:

- Bà Xú! Tính tình của Hồng Nhi thật chẳng khác ngươi chút nào cả! Ngươi cưng nó để nó muốn làm gì thì làm, không chịu nghe ai cả. Sự mất tích của con gái, ngươi cũng phải chịu một trách nhiệm quan trọng, chứ đừng trách ta.

Thần Châu Nhất Xú giậm chân quát lớn:

- Lão quỉ! Mi cút đi cho khuất mắt ta!

Hoàng Thượng Chí đứng khoanh tay nhìn cặp vợ chồng này đấu khẩu, lòng mãi cười thầm, chàng thầm nhủ:

- Là người quái, tình ái càng quái hơn! Vợ chồng gì mà đối đãi với nhau chẳng khác nào kẻ tử thù. Qua lời đối đáp của họ, có lẽ cập vợ chồng già này gây lộn với nhau là vì con gái bị mất tích...

Nào có chịu kém vợ, Bắc Cực Lão Nhân cũng thét vang như sấm:

- Thần Xú! Tại sao người núp mãi trong tuyết động này? Tại sao ngươi không chịu ra giúp ta tìm con gái? Người chỉ được cái miệng láu láu chứ thật ra ngươi nào có thương yêu gì Hồng Nhi?

Thần Châu Nhất Xú trầm giọng đáp tỉnh bơ:

- Con gái là do người đem đi, chứ nào phải ta mà ngươi bảo ta đi tìm? Mi mà tìm không ra nó thì chớ trách ta bạc bẽo!

Bắc Cực Lão Nhân nạt lớn:

https://thuviensach.vn

- Nhưng nó là con gái của hai chúng ta kia mà! Thật chẳng tìm đâu được một người đàn bà như ngươi được nữa cả...

Lão chưa dứt lời thì Thần Châu Nhất Xú đã quát lớn:

- Cút đi cho khuất mắt, đừng có đứng đó cà rà mãi mà mất xác đó.

- Ta ở lại đây chắc rồi!

Trước thái độ ương ngạnh của Bắc Cực Lão Nhân, Thần Châu Nhất Xú tức khí hừ một tiếng rồi đánh ra hai chưởng. Hai chưởng này bà đã dùng toàn lực đánh ra, sức mạnh có thể bài sơn đảo hải. Bắc Cực Lão Nhân đâu dám ra tay chống đỡ, lão hậm hực giậm chân một cái, nhảy bay ra ngoài cửa động.

Khi ấy Hoàng Thượng Chí mới bước tới trước mặt Thần Châu Nhất Xú, chắp tay chào bà ta rồi nói:

- Lão tiền bối! Vãn bối có một điều cần nói!

- Điều gì?

Hoàng Thượng Chí nghiêm mặt đáp:

- Vãn bối chịu ra công sức tìm lại lệnh ái!

- Mi muốn lấy đó làm điều kiện trao đổi Tục Mệnh Kim Đơn chăng?

- Vãn bối có ý như vậy!

Xa đôi mắt tinh quái nhìn ngay mặt Hoàng Thượng Chí, Thần Châu Nhất Xú hỏi:

- Mi có chắc chắn là tìm ra được con gái của ta không?

Hoàng Thượng Chí tha thiết nói:

https://thuviensach.vn

- Điều đó thật khó mà nói trước được. Nhưng vãn bối sẽ tận lực tìm kiếm thì chắc không đến nỗi nào không gặp được.

- Đừng nói chuyện qua đường.

- Ta cho mi kim đơn mà mi lại chưa chắc tìm được con gái ta thì ai dại gì ưng thuận.

Vì tha thiết với mạng sống của Ngô Tiểu My nên Hoàng Thượng Chí nén giận, đáp:

- Lão tiền bối đã quá coi thường vãn bối rồi! Vãn bối là chưởng môn của một phái, đâu lại hứa càng sao?

- Mi nói thế là ta sẽ chịu đem Tục Mệnh Kim Đơn cho mi sao?

Nghe bà ta nói thế, Hoàng Thượng Chí cảm thấy có cái gì nghèn nghẹn nơi cổ họng, mặt biến sắc, chàng cao giọng nói:

- Chịu hay không là do nơi tiền bối. Còn Tục Mệnh Kim Đơn, thì chỉ vì cần cứu một mạng sống, vãn bối nhất định phải có nó.

Đôi mắt đột nhiên lóe ra những tia sáng rùng rợn, Thần Châu Nhất Xú trầm giọng nói:

- Thằng bé! Có đâu ta không cho mà mi dám đoạt lấy sao?

Hoàng Thượng Chí khẽ cười lạnh nhạt, đáp:

- Cầu xin mà không được thì chỉ có cách đoạt lấy chứ biết làm sao hơn.

Thần Châu Nhất Xú trợn đôi mắt sáng quắc nhìn chàng như khinh khi, hỏi:

- Thằng nhỏ! Mi tự tin có thể làm được việc ấy?

https://thuviensach.vn

- Việc đã buộc như vậy thì không thể không làm.

- Mi đừng có quá cuồng tín, với công lực của mi, chưa chắc lấy được đâu!

- Vãn bối đâu có ý nói như vậy.

Bỗng nét mặt nghiêm trọng lạnh lùng của Thần Châu Nhất Xú biến mất. Bà ta Ha hả cười một lúc, như điên như dại. Hoàng Thượng Chí chưa biết chuyện gì thì bà ta đã nói:

- Thằng bé! Ta đồng ý cho mày Tục Mệnh Kim Đơn, còn về việc tiểu nữ của ta, mi cứ để ý tìm trong giang hồ là được rồi, không cần lấy đó làm điều kiện trao đổi nữa.

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên vô cùng! Quyết định của bà ta thật quá bất ngờ và kỳ quái không thể nói được, chàng liền dịu giọng nói:

- Vãn bối xin tạ ơn tiền bối đã tặng thuốc! Còn về việc tìm lệnh ái, vãn bối đã nói thì sẽ hết sức tìm kiếm, bất cứ vãn bối có chết sống cách nào cũng sẽ thực hiện cho được lời hứa đem lệnh ái về cho tiền bối.

Khẽ gật đầu, Thần Châu Nhất Xú nói:

- Ta nhận lấy mỹ ý của mi!

Hoàng Thượng Chí vui vẻ hỏi:

- Xin tiền bối cho biết qua tuổi tác, và nét mặt của lệnh ái!

Quay mình chỉ vào bức tranh thiếu nữ trên vách đá, bà nói:

- Người trong tranh đó chính là tiểu nữ của ta.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên trố mắt nhìn Thần Châu Nhất Xú, thầm nghĩ:

- Quái dị! Một người mẹ xấu như ma quỉ, lại sanh ra một đứa con đẹp tựa tiên nga thế này. Thật chẳng làm sao mà nghĩ ra được sự xếp đặt của tạo hóa.

Như còn chưa tin ở thính giác của mình, chàng hỏi lại:

- Đây là họa tượng của lệnh ái?

- Không sai! Ta đã họa nên bức tượng này, cách đây năm năm để cho vơi bớt nhớ nhung trong lúc vắng nó. Tên nó là Đinh Hồng mất tích đã mười năm rồi, hiện nó đã được hai mươi sáu tuổi.

- Vãn bối nhớ kỹ những điều ấy!

Khẽ gật đầu, Thần Châu Nhất Xú đưa tay vào bao lấy ra một bình sành nhỏ rồi trao cho Hoàng Thượng Chí, nói:

- Lấy đi! Trong bình sành có viên Tục Mệnh Kim Đơn mà mi đang cần đấy.

Hoàng Thượng Chí run run đưa tay đỡ lấy chiếc bình sành, thầm nói:

- Muội muội ơi! Mạng em có thuốc cứu rồi!

Tiếp đó, Thần Châu Nhất Xú phất tay, nói:

- Bây giờ mi có thể đi được rồi?

Hoàng Thượng Chí cúi đầu thi lễ, nói:

- Đa tạ tiền bối vãn bối xin cáo từ!

Nói rồi chàng quay mình, bước ra cửa động...

https://thuviensach.vn

Kỳ hạn bảy ngày lưu mạng Ngô Tiểu My chỉ còn lại có ba. Trong ba ngày đó chàng phải về đến Xả Thân Nghiêm, nếu không thì mạng của Ngô Tiểu My chẳng còn sống được nữa. Vì vậy khi xuống khỏi Thượng Sơn rồi chàng liền dùng tuyệt đỉnh khinh thân đi vun vút.

Bất kể mệt nhọc, chàng chạy suốt một ngày đêm thì về đến nơi chôn Trương Thiếu Côn.

Còn ở xa xa, chàng đã thấy có nhiều bóng người thấp thoáng nơi mộ của Trương Thiếu Côn.

Chàng ngạc nhiên vô cùng, thầm nhủ:

- Bọn người nào ở nơi mộ của Thiếu Côn? Phải chăng lại là bọn Thiên Tề Giáo? ...

Thắc mắc xáo trộn trong đầu óc chàng tự nhiên chậm bước lại.

Thình lình có một bóng người nhảy rơi ngay trước mặt chàng cúi đầu, nói:

- Đệ tử tham kiến chưởng môn!

Người mới đến đó là Hắc Yêu Thẩm Gia Kỳ. Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên, quắc mắt nói:

- Khỏi cần! Tôi đã bảo hai người đến Xả Thân Nghiêm sao bây giờ lại ở đây?

- Đệ tử đã đến đó rồi!

Một ý tưởng bất thường vụt qua óc, Hoàng Thượng Chí vội hỏi:

- Ngô cô nương thế nào rồi?

https://thuviensach.vn

Hắc Yêu Thẩm Gia Kỳ lo ngại đáp:

- Khi phu phụ đệ tử đến Xả Thân Nghiêm, thì nơi đó đã bị đốt phá thành một khoảng đất trống rồi!

Hoàng Thượng Chí kinh hoàng, thân hình lắc lư muốn ngã, đầu óc choáng váng.

Tin đó đến với chàng giữa lúc này thật chẳng khác nào sét đánh ngang tai. Chàng đã cực khổ muôn phần mới tìm được Tục Mệnh Kim Đơn, không ngờ lại có biến cố xảy ra đột ngột như vậy! Với thân bị thương gần chết của Ngô Tiểu My, mà bị cái thảm biến này thì chắc là không còn mong gì còn sống sót được.

Chàng cố đè nén sự lọ âu trong tâm thần, hỏi Thẩm Gia Kỳ:

- Tổng Đàn của Bát Nghĩa Bang đã bị phá hủy hết rồi sao?

- Phải! Đệ tử ân hận chẳng làm tròn mệnh lệnh của chưởng môn!

Hoàng Thượng Chí nhẹ giọng nói:

- Không phải lỗi tại các người! Các người có biết ai đã phóng hỏa không?

- Theo lời Thất Hồn Nhân thì do Thiên Tề Giáo làm ra!

Hoàng Thượng Chí tức giận nghiến răng, nói:

- Thất Hồn Nhân đã nói như vậy sao?

- Phải! Khi vợ chồng đệ tử lên đến đó thì Thất Hồn Nhân cũng lên đến nơi ngay.

- Bây giờ Thất Hồn Nhân đi đâu rồi?

https://thuviensach.vn

- Ở nơi mộ đàng kia! Bà ta...

Hoàng Thượng Chí hỏi giật:

- Bà ta làm sao?

Cúi đầu buồn buồn, Hắc Yêu Thẩm Gia Kỳ đáp:

- Bà ta đem thi thể của con gái là Hữu Tâm Nhân đến đó.

Cảm thấy như sét đánh ngang tai, Hoàng Thượng Chí kinh hoàng, lùi lại ba bước lớn, run run nói:

- Thi thể của Hữu Tâm Nhân?

- Đúng vậy!

- Nàng chết rồi sao?

- Phải.

Hoàng Thượng Chí phóng mình chạy bay lại bên nấm mộ của Trương Thiếu Côn.

Trước mả, Thất Hồn Nhân vẫn bịt mặt trong tay bồng cái xác cứng đờ của Thất Hồn Nhân, mắt đăm đăm nhìn tấm mộ bia. Bà đứng bất động nơi đó như một tượng đá, chẳng nói một lời...

Vừa thấy Hoàng Thượng Chí, Bạch Yêu Phùng Oanh Oanh vội bước tới trước chắp tay thi lễ, nói:

- Tham kiến chưởng môn nhân!

Hoàng Thượng Chí khẽ xua tay, bước vội lại trước mặt Thất Hồn Nhân, cất giọng run run gọi:

https://thuviensach.vn

- Tiền bối!

Tuy nói là mẹ con của Thất Hồn Nhân làm việc rất bí ẩn, khó hiểu, nhưng ơn đức của hai người đối với chàng có thể nói là nặng tựa thái sơn, nên trước cái chết của Hữu Tâm Nhân, Hoàng Thượng Chí không khỏi bồi hồi xúc động.

- Con! ...

Thất Hồn Nhân khẽ đáp một tiếng, giọng khô khan nghẹn ngào như người nói trong mơ. Hiển nhiên là con người thần bí này đang lâm vào cảnh bi ai cực độ.

Mắt nhìn sững vào Hữu Tâm Nhân nằm trong tay Thất Hồn Nhân, đây là lần đầu tiên Hoàng Thượng Chí thấy được dung nhan của nàng. Sắc đẹp của nàng nào thua gì Đông Phương Huệ và Ngô Tiểu My, nhưng nàng đã chết rồi!

Tiếng nói của Thất Hồn Nhân lại nghẹn ngào vang lên:

- Con! Có phải là con đả chôn cất Côn nhi chăng?

Hai tiếng Côn Nhi thoát ra từ miệng Thất Hồn Nhân khiến Hoàng Thượng Chí giật mình kinh ngạc. Tại sao bà ta lại gọi Trương Thiếu Côn là Côn Nhi?

Tuy thắc mắc nhưng chàng cũng không kịp truy vấn, vội gật đầu đáp:

- Phải! Vãn bối đã chôn cất cho Thiếu Côn.

- Nó có đưa cho con vật gì không?

Lại một phen ngạc nhiên, Hoàng Thượng Chí đáp lời:

https://thuviensach.vn

- Có! Thiếu Côn đã đưa cho vãn bối một bao giấy. Nhưng làm sao tiền bối biết được?

Chẳng đáp câu hỏi của chàng, Thất Hồn Nhân nhìn mộ bia của Trương Thiếu Côn, lẩm bẩm nói:

- Côn nhi! Con hãy an giấc đi! Con đã làm tròn bổn phận rồi, linh hồn của cha con nơi cực lạc cũng đã vui mừng không ít.

Lòng Hoàng Thượng Chí nổi lên không biết bao nhiêu nỗi hoài nghi, chàng kích động nói:

- Tiền bối! Người thật là ai?

Thất Hồn Nhân không đáp, mà lại bảo:

- Con! Hãy đào mả lên đi!

Trố mắt kinh hoàng nhìn Thất Hồn Nhân, Hoàng Thượng Chí hỏi lại:

- Đào mả?

Thất Hồn Nhân gật đầu thay cho câu đáp, Hoàng Thượng Chí ngập ngừng nói:

- Việc này... việc này... tại sao vậy?

Thất Hồn Nhân thở dài, nói:

- Đào mả của Côn nhi để hoàn thành tâm nguyện chưa dứt của muội muội con!

Hoàng Thượng Chí càng thêm ngạc nhiên, chẳng hiểu ất giáp gì cả, trợn mắt nhìn Thất Hồn Nhân một lúc lâu mới hỏi:

- Ai là muội muội của vãn bối?

https://thuviensach.vn

Đôi mắt buồn bã của Thất Hôn Nhân nhìn lên thi thể của Hữu Tâm Nhân, bà nhẹ than một tiếng:

- Tức là nàng đây!

Cơ hồ không tin lấy tai của mình Hoàng Thượng Chí thầm hỏi:

- Nàng là muội muội của mình sao? Mà nàng là con gái của Thất Hồn Nhân nếu vậy thì Thất Hồn Nhân là gì của mình?

Chàng tự hỏi mà không làm sao giải đáp được. Chàng lại vụt nghĩ:

- Hay là bà ta thấy con gái chết rồi nên nói bậy chăng? Ngày thường bà ta xem mình như con ruột. Đúng, mình xưng Hữu Tâm Nhân bằng muội muội cũng được vậy.

Tuy nghĩ vậy, nhưng chàng vẫn nhịn không được, hỏi:

- Nàng là muội muội của vãn bối sao?

- Đúng vậy!

- Tiền bối đúng thật là mẫu thân của nàng chứ?

- Không sai!

Hoàng Thượng Chí lại hỏi gắn:

- Mẹ ruột chứ?

- Dĩ nhiên là mẹ ruột.

- Như vậy sao có thể...

Chàng còn đang ngập ngừng thì Thất Hồn Nhân đã chận lời, bảo:

https://thuviensach.vn

- Con! Chôn cất cho muội muội con xong đã rồi có gì hãy nói sau!

- Cùng chôn chung một mộ với Côn đệ sao?

- Ừ!

- Vãn bối thực chẳng hiểu thế nào cả! Tại sao lại có sự lạ lùng?

Thất Hồn Nhân buồn bã nói:

- Hai chúng nó đáng là một đôi, nhưng lại trước sau bị chết cả! Ôi! Hãy để cho chúng nó được gần nhau khi chết, đó cũng là một an ủi cho linh hồn chúng nó trong cõi bất diệt! ...

Gật đầu một cách buồn rầu, trong mắt của chàng đã long lanh hai giọt lệ, Hoàng Thượng Chí gọi Hắc Bạch Song Yêu đào mả của Thiếu Côn lên...

Thi thể lạnh ngắt của Thiếu Côn lại hiện ra dưới lòng huyệt lạnh lẽo đó. Hai hàng nước mắt của Hoàng Thượng Chí từ rơi xuống đất, từ mộ Thiếu Côn bốc lên.

Thất Hồn Nhân bi thảm kêu lên một tiếng Côn nhi, rồi thân hình lắc lư muốn ngã!

Cây rừng im phăng phắc...

Mặt trời ẩn vào vành mây trắng trông buồn lạ.

Đất trời sầu thảm chứng kiến cuộc mai táng đôi thiếu niên nam nữ xấu số...

Chôn cất xong xuôi, trên mộ bia của Trương Thiếu Côn được khắc thêm vào tên của Hoàng Thượng Hương nữa.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí kinh ngạc nhìn sững vào ba chữ "Hoàng Thượng Hương", lòng không sao phân biệt được nỗi bi thương, kinh hoàng...

Hoàng Thượng Hương! Chỉ khác với tên của chàng có một chữ cuối cùng thôi.

Chàng thầm nhủ:

- Nàng thật là em ruột của mình sao? Nhưng sư thúc Độc Long Thủ Trương Thông chưa từng nhắc qua việc mình có em ruột mà! ...

Chàng còn miên man trong ý tưởng bàng hoàng kinh ngạc thì Thất Hồn Nhân đột nhiên quay lại, hỏi:

- Con! Con có biết hung thủ giết hại chúng nó là ai không?

Chàng căm giận đáp:

- Côn đệ đã chết bởi tay của Thiên Tề Sứ Giả, còn...

- Không phải vậy đâu!

- Không phải làm sao được, chính vãn bối đã chứng kiến cái chết của Côn đệ và giao đấu với bọn Thiên Tề Giáo tại đó, sao tiền bối lại bảo là không phải?

Thất Hồn Nhân thẩn thờ nói như kẻ cuồng tâm mất trí:

- Tôi! Nên nói là tôi! Chính tôi là hung thủ giết chết hai đứa nhỏ đau khổ này... Tôi là hung thủ... Tôi là...

Tiếng nói của bà mỗi lúc một cao, một ngây dại khiến Hoàng Thượng Chí phải thảng thốt kêu lên:

https://thuviensach.vn

- Tiền bối! Người hãy nghỉ ngơi một lát đi cho tâm hồn lắng dịu, đừng có quá cuồng tâm như vậy!

Nhưng Thất Hồn Nhân vẫn nói, giọng mỗi lúc một bi thương:

- Con! Tôi không phải cuồng tâm, cũng không phải điên khùng gì. Thật đấy! Tôi là hung thủ đã giết chúng nó một cách tàn nhẫn vì kế hoạch của tôi không được chu đáo, không làm được trách nhiệm của người khác giao phó...

Thất Hồn Nhân vẫn miên man trong cơn đau khổ, Hoàng Thượng Chí cũng chẳng lên tiếng khuyên can, vì tư tưởng của chàng vẫn còn lẩn quẩn trên vấn đề Hoàng Thượng Hương có phải là em ruột của chàng không? Chàng cảm thấy giữa chàng và Thất Hồn Nhân phải có một mối liên quan chẳng phải tầm thường. Chỉ là mối quan hệ này quá rắc rối khiến người ta không làm sao có thể nghĩ ra thôi!

Qua một lúc lâu, Thất Hồn Nhân mới ngưng lại tiếng than bi thiết, nói với Thượng Chí:

- Con ơi! Ngô Tiểu My đã mất tích rồi!

Nhắc đến tên Ngô Tiểu My, Hoàng Thượng Chí lại thấy tim mình đập loạn lên trong lồng ngực. Ngô Tiểu My mà có thành vợ chàng là cũng do tay Thất Hồn Nhân tạo nên, chẳng ngờ họa bất đơn hành, bao nhiêu biến cố bi thảm lại xảy ra dồn dập như vậy.

Chàng lại nghĩ rằng đã có Mộ Dung Đại ở bên Ngô Tiểu My thì với thân thủ nàng, Ngô Tiểu My không đến nỗi bất hạnh. Nhưng Tiểu My, lúc chàng đi, thì chỉ còn sống được có bảy ngày nửa, và bây giờ thời hạn đó chỉ còn có một ngày rưỡi nữa thôi, nếu Tiểu My không chết vì đại biến vừa rồi thì nàng cũng chẳng thể sống sót được, vì chàng biết nàng ở đâu mà đem Tục Mạng Kim Đơn đến cứu!

https://thuviensach.vn

Nghĩ đến đó, gan dạ chàng đứt ra từng đoạn, chua xót vô cùng, chàng than dài, hỏi:

- Tiền bối có thể biết được tung tích của Ngô Tiểu My chăng?

- Rất có thể nàng đã rơi vào tay của Thiên Tề Giáo rồi!

- Lại cũng là Thiên Tề Giáo. Nhưng nàng không thể sống qua được ngày mốt nữa mà! Giờ ta phải làm sao tìm nàng đây?

Thất Hồn Nhân kinh ngạc hỏi:

- Tại sao con lại bảo là nàng không thể sống qua hai ngày nữa?

Nghe bà hỏi thế, Thượng Chí phải nén cơn bi thương mà thuật lại tất cả từ lúc chàng vâng lệnh bà đến Xả Thân Nghiêm rồi Ngô Tiểu My bị trọng thương và chàng đi cầu xin linh đơn, nhất nhất đều thuật lại cho Thất Hồn Nhân nghe cả.

Bất giác, Thất Hồn Nhân run run, nói:

- Con! Nếu như vậy thì nàng nguy quá rồi!

Hoàng Thượng Chí nghiến răng, căm hờn nói:

- Tôi thề sẽ đòi lại món nợ máu này cả trăm lần gấp bội mới hả dạ.

Thất Hồn Nhân kích động, nói:

- Con! Không sai! Giờ con đòi nợ máu đã đến rồi.

Quỳ gối xuống trước mặt Thất Hồn Nhân, Hoàng Thượng Chí tha thiết nói:

- Tiền bối! Con muốn tìm cho ra kẻ thù là ai, hung thủ đã sát hại cả Hoàng, Trương hai nhà gần hai trăm mạng sống đó...

https://thuviensach.vn

- Con! Con đứng lên đi!

- Không, hôm nay tôi nhất định phải xin tiền bối nói cho biết kẻ thù là ai mới được.

Thất Hồn Nhân dịu dàng, nói:

- Hãy đứng lên đi! Tôi đã định nói cho con biết những điều đó từ lâu rồi!

Nghe vậy, Hoàng Thượng Chí mới chịu đứng dậy, nhưng lệ nóng đã chảy tràn trên khuôn mặt đau khổ của chàng rồi...

Trong đôi mắt lóe ra thần quang khiếp người, Thất Hồn Nhân trầm giọng nói:

- Con! Côn Nhi đã giao cho con một vật đó, con hãy đưa cho ta coi trước đã!

Hoàng Thượng Chí cảm thấy rất kỳ lạ! Sự yêu cầu của bà ta, chàng không thể từ chối được. Nhưng Trương Thiếu Côn đã vì vật đó mà phải bỏ mạng thì dĩ nhiên vật đó phải có một sự quan trọng vô cùng. Trước khi chết, Thiếu Côn còn căn dặn chàng phải đưa lại tận tay mẹ hắn, và phải lấy tính mệnh mà bảo vệ lấy, không được làm mất.

Những lời đó còn văng vẳng bên tai chàng thì dĩ nhiên chàng không thể phụ anh hồn của Thiếu Côn được.

Trước hoàn cảnh này, chàng lúng túng chẳng biết phải xử sự làm sao cho trọn đây?

Thất Hồn Nhân thấy vậy, vội hỏi:

- Con! Có sự gì xảy ra rồi sao?

https://thuviensach.vn

- Không! Chỉ là... Chỉ là...

- Chỉ là gì?

Chẳng biết làm sao hơn, Thượng Chí đành đáp thật:

- Trước khi Côn đệ chết, nó đã căn dặn là phải tận tay đưa lại cho gia mẫu. Tuy vãn bối không được biết trong đó đựng vật gì, nhưng vãn bối không muốn nuốt lời đã hứa với Côn đệ ngay trước mộ của nó!

- Ồ! ... Nhưng đưa cho tôi xem qua một tí thì nào có quan hệ gì đâu?

Trên nét mặt buồn bã của Thượng Chí lộ vẻ khó chịu vô cùng, chàng chẳng biết phải làm sao cho phải đây! Thất Hồn Nhân lại nói:

- Con! Con không tin tôi chăng?

Hoàng Thượng Chí cảm thấy thèn thẹn, mặt chàng đỏ bừng, đáp:

- Vãn bối hoàn toàn tin cậy nơi tiền bối! Nhưng, chỉ là... Chỉ là việc này liên quan đến một lời hứa!

Không đòi xem nữa, Thất Hồn Nhân dịu dàng nói:

- Con làm như vậy là đúng đấy. Bây giờ chúng ta đi.

- Đi?

- Không sai?

Hoàng Thượng Chí phân vân chẳng biết mình có nên đi tìm Ngô Tiểu My chăng?

Nhưng nếu tìm nàng thì phải tìm nơi nào đây. Hơn nữa chàng cũng chưa biết là Thất Hồn Nhân bảo chàng đi đâu, nên hỏi:

https://thuviensach.vn

- Bây giờ chúng ta đi đâu đây, tiền bối? Có phải tiền bối đã biết được kẻ bắt Ngô Tiểu My chăng?

Khẽ lắc đầu, Thất Hồn Nhân nhẹ giọng đáp:

- Không phải đi tìm Ngô Tiểu My đâu, vì tôi nào có biết nàng ở đâu mà tìm. Bây giờ chúng ta phải đi đến một nơi quan trọng hơn...

Nghe giọng nói nữa bí mật nửa rõ ràng của bà ta, Hoàng Thượng Chí không chần chờ được, nên lại hỏi:

- Thế chúng ta đi đâu?

Thất Hồn Nhân nghiêm giọng đáp:

- Đến Quỉ Bảo!

Lộ vẻ ngạc nhiên, Hoàng Thượng Chí gắn hỏi:

- Chúng ta còn đến Quỉ Bảo sao?

Thất HồnNhân gật đầu, không đáp.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 91

Tình Vương Đến Thác

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên nói:

- Tiền bối đã chịu nói cho vãn bối nghe hết tất cả mà?

Thất Hồn Nhân gật đầu nói:

- Không sai! Nhưng phải đến Quỉ Bảo trước rồi hãy nói sau!

- Tại sao?

- Dĩ nhiên trong đó có lý do?

Hoàng Thượng Chí nhớ đến thương thế trầm trọng của Ngô Tiểu My nên ngập ngừng nói:

- Vãn bối định... đến Xả Thân Nghiêm để...

Thất Hồn Nhân biết ý chàng, nên khoa tay nói:

- Con khỏi đi nữa, nơi đó đã thành một đống tro tàn! Nếu Ngô Tiểu My đã chết thì tan xác rồi, còn không con cũng chẳng tìm gặp được nàng ở đó cả.

Hoàng Thượng Chí buồn rầu gật đầu một cái, rồi nói qua chuyện khác.

- Tiền bối Hoàng Thượng Hương thật là muội muội của vãn bối sao?

https://thuviensach.vn

Thất Hồn Nhân gật đầu:

- Phải! Con và nó là hai anh em ruột thịt!

Hoàng Thượng Chí đau đớn như đứt từng khúc một, khí biết được Hữu Tâm Nhân là em ruột chàng thì nàng đã lìa bỏ cõi đời rồi! Chàng vò đầu hối tiếc. Có một người anh như chàng mà lại để cho em chết, chàng uất quá hét lớn:

- Nó... bị độc thủ của ai?

Thất Hồn Nhân đau khổ nói:

- Đến Quỉ Bảo rồi hãy nói!

Hoàng Thượng Chí lấy làm lạ, không biết sao chuyện gì là cũng nói đến Quỉ Bảo, thật là một con người kỳ bí khó hiểu!

Chàng sực nhớ đến luật cấm của Quỉ Bảo Chủ Nhân, là không cho người ngoài bước vào trong bảo, nếu dẫn Hắc Bạch Song Yêu theo thì bất tiện lắm.

Bởi thế chàng liền lấy ra tín phù của Nam Cái đã tặng chàng đưa cho Song Yêu và nói:

- Hai người hãy cầm lấy tín phù này đến gặp Nam Cái ở Tổng đàn của Cái Bang, nói ta nhờ ông ta tìm giùm một người con gái độ hai mươi sáu, hai mươi bảy tên gọi là Đinh Hồng.

Thất Hồn Nhân thấy lạ hỏi:

- Con nhờ Cái Bang Tìm người?

Hoàng Thượng Chí gật đầu:

https://thuviensach.vn

- Vâng! Tai mắt của Cái Bang đầy khắp thiên hạ, tìm kiếm một người không khó!

Thất Hồn Nhân lại hỏi:

- Đinh Hồng là một cô gái thế nào?

Hoàng Thượng Chí liền thuật sơ qua việc Thần Châu Nhất Xú tặng linh đơn. Thất Hồn Nhân nghe xong giật đầu tỏ vẻ hiểu biết.

Hắc Yêu cầm tín phù rồi cung kính nói:

- Chưởng môn nhân còn căn dặn điều chi nữa chăng?

- Làm xong việc ở Cái Bang rồi thì đến gần Quỉ Bảo chờ ta!

Song Yêu gật đầu đồng nói:

- Tuân lệnh!

Hoàng Thượng Chí thấy Song Yêu cúi đầu chào định đi, chàng khoản tay, nói:

- Khoan! Đưa Đại Ban Nhược Bí Lục cho ta!

Bạch Yêu vội lấy ra một gói nhỏ, đưa lên hai tay.

Hoàng Thượng Chí lấy gói nhỏ ấy rồi nói:

- Thôi các người đi được rồi!

Song Yêu liền cung kính cúi chào Hoàng Thượng Chí và Thất Hồn Nhân rồi chạy bay biến.

Thất Hồn Nhân thấy Thượng Chí còn tần ngần chưa chịu đi, nên hạ giọng nói:

https://thuviensach.vn

- Con, chúng mình cũng nên đi!

Thượng Chí gật đầu:

- Vâng!

Hai người cùng đưa mắt đẫm lệ nhìn ngôi mộ mới đắp, rồi mới theo đường cái chạy đi vun vút.

Sáng hôm sau thì hai người đã nhìn thấy được bóng Quỉ Bảo nằm im lìm trong sương mai!

Bất giác Hoàng Thượng Chí quay nhìn về tảng đá, nơi kia chàng và Đông Phương Huệ đã kết nghĩa anh em. Mới quay về hướng ấy, chàng tự nhiên kêu ủa! Một tiếng kinh ngạc.

Trên tảng đá lớn đók đã đắp lên một đống đá vụn, hình như một ngôi mộ. Kế bên đó một quái nhân tóc dài lõa xõa đứng lặng như một pho tượng, người ấy chính là sư huynh của Đông Phương Huệ.

Thất Hồn Nhân hỏi:

- Con phát hiện ra việc gì vậy?

Hoàng Thượng Chí chỉ về phía tảng đá nói:

- Người đứng trên tảng đá lớn đó chính là tiểu sư thúc của vãn bối!

Thất Hồn Nhân nhìn về phía ấy, giật nẩy người một cái, nói:

- Không sai! Truyền nhân nhỏ nhất của Huyết Sọ...

- Vãn bối tới xem thử việc gì?

Dứt lời Hoàng Thượng Chí liền chạy lẹ lại phía quái nhân.

https://thuviensach.vn

Quái nhân vục quay người lại giơ chưởng lên...

- Tiểu sư thúc, đừng... lầm! ...

Quái nhân liền hạ hay xuống đôi mắt phát ra những tia sáng rùng rợn nhìn chòng chọc vào mặt Hoàng Thượng Chí, đôi mắt sáng xanh hiện lên đầy thù hận căm tức.

Hoàng Thượng Chí kinh ngạc, lui lại một bước...

Chợt chàng nhìn vào một tấm bia trên có khắc:

"Vong nữ Đông Phương Huệ chi mộ".

Những chữ đó, như những nhát kiếm đâm sâu vào tim chàng, thân thể bủn rủn, trước mắt chàng trời đất đều chuyển xoay...

- Huệ muội! ...

Thượng Chí vừa kêu lên được hai tiếng thì trong miệng đã trào ra một ngụm máu tươi, thân chàng lảo đảo ngã gục xuống trước mộ.

Khi chàng tỉnh lại thì đã ở trong lòng Thất Hồn Nhân, vội vùng lên. Đôi mắt của quái nhân vẫn đăm đăm nhìn vào mặt chàng không hề thay đổi.

Hoàng Thượng Chí đã dâng tất cả tình yêu thương cho Động Phương Huệ, bây giờ nàng đã lìa bỏ cõi đời, mối tình ấy vẫn theo nàng qua bên kia thế giới...

- Huệ muội! Em lặng lẽ bỏ đi như vậy sao?

Nước mắt tuôn trào, chàng cảm thấy lẽ sống của mình đến đây là tận cùng rồi, hiện thật của thế giới đối với chàng đã mất hết ý nghĩa!

Hoàng Thượng Chí đau đớn hỏi:

https://thuviensach.vn

- Tiểu sư thúc, tại sao nàng phải như vậy?

Quái nhân trợn mắt nhìn chàng, không nói.

- Tiểu sư thúc, nàng...

Thất Hồn Nhân buồn rầu nói:

- Con! Nó không biết nói!

Hoàng Thượng Chí mới nhớ lại quái nhân là người câm, đang định dùng tay ra hiệu hỏi, thì...

- Đốp! Đốp!

Quái nhân tát vào mặt Thượng Chí hai cái, máu miệng chàng phun ra, chàng lui lại một bước...

Thất Hồn Nhân thất kinh kêu ồ lên một tiếng.

Hoàng Thượng Chí đứng đờ người chịu lấy hai bạt tai, không tránh lách, cũng không thấy đau đớn gì cả, vì tâm trí chàng đã tê liệt, nên không biết gì về cái đau đớn của thể xác...

- Huệ muội! Anh đã hại đời em, tất cả tội lỗi đều do anh, Huệ muội...

- Đốp!

Quái nhân lại tát chàng một cái nữa, thân chàng lắc lư muốn ngã, máu miệng chảy thều thào.

Hoàng Thượng Chí tiến tới hai bước, giọng nói đầy chán nản:

- Tiểu sư thúc... giết tôi đi! Tôi không đáng sống nữa...

https://thuviensach.vn

Quái nhân trợn ngược mắt nhìn chàng, rồi lấy ra một tờ giấy ném vào mình chàng.

Hoàng Thượng Chí vồ lấy, nhắm mắt định thần cố tỉnh trí, rồi hai tay run rẩy mở tờ giấy ấy ra, đôi mắt như muốn lòa dị, chàng chỉ thấy trên đó toàn là những nét chữa đỏ nhảy múa...

- Huyết! Huyết! Huyết của Huệ muội! Huyết thư! ...

Chàng không gượng nổi nữa, ngã ngồi xuống đất.

Những chữ máu đỏ loang rộng ra thành một biển máu, sắc mặt tiều tụy trắng nhợt của Động Phương Huệ hiện lên...

Hoàng Thượng Chí đưa tay chới với, miệng ú ớ mãi không ra lời...

Chàng dần dần tỉnh trĩ, đôi mắt ướt đẫm lướt mau trên huyết thư:

"Hoàng Thượng Chí!

Tôi nên gọi thế nào đây? Chí ca hay là sư điệt?

Khi Hoàng thiếu hiệp xem đến huyết thư này thì... Phương Huệ đã về bên kia thế giới!

Tôi phủi sạch hai tay rời khỏi nhân thế, vì những gì tôi có đều dâng hết cho thiếu hiệp rồi!

Không có thiếu hiệp, nhân sinh đối với tôi vô ý nghĩa. Nhưng định mạng khắt khe đã đào sâu một con sông ngăn cách mà chúng ta không thể vượt qua được cái chết!

Vâng chỉ có chết mới là giải thoát duy nhất.

Tình yêu giữa chúng mình là một cái tội hay là nợ?

https://thuviensach.vn

Dầu sao đi nữa, mộng ước đã mất đi rồi thì không bao giờ tìm lại được!

Sống không được hòa hợp, chết cũng không được chung mồ! Chí ca! Em sắp chết rồi, em muốn gọi lên hai tiếng thương yêu ấy! Anh! Trên nhân thế còn việc gì đau thương hơn nữa chăng?

Chí ca! Anh không quấy, em cũng không có sai, có chăng là ở nơi vận mệnh!

Em sẽ nhờ tiểu sư thúc an táng thi hài em trên tảng đá, nơi ngày xưa chúng mình đã kết nghĩa kim lang! Như vậy em đã tròn thủy chung rồi Chí ca nhỉ?

Chí ca! Nếu chết là trở về hư vô, thân xác hóa thành đất bụi thì thôi, nếu chết mà còn linh hồn thì em sẽ mãi mãi theo sát bên anh. Nó không bị cái gì ràng buộc nữa, không còn cái thực tế khắt khe để em phải xa anh!

Chí ca! anh hãy nhận nơi đây lời cầu chúc cuối cùng của em "Anh luôn luôn được may mắn". Vĩnh biệt anh!

"Đông Phương Huệ Tuyệt Bút".

Tay không còn giữ nỗi bức thư, Hoàng Thượng Chí run lẩy bẩy buông ra, huyết thư rơi xuống đất. Một luồng gió lốc thổi tới, cuốn bay huyết thư lên cao rồi là đà rơi xuống lòng sông trôi đi...

- Huệ muội, chờ anh, anh đến với em!

Hoàng Thượng Chí kêu lên một cách đau đớn rồi vung tay lên đập vào Thiên Linh Huyệt của chàng...

Nhưng tay của chàng liền bị giữ lại, rồi một giọng nói dịu dàng vang bên tai chàng:

https://thuviensach.vn

- Hoàng Thượng Chí, con chết được không? Hành vi của con thật không thể tha thứ được, con đỡ lại huyết thù như biển cả đó cho ai rửa? Con có lỗi với linh hồn của cha con ở bên kia thế giới không và Trương Thế Côn, Hoàng Thượng Hương hai em của con có toại nguyện nơi chín suối không?

Mấy câu nói đó khiến lòng chàng chấn động mạnh, thần trí dần dần tỉnh lại.

Thất Hồn Nhân buông tay chàng ra nói:

- Con không thể vì việc riêng của con mà làm người trái đạo, nàng là sư cô của con.

Hoàng Thượng Chí lại sặc một tiếng phun ra một miệng máu tươi.

Quái nhân từ từ quay ra phía khác hai hàng nước mắt đầm đìa...

Từ nay Hoàng Thượng Chí sống cũng như chết, lẽ sống của chàng đã theo cái chết thảm thương của Phương Huệ chôn sâu dưới ba tấc đất rồi!

Thình lình trong Quỉ Bảo vụt lên một lằn lửa xanh.

Quái nhân ú ớ rồi chạy lẹ vào trong Quỉ Bảo.

Thất Hồn Nhân kinh hãi kêu lên:

- Nguy! Trong Quỉ Bảo có biến!

Hoàng Thượng Chí giật mình, hỏi:

- Trong Bảo có biến?

Thất Hồn Nhân gật đầu nói:

- Lửa xanh ấy là ám hiệu của Thiên Tề Giáo đã làm xong nhiệm vụ rồi đó, không biết trong Bảo phát sinh ra việc gì?

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí lòng sôi sục, gằn giọng nói:

- Hừ! Lại Thiên Tề Giáo nữa?

Thất Hồn Nhân giật tay chàng nói:

- Phải vào mau!

Thất Hồn Nhân rùng mình nhảy lên trước, Hoàng Thượng Chí cũng tức tốc theo ngay.

Một tiếng thét kêu thê thảm đưa tới, hai bóng người từ trên thành bảo nhảy xuống, một gã bị quái nhân đánh vỡ sọ chết tươi, còn gã kia đang nằm lăn lộn rên siết trên đất.

Quái nhân tức giận, tỏ ý muốn hỏi nhưng không làm sao nói được.

Thất Hồn Nhân và Hoàng Thượng Chí cùng đến một lượt.

Quái nhân chỉ lão già còn sống rồi chỉ lỗ tai mình, có ý bảo Hoàng Thượng Chí lại hỏi hắn đã làm gì trong bảo.

Thất Hồn Nhân đã dành đến trước hỏi lão già đó:

- Hổn Giang Long! Anh em mày lớn gan hơn hổ hay sao mà dám đến phá Quỉ Bảo?

Lão già đó bị gọi đúng tên họ nên giật mình, kinh ngạc hỏi:

- Ngươi... ngươi là ai?

Thất Hồn Nhân lạnh lùng nói:

- Mi không cần biết ta là ai! Ai đã ra lệnh cho mày đến đây phá rộn Quỉ Bảo?

https://thuviensach.vn

Hổn Giang Long liều mạng nói:

- Huynh đệ ta đã chết, ta đâu có thể sống một mình được! Xuống tay đi! Nhưng tưởng cũng nói cho ngươi biết Quỉ Bảo sẽ bị hủy danh trong võ lâm như làn khói tan.

Quái nhân tuy không nói được, nhưng tai nghe được, ông tức giận vung chưởng lên.

Thất Hồn Nhân vội chận tay lại, rồi hỏi lão già:

- Hổn Giang Long, Thiên Tề Giáo Chủ đáng để cho mi bán mạng sao?

Hổn Giang Long vuốt ngực nén đau đớn nói:

- Muốn giết cứ giết, khỏi phải nói nhiều!

Đối mắt bắn ra những tia sáng khiếp người, Thất Hồn Nhân nói giọng lạnh lùng, cứng như thép nguội:

- Ta không giết nó, ta sẽ phế võ công, đánh bảy âm huyệt của mi rồi cho sống ở trên đời này!

Hổn Giang Long run cầm cập...

Thất Hồn Nhân gằn giọng hỏi:

- Mi nói không?

Hổn Giang Long nhắm mắt nói:

- Không!

Bỗng ngay lúc đó, tiếng rắc rắc vang lên, cửa bảo mở, mấy chục bóng người ào ào tuôn ra...

https://thuviensach.vn

Quái nhân la ú ớ rồi nhảy vút khỏi thành vào trong bảo.

Thất Hồn Nhân kêu lên:

- Nguy rồi!

Thì ngay lúc đó bên bờ sông bên kia đã có vô số người xuất hiện...

Thất Hồn Nhân vung chưởng đánh văng Hổn Giang Long xuống lòng sông rồi hối hả nói:

- Con chận lại đường đó không được để ai vào, cứ thẳng tay giết!

Hoàng Thượng Chí không kịp hỏi nguyên do, nhưng trực giác cũng cho chàng biết là việc rất nghiêm trọng. Chàng gật đầu rồi nhảy vút chận ngay đường đá thủ thế chờ đợi...

Thấy Hồn Nhân hét lên một tiếng quay vụt lại chận đánh những người vừa trong bảo ào ra.

Hoàng Thượng Chí quay lại nhìn, bất giác tim chàng đập mạnh lên...

Hai người đã chạy tới trước mặt chàng, đúng là Âm Dương Song Sát. Song Sát ở trong Quỉ Bảo ra thì khỏi nói cũng đủ biết là những ma đầu bị nhốt trong Bảo đều được thoát ra cả rồi.

Cơ quan của Quỉ Bảo rất nhiều, lại có Thạch Thất Kỳ Trận nữa có đâu hai huynh đệ Hổn Giang Long có thể đi thông thương được mà lại còn thả hết bọn tù nhân sao?

Chàng nghĩ mới đến đó thì bờ cát bên kia đã có mấy người chạy trên đường đá rồi...

Âm Dương Song Sát cũng đến cách chàng hai trượng...

https://thuviensach.vn

Không khí khẩn trương tột độ...

Âm Sát kinh ngạc ủa một tiếng nói:

- Lãnh Diện Nhân, tại sao mi lại ở đây?

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng nói:

- Hai vị muốn gì?

Trên đường đá chỉ có bảy tám người đến tiến sát phía sau. Hoàng Thượng Chí không đợi Song Sát trả lời đã quay vút lại, dùng chưởng đánh mạnh về mấy người đang vượt qua sông.

Những tiếng thét vang lên, ba người đi đầu đã bị chưởng lực của Thượng Chí đánh bay xuống lòng sông. Những người còn lại kinh hãi đứng sững như tượng đá.

Dương Sát lớn tiếng, nói:

- Lãnh Diện Nhân, mi làm gì vậy? Bọn chúng là người của Thiên Tề Giáo mà!

Sát khí càng tăng thêm, Hoàng Thượng Chí hừ một tiếng lạnh lùng nói:

- Nếu vậy càng đáng chết nữa!

Dương Sát kinh ngạc hỏi:

- Ý! Thằng nhỏ, tại sao mi lại giúp cho Huyết Sọ?

Hoàng Thượng Chí cười ngạo nghễ, nói:

- Ha! Ha! Ha! Quỉ Bảo sẽ đứng oai hùng trong võ lâm mãi mãi!

Âm Sát Mạc Tú Anh trầm tiếng nói:

https://thuviensach.vn

- Lãnh Diện Nhân, nghĩ lại cái ơn lần trước mi giúp tay đó, vợ chồng ta không muốn giao thủ với mi...

Hoàng Thượng Chí cười nhạt nói:

- Bổn nhân cũng từng chịu ơn của Côn Thế Ma Vương tặng thuốc đó, đôi bên ân oán đều huề không cò thiếu gì cả!

Âm Sát Mạc Tú Anh tức giận hét lên:

- Nếu vậy Âm Sát này phải ra tay đấy! Tiếp chưởng!

Âm Sát liền đánh mạnh tới chàng một chưởng.

Đầu óc làm việc rất nhanh, Hoàng Thượng Chí biết địch động mà mình ít, lại còn quan hệ đến sự tồn vong của Quỉ Bảo nữa. Vậy thì bảo tồn thực lực, để kéo dài trận đấu là đều hay nhất. Chàng liền lách tránh qua thế công của đối phương, rồi đánh bật trở lại một chưởng.

Sức gió cuốn tới như vũ bão, ép lui Âm Sát ba bước.

Bọn cao thủ Thiên Tề Giáo đứng trên đường đá lại ào ào xông tới...

Hoàng Thượng Chí liền quay mình lại, vung hai tay, mười luồng chỉ vàng xé gió đi vun vút.

Đông Kim Chỉ của chàng trong năm trượng đã biến đá thành bột...

Những tiếng kêu thét vang lên, bảy cao thủ xông tới ngã nhào xuống lòng sông, rồi theo sóng trôi đi! ...

Tiếng thét lanh lảnh lại vang lên, Âm Dương Song Sát đều khởi thế công một lúc.

https://thuviensach.vn

Từ khi Hoàng Thượng Chí đã luyện thành Khư Mê Thần Công thì công lực của chàng tiến đến mức không thể tưởng được. Sư phụ của Song Sát là Côn Thế Ma Vương còn chịu chưa nổi, thì dĩ nhiên Song Sát thua chàng xa rồi!

Hoàng Thượng Chí, quay mình lại, phát mạnh song chưởng ra, Âm Dương Song Sát bị chấn lui mấy bước.

Trong kia đã có bảy tám ma đầu thiệt mạng dưới tay Quỉ Bảo Chủ Nhân rồi, nhưng bọn chúng quá đông, càng đánh càng quyết liệt...

Thất Hồn Nhân đang đánh ngang ngửa với ba lão ma đầu khác...

Còn quái nhân lại bị bốn lão già tóc đỏ vây hãm, tình thế rất nguy hiểm.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 92

Máu Tuôn Quỉ Bảo

Âm Dương Song Sát đã tự mệnh là cao thủ bất khả nhất thế, trước đây chỉ chịu thua Quỉ Bảo Chủ Nhân mà thôi. Ngờ đâu giờ đây, Song Sát liên thủ mà đấu không lại một thiếu niên trẻ tuổi, tự nhiên hung tính nổi lên, liền quát tháo vang lên như sấm rồi cả hai lại lao vào tấn công lần nữa.

Cả hai bên đều tức giận, quyết hạ đối phương trong chớp nhoáng, nên Âm Dương Song Sát cũng như Hoàng Thượng Chí đều xuất những chiêu thế ác hiểm vô cùng.

Hoàng Thượng Chí công được mười chiêu, thì thấy có một bóng người to lớn từ trên cây đã bay vút qua đầu chàng rơi xuống trước cửa đá. Chàng quay nhìn lại và cảm thấy lạnh cả người! ...

Người vừa đến đó chính là sư phụ của Âm Dương Song Sát, Côn Thế Ma Vương.

Côn Thế Ma Vương đảm nhiệm chức vụ Tổng Hộ Pháp trong Thiên Tề Giáo, là có mục đích mượn uy thế của Thiên Tề Giáo mà hủy diệt Quỉ Bảo, trước là để rửa cái nhục đã thất bại dưới tay Quỉ Bảo Chủ Nhân sau nữa là cứu Âm Dương Song Sát thoát khỏi sự giam cầm của lão ma đầu danh trấn giang hồ đó.

Một khi mà Côn Thế Ma Vương đã xuất hiện thì thế nào Thiên Tề Giáo Chủ cũng sẽ hiện thân ngay!

https://thuviensach.vn

Trước tình thế này, Quỉ Bảo khó tránh khỏi được sự phá hủy của kẻ địch! ...

Âm Dương Song Sát thấy sư phụ của họ xuất hiện, tinh thần phấn khởi, xuất luôn mấy tuyệt chiêu bách bức Hoàng Thượng Chí phải rời xa cửa vào hang đá tới tám thước.

Thượng Chí lo ngại vô cùng, chàng biết rằng nếu để cho Côn Thế Ma Vương vượt qua cửa đá vào được bên trong thì tình hình trở nên tai hại.

Vừa suy nghĩ, chàng vừa vận Khư Mê Thần Công đưa mười thành công lực, đánh mạnh ra một luồng bạch khí tựa mây mù dày đặc, cuốn nhanh về hướng Âm Dương Song Sác, tức thời một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang ầm lên, Song Sát kêu hự! Một tiếng đau đớn, cùng loạng choạng lùi ra sau một trượng...

Lúc này Côn Thế Ma Vương đã đến nơi cửa vào...

Tình thế vô cùng khẩn trương!

Hoàng Thượng Chí vội vàng biến thế thét to một tiếng như cọp rống quay mình hướng luồng bạch khí trùm vào thân hình Côn Thế Ma Vương.

Đã rõ sự tàn phá kinh hồn của luồng bạch khí này, Côn Thế Ma Vương chẳng dám xuất chưởng chống cự, vội vàng nhảy lùi lại tám thước.

Chỉ trong nháy mắt, Hoàng Thượng Chí đã nhảy đến trấn giữ chỗ củ, nơi cửa ra vào của Quỉ Bảo, đồng thời chưởng thứ nhì của chàng ào ạt tuôn ra...

Côn Thế Ma Vương thấy luồng bạch khí xông lại bên mình cười lên một tiếng rất quái dị, múa chưởng bảo vệ toàn thân.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí vận thêm hai phần công lực Khư Mê Thần Công luồng bạch khí rít lên như gió thét mưa gào... Rồi bùng một tiếng! ...

Nước sông nơi gộp đá, bị bắn tung cao như một ngọn sóng thần rồi đổ ào xuống tựa núi sập. Côn Thế Ma Vương bị đánh bay khỏi gộp đá gần một trượng...

Nhưng lão Ma Vương này công lực không phải tầm thường, khi bị Hoàng Thượng Chí đánh bay đi, lão nương thế lộn một vòng, rồi giữ thân mình rơi nhè nhẹ xuống đường đá trước cửa Quỉ Bảo.

Hoàng Thượng Chí quyết giết chết Côn Thế Ma Vương, nên đánh ra một chưởng thứ ba...

Bỗng Hoàng Thượng Chí cảm thấy có hai luồng kình lực ép tới sau lưng chàng, nhưng không còn kịp tránh né gì nữa, chàng nghiến răng chịu đựng...

Bùng!

Tiếng vang như sấm, kèm theo một tiếng hự nặng nề, Côn Thế Ma Vương rúng động toàn thân, lùi xa hai trượng, cơ hồ muốn ngã xuống sông luôn. Đổi lại Hoàng Thượng Chí lãnh trọn hai chưởng từ sau lưng ấp tới, tuy có thần công hộ thân, nhưng vì hai luồng kình lực mạnh như núi đổ, khiến thân chàng lắc lư mấy cái, ụa ra một miệng máu...

Người đã đánh lén chàng chính là Âm Dương Song Sát! Họ thấy chàng bị đánh trúng hai chưởng với toàn sức mạnh của chúng mà vẫn không ngã, bất giác lạnh mình kinh sợ.

Dụng ý của Song Sát là muốn hạ ngay Hoàng Thượng Chí để cho sư phụ họ xông vào. Nhưng vì không được như ý muốn nên họ song song tiến tới một bước, tung chưởng một lần nữa. Lợi dụng cơ hội ấy, Côn Thế Ma

https://thuviensach.vn

Vương thét lên một tiếng như quỷ rú rồi quay mình tiến theo đường vào Quỉ Bảo...

Tình thế thập phần nguy hiểm! Trước sau Hoàng Thượng Chí đều thụ địch, mà toàn là những ma đầu bất khả nhất thế, chàng lo ngại vô cùng! ...

Thất Hồn Nhân đã bảo chàng không được để cho ai vượt qua yếu địa, thì dù có chết, chàng cũng trấn giữ nơi cửa Bảo này chứ không bao giờ chịu rút lui.

Chàng liền quát lên như sấm rồi quay mình nhảy tới trước mặt Âm Dương Song Sát.

Tay mặt dùng Khư Mê Thần Công, tay trái vận Đông Kim Chỉ, đánh nhanh ra như chớp nhoáng. Cả hai môn này là những võ công xuất thần, cái thế, đâu phải tầm thường.

Hai luồn kình lực của Song Sát phát ra chạm vào Khư Mê Thần Công vang lên một tiếng như trời long đất lở, Song Sát loạng choạng lùi ra sau. Tức thời Đông Kim Chỉ rít gió bắn ra lẹ không thể tưởng...

Âm Sát hoảng hồn ngã qua bên mặt, một cách liều lĩnh, mới thoát được chưởng phong của Thượng Chí. Còn Dương Sát không biết đường nào tránh né, nên vận sức chận lại, tức thì chỉ lực của Thượng Chí đã xuyên thủng vai lão, máu tuôn xối xả.

Hoàng Thượng Chí quay mình lại nửa vòng, song chưởng vận cả mười hai thành công lực ép mạnh ra...

Một tấn công trước, một đánh ra sau hai động tác của chàng rất nhanh nhẹn gọn gàng.

Côn Thế Ma Vương lợi dụng lúc chàng tấn công Song Sát, tiến vào cửa đá.

https://thuviensach.vn

Nhưng bất ngờ Hoàng Thượng Chí phát chưởng công tới, Côn Thế Ma Vương bị rúng động toàn thân, phải lùi trở ra một lần nữa.

Hoàng Thượng Chí đã giành lại được vị trí cũ.

Trận ác chiến bên trong đã có hai mươi xác chết nữa nằm ngổn ngang dưới đất. Số người còn lại vào khoảng ba chục người, chúng như đã quyết tâm phá cho được Quỉ Bảo.

Bị số đông người vây khốn, Quỉ Bảo Chủ Nhân ra tay chận đầu, không còn gieo khủng khiếp cho đối phương như trước nữa!

Thất Hồn Nhân chỉ bị tám cao thủ vây hãm, nên có thể cầm cự được, nhưng chắc cũng chẳng bao lâu.

Còn Quái nhân tóc xù thì cả mình dính đầy máu, trông rất rùng rợn. Tính mạng của lão đi lần đến vực tử thần.

Đột nhiên...

Từ trên đường đá, có một bóng người áo xanh, phi thân tới sau lưng Côn Thế Ma Vương.

Vừa thấy bóng người đó, máu nóng của Thượng Chí sôi lên sùng sục, sát khí ngất trời...

Người đó chính là Thiên Tề Giáo Chủ Dư Bỉnh Nam, kẻ đi gây tang tóc cho Bát Nghĩa Bang.

Côn Thế Ma Vương và Dư Bỉnh Nam nói gì với nhau một lúc lâu rồi sát cánh đi về phía Hoàng Thượng Chí.

Chúng còn cách một trượng, thì Thượng Chí quát lớn:

https://thuviensach.vn

- Dư Bỉnh Nam! Hôm nay bổn chưởng môn sẽ bầm thây mi ra làm muôn mảnh!

Cười một cách hiểm độc, Dư Bỉnh Nam nói:

- Hì! ... Hì! ... Thằng bé chớ có mơ mộng hão huyền nữa. Hôm nay mày đừng có mong sống sót khỏi tay ta.

Tức giận, Hoàng Thượng Chí vận toàn lực đẩy ra một chưởng.

Hai người ngừng bước, nhưng vẫn đứng sát nhau! Côn Thế Ma Vương cười lên một tiếng quái dị rồi song chưởng từ từ đẩy ra.

Cảm thấy lạ lùng, Hoàng Thượng Chí chưa kịp tìm hiểu gì cả thì đã thấy một luồng kình lực cực kỳ dũng mãnh cuốn tới...

Hai luồng kình lực bạt núi dời non chạm vào nhau kêu ầm lên một tiếng kinh thiên động địa. Hoàng Thượng Chí lảo đảo lùi ra sau một trượng, hai bên khóe miệng túa ra hai dòng máu tươi!

Dư Bỉnh Nam và Côn Thế Ma Vương, vẫn sát cánh nhau, bước lên bờ Quỉ Bảo.

Thì ra hai người này biết sức mình không thể đơn độc chống cự nổi Hoàng Thượng Chí, nên đã dùng phép Thấu Thể Truyền Công hợp công lực đánh ra. Với cách đó Hoàng Thượng Chí làm sao chịu nổi!

Trên thế gian này, người có thể chịu đựng được thế hợp chưởng của hai lão đó thì chẳng tìm đâu ra, trừ Thượng Chí. Chàng trợn ngược đôi mắt muốn rách khóe, tức giận, vụt nhảy tới tấn công Thiên Tề Giáo Chủ.

Thiên Tề Giáo Chủ lắc mình một cái đã nhảy ra xa hai trượng... rồi nói với Côn Thế Ma Vương:

- Hộ Pháp! Giao thằng nhỏ này cho lệnh sư đồ đấy.

https://thuviensach.vn

Dứt lời lão liền tung mình nhảy vào trong trận đấu đánh hỗn loạn bên trong Quỉ Bảo.

Côn Thế Ma Vương được lệnh Thiền Tề Giáo Chủ, nhảy tới tấn công Hoàng Thượng Chí. Âm Dương Song Sát cũng lướt mình đến gần...

Nơi cửa vào Bảo không còn người nào cản trở, cao thủ của Thiên Tề Giáo theo đó ào vào như nước vỡ bờ.

Trong trận mỗi lúc một hỗn loạn, xác người thi nhau ngã gục, thịt bay từng mảnh, máu nhuộm đỏ cả mặt đất. Thật là một trận giết người kinh hồn mà từ trước đến giờ chưa từng thấy!

Hoàng Thượng Chí như điên như khùng đôi mắt đỏ ngầu, chàng vung thần chưởng áp đảo Côn Thế Ma Vương tơi bời, làm cho lão không là sao trở tay kịp.

Thấy sư phụ sắp lâm nguy Song Sát đưa mắt nhìn nhau ra hiệu, rồi cùng xông vào vòng chiến.

Vừa thấy bóng Thiên Tề Giáo Chủ xuất hiện trong trận, Thất Hồn Nhân liền quát to một tiếng, liên tiếp công ra ba chiêu, đẩy lui cả tám cao thủ đang vây hãm bà ta, rồi nhảy đến trước mặt Thiên Tề Giáo Chủ, quát lớn:

- Dư Bỉnh Nam! Tử kỳ của mi đã đến rồi, đừng hòng làm mưa làm gió nữa!

Dư Bỉnh Nam cũng quắc mắt, thét bảo:

- Đồ gái hư! Hôm nay mà bổn Giáo Chủ không bầm xác ngươi ra muôn mảnh thì thề không làm người nữa!

Cất tiếng cười ngạo nghễ một lúc, Thất Hồn Nhân căm hờn quát:

https://thuviensach.vn

- Nếu vậy thì bà đây sẽ cho ngươi được toại nguyện, xuống địa ngục làm quỷ không đầu.

Dư Bỉnh Nam hừ một tiếng tức giận, vung chưởng đập vào ngực Thất Hồn Nhân.

Nào chịu kém, Thất Hồn Nhân khẽ lách sang một bên rồi tung trả lại hai chưởng ác liệt vào đầu Bỉnh Nam...

Hai người, một đấu một, xuất toàn những tuyệt chiêu dị thế áp đảo lẫn nhau.

Người nào cũng muốn giết chết ngay địch thủ mới thỏa cơn tức giận...

Đàng kia, Hoàng Thượng Chí vận tập toàn lực Khư Mê Thần Công dùng bí quyết chữ "chấn" trong Ma Ma Chưởng Pháp phối hợp thân pháp Phù Quang Di Ảnh diễn ra những thế công mạnh như vũ bão.

Bí quyết chữ "chấn" là nương lực của đối phương mà công lại đối phương. Đó là một môn võ học ảo diệu phi thường, nhưng nếu công lực của đối phương mà mạnh hơn thì sẽ rất nguy hiểm cho người dùng bí quyết đó.

Chiêu thức của Thượng Chí vừa biến đổi, thì sư đồ của Côn Thế Ma Vương đã cảm thấy không hay cho bọn chúng. Họ định thay đổi thế công quay về thế thủ, nhưng đã muộn mất rồi.

Sau một tiếng bùng Dương Sát Cao Sĩ Kỳ đã bị đánh bay ra ngoài hai trượng, ngã bịch xuống đất, đứng dậy không nổi nữa.

Tiếp đó Âm Sát Mạc Tú Anh kêu hự một tiếng, miệng phun máu tươi, văng ra xa tám thước.

https://thuviensach.vn

Còn một mình Côn Thế Ma Vương đấu với Hoàng Thượng Chí. Lão ma đầu sợ hãi vô cùng, chẳng dám ra tay bừa bãi nữa mà quay lại thủ thế, bảo vệ toàn thân.

Nhưng lão làm sao có thể chống lại những võ học cái thế của Hoàng Thượng Chí nhất là lúc này đang sôi máu hận thì chiêu thức của chàng lại càng kỳ ảo, ác hiểm hơn nhiều.

Chỉ cố gắng thoát được ba chiêu, đến chiêu thứ tư thì Côn Thế Ma Vương đã bị một chưởng đến phải phun máu, loạng choạng lùi ra sau.

Thế là chỉ trong chốc lát cả ba thầy trò Côn Thế Ma Vương đều bị bại dưới bàn tay phục hận của Hoàng Thượng Chí!

Ngay lúc đó...

Ở trên đường đá dẫn đến cửa Bảo, bóng người náo động, tiếng la hét, vang lên một lúc. Tiếp đó mấy bóng người vút tới trận đấu nơi cửa Bảo.

Hoàng Thượng Chí chẳng kịp suy nghĩ gì cả, tung mình nhảy vào bên trong.

Bỗng một tiếng hự thê thảm đưa tới. Quái nhân tóc bù xù phun ra một búng máu bầm đen, thân hình lắc lư muốn ngã. Hoàng Thượng Chí hoảng hốt, kêu lớn:

- Tiểu sư thúc! Hãy lui ra đi, để bọn chúng cho tôi!

Chàng lại thét lên một tiếng, tung song chưởng đánh mạnh vào ba lão già tóc đỏ đang đánh với Quái nhân tóc xù. Những tiếng thét đau đớn, nghẹn ngào vang lên cả ba lão già đó đều bị chưởng lực đập nát óc, máu phu tung tóe chết ngay tại chỗ.

https://thuviensach.vn

Như một con hổ điên, Hoàng Thượng Chí bồi thêm một chưởng vào ba xác chết đó, làm cho máu thịt bay tứ tán. Chàng vừa quay mình lại, thoáng thấy ba bóng người nhảy tới bên mình. Chàng chẳng thèm nhìn xem mặt mũi của họ ra sao, phóng ngay Đông Kim Chỉ vào ngực chúng.

Máu tuôn xối xả, ba người đó chưa kịp ra tay thì đã gục chết ngay tại chỗ!

Trong nháy mắt, đã gục chết cả sáu cao thủ, Hoàng Thượng Chí làm cho mọi người rúng động tận tâm cang.

Lúc này Thất Hồn Nhân đã bị Dư Bỉnh Nam áp đảo đến phải lùi dần rất nguy hiểm.

Hoàng Thượng Chí quát vang như sấm:

- Dư Bỉnh Nam! Nộp mạng đây!

Cùng với tiếng thét đó, chàng phóng ra liên tiếp ba chưởng...

Dư Bỉnh Nam lạnh lùng hừ một tiếng, nhanh nhẹn lùi ra ngoài một trượng, lão quay mình thay đổi vị trí rất tài tình, tránh qua cả ba chưởng kinh người đó.

Phải giao chiến với tám cao thủ một lượt sức lực suy giảm rất nhiều lại vừa đương đầu với Thiên Tề Giáo Chủ, Thất Hồn Nhân chịu đựng không nổi nên lảo đảo muốn ngã.

Bà ta cố gượng thét bảo Hoàng Thượng Chí:

- Con! Không thể để cho nó thoát khỏi được! Nó là...

Bà chưa dứt lời thì đã có một luồng đạo lực cực kỳ dũng mãnh cuống trùm tới bên mình.

https://thuviensach.vn

Nhận ra đó là Hóa Nguyên Thần Công, tuyệt học của Thiên Tề Giáo Chủ, Hoàng Thượng Chí thất kinh hồn vía. Chàng biết Thất Hồn Nhân không thể chịu nổi tuyệt chiêu đó, nhưng chàng không thể nào bảo vệ bà ta tránh né kịp!

Trong lúc nguy cấp đó, chàng vội bắn ngay vào ngực Thiên Tề Giáo Chủ cả năm luồng chỉ phong một lần.

Hai tiếng hự đau đớn như cùng phát ra một lúc. Thất Hồn Nhân bị Dư Bỉnh Nam đánh văng ra ngoài một trượng, rồi té nằm dưới đất.

Bư Bỉnh Nam lại bị chỉ phong của Hoàng Thượng Chí bắn nhằm phải lùi ra hai trượng.

Thấy Thất Hồn Nhân té nằm dưới đất, Hoàng Thượng Chí lòng quá vội nhảy lại bên bà, không nghĩ đến việc truy giết Thiên Tề Giáo Chủ nữa. Thất Hồn Nhân đã xem chàng như con ruột thì bảo sao chàng không lo lắng, thương xót bà ta cho đành.

Chàng vừa cúi mình định đỡ Thất Hồn Nhân dậy, thì nghe tiếng người nói sau lưng:

- Tham kiến chưởng môn!

- Tiểu đệ! Tệ huynh đến đây!

Thượng Chí quay mình lại, thấy Hắc Bạch Song Yêu, Nam Cái và bốn lão ăn mày nữa, đã đứng đó từ lúc nào rồi. Chàng vội nói với Song Yêu:

- Hãy bắt cho được Thiên Tề Giáo Chủ, đừng để cho nó chạy thoát!

Hắc Bạch Song Yêu đáp một tiếng rồi cùng nhảy lại tấn công Thiên Tề Giáo Chủ.

Khi đó, Thượng Chí mới quay lại hỏi Nam Cái:

https://thuviensach.vn

- Lão ca! Sao lão ca lại cũng đến đây?

Nam Cái đáp:

- Được Song Yêu cho biết đệ đến đây, và nghe tin các thủ của Thiên Tề Giáo cả trăm người đến phá Quỉ Bảo, lão ăn xin này không kẽ ngồi yên nhìn đệ đệ giao chiến một mình, nên đã đem theo tám mươi môn hạ, đi suốt ngày đêm đến đây!

Quá cảm động trước thịnh tình, Hoàng Thượng Chí run run nói:

- Lão ca ca! Hãy giải quyết việc trước mắt, rồi hãy nói chuyện sau...

- Tiểu đệ! Cái Bang đã nhờ Tiểu đệ rất nhiều, giờ đây lão ăn xin này giúp Tiểu đệ một tí có thấm vào đâu!

Dứt lời, lão phất tay một cái, cùng với bốn lão ăn xin nhảy vào vòng chiến.

Hoàng Thượng Chí vừa quay lại thì đã nghe Thất Hồn Nhân bảo:

- Con! Ta... Không chết đâu! Hãy khoan lo đến ta đã mà đi giải cứu cho sư tổ của con!

Nhìn sững vào Thất Hồn Nhân như lo cho thương thế của bà, một lúc sau Hoàng Thượng Chí mới quay mình, nhảy vào nơi Quỉ Bảo Chủ Nhân đang đánh nhau...

Cả hàng mấy chục cao thủ của Thiên Tề Giáo đang hỗn đấu với Chủ Nhân Quỉ Bảo. Hoàng Thượng Chí, đôi mắt đỏ như máu, xuất thủ điên cuồng, tung chưởng tới tấp.

Chàng lúc này là bóng dáng tử thần, ai đỡ thế đánh của chàng thì phải nát thây, kẻ nào công chàng, cũng bị ngã gục...

https://thuviensach.vn

Tiếng thét thê thảm vang lên liên hồi...

Tiếng la hét cuồng loạn...

Tiếng chưởng lực chạm nhau ầm ầm...

Tiếng khí giới va mạnh chan chát!

Tất cả những âm thanh đó tạo thành một bản hợp tấu điên cuồng, khủng khiếp át cả sóng vỗ gió gào ngoài cửa Bảo.

Bỗng, giữa cảnh giết chóc kinh hồn đó, một lằn lửa đỏ vút thẳng lên trời, tỏa ánh sáng đỏ rực. Tức thời những người đang say chiến, quyết phá tan Quỉ Bảo đó, cũng bỏ trận đấu mà chạy tung về hướng đường đá dẫn sang bờ bên kia.

Trong chớp mắt, đã có bảy tám phần mười số người rút ra khỏi Bảo. Có những người thoát không được, đều bị gục chết dưới sức phản công của những người trong Bảo.

Qua trận chiến ác liệt trước Quỉ Bảo thây chất như núi, máu chảy thành sông.

Thật là một cảnh tượng rùng rợn chưa từng thấy!

Nhìn những xác chết ngổn ngang, Quỉ Bảo Chủ Nhân cất tiếng cười sang sảng, giọng cười mỗi lúc một cao rồi sặc sụa như điên cuồng. Dứt tiếng cười Chủ Nhân Quỉ Bảo quay mình đi vào hậu thất.

Quái nhân tóc xù lo dọn dẹp những xác chết đem liệng vào lòng sông.

Hắc Bạch Song Yêu chạy đến trước mặt Hoàng Thượng Chí, cúi đầu, nói:

https://thuviensach.vn

- Đệ tử không làm tròn được mệnh lệnh, để Thiên Tề Giáo Chủ chạy thoát, xin chưởng môn định tội!

Hoàng Thượng Chí ôn tồn nói:

- Không phải lỗi ở các ngươi. Mau đi dọn dẹp những xác chết cho nhanh.

Song Yêu cùng chắp tay, nói:

- Cảm tạ Chưởng môn!

Rồi cả hai cùng giúp Quái nhân tóc xù thâu lượm những xác chết trong trận...

Hoàng Thượng Chí đưa mắt nhìn quanh, thì Nam Cái cũng vừa bước đến bên chàng, nói:

- Tiểu đệ! Hẹn lần sau gặp lại.

- Sao? Lão ca ca làm gì mà đi gấp thế?

Đưa tay chỉ phía bên kia bờ đại giang, Nam Cái nói:

- Đệ tử của Cái Bang đứng đợi bên kia, tôi phải đi coi thử hơn nữa tôi cũng biết nhiều luật cấm của Quỉ Bảo, ở lại đây sao tiện!

Hoàng Thượng Chí nhẹ giọng nói:

- Lão ca ca đã từ xa xôi vạn dặm đến giúp tiểu đệ, tiểu đệ cảm kích vô cùng, xin ghi ân lão ca ca cùng các quí hữu trong bang!

Nam Cái khẽ cười đáp:

- Đệ đệ nói chi những lời khách sáo đó! Nếu sau này có cần điều gì đến Cái Bang chúng tôi, đệ đệ cứ nhắn một lời là được rồi!

https://thuviensach.vn

- Xin cảm tạ tình sâu!

Như nhớ lại điều gì, Nam Cái vục nói:

- Ồ Tiểu đệ! Tiểu đệ tìm mộc cô gái tên Đinh Hồng phải không? Việc này tôi đã truyền lệnh cho các đệ tử bổn môn ở khắp nơi phải hết sức truy tầm tung tích cô gái đó.

Một lần nữa, Hoàng Thượng Chí lại nói:

- Đa tạ lão ca ca!

Nam Cái chấp tay, nói:

- Tái kiến!

Hoàng Thượng Chí cũng vội đáp lễ.

Chớp mắt, Nam Cái đã cùng bốn lão già kia chạy về phía bờ sông bên kia.

Hoàng Thượng Chí quay mình, lại gần Thất Hồn Nhân, lo ngại nói:

- Tiền bối! Thương thế của tiền bối nặng lắm không?

Gượng cười khẽ một tiếng, Thất Hồn Nhân đáp:

- Không sao! Ta đã uống xong hai viên thuốc của bổn môn rồi, thương thế chẳng có gì đáng ngại.

Dứt lời ba ta đứng dậy, nhìn quanh, nói:

- Mưu kế của Dư Bỉnh Nam quả thật thâm độc.

Hoàng Thượng Chí hỏi:

https://thuviensach.vn

- Tại sao những người bị nhốt trong nhà đá lại có thể thoát ra được như thế?

Đưa tay chỉ vào hai xác chết nằm bên nhau mà Quái nhân chưa kịp liệng xuống sông, Thất Hồn Nhân nói:

- Anh em của Hổn Giang Long đã chết đó là hai tên hương chủ Thiên Tề Giáo, chuyên lặn dưới nước! Dư Bỉnh Nam đã biết cách bố trí bên trong Bảo nên mới phái hai người đó lặn qua sông, đến sau Bảo lẻn vào trong thả những ma đầu bị nhốt trong đó ra, để thực hiện thế nội công ngoại kích, mong hủy diệt Quỉ Bảo.

Lộ vẻ ngạc nhiên, Hoàng Thượng Chí lại hỏi:

- Nhưng làm sao Dư Bỉnh Nam biết được sự bố trí bên trong Bảo?

- Điều này để gặp được sư tổ con rồi sẽ hiểu.

Hoàng Thượng Chí đang suy nghĩ, thì Thất Hồn Nhân lại nói:

- Con! Hãy bảo Hắc Bạch Song Yêu ở ngoài Bảo chờ con, để tránh mọi rắc rối!

Hoàng Thượng Chí gật đầu! Quái nhân lúc này đã thu dọn xong xuôi chờ đi vào Bảo.

Chàng tiến lại bên Song Yêu truyền lệnh cho họ. Tức thời Song Yêu vượt qua bên kia bờ sông đứng chờ.

Khi Quái nhân tóc xù khuất dạng trong Quỉ Bảo, Thất Hồn Nhân run run giọng, nói:

- Con à! Ta có một lời cần nói với con.

Hoàng Thượng Chí cảm động, nói:

https://thuviensach.vn

- Có điều gì xin tiền bối cứ dạy, vãn bối đâu dám chẳng nghe!

Giọng rất dịu dàng pha lẫn buồn bã, Thất Hồn Nhân hỏi:

- Con hận mẹ con lắm, phải không?

- Phải! Nhưng tiền bối hỏi việc ấy để làm gì.

Không để ý đến câu hỏi của chàng, Thất Hồn Nhân lại tha thiết nói:

- Con không chịu tha thứ cho bà ta sao?

Khóe mắt đỏ hoe, long lanh ngấn lệ, Thượng Chí đáp:

- Đó là một hành động không thể nào tha thứ được cả!

Thất Hồn Nhân buồn bã thở dài:

- Con à! Nếu mẹ con tái giá với Thiên Tề Giáo Chủ là một điều bất đắc dĩ, khiến cho bà ta khổ tâm không ít, đồng thời thân xác bà ta cũng không hề bị hoen ố mà vẫn giữ được sự thanh bạch, thì con cũng...

Quá đỗi kinh ngạc, Hoàng Thượng Chí không để cho Thất Hồn Nhân dứt lời chen vào hỏi:

- Tiền bối biết hết những chuyện đó sao?

- Không sai!

Hoàng Thượng Chí lại hỏi:

- Theo vãn bối được biết, thì Thiên Tề Giáo Chủ, từ trước đã bất lực vĩnh viễn về sinh lý! Như thế thì đều gia mẫu chưa từng bị hoen ố rất đáng tin. Nhưng dù sao con cũng không thể không buồn lòng về những hành động, mất cả nhân cách của gia mẫu!

https://thuviensach.vn

Tha thiết nhìn chàng, Thất Hồn Nhân khẽ bảo:

- Con! Ta hỏi con nếu như bất đắc dĩ bà ta phải làm như vậy thì con cũng không thể bỏ qua sao?

Tình mẫu tử là tình trời sinh, chàng tuy ghét hận mẹ chàng vô cùng nhưng trong tiềm thức chàng luôn mong muốn có những kỳ tích phát sinh bất ngờ. Giờ nghe Thất Hồn Nhân hỏi thế, chàng kích động vô cùng nói:

- Vãn bối cần phải nắm được những sự thật để chứng minh cho điều đó đã, rồi mới có thể quyết định được.

- Dĩ nhiên!

Vừa nói Thất Hồn Nhân vừa từ từ lột tấm khăn bịt mặt xuống...

Nhìn thấy mặt bà, Hoàng Thượng Chí kêu lên một tiếng sảng sốt, lùi sau ba bước, toàn thân rung động đứng không vững.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 93

Lóe Ánh Sáng

Hoàng Thượng Chí không dám tin đôi mắt của chàng, người trước mặt là mẹ của chàng, Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh.

Chàng ghét bà cơ hồ có thể giết bà đi, vì bà còn độc ác hơn rắn...

Thế mà không ngờ Thất Hồn Nhân người mà chàng kính trọng lại là bà mẹ độc ác của chàng!

- Mẹ! Con bất hiếu.

Chàng chỉ nói được có thế đã té khụy xuống.

- Con! Mẹ biết con bị nhiều đau khổ, nhưng...

Hai mẹ con ôm chầm nhau khóc lớn lên!

Một tình cảnh éo le thật đáng thương tâm!

Qua một lúc lâu, Vương Thúy Anh dừng khóc, dịu dàng nói:

- Con có thể tha thứ cho mẹ không?

Thượng Chí còn nức nở nói:

- Không! Mẹ không có lỗi gì cả! Chính con mới là một đứa con bất hiếu!

https://thuviensach.vn

Vương Thúy Anh vuốt tóc Thượng Chí nói:

- Mẹ biết con có nhiều chuyện muốn nói, nhiều nghi vấn nhiều thắc mắc chứa đựng trong lòng. Bây giờ đã đến lúc con có thể biết, nhưng cần phải gặp sư tổ con trước đã! Con đưa vật mà Côn nhi đã trao cho con giữ đó cho mẹ!

Thượng Chí vội lấy gói vải trong mình ra trao cho Thúy Anh nói:

- Côn đệ đưa con vật này đây!

Tay run rẩy, Vương Thúy Anh mở gói kiểm điểm rồi cẩn thận gói lại, buồn rầu nói:

- Côn nhi đã hoàn thành một đại sự cho sư môn!

Hoàng Thượng Chí nhìn mẹ chàng trân trối, không biết việc gì cả, nhưng lại không dám hỏi, vì chưa gặp được sư tổ thì mẹ chàng cái gì cũng không nói ra.

Chàng nhìn vào cánh tay phải của mẹ chàng bị chặt đứt vì giải huyệt cho chàng, lòng chàng thấy xót xa đau đớn. Bây giờ chàng mới thấy được tình thương con vô bờ của mẹ chàng.

Vương Thúy Anh kéo chàng đứng lên nói:

- Con, đi theo mẹ!

Hai mẹ con đi vào cánh cửa bảo đen sì...

Trước mắt một bóng người và quái nhân đả chận phía trước.

Vương Thúy Anh kêu lên:

- Tiểu sư đệ!

https://thuviensach.vn

Đôi mắt của quái nhân loáng ra ánh sáng sợ hãi rồi lui lại hai bước. Hai giọt nước mắt lăn xuống trên đôi má quái nhân.

Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh đưa gói vải cho quái nhân rồi nói:

- Sư đệ, phiền sư đệ thưa với sư phụ ngu đồ Thúy Anh đến yết kiến!

Quái nhân cầm gói vải rồi quay đi vun vút.

Không bao lâu quái nhân trở lại, lấy tay chỉ trỏ rồi bỏ đi.

Hoàng Thượng Chí đi sau mẹ chàng vào Quỉ Bảo.

Những cánh cửa nhà đá để nhốt tù nhân đều mở toang hết cả...

Hai người đến tòa nhà ở sau bảo.

Quỉ Bảo Chủ Nhân đôi mắt lim dim, ngồi dựa trên ghế.

- Sư phụ!

Vương Thúy Anh cung kính gọi một tiếng rồi quì xuống dưới đất.

- Sư tổ! Đồ hài bái kiến!

Hoàng Thượng Chí cũng quì theo xuống.

Đôi mắt của Quỉ Bảo Chủ Nhân mở ra, nhìn chăm chú hai mẹ con Thúy Anh, một lúc ông mới trầm giọng nói:

- Chí nhi, ngẩng đầu lên!

Thượng Chí ngẩng đầu lên thấy sắc của sư tổ lấy làm kinh ngạc.

- Chí nhi! Con và sư cô con đi một lần, tại sao lại chia tay giữa đường?

https://thuviensach.vn

Cả mình chàng chấn động miệng cứng không làm sao nói được.

Hiển nhiên Quỉ Bảo Chủ Nhân chưa biết việc giữa Thượng Chí và Đông Phương Huệ, chàng không thể nói thật ra được, nhưng cũng không thể dùng lời nói dối được.

Quỉ Bảo Chủ Nhân lại giục:

- Chí nhi, nói đi!

Toàn thân chàng run rẩy, nước mắt sắp tuôn ra, chàng muốn khóc nhưng không dám, miệng mấp máy một lúc rồi lại cúi mặt xuống không dám nhìn vào đôi mắt sáng quắc của sư tổ.

Quỉ Bảo Chủ Nhân thoạt đổi giọng, ngọt ngào nói:

- Huệ cô của con mất mẹ từ thuở bé, nuôi nấng chìu chuộng nó muốn làm gì thì làm, có phải cô cháu chúng con giận dỗi nhau chăng?

Tim đau như dao cất, chàng buột miệng nói cộc lốc:

- Dạ không!

- Nếu vậy thì tại sao lại chia tay với nhau?

Thượng Chí ngập ngừng:

- Cái đó...

Quỉ Bảo Chủ Nhân dịu giọng nói:

- Con cứ việc nói thật ra!

- Dạ... sau khi rời khỏi bảo, con bận đi truy tầm một người khi trở lại thì sư cô đã đi đâu mất!

https://thuviensach.vn

- Việc thật như vậy sao?

Hoàng Thượng Chí gật đầu đáp:

- Dạ phải!

Quỉ Bảo Chủ Nhân thở dài, ngả lưng vào thành ghế, buồn buồn nói:

- Ba ngày trước, nó về lại Bảo một mình, gục đầu trước bàn thờ của mẹ nó khóc nửa ngày rồi thình lình vận chưởng tự tuyệt...

Ông nói đến đây thì nghẹn ngào nói không thành tiếng.

Hoàng Thượng Chí la lớn lên một tiếng phun ra một miệng máu tươi, rồi gục xuống mê man.

Không biết trải qua bao lâu đến lúc chàng nghe tiếng sóng nước róc rách, mở mắt ra, mới biết mình đang nằm trên một phiến đá bên bờ sông, ngoài cửa bảo. Mẹ chàng ngồi canh một bên, mặt đẫm lệ...

Hoàng Thượng Chí vội ngồi dậy nói:

- Mẫu thân, con bất hiếu...

Đôi mắt đầy cả bao dung, Thúy Anh nói:

- Mọi việc đã qua rồi, con đừng bận tâm nữa!

Thượng Chí ngó dáo dác hỏi:

- Sư tổ đâu?

- Sư tổ con vì cái chết của Huệ cô con mà đau lòng! Sau khi sư tổ mẫu con mất rồi thì ông mang hết tình thương trút lên mình đứa con gái duy nhất, cái chết của nó đã làm ông mất hết sinh lực...

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí nước mắt chảy ròng, đau buồn nói:

- Mẹ! Con chết đi cũng không thể bù lại tội lỗi đó!

Thúy Anh vỗ nhẹ lên vai chàng nói:

- Mẹ đã nói rõ cho sư tổ con nghe hết rồi. Ông tha thứ cho con.

- Nhưng con không thể tha thứ cho con được.

- Đừng nói nhảm! Cái sai đó cũng do nơi mẹ, đáng lẽ mẹ phải nói sớm cho con biết mọi chuyện, nhưng vì môn qui...

Thượng Chí lẩm bẩm:

- Môn qui?

Vương Thúy Anh gật đầu nói:

- Phải!

- Con không hiểu môn qui gì cả...

- Được, sư tổ đã cho phép mẹ nói ra hết tất cả cho con biết...

Hoàng Thượng Chí ngồi ngay ngắn, ngoảnh tai chờ đợi, nói:

- Con mong cái giây phút này đã lâu lắm rồi!

Vương Thúy Anh liếc nhìn cửa Quỉ Bảo một cái rồi nói:

- Môn qui võ học của Quỉ Bảo rất nghiêm, dẫu là con cái cũng không được truyền thụ nếu chưa được phép, và tất cả những gì trong Bảo cũng không được tiết lộ ra ngoài giang hồ, nếu ai trái thì chết...

Hoàng Thượng Chí hơi cau mày nói:

https://thuviensach.vn

- Nhơ vậy thì quá khắt khe!

Vương Thúy Anh nghiêm nét mặt nhìn chàng rồi nói:

- Con không được phê bình bậy bạ, nghe mẹ nói. Vì vậy nên trong võ lâm chỉ biết Quỉ Bảo, còn Bảo Chủ và môn nhân thì mãi đến nay cũng chưa có ai biết được cả.

Bà ngừng lại một lúc rồi tiếp:

- Môn qui của Quỉ Bảo học thành rồi mới rời khỏi bảo mà an cư lạc nghiệp. Mỗi năm vào tháng tám các môn nhân phải về bảo mà hội tập một tháng, trau dồi những gì đã học và thụ huấn thêm những tuyệt kỹ võ học mà sư tổ mới sáng chế. Hai mươi năm trước, đúng vào thời kỳ tụ tập, lúc đó sư cô con chưa ra đời, trong bảo ngoài sư tổ mẫu con ra thì còn một mình tiểu sư thúc khi nãy đó thôi. Nhưng kỳ tụ họp đó lại xảy ra một việc kinh khủng.

Bà nghỉ một chút rồi tiếp:

- Sư tổ mẫu con bị người ta dùng một thủ pháp đặc biệt mà cần điểm huyệt đạo, tâm thần tổ mẫu từ đó trở nên thất thường...

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên hỏi:

- Người nào lại có thể vào được Quỉ Bảo mà làm việc ấy?

Vương Thúy Anh lại từ từ nói:

- Việc không những chừng ấy, Quỉ Bảo Toàn Thư, một vật bảo truyền của bổn môn lại bị người ta cướp đi!

- Ồ!

https://thuviensach.vn

- Lúc đó sư tổ con rất tức giận, người liền xuống lịnh cho Đại sư bá, phụ thân con, mẹ và Trương sư thúc, tất cả bốn người nội trong ba năm phải tìm cho ra...

Hoàng Thượng Chí sốt ruột như chính chàng đi tìm Quỉ Bảo toàn thư, nên vội hỏi:

- Kết quả sao?

Vương Thúy Anh thở ra nói:

- Kỳ hạn ba năm đã mãn, bốn người cùng trở về bảo, không tìm ra được gì cả!

Cùng vào lúc đó sư tổ mẫu sanh ra một người con gái, rồi chết đi. Sư tổ con đau khổ vô cùng, ông thoa thuốc lên thi thể sư tổ mẫu bảo tồn mãi trong bí thất, sư tổ con tự thề là từ đó không rời khỏi bảo nữa chỉ, lo nuôi nấng dạy bảo đứa con gái tức là sư cô Đông Phương Huệ của con. Lúc đó ông lại ra lệnh nghiêm khắc cho các sư đồ trong hai năm nữa, nếu vẫn không tìm ra được thủ phạm thì đừng sống mà trở về bảo, phải tự tuyệt tình nghĩa sư đồ mãi mãi...

Hoàng Thượng Chí run run nói:

- Sau hai năm sư tổ xuống tay thật sao?

Vương Thúy Anh lắc đầu, nước mắt chảy lăn trên gò má, từ từ tiếp:

- Không! Sư tổ con trước khi chưa lập Quỉ Bảo thì đã có danh hiệu là Cang Thiên Nhất Quái ở trong võ lâm rồi, như vậy đủ biết ông kỳ quái đến mực nào. Chẳng qua lúc đó vì quá tức giận và đau khổ nên nói thế thôi, không ngờ lại gây ra thảm họa...

Vương Thúy Anh nghiến răng rồi hằn học nói:

https://thuviensach.vn

- Thằng khốn kiếp đó lại dám giả mạo sư tổ con, tới hạ độc thủ Hoàng, Trương hai họ. Những việc đó Trương sư thúc đã nói cho con biết rồi. Ngày đó mẹ lại có việc đi khỏi, khi trở về trong trại tiêu điều, máu nhuộm lênh láng, chỉ có một đứa hài nhi còn sống là Trương Thiếu Côn, song cũng đã thoi thóp.

Đôi mắt bắn ra những tia sáng căm hờn, Hoàng Thượng Chí rít lên:

- Hung thủ là ai?

Vương Thúy Anh không trả lời, lại tiếp:

- Tội nghiệp cho sư thúc Độc Long Thủ Trương Thông của con, trước sau vẫn tưởng là sư tổ con hạ thủ, nên chẳng oán hờn gì cả mà tự tuyệt để toàn sứ mệnh...

Thân chàng lắc lư, cơ hồ đứng không vững, chàng thấy Trương sư thúc trước khi chết mà cứ nói vì sứ mệnh và không cho chàng báo thù cũng như thân chôn hài cốt. Thì ra mãi đến lúc chết ông vẫn chưa biết được sự thật của vụ huyết án đó!

Vương Thúy Anh ngừng một lúc rồi tiếp:

- Đại sư bá của con thình lình lại chạy đến, hết sức khuyên mẹ trở về Hình... gia trang ở tạm, vì lúc đó mẹ đang mang thai Hoàng Thượng Hương muội muội của con.

Hơn nữa Trương Thiếu Côn đang lúc hấp hối cần phải được chữa trị, cho nên mẹ nghe theo lời ông ta...

Nói đến đây vẻ mặt hiện đầy căm hận, Vương Thúy Anh hạ giọng nói:

- Lúc đó mẹ đoán biết việc này không phải do sư tổ con làm ra! Thứ nhất, tuy ông kỳ quái nhưng không tàn nhẫn, không thể dùng thủ đoạn tuyệt

https://thuviensach.vn

diệt nhân tính này mà đối phó với môn hạ. Thứ hai, ông đã tự thề là không rời khỏi bảo nữa, và điều cuối cùng là đối với môn hạ khi ông thanh toán xong cần gì phải để lại cái biểu hiệu Huyết Sọ ở trên vách... Không bao lâu sau, Đại sư bá con lại cầu mẹ cải giá cùng ông.

Hoàng Thượng Chí trợn ngược mắt lên, hỏi:

- Cái gì, Đại sư bá...? ...

Vương Thúy Anh gật đầu:

- Mẹ chịu, vì trong óc mẹ tin tưởng rằng mẹ có thể tìm ra được hung thủ...

- Nhưng mẹ đã tái giá cùng...

Thúy Anh cướp lời:

- Con muốn nói là Dư Bỉnh Nam?

Thượng Chí gật đầu đáp:

- Vâng!

- Nó tức là Đại sư bá của con!

Hoàng Thượng Chí kinh ngạc lui lại một bước, nói:

- Đại sư bá là họ Hình?

- Hừ! Đó là tên thật của nó, còn Thiên Tề Giáo Chủ Dư Bỉnh Nam là nó hóa danh để vào Quỉ Bảo thi hành một âm mưu thâm độc...

Thượng Chí kêu lên kinh ngạc:

- Ồ!

https://thuviensach.vn

Đôi mắt hiện đầy căm hờn, Thúy Anh giận dữ tiếp:

- Giết sư mẫu cướp Quỉ Bảo Toàn Thư mạo danh sư phụ, hạ sát hết Hoàng, Trương hai trang đều là thằng khốn kiếp ấy cả.

Lòng hận thù sôi sục, mạch máu chuyển động mạnh như muốn vỡ tung, hai mắt đỏ ngầu dễ sợ, Hoàng Thượng Chí nói như một kẻ mất trí:

- Dư Bỉnh Nam, Thiên Tề Giáo. Ha! ha! ha! Hoàng Thượng Chí này nếu không chặt nó ra trăm khúc và để lại một mạng nào của Thiên Tề Giáo sống sót thì không làm người nữa!

Vương Thúy Anh giật tay chàng nói:

- Con hãy bình tĩnh một chút nghe mẹ nói hết!

Từ khi mẹ biết được xuất thân của nó rồi thì càng quả quyết việc mẹ đoán không sai, chỉ hận là không có bằng cớ.

Mười mấy năm qua, mẹ kéo dài cái kiếp sống như một kẻ mất linh hồn vậy, chịu nhẫn nhục để chờ phục thù. Dư Bỉnh Nam cứ ngỡ Trương Thiếu Côn là con của mẹ, vì vậy nó không theo dõi tông tích của con nữa. Nếu nó biết được thì hậu quả rất đáng lo, và chắc chắn là không có ngày hôm nay...

Đôi mắt đây vẻ hối hận, Thượng Chí nhìn mẹ chàng nhỏ tiếng hỏi:

- Vì vậy mà mẹ chịu đau khổ không nhìn nhận ruột thịt?

Vương Thúy Anh đáp lại bằng một cái nhìn bao dung, nói:

- Phải! May trời giúp con học được tuyệt nghệ, nên món nợ máu đó con có thể đòi lại được rồi!

- Mẹ...

https://thuviensach.vn

Thúy Anh xua tay, nói:

- Con có biết tại sao Dư Bỉnh Nam lại nhảy vào làm môn hạ của Quỉ Bảo không?

Hoàng Thượng Chí gật đầu nói:

- Cái đó con đã có nghe qua rồi!

Thúy Anh ngạc nhiên hỏi:

- Con biết? Làm sao con biết được?

- Phải! Do Côn Thế Ma Vương nói ra, sư phụ của Dư Bỉnh Nam là Hoàng Vũ Nhất Quái muốn làm bá chủ võ lâm, nhưng lại bị sư Thái Thượng Tổ Âu Dương Minh đánh bại, thành tàn tật, cho nên Bỉnh Nam muốn báo thù...

Vương Thúy Anh nhẹ gật đầu:

- Đúng như vậy!

Thượng Chí im lặng một lúc rồi vụt hỏi:

- Mẹ! Cái chết của Côn đệ và Hương muội...

Thần sắc lại buồn rầu, nước mắt ướt đẫm mi, Thúy Anh hạ giọng nói:

- Côn nhi nghe theo lệnh của mẹ, lừa cơ lục soát bí thất của Dư Bỉnh Nam cuối cùng nó tìm lại được Quỉ Bảo Toàn Thư vật chí bảo của sư môn. Nhưng vì làm không cẩn thận nên nó bị phát giác rồi bị truy sát. Côn nhi bị bại sự, mẹ và Hương muội con liền bị lâm nguy! Thượng Hương rốt cuộc cũng bị bất hạnh... Chí nhi, mọi việc là như thế đó, con còn thắc mắc điều gì nữa không?

https://thuviensach.vn

Thượng Chí lắc đầu, nghiến răng trèo trẹo, hận thù sôi lên sùng sục, chàng cúi lạy Thúy Anh nói:

- Mẫu thân, con xin bái biệt!

Thúy Anh vội hỏi:

- Con định đi đâu đấy!

- Đòi nợ!

- Với sức một mình con ư?

Thượng Chí gật đầu nói:

- Đủ rồi! Con có Hắc Bạch Song Yêu đi theo nữa!

Thúy Anh lo ngại nói:

- Con đừng xem thường kẻ thù quá!

- Con biết, mẹ đừng lo ngại nhiều!

- Phàm làm việc gì cũng phải tính trước, không phải bạ đâu làm đó được!

Thượng Chí nhìn về phía bên kia bờ sông đáp:

- Vâng! Con đã tính trước rồi!

Vương Thúy Anh lại nói:

- Hận nhà, thù chồng, nợ con, lẽ đâu mẹ lại ngồi yên được sao? Không! Mẹ cùng đi với con để đòi nợ máu!

Hoàng Thượng Chí ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

https://thuviensach.vn

- Mẹ nên ở bên mình sư tổ, chỉ một mình tiểu sư thúc đâu có thể coi hết cả bảo được. Nếu chẳng may bọn Thiên Tề Giáo và lũ ma đầu sẩy lưới quật lại thì Quỉ Bảo khó giữ được!

Thúy Anh ngập ngừng:

- Cái đó...

Thượng Chí nói tiếp với giọng thành khẩn:

- Mẹ, con mong mẹ hoàn thành chí nguyện của con, để một mình con đi đòi huyết thù cũng đủ!

Vương Thúy Anh gật đầu nói:

- Được! Con đi đi! Làm xong việc hãy trở về Quỉ Bảo gấp nhé!

Lửa phục thù sôi sục trong lòng đã làm vơi bớt sự bịn rịn khi mẹ con xa cách.

Hoàng Thượng Chí bái biệt mẫu thân, rồi rời khỏi bảo vượt qua con đường đá bên đường...

Nấm mồ cô quạnh của Đông Phương Huệ lại đập vào tầm mắt chàng, khiến tim chàng như muốn rướm máu! ...

Thượng Chí đứng lặng trước mồ, nước mắt rơi lã chã trên mộ đá của nàng. Từng giọt nước mắt đau khổ như muốn thấm tận thi thể của người yêu dưới lớp đá vô tư!

- Cung hầu chưởng môn nhân!

Hắc Bạch Song Yêu đã đứng im kế bên chàng.

Thượng Chí nhìn ngôi mộ thêm một lúc rồi quay lại nói với Song Yêu:

https://thuviensach.vn

- Chúng mình đi!

Chàng phất tay một cái nhảy đi trước như chạy trốn nổi khổ đau...

Tiếng nói dịu dàng âu yếm đột đưa đến:

- Đệ đệ, chị tìm em muốn chết!

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 94

Cửu Khúc Nghiêm

Theo giọng lảnh lót ấy, một thiếu phụ áo đỏ đẹp tuyệt vời đã đứng uy nghi trước mặt, nhìn Thượng Chí cười duyên. Nàng chính là Phong Hận Mộ Dung Đại.

Sự xuất hiện của Mộ Dung Đại thực ngoài ý đoán xét của chàng, Thượng Chí cứ ngẩn ra như phỗng đá, nhìn nàng không chớp.

Hắc Bạch Song Yêu thì thầm:

- Nàng đẹp quá, có lẽ thiên tiên hóa thân!

- Thật đáng mặt Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân!

Thượng Chí sau phút ngạc nhiên, liền bước đến nói:

- Tỷ tỷ, ngày trước ở Xả Thân Nghiêm...

Sắc mặt nàng trầm xuống cất giọng khẩn cầu:

- Đệ đệ! Chị thành thực mong em thứ lỗi cho, công việc em giao phó chị đã làm hỏng cả rồi.

Thượng Chí biến sắc, vội nói:

- Lẽ nào em My của tôi đã...

https://thuviensach.vn

- Nàng đã mất tích rồi!

- Mất tích?!

- Phải, thực quá ly kỳ, ngoài trí tưởng tượng của chị.

Thượng Chí lộ vẽ đau khổ, thét lớn:

- Không thể được! Nàng đang bị thương nặng, chắc chết mất! Em Mi...

Mộ Dung Đại vừa buồn rầu vừa hổ thẹn, nói:

- Em đi được một ngày chị vì đói quá chịu không nổi, mới ra ngoài tìm thức ăn, khi trở vào thì nàng đã biến đâu mất. Thời gian chị ra ngoài nào lâu lắc gì đâu! Thực đáng buồn thay! ...

Thượng Chí đưa tay chùi mấy giọt mồ hôi lạnh đọng trên vần trán, rồi cất giọng run run:

- Em My chỉ nhờ vào Chỉ Nguyên Đơn của chị mà kéo dài được mạng sống trong bảy ngày, nay nàng mất tích như thế làm sao tránh khỏi cái chết thảm thương!

- Chưa chắc!

- Hả! Chị bảo sao?

- Chị tin rằng kẻ bắt cóc có đủ tài cứu nàng thoát chết.

Trên vầng trán thông minh của chàng hiện lên những lằn gân xanh tím, ánh mắt lóe hung quang, Thượng Chí cất giọng lạnh lùng:

- Ai đã bắt cóc nàng?

- Em xem đây thì rõ!

https://thuviensach.vn

Mộ Dung Đại bước đến gần Thượng Chí, đưa cho chàng một mảnh giấy, chàng vội chụp lấy, đọc vội:

"Ta ra lệnh kỳ hẹn cho Lãnh Diện Nhân Hoàng Thượng Chí trong mười ngày, phải đem Phật Thủ Bảo Cập tới Cửu Khúc Nghiêm đổi lấy mạng của hôn thê mi là Ngô Tiểu My. Quá hẹn chớ trách ta độc ác.".

Ở cuối thơ có vẽ một đồng tiền cổ.

Thượng Chí cau mày, hỏi:

- Cửu Khúc Nghiêm là chỗ nào?

Mộ Dung Đại đáp vội:

- Sau Liên Hoàn Thao năm mươi dặm đường núi.

- Còn "đồng tiền cổ" này là dấu hiệu gì vậy?

Mộ Dung Đại cau trán có vẻ suy nghĩ, lát sau nói:

- Dấu hiệu này... chị chưa từng nghe ai nhắc đến bao giờ!

- Ta biết!

Tiếng nói lạnh như băng tuyết khiến mọi người giật mình quay lại:

một thiếu phụ bịt mặt đang từ từ tiến về hướng Thượng Chí.

Chàng hả miệng định nói, thì thiếu phụ bịt mặt đã khoát tay nói:

- Chủ nhân của đồng tiền cổ chính là Thông Bảo La Sát đã danh vang trước đây một giáp tý rồi.

- Một người đàn bà? Thượng Chí buột miệng.

https://thuviensach.vn

- Phải, hiện bà ta còn ở ẩn tại Cửu Khúc Nghiêm, hãy đến đấy càng nhanh càng hay!

Mộ Dung Đại cau mày hỏi:

- Tôn giá là cao nhân phương nào?

- Thất Hồn Nhân!

- Thất Hồn Nhân?

- Ừ! Thì đã sao nào.

Thượng Chí khi trước vừa thấy Thất Hồn Nhân, định mở miệng thì bị mẹ chàng ngăn lại, nên chẳng dám lên tiếng, đành đứng yên xem người hành động.

Thất Hồn Nhân cất giọng băng tuyết:

- Mi có phải là Phong Hận chăng?

Sắc diện của Mộ Dung Đại tái xanh như chàm đổ, run rẩy vì tức giận lên đến cực độ. Cái qui luật của nàng đã bị Thất Hồn Nhân ngang nhiên xâm phạm, bà ta phải chết!

Mộ Dung Đại nào ngờ Thất Hồn Nhân là mẹ của "đệ đệ" cưng yêu của nàng, nên quát lớn:

- Thất Hồn Nhân! Ta phải giết mi!

Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh lạnh lùng:

- Thất Hồn Nhân này không dễ bắt nạt đâu! Mi hãy rút lại lời ấy đi.

Mộ Dung Đại lồng lộng:

https://thuviensach.vn

- Nếu vậy mi hãy xem đây!

Thượng Chí kinh hãi, nhảy ra cản trước mặt Mộ Dung Đại:

- Tỷ tỷ! Chớ nên làm vậy.

- Đó là qui luật của chị! Em hãy tránh ra! Không ai có thể ngăn cản được Chị cả!

- Tôi mong chị phá luật thêm lần nữa!

- Không được! Nhưng nó là gì của em mới được chứ?

- Việc này...

Thất Hồn Nhân lạnh lùng cắt ngang lời Thượng Chí:

- Câm ngay! Mộ Dung Đại chớ có ngông cuồng, ta cảnh cáo mi biết! Mi hãy nghĩ đứa trẻ thuần khiết này, tuổi tác nó chỉ đáng con mi thôi! Đừng có tham ý!

Mộ Dung Đại mặt xanh như chàm đổ, nàng trút căm giận trong tiếng hét:

- Thất Hồn Nhân! Ta không giết mi nguyền chẳng làm người!

Chiếc bóng đỏ nhanh như chớp lách khỏi Thượng Chí phóng một chưởng về phía Thất Hồn Nhân.

Bùng! Sức chưởng phóng chạm nhau làm hai người lùi lại mấy bước.

Mộ Dung Đại hừ một tiếng lạnh lùng, rồi phát chưởng công tiếp.

Thất Hồn Nhân võ chưởng đánh bật ra, một luồng quái phong cuốn chụp vào người Mộ Dung Đại, khiến chân nguyên của nàng tan biến mất

https://thuviensach.vn

cả, không sao tụ lại được, đồng thời chưởng lực của nàng vừa phóng ra cũng tiêu tan như vãi cát vào biển cả.

Mộ Dung Đại kinh hãi thất cả hồn vía, lùi lại mấy bước, vội mò ra một nắm Đoạt Hồn Trâm, nên thét lớn:

- Mộ Dung Đại! Tôi cấm chị hạ thủ!

Lườm Thượng Chí một cái, Mộ Dung Đại hỏi:

- Hoàng Thượng Chí! Em dùng quyền lực gì mà bảo thế?

Thượng Chí nghẹn họng! Đúng vậy! Chàng dựa vào lý do nào buộc nàng vâng lịnh?

Nhưng Thất Hồn Nhân là mẹ chàng, chàng không lý lại khoanh tay nhìn người ta hại mẹ sao, nên quát lớn:

- Không cần dựa vào quyền lực nào cả, nhưng tôi cấm chị xuống tay đấy!

- Hừ Nó là gì của em, mà phải làm một việc điên rồ như thế!

- Việc đó chẳng quan hệ gì cả!

- Như vậy, việc của chị, em chớ xen vào làm gì vô ích.

- Tôi cứ xen vào đấy! Thì đã sao nào?

Mộ Dung Đại giận tái mặt, hét bướng:

- Mi không được xen vào!

Thượng Chí chẳng kém, chàng quát lớn cương quyết:

https://thuviensach.vn

- Sao không được? Mi cứ thử ra tay thì biết lợi hại của Hoàng Thượng Chí này.

- Thượng Chí! Mi tưởng ta sợ sao?

- Mi dám ra tay xuất thủ Đoạt Hồn Trâm thì Thượng Chí chẳng dám đập chết mi sao?

Thất Hồn Nhân đứng im lặng, bà ta dường như muốn cho hai người cãi vã nhau quyết liệt, nên vẫn lạnh lùng nhìn hai người khiêu khích.

Trong thâm tâm Hắc Bạch Song Yêu chỉ biết mỗi một Thượng Chí mà thôi, chẳng cần hiểu thêm nữa, nên vội sánh vai tiến tới án trước mặt Mộ Dung Đại không ngoài ý bảo vệ vị "chủ nhân khả kính".

Không khí lúc ấy khẩn trương tột độ, tâm trạng của Thượng Chí thực khó mà phân được, chàng cứ trừng mắt nhìn Mộ Dung Đại mà trí óc rối như tơ vò.

Mộ Dung Đại cắn chặt môi đến bật máu, mắt trân trối nhìn Thượng Chí, đôi dòng lệ chảy dài xuống má. Nàng nghẹn ngào uất ức:

- Hoàng Thượng Chí! Mi... mi là phường phụ nghĩa vong ân, nếu không có ta thì mi đã ra ma rồi, không ngờ bây giờ mi lại đối xử với ta tàn tệ như thế.

Thượng Chí biến sắc, chàng hổ thẹn vô cùng, nhưng đã trót ngồi trên lưng cọp, muốn xuống cũng không dễ gì, nên vẫn yên lặng chịu trận.

Thất Hồn Nhân rung động mạnh, giọng nói run run:

- Con! Nó đã có lần cứu con sao?

Thượng Chí gật đầu, thảm não:

https://thuviensach.vn

- Thưa phải! Đã hai lần.

Ba ta thở dài một tiếng, nói:

- Thượng Chí con! Thôi, con hãy tự liệu lấy, ta phải đi đây!

Dứt lời bà ta liền tung mình ra ngoài mấy trượng, nhắm hướng Quỉ Bảo chạy như bay.

Mộ Dung Đại thở dài tức tối, nàng quay sang Thượng Chí:

- "Nó" là gì của mi hả?

Thượng Chí buông thõng:

- Người là thân mẫu của tôi đấy!

- Người là mẹ của mi sao? Mộ Dung Đại biến sắc nói.

- Phải!

- Sao mi không sớm nói cho ta biết?

- Người chẳng muốn cho ai hiểu thân phận của người cả.

- Nhưng mi đã nói với ta rồi!

Thượng Chí hơi khó chịu, hạ giọng:

- Với chị, tôi không muốn giấu!

Mộ Dung Đại trầm ngâm một lúc, rồi cất giọng buồn buồn:

- Bà ta không muốn chị em ta gần nhau sao?

Thượng Chí lặng lẽ gật đầu.

https://thuviensach.vn

Mộ Dung Đại cắn môi suy nghĩ, lại hỏi:

- Nếu vậy theo em, chúng ta phải làm gì?

- Tôi...

- Ừ! Sao?

- Vẫn như ngày nào! Thượng Chí buột miệng không chút suy nghĩ.

Mộ Dung Đại sung sướng hiện lên nét mặt, nàng cười duyên tha thiết nhìn Thượng Chí.

Cả đời Mộ Dung Đại chưa hề biết mùi yêu đương là gì! Đến lúc tìm được tình yêu thì đã ngót bốn mươi mấy tuổi rồi, nàng biết Thượng Chí yêu mình đắm đuối gần như bị mê hoặc bởi nét diễm kiều tuyệt thế của nàng, tuy mối tình trái ngang này chẳng mang lại một kết quả gì cả, nếu không muốn nói là nó sẽ đem đến cho nàng một hậu quả não lòng, nhưng nàng không thể tự kiềm chế lòng mình được, cứ xuôi tay phó mặc cho cuộc thế xoay vần.

Đối với Thượng Chí, chàng dựa vào một lý lẽ mong manh, là muốn tỏ lòng biết ơn, nhưng kỳ thực trong thâm tâm chàng đã tự nhận, mình bị nhan sắc nàng lôi cuốn đến độ chẳng cần phải suy xét sâu cạn gì cả. Việc đó không lạ, vì đối với lứa tuổi của chàng không ai tránh khỏi sự quyến rũ trước một tuyệt sắc giai nhân.

Mộ Dung Đại chỉ về phía Song Yêu, hỏi:

- Hai người này là ai thế?

Thượng Chí cười đáp:

- Môn hạ của Thiên Nam đấy. "Gã" con trai tuấn tú kia là Thẩm Gia Kỳ và "Cô bé" đẹp như tiên kia chính là Phùng Oanh Oanh, vợ của "gã" đấy!

https://thuviensach.vn

- Ồ! Trai tài gái sắc, quả xứng đôi thay!

Dĩ nhiên nàng không thể ngờ được cặp vợ chồng này là Hắc Bạch Song Yêu người đã làm cho hắc bạch đao giang hồ trước đây mấy mươi năm phải điên đảo.

Thượng Chí khoát tay nói:

- Chúng ta đi thôi.

Mộ Dung Đại hỏi:

- Đến Cửu Khúc Nghiêm thật sao?

- Không lý lại giả!

Mộ Dung Đại cười, nói:

- Em đã mang theo à?

- Mang cái gì?

- Phật Thủ Bảo Cập chứ gì! Rõ ngớ ngẩn.

- Không!

- Nhưng vị chủ nhân "đồng tiền cổ" Thông Bảo La Sát muốn...

Thượng Chí trở nên lạnh lùng, cắt ngang lời Mộ Dung Đại:

- Khỏi cần! Bà ta đã ngang nhiên bắt cóc Ngô Tiểu My thì ta quyết chẳng bỏ đâu.

- Nếu bà ta lấy sinh mạng em My ra uy hiếp tính sao? Em chớ liều lĩnh mà ân hận đấy!

https://thuviensach.vn

- Việc đến đâu hay đến đấy! Ta đi cho được việc.

Mộ Dung Đại gật đầu, Thượng Chí hướng về Song Yêu khoát tay, rồi quay mình chạy như bay biến thẳng tiến về phía Cửu Khúc Nghiêm.

Trên đường đi, Mộ Dung Đại hỏi Thượng Chí:

- Đệ đệ! Em đã xin được Tục Mệnh Kim Đơn chưa?

- Được rồi!

- Em truy ra được Thần Châu Nhất Xú à?

- Dĩ nhiên! Nếu không làm sao có Tục Mệnh Kim Đơn, chị này ngớ ngẩn thực.

Mộ Dung Đại lộ vẻ âu lo:

- Này em, Ngô Tiểu My mất tích một cách đột ngột như thế. Em có phiền chị không?

Riêng chị cảm thấy áy náy vô cùng.

Thượng Chí khẽ thở dài nói:

- Đó chỉ là việc quá bất ngờ, chị không nên tự trách mình, thái quá! Hiện giờ bổn phận ta phải cứu nàng, ngoài ra hãy dẹp sang bên, sau này tính lại.

Ngưng một chốc, rồi nói tiếp:

- Thông Bảo La Sát là ai, lại bắt Ngô Tiểu My để uy hiếp ta phải trao Song Thủ Bảo Cập?

Mộ Dung Đại lắc đầu đáp:

https://thuviensach.vn

- Việc này chắc có nhiều gút mắc mà ta khó nhận ngay ra được, đợi đến đó sẽ biết.

Sau một quãng đường núi đèo quanh co khó khổ, bốn người đã đứng trước Cửu Khúc Nghiêm. Từ xa nhìn tới, người ta có cảm tưởng Cửu Khúc Nghiêm là một khối tháp sắt khổng lồ. Vách núi dốc ngược như một thớt mọc dựng đứng. Không một bóng cây, ngọn cỏ. Đường lên Cửu Khúc Nghiêm theo hình xoắn ốc, xế sườn núi làm chín bậc, mà đỉnh Nghiêm nằm trên thềm thứ chín.

Trời đã ngả nắng, bóng bốn người nổi bật trên nền trời xanh trong màu ngọc bích, họ đứng như thế lâu lắm không lộ được cử chỉ nào. Bóng hình cổ quái của Cửu Khúc Nghiêm làm bốn người hơi chùn bước.

Thượng Chí sau một hồi quan sát, quay lại nói với ba người:

- Các người đợi tôi ở đây...

Mộ Dung Đại nhanh miệng cắt ngang:

- Chị phải theo em!

Thượng Chí cau mày:

- Thâm ý của Thông Bảo La Sát hiện giờ ta chưa rõ, vậy tốt nhất hãy để mình em lên là tốt hơn cả!

- Đi hai người có lợi hơn, vì như thế có thể tránh được bất trắc.

- Để em đi là ổn nhất hơn nữa trong thơ chỉ đề cập đến mỏi mình em kia mà!

- Chí đệ! Chị chẳng an tâm tí nào...

Thượng Chí muốn Mộ Dung Đại an lòng, liền cười nói:

https://thuviensach.vn

- Thông Bảo La Sát nào phải ba đầu sáu tay gì mà ngại, tỷ tỷ an tâm.

- Hừ!

Tiếng cười gằn không biết từ đâu đưa tới, làm bốn người kinh ngạc, nhìn quanh quất. Tiếng cười dường như gần lắm, nhưng không biết ở đâu, trước mặt mọi người, Cửu Khúc Nghiêm vẫn trơ trơ, rừng cây rậm rạp ngoài mười trượng đứng im phăng phắc, không một tiếng động.

Mọi người còn đang ngơ ngác, thì tiếng nói lạnh lùng vọng lên:

- Thông Bảo La Sát tuy không phải là ba đầu sáu tay nhưng Lãnh Diện Nhân cũng chẳng ra gì cả.

Tiếng nói phát ra lạnh như băng tuyết, khi xa khi gần, với công lực của bốn người mà chẳng phát giác được gì cả. Nhưng một điều chắc là tiếng nói ấy không phải của Thông Bảo La Sát thì cũng thuộc hạng môn đồ thân tín của bà ta.

Thượng Chí hừ một tiếng lạnh lùng nói:

- Tôn giá là ai, sao cứ núp lén mãi thế?

Tiếng nói bí mật phát lên:

- Lãnh Diện Nhân! Có phải mi đến đây vì lời hẹn ấy không?

- Phải!

- Hừ! Khí khái của một vị chưởng môn đâu lại tầm thường thế. Có phải mi sợ hãi chăng mà cần người hộ vệ, nhưng Cửu Khúc Nghiêm chỉ cho một mình mi thôi.

Mộ Dung Đại nén giận không được, quát lớn:

https://thuviensach.vn

- Cửu Khúc Nghiêm là cái thá gì mà ngăn nổi Mộ Dung Đại này!

- Mi làm thử một chuyến thì biết sự lợi hại của Cửu Khúc Nghiêm này.

Mộ Dung Đại phẫn nộ hừ một tiếng lạnh lùng, rồi đột nhiên nhún chân nhảy lên "khúc" thứ nhất của ngọn Nghiêm sơn.

- Tỷ tỷ! Ngừng bước!

Thượng Chí gọi lại, nhưng đã muộn.

Chân Mộ Dung Đại vừa chấm đến thềm nghiệm, liền kêu một tiếng đau đớn, lảo đảo lùi lại, như cánh chim bị đạn rơi ngay xuống thành Nghiêm. Thượng Chí giật mình kinh hãi, búng chân nhảy tung lên không thì thân hình Mộ Dung Đại đã rơi vun vút trước mặt. Túng thế Thượng Chí vội vung tả chưởng phất mạnh ra sau, mượn sức lướt mau tới đồng thời hữu chưởng vương ra nhanh như chớp chụp ngay vào người Mộ Dung Đại. Thân hình Mộ Dung Đại vừa nằm gọn trong tay chàng thì chân Thượng Chí đã chấm đất, không dám chần chờ chàng tức tốc búng chân nhảy về chỗ cũ.

Những động tác của Thượng Chí diễn ra nhanh không thể tưởng được, khiến Song Yêu vừa lo sợ vừa thán phục.

Trên trán Mộ Dung Đại hiện rõ một vòng tròn bằng đồng tiền tươm tướm máu đỏ.

Mộ Dung Đại lách mình rời khỏi vòng tay của Thượng Chí nhảy xuống đất, trên gương mặt tái xanh phảng phất vẻ kinh hãi.

Thượng Chí lo lắng, hỏi:

- Tỷ tỷ! Chị không việc gì chứ?

Mộ Dung Đại cất giọng lạc lõng:

https://thuviensach.vn

- Không sao cả, chỉ bị trầy sơ ở trán thôi!

Bỗng giọng nói bí mật lại vọng lên:

- Đó chỉ qua là lần cảnh cáo của Cửu Khúc Nghiêm, nếu cả gan thử một lần nữa thì "cổ tiền" sẽ "viếng" óc mi.

Mộ Dung Đại tức giận, hừ một tiếng khinh bỉ, nói:

- Lừa lúc người ta bất phòng để ám hại, mi tưởng hành động ấy vinh dự lắm sao mà phách lối!

Thoạt nhiên Bạch Yêu bước đến cạnh Thượng Chí nói rất khẽ:

- Thưa chưởng môn! Đệ tử đã khám phá được phần nào cái bí mật của Cửu Khúc Nghiêm rồi!

Thượng Chí vội nói:

- Sao? Người nói ta nghe thử xem?

- Sơn Nghiêm này nhất định bên trong phải là một khoảng trống rộng lớn, người bên trong có thể nhìn thấy bên ngoài một cách rõ ràng, nhờ những lỗ thủng nhỏ được đục xuyên lòng núi, nhưng ở ngoài tuyệt đối không thể thấy nỗi hành động bên kia của họ. Vì thế tiếng nói khi nãy ta nghe tưởng xa mà lại gần, khiến...

Thượng Chí gật đầu tỏ vẻ hiểu, nói:

- Ngươi đoán có lẽ đúng, ta hiểu rồi!

Tiếng nói bí mật lại vang lên lạnh lẽo, âm u:

- Lãnh Diện Nhân! Mi có thể lên núi được rồi!

https://thuviensach.vn

Lúc bấy giờ chàng đã để ý, thì quả nhiên tiếng nói ấy phát ra từ lòng núi thật!

Chàng trực nhìn lên vòng đai thứ nhất của Cửu Khúc, nó cao không quá trăm trượng, mặt đá phẳng lì, chai cứng như sắt nguội, rồi lành lạnh nói lớn:

- Các hạ đã dùng thủ đoạn đả thương người của tôi, nay không đáp lại sợ mất lòng quí chủ!

Âm vang câu nói chưa dứt, thân hình chàng đã nhảy tung lên không, vung chưởng búng mạnh, năm luồn chỉ lực xé gió rít lên những tiếng ghê người.

Đông Kim Chỉ là môn võ công độc môn của Thượng Chí uy lực của chỉ lực rất ghê gớm, trong vòng năm trượng sức chỉ phong có thể xoi vàng chẻ ngọc. Hơn nữa chàng đã vận đến mười thành Khư Mê Thần Công thì uy thế của chưởng pháp nào phải nhỏ.

Tiếng nổ ròn rã nổi lên liên tiếp, đá bắn ra như mưa rào, trên thành đã hiện rõ năm lỗ bằng ngón tay, sâu hóm.

Trong lúc chỉ phong đục thủng vách đá, từ trong lòng "Nghiêm" đột nhiên phát ra một tiếng rú kinh hãi, rồi im bặt.

Chân vừa chạm đất Thượng Chí liền búng mạnh lên "khúc" thứ nhất.

Tuy gọi là "hoàn khúc", nhưng đó chỉ là một con đường ngoằn ngoèo, chạy theo hình trôn ốc lên tận đỉnh.

Thượng Chí không thèm đi theo lối chính, mà lại tung mình nhảy vút lên "khúc".

https://thuviensach.vn

thứ hai. Cứ như thế thân hình chàng như cây pháo thăng thiên, lao vun vút. Chẳng mấy chốc Thượng Chí đã đứng sừng sững trên "khúc" thứ chín của Cửu Khúc Nghiêm.

Đưa mắt quan sát địa thế, chàng chỉ thấy đá là đá, những mũi đá nhọn hoắt, bén ngót như những thanh đao khổng lồ ngạo nghễ chọc thẳng trời xanh. Trên một khối đá phẳng phiu, một bà lão, tóc bạc trắng như tuyết rũ dài xuống vai, đang ngồi tĩnh tọa, đôi mắt bà lão nhắm nghiền không thèm đếm xỉa gì đến Thượng Chí cả.

Cử chỉ lạnh nhạt, và ngạo mạn của bà lão làm Thượng Chí tức giận, chàng liền cất giọng lạnh lùng:

- Lão tiền bối có phải chăng là Thông Bảo La Sát?

Bà lão vẫn nhắm nghiền đôi mắt, toàn thân bất động, mới trông người ta có thể tưởng bà ta là một xác chết chưa kịp chôn.

Đột nhiên đôi môi bà lão khẽ mấp máy:

- Không sai!

Thượng Chí giận càn hông, nói như thét:

- Tại hạ là Lãnh Diện Nhân Hoàng Thượng Chí đã y hẹn đến đây!

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 95

Tìm Nàng Phương Nào

Thông Bảo La Sát lạnh lùng nói:

- Người thật là một người đáng tin cậy!

Thấy thái độ của lão bà đầy vẻ kiêu ngạo, bất giác Hoàng Thượng Chí nổi tức, lạnh lùng hừ một tiếng, quắc mắt nói:

- Tiền bối chỉ vì một cặp Phật Thủ Bảo Cập mà dùng thủ đoạn hèn hạ bắt một thiếu nữ đang bị trọng thương gần chết, không sợ võ lâm đồng đạo khinh bỉ! Hừ! Tồi quá!

- Ngươi nói gì?

Thông Bảo La Sát hét một tiếng, đôi mắt đột mở ra, hai luồng sáng sắc bén chiếu thẳng vào mặt Thượng Chí, mặt bà đầy vẻ tức giận.

Thấy cử chỉ kỳ quặc của đối phương, Hoàng Thượng Chí cảnh giác lui lại một bước, rồi trầm giọng gằn từng tiếng:

- Với danh phận của tiền bối, mà làm một việc nhục nhã, tổn thương danh dự như vậy, giờ đây lại không dám nhận nữa sao?

Ngạc nhiên cùng tột, Thông Bảo La Sát cau mày hỏi:

https://thuviensach.vn

- Ngươi hãy trình bày câu chuyện cho rõ ràng một chút! Đừng có ngông cuồng mà mang khốn bây giờ. Ta không thể để cho ai nặng lời với ta đâu!

- Hừ! Quả thật tình tiền bối không chịu nhận hành động của mình đã làm phải không?

- Thằng nhỏ to gan! Mi càng nói càng không ra cái thá gì cả! Lão thân gọi mi đến đây là vì...

- Vì Phật Thủ Bảo Cập!

- Không sai!

Hoàng Thượng Chí mỉa mai nói:

- Vì vậy mà dùng một thủ đoạn của kẻ hạ lưu, cướp người để uy hiếp ta, phải không?

Đứng bật như một cái lò xo, Thông Bảo La Sát quát hỏi:

- Ta đánh cướp ai?

- Ngô Tiểu My, vị hôn thê của tôi, một thiếu nữ bị thương nặng gần chết!

- Nói bậy!

Lộ vẻ khinh bỉ, Hoàng Thượng Chí cười nhạt một tiếng, nói:

- Tiền bối không muốn nhận hành động của mình sao?

Trước thái độ quả quyết của Thượng Chí, Thông Bảo La Sát tức giận càn hông, nhưng bà ta cũng ngạc nhiên không ít, bà nghĩ chắc bên trong câu chuyện này còn có ẩn tình gì đây, nên nén giận hỏi:

- Mi dựa vào đâu mà buộc ta bằng những lời kỳ quái như vậy?

https://thuviensach.vn

Không trả lời thẳng câu hỏi bà ta, Thượng Chí lạnh lùng nói:

- Hừ! Nếu Ngô Tiểu My có bề nào thì tôi sẽ san bằng Cửu Khúc Nghiêm này trong nháy mắt!

- Thằng bé! Mi đừng có ngông cuồng phách lối!

- Này! Người hãy xem đây rồi biết! Nếu ta có giết người thì người cũng sẽ chẳng ân hận gì!

Dứt lời, chàng liệng tấm giấy mà Mộ Dung Đại đã đưa cho Thông Bảo La Sát.

Xem xong mảnh giấy, Thông Bảo La Sát biến sắc, gọi lớn:

- Xuân nhi! Ra đây bảo!

Bà vừa dứt tiếng, thì có tiếng động cơ chuyển động rắc rắc một lúc, rồi một tảng đá cao chừng một trượng ở bên phải Thượng Chí, xoay qua một bên, lộ ra một cửa động.

Liền theo đó, một bóng người từ cửa động lách ra. Đó là một thiếu nữ trạc độ hai mươi hai tuổi. Nàng mặc xiêm y màu đen, ở ngoài còn choàng thêm một chiếc khăn cũng màu đen, tóc đen tuyền nổi bật trên làn da trắng như tuyết. Nàng có một vẻ đẹp rất độc đáo.

Thiếu nữ đó đi đến trước mặt Thông Bảo La Sát, cúi đầu hỏi:

- Sư phụ gọi con có việc gì dạy bảo?

Đưa mảnh giấy cho nàng. Thông Bảo La Sát lạnh lùng nói:

- Con tự xem lấy!

Vừa liếc mắt nhìn qua, thiếu nữ đã cau mày, cao giọng nói:

https://thuviensach.vn

- Giấy này không phải con đã viết!

Lạnh lùng cười một tiếng, Thông Bảo La Sát quay hỏi Thượng Chí:

- Thằng bé! Mi còn giở trò gì để thỏa cái tính điên cuồng của mi nữa không?

Không chịu được cử chỉ, hành động xảo trá của thầy trò Thông Bảo La Sát, Hoàng Thượng Chí quắc mắt, nói:

- Giở trò gì? Tôi tưởng các người nên nhường câu hỏi đó cho tôi thì hợp lý hơn!

Thầy đã lẻo mép rồi, bây giờ đến phiên trò lại càng lẻo mép hơn nữa. Các người thật là tâm đầu ý hợp.

Hắc Y thiếu nữ xen vào nói:

- Lãnh Diện Nhân! Tôi không bao giờ phủ nhận việc làm của mình đâu. Đúng, tôi có để lại một mảnh giấy! Và lúc đó quả có một thiếu nữ nằm trên giường. Tôi để mảnh giấy lại bên thiếu nữ đó, nhưng không phải giấy này!

Vừa nói nàng vừa dẫn mạnh mảnh giấy đang cầm trong tay.

Hoàng Thượng Chí nghĩ thầm:

- Hay là đã có người nào bắt Ngô Tiểu My rồi tráo mảnh giấy này chăng? Trên thiên hạ này làm sao có sự trùng hợp may mắn cho kẻ gian manh như vậy! Nhưng ta xem thái độ của hai người này chắc là họ không giả dối với ta!

Hắc Y thiếu nữ lại nói:

- Tôi để giấy lại đó là chỉ muốn mời người trong mười ngày đến Cửu Khúc Nghiêm này có chút chuyện, ngoài ra không có nói thêm một điều gì

https://thuviensach.vn

nữa cả.

- Theo cô nương nói đó, tôi có thể tin được không?

Đang có vẻ giận dữ, Hắc Y thiếu nữ lạnh nhạt đáp:

- Tin hay không là do nơi ngươi, ta chỉ biết rằng ta đã nói thật là đủ rồi.

Đã biết chắc là Ngô Tiểu My không bị những người này bắt đi, Hoàng Thượng Chí không còn muốn ở lại đây làm gì nữa, chàng liền nói:

- Nếu vậy tôi xin cáo từ!

- Hãy khoan!

Nghe Thông Bảo La Sát gọi giật lại, Thượng Chí quay nhìn bà ta, hỏi:

- Tiền bối còn có điều gì muốn nói nữa chăng?

Thông Bảo La Sát trầm giọng nói:

- Tôi đã cho người đi gọi ngươi đến đây, tất nhiên là phải có chuyện rồi! - Xin tiền bối hãy nói nhanh đi, tôi không được rảnh rang lắm, chẳng thể nán lại đây lâu được!

Quắc đôi mắt sáng như sao nhìn chàng, Thông Bảo La Sát trầm giọng hỏi:

- Ngươi lấy được Phật Thủ Bảo Cập từ đâu?

- Nếu không có việc gì nữa thì tôi xin cáo từ, chứ chuyện tiền bối hỏi đó, tôi nhận thấy không cần phải nói làm gì! Lấy ở đâu một mình tôi biết đủ rồi, chẳng cần phong cáo với ai cả!

Thấy thái độ của Hoàng Thượng Chí đầy vẻ ngạo mạn, Thông Bảo La Sát tức giận vô cùng, bà ta không ngờ một chàng thiếu niên trẻ tuổi mà dám

https://thuviensach.vn

ngang nhiên bắt lỗi bà, rồi giờ đây lại tỏ thái độ coi trời bằng vung như vậy. Bà ta quát lớn:

- Thằng nhỏ! Tốt nhất là mi nên nói sự thật đi. Nếu không thì...

- Nếu không thì người làm gì được ta?

- Hừ! Ngươi chớ có phách lối!

Hoàng Thượng Chí cười ngạo nghễ nói:

- Ta không có phách lối gì cả? Nhưng không muốn nói thì cũng chịu chứ người là gì được mà tức cho hao tổn cái thân già!

Đã tức lại nghe giọng nói của chàng, Thông Bảo La Sát càng tức hơn nữa, bà ta gầm lên như sấm:

- Nếu mi cứ mãi ương gàn như vậy, thì đừng hòng ra khỏi nơi đây!

- Thì cứ thử coi! Ta đi đây!

Dứt lời, chàng liền quay mình bước đi. Tức thời Thông Bảo La Sát thét lớn:

- Xuân nhi! Bắt nó lại!

Cô gái áo đen dạ một tiếng, rồi phóng vút lại bên Thượng Chí, vung tay chụp lấy vai chàng. Cái chụp đó chẳng những đã lanh lẹ phi thường mà còn kỳ ảo khó đoán.

Hơi ngạc nhiên trước lối ra tay chớp nhoáng của thiếu nữ, Hoàng Thượng Chí dùng thân pháp Phù Quang Di Ảnh lách khỏi rồi vung ra một chưởng.

https://thuviensach.vn

Thiếu nữ đó kinh ngạc kêu ý một tiếng, dừng tay trố mắt nhìn chàng! Trong chớp mắt đó, chưởng phong của Thượng Chí đánh ra đã ập cuốn gần tới ngực nàng...

Một phút chậm trễ, thiếu nữ áo đen toát mồ hôi trán, chưa biết phải tránh đỡ làm sao, thì bỗng có một luồng kình lực tống ngang vào chưởng lực của Hoàng Thượng Chí, giải nguy cho nàng.

Hắc Y thiếu nữ hoảng hồn, thảng thốt kêu:

- Ồ! Phù Quang Di Ảnh!

Giật mình kinh hoảng, Hoàng Thượng Chí không ngờ cô gái này lại nói trúng phóc thân pháp ảo diệu của chàng.

Thông Bảo La Sát cũng biến sắc, bảo:

- Hoàng Thượng Chí! Mi phải nói thật ra, nếu không thì Cửu Khúc Nghiêm này có đường tới mà chẳng có lối ra!

Là một người tính tình lạnh lùng ngạo nghễ, đâu chịu để người khác lớn lối với mình, Hoàng Thượng Chí cười nhạt, hỏi:

- Mục đích của ngươi là Phật Thủ Bảo Cập phải không?

- Không sai! Ngươi có đem...

- Thế thì ngươi cam thất vọng, vì bổn nhân không có đem Phật Thủ Bảo Cập theo đây. Dù cho có đem theo đi nữa, bổn nhân cũng không thể để cho người được toại nguyện đâu!

- Lão nhân chỉ hỏi mày lấy được vật ấy ở đâu đã? Còn việc lấy lại thì lão thân chưa đề cập đến mà!

Hoàng Thượng Chí cười khinh khỉnh, nói:

https://thuviensach.vn

- Nhưng bổn nhân đâu cần ngươi đề cập đến vấn đề gì? Bổn nhân không có thì giờ ở đây nói những chuyện vu vơ đó nữa. Ngươi có ức gì thì hãy đợi dịp khác vậy.

Dứt lời, chàng quay mình định phóng đi...

Làm sao có thể chịu được thái độ khinh bạc đó của Hoàng Thượng Chí, Thông Bảo La Sát nhảy đến chận trước mặt chàng, quát lớn:

- Tiểu tử! Mi chưa trả lời cho ta thì không thể đi được đâu.

Hoàng Thượng Chí hừ một tiếng rồi nói:

- Thông Bảo La Sát! Luận về tuổi tác thì tôi nên gọi người là "tiền bối", nhưng việc hôm nay chưa biết thế nào, khoan nói đến "tiền bối" đã, nếu tôi mà chứng minh được kẻ bắt Ngô Tiểu My là hai thầy trò người! Hừ! Lúc đó ngươi liệu đấy.

Vừa định ra tay đập chết tên thiếu niên ngông cuồng này cho hả giận, bỗng Thông Bảo La Sát nghe thiếu nữ áo đen gọi lớn:

- Sư phụ! Có người xông lên "Nghiêm" kìa!

Thông Bảo La Sát hỏi ngay:

- Người như thế nào?

- Một nam hai nữ! Ba người này đã theo Hoàng Thượng Chí đến đây từ lúc nãy.

Chúng đã lên đến "hoàn" thứ hai rồi!

Thông Bảo La Sát ra lệnh:

- Con cứ đối phó như từ trước đến giờ vậy.

https://thuviensach.vn

Tức thời thiếu nữ áo đen lách mình biến vào trong thạch động, tảng đá xoay nửa vòng, che kín cửa động trở lại như cũ. Như vậy là Cửu Khúc Nghiêm này bên trong trống rỗng, có thể đi từ dưới chân núi lên đây trong lòng đất.

Hoàng Thượng Chí nghĩ chắc Cửu Khúc Nghiêm này có những cơ quan bí mật rất nguy hiểm. Nói về thân thủ thì Mộ Dung Đại và Song Yêu đã là những tay cừ, chọc trời khuấy nước trong võ lâm, nhưng nếu bị cơ quan ngấm ngầm vây khốn, thì làm sao tránh được.

Nghĩ như vậy, chàng liền thét lớn:

- Hãy đỡ chưởng này!

Liền theo đó, một luồng kình phong ào ào trùm tới người Thông Bảo La Sát. Song chưởng của Thông Bảo La Sát đưa lên, xoay một vòng rất kỳ lạ, tức thời kình phong của chàng vừa phát ra, bị giải tán cả.

Hoàng Thượng Chí giật mình nhìn sững đối phương, rồi đột nhiên chàng vận cả mười phần công lực Khư Mê Thần Công tung ra một chưởng. Một luồng bạch khí từ lòng chưởng của chàng cuồn cuộn tuôn ra. Biết được sự lợi hại của luồng bạch khí này. Thông Bảo La Sát chẳng dám đưa chưởng lên đỡ mà lắc mình nhảy tránh qua một bên.

Chẳng thèm công tiếp, Hoàng Thượng Chí phóng đến bên bờ "Nghiêm" quả nhiên thấy ba bóng người đang chạy bay lên. Chàng vội vận tập chân khí vào đơn điền, thét bảo:

- Các ngươi hãy lui xuống mau đi!

Tiếng thét của chàng chưa dứt, thì đã thấy một bóng trắng, có lẽ bị thương, bay lộn nhào xuống. Chàng hoảng kinh thầm kêu lên:

- Không hay! Bạch Yêu đã bị độc thủ, chẳng biết sống chết thế nào.

https://thuviensach.vn

Chàng chưa biết cách nào để cứu hai người còn lại, thoạt cảm thấy một luồng kình khí áp tới sau lưng, chàng biết ngay là Thông Bảo La Sát đã tung chưởng nên vội vàng nhảy tránh qua một trượng.

Thông Bảo La Sát, sắc mặt lạnh như băng tuyết, nhìn chàng, quát hỏi:

- Lãnh Diện Nhân! Ngươi nhất định không chịu nói do đâu mà có Phật Thủ Bảo Cập phải không?

Sát khí bốc lên ngùn ngụt, Hoàng Thượng Chí ngạo nghễ đáp:

- Không nói!

- Lão thân sẽ làm cho mi phải nói!

Chưa dứt câu, thì song chưởng của bà ta đã phóng lẹ ra. Hoàng Thượng Chí nhảy lùi tránh thoát, tức thì Thông Bảo La Sát tấn theo biến chưởng thành trảo chụp tới. Thế chụp đó kỳ bí và độc ác vô cùng. Thượng Chí cảm thấy như các yếu huyệt của mình đều bị phong tỏa bởi những ngón tay của đối phương...

Chàng giật mình, song chưởng xoay một vòng diễn một thế thủ trong Ma Ma Chưởng Pháp mà phòng giữ toàn thân!

Thông Bảo La Sát chụp vào không được, biết mình đã gặp phải đối thủ lợi hại nhất từ trước đến nay. Bà vội biến thế một lần nữa, chưởng trái đánh vào Mệnh Môn huyệt của đối phương, chưởng phải tống thẳng vào ngực. Thật là một thế đánh ác hiểm và liều mạng!

Nếu không phải là cao thủ quyết không thể dùng được lối đánh khiếp quỷ đó.

Ma Ma Chưởng Pháp quả thật kỳ diệu!

https://thuviensach.vn

Chỉ nghe đùng đùng hai tiếng, bốn chưởng chạm vào nhau đôi bên đều lui xa một bước lớn.

Thừa lúc bị đẩy lui đó, Hoàng Thượng Chí tung ra một chiêu Ma Vương Gõ Cửa.

Thông Bảo La Sát liền dùng chiêu Long Bá Hổ Cư chống lại.

Đôi bên đều là những cao thủ thượng thặng, mỗi chiêu mỗi thế đánh ra đều là những tuyệt học trong võ lâm.

Bùng! Bùng!

Lại hai tiến nổ như sấm động vang lên, hai người sát lại rồi dang ra ngay!

Bỗng, một tiếng thét thê thảm vang lên xa xa, Hoàng Thượng Chí giật mình lo ngại, chàng nghĩ có lẽ Mộ Dung Đại và Song Yêu đã gặp chuyện không may mắn.

Nghĩ như vậy, sát khí dâng trào lên khóe mắt, chàng vận cả mười hai thành công lực vào song chưởng, dùng Khư Mê Thần Công quyết hạ đối phương.

Vừa thấy luồng bạch khí cuồn cuộn áp tới, Thông Bảo La Sát vội vận hết công lực của mình đón lấy...

Sau một tiếng ầm như trời long đất lở, Thông Bảo La Sát hự một tiếng, máu miệng trào ra, lùi xa hơn một trượng.

Vì lo lắng đến sự an nguy của ba người kia, nên vừa đánh bay đối phương, Hoàng Thượng Chí định phóng mình xuống "Nghiêm" xem thở tình hình bên dưới như thế nào.

https://thuviensach.vn

Song, khi chàng vừa nhún chân, vừa rời khỏi mặt đất, thì đã cảm thấy chỗ mình đứng tự nhiên quây tròn một cái. Vì sự thế xảy ra quá đột ngột, lại nữa không thể ngờ như vậy nên Hoàng Thượng Chí chẳng kịp đề phòng gì cả, toàn thân chàng bị cái quẫy đó liền tung lên cao có hơn một trượng. Chàng thầm kêu lên:

- Ôi! Khổ rồi!

Liền khi đó, chàng lộn mình trên không, giữ cho thân mình được thăng bằng, rơi xuống chầm chậm...

Nhưng! ...

Những sự bất ngờ thường xảy ra dồn dập, trong lúc chàng không lo phòng bị sự tấn công lén của đối phương, thì bỗng có tiếng chỉ phong rít gió điểm tới trúng ngay huyệt đạo của chàng. Chàng không còn tự chủ được nữa, để cho thân mình nhào lộn, ngã xuống vun vút.

Khi chàng rơi xuống gần chạm mặt đất, thì đột nhiên, nơi đó nứt ra một khoảng trống, chàng bị lọt ngay vào lỗ trống đó, rơi vào một giang nhà đá. Cái ngã này rất nặng khiến Thượng Chí tá hỏa tam tinh, xương cốt ê ẩm dường như bị rêm gãy vậy, nếu không vì bị điểm huyệt câm thì chàng đã thét lên một tiếng vì quá đau đớn rồi!

Gian nhà đá này rất rộng, ở giữa có gắn một viên ngọc tỏa ánh sáng khắp cả phòng.

Hoàng Thượng Chí đảo mắt nhìn quanh, thấy trong góc phòng có ba người ngang dọc. Ba người đó chính là Mộ Dung Đại và Hắc Bạch Song Yêu.

Tức giận dâng ngập lòng, Thượng Chí không ngờ cả bốn người đều bị thất bại bởi tay lão bà đó và cùng bị nhốt nơi đây như vầy.

https://thuviensach.vn

Cánh cửa đá xịch mở, Thông Bảo La Sát ung dung bước vào gian thạch thất, sau lưng bà là thiếu nữ áo đen lúc nãy.

Thượng Chí tức vô cùng, song không thể cử động cũng không thể mở lời mắng chửi được, chỉ đành giương đôi mắt uất hận nhìn đối phương đang từ từ tiến lại gần mình.

Thông Bảo La Sát như không để ý gì đến vẻ tức giận của chàng, bà ta ung dung điểm vào bốn huyệt đạo của chàng, rồi lại giải những huyệt đã điểm lúc trước đi. Như vậy Hoàng Thượng Chí đã có thể nói được rồi, duy chỉ có thân thể là vẫn còn bị kềm tỏa, đau nhức vô cùng.

Chàng chưa kịp nói gì, thì Thông Bảo La Sát đã lớn tiếng hỏi:

- Hoàng Thượng Chí! Mày có chịu nói là đã lấy được Phật Thủ Bảo Cập từ đâu không?

Hoàng Thượng Chí nghiến răng nói:

- Thông Bảo La Sát! Một người tuổi tác như người mà lại dùng thủ đoạn hạ lưu này đối phó với người khác! Cho dù ngươi có thắng ta bằng võ công đi nữa, chưa chắc gì ta đã chịu hở môi tiết lộ cho ngươi biết!

- Hừ! Đừng có lớn lối nữa con ạ! Nếu mà sáu mươi năm trước đây ta gặp tình trạng này, thì bốn đứa mày chết mất xác cả rồi. Bây giờ mày hãy trả lời câu hỏi này của ta! Ai đã truyền thân pháp Phù Quang Di Ảnh cho mày?

Hoàng Thượng Chí động lòng, nói:

- Linh Qui Thượng Nhân đã truyền thân pháp đó cho tôi!

Lộ vẽ kinh ngạc, Thông Bảo La Sát hỏi lại:

- Linh Qui Thượng Nhân?

https://thuviensach.vn

- Không sai!

- Mày là truyền nhân của lão ấy à?

- Có thể nói như vậy!

Chẳng hiểu ý chàng muốn nói gì, Thông Bảo La Sát cau mày, hỏi:

- Như vậy là nghĩa gì?

Hoàng Thượng Chí thật tình đáp:

- Đáng lẽ ra thì tôi và ông ta có tình sư đồ...

Toàn thân rung động, Thông Bảo La Sát ngắt ngang, hỏi:

- Bây giờ lão ấy ở đâu?

Thấy Thông Bảo La Sát lộ nét xúc động như vậy, Hoàng Thượng Chí đã đoán được một phần câu chuyện, nên đổi giọng ôn hòa hỏi:

- Tiền bối có quan hệ thế nào với Linh Qui Thượng Nhân?

- Điều này mày khỏi cần biết đến làm gì?

Hoàng Thượng Chí cười khúc khích, đáp:

- Nếu vậy thì xin lỗi! Điều này tiền bối cũng khỏi cần biết đến làm gì!

Thông Bảo La Sát biết Thượng Chí làm khó mình, im lặng một lúc rồi nói:

- Ta với lão ấy là vợ chồng!

- Vợ chồng à?

https://thuviensach.vn

Thông Bảo La Sát gật đầu đáp:

- Không sai!

Hoàng Thượng Chí kích động vô cùng! Như vậy thì Thông Bảo La Sát chính là sư mẫu của chàng, vì vậy, bà truy vấn Phật Thủ Bảo Cập là tại sự liên quan này!

Thông Bảo La Sát nhẹ giọng nói:

- Bây giờ ngươi có thể nói rõ lão ấy ở đâu rồi chứ?

Hoàng Thượng Chí cảm động nói:

- Ông ta... đã qua đời cách đây sáu mươi năm rồi!

Toàn thân lắc lư cơ hồ muốn ngã, Thông Bảo La Sát run run nói:

- Lão chết rồi sao?

- Phải!

Thông Bảo La Sát im lặng một lúc lâu, đột nhiên vụt nói:

- Hừ! Mi dám nói bậy! Mi năm nay có bao lớn, mà có thể...

Biết sự nghi ngờ của Thông Bảo La Sát, Hoàng Thượng Chí vội nói:

- Vãn bối may mắn gặp được nơi hóa thân của Linh Qui Thượng Nhân và theo di ngôn của người tôn xưng người là Sư phụ!

Đã hiểu được sự thật, Thông Bảo La Sát liền búng tay giải tất cả huyệt đạo bị kềm tỏa cho chàng, Hoàng Thượng Chí đứng dậy thi lễ, nói:

- Tham kiến sư mẫu.

https://thuviensach.vn

- Khỏi phải đa lễ! Ngươi hãy thuật lại đầu đuôi cuộc thụ huấn võ học của Linh Qui Thượng Nhân cho ta nghe xem!

Hoàng Thượng Chí đem việc kỳ ngộ ở trong rừng hoang, Linh Qui truyền công lực, cho đến sau này, chàng nhập vào môn hạ của Ma Trung Chi Ma, vân vân... thuật lại cả...

Hai hàng lệ già nua lăn dài trên đôi má nhăn nheo, Thông Bảo La Sát buồn buồn nói:

- Không ngờ ông ấy lại chết rồi! Thời gian xa cách cả trăm năm chẳng khác nào một giấc mơ!

Dứt tiếng than, bà ta từ từ quay mình, khuất dạng sau cánh cửa bí mật.

Hoàng Thượng Chí nhìn theo dáng người quái dị một thời đó mà lòng cảm thấy một nổi buồn vô biên.

Bấy giờ thiếu nữ áo đen mới bước lại gần chàng, cúi chào, nói:

- Tôi là Cao Nguyên Xuân, lớn hơn nên gọi người bằng sư đệ. Những chuyện mới mạo phạm đó xin vui lòng bỏ qua cho!

Hoàng Thượng Chí chắp tay trả lễ:

- Không dám! Đệ đây nếu có chỗ nào không phải, xin sư tỷ tha thứ cho.

Nói dứt lời, chàng đưa mắt nhìn Mộ Dung Đại và Song Yêu, đôi mày lưỡi kiếm của chàng bất đồ cau lại, rồi hỏi:

- Sư tỷ! Có phải ba người này đã bị sư tỷ hạ độc thủ...

Mặt đỏ bừng vì thấy chàng có ý trách cứ hành động hại ngầm của mình, Cao Nguyên Xuân nói:

https://thuviensach.vn

- Không sao! Chẳng qua huyệt đạo của họ bị phong giữ mà thôi. Ba vị này là gì của sư đệ vậy?

Hoàng Thượng Chí chỉ vào từng người giới thiệu:

- Người mặc áo đỏ gọi là Mộ Dung Đại, dùng tỷ đệ xưng hô với tôi. Còn hai người kia là môn hạ của tôi, người đàn ông là Thẩm Gia Kỳ, nữ là Phùng Oanh Oanh, họ là một cặp vợ chồng!

Cao Nguyên Xuân vội đưa tay giải huyệt cho họ. Cả ba vụt đứng dậy ngơ ngác nhìn quanh phòng đá như tìm hiểu nguyên nhân tại sao họ lại ở đây.

Hoàng Thượng Chí liền thuật sơ qua những việc vừa xảy ra rồi giới thiệu Cao Nguyên Xuân với họ.

Nguyên Xuân mỉm cười, nói:

- Tiểu muội không biết nên mạo phạm, xin ba vị tha thứ cho!

Hắc Bạch Song Yêu cùng nói:

- Không dám! Tài nghệ của cô nương quá cao cường.

Riêng Mộ Dung Đại vẫn còn tức giận, nhưng vì có Thượng Chí ở đó, nên gượng mỉm cười, chẳng nói gì cả.

Cao Nguyên Xuân lại nói:

- Nói về thân thủ thì tiểu muội không bằng ai trong ba vị, chỉ là nhờ vào địa lợi, và một cơ quan ngầm mà ba vị không để ý đến đó mà thôi. Cửu Khúc Nghiêm này từ đầu đến cuối đều có đường ngầm và bàn xoay, cứ cách một trượng lại có một lỗ nhỏ, nếu dùng kim tiền từ bên trong lỗ nhỏ đó mà đánh tới người xông lên "Nghiêm", có thể nói là bách phát bách trúng. Ba vị đã lên được bảy "khúc", đó thật là việc chưa từng có bao giờ.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí lúc này lại nghĩ đến Ngô Tiểu My, chàng không thể để mất Tiểu My như vậy được, vì chàng là chưởng môn của một phái, nên để kẻ khác bắt nàng dễ dàng như thế mà chàng không tìm lại được, việc này truyền ra giang hồ thì tránh sao khỏi bị võ lâm đồng đạo cười chê!

Chàng lo lắng vô cùng, quay lại bảo Cao Nguyên Xuân:

- Sư tỷ! Ngô Tiểu My là vị hôn thê của tôi đó! ...

Nghiêm sắc mặt, Nguyên Xuân ngắt lời chàng:

- Sư đệ! Có đâu sư đệ chưa tin lời tôi sao?

- Không phải không tin, tôi chỉ muốn hỏi sư tỷ là lúc sư tỷ để giấy lại đó có phát giác được dấu vết gì lạ không?

Cao Nguyên Xuân dịu giọng đáp:

- Điều đó thì thật là không may! Khi đó tôi chẳng thấy gì lạ lùng cả. Hơn nữa, kẻ đổi giấy cướp người này quả là đã có chủ ý từ lâu và cũng may mắn cho họ thật!

Hoàng Thượng Chí buồn bã nói:

- Ngô Tiểu My đang bị thương nặng, chờ tôi đem thuốc về cứu mạng. Hừ! Tôi chỉ sợ nàng khó toàn mạng sống trong tay kẻ nào đó...

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 96

Tình Cừu

Mộ Dung Đại hỏi:

- Em Cao! Trước khi làm chuyện này đã bị ai biết trước để theo dõi không?

- Việc này tôi tin chắc là không ai biết được.

Hoàng Thượng Chí suy nghĩ một lúc lâu đoạn nói:

- Sư tỷ! Nhờ sư tỷ chuyển lời cho sư mẫu biết tôi xin cáo biệt.

Cao Nguyên Xuân nhíu đôi mày liễu, lặng thinh từ từ bước qua cửa đi thẳng vào trong.

Một lúc sau nàng mới trở ra và nói:

- Sư đệ! Sư phụ tôi hôm nay không mấy khỏe khoắn, nên không muốn gặp mặt sư đệ ngay bây giờ. Vậy chúng ta mau xuống núi mà thi hành công việc.

Hoàng Thượng Chí nghe nói hỏi:

- Sư tỷ cùng đi với chúng tôi sao?

https://thuviensach.vn

- Phải! Ta đã xin phép sư phụ được theo sư đệ để dò xét và hỏi thăm tin tức của muội muội.

- Tôi không dám làm phiền sư tỷ!

- Chuyện này xảy ra đều do ta làm cả, thì lẽ nào ta lại mặt ngơ tai điếc được.

- Nếu vậy chúng ta hãy mau xuống núi kẻo trễ mất.

Thế là một đoàn năm người ra khỏi ngôi nhà đá phi thân xuống núi.

Hắc Bạch Song Yêu chỉ biết nghe và làm theo lời sai khiến của Hoàng Thượng Chí còn Hoàng Thượng Chí, Mộ Dung Đại và Cao Nguyên Xuân đầu óc rối như tơ vò vì sự mất tích của Ngô Tiểu My không để một vết tích gì cả.

Ngô Tiểu My bị bắt vì "thù" hay vì một nguyên do nào khác?

Đầu óc họ miên man suy nghĩ, rốt cuộc không tìm ra được một tia sáng.

Năm người đang phi thân đi vun vút, bỗng Cao Nguyên Xuân chỉ tay về phía trước nói:

- Chúng ta chỉ còn có mười dặm nữa là đến Liên Hoàn Thao rồi.

Ba tiếng Liên Hoàn Thao vừa do Cao Nguyên Xuân phát ra, làm cho lửa căm thù trong người Hoàng Thượng Chí sôi lên, mặt đầy sát khí, chàng nói:

- Liên Hoàn Thao! À! Nó là nơi tổng hội của Thiên Tề Giáo phái.

Chàng không dằn được nữa, vội phi thân đến trước mặt mọi người dừng lại nói:

- Mời các người hãy dừng chân lại!

https://thuviensach.vn

Mọi người đều dừng bước, mặt mày ngơ ngác như những con gà gỗ, đưa mắt nhìn nhau hỏi dò ý kiến.

Bỗng Mộ Dung Đại bước đến trước mặt Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Có chuyện gì vậy em?

- Xin chị và sư tỷ đi trước, tôi có chút việc cần, khi làm xong sẽ theo sau.

- Em định đi đâu bây giờ?

- Tôi đến Liên Hoàn Thao...

Cao Nguyên Xuân không hiểu gì về mối thâm thù giữa Hoàng Thượng Chí và Thiên Tề Giáo Chủ. Hơn nữa nàng biết Liên Hoàn Thao là nơi rất lợi hại, nên ngạc nhiên hỏi:

- Sư đệ định đến Liên Hoàn Thao để làm gì?

Hai hàm răng của Hoàng Thượng Chí nghiến kèn kẹt, đôi mắt xoe tròn, tỏ vẻ căm hận. Chàng nói:

- Phải! Tôi đến đó tiêu diệt tất cả Thiên Tề Giáo để trả mối thâm thù cho Hoàng Gia tôi.

Cao Nguyên Xuân ngạc nhiên hỏi:

- Thiên Tề Giáo phái có thâm thù với sư đệ?

- Phải! Một mối thù bất cộng đái thiên.

Mộ Dung Đại đã hiểu nên dịu dàng nói:

- Nếu vậy để chị cùng đến đó giúp em một tay cho công việc được kết quả.

https://thuviensach.vn

- Không thể được!

- Tại sao?

- Vì chuyện báo thù này tôi không muốn nhờ đến một bàn tay ai giúp cả.

- Nhưng Thiên Tề Giáo là một phái mạnh nhất trên giang hồ, cao thủ võ lâm rất nhiều, trong đó có nhiều máy móc. Nếu em và hai đồng môn vào đó, chị e phải bỏ thây:

- Điều này tôi đã nghĩ kỹ rồi, xin chị chớ lo làm gì cho nhọc lòng.

- Nếu vậy chị không nhúng tay vào việc trả thù của em. Nhưng Thiên Tề Giáo là một tai hại cho võ lâm em để chị và sư tỷ em được giết họ mà trừ đi bớt một tại họa.

Đang lúc đó, bỗng có một giọng nói lạnh lẽo từ trong rừng vọng ra làm cho mọi người giật mình quay lại thì thấy một lão râu dài phất phơ đang từ từ bước đến.

Mộ Dung Đại biến sắc, đôi mắt tròn xoe nhìn thẳng vào mặt người ấy, tỏ ra tức giận vô cùng.

Bỗng Hoàng Thượng Chí quát lớn:

- Mỹ Tú Khách Phạm Giang!

Phạm Giang yêu Mộ Dung Đại nhưng không được nàng đáp lại, mà nàng lại tỏ ra yêu đương Hoàng Thượng Chí, làm ông ta tức giận đã một lần dùng độc thủ đánh Hoàng Thượng Chí bị thương, nhưng nhờ Mộ Dung Đại cứu sống. Bây giờ gặp lại nhau, hai người tỏ ra căm hận nhau vô cùng. Họ đưa mắt gườm nhau.

Bỗng Hoàng Thượng Chí hừ một tiếng, nói:

https://thuviensach.vn

- Phạm Giang! Hôm nay ta và ngươi gặp nhau, ngươi có quên hành động lúc trước không?

Đôi mắt lóe hào quang, Phạm Giang liếc nhìn Mộ Dung Đại một cái, rồi quay sang chăm chăm nhìn vào mặt Hoàng Thượng Chí, lạnh nhạt nói:

- Điều đó ta không bao giờ quên cả, và sẵn sàng chờ đợi ngươi.

Hoàng Thượng Chí tiến đến hai bước, nói:

- Vậy thì tốt lắm?

Dứt lời, chàng sắp vung tay phất chưởng đánh tới, thì Phạm Giang hét:

- Hãy khoan đã!

- Ngươi còn muốn nói gì nữa?

Phạm Giang liếc nhìn Mộ Dung Đại rồi lạnh lẽo nói:

- Người đi tìm người vợ sắp cưới của hắn đã mất tích phải không?

Hoàng Thượng Chí giật nẩy người, hỏi:

- Ngươi nói sao? Tại sao ngươi biết nàng mất tích?

- Đừng có nóng nảy! Nàng tên là Ngô Tiểu My?

Hoàng Thượng Chí không còn tự chủ được nữa, mồ hôi toát ra ướt cả trán, run bần bật, bước đến một bước hỏi:

- Tại sao ngươi biết được?

- Dĩ nhiên! Ta đã tận mắt chứng kiến sự mất tích của nàng.

- Nếu vậy ngươi có vui lòng chỉ giúp nàng hiện giờ đang ở đâu?

https://thuviensach.vn

- Mày muốn lịm xác nàng à?

Câu nói ấy chẳng khác một nhát búa đánh vào đầu Hoàng Thượng Chí, chàng chệnh choạng muốn té, lòng đinh ninh là Ngô Tiểu My đã chết!

Mộ Dung Đại tức tối hét lớn:

- Phạm Giang! Ngươi hãy nói rõ ra, tại sao lại nói một cách mơ hồ như thế!

Phạm Giang nhìn vào mặt bà ta một lúc lâu, rồi lạnh lùng nói:

- Dĩ nhiên là phải nói rõ ràng! Nếu không tôi đến đây để làm gì?

Hoàng Thượng Chí trợn mắt, nghiến răng hỏi:

- Nói mau! Thủ phạm vụ này là ai? Là ai?

Phạm Giang vẫn với vẻ mặt khinh khỉnh, nói:

- Thủ phạm là ai đáng lẽ mày phải biết mới đúng.

Hoàng Thượng Chí mặt mày ngơ ngác như gà gỗ, nói:

- Tại sao vậy?

- Nó là một cô gái đẹp như tiên luôn luôn ở sát bên ngươi. Vì muốn chiếm trọn tình yêu nên nó mới hành động độc ác như thế?

- Nhưng người đó là ai mới được chứ?

Đôi mắt của Phạm Giang từ từ nhìn Mộ Dung Đại với vẻ khinh bỉ, nói:

- Tại sao cô lại im hơi lặng tiếng? Hãy nói cho người yêu cô nghe đi.

Mộ Dung Đại biến sắc hét lên:

https://thuviensach.vn

- Phạm Giang! Tại sao ngươi lại phao vu cho ta? Ta thể nếu không giết mày sẽ không làm người trên trái đất này nữa.

Dứt lời, bà vung tay đánh thẳng vào người Phạm Giang một lượt hai chưởng.

Hoàng Thượng Chí giật nẩy người, tức giận vô cùng, hét lên một tiếng, dùng thế Khư Mê Thần Công tống ra cản chưởng phong của Mộ Dung Đại và đẩy lui bà ta lại sáu bảy bước.

Hoàng Thượng Chí mặt đỏ phừng, bước đến trước mặt Mộ Dung Đại, nói:

- Ta không ngờ con người có sắc đẹp như ngươi đó, mà lòng lại độc hơn rắn rít.

Cao Nguyên Xuân và Hắc Bạch Song Yêu đều kinh ngạc, đôi mắt chăm chăm nhìn vào Mộ Dung Đại, chứa đầy căm hận.

Phạm Giang thấy thế lui ra và quay lưng đi vào rừng mất dạng.

Mộ Dung Đại tức giận muốn trào máu, mặc biến đổi qua nhiều sắc thái, toàn thân run lẩy bẩy, nghẹn lời không nói được.

Hoàng Thượng Chí thấy Hắc Bạch Song Yêu và Cao Nguyên Xuân mặt đằng đằng sát khí, nên chàng phắt tay áo nói:

- Các người hãy lui ra mau!

Mặt Hoàng Thượng Chí lúc này không ai dám nhìn lâu. Ba người từ từ lui ra ngoài ba trượng đứng nhìn vào.

Hoàng Thượng Chí điểm tay vào mặt Mộ Dung Đại, hét:

- Mộ Dung Đại! Tao phải giết mày mới hả dạ.

https://thuviensach.vn

Vẫn với vẻ mặt tái nhợt ấy, Mộ Dung Đại nói lập bập:

- Mày... Mày lại... tin theo lời... của nó... sao?

Hoàng Thượng Chí thầm nghĩ:

- Lúc Ngô Tiểu My bị thương, bà ta nhận lấy trách nhiệm săn sóc, tại sao lúc nàng mất tích bà lại không biết. Thật đáng nghi!

Nghĩ như vậy, chàng nhất định cho là Mộ Dung Đại giết Ngô Tiểu My, nên lạnh nhạt:

- Chứng cớ đã rành rành, bà còn chối cãi vào đâu nữa?

Mộ Dung Đại uất ức quá ré lên:

- Phạm Giang! Tao phải giết mày! Tao phải giết mày...

Dứt lời nàng tung mình chạy vào rừng theo lối Phạm Giang lúc nãy đuổi theo. Chỉ chốc lát, nàng đã biến mất.

Hoàng Thượng Chí quyết không để Mộ Dung Đại bỏ đi, nên trổ khinh công đuổi theo.

Mộ Dung Đại khi đuổi theo Phạm Giang còn cách chừng hai trượng, bà ta hét lớn:

- Phạm Giang! Hãy đứng lại mà đền tội mau?

Dường như ông ta không nghe, cứ cắm đầu đi vun vút.

Mộ Dung Đại nổi giận, thò tay vào túi lấy ra một nắm Đoạt Hồn Trâm vận nội lực vào cánh tay ném mạnh đến trước.

Tức thì một tiếng hét thất thanh nổi lên, Phạm Giang lảo đảo mấy vòng rồi ngã nhào xuống đất.

https://thuviensach.vn

Mộ Dung Đại thấy thế phóng mình đến thật nhanh, đưa tay bủa xuống đầu Phạm Giang một nhát...

Hoàng Thượng Chí vừa đến thấy thế thất kinh la to:

- Hãy dừng tay lại mau!

Nhưng đã muộn, một tiếng la thất thanh vang lên, đầu của Phạm Giang bể nát, máu vọt ra như xối, hắn giãy đành đạch một lúc rồi im bặt.

Hoàng Thượng Chí nổi giận, hét:

- Mộ Dung Đại! Mày quả thật độc ác nhất trên đời này!

- Mày có thể...

- Hừ! Hành động của ngươi như thế còn chối cãi đi đâu! Độc ác thật! Ghê tởm quá!

Mộ Dung Đại không cầm lòng được, hai hàng nước mắt tuôn trào, nghẹn lời đứng run run đờ người ra đó.

Hoàng Thượng Chí vận toàn lực vào cánh tay toan hạ thủ và hét to:

- Mộ Dung Đại! Tội của mày đáng chết, không còn ân hận gì nữa chứ?

Dứt lời, chàng vung tay, phất ra một chưởng nhắm ngay Mộ Dung Đại phóng đến.

Rầm!

Tức thì thân hình của Mộ Dung Đại văng ra ba trượng loạng choạng té xuống, máu miệng trào ra lai láng.

Một lúc sau, bà tĩnh lại, lồm cồm ngồi dậy, đưa mắt nhìn vào mặt Hoàng Thượng Chí, tỏ vẻ trách móc.

https://thuviensach.vn

- Hoàng Thượng Chí! Mày lại có thể nghe lời kẻ thù, để rồi hành động ngông cuồng như vậy sao?

Vì động đến vết thương, nên máu miệng trào ra bà ta ngã nhào xuống đất, không dậy nỗi nữa.

Hoàng Thượng Chí vì tức giận, nên không còn nghĩ phải trái gì cả quát lớn:

- Chứng cớ rành rành ngươi còn chối cãi đi đâu được, giết người phải thế mạng không nói gì nữa.

- Tại sao ngươi có mắt mà lại mù lòa, nỡ đi kết oán cho ta?

Hoàng Thượng Chí bước thêm một bước nữa, lạnh nhạt nói:

- Tao thật hối hận vì quá tin tưởng vào lòng tốt của mày mà ngày nay phải ra nông nổi này.

Mộ Dung Đại tức giận, vươn mình ngồi dậy, làm động đến vết thương, máu miệng trong miệng lại trào ra lai láng.

Trông bộ tịch nàng lúc này thật đáng thương hại!

Đang lúc tức giận, không còn nghĩ đến gì nữa Hoàng Thượng Chí hét:

- Mạng đổi mạng. Ngươi còn điều gì cần nói để trước khi chết không ân hận.

Dứt lời, chàng vung tay đánh vào đầu Mộ Dung Đại một nhát.

Bỗng một luồng chưởng phong từ xa đưa đến, đánh bạc chưởng chàng sang một bên, tiếp đến là tiếng hét:

- Khoan đã!

https://thuviensach.vn

Người ra tay này chính là Cao Nguyên Xuân.

Bỗng Mộ Dung Đại đưa tay vào bọc lấy ra một nắm Đoạt Hồn Trâm nhìn thẳng vào mặt Hoàng Thượng Chí:

- Trước khi chết, ta phải giết ngươi đã.

Hoàng Thượng Chí nổi nóng, hét:

- Tao chỉ sợ mày không đủ can đảm thôi.

- Vậy hãy coi đây.

Dứt lời, nàng đưa nắm Đoạt Hồn Trâm lên. Nhưng chẳng biết nghĩ sao bà lại từ từ hạ xuống, nói:

- Ngươi không ân hận chứ?

Hắc Bạch Song Yêu thấy cử chỉ của bà ta lấy làm tức giận, song không dám ra tay, chỉ đứng trố mắt nhìn vào mặt bà ta muốn nẩy lửa.

Cao Nguyên Xuân thương hại đến bên Mộ Dung Đại nói:

- Chị Đại! Bệnh tình ra thế nào?

Mộ Dung Đại thở dài, từ từ đứng lên, tức giận:

- Hoàng Thượng Chí! Ngày sau gặp lại đừng hối hận hành động của ngươi nhé.

Dứt lời, bà ta tung mình chạy đi. Chỉ chốc lát, bà ta đã khuất dạng sau bóng cây.

Hoàng Thượng Chí không thèm đuổi theo, chỉ đứng trố mắt nhìn.

Cao Nguyên Xuân cau mày nói:

https://thuviensach.vn

- Sư đệ! Sư đệ có suy nghĩ kỹ trước khi hành động không?

Hoàng Thượng Chí gằn từng tiếng:

- Công việc đã sáng như ban ngày, cần gì phải suy nghĩ?

- Sư đệ đã lầm rồi.

- Sư tỷ căn cứ vào đâu mà cho hành động của tôi là lầm?

- Lúc nãy ta thấy trong khóe mắt của gã họ Phạm chứa đầy ghen tức và âm độc.

Có lẽ hắn đã lập mưu để gạt sư đệ đó.

Hoàng Thượng Chí giật mình, nhớ lại hành động của Phạm Giang phần nào.

Chàng lắc đầu đáp:

- Nhưng tại sao bà ta không tra hỏi minh bạch, lại giết lão họ Phạm đó? Như thế không phải bà ta sợ lộ việc làm của mình sao?

- Đôi khi vì tức giận, không suy nghĩ kịp cũng có.

- Sư tỷ! Sự việc đã vậy chị đừng bênh vực nữa. Tôi quyết không tha nó đâu.

- Nhưng lúc nãy lão già họ Phạm bảo Ngô Tiểu My đã chết, sao sư đệ không bảo hắn chỉ xác của nàng ở đâu. Một, khi thấy được xác nàng, lúc đó mới hành động. Hiện giờ công việc còn mờ ám sư đệ lại nở xuống tay hại họ sao phải.

Cao Nguyên Xuân biết Hoàng Thượng Chí nóng giận, nên nói lảng sang chuyện khác:

https://thuviensach.vn

- Bây giờ chúng mình đi đâu?

- Ghé Liên Hoàn Thao trả mối thâm thù, rồi đi kiếm Ngô Tiểu My.

- Vậy thì còn chần chờ gì nữa.

Thế là bốn bóng người phi thân đi vun vút như tên, hướng về phía Tây.

Hoàng Thượng Chí lúc nãy nóng giận nói thế, song lòng cảm thấy hối hận, nên thở ra một hơi dài, chán ngán.

Người mà chàng yêu duy nhất là Đông Phương Huệ đã chết vì lễ giáo ràng buộc.

Còn người mà chàng không yêu là Ngô Tiểu My, song không yêu không được.

Đã vậy chàng còn liên tưởng đến cái chết của sư phụ Ma Trung Chi Ma, Trương Thiếu Côn và em gái chàng là Hoàng Thượng Hương.

Ôi chết! Tất cả đều chết hết!

Chỉ một lúc, bao nhiêu ý nghĩ đè nặng trong đầu óc chàng, làm cho chàng cảm thấy nghẹt thở.

Đoàn người chạy đi một lúc lâu thì Liên Hoàn Thao đã sừng sững hiện trước mắt.

Hoàng Thượng Chí ra hiệu cho mọi người dừng lại, đưa tay chỉ đến miệng hang, nói:

- Hai người hãy giữ miệng hang này đừng cho một ai tẩu thoát cả nghe chưa?

Hắc Bạch Song Yêu đồng thanh nói:

https://thuviensach.vn

- Tuân lệnh!

Bỗng Hắc Yêu Thẩm Gia Kỳ bước đến trước mặt Hoàng Thượng Chí nói:

- Đệ tử có việc cần muốn nói với chưởng môn biết.

- Việc gì?

- Côn Thế Ma Vương hiện giờ đang làm hộ pháp cho Thiên Tề Giáo Phái. Lão này đối với chúng tôi có một mối thù bất cộng đáy thiên.

- Ta hiểu rồi! Ta giết hắn.

Hoàng Thượng Chí lúc này không còn nghĩ gì phải trái cả. Chỉ mong sao thấy được địch để vung chưởng giết ngay mới hả dạ.

Hắc Yêu Thẩm Gia Kỳ thấy vậy không dám nói nữa, liếc nhìn qua, rồi cúi đầu lui ra ngoài.

Hoàng Thượng Chí bước đến bên Liên Hoàn Thao nhìn xuống một lúc lâu mới quay lại nói với Cao Nguyên Xuân:

- Sư tỷ! Phiền chi ở nơi đây canh chừng đừng để cho ai thoát cả nhé. Tôi phải vào trong để báo thủ.

- Sư đệ! Nhưng...

- Không sao cả! Hãy ở lại canh chừng giùm tôi đi, sư tỷ đừng đi theo tôi làm gì!

- Liên Hoàn Thao là nơi nhiều máy móc nguy hiểm, sư đệ vào đó lỡ có xảy ra điều gì thì ta biết làm sao?

https://thuviensach.vn

- Tôi có bản đồ của mẹ tôi vẽ để lại. Hơn nữa tôi đã từng vào đây đến bốn năm lần, đường sá tôi đã quen thuộc.

- Nếu vậy cũng còn phải cẩn thận vì trong đó rất nhiều cao thủ.

- Chị cứ tin tưởng vào môn Khư Mê Thần Công của tôi là được.

- Ta chúc ngươi chóng thành công!

- Cảm ơn sư tỷ đã có lòng chiếu cố.

Dứt lời, chàng nhảy vào trong. Chân vừa chấm đất, bỗng có tiếng la thất thanh:

- Có người đột nhập vào Hoàn Thao.

Tiếp đó, có năm bóng người xuất hiện, xông đến.

Hoàng Thượng Chí không thèm đáp, vận nội lực vào hai cánh tay ép ra hai chưởng, gió lộng vù vù, tống thẳng tới.

Bọn người kia làm sao đỡ nổi luồng chưởng độc ác đó, la lên những tiếng thảm thiết rồi ngã lăn, máu miệng trào ra chết hết, không kịp cựa quậy.

Hoàng Thượng Chí mỉm cười, bước vào trong.

Bỗng có một chưởng tạt đến, tiếp theo là ba bóng người mặc đồ đen xuất hiện.

Họ vừa nhìn thấy Hoàng Thượng Chí, đã la hoảng:

- Lãnh Diện Nhân! Lãnh Diện Nhân!

Một người quay đầu chạy đi, chỉ còn lại có hai người.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí dừng bước, trố nhìn thẳng vào mặt hai người này, không nói gì cả, làm cho hai người này, không dám xuất chưởng, chỉ đứng đờ ra đó.

Bỗng từ miệng hang có một luồng chưởng, xé gió tống thẳng vào mặt hai người này, làm họ la lên hai tiếng ái da thảm thiết, văng ra hộc máu miệng chết tươi.

Thế là thêm hai xác không hồn nằm đờ ra đấy.

Người vừa mới ra tay chính là Hắc Yêu Thẩm Gia Kỳ.

Võ công của Hắc Yêu quả đã đến mức cao dịu, nên cái xuất thủ này làm cho Cao Nguyên Xuân đứng bên giật mình.

Hắc Bạch Song Yêu vì ăn được quả Nhục Chi nên được trường sanh bất lão. Xem dáng người họ đoán chừng hai mươi tuổi. Nhưng kỳ thật họ đã bảy mươi tuổi rồi.

Hai người này trước kia mặt mày như yêu quỷ, nay phục hồi sắc đẹp lại như cả là nhờ ao độc ở Hắc Cốc.

Giữa lúc ấy, bỗng có một giọng cười lanh lảnh nổi lên, tiếp theo xuất hiện một thiếu nữ đẹp như tiên mặc áo màu xanh, từ trong Hoàn Thao bước ra, hướng về phía Hoàng Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí nhìn thấy cô gái này bỗng kinh ngạc, ồ lên một tiếng, rồi lui lại hai bước.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 97

Xông Vào Cốc

Hoàng Thượng Chí thấy cô gái quen quen, đã gặp vài lần.

Nhưng nàng là người của Thiên Tề Giáo, kẻ thù của chàng nên chàng không thèm hỏi đến danh tánh, hoặc tìm hiểu lai lịch.

Cô gái áo xanh đưa mắt nhìn mấy xác chết đang nằm trên vũng máu, quay qua nhìn Hoàng Thượng Chí, lạnh lùng nói:

- Ngươi là Lãnh Diện Nhân?

- Phải! Ngươi muốn gì?

- Quả thật danh bất hư truyền.

Hoàng Thượng Chí hừ một tiếng, quay mình bỏ đi vào trong.

- Khoan!

Cô gái hét lên một tiếng, vung tay phất chưởng đánh thẳng vào mặt Hoàng Thượng Chí một nhát mạnh như vũ bão. Chàng không sao bước đến được, lùi lại hai bước, phất tay đánh tay đánh bạt chưởng của thiếu nữ.

Thiếu nữ áo xanh lanh lảnh hỏi:

- Lãnh Diện Nhân! Người vào đây với mục đích gì?

https://thuviensach.vn

- Thanh toán mới gia thù.

- Nhưng giết ai mới được chứ?

- Từ Giáo Chủ cho đến môn hạ đều phải đền tội!

Thiếu nữ mỉm cười nói:

- Đừng có khoác lác! Ngươi có biết bổn cô nương này là ai không?

- Ngươi là bộ hạ của Thiên Tề Giáo, là những kẻ bị khép vào tội chết.

- Ta được ghép vào tội chết?

- Dĩ nhiên!

- Ha! Ha! Đừng có khờ khạo!

Hoàng Thượng Chí nổi giận, vung tay phát ra một chưởng mạnh như tống thẳng vào người thiếu nữ áo xanh.

Nàng cũng là tay cao thủ, đâu chịu lép vế, ngang nhiên dùng chưởng phong đánh trả.

Đùng!

Một tiếng nổ chát chúa vang lên, hai luồng chưởng chạm nhau, thiếu nữ áo xanh lảo đảo một tí, lấy lại bình thường ngay.

Hoàng Thượng Chí giật mình, đánh thót một cái:

- Nội công thâm hậu thật!

Chàng lập tức dùng Khư Mê Thần Công đánh thẳng vào thiếu nữ một chưởng nữa.

https://thuviensach.vn

Chưởng này quá sức lợi hại, thiếu nữ áo xanh không sao đỡ kịp liền á một tiếng, lảo đảo muốn ngã, máu tươi trào ra hai bên mép.

Hoàng Thượng Chí thắng thế, vội đánh tiếp một chưởng nữa giáng xuống đầu thiếu nữ áo xanh quyết kết thúc mạng sống của nàng.

Thiếu nữ áo xanh biếc nguy vội lách mình tránh được ngọn chưởng ác độc đó.

Hoàng Thượng Chí không hạ được đối thủ, tức giận nói:

- Nếu ta không cho ngươi chết dưới làn chưởng này, ta thề không ra khỏi Liên Hoàn Thao.

Cô gái áo xanh giận dữ nói:

- Lãnh Diện Nhân! Tao là Thúy Hoa Tiên Tử Đinh Hồng! Hôm nay quyết chết sống với ngươi một trận xem ai thắng cho biết.

Hoàng Thượng Chí nghe đối phương báo tên, ngạc nhiên thâu chưởng về thầm nghĩ:

- Cô gái này là con của bà Thần Châu Nhất Xú, ẩn trong hang đá Tuyết Xuyên Sơn?

Chàng hỏi to:

- Cô là Đinh Hồng?

- Phải!

- Mẹ cô là Thần Châu Nhất Xú phải không?

Mặt Đinh Hồng biến sắc nàng kinh ngạc hỏi:

- Tại sao ngươi biết?

https://thuviensach.vn

Trong lúc ấy, có ba bóng người từ bên trong xuất hiện.

Hoàng Thượng Chí trố mắt nhìn, đoạn quay sang nói với Hắc Bạch Song Yêu:

- Người thù bất cộng đáy thiên của các ngươi đã đến nạp mạng. Vậy các ngươi hãy ra tay hạ thủ đi. Nếu cần ta giúp một tay cho.

Người vừa đến chính là Côn Thế Ma Vương và Âm Dương Song Sát.

Hắc Bạch Song Yêu nhún vai tiến đến bên Côn Thế Ma Vương nạt lớn:

- Hãy nạp mạng đây.

Côn Thế Ma Vương ngửa mặt lên trời cười ha hả, nói:

- Con ranh! Miệng còn hôi sữa mà dám ngạo mạn như thế sao?

Mặt Thúy Hoa Tiên Tử Đinh Hồng lúc này đỏ ửng không biết nàng cảm xúc trước sắc đẹp của Hoàng Thượng Chí hay bực mình vì thái độ lạnh nhạt của chàng.

Hắc Yêu Thẩm Gia Kỳ tiến đến trước mặt Côn Thế Ma Vương nói:

- Côn Thế Ma Vương! Ta là đệ tử của Thiên Nhất Môn đến đây tìm ngươi để thanh toán mối thâm thù.

Mặc dầu Côn Thế Ma Vương tái nhợt, toàn thân lão run bần bật, mồ hôi toát ra ướt cả trán, lão lùi lại sau mấy bước.

Hắc Bạch Song Yêu mặt đầy sát khí, tiến đến mấy bước, chuẩn bị hạ thủ.

Âm Dương Song Sát từ bên trái thấy sư phụ sắp lâm nguy, vội tung mình chạy đến.

https://thuviensach.vn

Nhưng hai người vừa mời nhún vai đã bị Cao Nguyên Xuân nhảy đến chận trước mặt Dương Sát Cao Sỹ Kỳ, Hoàng Thượng Chí tung ra một chưởng, chận Âm Sát Mạc Tú Anh.

Thế là một trận đánh khốc liệt sắp xảy ra.

Hắc Bạch Song Yêu nuôi ý chí báo thù đã từ lâu, hơn nữa chiêu thuật lại linh dịu, nên Côn Thế Ma Vương đối với họ không là sao thoát chết được.

Cao Nguyên Xuân đối với Dương Sát Cao Sĩ Kỳ thì sức tương đồng.

Còn Âm Sát Mạc Tú Anh đối với Hoàng Thượng Chí, thì kém rất xa. Hoàng Thượng Chí chỉ cần ra tay chừng vài chiêu, có thể hạ sát đối thủ ngay.

Thúy Hoa Tiên Tử Đinh Hồng đứng ngoài xem xét trận đấu bắt đầu diễn ra. Nhiều lần nàng muốn ra tay giúp Mạc Tú Anh nhưng chẳng biết nghĩ sao, nàng lại dừng tay...

Trong lúc đó, bỗng một tiếng la thảm thiết nổi lên. Thì ra Mạc Tú Anh đã bị Khư Mê Thần Công của Hoàng Thượng Chí đánh trúng, văng ra xa ba trượng, máu miệng trào ra, lảo đảo muốn té.

Hoàng Thượng Chí tiến đến ba bước, đưa tay lên hét:

- Mạc Tú Anh! Ta đã tha thiết cho ngươi một lần, mà ngươi không sợ, giờ đây vẫn còn với tánh hung ác. Vậy đừng trách ta nhé!

Mạc Tú Anh mặt mày đẫm máu, uất ức nói:

- Lãnh Diện Nhân! Ta chỉ sợ ngươi không đủ can đảm đó thôi...

Tiếng nói chưa dứt, bà đã nhún mình phóng tới, hai tay đưa ra trước, biến thành trảo, chụp vào đầu Hoàng Thượng Chí.

https://thuviensach.vn

Nên biết với môn Trảo này, Mạc Tú Anh đã hoành hành trên giang hồ, gây nhiều thảm cảnh. Ai nghe đến năm tiếng Âm Sát Mạc Tú Anh cũng đều rởn gáy, nếu Hoàng Thượng Chí là tay tầm thường thì ắt phải bỏ mạng rồi, nhưng Hoàng Thượng Chí chỉ lui ra sau bốn bước đã tránh được.

Hắc Bạch Song Yêu lúc này đang đấu với Côn Thế Ma Vương rất ác liệt. Có thể nói là một trận đấu chưa từng có trên giang hồ.

Hoàng Thượng Chí bị Mạc Tú Anh đánh lui mấy bước, nổi giận, vung tay đánh ra ba chưởng Ma Ma Chưởng Pháp tống thẳng vào mặt Mạc Tú Anh.

Trong ba chưởng đó, chàng còn ngầm vận thêm môn Khư Mê Thần Công nữa, nên Mạc Tú Anh không sao đỡ nổi, bị chưởng phong đánh trúng. á lên một tiếng thảm thiết, văng ra mấy trượng, lảo đảo ngã xuống.

Côn Thế Ma Vương và Cao Sĩ Kỳ nghe tiếng la của Mạc Tú Anh vội quay lại, thì thấy Mạc Tú Anh đang oằn oại trên mặt đất. Nhưng họ không biết làm cách nào cứu được, đành trố mắt nhìn thôi.

Trong nghệ võ, điều tối kỵ là đang lúc đấu với nhau, mà phải bị phân tâm.

Cao Nguyên Xuân thừa lúc Cao Sĩ Kỳ nhìn Mạc Tú Anh, tống ra một lúc ba chưởng, làm cho ông ta vô phương chống đỡ, bị chưởng phong đập vào người, la lên một tiếng thất thanh, máu miệng trào ra, lảo đảo muốn té.

Cuộc đấu giữa Côn Thế Ma Vương và Hắc Bạch Song Yêu vẫn trầm trọng, nhưng chưa phân thắng bại.

Hoàng Thượng Chí nhún vai, nhảy đến bên Mạc Tú Anh vung chưởng đánh xuống.

Mạc Tú Anh bị thương không thể nào chống đỡ, chỉ nhắm mắt chờ chết.

https://thuviensach.vn

Nhưng chẳng biết Hoàng Thượng Chí nghĩ sao, không đánh xuống, mà lại thu tay về rồi quay mình chạy vào trong động.

Sở dĩ Hoàng Thượng Chí không ra tay giết Mạc Tú Anh vì chàng đối với Mạc Tú Anh không có thù hận gì. Hơn nữa, chàng còn mang ơn cứu tử của bà ta. Lòng chàng chỉ nóng nảy tìm Dư Bỉnh Nam để báo thù mà thôi.

Nhưng chàng vừa tung mình chạy đi thì lại có một bóng xanh bay đến trước mặt đường, và nói:

- Lãnh Diện Nhân! Ngươi hãy đứng lại trả lời câu hỏi của ta rồi mới được đi.

Hoàng Thượng Chí trố mắt nhìn, thì người này không ai xa lạ chính là Đinh Hồng, chàng sực nhớ đến lời của Thần Châu Nhất Xú, thầm nghĩ:

- Nếu nàng không gạn hỏi thì ta quên mất nhiệm vụ đối với mẹ nàng rồi.

Chàng vừa muốn nói, thì Đinh Hồng đã hỏi:

- Lãnh Diện Nhân! Ngươi biết mẹ ta phải không?

- Phải! Ta đối với mẹ người có một lời hứa...

- Lời hứa gì?

- Tìm ngươi đem về nạp cho bà ta.

- Đừng có đặt điều lừa gạt bổn cô nương, không được đâu!

- Ta không cần ngươi tin hay không. Bây giờ ta cứ thi hành lời hứa, bắt ngươi đem về nạp cho mẹ ngươi là xong.

- Vì sao ngươi phải hứa với mẹ ta?

- Vì ta đã cầu xin mẹ ngươi viên Tục Mạng Kim Đơn để chữa bệnh...

https://thuviensach.vn

Đinh Hồng ngắt lời Hoàng Thượng Chí nói:

- Nên phải chịu cái trách nhiệm này phải không?

- Cô nương nói đúng đấy.

- Nhưng bây giờ ta không về!

- Vì sao?

- Ta bị Quỉ Bảo Chủ Nhân bắt nhốt trong động đá mười mấy năm, vừa mới được Thiên Tề Giáo Chủ cứu ra, ta phải ở lại đây để đền đáp công ơn ấy, và cùng đồng bọn hợp nhau làm một việc.

- Việc gì? Xin cô vui lòng cho biết.

- Đến phá động và giết Quỉ Bảo Chủ Nhân.

Hoàng Thượng Chí giật mình. Không ngờ Dư Bỉnh Nam dám có ý định vào Quỉ Bảo cứu bọn này ra, và lợi dụng bọn chúng đến phá Quỉ Bảo. Ôi! Một hành động liều lĩnh.

Một lúc lâu, chàng lạnh lùng nói:

- Đừng nuôi cái mộng ấy để rồi ôm hận suốt đời.

Đinh Hồng hừ một tiếng, nói:

- Ân hận? Ha! Ha! Ha!

Hoàng Thượng Chí nổi giận nói:

- Đừng khoác lác! Nếu ta không vì lời hứa với mẹ ngươi, thì ta đã quật ngươi chết tại chỗ này rồi.

https://thuviensach.vn

Đinh Hồng biết Hoàng Thượng Chí không dám hạ sát mình, nên chọc tức.

- Nếu cần ngươi cứ ra tay đi! Ta sợ ngươi sao?

Hoàng Thượng Chí vì nóng lòng báo thù, nên không để ý đến lời nói đó, hét lớn:

- Tránh sang một bên, mau lên.

- Khoan!

- Ngươi còn chuyện gì muốn nói nữa?

- Ngươi xin thuốc của mẹ ta để cứu ai?

- Cứu một người.

- Người ấy là ai mới được chứ!

- Một cô gái tên Ngô Tiểu My!

- Ngô Tiểu My?

- Phải!

- Nhưng bây giờ nàng đã trở thành vô dụng rồi.

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Ngươi biết nàng?

- Phải!

- Nhưng bây giờ nàng ở đâu?

https://thuviensach.vn

- Ngươi muốn biết?

Hoàng Thượng Chí hồn hộp, tim đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Chàng luôn miệng đáp:

- Phải!

Thúy Hoa Tiên Tử Đinh Hồng suy nghĩ một lúc, nói:

- Nàng là gì đối với ngươi?

- Vợ chưa cưới!

Mặt Đinh Hồng biến sắc, nàng run lên không nói ra lời, đứng đờ người ra.

Hoàng Thượng Chí quá xót xa, hỏi tiếp:

- Hiện giờ nàng ở đâu? Sao ngươi lại không nói cho ta biết.

- Nói cho ngươi biết thì không khó gì. Nhưng...

- Nhưng sao?

- Ngươi phải hứa với ta một điều.

Theo lời của Mỹ Tú Khách Phạm Giang trước khi chết nói với Ngô Tiểu My đã chết bởi Mộ Dung Đại giết. Bây giờ Đinh Hồng lại nói hình như Ngô Tiểu My còn sống, nên Hoàng Thượng Chí đầu óc rối loạn, không biết chọn bên nào.

Hoàng Thượng Chí trầm ngâm một lúc lâu rồi nói:

- Điều kiện gì?

https://thuviensach.vn

Đinh Hồng lúng túng một lúc lâu, rồi nói:

- Ngươi chỉ cần nhớ là thiếu ta một điều kiện là được rồi.

Hoàng Thượng Chí nóng lòng đáp ngay:

- Được! Vậy ngươi hãy nói cho tôi nghe đi.

- Ngô Tiểu My hiện giờ đang ở dưới quyền điều khiển của Thiên Tề Giáo Chủ.

Hoàng Thượng Chí nghe Ngô Tiểu My chưa chết, lòng mừng khấp khởi, run run hỏi:

- Vậy nàng chưa chết sao?

- Chưa chết.

- Cô nương nói thật chứ?

- Ta nói dối với ngươi làm gì?

Hoàng Thượng Chí cúi đầu suy nghĩ:

- Nếu vậy thì Mộ Dung Đại bị hàm oan rồi! Ôi! Cũng vì yêu nàng mà Phạm Giang bị giết một cách không cần gươm đao.

Nghĩ đến đây, lòng chàng ân hận vô cùng.

Mộ Dung Đại đã nhiều lần hy sinh tánh mạng để cứu Hoàng Thượng Chí, giúp chàng thành công nhiều việc. Thế mà trong phút giận dữ, không suy nghĩ Hoàng Thượng Chí đã từ bạn hóa ra thù, làm nhục bà ta trước mặt mọi người. Cái nhục này đối với bà không phải là nhỏ.

Bất giác, Hoàng Thượng Chí thốt ra hỏi:

https://thuviensach.vn

- Tôi lấy làm ân hận.

Đinh Hồng ngơ ngác hỏi:

- Ngươi ân hận điều gì?

- Chuyện này tôi không thể lộ được. Vậy cô tha thứ cho.

Dứt lời, chàng tung mình đi vào cốc.

- Khoan!

Đinh Hồng hét lên một tiếng, giơ chưởng đánh vào mặt Hoàng Thượng Chí, lành lạnh nói:

- Lãnh Diện Nhân! Vì trách nhiệm, dầu chúng ta là bạn, ta không thể nào để ngươi qua nơi này được.

Hoàng Thượng Chí lãnh đạm nói:

- Tốt lắm! Nếu vậy hãy ra tay đi.

Dứt lời, Hoàng Thượng Chí hét lên một tiếng như cọp rống vung tay đánh ra một lúc ba chưởng, làm cho Đinh Hồng lúng túng không biết đường nào đỡ, đành phải thối lui tám bước mới tránh khỏi.

Hoàng Thượng Chí tung mình bay vút vào trong cốc.

Đinh Hồng thất kinh, hét lên một tiếng, tung mình đuổi theo.

Hoàng Thượng Chí chạy được một lúc lâu, bỗng trước mặt một số đông người xuất hiện cản đường, họp lại đánh ra một chưởng.

Vì nóng lòng báo thù Hoàng Thượng Chí không chần chờ nữa hét lên một tiếng chát chúa, tức thì hàng loạt Đông Kim Chỉ bắn ra, nhắm ngay bọn người đó đánh tới.

https://thuviensach.vn

Một tiếng á thảm thiết nổi lên, một lão già bị Đông Kim Chỉ đâm vào ngực, ngã xuống chết lập tức.

Tuy giết được một lão, song Hoàng Thượng Chí cũng bị chưởng phong của họ đẩy lui mấy bước, không thể nào tiến được nữa.

Trong lúc đó, lại xuất hiện thêm mấy bóng người nữa, họp với mấy người còn lại, áp đến vây Hoàng Thượng Chí.

Bỗng từ ngoài miệng hang vọng vào một tiếng la chát chúa.

Hoàng Thượng Chí thầm nghĩ:

- Như thế thì Hắc Bạch Song Yêu đã giết được Côn Thế Ma Vương rồi.

Đinh Hồng vừa đuổi kịp, thấy Hoàng Thượng Chí bị vây, lấy làm thích thú, đôi mắt chăm chăm nhìn vào mặt Hoàng Thượng Chí, miệng nở một nụ cười đắc ý.

Quả thật Hoàng Thượng Chí đoán không sai, chốc lát Hắc Bạch Song Yêu đã song song tiến đến bên Hoàng Thượng Chí, tay dắt Mạc Tú Anh và ôm xác Côn Thế Ma Vương, quỳ xuống nói:

- Linh hồn của sư phụ của chúng tôi quả thật linh thiêng, đã giúp chúng tôi giết được kẻ thù tại chỗ.

Nói xong, họ đứng dậy, nhìn chăm vào mặt Âm Sát Mạc Tú Anh muốn nẩy lửa.

Cao Nguyên Xuân đứng một bên thấy vậy bước đến nói:

- Hãy thả nàng ra mau!

Cao Nguyên Xuân là sư tỷ của Hoàng Thượng Chí, nên Song Yêu không dám xúc phạm cúi đầu từ từ lui ra xa.

https://thuviensach.vn

Nhưng Bạch Yêu Phùng Oanh Oanh uất ức chịu không nổi, liền bước đến cúi đầu thưa.

- Vì sao sư tỷ lại tha chết cho hắn?

- Nó là một đứa vô tội, không được giết nó. Hơn nữa, nếu nó đáng tội chết thì chưởng môn của ngươi đã giết rồi, có đâu đến hai người phải ra tay.

Sự thật Hoàng Thượng Chí không muốn tha chết cho Mạc Tú Anh. Song vì chàng còn mang ơn bà ta, nên không nở ra tay đó thôi.

Bạch Yêu Phùng Oanh Oanh không nói gì nữa, từ từ lui ra, đứng song song với Hắc Yêu.

Âm Sát Mạc Tú Anh lúc này bị thương khá nặng, song bà ta vẫn cố tàn lực, bò đến bên xác của Côn Thế Ma Vương ngóc đầu nhìn xem ông ta đã chết chưa.

Thình lình trong lúc có một bóng màu hồng từ ngoài hang xông vào hét to:

- Mạc Tú Anh! Hãy mau giao xác nó cho ta.

Người vừa xuất hiện này chính là Mộ Dung Đại. Mộ Dung Đại từ khi bị Hoàng Thượng Chí đánh bị thương, bỏ đi mất. Bây giờ không biết vì lý do gì lại xuất hiện nơi đây một cách quá đột ngột làm cho Hoàng Thượng Chí kinh ngạc vô cùng.

Dương Sát Cao Sỹ Kỳ tròn vo đôi mắt, nghiến răng nói:

- Vì lý do gì người lại bảo ta đưa xác gia sư ta cho ngươi?

- Đó là ý nguyện lúc sanh tiền của sư phụ mày.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 98

Huyết Chiến

Ý nguyện à?

- Phải! Khi ông còn sống, có hứa với sư phụ ta lúc chết ông sẽ luôn luôn ở gần bên nhau.

- Sư phụ cô có phải là Đoạt Hồn Tiên Cô?

- Phải!

- Nhưng hiện giờ thi thể của sư phụ cô chôn ở đâu! Nhờ cô chỉ giáo để chúng tôi đem thi thể sư phụ đến đó mai táng.

- Bây giờ tôi còn nhiều việc chưa làm xong. Hai vị cứ đem thi thể của lịnh sư đến Bạch Vân Hiệp trên Quát Thương Sơn trước đi. Khi nào xong công việc ta sẽ đến.

Âm Dương Song Sát gật đầu, cúi xuống vác xác sư phụ tung mình ra khỏi hang.

Tức thì mấy chục bóng người từ trong cốc ào ra.

Hắc Bạch Song Yêu nhìn nhau, phóng mình đến trước, đón bọn người này lại vung chưởng đánh tới. Bọn này không sao đỡ kịp, la lên những tiếng thất thanh, lăn ra chết.

https://thuviensach.vn

Hắc Bạch Song Yêu hành động như vậy, vì chúng đã được lệnh của Hoàng Thượng Chí là không để một người nào sống sót chạy ra khỏi hang này.

Đột nhiên Cao Nguyên Xuân từ từ bước đến bên Mộ Dung Đại, nói:

- Chị Đại! Sư đệ tôi vì lầm mà nhục chị, vậy chị hãy vì tôi mà tha thứ cho.

Mộ Dung Đại ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

- Ngô Tiểu My còn sống.

- Sao? Ngô Tiểu My còn sống?

- Phải!

- Vì sao em biết?

Cao Nguyên Xuân đưa tay chỉ vào Đinh Hồng, nói:

- Vì cô nương này, lúc nãy nói với sư đệ là Ngô Tiểu My còn sống và hiện giờ nàng bị Thiên Tề Giáo Chủ cầm giữ.

- Em đừng lo! Chị không trách nó đâu. Vì công việc này đều do chị gây ra cả!

Hình như có chuyện gì gấp lắm nên vừa dứt lời, Mộ Dung Đại đã quay mình chạy ra miệng hang, nói vọng vào?

- Hẹn tái ngộ!

Tiếng nói xa dần rồi im bặt!

https://thuviensach.vn

Lúc này Hắc Bạch Song Yêu vì nhiệm vụ đã ra toàn lực, ra chiến đấu. Chỉ chốc lát, chúng đã giết gần hết bọn người kia.

Còn Hoàng Thượng Chí bị mười mấy tên cao thủ chận đường, nên không thể nào xông vào cốc được. Chàng chỉ đứng yên đưa mắt quan sát tìm cơ hội...

Những người này đều là nạn nhân bị Quỉ Bảo Chủ Nhân nhốt. Chúng toàn là tay võ lâm cao thủ.

Một lúc lâu, chàng không còn cầm lòng được, máu căm hờn chạy khắp người.

Chàng hừ một tiếng, vung chưởng đánh thẳng vào ba lão đứng trước mặt, làm cho ba lão ấy ré lên một tiếng ngã nhào xuống chết tươi.

Chàng vừa xuất chưởng, những người xung quanh đã họp lại công đến một lượt mấy chục chưởng, tống thẳng vào người chàng.

Hoàng Thượng Chí thấy nguy, vội vung ra một chưởng nhảy phóc đến chỗ ba lão già bị hại, quay mình lại. Thấy hai lưỡi kiếm loang loáng đâm vào lưng nhanh như điện chớp, Hoàng Thượng Chí tức giận, tập trung nội lực vào hai cánh tay, chộp lấy hai lưỡi kiếm, giật mạnh một cái.

Hai người này thất kinh la hoảng buông kiếm chạy vào trong.

Cướp được kiếm, Hoàng Thượng Chí lập tức tấn công vào đoàn người bao vây.

Thế kiếm quá ác, đoàn người không sao tránh kịp. Mỗi đường kiếm loáng qua là một người nhào ra chết.

Chỉ chốc lát, đoàn người đó đã chết hết, chỉ còn có bốn năm người thoát chạy.

https://thuviensach.vn

Đinh Hồng đứng nhìn trân trối vào Hoàng Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí liếc nhìn một cái, tung mình chạy vào cốc.

Mục đích duy nhất của Hoàng Thượng Chí là cố tìm Dư Bỉnh Nam để báo huyết thù, nên trên đường đi, gặp ai cản trở là chàng giết ngay, không cần chần chờ gì cả.

Chạy một lúc lâu, chàng đến trước một cung điện nguy nga trưng bày rực rỡ.

Đây là nội cung của Thiên Tề Giáo Chủ và cũng là chỗ ở của Dư Bỉnh Nam.

Nhưng lạ thay! Không biết tại sao nơi này không có một bóng người, cảnh vật im phăng phắc, cánh cửa điện cũng đóng chặt.

Hoàng Thượng Chí lấy làm lạ, đăm chiêu nhìn một lúc lâu, rồi đi thẳng đến.

Chàng vừa bước chân lên tam cấp, bỗng vang lên những tiếng reo hò.

- Lãnh Diện Nhân đã đến!

Tức thì, mấy cánh cửa từ từ mở bật ra, từng loạt người trong điện bủa tới bao vây chàng lại.

Hoàng Thượng Chí máu nóng chạy khắp người, nổi giận đảo mắt nhìn xem trận thế.

Trong điện, Dư Bỉnh Nam ngồi chễm chệ trên chiếc ghế chủ tọa, hai bên hai hàng ghế dài có các lão già ngồi hầu. Sau lưng bốn nam, bốn nữ cầm vũ khí hộ vệ.

https://thuviensach.vn

Dư Bỉnh Nam mặt vẫn dùng chiếc khăn xanh phủ kín, chỉ thừa hai con mắt đang nhìn vào mặt Hoàng Thượng Chí với những tia sáng lạnh người.

Hoàng Thượng Chí nổi giận hét:

- Dư Bỉnh Nam! Mau ra đây đền tội.

Tiếng hét của chàng chẳng khác hổ rống, nhưng vẫn không ai đáp lại, làm cho chàng nổi giận, vung chưởng đánh mấy người trước mặt nhào xuống chết, chàng nhảy phóc vào điện, đưa tay điểm vào mặt Dư Bỉnh Nam:

- Dư Bỉnh Nam! Ngươi có biết ta là ai không?

Dư Bỉnh Nam vẫn với vẻ mặt lạnh nhạt đáp:

- Con của Hoàng Thế Vỹ, không sai chứ?

- Đã biết thế sao không mau dâng thủ cấp đây.

- Đừng hòng chuyện viễn vông mà hối hận không kịp.

- Hối hận! Ha! Ha! Ha!

- Lãnh Diện Nhân! Trước khi chết, ngươi muốn thấy một người mà mày ngày nay ngươi hằng mơ tưởng?

Không để Hoàng Thượng Chí nói, ông phất tay ra hiệu, mấy người đứng sau tiến đến mở cửa một phòng kế cận.

Cửa vừa mở, bên trong một thiếu nữ bị trói treo trên ghế trông dáng điệu đáng thương.

Hoàng Thượng Chí thất sắc, la lên một tiếng:

- Muội muội!

https://thuviensach.vn

Người cột trên ghế chính là Ngô Tiểu My?

Chàng tung mình xông vào phòng, dùng tay bứt đứt giây đỡ nàng xuống, cảm động nói:

- Muội muội! Có sao không?

Trong lúc bất ngờ, chàng bỗng cảm thấy nơi cánh tay đau nhói không còn tự chủ được, rồi từ từ ngã xuống đất.

Hai đại hán lực lưỡng xông đến trói chàng, và khiêng để trước mặt Dư Bỉnh Nam.

Ngô Tiểu My đưa tay chùi lớp mặt giả để lộ ra một thiếu phụ mặt chứa đầy dâm dục từ từ đứng dậy.

Thì ra thiếu phụ này giả Ngô Tiểu My, để gạt Hoàng Thượng Chí xa lưới. Trong lúc chàng không để ý, bà ta thừa cơ hội đưa tay điểm vào yếu huyệt.

Hoàng Thượng Chí tức giận ứa máu, mặt đỏ phừng phừng, mắt lóe hào quang chàng nhìn vào mặt Dư Bỉnh Nam. Chàng muốn hét lên một tiếng, nhưng miệng lưỡi đều cứng đờ.

Dư Bỉnh Nam đứng dậy, đưa tay lên nói:

- Ta có một việc cần nói riêng với thằng nhỏ này trước khi nó chết, vậy phiền các vị tạm lui vào trong, khi có lệnh mới được ra.

Tất cả các tướng lão đều một lượt đứng dậy, trở vào, chỉ còn có Độc Quân Dư Hóa ở lại nói với Dư Bỉnh Nam:

- Thuộc hạ còn có vài lời muốn nói với Giáo Chủ.

- Dư Đường Chủ có điều gì cứ nói?

https://thuviensach.vn

- Theo thuộc hạ nghĩ thì Giáo Chủ không nên tiêu diệt nó mà nên dùng nó làm con tin trong việc của Giáo Chủ sắp thi hành.

Dư Bỉnh Nam trầm ngâm một lúc, gật đầu, nói:

- Phải! Để ta suy nghĩ lại.

- Giáo Chủ tốt nhất đừng làm nó mất hết công lực.

- Bảo tồn công lực của nó?

- Phải!

- Dư Đường Chủ đã suy nghĩ kỹ chưa đó?

- Xin Giáo Chủ cứ tin tưởng vào tài năng của tôi. Mọi việc tôi nói ra đều suy nghĩ kỹ càng cả.

- Nó là một thằng võ công xuất thần nhập hóa, nên nó còn công lực hậu quả chẳng hay.

- Nếu vậy Bảo Chủ thẩm vấn xong, xin giao nó cho thuộc hạ giữ.

- Ta chỉ sợ Dư Đường Chủ không đủ phương pháp để trị nó thôi.

- Giáo Chủ quên mất môn tuyệt học của thuộc hạ rồi sao?

Dư Bỉnh Nam như hiểu được điều gì, đột nhiên cười khanh khách nói:

- Nếu vậy Dư Đường Chủ có thể ở lại đây với ta. Còn các trưởng lão hãy mau lui hết.

Bỗng có một thám tử từ ngoài hoảng hốt chạy vào quỳ xuống thưa:

- Bẩm Giáo Chủ! Ngoài Liên Hoàn Thao có gần năm trăm cao thủ của các phái đến bao vây, dẫn đầu là Nam Cái, trưởng lão của Cái Bang.

https://thuviensach.vn

Các huyệt đạo trong người Hoàng Thượng Chí tuy bị điểm không cử động được, nhưng tai còn nghe rõ mọi việc.

Những lời nói của Độc Quân Dư Hóa lúc nãy, làm chàng giận căm gan, nhưng không sao nói được.

Giờ đây chàng lại nghe tin các phái hợp nhau đến tiêu diệt Thiên Tề Giáo Chủ, lòng chàng vơi bớt căm hờn...

Chàng còn đang nghĩ vẩn vơ, bỗng Dư Bỉnh Nam nói với giọng tự đắc:

- Bọn nó đã tới số nên mới dám vào đây chọc tức ta. Vậy chúng bay mau đem nhốt tất cả các tù phạm xuống hầm, và phân công canh phòng cho cẩn mật.

- Tuân lệnh.

Tên thám tử nói dứt lời, vội cúi đầu lủi thủi ra ngoài.

Trong phòng lúc này chỉ còn có Dư Bỉnh Nam, Độc Quân Dư Hóa, thiếu phụ ban nãy giả Ngô Tiểu My tám người đệ tử theo hầu Dư Bỉnh Nam và Hoàng Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí trả thù không được, lại bị sa vào tay địch, lòng căm tức vô cùng, chàng vận công mở huyệt Hổ Khâu rồi quát:

- Dư Bỉnh Nam! Nếu sống ta giết không được người, thì lúc chết ta cũng không để cho người sống được yên thân.

- Ha! Ha! Ha! Nhãi ranh! Đừng có khoác lác mà bỏ mạng bây giờ.

Dứt lời, ông chỉ tay vào phòng nói:

- Hãy mau đem nó ra đây.

https://thuviensach.vn

Thiếu phụ cong mình nhảy phóc vào trong khung cửa. Một lúc lâu, bà dắt theo một thiếu nữ quần áo rách rưới, đầu tóc bù xù đôi mắt lờ đờ như người mất trí.

Ngàng này chính là Ngô Tiểu My.

Hoàng Thượng Chí thất kinh, hét một tiếng muốn nhảy đến ôm nàng vào lòng, nhưng tay chân không sao cử động được.

Dử Bỉnh Nam bước đến bên chàng, cười âm độc nói:

- Hoàng Thượng Chí! Bây giờ ngươi chẳng khác cá chậu chim lồng nếu còn ngông cuồng phải bỏ mạng. Hãy nghe ta nói điều...

- Hãy giết ta đi! Ta không muốn nghe những lời thối tha của ngươi.

Vẫn với vẻ mặt trầm trầm, ông nói:

- Ta cho ngươi biết, chốc nữa đây bổn nhân sẽ cho hai đứa mày uống một chất độc để biến thành hai tên môn hạ trung thành của ta và nội công của các ngươi sẽ uyên thâm gấp mấy lần. Chừng đó tin chắc không ai còn là đối thủ của các ngươi.

Hoàng Thượng Chí xoe tròn đôi mắt, nghiến răng nạt:

- Đừng hòng làm chuyện đó, ta thà chết, quyết không bao giờ chịu phục tùng kẻ thù.

- Ha! Ha! Đừng nóng nảy! Chẳng những một mình ngươi đâu, mà còn tất cả phái Thiên Nam đều là bộ hạ của Thiên Tề Giáo cả. Ha! Ha! Ha! Chừng đó thế lực hùng hậu, ta sẽ tiêu diệt các phái nhỏ rất dễ dàng. Đến việc phá Quỉ Bảo cũng sẽ thành công.

Hoàng Thượng Chí tức giận vô cùng, nhưng không biết làm sao được.

https://thuviensach.vn

Chàng hét lên một tiếng rồi ngất.

Một lúc lâu chàng mới tỉnh dậy, nhìn vào mặt Dư Bỉnh Nam nói:

- Dư Bỉnh Nam! Ngươi là người hay là thú mà hành động dã man đến thế?

Máu miệng trào ra lai láng chàng ngất đi.

Ngô Tiểu My thấy hoàn cảnh của Thượng Chí lòng đau như cắt, nhưng không biết làm sao để cứu, đành cúi mặt khóc nỉ non.

Dư Bỉnh Nam ngửa mặt lên trời cười ha hả, nói:

- Rồi đây phái Thiên Tề ta sẽ là đệ nhất quần hùng, muốn hành động gì lại không được.

Bỗng người thám tử lúc nãy hoảng hốt chạy vào cuối đầu thưa:

- Bẩm Giáo Chủ! Có... có!

- Việc gì?

Trong... trong cốc lại... lại xuất hiện hai người đàn bà bịt mặt, trông có bộ thần bí lắm. Tất cả các bí quyết trong cốc họ đều thông thạo. Hiện giờ họ đang hành hung và đã vào được ba ải rồi.

Dư Bỉnh Nam đập tay xuống bàn, nói:

- Được rồi! Mi hãy lui ngay!

Tên thám tử từ từ bước ra khỏi cửa.

Dư Bỉnh Nam hỏi Dư Hóa:

- Thuốc của ngươi uống vào bao lâu mới có công hiệu?

https://thuviensach.vn

- Nửa giờ.

- Tốt lắm! Vậy phải thi hành gấp.

- Tuân lệnh.

Dư Bỉnh Nam vẫy tay một cái rồi từ từ lui ra khỏi phòng cùng với tám đệ tử.

Độc Quân Dư Hóa nói:

- Hãy đem hai người này vào mật thất số hai cho ta!

Tức thì hai đại hán cùng thiếu phụ dâm dật tiến đến bế xốc hai người ra khỏi phòng đi vào mật thất số hai.

Trong loáng mắt, Hoàng Thượng Chí và Ngô Tiểu My đã bị đem vào một căn phòng nhỏ, tối như mực, đặt nằm trên bộ ván lạnh thấu xương.

Độc Quân Dư Hóa sang sảng nói:

- Ba vị mau lui ra khỏi phòng lập tức.

Hai đại hán cùng thiếu phụ dâm dật cong mình nhảy ra khỏi phòng.

Dư Hóa bước ra đống chặt cửa lại, bước đến bên giường.

Hoàng Thượng Chí tức giận hét:

- Dư Hóa! Ngươi dám làm chuyện man rợ này sao?

Dư Hóa lặng thinh không nói, mỉm cười, đưa tay điểm nhẹ lên lưng hai người.

Hoàng Thượng Chí bỗng cảm thấy toàn thân cử động được, máu trong người lưu thông dễ dàng. Chàng vội nhảy xuống giường, vung tay tống

https://thuviensach.vn

thẳng vào người Độc Quân Dư Hóa một lúc ba chiêu.

Ngô Tiểu My thất kinh la lên:

- Chí ca! Chí ca! Hãy dừng tay lại.

Nhưng đã muộn! Đùng! Đùng! Đùng! Ba tiếng! Dư Hóa la lên một tiếng thảm thiết, ngã gục máu miệng trào ra lai láng.

Hoàng Thượng Chí quyết không tha, tiến đến, vung tay sắp giáng xuống một chưởng thì Ngô Tiểu My hét lên:

- Chí ca! Nó có ý tốt đối với chúng ta.

Hoàng Thượng Chí quay đầu lại thấy Ngô Tiểu My từ trên giường bước xuống, loạng choạng té nhào. Chàng thất kinh, chạy đến đỡ nàng dậy, hỏi vội:

- Muội muội! Sao vậy?

Ngô Tiểu My nói:

- Không sao cả! Mau lại cứu nó kẻo oan lắm.

Hoàng Thượng Chí bối rối vô cùng, liền bế nàng lên giường, rồi chạy đến bên Dư Hóa.

Dư Hóa lồm cồm ngồi dậy, thò tay vào túi lấy ra hai viên thuốc đưa cho Hoàng Thượng Chí nói:

- Hãy uống mau đi.

Hoàng Thượng Chí lòng rất nghi ngờ lạnh nhạt hỏi:

- Uống! Đến nước này mi còn mong hại ta?

https://thuviensach.vn

Độc Quân Dư Hóa thấy chàng nghi ngờ lòng tốt của mình, buồn bã nói:

- Tôi là Dư Hóa tuy mang tên là Độc, song ân oán rất phân mình. Hôm trước ở Hắc Cốc Độc Trì ngươi cứu ta thoát chết. Hôm nay ngươi lâm vào tuệ nạn, thì ta lòng dạ nào lại hại ngươi. Vậy hãy uống thuốc đi cho mau phục hồi lại công lực.

Hoàng Thượng Chí quá cảm động, nhớ lại lúc nãy ông ta cố tìm cách biện bạch không cho mình chết, là ông ta cố đền ơn không có ác ý.

Chàng chấp tay, nói:

- Tôi vì uất hận quá không suy nghĩ kỹ. Vậy mong ông tha thứ cho.

- Đừng làm quá lẽ! Ai cũng vậy, trong cơn tức giận lý trí đều mất cả. Nhưng ta không đến nỗi chết.

- Nhưng tôi không yên lòng.

Dư Hóa nói lảng sang chuyện khác:

- Huyệt đạo của Ngô cô nương bị bế tắc quá lâu, sợ trong thời gian ngắn ngủi này không làm sao khôi phục được. Vậy ngươi mau đem thuốc này cho cô ấy uống và mau rời khỏi nơi này.

Hoàng Thượng Chí nghi ngờ, không dám đưa thuốc cho Ngô Tiểu My uống, chần chờ một lúc, nói:

- Nếu ông để chúng tôi đi thì tội lỗi của ông làm sao tránh được?

Dư Hóa mỉm cười, đứng dậy nói:

- Lão phu đã xếp đặt kế hoạch rồi, hai người đừng lo gì cả. Mau rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt.

https://thuviensach.vn

Dứt lời, ông từ từ xô cửa bước ra khỏi phòng mất dạng.

Hoàng Thượng Chí sững sờ một lúc, quay lại nói với Ngô Tiểu My:

- Muội muội! Bệnh tình của muội muội hiện giờ ra sao?

- Chí ca! Hãy mau đi báo thù cha đi, đừng lo đến tôi mà bỏ mất cơ hội ngàn năm một thuở.

- Việc báo thù có thể chậm trễ được, nhưng sinh mạng của em lỡ có bề nào, làm sao cứu kịp.

Ngô Tiểu My thở dài nói:

- Em bị họ bắt nhốt vào đây mỗi ngày cho uống một viên Thiên Thái Hoàn không thể nào sống được. Anh đừng lo đến em làm gì?

Hoàng Thượng Chí mỉm cười, thò tay vào túi lấy viên Tục Mạng Kim Đơn của bà Thần Châu Nhất Xú tặng, nói:

- Muội muội! Hãy mau uống viên thuốc này vào.

- Thuốc gì vậy?

- Tục Mạng Kim Đơn!

Ngô Tiểu My sung sướng vô cùng, thiết tha nhìn chàng, đưa tay lấy viên Tục Mạng Kim Đơn bỏ vào miệng nuốt trửng.

Hoàng Thượng Chí đóng cửa mật thất lại, nói:

- Muội muội! Để anh giúp em làm cho sức thuốc mau có công hiệu.

Đột nhiên, Ngô Tiểu My la lên một tiếng thất thanh, ngã lăn xuống giường.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 99

Dư Bỉnh Nam Bị Rơi Mặt Nạ

Hoàng Thượng Chí hoảng hồn, vội bước tới bồng nàng, thấy mặt nàng tái nhợt răng cắn chặt, cặp mắt nhắm nghiền!

Thượng Chí lo sợ thầm trách:

- Ôi! Thần Châu Nhất Xú lại ác tâm thế này!

Đúng là Tục Mệnh Kim Đơn giả!

Chàng đưa tay coi hết các mạch trong người nàng, miệng lẩm bẩm gọi như tiếng nấc:

- My muội! ... Muội muội! ...

Các mạch máu trong người nàng im bặt, da lạnh như tuyết.

Hai hàng lệ rơi lã chã, chàng thất vọng, đau đớn than:

- Ôi! My... muội... em đã chết!

Máu căm hận cuồn cuộn dâng lên như muốn trào khỏi miệng, chàng cắn răng nuốt lệ, nói:

- Hừ! Tục Mệnh Kim Đơn giả! Ta phải giết con gái của mụ già ác độc mới được!

https://thuviensach.vn

Đinh Hồng! Ngươi phải chết! ...

Chàng lại lần tay thăm lại các mạch cho nàng lần nữa, nhưng chàng chỉ còn biết thở dài não ruột, than:

- My muội! Anh... anh đã hại em! ...

Ngô Tiểu My như không còn hơi thở, nhưng Thượng Chí cứ ôm chặt vào lòng, đứng sững nói không ra tiếng...

Thời gian không biết bao lâu, bỗng ngoài phòng có tiếng gõ cửa. Chàng giật mình, nhớ ra chàng đang đứng trong hang cọp, và nhớ đến huyết thù Thiên Tề Giáo Chủ.

Hoàng Thượng Chí cắn răng thầm nói:

- Bề gì, nàng cũng chết rồi! Mình cần phải báo thù trước!

Chàng đem xác Ngô Tiểu My đặt trên bộ ván, miệng lẩm bẩm:

- My muội! Muội muội tha lỗi cho anh! Cơ hội báo thù đã đến, anh phải trả xong thù hận, rồi đem hài cốt em chọn nơi an táng!

Dứt lời, chàng xoay mình nhảy ra mở cửa phòng, buột miệng hét to:

- Ai!

Chỉ thấy ngoài cửa một bóng người vội vã bỏ chạy. Chàng nhận đúng thiếu phụ mới gõ cửa đó là người ác độc đã điểm vào huyệt đạo chàng. Cũng vì thiếu phụ này mà chàng phải sa vào cảnh tan nát cõi lòng.

Mặt đỏ phừng phừng, chàng tung mình đuổi theo như một con hổ gặp mồi.

Thiếu phụ giật mình, run rẩy nói:

https://thuviensach.vn

- Ông! ... Ông! ... Dư Đường Chủ...

Thượng Chí quắc mắt đầy căm hận, gằn giọng nói:

- Hừ! Ta giết mày!

Bùng một tiếng, kèm theo một tiếng thảm não. Thiếu phụ đã thành một đống thịt trên vũng máu tươi.

Thượng Chí không thèm để mắt đến, vội tung mình chạy ra phía trước...

Cũng vừa lúc ấy, mười mấy cái bóng đen rầm rộ tiến vào.

Thượng Chí lòng đầy sát khí, chỉ còn biết giết người để nguôi giận.

Những bóng người hăm hở tiến tới, tung kiếm như những quái trượng, mùa loang loáng vây chặt Hoàng Thượng Chí. Rồi, một tiếng hét lớn:

- Giết!

Tiếp đến những tiếng reo hò chuyển đất, ánh gươm lập lòe, múa đánh tung tăng.

Hừ một tiếng, Thượng Chí dùng Khư Mê Thần Công với mười hai thành công lực, tung song chưởng xoay một vòng.

Bùng! Bùng! Bùng! ... Như long trời đổ núi, luồng chưởng phong cuồn cuộn tống ra, những tiếng kêu thất thanh nổi lên, xác người cùng binh khí văng nhào ngổn ngang dưới đất.

Chớp mắt, tiếng kêu thảm khốc im bặt.

Dưới đất hơn mười hai xác người nằm chết đờ.

Chỉ đánh một chiêu tuyệt kỹ trong Khư Mê Thần Công, mà Thượng Chí hủy diệt đến mười hai cao thủ của Thiên Tề Giáo, như thế cũng đủ thấy

https://thuviensach.vn

công lực chàng đến bực nào rồi.

Thình lình, một luồng gió ào ạt cuốn đến, Thượng Chí đưa mắt nhìn lên thấy chín bóng người phi tới.

Người dẫn đầu chính là Thiên Tề Giáo Chủ Dư Bỉnh Nam và tám tay cao thủ cả nam lẫn nữ tùy tùng.

Thượng Chí tung mình nhảy lên trên mười mấy xác chết và vận thêm nội lực đề phòng.

Thiên Tề Giáo Chủ chân vừa chấm đất, miệng hét lên một tiếng như xé cả không gian.

Quắc mắt nhìn Hoàng Thượng Chí với muôn ngàn căm hận, Dư Bỉnh Nam quay lại bọn đồ đệ hỏi:

- Dư Đường Chủ ở đâu?

Không nghe một tiếng trả lời.

Đôi mắt sáng như sao băng nhìn Thiên Tề Giáo Chủ không chớp, Thượng Chí nghiến răng, hét lớn:

- Dư Bỉnh Nam! Đồ phản bội!

Thiên Tề Giáo Chủ vừa hoảng sợ vừa căm tức, quát lại:

- Lãnh Diện Nhân! Mày muốn gì?

Thượng Chí cười ngạo nghễ, nói:

- Dư Bỉnh Nam! Ta muốn lấy đầu ngươi! Và phân thây xé thịt ngươi ra từng mảnh!

https://thuviensach.vn

Thiên Tề Giáo Chủ hừ một tiếng, đưa tay chỉ vào thính đường nhìn bọn đồ đệ truyền lệnh.

Sẹt! Sẹt! Sẹt!

Tám nam nữ đồ đệ cúi đầu tuân lệnh, vung gươm xông vào.

Đôi mắt xếch ngược nhìn Thượng Chí, Thiên Tề Giáo Chủ cười ha hả, tự đắc nói:

- Thằng nhãi ranh! Nay mày có cánh cũng không thoát chết dưới tay ta!

Song chưởng vận nội lực dùng thế Hóa Nguyên Thần Công Thiên Tề Giáo Chủ công thẳng tới.

Hoàng Thượng Chí đưa tay trái vạch tới một vòng, chưởng mặt dùng thế Khư Mê Thần Công đánh mạnh ra.

Chưởng phong đôi bên ép lại như luồng khói vàng và khói bạc cuộn tròn lại.

Nghe Bùng! Bùng! hai tiếng như đất động, núi nghiêng cát bụi bay ngùn ngụt, hai người đều văng ra ngoài ba, bốn trượng.

Thân hình Thượng Chí lẹ như con chim cắt, chăn vừa chấm đất, liền tung mình nhảy tới vung ra hai chưởng kèm theo mười hai thành lực Khư Mê Thần Công.

Thiên Tề Giáo Chủ giật mình, lách qua năm bước mới tránh khỏi rồi thừa thế công lại ba chiêu. Trận đấu mỗi lúc, mỗi trở nên ác liệt, chỉ nghe những tiếng bùng... như sấm sét, Cát bụi. Còn hai bóng người cứ văng ra nhào tới liên miên.

Đôi bên đánh chừng năm, sáu chục hiệp. Bỗng nghe trong thính đường vang lên những tiếng kêu thất thanh thảm não.

https://thuviensach.vn

Dư Bỉnh Nam giật mình, lo ngại cho bọn đồ đệ, nên tự hỏi.

- Trong chính đường cũng có kẻ thù ẩn núp sao? ...

Thượng Chí cũng ngạc nhiên không kém, vì sau phòng kín chỉ có xác chết Ngô Tiểu My! Và cả các cửa thông qua thính đường, chàng đã dò xét thì không thấy một bóng người!

Tiếp đến, bùng, bùng hai tiếng các bóng người trong thính đường văng ra ngã gục.

Chớp mắt, tám đồ đệ của Thiên Tề Giáo, đã chết ngổn ngang trước cửa.

Dư Bỉnh Nam giật nẩy người, hét lên một tiếng, đánh liên tiếp ra ba tuyệt chiêu, rồi lách mình chạy vào...

Thượng Chí quát lớn:

- Dư Bỉnh Nam! Ngươi có chạy đường nào cũng không khỏi!

Chàng liền dùng thuật Phù Quang Di Ảnh bay vút theo như một mũi tên bay.

Bùng một tiếng, tiếp theo một tiếng hự, Thiên Tề Giáo Chủ văng bổng lên, lộn ngược lại mấy vòng rơi lại chỗ cũ.

Hai bên xáp lại đánh càng ác liệt hơn. Thật trận đấu hi hữu chưa từng có.

Qua một hồi lâu, nghe hự một tiếng, Thiên Tề Giáo Chủ chệnh choạng văng ra ngoài sáu thước, khăn che mặt bị máu nhuộm đỏ ối.

Tiếp đến mấy chục bóng người xông tới, tay đều vung kiếm múa lập lòe, vây phủ Hoàng Thượng Chí.

https://thuviensach.vn

Song chưởng biến hóa, Thượng Chí kích ra mười ba chiêu, tất cả vũ khí choảng vào nhau keng keng... văng tứ phía, và có năm sáu lưỡi kiếm tua tủa bay phập tới Thiên Tề Giáo Chủ.

Hoảng hồn, Thiên Tề Giáo Chủ vận tàn lực dùng thế Hóa Nguyên Thần Công đánh bạt mấy thanh kiếm, rồi thuận thế công tiếp tới năm chiêu.

Hoàng Thượng Chí nhảy lui ra tám thước.

Cả bọn Thiên Tề Giáo xông tới vây Hoàng Thượng Chí vào giữa.

Thiên Tề Giáo Chủ thừa cơ chạy vào thính đường.

Thượng Chí hừ một tiếng như cọp gầm, đánh ra một chiêu Ma Hỏa Liễu Nghiêm với mười hai thành lực. Luồng chưởng phong cuồn cuộn như biển động sóng gầm.

Mấy chục bóng người lộn nhào ra hết.

Lách mình một cái, Thượng Chí bay vút ra khỏi vòng vây, đuổi theo Thiên Tề Giáo Chủ.

Vừa tới cửa thính đường Thượng Chí giật mình thấy một thiếu nữ bịt mặt đứng gần bên Thiên Tề Giáo Chủ.

Thiếu nữ bịt mặt này, chàng thấy hình như đã gặp nhiều lần, nhưng lúc cấp bách không thể nhận ra được.

Đoán biết thiếu nữ này, vừa sát hại tám nam nữ tùy tùng của Thiên Tề Giáo, chàng thầm nghĩ:

- Thiếu nữ này dám vào Liên Hoàn Thao sát hại như vậy thì cũng không phải tay tầm thường...

Mấy chục cao thủ Thiên Tề Giáo cũng rầm rộ chạy vào thính đường.

https://thuviensach.vn

Thượng Chí liền dương mười ngón tay, bắn Đông Kim Chỉ ra vèo vèo.

Những tiếng kêu thảm thiết vang lên, năm cao thủ đi trước xung phong bị kim chỉ đâm vào ngực, bụng, ngã gục xuống đất, máu chảy ra lai láng. Còn số chưa bị thương thất kinh chạy toán loạn.

Thiên Tề Giáo Chủ quát lên:

- Thằng nhãi ranh kia! Mày phải chết!

Dứt tiếng, Thiên Tề Giáo Chủ đã lướt mình tới, đánh ra năm chiêu Hóa Nguyên Thần Công.

Hoàng Thượng Chí đưa tay vạch tới hai vòng tròn, xuất ra ba chưởng Khư Mê Thần Công kèm với mười hai thành lực.

Thiếu nữ che mặt cũng lẹ làng múa động song chưởng, kích tới phía Thiên Tề Giáo Chủ.

Bùng! Bùng hai tiếng như bão tố, tiếp đến một tiếng hự đau đớn. Thiên Tề Giáo Chủ chệch choạng lui vào một góc.

Hoàng Thượng Chí nhìn qua thiếu nữ bịt mặt, hỏi:

- Ngươi là ai, ở phương nào?

Thiếu nữ bịt mặt lãnh đạm nói:

- Ngươi khỏi cần hỏi đến!

Chàng ngạc nhiên thấy thiếu nữ đem thân giúp chàng, mà lại nói năng ngạo nghễ như vậy, chàng liền gằn giọng nói:

- Thế thì mời người lui ra khỏi nơi đây.

- Ta không đi thì sao?

https://thuviensach.vn

- Thì xin người chớ nhúng tay vào việc này!

- Nhúng tay? Ngươi có hiểu ta vì sao lại đến đây?

- Việc này chỉ liên quan giữa tôi với Dư Bỉnh Nam thôi, người ngoài chớ xen vào!

Thiếu nữ bịt mặt xì một tiếng, nói:

- Ta không rảnh thì giờ nói đến việc đó! Ngươi có tài thì lấy mạng hắn đi, cho ta đỡ tốn sức lực!

Đôi mắt căm hận nhìn Thiên Tề Giáo Chủ, Thượng Chí hét lớn:

- Dư Bỉnh Nam! Ngươi đã đến lúc đền tội, đừng hòng tẩu thoát nữa.

Song chưởng biến đổi chớp nhoáng, chàng xông tới phía Thiên Tề Giáo Chủ:

- Thiên Tề Giáo Chủ vận hết công lực bình sanh, đánh ra năm chưởng Hóa Nguyên Thần Công.

Thượng Chí vội nhảy lui lại năm bước, vận thêm thành lực dùng Khư Mê Thần Công kích lại.

Trận đấu trong thính đường đang ác liệt, thì ngoài cửa mấy chục cao thủ ào ạt xông vào.

Thiếu nữ bịt mặt tung mình ra, gần lại cửa thính, thuận thế đánh ba chưởng. Luồng chưởng phong cuồn cuộn ép mạnh ra như vũ bão.

Bọn cao thủ hoảng hốt lăn nhào xuống thềm kêu la inh ỏi.

Tuy bên ngoài bọn Thiên Tề Giáo hò hét xông vào, nhưng Hoàng Thượng Chí đang cố hạ sát Thiên Tề Giáo Chủ, nên không hề để ý hành

https://thuviensach.vn

động của thiếu nữ bịt mặt.

Chớp mắt, hai người trong thính đường đánh nhau hơn trăm hiệp, ngói gạch bị chưởng phong cuốn bay mù mịt.

Thiên Tề Giáo Chủ trên mình mồ hôi chảy ròng ròng, chưởng thế chậm lần, lòng lo nghĩ:

- Tung tích mình đã bị lộ, nếu lần này chết dưới tay hắn thì cả Thiên Tề Giáo cũng không còn nữa! Mình cần phải thắng, nếu không tìm cách tẩu thoát!

Lão hét lên một tiếng, công tiếp tới mười ba chiêu...

Thình lình, trước cửa thính đường vọng vào những tiếng cười ghê rợn, rồi hai bóng người quái dị, cao lêu nghêu như hai cây tre khô, một người mặc áo xanh dài chí gối, một người áo vàng dài chí bụng, lướt vào.

Thiếu nữ bịt mặt giật mình, bước tới lãnh đạm hỏi:

- Mộc Thạch Nhị Khách! Hai vị đường đường là hai cao thủ võ lâm mà làm tùi tùng cho Thiên Tề Giáo thì thật hổ thẹn với khách giang hồ!

Mộc Thạch Nhị Khách nghe thiếu nữ bịt mặt khinh khi, nên đứng sững sờ.

Qua một lát, Mộc Khách trừng cặp mắt đầy tinh quang, khàn khàn nói:

- Đã biết danh của huynh đệ ta, thì ngươi chắc không phải là kẻ vô danh...

- Các hạ nói đúng lắm! ...

Thạch Khách áo bào vàng chận lời nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi nói với Lãnh Diện Nhân là đồng đạo ư?

- Có thể nói như vậy?

- Ồ! Thế thì ngươi phải chết!

- Hai luồng đạo âm phong ép thẳng vào thiếu nữ bịt mặt, với sức mạnh đẩy núi lấp bể.

Thiếu nữ bịt mặt đưa song chưởng vạch tới hai đường, luồng âm phong bị tiêu tan hết. Hai bàn tay thiếu nữ ấy như cái quạt thần dẹp mất làn khói bạc.

Mộc Thạch Nhị Khách, và mấy chục cao thủ đứng gần đó đều giật mình, mặt tái mét.

Thiếu nữ bịt mặt lạnh lùng, nói:

- Mộc Thạch Nhị Khách! Hai vị tốt nhất nên rút lui sớm đi là hơn!

- Hề! Hề! Hề... Ngươi phách lối lắm! Song Khách này sẽ lấy mạng ngươi.

Mộc Thạch Nhị Khách hộp sức công tới những tuyệt chiêu kỳ quái rất ít thấy trên võ lâm.

Thiếu nữ bịt mặt nhún mình nhảy lui ba bước, thừa thế kích lại.

Trước cửa thính lại thêm một trận đấu ác liệt không kém phần nguy hiểm.

Hai quái nhân lúc đầu xuất thế như sát hại thiếu nữ bịt mặt rất dễ dàng. Nhưng ngờ đâu thiếu nữ bịt mặt càng đánh càng lẹ làng, làm cho hai quái nhân bị lui ra mãi.

https://thuviensach.vn

Trận đấu trong thính đường Hoàng Thượng Chí với Thiên Tề Giáo Chủ đánh nhau hơn trăm hiệp nữa vẫn chưa phân thắng bại.

Bất thần Thiên Tề Giáo Chủ hét lên một tiếng như điên cuồng. Cái khăn bịt mặt của Thiên Tề Giáo Chủ bị luồng chưởng phong Hoàng Thượng Chí Hoàng Thượng Chí Hoàng Thượng Chí Hoàng Thượng cuốn bay mất để lộ khuôn mặt thật. Ông ta trạc chừng năm mươi tuổi, chứa đầy sát khí.

Mộc Thạch Nhị Khách buột miệng kêu lên:

- Hình Thế Kiệt!

Hai quái nhân liền nhảy lui khỏi vòng ác đấu, đứng trố mắt nhìn.

Thiếu nữ bịt mặt nhìn Thiên Tề Giáo Chủ, rồi lạnh lùng nói với Mộc Thạch Nhị Khách:

- Đúng! Nó là Hình Thế Kiệt, đội lốt cải danh là Dư Bỉnh Nam hơn mười lăm năm nay!

Một Khách sửng sốt hỏi:

- Thủ đồ của Huyết Sọ à?

Thiếu nữ bịt mặt gật đầu, nói:

- Phải! Phản đồ của Quỉ Bảo!

- Ôi! Có chuyện... có chuyện như thế sao?

- Sao lại không? Hắn muốn dùng thủ đoạn lừa người, để đoạt danh vọng...

- Người hiểu hết chuyện này à?

https://thuviensach.vn

- Ừ! Ta hiểu cả những điều quá khứ và vị lai. Chính hai vị bị nhốt trong Quỉ Bảo, vì công lực kém hơn Quỉ Bảo Chủ Nhân có phải không? Rồi Dư Bỉnh Nam đã mở ngục cho hai vị ra, để mưu họp sức hủy diệt Quỉ Bảo, mà xưng hùng, xưng bá trên võ lâm! ...

Thạch Khách nhìn Mộc Khách, nói:

- Đại huynh! Thôi chúng mình đi!

Một Thạch gật đầu. Hai người xoay mình bỏ đi mất.

Mấy mươi cao thủ Thiên Tề Giáo đứng ngơ ngáo nhìn, vì lần đầu tiên chúng được thấy cái mặt thật của Thiên Tề Giáo Chủ. Còn những lời nói của thiếu nữ bịt mặt thì chúng không hiểu gì cả.

Cũng trong lúc kinh ngạc này, ngoài thính đường từng hồi vang lên những giọng gào thét thảm thiết, tiếng bập bùng chấn động như đất rung núi ngã.

Thượng Chí đánh bay chiếc khăn che mặt của Thiên Tề Giáo Chủ, nghiến răng căm hận, nói:

- Dư Bỉnh Nam! Ngươi đã dùng thủ đoạn đê hèn, tàn bạo giết họ Hoàng, Trương và hơn hai trăm người trong Hoàng Gia Trang! Vậy cái huyết thù ấy cả Thiên Tề Giáo chúng ngươi phải trả!

Dư Bỉnh Nam thấy bị cô thế, không đường tẩu thoát, bao nhiêu cao thủ tùy tùng đã bị tan rã hết, nên lão chỉ cố vận hết công lực phòng thủ.

Thượng Chí dùng Khư Mê Thần Công và vận hết thành lực, công tới một lúc tám chưởng.

Dư Bỉnh Nam dùng hết sức lực thủ thế, mà vẫn bị ép sát vào vách. Lão nương theo sức cản của vách tường đá, giậm chân phản công lại.

https://thuviensach.vn

Bùng! Bùng! Hai tiếng, cả thính đường chấn động muốn sụp đổ.

Tiệp đến hai tiếng hự cùng một lúc Hoàng Thượng Chí chệch choạng lui ra sáu bước.

Dư Bỉnh Nam nhào vô vách đá, máu miệng trào ra như nước xối, cả thân mình lão run rẩy sắp xỉu xuống đất.

Bên ngoài tiếng người gào thét vang lên, âm thanh chát chúa, binh khí chạm nhau, nghe ù đầu điếc tai, hàng trăm bóng người rầm rộ xông tới như ong bu về tổ.

Thiếu nữ bịt mặt đứng chặn tại cửa, xuất chưởng đánh ra liên tiếp.

Cả bọn Thiên Tề Giáo cứ nhào lên văng ra, không thể tiến bào được.

Mặt phừng phừng đỏ, Thượng Chí đương song chưởng tiến tới.

Dư Bỉnh Nam dựa theo vách đá lần đi...

Thiếu nữ bịt mặt song chưởng không ngớt múa động, miệng hét lớn:

- Chú ý! Nó muốn tẩu thoát!

Thượng Chí nhảy vọt tới, chộp vào mình Dư Bỉnh Nam, lẹ làng như con hổ chụp mồi.

Vách thính đường bỗng nứt ra một lỗ, Dư Bỉnh Nam chun vào hơn nữa thân mình.

Thượng Chí chụp được một cánh tay địch thủ.

Dư Bỉnh Nam hoảng hốt lui sâu vào tường đá, mà cánh tay vẫn bị đối phương nắm cứng, nhưng vách hở lại khép kín lại.

https://thuviensach.vn

Thượng Chí ghì chân vào vách, thêm sức giật mạnh một cái, cả vách đá rung động muốn ngã xuống.

Tiếp nghe một tiếng kêu thảm thiết, máu trong kẽ đã vọt ra xối xả, Thượng Chí nắm được có một cánh tay gãy ướt nhèm máu tươi của Dư Bỉnh Nam.

Cùng lúc đó, Dư Bỉnh Nam biến mất trong vách đá.

Đôi mắt đỏ ngầu nhìn vào kẽ đá đã khép kín, nghiến răng, ném cánh tay phải gãy của Bỉnh Nam xuống đất, rồi tung chưởng đánh ầm ầm vào vách đá chỗ máu tươi còn ướt đẫm.

Cả thính đường đều chấn động, cát bụi bay tung tóe, cây gỗ trên nóc đền gãy nát văng ngổn ngang.

Chàng vận hết toàn lực đập vách đá, nhưng vẫn vô hiệu vách đá trơ trơ ra đó, mà thù địch đã biến mất.

Đang căm tức tìm thế đuổi theo Dư Bỉnh Nam, thì trước cửa thính đường có mấy bóng người phi vào, Thượng Chí liền xoay mình lại đánh ra một chưởng.

Bùng! một tiếng, kẹp theo mấy tiếng kêu thảm não, bốn bóng cao thủ Thiên Tề Giáo bay vút ra ngoài tam cấp. Bọn đứng ngoài thấy thế, kinh hoảng bỏ chạy tán loạn.

Hoàng Thượng Chí trở mình lại vách đá, tìm cái nút phá đường kín trong vách.

Thiếu nữ bịt mặt lại lạnh lùng nói:

- Đừng tìm nữa vô ích! Hắn đã thoát khỏi từ lâu rồi. Ngươi có mở được đường kín cũng không thể đuổi theo kịp nữa!

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí xửng lững quay lại hỏi:

- Người là ai mà biết việc này?

- Ngươi không cần hỏi tên ta! Điều quan trọng nhất giờ này là ngươi phải lo cứu cô gái đang bị nạn đó!

- Người! Người cũng biết việc đó sao?

- Biết tất cả!

Thượng Chí vừa căm tức vừa đau đớn, cắn răng nói:

- Nàng đã chết rồi!

- Cái gì? Ngô Tiểu My chết rồi?

- Phải! Xác nàng còn nằm sau phòng kín đó!

- Tại sao lại chết?

- Uống nhằm Tục Mệnh Kim Đơn giả...

Một giọng nói lạnh lùng sau bàn án trong thính đường truyền ra:

- Ai nói Tục Mệnh Kim Đơn giả đó?

Tiếng nói chưa dứt một thiếu nữ áo xanh lả lướt từ phía ấy bước ra.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 100

Hiểu Lầm

Thiếu nữ áo xanh chính là Thúy Hoa Tiên Tử Đinh Hồng.

Đôi mắt đầy sát khí quắc nhìn thiếu nữ áo xanh, Thượng Chí nghiến răng, nói:

- Đinh Hồng! Ta giết mi!

- Giết ta? Tại sao?

- Ta giết mi trước, rồi đến mẹ mi mà tính nợ!

- Tính nợ gì?

- Cái nợ dùng Tục Mệnh Kim Đơn giả giết người!

- Giết ai?

- Vợ chưa cưới của ta!

- Nàng chết thật rồi sao?

- Mi đừng giả vờ trêu cợt ta!

Tiếp đến một thiếu nữ bịt mặt khác chạy vào, hối hả hỏi:

- Ai chết?

https://thuviensach.vn

Thượng Chí ngạc nhiên, nhìn qua bóng người mới chạy vào, chỉ thấy thiếu nữ đó vừa gỡ tấm vải bịt mặt xuống. Nàng là Cao Nguyên Xuân.

Chàng chưa kịp chào, thì Cao Nguyên Xuân đã vội vã hỏi lại:

- Sư đệ nói ai chết?

- Ngô Tiểu My!

- Có chuyện lạ thế sao?

Đinh Hồng thản nhiên mỉm cười nói:

- Nếu nàng không chết thì sao?

Ai nấy đều đứng sững lửng nhìn nhau, không hiểu gì cả.

Thượng Chí lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

- Chết sống không phải việc nói đùa! Ta cũng chưa quen chuyện nói chơi bao giờ.

- Cứ đưa tôi đến chỗ Ngô cô nương xem thử.

Thượng Chí còn lưỡng lự, thì Cao Nguyên Xuân liền giục:

- Sư đệ! Sư đệ hãy dẫn đường cho chúng ta đến đó thử không biết chừng Tiểu My tỉnh lại.

Thượng Chí gục đầu, quai mình bước vào phòng sau.

Chớp mắt, mọi người đã vào mật thất, thấy xác Ngô Tiểu My nằm cứng đờ trên bộ ván giữa phòng.

Thúy Hoa Tiên Tử Đinh Hồng bước lẹ tới, đưa tay rờ trên ngực Ngô Tiểu My, rồi nghiêm sắc mặt nói:

https://thuviensach.vn

- Lãnh Diện Nhân! Nếu trễ chừng vài khắc nữa, thì nàng đã chết thật rồi!

Thượng Chí vừa lo sợ vừa mừng rỡ, hỏi:

- Nàng! ... Nàng không chết?

- Đúng vậy!

Đinh Hồng đưa tay đánh thông vào các huyệt đạo của Ngô Tiểu My, rồi chưởng mặt chận sát tại Thiên Hoạt huyệt, chưởng trái đặt lên Căn huyệt, vận hết nội lực truyền vào thân thể Ngô Tiểu My.

Thượng Chí đứng nhìn sững sờ, lòng hối hận tự trách:

- Thật mình sơ ý! Lúc xin thuốc không hỏi cho rõ, để rồi oán trách ân nhân. Nếu mà không gặp được Đinh Hồng thì Ngô Tiểu My, bị chết oan ức rồi! Đã thế mình lại còn tìm nàng giết oan mạng nữa!

Chàng bước tới, đưa tay sờ vào các mạch của Ngô Tiểu My, thì quả thật Ngô Tiểu My ấm lại. Chàng vừa mừng vừa thẹn.

Qua một hồi lâu, Ngô Tiểu My dần dần bắt hơi thở, sắc mặt cũng từ từ ửng hồng.

Còn Đinh Hồng thì mồ hôi chảy nhễ nhại mặt tái nhợt, thân mình hơi run run.

Bao nhiêu căm hờn đối với hai mẹ con Đinh Hồng, giờ này đã đổi lại trong lòng Thượng Chí, một sự biết ơn và kính trọng.

Đinh Hồng nhìn Hoàng Thượng Chí, nói:

- Lãnh Diện Nhân! Anh hãy truyền thêm nội lực cho Tiểu My bình phục rồi muốn tính nợ gì sẽ tính sau.

https://thuviensach.vn

Thượng Chí chắp tay, xin lỗi:

- Tại hạ vì không hiểu được hiệu lực Tục Mệnh Kim Đơn nên đắc tội với Đinh cô nương. Hiện giờ được hết lòng cứu giúp, tại hạ xin cảm tạ!

Đôi mắt huyền lay láy nhìn Hoàng Thượng Chí, Đinh Hồng như cảm động, mến tiếc, miệng nàng như dấu một nụ cười, nghiêm giọng nói:

- Thôi! Các hạ quá đa lễ!

Dứt lời, nàng rời khỏi mật thất...

Hoàng Thượng Chí làm theo lời dặn Đinh Hồng, đặt chưởng mặt lên Mạng Môn huyệt của Ngô Tiểu My truyền thêm nội lực...

Không bao lâu, Ngô Tiểu My thở một hơi dài, rồi từ từ mở mắt ra.

Chàng liền thâu chưởng lại, mừng rỡ hỏi:

- My muội! Muội muội cảm thấy khỏe chưa?

Tiểu My vùng mình ngồi dậy bước xuống đất ngơ ngác nhìn tứ phía, hỏi:

- Đây là nơi nào?

- Thạch thất tổng đường của Thiên Tề Giáo!

Nàng liền quay mặt nhìn mấy người đứng trong phòng. Chàng vội giới thiệu từng người cho nàng biết. Đến lúc chỉ thiếu nữ bịt mặt chàng không biết gọi tên gì cả, nên nói:

- Người này cũng đến để đòi nợ máu của Thiên Tề Giáo.

Thiếu nữ bịt mặt gật đầu, nói:

https://thuviensach.vn

- Ngô cô nương! Tôi mừng cô nương khỏi bệnh!

Nói đến đây, thiếu nữ bịt mặt lại nhìn sang Hoàng Thượng Chí nói:

- Thiên Tề Giáo Chủ tuy bị thương hoảng sợ bỏ chạy, nhưng nơi này cũng còn nhiều thuộc hạ không kém nguy hiểm, chúng mình nên gấp tránh đi là hơn.

Thượng Chí gật đầu, nhìn Ngô Tiểu My nhỏ nhẹ hỏi:

- My muội cảm thấy trong người khỏe chưa?

Tiểu My nhoẻn một nụ cười đầy âu yếm, nói:

- Em khỏe nhiều lắm rồi!

Chàng nhìn qua mọi người, nói:

- Thôi, chúng mình đi.

Mọi người ra tới trước sân thính đường thì thấy những xác chết của bọn Thiên Tề Giáo nằm ngổn ngang dưới những vũng máu.

Đi thêm chừng vài chục thước lại nghe tiếng hò hét đánh nhau nữa.

Tiếp đến, có mấy bóng người chạy tới trước mặt Hoàng Thượng Chí hối hả nói:

- Tiểu đệ!

- Hoàng thiếu hiệp!

- Tiểu thí chủ!

Thượng Chí thấy đó là Nam Cái, Bắc Tăng, Địa Hành Tiên, và mấy lão già khác không biết tên.

https://thuviensach.vn

Chàng cúi đầu đáp lễ từng người.

Nam Cái là người cầm đầu số trưởng lão này, thuật lại cuộc ác đấu vừa rồi với bọn Thiên Tề Giáo, và khen ngợi tài trí của Thượng Chí.

Bắc Tăng tuyên lớn một tiếng Phật hiệu, rồi nói:

- Tiểu thí chủ, trận đấu đại quy mô này chúng ta được thành công, là nhờ Mộ Dung nữ nhiều hơn cả!

Thượng Chí ngạc nhiên, hỏi:

- Mộ Dung nữ là ai?

Địa Hành Tiên cười hì một tiếng, nói:

- Một thiếu phụ tuyệt sắc...

- Mộ Dung Đại?

- Phải! Tiểu đệ đoán đúng rồi.

- Sao? ... Sao lại có việc lạ vậy?

Nam Cái trầm giọng nói:

- Tiểu đệ nếu không nhờ Mộ Dung nữ vẽ bản đồ của đường cốc, thì chúng mình làm gì phối hợp lực lượng đánh dễ dàng như thế này.

Chàng hiểu rõ tự sự, lòng cảm thấy khó chịu vô cùng. Chàng không ngờ Mộ Dung Đại cũng là người ân nhân, đã tận tâm giúp chàng.

Chàng vội hỏi:

- Lão ca ca! Giờ này Mộ Dung Đại ở đâu?

https://thuviensach.vn

- Nàng chắc còn! ...

Thiếu nữ bịt mặt liền xen ngang lời, nói:

- Liên Hoàn Thao này sắp bị Thiên Tề Giáo hủy phá, mà công việc của các người đã hoàn thành, vậy hãy kịp thời tránh đi là tốt hơn.

Mọi người nghe qua, đều kinh ngạc.

Nam Cái nhướng đôi mày trắng, hỏi:

- Câu nói ấy có thật không?

- Tôi thì nói thật, nhưng tin hay không tùy theo quý vị.

Hoàng Thượng Chí nhìn qua mọi người, nói:

- Quý vị hãy lui ra ngoài cốc trước đi!

Ngô Tiểu My nhìn chàng đắm đuối nói:

- Còn anh thì sao?

- Tôi tìm không được Dư Bỉnh Nam thì thề không ra khỏi cốc!

Thiếu nữ bịt mặt lạnh lùng, nói:

- Dư Bỉnh Nam đã ra ngoài cốc từ lâu rồi, mà ngươi ở đây thề cái gì nữa!

Chàng thất vọng hỏi:

- Hắn đã bị trọng thương, và gãy mất một cánh tay, đâu có thể...

- Thì hắn nhờ có người ở trong đường kín đó tiếp ứng đưa đi chứ sao không có thể?

https://thuviensach.vn

Thượng Chí đứng ngẩn người một lúc, hỏi:

- Cô nương biết được đường tẩu thoát của Dư Bỉnh Nam sao?

Thiếu nữ bịt mặt cười lạnh lùng, nói:

- Hoàng Thượng Chí! Mi gọi ta là cô nương, có lẽ mi không biết ta là một thiếu phụ sao?

Câu hỏi đó khiến Thượng Chí càng ngạc nhiên nữa.

Thiếu nữ bịt mặt lại nói tiếp:

- Hoàng Thượng Chí! Thôi tốt hơn là mi gọi ta cũng bằng mi, rồi sau hãy biết!

Thượng Chí gấp muốn biết tin của Dư Bỉnh Nam, nên chiều ý hỏi:

- Nếu vậy thì mi biết Dư Bỉnh Nam đi đâu rồi?

- Biết!

- Có thể cho ta biết không?

- Có thể, nhưng giờ này phải ra khỏi Liên Hoàn Thao đã!

Chàng gật đầu, rồi quay lại nói với Nam Cái:

- Lão ca ca, chúng ta đi.

Nam Cái liền hạ lịnh cho đồng bọn lui ra ngoài.

Nhìn qua Thiếu Hoa Tiên Tử Đinh Hồng, Hoàng Thượng Chí, nói:

- Đinh cô nương! Chúng mình cũng đi một lượt nhé!

https://thuviensach.vn

Đinh Hồng gật đầu, nói:

- Tốt lắm!

Giọng nói của nàng khiến cho Hoàng Thượng Chí cảm thấy hồi hộp.

Mọi người đều chạy theo Nam Cái ra ngoài cốc.

Chạy ra chừng một dặm đường, Thượng Chí dừng lại, nói với Cao Nguyên Xuân, và Ngô Tiểu My:

- Tỷ tỷ, My muội hãy đi trước ra ngoài cốc chờ tôi!

Cao Nguyên Xuân ngạc nhiên hỏi:

- Sư đệ định làm gì?

- Các người cứ đi trước, tôi tới ngay!

Dứt lời, chàng nhún mình phi thân vào hướng tổng đường. Té ra chàng phát giác được thiếu nữ bịt mặt không đi theo, nên chàng quay trở lại để dò xét.

Thượng Chí vừa chạy trở vô, thì thấy trong động ngọn lửa đã cháy sáng rực trời.

Chàng nghĩ lại lời nói của thiếu nữ bịt mặc, và tự hỏi:

- Có lẽ nào nàng đã dùng lửa thiêu hủy cả tính đường? Hay là...

Bọn giáo đồ của Thiên Tề Giáo núp trong bóng tối, thấy lửa cháy lan tràn, hoảng hốt chạy toán loạn.

Hoàng Thượng Chí đi dọc theo ngọn lửa một vòng, chỉ thấy những xác chết, mà không tìm được thiếu nữ bịt mặt.

https://thuviensach.vn

Trong loáng mắt, cả tổng đường Liên Hoàn Thao, bị ngọn lửa cháy ngập cả.

Chàng tìm không được tung tích thiếu nữ đó, nên đành trở ra...

Ngọn lửa cháy cao ngất trời! Ai nấy đứng ngoài cốc trông thấy rất hãi hùng! Bọn Nam Cái, và Cao Nguyên Xuân đều lo sợ cho tánh mạng của Hoàng Thượng Chí, mà người lo sợ nhất là Ngô Tiểu My.

Lúc này, ngoài Liên Hoàn Thao xác chết của bọn Thiên Tề Giáo cũng chất đầy đường. Đó là Hắc Bạch Song Yêu đã làm theo lệnh Hoàng Thượng Chí.

Chốc lát, Thượng Chí chạy tới ngoài cốc, mọi người áp tới mừng rỡ.

Thượng Chí bước tới chào Nam Cái, và nói:

- Lão ca ca! Lúc trước tiểu đệ nhờ lão ca truyền lệnh tìm giùm một cô gái gọi là Đinh Hồng, nhưng hiện giờ khỏi cần tìm nữa!

- Tại sao?

- Tiểu đệ đã tìm được rồi!

Chàng nói đến đây, nhìn qua đồng bọn thì không thấy bóng của Đinh Hồng đâu chàng thầm lo ngại.

Địa Hành Tiên vỗ vai chàng, cười nói:

- Tiểu đệ! Thôi, giờ này để tôi đi nhé!

Chàng cũng cười theo, hỏi:

- Hiện giờ, lão ca cũng còn ở dưới kho rượu ấy chứ?

https://thuviensach.vn

- Hà hà, phải đấy! Tiểu đệ lúc nào cần việc gì, hãy đến kho rượu ấy cho tin thì tôi đến ngay!

Lão quay lại nhìn Nam Cái, nói:

- Lão ăn xin! Nếu lúc nào có hứng thú thì nhớ xách theo vài con gà quay, đến kho rượu để chúng mình say chơi vài ngày!

Dứt lời, người lão đã bay vút ra ngoài mấy trượng rồi.

Nam Cái nhìn Hoàng Thượng Chí, hỏi:

- Tiểu đệ, Thiên Tề Giáo Chủ thoát khỏi rồi à?

- Phải, vì tôi sơ ý một tí để hắn thoát được, nhưng...

- Nhưng sao?

- Được thiếu nữ bịt mặt hứa sẽ nói cho tôi biết hướng đi của hắn.

- Vậy tiểu đệ có cần phát động thêm đệ tử Cái Bang đi tìm không?

- Việc này xin lão ca đừng bận tâm nữa.

- Như thế lão ăn xin cho đồng bọn của bổn bang trở về à?

- Đúng vậy! Mời các vị bằng hữu hãy trở về, vì tôi tin chắc hiện giờ bọn Thiên Tề Giáo không thể giấy động được nữa. Tôi chúc quí bang được tu chỉnh lại như xưa.

- Thôi! Lão ăn xin này cũng cáo lỗi đi luôn! À! Lúc nào lão ăn xin được uống rượu, mừng ngày thành hôn của tiểu đệ?

Ngô Tiểu My đứng gần bên, vừa sung sướng vừa e thẹn, nên cúi đầu.

Thượng Chí cười, nói:

https://thuviensach.vn

- Lão ca ca, chờ tiểu đệ làm xong ân oán, rồi sẽ cho người đến mời lão ca...!

- Ha ha Ha... hay lắm! Lão ăn xin chúc tiểu đệ mau trả được ân oán để chúng ta sớm tái ngộ!

Trận đánh kinh thiên động địa, xác người đầy đấy máu chảy lầy đường đã ngưng.

Ngoài Liên Hoàn Thao chỉ còn Hoàng Thượng Chí, Hắc Bạch Song Yêu, Cao Nguyên Xuân và Ngô Tiểu My. Năm người còn đứng ngơ ngẩn nhìn vào cảnh điêu tàn của Liên Hoàn Thao, dưới ngọn lửa rực trời mà không còn một bóng người thấp thoáng.

Cao Nguyên Xuân lưu luyến nói:

- Sư đệ, sư muội lúc này đã được bình an, và thắng lợi đã đạt, vậy tôi xin lui về!

Sau này lúc nào rảnh rỗi mời sư đệ và sư muội hãy đến Cửu Khúc Nghiêm chơi vài ngày!

Thượng Chí cảm động nói:

- Xin tạ ơn sư tỷ đã khổ nhọc giúp chúng tôi! Sau này tôi sẽ đến bái kiến sư mẫu!

Cao Nguyên Xuân quay lại chúc mừng Ngô Tiểu My, rồi mới ra đi.

Ngô Tiểu My đưa Cao Nguyên Xuân đi khuất dạng, rồi trở lại hỏi Thượng Chí:

- Chí ca! Phải anh đang muốn tìm Đinh Hồng?

Thượng Chí hơi sững một tí, nói:

https://thuviensach.vn

- Phải! Anh định tìm Đinh Hồng để xin thêm Tục Mệnh Kim Đơn cho em. Vì anh đã hứa với Thần Châu Nhất Xú là phải đi tìm cho được nàng.

Tiểu My mỉm một nụ cười, nói:

- Chí ca ca, em thấy việc này hơi rắc rối...

- Cái gì vậy?

- Nàng muốn chung tình với anh đấy!

Chàng cười xòa, nói:

- My muội! Muội muội cũng thích nói đùa sao?

- Em không nói đùa đâu! Anh phải thừa nhận rằng, người đàn bà nhận xét về tình cảm tinh vi hơn đàn ông! Kìa nàng đứng bên kia, anh lại đó dẫn nàng đi!

Chàng nhìn theo phía tay Tiểu My chỉ, quả thật thấy sau đám cây cách không xa có bóng Đinh Hồng. Chàng vội chạy tới.

Thượng Chí vừa tới nơi, thì Đinh Hồng đã quay mình lại, mặt ướt đẫm lệ.

Chàng vừa cảm động vừa thương hại, nhỏ nhẹ gọi:

- Đinh cô nương! Cô nương đừng để cho lịnh đường nóng lòng mong chờ chứ?

- Điều đó tôi biết...

- Nếu cô nương hiểu vậy thì tốt lắm!

- Lãnh Diện Nhân! Anh đã quên đi một việc!

https://thuviensach.vn

Thượng Chí sửng sốt, hỏi:

- Việc gì?

- Anh có nhớ khi vào Liên Hoàn Thao anh còn thiếu tôi một điều kiện?

- Ồ! Mời Đinh cô nương hãy nói, tại hạ sẽ làm ngay.

- Anh chắc chắn làm đúng theo lời hứa chứ?

- Đúng vậy!

- Bất cứ điều kiện gì?

Lòng chàng hồi hộp lo nghĩ một lúc, nói:

- Dĩ nhiên!

Nàng mỉm một nụ cười tươi thắm, hỏi:

- Hoàng Thượng Chí! Anh yêu tôi không?

Câu hỏi tự nhiên và quá đột ngột khiến chàng thẹn đỏ mặt! Chàng cảm thấy khó khăn vô cùng nên nghẹn lời một lúc, mới nói:

- Có lẽ nào câu hỏi đùa của cô nương, mà lại là điều kiện?

- Anh đừng kể là đùa hay thật. Chỉ cần anh cho biết là anh có yêu tôi hay không?

Chàng bỡ ngỡ nói:

- Việc ấy...

- Chắc anh không yêu?

https://thuviensach.vn

- Vì tại hạ đã tuân theo lệnh của mẫu thân đính hôn rồi, và hiện giờ...

Nàng vội tiếp lời:

- Và anh còn một cô gái mà anh yêu tha thiết gọi là Đông Phương Huệ. Nhưng nàng đã chết rồi phải không?

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 101

Phong Ba Của Ái Tình

Hoàng Thượng Chí kinh ngạc, tự hỏi:

- Thúy Hoa Tiên Tử Đinh Hồng tại sao biết mình yêu Đông Phương Huệ? Và nàng lại nói Phương Huệ đã chết?

Vẻ mặt trầm tĩnh, Đinh Hồng nói tiếp:

- Ngô Tiểu My được đính hôn với anh, nhưng tôi hiểu là anh không thật tâm yêu nàng!

Giật mình bước lui ba bước, Thượng Chí sửng sốt hỏi:

- Ai nói tôi không yêu nàng?

Đinh Hồng điềm nhiên nói:

- Anh yêu nàng là tuân theo đạo nghĩa, chứ nàng không phải người yêu duy nhất của anh! Vả lại việc đính hôn ấy chỉ do sự sắp đặt của mẹ anh có phải không? Nếu anh phủ nhận tức là anh tự dối lòng!

Mỗi một câu nói như mũi dùi chích vào tim Thượng Chí, khiến chàng toát mồ hôi.

Chàng gượng lời hỏi:

https://thuviensach.vn

- Cô... cô nương bằng cứ vào đâu mà nói câu ấy?

- Dựa vào sự thật!

- Nhưng tại sao phải nói cái sự thật đó?

- Tại vì tôi yêu anh!

Thượng Chí thẹn đỏ mặt.

Thật ra sắc đẹp của Thúy Hoa Tiến Tử Đinh Hồng không kém Ngô Tiểu My, nhưng tình cảm của Hoàng Thượng Chí đã từng thệ ước với Đông Phương Huệ, nên trước sắc đẹp của các thiếu nữ khác, chàng rất lãnh đạm.

Thượng Chí trố mắt hỏi:

- Cô nương yêu tôi à?

- Phải!

- Nhưng Đinh cô nương có biết được tâm sự tôi không?

Đinh Hồng mím môi nói:

- Anh không yêu tôi?

- Đinh cô nương nói rất đúng!

- Thôi, việc anh có yêu tôi hay không cũng chẳng quan hệ! Tôi chỉ có quyền nói ra một điều kiện, mà anh đã hứa trước kia. Vậy giờ này Ngô Tiểu My được bình an trở về bên anh, chắc anh không thể quên chứ?

Thượng Chí biến sắc, viện lời hỏi:

- Có lẽ nào Đinh cô nương lại dụng ý đem việc này làm điều kiện!

https://thuviensach.vn

- Cũng có thể lắm chứ! Nhưng anh vẫn giữ lời hứa chứ?

- Đại trượng phu thì lời nói lúc nào cũng xem trọng.

- Anh có nhận thấy tôi thật yêu anh không?

Thượng Chí đứng trân người không biết trả lời sao cho hợp lý.

Đinh Hồng ngẩng mặt cười khanh khách, nói, - Hoàng Thượng Chí! Anh yên tâm, tôi Đinh Hồng không đến nỗi phải đi xin tình yêu của anh. Tình yêu giữa nam nữ là do nguồn cảm phát tự đáy lòng, chứ không phải do sự ép buộc!

Vừa thương hại vừa mừng rỡ, Thượng Chí nhỏ nhẹ nói:

- Đinh cô nương thật là người trí thức!

- Không! Tôi không muốn nhận lời khen tặng của anh.

- Xin Đinh cô nương hãy nói điều kiện. Tôi đang nóng lòng chờ đợi.

Sắc mặt đau đớn bỗng nghiêm lại, nàng nói:

- Ừ! Điều kiện của tôi là...

- Cô nương hãy nói.

- Là bỏ qua lời anh hứa với mẹ tôi!

Thượng Chí ngạc nhiên, hỏi:

- Vì sao?

- Vì tôi không muốn gặp mặt mẹ tôi, và cũng không muốn trở về!

- Không được.

https://thuviensach.vn

Đinh Hồng lạnh lùng, nói:

- Đấy là điều kiện, mà anh là trượng phu, không lẽ anh từ chối?

- Nhưng điều ấy thì tôi bị thất hứa với lịnh đường...

- Tôi chẳng kể!

- Cô nương có thể nói ra bất cứ điều kiện nào khác, nhưng điều này tôi không thể làm được!

- Anh nhất định phải đưa tôi về à?

- Đúng vậy!

- Nếu tôi không về thì sao?

- Thì cô nương không thể trách tôi được!

Tôi đã có lời hứa với lịnh đường, buộc lòng tôi phải làm phật lòng cô nương.

- Không lẽ anh ra tay cướp tôi đem về?

- Nếu cô nương không thuận ý thì có thể làm như vậy!

Mặt biến sắc, Đinh Hồng hét lớn:

- Hoàng Thượng Chí! Anh đừng quá hiếp người như vậy?

- Việc này đâu có gì là ức hiếp?

- Tốt nhất đường ai nấy đi! Đừng nói nhiều nữa!

- Tôi nhất định không cho cô đi!

https://thuviensach.vn

- hừ!

Đinh Hồng liền tung mình chạy vút vào rừng...

Thượng Chí thất kinh, dùng hết kinh công đuổi theo.

Một bóng người thoát thân, một bóng người đuổi bắt lẹ làng như hai vạch khói.

Chóp mắt, Thượng Chí đã chận trước mặt nàng rồi.

Đinh Hồng lạnh lùng hỏi:

- Anh nhất định ư?

- Cô nương không đổi ý, buộc tôi phải làm như vậy!

- Dang ra!

Song chưởng lẹ làng như điện chớp, Đinh Hồng đánh thẳng tới, luồng cang chưởng cuồn cuộn ép vào mình Thượng Chí, với sức mạnh có thể làm bể đá, nát bia.

Quá bất ngờ, Thượng Chí không kịp ra tay, vội lách mình nhảy lui ra ba bước.

Đinh Hồng thuận thế, đánh tiếp ra ba chiêu nữa càng mãnh liệt hơn.

Hoàng Thượng Chí hoảng hốt, dùng thế Ma Ma Chưởng Pháp thủ thế, rồi tung chưởng đánh bạc các chiêu thế của Đinh Hồng.

Nàng giật mình hét một tiếng, công tiếp ra năm chiêu, các luồng chưởng phong vùn vụt ép tới như sóng bủa vào mình Thượng Chí...

Công lực nàng càng lúc càng ác liệt, Thượng Chí không nén được cơn tức giận, nên đánh ra hai chiêu Ma Vương Đả Môn. Chiêu này là tuyệt thế

https://thuviensach.vn

trong môn Ma Ma Chưởng Pháp.

Bùng! một tiếng, kèm theo tiếng hừ thê thảm, Đinh Hồng văng ra ngoài hai trượng.

Hoàng Thượng Chí cau mày, nói:

- Đinh cô nương! Mời cô nương theo lời tôi trở về!

Hàm răng cắn chặt, Đinh Hồng giận dữ nói:

- Không!

- Vậy đừng trách tôi!

Thâu pháp lẹ làng, Thượng Chí xẹt tới hai chưởng, khóa lại mạch huyệt của đối phương.

Đinh Hồng lách mình qua một bên tránh khỏi thế điểm huyệt, và thừa thế đánh lại năm chưởng.

Võ công Thượng Chí tuy tuyệt thế, nhưng khổ nỗi không dám dùng, sợ làm thiệt mạng Đinh Hồng. Chàng chỉ tránh né, để thừa thế khóa các yếu huyệt của đối phương mà thôi.

Thượng Chí vừa lách mình tránh khỏi năm chưởng, thì Đinh Hồng đã thừa thế phi thân chạy nữa.

Quá căm tức, chàng hét lớn:

- Ngươi chạy đâu được!

Dứt lời, Thượng Chí tung mình lên cản lại trước mặt nàng.

Đinh Hồng lớn tiếng trách:

https://thuviensach.vn

- Hoàng Thượng Chí! Ngươi hiếp người quá!

Dứt lời, nàng đánh một chưởng vào ngực Thượng Chí, với sức mạnh như nhát búa ngàn cân.

Thượng Chí giật mình, liền sử dụng Khư Mê Thần Công đánh theo thế đang khí, đề khí...

Bùng một tiếng như sấm sét, tiếp theo một tiếng kêu hoảng hốt!

Chưởng mặt của Đinh Hồng bị Thượng Chí nắm chặt. Miệng nàng trào ra một bụm máu tươi, nàng hậm hực hét:

- Ngươi thả ra không?

- Không!

Tay mặt nàng bị khóa chặt, tay trái liền đánh mạnh vào mặt Thượng Chí.

Đầu nghiêng qua tránh khỏi thế đối phương, chàng thêm sức bóp chặt tay Đinh Hồng.

Hừ một tiếng, Đinh Hồng xuôi tay xuống, ánh mắt trào ra niềm căm tức.

Thượng Chí trừng mắt, hỏi:

- Tại sao cô nương không chịu về?

- Ngươi không được quyền hỏi điều đó!

Tay chàng liền điểm huyệt mạch của nàng, rồi kêu Hắc Bạch Song Yêu...

Tiếp đến, sau lưng chàng có một giọng lạnh lùng nói:

https://thuviensach.vn

- Lãnh Diện Nhân! Ngươi làm gì vậy?

Thượng Chí giật mình xoay lại, thấy ngoài hai trượng, có một chàng trai y phục trắng, trạc chừng ba mươi tuổi, vẻ mặt tuấn tú.

Người mặc đồ trắng thấy Hoàng Thượng Chí nắm chặt tay Đinh Hồng, vẻ mặt đầy căm tức, lạnh lùng, nói:

- Ngươi thả nàng ra!

- Ngươi là ai?

- Ta là người bảo ngươi thả nàng ra!

- Việc này, đâu có quan hệ gì tới ngươi?

- Hừ! Nàng là người yêu của ta!

Thượng Chí ngạc nhiên hỏi:

- Đinh Hồng là người yêu của ngươi?

- Đúng vậy!

- Nhưng giờ này ta không thể giao nàng cho ngươi!

Người mặc đồ trắng bước tới ba bước, hằn học hỏi:

- Ngươi muốn đem nàng đi đâu?

- Ta đem giao cho mẹ nàng!

Nhìn sững sờ một lúc, người mặc đồ trắng cười ngạo nghễ, nói:

- Nhưng trước hết, ta buộc ngươi phải thả nàng ra!

https://thuviensach.vn

- Không thể được!

- Vậy ngươi phải chết!

Thân pháp lẹ làng phi tới như một con hổ chụp mồi, người mặc đồ trắng tung chưởng điểm vào các huyệt đạo của Hoàng Thượng Chí.

Chưởng mặt Thượng Chí đang nắm Đinh Hồng, không thể lách mình được, chỉ dùng chưởng trái xoay tròn, chụp bàn tay của đối phương...

Người mặc đồ trắng giật mình, vội thâu thế nhảy lui ra ba bước...

Cũng lúc ấy, có hai bóng người bay xẹt tới như hai mũi tên bắn vào trận địa. Chính hai bóng người ấy là Hắc Bạch Song Yêu.

Hoàng Thượng Chí liền nhảy vụt qua, giao Đinh Hồng cho Bạch Yêu Phùng Oanh Oanh, và bảo:

- Ngươi hãy giữ nàng!

Phùng Oanh Oanh cúi đầu tiếp nhận.

Người mặt đồ trắng nhảy vụt tới như tia điện, giơ tay đoạt Đinh Hồng lại.

Bất ngờ một giọng la chát chúa.

- Lui ra.

Trong tiếng hét đó, thì Hắc Yêu đánh ra một kình lực.

Bùng một tiếng, người mặt đồ trắng văng lại chỗ cũ.

Bạch Yêu lẹ làng tiếp giữ Đinh Hồng vào tay.

https://thuviensach.vn

Máu nóng trong người mặt đồ trắng cuồn cuộn xông lên, cắn răng hậm hực, nói:

- Hoàng Thượng Chí! Ngươi muốn bỏ mạng nơi đây ư?

Thượng Chí lạnh lùng hỏi:

- Ngươi thật là người yêu của nàng.

- Đúng vậy!

- Thì ngươi phải xưng tên họ!

- Ngươi không được quyền hỏi tên ta!

- Được! Vậy ngươi không được tham dự vào việc của Đinh Hồng!

- Thả nàng ra!

- Không! Nếu ngươi là người yêu của nàng, thì đến Xương Sơn Tuyết gặp mẹ nàng mà xin!

- Ta không thể đến đó!

Hừ một tiếng lạnh lùng, Thượng Chí nói:

- Vậy ngươi không được xâm phạm đến việc này!

Người mặc đồ trắng tuốt kiếm ra, nạt lớn:

- Nói sao?

- Ta nói ngươi không được dự vào việc này!

- Ngươi đáng chết!

https://thuviensach.vn

- Cứ ra tay.

Thanh kiếm sáng quắc, người mặc đồ trắng tung múa loang loáng.

Hắc Yêu nhảy xổ tới, nói:

- Chưởng môn nhân để việc này cho đệ tử!

Một tiếng hừ, người áo trắng vung kiếm chém liên tiếp mười sáu nhát vào mặt Hắc Yêu.

Thân pháp lẹ làng lách ra tám bước, tránh khỏi vòng kiếm, Hắc Yêu vận hết nội lực kích lại ba chưởng. Luồng cang chưởng cuồn cuộn ép tới, làm các làn kiếm sáng loáng cuộn ngược lên như sóng bạc gặp phong ba, chập chờn giữa lưng trời.

Người mặt đồ trắng thu thế kiếm, phi thân qua một vòng, thừa cơ phóng nhát kiếm vào lưng Hắc Yêu.

Một luồng khí lạnh nghe rợn người, Hắc Yêu hoảng hồn, tung mình lên cao hơn ba trượng...

Keng một tiếng chát chúa, thì thanh kiếm lại rớt vào tay của người mặt đồ trắng.

Té ra, Hoàng Thượng Chí thấy Hắc Yêu bị thế nguy, đã lẹ tay bắn chỉ phong, chận ngang thanh kiếm lui lại.

Hắc Yêu kịp thế nhảy xuống đất, thì gặp Hoàng Thượng Chí dang tay, bảo:

- Ngươi lui ra, để ta trừ hắn!

Hắc Yêu cúi đầu nhảy tránh ra.

https://thuviensach.vn

Mặt đỏ phừng phừng người mặt đồ trắng quắc mắt nhìn Thượng Chí rồi chém tới mười hai thế kiếm.

Các đường kiếm vun vút, ánh thép loang loáng như một vùng khói bạc, phủ khắp mình Thượng Chí.

Quá tức giận, Thượng Chí liền dùng mười thành lực Khư Mê Thần Công kích ra ba chưởng.

Bùng! Bùng! Bùng ba tiếng, làm chấn động khắp núi rừng, luồng chưởng phong cuồn cuộn ép ra, đánh tan hết vòng kiếm bạc.

Tiếp theo hự một tiếng, người mặt áo trắng văng nhào ra ngoài ba trượng.

Người mặt áo trắng vừa bị chấn động, đã lẹ làng dùng luồng bạch quang bắn vào hông Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí thấy thế kiếm bay tới, vội lách mình qua, nhưng đã muộn, cánh tay trái bị lưỡi kiếm xẹt qua, máu chảy lai láng. Chàng liền khóa huyệt đạo lại để cầm máu.

Cánh mặt Thượng Chí thuận thế nắm chuôi kiếm, phóng ngược lại đối phương.

Người mặc đồ trắng văng ra xa, nhưng không bị thương, nên lách mình hớt thanh kiếm, rồi phi thân tới kích nữa.

Máu nóng trong người Thượng Chí sùng sục sôi, chàng liền dùng Phù Quang Di Ảnh chớp đến bên đối thủ, đánh ra năm chưởng.

Năm chưởng này, Thượng Chí đánh lẹ như chớp, và kẹp theo mười hài thành lực Khư Mê Thần Công, nên thấy nhẹ nhàng như cơn gió thoảng qua, nhưng tìm lực có thể hạ hàng trăm cao thủ một lúc.

https://thuviensach.vn

Hự một tiếng hoảng hốt, người mặt đồ trắng văng lên không cao hơn ba trượng, rớt thịch xuống đất, máu miệng trào xối xả, nằm rung lẩy bẩy gượng dậy không nổi.

Hoàng Thượng Chí không dằn được cơn giận, liền nhảy tới, dương tay đánh xuống một chưởng.

Vừa lúc ấy, sau lưng Thượng Chí có luồng cang chưởng ép tới phát rợn người.

Hoàng Thượng Chí kinh ngạc thủ thế quay lại, thấy một thiếu nữ bịt mặt đang công tới.

Quá căm tức, Thượng Chí nghiến răng, hét lớn:

- Ngươi muốn làm gì?

Thiếu nữ bịt mặt hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Mi mang ơn thân mẫu của Đinh Hồng, tại sao lại giết người yêu nàng?

- Vì hắn cản việc làm của ta!

- Thôi! Mi hãy lui ra!

Thượng Chí thấy đối phương đã bị thương nặng, nên không thèm cãi vã nữa, liền bước đến bên Bạch Yêu.

Chàng không thấy Ngô Tiểu My, đảo mắt nhìn tứ phía, buột miệng hỏi:

- Ái! Nàng đâu rồi!

Thiếu nữ bịt mặt xoay qua, nói:

- Phải! Nàng đi...

https://thuviensach.vn

- Nàng đi rồi!

- Đúng vậy!

Thượng Chí giật mình, tự nói:

- Nàng đi rồi? Thế là không còn cách nào giữ nàng lại? Nàng đi đâu? Ai biết được?

Bất giác, chàng tung mình chạy.

Liền có một tiếng gọi thất thanh:

- Chưởng môn nhân!

Dứt tiếng gọi thì Hắc Yêu chạy tới trước mặt Thượng Chí.

Thượng Chí đứng lại, hỏi:

- Cái gì?

- Có giấy của Ngô cô nương để lại!

Hai tay run run, Hắc Yêu dâng mảnh giấy cho Thượng Chí.

Đưa tay nhận mảnh giấy, mà tim Thượng Chí như ngừng đập. Trên tay Hắc Yêu là một miếng vải, chứng tỏ Ngô Tiểu My đã xé áo đề thư, chữ viết bằng than đen rất lâu.

Bất giác Thượng Chí run lẩy bẩy mắt hoa lên.

Chàng cắn răng, nhắm mắt lại để định thần, rồi mới xem.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 102

Thiếu Lâm Công Án

Chí ca thân yêu.

Em đi rồi, xin anh đừng giận em không từ giã mà âm thầm ra đi!

Ngày nào em còn sống vẫn một lòng yêu anh, và tình yêu này em sẽ đem thẳng vào nấm mồ! Nếu sau khi chết mà có linh hồn, em vẫn giữ mãi tình yêu anh!

Yêu! Mà phải hy sinh! Anh thừa hiểu nỗi cay đắng của cái ái tình rồi! Em không muốn ở lại để làm anh phải thương hại, đang lúc anh đau khổ vì tình yêu! Thật ra anh yêu em hay là không, em vẫn yêu anh. Vì đây là mối tình đầu của em. Và cũng là mối tình duy nhất của đời em, nên em phải chôn chặt mãi trong lòng! Hơn nữa nay em với anh đã được gọi là phu phụ thì dù đến chết cũng là ma của Hoàng gia.

Đúng như Đinh Hồng cô nương đã nói "Nam nữ yêu nhau, là hòa hợp mối tình chân thật phải xuất từ con tim, chứ không phải ép buộc hay van xin".

Vậy tình yêu bị lệ thuộc vào mệnh lệnh thì không thể chân thật, mà là ái tình giả tạo, rồi cái kết quả sẽ đau khổ suốt đời, nên em phải đi!

Anh Chí! Em biết anh sẽ đau thương và khổ tâm, rồi đây anh sẽ quên lãng dần dần theo thời gian.

https://thuviensach.vn

Nhưng em xin anh đừng tự trách, vì việc này hoàn toàn do tự ý cua em. Em cầu chúc anh được an vui mãi, tuy xa cách, nhưng được luôn luôn mong người yêu được hạnh phúc.

Em hy vọng kiếp sau chúng mình đoàn tụ.

Vĩnh biệt Chí ca.

Muội Tiểu My.

Hoàng Thượng Chí lạnh toát cả người như đang đứng trong hồ băng tuyết.

Không thể ngờ được câu chuyện chàng nói với Đinh Hồng, mà làm cho Ngô Tiểu My phải đau khổ bỏ đi.

Trước mặt toàn là một đen mờ mịt, tay chân như rời rã chàng đứng trơ trơ như một hình nộm giữa đồng.

Lúc này, trong đầu óc Thượng Chí dồn dập không biết bao nhiêu thất vọng, khổ đau, chàng buông hai tiếng thở dài thườn thượt, rồi đứng ngất liệm!

Đông Phương Huệ là người yêu duy nhất, đã chết rồi! Đến Ngô Tiểu My vợ chưa cưới cũng bỏ đi! Thì dù cho Thượng Chí gan đồng, dạ sắt cũng phải chết sửng!

Nổi đau khổ làm cho Thượng Chí muốn hủy hoại thân xác, để giảm bớt cái tan nát của cõi lòng...

Hắc Bạch Song Yêu đứng nhìn vị chưởng môn của chúng, nhưng không dám hỏi han và cũng không dám tỏ lời khuyên giải.

Các huyệt đạo của Đinh Hồng bị khóa, nàng chỉ nằm yên như xác chết.

https://thuviensach.vn

Còn người mặt đồ trắng thì bị thương nặng nằm bất tỉnh. Thật là cảnh chưa từng thấy.

Thiếu nữ bịt mặt từ từ bước tới bên Thượng Chí, thương hại khuyên:

- Hoàng Thượng Chí, Tiểu My bệnh tình đã bình phục nàng muốn, tránh mặt để người an tâm lo những việc cấp bách. Mai sau nàng sẽ gặp lại đâu phải nàng chết mất mà người buồn như vậy?

Thượng Chí giật mình như tỉnh cơn mê, nhìn thiếu nữ bịt mặt hỏi:

- Mi nói cho ta biết chỗ ẩn núp của Thiên Tề Giáo Chủ?

Thiếu nữ bịt mặt gật đầu nói:

- Phải! Nhưng ngươi phải bảo những người trước mặt tránh xa ra.

Thượng Chí nhìn qua Hắc Bạch Song Yêu nói:

- Bổn chưởng môn cho hai người rời khỏi Thiên Nam phái...

Hắc Bạch Song Yêu giật nẩy người, vội quỳ xuống thưa:

- Đệ tử có lầm lẫn điều gì, chưởng môn nhân đuổi ra khỏi môn phái?

- Đứng vậy!

- Xin chưởng môn nhân cho biết rõ, đệ tử mới dám đứng dậy!

- Ta cho phép hai ngươi trở về lập lại phái Thiên Nhất Môn như xưa, để báo lại sư ân.

Hắc Bạch Song Yêu run giọng, nói:

- Vợ chồng đệ tử trước kia đã thề nguyền, là suốt đời hầu hạ Chưởng môn nhân!

https://thuviensach.vn

- Nhưng ta muốn cho hai người trở về lập lại phái Thiên Nhất Môn!

- Đệ tử không dám!

- Đây là mệnh lệnh của ta!

- Dạ! Dạ xin chưởng môn nhân...

Thượng Chí hét lớn:

- Đứng dậy!

Song Yêu run rẩy đứng dậy.

Sắc mặt nghiêm lại, Thượng Chí gằn giọng nói:

- Giờ này hai người đưa Đinh Hồng về Xương Sơn Tuyết Động, giao cho Thần Châu Nhất Xú là mẹ của nàng, nói ta đã thực hiện đúng theo lời hứa, để cảm tạ ơn tặng thuốc. Rồi hai người tự do hành động, không cần đến tìm ta nữa!

Bạch Yêu cúi đầu thưa:

- Xin chưởng môn nhân thu lại mệnh lệnh, chứ đệ tử quá đau lòng!

Thượng Chí quá cảm động, nhưng nét mặt vẫn nghiêm nghị nói:

- Lời của ta nói ra, không thay đổi!

Hắc Yêu biết không thể van nài, nên nói:

- Đệ tử xin tuân theo mệnh lệnh của Chưởng môn nhân, nhưng muốn xin một điều.

- Cứ nói.

https://thuviensach.vn

- Sau này đệ tử tuy khác phái nhưng được gọi chưởng môn nhân lạ chủ nhân.

Thượng Chí suy nghĩ một lát, nói:

- Được! Ta chấp thuận.

- Cảm tạ chủ nhân!

- Ta chúc hai ngươi thành công.

- Xin bái biệt chủ nhân!

Bạch Yêu kẹp nách Thúy Hoa Tiên Tử Đinh Hồng, cùng với Hắc Yêu tung mình, phi thân nhanh như hai mũi tên rời ná.

Thiếu nữ bịt mặt chỉ người mặt đồ trắng, hỏi Thượng Chí:

- Ngươi có biết nó là ai không?

Thượng Chí lắc đầu, nói:

- Không biết!

- Nó là đồ tôn của Hoàng Châu Nhất Quái đó!

Mặt đỏ phừng, Thượng Chí gằn giọng, hỏi:

- Hắn là truyền nhân của Thiên Tề Giáo Chủ Dư Bỉnh Nam?

- Đúng vậy!

Hừ một tiếng, Thượng Chí hầm hầm bước tới chỗ người mặc đồ trắng...

Thiếu nữ bịt mặt nhún mình một cái, phi thân tới trước mặt Thượng Chí cản lại, hỏi:

https://thuviensach.vn

- Ngươi muốn làm gì?

Thượng Chí lạnh lùng đáp:

- Tôi muốn giết nó trước!

- Không được!

- Tại sao?

- Vì nó là người yêu của Đinh Hồng, ngươi không được làm cho nàng phải đau khổ suốt đời. Hiện giờ Dư Bỉnh Nam là thù của ngươi, còn nó không có quan hệ đến. Theo ta biết nó không bao giờ có mặt trong Thiên Tề Giáo, và cũng chưa từng giúp sức giết hại ai cả. Nó luôn luôn theo bên mình Hoàng Chân Nhất Quái, nên không khi nào có mặt trên giang hồ.

Thượng Chí hết sức ngạc nhiên, không biết thiếu nữ bịt mặt là ai, nên tự hỏi:

- Nàng là ai? Sao lại biết rõ những chuyện bí mật này! Tại sao nàng lại giúp mình? ...

Nhưng mối huyết thù của Hoàng Gia Trang, chàng cần phải giết hết bọn Thiên Tề Giáo, chứ đâu riêng gì Dư Bỉnh Nam!

Mặt đầy sát khí, Thượng Chí lạnh lùng, nói:

- Tôi phải giết nó!

- Hoàng Thượng Chí! Ngươi không biết hiện giờ Thiên Tề Giáo đã tan rã hết sao?

Điều cần nhất là phải đuổi theo Dư Bỉnh Nam Giáo Chủ chứ? Tội ác của bọn đồ đệ có đáng gì. Hơn nữa Thần Châu Nhất Xú đã cho thuốc

https://thuviensach.vn

ngươi, còn Đinh Hồng thì luyện thương cho Ngô Tiểu My, không lẽ ngươi quên sao? ...

Những lời biện bạch rõ ràng, khiến Thượng Chí phải sửng sốt, nói:

- Được! Ta tha cho nó!

- Tốt lắm!

- Vậy mi hãy chỉ nơi ẩn núp của Dư Bỉnh Nam!

- Các đường bí mật trong Liên Hoàn Thao ngươi chưa biết, giờ muốn tìm Dư Bỉnh Nam phải nhờ nó dẫn đường.

- Sao? Nó sẽ dẫn đường cho tôi!

- Ta nói là ngươi thừa thế lén lút theo nó!

- Phải!

- Vậy ngươi núp bóng đi, để ta làm cho nó tỉnh lại.

Hoàng Thượng Chí gật đầu, rồi ẩn mình vào một bụi rậm.

Thiếu nữ bịt mặt liền bước tới giải mấy yếu huyệt cho người mặt đồ trắng...

Chớp mắt, người mặt đồ trắng tỉnh dậy, thiếu nữ bịt mặt trao cho hắn hai viên thuốc và bảo:

- Giờ ngươi hãy uống hai viên thuốc này, rồi ngồi yêu vận công chữa thương, trong chốc lát là khỏi ngay.

Người mặt đồ trắng vừa sợ hãi vừa mừng rỡ, nhìn thiếu nữ bịt mặt tỏ vẻ biết ơn, rồi lo ngồi vận công chữa thương.

https://thuviensach.vn

Chừng nửa giờ sau, người mặc đồ trắng đã bình phục, đứng dậy lễ phép, nói:

- Kính tạ ơn cứu mạng!

Thiếu nữ bịt mặt lạnh lùng, nói:

- Không cần!

- Tại hạ xin hỏi tôn danh?

- Việc đó cũng không cần!

Người mặc đồ trắng ngạc nhiên, hỏi lại:

- Nhưng tôi cần biết?

- Hạ lạc của Thúy Tiên Tiên Tử Đinh Hồng.

- Hay lắm!

- Bữa sau ngươi có thể đến Xương Sơn Tuyết động tìm Đinh Hồng, và hiện nàng bình yên vô sự, vậy ngươi cứ an tâm.

Người mặt đồ trắng sắc mặc trở nên giận dữ, cắn răng, nói:

- Thù hận này ta phải giết Lãnh Diện Nhân mới vơi được!

- Đó là việc riêng của ngươi. Thôi ta đi!

Dứt lời, thiếu nữ bịt mặt lắc mình một cái, phi thân chạy mất...

Đứng sững lững một lúc, người mặc đồ trắng cũng tung mình chạy về Liên Hoàn Thao.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí dùng phép Phù Quang Lướt Ảnh đuổi theo người mặt đồ trắng...

Sáng sớm ngày thứ hai, đến trước một cái thâm cốc, người mặt đồ trắng chớp mình biến mất vào trong miệng hang.

Hoàng Thượng Chí đứng do dự nghĩ thầm:

- Đây có lẽ là nơi ẩn núp của Dư Bỉnh Nam. Không biết hắn đã chạy về chưa?

Chàng đảo mắt dò xét tình thế. Thoạt nhiên, một luồng gió hắc đến một mùi thối hôi của xác chết, làm cho chàng muốn nôn mửa.

Trước miệng cốc, có một tấm bảng đề mấy chữ:

"Người nào vào cốc là chết". Sáu chữ nhìn qua rất khiếp người.

Mỗi cái cây ở bốn gốc bảng đều treo hai xác người, thịt đã rã xác xông ra mùi thối không thể tưởng. Còn trong miệng cốc không biết bao nhiêu những bộ xương chất thành đống, đã trắng hếu!

Áo quần của tám xác treo trên cây, đều là đệ tử Phật môn.

Thật lạ:

Tại sao những đệ tử Phật môn lại bị chết treo ở miệng cốc này? Không lẽ Hoàng Châu Nhất Quái ở trong thâm cốc này? Nếu vậy, thì kẻ sát nhân này chính là môn hạ của lão ma đó chứ không sai!

Bỗng nhiên, một luồng gió mạnh ào ào ép tới, tiếp theo mười mấy bóng người từ trên không rơi xuống.

Hoàng Thượng Chí kinh hãi quay lại, thấy mười mấy lão hòa thượng, trên tay đều lăm le đồng bảng, cùng những trường kiếm sáng hoắt, mặt

https://thuviensach.vn

phừng phừng căm hận, đứng vây tứ phía.

Một lão tăng nắm thiền trượng, phất lên, hết lên:

- Tiến!

Mười mấy lão tăng kia, liền múa động binh khí đánh ép Hoàng Thượng Chí vào giữa.

Bất ngờ bị mười mấy hòa thượng ra tay tấn công, Thượng Chí quá tức giận, liền xuất thế Yếu Tử Cương Vân phi thân lên cao hơn năm trượng, nhảy ra khỏi vòng vây.

Chàng thừa thế công lại ba chưởng Khư Mê Thần Công. Chưởng phong cuồn cuộn ép tới như bão tố.

Mười mấy lão hòa thượng bị sức công của chàng toàn thân chấn động bổng lên té xuống, hoảng hồn kêu gào trối chết.

Hoàng Thượng Chí nạt lớn:

- Quí vị sao hèn hạ đến thế! Chưa phân biệt ngay gian đã ra tay thì còn đạo lý gì!

Lão tăng cầm thiền trượng cắm sâu xuống đất, quát lại:

- Vì báo thù cho bổn môn đệ tử chết thảm thiết, đó là đạo lý!

Dứt lời, lão phất tay ra lệnh:

- Giết!

Các hòa thượng liền rầm rộ xông tới tấn công một lần nữa.

Hoàng Thượng Chí vừa căm tức vừa nghi ngờ:

https://thuviensach.vn

- Mấy lão hòa thượng này ở đâu đến đây mà làm rối loạn thế? Hay họ là những người của phái Thiếu Lâm môn hạ! ...

Chàng chưa kịp hỏi thì mười mấy lão hòa thượng đã công tới như vũ bão. Chàng đánh gấp ra một chiêu Ma Vương Hộ Pháp, kèm theo tám thành lực Khư Mê Thần Công.

Bùng! Bùng mấy tiếng, và tiếp theo những tiếng hự hự đau đớn, mười mấy lão hòa thượng văng nhào ra, lớp đứng xiểng liểng lớp nằm run rẩy khí giới rớt ngổn ngang.

Thượng Chí lạnh lùng hét lên hỏi:

- Các vị có phải là môn hạ của Thiếu Lâm không?

Lão tăng nắm thiền trượng vừa đau đớn vừa tức giận nói:

- Phải!

- Đại hòa thượng có biết tôi là ai không?

- Ta bất kể ngươi là ai! Chỉ cần hỏi ngươi bổn môn đệ tử tội gì mà bị giết treo ở miệng cốc này?

Thượng Chí đang tức giận, cũng phải buồn cười trước sự hiểu lầm. Thượng Chí hỏi lại:

- Đại hòa thượng hỏi tôi, còn tôi phải đi hỏi ai?

Mười mấy lão hòa thượng đều ngạc nhiên. Lão tăng cầm thiền trượng sửng sốt hỏi:

- Không lẽ ngươi không phải là người trong cốc này?

- Ừ. Nhưng quí vị là ai?

https://thuviensach.vn

- Sao ngươi có mặt ở...

Mọi người đang gạn hỏi, thì có một lão tăng mày trắng phi thân tới.

Mười mấy lão hòa thượng kia đều chắp tay thi lễ.

Tiếp đến, lại có thêm không dưới năm chục lão hòa thượng chạy tới.

Lão tăng mày trắng chính là Thiếu Lâm Dã Thiện Đại Sư.

Dã Thiện Đại Sư thấy mặt Hoàng Thượng Chí, liền mừng rỡ thăm hỏi:

- Hoàng thí chủ bấy lâu nay bình yên chứ? Lão phu xin mừng Hoàng thí chủ?

- Không dám! Đại Sư cũng như thường chứ?

- Thí chủ vì việc gì mà tới Thiên Tuyệt Cốc?

Bây giờ Thượng Chí mới biết nơi này là Thiên Tuyệt Cốc, liền đáp:

- Tại hạ có việc cần muốn gặp chủ nhân trong cốc.

- Ồ! Thí chủ biết chủ cốc này là ai không?

- Đại sư có biết không?

- Lão phu không biết!

- Vậy sao lại đến đây?

- Vì môn hạ lão phu đi tìm hái mấy thứ bông, rủi đi lạc vào cốc này, nên bị chết treo đó! Chỉ còn sống sót một người chạy về báo tin.

- Như vậy đại sư đến đây để tìm thù?

https://thuviensach.vn

- Ai Di Đà Phật! Tìm thù thì không dám! Lão phu giờ này muốn biết được nguyên nhân thảm hại, rồi mới tính sau!

Thượng Chí thấy hành động và lời nói của họ mỉm cười thầm nghĩ:

- Rõ là họ đi tìm thù, mà lại không muốn nói ra. Người xuất gia thường giữ cái phong độ thiện cảm của danh môn, nên dùng những lời ôn nhã.

Chàng cười nhạt, hỏi:

- Đại sư thật không biết chủ nhân của Thiên Tuyệt Cốc sao?

- Người xuất gia không bao giờ dám nói dối!

- Đại sư muốn biết không?

- Thí chủ biết à?

- Tại hạ cũng biết chút ít!

- Vậy xin thí chủ nói cho bần tăng nghe với.

- Cốc chủ tức là Hoàng Châu Nhất Quái, mà xưa kia bị Quỉ Bảo Chủ Nhân đánh thương thành tật đó!

- Hoàng Châu Nhất Quái?

- Phải!

Dã Thiện Đại Sư mặt biến sắc, vì lão thừa biết Hoàng Châu Nhất Quái là tay cao thủ nhất nhì trên võ lâm.

Hoàng Thượng Chí thản nhiên, nói tiếp:

- Người truyền nhân của Hoàng Châu Nhất Quái, tức là Thiên Tề Giáo Chủ Dư Bỉnh Nam!

https://thuviensach.vn

Tất cả hòa thượng Thiếu Lâm mặt biến sắc không còn chút máu.

Sự thật họ chỉ biết Thiên Tề Giáo là một đại môn phái hạng nhất trên giang hồ thời bấy giờ. Chứ đâu ngờ vị Thiên Tề Giáo Chủ lại là truyền nhân của Hoàng Châu Nhất Quái.

Dã Thiện Đại Sư bất giác lui lại hai bước, hỏi:

- Thí chủ nói thật chứ?

Mặt lạnh như băng giá, Thượng Chí cười nhạt, nói:

- Tại hạ không cần phải nói dối!

Trước cử chỉ sợ sệt của mấy mươi hòa thượng, Hoàng Thượng Chí dịu giọng nói tiếp:

- Đại sư đến thật đúng lúc.

Dã Thiện Đại Sư giật mình, hỏi:

- Có việc gì cần không?

- Lúc trước tại hạ có hứa một đoạn công án, trong thời hạn là một năm, sẽ đến quý tự để...

- Công án?

- Phải! Trước kia quý tự bị cướp mất Đại Ban Nhược Bí Lục.

Dã Thiện đai sư vừa lo sợ vừa mừng rỡ nói:

- Lão phu xin chú tâm nghe.

Thượng Chí nghiêm sắc mặt, nói:

https://thuviensach.vn

- Bổn môn vô hạnh, Ảo Ma Cung Đế Quân Vĩ Nhất Dân đã đoạt chức chưởng môn đời trước, hiếp sư diệt tổ, mạo tên của Tiên Sư Ma Trung Chi Ma giết hại môn đồ của quý tự, rồi cướp Đại Ban Nhược Bí Lục. Hiện giờ tên phản bội bổn môn Vĩ Nhất Dân đã bị chết trước quy luật của môn quy...

- A Di Đà Phật!

- Nay tại hạ xin trả lại bí lục cho quý tự.

Chàng thò tay vào túi lấy Đại Ban Nhược Bí Lục đưa ra, nói:

- Tại hạ trao trả cho đại sư.

Dã Thiện Đại Sư đưa hai tay cầm Đại Ban Nhược Bí Lục, cẩn thận bỏ vào túi. Lão chưa kịp tạ ơn, thì Hoàng Thượng Chí lại nói tiếp:

- Xin đại sư xem lại, để khỏi có sự hồ nghi thật giả.

- A Di Đà Phật! Thí chủ là Chưởng môn của một phái, mà lão phu đã hết lòng tin cấy từ xưa nay, có bao giờ nghĩ bậy như vậy!

- Còn những chuyện thù hận trong công án này, thì đại sư nghĩ sao?

- Người thù của phái Thiếu Lâm chúng tôi nay đã được Hoàng thiếu chủ xử tội theo môn quy, thì công án đó xin bỏ qua!

Hoàng Thượng Chí lễ phép nói:

- Tại hạ rất cảm tạ đại đức của đại sư!

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 103

Ác Đấu Với Kẻ Thù

Dã Thiện Đại Sư chắp tay khiêm tốn nói:

- Bần tăng không dám nhận!

- Đại sư có ý định đi vào cốc?

- Phải!

- Tôi có việc muốn nói cùng đại sư, nếu đại sư vui lòng.

- Được!

- Đại sư và những bộ hạ định vào cốc tìm thù, tôi e sức không đủ trả thù được, mà còn phải tổn một số nhân mạng. Tốt hơn đại sư nên tìm cơ hội khác, bỏ ý định này đi.

Quần tăng nghe nói, mặt mày biến sắc, lộ vẻ sợ sệt.

Liễu Đàn Đại Sư lặng thinh, cúi đầu suy nghĩ.

Hoàng Thượng Chí nói tiếp:

- Bây giờ đại sư sai bộ hạ đem chôn những xác chết, rồi rút đi sớm chừng nào hay chừng ấy.

- Lời của thí chủ chỉ giáo rất phải.

https://thuviensach.vn

Dứt lời, ông quay qua nói với đồng bọn:

- Hãy mau đi tìm các xác chết đem mai táng mau.

- Tuân lệnh.

Một người trong đồng bọn phóng mình đến bên xác chết treo, toan gỡ xuống mai táng.

Bỗng đùng một tiếng, vị lão tăng văng ra, ngã xuống la một tiếng thất thanh, máu miệng trào ra lai láng, chết tức khắc.

Liễu Đàn Đại Sư tức giận, tung mình đến bên xác chết xem xét thì đàng sau có tiếng hét chát chúa:

- Dừng lại ngay!

Tiếp đó, có một luồng chưởng bay đến, chận ông ta lại, không cho ông tiến đến.

Người ra tay này chính là Hoàng Thượng Chí.

Liễu Đàn Đại Sư tức giận hét:

- Tại sao thí chủ lại cản trở việc làm của tôi?

- Xin đại sư đừng nóng! Hãy bình tĩnh xem xét cái bí ẩn của vụ này mới được.

- Xem xét?

- Phải! Theo tôi biết trong cốc này có một chất độc ghê người. Chất độc này không thể dùng công lực thâm hậu mà khỏi chết đâu.

Liễu Đàn Đại Sư mặt đỏ phừng phừng, mắt lóe hào quang hỏi gắn:

https://thuviensach.vn

- Độc?

- Phải! Nhưng chất độc này trừ tôi ra, dầu ai nội công thâm hậu đến đâu, hễ bước chân qua đây là phải bỏ mạng ngay.

Ông kích động hỏi:

- Thí chủ không sợ chất độc?

- Nếu muốn biết, xin lập tức cùng môn hạ lui ra sau vài trượng.

Liễu Đàn Đại Sư phất tay áo rồi cùng đám bộ hạ lui lại ba trượng, đăm đăm nhìn Hoàng Thượng Chí.

Chàng đã được vào Hắc Cốc Độc Trì mấy lần, và nhiều lần thử độc, nên không ngần ngại gì cả, nhún vai nhảy phóc đến bên xác chết treo, vung tay lên, tức thì hai luồng ánh sáng bay lên, cắt đứt sợi dây, và chàng đưa tay đỡ lấy xác chết, ném ra mấy trượng cho đám bộ hạ của Liễu Đàn Đại Sư.

Liễu Đàn Đại Sư đỡ lấy xác chết lâm dâm dấn niệm đoạn đem đặt xác ấy xuống.

Đột nhiên có một tràng cười nổi lên. Tiếp đó có bốn hắc yêu từ dưới cốc xuất hiện.

Hoàng Thượng Chí thất kinh, vung tay đánh ra một lúc ba chiêu vào bọn hắc yêu.

- Ngừng tay!

Bốn hắc yêu hét lên một tiếng, chia ra bốn hướng bao vây Hoàng Thượng Chí.

Quần hùng đứng nhìn vào bốn hắc yêu, mặt mày đầy vẻ sợ sệt, muốn trốn chạy.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí đảo mắt nhìn bốn hắc yêu, lạnh lùng nói:

- Dư Bỉnh Nam đã về cốc rồi chứ?

Bốn hắc yêu kinh ngạc, lui lại ba bước hỏi:

- Có phải mi là Lãnh Diện Nhân?

- Phải!

Bốn hắc yêu mỗi người đều xuất ra một chiêu kỳ bí, vây hãm Hoàng Thượng Chí vào giữa.

Hoàng Thượng Chí nổi giận, xuất chiêu Ma Hoa Liêu Nguyên dùng hết mười thành lực, đánh ra bốn phía.

Bốn hắc yêu thất kinh, vội thu chưởng về thủ thế, không dám hành hung.

Hoàng Thượng Chí thừa thế tiếp thêm chưởng thứ hai, bốn hắc yêu lúng túng, không sao đỡ kịp.

Ự ự hai tiếng! Hai hắc yêu đã văng ra khỏi vòng chiến chết không kịp trối.

Hai hắc yêu còn lại thất kinh, quay mình bỏ chạy vào cốc.

Hoàng Thượng Chí quyết không bỏ qua, hét lên một tiếng, vung tay ra, hai luồng ánh sáng, nhắm hai hắc yêu phóng tới.

Hai hắc yêu vội lách mình sang một bên tránh khỏi làn chỉ phong ác độc.

Hoàng Thượng Chí thấy đối phương tránh khỏi, vội tiếp thêm chiêu thứ ba.

https://thuviensach.vn

Hai hắc yêu không thể tránh kịp thế đánh quá nhanh này, họ la lên một tiếng ngã xuống giãy đành đạch trên vũng máu một lúc lâu mới nằm im.

Hoàng Thượng Chí nhảy ra khỏi hang, đi nhặt tất cả xác chết của môn đệ phái Thiếu Lâm đêm hết ra ngoài giao cho Liễu Đàn Đại Sư, rồi nói lớn:

- Xin hẹn kỳ sau tái ngộ.

Dứt lời, chàng tung mình chạy vào cốc.

Đi được năm mươi trượng thì bên trong không có cây cỏ gì mọc cả. Hai bên tường đá thẳng đứng rộng hơn mười trượng, đá nhọn mọc chồng chất lên nhau.

Hoàng Thượng Chí liền vận khí xuống đan điền trổ thuật khinh công đi như bay.

Đang lúc tung mình đi vun vút, bỗng trước mặt chàng có bóng người loáng qua.

Chàng liền dừng lại, trố mắt nhìn, thì ra người này là Chung Bình người yêu của Đinh Hồng.

Chung Bình thấy có người lạ mặt xâm nhập vào cốc, dừng lại trố mắt nhìn một lúc lâu, hét to:

- Lãnh Diện Nhân! Ta không ngờ hôm nay mi lại đem thân nạp mạng.

- Im mồm! Mau vô kêu sư phụ ngươi ra đây cho ta dạy việc.

- Hoàng Thượng Chí! Hôm nay ta quyết xé xác mi ra năm mảnh để trả mối thù mi đã đánh sư phụ ta trọng thương, và cướp người yêu của ta.

- Đừng có khoác lác mà bỏ mạng đấy!

https://thuviensach.vn

- Bỏ mạng! Ha! Ha! Ha!

- Ta vì vị tình Đinh Hồng tha chết cho mi một phen. Hãy mau cút đi cho khuất mắt. Nếu còn chọc tức ta, đừng trách ta độc ác.

- Nhưng ta phải xé xác ngươi.

Dứt lời, Chung Bình vung song chưởng đánh vào ngực và búng Hoàng Thượng Chí nhanh như điện chớp.

Hoàng Thượng Chí vội thối lui hai bước, lách mình sang một bên, thuận đà đánh tống vào đối phương một chiêu.

Thế là hai người quần nhau giao đấu một trận khủng khiếp trên các mỏm đá nhọn như dao.

Chỉ chốc lát họ đấu nhau hơn mười hiệp.

Hoàng Thượng Chí nóng lòng tìm Dư Bỉnh Nam để trả thù, muốn kết thúc trận đấu.

Nhưng vì nể tình Đinh Hồng chàng không nỡ hạ thủ Chung Bình. Chàng hét to:

- Chung Bình! Mi muốn chết phải không?

- Lãnh Diện Nhân! Đừng hòng thoát khỏi tay ta.

Hoàng Thượng Chí không dằn lòng được nữa, hét một tiếng chát chúa, dùng Khư Mê Thần Công đánh ra.

Chưởng vừa phát ra, Chung Bình đã hét lên một tiếng, lảo đảo té nhào xuống.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí phóng mình đến bên, đưa tay để vào tử huyệt nơi ngực, nói:

- Chung Bình! Ta đã tha chết cho ngươi một lần, nhưng ngươi vẫn với tánh ngông cuồng đó. Hôm nay nếu không vị tình Đinh Hồng thì ta đã cho ngươi về chầu diêm chúa rồi. Thôi ta tha chết cho lần thứ hai. Nếu kỳ sau gặp lại, ngươi không bỏ tánh đó, đừng trách ta nữa?

Dứt lời, chàng đưa tay lên, điểm vào hai huyệt sau lưng Chung Bình, rồi quay mình chạy đi.

Đi được mấy bước, chàng quay lại nói:

- Ngày mai cũng vào giờ này, huyệt đạo của ngươi sẽ tự giải ra, ngươi có thể đến động tuyết ở Thượng Sơn mà tìm người yêu của ngươi.

Rồi chàng bỏ đi như bay biến.

Hoàng Thượng Chí vượt qua khỏi những mỏm đá nhọn thì đến một con đường bằng phẳng, nhưng lại tối mập mờ.

Chàng đưa mắt nhìn về phía trước, thấy xa xa có một miệng hang đen sì.

Bỗng có mấy bóng người từ trong vọt ra, nhìn chàng hét:

- Ai đó!

Họ ào đến bao vây Hoàng Thượng Chí lại, Hoàng Thượng Chí không còn ngần ngại gì nữa, đưa tay ra, đánh tống một chưởng vào bọn người đó.

Mấy bóng người vừa nhảy ra, bị làn chưởng đánh tới, không sao né kịp, dội lại, đập vào đá bể đầu chết tươi.

Hoàng Thượng Chí thừa thế xông vào hang.

https://thuviensach.vn

Đi chưa được bao lâu, bỗng mấy bóng người từ trong xuất hiện, cản đường, tung chưởng bủa tới.

Hoàng Thượng Chí hai tay thủ thế từ lâu, khi thấy đối phương xuất hiện, liền lách mình tránh khỏi, vung ra song chưởng đánh vào mấy người kia.

Mấy bóng người vừa xuất hiện, á lên một tiếng bay vút vào trong mất hút.

Hoàng Thượng Chí tiến thẳng vào.

Con đường này rộng chừng hai trượng, hai bên vách đá láng bóng cao sừng sững, tối lờ mờ.

Chàng đưa mắt nhìn quanh, bỗng thấy trước mặt ngoài năm trượng, có một ngôi nhà đá đèn thắp sáng rực, trong cách trưng bày có sự sang trọng.

Trong lúc đó, từ trong phòng vụt ra một bóng người, tiếng đến bên chàng, đôi mắt lóe hào quang nhìn chòng chọc.

Hoàng Thượng Chí mặt đỏ phừng phừng, đôi mắt xoe tròn muốn nẩy lửa quát:

- Dư Bỉnh Nam! Có nhận ra ta là ai không?

Dư Bỉnh Nam vẫn với vẻ mặt bình thản, nói:

- Lãnh Diện Nhân! Hôm nay ta quyết xé xác mi ra trăm mảnh mới hả giận về tội ngươi đánh cụt tay ta.

- Dư Bỉnh Nam! Ta cho ngươi trối một lời!

- Ha! Ha! Ha! Trối à?

- Phải!

https://thuviensach.vn

- Ngươi đến đây mà vẫn còn phách lối sao? Ngươi có biết đây là nơi nào không?

- Đừng nói nhảm! Hãy coi đây.

Dứt lời, chàng nhảy đến bên Dư Bỉnh Nam, vung chưởng đánh tới.

Chàng vừa xuất chưởng, bỗng ầm một tiếng, Dư Bỉnh Nam đâu mất, trước mặt chàng là một cánh cửa sắt sừng sững chận lối ra.

Hoàng Thượng Chí thất kinh, vội quay lại, thì sau lưng cũng một cánh cửa chận lại, nhốt chàng vào trong. Hai cánh cửa kêu kèn kẹt.

Hoàng Thượng Chí lúc này chẳng khác chim nhốt trong lồng.

Chàng tức giận vô cùng, hét lên một tiếng chát chúa, vung song chưởng đánh vào cánh cửa sắc trước mặt.

Đùng một tiếng! Chưởng phong chạm vào cửa dội lại làm cho Hoàng Thượng Chí loạng choạng suýt té ngửa, lui lại ba bước.

Bỗng một giọng cười hăng hắc nổi lên. Hai cánh cửa vẫn im lìm.

Hoàng Thượng Chí tức giận, vận công lực vào hai cánh tay đẩy mạnh cánh cửa một cái.

Nhưng sức người có hạn, không làm sao phá nổi khung cửa sắt. Thế nguy khốn đã kề bên Hoàng Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí không ngờ trong hang này lại có bố trí máy móc hiểm hóc như vậy.

Dư Bỉnh Nam công lực thua hẳn Hoàng Thượng Chí một bực. Nhưng vì chàng sơ ý nên bị nhốt vào trong phòng này.

https://thuviensach.vn

Gia thù chưa báo được, mà lại mang họa vào thân, lòng chàng nóng như đốt, chàng vận hết mười thành lực toan đánh vào cánh cửa trước mặt một lần nữa.

Nhưng chưa kịp trở tay, thì cánh cửa đàng sau đã ép sát vào lưng chàng rồi.

Hoàng Thượng Chí thất kinh vội quay mình vận toàn lực vào hai cánh tay, đánh tống mỗi phía một chưởng đẩy lui hai cánh cửa ra một trượng.

Chưởng này vì chàng dùng quá sức, nên mồ hôi toát ra ướt cả trán, toàn thân run bần bật.

Bỗng trên cánh lộ ra một lỗ bằng nắm tay, và có tiếng cười của Dư Bỉnh Nam vọng vào.

- Lãnh Diện Nhân! Còn hòng báo thù không? Mi có thể chịu đựng được ba tiếng đồng hồ không? Ha! Ha!

Tiếng nói vừa dứt, cánh cửa từ từ ép tới.

Hoàng Thượng Chí nổi giận, vận công lực vào hai tay, chận hai cánh cửa lại.

Bỗng từ lỗ hở lòi vào một cây trường kiếm, tiếp theo là tiếng của Dư Bỉnh Nam nói vọng vào:

- Lãnh Diện Nhân! Ngươi có biết vật gì đây không? Ha! Ha! Ha! Nếu đâm vào bụng ngươi thì sao?

Hoàng Thượng Chí tức giận, nhưng không biết làm cách nào.

Dư Bỉnh Nam cười âm độc, nói:

https://thuviensach.vn

- Khá lắm! Nếu ngươi dùng sức không cho cánh cửa ép lại, thì ta cho ngươi chết đói một trận cho biết.

Hoàng Thượng Chí cảm thấy đầu choáng, mắt hoa, tai ù.

Thế là cái chết đã kề gần bên chàng, và chàng sẽ ôm hận suốt đời.

Hoàng Thượng Chí bỗng hét to:

- Ta không thể nào ôm hận xuống âm phủ được.

Hình như có một sức mạnh vô hình chạy khắp thân thể, chàng cảm thấy khoan khoái, tung song chưởng, đẩy lui cánh cửa ra hai thước.

Nhưng đó chỉ là việc đắc ý nhất thời, cánh cửa lại từ từ ép tới nữa.

Hoàng Thượng Chí không biết làm sao hơn, đưa tay vận công cản lại rồi tính mưu khác thoát thân.

Những xác chết nơi Hoàng Gia Trang đầy đất, mẫu thân chàng vì gia thù mà nhẫn nhục tái giá, cải tên là Thất Hồn Nhân.

Bao nhiêu thảm cảnh ấy hiện vào đầu óc chàng làm cho lòng chàng đau như cắt.

Hoàng Thượng Chí túng thế không biết cách nào hơn, đành đem môn Khư Mê Thần Công ra sử dụng.

Môn này rất công hiệu, song mỗi khi dùng đến phải mất một số nguyên khí khá nhiều, nên Hoàng Thượng Chí ít khi dùng đến.

Đùng một tiếng! Cát bụi bay mịt mù bức thành đá không chịu nỗi công lực tuyệt thế đó, sập xuống, chừa một khoảng trống vừa người ngồi.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí mừng quá, vội thâu chưởng lại, nhảy phóc lên ngồi trong lỗ trống đó.

Hai cánh cửa sắc từ từ khép lại, nghiến những đá vụn nát rôm rốp.

Chỉ chốc lát, hai cánh cửa đã ép sát nhau, kêu lên một tiếng ầm, rồi từ từ tụt xuống dưới, chừa lại những đá vụn và cát bụi bay mịt mù.

Dư Bỉnh Nam bay vụt đến, cười đắc ý, nói:

- Ha! Ha! Ha! Thế là ta bớt một mối lo âu.

Hoàng Thượng Chí từ trong lỗ trống nhảy vụt ra đưa tay bốp vào Mạch Môn của Dư Bỉnh Nam, lạnh lùng nói:

- Trời không bao giờ phụ người lành cả! Ngươi đừng tưởng ta chết ư!

Chàng quét đôi mắt chứa đầy sát khí, nhìn thẳng vào mặt Dư Bỉnh Nam, làm lão run lên bần bật.

Hoàng Thượng Chí quát:

- Dư Bỉnh Nam! Người còn gì cần nói trước khi đền tội?

- Ta... Ta...

Bốp!

Một tiếng chát chúa vang lên, trên mặt Dư Bỉnh Nam in rõ năm ngón tay của Hoàng Thượng Chí vừa đánh vào.

Dư Bỉnh Nam tức giận, cố vùng vẫy thoát ra. Nhưng Hoàng Thượng Chí đã bóp ngay huyệt đạo quá mạnh, năm đầu ngón tay lủng vào thịt, máu tuôn ra lai láng. Mặt mày Dư Bỉnh Nam tái nhợt, tay chân run rẩy, nói:

- Lãnh Diện Nhân! Ta vì sơ ý, nên không giết được ngươi.

https://thuviensach.vn

QUỶ BẢO

Trần Thanh Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 104

Tế Vong Linh Ở Hoàng Gia Trang

Hoàng Thượng Chí nghiến răng, nói:

- Dư Bỉnh Nam! Ngươi nên biết lưới trời thì khó...

Bùng một tiếng, kèm theo một tiếng ực, Thượng Chí bay ra ngoài hai trượng, miệng phun ra một ngụm máu tươi, đứng loạng choạng muốn té quỵ.

Không ngờ, Dư Bỉnh Nam lừa thế đối phương sơ ý, dùng hết sức công lực đá một chân vào đơn điền của Hoàng Thượng Chí.

Bất thần gặp đòn lợi hại, nên Thượng Chí phải buông tay Dư Bỉnh Nam, và thân chàng bị bay vụt ra ngoài.

Dư Bỉnh Nam thắng thế, liền tung mình nhảy tới đá tiếp một đòn nữa.

Vận hết tàn lực, Thượng Chí lách mình tránh khỏi thế địch liền phất ngang qua một chưởng Khư Mê Thần Công.

Bùng một tiếng Cát bụi bay ngùn ngụt, Thượng Chí ngã quỵ xuống. Còn Dư Bỉnh Nam văng ra ngoài ba trượng, nhưng không bị té.

Dư Bỉnh Nam cười khà khà, ngạo nghễ nói:

https://thuviensach.vn

- Dù có lưới trời che chở ngươi cũng không thoát khỏi tay ta! Hà! Hà! Hà...

Tiếng cười chưa dứt, Dư Bỉnh Nam đã nhảy lại như một con hổ đói gặp mồi.

Máu hận chạy rần khắp người, Thượng Chí không biết đau đớn gì cả. Chàng gượng sức đứng phắt dậy, lẹ làng búng ra mười mũi Đông Kim Chỉ. Trong chớp nhoáng không thể nào thấy được luồng phong kim bắn ra.

Chỉ nghe mấy tiếng rên rỉ, thì cánh tay độc nhất của Dư Bỉnh Nam bị lủng ba lỗ, máu phun ra lai láng, toàn thân run lẩy bẩy, hai chân cứng đờ không bước được nữa.

Thượng Chí đề lại chân khí, dùng hết thành lực Khư Mê Thần Công tung tới một chưởng Ma Vương Đả Môn.

Luồng chưởng pháp cuồn cuộn ép tới, bàn ghế trong phòng đá đen cuộn bay theo một chiều.

Dư Bỉnh Nam không thể nhích được một bước. Một tiếng bùng rền rả phòng đá, như trời long núi ngã. Dư Bỉnh Nam văng vào vách đá, miệng thở ằng ặc, máu sùng sục trào ra.

Chớp mắt, Thượng Chí lách mình tới, chụp cánh tay độc nhất của Bỉnh Nam, đè vào cổ.

Mặt của Dư Bỉnh Nam màu xanh biến thành tím bầm, miệng hả lớn, lưỡi thè ra thụt vào không ngớt. Toàn thân lão run rẩy.

Bỗng nghe ực một tiếng, máu trong cổ Dư Bỉnh Nam vọt ra đầy mình Hoàng Thượng Chí.

https://thuviensach.vn

Chiếc đầu của Dư Bỉnh Nam đã dính chặt trên tay Thượng Chí, còn thân mình Dư Bỉnh Nam ngã huỵch xuống đất, chuyển cân mấy cái, rồi im lìm trên vũng máu.

Thượng Chí cầm chiếc đầu máu tươi lai láng, cười lên như điên dại.

Tiếng cười như trút bao mối hận thù đã mười mấy năm chất chứa trong lòng.

Chàng đưa chân đá phốc vào cái xác không đầu của Dư Bỉnh Nam một lần nữa, rồi mới xách đầu đi vào phòng đá phía Tây.

Mới bước vào phòng, chàng thấy một lão già tóc râu bạc phếu nằm yên trên giường, liền gằn giọng hỏi:

- Hoàng Chân Nhất Quái! Còn nhớ việc tàn sát của người không? Vậy giờ này cũng phải lãnh một phần chứ!

Dứt lời, chàng thủ thế bước tới bên giường. Nhưng lạ thay không thấy một phản ứng gì cả, chàng liền tống ra một chưởng.

Thịch một tiếng! Lão già văng nhào xuống đất nằm cứng đờ.

Trên giường máu dính đã đặc queo.

Thượng Chí ngạc nhiên, bước tới thì thấy lão đã chết rồi, trung chỉ tay trái còn ghim sâu vào thái dương huyệt.

Nhìn rõ thân thể, Thượng Chí mới biết lão đã tự vận mà chết.

Sự thật, lão ma đầu này sau khi biết tin thất bại của Thiên Tề Giáo Chủ Dư Bỉnh Nam, sợ chết nhục nhã dưới tay Hoàng Thượng Chí, mà phải đành tự tuyệt, vì lão trước kia đã bị Âu Dương Minh là Bảo Chủ thứ nhất đánh thành tàn tật.

https://thuviensach.vn

Sững sờ một lúc, Thượng Chí trở lại phòng ngoài, xé một miếng vải áo trên mình Dư Bỉnh Nam, gói lại chiếc đầu còn dính máu tươi đó.

Mối huyết thù trả xong, chàng cảm thấy khoan khoái vô cùng, liền ôm cái đầu của Dư Bỉnh Nam chạy ra ngoài cốc.

Vừa ra khỏi cốc, thấy xa xa khói tỏa mịt mù, chàng đoán biết các Thiếu Lâm tăng đang làm lễ hỏa táng cho những đồng môn xấu số bị chết treo.

Bỗng nghe có tiếng nói:

- Hoàng Thượng Chí! Mừng cho ngươi báo được đại thù!

Giọng nói đó không những quen thuộc, mà lại nghe êm như tiếng oanh hót, ngọc rơi, chàng vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, xoay qua nhìn thì thấy thiếu phụ bịt mặt đứng gần bên rồi. Chàng chắp tay thi lễ, nói:

- Công ơn giúp đỡ đó, tại hạ chẳng quên!

- Không cần!

Thượng Chí lấy làm lạ hỏi:

- Ngươi! Người có phải là...

Thiếu phụ liền chận lời nói:

- Là một người đàn bà không biết e thẹn!

Tiếng nói vừa dứt, thì thiếu phụ ấy từ từ lấy tấm vải bịt mặt, để lộ ra khuôn mặt đẹp tuyệt sắc như tiên nga.

Thiếu phụ này đúng là Mộ Dung Đại, Thượng Chí mừng rỡ, nói:

- Tỷ tỷ! Xin tỷ tỷ tha lỗi cho em lúc trước đã vô lễ.

https://thuviensach.vn

- Ngươi cũng còn gọi tôi là tỷ tỷ à?

- Phải!

- Đệ đệ! Chúng ta nguyện sao từ nay trở đi, dù có cách xa chân trời góc bể, cũng vẫn... nhớ nhau mãi mãi!

Trước tấm thân diễm kiều thanh nhã, mắt huyền lay láy, đôi môi đều đặn thắm hồng, thật là một sắc đẹp mê hồn, mà Thượng Chí từ trước đến giờ chưa thấy một thiếu nữ sánh kịp. Nàng lại có một giọng nói êm như ngọc rót vào tai.

Thượng Chí lúc này như quên tất cả những gì đau khổ, mà chỉ nghe trong tim rào rạt mối tình. Chàng bất giác run run giọng gọi:

- Tỷ tỷ! Chị...

- Đệ đệ! Chị chỉ cầu trong tâm em có hình bóng của chị là mãn nguyện lắm rồi!

- Không tỷ tỷ cho...

- Sao?

- Em... em xin... xin nhớ chị mãi!

Thật tình câu nói này, chàng cũng nhận là đúng với nỗi lòng của chàng.

Mộ Dung Đại nhoẻn một nụ cười tràn ngập yêu đương, ngọt ngào hỏi:

- Đệ đệ có thể nói là yêu chị không?

Chàng cảm thấy rạo rực trong lòng. Nhưng đầu óc chàng tóe lên một tia sáng, và tự trách:

https://thuviensach.vn

- Ta không thể hèn yếu trước sắc đẹp, mà quên mất đạo lý! Đông Phương Huệ sẽ đau khổ vì ta dưới chín suối! ...

Thượng Chí cúi đầu, nói:

- Em xin tạm biệt tỷ tỷ.

- Đệ đệ sau này có muốn gặp chị nữa không?

- Em luôn luôn nhớ chị và muốn gặp chị mãi!

- Thôi! Như thế thì cũng thỏa mãn lắm rồi!

Nét mặt buồn hiu, Thượng Chí nói:

- Phải!

- Chị mong em có ngày tái kiến!

Thượng Chí cúi đầu bái biệt, rồi ra đi...

Chân Thượng Chí vừa bước đi thì nước mắt của Mộ Dung Đại cũng rơi tầm tã. Mộ Dung Đại lẩm bẩm:

- Đệ đệ, tôi yêu em! Nhưng sao lại cảnh oái oăm thế này. Ôi! Đời thật giả tạo...

Cho đến khi hình bóng Thượng Chí khuất mất, Mộ Dung Đại mới từ từ dời bước...

Thượng Chí vừa đi, vừa ôn lại đoạn đời đã trải qua:

- Đông Phương Huệ chết rồi! Ngô Tiểu My bỏ đi! Mộ Dung Đại cũng không thể gặp được!

https://thuviensach.vn

Lúc này, chàng mới cảm thấy cõi lòng cô độc, chứa đựng không biết bao nhiêu cay đắng thất vọng...

Năm ngày sau, Thượng Chí mới đến Quỉ Bảo, ngôi mộ của Đông Phương Huệ đã hiện rõ trước mặt chàng.

Bao nhiêu đau khổ tràn ngập cả cõi lòng, chàng đứng dựa vào tấm bia, nước mắt chảy ròng rã. Đầu óc chàng hiện lên nhìn bóng Đông Phương Huệ, và những kỷ niệm êm đẹp ngày xưa. Chàng đứng sững sờ như một pho tượng.

Thượng Chí mê đi lúc nào không hay...

Chẳng biết thời gian bao nhiêu lâu, bỗng có một giọng thân thiết gọi chàng:

- Con về rồi ư?

Thượng Chí giật mình ngẩng mặt lên, thì thấy mẹ chàng đứng trước mặt.

Bất giác, chàng ngã vào lòng mẹ chàng, mà khóc sướt mướt như lúc còn thơ ấu.

Lúc này, chàng tuy là Chưởng môn nhân của một phái lừng danh trên võ lâm, nhưng trước một người mẹ thì chàng cũng chỉ là một đứa con đau khổ!

- Con! Con đừng khóc nữa, mẹ biết con bị thiệt thòi đau khổ nhiều, nhưng con hãy gắng chịu để hàn gắn lẽ sống.

Chàng lau nước mắt, nói:

- Mẹ ơi! Con đã báo được thù rồi!

Mặt hiện lên vẻ kích động, bà run giọng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Con! ... Con báo thù được?

- Dạ! Đúng vậy, trong gói này là đầu của Dư Bỉnh Nam đấy!

Tiếp đến, chàng kể lại giết Dư Bỉnh Nam cho mẹ chàng nghe.

Thất Hồn Nhân long lanh đôi mắt, nói:

- Con! Thân phụ và sư thúc con sẽ ngậm cười dưới chín suối đấy.

- Mẹ! Dư Bỉnh Nam tuy là kẻ phản bội song cũng đồ đệ của sư tổ. Vậy chúng ta cần báo cho sư tổ biết không.

- Không cần thiết.

- Không cần?

- Sư tổ của con gặp nhiều chuyện biến cố, nên đã đóng cửa bảo trường kỳ, con đừng đến đó làm rộn.

- Nếu vậy bây giờ mình đi về Hoàng Gia Trang?

- Mẹ đã đi qua đó, thâu góp các bộ xương lại rồi.

- Nhưng bây giờ mẹ con ta phải đem thủ cấp về tế vong hồn Hoàng tộc bị chết oan chứ!

- Phải! Nếu con không nhắc mẹ đã quên mất.

- Ồ! Con! Vết thương của Ngô Tiểu My thế nào rồi?

Mặt Hoàng Thượng Chí biến đổi. Chàng nói:

- Con đã tìm được Tục Mạng Kim Đơn chữa thương cho nàng. Nhưng khi thương thế vừa lành thì nàng đã...

https://thuviensach.vn

- Sao?

- Nàng đã đi... rồi!

- Đi rồi?

- Phải!

Thất Hồn Nhân ngạc nhiên, vỗ vào đầu Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Vì sao nàng lại bỏ đi?

Chàng tỉ mỉ kể lại việc Ngô Tiểu My giận chàng, viết giấy bỏ lại âm thầm ra đi cho mẹ chàng nghe.

Thất Hồn Nhân động lòng, nói:

- Con! Dầu sao nàng cũng là vợ con, là dâu của mẹ. Con đừng để nàng phiêu dạt đây đó buồn khổ sanh ra liều lĩnh hủy hoại thân thể mà tội nghiệp.

- Trời đất mênh mông biết đâu tìm?

- Con! Con định bỏ nó sao?

Hoàng Thượng Chí ngượng ngùng không biết nói sao, cúi đầu vào lòng mẹ, lặng thinh.

Thất Hồn Nhân âu yếm nói:

- Con! Con mau nghe theo lời mẹ đi tìm nàng về, đừng vì việc nhỏ nhen mà bất hiếu với mẹ.

Hoàng Thượng Chí cảm động, nói:

- Con xin nghe lời mẹ dạy.

https://thuviensach.vn

- Vậy bây giờ chúng ta mau trở lại Hoàng gia.

Lúc này, trời thanh mây tạnh, hai mẹ con Hoàng Thượng Chí nhắm hướng Hoàng Trang tiến bước.

Đi mấy ngày ròng rã, hai mẹ con mới đến Hoàng Trang.

Mới bước vào cửa, Hoàng Thượng Chí giật mình, vì cảnh hoang vu tàn phế trước kia không còn nữa, nhà cửa sạch sẽ, các bộ xương đâu mất cả.

Thất Hồn Nhân thấy mặt Hoàng Thượng Chí ngơ ngác âu yếm nói:

- Con! Tất cả thi hài của người nhà mẹ đã đem chôn trong rừng sau nhà. Mộ của Trương sư thúc chôn chính giữa, lớn nhất. Ngày sau nếu có cơ hội con hãy đem hài cốt của em con và sư đệ Trương Thiếu Côn về mai táng nơi đây.

- Con xin nghe lời mẹ.

Chàng đưa mắt nhìn phòng giữa, bất giác ngạc nhiên, vì thấy sau bàn hương án có hai cỗ quan tài, một cái nắp đậy kỹ lưỡng, còn một cái để trống. Chàng quay lại hỏi Thất hồn Nhân:

- Quan tài của ai quàng kia mẹ?

Thất Hồn Nhân buồn bã nói:

- Đó là quan tài của cha con?

Chàng cảm động bước đến trước cúi đầu lạy mấy lạy, khóc rống lên, và ngất đi lúc nào không hay biết.

Một lúc lâu, chàng tỉnh dậy, đưa tay lau nước mắt ngẩng đầu lên hỏi:

- Trương sư thúc sao mẹ không quàng một nơi với cha con.

https://thuviensach.vn

- Con đừng hỏi nhiều mau thắp hương, đốt đèn, đem thủ cấp của Dư Bỉnh Nam ra tế vong hồn cha, sư thúc, và thân quyến mau đi.

Hoàng Thượng Chí thắp hương đốt đèn, đem đầu của Dư Bỉnh Nam đặt trước bàn thờ, và hai mẹ con từ từ quỳ xuống, khấn vái.

Tế xong, Hoàng Thượng Chí hỏi Thất Hồn Nhân về cái hòm trống để bên quan tài của cha chàng.

Thất Hồn Nhân bảo Hoàng Thượng Chí ngồi xuống bên mình, ân cần nói:

- Con! Mẹ tuy tái giá, nhưng tiết giá vẫn trong sạch chưa bao giờ làm nhục đến gia đình?

Hoàng Thượng Chí giật mình hỏi:

- Mẹ định chết bên cha con sao?

- Phải! Nhưng mẹ cảm thấy rất khó chịu.

Hoàng Thượng Chí hoảng hốt, nói:

- Mẹ! Vì tình trạng bắt buộc, đâu phải mẹ phụ bạc cha con mà mẹ phải chết bỏ con?

Thất Hồn Nhân xúc động, nói:

- Biết thế, nhưng danh tiết vẫn bị người đời nguyền rủa.

- Mẹ...

- Đừng nói nữa! Mẹ đã quyết định rồi. Nhưng sau khi mẹ nhắm mắt, con phải nhớ lời mẹ dặn là đi tìm cho được Ngô Tiểu My, thành hôn với nó và sống nơi Hoàng Gia Trang này.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng Chí động lòng, nghẹn ngào khóc sướt mướt không nói được lời.

Thất Hồn Nhân bỗng toàn thân run lẩy bẩy, mồ hôi toát ra tầm tã, nói:

- Con! Hãy... cẩn thận... và... nhớ lời mẹ dặn nhé.

Dứt lời, bà sặc một tiếng ngã ngửa, toàn thân lạnh như băng, mắt từ từ nhắm lại.

Hoàng Thượng Chí hoảng hốt, té lên một tiếng, nhào đến ôm mẹ chàng vào lòng khóc một lúc lâu rồi ngất đi lúc nào không hay biết.

Thật ra Thất Hồn Nhân thù chồng đã trả, con đã lớn khôn, bà không muốn sống nữa, nên dùng nội lực cao thâm bế tắc các huyệt đạo máu không lưu thông được, ngã ra chết.

Một lúc lâu, chàng tỉnh dậy, từ từ đứng lên, nhìn xác mẹ chàng sững như pho tượng cho đến tối mới quỳ xuống.

Suốt đêm, chàng quỳ bên xác mẹ, khóc nức nở. Chàng khóc đến nỗi hai mắt rớm máu.

Sáng hôm sau, chàng đem xác mẹ chàng đặt vào chiếc hòm trống, đậy lại và đem cả song thân ra chôn trong rừng sau nhà, bên chỗ sư thúc chàng.

Qua một trăm ngày hương khói, chàng mới tuân lời mẹ dặn đi tìm Ngô Tiểu My.

Nhưng trời đất mênh mông, bóng người yêu như một cánh chim trời trong sa mạc.

Trời buồn man mác!

Lòng trai miên man!

https://thuviensach.vn